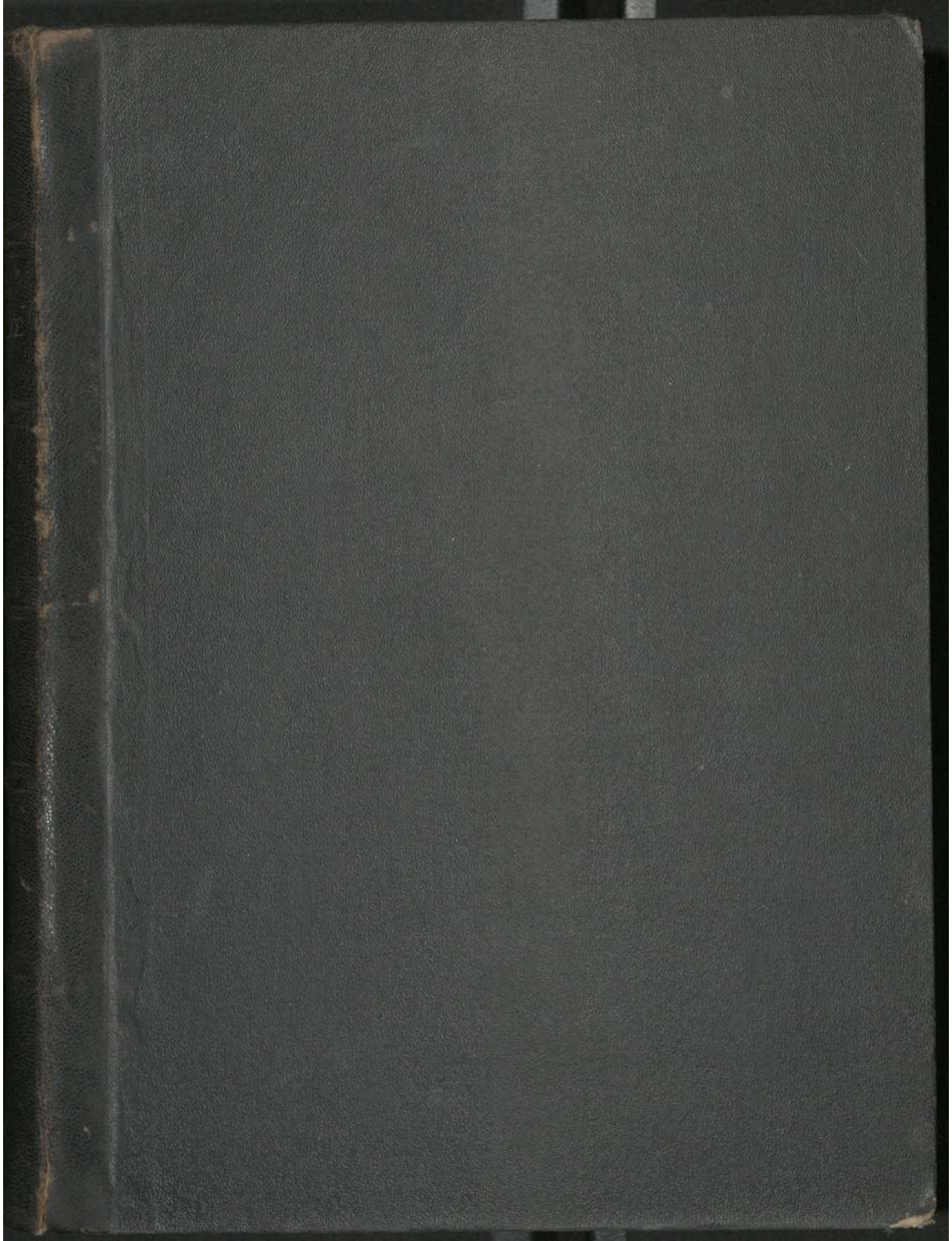

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
ἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ῥωμιὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα — κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ ἕκαστα δὲν ἔχομαι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐνισχυρήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ὅλα φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **ὅλα φράγκα καὶ στὸ χέρι.**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν τραγῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅπου τὸν παρῇ ὁ νοῦς — θὰ τὸν φᾷς μαῦρο φλῦ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ φάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἕξι,
πόλ' ἡ γλῶσσα μας δὲ τρέξῃ.

Ποῦντος ὅλο κι' ἑβδομήντα καὶ μὲ τετρακόσ' ἀκόμα.
'στοῦ μεγάλου πτολιέθρου ἐπιστρέφομεν τὸ χῶμα.

Ῥωμηέ, παραίτα τὴν σιγήν.
κι' ἀνάστα κρῖνον πᾶσαν γῆν.

Ἀρχὴ καὶ πάλιν κοπετῶν καὶ στεναγμῶν καὶ μόχθων...
κατακαϋμένε Φασουλῆ μὲ τὰ σγουρά μαλλιά,
χαιρέτησε μὲ δάκρυα τοῦ κύματος τὸν ῥόχθον,
ποὺ σὲ γλυκονανούριζε εἰς τὴν ἀκρογιαλιά,
καὶ πάλιν ἐπισκόπησε τὴν θέσιν τῆς πατρίδος
γιατὶ τελειώνουν τὰ λιανὰ τῆς δεκαετηρίδος.

—

Ὦ φίλη δεκαετηρίς, ὦ μόνη εὐθυμία!
ὃς εἰμποροῦσες νἄκανες ἀκόμη κι' ἄλλη μία,
κι' ἔτσι βουβὸς νὰ στέκεσαι μακρὰν τῆς πρωτευούσης
καὶ νὰ μὴ βλέπῃ στίχους σου ἡ νέα Καρχηδών.
μὰ τέτοιε μὴ φαντάζεσαι, ἀπόβρασμα τῆς Μούσης,
κι' ἡ λεμονιαῖς ἀπάνω σου θὰ πίσουν βροχηδόν.

—

Πῶς λαχταροῦσα ξένοιαστος κι' εὐδέτερος εἰς ὅλα
μὲς 'στὸν Τικὶ τῶν Τάκηδων νὰ 'τίναζα τὰ κῶλα,
φιλοπατρία μέσα μου νὰ μὴ χωρῇ ἀφοβρά,
ν' ἀφίνω τὸ Ῥωμαίικο χωρὶς ἐμέ νὰ ὀρθῇ,
καὶ βλέποντας τὴν ὄρασιν του νυχθημερὸν νὰ χάσκω,
χωρὶς μ' ἐμπέτρους συμβουλὰς ποτὲ νὰ τὸ διάσκω.

—

Κατακαϋμένε Φασουλῆ, μὴ χάνεσαι μ' ἐλπίδες,
καὶ μόνον ἅπαξ γίνονται ἡ δικαετηρίδες.
Πάλι τὸν νοῦ σου κέντησε καὶ τρύπα μὲ τριβέλι
καὶ γιὰ πατρίδα λύσσαξε νὰ βγαλῇς τὸ καρβέλι.
Γι' αὐτὸ βαριᾶς τὸν ταμπουρᾶ, γι' αὐτὸ τὴν πένα πιάνεις,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας τὸν πατριώτη κάνεις.

—

Ἂν ἦσαν τὰ στομάχια μας ἀλλοιώτικα φτιαχμένα,
ἂν εἴχαμε χωρὶς φωμὶ πῶς δὲν θὰ τὰ κορδώνῃς,
ὅρσε 'στοὺς σατράπους τῶν Μουσῶν κι' ἀναθέμα τὸν ἕνα,
ποὺ θἄκουγε μιὰ συμβουλὴ ἐμμέτρως νὰ τοῦ δώσῃς,
καὶ Φασουλῆ δὲν θἄβλεπε κανεὶς καὶ Περικλέτο,
καὶ 'στὸν Καρνὼ δὲν θἄμπηγε ὁ Σάντος τὸ στιλέτο.

—

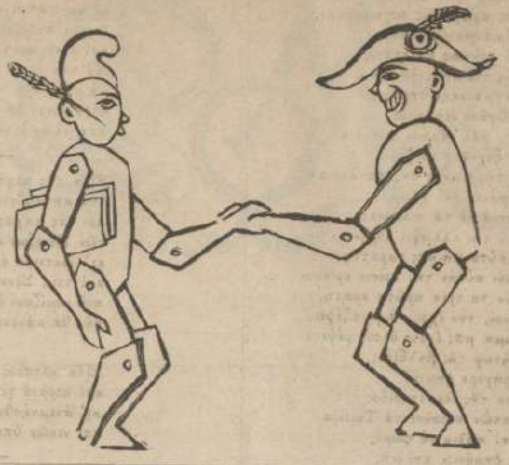
Χαιρέτα τὸ ραχάτι σου, κι' εὐφήμει καὶ μακάριζε
ἐκεῖνον ποὺ 'μπορεῖ νὰ ζῇ παντοτεινὰ τιμπέλης,
κι' ὅπως καὶ πρὶν μὲ τὸ στανιὸ τῆς σαχλορίμας γκάριζε
καὶ ψάλε τοῦ Καμπούρογλου τὸν Ὀρνεοπαθέλεις,
τοὺς Γερμανοὺς τοὺς Σταίβηδες, τοὺς Ἄγγλους τοὺς γκρὰν
[Ντούφηδες,
τοὺς γκρὰν Μογγόλους τοὺς σοφοὺς, κι' ὅλους τοὺς γκρὰν μα-
[γκουφηδες.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Πεῖς εἶναι τοῦτος πεὖχέται γκιόσοκαββαλέρης ;
ὁ Φασουλῆς ὁ Βασιλεύς καὶ πρῶτος δικκονσέρης...
Καλῶς τον ποῦ μᾶς ἔβαπτε μ' αὐτὴ τὴν σκυλοζέστη...
μὴν ἤσουν εἰς τῶν Τάκηδων τὸ δάσος τὸ Λοζέστι
μὲ τὸν Τσανάκα συντρόφια καὶ μὲ τοὺς Τσεκουρέικους
χωρὶς κουνούπια, Φασουλῆ, καὶ ψύλλους καὶ κορέους ;
Φ.—Ὅπου κι' ἂν ἤμουν, Περικλῆ, αὐτὸ καὶ μόνον γνώριζε
πῶς ἀπὸ σένα μιὰ στιγμὴ ὁ νοῦς μου δὲν μ' ἐχώριζε.
μακρὰν δὲ πάσης σκέψεως κι' ὀδυνηρᾶς τροντίδος
τὰς προσφορὰς ῥοκάνιζε τῆς δεκαετηρίδος.
Π.—Καὶ νἄξερις, κακόμοιρε, 'στὸ κράτος τί συνέβη !...
Φ.—Τὰ ξέρω... ἦλθε κι' ὁ Γκράν Ντοὺφ κι' ὁ Γερμανὸς ὁ
μὲ τὸν Ὀρνστάιν τὸν γνωστό, τὴν πρώτη μαλαγκιά. [Στκίβη
κι' ἔπερνεν Λογιστήρια καὶ Τραπεζες παγάνα.
πῶς διεπραγματεύετο μαζὶ μὲ τὸν Σωτῆρα,
πῶς ὁ Τρικούπης ἤθελε νὰ ζεῖξῃ χαρακτῆρα,
πῶς πότε συνεκέπτετο καθεὶς ἰδιαιτέρως
καὶ πότε συνεκέπτοντο ἀνταμα σ' ἕνα μέρος,
πῶς 'γρίνιαζαν, πῶς 'μάλλωναν, πῶς πάλιν ἱριλιώνανε,
πῶς ὅδος του τὰ πρωτόκολλα ποτὲ δὲν ἐτελείωναν,
πῶς ὁ Σωτὴρ τοὺς ἔβλεπε σὰν Γότθους καὶ σὰν Οὔνους,
κι' ὅταν πολλὰ προσέφερε εἰς τοὺς ἀντιμουτσούνους
πολλὰ τοὺς ἔδινεις 'φώναζεν ἀπ' ἔξω μερικοί
καὶ 'γρήγορα δὲν θἄχωμε σουρτοῦκο καὶ βρακί,
κι' ὁπόταν 'λίγα ἔδινε τοῦ 'φώναζαν «ἄλτ λα !
λυπήσου τους τοὺς ὀνατυχεῖς καὶ ὅδς τους πιὸ πολλά».
ὡς ὅτου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ βασγίστησε
καὶ μήτε 'λίγα, Περικλῆ, μηδὲ πολλὰ τοὺς δίνει,
καὶ τρεῖς Δυνάμεις κρατιαὶς καὶ φίλας δυσηρίστησε
καὶ δι' αὐτὸ τὸ κόλπο του ἐφρένιασαν ἐκεῖνοι.
Ἀποστασμένος ὁ Σωτὴρ 'στὸν καναπὲ του γέρνει...
φίλοι κι' ἐχθροὶ χειρακροτοῦν καὶ πατριῶται πούρατ...
τοῦ δίνουν τελεσίγραφο· ἐκεῖνος δὲν τὸ πέρνει,
τὸ φτύνει, τὸ τσαλαπατεῖ, τοὺς τὸ πετᾷ 'στὴ μοῦρη.
Ἄμμ' τί ;... θχρρῦσαν μπέσικος πῶς θἀ φανῇ καὶ κεῦρος,
ἀλλ' ὁ Γκράν Ντοὺφ, βρὲ Περικλῆ, ἐφάνηκε γκρὰν μπεῦρος,
κι' ἕνα γκοντὲμ ἐγρύλισε κι' ἀπὸ θ.μὸ σπαράζει,
μὰ κι' ὁ Φιρολοῦχτερ ἄρρισε καὶ ντουερρέτερ κράζει,
καὶ σαπριστὶ καὶ σακρενὸν ὁ Γάλλες ψιθυρίζει
καὶ τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν ὁ μπίστιας μυκτηρίζει,
ὁπόταν ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ μὲ τοὺς τρεῖς μελλώσας
σεκτὲρ ἀπήντησε κι' αὐτὸς καὶ 'στὼν τριῶν τὰς γλῶσσας
Ἐχαντακώθηκαν κι' οἱ τρεῖς... τοὺς 'πῆρε τὸν ἀέρα...
μᾶς ὕψωσε 'στοὺς οὐρανοὺς μ' Ἑλληνικὰς ἐμπνεύσεις...
κι' ὁ Λαμψὰς ὁποῦ 'τσέπωνε δικαίοσαις τὴν ἡμέρα
ἐπέμενε νὰ μὴ κοκοῦν αἱ διαπραγματεύσεις.
Γνωρίζω καθε ὀανειστὴς πῶς τὴν κεντιὰ του τρίβει,
γνωρίζω πῶς οἱ Γερμανοὶ ἐπῆγαν 'στὸν Καπρίβη,
πῶς θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ θύσουν κι' ἀπελίσουν
κι' ἡ παληοπκτσαβούρας των μᾶς ψἄλλουν τὸν κακό μας,
κι' ὅτι τὸν Πρέσβυ τὸν ἐδῶ ζητοῦν ν' ἀνακαλέσουν.
ἀλλὰ θ' ἀνακαλέσωμε κι' ἐμεῖς τὸν ἰδικό μας,
καὶ τότε πιὰ θἀ μαθουνε 'στὼν ὀανειστῶν τὸν ὄμιλο
τὸ τί ἐστὶ βερύκοκο, ἀχλάδι καὶ κερόμηλο.
Γνωρίζω πῶς καὶ τὴν Αὐλὴ πολλὴ τὴν ἔτρωγ' ἔννοια
κι' εἶχε σκοτοῦρες ταξειδοῦ καὶ ὀνατὲς πηλάλες,
ὁ δὲ Σκουλούδης, Περικλῆ, μὲ τὰ μεγάλα γίνεια
κατέβαινε κι' ἀνέβαινε τοῦ Παλατιοῦ τῆς σκάλας,
καὶ τὸ καὶ τὸ 'ψιθύριζε 'στ' αὐτὶ τοῦ Βασιλῆ
ἐνῶ ἀπ' ἔξω ἔλαιγαν πολλοὶ ἀπαρηγόρητα,
κι' εἰς ὅσους τὸν 'ρωτοῦσανε δὲν ἔβγαζε μιλιὰ
κι' ἐχάιδευε τὰ γένεια του, ποῦ κρυβουν τόσ' ἀτόρρητα.
Γνωρίζω πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ θυμὸ φευσκώσας
ἐφώναξε 'στὼν ὀανειστῶν τὰς σπείρας «τὸν κακό σας»,
καὶ τὴν ἀρχαίαν ὅλαιταν πιστῶς ἀκολουθῶν
εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Αἶξ-λέ μπὲν ἐπῆγε μὲ τὸν Θώς,
κι' εὐθὺς ὁ Καζιμὶρ Περιέ γι' αὐτὸ τὸν συνεχάρη
κι' αὐτὸς τὸν εὐχαρίστησε μὲ γεῦστο καὶ μὲ χάρι,
κι' εἰ κάτοικει μισότρελλοι ἐσπρώχνεστο σιμά του
κι' εἰς ἕνα ὄρόμο πρὸς τιμὴν ἐδόθη τὄνομά του,
καὶ ζήτω συνεβόησεν ἡ ὀημοκράτις πόλις
ὁ Βασιλεὺς τοῦ Αἶξ-λέ μπὲν καὶ τῆς Ἑλλάδος ὅλης.
Μόνον οἱ Γάλλει τοὺς Ρωμηοὺς λατρεύουν κατὰ βαθος,
ἡ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπη των κατήντησ' ἕνα πάθος,
καὶ σὰν νὰ μὴ τοὺς ἔφθανε τόσων παθῶν πληθώρα
τοὺς 'κάλλησε, βρὲ Περικλῆ, καὶ τὸ 'δικό μας τώρα.
Ναὶ μὲν μᾶς πνίγουνε κι' αὐτοὶ 'στὴν τόση στενοχώρια,
ἀλλ' ἡ φιλία κι' ὁ παρὰς πηγαίνουν πάντα χώρια,
κι' ἂν ἡ Γαλλία 'στοὺς Ρωμηοὺς δὲν δώσῃ τὸ Παρίσι
πεισμόνουσα μισέλληνας κι' Ὀρνστὰϊν ἱπαράτους,
τοὐλάχιστον τὸ Αἶξ-λέ-μπὲν 'στὸ Στέμμα θἀ χαρίσῃ
κι' αὐτὸ μιὰ μέρα θἀ γενῇ πρωτεύουσα τοῦ κράτους.
Κι' ἂν ὁ Παράσχος ἄλλοτε ἀπὸ μεγάλο βῆμα
τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ διελαλεῖ τὸ κλέος
αὐτὸν τὸν στίχον ἔγλυφε 'στὸ πάνδημόν του μνῆμα :
«ἐδῶ κοιμᾶται ὁ λαὸς μὲ στέμμα Βασιλέως»,
ἂς γράψουν κι' εἰς τὸ Αἶξ-λέ-μπὲν γιὰ κάθε Γάλλο μπούφο
«ἐδῶ φρισκάρει Βασιλεὺς μὲ ὀημοκράτου σκοῦφο».
Μὰ γιὰ τοὺς Γάλλους, Περικλῆ, κι' ἐμεῖς ἐδῶ πιθκίνομεν
ὅ,τι τοὺς Γάλλους ἀφορᾷ οἱ πρῶτοι τὸ μαθαίνομε,
καὶ τὸν Καρνὸ τὸν 'κλέψαμε μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά μας
μαζὶ μὲ τῆς γυναίκες μας, μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ μας,
κι' ἐρτύσαμε καὶ φτύνομε ἀπὸ μακρὰν τὸν Σάντο
καὶ 'μέρα νύκτα σκοῦζομε αρτοῦ καὶ πὲρ ντὶς σάντοο,
κι' ὅλοι ποιὸς 'λίγο ποιὸς πολὺ ἱκόψαμε κι' ἐραφαμε
καὶ τόσους λόγους 'στὸν Καρνὼ 'γαγίσαμε κι' ἐγραψαμε,
ὁποῦ θἀ τὼχε πιὸ καλὰ καϋμένε Περικλέτο,
νὰ μπήξουν μές 'στὸ στῆθος του καὶ δεύτερο στιλέτο.
Ξέρω πῶς κι' ἄλλος Βασιλεύς, ὁ φοβερὸς Τσουλῆς,
ποῦ κυβερνᾷ χωρὶς θεσμοὺς καὶ νόμους τῆς Βουλῆς,
εἰς ἕνα δάσος ἔστρωσε μὲ τὸ μπουλοῦκι γλίντι
κι' ἔτρεχαν τ' ἀποσπάσματα καὶ μας 'ρωτοῦσαν ὅλους :
«μὴν τύχῃ κι' ἀπαντήσατε τὸν φτερωτὸ λεβέντη,
ποῦ γράφει 'στὸ τσαρούχι του στρατεύματα καὶ στόλους ;»
Ἐδῶ τὸν ἀπαντήσαμε λίγακι παραπάνω
τὸν πρῶτο μας ἀρχιληστή, τὸν πρῶτο καπετάνο...
εἰς ἕνα δάσος 'τρύπωσε ὁ ζηλευτὸς δεσπότης
καὶ τὸ μπουλοῦκι τοῦψηνε μιὰ προβατίνα πρώτης.
Κι' εἶπανε τἀποσπάσματα αἷμπρὸς νὰ μὴ τὸν χάσωμε,
ἄ ! τώρα πιὰ τὸν ἄτιμο 'στὰ πρασσα θἀ τὸν πιασωμε»,
καὶ μὶς 'στὸ δάσος ἄφοβα μ.' ἀλκιητὸ 'ριχτῆκαν,
μὰ μήτε κἂν τὰ κόκκαλα τῆς προβατίνας 'βρῆκαν.

Τότε δὴ τότε τὸν Τσουλῆ γιουχάρισαν κι' ἰσρύοιξαν
καὶ πάλιν ἐξεστράτευσαν πρὸς ἄθλους νεωτέρους,
κι' οἱ τῆς Λαρίσσης ἔνορκει τοὺς Τάκηδες ἐκήρυξαν
καὶ τῆς λευκῆς περιστερας τοῦ Νῶε λευκοτέρους.
κι' ἀπειστομώθη, Περικλῆ, καθένας γενικός,
ἐκεῖνος δὲ τῶν Τάκηδων ὁ τρομερὸς Τεκές,
ποῦ, καθὼς 'λίγαν, ἔγινε τῆς κλεφτουριᾶς λημέρι
κι' αὐτὰ καὶ μύτιες 'κόπηκαν ἡμέρα μεσημέρι,
κι' ἔτριχαν, ὀρὲ μπιρο μου, κι' ἐμαίρεζαν τὰ πλιάτσικα,
εἰ πακτρικοὶ Τσανάκηδες καὶ τἄλλ' ἀγριοκάτσικα
τῆς ἀρετῆς κρησφύγετον ἐφάνη ἀγλαόν
καὶ τόπος γιὰ προσκύνημα 'στὸν ὄσπιστον λαόν.
καὶ μαρτυρες ἔπερασαν κι" οἱ Τάκηδες μεγάλοι.
ποῦ μόνον φωτεστέφανος τους λείπει 'στὸ κεφάλι,
κι' ἔτρεχ' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω των τὸ πλῆθος σὰν μελίσσι
τῆς ἄπιρης φωτοπνεύλας των τῆς ἄρρεις νὰ φιλήσῃ,
καὶ πάλιν ἐσοξαπλήσαν τῶν προπατόρων θἄκαι
κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς Τακηδες καὶ Δήμαρχος ἐβγῆκε,
γιὰ νὰ δειχθῇ πῶς 'στεὺς Ρωμαίους ἄβραβευτος δὲν μένει
πὰσ' ἀριτὴ χειρισπιστὴ καὶ συκοφαντουμένη.
Γνωρίζω κι' ἄλλα πραγματα πολὺ σπαρακτικώτερα,
ὁπού καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, καὶ τἄκουσες καὶ τἄδες,
πῶ. Τελιταρχοι τῆς Αὐλῆς ἐπνίγηκαν μὲ κότερα,
πῶς μὲς 'στὸν Πῶρο 'χαθηκαν καϊκια μὲ παππάδες,
καὶ καλυμμαυκια καὶ κουμπιὰ ἐξέβρεζε τὸ κῦμα
κι' ὀρηνησα κι' ἐωίνεζα «κρῖμα καὶ παλι κρῖμα !
ἐγὼμαι τρις σοφώτερος καὶ τοῦ σοφοῦ τοῦ Νάθαν
ποῦ δὲν πνγεινω καὶ μ' αὐτὸν τὸν μέγαν Λεβιάθαν
σὔτ' ἐως 'στὴν Κρεμμυδορροῦ ἐκτὸς ἂν Γάλη κι' ὅλος
ὁ τῶν τριῶν Δυναμιων καὶ τῆς Ἑλλάκος στόλος».
Τούλαχιστον ἂν 'βούλησε κι' ἐκεῖνο τὸ β πορι,
πεῦρεν' ἐδῶ τῶν ὀανειστῶν τοὺς τρεῖς πλουσιοὺς
κἄπως αὐτὸ τὸ βούλεγμα ἐ μᾶς ἐπαρηγόρει
γιὰ τόσων ναυαγῶν πνιγμοὺς καὶ ρογχους ἀπαισίους.
Γνωρίζω πῶς ἀναρχικοὶ ἐρώτησαν κι' ἐδῶ
κι' ἐπῆγε μὶς 'στὴ φυλακὴ τῆς φρασκις των νὰ 'δῶ,
ἀλλ' ἄκουσα τριγύρω μου σπαρακτικὰ νὰ κλαῖνε
κι' εἰς αὐστηρούς Εἰσαγγελεῖς γονατιστοὶ νὰ λένε :
«νὰ ζήσῃς, μπέρμπα, βγάλε με καὶ δὲν τὸ ξανακάνω»,
κι' ἐγὼ μαζὶ των 'γέλασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἔσφιξα μὲς 'στὴ φοῦχτα μου στιλέτο καὶ μαχαίρι
κι' εἶπα πῶς πρέπει τὸν λαὸν ἀφεύκτως νὰ γλυτώσω,
καὶ μόνος ἀπεφάσισα ἡμέρα μεσημέρι
ἕναν ὁποιονδήποτε μεγάλον νὰ σκοτώσω.
Ἀλλὰ σὰν εἶδα κι' ἄστραψε 'στὸν ἥλιο τὸ λεπίδι
μ' ἔπιασε κρύος τσρτσουρκος, μ' ἐπῆγε ριπιπίδι,
κι' εἶπα «δὲν πρέπει νὰ γενῇ τοιαύτη δυστυχία...
ἐδῶ μᾶς φθάνουν αἱ Ἀρχαὶ γιὰ νἄναι ἀναρχία.
Ἀναρχισμὸς πιρίεργος μὲ Θρόνους καὶ Βουλάς,
ἀρχῶν κι' ἀρχῶν καὶ κόντρ' ἀρχῶν ἀναμπουμπούλα τόση,
κι' αὐτὸς ποῦ θέλει σκότωμα σὶ κάνει νὰ γελᾷς
κι' αὐτὸς ποῦ λέει πάντοτε πῶς κόσμο θἀ σκοτώσῃ.

—

Ξέρω πῶς ποτὲ δὲν πιάνεις
μὲ τους νόμους χαρτοσιὰ,
ξέρω πῶς κι' ὁ Δεληγιάννης
'στὴν καλὴ του Κηφισιὰ
κοπανίζει ὅλος εἴστρο
τρομουντάνα καὶ μαέστρο.

—

Ξέρω πῶς κι' αὐτὸς θυμόνει
μὲ τους ξένους τοὺς γαϊδάρους,
καὶ πρὸς τὸ παρὸν σκοτόνει
τοὺς κίτρινους χρυσοκανθάρους,
ὁποῦ μέσα 'στὸν μπαζὲ
δὲν ἀφῆκαν μανιὲς.

—

Ξέρω πῶς κι' αὐτὸς ἀνάβει
κι' ἐκλογὰς προσμένων σκάβει
τὸ μικρό του περιβόλι,
κι' ἔτσι σὰν τὸν βλέπουν ὅλοι
ξεφωνίζουν «νἀτος νάτος
ὁ καινούριος Κιχινάτος».

—

Σίρω πολλοί μουρλεύζηδες πῶς 'φώναζαν «πεινοῦμε»
κι' ἀπήντα ὁ Πρωθυπουργός «μεγάλως συγκινοῦμαι,
ἀλλὰ καὶ τόσους πίνακες ἐμπορικοὺς κυττᾶτε
καὶ τούτους ἰρωτήσατε καὶ τούτους μιλᾶτε,
κι' ἰδῆτε τὴν εἰσαγωγὴν πῶς σταθερὰς δὲν μένει
καὶ τοῦτο μίαν πρόοδον πραγματικὴν σημαίνει.
Ἡ φετεινὴ τῆς πεῖνας ἐβγῆκε ἐξαίρεσις
κι' ἡ χώρ' ἀν ἰμουρλεύζεψε, ἀλλ' ἔμεινε πλουσία.
Σὰν βλέπετε τοὺς πίνακας ξεχνᾶτε τὸ φωμί
κι' ἂς εἶναι τοῦτοι μοναχὰ τῆς χώρας τὰ πανάκια»,
ὅλως ἐκεῖνοι τσύλεγαν θλιμμένοι καὶ χλωμοί·
«σιγᾶτε μέν οἱ πίνακες, κενὰ δὲ τὰ πινάκια».
Εἰς ὅσους δὲ γιὰ τοῦ χρυσοῦ τὴν ἐλλιψιν ἰδρῶνεν
ἀπήντα ὁ Πρωθυπουργὸς ἑαυτὸ μὴ σᾶς τραβάτε,
κι' ἂν ἄλλως ἄλλοι μπόσκει αὐτὴν τὴν κρίσιν κρίνουν
πλὴν μαθετε πῶς τὸν χρυσὸν τὰ τρία πρῶτα κράτη,
Ἐγγλίζοι, Γάλλοι Γέρμανοι, τὸν ἔχουν συμμαζέψει,
κι' αὐτοὶ μ' αὐτὸ τὸ μαζωμα μᾶς ἔχουν ὅλους ρέψει».
Ἔτσι τοὺς ἐνεθάρρυνεν ὁ ρήτωρ τῆς βαλβίδος,
ἀπαρηγόρητον δὲ κι' ἐμὲ παρηγορᾶ σημεῖα,
κι' ὅταν ἡ λίρας 'σώθηκαν τῆς δεκαετηρίδος
ὁ νοῦς μου 'στῶν τριῶν κρατῶν πετοῦσε τὰ Ταμεῖα.
Ξέρω πῶς εἶναι ζήτημα καὶ πάλιν τὸ φωμί,
πῶ; καὶ Ταμεῖα κάμποσα, δημόσια καὶ μή,
τῶν ἀχαμνῶν Ταμείων των ἐδειξάκνε τὴν κάσσα
οἰκονομοῦντες τὸν καιρὸν κι' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
κι' οἱ μὲν κουτοὶ 'περίμεναν νὰ τσακωθοῦν 'στὰ πράσσα,
οἱ δὲ ξυπνοὶ τὰ 'σούρωναν καὶ τρέχα νὰ τοὺς πιάσῃ.
Ξέρω κι' Ἀστυάπτρει πολλοὶ πῶς 'πῆραν παγανιὰ
τοὺς ξενοδόχους τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ζαχαροπλάστας,
κι' ἠράν ἀκασσιτέρωτα κομπόσα χαρανιὰ
καὶ φόρμων ποντικῶν οὐρὰς εἰς πολυμόρφους πάστας,
κι' ὠνόμασαν τὴν φρίκην των ζαχαρωμένην φρίκην
καὶ πάντ' ἀκασσιτέρωτον εἰσήγαγον εἰς δίκην.
Γνωρίζω πῶς ἐρεύνησαν καὶ δεύτερη φορὰ
κι' ὅλα τὰ πρὶν ἀκάθαρτα τὰ 'βρῆκαν καθαρά,
κι' ἀκάθαρτα τὰ καθαρά... τότε δὴ τότ' ἐκπλήξεις
καὶ φεῦ, βαβαὶ κι' ἰατατταί τῆς ἀσυνειδησίας,
καὶ σύγχυσις ἐγίνετο καὶ σύζευξις καὶ μίξις
καὶ τῆς καθαριότητος καὶ τῆς ἀκαθαρσίας,
καὶ πᾶς πολίτης κουτεντὶς ἠρώτα σασεισμένος
τὶς ἀληθῶς ἀγάνωτος καὶ τὶς γεγανωμένος
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ αἰέ κόποι σας εἰ; τὰ χαμένα πάνε,
μὲ τῆς καθαριότητος μὴν τρώγισθε τὸν ἔρωτα,
καὶ θἄλθουν δίσεκτοι καιροί, ποῦ πουθενὰ δὲν θἄνατ
σκευη κουζίνας παστρικὰ μηδὲ κι' ἀκασσιτέρωτα.
Θἄλθῃ καιρός ποῦ τῶν γιατρῶν θὰ λείψουν ἡ μουρμούρες
κι' ἀπὸ τὴν νήστιξα μοναχὰ θὰ γανωθοῦν ἡ μούρες,
κι' οὔτε φαγὶ θὰ ψήνεται ποτὲ σὲ κατσαρόλα...
Π.—Φτοῦ! νὰ χαθῇς, παλιόπκυλο... ἐσὺ τὰ ξέρεις ὅλα.

—

Φ.— Σίρω ποῦ νὰ ξιρεθῇς
καὶ νὰ πᾷς νὰ μοῦ χαθῇς,
κι' ἄλλας τόσας ἀηδίας,
πῶς ἐκάη τῆς Παιδείας
τὸ σπουδαῖον Ὑπουργεῖον.
τάγια τῶν τρισαγίων,
διαθῆκαι, μανιφέστα,
κι' ἔγινε μεγάλη φέστα
μὲ τάμιέτητα χαρτιὰ,
καὶ καθεὶς χαζὸς ἠρώτα
πῶς ἐπῆρανε φωτιὰ
τοῦ Ρωμαίικου τὰ φῶτα.

—

Κι' ἡ Παιδεία καιομένη
μὲ κιουταπιὰ καὶ μὲ τόμους
ἔτρεχε συφοριασμένη
καὶ μισόγυμνη 'στοὺς δρόμους.
Νὰ τὴν τώσω προσπαθῶ,
μὰ μοῦ λίγει αστόπ 'στὴν μπάντα!...
τότε μόνον θὰ σωθῶ
σαν μὲ κάψουν μιὰ γιὰ πάντα.»

—

Εἶδα τῆς σοφῆς Ἑστίας
τὴν καταπόδεψι μὲ πόνον,
καὶ τὰς μάχας τὰς ἀστείας
τῶν Κινέζων κι' Ἰαπώνων.
κι' ὥκτειρα καὶ τοὺς Μικάδους
καὶ τοὺς Σίνας τοὺς σκαρτάδους.
ποῦ νομίζουν θὰ κι' αὐτοὶ
πῶς θὰ κάνουν κάτι τί.

—

Εἶδα κότσους Μανδαρίνων
καὶ κερηὰ γιαλοῖων νάνων,
κι' ἀνεμνήσθην τῶν Ἑλλήνων
καὶ νικῶν ὑπερηφάνων.

—

Τύφλα νἄχῃ πὰς Μικάδος,
ποῦ τὸ σφρίγος τῆς Ἑλλάδος;
ποῦ τὰ κλέη τὰ σιμνὰ;
ποῦ κι' ἡ κλάρα τοῦ Κομνᾶ;
ποῦ κι' ὁ γδοῦπος ὁ βαρὺς
Πλαταιῶν καὶ Μαραθῶνος;
ποῦ κι' ὁ μέγας Θεόδωρῆς,
ὁ ποτὲ Βευλγαροκτόνος;

—

Ἕλληνες ἀγαπητοί,
δὲν μοῦ λίτε πρὸς Θεοῦ
εἶναι πολιμοι κι' αὐτοὶ
μὲ Τσὶν - Τσὰν καὶ Φοῦ - Τσεοῦ;

—

Δίστε μοῦτρα γιὰ πολέμους καὶ Κινέζικα σωρὸ,
Λὶ - Χοῦ - Τσάγκ καγκελκρίους καὶ Κολόσους καὶ γκεῖσας...
μὰ σὰν εἶδα κι' ἡ Κορέα πῶς 'σηκώθη 'στὸ φτερὸ
ἐκορίσθην ἄχρι κόρου τοὺς κορέους ἐκορύσας.

—

Π. Καλῶς ὥρισα λοιπόν,
σὺ δί, φίλε πατριῶτα,
ὁ τοὺς παντας ἀγαπῶν,
ὄιξον πάλιν σὰν καὶ πρῶτα
τὸν καλλίτερόν σου φίλον
μὲ τῆς γνώσεως τὸ ζυλον.

—

Καλῶς ὥρισες ξανὰ
μετ' ἀγάπης διαπύρου,
κι' ὅρσε τρεῖς 'στὰ πισινὰ,
Μανδαρῖνε τοῦ Φαλήρου.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐπαίχθη τρὶς καὶ παίζεται τὸ δρᾶμα τοῦ Στρατήγη,
ὁ φλογερὸς Βασίλειος ὁ καὶ Βουλγαροκτόνος,
ὅπου καὶ κάλλος ἀλλὰ καὶ δράσις σὺν ὕλῃ
καὶ στίχοι μουσικώτατος κι' εὐρώστου γλώσσης τόνος.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ἔτεα ὅμως μέρη	— **ἕξι φράγκα καὶ σοῦ χέρι.**
κι' ὅταν ἔχῃ εἰυτυχίαν	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἂν φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔχεις συνδρομητήν,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομαι.	κι' ὅτορος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— θὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὑδείας πρὸς Ἰλιὰ
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	— δέχομαι νάζια κι' ἐντοσπίν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κόβε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δυὸ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Μηνὸς Αὐγούστου δεκάτη τρίτη,
ὅλος ὁ κόσμος μαζί μας ἤρτεν.

Ποὺ ντος τετρακόσια κι' ἑβδομήντα τρία
καὶ τῶν κομπάτων νέα φλυαρία.

Εἰς τὸν συμβιβασμὸν
μὲ πατριωτισμόν.

Συμβιβασμός ὁποῦ βροντᾷ μὲ φαλιμέντου κρότο,
ποῦ μιὰ κυλίεται κατὰ γῆς καὶ μιὰ ξανασηκόνεται.
συμβιβασμὸς ἀτέλειωτος, ποῦ κάνει τὸν Μπουρλότο
νὰ γίνεται Βριάρεως καὶ μ' ὅλους νὰ τσακώνεται.
Συμβιβασμός, τῶν δανειστῶν μπαμπούλας κι' Ἐφιάλτης,
τιμάχτρο, στοιχειό, βρυκόλακας, καὶ Τζὰκ ἀντριβγάλτης.

—

Συμβιβασμὸς τριχοῦβερτος, ποῦ κόσμο θὰ τρελλάνῃ,
ποῦ τρώει μπόλικο χαρτὶ καὶ μπόλικο μελάνι,
συμβιβασμός, ὁποῦ βρισιὰς ἀπὸ παντοῦ συνάζομε
καὶ σμίγωντας τὰ χέρια μας τραγουδιστὰ φωνάζομε:
«περνᾷ περνᾷ ἡ μέλισσα μὲ τόσα μελισσόπουλα,
περνᾷ κι' ὁ Λουδβίκος κι' ὁ Γκρὰν Ντοὺφ μὶ τ' ἄλλα Ἐγ-
[γλιζόπουλα».

—

Συμβιβασμός, τοῦ Λόρδου μας κατσούρικο κελεπούρι,
συμβιβασμός, τοῦ Λόρδου μας τὸ πιὸ γερὸ ταμπούρι,
ποῦ στιλετιαῖς 'στοὺς ἀρχηγοὺς τοὺς Παυσανίας μπήγει,
ὁποῦ πολλὰ πρωτόκολλα βαρβάτα θὰ στιβάσῃ,
καὶ τὸν Μεγαλιότατον ἠνάγκασε νὰ φύγῃ
σὰν εἶδε τ' ἀσυμβίβαστα πῶς δὲν θὰ συμβιβάσῃ.

—

Συμβιβασμός, ποῦ τὸ καλὸ καὶ τὸ κακὸ μας θέλει,
ποῦ 'στὴν ὁρσιὰ τῆς Κηφισιᾶς τὸν Θοδωράκη στέλλει,
κατ' ἄλλους μὲν σωτῆριος φανὸς 'στοὺς ναυαγούς,
κατ' ἄλλους δὲ χαντάκωμα εἰς χαίνοντας Τκρτάρους,
ὁποῦ φονιάδες ἔβγαλε τοὺς ὁπό μας ἀρχηγούς,
κι' ὁ μὲν σκοτώνει δανειστάς, ὁ δὲ χρυσοκαλθάρους.

—

Συμβιβασμὸς ποῦ συμφωνεῖ μ' ὅσους τοῦ πᾶνε κόντρα,
ποῦ τὸν Σκουλούδη 'κόντεψι νὰ στείλῃ μὲς 'στὴ Λόντρα,
κι' ἐκεῖ ποῦ περιμέναμε μὲ ξυνισμένη μοῦρη
νὰ ξεκινήσῃ λιγιστὸς κατὰ τὴν Ἐγγλιτέρα,
αὐτὸς 'στὰς Πατρας ἔξαφνα μᾶς τόκοψε κουμπούρι
καὶ τοῦ Φωτήλα τὸ πικδὶ ἐβάπτιτ' ἐκεῖ πέρα.

—

Συμβιβασμὸς ποῦ τὸν μουγκὸ τὸν κάνει παπαρδέλα
καὶ δός του τοῦκα κι' ἀπ' ἀρχῆς καὶ δός του σῦρε κι' ἔλα.
Συμβιβασμὸς ποῦ ταῦπρεπε παππᾶς νὰ τὸν διαβάζῃ,
συμβιβασμὸς ποῦ μπλέκεται σὰν κατσαρὰ τρελλῆς,
συμβιβασμὸς πολεμικὸς ποῦ δὲν μᾶς συμβιβάζει,
συμβιβασμὸς ποῦ 'γέμισε ἡ πρώτη μου σελίς.

—

Ο Φασουλῆς ὁ πάνσ' ἀργὸς κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός.

Φ. Εἶχα πολὺν καιρὸ νὰ σας ἰδῶ
καὶ μοῦλες τὸ ραχάτι μου παρεῖτησα
ἔτρεξα μὶ τὰ τέσσερα νὰ 'ὦ
ἐκεῖνοι ποῦ τοσαεις ἐχαιρίτησα
ὡς ἀληθῆ φωστῆρα τῶν φωτήρων
καὶ γίγαντα Σωτῆρα τῶν Σωτήρων.
Ἰδέτε με κι' πλιν ἐμπροστα σας...
σᾶς ψάλλω τὰ καινούρια νικητήρια,
θερμῶς καταριλῶ τὰ γόνατά σας
κι' αὐτὰ τὰ δηό σας χέρια τὰ σωτήρια,
ποῦ τρεῖς ἀντιμουτσούνους ἀφαχέλωσαν
κι' ἀπό τὰ πισινά τους ἐρραγγέλωσαν.
Οἱ νέοι θρίαμβοί σας εἶναι τρέλλα...
τῶν ἐποιτῶν ἀρχίτατε τὸν δίσκον,
κι' ἔγινε μιὰ σφιατόσετη τσαπέλα
θριαμβων, θριαμβαρων, θριαμβίσκων
Τὴν πῶζα σας, Σωτῆρα μου, βαστᾶτε
καὶ δείχνετε λεπτὸ πῶς δὲν χρωττᾶτε.
Κρατεῖτε την κιλὰ νὰ μὴ σᾶς πέσῃ
κι' ἂς κόβουν τδιομα σας μές 'στὴ μέση
καὶ Τρὶκ ἂς σᾶς φωναζουν 'στὴν Ἀγγλία
σὲ κάθε φανερὴ συνομιλία.
Ἤγουν ἀπατιῶσα καὶ μαριόλο,
ποῦ πρώτου κανονιερη παίζει ρόλο.
Σᾶς βλέπω τὰ γεμλώνιτε τὰ μάτια
ποῦ τόνομα σος τὄκαμαν κομματια...
νναὶ μὲν κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο τους μισῶ,
ἀλλ' ὅμως κι' ἂν σᾶς λένε μόνον *Οὔαη*,
πάλιν νἰε τδιομα σας τὸ μισό
θὰ τρέμῃ καθι μπόσικο κουρεῦπι,
κι' ὁλάκερος ἂν εἶσθι καὶ μισός
θὰ λίγισθε Σωτῆρας μας χρυσός,
καὶ μὲ θριαμβους νέους καὶ τελείους
εἰς ὅλους θὰ τραβᾶτε καρυδιτές,
κι' εἰς δανειστὰς παράπασε γελοίους
θὰ βαζετε σὰν Τρὶκ τρικλοπεδιαίς.

Τρ. Σᾶς ἔσωσα τριόντι ἐκ κινεζουων
καὶ τὲ ἀ τέτ 'κουτσύλησα μὲ τᾶστρα,
ὅμως τὰ κομπάτα 'στὰ Λονδῖνον
'στὰ σχεδία μας ἤμπαν γαλάστρα.
Ἐρώνεξαν 'στὸν ἕνα κι' ἄλλον γῦπα:
«εἶναι καιρὸς τὸ πόδι νὰ κτυπήσωμε...»
πάρτε τριαντατίσσερα τοὺς εἶπα
κι' ἔλατε τέλος πάντων ν' ἀγαπήσωμε.
Ἀλλ ὅμως Τρὶκ Ἐγγλίζικα μ' ὠνόμαζαν
κι' ἐπίστευαν μὲ τοῦτο πῶς μ' ἐτρόμαζαν
Τότε κι' ἐγὼ ὅρα ράσκελα τοὺς δίνω,
τὰ ροῦχα καὶ τὰ χέρια μου δαγκάνω,
καὶ τὰ τριαντατίσσερα τἀφίνω
κι' εὐθὺς τριανταδηὸ τὰ ξανακάνω.
Ἡ φοῦρκα των κι' ἡ λύσσα των φρικτή,
ἀλλ' ὅμως θὰ τοὺς στείλω καμμιὰ 'μέρα
τὸν Ραγκο, τὸν γνωστὸ ξελυσσακτή,
νὰ τοὺς παρλυσσάξῃ πέρα πέρα.
Καὶ τώρα θὰ συνέλθουν 'στὰς Βρυξέλλας.
ἀλλ 'ὅπου κι' ἂν συνέλθουν γιὰ τὰ χαλκὰ των
ποτὲ δὲν θὰ συνέλθουν ἐκ τῆς τρέλλας.
ὁποῦ τοὺς ἔχιε στρίψει τὰ κεφάλια των
ἀπό τὸν περασμένον Δεκεμβρίου,
μηνὸς ῥρισευτύχους καὶ σωτηρίου.

Φ. Τρὶς εὖγε... στὰ καλὰ τους 'σακκατίψαμε
καὶ νίας δόξης σπόρους ἐφυτέψαμε.
Τὴν πῶζα νὰ βγοτᾶς δὰς 'μπορεῖς,
δι δὲ 'στὴν Κηφισιὰ ὁ Θεοχαρὴς
μαίστρο κεπανὰ καὶ τσαμουντανα,
μα σὺ μὴς 'στὴν βαλθεῖα σου κεπανα
γιὰ καθε χριωκαιρο καὶ τοκαὶ
λιβάντι καὶ πονέντε καὶ σαράκο.
Για τὸν συμβιβασμὸ δὲν εἶναι βία...
ὁ Βασιλεὺς 'στὰ ξένα τριγυρίζει,
κι' ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα τὴν *Γκραὰν Βία*
'στοὺς δρόμους καὶ 'στὰ σπήτια του σφυρίζει.
Κι' ὅσο σᾶς βλέπω ντοῦρε 'στὴν βαλθεῖα
τόσε κι' ἀναπερώνομαι μ' ἐλπίδα
πῶς ὁ συμβιβασμὸς δὲν θὰ τιλειώσῃ
κι' ὅλους εἰς τὸ ποδάρι θὰ μᾶς λιώσῃ
Σιγὰ σιγὰ... ποιὸς τοχατε τὸ ξέρει
τί γινεται ὡς 'στάλλο κυλοκαίρι,
κι' ὡς ὅτου σὰν Θιῶ νὰ μὰς γυρίσῃ
κι' ὁ ῥάτης Βασιλεὺς ἀπ' τὸ Παρίσι.
Ἴσως οἱ δανιστὰκι νὰ φχωθοῦν
κι' ἀρχίσουν ἡ μουρμούρες τῆς παρέας,
κι' οἱ Ρῶσσοι μέ τοὺς Ἄγγλους τσακωθοῦν
ἕνεκα τοῦ πολέμου τῆς Κερίας.
Ἴσως μ' αὐτὰς τὰς σκέψεις καὶ μ' ἐκείνας
πολυς καιρὸς 'στὸν βρόντο νὰ περάσῃ.
ἴσως κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος τῆς Κίνας
'στὰς διαπραγματεύσεις ἐπιδράσῃ.
Ἴσως κανεὶς Γκραν Ντοὺφ κι' Ἐγγλέζος ρι
ξαναπιασθῆ μὲ σένα τὸν φουρτζέ,
καὶ γκρὰν ἐσὺ Σωτῆρας, γκρὰν κι' ἐκεῖνος,
γενῆ κανένα πρᾶγμα γκραντιόζο.

Τρ. Ὅλους τοὺς γκρὰν μικροὺς τοὺς θεωρῶ
καὶ μᾶς κλωτσᾶς ἀνθρώπους τοὺς θαρρῶ
Θέλουν συμβιβασμὸ μὲ τὸ κολάϊ;
ἂς ἔλθουν 'στὸν Σωτῆρα πλάϊ πλάϊ
δὲν θέλουν ... ἂς κοπιάσουν 'στὰ κομματια
κι' ἂς μὴ μοῦ κάνουν σκέρτσα καὶ γελοιότια
Θέλουν νὰ μὴ φανοῦν σακσοὶ καὶ φραοῦροι,
νὰ μὴ χαλᾷ κανεὶς τὴν ζαχαρένια τους:
θέλουν νὰ στείλω ἐγὼ τὸν Σκουλούδη
νὰ φιγουράρῃ σ' ὅλους μὲ τὰ γένεια του;
Ἂς εἶναι, τὰ βρισιὰ των ξιχάνω
καὶ τοῦτη τὴν θυσία τοὺς τὴν κάνω
Ἀλλὰ κανεὶς μαζὶ μου μὴ θυμώνῃ
κι' ἂς θυμηθῆ καθένας ἀλιτήριος
πῶς πάλιν ὁ Δεκέμβριος σιμώνει,
ὁ μῆνας ὁ μεγάλος καὶ σωτήριος.
καὶ τότε Τρὶκ ἀνήμερος θὰ γίνω
εἰς ὅσους τώρα κάνουν τὸν γκιουλίκα
καὶ τὰ τριανταδυὸ ποῦ τοὺς δίνω
μπορεῖν νὰ γίνουν εἴκοσι καὶ δύκα.

Φ. Ἀμμὶ τοὺς Γερμανούς;

Τρ. Δὶν τοὺς τρομαζω,
μόνο ταὶς Ἄγγλους κάπως λαγαριαζω.

Φ. Κι' ἂν 'ποὺν εἰς τὸν Καπρίβη των νὰ σπεύσ

Τρ. Τὸν στόλον θὰ προστάξω ν' ἀνθρακεύσῃ.

Φ. Κι' ἂν καρβουνα μᾶς λείψουν γιὰ τὸν στόλο

Τρ. Θὰ κάψω τοὺς σωρούς τῶν πρωτοκόλλων.

Φ. Ἀμὰν γιὰ τὸ Θειό...

Τρ. Δὶν ἔχω οἶκτον

πρὸς τὴν φυλὴν αὐτὴν τῶν λυσσοδήκτων.

Φ. Ἀρῆτε τους νὰ πᾶνε 'στὰς Βρυξέλλας
παρακαλῶ νὰ σκούξουν πιὸ πολλά.
σὺ δὲ πετῶν 'στὴν δόξης τὰς νεφέλας
βρέχε τοὺς παλαβοὺς ἀπὸ ψηλά.

Τρ. Κι' ἂν ἔλθουν τὰ φουστάτα των ἐδῶ
μὲ σθένος θὰ μυκῶμαι δέκα ταῦρων..

Φ. Εἶχα πολὺν καιρὸν νὰ σᾶς ἰδῶ
ἀλλ' ὅμως τόπον ἄγριον κπὶ γαῦρων
ποτέ μου δὲν σᾶς εἶδα σὰν κι' ἐφτὸ
καὶ παω νὰ τὸ 'πῶ 'στὸν Περικλέτο.

Στὰ Πολιτάκια ἐπιστολὴ τοῦ λιμαδόρου τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοὶ Κωνσταντινουπολῖται,
εἶδα μὲ λύπην μου πολλὴν καὶ μὲ παροξυσμόν
πῶς εἰς γενναίαν συνδρομὴν τοὺς ἀδελφοὺς καλεῖτε
γιατί καὶ σᾶς ἡ συμφορὰ σας ἤρθε τῶν σεισμῶν,
καὶ μ' ἐπικλήσεις ἱερὰς 'στὴν Σύνοδον τοῦ κράτους
μᾶς ἐνθυμίζετε δεισμοὺς κρυφίους κι' ἀοράτους.

—

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί, ποῦ τοὺς καϋμοὺς σας εἶδα
οὐ θέλω ἀγνοεῖν ὑμᾶς περὶ τῶν ὑμετέρων
ὅτε δὲν πρέπει νἔχετε παραμικρὰν ἐλπίδα
πῶς κάτι τί θὰ λάβετε παρὰ τῶν Ἑλευθέρων,
καὶ γὰρ λιμὸς ἐνίσκηψε κι' εἰς τούτους πρὸ πολλοῦ
κι' ἔχει λαμβάνειν πκρ' αὐτῶν πολλὰ κι' ἡ Μιχαλοῦ.

—

Ἀγαπητοί μας ἀδελφοί, ποῦ κρῖτες σας κοσμεῖ,
ναί μὲν μαζί σας ἄρρηκτοι μᾶς ἤνωσαν δεσμοί
καὶ τὰς ψυχάς μας ἔκρεπε ν' ἀνοίξωμεν πρὸς οἶκτον
καὶ μὲς 'στὰ μάτια νδάκωμε τοῦ κόσμου καὶ κοσμᾶ,
μὰ χάριν τούτων τῶν δεσμῶν τῶν ἱερῶν κι' ἀρρήκτων
εἰς πείνας ἐδικάσθημεν ἰσόβια δεισμά.

—

Κι' ἡ πόλις σας 'στὰ καίρια μὲ τοὺς σεισμοὺς ἐπλήγη,
ἀλλ' ὅμως σᾶς παρακαλῶ διάκρισι ὀλίγη.
Σκεφθῆτε πῶς δὲν εἴμεθα κι' ἐμεῖς 'στὰ σύγκαλά μας,
ὅτι γιὰ σᾶς ξωδείψαμε τὰ μαλλοκίφαλά μας,
ὡς ὅτου 'μουρλουζιέψαμε κι' ἐπῆγαν ὅλα κρίμα...
μᾶς τῶπε κι' ὁ Σιμόπουλος εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

—

'Αγαπητοί μας ἀδελφοί, διάκρισις ὀλίγη,
ὁ δοῦλος τὸν ἐλεύθερον δὲν πρέπει νὰ τὸν πνίγῃ.
Παράδες μὴ γυρεύετε καὶ λόγια μόνο χάνετε...
ἐκείνας τῆς Μεγάλαις μας 'Ιδέαις μὴν ξεχάνετε
καὶ πῶς γι' αὐτὰς ἐμείναμε μουρλοζυγῆδες νεκροί
κι' οὔτε λεπτὸ 'περίσσεψε μηδὲ γιὰ μιὰ μικρή.

—

'Αγαπητοί μας ἀδελφοί, αὐτὰ συλλογισθῆτε,
καὶ μόνοι προσπαθήσετε νὰ παρηγορηθῆτε.
Ναὶ μὲν εἰς θλῖψιν μᾶς κινοῦν τὰ τόσα σας παθήματα,
μὰ ποῦ θὰ κατανικήσωμε μ' αὐτὸ τὸ δίκι δίνε ;...
ἀγάπης μόνον ἀκραιφνοῦς σᾶς στέλλομεν αἰσθήματα
κι' ἄφρα φρίσκον κι' ἄρθονον, κι' αὐτὰ πολλὰ σᾶς εἶνει.

—

'Αγαπητοί μας ἀδελφοί, μὲς 'στοῦ σεισμοῦ τὸν κτύπο
κι' ὁ κύριός μας Βασιλεύς, ποῦ πάντας βοηθεῖ,
ἐπόθει κάτι καὶ πρός σας νὰ στείλῃ γιὰ τὸν τύπο,
ἀλλ' εἶναι μέγας κίνδυνος μὴν παρεξηγηθῇ.
'Στὰς σχέσεις μας τὰς διεθνεῖς φοβᾶται μὴν προσκρούσῃ
καὶ σὰν τοῦ 'ποῦν γιὰ χρήματα δὲν θέλει νὰ τὰκούσῃ.

—

'Αν ἄλλος ἐπιτρέπετο παρηγορίας τρόπος
καὶ τὰ λουτρὰ του θέφτνε καὶ τὸ τρελλὸ Παρίσι,
καὶ θἄπαιρνε τὴν ἄδειαν νἀλθῇ αὐτοπροσώπως
νὰ σᾶς ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ καὶ σᾶς παρηγορήσῃ,
καθὼς ἐπαρηγόρησεν εἰς ἀποφράδες ὥρας
τῶν Ζακυνθίων καὶ Λοκρῶν τὰς σεισμοπλήκτους χώρας.

—

'Αγαπητοί μας ἀδελφοί, πονοῦμε καθὼς βλέπετε,
ἂν ὅμως εἰς τὸν 'Ανακτα προσῶ δὲν ἐπιτρέπεται
μήτε νὰ ζώσῃ χρήματα καὶ μήτε νὰ σᾶς ἰδῇ.
'στὸ Δίξ-λὲ-μπὲν συνέφαγε, καθὼς τὸ ξέρουν ὅλοι,
μὲ τὴν κυρίαν τοῦ γνωστοῦ κυρίου Εὐγενίδη,
ποὖνκι καὶ πρῶτο νούμερο πακτικέρη μὶς 'στὴν Πόλι.

—

Τιμὴ τοιαύτη πρὸς γνωστὴν τῆς Πόλεως κυρίαν
θὰ σᾶς στελλαξῃ βιβλία μικρὰν παρηγορίαν,
κι' εἰς ταύτην τὴν ἐξαίρετον προσέχοντες τιμὴν
ἀφῆτε τὰ στριγγλίσματα καὶ τοὺς ἀξίκους φῆγους...
ἤθελε κι' ὁ Διάδοχος νὰ στείλῃ συνδρομήν,
ἀλλ' ἐμποδίζεται κι' αὐτὸς ἀπὸ τοὺς ἴδιους λόγους.

—

'Εσκόπευαν κι' οἱ Πρίγκηπες, ποὺ φτερωτοὶ πετοῦν,
νὰ κάμουν καὶ πρὸς χάριν σας γιορὰ κουβαρταλήκια,
μὰ μόλις κάμποσα λιανὰ 'στὴν τσέπη των κρατοῦν
ὡς ποὺ νὰ πάιζουν κάποτε μονὰ ζυγὰ φιστίκια,
καὶ στείλετέ τους ἀπ' αὐτοὺ ἀμέτρητας ὀκάδες
νὰ μὴν παραξοδεύωνται μὲ τόσους φιστικάδες.

—

'Ἤθελε κι' ἡ Κυβέρνησις νὰ στείλῃ πιὸ πολλά,
ἀλλ' ὅμως ὁ συμβιβασμὸς τῆς 'πῆρε τὰ μισά,
κι' ὅποιος εἶπε πῶς τίποτε 'στὸν πόνο σας δὲν νοιώθει
αὐτὸς βεβαίως θὰ φανῇ προπέτης καὶ θρασύς,
ὁ δὲ Σωτῆρας ὁ κλεινὸς ἀξίκως ἐργώνθη
μ' ἐκεῖνα τὰ πρωτόκολλα, ποῦ τἄδατε καὶ σεῖς.

—

'Αγαπητοί μας ἀδελφοί, μὴν πῖρνετε φωτιά,
γι' αὐτὴ τῆς Χάλκης ἡ Σχολὴ μας 'φαγατε ταύτιά,
καὶ λέτε πῶς ἰρίτιειον δὲν πρέπει ν' ἀπομείνῃ
ἀφοῦ σπουδῶν Ἑλληνικῶν ἐλέγετο καμίνι,
κι' ὅποιος ἀκόμη ἀπὸ 'μᾶς τὸν πατριώτη κάνει
γι' αὐτὰ τὰ λόγια τὰ σαχλὰ χρειάζεται λεκάνη.

—

'Ω Πολιτάκια δύστυχα, σᾶς συμπαθῶ πολύ,
ἂν ὅμως ἡ περίπυστος τῆς Χάλκης σας Σχολὴ
ἐκ μέρους τῶν μουρλοζυγῆδων βοήθειαν προσμένῃ
σᾶς βεβαιῶ παντοτινὰ πῶς θἄναι γκρεμισμένη,
καὶ κουκουβάγιαις μοναχὰ κι' ἀόρατα φαντάσματα
ἡμέρα νύκτα θὰ βοργοῦν 'στὰ μαῦρα της χαλάσματα.

—

"Ας παύσῃ τόσων κοπετῶν καὶ λόγων ἀηδία,
δὲν μένει γιὰ παραπονὰ καὶ κλαμματὰ καιρός,
κι' ἐδῶ ἐκάη κατ' αὐτὰς ἡ κλασικὴ Παιδεία
καὶ διαθήκας ἔφαγαν αἱ γλῶσσαι τοῦ πυρός,
κι' ἐγίνετο κατακλυσμὸς καὶ τῶν σοφῶν ἀνταρκ,
ὅμως δὲν σᾶς 'ζητήσαμε μιὰ κάλπικη πινταρα.

—

'Αγαπητοί μας ἀδελφοί, δὲν πᾶτε νὰ χοθῆτε ;
σεῖς πρέπει νὰ μᾶς στέλλιτε καὶ νὰ μᾶς βοηθῆτε.
'Στους ἐλευθέρους ἄξικα τὰ βάσανα σας λίτι,
σεῖς εἶσθε πάντα πρὸς ἡμᾶς χριῶσται κι' ὀφειλίτκι
καὶ πρέπει νὰ μᾶς ζώσετε, Πολίτικα καθώμια,
ὅσα 'ζωδίψαμε γιὰ σᾶς ἐδῶ κι' ἐξῆντα χρόνια.

—

'Αγαπητοί μας ἀδελφοί, σᾶς συμπονῶ μεγάλως,
ἂν δὲ καὶ σᾶς ἐρήμαξε σεισμῶν ἀγρίων σάλος,
μὰ μὴν ξεχνᾶτε πῶς καὶ σεῖς καθὼς τὴν Εὐγενίδη
'μπορεῖ νὰ φᾶτε κάποτε 'στὸ πλακὶ τῆς Κερκύρας...
αὐτὰ καὶ μένω Φασουλῆς, τῶν σκουπιδιῶν σκουπίδι,
καὶ ρήτωρ Συνταγματικὸς καθ' ὅλους τοὺς κυνόνας.

Εὐχαριστήριον
πρὸς ἕνα κύριον

—

Εὐχαριστῶ τὸν κάλλιστον χαρτοπώλην Πριζένη,
ὅπου περίφημος χαρτὶ 'στὴν φαμπρικά του κάνει,
κι' ὁκτὼ δισμιὲς ἴστειλε ὡς δῶρον κι' ὡς ἐκτίμησιν
τῆς δεκαετηρίδος μου, ποὺ τόσα τῆς ὀφείλω,
καὶ μὲ τῆς μακαριτίδος ἐκείνης τὴν ἐνθύμησιν
εἰς τὸ χαρτί του 'τύπωσα τὸ παρασμένο φύλλο.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσκτείου, κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΓΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

'Ο ρωμιὸς τὴν ἰσοῦμάδα — μόνον μιὰ φορὰ τὰ βγαλίνῃ
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοπάδα — κι' ὅπου μοῦ κατεβαίνει
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχωμε
καὶ 'στὴν 'Αθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἐλληδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχως νἄζιχ κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δυτὸ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ἐνὸ χίρι.**
Κι' ἂν φύλλο δὲν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν σάρῃ μαῦρο σῦκο.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' ἑνὸς ἀκρου πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάτε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Αὐγούστου εἰκοστὴ
κι' ἀτμόσφαιρα βραστή.

Τέσσερα κι' ἑβδομῆντα καὶ τετρακόσ' ἀκόμη,
θὰ κάμῃ μέγαν κρότον καὶ τοῦ «Ρωμηοῦ» ἡ γνώμη.

Ὁ τῆς ὑπάρξεως ἀγών
ζήτημα φλέγον καὶ σφριγῶν

'Ο Φασουλῆς ὁ Φαληρεὺς χωρὶς μιλιὰ νὰ βγαλῃ
'στοῦ προσφυγικοῦ Φαλήρου του καπνίζει τὰ κρεμμυδάλι.
"Ανω γλαυκὸν στεφάνωμα κι' ἡ θέα τῶν ἀστέρων
εἰς Παρισίους χλοερῶν τὸν φέρνει μονομᾶς,
καὶ κάτω φῶς ἡλεκτρικὸν ἐκ τῶν σκοτεινοτέρων
σκοτίζει κἄθε σκέψιν του καὶ τοῦ χαλᾷ τὰ μάτια.

—

'Ο τὲ γελᾷ μοναχὸς του κι' ὁτὲ συνορρυσοῦται
πολλὰ συλλογιζόμενος περὶ τῶν ἐπιγείων,
καὶ κατὰ φράσιν τοῦ συρμοῦ τριγύρω πλεισιοῦται
ἀπὸ τὴν πολυτάρχυον ἀγέλην τῶν λογίων,
ποῦ κάθε βράδυ μαίνεται καὶ σκούζει παραφόρως
γιὰ πλμπολλὰ ζητήματα τὰ μαλλοσοβαρά.
κι' ὁ Γιώργης, προθυμότατος καὶ ρίκτης σερβιτόρος,
εἰς τοὺς λογίους κουβαλεῖ ἀδιάκοπα νερά.

—

'Ενῷ ὁ' ἐξάλλως συζητοῦν φιλόλογοι σκαρτάδοι
πίπτουν πυροτεχνήματα, γιατ' εἶνχι Πίμπτη βράδυ,
χαζεύει δὲ κατάπληκτον τὸ γύρω σκυλολόγι
κι' ὁ κόσμος πάει κι' ἔρχεται εἰς τὴν ἐξέδρα' ἀπάνω,
κι' ἀτάραχοι καὶ σοβαροὶ ὁ Δεληγιώργης τρώγει
'στοῦ Κακουριώτη τὸ ντάμπλ-ντὸτ κοντὰ 'στὸν Καραπάνο.

—

Κι' ὅταν ρουκέτα καίγεται ἢ καὶ κανένας μύλος
ἀνατινάζεται κι' ὁ Γκράφ, ὁ τοῦ **Νιρβάνα** σκύλος,
ἀλλὰ κι' ὁ Γκιόλ τοῦ Φασουλῆ τὸν κόσμον ξαιμονίζει,
ἢ μπάντα δὲ τοῦ Κάισαρη **Γκρὰν Βία** παιανίζει,
καὶ μουσικῆς δρμητικὸς παρλάζει καταρράκτης,
ὅταν κι' ὁ Βῶκος ἔρχεται, τοῦ "Αστεως συντάκτης,
ποῦ κάθε τόσο ζήτημα κοινωνικὸν μᾶς βγάζει
καὶ σὲ σκοτοῦρα δυνατὴ καὶ σὲ μπιλὰ μᾶς βάζει,
κι' ἀγγοῦρι νέο κατ' αὐτὰς μᾶς ἔβγαλε 'στὴ μέση,
ἤγουν ἂν πρέπει κι' ὁ Ρωμηὸς τὰ γράμματα ν' ἀρήσῃ
κι' εἰς ἐπιστήμας φυσικὰς καταμουτρὰ νὰ πέσῃ
πρὶν ἄθλιος κι' ἄλεινὸς τῆς πείνας νὰ ψοφήσῃ.
κι' ἀπ' ὅλους ἀπεκόμισε πολὺ σοφὰς ἰδέας
καὶ συναντεύσεις ἔλαβε τὰ μαλλιστὰ σπουδαίας
μὲ τὸν Σκουλούδη, τὸν Ζωχιό, τὸν Στρέιτ, τὸν Ροΐδη,
ὁποῦ καθένας εἰμπορεῖ 'στὸ "Αστυ νὰ τὰς ἴδῃ.
καὶ μὲ ζητήματα ξυπνᾷ τὸν κειμισμένο τόπο
κι' ἀνησυχεῖ καὶ φλίγεται ὁ νοῦς του κι' ἡ καρδιά του,
κι' ὅποιον ἐμπρός του συναντᾷ τὸν ἐρωτᾷ μὲ τρόπο
τί σὰν πατέρας σκέπτεται νὰ κάνῃ τὰ παιδιά του.

—

Β. — Καλησπερούδια, Φασουλῆ ..
Φ. — Καλῶς τονε τὸν Βῶκο.

Β.— Ἀπὸ καιρὸ σὲ κυνηγῶ καὶ σὲ κατεβώκω
γιὰ νὰ μοῦ 'πῆς τὴν γνώμη σου 'στὸ ζήτημα ποῦ ξέρεις...
Φ.— Ὅ,τι κι' ἂν πῆς, ἀγαπητέ, δὲν θὰ μὲ καταφέρῃς..
ἐν τούτοις ὅμως καθίσε κοντὰ μου, μὶο κάρο.
κανένα φρέσκο ὀλκάδι νερὸ νὰ σὲ τρατάρω...
Β.— Δὲν πρέπει νὰ πειράζεσθε καὶ τόσον, Φασουλῆ...
Φ.— Ἄ μπᾶ! δὲν εἶναι τίποτα.. τὸ χρέος τὸ καλεῖ.
Β.— Λοιπόν ;
Φ.— Λοιπὸν ἰδιαβασα μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς κι' ὁ Σκουλούδης ὁ παλὺς καὶ γνώστης τῆς πτωχείας,
ἂν τώρα μόλις 'στὴν ἀρχὴν εὑρίσκετο τῆς πάλης
ἤθελε λίγο νὰ γενῇ κἂν ὀλίγες κἂν λοχίας,
πιστεύων νὰ προβιβασθῇ στρατάρχης ἢ Δισπότης
μὲ χρυσοκέντητ' ἄμριτς καὶ πατερίτσα πρώτης.
Τοιοῦτος τόθες ἱερὸς τὰ πλῆθη συγκινεῖ
κι' εἶδε καὶ τώρα νἄθελε Δισπότης νὰ γενῇ
καὶ μὶ τὰ φαρδομάνικα νὰ σώσῃ τὴν ψυχή του,
νὰ 'δοῦν Δεσπότη μιὰ φορὰ κι' οἱ καψοκληρικοί μας.
καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς δυστυχεῖς νὰ δώσῃ τὴν εὐχή του,
ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸν παρὰ νὰ πάρῃ τὴν δική μας.
Πρὸς τούτοις δὶ μετὰ χαρᾶς ἰδιαβασα τὴν γνώμην
καὶ καθενὸς ἐπιφανοῦς. ὅπου πολὺ σημαίνει,
κι' ἐφώναξα διευθετῶν τὴν ἄτακτόν μου κόμην
«δῶσε μου καλοπέρασιν. πατρὶς ἀγαπημένη.
κι' ἐγὼ σὰν Καλχας χρησμῳδὸς ἀπὸ χρυσῆς νεφέλης
εὐθὺς σοῦ δίνω συμβουλαὶς καὶ γνώμας ὅσας θέλεις».
Τώρα λοιπὸν τὰ χωρατὰ παρακιερα τάφίνω,
εἶνει καιρός, ἀγαπητέ, κι' ἐγὼ νὰ ξεθυμάνω,
κι' ἕνα καινοῦριο ζήτημα κοινωνικὸν πρωτεῖνω
κι' ἐκ μέρους μου παρακαλῶ νὰ πῇς 'στὸν Καλαμάκο
μέσα 'στὸ Ἄ σ τ υ νὰ γραφῇ νὰ γίνῃ νέα νίλα
καὶ ν' αὐξηθῇ κι' ἡ πουλήσεις κατὰ χιλιάσες φύλλα.
Β.— Πές το λοιπὸν καὶ μ' ἔσκασες...
Φ.— Ἡ βίδα μου σαλιώνει
κι' αὐτὸ μὲ κάνει νὰ κτυπῶ τὴν κοῦτρα μου 'στοὺς τοίχους!
ἀπὼς εἶμπορεῖ κανεὶς νὰ ζῇ μὰ εἶχως νὰ δουλεύῃ.
πρὸ πάντων δὲ καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ γράφῃ στίχους ;»
Β.— Αὐτὸ τὸ μέγα ζήτημα βεβαίως συγκινεῖ
κι' ἐμένα περισσότερον τῶν ἄλλων τυραννεῖ.
Φ.— Ἂν μοῦ τὸ λύσῃς 'στὴ στιγμὴ σοῦ δίνω τὸ παρατημο
κι' ὅρσε ὅπου τύφλαις εἰς ἐμὲ κεἰμπαῖνε 'στὸν Γεράσιμο.
Ἀλλιῶς νὰ λές ν' ἀφήσωμε τὰς θεωρητικὰς
καὶ πάντες ν' ἀσχολούμεθα περὶ τὰς φυσικάς,
κι' ἄλλαις δουλειαῖς ν' ἀρχίσωμε κι' ἄλλα καινούρια ντραβάλα
ἐμεῖς οἱ γίγαντες τῆς γῆς. τῆς δόξης τὰ σκαραβάλα,
αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτα παρὰ μιγάλαις λόξαις
καὶ μία περιφρόνησις γιὰ τὰς παλιὰς μας δόξαις.
Μηδὲ χωρεῖ μές 'στὸ μυαλὸ τοῦ καθε στρατιώτικειλη
πῶς εἴμποσοῦνε κι' οἱ Ρωμαῖοι, τοῦ κόσμου τὸ κεμάρι,
μὲ πρόγονον τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη.
παληοσκαφτιάδες νὰ γενοῦν μὲ τσάπα καὶ μὲ φτυάρι ;
Δὲν εἶδες ὅπῶς κι' οἱ πρόγονοι. ποῦ τόσοι τοὺς λατρεύουν,
ποτὲ δὲν κατεδέχοντο τὰν δοῦλοι νὰ δουλεύουν.
κι' ἔλπις ἡ προστυχιὰς δουλειὰς ἀφίνοντο 'στὸν Ἔβλωτα,
κι' ἐκεῖνοι ζῶντες ὥφριαν μὲ μόχθους τῶν Εἰλώτων
μηδὲ στιγμὴν δὲν ἔκλειναν τὰ στόματα τάπυλωτα
καὶ τὴν πατρίδ' ἀνέδειξαν χρυσῆν ἑστίαν φώτων ;
Κι' ἐμεῖς οἱ μιξοσκώληκες ἐς τοὺς παρόντας χρόνους
ζητοῦμεν ν' ἀτιμάσωμεν τοὺς γεραροὺς προγόνους,
καὶ μήτε δόξης θέλομεν ἀναμνησὶς νὰ μείνῃ
καὶ νὰ κλεισθῇ διὰ παντὸς τὸ φλογερὸ Καμίνι.
καὶ νὰ χαθοῦν τὰ λαμπερὰ τοῦ Μιστριώτη κάλλη
καὶ τοῦ πανσόφου Φιντικλῆ τὸ ὀξασμένο σαλι,
νὰ μὴν ἐκχύνῃ ζειδωρὰν σοφίαν καθε χείλος,
νὰ παύσουν ὑψιλάσματα γραμματισμένων γατων,
κι' αὐτὸς ὁ κοντοπίθαρος τῆς Πρυτανείας στύλος
ν' αὐγολογᾷ τῆς κότσας του καὶ νὰ πυλῇ ταΰγα των,
μηδὲ νὰ ξεφυρνίζωμεν γιατροὺς καὶ δικηγόρους,
μηδὲ λογίων στρατιὰς καὶ ῥήτορας κωφεύς,
ἀλλ' ἡ ζωή μας νὰ περνᾷ μὶ τοὺς περονοσπόρους,
μὶ φυλλοξήρας ἔντομα καὶ μὲ τοὺς ἀρουραίους ;
Ὁποῖον αἴσχος ἀληθῶς καὶ τρεῖς φορὰς πιρμπάκο...

—

(Τρώει ὀηὸ τρεῖς κατραπακιαῖς ἀπὸ τὸν Κουσουλάκο).

—

Φ.— Ὁπόταν εἶχως πρόγονον μεγαλον ἀπομένῃς
ἔ! τότε πρέπει κάποτε μές 'στὴ δουλιὰ νὰ μπαίνῃς,
ἀλλ' ὅταν ὅμως στέφανος σὲ στέφῃ φωτεινός
καὶ λεγεῶνας ἀριθμῆς περικλεῶν προγόνων.
ἔ! τότε θάσαι μασκαρᾶς καὶ φύσει ταπεινός
ἂν δὲν ἀρέσκεσαι νὰ ζῇς μὶ τὄνομὰ των μονον.
Μωρὲ δουλειὰ ποῦ μοῦβγαλες καὶ ζήτημα ποῦ βρῆκες...
ἔπρεπ' ἐμᾶς νὰ μᾶς θαρρῇ ὁ κόσμος σὰν ἀντίκας,
σὰν εἴδωλα. σαν ξόανα, σὰν κάτι ποῦ λατρεύεται.
σὰν κάτι ποῦ δὲν γραφρετάι κι' ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται,
ἡ δὲ Φραγκιὰ μιὰ δοῦλα μας παντοτινὴ νὰ γίνῃ
καὶ τακτικὸ μηνιατικο εἰς τοὺς Ρωμαίους νὰ εἶνῃ.
κι' ὄχι τὰ τόσα ἁνεικὰ νὰ μας; ξανχυρεύῃ
κι' ἐμᾶς καὶ τὸν Σωτῆρα μας ἀδίκει νὰ τὸν ρίξῃ.
Ἢ πισσωμε τὰ γράμματα κι' ἀφήσωμε τὴν τσάπα,
ἢ βγαλωμε τὰ φραγκικα καὶ βαλωμε τὴν κάππα,
ποτὲ θαρρῶ δὲν θὑρωμε τῆς σωτηρίας δἰοδον
καὶ πάμπτωχοι θὰ ζήσωμεν κἂν ἐῶτως κἂν ἀλλίως.
ὁ δὲ Ρωμηὸς καὶ κατ' ἰμὲ καὶ κατὰ τὸν Ἡσιοδον
φίπποτε προώρισται νὰ μείνῃ ὑψιρελίς.

—

(Αὐτοῦ τοιαῦτα λέγοντος ἐν στασει θλιβερᾷ
ὁ Γεώργης ἐκουβάλησε ὀηὸ οἰσκυς μὶ νερά).

—

Φ.— Ἐγὼ σοῦ λέω δὲν ἠμπορῶ κανένα νὰ δουλεύω,
κάθε δουλειὰ σιχαίνεται ἡ καψερὴ καρδιά μου.
καὶ μήτε φύλλους στάχυρα μ' ἀρέσει νὰ χαλεύω...
ἂν δ' ἐρωτᾷς τί σκέπτομαι νὰ κάνω τὰ παιδιὰ μου,
τὸ κλέος τὸ προγονικὸν πρὸς ταῦτα θὰ κηρύξω
μὲ κάτι ψευτογαλλικὰ καὶ λίγα ψευτοπάνω.
καὶ τέλος πάντων σκέπτομαι κι' ἐγὼ νὰ τ' ἀναδείξω
πολίτας Συνταγματικοὺς καὶ μὶ τὸ παραπάνω.
ποῦ μὲ προχείρους πάντοτε τῶν ὁρμῶν ῥητορείας
νὰ κυβωντιαι γιὰ τοὺς θεσμοὺς καὶ τὰς ἐλευθερίας.
Ὅσο γιὰ τὰ κορίτσια μου, ἂν γίνουν πεταχτὰ
καὶ κάπως νοστιμούτσικα κι' ὀλίγον ἀνοιχτά.
μποροῦν καὶ πρωτοβαθμιαις ν' ἀναδειχθοῦν δασκάλας,
ἀλλέως τριτοβαθμιαις ἂι ἴδιον σὰν τῆς ἄλλαις,
'στὸ τέλος ἂς ἀπεριορθοῦν μετὰ πολλῶν ἰπαίνων
καθὼς καὶ τὸν πατέρα των τὸν παραδικημένον.
Τὰ τέκνα του χειρώνακτας ἂς καμῇ ὅποιος θέλει.
ἐγὼ ποτὲ τὰ γράμματα μὲ τσάπαις δὲν θ' ἀλλαξω,
κι' ὡρκίσθην εἰς τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη
ἀμίαντον τὴν δόξαν των νὰ τὴν διαφυλαξω.

—

(Αὐτὰ λαλῶν ὁ Φασουλῆς 'σηκώθηκε μὲ φουρὶα
καὶ τῆς βροντώδους τευ φωνῆς ἀνύψωσε τὸν τόνο.

Ὁ Φασουλῆς τὰς Φυσικὰς σκοπεύων νὰ σπουδάσῃ
φαμελικῶς εἰς τοὺς ἀγροὺς πηγαίνει καὶ 'στὰ δάση.

ὁ δὲ Δαμβέργης ἔξαφνα, γιμάτες καλαμπούρια,
μὲ τὸν Στρατήγη συζητεῖ γιὰ τὸν *Βουλγαροκτόνο*.)

—

Φ.—Μάλιστα, σας ὁρκίζωμαι 'στὴν λαμψὶν τῶν ἀστέρων
ὅτι ποτὲ 'στὰς φυσικὰς τὸν νοῦν μου δὲν θὰ στρέψω,
γιατὶ τὴν τόσην ἐδλιπιαν τῶν εὐγενῶν πατέρων
δὲν τὴν ἐκληρονόμησα γιὰ νὰ τὴν μασκαρέψω
Ὄχι πῶς εἶμαι τάχατε φυγόπονος τεμπέλης
κι' ἕνας παρασίτος κηφὴν ἐργατικῆς κυψέλης.
ἀλλ' ἡ λαμπρὰ καταγωγὴ ποσῶς δὲν ἐπιτρέπει
χειρώνακτα καὶ βάναυσον ὁ κόσμος νὰ μὲ βλέπῃ
Κι' ἂν κατεβάσω κάποτε τὰ σηκωμέν' αὐτιὰ
κι' ἂν σρίξω μὲς 'στὸ ῥηχὸ μου καλαθι καὶ κοφίνι
ἡ τῶν προγόνων ἐδλιπιὰ καθόλου δὲν μ' ἀφίνει,
κι' ἐκεῖ ποῦ σκαβω ἔρχεται σ' ἐμένα τὸ κοπίλι
κι' ἀπὸ ταῦτι 'στὸν Πλάτωνα καὶ 'στὸν Ἀριστοτέλη.

—

(Αὐτοῦ τοιαῦτα λέγοντος 'στὸν Βῶκον ἐν σπουδῇ
κι' ὁ νεὸς Ἐπισκοπόπουλος Ξανθὸς παιδί,
συνωμιλεῖ γιὰ τοὺς Γκογκυδρ μὲ τὸν Ἀποστολίδη
κι' Ἑλληνικώτερον *γογυδρ* κατὰ τὸν Κατσελίδη.)

—

Φ.— Ἐγὼ σοῦ λέω δὲν ἠμπορῶ κανένα νὰ δουλεύω...
Β.—Καὶ τί λοιπὸν ἐπιθυμεῖς ;
Φ.— Ἐπιθυμῶ νὰ κλέβω.
μὰ κι' ἡ κλεψιὰ μοῦ φαίνεται δουλειὰ πολὺ μεγάλη
κι' αὐτὸ ποῦ λὶς, ἀγαπητέ, γανώνει τὸ κεφάλι
Κι' ἂν κλέψῃς μόνο μιὰ φορὰ θἰρρεῖς πῶς θὰ 'συχάσῃς
νομίζεις τὸ χουζούρι σου ποτὲ πῶς δὲν θὰ χάσῃς ;
Δὲν βλέπεις ὅσους ἔκλεψαν καὶ ζοῦν μὶ τὰ κλεμμένα
πῶς προσπαθοῦν καὶ σφίγγονται νὰ κλέβουν ὀλοένα ;
Ἂς ἦσαν ἕνας Βασιλεύς... ἀλλὰ κι' αὐτὸ σκοτοῦρα...
παντοτεινὰ παράπονα καὶ γρίνια καὶ φαγοῦρα...
θἄρχεται καθε Σύμβουλος τοῦ Θρόνου νὰ μὲ σκάζῃ
κι' ὅλοι σκαιοὶ θὰ φέρωνται πρὸς τὴν ἀνατροφήν μου,
κι' ὁ νόμος καὶ τὸ Συνταγμα θὰ μὲ πειθαναγκαζῇ
νὰ μουτζουρώνω τὰ χαρτιὰ μὲ τὴν ὑπογραφήν μου.
Δὲν θέλω τίποτ' ἀπ' αὐτὰ κι' ἄξιωμα κανένα,
μηδὲ κοντά μου θόρυβος ν' ἀκούεται καὶ γδοῦπος...
θέλω ἐκεῖ ποῦ κάθομαι μὶ χέρια σταυρωμένα
περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς νὰ μοῦρχιτ' ἕνας γρόσπος,
χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατὶ καὶ πόθεν ἀποστέλλεται...
Β.— Κι' ὡς πόσα νἄχῃ, Φασουλῆ κἀτὸς ὁ γροῦπος θέλετε ;
Φ.—Δὲν θέλω νἄχῃ καὶ πολλὰ... γυρεύω τόσα μόνον
ὅσα μ' ἀρκοῦν νὰ συντηρῶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων
καὶ νὰ μὴ γίνω πώποτε περίτριμμα τοῦ ὁρόμου.

—

("Ενα τσιγκρο ποῦ ζητεῖ ὁ Στέλιος Οἰκονόμου.)

—

Φ.— Ἐν ἄλλοις λόγοις ὀηλαδὴ σὰν πλάσμα λογιεὸν
κτηρυσσομαι πολέμιος κατὰ τῶν φυσικῶν.
Βλέπεις καὶ τὸν Σωτῆρα μας μὲ τὸν ὑψηλὰ γιακά ;
ἐφοῦσον ἰθἠρκαευε τὰ θεωρητικὰ
κουδούκλια μὲ τὰ κλήματα καθεὶς μας ὠνειρεύετο
κι' αὐτὸς εἰς τὴν βαλθεῖσα του σκαπτῶν ἐκοκερεύετο.
Ἀλλ' ἦλθε καὶ τὸ φυτικὸν τὰ χρέη νὰ πληρώσῃ.
ποῦ 'πῆρε μέ τὴν πράθεσιν τὰ ὄντια του νὰ τρίξῃ.
σὰν εἶδε δὲ πῶς φυσικῶς δὲν ἔχις νὰ τὰ δώσῃ
εὑρῆκε φυσικώτερον 'στὸ τέλος νὰ τὸ ρίξῃ,
καὶ τότε φυσικώτατον εὑρήκαμε κι' ἐμεῖς
τὸ σχίδιον τῆς κακονιᾶς καὶ τῆς περιτομῆς.
Ναί μὲν τοιαυτη φυσικὴ δὲν ἰδλαψ' ἐπιστήμη.
ἀπεναντίας νῦζησεν ἡ τῆς Ἑλλάδος φήμη.

άλλ' όταν όμως ίσχυει ή θεωρητική
πότε καί πότε 'δανιζαν τό κράτος μερικοί
καί γιά βαλβίδες έτριχε ή γλώσσα μας ψελλίδι...

—

(Είπεν αύτά καί στρέφεται πρός τόν Μιχαηλίδη,
τόν κατ' αύτούς καλούμενον πετώντα Μογγολφιέρον
καί πρώτον θεωρητικόν έκ τών τολμηροτέρων.)

—

Φ.— Ή θεωρία, φίλε μου, 'στήν πλάστιγγα βαρύνει
κι' άπό τους άλλους παλαιούς αύτή μάς διακρίνει
καί τους Νεφελοκόκκυγας άδιαλείπτως τρέφει,
Νεφελοκόκκυς δέ κι' έγώ ύψούμαι πρός τά νέφη.
κι' έκείθεν άπροσμάχητος τροχίζω τήν λεπίδα,
κροτώ τήν έπαναβάσιν Αίαντειον άσπίδα,
κι' άνασηκόνων τους κοντους είρηνικών λαβάρων
πάλλω τό πύρ τού κεραυνού κατα στιφών βορβάρων.

Κι' άρπάζω καί γαντζόνω
έχθρούς μέ τό τσιγκέλι,
καί τήν Φραγκιά μουντζόνω,
πού τόν παρα της θέλει.

'Εξ ύψους θεωρώ
τους καιομένους μύλους
καί χίπ καί χόπ βαρώ
τών δανειστών δμιλους.

Τήν πτήσιν μου ταχύνων
πετώ πρός τό Λονδίνον
'στόν Ντοὺφ τόν μπουνταλά,
μά καί 'στους Γάλλους τρίχω
καί τσούρ άπό ψηλά
κατάμουτρα τους βρίχω.

Τί σχέδια δίν πλάττω
τήν πίστιν άνεγείρω,
κι' άκμαζουσαν φιλάττω
τήν δόξαν τήν άγήρω.

Ή θεωρία, φίλε μου, καθ' άπαντα τόν χρόνον
έπεσαπσε πρός τήν φυλήν ήμών τών φαμφαρόνων
τόν θυμασμόν τόν άληθή τής οίκουμένης δλης.

—

(Περνᾷ ὁ Γιάννης ἔξαφνα, γνωστός φιστικοπώλης,
καί παίζει μέ δικαίωμα ὁ Φασουλής καί χανει
κι' ές νέου τήν κουβέντα του τήν έπαναλαμβάνει.)

—

Φ.—"Ετσι πού λές... θ' άναφωνῶ 'στό κράτος τών χαζών:
«ή θεωρία ποίησις, ή πραξις τό πεζόν.»
Ένας καί μόνον ένυσε τόν πόθον τόν έγχώριον,
ὁ Δεληγιάννης, ὁ φωστήρ τών θεωρητικών,
πού καθίτατ 'στήν Κηφισιάν καί κοπανᾷ τόν Βόρειον,
πρός δέ καί τόν λεγόμενον Βορειοδυτικόν,
ές έναίριος άνήρ φυλής ύπερηφάνου.

—

(Δρό τσιγκρέτα τού ζητεῖ ὁ Στέφανος Στεφάνου,
έκείνου δέ σκληρότατα μή δίδοντος ούτ' ένα
ὁ λαός κοντο Στέφανος μέ μάτια άκρυτμένα
ύπενθυμίζει πρός αύτόν τήν δικαιοτρίβα,
κι' ὁ Φασουλής ξαναμίλεί τεντόνων τήν άρίαν.)

—

Φ.—Κυτταξατε καιόμενα τά δάση τής Πεντέλης
καί τόν καπνόν τόν κατάμαυρον καπνόν τής φλογερᾶς νεφέλης.
Έγώ καθ' ήδονήν πολλάκις τών φυσικών σπουδών
τά βλέπω πυρπολούμενα έκ τής χαρᾶς πηδών,
γιατί μεγάλη γίνεται τής θεωρίας χρήσις
καί φθείρει καθε φυσικόν ή τών Έλλήνων φύσις,
καί σκάπτεται βαθύτατος τών φυσικών ὁ λάκκος...

—

(Τοῦ δίνει κι' άλλαις καπελιαῖς τοῦ Σκρίπ ὁ Κουσουλάκος.)

—

Φ.—Λοιπόν πού λές συνέντυξες 'στό μέλλον μή ζητήσης
καί παύσε σέ παρακαλῶ τάς τόσας έρωτήσεις,
γιατί μού καίει τό κορμί αύτός ὁ βρωμολίβας,
πού ψήνει πεζοδρόμια, πλατεῖες καί καλύβας,
καί λαρυγγας έξήρανε καί γλώσσας κι' ούρανίσκους
καί νά πεταξω μεύρεται τών ποτηρίων τούς δίσκους.

—

Β.—'Αμάν, δι' όνομα Θεοῦ...
Φ.— Ὦ κάψις συμφορά!...

—

(Αἴφνης ὁ Γεώργης κουβαλεῖ τρεῖς δίσκους μέ νερά.)

—

Φ.—Τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τά θούρια νά πάψης,
δέν θέλω γιά τάς φυσικάς ποντα πασιν ν' άκούσω,
καί τώρα σύρε 'στό καλό τα δέοντα νά γραψης
πρίν μέ τῶν δίσκων τά νερά πατόκορρα σάς λούσω.

—

(Είπεν αύτά καί μ' έξαφνα πικράποτε φρικώδη
άρχισε τό καταβρίγμα χωρίς νά λίγ πιχ.
όποταν κι' ὁλ' οί λόγιοι σηκόνονται 'στό πόδι
κι' άλληλοκαταβρέχονται καί γίνονται παπιχ,
καί λουζεται ὁ Φασουλής ὁ καί κατσαρμαλλης
κι' ὁ Καλλαμανος έρχεται μέ γαντζι ύπό μαλης,
καί λαμπουν άστρα ρουκετῶν καί τούρκικου τρούλου
καί κάπου κάπου χυνεται κι' ήλεκτρικόν σκοτάδι,
κι' άκούεται ψιλή φωνή σάν 'Επισκοπουλου:
«τόμου μέ καταβρέξετε δέν θάλθω άλλο βράδυ».

—

Μά καί τό κῦμ' άγριωπόν τούς βρεχομένους πλήττει,
τοῦ κύκλου ὁ' ὁ φρενίτρος, ὁ Καλκουτης ήτοι,
πού παντα 'λίγα καί καλά 'στόν δμιλον 'μιλεῖ,
φωναζει πῶς αύτό τό ντουζ εἰς όλους ὠφελεῖ).

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Σπῆτι 'στό Νέον Φάληρον τριώροφον πωλεῖται
καί τρέξετε πρός άγοράν άμέσως, συμπολῖται,
πρός δέ καί σπῆτι έτερον μικρόν 'στόν Πειραιᾶ,
ἡ δέ τιμή συμφίρουσα, σχεδόν σάν δωρεά.
Πληροφορίαι δίδονται καί περί τούτων κι' άλλων
'στόν Σαμιον, ξυλέμπορον τοῦ Πειραιῶς μιγκλον.

—

Φωτογραφεῖον «Παρθενών» πλησίον τῆς Βουλῆς,
πού κόσμος έπισκέπτεται τῆς σάλας του τό πολύς,
έλπίζομεν έ' άργότερα νά έχεται άπλάσιον
γιά τας φωτογραφίας του, πού τότην χεῖρον φήμην...
έκεῖ 'φωτογραφήθηκαν εἰς σύμπλεγμα θαυμασιον
κι' οί Μακεδόνες φαιτηταί πρός αἰωνίαν μνήμην.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κυρίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντοστὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενήντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἕδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη	—	**ἕξω φράγκα καὶ σοῦ χίρι.**
κι' ἕναν ἔχω ἐξυπνάδα.	—	κι' ὅποια μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς	—	ἕγινες συνδρομητής.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι.	—	γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπερες τὸν παρὰ δὲν εἶδαι	—	θὰ τὸν φᾷ κοῦρο φίδι.
καὶ 'στὸν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἐλιόσπαρη.	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	—	ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	ὅχως νάζῃς κι' ἐντοσπὴν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	—	**ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**			

Ἑβδόμη τοῦ Αὐγούστου κι' εἰκοστὴ
καὶ μάχη σπαθοφόρων θαυμαστή.

Τετρακόσα πέντε κι' ἑβδομῆντ' ἀκόμη,
ἄλλωδις γραφείων, σπαραγμοὶ καὶ τρόμοι.

Τῆς ὥρας ἐμβατήρια
καὶ νέα νικητήρια.

Α'.

Ταράμ τάμ τάμ, ταράμ τάμ τάμ, ἡ σάλπιγξ ἂς σημαίνῃ...
μπρός λεβέντες μερικοί κομψοί καὶ ζηλεμμένοι.
καμπρά προετοιμάζεται τροπαίων ἐκστρατεία
καὶ σηκωθῆτε 'στό φτερό, γιατ' εἶναι κι' ἁμαρτία
τὰ χάνωνται τὰ νειάτα μας ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια
κ' ἡ σακαράκαις νὰ βροντοῦν σὲ δράμους καὶ σαλόνια.

—

Ὁσοι δὶν μᾶς ἐζήλευσαν καὶ πόσοι δὲν ζηλεύουν
ὑτταζωντας μακρὺ σπαθὶ σὲ μέση ντιλικάτη,
νἠσυχαις 'στῆς θήκαις των ἡ σπάθαις μας σαλεύουν,
ψοῦν νὰ σφάξουν κάτι τί, διψοῦν νὰ κόψουν κάτι,
κ' ἂν μία δὲν τρυπήσωμε τοὐλάχιστον πελτρόνα
ταράμι πάει τὸ σπαθί, χαράμι κι' ἡ κορῶνα.

—

Ἐμπρός, γενναῖε δεκανεῦ, ἐμπρός, ἐπιλοχία...
ἂς ἔφαγε τὸ Σύνταγμα κι' ἡ τόση πειθαρχία.
Ἐλᾶτε μὲ τάξιν καὶ μ' ἀσφάλειαν ἐμπούκτισε ὁ τόπος,
ὁ νοῦς τάξε κι' ἡ προκοπὴ κι' ἡ νεκοκυροσύνη...
ρέπει νὰ ξεθυμάνωμε σὲ κάπειον ὅπως ὅπως
κ' ἔξη καὶ λίγο πόλεμο ἡ ὁλίγη Ρωμηοσύνη.

—

Ταράμ τάμ τάμ, ταράμ τάμ τάμ... νὰ 'δοῦμε πατατράκα,
καμμίαν στάσιν ὁλικὴ καὶ προνοητικαιμένο,
νὰ σηκωθῇ τὸ φρόνημα, ν' ἀτραύῃ' ἡ σακαράκα,
ὅλα καπνός καὶ θρύμματα νὰ γίνουν 'στό μουμέντο,
καὶ ν' ἀκουσθῇ πελίκημα καὶ μάχης κοπετός
νὰ κατακλάσῃ κι' ἡ πατρὶς τί λίγεται στρατός.

—

Ταράμ τάμ τάμ, ταράμ, τάμ τάμ... ἀπάνω τὰ λορία
καὶ μάρς 'στῆς «Ἀκροπόλεως» ρεχθῆτε τὰ γραφεῖα.
Ἐπ' ὦμου φέρτε ρόπαλα κι' ἄξινες καὶ πελέκεις
κι' ἔτσι πηγαίνετε μπροστὰ καθὼς τάρμιγ τὰ λέγια,
ἂν δὲ κανεὶς ἀντισταθῇ σαχλὸς ντελησυτέκης
εὐθὺς νὰ τοῦ μαυρίσετε τὰ πισινὰ μὲ σκάγια.

—

Κατὰ τετρᾶδας μὰρς ἐμπρὸς κι' ἐπίθεσις ἀγρία,
κι' ἂν στάκτη δὶν τὰ κάνωμε μὲ τὰς ἄξινας μόνας,
καὶ τὰ κανόνια φέρνομε καὶ τὴν καβαλαρία
νὰ γίνῃ πόλεμος σωστὸς καθ' ὅλους τους κανόνας.
Κατὰ τετρᾶδας μὰρς ἐμπρός... σ' ἐμᾶς τὸ πᾶν ἀνήκει...
τὰ τρόπαιά μας σίγουρα κι' ἀσφαλισμέν' ἡ νίκη.

—

Β'.

Εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» μὲ ζῆτω πᾶτε,
σπᾶζουν πικραθυρα, πόρτες γκρεμίζουν,
ὅ,τι κι' ἂν εὕρουν μπροστά κτυπᾶτε,
χαρτιᾶ, κατάστιχα, βιβλία σχίζουν,
καὶ τὰ τινάζουν κατω στὸν δρόμον,
ἐπικροτούντων τῶν Ἀστυνόμων.

—

Πέφτουν κτυπήματα ὡσὰν βροχή,
πᾶνε κι' οἱ κύλινδροι, πᾶν κι' οἱ τροχοί,
σωροὶ σιδήρων, σωροὶ μετάλλων
ὑπὸ τὸ κράτος ἀνδρῶν ἐξάλλων
σκορπίζεται κατω εἰς ἕναν ὄγκο
χωρὶς νὰ βγάλῃ θανάτου βόγκο,
βίδαις μιγάλαις, βίδαις μικραῖς,
δλαις ἀμίσως πέρτουν νεκραῖς,
χωρὶς κουμὶς ν' ἀντισταθῇ
ἐμπρὸς 'στὸ Στέμμα καὶ 'στὸ σπαθί.

—

Ἐμπρός, λοχία κι' ἐπιλοχία,
κι' ὅλοι παλεύουν μὲ τὰ στοιχεῖα,
κατω κι' ἡ σταμπας,
κάτω κι' ἡ λαμπας,
καὶ κάθε λύγνος γιὰ τὸ νυκτέρι,
κι' ὅ,τι γραμμένο ἦταν μὲ χέρι
κι' ὅ,τι μὲ σταμπα ἦταν γραφτό
νάσου κι' ἐκεῖνα, νάσου κι' αὐτό.

—

Ἐμπρός!... κτυπᾶτε παντοῦ βαρειᾶ...
χυμοῦν σὲ καμαρας καὶ μαγειρειᾶ,
νὰ τὰ τραπέζια, νὰ κι' ἡ κονσόλαις,
σκοτώνουν πιάτα καὶ κατσαρόλαις,
διαλογχίζουν παιζῶν κρεββάτια
πέρα ὡς πέρα καὶ διαμιᾶς,
καὶ τῆς ἀνάγκης τρυποῦν κανάτια
μὲ ξιφολόγχας καὶ πυξ καὶ πκξ.

—

Ποῖος ἐνθουσιασμός
καὶ ψυχῆς ἀναβρασμός!
Μὰ τί θἄκαμε φριχῶδες
κι' ἀληθῶς πολεμικὸν
σὰν ἐπατήσαν οἱ ποδες
οἱ φουστανελᾶ γυναικῶν.

—

Καὶ τοὺς δίνουν καὶ τοὺς δίνουν
κι' ὅλα κόσκινο τἀρίνουν,
κι' ἕνα πρόσταγ' ἀντηχεῖ:
«τὰ στρωσίδια τί φυλᾶτε;
μάρς μὲ βάδισμα ταχύ
καὶ 'στὰ στρώματα ἐλᾶτε.»

—

Καὶ μὲ λόγχαις καὶ λιπίδια
ξιθυμαίνουν 'στὰ στρωσίδια
καὶ τοὺς βγάζουν—συμφορὰ των!—
τὰ μαλλίνια τἀντερά των.

—

Κι' ἕνα στρῶμα τὸ καῦμένο
φουσκωτὸ καὶ κορδωμένο
σ' ἕνα δεύτερο λεφτὸ
τὸ ξεκοίλιχαν κι' αὐτό,
κι' ἔπεσεν εἰς τὸν ἀγῶνα
ζίχως αἷματος σταγόνα.

—

Καὶ ζίχως ἄντιρα κι' αὐτὸ κατέκειτο μὲ τἄλλα
κι' ἕνας Κορέας μοναχὰ παχυσαρκος τὰ μαλα.
ἐκ τῆς Κορέας ἀοιχθεὶς ὁ δυστηνος ἐσχάτως
καὶ πρὸς ἀσφαλειαν χρυσεῖς 'στὸ στρῶμ' αὐτὸ τρεχατος
εἰς τὴν πλευρὰν ὑπό τινος μὲ λόγχην ἐκεντήθη
καὶ σκότος τον ἐκάλυψε καὶ τον θανάτου λήθη.
χαρὰ ὁ' ἐφκίδρυνε πολλὴ τοῦ νικητοῦ τὴν ὄψιν
σὰν εἶδε θρόμβον αἵματος 'στῆς λόγχης του τὴν κόψιν.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς, ὁ πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρών,
ἄκουων βροντοκτύπημα μ' ἄξινας καὶ πελέκεις,
'στὴν Δόξα ἔσκουζ' ἐμμανὴς μὲ βλέμμα λαμπερόν:
«τί κάθεσαι καὶ στέφανα 'στὴν λεβεντιὰ δὲν πλέκεις;

—

«Ἀνάστα πάλιν ἐκ νεκρῶν, πατρὶς ἀγαπημένη,
κώδων ἀναγεννήσεως ἀληθινῆς σημαίνει...
τὰ τρόπαιά σου πάντοτε περίβλεπτα κι' ἀθάνατα,
ἡ σαρξ γιὰ χρέη κανονικὰ ἢ σαρξ κατρουλακάνατα»

—

Γ'.

Μὲ τὸ σθένος καὶ τὴν ῥώμην τοῦ σριγῶντος τούτου λόχου-
βλα 'γινεν κομματιὰ,
καὶ μιᾶς φωτογραφίκης τοῦ κυρίου Διακόχου
τῆς ἐβγαλανε τὰ ματιὰ,
γιὰ νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ βλέπῃ τέτοια νίκη ζηλευτή,
ποὺ δὲν ἔγινε ξεντέρα εἰς τὸν κόσμο σαν κι' αὐτή.

—

Ἀλησμόνητε Σεβδικτο, ἀλησμόνητες ἡμέρα,
ποῦ 'ξεχαπτηκαν καῦμοί...
εἰς τῆς νίκης των τὴν μέθην ἐσουβλίσθη πέρα πέρα
κι' ἡ τοῦ Δίακου πρωτομή,
κι' ὁ βλαστὸς τῆς Ἀλαμανας εἰς αὐτὴν τὴν νίαν παλὴν
τὸ μαρτύριον ὑπέστη τοῦ συουβλίσματος καὶ πάλιν.

—

Στοῦ πολέμου τὴν ἀνταρκ
κάθε κτύπημα τρομαρκ
κι' ἕνας θανατος φριχτὸς
κατσαρόλας ἢ τσουκάλας,
ἢ κονσόλας ἢ μπουκάλας,
ἢ καὶ ρόμπας τῆς νυκτὸς.

—

Δ'

Ἔμαθε κι' ὁ Σωτήρας τὸ φοβερὸ μαντατο
καὶ λέγουν ἡ χολὴ του πῶς ἠλθε ἄνω κάτω.
κι' ἀγρίεψε ἀμίσως ἡ σοβαρή του φάτσα
κι' ἄρχισε θυμωμένος ἀβάκωπα σουλάτσα,
πολλὰ δὲ κατα φρένα μονάχος ἐμερμήριζε
καὶ τοὺλεγαν καμπόσοι «σὰν δὲν βαρίσαι σφυρίζει»

—

Προστάζει τιμωρίαις μεγάλαις... ἀμὴ δέ;
κι' ὅλοι μαζὶ του παίζουν τὸν Καραγκιόζ μπερδέ.
Τρικούπη, μὴ θυμώνῃς καὶ τὸν θυμό σου χανεις.
τὸν Λόρδο τὸν Ἐγγλίζο σὰν πρῶτα μὴ μᾶς κάνῃς.

γιατί 'στὸ ρεμπελιὸ μας κανένας δὲν πιρνᾷ,
κανεὶς δὲν βασιλεύει, κανεὶς δὲν κυβερνᾷ.

—

Τὰ περασμένα πᾶνε, τὰ τώρα συλλογίσου...
ἄκυρα τὰ χαρτιᾶ σου κι' ἡ κάθε προσταγή σου.
Ἄκου πελέκεις γύρω καὶ φόκαλα καὶ σφῦρας
κι' ἄφησε κατὰ μέρος τὰ νάζια τὰ γενναῖα.
κι' ὡς μορφωτὴς Ἐγγλέζος καὶ τοῦ στρατοῦ Σωτήρας
τρέξε νὰ μάθῃς τάξιν ἀπὸ τὸν δεκανέα.

—

Ὅλα 'στὸ ροῦτο πᾶνε μ' ἕνα μεγάλο μπλοῦμ
κι' ἂν ἄλλοτε 'πιρνοῦσις γιὰ τζενεράλ Μπούμ-Μπούμ,
μὰ τώρα κατεβαίνεις ὀρθὸς κι' ὑπερηφάνως
τῆς πρώτης ὀρδινάντζας νὰ προσκυνῇς τὸ κράνος,
γιατί καὶ σὺ τὸ βλέπεις, μουφλεύζη Στρατηλάτα,
πῶς νόμοι κι' ἐξουσίαις ἰγίνηκαν σαλάτα.

—

Γι' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι φαντάσου τί θὰ 'ποῦν
κι' οἱ παληροδυνεῖσταί μας, ποὺ τόσο μᾶς λυποῦν.
Ὁπόταν τοὺς θριάμβους ἀκούσουν τοὺς χρυσοῦς
ἴσως νὰ μᾶς χαρίσουν τοὺς τόκους τους μισοὺς.
κι' ἀπάνω 'στὸν πολὺ των τὸν ἐνθουσιασμὸ
ἴσως νὰ μᾶς ζητήσουν καὶ τὰ μισὰ κεφάλαια,
ἴσως συμβιβασθοῦμε χωρὶς συμβιβασμό
καὶ σβύσουν μιὰ γιὰ πάντα τὰ χρέη τὰ παμπάλαια.

—

Ε'.

Ἔμαθε τὴν ἀνταρα τῶν ἀνικμάκτων φόνων
κι' αὐτὸς ποῦ θὰ καθίσῃ 'στὸν ἔνδοξόν μας Θρόνον,
κι' ὡς ἀρχηγὸς μεγάλος καὶ πρῶτος τοῦ στρατοῦ
ἐκ Δεκελείας ἦλθε μὲ πτῆσιν κατοῦ.

—

Καὶ τὴν κραυγὴν ἀκούσας τῆς νίκης τὴν βροντώδη
ἐθύμωσε κι' ἐκεῖνος κι' ἐκτύπησε τὸ πόδι,
μὰ μερικοὶ σπαθᾶτοι ἀναθώνταις τὴν πίπα
τοῦ λέγουν εὐσεβάστως «σὰν δὲν βαρρέσαι κεῖνα».

—

Τότε ὅλ τότε μίνος καὶ μῆνις καὶ χολή...
ὁ νίος Κωνσταντῖνος θυμόνει πιὸ πολύ
καὶ μὲ γενναῖον πεῖσμα τους λίγει ἀτοῦ λοιποὺ
δὲν θὰ σᾶς προσκαλίσω ποτὲ 'στὴν Ἀλεποὺ».

—

Κι' ὁ Φασουλῆς κυρτάζων αὐτὸ τὸ Κωμειδύλλιο
κι' ἀκούων τῶν μεγάλων καὶ τῶν μικρῶν τὰ λόγια
εἶπε 'στὸν Περικλέτο «ψυχίτσα μου Βασίλειο!...
αὐτὸ δὲν εἶναι κράτος, ἀλλ' εἶναι μία τζόγια».

—

Κι' ὁ Περικλίτας τοῦπε κἀν φίλος μπεχλιβάνης
γιὰ πές μου, ἀπὸ Θεό σου τι διάβολο θὰ κάνῃς,
ἂν τοὺς ἰζῇς καὶ μίαν 'στὸ σπῆτι σου ποτὲ
καὶ σοῦ τὰ σπάσουν ὅλα καὶ βγαλῇς ἀγουρίδα;»
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ λέγει «φτοῦ νὰ χαθῇς, κουτέ,
εὐθὺς θὰ ξανακάνω μιὰ δεκαετηρίδα.»

—

ς'

Μὰ τάμαθε κι' ὁ Βασιλιὺς ἐκεῖ 'στὴν Κοπεναγῆ
τὴν ὥραν ὁποῦ 'καθισε μὲ τοὺς λοιποὺς νὰ φάγῃ.
κι' εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του τὰ νέα τῆς ἡμέρας
κι' εἶπε πρὸς τοῦτον τρυφερῶς ὁ γέρος του πατέρας:
«τί κράτος, γυιέ μου, κυβερνᾷς τὸ ξέρεις καὶ τὸ ξέρω.
παιδί μου νὰ τὸ χαίρεσαι... παιδί μου σὶ συγχαίρω».

—

«Εὐχαριστῶ, πατέρα μου» ἀπήντησεν ἐκεῖνος
καὶ τῶν Ἀνακτων καὶ Δουκῶν ἐγέλασε τὸ σμῆνος,
κι' ὅλοι τὸν συνεχάρησαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ μάτς καὶ μοῦτς τὸν Γεῶργο μας καθένας τὸν ἰφίλει.

—

Νὰ νὰ βρῇ ζητωκραυγῶν ἐκ πανερχαίων βράχων.
ἐτρίξαν καὶ τὰ κόκκαλα τῶν Μαραθωνομάχων.
ἡ ποτνία ὁ' Ἀκρόπολις ἐσείσθη μετὰ φρίκης
καὶ πᾶς ναὸς περίδοξος κι' ὁ τῆς Ἀπτέρου Νίκης.

—

Μὲ καὶ προγόνων μαχητῶν πελώρια φαντάσματα
πηδοῦν 'στῆς Ἀκροπόλεως ἐκεῖνα τὰ χαλάσματα.
κι' ἔβλεπε κάθε πρόγονος χαζεύοντας σὰν χάχας
αὐτὰς τὰς νίκας κι' ἀληθεῖς ἐκ τοῦ συστάδην μαχαις,
τῆς σταμπαις, τὰ πκπλώματα καὶ τὸν νειρὸν Κορίον,
κι' ἦτον ἐξισσσιβαστον τὸ γιγονὸς κι' ὡραῖον.

—

Ἀθρόον πλῆθος ἔτριξε 'στὴν κοσμοχαλασιὰ
καὶ ξένος κόσμος ἔστεκε τῶν ἐρειπίων μάρτυς
κι' ἐχειροκρότει ἐμμανῶς ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ
ὁ κοπανῶν τὸν Βόρειον νομοταγὴς ἀντάρτης.

—

Καὶ πανταχοῦσαις ζυγαρι γιὰ τὸν Γαβριλίδη
κι' ἔλεγε πρὸς τοὺς φίλους του ὁ ἀφεῦ τοῦ θρασέος θἀρρους!
αὐτὸ μᾶς ἐξεφύλισι τὸ κολιεδ τὸ φίδι
καὶ τὸν μπαζὲ μου 'γίμισε ἀπὸ χρυσοκανθάρους.»

—

Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἔλεγε 'στοὺς φίλους ἐν σπουδῇ
φρύσκος μαίστρος 'φύσηξε μαζὶ μὲ τραμουντάνα
κι' ὁ σιβαστὸς διδάσκαλος ἐπῆρε τὸ γευδὶ
καὶ τοὺς ἀνέμους ἀναμὶξ εἰς τοῦτο ἐκοπάνα.

—

Χ'

Ἀλλ' ὅμως καὶ τἀγαλματα τοῦ Πανεπιστημίου.
ὁποῦ δὲν ἀξιώθηκαν ἀγῶνος παρομοίου,
τῶν σπαθοφόρων ἄκουσαν τὰ προνουντσιαμέντα
καὶ μεταξὺ των ἄρχισαν περίεργη κουβέντα.

—

«Ἐ! μαστρο-Ρήγα τῶν Φερῶν, ὁ Κοραῆς 'μιλεῖ,
γιὰ πές μου σὲ παρακαλῶ, ἐλεύθερα πουλί,
τῶν νίων ἀπογόνων σου τὸ κλέος πῶς σ' ἔφανη;»
κι' ὁ Ρήγας τοῦπε ἀγρήγορα νὰ πλέξωμε στεφάνι.
Μὲ τούταις τῆς ἐλευθεριᾶς ἀληθιὰ ξαναγωσα
καὶ τρέχω 'πίσω, Κοραῆ, 'στοὺς παιδικούς μου χρόνους,
σοῦ λέγω δὲ σεριζμὰν πῶς ὅλου δὲν μετάνοιωσα
ποῦ τόσον ἐμαρτύρησα γιὰ τέτοιους ἀπογόνους.
κι' ἔλα νὰ στείλωμε κι' ἐμεῖς ἀκέρατα φιλιᾶ...
τὰ ὀχτοβολακια σ' ὅλους μας θὰ βάλουν τὰ γηλιᾶ.»

—

Καὶ στρέψαντες κι' οἱ δύο των πρὸς τὸν παπποῦ Γρηγόρη,
ποῦ μὲ σταυροκοπήματα ἐζήσατο κι' ἠπόρει,
πῶς μᾶς θωρεῖ, ἀμίλητος, τοῦ λέν, καὶ σιωπᾷς;...
καὶ τότε σοβαρώτατος ὁ πέτρινος παπποῦς

νὺν ἀπολύεις ἔκραξε μὲ μιὰ βαρειὰ φωνή,
χαλάλι κι' ἡ κρεμάλα μου κι' ἐκεῖνο τὸ σχοινί.
Σήμερα μοῦκαμαν μπαξὲ τὴν θλιβερή ψυχή μου.
νὺν ἀπολύεις Δέσποτα κι' ἂς ἔχουν τὴν τυχή μου.

—

Εἶπαν αὐτὰ καὶ μ' ἐξκλλον κι' ἀκράτητον χαρὰν
πρὸς τὸν Τρικούπην ἐστείλαν κι' οἱ τρεῖς ἀναφορὰν

—

«Ἐκ τῆς βκλβίδος ἂν ποθῇς τοὺς ξένους νὰ κυττᾷς
καὶ τῶν προγόνων τῶν κλεινῶν τὸ γόητρον νὰ σώτῃς,
σὲ κρεββατίων καὶ φουστανιῶν καμπόσους νικητὰς
προβιβάσμῶν ἀνώτερων αὐτοστιγμεὶ νὰ δώσῃς,
ἀντὶ δὲ πάσης φυλακῆς, ποινῆς καὶ τιμωρίας
νὰ κύψῃς πρὸς ἀνάμνησιν μετκλλίου ἀνδρείας,
κι' ἔτσι Σωτῆρας ὅπως πρὶν θ' ἀνορθωθῇς πελώριος
ἐμεῖς οἱ τρεῖς. ὁ Κορκῆς, ὁ Ρίγας, ὁ Γρηγόριος.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποῦ σὰν τυλιὰ μαλλόνουν,
'στῶν ἰρεπίων τοὺς σωροὺς φορδιὰ πλατιὰ ξαπλόνουν.)

—

Π.—Ἔ! πῶς τὰ βλίπεις, Φασουλῆ;
Φ.— Τὰ πάντα ματκιότης,
μὰ μὴ θαρρῇς πῶς ὁ στρατὸς δὲν ἔχει κι' ἄνδρας πρώτης.
Εἶναι, καϋμένε Περικλῆ, καμπόσα πκλληκάρια,
ὁποῦ γιὰ ψύλλου πήδημα δὲν πιάνουν τὰ φιακάρια,
τῆς δὲ πατρίδος τὸ σπαθὶ, ὁπκάλου στραβοκάνη
τὰ παλληκάρια τὰ σωστὰ σεμνότερα τὰ κάνει.
Π.— Ξέρω γιατί τὰ λές αὐτά, ποντροτάτη γίνια..
Φ.— Γιατί, μωρί;
Π.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς;... σὲ πκει τρία κι' ἕνα,
καὶ μὴ θαρρῇς πῶς μὲ γελᾷς μὲ τέτοια κολοκύθια...
Φ.—Ναὶ μὶν μὲ πκεῖ ριπιτί, μὰ λέω τὴν ἀλήθεια...
μάθε πῶς σὰν τὰ μοῦτρα σου δὲν εἶναι κι' ὁ στρατὸς
καὶ μήτε πρέπει νὰ 'μιλᾷς γιὰ τοῦτον προπετῶς.
Ἐνόσῳ δὲ καθήμεθα 'στῆς πέτρας τῶν προγόνων
μὲ τὸν σπουδαῖον κίνδυνον δεινῶν κωλικοπόνων,
καὶ μ' ὅλη τὴν κακομοιριὰ καὶ τὰ σχολὰ μας πάθη
τὸ πκλαιόν μας ὄνειρον ἀπ' ὅλους δὲν ἐχάθη,
προσκυνεῖ σέβου τὸν στρατὸν καὶ τὴν σημαίαν τίμα
ὡς πάντων ἱερώτατον κειμήλιον κκὶ κτῆμα.
Π.—Ξέρω γιατί τὰ λές αὐτά, ποντροτάτη λέρα..
σὲ κόβει κρύος τούρτουρας...
Φ.— Κακὴ ψυχρή σου μοῖρα.
Καὶ μὴ θαρρῇς ἀξένοικτοι 'στὸ στρῶμα των πῶς γέρνουν
κι' ὅτι δὲν πρέπει σὰν κι' ἐμᾶς τὸ φρέσκο των νὰ πίρνουν,
ἀλλ' ἐπειδὴ φοροῦν σπαθὶ καὶ σύμβολον κορώνα,
πρέπει νὰ ρέβουν ἀφανεὶς κλεισμένοι 'στους στρατῶνας.
Μὲ τέτοιχ κουρουφέξκλκ δὲν βγαίνει προκοπή
κι' ἂς μὴν τὸ παρακκνωμε γιατ' εἶναι καὶ 'ντροπή
Καὶ πῶς ἐγὼ νυχθημερὸν μὲ σὶ, συνκδελφέ μου,
κσπροσκυλῶ 'στὸ Φαληρο καὶ πίνω τὸν κκφέ μου;
Ἂς μὴ φωνάζωμε γι' αὐτοὺς πῶς τὸν καιρὸ των χάνουν
χωρὶς κανένα πόλεμον τῆς προκοπῆς νὰ κάνουν.
Κκὶ δὲν μοῦ λές, παρακκλῶ, βρὲ Περικλέτο χέχα,
ποῦ νὰ τὸν 'βροῦν τὸν πόλεμο;... ἢ μὴ νομίζῃς τάχα
πῶς πρέπει γιὰ νὰ τὸν εὑροῦν νὰ πᾶνε 'στὴν Κορέα
μὲ τοὺς στρατοὺς τοῦ Λῆ-Χοῦ Τσάγχ νὰ γίνουν μιὰ παρέα;
ἢ θέλεις καθε γκλονᾶς συχνὰ νὰ προσπκθῇ
χωρὶς προκλήσεις κι' ἀφορμὰς ἀπὸ τοὺς ἀλλοφύλους
εἰς τὰ κκλὰ καθούμενα νὰ βγάζῃ τὸ σπαθὶ
καὶ 'στὰς σκιὰς νὰ ρίχνεται καὶ 'στοὺς ἀνειμιμύλους;

Π.—Ξέρω γιατί τὰ λές αὐτά, ὁπκδόλου μπακκλιάρε...
Φ.—Νὰ πέντε μὲς 'στὰ μάτια σου καὶ τὸν κακό σου φλάρο.
'Στό δίκηο δίκηο, Περικλῆ, καθένας μας ἂς δώσῃ,
ἂν δὲ πεζάρουν κάποτε σὰν νικηταὶ καμπόσοι
κι' ὑπὲρ τὸ δέον τὰ σπαθιὰ 'στὰ μάρμαρα κτυπᾶνε,
ἐνῷ πολλὰ κορδώματα καὶ πόζκις δὲν μᾶς πᾶνε,
μὰ σὺ καθὼ φιλόσοφος μαζί μ' ἐμένα κρίνε
πῶς τὸ πολὺ τὸ κορδωμα τῆς κρασεώς μας εἶναι,
καὶ δύσκολα θὰ 'βρῇς Ρωμηό, σπαθατο καὶ πολίτη,
χωρὶς νὰ κάνῃ τὸν βαρυ μὲ σηκωμένη μύτη.
Ἄστα νὰ πᾷν 'στὸ διάβολο... καὶ τώρκ, Περικλέτο,
καθένκς μας 'στὴν τσίπη του πᾶν τὸ τυχὸν βκλέτο,
καὶ κλίψι γιὰ τὸ σπῆτι σου κκμπότκ μαξιλάρια,
κανένκ κυλίνδρον χαρτιοῦ, κουβέρτκις καὶ λυχνάρια,
ἐγὼ δὲ κλέβ' ὡς λάφυρον αὐτῆς ἐκστρατείας
πενῆντα Διαβολογιατρουὺ· καὶ δέκα Δαυρεντίας.
Κι' ἂν τὸν στρατὸν τὸν ἐκτιμῶ καὶ μὲ τὸ παρακάνω
ἀπὸ δειλίκν ἀνανδρον καθόλου δὲν τὸ κάνω...
ἐγώ, μωρί, δὶν σκιάζομκι κι' αὐτὸν τὸν Μτσκναπαρτη
κι' ἔπκιξκ ρόλον ἄλλοτε πκλληκαρᾶ κι' ἀντάρτη,
καὶ τόδειξκ πολλκὶς φορκῖς σὲ κάθε κκκομοίρη
κι' ἐν παρκδύσῃ καὶ κρυπτῷ κι' ἐ μεσημβρίᾳ πλήρει.
Π.— Μωρὶ πορκνοῦ τὰ λές αὐτά;
Φ.— Σὶ σένκ, φοβιτσάρη,
ποῦ τώρκ τώρκ τῆς φκκῆς μοῦ 'βγῆκκς πκλληκάρι
Π.—Εἶμκι, μωρί, καὶ φκίνομκι, κι' ὁ κόσμος δὲς τκκούση...

—

(Αἴφνης μκκρόθεν φκίνεται μία σκιὰ μὲ μοῦσι.)

—

Φ.—Γιὰ κύττκξ' ἕνα φάντκσμκ...
Π.— Κκρδιά, μωρί, καὶ θάρρος...
Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ.. μοῦ φκίνεται φαντάρος.
Π.— Ἐμπρὸς λοιπὸν πιρὶ πκντὸς τὸν κῦδον ν' ἀναρρίψωμεν,
ἀλλὰ δὲν εἶναι κι' ἄσχημο γινκίως νὰ τὸ στρίψωμεν.
Φ.—Σὰν κίτρο μοῦ 'κιτρίνισες...
Π.— Καὶ σὺ σὰν τὸ λεμόνι.
Φ.—Τὶς σύ;...
Π.— Σκκρμός, μὴν τὸν 'ρωτᾷς..θκρρῶ πῶς μᾶς σιμόνει.

—

(Φθάνει κοντὰ των ἡ σκιὰ μὶ βήματκ μεγάλκ
κι' ἐκ τῆς τρομάρκς τῆς πολλῆς τὰ γόνκτά των λύνοντκι,
οὐχ ἧττον μὲ τὰ τέσσερκ τὸ βάζουν 'στὴ φυγάλκ
καὶ μὲς 'στ' ἀνώνυμκ τοῦ Χὸρι καταβριγμένοι κλείνονται).

Ἐκ τοῦ Τυπογρκφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προκστείου. κοντὰ στὸ πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσρκε καὶ χίλκ ὀκτκκόσκ
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μκς νὰ φᾶρε κι' ἄλλκ τόσκ

Ἐνδέκκτος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρκ μκς πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μκς μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσκ πολύ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδκ	— μοῖκι μιὰ φορὰ τὰ βγκίνῃ.	γιὰ τὰ ἕνκ ἢμισυ μέρη	— **εἶκκ φράγκκ καὶ ἐνὸς χρό**
κι' ὅταν ἔχῃ εἰσυνάδκ	— κι' ὅποτε μοῦ κκτεβκίνει.	Κι' ἕνκ φύλλο ἐν κρκτῆς	— κρκιοι συνδρομητκί.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμκι	— γικτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅπκμος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— τὸ τὸν φέρ μκῦρο φίδι.
κκὶ 'στὰς Ἀθήνκς τὴν πόλιν	— κκὶ εἰς τὴν ἀλλοδκπήν,	Γράμμκτκ κκὶ συνδρομκὶ	— ἀπ' εὐθείκς πρὸς ἐμέ.
κκὶ εἰς τὴν Ἑλλάδκ ὅλην	— ὄχκις νάζκ κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρκ κκὶ τὴ μάρκ	— κἀθε φύλλο μιᾶ δεκάρκ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **δυὼ φράγκκ εἶναι μόνο.**		

Τοῦ Σεπτεμβρίου τριτη
κι' ἀλλάζουν ὅλοι σπῆτι.

Ποδύντος τετρακόδκ κι' ἑβδομῆντκ ἕξη.
φτοῦ σὲ κάθε βλάκκ ποῦ θκ μᾶς ἐμπκιξῃ.

Τῆς Κηφισιᾶς ὁ Θοδωρῆς
ἀγριεμμένος καὶ βαρύς.

Α΄

(Ἐδῶ μὰς λέιε γι' ἀναψυχὴ
πῶς ἐπερνοῦσε 'στὴν ἐξοχή.)

—

Ἕως τώρκ Κιγκινκτος
καὶ μκκρὰν ἀπὸ τὸ κράτος
μὲ τὴν σπκθκ μου 'στὴ θήκη
ἔχκσκκ 'στὴν Κηφισσιά.
κι' ἰρουφοῦσκ σὰν τζιτζίκι
τοῦ Βορείου τὴν ὁροσιά.

—

Εἶχκ φίμωτρον 'στὸ στόμκ
καὶ 'στοὺς φίλους καὶ 'στὸ κόμμκ
ωμιλοῦσκ ἐκεῖ πίρκ
μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδκ
πίνων δρθονον ἀέρκ
ὅπως ἄλλοτε σουμπκ.

—

Θοδωράκη τί σιγᾷς;
μ' ἐρωτοῦσκν σοβκρεῖ
πιριμίνω ἐκλογάς
ἀπκντοῦσκ μὲ βκρύ.
κκὶ τὸν Βόρειον ὡς τότε
μετ' ἐμοῦ κκὶ σεῖς θὰ τρῶτε.

—

Ἕως τότε ὅπως ὅπως
θὰ φονεύω ἀπκνθρώπως
ἀγνοὺς χρυσοκνθαρους
ὅπως ἄλλοτε Βουλγκρους.
Γκὰπ κκὶ γκοὺρ τοὺς πολεμῶ,
μὰ δὲν ἔχουν τελειωμό.

—

Νάτους νάτους...εἰ διαβόλοι
θὰ μοῦ φκν τὸ πιριβόλι.
Ἕνκς φεύγει, βγκίνουν δέκκ.
κι' ἐγὼ πίφτω μὲς 'στ' ἀσκίρι,
κι' ἀπ' τὸ κτύπκ κκὶ πελέκκ
μοῦ κουρκζεται τὸ χέρι,
ποῦχκ κόψει σοβκρά
πίρκ πίρκ μιὰ φορά.

—

Διεσκίδκζκ νὰ κτίζω
τῶν πτηνῶν νεοσσιάς,
κκὶ τοῦ κήπου νὰ ποτίζω
τὰς ὡραίκς πρκσιάς.

καὶ θαυμαζων ν' ἀπορῶ
μὲ τὸ κρύο τὸ νερὸ
πῶς 'στὸ περιβόλι μπαίνει...
ὤχ ! νεραντζοριλημένη

—

Καὶ τῶν ἀνέμων ὁ θεὸς κλειστοὺς ἀσκοὺς ἀνοίγων
λεπτὰς πνοὰς μας ἐστελλεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
κι' ἐγὼ 'στοὺς φίλους ἔλεγα μὲ τόνον ἀφελείας :
«ἐλᾶτε τὰς ἀρίδας μας φαρδιὰ πλατιὰ ν' ἁπλώσωμεν,
ὁ Βόρειος μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τῆς Δικελείας
κι' ἀνοίξετε τὸ στόμα σας νὰ τὸν καταναλώσωμεν.»

—

Καὶ μόλις κατετρώγαμεν μί' μάτια σὰν γαρίδα
τὴν πρώτην του μερίδα,
μερὶς Βορείου ὁροσεροῦ μᾶς ἤρχετο ἐντίρα
τῆς πρώτης καλλιτέρα.

—

Μὰ καὶ μερίδες ἤρχοντο Βορειοδυτικοῦ
κι' ἐγέμιζαν εἰ πνεύμονες τοῦ καθε ναστικοῦ,
κι' ἐγὼ τὰς ἐκαταπινα μὲ ξέσκεπο κεφάλι
κι' αἵρος κατανάλωσις ἐγίνετο μεγάλη.

—

Καὶ κατελαμβάνε γλυκὺς τὰ βλέφαρά μας ὕπνος
καὶ μυστικὸς ἐραίνετο πῶς ἐτελεῖτο δεῖπνος,
ἐγὼ δὲ κόπτων κάποτε τεμάχιον αἵρος
ἐψέλλιζα 'στῶν φίλων μου τοὺς πρώτους κατὰ μέρος :
«φάγετε πάντες, πίστε αἵρα Δεκελείας,
οὗτος ἐστὶν ὁ ζειδωρος ἀὴρ τῆς Βασιλείας.

—

»Δὲν φέρει ὄρόσον μοναχὰ καὶ ρώμην κι' εὐεξίαν,
ἀλλ' ἔχει κι' ἀνεκτίμητον πολιτικὴν ἀξίαν,
καὶ τοῦτον κοπανίζοντες δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
τὸ κόλπο λησμονήσετε τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας.»

—

Ὁπόταν δὲ κυτταζων ἀείποτε 'ψηλὰ
εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον 'τραβοῦσα τοῦ Μελᾶ,
προτοῦ φαγὶ προσταζω ἀλλοδαπὸν κι' ἐγχώριον
μὲ στόμφον παπαγάλου Κοινοβουλιυτικοῦ,
'ρώναζε τὸ γκαρσόνι αμία μερίδα Βόρειον
μὲ 'λίγη γαρνιτοῦρα Βορειοδυτικοῦ.

—

Ὁπόταν δ' ἐκοιμώμουν μετὰ τοσαῦτα δεῖπνα
γλυκὰ γλυκὰ ὁ λαὸς κορυδαλὸς μ' ἐξύπνα,
κι' εὐθὺς ἐξεγειρόμην νεώτατος κι' ἀκμαῖος,
ποῦ 'νόμιζα πῶς εἶμαι τοῦ Σαίξπηρ ὁ Ρωμαῖος.

—

Ἔτσι καλοπερνοῦσα ἐκεῖ 'στὴν Κηφισιὰ,
τοὺς Ἡμετέρους τρέφων μὲ μπόλικη ἐροσιὰ,
πνεραγωγὸς ἀέρος καὶ καταναλωτής,
καλόγηρος μοναζων, ἀρχαῖος ἀσκητής.
Καλόγερον κανένα 'στὸν τραχηλον μὴ φέρων,
κερδαμωμένος, ντοῦρες, κι' ὑπερκαλὰ γέρων,
σπουδάζων μὲ σπουδαίους, γελῶν μὲ τοὺς γελοίους,
μουντζόνων τοῦ Τρικούπη συμβιβασμοὺς ὁλοίους
κι' εἰς τοῦτον ἐπιτρέπων ν' ἀεροκοπανᾷ,
καὶ λάχανα μειραζων, ὁπόσα μᾶς γινᾷ
ἡ πιὸ φιλτάτη γῆ μας κι' ἀσυναίρετος γέα,
καὶ τοῦ Τελαμωνίου στομόνων τὸν σφαγέα.

—

Β'

(Ἐδῶ ἀκούει μία φωνάρα,
ὑποῦ τὸν πιάνει κρύα τρομάρα).

—

Ἀλλ' ἐξαίφνης μιὰ φωνὴ
ἐκ τῆς φίλης Δεκελείας,
πηχὲ μεγάλη καὶ τρανὴ
ἀπ' ἐκείνην τῆς Γαλλίας,
μοῦ φωνάζει «Θοδωράκη,
ποῦ σὲ τρώει τὸ μεράκι
τῆς μελλούσης ἐκλογῆς,
τὴν γαλήνην σου χαιρέτα
καὶ τὸ φιμωτρον παρκίτα
τῆς ἀνωφελοῦς σιγῆς.

—

Ἄρες κώμους καὶ θαλίας,
κι' ἂν ὁ Γλάδστων τῆς Ἀγγλίας
εἶναι λίγουν ξυλοσχίστης
κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσων φίλων
ἄδικα τοῦ βγαίν' ἡ πίστις
μὲ τὸ κόψιμο τῶν ξύλων,
ὅμως σὺ ποσῶς δὲν κάνεις
γιὰ σκαφτιὰς καὶ μπαξεβάνης.

—

Σύ, Θοδωρῆ, 'γεννήθηκις γιὰ σκῆπτρα Βασιλέων
καὶ 'λίγο δημοκρατικὸς καὶ 'λίγο Ναπολέων,
καὶ μετὰ τόσα ποῦπαθες καὶ πιθανὸν νὰ πάθῃς
ἀκόμη δὲν εἰμπόρεσες τὸ φόρτε σου νὰ μάθῃς.
Καὶ τώρα λάβε τὸ σπαθὶ κι' ἀγρίως δάγκανέ το,
ἐρ' ὧ ὁ' ἰκλήθη ἕκαστος εἰς τοῦτο καὶ μενέτω.

—

Γ'.

(Ἐδῶ δι' ἐκστρατείας ἑτοιμαζεται,
ποῦ μόνο τῆς ἀκοῦτε καὶ τρομάζετε.)

—

Πάλιν ἀστράπτω, πάλιν βροντῶ,
καὶ πάλιν βάζω τὸ τρικαντό.
Ἀκολουθεῖτε, στρατεύματά μου,
ἀκολουθεῖτε τὰ βήματά μου,
ἰμπρὸς Στερλίτσαι καὶ Λασκινάτοι
καὶ Κονδοτζέροι καὶ Κορδονάτοι.
Ἄλτ λὰ 'στὸν τόπο, μπὰμ μπούμ κτυπῶ,
καὶ γιὰ τὸ μέλλον στρατοκοπῶ.

—

Ἀκροπόλεως κλώσεις, συμφοραὶ καὶ δυστυχίαι,
ξικοιλιάσματα στρωμάτων, πειθαρχίαι κι' ἀναρχίαι,
ὅλα μπλέκουν μὲς 'στὸν νοῦ μου καὶ τὸν ἐπαναστατοῦν
καὶ σὰν ἄνθρωπο μὲ σοῦστα πρὸς τάπανω μὲ πετοῦν.
Θέλω νόμους, θέλω στάσεις, καὶ μπουνάτσα καὶ φουρτοῦνες
καὶ τοὺς φαύλους νὰ σπαράξω, ποῦ μοῦ 'τίναξαν τὴν γοῦνα.

—

Κονδοτζέροι, Λασκινάτοι καὶ Στερλίτσαι καὶ λοιποί,
σὰν τὸ πράσσο μὲς 'στὴ μέση πᾶς κοκόρος ἀς κοπῇ,
ποῦ δὲν θέλει τὰ ρουσφέτια, τὰς κοινοὺς συναλλαγάς...
θέλω νόμους, θέλω στάσεις, καὶ πρὸ πάντων ἰκλογάς.

—

Δ'

(Ἐδῶ πολέμους κυττᾷ τρελλούς
καὶ τὸ πεδίον τῆς Κερκαλοῦς.)

—

Ἀναστήσου σὰν καὶ πρῶτα, μακαρίτες Κερκαλοῦ,
ἔλα μάτια μου καὶ φῶς μου, ἔλα πάππα τοῦ γιαλοῦ,
τὸν γενναῖον Στρατηλάτην γενναιότερον νὰ κάμῃς...
νάτην νάτην... ἐκινήθη σὰν τὸ δάσος τῆς Βιργράμης.
Στὰ μεγάλα της πεδία μαχηταὶ βουΐζουν τόσοι
κι' ὁ Μακβὲθ κατὰ τοῦ Μάκβιθ ἕρμᾳ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

—

Γιὰ κυττάξετ' ἐκεῖ κάτω φεγγοβόλημα πυρσῶν
καὶ θιόρατο καζένι ἀπατείων μαγισσῶν.
Τὰ παράξενά των μοῦτρα μὲ Σκρδώνειον μοῦ δείχνουν
καὶ πηδῶσαι καὶ σκιρτῶσαι 'στὸ καζάνι μέσα ρίχνουν
Ἀκροπόλεως στοιχεῖα, πιστήρια βαρειά,
καὶ μοῦ λένε «βάστα γέρο καὶ Μεσσία τοῦ Μωρηά.»

—

Ε'.

(Ἐδῶ πηγαίνει 'στὴν Κερκαλοῦ
καὶ 'βρίσκει δυὸ νους τουρλοῦ τουρλοῦ).

—

Πρὸς τὴν γῆν τῆς Κερκαλοῦς μου τρέχω τρίχω καὶ καψόνω
καὶ σημαίας τῆς Γαλλίας ὑπερύψηλος ὑψόνω.
Νάτην νάτην, ἐκινήθη, καὶ κοπάσῃ φθάνουν γάλει
τὸν Γαλλόφρονα ν' ἀκούσουν σὰν τί λόγο θὰ τοὺς βγαλῇ.
Ζήτω λέγω τῆς Γαλλίας καὶ θυμοῦμαι τὰ παληά,
καὶ κλοῦ κλοῦ φωνάζουν πάλι τὰ φιλόγαλλα γαλιά.

—

Κερκαλοῦ μου, Κερκαλοῦ μου, μὴ ποτέ μ' ἐγκαταλείπῃς..
ἕως τώρ' ἀεροναύτης καὶ νταὴς ἀνεμοκτύπης
ἔκανα πῶς ἡσυχάζω σὰν τοῦ Σχίλλερ τὸν Φιέσκο
καὶ θαρρούσανε καμπόσοι πῶς ἠμέρωσα 'στὸ φρέσκο.

'Αλλ' ἐξαίφνης ἐβρυχήθη ὁ κοιμώμενος ὁ λέων
καὶ 'στ' αὐγὰ τοῦ Κεϊγκινάτου ἐπροκύθη Ναπολέων.

—

Δὲν ἀντίχω 'στὴν γαλήνην... ποία φυσεῖ ! ποία κράσις !...
ὅλα πάλιν μοῦ φωνάζουν σήκω, Θοδωρᾶ, νὰ δράσῃς».
Καὶ θὰ δράσω καὶ θὰ δράσω
καὶ τὸ νέο μου Κορδονι
σὰν θηλειὰ θὰ τὸ περάσω
σὲ καθένα κουραμπιέ.

—

ς'.

(Ἐδῶ φαντάζεται πῶς κάποιους βλέπει
καὶ πῶς εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς τρέπει.)

—

Ποῖος εἶσαι σὺ 'μπροστά μου καὶ γιατὶ μὲ βλέπεις ἔτσι ;
τέντιρά σου θὰ τὰ βγάλω νὰ τὰ ψήσω κοκορέτσι.
Ἀμμὲ σὺ ποῖος εἶσαι πάλι ποῦ μ' ἐγγίζεις, πατριέ ;
σὲ γνωρίζω, Βέρεμ μου καὶ Βορειοδυτικέ...
πνέεις ἐκ τῆς Δικελείας...μὴ εἰκόνης... 'πίσω 'πίσω...
φέρετί μου γουδοχέρι νὰ τὸν κατακοπανίσω.

—

ζ'

(Ἐδῶ τὸν πιάνει τὸ μπουρὶ
κι' ἀρχίζει νὰ παραληρῇ.)

—

Ναιμε πάλιν Βοναπαρτης,
κοκκινοσκεπὴς ἀντάρτης,
πότε σκουρὸς, πότε κρανος.
Λή-Χοῦ Τσάγκ καὶ Τακερλάνος,
τῶν θεσμῶν πιστὸς θεράπων
δι' αὐτοὺς κτυπῶν βαρέως,
καὶ πολέμαρχος Ἰάπων
κι' ἐρυθρόδερμος Κορέος.

Μανδαρῖνος καὶ Μικάδος
δίχως κόπο, δίχως στίμμα,
καὶ 'στὰς ρλίβας φέρω πῖμα
γενναιόφρονος 'Αρκάδος.

—

Η'.

('Εδῶ τελειώνει πλέον τὸ ντελίριο
χαρις 'στὴν Φασουλῆ τὸν ἀλιτήριο.)

—

Πότε κάτω, πότ' ἐπάνω,
τάχυρα κομμάτια κάνω
καὶ τὸν ἄνεμο κουβάρι.
μία δύο... μπουμ καὶ βαρεῖ

—

Μεγάλη πεῖνα μεγάλη μοῦρλα...
ἐμπρὸς τρουμπέται:, ἐμπρὸς ταμπούρλα.
Θέλω πολέμων καπνὸν καὶ φρίκην,
θέλω γιουρούσι παντοῦ ζουρλό.
θέλω Μαρίγκου μεγάλην νίκην,
θέλω καὶ πτῶσιν τοῦ Βιτερλώ.

—

('Ενῷ τοιοῦτα ἔλεγεν ὁ Βοναπάρτης μόνος
κ' ἔπιτα πρὸς τὴν Καρκαλοῦ καὶ τὴν 'Λουστερλίτση,
κρυφὰ κρυφὰ ὁ Φασουλῆς προβάλλει ὁ Βουρβόνος
καὶ τοῦ φωνάζει τρεῖς φοραῖς : εκυρ Μποναπάρτη πρίτσι»).

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— 'Εμπῆκαν καὶ 'στὸ σπῆτι μου ...
Π.— Τί λές, μωρὲ σακάτη ;
Φ.—Θαρρῶ πῶς ἦσαν ἀναμίξ πολῖται καὶ σπαθᾶτοι.
Π.— Χριστὲ καὶ Παναγία μου ...
Φ.— Δὲν μ' ἄρησαν σκουπίδι
καὶ θάλασσα μοῦ τάκαμαν ὡς ποῦ νὰ 'πῆς κρεμμύδι.
Π.— Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ ...
Φ.— Μὴν εἶσ. φοβιτσάρης...
κ' ἐμένα μ' ἐξεκοίλιχαν ὅλο τρεῖς 'στὴν κάμαρα μου,
κ' ὁ νηστικὸς ὁ σκύλος μου κ' ἐχόρταγε λιμάρης
σὰν λυσσασμένος ρίχτηκε νὰ φάῃ τὴν τερίρα μου.
μὰ μόλις τὸ στομάχι του ἐφάνη πῶς βαρύνει
τούχυσαν ἔξω τὰ μπαλὰ μὲ φοβερὸ ματσούκι,
καὶ σὲ μπουκάλι τάβαλαν γεμάτο γλυκερίνη
καὶ τάστειλαν εἰς τὸν γνωστὸν λυσσιάτρον Παμπούκη.
'Εγὼ δὲ τότε, Περικλῆ, κραυγάζων οἰμένα
πηγαίνω 'στὸν Πρωθυπουργὸ μ.' ἐντόσθια χυμένα,
καὶ σῶσε Σῶτερ, τσκμπουνῶ, κ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ
ἂν καὶ τοιοῦτον παθημα δὲν βλάπτῃ καὶ πολύ,
γιατὶ δὲν θἄχω πιὰ κοιλιὰ νὰ συχνογουργουρίζῃ
κ' ἐπὶ τῆς βασιλείας σου λιμὸς νὰ τὴν θερίζῃ.
ἐκεῖνος δὲ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς οἰκτείρας
μοῦ λέγει ἀξερτῶσου με.δὲν εἶμαι πιὰ Σώτηρας.

Πηγαίνω καὶ 'στὸν Θόδωρε, κ' ἐχάρη προφανῶς
εἶπὼν ἀξιοσέβαστον κ' αὐτὸ τὸ γιγονός.
καὶ γουδοχέρι μεβδέιξι μιγαλο γιὰ φοβέρα
καὶ ρητορείαν δι' αὐτὸ σπουδαίαν ἐσκάπνησε,
καὶ τέλος πάντων Βόρειον μ' ἐνόμισεν ἀέρα
καὶ μία 'στὸ Δεξαπατρί μ' ἐκεῖνο μοῦ 'κοπάνισε.
Τρέχω καὶ 'στὸν Διάδοχον καὶ γονατίζω χάμω
πικρότατα καὶ δάκρια παραπονα νὰ κλαύσω,
κ' αὐτὸς μοῦ λέγει σάββια ξεκοιλιασμένος κλαῖς,
στάσου νὰ γίνω Βασιλεὺς καὶ τότε μοῦ τὰ λές».
Τὸν σεβαστὸν Διάδοχον ἄφινω βιαστικὸς
καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον ἐπιστολὴν σκαρώνω,
ἐκεῖνος δὲ μ' ἀπήντησε πολὺ λακωνικῶς :
«γράψε μου τῆς ζημίας σου κ' ἐγὼ σοῦ τῆς πληρώνω».
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λὲς 'στὴν πίστι σου χωρὶς νὰ κερατέψῃς
ξεκοιλιασμένος ἔκαμες αὐτὰς τὰς ἐπισκέψεις,
καὶ πῶς δὲν ἔγινε γνωστὸν τοιοῦτον γεγονὸς
κ' ἀφοῦ σ' ἐξεκοιλίασαν πῶς εἶσαι ζωντανός ;
Φ.—Κ' ἐγὼ θαυμάζω πῶς μ' αὐτὸ δὲν 'τίναξε τὰ κῶλα,
μὰ φτοῦ σου, βρὲ βλακέντε, ποῦ τὰ πιστεύεις ὅλα.
Π.—Λοιπὸν δὲν σοβαρεύεσαι καὶ ἐμόλου δὲν σπουδάζεις
κ' αὐτὰ μοναχὰ μοῦ τὰ λὲς γιὰ νὰ διασκεδάζῃς ;
Φ.—Ξέρω πῶς μὲ τὰστεῖα μου μεγάλως σὲ λυπῶ.
ἀλλ' ὅμως τὸ κεφάλι μου στριφογυρνᾷ σὰν σβοῦρκ
καὶ δὲν ἀξέρω. Περικλῆ, τί διάβολο νὰ 'πῶ
γιὰ νὰ γεμίσω τοῦ «Ρωμιοῦ» τὴν παλιοπατσαβοῦρα.
Π.—'Ορσὲ λοιπόν, παλιανθρωπε, χαστούκια ξύνατα
ὁποῦ μ.' ἑκατατρομκᾶς μὲ τέτοιχ χωρατά.

Εὐχαριστήρια θερμὰ
πρὸς μίαν ποῦ μᾶς ἐκτιμᾷ.

—

Καὶ τοῦ Πανταζοπούλου ἡ δεσποινὶς Μαρία,
φιλόμουσος τὰ μάλα τῶν Καλαμῶν κυρία,
τῆς δεκαετηρίδος ἀκόμη θιασῶτις
ὡς ὅρον ὁπ' ἐκείνην ρακὶ μᾶς στέλλει πρώτη,
ξεριζωμένα σῦκα κ' ἐληκὶς τῶν Καλαμῶν,
ἐφ' ᾧ εὐχαριστήσεις ἃς λάβῃ παρ' ἡμῶν.

Εἰς τὸ μνημόσυνον Φιφῆς Μερκούρη,
ποὺ τὴν ἐκλάψανε κ' οἱ τροβαδοῦροι.

—

Πατέρα δύστυχε, ζόλια μανναοῦλα,
πῶς τὴν ἐχάσατε τέτοια νυφοῦλα ;
Καὶ σὰν 'πετοῦσε τριλλὰ κοντὰ σας
κ' ἐκελαϊδοῦσε 'στὰ γόνατα σας,
καὶ τότες ἤτανε ἕνας ἄγρος,
μικρῆς Νερκίδας ἴσκιος λαμπρός.

—

Καὶ σύ, πατέρα, καὶ σύ, μανναοῦλα,
τὴν ἐθαρρεῖσες τῆς γῆς παιδοῦλα,
ὡς ποῦ σᾶς ἔφυγε μιὰ μαῦρ' ἡμέρα
σὰν ἄσπρο συννεφο μὲ τὸν ἀγέρα.

—

Παρακαλεῖτε τὴν μοναχὰ τώρα
τὴν ἀγγελόμορφη τὴν ἀσπροφόρα,
κ' ἐν ἐλεζώτανα σὰν πρὶν ἐμπρός σας
μέσ' ἀπ' τὰ σαββάνα δὲν ξαναβγῇ,
τὴν νύκτα νἄρχεται μὲς 'στ' ὄνειρό σας
καὶ νὰ τὴν γάνετε μὲ τὴν αὐγή.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα — κάναν μιὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ
κ' ἦταν ἐχω εἰσενέδα — κ' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ 'στὸν 'Αθηνῶν τὴν πλεῖ — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν,
καὶ εἰς τὴν Καλλέα δίνη — δίχως μίζια κ' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δεκὰ φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — **ἕξια φράγκα καὶ στὸ χέρι**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κ' ὕστερος τὸν καρᾶ δὲν βίτει — τὰ τὸν φᾶγ μοῦρο φίτι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μέρα — κάθε φύλλο χρὴ δεκάρα.

Δεκάτη Σεπτεμβρίου,
φόνος λησταῦ ἀγρίου.

Τετρακόσα ἑβδομήντα λογαριάζομε κι' ἕξτά,
ρήματ' ἄρρητα γραμμένα κι' ἄλο λόγια τορνευτά.

Στὸν Παππακυριτσόπουλο,
τὸ ξακουστὸ κλεφτόπουλο.

Α'

Καὶ τίλος πάντων ἔπεσες, μὲ λύγχην ἐκτυπήθης,
καὶ τῶν δικαίων, λῃστάρχε, τὸν ὕπνον ἐκοιμήθης.
καὶ τώρα κοίτεσαι νεκρὸς κ' ἀδιαφορτωμένος
κι' ἀπὸ χαρὰν ἀνασκιρτᾷ τὸ κράτος καὶ τὸ γένος.

—

Εἰρήνης πνεῦμα κατ' αὐτὰς γαλήνιον ἐφύσα
κι' ὡς σύμβολόν μας ἔβαλεν ἡ προφητικὴ ἐλαία,
ἀλλ' αἴρνης ἤχησε φωνὴ ἀπρὸς τὴν Λαμίαν ἴσα
κι' ἐπιάσαν τὸν 'Ανακριτὴ καὶ τὸν Εἰσαγγελέα».

—

Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ 'στὸν Γ'πουργὸ Μπουφίδη :
«καὶ τώρα τί νὰ κάνωμε γι' αὐτοὺς τοὺς αἰχμαλώτους ;»
ὁ δὲ Μπουφίδης ἀπαντᾷ ἀσκοτῶστε το τὸ φίδι,
ὁποῦ μᾶς ξαναγύρισε εἰς τοὺς καιροὺς τοὺς πρώτους».

—

Τοῦ ξαναγράφουν ε 'Γπουργέ, δὲν τὸ νομίζεις κρῖμα
Εἰσαγγελεὺς κι' 'Ανακριτὴς νὰ προσφιρθῇ γιὰ θῦμα ;»
ὁ δὲ Μπουφίδης ἀπαντᾷ ; ἀμὴν ἔχετε σικλίτι,
ἀλύπητα κτυπήσετε τοὺς βρωμιρούς Τσολιάδες,
νἄναι καλὰ τὸ κράτος μας, ἐγὼ καὶ τὸ Δεβλέτι,
κι' Ἀνακριταὶ κι' Εἰσαγγελεῖς εὑρίσκονται χιλιάδες.

—

«Ἐμπρὸς ἐμπρός, βαρεῖτε τους εἰς τὸ σταυρό τούς σκύλους
καὶ τῶν παθῶν του ὁ λῃστὴς τὸν ταραχον ἂς πάθῃ.
κι' ὅσο γι' αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς τῶν νόμων ὑπαλλήλους
ὑπεμονή, μωρὲ παιδιά, κι' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη

—

«Τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς πτωχοὺς κανεὶς μὴ λυπηθῇ.
ὁ Παππακυριτσόπουλος μοναχὰ νὰ χαθῇ,
γιατὶ τοῦ κράτους τὴν τιμὴν 'στὰ καίρια τὴν θίγει
κι' ἀνοίξετι τὰ μάτια σας νὰ μὴ μᾶς ξαναφύγῃ.
καὶ μὴν ξεχνᾶτε, βρὲ παιδιά, τὸν Γάλλο τὸν 'Αμπού
καὶ τί μᾶς ψάλλει κι' ὁ Φραγκιὰ, ἡ πρώτη κουτσουμπού».

—

Β'

Λοιπὸν γιουρούσι...πιάνουν ταμπούρια,
βογκοῦν τὰ πεῦκα καὶ τὰ πλατάνια,
βροντοῦν τουφέκια, βροντοῦν κουμπούρια,
λάμπουν 'στὸν ἥλιο τὰ γιαταγάνια.

—

'Εκ τοῦ συστάδην τελεῖται μάχη...
ἀκούω γδοῦπον κι' ἅρματων κρότον,
κι' ἀντιλαλοῦνε οἱ γύρω βράχοι :
«ὢ δυστυχία τῶν αἰχμαλώτων».

—

«Παιδιά, φωνάζουν κι' εἰ δηό, παῦ κάτι ;
παιδιά σταθῆτε, μὴν τοὺς κτυπᾶτε,
καὶ θὰ μᾶς σφαξοθῦσὰν ἀρνιὰ
μὲ μία μόνο γιαταγανιά.»

—

Νὰ νὰ κι' ἡ Θεμις ἐμπρὸς ἐφανη,
τοῦ κακοῦ τρίχει νὰ τους γλυτώσῃ,
καὶ περιμένει τὸ γιαταγάνι
τοὺς λειτουργοὺς της νὰ θανατώσῃ.

—

Μὰ τὸ Κουβέρνο δὲν τοὺς λυπᾶται
καὶ παραγγέλλει ἀπαιδιὰ κτυπᾶτε,
ἀλλαξιτέ τους τὴν Παναγιὰ
κι' ἂς πετσοκόψουν ὡσὰν τραγιὰ
τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς δυστυχεῖς
ὀφοῦ ὁ βίος εἶναι βραχύς.

—

»Καθένας Ἕλλην θὰ τοὺς ὑμνῇ
'στοὺς χρόνους τούτους τῆς ἀσιτίας,
ὁποῦ σφαχτῆκαν ὡσὰν ἀμνοὶ
αἴροντις ὅλων τὰς ἁμαρτίας.

—

»Ἐμπρός, γιουροῦσι 'στὴν συμμορίαν,
κι' ἂν κομματιάσουν τῶν δηό τὰ μίλη
θὰ μείνουν ὅμως 'στὴν ἱστορίαν
καὶ τέτοια δόξα ποιὸς δὲν τὴν θέλει ;

—

»Ἰ' αὐτὰ τὰ σφάγια παντοῦ λατρεία,
ὁ θάνατός των ζωὴ γιὰ 'μᾶς,
κι' ὁ βρωμολήτταρχες κι' ἡ συμμορία
κιφτὶς ἂς γίνῃ καὶ κυμᾶς.»

—

Γ'.

Πῶ πῶ τρομάρα, πῶ πῶ σφαγή !...
αἱματωμένη βουΐζ' ἡ γῆ,
μηδὲ τους θάμνους κουνεῖ τῆς φτέρης
κανεὶς κρυμμένος ἐκεῖ λαγός,
κι' ὁρμᾷ ξιπήρης ὁ Δηλαβέρης,
ὁ Ξαβελκὸς μας ὁ λοχαγός,
ποῦ τώρα κι' ἄλλοτε μὲ τὸν Τερτίπη
ἔζειξε φρόνημα πῶς δὲν τοῦ λείπει.

—

'Αλλὰ μὲ στῆθος κι' ὀρθὸ κεφάλι
ἐμπρὸς 'στὰ βόλια προβαίνουν κι' ἄλλοι,
κι' ὁ Σπηλιωτόπουλος κι' 'Αποκορίτης
σπαθὶ γενναῖο ξεφικαρόνει,
κι' ὁ μεγαλώνυμος ὁ συμμορίτης
μὲ τοὺς συντρόφους τὰ κκαρόνει.

—

Δύο καὶ μόνον ἱππεῖς ἐκεῖ
ἀρματωμένοι σὰν ἀστακοί,
δηό χωροφύλακες, λιβέντικες πούροι,
ὁποῦ συνώδευαν τοὺς δίκαστάς.
ἀμέσως τὄπεσψαν κι' οἱ δηό κομπούρι
σὰν ἀντικρυσθῆκαν μὲ τοὺς λῃστάς.

—

Χαρὰ καὶ λύπης κατινούριο δράμα,
μαζὶ μὲ γέλοιο καὶ μαῦρο κλάμμα...
βαρυστεναξαν καὶ στρατιῶται
κι' ἡ Θέμις ἔκλαψι σὰν εἶδι τότε
πῶς ἐθανάτωσαν λῃστῶν λεπίδια
δηό της στηρίγματα, δηό της στολίδια.

—

Δ'

Χαίρῃτε...νέον ἄγγελμα μᾶς χαιρετᾷ χαρμόσυνον,
ὡτὰν Λαμπρῆς ξημέρωμα σωτήριον κι' εὐφρόσυνον.
Χαῖρε καὶ σύ, Πρωθυπουργέ, Τρικούπη λαοσῶστα,
μαζὶ μὲ σένα νὰ χαρῇ καὶ καθὲ κακομοίρης...
τὸν 'Αρβανίτη 'σκότωσαν μετὰ τοῦ Καρακώστα,
πάει κι' ὁ Στραδοκαπουλος, ὁ κι' ἄλλος Ξηροτύρης.

—

Ἡ βασιλεία τῶν λῃστῶν ἀρχίζει νὰ ξεπέφτῃ
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σαλτάρει ὡς ἀπάνω
καὶ τραγουδεῖ χορεύωντας ασκοτώσαμε τὸν κλέφτη,
τὸν Παππακυριτσόπουλο, τὸν πρῶτο καπετάνο.

—

«Σὰν δανειστὴς μᾶς ἔριψε καὶ τοῦτο τὸ σκυλί,
μὰ τέλες τὸ κατώρθωσα τὴ φοῦρκα μου νὰ βγάλω,
κι' ἂν τύχῃ νὰ σκοτώσωμι κι' ἐκεῖνον τὸν Τσουλῆ
ἐ] τότε κι' ὁ συμβιβασμὸς τελειόνει δίχως ἄλλο».

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ λέγωντας αὐτὰ δὲν ἦταν 'στὰ σωστὰ του
αἰμοστατῆς ὁ λῄσταρχος 'ζωντάνεψε 'μπροστά του,
κι' ὀρέ Μυλλέρδο, τοῦ 'μιλεῖ, μὲ τὰ 'ψηλὰ κολλάρα
στάσου καὶ 'πές μου 'γρήγορα ποῦ μᾶς τὴν πᾷς τὴν κλάρα ;

—

«Σκύψε 'μπροστά μου μπρούμητα καὶ κάνε μιὰ μετάνοια,
ἐγὼμ' ἐκεῖνος ὁ λῃστὴς κι' ὁ μπόγιας ὁ βαρβάτος,
ποῦ δίχως βούλαις ἔβγαζα σὰν Βασιλιᾶς φιρμάνια
κι' εἶχα 'δικό μου ρεμπελιὸ, Βασίλεις καὶ κράτος.

—

«Κι' ἔτρεμε καθε σύντροφος καὶ καθεμιὰ συντρόφισσα
καὶ ματιὰ τὰ φιρμάνια μου 'διαβαζανε κλαμμένα,
κι' ὰς ἔχῃς χάρι, μπίρο μου, ποῦ πρὶν τῆς ὥρας 'ψόφησα,
ἀλλοιῶς φιρμάνι 'σκόπευα νὰ βγαλω καὶ γιὰ σένα.

—

«Κι' ὰς μάθῃ καθ' ἐλεύθερος καὶ καθε πκστρικός σας
πῶς τὸ 'δικό μου ρεμπελιὸ δὲν ἔθανε τὸ 'δικό σας.
Γιὰ κύτταξε τὰ 'ματιὰ μου καὶ μὴν κουνᾷς τοὺς ὤμους ...
μὲ τῆς βαλβίδες, ὀρέ πρα, τῆς βίδες μας 'σαλίψατε,
ἐγὼ κι' ἂν εἶχα ρεμπελιὸ, ἀλλὰ δὲν εἶχα νόμους,
μα σεῖς μὲ τοὺτους, μπίρο μου, τὸ παραρεμπελίψατε.

—

«Ὁ νόμος σας κατάντησε τοῦ δρόμου κουρελῆς
καὶ μὲς 'στὰ μοῦτρα φτύσιμο θὰ θέλῃ ὁ Τσουλῆς
ἂν μ' ὅλους τους συντρόφους του ἡμέρα μεσημέρι
δὲν στήσῃ 'στὴν πρωτεύουσα τὸ κλέφτικο λημέρι,
κι' ἂν δὲν συλλαβῇ κι' ὅλαν σας τὸν Ἄρειο τὸν Πάγο
καὶ δὲν τὸν σφαξῃ, μπίρο μου, γιὰ μιὰ στιγμὴ σαν τράγο.

—

«Ἐ ! στρεῦγγα, ὁ τσιπάνης σευ τί λόρδα ποῦ τραβᾶει...
ἐμπῆκαν κλέφταις 'στὸ μαντρί καὶ βαι βαι βαί,
καὶ σήμερα μηδὲ ψωμὶ δὲν ἔχ' ἡ καραβάνα σας...
ὀρὲ Μυλλέρδο μπίρε μου, τί κοίναγε ἡ μάννα σας ;»

—

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀγριωπὸς τὸν Λόρδο παριτήρει
κι' ὁ Καρακώστας 'πρόβαλε μετὰ τοῦ Ξηροτύρη,
κι' ἀμέσως μ' ἕνα λύγισμα τῆς μέσης των ἀντάμικο
ἐπιάσαν τὸν Πρωθυπουργὸ κι' ἐχόρεψαν τὸ Τζαμικο.

—

Σὰν ἄκουσε κι' ὁ Φασουλῆς, ποῦ γι' ἄνθρωπος πιστεύεται,
μὲ τοῦ γαϊδάρου τὸν ὀρρὸν ἡ φθίσις πῶς γιατρεύεται,
ἐπῆρε τὴν γαϊδάρα του 'στὴ ράχη του καβάλα
καὶ ζήτω της γκαρίζωντας, τὸ βάζει 'στὴν πηλαλα.

Ὁ Λόρδος μιὰ σηκόνεται καὶ μία κάτω σκύφτει
καὶ τομπουράδες ἔπαιζαν, σκυτούρια καὶ βιολιά,
κι' ὁ Ξηροτύρης ἔβγαλε μεγάλο τυροτρίφτη
κι' ἔτριβε καὶ 'ξανάτριβει τοῦ Λόρδου τὴν κοιλιά.

—

Ε'.

Κι' ὁ Βασιλεὺς μας τάμαθε 'στὴ Κοπεναγῆ πέρα
κι' εἶπε καὶ πάλιν χαρωπὸς 'στὸν γέρο του πατέρα :
«μπαμπᾶ μου, κι' ἄλλο ξαφνικὸ μᾶς 'μήνυσαν μαντάτο,
ὁ Παππακυριτσόπουλος μὲ τρόπον προπετῆ
συνέλαβε κι' ἐσκότωσε ἰὸς τὴν Ἀχαΐαν κάτω
ἕναν Εὐαγγελέα μας κι' ἕναν 'Ανακριτή».

—

Καὶ τοῦπε ὁ πατέρας του «μὴν προχωρῇς, σταμάτα...
μπά ! σὲ καλό σου, γυιόκα μου, μὶ τοῦτα τὰ μαντάτα...
ἔλα καὶ πάλιν ὅπως πρὶν νὰ σὲ γλυκοριλήσω,
κι' ἂν μύλις 'πατῆσες ἐδῶ ν' ἄλλαξῃς τὸν ἀέρα
τόσα καλὰ κοπαδιαστὰ σ' ἐπῆρον ἀπ' ὀπίσω
φαντάσου πιὰ τί θὰ γενῇ σὰν φθασῃς ἐκεῖ πέρα.»

—

ΣΤ'.

Πολλοὶ πικρῶς ἐθρήνησαν τὸν λῄσταρχον ἐκεῖνον
καὶ 'βούιξε τὸ τέλος του καὶ μέσα 'στὸ Πεκῖνον,
καὶ τοῦ λῃστάρχου 'πῆρανε τὴν ἀσημένια παλα,
τὴν μαύρη φουστανέλα του, τὸ φέσι του καὶ τζάλλα,
καὶ μιτὰ σεβντὰ ὥριμον καὶ πατριωτικὴν
'στὴν Ἑταιρείαν τἄπτειλαν τὴν Ἐθνολογικὴν
νὰ μένουν ὡς κειμήλιον
μέσ 'στὸ χαρτοβασίλειον.
καὶ ὅλ' οἱ μεταγενέστεροι νὰ μάθουν πατριῶται
ποιὸς ἦταν, ποῦ 'γεννήθηκε, πῶς 'πέθανε καὶ πότε.

—

Καὶ τἄβλεπαν ἰθαγενεῖς καὶ ξένοι σὰν χαζοί
καὶ ῥήτορες 'ρητόρευαν μὲ γλῶσσαν Δημοσθένη :
«ἂν δίχως νόμους ὁ λῃστὴς μᾶς 'στὰ λημέρια ζῇ
μὲ ὀχλοκτόνους Εἰσαγγελεῖς κι' Ἀνακριτὰς πεθαίνει.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — Θὰ γίνω νέος ἄνθρωπος καὶ πράγραμμα θ' ἀλλάξω,
ὑπὲρ πατρίδος θυμάσμους 'στὸ μέλλον θ' ἀλαλάξω,
κι' ἂν ἡ κοιλιὰ μου γουργουρᾷ καὶ παίζῃ Καραΐσκο
ὅλα της ροδοζαχαρι καὶ μέλι θὰ τὰ 'βρίσκω.
Δὶν εἶναι πλέον τοῦ συρμοῦ ἡ γρίνια κι' ἡ μεμψιμοῦρα,
τῆς μόδας τώρα ἔγινε νὰ μὴν τὰ βλέπῃς σκοῦρα,
τὴν σκάφη τέντζερε νὰ λὲς καὶ τζιντρα τὰ σοῦκα,
καὶ σὰν πεινᾷς νὰ φαίνεσαι πῶς 'χόρτασες γιὰ πίκα.
Κι' ἐγὼ ποῦ πάντα τοῦ συρμοῦ καὶ τῆς κοκεταρίας
προβάλλω λάτρης ἐξαλλος καὶ πούρος θαυμάτης
θ' ἀκολουθήσω. Περικλῆ, τὰς νέας θεωρίας
καὶ τοῦ λοιποῦ ἐμβρόντητος θὰ γίνω πατριώτης,
κι' ἀνὴ πατρὶς χριακοπῇ δὲν θὰ μὲ μέλῃ ὥρα
κι' ἂν εἰς τους ξένους φαίνεται μουρλεύζα καπαδόκα,
ὅμως γιὰ 'μὲ θὰ κολυμπᾷ πλουτὶα 'στὶν χρυσὸν
καὶ θὰ φωνάζω πάντοτε εἰς τὴν διαπασῶν
ὅτι δὲν κάνουν. Περικλῆ, τὰ πλοῦτη της νισάρι
κι' ἀπ' τὰ κολαμιβράκια της κατρακυλᾷ χρυσάρι.
Καὶ πουλημένους θὰ καλῶ προδότας τῶν προγόνων
ὁποσους τῆς πατρίδος των ἀνόρως ἐπιλαθονται,
κι' ἂν ὁ Τρικούπης στέκεται σὲ μιὰ βαλβίδα μόνον
κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα πραγουδᾷ τρία πουλάκια κάθονται,
ἐγὼ θὰ στέκωμαι σὲ δηό μὲ νάζια κι' ἀσκλίκια
κι' ἐκεῖθεν τὸν Πρωθυπουργὸ θὰ χαιρετῶ τὸν ὕπατο,
καὶ θὰ τῆς πέρνω κάποτε ὡς εἶδος ἐκανίκια

μαζί σου ἡ καὶ μόνος μου νὰ βγαίνω 'στὸν περίπατο.
Π.—Κι' ἐγὼ κοντὰ σου θὰ θρηνῶ σὰν τὸν Ἱερεμία
καὶ θὰ σοῦ λέω «Φασουλῆ, δός μου κι' ἐμένα μία».
Κι' ἂν γιὰ τὰ κράτος κάποτε κακὸ μοῦ φλυαρῆς
γερατεῖ θὰ σοῦ τῆς βρίξω.
κι' ἂν πὰγ μὲς 'στὴν Καρκαλοῦ ὁ μέγας Θεοδωρῆς
κι' ἐγὼ κοντὰ θὰ τρίξω.
Κι' ἂν τὸν ἰδῶ τοὺς βραχους της σὰν 'λάφι νὰ πηδᾷ
κι' ἐγὼ μ' αὐτὸν ἀκράτητος θὰ τοὺς ὑπερπηδήσω.
κι' ἂν τὸν ἰδῶ τῆς ἄσπραις του μπαρμπίτσαις νὰ μαδᾷ
κι' ἐγὼ τὸ καῦρο μοῦσι μου ἀμέσως θὰ μαδήσω.
Τελείωσαν τὰ ψέμματα...δὲν θἄμαι πιὰ προδότης,
κι' ἐκ τῆς βαλβῖδος, Φασουλῆ, κι' ἀπὸ τὴν Καρκαλοῦ
θὰ λέγω πρὸς τοὺς Ἕλληνας σὰν φίνες πατριώτης:
ἀγιατί δὲν βλέπετε, παιδιά, τί γίνεται κι' ἀλλοῦ;
Κι' ἂν τὰ ζαμπᾶ κλέπτωντας μὲ τοῦτο τί σημαίνει;
ἂς τύχουν ὅλ' οἱ κλέφτες τῆς γενικῆς συγγνώμης...
γιατί, βρὲ κουτομάηδες, κι' ὁ νοῦς σας δὲν πηγαίνει
εἰς τοῦ Λασσαΐ τὸν Πανωμὲ, 'στὴν Τραπεζα τῆς Ρωμης;
Γιατί καὶ ψύλλου πήδημα τὸ κράτος νὰ ταράξῃ;
δὲν βλέπατε πῶς κατάντοῦν χιλίων χρόνων κράτη,
καὶ τῆς Ἑλλάδος θέλετε τὸ χθεσινὸν Βασίλειον
μὲ θαύματ' ἀλλεπάλληλα νὰ σκιάξῃ τὴν ὑφήλιον;
Δὲν σκέπτεσθε, μουρμούρηδες ἐξώλεις καὶ προάλλιες,
ἂν ἓν μικρὸν Βασίλειον ἐξήντα χρόνων μόλις
κατώρθωσε τὴν κακονιὰ τῶν ὄνειείων νὰ σκάσῃ,
τί μέλλον ἔχει προκοπῆς ὁπόταν τὰ γιλιάτῃ;
Φ.—Κι' ἐγὼ τοιαῦτα, Περικλῆ, ἐξ ὑψηλοῦ θὰ σκούζῃς
καὶ τοὺς προδότας τους κρυφοὺς πατόκορρα θὰ λούζῃς
ὡσὰν ἠχῷ θὰ σ' ἀπαντῶ: ετσαμπούνα, Περικλίτο.
τὴν τόσην ὀλβιότητα τοῦ τριστολβίου γένους,
γιὰ 'μένα βάζε πάντοτε λουστρίνι στιβλέτο
καὶ μοναχὰ ξυπόλυτος περπάτει γιὰ τοὺς ξίνους.
Ὡς πότε πιὰ τὸν τόπο μας σκυλίσια θὰ τὸν 'βριζωμε
καὶ μήτε τὰ καλὰ του κὰν δὲν θὰ τἀναγνωρίζωμε;
γιατί εἶν λίμε καὶ γι' αὐτὸν καμμία τσιριμόνια,
μὰ πάντα τῆς κακογλωσσιᾶς μᾶς πιάνουν τὰ δακμόνια;
γιατί παραφρενιάζομε κατὰ τῆς ἀτρελείας
σὰν 'δοῦμε κλέφτη 'στὸ βουνὸ μὲ φειριασμένη κάππα;
δὲν βλέπετε καὶ τοὺς ληστὰς τῆς φίλης Ἰταλίας,
ὁποῦ θὰ κλέψουν ἕξαφνα κι' ὁλάκερο τὸν Πάππα;
καὶ ποῖος εἶδε ποτὲνὰ τῆς εὐτυχοῦς μας χώρας
τὰς τρομερὰς τῶν Ἰταλῶν Μαφφία, καὶ Καμόρας;
κι' ἂν μὲ φιρμάνια 'γύρευε τὸ κράτος ν' ἀπειλῇ
ὁ Παππακυριτσόπουλος μ' ἐκεῖνον τὸ Τσουλῆ,
γιὰ τοῦτο τὸ κεφάλι σου 'ψηλὰ νὰ τὸ βαστᾷς...
ἐμεῖς σ' ἐκείνους εἴπαμε νὰ κάνουν τοὺς ληστάς,
γιὰ νὰ φρνῆ, βρὲ Περικλῆ, 'στῆς Δύτεως τὰς σφαίρας
πῶς πάνε αὐτοὶ καὶ οἱ Ρωμηοὶ 'στῶν Ἰταλῶν τὴ ράτσα,
πῶς κράτος εἴμεθα κι' ἐμεῖς ποιότητος δευτέρας
καὶ δύσκολα δεχόμεθα καὶ μιὰ τῶν Φράγκων μπάτσα.
Ἔλα καϋμένε Περικλῆ, κι' οἱ ὀλό ἁλαμπρατσέτα
μόνον τοῦ κράτους τὰ καλὰ νὰ βλέπωμε μὲ λοῦπα,
χωρὶς κρυφὰ καὶ φανερὰ νὰ στρώνωμε πετσέτα
κι' ἀδίκως νὰ τοῦ σέρνωμε ὅσα δὲν σέρν' ἡ σκοῦπα.
Χαρὰ σ' ἐκείνους τοὺς Ρωμηούς, ποῦ τοὺς πλανοῦν τὰ ψέμματα
καὶ βλέπουν τὸ Ρωμαΐϊκο μὲ κατασπρα φρύματα,
καὶ δυστυχίᾳ, Περικλῆ, καὶ μαύρη συφορέϊα
εἰς ὅσους βλέπουν μοναχὰ τὰ σάπια του κουρέλια.
Ἄφινε τὴν σαπίλα μας σὲ ξίνοι νὰ κυτταζοῦν
κι' ἐκεῖνοι νὰ τὴν ἐρευνοῦν καὶ νὰ τὴν ἐξετάζουν,
κι' ἂν ἡ ψυχή σου πράγματι τοὺς Ἕλληνας ἠγάπησε
δεῖχνε 'στοὺς ἔξω μοναχὰ τὸ μέρος ποῦ δὲν 'σάπισε.
Π.—Μυρίζει πατριωτισμὸς ἀπ' ὅπου κι' ἂν στραφῶ,
'στῶν ἐμβροντητῶν τὴν Σχολὴν θὰ πάω νὰ γραφῶ,
θὰ καταρτίσω Σύλλογον, θὰ παίξω ρόλο Δούνη,
καπνοὺς θὰ βγάζῃ, Φασουλῆ, τὸ καθε μου ρουθοῦνι,
κι' ἂν γράψουν τίποτε κακὸ τῶν προδοτῶν τὰ φύλλα
θὰ 'μπῶ μὲς 'στὰ γραφεῖα των νὰ τοὺς τὰ κάνω νίλα.
Φ.—Ἔμεινον θὰ ψάλω πάντοτε 'στὸ κράτος ἐπινίκιον,
τῶν πυλημένων προδοτῶν θὰ σφίξω τὸ καρύδι,
κι' ἀμέσως τώρα. Περικλῆ, θ' ἀνοίξω μίγα Λύκειον
σὰν τοῦ Κουτούζη, τοῦ Μακρῆ, καὶ τοῦ Διοσκουρίδη,
κι' εἰς τοῦτο δίχως δίδακτρα θὰ δέχωμ' εὐχαρίστως
ὅσους μὲ γρίνιαις ἀδίκαις ταῦτιᾷ μας δὲν ἐκτύτισαν,
ἀλλὰ τὸ γαλα τῆς Ἀρχῆς ἐβύζαξαν ἀπλήστως
κι' ἀφιόνι πατριωτισμοῦ ἡ μάνναις των τοὺς 'πότισαν.
Κι' εἰς ὅσους πατριωτισμὸν ἀληθινὸν πεινάνε
τοιοῦτος θὰ διδάσκεται μετὰ παρρξυσμοῦ,
καὶ πιθανὸν πρωτοσχολεῖς ὁ Θοδωράκης νάναι,
προφέσορας καὶ μάστορης τοῦ πατριωτισμοῦ,
κι' ὁ Θοδωρὸς θὰ ἐυθιρᾷ καὶ θὰ τους δόσῃ
κι' αὐτὸς τἀπελυτήρια θὰ τὰ βαθμολογῇ,
ἄριστα, κάλλιστα, καλῶς, λίαν, σχεδόν, μετρίως,
κι' ὡς ἄλλον Βόρειος ζεστὸς θὰ δίδεται καὶ κρύος.
Π.—Ὅλα λαμπρα κι' ἁλάθαστα.. καὶ τἀχα τί κερδίζω
ὅταν τοὺς πατριώτας μου συχνὰ κακοκαρδίζω;
γιατί, μωρί, καὶ τὰ στραβὰ νὰ μὴν τὰ βλέπω ἴσα
καὶ νὰ λυσσᾷ τὴν γλῶσσαν μου κακολογίας λύσσα;
Πρωθυπουργοὶ κι' Ὑπουργοί, Τρικουπῆδες Σωτῆρες,
Ῥάλληδες, Διληγιάννηδες, καὶ Πίτ καὶ Καραπάνοι,
σὰν οὐρανοκατέβατοι μοῦ φαίνονται φωστῆρες
καὶ τὸ κατάξερο φωμὶ θαρρῶ γιὰ παντεσπάνι.
Φ.—Μὲ τὸ κανσούριο μας κρασὶ ἐβίβα τῆς Ἑλλάδος...
τρέξε ποτὶ ἀμβρόσιον ἐκ σταφυλῆς εὐχύμου...
ὅλα κορδόνι, Περικλῆ, κι' ἀνθίζει κάθε κλάδος,
ἡ Βασιλεία τζόγια μου, τὸ Σύνταγμα ψυχή μου,
Δισίκησις καρδούλα μου, Δικαιοσύνη μάλαμμα,
Παιδεία τένεμα της λὲς καὶ τρῶ; ζαχαροκάλαμα...
Οἰκονομία τρεῖς φοραὶς ψυχή μου καὶ ματάκια μου
καὶ πάσσε τὴν κεϊλίσσα σας, μωρὶ πατριωτάκια μου.
Ὠφέλειαις ἀπὸ παντοῦ χωρὶς καμμιὰ ζημία,
ἀσφάλεια τρομακτικὴ καὶ ταξεῖς φρικαλία,
κι' ὁ Παππακυριτσόπουλος σκοτώνει 'στὴ Λαμία
τὸν κύριον Ἀνακριτὴν καὶ τὸν Εἰσαγγελία.
Καὶ τώρα τρέχω, Περικλῆ, καβάλα σὲ φοφάλογο
τοῦ νέου πατριωτισμοῦ νὰ γράψω τὸν δεκάλογο,
κι' ἕνα μοναχὰ μὲ λυπεῖ 'στὰ τωρινά μας χρόνια
πῶς 'ρήμαξε θανατικὸ τῆς Ἄνδρου τὰ λεμόνια,
καὶ θὰ μας λείψουν 'γρήγορα κι' αὐτὰ τὰ ταπιολέμενα
γιὰ καθε Καλχαντα σορὸ καὶ ρήτορα Πελαίμονα.
Π.—Κι' ἐγὼ μαζί σου, Φασουλῆ, πετῶ σὰν τσιλιβίθρα
'στοῦ νέου πατριωτισμοῦ νὰ 'μπῶ τὴν κολυμβήθρα,
καὶ φρόντιστε νὰ βρῇς νωὸ κι' ἐμένα νὰ βαπτίσῃ
κι' ὅρσε ὀηὸ τρεῖς 'στὰ μοῦτρα σου, ὀιαβόλου στοκοφίσι.

Τὸ ΣΚΡΙΠ τὸ ζυμωμένον μὲ ὅλας Ἀττικόν,
ὁποῦ σκορπίζει γέλοια καὶ πνεῦμα δηκτικόν,
'στὸ δεύτερον εἰσῆλθε τῆς ἡλικίας ἔτος.
ἐφ' ᾧ καὶ τὸ συγχαίρουν πολλοὶ κι' ὁ Περικλέτος.
Τὸ ΣΚΡΙΠ ἀξίζει πάσης γενναίας συνδρομῆς
καὶ στίχους πότε πότε θὰ γράφωμεν κι' ἐμεῖς.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντοστὸς πολυς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΙΟΣ τὴν ἑβδομάδα	— μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **ἕξια γράμματα καὶ 'ννὸ χάρτι.**
κι' ὅταν ἔχῃ εἰδυνάδα	— κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει	Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — τὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὸν ἀλλοδαπὸν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' αὐθείας πρὸς ἐμέ.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δίην	— ἔξω νἄζια κι' ἀντοπόν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάτε φύλλο μιὰ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο	— **ἑνὸν φρᾶγκα εἶναι μόνο.**	

Ἑπτὰ καὶ δέκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
λησταὶ, φόνοι, κι' ὀργὴ Κυρίου.

Τετρακόσα ὀδομήντα λογαριάζομε κι' ὀκτώ,
νέου τρομεροῦ λῃσταρχου βλέπω φάντασμα φρικτό.

Δίστιχα μερικὰ
σχεδὸν δημοτικά.

Χαρὰ σ' ἐκεῖνον τὸν Ρωμηό, ποῦ σ' ὅλα μούντζαις δίνει
καὶ Παππακυριτσόπουλος ἕνα φιγγάρι γίνῃ.

—

Χαρὰ σ' ἐκείνους τοὺς ληστὰς, ποῦ 'στὰ βουνὰ θερμεύουν
καὶ τοὺς ληστὰς τῶν πόλεων ἀλύπητα ληστεύουν.

—

Χαρὰ σ' ἐκείνους τῶν βουνῶν τοὺς κλεφτοβασιληάδες,
ποῦ τοὺς σκηπτούχους Βασιλεῖς νομίζουν γιὰ Τσολιάδες.

—

Χαρὰ σ' ἐκεῖνον τὸν ληστὴ κι' ἐκεῖνον τὸν φονιᾶ,
ποῦ γράφει 'στὸ τσκρουῦχι του τοὺς νόμους τοῦ ντουνιᾶ.

—

Στὸν ἑνδοξό του θάνατο παπᾶδες δὲν τὸν ψέλνουν
κι' οἱ Συλλόγοι τῶν πόλιων στεφάνια δὲν τοῦ στέλνουν.

—

Μηδὲ σκορποῦν 'στὸν τάφο του ρητορικῆς λουλοῦδια,
μόνο καμπόσοι ραψῳδοὶ τοῦ βγαζουνε τραγοῦδια.

—

Φυλλάδες γράφονται γι' αὐτὸν κι' ἀθάνατα βιβλία
κι' ὡς νέα Φροβελιανὴ περνοῦν διδασκαλία.

—

Κι' ὅλ' οἱ Ρωμηοὶ παρακαλοῦν 'στὰ τόσα των σεκλέτια
νὰ φέξῃ τύχη καὶ γι' αὐτοὺς κι' ἀθανασία τίποτα.

—

Ἐμεῖς κι' ἂν τρῶμε τὸν συρμὸ μὲ τὴν σκαστὴ κουτάλα
μὰ δὲν ξεχάνομε ποτὲ τὸ πένα καὶ τὸ πάλα.

—

Κι' ἂν μέ μεταξὺ σκιπασθοῦν τἀπόκρυφά μας μέλη
μὰ πάντα βράζει μέσα μας ἡ ράτσα τοῦ Νταβέλη.

—

Κι' ἂν κάθε ντιστεγκὲ Ρωμηὸς μὲ τῆς κολόνιαις τρίβεται
ἡ ψεῖρα τῆς λιχάρκακπας μὲς 'στὴ χωρίστρα κρύβεται.

—

Καὶ μὲ τὸ φρέσι ρεμπελιὸ καὶ μὲ τὴ φουστανέλα,
μὰ πιὸ μεγάλο ρεμπελιὸ μὲ τὰ 'ψηλὰ καπέλα.

—

Πάντα τὸ φρέσι τοῦ λῃστοῦ μὲς 'στὴν ἀνεμοδοῦρα
θὰ 'βρῇ καὶ μιὰ συντρόφισσα 'ψηλοκαπελαδοῦρα.

—

Εὐλογημὶν' ἡ λεβεντιὰ ποῦ τὴν ἐπιπρυξοῦν...
πάντα θὰ 'βρῇ καὶ ὀηὸ τρανοὺς νὰ τὴν ὑποστηρίξουν.

'Αναχριτικὴ κι' Εἰσαγγελὶς ἀλάργ' ἀπὸ τὴν Γκούρα
γιατί φερμάρει ὁ Τσουλῆς καὶ θὰ τὰ 'βρῆτε σκούρα.

—

Κι' ὄν γιὰ καθήκον λαχταρᾷ ἡ καψερὴ ψυχή σας
χωρὶς συντρόφους κι' ἅρματα νὰ 'βγῆτε μοναχοί σας.

—

Συλλογισθῆτε τοῦ Τσουλῆ πρὶν γίνετε τσαμπουρί
τοὺς πρίζ τους χωροφύλακας, ποὺ τάιστηκαν κουμπουρί.

—

'Στοὺς σκοτωμένους δικαστὰς ἀμέσως καὶ προθύμως
δῶ ὁρόμους ἀφιέρωσε ὁ τῆς Λαμίας δῆμος.

—

'Ο στὶρ Τρικούπης 'κούνησε γιὰ τοῦτο τὸ κεφάλι
κι' εἶπε πῶς γίνεται πολλὴ τῶν ὁρόμων μας σπατάλη.

—

«Κι' ἂν μὲς 'στοὺς ὁρόμους 'ριξαμε παράδες καὶ Ταμεῖα
τοὐλάχιστον 'στεῖα ὁράκους μας θὰ 'γίν' οἰκονομία.

—

»'Αν εἰς τὴν μνήμην καθενὸς κι' αὐτοὺς ἀφιερώσωμεν
δὲν θὰ μᾶς μείνουν πέντε κὰν γιὰ νὰ τὰ κακαρώσωμεν.

—

»Πολὺ ματαία φαίνεται δῶ ὁρόμων ἡ δαπάνη,
ἕνας μοναχὰ καὶ μικρὸς νομίζω πῶς τοὺς φθάνει.

—

»Ναὶ μὲν τοὺς πρέπουνε καὶ δῶ καὶ τρεῖς μεγάλοι ὁρόμοι,
ἀλλ' ὅμως ὁ συμβιβασμὸς δὲν 'τέλειωσε ἀκόμη.

—

»Κι' ἂν δῶ μεγάλους δώσετε πρὸς τούτους ὡς βραβεῖα
γιὰ τὸν Μπουμπῆν καὶγιὰ 'μὲ δὲν μένει μιὰ *Γκρὰν Βία*».

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπεν ὁ Σωτὴρ εὐλήπτως καὶ συντόμως
κι' ἕνας μοναχὰ γιὰ τοὺς δῶ ἀφιερώθη ὁρόμος.

—

Πῶ ! πῶς ! μεγάλο σούσουρο γιὰ τοῦ λῃστοῦ τὸν σάκκο
καὶ λὲν καμπόσοι μυστικὰ πῶς ἦχ' ἡ φάβα λάκκο.

—

Ψάξιμο κι' ἀνακάτωμα καὶ γίλια δῶ πραγμάτα
γιὰ νάβρουν τοῦτο τὸ σακκὶ μὲ τοῦ λῃστοῦ τὰ γράμματα.

—

Καμπόσοι λὲν πῶς ὁ λῃστὴς δὲν ἔσερνε σακκί
καὶ καμπόσοι πῶς ἔσερνε καὶ πῶδεν 'στὸ Μπικῆ.

—

Κι' ἂν εἶχε σάκκο, λὲν πολλοὶ δεινοὶ συζητητοί,
εἰς τοῦτον ὅμως γράμματα δὲν θἄκρυβε ποτέ.

—

Κι' ἂν εἶχε σάκκο, ἁπαντοῦν καμπόσοι γνωστικοί,
γράμματα μόνο θἄκρυβε ὁ λῃστάρχος ἐκεῖ.

—

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐφώναξε, «Πατρίς, τὴν τσάπα ὅραξε
καὶ σάκκον μαῦρον φόρεσε καὶ γιὰ τὸν σάκκο ψάξε».

—

'Ισως καὶ νὰ τὸν ἔκρυψε μετὰ παλμῶν καρδίας
κι' εἰς μέλλουσαν ἀνάκαρψιν τὸν 'βρῇ ὁ Κεββαδίας.

—

Γειὰ σας χαρὰ σας, βρὲ παιδιά, καὶ ρίχτε καρυοφύλια...
εὑρέθη τέλος ὁ ντορβᾶς γεμάτος μὲ σταφύλια.

—

Καὶ τώρα νέα δι' αὐτὸν θ' ἀκούσεται παρλάτα
κὰν εἶχε μόνο ραζακιὰ, κὰν εἶχε κι' αὐγουλάτα.

—

Σκυλεύω πάλαις τῶν λῃστῶν, ντορβάδες καὶ τουφέκια,
καὶ 'βρίσκω 'στῆς παλάσκας των ὅλα τὰ δημόσια φυσέκια.

—

Καὶ τοῦτο μὲ παρηγορεῖ πῶς γίνονται θυσία
σοῦ δημοσίου οἱ φροῦροί ἐπάνω δημοσίᾳ.

—

Τρέχα, νεότης, 'στὸ βουνὸ τὰ χρέη νὰ γλυτώσῃς
τώρα ποῦ κι' οἱ ραφτάδες σου σοῦ κόβουν τὰς πιστώσεις.

—

'Ρώπη πιὰ τὸ βαρέσι, δὲν εἶναι χωρατά...
κόρτε τὸν 'Αϊδονόπουλο καὶ τὸν Χαλκωματᾶ.

—

Σκασμὸς μὴ μᾶς βλέπετε, ζακέδες, πανταλόνια,
ποῦ βαρεσὶ χορδόνισθε σὲ βαρεσὶ σαλόνια.

—

Νιότη, ποῦ τὴν μόδα σου ἔδω κι' ἐκεῖ χρωστᾷς,
ἡμέρα νύκτα διάβαζε τοῦ Σχίλλερ τοὺς λῃστάς.

—

Τὸν Μαῦρ τὸν ἀρχιλῃστὴ ὑγρήγορα μιμήσου
καὶ τοῦ λοιποῦ συνήθισε 'στὴ γυμνία τὸ κορμί σου.

—

Μὲ μιὰ λιαρόκαππα καθὼς τὴν γυμνία του ἂς κρύψῃ
πρὶν καὶ τὴς κάππας ἔξαφνα ἡ πίστωσις νὰ λείψῃ.

—

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐλόγυμνος νἀλθῇ μαζί σου φλέγεται
καὶ λῃσταρχός σου νὰ γενῇ καὶ *Φατσουλῆς* νὰ λέγεται.

—

Καὶ μέσα κι' ἔξω, λεβεντιά, πολὺν θὰ κάμῃ κρότον
μιὰ συμμορία ὁλαλικτὴ λογίων ξεβρακώτων.

—

Ξύπνα, μουρλοῦζα λιβεντιὰ καὶ ψωρονεολαία,
καὶ πᾶσε τὸν 'Ανακριτὴ καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

—

'Ο Παππακυριτσόπουλος πετᾷ 'στὸ πανηγύρι
καὶ γιλαστὴς μᾶς ἐλογεῖ μετὰ τοῦ Ξεροτύρη.

—

'Εμπρός... 'στὴ ράχη ντουλαμᾶ, 'στὸν ὦμο τὸ τουφέκι,
καὶ 'στὴν βαλθῖδ' ἀφήσετε τὸν Λάρδο μας νὰ πτέκῃ.

—

'Ισως κι' ἐκεῖνος ἀπ' αὐτὴν νὰ κατεβῇ μιὰ 'μέρα
κι' ἐλθῇ μ' ἐμᾶς γιὰ πρῶ πολλὴ τῶν ἐανειστῶν φοβέρα.

—

Λὶν τῶν κομμάτων τῶν πολλῶν οἱ πρῶτοι καπετάνοι
πῶς ἔχουν τόσα θαύματα γιὰ τὴ λῃστεία κανεῖ.

—

Κι' ἄλοι ζητοῦν θυμίαμα, στεφάνους κι' ἀφιέρωμα,
ποῦ τῆς λῃστείας ἔκαμαν τὰ μοῦτρα γιὰ σεβέρωμα.

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ σκυλοτρωγονταν οἱ πρῶτοι μὲ τοὺς πρώτους
ὁ Φατσουλῆς ὁ λῃσταρχος τοὺς πῆκνει αἰχμαλώτους.

—

Πυλάλα τἀποσπάσματα, σκλάλα καὶ τὰ κόμματα,
καὶ κυνηγοῦν τὸν Φατσουλῆ μὲ λῃστοφάγα στόματα.

—

Κι' ὁ σεβαστὸς Διάδοχος εἰς τὸ στερὸ σηκόνεται
γιατί χωρὶς Κυβέρνησι τὸ κράτος χαντακόνεται.

—

'Εφ' ὅπλου λόγχη, μάρι κι' ἐμπρὸς ὁλόκληρος ἡ πόλις
πρὶν γίνωμε ρεντίκολα τῆς οἰκουμένης ὅλης.

—

Κι' ὁ Φατσουλῆς σὰν ἀετὸς ἱπτέκετο 'ψηλὰ
καὶ μ' ὅλους τοὺς Φραγκορωμαίους δὲν πάνει νὰ γελᾷ.

—

'Ορὲ Χαζογιαννάκηδες, τοὺς 'φώναξε, ποῦ πᾶτε ;
ἐγὼ δὲν θανατόνομαι καὶ κουτουροῦ κτυπᾶτε.

—

Καὶ πατριώτας νηστικοὺς ἐγίλα καὶ χορτάτους
κι' ἔδεσε χειροπόδαρα τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ κράτους.

—

Κι' ἐκεῖνοι ποῦ 'θανάτωσαν τοῦ τόπου τὴν λῃστεία
ἄμε μας, λὲν τοῦ Φατσουλῆ, νὰ πάρῃς ἀμνηστεία.

—

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐφώναξε « μπροστά μου γονατίσατε...
σεῖς ἀμνηστείαν ἀπὸ μᾶς ἀνάγκη νὰ ζητήσετε».

—

Τοῦ κάκου, βούλωσε ταύτιὰ 'στὰ τόσα παρακάλια των
καὶ μὲ τὸ γιαταγάνι του χωρίζει τὰ κεφάλια των.

—

'Ω θέαμα σπαρακτικόν... ὦ δυστυχὴς Ἑλλας !...
τὸ πόβιρο Κουβέρνιο του ἐὰν θἄχῃ κεφάλας.

—

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐκύτταζε κομμένους κι' ἀκεφάλους
τοὺς Τσελιγκάδες τῆς Βουλῆς καὶ πρώτους παπαγάλους.

—

Καὶ τὰ κεφάλια 'σήκωσε τῶν πρώτων τὰ βαρειὰ
κι' ἕνα πρὸς ἕνα τἄθαλε σὲ μία ζυγαριά.

—

Κι' ὕστερ' ἀπὸ κουνήματα τῆς ζυγαριᾶς του τόσα
εὑρῆκε μαθηματικῶς πῶς τἄχουν τετρακόσα.

—

Κι' ἡ κεφαλὴ τοῦ Θεοδωρῆ εὑρέθη βαρυτέρα
γιατ' εἶχε μέσα Βόρειον τῆς Κηρισσιᾶς ἀέρα.

—

Καὶ τότε πιὰ κατάκαρδα ὁ μπέγιας ἐλυπήθη
κι' ὡς ὁ Τελώνης ἔψαρνε τὰ μικρὰ του στήθη.

—

Κι' ἔλεγε ἐτόρα 'χάσαμε ταύγα καὶ τὰ πασχάλια...
κρῖμα ποῦ 'πῆγε κι' ἔσοφα τέτοια σορὰ κεφάλια.»

—

Καὶ μιὰ κομμένη κεφαλὴ κι' ἀπὸ τῆς ἄλλες χώρια
'στὸν δήμιόν της ἔφερε μεγάλη στενοχώρια.

—

Καὶ θέλοντας τὸν Φατσουλῆ νὰ τὸν παραλυπήσῃ
τοῦ 'φώναζε πῶς ἡ πατρὶς προώριστα νὰ ζήσῃ

—

Κι' ὁ λῃσταρχος τῆς ἔλεγε «λυπήσου με καὶ παψὲ»
κι' ἰδούρκωναν τὰ μάτια του τοὔπω τὸ κλαὶ κλαῖ.

—

Κι' ἐξηκολούθ' ἡ κεφαλὴ νὰ λέῃ τοῦ Σωτῆρα
γιὰ τὸν Βοσπόρ, γιὰ τὸν Λιζόν, καὶ γιὰ τὴν Μαύρη Μοῖρα.

—

Καὶ λόγους ἐξαττόμιζε ρητορικῆς ραβδιᾶς
γιὰ πίνακας εἰσαγωγῆς κι' ἐξαγωγῆς σπουδαίας.

—

Κι' ὁ Φατσουλῆς ἐκύτταζε τοὺς πίνακας μὲ τρόμον
κι' ἔβλεπεν ἐπὶ πίνακες τὰς κάρας τῶν Προδρόμων.

—

Καὶ τὰς προσέφερε θρηνῶν 'στὸν Περικλῆ τὸν βλάκα,
'Ηρωδιάδ' ἀρτινικὴν μὲ μπράτσο σὰν καλέμι.

—

Κι' ἐκεῖνος ἀποτσίγαρα καπνίζωντας καὶ γόπας
ἐρίμβαζε 'στὰς κιφαλὰς σὰν Χάμλετ Βκειλόπαις.

—

Κι' ἐθρήνει γοερώτατα ἐι' ἀνακαίστων στίχων
τὰς κιφαλὰς τῶν σοβαρῶν τοῦ Θρόνου Γωρίχων.

—

Καὶ 'στὰ κεφάλιχ τῶν τροχῶν ἐφρέιτ' ἕνα ρέϊτ
κι' ἐπὶ συστάσει τἄστειλε 'στὸν Βκειλχῆ πεσκέϊ.

—

Καὶ τόν' ἐτέλειωσε χι' αὐτὸ τὸ παιγνιῶδες δρᾶμα
καὶ μπὶξ ὁ κόσμος ἔσκουζε μὲ γέλοιο καὶ μὲ κλᾶμμα.

Ὕμνος μὲ μεγάλον τόνον
εἰς τὸν εὐεργέτην ὄνον.

—

Σήκω, καϋμένε γαϊδαρε, καὶ πίτα πρὸς τὰ νέρη,
πρὸς σέ ἡ δόξα τοῦ παντός, πρὸς σὲ τὸ μίλλον στρίφει.
Δεῦτε πρὸς τοῦτον ἐν πομπῇ τῶν φθισικῶν τὸ ὁμῆνος,
δὲν εἶναι πιὰ τοῦ Βαρλαὰμ ὁ γαϊδαρος ἐκεῖνος,
οὐδ' ἡ μεγάλη κι' ἱερὰ τῶν Πρυτανείων ὄνος
ἡ φέρουσα τὰ μάρμαρα ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.

—

Βάστα, καϋμένι γαϊδαρε, ταὐτιά σου σηκωμένα,
ἀθανασία τοῦ λοιποῦ καὶ θρίαμβος γιὰ σένα,
ὡς στίγμα δὲ τῆς ράτσας σου θὰ βλίπῃς κι' ἀτιμίαν
κι' αὐτὸν τοῦ Βίκτωρος Οὐγγὼ τὸν ὄνον τὸν γιγάντειον,
ὅστις εἰσέρχεται θρασύς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν
κι' ἀνασκευάζει προπετῶς τὸν Ἔγελον καὶ Κάντιον.

—

Δὲν εἶσαι πλέον, γαϊδαρι, ὁ Λούκιος κι' ὁ Μίντιος,
ὁ ψάλτης ὁ πλανόδιος, ὁ σοβαρὸς βλακέντιος,
ὁ τύπος τῆς ὑπομονῆς κι' ὁ πρῶτος πεισματάρης,
μηδὲ θὰ παίζῃς πρόσωπον ποιητικοῦ Πηγάσου,
σὺ καὶ πιζῶν καὶ ποιητῶν θὰ γίνῃς καββαλάρης
καὶ πάντ' ἀκαβαλλίκευτος θὰ κάθεσαι 'στ' αὐγά σου.

—

Θὰ λείψουν πλέον τὰ ντὲ ντέ, τὸ χόρτο, τὸ γραοῖδι,
τἀδιάκοπα φορτώματα, τὸ διαρκὲς βρισίδι,
ἡ τόση περιφρόνησις τοῦ κόσμου 'στόνομά σου
καὶ τὸ γερὸ μπαγλάρωμα 'στὸ καθε γκάρισμά σου.
οὐδ' Ἐλὼς δὲν θὰ φαίνεσαι καὶ δούλος καὶ Παρίας
ἐμπρὸς εἰς ἄνδρας θηλυκοὺς κι' ἀρσενικὰς κυρίας.

—

Θὰ κάθεσαι καμαρωτὸς 'στὴν κουνητὴ πολτρόνα μας
κι' ὅταν γαϊδάρους μᾶς καλοῦν τιμὴ μας καὶ κορῶνα μας..
γιὰ σέ θὰ γίνῃ 'γρήγορα κι' ἡ σάλα μας ἀχοῦρι,
ἂν δὲ κανένας ἄνθρωπον τολμήσῃ νὰ σὲ 'πῇ,
θὰ κοκκινίζῃ παρευθὺς ἡ σοβαρὰ σου μούρη
καὶ κάτω τὴν κεφάλα σου θὰ σκύβῃς μὲ 'ντροπή.

—

Μηδὲ καπίστρι, γαϊδαρε, μηδὲ βαρὺ σαμάρι,
πόζα πολλὴ καὶ κόρδωμα κι' ἀληθινὸ καμάρι,
ἀπ' ὅλους χάδια μπάλικα καὶ τόσα κοπλιμέντα
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς ἀτέλειωτη γαϊδουριὴ κουβέντα,
θ' ἀναβῇ δὲ καθένας μας τὸ κλειστοφάναρό του
καὶ θὰ γυρεύῃ γαϊδαρο ν' ἁρμέξῃ τὸν ὀρρό του.

—

Μὲ τοῦ γαϊδάρου τὸν ὀρρὸν ἡ φθίσις θὰ γιατρεύεται,
ἀνέλπιστος ἀνάστασις 'στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα...
ὡς νέος τις Ἀσκληπιὸς πᾶς ὄνος θὰ λατρεύεται
κι' ὅλοι θὰ θύουν πρὸς αὐτὸν παχὺν ἁλεκτρυόνα,
μὲ καταχρύσους δὲ στολὰς ὁ κόσμος θὰ τὸν ντύνῃ
καὶ τότε χρυσογαϊδαρος ἀληθινὸς θὰ γίνῃ.

—

Εἰς τοὺς βωμοὺς του θὰ τελοῦν βκθὺν λατρείας φόρον
διακκεῖα ὀικονταρηῆων καὶ σκῆπτρ' Αὐτοκρατόρων.
Γιὰ τοῦτον δάφναις καὶ μυρτιαῖς καὶ τῆς ἐλιᾶς κλωνάριχ,
κι' ὅπως 'στοὺς δρόμους ἔστηναν οἱ παλαι τὰς Ἑρμᾶς,
ἔτσι κι' ἐμεῖς θὰ στήνωμε 'στῶν ὁρόων τάγκωνάρια
τῆς σιβασμίας του μορφῆς χαλκίνους προτομάς.

—

Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες καὶ Βασιλεῖς τοῦ κόσμου,
μὲ τῶν γαϊδάρων τὸν σωρὸ ὀικαβάϊνει κι' ὁ δικός μου.
Μάγοι πολλοὶ μὲ ζειδωρκ τῆς Ἐπιστήμης δῶρα
τὴν βκειλείαν ἔρχονται τῶν ζώων νὰ προείπουν
κι' ὅτι θὰ σκύψῃ ταπεινῶς τὸν τρέχηλόν του τώρα
εἰς τἄλογα τετραποδκ τὸ λογικὸν τὸ ὄϊπουν.

—

Σήκω, χρυσοῦν τετράποδον, νὰ σκύψωμε 'μπροστά σου.
σηκὼ χρυσελιφάντινα νὰ ὄῆς τἀγάλματα σου.
Τρέχα πηγὴ θαυματουργὸς καὶ νᾶμα τῆς ὑγείας
καὶ μυριάκων ἀσθενῶν κατάπαυε τοὺς βόγγους,
κι' ὃς ἀποκτήσωμεν ταὐτιὰ τοῦ Μηδὸς τῆς Φρυγίας
τῆς μαγικῆς σου μουσικῆς ν' ἀκούωμεν τοὺς ῥθόγγους.

—

Ὡς τώρ' ἀηδονόστομε τῶν λογικῶν τὸ γένος
ὅταν μὲ πάθος ἐψαλὶς ἐρωτοκτυπημένος
ἀριλομούσως ἔσκωπτε τὴν λιγυραν φωνὴν σου,
μὰ σὺ φανοῦ μακρόθυμος 'στὸν ἀμουσὸν μας τρόπον,
καὶ δῶσε μας μὲ τὸν ὀρρὸν καὶ τὴν ὑπομονὴν σου
ν' ἀντέχωμεν εἰς ὀγκηθμους πατριωτῶν ἀνθρώπων.

—

Θὰ σκλπισθῇ 'στὰ πέρατα καὶ πέραν τῶν Γαδείρων
νέα λατρεία μυστικὴ καθὼς ἡ τῶν Καβείρων,
καὶ κόσμου κέντρον θὰ γινῇ κκὶ τὸ Γκιδουρονῆσι,
ποῦ τοῦ γιατροῦ του θἄρχεται τὴν γῆν νὰ προσκυνήσῃ,
ἐκεῖνος δὲ θὰ λέγεται τῆς εὐγενείας κρῖμα
ποῦ φέρει μές 'στὰς φλέβας του γαϊδάρου σφῦζον αἷμα.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς τῶν ἔξω τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα *Ρωμηοῦ* ἀνελλιπῆ
πρὸς δὺς εἰκοσάρραγκα, κι' ὅσοις ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέλος πάντων νὰ καὶ μία
πρακτικὴ Ἀκαδημία.

—

Ἀκκδημία Πειραιῶς, ἐπιτυχὴς ἰδία,
ἐμπορικὴ καὶ τεχνικὴ τὰ μάλιστα σπουδαία...
ἡ πρόοδος ἡ λαϊκὴ ἀρχὴ της καὶ σκοπός
κι' ἐτέλεσαν ἐγκαίνια εἰς ταύτην εὐπρεπῶς.
Ρετσίνας ὁ δημοριλὴς ἐργάζεται μὲ πόνον
γι' αὐτὴν τὴν Πανελλήνιον καὶ πάνδημον Σχολήν,
καὶ δύο νέοι κάλλιστοι ἐκ τῶν ἐπιστημόνων,
Γεράκης καὶ Ρουσσόπουλος, πρὸς δόξαν των πολλήν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντοστὸς πολύς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — κρίνει μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχωμαι.
καὶ 'στὰς Ἀθήνας τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως γόχια κι' ἐντροπή.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **δυὸ φράγκα εἶναι μόνο.**

Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη — θἄνα φράγκο **καὶ 'στὸ χέρι**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — Γίνεις συνδρομητής.
κι' ὅπερος τὸν πικρὸ δὲν βίδει — θὰ τὸν φέρ μαῦρα φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Τετάρτη Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ δέκη ἀπαυθεντίας ξακουστή.

Τετρακόσα ἑβδομήντα λογαριάζομε κι' ἕνιά.
Γάλλοι κι' Ἄγγλοι τώρα τώρα 'σηκωθῆκαν 'στὰ πανιά.

Ἀπόφασις τρελλὴ
τοῦ τριλλο-Φασουλῆ.

Ἐπειδὴ 'στὸ κράτος τοῦτο
πάντα βαρύρουλας καὶ κνοῦτο
σοῦ ρημάζουν τὸ πετσί,
κι' ἐνῷ πᾷς 'στὴν κακιρά σου
χύνοντ' ἐξω τἀντιρά σου
μὲ φαλτσέτα παπουτσῆ.

—

Ἐπειδὴ κανένα πάθος
δὲν ὑπάρχει κατὰ βάθος,
οὔτε φθόνες τις τραχὺς,
ἀλλ' αἰτία τόσων φόνων
μία φούρια εἶναι μόνον
κι' ἄγριος βρασμὸς ψυχῆς.

—

Ἐπειδὴ καὶ 'στὴν λιτρεῖαν
καὶ τὴν σοβαρὰν κι' ἀστεῖαν
τοῦτος μόνον συντελεῖ,
κι' ἡ πατρίς σ' αὐτὸν ὀρείλει
τοῦ λητοῦ τὸ καρτερόψυλλι
καὶ τὴν λίγδα τοῦ Τσουλῆ.

—

Ἐπειδὴ καὶ τὰ Ταμεῖα,
τὰ δημόσια καὶ μή,
διαχείρισις κοπρία
θὰ διεῖπε καὶ τιμή,
ἂν δὲν ἤθελ' ἰριθίζει
ὁ βρασμὸς ψυχῆς πολλῶν
καὶ 'στὸ φρέσκο νὰ καθίζῃ
ἄνδρας ρέκτας τῶν καλῶν.

—

Ἐπειδὴ κι' ὁ κύρ Σωτήρας
καὶ φωστὴρ εἰς τοὺς φωστῆρας
εἰς βρασμὸν μεγάλον ἦτο
ὅταν εἶπε ντέρεπε πτας :
«ἡ ψυχή μου συνταφήτω
μ' ἀλλοφύλους ὀκνειστάς».

—

Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ξεχάσας
ὅσα ἔφαγε τῶν λύκων,
κι' ὅλα παίξας κι' ὅλα χάσας
κι' εἰς πολὺν βρασμὸν ὑπείκων
μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν
ἔσκασε τὴν μπαταρίαν.

—

Ἐπειδὴ κι' ἡ μπαταρία
ἐὶν ἐφάνη προσβολή,
κι' ὁ Τρικούπης ἐγαυρία
καὶ τὸ Στέμμα κι' ἡ Βουλή,
κι' εἶπαν τοῦτοι κι' εἶπαν κι' ἄλλοι
πῶς αὐτὴν τὴν ἐπιβάλλει
τοῦ Σωτῆρα ὁ βρασμὸς
κι' ὁ πολὺς ἰριθισμός.

—

Ἐπειδὴ μὲ χρῶμα πίνακ
ὅταν ἤλθαν 'στὰς Ἀθήνας
ἀντιμουτσουνοὶ των τρεῖς
κι' ἀνεπκίρτα ἡ πατρίς,
πάλιν ἔπιασι βρασμός
τὸν Τρικούπη μὲν ἡμέρα
καὶ τοὺς ἔφαξε ἀσκασμὸς
καὶ σικτὶρ ἀπὸ 'δῶ πέρα».

—

Ἐπειδὴ κι' ἡ Βκεϊλεία
ὅταν εἶδε τὰ γελοῖα
τῶν τριῶν ἀντιμουτσούνων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν σπισίνων,
ἔβρασε κι' ἐκείνη τότε
ὅπως ὅλ' οἱ πατριῶται,
καὶ 'στὴν βράσι της τὴν τόση
τόστριψ' ἔτσι γιὰ γειάτι
τὴν ἀρίδα της ν' ἀπλώσῃ
'στῆς Δανίας τὸ Πκλάτι.

—

Ἐπειδὴ κι' ὁ Διληγιάννης,
Τσίλιγκας βραζούσης στάνης
καὶ μπαρμπίτα σιβαστὴ
γιὰ τὸν πατριωτισμόν,
τόσους ἄθλους χρεωστεῖ
'στῆς ψυχῆς του τὸν βρασμόν.

—

Ἐπειδὴ καὶ νέους θέλει
καὶ ζητῶν νὰ καταστέλῃ
τοὺς βρασμοὺς του τοὺς ἀγρίους
καὶ τους πατριωτικούς,
ἐκοπάνιζε Βορείους
καὶ Βορειοδυτικούς.

—

Ἐπειδὴ καὶ τἄλλα τόσα
τῆς Βουλῆς κατατινάτα,
ποῦ μεγάλη βγάζουν γλῶσσα
στέκουν μὲ βρασμὸν γεμάτα,
καὶ ζητοῦν Ἀρχὴν εὐγλώττως
καὶ τὸ λὲν ὀρθὰ κοφτά,
κι' ὅσο βράζει ὁ Μπουλότος
τόσο βράζουνε κι' αὐτά.

—

Ἐπειδὴ ὄψοῦν αἱ σπεῖραι
μὲ πειρτήγιατα ἐλάφων.
τώρα μαλιστα ποῦ 'πῆρε
ὁ Τρικούπης τὸν Ζωγράφον
κι' ὅπως λέγουν ὑρὶ νίκην
ἐναντίον τοῦ Πλατούτσα,
ὅλοι 'ζάρωσαν μὲ φρίκην
καὶ πηγαίνουν κουτσα κούτσα.

—

Ἐπειδὴ καὶ νῦν καὶ πάλαι
καὶ καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα
βράζουν κεφαλαὶ μεγάλαι
καλοκαίρι καὶ χειμῶνα.

—

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ κράτος
Μωϋσέως εἶναι βάτος
κι' ἐνῷ φλέγετκι γελᾷ,
κι' ὅσοιος θέλει καὶ καλὰ
τὸν βρασμόν του νὰ σπουδάσῃ
μὲ κατάληξιν θὰ ἔῃ
πῶς γι' αὐτὸν φουντώνουν δάση,
καὶ δὲν ἔμεινε κλαδί.

—

Ἐπειδὴ πολλὰ συμβάντα
'στὸ διάστημα τοῦ χρόνου
συντελοῦν νὰ βράζῃ πάντα
κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου,
κι' ἔτσι γιὰ νὰ ξιθυμαίνῃ
ὁ βρασμός του ποῦ καὶ ποῦ
σὶ φοράδες ἀνεβαίνει
καὶ τραβᾷ 'στὴν Ἀλιποῦ.

—

Ἐπειδὴ κοντολογῆς
ἤθελ' ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς
ν' ἀπολείψῃ κάθε φλόμος,
ποῦ τὴν πρόοδον φλομόνει,
καὶ θὰ 'δούλευε κι' ὁ νόμος
καὶ θὰ 'πήγαινε Κορῶνε,
ἂν δὲν ἔπιανε τὸ γένος
ὁ βρασμὸς ὁ λυσσασμένος.

—

Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ κράτος
ὁ βρασμὸς τὸ κυβερνᾷ.
καὶ πᾶς νῆστις καὶ χορτάτος
μὲ ψυχῆς βρασμὸν περνᾷ,
κι' ὅλα τοῦτος μᾶς τὰ κάνει
καὶ γεννᾷ παρξυσμούς,
καὶ ντελίριο μᾶς πιάνει
μὲ τοὺς πατριωτισμούς.

—

Ἐπειδὴ αὐτὸς καὶ μόνον
ἂν δὲν ἤθελε πρὸ χρόνων
τὴν πατρίδα ν' ἀπειλῇ,
θἄβλεπες σερνὸ κορίτσι
τὸν νεκρὸ Παπακυρίτση
καὶ τὸν ζωντανὸ Τσουλῆ.

—

Ἐπειδὴ τὸ κράτος πρέπει
κάθε νόμον ν' ἀνατρέπῃ
καὶ τ' ἀντίθετα νὰ πράττῃ,
κι' ἐν πολέμῳ κι' ἐν εἰρήνῃ
ὁ βρασμὸς ἀπ' τἄλλα κράτη
τοὺς Ρωμηοὺς νὰ διακρίνῃ
καὶ νὰ βράζουν σὰν τὸν μοῦστο,
εἰδ' ἀλλοιῶς δὲν ἔχει γεῦστο.

—

Ἐπειδὴ καὶ τῶρα κάτι
εὐρίθιστοι σπαθάτοι

Νέας νίκης μέγας κρότος
κι' ὁ Ζωγράφος 'βγῆκε πρῶτος

μὲς 'στὸν σαλον τῆς πατρίδος
μὲ τὰ κράνη καὶ λοφία
εἰς μιᾶς ἐφημερίδος
ἐξεστράτευσαν Γραφεῖα.

—

Ἐπειδὴ συνεκινήθη
πᾶσα γῆ 'στὸ κίνημά των,
κι' ἄλλως πως δὲν ἐξηγήθη
τῶν κορέων καὶ στρωμάτων
ὁ φρικτὸς ξεκοιλιασμὸς
παρὰ μόνον ὡς βρασμός.

—

Ἐπειδὴ κι' ἂν λένε τώρα
πῶς ἐκείνη των ἡ φόρα
ἦτο πρᾶξις ἐσκεμμένη.
ὅμως τοῦτο δὲν σημαίνει,
κι' ἐγὼ σκοτώζω ἄνω κάτω
πῶς δὲν εἶναι ζυνατὸν
κάζο νὰ λεχθῇ πένσατο
ἡ σφαγὴ Κόρεατῶν,
κι' ἂν κανένας δὲν μ' ἀκούσῃ
δὶν θὰ πκύω νὰ κηρύττω
πῶς ἐκεῖνο τὸ γιουρούσι
ἀτζιδάντ μόνον ἦτο.

—

Ἐπειδὴ κι' ἐγὼ θυμόνων
'στὸν βρασμὸν εὑρίσκω μόνον
τὰς πηγὰς καὶ τὰς αἰτίας
τῆς μεγάλης ἐκστρατείας.

—

Ἐπειδή, συμπατριῶται,
ἂν ὀφείλῃ πότε πότε
καὶ καθένας ἰδιώτης,
δίχως νἄναι στρατιώτης,
μὲ βρασμοὺς νὰ μᾶς τρομάζῃ
καὶ ν' ἀνοίγῃ πατατράκα,
πρέπει πρὸ πολὺ νὰ βράζῃ
ὁποιος ἔχει σακαράκα.

—

Ἐπειδὴ τὸ πολεμεῖν
'στοῦ βρασμοῦ μας τὴν ὁρμήν,
καὶ τὸ κάνειν ὅπο κομμάτια
τῆς ἀνάγκης τὰ κανάτια
καὶ κτυπᾶν 'στὰ κουτσουροῦ
εἶναι ὄξα τοῦ καιροῦ.

—

Δι' αὐτὰ κι' ἐγὼ εὐγνώμων
ἐν ὀνόματι τῶν νόμων
καὶ τοῦ φίλου Βασιλέως,
ἐνθυμούμενος τὸ κλέος
τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης νίκης,
δίχως νάμαι Στρατοδίκης,
μοναχὸς μου προδικάζω
τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο κάζο.

—

Καὶ κραυγάζων ζήτω ζήτω
'στὰ παιδιὰ τὰ σπαθοφόρα,
μετ' ἐπαίνων τοὺς κηρύττω
τρὶς ἀθώους ἀπὸ τώρα,
ἀνταξίους δὶ στεφάνων
κι' ἐγκωμίων καὶ παιάνων,
καὶ βρασμὸν εἰς πάντα βλέπω
τῶν πολέμων θιασώτην,
κι' εἰς ἑαυτίραν τους προτρέπω
ἐκστρατείαν ὠ, τὴν πρώτην
πρὸς ἀΐδιον τιμήν...
εἴθε... γένοιτο... ἀμήν.

Φαρμουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Κι' ἐτέλμησες λοιπὸν νὰ πᾶς, Γλεινὸν σαρκίον,
μετ' ἄλλων ἢ καὶ μόνος σου εἰς τὸ Στρατοδίκειον;
Φ.—Βγήθειαν ἐξ οὐρανῶν ἐπικαλέσθην κλικιῶν
καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ποιήσας τρὶς καὶ πλέον
κι' ἀφήσας μίαν πρόχειρον 'στὸ σπῆτι διαθήκην
ἐτόλμησα, βρέ Περικλῆ, κι' ἐπῆγα εἰς τὴν δίκην
κι' ἀνακατώθην' ἀφανὴς ἀναμισὰ 'στὸ πλῆθος
καὶ σὰν ταμπούρλο ἡ καρδιὰ 'κτυποῦσε μέ, 'στὸ στῆθος.
Π.—Μωρέ χαρὰ 'στὸ θαῤῥος σου καὶ 'στὴν παλληκαρᾶ!
Φ.—Ὅλα τὰ παρακάγματα ἐτραντάζαν βαρειὰ
κι' ἦσαν μεγάλοι καὶ μικροὶ 'στὴν δίκην σπαθοφόροι
κι' ὁ Μομφεράτος κι' ὁ Ψαρρᾶς, σπουδαῖοι δικηγόροι.
Π.—Μὰ καὶ γυναῖκες ἔμαθα πῶς 'πῆγαν βιαστικές.
Φ.—Ἀλήθεια, καὶ μοῦ 'φάνηκε πὼς εἶχαν μερικὲς
στιλέτα κι' ἐγχειρίδια κρυμμένα μὲς 'στὴς ζῶνας,
ὁποῦ θαρροῦσις ἡ παληαῖς πῶς ἦταν Ἀμαζόνες.
Πλὴν τοῦ σπαλέτας, Περικλῆ, καὶ τὰ γαλόνια πλάκες
κι' ἡ δίκη ἔβγην τιλετὴς πρασέλαβεν εὔθυμος,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ 'βροντοῦσαν σακκράκες
κι' ἐφάλλετο τὸ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου.
καὶ δὲν ἐτόλμας μήτε γρῦ νὰ κρυφοψιθυρίσῃς
καὶ σχόλια δὲν ἄκουες νὰ γίνωνται καὶ κρίσεις,
γιατ' ἦτο μέγας κίνδυνος ἐλεύθερον ν' ἀφήσουν
κάθε κατηγορούμενον, καϋμένε Περικλέτο,
κι' ὑπόδικον εἰς τὸ σκαμνὶ ἐσέναν νὰ καθίσουν
καὶ νὰ σοῦ βάλουν ὡς ποινὴ τοὐλάχιστον μουσκέτο.
Κι' ἦτον ἀξιοσιβάστων τὸ θέαμα καὶ σπανίων
καὶ κάπως στρατιωτικὸν καὶ κάπως ἀριμάντων,
κι' ἑνωμοτίας ἔβλεπες καὶ λόχους καὶ συνταγματα
καὶ σὰν Νιόβη ἔμενες μὲ τάγριοκυτταγμένα
κι' ἐφεγγοβόλουν ἀστραπὴ βλεμμάτων διαπύρων
κι' ἐν μέσῳ τοῦ θεάματος τοῦ τρομερῶς ὡραίου
ἐρώτησαν, βρὲ Περικλῆ, πολλοὺς ἐκ τῶν μαρτύρων
πῶς ἔγινε ὁ λαβωμὸς ἐκείνου τοῦ Κερίου.
Καὶ διεκγόρους ἄκουες στωμύλους κι' ἀναμεῖνους
κι' ἡ στίγη καὶ τὸ πατωμα τῆς σάλας ἐκινεῖτο,
καὶ παρεκάλεσαν θερμῶς τοὺς κατηγορουμένους
νὰ 'ποῦν αὐτοὶ ὁ πόλεμος πῶς ἀτζιδέντε ἦτε,
ἐν τούτοις τῶν ἐκπορθητῶν τὸ φλεγερὸ φουσάτο
ἐρώνζε πῶς ἦτανε ὁ πόλεμος πανσάτο,
κι' ἂν τῶν στρωμάτων ἄλλαξαν Χριστὸν καὶ Παναγίαν
μέχρις ἑνὸς ἐπίμειναν εἰς τὴν ὁμολογίαν
πὼς δίχως τῆς ψυχῆς βασμὸν κι' ἐν ἐπιγνώσει πλήρει
ἔκαμαν τὸ πασίγνωστον ἐκεῖνο πανηγύρι.
κι' ἐγὼ τους εἶπα ἐμπράκο σας, καὶ λίθους συγκινεῖτε,
τοιαύτην νίκην δύσκολα καθένας τὴν ἀρνεῖται.
Καὶ στρίψας πρὸς τοὺς δικαστὰς σὰν νέμεων δικηγόρος
τοιαῦτα ἐρρητόρευσα πρὸς τούτους διατόρως:
«Ἀφῆστε τοὺς μαχητὰς 'στὰ σπῆτια των νὰ πᾶνε
κι' ὅ,τι στρώματα ξεκίλιασαν συχωρεμένοι νάναι...
ὡς τιμωρία δι' αὐτὰς τὰς ἀναιμάκτους νίκας
φθάνει πῶς παρεπιμφθησαν ἐμπρὸς 'στοὺς Στρατοδίκας,
καὶ τώρα τώρα μάλιστα, ποῦ κάτι μαγειρεύεται,
ὁ δὲ Τσουλῆς μὲς 'στὰ βρουβᾶ τῆς Γουρκᾶς κακορεύεται,
καὶ Γάλλοι κι' Ἄγγλοι θὰ πιπεθοῦν γιὰ τὴν Μαγκδασκάρη
δὲν πρέπει νὰ διεκδέτατ τὸ καθὶ παλληκαρᾶ·
ἄλλοῖῶς ἂν ἔλθῃ μήνυμα πολέμου ξαφνικὸ
κι' ἡ Κίνα γίνῃ μοιρασιὰ στοὺς Ἄγγλους καὶ 'στοὺς Ρώσσους,
δὲν θὰ 'μπορέσουν κι' οἱ Ρωμηοὶ νὰ πάρουν μερδικὸ
καὶ τότε βάλτε φιγούρα 'στοὺς ἄθλους μας τοὺς τόσους».
Π.—Καὶ πῶς ὡς τώρα φαίνεται τῶν δικαστῶν ἡ γνώμη;
Φ.—Αὐτὸ τὸ Κωμειδύλλιον δὲν τέλειωσε ἀκόμη
καὶ λέγεται πῶς πιθανὸν εἰς δύο τρεῖς ἡμέρας
ἡ δίκη τῶν ἐκπορθητῶν νὰ λάβῃ πλέον πέρας,
ὅμως ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, γιὰ νὰ 'συχάσ' ἡ χώρα
ἔβγαλα μιὰν ἀπόφασι μοναχὸς ἀπὸ τώρα,
καὶ ὁλοβάσι την 'γρηγορα μιᾷ ὅλης τῆς σπουδῆς
τὸ φρόνημα τὸ πανδημον φῶς φανερὰ νὰ δῇς.
Π.—Μὲ στόμφον τὴν ἐβάσανσι ἠθοποιοῦ δεκίμου
καὶ στρῶτε μου τὴ ῥαχη σου ν' ἀκούσῃς τὴ 'δική μου.

Καὶ μιὰ ἐπιστροφή,
ποῦ πρέπει νὰ γραφῇ.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πολλῶν ἐνδιαφερομένων
πῶς τέλος πάντων ἤλθαμεν εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
ἀπὸ τὸ νέον Φάληρον τὸ θαλασσοβρεγμένον,
ποῦ τόσον ἐρεμβάσαμεν εἰς τῆς ἁλὸς τὰς θίνας,
καὶ τώρα περιμένομεν συνδρομητῶν πηγάδες,
ἀγοραστὰς τῶν τόμων μας καὶ τοὺς καλαμαρκᾶδες.

Ἔπαινος μηχανικοῦ,
ποῦ δὲν πάει τοῦ κακοῦ.

—

Τῆς νέας καὶ περιφανοῦς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων,
ποῦ χάσκοντες κάπεμειναν ἐκεῖνοι ποῦ τὴν εἶδον,
τὸ σχέδιον καὶ κτίριον, καθ' ὅλ τεφερίκι,
'στὸν Γουναράκην τὸν λαμπρὸν μηχανικὸν ἀνήκει,
ὅστις εἰργάσθη ὅ,τι αὐτὸ μὲ πᾶσαν πρεπομέναν
ἂν καὶ 'στὸ τέλος λέγεται πῶς 'βγῆκε μὲ ζημέαν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κομίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντὰ στὴ πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόναν μιὰ φορὰ τὰ βγαίνῃ
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξυπνάδα — κι' ἔστοτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζῃ κι' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — **ἐντὸ φέτος εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ἕξια ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι**
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῇς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅπόχος τὸν παρᾶ δὲν εἶδει — θὰ τὸν φᾶγ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' «ἐὐθείας πρὸς ἐμέ
Γιὰ νὰ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιᾷ δεκάρα.

Ὀκτωβρίου πρωτὶ,
νέας φέστας κρότοι

Τετρανόσια κι' ὀγδόντα,
πάλι 'ζέπεσαν τὰ φόντα.

Στὸν ἐρχομὸ τοῦ Τσάρου,
τοῦ πρώτου Γοσποδάρου.

Νέα μοῖρα πρὸς τὴν δόξαν τὸ Ρωμαϊϊκο σκουντᾷ.
πᾷ· τὰ τόσα βασανά μας . . .
ἔρχεται ὁ μέγας Τσάρος γιὰ νὰ 'ζῇ κι' ἀπὸ κοντὰ
τὰ μεγάλα μεϋτσουνά μας,
καὶ μ' ἐλπίδα ν' ἀνακτήσῃ τὴν ὑγειὰ του τὴν χρυσῆ
'στῆς Κερκύρας τὸ νησί.

—

Βρέ χαρὰ 'στὸ ροιζικό μας . . νὰ κι' ὁ Τσάρος κι' ἡ Τσαρίνα...
σηκωθῆτε, πατριῶται, μὲ βιολιὰ καὶ μὲ κλαρίνα.
Ἀπ' τὸν τόπο τὸν σακάτη, ἀπ' τὸν τόπο τὸν καμπούρη
φεύγουν ὅλα τὰ κακά,
μὲς 'στῆς φτώχιας μας τὸ χαλὶ θὰ μᾶς ἔλθουν κιλεπούρι
τόσα ρούβλια Ρωσσικά.

—

Ποιὸς ἐπρόσμεν' ἕνα τέτοιο ἀπροσδόκητο μαντάτο;
ποιὸς ἐπίστευε κι' ὁ Τσάρος 'στὴν Ἑλλάδα νὰ πατήσῃ;
τῶν Ρωμηῶν ἡ κούτρα θάλθῃ μὲ τοὺς Ρώσσους ἄνω κάτω
καὶ συνέντυζιν καθένας μὲ τὸν Τσάρο θὰ ζητήσῃ.
Ὦ! μεγάλα πανηγύρια καὶ τρικούβερταις χαρές,
μὲς 'στῆς τόσαις συμφορές!

—

Μὰτς καὶ μοὺτς φιλιὰ ὁ Τσάρος, μάτς καὶ μοὺτς φιλιὰ οἱ Ρώσσοι...
μὲ τοῦ Τσάρου τὴν ἀρρώστια ἡ πατρίς μας θ' ἀνορώσῃ.
Βρὲ χαρὰ 'στὸ ροιζικό μας.... ὁ καθένας μας τὰ χάνει
κι' ὁ Σωτῆρας ὁ μουφλούζης τοὺς συμβιβασμοὺς ξιχάνει,
καὶ καβδάκια 'στὴν βαλβίδα 'στοὺς Κορφιὸς ποζάτος τρίχει
καὶ δουλειαῖς μὲ φοῦντας ἔχει.

—

Ὅποιον εἶδα Γ'εσποδῖνο τὸν φιλῶ καὶ μὲ φιλεῖ
καὶ σ' ἐμᾶς τὰ μάτια στρέφει κάθε κρατος καὶ φυλή,
κι' ὁ καθένας ἐπλωμάτης δὲν προσέχει τὸν' ἀλλοῦ
μήτε κἂν εἰς τὴν μιγάλην ναυμαχίαν τοῦ Γιὰ-Λεῦ,
ἀλλὰ μόνον 'στὴν Ἑλλάδα καὶ πρὸ πάντων 'στοὺς Κορφιάτες,
ποῦ μὲ ρούβλια θὰ βροντήσουν ἡ σακκούλαις των γεμάτες.

—

Πέντε Ἤπειροι μεγάλαι τὸ Ρωμαϊϊκο κυττοῦν
κι' οἱ Κορφιάτις δὲν μιλοῦνται καὶ τὴ μύτη μᾶς κρατοῦν,
ἀλλὰ κι' ὅλοι τῆς Κερκύρας εἶ διάφοροι τρελλοὶ
'σηκωθῆκαν 'στὰ πόδαρα,
καὶ γυρεύουν ὅρον ὅρον ποιὸς ὀλίγο ποιὸς πολὺ
νὰ μᾶς γίνουν Γοσποδάροι.

—

Τί παρατα μᾶς προσμένει καὶ μεγάλο πανηγύρι! ...
ποιὸς ἐπίστευε νὰ 'δοῦμε καὶ τὸν Τσάρο μουσαφίρη;
Ζήτω ζήτω τῆς Ρωσσίας ... μίσα ρούβλια κι' ἕξω πέτνε ...
τώρα πιὰ 'στοὺς Μοσκοβίτικες κι' ἡ σταφίδα μας θὰ ὁράσῃ,
τώρα πιὰ κι' ὁ μέγας Τσάρος θὰ χορταίνῃ Σουλτανίνα
κι' ἡ νερῖτες του μ' ἐκείνην πιθανὸν νὰ τοῦ περάσῃ.

—

Τί χαρὰ μας! ... παξιμάδια καὶ γαλέτσις μᾶς τρατάρουν
καὶ μὶ Ρώσσους ἀδελφοὺς
μιὰ καὶ δυὸ μᾶς 'στὸ βαπόρι ἄρον κάρον μᾶς μπερκάρουν
καὶ μᾶς πάνε 'στοὺς Κορφοὺς.
Κίρκυρα μου, Κίρκυρα μου, μὲ κιθάρα τραγουδῶ,
δὲν ἐπίστευα καὶ Τσάρο 'στὸ Παλάτι σου νὰ 'βῶ.

—

Μὴ καθόλου λυπηθῆτε, κανονιέρηδες, μπαρούτι,
ἂς σκοτίσουν μὲ τοὺς βρόντους τῆς πατρίδος μας κι' ἐκεῖ Ρῶσσοι,
θὰ μᾶς πάρουν ἀπ' ὀπίσω τῆς σταφίδος μας τὰ πλούτη
κι' ὁ μεγάλος Αὐτοκράτωρ δεκαπλοῦν θὰ τὰ πληρώσῃ.
Μπάμ καὶ μπούμ Ρωμηῶν κανόνια καὶ κουμπούρας 'στὸν
|ἀγέρα...
μιὰ τοῦ Τσάρου, δυὸ τοῦ Τσάρου, τρεῖς καὶ τὴν κακὴ μας μέρα.

Μὲ τόνον ὁ Τρικούπης ὑψηλὸν γιὰ νόμους καὶ θεσμοὺς παραλλαλῶν.

—

Δὲν σᾶς ἔλεγα καὶ πάλιν πῶς θὰ θυσω κι' ἀπελίσω
δὲν σᾶς ἔλεγα τὸν νόμον πῶς καθ' ὅλα θὰ τελίσω;
δὲν σᾶς ἔλεγα ὡς φύλαξ τῶν χρυσῶν θεσμῶν τοῦ κράτους,
ποῦ ξεζώστηκα μὲ τοῦτους ἡ μεγάλη μου σοφία,
πῶς θὰ κάμω πὰν τὸ πρέπον δι' ἐκείνους τοὺς σπαθάτους,
ποῦ μιᾶς ἐφημερίδος ἐξεπόρθησαν Γραφεῖα;

—

Νὰ λειπὸν ὅπου κι' ὁ νόμος 'στὸ μεγάλο τοῦτο ὅραμα
ἐφημόσθη κατὰ γράμμα,
καὶ 'στὴν δίκην ὁ καθένας πρόπατης ἂς ἀνατρέξῃ,
ποῦ δικαίως θεωρεῖται παρὰ πάσας σοβαρὰ,
γιὰ νὰ 'δῇ πῶς ἐπεβλήθη καὶ 'στοὺς ἀγδόντα ἴξη
τιμωρία τὸ μουσκέτο, ἀλλὰ μ' ἄσφαιρα πυρὰ.

—

Κι' εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἐφάνη θηριώδης ἡ ποινὴ
κι' ἐξεκουφάνε ταύτια μου τῆς πατρίδος ἡ φωνὴ:
«τόση πλέον αὐστηρότης εἰς τοὺς κόρακας ἐρίτω,
χάρις, ἔλεος, Σωτὴρ, μὴν προσταξῇς τὸ μουσκέτο ...
κάμε τοῦτο, καμ' ἐκεῖνο, ἀλλὰ μὴν τοὺς μουσκετάρῃς»,
μὰ τοῦ κακοῦ, τῆς ζωναζω, ζὲν σοῦ γίνεται ἡ χαρὶς.

—

—"Ελα ὄα, μὴν εἶσαι τόσον αὐστηρὸς κι' αἱμοχαρὴς,
μήτε πρέπει μὲ τοὺς νόμους ἀμιλίκτως νὰ βαρῇς.
—"Αφησί με, τέτοια χρεῖ νὰ σοῦ κάνω δὲν μπορῶ,
διετάχθην τὸ Κουβέρνο μέρα νύκτα νὰ φρουρῶ,
καὶ κουφὸς εἰς τὰς φωνὰς σου τὸ μουσκέτο διατάττω...
μία, δυὸ, εἰς τὴν τρίτη πῦρ καὶ παρτους ὅλους κάτω.

—

'Ολ' αἱ σάλπιγγες σαλπίζουν καὶ τὰ τύμπανα κτυποῦν,
πέρτουν ἄσφαιρα τουρίκια καὶ τὰ στῆθη των τρυποῦν.
Ποῖον θέαμα φρικῶδες, τί τρομάρα καὶ φοβέρα!...
ἡ πατρὶς σὰν Γκιώνης κλαίει μὲς 'στὰ σκότη τῆς νυκτὸς,
μία, δυὸ, εἰς τὴν τρίτη "Σαπλωθῆκαν ἔλεε πίρα,
κι' ἄλλος ὕπνος δὲν ἐγίνη πάρεξ θάνατος φριχτὸς.

—

Τώρα πάλιν μαῦρον σάκκον ὁ καθένας ἂς φορέσῃ,
ὅλα κι' ὅλα μὰ τὸν νόμον δὲν ἀφίνω νὰ ξιπέσῃ,
κι' ἂν ξεχάνω πότε πότε τὸν πολὺν συμβιβασμόν
μὰ ποτὲ μου δὲν ξεχάνω καὶ τὸ κράτος τῶν θεσμῶν,
καὶ πιστὸς εἰς διατάξεις τῶν κειμένων σεβαστὰς
'μουσκετάρισα κι' ἐκείνους τοὺς ἀγρίους ὀνειστας.

—

Μοναχὸς μου παρεδόρνω μὲ τοὺς νόμους ὁλοένα,
κι' ἂν μοὶ λείπουν τὰ λιφτὰ
μὰ σᾶς λίγ' ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς δὲν ἔχω εὐσπλαγχνίαν ἀπὸ τώρα γιὰ κανένα,
καὶ πολίτας καὶ σπαθάτους θὰ τοὺς παίρνω ριπιτίδι
γιὰ νὰ μὴ θαρροῦν ὁ νόμος πῶς κατήντησε παιχνίδι

—

Δὶν θ' ἀφήσω τοὺς θεσμούς μας νὰ γενοῦν τῶν ὁρόμων ράκη,
ζήτ' ὁ νόμος, τοῦτος εἶναι τοῦ Τρικούπη τὸ μεράκι,
καὶ μοῦ λίει καὶ τοῦ λέω
καὶ μὲ κλαίει καὶ τὸν κλαίω,
καὶ μ' αὐτὸν ἀλαμπρατσέτα τοὺς ἀνταρτας πολεμῶ
κι' ἀπ' τὸ μπράτσε μου δὶν ἔχει μιὰ στιγμὴ ξεκολλημό.

—

'Οπως κι' ἄλλοτι τὸν νόμον ἐξεπλήρωσα πιστῶς
κι' ἰπανῆλθι πασα τάξις εἰς τὸ πρῶην καθιστώς,
ὅποιοι δὲ καὶ μίαν γρῦτα τῶν κειμένων παραβαίνουν
σᾶς τὸ λέγω νέτα σκίτα
πῶς ὡς μόναι τιμωρίαι τοῦ λειποῦ τοὺς περιμένουν
καρμανιόλαις καὶ μουσκέτα.

—

Πρὶν καὶ δεύτερο κανόνι γενναιόκαρδος νὰ ρίξω
ἂς προσθάσω κἂν τοὺς νόμους ἐσκλεύτους νὰ στηριξω,
τώρα μάλιστα ποῦ θέλθη δι' ἀναρρωσιν ὁ Τσάρος
γιὰ νὰ 'δῇ κι' ἐδῶ ει νόμοι πῶς δὲν ἔχουν 'λίγο βάρος,
πῶς κι' ἐδῶ ὑπάρχει Πίερς καὶ μεγάλος Γορτζακώφ
ἀδιαστειστος κι' ὅλορθος ὅπως Πύργος Μελακώφ.

—

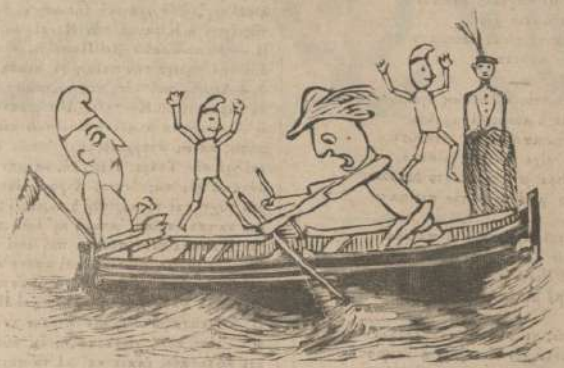
Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα ἐβραιώθηκαν οἱ νόμοι,
δι' ἐκείνους ἕνα κράτος, δι' ἐκείνους μία γνώμη,
καὶ σκληρότερος Λυκούργων καὶ σκληρότερος Δρακόντων
δὲν θ' ἀφίνω νὰ πηγαίνῃ καθὶ στάσις εἰς τὸν βρόντον.
Γιὰ τοὺς νόμους θἄκει Νέρων κι' αἱμοβόρος Καλλιγούλας
νὰ προκόψῃ τὸ Κουβέρνο τῆς μιγάλης ἀναγούλας.

Νότα μπένε, πατριῶται... ἀπὸ τώρα εἶχως ἄλλο
καθε εἶδος τιμωρίας εἰς ἰνίργειαν θὰ βάλω.
Καρμανιόλα καὶ μουσκέτο δὲν μοῦ φθάνουν, θέλω κι' ἄλλα,
τὸ στραγγαλισμα τοὺτέστι, τὸ παλοῦκι, τὴν χρεμάλα,
καὶ θ' ἀκούσῃ μετὰ φρίκης πᾶς πολέμιος καὶ φίλος
πῶς κι' ὁ θάνατος θα γίνῃ ὅπωσδήποτε ποικίλος.

—

Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα θὰ γινῶ Τουρκοεμάδας:
δι' ἐκείνους ποῦ τῶν νόμων ξεροστίδουν τὰς ἰκμάδας,
κι' ὅλους πλέον θὰ περάσω ἀπανθρώπως καὶ σκληρῶς
διὰ στόματος μαχαίρας καὶ σιδήρου καὶ πυρός,
κι' εἰς σωροὺς νεκρῶν πτωμάτων τοὺς θεσμοὺς θ' ἀναστηλώσω
καὶ πὰν ἰδέος εὐσπλαγχνίας μὲ νὰ ζῇ θὰ φασκελώσω.

—

**Τὸν ἐρχομὸ τοῦ Τσάρου κι' ὁ Φασουλῆς μαθαίνει
καὶ μ' ὅλη τὴ φαμίλια 'στὴν Κέρκυρα πηγαίνει.**

Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα ὅσο θἄλιες παρακαλει...
θὰ σὲ πιξω, θὰ σὲ κάψω, θὰ σοῦ κόψω τὸ κεφαλι.
Περὶ χαριτος ἐμπρός μου μὴ σοῦ φύγῃ μία λίξις,
μὴν ἐκέτανε ματαίως, μὴ ματαίως φοβερίζῃς,
μόνον τράπον τοῦ θανάτου θὰ σ' ἀρήσω νὰ ξικλείξῃς
καὶ γι' αὐτὸ μεγάλην χάριν 'στὸν Σωτῆρα νὰ γνωρίζῃς.

—

Νότα μπένε... ἀπὸ τώρα θὰ μι τιάσῃ τὸ μπουρὶ
κι' ὅλο τοξις κι' εὐνομία, ποῦ κι' ὁ Τσάρος θ' ἀπορῇ.
'Αλλ' ἐνῷ διὰ τους νόμους θμιλῶ μανικὸς
καὶ κοχλάζω μὲ γιενάτι κι' ἀγανακτησιν σφοδρὰν,
μὲ κυττοῦν ἐχθροὶ καὶ φίλοι καὶ μοῦ λὶν λακωνικῶς:
«Σωτήρας ξιπεσοῦρε κι' ἀπορεῖ τί χρὴ ὄρδν».

Σπαρακτικὸ βρισιδι γιὰ τὸν Γαβριηλίδη.

—

Κι' εἶπι γι' αὐτὸν κι' ὁ Φασουλῆς: ἀπελὺ καλὰ νὰ πάθῃ.
τέτοιος προδότης σὰν κι' αὐτὸν 'στὸν κόσμο δὲν ἐστάθη.
Μὲ τὸν Στεμπούλωφ ἔκανε παρέα, συμπολίτκι,
κι' ὅταν ἐκεῖνος ἐκλείδι, καθὼς ἐσαθρυλεῖται,
ἔζινε 'στὴν Ἀκρόπολι μὲ τρόπο τὰ μισὰ,
κι' ἴχε καὶ συνεννόησιν μ' ἕναν γνωστὸ Πασσά.

—

«Μωρὲ τὸ παραξίλωσε ἀλήθειχ κι' ἀπ' ἀλήθια,
ὅλα 'στὸ κράτος εὕρισκι πῶς εἶνε κολοκύθια,
πολὺ συχνὰ μᾶς ἔκανε μιγαλαις ἱστοριαις,
ὅλιγι καὶ τὰ κόμματα πῶς εἶνκι συμμοριαις
εἰς ὅλα καταχθόνιες, κεφαλὶ τετραπέρατο,
κι' ὅμα δὶν τεῦδινες παρὰ σοῦ 'γάνωνε τὸ κέρατο.

—

«Μικρούς μεγάλους 'Ελληνας ὁ μισρὸς προσότης
τοὺς εἶπε παρλαπίτηδες καὶ κουνελίες πρώτης,
μόνος αὐτὸς μᾶς ἔφερε 'στὰ τωρινὰ μας χαλιὰ,
μόνες αὐτὸς μᾶς ἄρησε χωρὶς βρακὶ καὶ σκούφια,
κι' ἐφώναζε πῶς τῶν Ρωμηῶν τὰ δυνατὰ κεφαλια
ἔχουν καρύδια μέσα των, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνα κούφια».

—

Κι' εἶπι γι' αὐτὸν κι' ὁ Περιαλῆς: «πολὺ καλὰ νὰ πάθῃ,
τέτοιος προδότης σὰν κι' αὐτὸν 'στὸν κόσμο δὲν ἐστάθη,
ἔχωτρα μαῦρη καὶ σκεπτὴς ἐξώλης καὶ πρωὶλης,
φρονήματα κατέρριψι 'στὸν βόρβορον αἰθέρια,
ἐμόλυνε τὸ πάνχρυσον τῆς κοινωνίας ὅλης
κι' αὐτὴν τὴν παρθενίαν μας προσιβλε 'στὰ κέρια.

—

«Ἐχαίρετο σὰν ἔβλεπε καταστροφῶν συντρίμματα,
εἰς τὴν Εὐρώπη 'πήγαινε μὲ τῶν Βουλγάρων χρήματα,
ἀσυνειδήτως πάντοτε τοὺς πάντας ἐπιβλίκα,
ἦσαν ἡ τρίχες τους ξασθιτί, δὲν ἄρησι γυναῖκα,
κι' ὅταν κανένα ἔθετον 'στοὺς ὁρόμους ἀπαντήσετε
τοῦ νόθου τὸν γινήτορα εἰς τοῦτον νὰ ζητήσετε.

—

«Ἄθρησας, ἀφιλόπατρις, βλαστὸς σωματεμπόρων,
φυσιολάτρης, κοιλαρᾶς, λιμαρχὴς κατὰ κέρον,
ὁ κόσμος ἀνατρίχιαζε γι' αὐτὸν τὸν Ἐρμάλτη,
σὰν διάβολο τὸν ζώρκιζε τὸ στόμα τοῦ παπᾶ,
αὐτὸς 'περνοῦσε, μάτια μου, καὶ τὸν 'Αντεμβράλη,
ποῦ τῆς κοιλιᾶς τῶν γυναικῶν ἀλύπητα τρυπᾷ.

—

«Γαλὰ τῆς ὥρας ἔπινε ὡς δυὸ τρεῖς καρδάρες,
τσιγάρο δὲν ἐκάπνιζε κι' ναργιλὶ μαρκοῦτσι,
ἴζε καὶ κάτι, ὅπως λίν, ξενάρρωτκις ποδάρες,
ποῦ δὲν 'μποροῦσε νὰ 'βρεθῇ 'στὰ πόδι του παπούτσι.

ζγραφι Σκρδανάπαλο κι' αύτον τον Βασιληά,
έκανε ντους, γωνκστική, 'φορούσι καί γκαλιά.

—

«'Ητο καί ροδοκάκκινος μέ μάγουλο γεμάτο
καί μεστωμένο χέρι,
καί μέ παράθυρ' άνοικτά τό πέρας έκοιμάτο
χειμώνα καλοκαίρι.

—

«'Ητο καί χάχας ξακουστός κι' δσακις Γγελούσε
μ' έκείνη του τά κάκκανα ή κόσμος ιχαλούσε.
'Ετρόμαζι τά γέλοια του κανίνας νά τάκτύση,
καί πεζοπόρος ήτανε κι' είχε γραφείο τρίπατο,
καί μέ τά πόδια μιά φορά μ' έπήγε 'στό Μαρούσι
κι' έγώ κοψμεσιαστηκα μ' έκείνον τον περίπατο.

—

«Αύτός μας έσκυλόβρισε καί μάνα καί πατέρα
καί τον Λεβίδη τον Σκίν - Ζούστ τον 'βάπτιεε γκυστέρα,
μά κι' ό Σκίν - Ζούστ ό Νικολής σάν ίμπνευσμένη Μούσα
τον έλουσε κατόκορφα μέ μέϊκ πανταχούσα.

—

«Κι' είπε τό κράτος πώς γι' αύτον καταστροφήν ύπέστη
κι' ότι λυπάτκι πού κοντά δέν είναι κι' ή Ταγγέστη,
άλλέως καί τον *Βούλγαρον* συντάκτην τής *Ημέρας*
θά τον κατακερματιζε τό χέρι της γκυστέρας.

—

Τοιούτος όρις 'στών Ρωμηών τούς κόλπους έγεννήθη,
άλλ' ή πατρίς ή πότνια λκμπρώς έξεσκήθη,
κι' Εισαγγελέως βούλευμα γι' αύτον τον Γιούδα 'βγήκε
κι' άμεσως, τό Ρωμαίικο 'στόν ίσιο δρόμο μπήκι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Λοιπόν κουνήσου 'γρήγορα, κακόμοιρε μπεχλιβάνη,
κι' έντός ολίγου 'στούς Κορφούς ό μίγκας Τσαρος θάνεις.
Π.—Κι' ό Βασιλεύς μας έρχεται μέ τόσο καρδιοκτύπι.
Φ.—Ποιος Βασιλεύς; ... άλήθεια .... ίξίχασα πώς λείπει.
Π.—Όσο νά 'πῆς ό Βασιλεύς, πού τσιριμόνικις ξέρει,
περιποιήσεις ύψηλάς 'στόν Τσαρο θά προσφέρη
καί φαίνεται πώς άρκετά θά θυσιάση γρόσια.
Φ.—"Γστερα κι' ή Βασίλισσα θαρρώ πώς είναι Ρώσσα
καί θά τού καμη δα κι' αύτή πολλά μουτσφρίλικια,
άλλά κι' έμεις θά κάνωμε γι' αύτον κουβκρταλήκια,
κι' δπως, καθρέπτε Περικλή, 'στούς σαχλο-*Μολκάβες*
ό μπαρμπα Γιώργης ό χαζός μαζένει τάς 'Αρχάς,
μέ λόγους δ' έτσιμάζεται καί τόσους τεμενάς
είς τον άφέντη του χωριού νά καμ' υποδοχές,
έτσι θά ρίψωμε κι' έμεις μέ τήν έτσιμασία
καί γιά τον Αύτοκράτορα θά γίνωμε θυσία.
Κι' έν πρώτοις ή Κυβέρνησις φιλότιμος ίφάνη
κι' είς 'Αστυφύλακας πολλούς θά δώση νέα κράνη,
κι' εύζώνους είς τήν Κέρκυρα θά στείλη, κουστενέ,
μέ φουστανέλα κατασπρη, πού θάναι έτσι ντέ,
θά λάμπουν σάν τό κρύσταλλο οι δρόμοι τής Κερκύρας
καί γιά φιγούρα πιό πολλή θά παγη κι' ό Σωτήρας,
άλλ' δμως κι' έλλα πράσωπα θά πάη προνομιούχα
κι' δλα μας θά φορέσωμε τά ακόλουκα μας φούχα,
να 'δῆ κι' ό Τσάρος, Περικλή, πώς είν μας λείπουν κάστρκις
καί πάντα σάν βασιλικοί μυρίζομε 'στής γλάστρκις.
Μά κι' ό Φραγκίσκος 'Ιωσήφ θαρρώ πώς θ' άριβέρη
κι' έπίσημοι θ' άκολουθοῦν 'Αβδοῦγες καί Μαγιάρι
καβάλκα σέ θεόρκτικις άλόγαις κι' άλογάρκις
καί μί Μαγιάρους άναμίξ θά βλέπῃς καί μαγάρκις,
καί τῶν Ρωμαίων τό κοῦτελο μέ τάστρα θά κτυπήση
καί πέρ' άπό τον 'Ολυμπον ώς κάτω 'στόν Ταΰγετον
ή σάλπιγξ ή Τουρκνική τής φήμης θά σαλπίση
πώς έγινε ή Κέρκυρα τῶν Μοναρχῶν κρησφύγετον.
Π.—Θά τρελλαθῶ βρέ Περικλῆ, μ' αύτά τά μεγαλεῖα ..
άπό τήν ζήλεια τήν πολλή θά σκαση κι' ή Γαλλία.
Φ.—Λοιπόν, ποῦ λές 'στήν Κέρκυρα θά ζήσουν έν είρήνη
μί Κερκυραίους Κόντηδες Αύστριακαί καί Ρῶσσοι,
κι' 'Αστυφυλάκια μυστικά μανθάνω πῶς θά γίνη,
μήπως κανείς άναρχιαίς καί 'στούς Κορφούς φυτρώση,
καί γιά τον Τσαρο, Περικλῆ, νά μήν παραμιλῆς
μήτι νά λές πῶς 'στους Κορφούς έφίτος θά περάση,
μήν τυχη καί τό μυρισθῆ ό κύριος Τσουλῆς
καί πκπακόϊστικα 'μπορεῖ κι' έκείνος ν' άγοράση
τήν Παπακυριτσόπουλος, πού λένε πῶς γι' άστεῖα
'φορεῖσε γένεια φύτικα καί ράσα φκρδαμένικα
καί 'στής Λαμίας έτραγε τά ζαχαροπλαστεῖα
Ρωμαίικα γλυκύσματα καθώς καί Παριζιάνικα.
Π.—Θαυμάζω πῶς δέν πέρασε καί γιά Μητροπολίτης,
Φ.—Ήτο πολύ χωρατατζῆς κι' αύτός ό μακαρίτης
καί χωραταδες έκανε καί μέ τό παρακάνω,
σύχ ήτσαν δμως έκ πηγῆς αύθεντικῆς μανθάνω
πῶς 'βγῆκε κι' άλλος λήσταρχος, τσύπιλην Κατσιφλῶρος
κι' ίσως κι' αύτόν τον ίυσεῖ κανένας δικηγόρος.
Πρός τούτοις σέ πληροφορῶ, βρέ Περικλέτο χάχα,
έκείνος πού σκοτώθηκε γιά Καρακώστας ταχα
πῶς Κουτσοδράκος λέγεται, καί μαθε, πκντογνῶστα,
ότι κι' αύτός θ' άναστηθῆ καθώς τον Καρακώστα,
γιατ' οί ληστκί, καί δρδ φορκῖς καί τρεῖς άν τούς φονεύσουν,
τίνουν άθάνατο νιρό καί ξανζωτανεύουν.
Π.—Λοιπόν κι' έγώ, βρέ Φκτουλῆ, δέν βγάζω τσιμουδιά.
μά δέν μοῦ λές τι γίνεται μ' έκείνον τον Φιδιᾶ;
Φ.—Ή Βενετσιά τον 'ζήτησε 'δικό της νά τον κκνη,
άλλ' δμως, είπκμε κι' έμεῖς φβρέ κουτσο - Βενετσιανέ,
τώρα ζητεῖτε τον Φιδιέ εἰς τοῦ πυρός τά χρόνια,
πού θά μας γίνη νόστιμα
νά κάνωμε καί συλλογαῖς άπο πκλκιά κανόνια
σάν τάνκν γραμματόσημα.
Αύτό τό θεσκάνονο μας 'στους Ρωμηούς θά μείνη
καί μαύρο φίδι ό Φιδιᾶς 'στούς δανειστάς θά γίνη,
σας λέμε δέ μί τίποτα πῶς δέν θά τον άλλαξωμε
κι' άν μέλι φάμε άγριον κι' χαρίσι καί χαρούπι
τρία κανόνια μοναχά γιά πάντα θά φυλάξωμε,
τήν Κυψχειάν, τον Φιδιᾶ, κι' έκείνο τοῦ Τρικούπη».
Μά πάω τήν βιλλάδα μου κι' έγώ νά ξεσκονίσω
καί γιά τον Τσαρο νά σκεφθῶ πῶς θά τον προσφωνήσω,
άλλα καί σύ, βρέ Περικλῆ, τό χρέος σου νά κάμης
κι' είς δλα τήν Κυβέρνησιν προθύμως νά συνδράμης.
Π.—Κι' έγώ θά γράψω, Φκτουλῆ, πέντ' έξη προσφωνήσεις
μήπως τον Αύτοκράτορα μ' ίκείνας συγκινήσω,
άλλ' δμως πρίν τό όρκκο σου νά πᾶς νά ξεσκονίσης,
στρῶσι καλά τή ρκχη σου νά σού την ξεσκονίσω.

Ό Γεώργης ό Σιμιτέλες, ό δικηγόρος ήτες,
προχθές έστριφογύρθη μέ τήν 'Αγγελικήν,
κόρην τοῦ Μενελάου τοῦ 'Αριοπαγίτου,
χαριεστάτην νέαν κι' είς δλα θιλκτικήν,
κουμπάρος δέ τοῦ γάμου μεθ' δλων τῶν χριτων
ό νέος Λεωνίδας ό Δεληγιώργης ήτον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου "Κορίννης" τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προαστείου. κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στό έννενῆντα τέσσερα καί χίλια όκτακόσα
νάναι καλά ό Λόρδος μας νά φάμε κι' άλλα τόσα.

Ένδέκατος ό χρόνος είναι
κι' ώρα μας πάλιν αί Άθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ό γαμπρος τήν έβδομάδα	— μόνον μιά φορά θά βγαίνη.	Τά τέσσερα δρμος μέρη	— έξω φράγκα καί 'στό χέρι.
κι' δταν έχη έξαντέλα	— κι' δποτε μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ένα φύλλο δν κρατῆς	— έτσινες συνδρομητής.
Συνδρομητάς τά δέκαμαι	— γιατί λεπτά δέν έχομε.	κι' δποιος τον παρά δέν δίδει	— θά τον φάγ μαύρα φίδι.
καί 'στήν 'Αθηνών τήν πόλιν	— καί εἰς τήν άλλοδαπήν.	Γράμματα καί συνδρομαί	— άπ' εύθείας πρός έμέ.
καί εἰς τήν 'Ελλάδα δλην	— έχομε νάζικ κι' έντοπίς.	Γιά τή σάρα καί τή μάρα	— κάθε φύλλο μιά δεκάρα.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο	— δντω φέτος είσαι μόνο.		

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ὀκτὼ
καὶ τοῦ Τσάρου μαντάτο φρικτό.

Πεθύντος τετρακόσα κι' ογδόντα ἕνα,
ὅλοι γιὰ τὸν Τσάρο τάχουμε χαμένα.

Μία πρὸς Κρίσπην ἐπιστολὴ τοῦ Πουλτσινέλλα τοῦ «Φασουλῆ».

Λοιπόν, σινιόρε Κρίσπη, πούσαι κόμης;
άλήθεια πῶς έγραφη έν σπουδῆ
είς τον γνωστόν «Μονήτορα» τῆς Ρώμης
πῶς θύμωσες μαζί μας όλαδή,
ότι μέ σκληρότητα τραχεῖαν
χωρίς κανένα λόγον παρεμείναμεν
ἐκείνην τήν Τριπλῆν τήν Συμμαχίαν
κι' άλλοῦ συμμάχους νέους ἐζητήσαμεν;

—

Σί κλαίω, μίς Κρίσπη φουκαρᾶ,
καί τῆς Τριπλῆς τήν μαύρη συμφορά.
Ένόσω κι' ή Έλλάς μαζί της ήτο
ίφαίνετο πῶς κάπως ίκινεῖτο,
σύθ' έπαυε 'στόν κόσμον νά βαρυνῃ
τῆς κραταιᾶς ίσχυος της τό κήρυγμα,
κι' εἰς ταύτην ή παγκόσμιος εἰρήνη
εὕρισκε καταφύγιον καί στήριγμα.

—

Μά τώρα πού τήν ἄρνησαν 'απά κρυα
οἱ πρῶτοι τῆς ίσχυος της μαχαί,
ξηροκαμπίας έμεινε κυρία
καί τόν Τριβιάτα έγινε σαχλή,
καί παρτην τώρα πλέον, μία κάρα,
κι' άμέσως πέταξε την μές 'στό κκρο.

—

'Αντίο 'στήν Τριπλῆ τῶν Λεονίδα
ξεγνοῦμε μιά γιά πάντα τόνομα της.
κι' έλύσαξε μαζί μας τώρα τώρα
καθένας προκομμένος σπιλωμάτης,
καί προπαθεῖ κρυφά καί πολυτρόπως
συμμάχους νά μας κάνῃ δπως δπως.

—

Έκοντέψε κι' ό Τσάρος νά κριπάρῃ
κι' ώς δτου μέ τους Ρώσσους νά μας πάρῃ
έκ τῆς πολλῆς δουλειᾶς κι' άνησυχίας
μέ νόστιμα νεφρίτιδος άρρώστησε,
κι' ό βρίαμβος αύτῆς τῆς συμμαχίας
μίαν δεκήν νεφρίτιδα τοῦ κόστισε.

—

Ό Τσάρος εἶναι σύμμαχος σωστός
κι' εἰς δλα γαλαντόμος σιβκστός.
Σταρίδα δέν θ' άφήνῃ 'πτους σύμμαχους
κι' άμέσως κατά χρέος καί καθήκον
μ' έκείνην θά χορτάσῃ τούς στομάχους
δλων τῶν εὐγενῶν του καί μευζίκων.

—

Μέ τοῦτον τόν κατσούρη μουσαφίρη
έλπίζομε νά κάνωμε χαΐρι.

Ὁ διάβολος μὲ σέναν τενόρο
μᾶς πῆρε τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα...
ποτὲ δὲν μᾶς ἐστείλατ' ἕνα δῶρο
καὶ μήτε μακαρόνια παρμεζάνα.

—

Σταμάτα τοῦ θυμοῦ σου τὴν ὁρμὴν
κι' ἂν ἡ Τριπλῆ προώρισται νὰ μείνῃ
χωρὶς τὴν ἰδικήν μας συνοδείαν,
ὑπομονή, σινιόρε, τί νὰ γίνῃ ;
Κι' ἂν στρίψω πρὸς αὐτὴν τὰ πισινά
σὺ φταῖς, ἀγκαπητὲ μακαρονᾶ.

—

Παρακαίρα μὴν κλαῖς καὶ μὴ θυμώνῃς
καὶ πιὸ πολὺ τοὺς Ἕλληνας πειρᾶνε.
Σὲ τοῦτη τὴν ὀργή σου τὴν ἀστεία
ὑπεμονὴ μεγάλη σοῦ συστήνω,
καὶ 'πές γιὰ τῶν Ρωμαίων τὴν ἀπιστία
πῶς εἶναι μία Φόρτσα νελλ Ντεσίνο.

—

Β

Τριπλῆ, ἀντίο, σὲ χαιρετῶ...
ἐχε ὑγίαν, σὲ παραιτῶ,
καὶ εἶνα, κόμη καὶ τενεκέ,
καὶ μὴ 'ρωτήσῃς γι' αὐτὸ περκί ;

—

Μιγάλα στόματα τριῶν μὲ τρόπο
ἀρυοπιπίλιζαν αὐτὸν τὸν τόπο,
καὶ σὺ μ' ἐκείνα, κὺρ Ἰταλέ,
ἰτραγουδοῦσες τὸν *Πιπελέ*.

—

Κι' ἂν τὸ Ρωμαϊϊκο εἶχι τὴν τρέλλα
μὲ σὲ νὰ μείνῃ τὸν τραντιτόρε,
θαρρῶ πὼς 'γρήγορα ἡ Τσιγκαρέλλα
θὰ καταντοῦσε τοῦ Τροβατόρε.

—

Ὀπίσω πάρε καὶ τὰ τραγούδια,
ὀπίσω πάρε καὶ τὰ φιλιά...
τώρα κλωτσῶντας τὰ τρία βουδιὰ
πίρτω 'ατοῦ Τσάρου τὴν ἀγκαλιά.

—

Τριπλῆ μου δόλια καὶ κακομοῖρα
κι' ἀγάπη πρώτη τοῦ γκρὰν Σωτῆρα,
μὲς 'στὸν πολύν μου παροξυσμὸν
τριπλοῦν σοῦ στέλλω χαιρετισμόν.

—

Τέτοιους συμμάχους δὲν θέβρης Ρώμη,
μηδὲ πὲρ τέρρα μηδὲ πὲρ μέρη,
ἀντίο, Κρίσπη, ἀντίο, κόμη,
καὶ σὺ *Κρισπίνο ἐ λὰ κομέρ*.

Τῆς Βουλῆς κουδοῦνι νέον πρὸς χαρὰν τῶν κακχησίων.

—

Ὁ Βασίλης ὁ Βουδούρης, ὁ καὶ Πρόεδρος Βουλῆς,
'γύρισε ἀπ' τὸ Παρίσι,
κι' ἐκουδάλησε κουδοῦνι σεβαρὰς ἐπιβολῆς,
τοῦ καθένας θ' ἀπορήσῃ.
'Απ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ δείχνει, τὸ δίδιξε καὶ 'στὸν Σωτῆρα,
καὶ παντοῦ τὸ φέρνει γύρα.

—

Ὅπως τἄλλα τὰ κουδούνια εἰς τὰ χέρια δὲν τὸ παίζεις
μόνο λίγο τὸ πιέζεις,
καὶ σοῦ κάνει τέτοιο βροντο, ποῦ τὴν ἔξαψιν διαλαζει
'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα,
καὶ τὸν κάθε Δημοσθένη καὶ Κικέρωνα τρομάζει
καὶ στειρεύ' ἡ ρητορεία.

—

Βρὲ χαρά 'στο τὸ κουδοῦνι καὶ τοῦ λὲν καμπόσοι φίλοι :
«πούντο πεῦντε, κὺρ Βασίλη ;
πεῦ τὸ 'βρῆκες 'στὸ Θεό σου, ποῦ τἀγόρασες κι' ὁπότε ;
δῶσε μας λογαριασμό»...
καὶ σκοτίζουν τὸν Βουδούρη καὶ πολλῶν πικρλάρ' ἡ γλῶσσα
μὲ πολὺ παροξυσμό.

—

Κι' ὁ Βουδούρης μὲ καμάρι τὸ κουδοῦνι του βροντᾷ
καὶ 'στους φίλους ἀπαντᾷ :
«ποῦ τὸ 'πῆρα μὴ ρωτᾶτε, μὰ μὲ τοῦτο τὸ πεσκίσι
'στὸ ρουδοῦνι σας θὰ 'μπῶ,
καὶ θὰ παύω κάθε χαβρα καὶ θὰ κάβω μὲς 'στὴ μίση
ἕνα κι' ἕλλον Μιραμπώ.

»Ποῦ 'στὸ διάβολο τὸ 'βρῆκα, μὰ χαλάλι 'στὸν παρᾶ...
νὰ κουδοῦνι μιὰ φορά...
τέγκα τούγκ... ἀκούσατέ το πῶς ταύτιά σας ξεκουφαίνει
μὲ βροντὰς ἐκ τῶν σπανίων,
καὶ μεγάλη συφορίλικα εἰς τὸν κάθε Δημοσθένη,
ποῦ τοῦ πίσῃ 'στὸ κρανίον.

—

»Ἄρχισαν μεταρρυθμίσεις σπουδαιότατα 'στὸ κράτος
κι' ἡ Βιολὴ τῆς καμαρώνει,
τὸ δὲ πρὶν μικρὸ κουδοῦνι ἕνας κούδσυνος βαρβάτος
τοῦ λειποῦ θ' ἀναπληρώνῃ,
καὶ θὰ 'δῆτε πῶς ἐκεῖνο τὸ μιγάλο του γλωσσίδι
καθεμιᾶς γλωσσοκοπάνας θὰ βουβαίνῃ τὸ βρισίδι.

—

»Βρὲ χαρά 'στο τὸ κουδοῦνι, καὶ θὰ δείξῃ ὁ καιρὸς
πῶς 'στὸ βρόντο δὲν θὰ πάῃ τέτοιος βρόντος σεβαρός.
Καὶ κατόχους χειρογράφων εἰμπορεῖ νὰ φεβερίσῃ...
γιὰ κουδοῦνια εἶμαι μάννα,
κι' ἂν τοῦ χρόνου σὰν ἐφέτος ξαναπάω 'στὸ Παρίσι
θὰ σᾶς φέρω μιὰ καμπάνα.

—

»Συγχαρῆτε με γιὰ τοῦτο νὰ σᾶς συγχαρῶ κι' ἐγώ,
πλὴν πρὸς τί πολυλογῶ ;
πόσον ζῆλον ἔχω δείξει, πόση ἔκαμα θυσίαν
'στὸ Παρίσι μοναχός,
μὰ καὶ πόσην τὸ κουδοῦνι περιέχει σημασίαν
θὰ τὸ 'δῆτε προσεχῶς.

—

»Βρὲ κουδοῦνι πιῦ τὸ 'βρῆκα 'στους τρελλο-Παρισινούς!...
θὰ σελίψῃ κάθε νοῦς,
κι' ἀπ' ἐμπρός μου κι' ἀπ' ὀπίσω σὰν τρελλοὶ θὰ τσαμπουνᾶτε
ἐγιὰ χαρά μας. Κουδουνᾶτε,
ποῦ 'κουδάλησες κουδοῦνι μὲ βαρύβροντο γλωσσίδι
μὲς 'στὸν τόπο τὸν κασσίδη.»

—

Τέτοια λέγει ὁ Βουδούρης σ' ὅποιον ἔρχεται σιμὰ
καὶ τὸ κράτος τὸν συγχαίρει κι' ἡ γεννέτειρα Χαλκίς.

Γιὰ μὲ κρατῶ τὰ στέφανα καὶ τὰς χρυσᾶς σημαίας...
ὁ Τσάρος 'στὴν Λιβάδειαν ἐκπνέει τῆς Κριμαίας.

κι' ὁ Τρικούπης 'στὸν λαιμό του τὸν κουδούναρο κρεμᾷ
ὡς σημεῖον νέας ῥώμης καὶ δυνάμεως κι' ἀλκῆς,
καὶ βροντῶντας ταγεα τούγκα
τὴν κουφὴ φωνάζει στρούγκα.

—

Κι' ὅσοι στέκονται ἀπ' ἔξω μὲ στομαχι νηστικὸν
βλέπουν τοῦτο τὸ κουδοῦνι ἁρκετὰ σημαντικόν,
καὶ συσκέπτονται καὶ λένε μὲ ξυνίσματα τῆς μούρης :
«γιὰ νὰ φέρῃ ὁ Βουδούρης
τέτοια σπάνια κουδοῦνι ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ Παρίσι
ραίνεται τὴν Προεδρεία πῶς κι' ἐφέτος δὲν θ' ἀφήσῃ».

—

Τέτοια κι' ἄλλα λυπημένος καθε Τσέλιγκας μιλεῖ
κι' ἡ κουδοῦνα τοῦ Βουδούρη σχελιάζεται πολύ,
καὶ σειστὸς καὶ κορδωμένος τὴν βροντᾷ ὁ κὺρ Βασίλης
μὲς 'στῶν νηστικῶν ταύτι
καὶ τοῦ λὶν πῶς σὰν κι' αὐτὴ
δὲν κτυποῦσαν κι' ἡ καμπάναις τῆς ἀρχαίας Κορνεβίλλης.

Διάφορα πολιτικὰ παραπολὺ σημαντικά.

—

Τὰ σκορπισμένα πρόβατα μετρεῦνται κάθε στάνης
καὶ δηὸ ξαδέλφια 'μάλωσαν, Χαρίλαος καὶ Γιάννης.
Πῶ ! πῶ ! ζοντιῶν τριξίματα κι' ἁλαλαγμοὶ καὶ θρῆνοι !...
πιαστῆκαν τοῦ Μεσολογγιοῦ εἰ δυὸ Μανδρῖνοι,
καὶ τώρα παρατρέγονται σὰν σκύλος μὲ τὴν γάτα
κι' ὅπως ὁ μέγας Λῆ-Χοῦ Τσάγκ μετὰ τοῦ Γκιαγάτα.

—

Αὐτὸς ὁ νέος πόλεμος δὲν εἶναι χωρατὰ
κι' ἐγὼ τὸ μαλλοτράβηγμα κατάκαρδα τὸ πίρνω...
τί κάνεις ; ὁ Χαρίλαος τὸν Γιάννη του 'ρωτᾷ
κι' ὁ Γιάννης δίχως νὰ τὸν 'δῇ κουκιά, τοῦ λέει, σπέρνω,
καὶ τὰ ξαδέλφια πάτ καὶ κιουτ μαλλόνουν—ὤμένα !—
κι' ὁ τσελεπῆς ὁ Βασιλῆς θὰ τέβρῃ μαλλωμένα.

—

Τοῦ Χαρίλαου 'θύμωσε ἡ χορτασμένη στάνη
γι' αὐτὸν τὸν ἄδικο κακυᾷ καὶ λέει γιὰ τὸν Γιάννη

πῶς ἔκαμε ὑγρήγορα κι' αὐτὸς περπατησιὰ
καὶ τὴς ἰσχνὰς ἐζήλεψε τοῦ Φαρὰ δαμάλας,
κὰ 'γύρισε κι' ὁ Θεόδωρῆς ἀπὸ τὴν Κηφισιὰ
πολλοὺς ἄσκους μὲ Βόρειον βκοτζῶν ὑπὸ μαλῆς.

—

Γιὰ τοὺς Κορφοὺς βκρακάρεται σπουδάκις σπιρουνάτος,
ἀνοίγ' ἡ τύχη καθενὸς Κορφιάτη ἀκμαξάρι,
κι' ἕνας Λόλας χης ἔφθασε τοῦ Τσάρου κοστουμάτος
καὶ τυζήνων ὑποδοχὰς ἀπὸ τὸν Μεταξᾶ.

—

Ὁ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργὸς 'στὸν τόρπιτο μουστάτσι
καὶ μὲ τοὺς ἀτμοδρόμενας ὁ στόλος ἀνθρακίτι,
ἂν ὅμως λείψουν κάρβουνα κι' ὁ Μπομπουλῆς πασσίτσι
τὸν Τσάρο μόνο μὲ πανιὰ θὰ τὸν περιπαντήσῃ.

—

Καὶ μέσα 'στὸν Ὀκτώβριον μὰς ἔκαστε ἡ ζέστη
κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς τοὺς Κορφοὺς τοῦ Τσάρου προπορεύεται,
κι' οἱ μαγειρεῖ τοῦ Πελαστικοῦ ἐπῆγαν 'στὸ Τριέστι
κι' εἶπαν καμπόσοι νηπτικοὶ πῶς κάτι μαγειρεύεται.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Λοιπὸν τὰ ξέρεις, Περικλῆ... δὲν ἔρχεται ὁ Τσάρος
κι' ἄνειξε τὸ Ρωμαϊκὸ τὸ στόμα του σὰν γλάρος.
Π.—Πῶ! πῶ! κακὸ ποὺ τόπαθε ὁ καϋμὸς Κτιχορχίς!
Φ.—Ὁ Τσάρος λίγων κατ' αὐτὰς πῶς ἀσθμαῖ βαρειὰ
κι' ἂς ἐ'χηθῶμεν 'στὸν Θεὸν μὶ δάκρυα καὶ πόνους
νὰ κόβῃ τῆς ἡμέρας του νὰ τοῦ τὴς δίνῃ χρόνους.
Π.—Κρίμα τοιοῦτος ἀγαθὸς Μοναρχὴς νὰ χαθῇ,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτον ὅμοιος σπανίως θὰ βρεθῇ.
Φ.—Κρίμα, καϋμένε Περικλῆ, τὰ κρανὶ τὰ κατσουρίκ,
κρίμα καὶ 'στοῦ Κουβέρνου μας τὴν ξιππασμένη φουρτα.
Ἰὶς κι' εἰς αὐτὸ τζαναμπετιὰ...
Π.— Κακὸ ποὺ μὰς εὑρῆκε !...
Φ.—Εἰς ἔξοδα σημαντικὰ κι' ὁ Βκτελιὺς ἐμπῆκε
καὶ ἐὰν λυπᾶσθε ἔπιπλα Βατικὰ νὰ πάρῃ
τὴν ἐπαυλιν τοῦ *Μον Ρεπὸ* μ' αὐτὰ νὰ μομπιλάρῃ.
Κακὲ μὲ τὸν Τσάρον ἤλπιζα πῶς ὑποσὼν θὰ δράσωμε,
ὅτι γὰ κάμπισο καιρὸ θὰ λάμπωμε 'στὴν πάστρα
καὶ μὲ τοὺς Ρώσσους μιὰ χαρὰ ἐξέτος θὰ περάσωμε,
ἀλλὰ τοῦ Τσάρου σ' γιατροὶ μᾶς ἐκλιν χλαστρα.
Π.—Ποιὸς τώρα τοὺς Κορφιάτες μας θὰ τοὺς παρηγορήσῃ;
Φ.—Κι' ὁ Βασιλεὺς ἐβάστημε 'στὸ κράτος νὰ γυρίσῃ
ἕνῳ 'μποροῦσε, Περικλῆ, ποῦ σὰν χαζὸς γελᾷς
ἂν τοῦτος δὲν μᾶς 'τύχαινε τοῦ Τσάρου ὁ μπελᾶς,
εἰς τὴν Δανέκ νὰ μανὶ κανένα μῆν' κάμῃ
χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα οἱ καθεστῶτες νόμοι.
Π.—Ἀμὲ δὲν συλλογίζεσαι καὶ Χίγο τὸν Σωτῆρα,
Φ.—Παντοτε μὲ σαληρότητα μᾶς κατατρίζ' ἡ μοῖρα...
κάνουν ν' ἀνθίσουν τὰ κλαριὰ κι' ὁ παγὸς δὲν τᾶφινε,
κάνει κι' ὁ Τσάρος 'στοὺς Κορφοὺς ἐρέτος ν' ἀριδαρῃ,
ἀλλ' ὅμως 'στὴν Λιβαδειὰν τοῦ λίνε ν' ἀπομείνῃ
κι' ἐμεῖς ξανατυλίγομε τὸν ἄνεμο κουβάρι.
Π.—Ἀλήθεια, τύχη βάσκαιος μᾶς κυνηγᾷ μὲ πίκα!
Φ.—Πάντα, καϋμένε Περικλῆ, μᾶς κοβουν μὶς 'στὴ γλύκα,
καὶ τοῦ Κουβέρνου τὸ μηλὸ κοντεύει νὰ στουμπῇ,
ποῦ τόσα πρωτεϊμαζι γι' αὐτὸν τὸν μουστερίκ,
κι' Ἀστυνομίαν μυστικὴν ἐφρόντισε νὰ κάνῃ
μὲ γενεαδα ψεύτικη καὶ ψεύτικη περοῦκα,
κι' ὅλους τοὺς ντουπίσους ἴβλιε ἀναρχικοὺς νὰ πιάνῃ,
ποῦ θἄρριχναν γιὰ χωρατὰ καμμία τρκαστρούκα.
Π.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Φασουλῆ.. σὰν μιλέγει κανεὶς
πῶς τὸν χειμῶνα 'στοὺς Κορφοὺς ὁ Τσάρος θὰ καθίσῃ,
ἐγὼ μιζα πῶς ἔρχεται κανεὶς συγγενὴς
κι' ἔλεγα 'στὴν ἀνάγκη μας πῶς θὰ μᾶς βοηθήσῃ.
Φ.—Ἀλλὰ κι' ἐγὼ 'στὴν ἔζαφνι ὀνείρου φλογεροῦ
θἄρρουσα φίλος μου στενὸς πῶς εἶναι πρὸ καιροῦ,
θἄρρουσα πῶς τὸν 'γνώρισα εἰς ἄγνωστο Πλάτι,
πῶς κάπου συναράχτημε ἔφρ ψωλὶ κι' ἄλατι,
πῶς συγγενεύουμε πρὸ πολλοῦ κι' οἰποθὲ μὰς κι' ἡ πλάνις μὰς
κι' εἰς ἕναν ἥλιο στέγνωνε τὰ ροῦχα των ἡ μάννας μας.
Ἔλεγα πῶς 'στὴν Κέρκυρα Ρωμαίικα θὰ ζῇ,
ὅτι τὸ τσαι κάποτε θὰ 'πίναμε μαζί
ὅτε συχνὰ τῆς ὀμορφιᾶς κι' ἀτσαχρεπερκὶς ἡμέρας
ὁ Τσάρος θὰ σεργιάνιζε μ' ἐμᾶς ἀλαμπρατσέτα,
καὶ κατὰ βράδυ τακτικὰ θὰ 'κάναμε βεγγέρας
καὶ γι' ἄλλους Αὐτοκράτορες θὰ 'στρώναμε πετσέτα.
Ὅταν ὅ πάλιν ἤθελε ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα
ἔλεγα καὶ 'στὸ Ψαλῆρο πῶς θἄλθῃ μιὰν ἡμέρα,
κι' ἐπαίνεν, χωρὶς λεπτὸ ποτὲ μου νὰ ζητήσω,
τὸ σπίτι μου τ' ἀπλήρωτο τοῦ Τσάρου νὰ χρίτω.
κι' ἐκεῖ πολλὰ θὰ 'λίγαμε γιὰ τὰ παλιὰ μας χρόνια
καὶ κάστανα θὰ 'ψήναμε τῆς Γούβας καὶ μαρόνια,
καὶ κουτσούρα θὰ 'καίγαμε 'στὴ σομπα τῆς γωνιᾶς
καὶ γιὰ τὸ νεῖκι τοῦ σπητιοῦ ποτὲ δὲν θὰ 'μαλλώναμε,
κι' ἂλα τὸ ντραπατζοῦμε τῆς φετεινῆς χρονιᾶς
σὲ μιὰ ταράτσα, Περικλῆ, μ' ἐκεῖνον θὰ τἀπλώναμε.
Πλὴν φεῦ! τὰ πάντα ματαια καὶ μόνον ἕνας Χάρος
μὲ γέλοιο καὶ περίπαιγμα 'στὸ τέλος μᾶς εἰκατέρει...
αὐτὴν τὴν ὥρα ἔμαθα πῶς ξιψυχᾷ ὁ Τσάρος
κι' ὁ θανατος πικτατεϊὸ τὸν πέρνει μουσαφίρη.
Π.—Κλαῦε νὰ κλαῦω γερῶς... τὰ χωρατὰ τἀφίνω
κι' ἐκ τῆς μεγάλης λύπης μου στηλιάρι δὲν σοῦ δίνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Βκλαβάνης, ποῦ ποτὲ δὲν γραφει κουτσουρὸ
κι' εἶναι γνωστὸς Καθηγητὴς 'στὴν Πόλι πρὸ καιροῦ,
μετὰ μεγάλων μελετῶν καὶ μόχθων ἀκαμάτων
ἐκδίδει *Ἀπαιθίσματα Ἑλληνικῶν Ἐγαρμάτων*.
Εἰς τοὺς Γερακοῦσι σὴν σειρὰν εὑρίσκετε τῶν τόμων,
εἰκοσιεφτὰ νούμερο, 'στοῦ Μαχμουδιὲ τὸν ὄρμον.

—

Ὑποδηματοποιεῖον Ἰατράκη θαυμαστόν.
ἀντικρυζὸν εἰς τοῦ Κρίνου τὸ μιγαλοπαφλακεῖον,
εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Αἰόλου, γιὰ τὴν τίχνην του γνωστόν,
συγκεντρόνον τόσον κόσμον ἀνδρικὸν καὶ γυναικεῖον.
Τί στιβάλια, τί σαγρέδες, τί περίφημα λουστρίνια!...
τρίζετι νὰ 'δῆτε χέρι, στιριότητα καὶ φτήνια.

—

Ἐκχάτως ἐξεδόθησαν μὲ σρίγος φιλεργίας
Στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς τῆς Γραμματολογίας.
Ἔγραφε Θεοδοσόπουλος μεθ' ὁλικοῦ πλουσίου.
Καθηγητὴς διαπρεπὴς τοῦ πρώτου Γυμνασίου.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κοσμήτης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολύς.

Ο ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα	— μένουν μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.	γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη	— **δέκα τράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
κι' ὅταν ἔχῃ ἐξοπλάδα	— κι' ὅπου τοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἂν φύλλο ἂν κρατῇς	— ἔγινες συνδρομητής,
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι	— γιατὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.	κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει	— τὰ τὸν φᾶῃ μαῦρο σίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	— καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,	Γράμματα καὶ συνδρομαὶ	— ἀπ' ὑπόδιες τρὶς ἰμί.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔλην	— δέχως νάζῃ κι' ἐντροπήν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	— κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνι	— **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**		

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου,
πρόπλεισις Βουλευτηρίου.

Ὀγδόντα δύο καὶ τετρακόσα,
κλαίει κι' ὁ Ρῶσσος, κλαίει κι' ὁ Ρώσσα.

Ἡ τῆς Δευτέρας κανονιά, πολὺχε τραντάξει τὸν ντουνιᾶ.

Ἦτε Δευτέρα θλιβερή, Δευτέρ' ἀφορισμένη,
καὶ δέκα παρὰ τέτκρτο 'κτυποῦσαν τὰ 'ρωλόγια
κι' ἀκόμη ὠνειρεύετο ἡ πλάσις κοιμισμένη,
ὅταν ἐτράνταξε σεισμὸς ἀνώγεια καὶ κατώγεια.
Βροντὴ χιλιοκέραυνος ἑυτέρας παρουσίας
καὶ καφιμάτων πρόζενος κι' ὀλίγης ὑγρασίας.

—

Ἀκόμη δὲν ἐβρόντησι τέτοιο κανόνι σπάνιον
μέσα 'στὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν τὸ μέγα κι' ἀρειμάνιον.
Μ' αὐτὸ τὸ βροντοκτυπημα σαλεύει κάθε κάρα,
ὅλος ὁ τόπος ἔναψε μὲ μιᾶ σὰν ρομανδέι,
κι' ἔτρεχαν σοῦστες, ἄμαξες, καὶ βιζαθὶ καὶ κάρρα
νὰ μάθουν πόθεν ἔρχεται αὐτὸ τὸ κανονίδι.

—

Σιγοῦν κι' οἱ λεοντόκαρδοι καὶ τρέμουν σὰν καλάμια,
πολλῶν σαντῶν καὶ μαγαζιῶν τσακίζονται τὰ τζάμια,
μὰ σπάνε καὶ τσιφοῦτηδων καμπόσοι μαστρακάδες,
πηδοῦν μὶ ράσσα σηκωτὰ θεσσελιὲς πκππαδες,
ἀπὸ τοὺς τοίχους χώματα κκτρακυλοῦν κι' ἀσβέστια
καὶ τρέχουν 'Αστυφύλακες μαζὶ μὶ πυροσβέσταις.

—

Νίφτι 'στοῦ κράτους τῆς 'Αρχῆς κι' εἰς τόπαις 'Εξουσίαις
καὶ πηλαλοῦν καὶ γίνονται μαγάλαις βουλιμίαις.
Σ' ὅλους τοὺς φοβιτσαρῆδες παρηγοριαῖς σταλάζουν,
μὴ σᾶς τρομάζῃ, βρὲ παιδιά, καὶ τοῦτο τὸ κανόνι,
καὶ πιάστε τοὺς ἀναρχικοὺς ξιφήρεις ἀλαλάζουν
πιζοὶ Κοζάκοι κι' ἐφιππαι, Οὐσσάροι καὶ Δραγόνοι.

—

Προέλεγαν ἀπαίσια οἰωνοσκόποι μαγοι,
ἡ λογοδιάρροια ἔπαψε τοῦ κάθε παρλαπίπκ,
καθεὶς θαρρεῖ 'στὸ σπῆτι του πῶς μπόμπα ἑιρράγγη
κι' ἔψαχνε 'στὰ κρεββάτια του, σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη τρύπα,
νὰ 'βρῇ τὴν μπόμπα τὴ φρικτὴ κι' ἐκεῖνο τὸ φουρνέλο,
ποῦ θηλυκῶν κι' ἀρσενικῶν ἐσείαθη τὸ τσερβέλο.

—

Καπνὸς ἐξετυλίγετο σιγὰ σιγὰ σὰν φίδι...
πηλάλα κι' ὁ Καλλιφρονᾶς μαζὶ μὲ τὸν Μπουφίδη.
Μὴ τῆς μπαρουτοθήκαις μας τῆς 'πίραζαν ἡ ζίσταις
καὶ ξαναπήρανε φωτιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξουν φίσταις;
μὲ τὰ βροντοκτυπήματα δὲν κάνομι νισάφι
καὶ τ' ἄθραυστα θὰ θραύσωμεν τῶν Ἀθηνῶν ἐδάφη.

Τῆς βροντῆς τὸ ξαφνικὸ ἔκανε πολὺ κακό.

—

Θρῆνος καὶ στρίγγλισμα μὲς 'στὰ Σχολεῖα,
μὶ τρόμο ρίχνανται σοβὰ βιβλία,
μέσα σὶ τοῦτη τὴ συφορέλια
κλαῖν κι' οἱ μεγάλοι καὶ τὰ μουρίλια.

τοῦ σουδαρίου τὸ χρῶμα πέρνουν
μικρὰ κορίτσια μαζί μ' ἀγόρια,
καὶ τῆς ὁκαλάκις τραβοῦν καὶ σέρνουν
ἀπὸ φουστάνια καὶ μισοφόρια.

—

Ὁ κάθε ὁκκλος μὲ τὴν ὁασκάλα
γαρμοπιακίζεται ἀπὸ τὴν σκέλα,
σὰν λαφιασμέναις πετοῦν ὁορκάδες
καὶ σαστισμέναις ἀπὸ τὸν κρότο
λὲν ἡ κυρίαις Ἀρσακειάδες
πῶς ἔχουν βάλει γι' αὐταῖς μπουρλότο.

—

Καὶ στὰ σχολεῖα καὶ στὰ τεμένη,
ποῦ κάθε Χάρις καὶ Μοῦσα ἀνάσσει,
πλῆθος γινναίων μὶ σέβας μπαίνει
ἔξαλλα νεῦρα νὰ κατευνάσῃ,
καὶ παραβαίνοντες πολλοὶ τὸν νόμον
ὁρμοῦν ἀπρόσκλητες κορῶν σωτῆρες,
κι' ἀπὸ τὸ τρίξιμο κι' ἀπὸ τὸν τρόμον
κάνουν τὰ τσίσια τῶν μικρῶν φωστῆρες.

—

Παντοῦ τρομάρα, παντοῦ ζημιαῖς,
καὶ μὲς στὸ ὁρόμο λιγοθυμιαῖς.
Μόλις συνῆρχετο ἡ μιὰ γυναῖκα
λιγοθυμοῦσανε κοντά της ὁέκα,
κι' ὅλοι κυτταζονται καὶ συγκινοῦνται,
φέρτε ροδόσταμο, ξύδι, λεμόνι,
κι' οἱ γεροντότεροι ὅὲν ἐνθυμοῦνται
τέτοιο ξιπάτωμα, τέτοιο κανόνι.

—

Μὰ καὶ καμπόσαις ὁποῦ 'βρεθῆκαν
αὐτὴν τὴν ὥρα σ' ἐμπερικὰ
ἔξω 'στοὺς ὁρόμους ἐτιναχθῆκαν
μ' ὅλα τὰ ψώνια τὰ λιανικά,
καὶ μὲς 'στὴ φούρια των τὰ ψώνια κρύβουν
χωρὶς νὰ ὁώσουν γι' αὐτὰ παράδες,
καὶ γιὰ τὸ σπῆτι των εὐθὺς τὸ στρίβουν
σὰν προκομμέναις νοικοκυράδες.

—

Τέτοια Δευτέρα νὰ ξημερώνῃ
νὰ ὁῇτε τύχῃ κι' ἐὼ σπανία...
Ἂν ἐρωτᾶτε καὶ τί κανόνι
'βρόντησαι μέσα 'στὰ καφρινεῖα,
ὅλ' οἱ θαμῶνες των ἀπὸ καπρίτσιο
ἄφησαν μάρμαρο κάθε σερβίτσιο.

—

Τὸ κανονάκι τὸ τρομερὸ
εἶχε μεγάλως ἀναστατώσει
καὶ τὸ καμίνι τὸ ὁλογερὸ
καὶ 'στὰς Σχολὰς του ἄνταρα τόση.
Κλαῖτε κι' ἡ Μοῦσαις ὁασκάλων τύχαις
καὶ τῶν Λατίνων τὴν Αἰνειάδα,
καὶ μὲς 'στὸν βρόντο φεύγουν ὁπὸ τρίχες
ἀπ' τοῦ Σιμιτέλου τὴν γενειάδα.

Ἡ τῆς Ἀκαδημίας γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ μὲ τὸν Ἀπόλλωνά της παρλάρει σιγανά.

—

Ἀθ. — Ἄκουτες κρότο ὁνατό, Ἀπόλλων γυμνοσκίλη ;
Ἀπ. — Ἐμένα τραντανίστηκαν τάσκιπαστά μου μέλη.
Ἀθ. — Εἰς τὸ κλεινὸν στολίεθρον ἡ σκέψις μου ἐπήδα,
ὅταν χωρὶς νὰ θέλω
ἐκτύπησα τὸ ὁάρυ μου κάπνω 'στὴν ἀσπίδα...
Ζεῦ πάτερ, τί φουρνέλο !
Ἀπ. — Μήπως 'στὴν Ἀκαδήμειαν, προστάτις τῆς Παλλάδος,
εἰσήλασαν οἱ πάνσοφοι φωστῆρες τῆς Ἑλλάδος,
κι' ἐκ τούτου διεσείσθησαν τὰ θεῖά μας ἐδάφη ;
Ἀθ. — Μπαροῦτι κάπου καίγεται μὲ νίτρο καὶ μὲ θειάφι
κι' οὐδὲ σοφῶν ἀκούονται κοτσύφων τερετίσματα,
μόν' ὁ Σδαρῶνος μελετᾷ πανάρχαια νομίσματα.
Ἔπειτα κι' ἂν εἰσήλαυνε σοφὶα ὑψικάρηνος
ὅὲν θἄβλιπες νὰ σηκωθῇ κι' ὁ Πλάτων ὁ μεριμάρινος,
κι' ἂν κι' εἶναι λάτρης τοῦ Διός ἀπ' τὸν παλιὸ καιρό του
σὰν εὐσεβὴς Χριστιανὸς νὰ κάνῃ τὸν σταυρό του ;
Ἀπ. — Σώστα 'μιλεῖς, γλαυκῶπις μου, καὶ μὲ κατέχει φρίκη
γιατί θαρρῶ πῶς ἄναψε καμμιὰ μπαρουτοθήκη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Περίτρομος ἡμέρα μεσημέρι
τὸν Περικλῆ κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι
πηγαίνει καὶ 'ρωτᾷ ὁ Φασουλῆς
τὸν Μάνθο, τὸν κληπῆρα τῆς Βουλῆς.

—

Μήπως καὶ πάλιν ἔρριξαν, τοῦ λέγει,
καμμία τρακατρούκα 'στὴν ταρατσα ;
κι' ὁ Μάνθος ἀπαντᾷ πῶς ὅλ' ἡ στέγη
ἀπὸ χτυπῆ σκεπάζεται λινάτσα.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς κυττῶντας τὸ ταβάνι
λέγει 'στὸν Περικλῆ τὸν μπεχλιβάνη :
«ψυχή μου !... τί θὰ γίνῃ ἐὼ πέρα
σὰν βρέξῃ ὁυνατὰ καμμιὰν ἡμέρα !

—

»Κυττα μεταρρυθμίσεις μιὰ φορὰ
καὶ τόσαις φοβεραῖς ἐνοιμαοίαις !...
ἐρέτος τὰ κεφάλια τὰ γιρὰ
θὰ κάνουν ποῦ καὶ ποῦ ψυχολουσεῖς.

—

»Θὰ στάζουν τὰ πανιὰ τῆς ὁροφῆς
ἐπὶ τῆς κούτρας ὅλων τῆς σοφῆς,
κι' ἡ σοβαρὰ τοῦ κράτους παπαρδέλαις
θὰ παίζουν τῆς *Γκράν Βία* τῆς ὁμπρέλαις.

—

»Ἂν τύχῃ ὁὲ μικρὰ βροχῆς σταγὼν
'στοῦ Λόρδου τὸ περίσεμα νὰ τρέξῃ,
θὰ σκούζωμε μὶ φρίκην ναυαγῶν :
«ἀμάν, Χριστέ, μὴ σταξῃ καὶ μὴ βρέξῃ».

—

»Μὰ μήπως 'βρόντησ' ἔτσι καὶ μᾶς 'ζάλισε
— 'ρωτᾷ κι' ὁ Περικλῆς ὁ κουσκουσούρης —
ἐκεῖνο τὸ κουὸῦνι ποὺ 'κουβάλησε
μέσ' ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ Βουὸούρης ; »

—

'Αλλ' ὁ κληπὴρ ποσῶς ὅὲν ἀπαντᾷ
κι' εὐκολα ὅὶν 'ζοδεύει τὴν 'μιλιά του...
τοὺς ὅυο μπιχλιβάνηδες σκουντᾷ
καὶ τρίχει σοβαρὸς εἰς τὴν ὁουλειά του.

—

Τὴν πρωϊνὴ κουλοῦρα ρεκανίζει
κα' σαρωθρον ἀρχεῖον περιφέρων
τὰς σεβασμίας ἕδρας ξεσκονίζει,
ποῦ θὰ ὁιχθοῦν τὰς ἕορας τῶν πατέρων.

—

Σὰν εἶδαν πῶς ἀέρα κοπανίζουν
κι' οἱ κόποι των πηγαίνουν τοῦ κακοῦ,
'στοῦ Κεντρικὸν Ταμεῖον τὰ πρυμνίζουν
καὶ λένε 'στὸν Σκοπὸν τοῦ Κεντρικοῦ :

—

« Ἐσὺ ὁποῦ τάρρυθμα τρουρεῖς
γιὰ 'πές μας, τὴ ζωή σου νὰ χαρῇς,
μήπως φουρνίλο 'βρόντησ' ἐὼ πέρα
κι' ἰμουγκερισε ἡ βραζοῦσ' ἀτμοσφαῖρα ; »

—

Ὁ ὅὲ Σκοπὸς ἀπήντησεν «ἀλλοῦ
νὰ πᾶτε νὰ ζητήσετε τὸν κρότο,
γιατί μὲς 'στὸ Ταμεῖο πρό πολλοῦ
ἔσκασε περιβόητο μπουρλότο,
καὶ τώρα πιὰ φουρνέλα ὅὲν φοβᾶται
καὶ παρακάτω γρήγορα τραβᾶτε. »

—

Ἐκεῖθεν εἰς τὸ Φάληρον πηδοῦν
καὶ τὸν γιαλὸ κιλάρουνε νὰ ὁοῦν
μήπως οἱ ὁαγκισταὶ μας οἱ μαριόλοι,
ὁποῦ τὰς Κυβερνήσεις των κουρδίζουν,
κατάφεραν νὰλθοῦν εἰ ἕχνει στόλοι
κι' ἄρχισαν τοὺς Ρωμαίους νὰ βομβαρδίζουν.

—

'Αλλ' ὅμως μήτε στόλων εἶδαν μπάλοκο
καὶ τέλος πάντων ἔμαθαν ἐκεῖ
πῶς μιὰ μπαρουτοθήκη πῆρε φόκο
καὶ θρῆνοι ἀντηχοῦν σπαρακτικοί.

—

Ὅλος ὁ κόσμος ἔτριξ' ἐκεῖ πέρα,
πεζοὶ καὶ καβαλάρηδες στενάζουν,
μὰ νάσου κι' ἄλλη ἔκρηξις ὅευτέρα
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε φωνάζουν.

—

Ἦλθε κι' ὁ Φασουλῆς πονῶν καὶ κλαίων
ἑπτὰ θυμάτων τέλος φρικαλέον,
κι' ἰθρήνησι μὲ στένους γειρούς
'στῶν μαύρων ἁρμαμπίων τοὺς σωρούς.

Κ₂' ὁ Τρικούπης τὸ μαθαίνει καὶ μὲ λόγια μᾶς παθαίνει.

—

Ἀπὸ τότε ποῦ Μπουρλότος ἐξιφούτρωσα βτρβατος
καὶ τὸ γίνες ἀγαυρίκ,
ἀπὸ τότε ποῦ δικαίως κατετρόμαξε τὸ κράτος
ἡ 'δικὴ μου μπαταρία,
κι' ἄλλα βρόντησαν μιγκλῆς σημασίας πυροβόλα,
ὅμως τοῦτο τὸ νομίζω βροντωὅέστερον ἀπ' ὅλα.

—

Πλὴν δὲν πρέπει τὸ τοιοῦτον χαλασμὸν νὰ προκαλῇ
κι' ἂν ἰχάθηκαν πέντ' ἑξῆ, μὰ δὲν εἶναι καὶ πολλοί.
Καὶ νομίζω εἰς τῶν φώτων τὴν ἀστράπτουσαν ἑστίαν
πῶς προσάπτει' ἐντροπὴ
ἀφανοῦς μπαρουτοθήκης μίαν ἔκρηξιν ἀστείαν
σοβαρὰν νὰ τὴν εἰπῇ.

—

Εἰς τοῦ κράτους τὰς μεγάλας παραδόσεις δὲν ταιριάζει
μίαν ἔκρηξιν τοιαύτην ὁ καθεὶς νὰ λογαριάζῃ.
Μὴ τὴν χώραν προσπαθῆτε ν' ἀνακείξετε γελοίαν,
μὴ ξιππάζεται μὲ φόβους ἕνα κράτος σὰν καὶ τοῦτο,
ἄστραλλα κράτη, λόγου χάριν ἂς εἴπουμε 'στὴν Ἀγγλίαν,
εἰμπορεῖν καὶ τρεῖς χιλιάδες νὰ χαθοῦν εἰς τὸ μενοῦτο.

—

Ἐκεῖ πέρα σὰν ἀκούσῃς δυναμίτιδος ἔκρηξεις
τότε θέλεις καὶ δὲν θέλεις ἀναγκάζεσαι νὰ φρίξῃς
Κι' ἂν ἔκρηξεων συμβάντα φοβερώτερα ζητᾶτε,
ἂς στραφοῦμεν 'στὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου Βυζαντίου,
κι' ὅλοι τότε τὴν κεφαλή σας ἀπ' τὰ γέλοια θὰ κρατῆτε
σὰν ἀκοῦτε φουρνέλα εἰς τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος.

—

Ἀπὸ τώρα καὶ 'στὸ μέλλον σοβαρῶς θὰ προσπαθήσω
τάσθενέστατά σας νεῦρα 'στὰς βροντὰς νὰ συνειθίσω,
καὶ κανεὶς δὲν θὰ στριγγλίζῃ μ' ἕνα τέτοιο παιχνιδάκι
καὶ τοιαύτας τρακατρούκας,
οὐδ' ἀκόμη σὰν τυχαίνῃ νὰ μὴ βρίσκη παραδάκι
μὲς 'στὸν πάτο τῆς σιντούκας.

—

Γιγονὸς καθὼς καὶ τοῦτο μὴ καθόλου σᾶς ταράττῃ,
μεγαλήτερα συμβαίνουν κι' εἰς μικρότερά μας κράτη.
καὶ σκεφθῆτε 'στὴν Ἑλλάδα πῶς Βασίλισσα δυτέρα
βασιλεύει τώρα τώρα, τόνομά της Μιχαλοῦ,
καὶ μοῦ κόλλησε μιὰ λόξα ὅ,τι γίνετ' ἐδῶ πέρα
νὰ φωνάζω κορδωμένος ὅτι γίνεται κι' ἀλλοῦ.

Διάταγμα ἐκ τῆς Αὐλῆς
περὶ προσκλήσεως Βουλῆς.

Τὰς χεῖρας ἀπονίπτοντες ὡς Πόντιος Πιλάτος
κι' ἐν ἄρθρον τοῦ Συντάγματος ἰδόντες κατὰ πλάτος,
ἀκουσάντες πῶς ἔκαμε κι' ὁ Βασιλεὺς θυσίαν
καὶ φρέσκος φρέσκος 'γύρισε 'στὸ κράτος σὰν καὶ πρῶτα
μετὰ τετράμηνον σχεδὸν καὶ πλέον ἀπουσίαν,
καθ' ἣν δὶν ἐσαλεύθησαν ποσῶς τὰ καθιστῶτα.

—

Μεθύντες ὁ συμβιβασμὸς πῶς τώρα κατεπείγει,
πῶς μία γάτα μόνη της 'στὸν Ναύσταθμον Ἰπνίγη
κι' ἀπέδωσαν τὸ πνεῦμα εἰς ἔλλειψιν τροφῆς,
πῶς, 'στὴν Ρωσσίαν ἄρθρονες ἐμβάζεται στακρίς,
πῶς πχραλύσαξε γι' αὐτὴν ἡ φίλη συμπεθέρα,
πῶς ξεπαρδαλωθήκαμε κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα.

Ἀκούοντες Παυσανιῶν ὁλολυγμὸν πολὺν
κι' ὅτι μὲ καραβάκια σκεπάζουν τὴν Βουλήν,
πῶς διορθώσεις γίνονται κι' ἐντὸς αὐτῆς κι' ἐκτὸς
κι' εὑρύνονται πλειότερον οἱ πρὶν στενοὶ τῆς χῶροι,
καὶ πῶς ἐπισκευάζεται ἡμέρας καὶ νυκτὸς
καὶ μόλις 'μποῦν οἱ Βουλευταὶ θὰ φύγουν οἱ μαστόροι.

—

Ἀκούοντες μετὰ χαρᾶς πῶς τώρα σὰν Ἑβραῖοι
παραμετροῦν τὰ γίδια των τρανοὶ τσοπαναρέοι,
πῶς πιθανὸν τὰ κόκκινα τῶν ἀνταρτῶν σκευράκια
νὰ τὰ ξεθάψῃ μιὰ σταγὼν ἀνέλπιστης βροχῆς,
πῶς πιάστηκαν ἀπ' τὰ μαλλιὰ τὰ δύο ξαδελφάκια
κι' εἰς ἔκτακτον ἀναθρασμὸν εὑρίσκονται ψυχῆς.

—

Μ' ἐλπίδας μὴ τρεφόμενοι χιμαιρικὰς καὶ κούφας
καὶ μὲ νυγμοὺς κεντοῦμενοι τῆς πείνας τῆς μαγκούφας,
σκεπτόμενοι πῶς ὁ καιρὸς ὁ κρίσιμος ἐπίστη,
πῶς στήνονται τριγύρω μας συμμαχιῶν ἰξοί,
πῶς ὑπωσοῦν ἰπέρασε κι' ἡ πρώτη σκυλοζίστη
καὶ πῶς δὶν θ' ἀνπνίωμεν πρόβαρικὸν ὀξύ.

—

Νέον προκισθανόμενοι περίσευμα λανθάνον
κι' ἀνηλεῖ κτυπήματα ῥητορικῶν κοπανων,
ἐπισκοποῦντες δικρκῶς καὶ τοῦ λαοῦ τὴν γνώμην
καὶ γνώμας ἀνωτέρας,
αὐτοῦ τῶν τρέχοντος μηνὸς τὴν εἰκοστὴν ἑβδόμην
καλοῦμεν τοὺς πατέρας.

—

Καὶ τοὺς καλοῦμεν τάχιστα ἐν ὀργασμῷ μεγάλῳ
ὄχι γιὰ τίποτ' ἄλλο,
γιὰ νὰ πιάσουν ὁλαδὴ καὶ σήμερα τὴν γοῦνα
τῶν μισελλήνων τῶν αἰσχρῶν, ὡς ἔκαμαν πολλάκις,
μὰ γιὰ νὰ 'ξοῦν ἀπὸ κοντὰ ἐκεῖνη τὴν κυδοῦνα,
ποῦφερε γιὰ χατῆρι των ὁ ῥήκτης Βασιλάκης.

Γάμοι φελικοί
καὶ ποιητικοί.

Ὁ υἱὸς Ἀπαλλίθωρος ὁ Σισμακίζης ξτοι
ὁ λοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, λεβέντης ἀπὸ σπῆτι,
ἤλπε μὲ τὴν Μικτιλδὴν του εἰς γάμου καινωνίαν,
τοῦ τοκοτοῦ Συνοδινοῦ τὴν κόρην τὴν σταιλία,
καὶ τὸ ζευγάρι ἔφυγε χυσσῶν ὀνείρων φῶτος.
Λαβέτε δ' ἀ Νικόλαος παρίστατε πευμπέρος.

—

Ἄλκηστις Ἀραντούλη καὶ Κωνσταντῖνος Σάμιος,
χαριτωμένον ζεῦγος μὲ κάλλος καὶ μὲ νοῦν,
ὅμνος κι' εἰς τούτους κρίπει θερμὸς κι' ἐπιπαλάμιος,
εὐχόμενος τὸν βίον μακρὸν καὶ κυανοῦν.
Ὁ δὲ «Ρωμιὸς» πρὸς Ἰώρκι καὶ μ' ἑτεμμένον οὐίστρον
ῥόδα 'στὰ ζεύγη ῥαίνει ἀπὸ χρυσοῦν κανίστρον.

Κάτι ποὺ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι

Εἰς γνῶσιν τερπνὴν παντὸς εὐμούσου τελεστὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δὸν εἰσαγόμενα, κι' ὅσους ἀπ' Ἕλη θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ τεχνοδρομεῖον τέλη.

Καὶ καμπόσας ποικελέιας
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Θεόδωρος Τσιπλούτος, πούναι γιατρὸς ἀσίκης
εἰς τὴν γραμμὴν τῆς Πάτρας καὶ τῆς Θεσσαλονίκης,
βιβλίον μας ἐπίστειλε γραμμένον ὅπως πρέπει
μὲ τίτλον «Κατοδήφησις τοῦ Πανεπιστημίου»,
ποῦ τοῦ Σπαλτσούνη τὰς δύνεις μελέτες ἀνατρέπει
μετὰ μελέτης ἐνδοιδοῦς καὶ μετὰ προοιμίου.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ὅρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ρωμιὸς τὴν ἑβδομάδα	—	μόνον μιᾶ φορὰ θὰ βγαίνῃ	γιὰ τὰ ἕνεα ὅρους μέρη	—	**δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι**
κι' ὅσον ἔχει ἐξυπνάδα	—	κι' ὅσους μοῦ κατεβαίνει.	Κι' ἕνα φύλλο δὲν κρατῇς	—	ἴχνος συνέρησίς της.
Συνδρομητὰς θὰ ἔχωμεν	—	γιατὶ λοιπὸν δὲν ἔχομε	κι' ὅπους τὸν παρῶ δὲν δίδει	—	τὰ τὸν φᾶμ μαῦρο φίδι.
καὶ 'στὴν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν	—	καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν	Γράμματα καὶ συνέρησι	—	ἀπ' αὐθεντὰς πρὸς ἐμά.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην	—	δίχως νάζια κι' ἐντροπὴν.	Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα	—	κάθε φύλλο μιᾶ δεκάρα.
Πενθήμερη γιὰ κάθε χρόνο	—	**δυτὸ φράγκα εἶναι μόνο.**			

Δευτέρα Ὀκτωβρίου κι' εἰκοστὴ
κι' ἀφίξις Βυβλίδος δεβαστή.

Πεῦντος τετρακόσα κι' ὀγδοῆντα τρία.
θάνατος τοῦ Τσάρου. ὄλεθρος καὶ πικρία.

Ἕνα δάκρυ μας πικρὸν
εἰς τοῦ Τσάρου τὸν νεκρόν.

Κλαίει Πελλάτι λαμπερὸ καὶ ξίσκεπο καλυβι,
τρίζει καθένας Θρόνος,
καὶ τὸν λαὸ τῆς Μοσκοβίας βαραίνει σὰν μολυβι
μιᾶς μαύρης λύπης πόνος.

—

Γι' αὐτὸν ποῦ δὶν ξεμαύλισε πορφύρα ξιμαυλίστρα
ἀλύπητη κι' ἀδάκρυτη κλαμμιὰ καρδιὰ δὲν μένει,
κι' ἀπ' ὅλαις τῆς μεριᾶς τῆς γῆς φωνὴ μοιρολογίστρα
μοιρολογᾷ μιὰν ἀρετὴ θεμαντοστολισμένη.

—

Τὸν κόσμο, ποῦ 'στὸν βόρβορο τῆς σάρκας του κυλιέται,
ποῦ τρῶν βαθιὰ τὰ σπλάχνα του τῆς ἀπιστίας πόνοι,
ὅπεῦ γελᾷ τὴν ἀρετὴ καὶ γι' ἀρετὴ γελιέται,
ἀκόμα τὸ θαμπό της ρῶς τὰ μάτια του θαμπόνει.

—

Κι' ἂν τῆς στιγμῆς ἐγκώμια γι' αὐτὴν δὲν κελαϊδᾷ
σὰν τύχῃ 'στὴν ἀχυρινὴ καλύβα νὰ τὴν ὄᾷ,
μὰ πέρτις καὶ τὴν προσκυνᾷ 'στὰ Σπέρματα σὰν Ἰάμπῃ
κι' ἠχολογοῦν τὴ δόξα της τὰ πίλαγα κι' οἱ κάμποι.

—

Μέσα 'στὸν βόγγο τὸν βαρὺ τῆς τελευταίας ὥρας
γροικιέται βόγγος πιὸ βαρὺς Εἰρήνης μαυροφόρας,
κι' ὁ Δράκος ποῦ ξαρματωτὸς ἐμοιύγριζι κοντά του
ὀγαβαίνει μ' ἀστραποβροντα κτυπῶντας τάρματά του.

—

Τὰ μάτια ποῦ δὶν ἐσβυσαν κι' ἀγάπης φῶς ξανοίγουν,
ζωαῖς ποῦ τῆς ἰσχυώσανε γλυκειᾶς Εἰρήνης κλάδοι,
σ' ἕνα μονάχα δάκρυο τὰ δάκρυα των σμίγουν
καὶ γίνεται 'στὸ Στέμμα του τὸ πιὸ λαμπρὸ πετράδι.

—

Κι' οἱ δοῦλοι, ποῦ 'στὰ κλάψιμα των καὶ σίδερο ραγίζει,
ποζχουν τὴν πίκρα γιὰ ψωμὶ καὶ γιὰ χαρὰ τὸν Χάρο,
τὸν σιδερένιο Βασιλῆ σὰν εἶδαν νὰ λυγίζῃ
ἐκλάψανε τὸν ἄνθρωπο κι' ἐξέχασαν τὸν Τσάρο.

—

Στῆς πλάκας του τὸ μάρμαρο 'στιμώθηκαν μαχαίρια,
τινάχτηκαν ἐλεύθερα σφιχτοδεμένα χέρια,
καὶ μέσ' ἀπὸ τοῦ τάφου του τὸ στυγερὸ σκοτάδι
ἐχύθη φῶς γιὰ μιὰ στιγμὴ μές 'στῆς σκλαβιᾶς τὸ βράδυ.

Εἰς τὸν Μεγαλειότατον
τὸν κατὰ πάντ' ἀνώτατον.

Α'.

Ἦλθες καὶ πάλι, Βασιλιᾶ,
κι' ἐμεῖς ἐδῶ 'βγάζομε μιλιᾶ.
Γιὰ τὸν καλό σου ἐρχομό
μὲ τὴν καρδιά μας χαίρομε,
καὶ τὸν πολυ μας τὸν καϋμὸ
τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρεμε.

—

Σὲ τόση φόρα προκοπῆς
τί νὰ σοῦ 'πῶ καὶ νὰ μοῦ 'πῇς ;
Βαρίθηκα νὰ τσαμπουνῶ
τῆς ἀναγούλαις τῆς παληαῖς,
καὶ τὸ μυαλό μου νὰ πονῶ
γιὰ τοῦ Κουβέρνου τῆς δουλειαῖς.

—

Βαρέθη σχέδια σπουδῆς
τοῦ καθενὸς ἡ γκλάβα,
καὶ τώρα δίχως νὰ μᾶς δῇς
εἰς τὸ Ταπεῖ τράβα
νὰ ξαποστάσῃς, Βασιλιᾶ,
μὲ τὴν καλή σου φαμελιά.

—

Δὲν ἔχω σήμερα σκοπὸ
ἐκεῖνα πούλεγα νὰ 'πῶ.
Πᾶν κι' οἱ θυμοὶ μας κι' ἡ χολαὶς
καὶ μόνον χρέος ἔχεις Σὺ
παιδιά σου πάντα νὰ μᾶς λὲς
καὶ νὰ σοῦ λέμε μιλᾶ μερσί.

—

Γεώργιέ μας Βασιλεῦ,
εἰς τὰ παιδιά σου νὰ θαρρῇς.
Εὐοὶ φωνάζει κι' Ἐλευθῶ
κι' ὁ Μουσιοὺ Τζώρτζης ὁ Σμυρνῆς,
κι' ἂν ὡς πατὴρ μᾶς ἀγαπᾷς
εἰς τὴν Δεκέλειαν νὰ πᾷς.

—

Ἂν ζίστη δὲ κι' ἐκεῖ λυσσᾷ
καὶ μήτε Βόρειος φυσᾷ,
τὸν Βόρειον ὁ Θεόδωρῆς
γενναίως ἐκοπάνισε,
μὰ κι' ὁ Σωτήρας ὁ βαρὺς
ἀεώτως ἐδαπάνησε.

—

Β.

Ἔξοδα 'στὸ Παλάτι σου γενήκαν τὰ συνήθη,
μόνον ἄρχες, Βασιλεῦ, πολὺς ἐδαπανήθη.
Ναί μὲν καὶ σὺ τὸν Βόρειον γενναίως ἐξοδεύεις
ὅταν 'στὸν Θρόνον κάθεσαι τοῦ Μεγαλειοτάτου'
ἀλλ' ἄφινε τοὐλάχιστον ὑπόταν ταξιδεύῃς
νὰ κοπανίζωμεν κι' ἐμεῖς τὰ περισσεύματα τοῦ.

—

Μὲ τοῦτο τὸ κοπάνισμα παραμικρὰ ζημία
'στοῦ Θρόνου τὰ κατάστιχα πιστεύω νὰ μὴ γίνῃ,
καὶ φαίνεται τὴν σήμερον ἀπὸ πολλὰ σημεῖα
πῶς μόνου κτῆμα 'στοὺς Ρωμηοὺς ὁ Βόρειος θὰ μείνῃ,
κι' ἂν θέλῃς δίχως βάσανα καλὰ νὰ τὴν περάσωμε
ἀπὸ τώρα, Βασιλιᾶ, σὲ ὅρο νὰ τὸν μετρέσωμε.

Κι' ἂν κάθε κοκκινόσκυφος καὶ φλογερὸς ἀνταρτης
κατὰ τοιαύτης ἀντιστῇ ἀεροθεραπείας,
μὴ λησμονῇς, ὦ Βασιλεῦ, τοὺς Βασιλεῖς τῆς Σπάρτης.
ποῦ τὸν λαὸν συνείθιζαν εἰς ἰδιοτροπίας,
κι' ἂν κι' ἦσαν πλουσιώτατοι χρηματικῶς ἡμῶν
εἶχαν ὡς μόνην ὄλαιταν τὸν μέλανα ζωμόν.

—

Κι' σὺ τοιοῦτος Βασιλεὺς τὴν σήμερον γενεᾶ
καὶ τῆς μουρμούρας μὴν ἀκοῦς τοῦ καθε κουνενί,
ἂς κάνωμι συσσίτια κι' ἐμεῖς ἀπὸ κοινοῦ
κι' ἂς βάζῃ τὸν ἀέρα του καθένας ρεφενέ,
κι' ὅς τρώγωμεν κι' ἂς πίνωμεν τὸν Βόρειον ἐξ ἴσου
φωνάζοντες εἰς τὸν Γκρὰν Ντοὺρ καὶ 'στὸν Τζὼν Λούμποκ «ξύπου».

Γ'.

Κατὰ τῆς ἀπουσίας σου τὰς πονηρὰς ἡμέρας
ὁ ὀλβιόλος ἐκούτεψε τὸ καθιστὼς νὰ πάρῃ,
πανίσχυρον ἐδίσποζε τὸ κράτος τῆς μαχαίρας
καὶ ξαναπῆρε κι' ἔδωσε τῆς πείνας τὸ τροπάρι,
ὁ δὲ Τρικούπης ἀπαθὴς καὶ παγωμένος λίθος
ἐρώναζε συχνὰ πυκνὰ πρὸς τ' ὁλολύζον πλῆθος.

—

«Τῆς πείνας τὸν ἐξαφλιμὸ γιατί μοῦ κοπανᾶτε ;
γιατί, μωρέ βιρίμηδες, νὰ λέτε πῶς πεινᾶτε ;
γιατί, μωρέ, ν' ἀκούετε τὸν τάδε καὶ τὸν δεῖνα
καὶ τέτοια σκέψις πκλαβὴ μὲς 'στὸ μυαλό σας 'μπῆκε ;
καὶ ποιὸς ἐδῶ τὰ τσίτωσε ὡς τώρ' ἀπὸ τὴν πείνα ;
καὶ ποιὸς ἐζήτησε ψωμὶ κι' ἀμέσως δὶν τὸ 'βρῆκε ;

—

«Μὰ τὸ παρακελεύσατε ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια
καὶ τὸ τροπάρι τοῦ λιμοῦ σας ἔγινε συνήθεια.
Ἡ φαντασία σας 'μπορεῖ τὸν κόσμο νὰ πεθάνῃ,
ὀλίγη θέλησις καλὴ, μωρὲ λαί, σοῦ φθάνει,
κι' ἀντὶ λευψοῦ ζυμαρικοῦ καὶ κουρκμάννας μαύρης
'μπορεῖς φραντσόλα κάτασπρη καὶ παντεσπάνι νἄβρῃς».

—

Ἔτσι λοιπὸν μᾶς ἔπιασε καλὰ πῶς τὴν πιστεύομε
κι' ἐβαρεθήκαμε κι' ἐμεῖς νὰ λέμε πῶς πεινοῦμε.
κι' ὁπόταν, φίλε Βασιλεῦ, εὐδόκησες καὶ σὺ
νὰ ξαναθῇς 'στὸ κράτος του γιὰ τὴν καλή μας μοῖρα,
τότε κι' ἐμεῖς 'σηκώσαμε τὸ κοῦτελο θρασύ
κι' ἀφήσαμε τὸν ταμπουρᾶ κι' ἐπιάσαμε τὴν λύρα.

—

Ὁ Φασουλῆς ὡς Πάπ Ἰβὰν διαβάζει τὸν Μπουρλίτο
γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ καινούργιο κρότο.

Καὶ 'στὸν Τρικούπην ἔστειλλες ἀπ' ἔξω χαιρετίσματα
γιὰ τοὺς μεγάλους κόπους του καὶ τὰ γκραμοτσακίσματα.
καὶ φαμφαρόνων μερικῶν ἐλούφαξαν τὰ στόματα,
ἐκεῖνος δὲ μὲ λύγισμα Σωτῆρος καλλισώμου
'στῆς Ἀντιπολιτεύσεως ἐρώναζε τὰ κόμματα :
«Βλέπετε ; δὶν μ' ἐξίχασε ἀκόμη τὸ χρυσό μου !»

—

Κι' εἰς ὥρας, φίλε Βασιλεῦ, Ἑλληνικῆς ἰμπνεύσεως
ὡς νὰ μετρήσῃ ἑκατὸ ἀδειαζανε Ταμεῖα,
καὶ ποίμναι πολυώνυμοι τῆς Ἀντιπολιτεύσεως
λίγουν πῶς ἀπεφάσισαν νὰ γίνουν πόιμνη μία,
καὶ βλέπομεν σὰν χάχηδες μὲ τρίχας ὀρθωμένας
πῶς μία ποίμνη ἔσεται ὑπὸ πολλοὺς ποιμένας.

—

Κι' ὁ Καραπάνος εἰς αὐτὴν 'μπορεῖ νὰ προσχωρήσῃ,
γιατί κι' αὐτὸς ἐγύρισε πρηχθεὶς ἀπ' τὸ Παρίσι
χωρὶς καμμιὰ ὑποδοχὴ νὰ τοῦ γενῇ μεγάλη
καὶ λόγο σὰν τὸ μπρὸ του γιὰ τὸν λαὸ νὰ βγάλῃ.
γιατ' εἶναι δύσκολες καιρεὶ καὶ 'στοὺς πλουσίους τώρα
κεστίζει κι' ἕνα μάσκυλο καὶ μία κλεπαδόρα.

—

Κι' ὁ κὺρ Βασίλης, Βασιλεῦ, πρὸς χάριν τῆς Βουλῆς
κουδεῦει σπουδαιότητος μᾶς ἔφερε πολλῆς.
Ἐπῆγεν ὅλες νὰ τὸ 'δοῦν μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
τὰ νικελ ἐμηδίνισαν τὴν δόξαν τῆς μπακίρας.
κι' ἐπαναβλέπεις μὲ χαρὰν τὴν φίλην μας πατρίδα,
καθὼς ἐτηλεγράφησις θερμῶς ἐκ τῆς Κερκύρας.

—

Κι' ἐμεῖς, Μεγαλειότατε, ποσῶς μὴν ἀμφιβάλῃς
ὅτι σ' ἐπαναβλέπομεν μετὰ χαρᾶς μεγάλης,
ἰδίως δὲ σημόνεται νὰ 'δῇ περιχαρῶς
πῶς φρέσκος φρέσκος γύρεψες εἰς τὸ παληὸ κονάκι
τῆς ἀριστοκρατίας μας ὁ γνήσιος ὄρρος,
ποῦ τὰ γλυκὰ ξανάρχισε νὰ τρῶῃ τοῦ Γιαννάκη

—

Ὦ ! Ἄγγελος μᾶς φαίνεσαι παρηγορίας νίκης
καὶ πράξεις περιμένομεν παράποτε γενναίας.
κι' ὅταν ἰδῇς νὰ κραιπαλῇ κανένας Ἀρλεκῖνος
βεβαίως μὶ τὴν μάστιγα θὰ κυνηγήσῃς τοῦτον,
καθὼς ποτὲ κι' ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἡδωνῶν ἐκεῖνος
τὰς Βάκχας κατεδίωκε μὲ μαστιγίου κνοῦτον.

—

Μελαγχολία διαρκὴς τὰ στήθος μας πιέζει
κι' ἐλπίζομεν 'στὴν θλῖψιν μας νὰ φέρῃς εὐτυχίαν,
ν' ἀρχίσῃ πιὰ 'στ' Ἀνάκτορα κι' ἡ μουσικὴ νὰ παίζῃ,
νὰ πέρνωμε τὸ φρέσκο μας εἰς τὴν ἐνδροστοιχίαν,
καὶ καθε φοῦστα σηκωτὴ καὶ θηλυκὸ κομμάτι
κρυφὰ κρυφὰ κι' εὐγενικὰ νὰ τρῶμε μὶ τὸ ματι.

—

Μὴν παραπέσῃς 'στὴ δουλειὰ κι' ἀρχίσῃς χέρι χέρι
καὶ πιὸ πολὺ μοῦ φαίνεται πῶς μᾶς ἐσιαφέρει
ἡ τῆς Κορέας πόλεμος, τῆς Κίνας τὰ τραμβάι,
ἡ ναυμαχία τοῦ Γιαλοῦ, τὸ Βαϊ-Χαϊ Βαϊ.
ἀπὸ τὸ τί συσκέπτονται τὰ γίδια κάθε στάνης
κι' ἀπὸ τὸ τί δὲν σκέπτισαι 'στὸ χάλι μας νὰ κάνῃς.

Λόγος περίεργος πολύ!
Σεμτέλου τοῦ μουστακαλῆ.

Ὦ φοιτητεῖ τῆς Νομικῆς καὶ νέοι τῶν Ἑλλήνων,
πρὸς τί βαρέως φέρετε τὴν γλῶσσαν τῶν Λατίνων;
πρὸς τί δὲ ταύτην, ἄφρονες, ἀφρόνως καταβάθρα
καὶ νόστραμ πατσιέντσιαμ τοιούτων καταχράσθε;

—

Τοιαῦτα τοίνυν πρὸς ὑμᾶς προσλέγω, φοιτηταί,
οὐδ' ἂν ὀφροὶ ἐπακριβῶς γενήσεσθε πυκνά,
οὐδὲ βλαστήσει μία θρὶξ ἐπὶ σπανίθρος μόρφης
ἂν μὴ στοιβάσητ' ἐμβριθῶς τὸ μπούρις καὶ τὸ μοῦρις.

—

Ἦν δὲ καὶ τὸ Γεραύνδιον ἀφῆτε τῶν Λατίνων
εὑρὼν' ὑμᾶς γεραύνδια τὸ ὀφρῦγος τῶν ἐρώτων.
ἢν δὲ ποιήσητ' ἐκποδὼν καὶ τὸ σοφὸν Σουπῖνον
καὶ σοῦπαν οὐκ ἂν φάγοιτε μετ' ἐρυθρῶν καρότων.

—

Ταῦτα κἀγὼ μεμάθηκα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων
καὶ τῇ συνάρσει λαλιᾶς καὶ γλώσσης παιδιλίπου
ἐπὶ χρωτὸς ἡδάσκοντος καὶ παρειῶν ἀτρίχων
ἓξ κινάδρα ὀαψιλῆς καθὼς ἡ τοῦ Μενιππου.

—

Εἰ δέ τις ἐμανικπατος κόντρα ταβούλαμ ἔχει
κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον κακὴ βουλεμὰ τοῦ τρέχει,
μαθέτω δὲ Λατινιστὶ ἐν ἀπογνώσει νοῦ
τὰς Νεαρὰς τοῦ Καταρος Ἰουστινιανοῦ.

Λόγος τοῦ κοντοπίδαρου κι' Ἑβραίστοῦ Παυλίδη,
ποὺ τοὺς καθρέφτους φοιτητὰς τοὺς 'σθγε ρικτίδι

—

Ναὶ μὲν σὰς ἐβαρύναμεν μὲ τὴν Λατινικήν,
ἀλλ' ὅμως σκέψις γίνεται σοβὴ 'στὴν Πρυτανείαν
ἁμέσως νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν Ἑβραϊκὴν
τῶν νόμων τῶν Μωσαϊκῶν νὰ κάμετ' ἑρμηνείαν.

—

Διὰ νὰ γίνῃς τέλειος καθ' ὅλα Νομικὸς
εἰς τοῦτο σβόρα συντελεῖ κι' ἡ τῶν Ἑβραίων γλῶσσα,
ἐν τούτοις εἰς τὸ σπίτι μου πηγαίνω βιαστικὸς
γιατί σωστὰ κλωσσόπουλα δὲν μοῦβγαλε μιὰ κλῶσσα.
Κανεὶς δὲν πρέπει φοιτητὴς ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίξῃ...
ἐγὼ τῆς ἔβαλα ἅπτὰ κι' ἐκείνη μοῦβγαλ' ἕξη.

—

Ἀ 'στὸ διάβολο γιὰ κλῶσσα...
'φέτος θὰ σὲ κάνω γρόσα.

Λόγος τοῦ Καλλιφρονᾶ,
ποὺ γι' ἀμίλητος περιῆ

—

Μὴ τὸν καιρὸν σας χάνετε μὲ τὰς διαδηλώσεις,
'στοὺς φοιτητὰς τῆς Νομικῆς τοιοῦτον τι δὲν πρέπει,
καὶ 'στὴν ἐκμάθησιν μιᾶς περισπουδάστου γλώσσης
κι' ὁ τῆς Παιδείας 'Υπουργὸς αὐγὰ τσοῦ βάζ προτρέπει.

—

Ἂν δὲ σπανίως ὁμιλῶ σὰν εὔρω εὐκαιρίαν
κι' αὐτὴν ἀκόμη, φοιτηταί, τὴν γλῶσσαν τὴν πατρίαν.
ἂν 'στὸ λαλεῖν λακωνικῶς δὲν ἔχω κι' ἄλλον ταῖρι,
ἀλλ' ὅμως 'στὰ Λατινικὰ θὰ μ' εὕρετε ξεφτέρι,
καὶ μάθετέ τα' γρηγορὰ σᾶς τὸ παρακαλῶ
Λατινιστὶ τοὐλάχιστον μαζί σας νὰ 'μιλῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—'Ηλθε λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς 'στὸ κράτος, μπεχλιβάνη,
κι' εἶδε τοὺς 'Αστυφύλακας μὲ τὰ καινούρια κράνη
καὶ μίγας εἶ, Πρωθυπουργέ, ἀνίκραξε μὲ τρόμον
καὶ θαυμαστὰ τὰ κράνη σου γιὰ τοὺς φρουροὺς τῶν νόμων.
καὶ τόσον τοῦτος ὁ συρμὸς ἔφανη πῶς τ' ἀρέσει
ποῦ λένε πῶς εἶπτησε κι' ἐκεῖνος νὰ φορίσῃ.
κι' ἀφοῦ τὴν μετερρύθμισεν αὐτὴν ἐχειροκρότησε
ὡμίλησε καὶ 'στῆς 'Αρχαῖς, ποὺ τῆς κυττᾶς καὶ φρίττεις,
ἔπειτα δὲ τὸν Δήμαρχον τοῦ Πειραιῶς ἐρώτησε
ἂν ὄντως εἰς τὸν Πειραιᾶ ὑπάρχῃ διῳθερίτις,
κι' ἐκεῖνος τοῦπε, Περικλῆ, πῶς εἶναι πρὸ καιροῦ
κι' ἔπειτα τὸν ἐρώτησε γιὰ τὸν ὅρρον τοῦ Ροῦ.
κι' ἡ γλῶσσα του 'μπερδεύτηκε μ' αὐτὰ τὰ τρία ρὸ
κι' ἔπειτα κι' ἄλλας ἔκαμε τοιαύτας ἐρωτήσεις,
ὁ δὲ Τριεύπης ἔπειτα μὲ μοῦτρο σοβαρὸ
τοῦ Πρεσβευτοῦ τῶν Γερμανῶν ἐγύρευ' ἐξηγήσεις
πῶς ἡ γνωστὴ παιραίτησις ἐνίβη τοῦ Καπρίβη
κι' ἂν εἰς τὰς τύχας ἐπιδρᾷ τῆς Γερμανίας μόνης.
κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Πρεσβευτὴς εἰς τὸν Σωτῆρα σκύβει
καὶ τζάκαρμ, τσῦπα σγενά, γιατὶ δὲν μᾶς πληρώνεις;
κι' ἐκεῖνος 'στὴν ἐρώτησιν ἐκείνην τὴν γελοίαν
ἔκανε πῶς δὲν ἄκουσε κι' ἀλλάζει ὁμιλίαν.
Π.—Κι' ἔπειτα;...
Φ.— Κάποιος ἄγνωστος πουγγὶ ἀγνώστου κλέβει,
κι' ἔπειτα 'κρυολόγησα κι' ἰσυναχώθ' ἡ μύτη μου,
κι' ἔπειτα 'στὴν καρότσα του ὁ Βασιλεὺς ἀνέβη
κι' ἐπῆγε 'στὸ Παλάτι του κι' ἐγὼ ἐπῆγα σπῆτι μου.
Π.—Κι' ἔπειτα;...
Φ.— Ξυλοφόρτωσε τὴν ῥάχη μου ὀτινῶς.
Π.—Κι' ἔπειτα;...
Φ.— Μίνω τῆς Αὐλῆς θεράπων ταπεινός.

Μία ἐκκαιτηρὶς
ποῦ σὲ κάνει ν' ἀπορῇς

—

Αὐτὸ τοῦ Σίδνευ Νολὶ τὸ θαυμαστὸν Κατάστημα,
ποὺ τόσον ἐξυμνήθη,
ἐσχάτως συνεπλήρωσε δικαστὶς διάστημα
ἂν ὄντως συνεσήθη,
καὶ πλοῦτος τὸ περικυμεῖ πυκνὸς κι' ἀπαρεμπόδιστος
κι' εἶν' εὐκολώτερον πολὺ τὸ νὰ διέλθῃ κάμηλος
τρυπαλιὰν βελόνης,
παρ' ἀπὸ τὸ Κατάστημα ἐκεῖνο νὰ περάσῃ
καὶ νὰ μὴ λύσῃ τὸ πουγγὶ καὶ τάλλι ν' ἀγοράσῃ
κι' ὁ Ἠθικοδιδάσκαλος.
Διὸ εὐγχαίρω κι' ὁ *Ρωμηὸς* τὰ ὀγδ τοῦ χέρια εἴδει
'στὸν ῥέκτην τοῦ Διευθυντῶν, εἰς τὸν Κωνσταντινίδη.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὰ μέρη

—

'Στὶς Ρουμανίες τους καλοὺς ὁμογενεῖς σκληπίζομεν
πῶς τοὺς κυρίους *Τάττα* γιὰ πάντα θὰ γνωρίζωμεν
ὡς μόνους ἀντιπροσωπεῖς 'στὴν Ρουμανίαν ὅλην,
'στὸ Βουκουρέστι δηλαδὴ κι' εἰς πᾶσαν Ἕλλην πόλιν,
ὅπουχ δὲ θέλει τοῦ *Ρωμηοῦ* συνδρομητὴς νὰ γίνεται
πρὸς τοὺς κυρίους *Τάττα* γιὰ τοῦτο ν' ἀπευθύνεται.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Πραξιτέλους, κοντὰ τοῦ πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννεννῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομὲς —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως, μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνιλλιπῆ
πρὸς δύο πεσσάφραγκα, κι' ὅπορες ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομεῖον τέλη.

Εἰκοστὴ Ὀκτωβρίου κι' ἐννάτη,
μαῦρο πένθος σὲ κάθε Παλάτι.

Παύντος ὀκτακόσα τέσσερα κι' ὀγδόντα,
τὸν κουδουνᾶρό σου, κύρ Βασίλη, βροντᾶ.

Ὁ μέγας φαμφαρόνος Φασουλῆς
τὴν ἔναρξιν κηρύττει τῆς Βουλῆς.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀνέλπιστα κι' ὁ Βασιλεὺς ἀκόμα,
ποῦ μόλις χθὲς ἐπάτησε τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα,
πάει νὰ δώσῃ τὸ παρὼν 'στοῦ Τσάρου τὴν κηδείαν
καὶ λόγο δὲν θὰ βγαλῇ,
καὶ σαγλαμαρκ 'στῆς Βουλῆς τὸν τόσην ἀηδίαν
θὰ προστεθῇ μεγάλη.

—

Ἀφοῦ τὸ Κοινοβούλιον ἀδύνατον ἄλλως
τὰς πύλας του ν' ἀνοίξῃ,
ἐκτὸς ἂν κάποιος ἐρωτᾷ, ἀντὶ τοῦ Βασιλέως
τὴν ἔναρξιν κηρύξῃ,
γι' αὐτὸ ἀνέλαβα κι' ἐγὼ μὲ κόπον μου πολὺν
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας ν' ἀνοίξω τὴν Βουλήν.

—

Μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ τοῦ κράτους τοὺς φρυγάλους
τὰ μάτια νὰ γουρλώνουν,
καὶ τὰ μακρὺ ζωνάρι των γιὰ φθηνοὺς καυγάδες
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ν' ἁπλώνουν.
κι' αὐτοὶ ποῦ φαίνονται πολλοὶ χυμοῦν εἰς τοὺς ὀλίγους
κι' οἱ τράγοι τράγους κουτουλοῦν κι' οἱ Τῶρες τοὺς Οὐίγους.

—

Μετὰ χαρᾶς παρατηρῶ τὴν μία κι' ἄλλη στρούγγα
κι' ἀκούω τὰ κουδούνια σας νὰ κάνουν ταγκα τουγκα.

Νεραΐδες ποῦ δὲν φαίνονται χρυσᾶ στεράνια πλέκουν
κι' αἱ σχέσεις μας μὲ τὸν πικρὸ, ποῦ τὸν θαρροῦμε στίγμα,
τότε θὰ καταλάβετε εἰς τί σημεῖον στέκουν
ἂν ἐξ αὐτῶν ἀριθμηθῇ τὸ πρῶτον πρῶτον σῖγμα.

—

Ἂν ἐρωτᾶτε, κύριοι πατέρες τῶν Ἑλλήνων,
εἰς τί σημεῖον βρίσκονται κι' αἱ σχέσεις μετ' ἐκείνων,
ἐν ἄλλοις λόγοις ὁηλαδὴ μετὰ τῶν ἀνικάστων,
ποὺ δὲν ἐσυμφέρει ποτὲ νὰ κόψωμεν τὴν σχέσιν,
χάρις εἰς τὸν Χκρίλκον, Σωτῆρα σεβκστόν,
νομίζω πῶς εὑρίσκοντκι εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν.

—

Ὁ δὲ Τζὼν Λούμπεκ ἔκανε ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα
πῶς 'στοὺς Ρωμηοὺς χρειάζεται τιμὴ περισσοτέρα
κι' ὄχι μονάχα ὁ παρὰς, ποῦ φθείρεται καὶ φθείρει,
χωρὶς νὰ ξέρῃ, κύριοι, τὸ μπόσικο κορμί
πῶς σὰν τὸν ἔχω μπόλικο τὸν ἄτιμον Ἀργύρη
ἀπὸ τὰ βρακοπούδια μου θὰ τρέχῃ κι' ἡ τιμή.

—

Ἂς μαθῇ δὲ κι' αὐτὸς ὁ Τζὼν πῶς ἀπ' αὐτὸν ἐμεῖς
γωρίζομεν καλλίτερα τὰ χρέη τῆς τιμῆς,
τοῦ κράτους δ' ἡ Κυβέρνησις, καθὼς καθένας ξέρει,
ἀπὸ καινούρια σχέδια τσαπέλλας θὰ σᾶς ῥέρῃ.

κι' ἂν ξαφνικὴ καὶ γρήγορη δὲν πάρῃ κουντρουβάλα
εἰς τὴν βαλβίδα, ὅπως πρὶν θὰ στεκεται καβάλα.

—

Τὸν ὅρκον θὰ τηρήσωμεν λαοῦ ὑπερηφάνου
μὲ φουσκωμένα λόγια,
ἡ δὲ διπλωματία μας μαζὶ μὲ τὸν Στεφάνου
θὰ γίνῃ μία τζόγια,
κι' οὗλους γιαμὰ θὰ σειξώμει κι' οὗλοι θὰ σκουξοῦν κέντο
τὸ πρῶτο Παρλαμέντο.»

—

Κι' ἂν τὸν Μπερλότο, κύριε, τὸν πιάσουν τὰ φεγγάρια
ὅλα ταδίαπατα σκυλιὰ θὰ βαλῃ 'στὴν ἀγγαρεία,
καρκίαν δὲν θ' ἀφήσωμεν τῆς πρὶν πολιτικῆς.
ὁ στόλος μας χωρὶς ἀτμὸ μηδὲ στιγμὴ θὰ μείνῃ,
μὰ πάντοτε γυμνάσια θὰ κάνῃ τακτικῆς
ἀπ' τὴ μεγάλη Κούλουρη ὡς 'στὴ Φαληρωμένη.

—

Ὁ Μπούμπουλης 'στὸν Ναύσταθμο συχνὰ θὰ φένῃ γύρα
ὅτε μονάχος, κύριε, κι' ὅτε μὲ τὸν Σωτῆρα,
δὲν εἶναι δὲ κι' ἀπίθανον τὰ θωρηκτὰ τὰ μαῦρα
λευκὰ νὰ πάρουν χρώματα,
καὶ σπαθοφόροι μεγάλοι 'στῆς φρούρας των τὴν λύρα
νὰ πολεμοῦν μὲ στρώματα.

—

Τὸν ὁρκόν θ' ἀνακόψωμεν τῆς μοίρας τῆ κακῆς,
τὸ χῶμα θὰ ποτίσωμεν ἀρσυρὶς ἐψαλίδας,
μὰ καὶ τὰ κρανία, κύριοι, τῆς 'Αστυφυλακῆς
θὰ τἀντικαταστήσωμεν μὲ περικεφαλίδας,
κι' ὅποιος γιὰ τὴν Κυβέρνησιν τολμᾷ νὰ μεμφεμοιρίζῃ
μ' ἐκείνας τὸ κρανίον του εἰς ὅλο θὰ χωρίζῃ.

—

'Εμένες περισσότερο θὰ βγοῦνε μανιφέστα,
κι' ὅσο γιὰ Δικαστήρια, Ποινὰς καὶ τὰ ρέστα,
αὐτὰ νομίζω, κύριε, καὶ τώρα ὡς καὶ πρότερα
πῶς εἰς σημεῖον ἕν 'μπορεῖν νὰ φθάσουν τελειότερον,
κι' ἀέλπως γιὰ τὴν πρόοδο τῶν ἀλκίων τούτων σκουζω
γιατὶ βουνὸ ποὺ φαίνεται δὲν θέλει κολεσοῦζο.

—

Ὅλοι γιὰ καθε κλάδο μας τραβήξετε κορδέλλα
κι' οὔτε μᾶς σκιάζει σὰν καὶ πρὶν τοῦ κλέφτ' ἡ φουστανέλλα,
κηλὶς λησταῖας τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ μᾶς κηλιτώνῃ
κι' ὅταν ἴδῃ τὸ χρωμὸ τοῦ Μαρτὶ χαλιδόι
τότε κι' ἐκεῖνον τὸν Τσουλῆ 'στὰ πράσσα θὰ τὸν πιάσωμε
καὶ τὸ φιλό μας τὸ νερὸ 'στὸ ρίσι του θ' ἀδειάσωμε.

—

'Εν τούτοις μετὰ ὀρκικῆς μου τῆς ἀναγγέλλω τάσης
πῶς ἀπιλεῖτ' ἐξαρτικὴ τοῦ Παρθενῶνος πτῶσις,
ὃν τύχῃ δὲ νὰ γερμισθῇ τὸν τρέχοντα χειμῶνα
πρὶν ἡ σοφὴ ἐπιτροπὴ τὴν γνώμαν της ἐκφέρῃ.
θὰ κάνωμε τοῦ γεύστου μας καινούργιον Παρθενῶνα
νὰ παῇ νὰ γκρεμιζεται ἡ καθεμία Μαίρη.

—

Ποτὲ δὲν πρέπει ἐκ τῆς γῆς τῶν νέων 'Αθηνῶν
νὰ λείψῃ Παρθενῶν
κι' ἂν 'τὰλμησαν πατόκορφα οἱ ξένοι νὰ μᾶς λούσουν
καὶ μὲ τὸν Παρθενῶνα,
σκεφθῆτε πρὰ χωρὶς αὐτὸν ταύτιση μας τί θ' ἐκούσουν
τὸν μέλλοντα αἰῶνα.

—

'Αλλὰ κι' ὡς πρὸς τὴν 'Ένωσιν τὴν τῶν 'Εκκλησιῶν
δὲν θὰ φειδῶμεν πώποτε μεγάλων θυσιῶν.
καὶ κάθε τρίχα, κύριοι, τοῦ Παππα θὰ κοπῇ,
ὁπού μὲ τῆς 'Ενώσεως φαγώθηκε τὴν ἔννοια,
κι' ἔπι κανένας του λοιποῦ δὲν θὰ τολμᾷ νὰ 'πῇ
ὅτι βαστᾷ σὰν κι' ἄλλοτε τὸν Παππα ἀπὸ τὰ γένεια.

—

Θὰ παύσῃ δὲ διὰ παντὸς τοὺς βρυχηθμούς του πλέον
ἐκεῖνος τοῦ Βατικανοῦ ὁ σκηπτροφόρος *Λέων*.
καὶ τόσον θὰ ρεζιλευθῇ καὶ μὲς 'στὸ Κυρινάλιεν
μὲ κάθε Καρδινάλιεν,
ὁποῦ θὰ γίνῃ 'γρήγορα σὰν τὸν Μυριανθούση
χωρὶς ἐκείνου νάχῃ κἂν τὸ ζηλεμμένο μοῦσι.

—

Οὐχ ἧττον καὶ γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ δοξασμένον κτίριον
ὑπέστημεν μαρτύριον.
ὁ δὲ Σωτὴρ ἐκ πτώσεως ἐσκέφθη νὰ μᾶς σώσῃ
κι' ἐσκέπασε τὴν στέγην της διὰ καρκεσπάνου,
καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μᾶς τὴν χαμηλώσῃ
ποῦ νὰ τὴν φθάν' ἡ κεφαλὴ τοῦ ὄλου Καραπάνου.

—

Κουβεύει δὲ μᾶς ἔμπερ ὁ κὺρ Βασίλης ὅλεσιν
μ' ἐκεῖνο ποῦ βροντοκοπᾷ εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Γκέλλων,
εἰς τοῦτο πρέπει τῆς Βουλῆς ὁμόφωνον ἐγκώμιον
καὶ παῖδιν μᾶς ὑπόσχεται πρεκιμιὸν μεγάλων.
κι' ὅποιος τὸ 'δῇ βουβαίνεται κι' ὅποιος τ' ἀκούσῃ τρέμει
καὶ τὰ λευχειὰ μαζεύονται τοῦ καθενὸς βαρίμι.

—

Εἰς ὅλους σας τὸ συνιστῶ καὶ κάνετ' εὐταξία,
εἶσαι κουβεῦοι Γαλλικὲ μὲ βρόντο καὶ μ' ἄξια,
κι' ἂν ὁ καθένας ἀπ' αὐτὸ τὰς ἔξω σχέσεις κρίνῃ
χωρὶς μεγάλα σχόλια εὐθὺς θὰ πάρῃ καβὸ
πῶν τῶν 'Ελλήνων ἡ πατρὶς πρὸς τὴν Γαλλίαν κλίνει
καὶ 'στὸν Στεφάνου μας θὰ 'πῇ *ἀφέντη σκιαδο σκιαδο*».

—

Μεγάλα δ' ἐγγυώμεθα κακὰ πρὸς τοὺς πατέρας
ὅσα σκορπᾷ τὸ ξύλον τῆς 'Αμαλθείας κέρας,
κι' ἂν ἄλλοτ' ἐνικήσαμεν 'στὰς Πλαταιὰς ἐκεῖ
τοῦ Ξέρξη τοὺς περιφανεῖς τοὺς Πέρσας τοὺς χαλδέες,
ἐκ τῆς Περσίας σήμερα θὰ φθάσῃ τουμπακί
χάρμ καμπόσων Βουλευτῶν, ποὺ πένονν ναργιλέδες.

—

Μεταβολὰς 'στὸ σύστημα πολλὰς 'Εξουσιῶν
ἐντὸς μικρᾶς θὰ φέρωμεν τοῦ χρόνου παρελεύσεως,
καὶ τώρα μὲ τὴν ἕνωσιν τὴν τῶν 'Εκκλησιῶν
κυττάζω καὶ τὴν ἕνωσιν τῆς 'Αντιπολιτεύσεως,
κι' ὡς εὐσκολον κι' ἄδυνατον κανένας δὲν τὸ κρίνει
πῶς τόσαις στρεψίγγαις αἰμαρεῦν νὰ ζήσουν ἐν εἰρήνῃ.

—

Μὲ θάρρος δὲ σᾶς βεβαιῶ καὶ μ' εὐσυνειδησίαν
πῶς φρίνετ' εὐκολώτερον νὰ 'ζῆτε τασσαμένοι
ὑπὸ τοῦ Παππα τὴν 'Αρχὴν ἐκείνην 'Εκκλησίαν,
ἢ τὴν 'Αντιπολίτευσιν τὴν σκυλοτρωγομένην
ὑπὸ τὴν ὄνειμιν ἑνὸς τσοπάνη καὶ Ποντίρικος,
κὲν Ράλλης τοῦτος λέγεται, κὲν Θεόδωρῆς, κακίρικος.

—

Ὅμως μ' ἐλπίδας μυστικὰς ἐξ ὑψηλοῦ κυττάζω
τὸ βλίμμα της τύξη,
καὶ 'στὴν 'Αντιπολίτευσιν τὴν παρδαλὴν σιωπάζω :
«ἅπορτ καὶ ξὶ ξὶ ξὶ.»

Ὁ Φασουλῆς βιάζει τὸλόρ'ο τὸ κολλάρο
μὲ τὸ σταυρὸ νὰ κάνῃ μετάνοια γιὰ τὸν Τσαρο.

προτρέπω δὲ μετὰ σπουδῆς τὰς διαφόρους σπείρας
ν' ἁρπαξουνε τὸ κόκκαλο, ποῦ γλείφει ὁ Σωτήρας.

—

Σκέψεις κρυφὰς καὶ φευγάτες ρητόρων κοσκινίζω
κι' ἐξονυχίζων τὸ παρὸν 'στὸ μέλλον ἀπενίζω.
ἐνῷ δ' ἐμπρός μας φωτεινὴ διέρχεται βολὶς
τὴν μετ' ὀλίγον ἐναρξιν κηρύττει τῆς Βουλῆς
ὁ Συνταγματικώτατος πολίτης Φασουλῆς,
ἀκαπληρῶν ἐνίοτε ἀπόντας Βασιλεῖς.

—

Ὁ Τρικούπης μὲ κομμάρι πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς λειμάρει.

—

Στοῦ Τσαρου τὸ μνημόσυνον ἐγνατίσαν ὅλοι,
μὰ σεῖς δὲν 'γνατίσατε,
τοιουτοτρόπως δὲ καὶ σεῖς καθὼς ἐμεῖς, μαριόλοι,
τὴν πεῖσε σας 'κρατήσατε,
γιατὶ δὲν σᾶς, Σύμβουλοι, 'στὴν σοβερότητα μας
σὰν τοὺς λοιποὺς νὰ κλίνωμεν κι' ἐμεῖς τὰ γόνατα μας.

—

'Ακοῦτ' ἐκεῖ τοῦ Σκεβαὼθ τὴν χάριν νὰ ζητήσω ;
νὰ θέλουν τώνε καὶ καλὰ κι' ἐγὼ νὰ γονατίσω ;
Κι' ἂν ὁ καθένας ἔσκυψε μὲ πρωτευχὴν 'στὸ στέμα
κι' ἂν ἔκλινε τὰ γόνατα κι' ὁ Βασιλεὺς ἀκόμα,
ὅμως σᾶς λέγ' ὀρθὸ κοφτὰ πῶς γιὰ κανένα Τσαρο
δὲν ἔμαθα τὸνόρε μου ποτὲ νὰ στραπατσάρω.

—

Τί νὰ σᾶς 'πῶ !... δὲν εἰμπορεῖ νὰ κύπτῃ καὶ πρὸ Θρόνων
τόνόρε τόσων χρόνων,
κι' ὁπόταν ὅλους μπρούμητα γονατιστοὺς τοὺς εἶδα,
ὁ νοῦς μου, φίλοι Σύμβουλοι, ἐπῆγε νὰ σαστίσῃ..
ἄνθρωπος ποὺ 'συνήθισε νὰ στέκῃ 'στὴν βαλβίδα
πέστε μου, παρακαλῶ, 'μπορεῖ νὰ γονατίσῃ ;

—

Ναὶ μὲν κι' ἐγὼ 'στὸν Σαββαὼθ μεγάλην τρέφω πίστιν
κι' ἀμφιβολίαν δι' αὐτὸν δὲν ἔχω ἐλαχίστην,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς καμμιὰ φορὰ θαρρῶ Γκρὰν-Ντοῦφ πῶς εἶναι
κι' ὅταν μοῦ λίγῳ εὐθαρσῶς κατὰ γόνατά σου κλίνε.»
ἀμέσως σὰν Πρωθυπουργὸς κορδώνομαι 'μπροστά του
καὶ δὲν ψηφῶ πολὺ πολὺ τὰ διατάγματά του

—

Τὴν πλειοψηφίαν μου κι' ἔπαρος του δὲν ἔχανα,
σπανίως δὲ συμβιβασμὸν καὶ μὲ τὸν Πλάστην κάνω,
κι' ἂν κάποτε τὸν προσκαλῶ νὰ βοηθῇ τὸ κόμμα
ἡ μύτη μου δὲν ἔκαθε νὰ τρίβεται 'στὸ χῶμα.
ἀλλ' οὔτε σκύβω ταπεινῶς καθὼς οἱ καλογῆροι,
ποὺ ξέρουν μὲ τὰς μύτας των νὰ τρίβουν τὸ πιπέρι.

—

Ναὶ μὲν κι' ἐγὼ Χριστιανὸς τὸν ὅλον εἶμαι πεῦρες,
ἀλλ' ὅλες γύρω μου σκυφτοὶ κι' ἐγὼ σὰν στύλος ντεῦρος,
κι' ὅταν μοναχὸς ἔμεινε ὀρθὸς μὲ τοὺς Συμβούλους
ὅλους τοὺς ἄλλους 'νόμισα κοπίλια μου καὶ δοῦλους,
κι' ἐπίστευσα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς ἔσκυψαν γιὰ 'μένα
καὶ Βασιλεῖς καὶ Πριγκίπισσαι μὲ χέρια σταυρωμένα.

—

Ἐκάματε πολὺ καλὰ ποῦ δὲν ἐγονατίσατε
κι' ὅλους ὑπὸ τὴν πτέρναν σας τοὺς ἐπαλαπατήσατε.
Ποτὲ μὴ συνηθίζετε εἰς τὴν γονατισίαν,
πρὸς τὰς βαλβίδας πάντοτε ἡ φύσις σας νὰ ρέπῃ.
ἔπειτ' ἀπαγορεύεται κι' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ μόνον τὴν *Πεντηκοστὴν* νὰ σκύβῃς ἐπιτρέπει.

—

Μὴν ἐχετε παντάπασιν εἰς τὴν ψυχήν σας βάρη,
τὸ καθε σας γοητεύμα θὰ 'πάγαινε χαράμι,
ὅπωτε τί σᾶς ἔλεγε ὁ μακαρίτης Τσαρος,
ἢ τί κι' ὁ νέος σκέπτεται πρὸς χάριν σας νὰ κάμῃ ;
Ἀπιθὸν γιὰ Τσαρισις ἰδεολα κανεὶς μὴ γονατίζῃ.
μὸν' ὁ Τρικούπης Ὑπουργὸς μπορεῖ νὰ σᾶς βγαπίζῃ.

—

Εἰς τούτων γονατίσατε καὶ τούτων προσκυνεῖτε
καὶ τῶν ψηλῶν κολλάρων του τὸ κράτος ἐξυμνεῖτε.
Χαρὰ ἀκείνου γένεσθε βυζαντρες ἐξουσίας,
αὐτὸς γιὰ σᾶς καὶ Τσάρεβιτς καὶ Τσάρος τῆς Ρωσσίας,
ὅποιος δ' ἐπροκείθησαν ἀε φοβιος μὲ νεῦρ
ἀκείνων προσκυνοῦν.

—

Τωὰυτα λέγω πρὸς ὑμᾶς νὰ μὴ μετανοήσετε,
κι' ὅπόταν ἀπὸ κακποσα σημεῖα ἐννοήσετε
πῶς τοῦ μεγάλου Τσάρου σας ἡ στρούγγα ξιψυχᾷ
αὐτὸ νὰ σᾶς κοστίσῃ,
καὶ τὴν Ἀντιπολίτευσιν ροβοῦμαι μοναχὰ
νὰ μὴ μᾶς γονατίσῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος ὁ καθένας νέτος σκάτος.

—

Φ.—Γιατί δὲν ἦλθες 'στὴ Βουλή, μωρὲ κορμὶ χαμένο,
νὰ 'δῇς ταβάνι πανινο κι' ἀστροκοκιτιμένο,
νὰ 'δῇς στολίδια καὶ παπᾶ καὶ τόση προκοπὴ
καὶ 'στὸ καθαρὸ πάτωμα περίφημο τσακί,
χαρτιὰ γαλάζια καὶ λευκὰ ἐκ τῶν στερεωτέρων
κι' ὅραμα κατακαίνουριο 'στὰς ἕδρας τῶν πατέρων ;
Π.—'Αμμ' τὸ κουδοῦνι ;
Φ.— Μάτια μου. . ὡς εἶδος εἶναι κάπια
κι' ὅταν βροντᾷ, βρὶ Περικλῆ, βάλτι φωτιὰ 'στὰ τόπια.
Πικετοῦ σπαθὶ καὶ τριακοντὸ κι' ὅλόχρυστο σειρῆτι,
προβάλλουν κι' οἱ Συνοδικοὶ μὲ τὸν Μητροπολίτη,
'στὸ Προεδρεῖον στέκεται ὁ Κανταρτζῆς μπαστάκας
καὶ Γραμματεὶς ὁ Καρατζὰς κι' ὁ νέος Καζαμπάκης,
ἀγὼ παρεξεπλύνομαι 'στὸ θεωρεῖο μ' ὅνεσι,
ὁ Ράλλης πρῶτος προχωρεῖ ἀντάμα μὲ τὸν Μανιᾶ,
κι' ὁ Καραπάνος φαίνεται σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Καΐρη,
ἀπ' ἔξω μουτσούνια τολιὰ, ποὺ τάγριεύ' ἡ πεῖνα,
μέσα ποτειλὼν γυναικῶν κεπιλὰ κι' ὁμπριλίνα,
μπαίνουν καὶ βγαίνουν Βουλευταὶ χωρὶς τὸν Δεληγιάννη,
μὲς 'στὴν ἀντάρα φαίνονται καὶ Πρεσβευτοὶ καμπόσοι,
καθεὶς τὴν πρώτη του ματιὰ τὴν ρίχνει 'στὰ ταβάνι
μὴν πέσῃ τὸ λινόπανο καὶ τὸν κατακλακώσῃ.
Ὁ Γερμανὸς τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἀγκασμὸ μας κάνει
καὶ μᾶς ραντίζει μὲ νερὸ μὲς 'ἀπὸ μιὰ λεκάνη.
τὸ Πνεῦμα τὸ τριακόσιον φωτίζει ὅλους κι' ὅλους,
βροντοῦν ἀπ' ἔξω βόμβαδα, γρὰν κάτσες, μπασκιβόλαις,
καὶ μὲς 'στοῦ κόσμου, Περικλῆ, τὸ φευτωμένο κῦμα
βλέπω τὸν ἀγοραστὴ τὸ Πρωθυπουργὸ 'στὸ Βῆμα,
ὁμκιάζει τὸ Διάταγμα καὶ κατεβαίνει κάτω,
νέκρα μεγάλη καὶ σιγὴ 'στοῦ Λόρδου τὸ φουσάτο,
ψὶτ ψὶτ ἐδῶ, ψὶτ ψὶτ ἐκεῖ, ἀδιάκοπη μουρμοῦρα,
κι' ἡ ὄψις μοῦ φαίνεται πῶς τάχει 'λίγο σκοῦρα,
ὁ Ράλλης δὲ σηκώνεται ὡς πρῶτος τελευτίας
κι' ἀρχίζει τὰ ξεφωνητὰ περὶ τῆς ἀκαρτίας,
μὰ καθὶ Κυβερνητικὸς 'στὰ τέσσερα τὸ βάζει
καὶ τὸν ἀρίνει μοναχὸ τὸν ὀβέρκο του νὰ βγάζῃ.
Ὅλ' ἡ σφριγῶσ' ἀριστερὰ θὰ γίνῃ τσίμπη μία
μὴν ἔτσι τὸν ἀλύγιστον μπορίτη νὰ λυγίσῃ,
κι' ἐρίτος ὅπως σκίνεται ἀπὸ πολλὰ σημεῖα
θαρρῶ πῶς ἡ Κυβέρνησις θὰ καλυτιεργήσῃ.
Π.— Ἀλήθεια, βρέ, τί γίνεται μὲ τοὺς Ἀνεξαρτήτους ;
Φ.—Κόπιους γὴ' αὐτὴν τὴν σύμπραξιν κατέβαλαι ἐτρόπους,
τὰ σπήτια εἰς τῶν Ἀρχηγῶν ἐπῆραν παγανιὰ
καὶ τέλος τὴν κατάφεραν μὲ χίλια δρὸ στανιᾶ.

—

Δίκιον μιὰ καὶ τὴν 'στοῦ Ράλλη,
τοῦ χαλοῦνε τὸ κεφάλι,
πάει καὶ 'στὸν Θεοδωρῆ
μὲ τοὺς κόπιους τὸν βαρῦ,
πάει καὶ 'στὸν Καραπάνο,
μὰ τοὺς λέει εἶν' ἐπάνω.

—

Μὲς 'στὰ ὀντίκ μουρμουρίζουν
καὶ 'στοὺς τρεῖς ξανκγυρίζουν,
λένε πῶς τὸ σαπὶο σκάφος
ὁρὸ κομμάτια θὰ γενῇ,
κι' ὁ Θεόδωρος ἐγγραφως
ἀπαντᾷ πῶς συμφωνεῖ.

—

Τρὶς ἀστράπτει, τρὶς βροντᾷ,
νεὶ κι' ὁ Ράλλης ἀπαντᾷ,
νεὶ τοὺς λέῃ ὑπερηφάνως
κι' ὁ μακρὺς ὁ Καραπάνος.

—

Πέρνουν Καλχαντας σοφοὺς
καὶ πηγαίνουν 'στοὺς Δελφοὺς,
ἐρωτοῦν καὶ τὸ μαντεῖον
καὶ δὲν φαίνετ' ἐναντίον
εἰς τὴν σύμπραξιν τριῶν
τρωγομένων φατριῶν.

—

Ἐρωτοῦν καὶ τὴν Δωδώνη
καὶ μαθαίνουν κι' ἀπ' ἐκεῖ
πῶς ὁ Λόρδος τὰ κερδόνει
κι' ἂς χαροῦν οἱ νησιωτεῖοι.

—

Νέα πρόοδος σημαίνει
μιὰ χαρὰ καὶ ὁρὸ τρομάρας,
κι' ὅλοι τῶν ἀγαπημένοι
παίζουν τώρα τὴ κυμπάρας.

—

Κι' ὁ Σωτήρας—ἔγιε μάλα—
ρίχνει κάτω τὰ φωκάλα,
βαζει μιὰ καινουρία μάσκα
καὶ 'στὸ κόμμα λέγει ἀχάσκα.»

—

Π.—Μὰ κι' ἐγώ, μωρὲ σκλιάρη,
γιὰ τὰ νέα τοῦτα πέρνω
κατακαίνουρια στηλιάρι
καὶ σὲ φέρνω καὶ σὲ φέρνω.

Εἰδ. ἔτους Μιχαλίου τῶν Ἀδαναστάδη,
γιλεσπρόεδρον πρώτης ἀπὸ πραξεῖς τὸ βράδυ
ἐστιάθη χαμπιτόνες καὶ μὲ τὴν Καλλιόπη,
τὸ γένος Βαλαστάκη, τρὶ κόμι ἡ φὸ γυναῖκα,
τοῦ Σπιρὶ δ' ὁ Κυπουλάκος 'στοὺς γλυκοὺς κατεσκόπους
γιατ' ἔστρε κυκλοτέρη μπορὸν μακρὺς εἶν' σπίτια.

Φίλιππος Παπαδόπουλος ἐπιτυγχάνει ἐκ τῶν πρώτων,
κρασὶ τῆς Κίου ἔκαμε, ὅπως θ' ἄρεσε κρότου,
τὰ μέτωπα τυνωτικὸν καὶ θρεπτικὸν καὶ σπάνιον.
πού δέχεται καὶ τὸν ἐκλεκτὸν τερμάνι κι' ἀρτιμάνιν.
κι' ὡς ὅμορον ἔδε πρὸς ὑμᾶς ὁπισθεν ρόκλας
μέπος τονώτη δ.' αὐτὸν ὁ Φασουλῆς ὁ τέλας.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Καρίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοινοτικῆς πολίες.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νᾶναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντες εἰμεύτου τελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν τόμματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὶν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τίλη.

Πέμπτη Νοεμβρίου,
τοῦ τόδον σωτηρίου.

Τετρακόσα καὶ πέντε κι' ὀγδόντα,
κατρακύλησαν πάλι τὰ φόντα.

Παράδεισος πολιτικὴ ὀλίγον τι συμβολική.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, τὰ ὁρὸ τριλλὰ βλαμάκια,
'μιλοῦν γιὰ τὸ Ρωμαῖϊκο τί ὀκβόλο θὰ γένῃ,
ἀλλ' ἔξαφνα τριγύρω των βροντοῦνε παλαμάκια
κι' ἀπ' ἐμπροστὰ των σύντομα κατάχρυστο ἐμβαίνει.
Τὸ νέφος διαλύεται, ὡσὰν τυλοῦμι σκάζει,
καὶ τὸν Τρικούπη βγάζει.)

—

Φ.—Ὦ θαυμάτων θάκα !... σαστίζω καὶ σκοτίζομαι...
'μπροστὰ 'στὸν ἀγοραστὴ κι' οἱ ἐρό μας γονατίζομε.
Ὁ κόσμος ἐπερίμενε νὰ πάρῃς κουντρουβόλα,
μὰ σὺ καὶ πάλι 'κράτησες,
καὶ πέντε νέα πρόβατα ἐπράσθησες εἰς τάλλα
καὶ τὸ μαντρὶ τ' αὐγάτισες.

—

Ὦ μάγε τετραπέρατε καὶ περιεργιρίτα
μὲ τὰ σοφὰ λιμπρέτα,
τί μάγια πάλι 'σκαρωσες κι' ἀπλήθυνε ἡ στάνη
καὶ τὸν Βουλούρη Πρόεδρο βιρβάτο μας ἐπῆλωσε,
κι' ὁ Ράλλης τὰ κατέβασε μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
κι' ὁ Καραπάνος ὁ μακρὺς μιὰ πιθαμὴ 'χαμήλωσε ;

—

Σὰν τί ρουσφέτια, μάστορη, καὶ πάλι νὰ 'παζάρεψες,
πόσαις ἐλπαῖς ξεζούμισες σ' αὐτὸ τὸ πατατράκι,
μὲ τί χρυσὰ ὁλόμματα καινούρια ψάρια 'ψάρεψες
κι' ἡ τίχνη σου ἐτρόμαξε κάθ' ἔξυπνο καὶ βλάκα ;
Ρίχνω κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου 'στὴ στρούγγα σου τὴ σκύλα
καὶ τὸ μυαλό μου δὲν 'μπορεῖ τὸ θαῦμα νὰ χωρέσῃ...
Βασιλικέ μου τρικλωνε μὲ τὰ σαράντα φύλλα
σὰν τί τραγοῦδι νὰ σοῦ 'πῶ καινούριο νὰ σ' ἀρέσῃ ;

—

'Εμπρὸς εἰς τὴν μεγάλη σου καὶ φοβερὴ μαγεία
ὅλοι μοῦ λένε κούπαν..
τραγοῦδι πιὰ δὲν ἔμεινε μὲς 'στὴν Ἀνθολογία,
ὅποῦ γιὰ σὲ δὲν τῶπα.
Δὲν ἔχρω πιὰ 'στὴ ὀόξα σου τί ὀκβόλο νὰ ψάλω
κι' ἤθελα τὴν Πανσέληνο γιὰ μοῦτρο νὰ σοῦ βάλω,
καὶ 'στὸ λαιμό σου νὰ κριμῶ μ' ὁλόχρυστο σειρῆτι
τὴν Πεύλη, τὸν Λύγκειο καὶ τὸν Ἀποσπερίτη.

—

Π.—Τὸν ἥλιο γιὰ καπέλο σου καμαρωμένος βάλε,
'ξαπλώσου σὰν 'Αλήπασας μὲ τὴν Βασιλική.
κι' ἐμᾶς τοὺς ὁρὸ παρακαλῶ, Ἀλέξανδρε μεγάλε,
'στὴν φαλαγγά σου πάρε μας τὴν Μακεδονική.

—

Μ'ἐκείνη σου τὴν φαλαγγα μᾶς 'τρόμαξαν οἱ Φράγκοι,
μ'ἐκείνη σου τὴν φαλαγγα θά λείψουν κι' ἡ μπακίρας,
μ'ἐκείνη σου τὴν φαλαγγα δογκώνιες σὰν ἀφαλάγγι.
μ'ἐκείνη σου τὴν φαλαγγα φαλάγγι μᾶς ἐπῆρες,
μ'ἐκείνη σου τὴν φαλαγγα τὸν ἄμπακο ὁλαβάζεις
εἰς τῶν Ρωμηῶν τὰ βιολία,
μ'ἐκείνη σου τὴν φαλαγγα 'στὸν φαλαγγα μας βαζεις
τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια.

—

Μ'ἐκείνη σου τὴν φαλαγγα ψωμὶ καθένας θἄβρη
κι' ἐμεῖς χορταινοῦμε,
καὶ 'στὴν θλιὰ τὴν πρασινη καὶ 'στὴν ἐλιὰ τὴν μαύρη
μὲ ντίρτι τραγουδοῦμε :
«τῆς ἴλιγάς σου τὸ μαυράδι
ζωντανούς μᾶς παει 'στὸν Ἅδη».

—

Ὁ Βασιλιᾶς 'στὴ Μοκεδιὰ κι' ἡ στροῦγγ' αὐγατισμένη
καὶ σὰν παλιὸς Βουκέφαλος τὸ κράτος σὲ προσμένει.
Τὸ καβάλας καὶ φαίνεται μοιράζει 'στὸν ντουνιὰ
ποῦ κορτερεῖ στερλίνας,
κι' ἐκεῖνο τρέχει 'γρήγορο κι' εἰς κάθε σπιτσουνιὰ
τοῦ φτιγοῦν καβαλίνας.

—

Φ.— Ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος εἰς σὲ μετεμψυχώθη
καὶ μέσα 'στὸ κεφάλι σου ὁλακερος ἐχώθη.
Τοιοῦτον θὰ σὲ χαιρετοῦν οἱ μέλλοντες αἰῶνες.
πῶς εἶσαι ἀπαράλλακτος κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει,
κι' ἀκολουθοῦν ὀπίσω σου ὁλόψυχοι Μακεδόνες
ὡπὰν κι' αὐτοὶ ποῦ βγαίνουνε σὲ κάθε καρναβάλι
μὲ νυκτικὸ 'ποκάμισο βυζιλαις χρυσαὶς γεμάτο
καὶ μ' ἕνα κρανος χαρτινο καὶ κόρδωμα ποζάτο.

—

Τοῦ Μακεδόνος τὴν ψυχὴν καθένας ὅταν βλέπῃ
'στ' ὡραῖο του κορμί,
'στὰ νέα γραμματόσημα φωνάζει πῶς δὲν πρέπει
νὰ βάλουν τὸν Ἑρμῆ,
μὰ καθε φτερωτὸ Θεὸ καὶ καθε Βασιλέα
παράμερα ν' ἀφήσουν,
καὶ μόνο Μακεδονίστικα καὶ περιτεφυλαία
ἐπὶ νὰ ζωγραφίσουν.

—

(Κι' ἄλλο μεγάλο σύνταγμα 'μπροστὰ των σταματᾷ
κατάχρυσο σχιδόν,
καὶ μ' ἕν' ἀστραποβόλημα ὁλάκερος πετᾷ
ὁ πλάτανος Μακεδών,
καὶ 'στὸν Τρικούπη προχωρεῖ μὲ πάτημα τριζάτο
καὶ τοῦ 'μιλεῖ μὲ σοβαρὸ αὐτὰ τὰ παρακάτω.)

—

«Μέγας Ἀλέξανδρος ἐγὼ καὶ γίγας τοῦ πολέμου
μὰ τοὺς Θεοὺς ακριτζω,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν νεώτερον Ἀλέξανδρον τοῦ Κρέμου
ἐντρόμως γονατίζω.

—

«Ὅλα μου τἄθλα σοῦ δωρῶ, σοῦ δίνω τὸ μηλὸ μου,
τὸν θώρακα, τὰ ροῦχα μου καὶ τὸν Βουκέφαλό μου,
κι' ἀμέσως βγάλτου τὸν ὀρρὸ τὴ στροῦγγα νὰ ποτίσῃς
πρὶν τὴν προσβάλ' ἡ φθίσις.

—

«Ὅρίστε καὶ τὰ πέδιλα τὰ χρυσοκεντημένα
νὰ τὰ φορῇς μὲς 'στὴ Βουλὴ καθημερνὰις καὶ σκόλαις,
κι' ἂν ἀπ' τοὺς ὁρόμους ποδιανα τὰ βλέπῃς τρυπημένα
μὰ ὁλος τα 'στὸν μπαλωματὴ νὰ βαλῃ μεντζισόλαις.

—

«Ὅρίστε καὶ τὸ κράνος μου, κι' ἂν δὲν σοῦ παραρίσῃ
σὲ κάποιον Ἀστυφύλακα δός το νὰ τὸ φορέσῃ,
κι' ὅταν ἀκοῦς τριγύρω σου νὰ τσαμπουνοῦν τὰ πλήθη
σὺ λέγε τους κοκορισμούς...»
πάρε καὶ τοῦτο τὸ σπαθί, ἀποῦ μ' αὐτὸ ἐλύθη
ὁ Γόρδιος Δεσμός.

—

«Κύττα σπαθί, ποῦ δεύτερο 'στὴν κόψι δὲν τοῦ βγκίνει,
κι' ὅταν κομμιὰν ἡμέρα
ἰδῇς καὶ σὺ πῶς ἔφθασε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι
κόψε τον πέρα πέρα.

—

«Ἡ ὀξαις τῶν παληῶν καιρῶν καὶ τἄπειρα καλὰ των
ὅς εἶναι χερσιὰ σου...
πάρε καὶ τους ἐλέφαντος ἀπὸ τὰ κόκκαλά των
νὰ κάμῃς τέγαλμά σου.

—

«Τοῦ Μακεδόνος τοῦ νεκροῦ ἐξέπεσαν τὰ φόντα,
νίος προβάλλει Μακεδὼν ἐπὶ χρυσοῦ τεθρίππου,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα
ὁ κόσμος ἐληπρόνησε τὸ τίκνον τοῦ Φιλίππου.

—

«Πάτα μὲ τὸν Βουκέφαλο τὸν ἕνα κι' ἄλλον κόσμο,
μία φωνὴ σου μονοχὲ τὴν φαλαγγ' ἂς συναζῇ.
βάλε Μακεδονίστικα καὶ βγαλε τὸ τσυρτσῦλο.
καὶ τρομασμένος κι' ἔκθαμβος ὁ κόσμος νὰ φωναζῇ :
«μὲ τὰ Μακεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπίστηκα».

—

«Διαδοχός μου ἄξιος σὺ μείνε 'στὸν αἰῶνα,
κι' ὅταν πῶς ἐζωντάνεψα κανένας δὲν πιστεύῃ,
ἡ καθεμιὰ θ' ἀπαντᾷ θαλασσινὴ Γοργόνα
ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος πῶς ζῇ καὶ βασιλεύει».

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐχάθηκε κι' ἀρχίζει μουσικὴ
κι' εὐθὺς ἡ φαλαγξ φαίνεται ἡ Μακεδονική.
Ὁ κυρ Σωτήρας προχωρεῖ, καὶ 'στὸ δεξὶ πλευρό του
μεγάλη στέκει ἔκπληξη μὶ φέλλια στρεπτα,
κι' ὁ κυρ Βουτσοῦρης ἔρχεται μὲ τὸν κουδουνερό του
τραβῶντας ἀπ' ὀπισω του τους ἑκατὸν ἑπτά.

—

(Καθένας σέρνει δίπλα του καὶ τὸ πιστὸ σκυλί του
καὶ πιπιλίζουν κόκκαλα καὶ γρυζοῦν καὶ μορφάζουν,
ὁ δὲ Μακρὴς ὁ Πεξινὸς ἄπανω 'στὸ βιολί του
τραβᾷ κάτι ὀξαριαῖς, ποῦ 'στὴν καρδιὰ σὲ σφάζουν.)

—

(Τοῦ Σωτήρα ὁ χορὸς
ξεφωνίζει ζωηρός.)

—

«Εἴμαστ' ἑκατὸν ἑπτὰ προβατάκια τὰ καϋμένα,
εἴμαστ' ἑκατὸν ἑπτὰ 'στὸν Σωτήρα ὁρκισμένα,

Ὁ Μακεδὼν Ἀλέξανδρος, τολμῶ δὲ νὰ σᾶς εἴπω
πῶς εἶναι ἀπαράλλακτος εἰ ἴσος τῷ πρωτοτύπῳ.

εἴμαστ' ἑκατὸν ἑπτα... σας τιναξομε τὴν γοῦνα...
κτυπησέ την ὁυνατα, κυρ Βασίλη, τὴν κουδοῦνα...
εἴμαστ' ἑκατὸν ἑπτὰ καὶ πηγαίνομε ἀραία
νὰ φτιώμαστε ταντοῦ ἑκατὸν σφηνταρία.

—

«Ἐξομνεῖτε μὶ σαντουρὶς καὶ μὲ μιὰ μεγάλην ἅρπα
τὸν Σωτῆρα τὸν ἀκμαῖο...
'πρόφθασε κι' ὁ Θεοτόκης ν' ἀριθαρῇ μὲ τὸν Σκάρπα,
τὸν Ζαρδὸ καὶ τὸν Ρωμαῖο,
κι' ἡ Ζουλιέτα, ἡ κυρία Συμπολίτισσις τούτιστε,
ἐκ τοῦ ταφου της ἀνέστη.

—

«Τί δευτέρα γιὰ τους ἄλλους ἐξημέρωσι πικρή...
αὐγατίσαμε κι' ἐφέτος... τραβᾶ δοξαριαῖς Μακρῆ...
αὐγατίσαμε κι' ἐφέτος... τὸ βιολί σου μᾶς πεθαίνει...
ἀπὸ μιὰ χρονιὰ ὡς ἄλλη τὸ λιπᾶδι μας πληθαίνει,
καὶ θὰ 'ὄῆτε καμμιὰ 'μέρα εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ
τῆς ἀριστερᾶς τὸ κέρας νὰ γενῇ κι' αὐτὸ διξί.

—

«Κι' ὁ Σωτήρας, ὁποῦ σκάζει ἂν τους τύπους δὲν τηρήσῃ,
τὴ μιὰ στροῦγγα γιὰ τὸν τυπο σὲ ὁπό στρουγγια θὰ χωρίσῃ,
μὰ κανεὶς γιὰ τὸ Δεβλίτι μικὴν ἀντίρρησι δὲν θἄχῃ
ὅπως ἔκαναν πρό χρόνων 'στὴ Βουλὴ των κι' οἱ Ψιλλάχοι,
καὶ θὰ παύσουν ἀντιπαλοὶ νὰ τεντώνωνται λαιμοὶ
κι' ὁ Σωτήρας τὸν Σωτῆρα μοναχὸς θὰ πολεμῇ.»

—

(Πριβάλλει κι' ἡ 'Αριστερὰ μετὰ βοῆς μεγάλης,
μιὰ κουρελοῦ κυρία,
καὶ τὴν κρατοῦν' στὸ μπράτσο των ὁ Θοδωρῆς κι' ὁ Ραλλης,
κι' οἱ ὁδὸ μὲ μοῦτρα κρύα,
κι' ὁ Καραπάνος σκυθρωπὸς μὲ ἀκαρυσμένα μάτια
τῶν κουρελιῶν τῆς κουρελοῦς μαζεύει τὰ κομμάτια).

—

(Χιλιάδες τρέχουν 'πίσω της, χιλιάδες κι' ἐμπροστά της,
ἀλλ' ὅμως κι' 'Ανεξαρτητοι ἀκολουθοῦν πολλοί
τὴν παρδαλοῦς ρακένδυτον Μιγκλειότητά της,
κι' ἐκείνη μὶ τὴν δεξιὰν ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ.)

—

'Α.— Κυρία Συμπολίτισσις, τὴν ἐπαύρ καὶ παλι,
μὰ μὴ θαρρῇς πῶς εὔκολα θὰ σκύψω τὸ κεφάλι.
Δ.— Ἔχεις καὶ μοῦτρα καὶ μιλᾷς ἀκόμη, κουρελιάρα,
πρὸ πάντων δὲ σαλιάρα,
ποῦ δὲν φορεῖς ὡσάν κι' ἐμὲ στολίδια καὶ κορδέλλες,
μὰ ξέρεις μόνο σὰν γλωσσοῦ νὰ κόβῃς ταπαρέλλες ;
Ἐγὼ φορῶ μεταξωτὰ καὶ μαλλιαρὸ σαμούρι,
ξαπλόνομαι σὲ πούπουλα καὶ λούζομαι σὲ μύρα,
ἐγὼ δὲν εἶμαι, μάτια μου, σὰν τὴ δικὴ σου μοῦρη
κι' ἔχω σπουδαῖον σύζυγον, ὁποῦ τὸν λέν Σωτῆρα,
τὸν πρῶτον Ἀρχιστράτηγον τοῦ Πυροβολικοῦ,
ποῦ καθεμιᾷ του κανονιὰ δὲν πάει σοῦ κακοῦ.
Ἐμὲ κυρὰ Σωτήρεια ὁ κόσμος μὲ φωναζει
καὶ πιρπατῶ μὲ λύγισμα, καὶ περπατῶ μὲ ναζι,
καὶ μοῦ σηκώνουν τῆς αὐραὶς Σιμόπουλαι φωστῆρες,
ὁ δὲ χρυσὸς ἀντρούλης μου 'γιὰ μένα κατακόπος...
μὰ σὺ δὲν ἔχεις ὄνομα, καὶ χίλιοι ὁρὸ μνηστῆρες
σὲ κυνηγοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν νάσαι Πηνελόπη.
Καὶ μὲς 'στὸ τσας χαλὲ σου κανεὶς δὲν ξέρει νὰρα
ἂν λίγισκι κυρὰ Ραλλοῦ, ἂν λέγεσαι Θεοδώρα,
καὶ μὲ λαχτάρα μυστικὴ φεριάρεις τὰ Ταμεῖα
κι' ὁ κόσμος σὲ κατηγορεῖ ἐπὶ πολυγαμίᾳ.
'Α.— Αὐτὰ, κυρὰ Σωτήρινα, νὰ τὰ πουλᾷς ἀλλοῦ
κι' ἂν Θεοδώρα λίγωμαι, κι' ἂν λίγωμαι Ραλλοῦ,
νὰ μὴ σὲ μέλῃ τέσσερα καὶ μὴ μου τσαμπουνᾷς...
Δ.—Μὲ τοὺς μνηστῆρας Βόρειον ἄέρα κόκκαβε.
'Α.— Ἐγώμαι Βλάχα ζηλευτὴ καὶ Βλαχα 'παινεμένη,
ποῦχω τα πρῶτα προβατα, ποῦχω τα πρῶτα γίδια,
καὶ μὴ μοῦ κοκορεύεσαι παραπολύ, καύκενη,
γιατὶ μὲ τὸ κατσαρι μου σοῦ σπάζω τὰ παγίδια.
Δ.—Ὅ,τι κι' ἂν 'πῆς σοῦ 'πέταξε καὶ πάλι τὸ πουλάκι,
κι' ἂν νέα πάρω φορα
δὲν θὰ σ' ἀφήσω γιὰ μεζὲ αὖτ' ἕνα κοκκαλάκι,
Ραλλοῦ καὶ Θεοδώρα.
'Α. Ποιὸν τὸ πιαξίλωσις, κυρὰ τῆς ντουκλίτσας,
καὶ τώρα ποῦ καλὰ παιζει, ὁ Ψύλλας κι' ὁ Μανέτας,
ἐσυζαν τους μνηστῆρας μου. τὸν ἕνα σου θὰ σπάσω,
καὶ τότε θὰ σοῦ λείψῃ πιὰ τὸ ναζι καὶ τὸ πασο.
Δ.— Ἂν θέλῃς ξανακόπιασε.
'Α.— Τὴν γλῶσσα μου τροχίζω
κι' εἰς ὀρὸ κομματιὰ καὶ μισὸ μὲ τοῦτη σὲ ξεσχίζω.
Δ.—Γιὰ τὸν βραχνό σου τὸν λαιμὸ χρειάζεται γαργαρα.
'Α.—Πάψε τὴν εἰρωνεία σου, σουρτουκλεμὲ μαγάρα.

—

Δ.— Αἶντε τραβᾶ παραπέρα...
'Α.— Τὴν κακὴ ψυχρή σου 'μέρα.

—

Δ.— Τὴν κοιλιὰ μου τὴν γεμάτη
θὰ σοῦ δείχνω γιὰ γειάτι.
Κύτταξε χρυσὸ Δεβλέτι,
κύττα μπόλικο φουσφέτι...
γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
τρῶς καὶ σὺ κανδὼ, ἐγώ ;

Α.— Τὸν πιρίφραικο νὰ φᾷς,
μὰ θἀλυβῇ καιρὸς καὶ σὺ
σὰν κι' ἐμένα νὰ φορᾷς
ἀπὸ νήστειχα περισσή.
Ὅμως πάψε τὰ βριτίφρα
κι' ἀπ' τὰ τόσα σου στελίφρα
δῶσε μου μιὰ χάντρα σου
νὰ χαρῇς τὸν ἄντρα σου.

Δ.— Σκασι, ψόφησε, γρουσούζα,
κι' ἐμπρόστα μου στέκα σούζα.

(Ἡ Δεξιὰ Σωτήρενα σὰν πάπια τοῦ γιαλοῦ
στὰ νύχια της σηκόνεται,
καὶ μὲ τὴν Καραπανίνα, Θεοδώρα καὶ Ραλλοῦ
προφορικῶς τσακόνεται.
Ἡ μιὰ τὴν ἄλλη προσπαθεῖ καλλίτερα νὰ ἐρίσῃ,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος γιὰ νὰ τῆς ξεχωρίσῃ
σημαίνει τὸ κουδοῦνι του σὰν Ρουσσικὴ καμπάνα,
μὰ δὲν τἀκούει καθόλια γερὴ γλωσσοκοπάνα
καὶ πίρτει 'στὴν γειτόνισσα μὲ χίρια καὶ ποδάρια
καὶ τέλος πάντων γίνονται κι' ἡ ὅλη μαλλιὰ κουβάρια.)

(Ὁ Φασουλῆς περίεργος τὸν πόλεμο κιχλάρει
καὶ τραγουδῶντας τὸν λαὸ καὶ τὸ κλεφτοβασίλι
'στῆς ὁρὸ κυρατσὰς ρίχνεται μὲ ὅλη λογιῶν στηλιάρι
κι' ἀμέσως τὸ συμβολικὸ τελειόνει Κωμειδύλλιο.)

Μέσα 'στάλλα τὰ πολλὰ
κι' ἀπολύσεις τοῦ Μελᾶ.

Ἀφοῦ λοιπὸν κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν Μελᾶς
μᾶς ἔγινε μπελᾶς.
Ἀφοῦ κι' εἰς τοῦτον εἴπαμε νὰ λείψουν πιὰ τὰ λοῦσα
κι' ἀρλὰν κοντὰν τοῦ Δήμου του τὰ χρέη νὰ πληρώσῃ.
κι' αὐτὸς μᾶς ἐμβαγλαρώσε μὲ μίαν πανταχοῦσα
κι' ἴσως καὶ μ' ἄλλην σκέπτεται νὰ μᾶς ἐμβαγλαρώσῃ.

Ἀφοῦ μὲ τὸ Δημότιον 'κουφλοζύβηκε κι' ὁ Δῆμος
κι' ἕνας μουφλοζύγης χρωστεῖ 'στὸν ἄλλον τὸν μουφλοζύγη,
κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ δὲν ἐξοφλεῖ τὰ χρέη του πρεθύμως
μὰ μὲ τῆς πανταχοῦσας του πατόκορφα μᾶς λούζει,
ὁ δὲ Μελᾶς ἀγρίεψε εἰς τὰ καλὰ καθούμενα
ἂν κι' ἔπρεπ' ἐξ ἰδίων του νὰ δώσῃ τὰ ζητούμενα.

Ἀφοῦ καὶ τὸ Δημόσιον, ποὺ πρὸ καιροῦ ἐπῆρε
μὲ πλεῖστον στερλίνων,
καθὼς κρουτάπιρ μαρτυροῦν ὁρεῖλει σὺκ ὀλίγα
'στὸν Δῆμον 'Αθηνῶν,
κι' ἐκεῖνος ποὺ χρωστεῖ πολλὰ καὶ σήμερα κι' ἀργότερα
θὰ βγάζῃ ἐνταλμα γι' αὐτὸν, ποὺ χρωστεῖ 'λιγώτερα.

Ἀφοῦ τὴν Ψωροκώσταινα κι' οἱ Δήμαρχοι τὴν ρέβουν
καὶ 'στὴ δουλειὰ της ἤτυχη κανεὶς δὲν τὴν ἀρίνει,
μὰ τὸ Κυβέρνο τῆς γραφεῖς, ποὺ γρόσα τοῦ γυρεύουν,
μὲς 'στῶν ἀχρήστων τῆς πετᾷ τὸ βρωμερὸ κοφφίνι,
κι' ὅποιος παράκω τοῦ ζητεῖ ἂς ἔχῃ νὰ λαβαίνῃ,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς τὸ φρέσκο τὸν προσμένει.

Ἀφοῦ ποσῶς δὲν ὡρειλεν ὁ Δήμαρχος νὰ παίξῃ,
καὶ σὰν δὲν εἶχε χρήματα, πρὸς χεῖρ ἠτυχίας
ἔπρεπ' εὐθὺς μονάχης του 'στὴ φυλακὴ νὰ τρέξῃ
πρὶν πᾷ νὰ γυροτύλακες ἐντὸς τῆς Δημαρχίας,
καὶ νὰ κλεισθῇ 'στὸν Μιντρεσὶ καὶ νὰ μᾶς 'σῇ σπολλάτη
κι' ὄχι νὰ καταδίχνεται νὰ μας γυρᾷ τὴν πλάτη.

Ἀφοῦ κι' αὐτὸς μᾶς ἔβγαλε χρεωστικὰ λιμπρέτα
καὶ κρῖμα ποὺ τοῦ λέν πολλοὶ πῶς μοιαζει τοῦ Γαμβέττα,
ἀφοῦ ἂν εἶχε χρήματα 'δικά του κι' ὁ Σωτῆρας
θὰ 'πλήρων' ἐξ ἰδίων του τῶν δανειστῶν τὲς σπείρας,
ἀφοῦ κακὰ τὴν ἔμπλεξε κι' ὁ Δημάρχος Μιχάλης
μὲ Μιχαλοῦ Κυβέρνησι κακομοιριᾶς μεγάλης.

Ἀφοῦ θ' ἀνοίξουν 'γρήγορα καὶ βιβλία καὶ κατάστιχα
κι' ὅλα τὰ χρέη θὰ σβυσθοῦν μὲ μία γομολάστιχα,
κι' ἔτσι θὰ συμφωνήσωμε 'στὸ τωρινό μας χάλι,
ὡς ἔτσι νὰ γυρίσωμε 'στοὺς χρόνους τοὺς καλούς,
οὐδ' ἡ κυρία Μιχαλοῦ νὰ θέλῃ τοῦ Μιχάλη,
οὐδ' ὁ Μιχάλης νὰ χρωστᾷ λεπτὸ τῆς Μιχαλοῦς.

Ἀφοῦ τὸν Δῆμον τοῦ λοιποῦ μᾶς γράφει ἐν σπουδῇ
πῶς μήτε κἂν ζωγρικοιστὸ δὲν θέλει νὰ τὸν 'δῇ,
ἀφοῦ δὲν μᾶς 'χωρατεύῃ σὰν τὴν φορὰ τὴν πρώτη
καὶ σύξυλα τὸν ἄφησε εἰς τὸν Σηλυβριώτη,
κι' ὁ κόσμος, ποὺ τὸ μαλλωμα κυττᾷ μὲ τόσο χαζί,
ἀτρία τὰ καμπαίτιχα σου, Σηλύβρω μουο φωναζει.

Ἀφοῦ ποικίλα καὶ πολλὰ καθένας σαλιαρίζει
κι' ἂν ἀληθῶς ὁ Δήμαρχος γιὰ παντ' ἀπολυθῇ,
εὐθὺς καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Δήμου φοβερίζει
ὁλάκληρον μὲ τὸν Μελᾶ πῶς θὰ παραιτηθῇ,
καὶ τότε θ' ἀπομείνωμε μὲ τοῦτα τὰ καπρίτσα
χωρὶς τὸν Ζαχαρία μας, χωρὶς τὸν Ζαχαρίτσα.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν ὁ κύριος Νομάρχης μας ὀφείλει
προσωρινὴν ἀπόλυσιν 'στὸν Δήμαρχον νὰ στείλῃ,
κι' ἀπολυτίκιον γι' αὐτὸν νὰ συνταχθῇ τροπάρι
κι' ἀμέσως τὰ βρεμμένα του προσωρινὸς νὰ πάρῃ,
νὰ κράξῃ δι' γοναστιστὸς χωρὶς πολλὴ κουβέντα :
κυδν ἀπολύεις, Γόνατα, τὸν πρὶν ἀπολυθέναν.

Τὰ τοῦ Φραγκούδη Ὄνειρα, μυθιστορία νέα,
μὲ σφῆγκ καὶ νάτησε,
μ' Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως φρονήματα γενναῖα
καὶ γλώσσης γλαφυρότητα.
Πρὸς δύο μονάχα δραχμὰς, φιλομούσοι, τωόντι
καὶ πάρετε τὴν γρίγορα καὶ νὰ μὲ βιαστῆτε.

Θεόδωρος ὁ Πανζαρᾶς, παιδὶ ἀγαπητό,
μὲ τὴν εὐχὴ μας ἄλλαξε μαγαζεία, δακτυλίδι
μὲ Χριστουγεννιάτικη νόστιμη, κομψὴ ζητοῦσε,
τὴν Ἀγλαΐαν δηλαδὴ τοῦ Χάιτη Ἰσαΐαδη,
ὁ δὲ Ρωμηὸς 'στοὺς γάμους των γιὰ καὶ χαρὰ θὰ 'πῇ
'στὴν ὑγειὰ τὴν Ταπεσσίδενα, 'στὴν ὑγειὰ τὸν Ταπεσσῆ.

Θανάσης Μπαλανόπουλος, ἀμπορρῆπτικὴ πρώτης
εἰς τοῦ Αἰδίου τὴν δόλιν, ποὺ φίνο πρόγραμ φέρνει...
ἐπεὶ συναυλίαμε τραγικὴ, σπάνια στερεότυπη,
καὶ γούστο καλλιτεχνικὸ καὶ ρυθμὸν δὲν πέρνει.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κονιορτὸς πολύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενἀντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν οἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ καθε χρόνε — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρκυκα, κι' ὅπειος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ οὐ' αὐτὰ Ταχυδρομικὸν τέλη.

Νοεμβρίου δωδέκατη.
Λόγοι 'στὴ Βουλὴ βαρβάτοι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ὀγδοῆντα ἑξῆ,
ποιὸς γιὰ τοὺς ἀγῶνας ὕμνους δὲν θὰ πλέξῃ ;

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Κι' οἱ δύο πρὸς τὸ Σταδίον τὸ πάλαι συμβαδίζουν
κι' εἰς ἕναν καφφενὲ μικρὸ πηγαίνουν καὶ καθίζουν.)

Φ.— Σκύψε λοιπὸν καὶ φίλησε τὸ χῶμ' αὐτὸ μὲ πόνεν
τὸ τόσον σιβαστόν,
ὅπου πληθὺς τὸ 'πάτησε εἰς παρελθόντα χρόνον
ἐνδόξων παλαιστῶν.
Τί φίστικ πάλι θὰ γενῇ σὲ τοῦτα τὰ ρημάδια,
τί δόξα παλι κλασικὴ μᾶς κερτερεῖ, κισσιόν...
'στὸ χῶμ' αὐτὸ δὲν ἔσβυσαν ἀκόμη τὰ σημάδια
καὶ τῶν μεγάλων ποδαριῶν του Παρασκευαΐδη,
ποῦ πρὸ πολλοῦ. βρὲ Περικλῆ, ὅλο νύκτας καὶ ὅλο 'μέρας
ἐγύριζε 'στὸ Σταδίον σὰν τἄλογο 'στὸ μύλο,
κι' ἔτρεχαν ἀπ' ὀπίσω του παιδιὰ μὲ τῆς μητέρας
καὶ τέλος πάντων ἔγινε τῆς ἔριδος τὸ μῆλο.

Π.— Πῶς 'πέρασαν, βρὲ Φασουλῆ, τέτοιοι μεγάλοι χρόνοι !...

Φ.— Θέρρος, καθαίνει Περικλῆ, κι' ἡμέρα ξημερόνει,
ποῦ θὰ 'ξυπνήσουν τὴν ἠχὼ τῶν λέρων τῶν ἐρήμων
παιδιὰ νέων ἀθλητῶν καὶ παλαιστῶν ἀλκίμων,
ἀπὸ παντοῦ τῆς ράτσας μας θὰ φθάσουν θιασῶται,
προσπάθησε δέ, Περικλῆ, νὰ ζήσῃς ἕως τότε
κι' ὅλων τῶν ζώων τοὺς ὅρρους νὰ πίνῃς μονορούφι,
ἀλλοιῶς καθίνας θὰ σὲ 'πῇ μισέλληνα μαγκούφη,
ποῦ 'βρῆκες τὴν περίσταση γιὰ νὰ τὰ κακαρώσῃς
πρὶν τῶν ἐστεφάνων μας τῆς φέστας κεμαρώσῃς.

Π.— Θὰ κάνω κούρα, Φασουλῆ, μὴ σταζῇ καὶ μὴ βρέξῃ
γιὰ νὰ προφθάσω ζωντανὸς τὸ ἐννεναταξέξη.

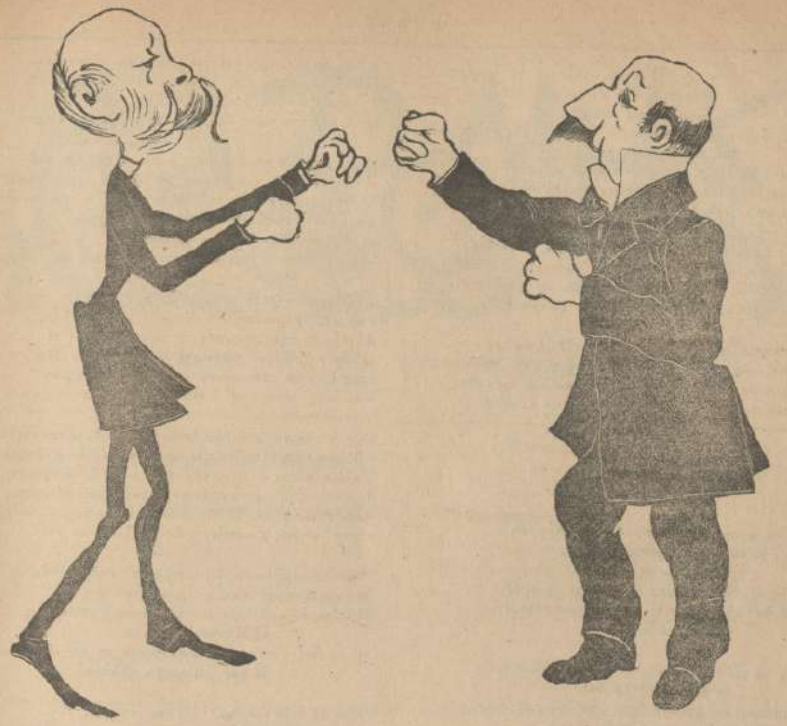
Φ.— Πλὴν κι' ὁ φίλος Κουβιρτέρ, ὁ Γάλλος ὁ Βαρόνος,
καὶ 'στοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἐφώναξε τὸ βῆμα
πῶς τὴν Ἑλλὰδ' ἀθάνατος τὴν περιμένει χρόνος
κι' ἡ δόξαις θἄβγουν ἡ παληκὶς μέσ' ἀπὸ καθε μνῆμα.
Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐστάθηκα 'στὸν ρήτορα κερσὶ
κι' αὐτὸς 'μιλοῦσε, μάτια μου, τὰ Γαλλικὰ φαρσί,
κι' ἐγὼ ποῦ τὰ κατάφερα νὰ μὴν τὸν καταλάβω
ἐφώναξα μὲ τοὺς λοιποὺς «Βαρόνε, μπράβο μπράβο»,
καὶ λόγ' ἠκούσθησαν θερμοὶ στομάτων κιχνιότων
κι' ὅλοι τὸν 'χειροκρότησαν οἱ Μαραθωνομάχοι,
γιὰ νἄναι δέ. βρὲ Περικλῆ, φιλέλλην ἐκ τῶν πρώτων
Ἑλληνικὰ χριώγραφα πιστεύω πῶς δὲν θἄχῃ.
Πρὸς ὅ! μᾶς ἐδεβαίωσε κι' αὐτὸς πεικιλοτρόπως
ὅτι κι' ἂν φαίνεται μικρὸς ὁ τῆς Ἑλλάδος τόπος,
ἀλλ' ὅμως εἶναι παντοτε ἡ ράτσα μας μεγάλη,
τοιούτους δὲ μᾶς θεωροῦν κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι.

Π.— Κι' ἐγὼ θαρρῶ, βρὲ Φασουλῆ, πολλαῖς φοραῖς σοῦ τῶπα,
ἀλλ' ὅμως σὺ μοῦ 'φώναζες «βρὲ φαμφαρόνε σώπα»,
μὰ τώρα ποῦ σοῦ τόσκαυξε κι' ὁ Γάλλος ὁ Βαρόνος
δὲν θὰ μοῦ λὲς καθὼς καὶ πρὶν πῶς εἶμαι φαμφαρόνος.
Καταλαβέ το πιὰ λοιπόν, ἀχόρτο κερκίτ...
πρέπει νὰ μινωμε μικροὶ γιὰ νἄμαστε μεγάλοι.
Τὰ περὶ μεγαλείου μας τὰ ξέρω καὶ τὰ ξέρεις,
γι' αὐτὸ, μωρὲ ζωντόβολο, κι' ὁ μέγας Μπουλοτιέρης
'στὰ μεύτσουνα τῶν δανειστῶν κατέβηκε μιὰ μπάτσα

νὰ μὴ χαθῇ τὸ σῶι μας καὶ μπαταλίψ' ἡ ράτσα.
Φ.—Καὶ μὴ νομίζῃς, Περικλῆ, πῶς μπόλιασεν Ἀργύρη
προθύμως θὰ 'ζοδέψωμε γι' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.
Γιὰ τοὺς ἀγῶνας μηδὲ μιὰ δὲν θὰ γενῇ θυσία,
μὲ χρήματα τὴν ὀξὺ των δὲν θὰ τὴν κυλιδώσωμε.
καὶ τούτους θὰ τοὺς βγάλωμε εἰς τὴν ὀημοπρασία
κι' ὅποιος τοὺς πάρῃ πιὸ φτηνὰ σ' ἐκεῖνον θὰ τοὺς δώσωμε.
Ἡ μὲν Ἑλλὰς τὸ Σταδιον προσφέρει τῶν προγόνων
κι' ἂς δώσουν ἄλλοι τὸν πλοῦτον πρὸς πέρας τῶν ἀγώνων,
ἐξίχασα ἐὰ νὰ σοῦ 'πῶ τοῦ Κουβερτὲν τὸ στόμα
πῶς εἶπε πρὸς τοὺς ἄλλους
ὅτι λογίζετ' εὐτυχὴς ὅπορος πατεῖ τὸ χῶμα
τῆς βαττες τῆς μεγάλης.
Κι' ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ, πῶς πρέπει γιὰ τὸ γένος
ἐπὶ γενναῖᾳ πληρωμῇ νὰ πέρνῃ καθε ξένος
εἰ ὅσου εἰσιτήριον γιὰ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
κι' ὄχι τὸ χῶμα τὸ σιπτὸν νὰ τὸ ἱερώνουν χάρισμα
κι' ἀρχαίων ὄνων ἱερῶν νὰ βλέπουν κεβαλίνας
καὶ ὥραιαν νὰ τέρπωνται μὲ τὸ γλυκὺ των γαάρισμα.
Π.—Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί!... μωρὲ μὰ τίνι τοῦτα!...
μὲ καρδιοχτύπι θὰ μετρῶ τῆς ὥρας τὰ μενοῦτα
ὡς ποῦ νὰ φθάσῃ σὺν Θεῷ τῆς ὀξύης μας ὁ χάρος
καὶ τότε ζήτω κι' ἡ πατρὶς κι' ὁ τροπαιοῦχος Θρόνος.
Φ.—Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί!... δὲν εἶμαι 'στὰ σωστὰ μου...
νὰ νὰ τοὺς βλέπω, Περικλῆ, γ' ἀρχίζουν ἐμπροστά μου...
γιὰ δὲς ἀνασηκόνεται τὸ κίτρινό μου δέρμα...
ἐὼ κυττῶ τὴν Ἄφεσιν, ἐκεῖθεν δὲ τὸ Τέρμα...
καπέρριψαν τὴν Τσαπλιγγα ... βοή, τριγμὸς καὶ κρότος...
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πριβόκινει πρῶτος πρῶτος,
κι' ὁ παλαιστὴς ὁ Θεοδωρῆς ἀντάμα μὲ τὸν Ράλλη
ταντόνεται καὶ σφίγγιται γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ κάτω,
ὅμως αὐτὸς ἀκίνητος δὲν γέρνει τὸ κεφάλι,
ποῦ πάλι μὲ περίσσιυμα εὑρίσκεται γεμάτο.
Ἀλαλαγμὸς ἀκούεται ἐκουραγιο, βρὲ παιδιά,
νὰ πέσῃ τὸ θηρίσιο,
ὅμως τοὺς ρίχνει καὶ τοὺς δηὸ μὲ μιὰ τρικλοποδιὰ
κι' ὅλους τοὺς πήνει κρύο.
Κι' ὁ Καρπάνος ἔρχεται μὲ βήματα μεγάλα,
ἄλλα κι' ἐκεῖνος πέφτει,
κι' εὐθὺς μὲ τὸν Σταυρόπουλο τὸ βαζει 'στὴν φυγαλα
σὰν νὰ τοῦ 'βαλαν νιφτί.
Ὁ νικητὴς ψηλὰ 'ψηλὰ τὸν σῶρκο του σηκόνει
κι' ἐνῷ καθένας τὸν κυττᾷ μὲ σαλιμμένη βιδα
ὁ Βασιλεὺς μὲ στέφανον ἔλαμπε τὸν στεφανονει
κι' αὐτὸς μασοῶντας τὴν ἐλιὰ καθίζει σὶ βαλβίδα,
κι' ἀντὶ Πινδάρου ὁ Μακρῆς ὁ Παξινὸς προβάλλει
κι' ἕναν γιαρὰ 'στὸν νικητὴ μὲ τὸ βιολί του φάλλει.
Π.—Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοί!... μὲ πιάνει κρύος τρόμος...
κατέρριψαν τὴν Τσκληγγα... θ' ἀρχίσῃ μίγας ὄρόμος...
πάλιν ὁ Λέρδος προχωρεῖ ἐκ μέσου τῶν ὀμίλων
κι' ὅπως ὁ περιβόητος Κροτωνιάτης Μίλων
φορτόνεται τοὺς ὄκνιστὰς ἀντὶ βιωδῶν 'στὸν ὦμο
κι' ἀμέσως πέρνει ὄρόμο,
καὶ τρεῖς φορεῖς τὸ Στάδιον μὲ τούτους σέρνει γύρα
κι' ὅλοι φωνάζουν ἐλελεῦ, ἀθάνατε Σωτῆρα,
Ὁποία νίκη τὸ μηκλὸ τῶν θεατῶν γανόνει!...
ὁ Βασιλεὺς καὶ δεύτερη φορὰ τὸν στεφανώνει,
μὰ στίφους καὶ τοὺς ὄκνιστὰς μὲ στέφανον κοτίνου,
τοὺς στέλλουν δὲ στεφανωτοὺς 'στὴν Πανηγιὰ τῆς Τήνου.

—

Ἀλλ' ὅμως καὶ μουφλοζύζηδων κυττάζω λεγεῶνες,
ποῦ παίζουν Κηρκίσα,
νὰ βγαίνουν πρῶτοι νικηταὶ εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας.
πρὸ πάντων δὲ 'στὸν Δίσκο.
Π.—Ποίων ἀγώνων εὐκλείων ἀνέτειλεν ἡμέρα
καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς κι' εἰς ὅλους...
κατακκῶμένε Φασουλῆ, τραβήξου 'λίγο πέρα
νὰ 'ὦ τοὺς Δισκεβόλους.
Πῶ! πῶ!... τί μοῦτρο κίτρινο σὰν δηὸ μηνῶν λεμόνι
κι' ἡ ζωχεσμένη γλῶσσα των κτυπᾷ 'στὸν οὐρανίσκο,
ὁ δὲ Τρικούπης ἐσβόρις γιὰ τούτους καμαρόνει,
γιατί αὐτὸς πρωταθλητὰς τους ἔβγαλε 'στὸν Δίσκο.
Φ.—Τὸ πρόσωπον τῶν ἀθλητῶν τὸ στῆθος μου ξεσχίζει...
ἀλλ' ὅμως ἐώπα, Περικλῆ... τὸ πένταθλον ἀρχίζει.
Εἰς τὴν παλαίστραν Ἕλληνες ἀκράτητοι πετοῦν
κι' εἰς ὅλα πρώτους νικητὰς οἱ κήρυκες τοὺς κράζουν,
καὶ τῶν ἀρχαίων ἀθλητῶν σκιαὶ μαὶ χαιρετοῦν
καὶ γιὰ τὰ νέα πένταθλα πινταλοσας μας μοιράζουν.
Ἀλλ' ὅμως καὶ κολυμβητῶν παράποτι σπανίων
κατέρχεται φουσάτο,
ὁ δὲ Τρικούπης κολυμπᾷ εἰς πέλαγος δανείων
χωρὶς νὰ 'βρίσκῃ πάτο.
μὰ πίρα πέρα τὸ περιᾷ μὲ δύο τρεῖς βουτιαῖς
κι' ἀρρεῦς ἀπ' τὰ βυθοὺνια του σκορπίζει καὶ φωτιαῖς.
Σωστὸ λειοντάρι 'στὴ στεριὰ, 'στὴ θάλασσα δελφίνι]
καὶ πρῶτος ἀφυγγαρᾶς...
ἕνα στεφάνι τῆς Ἀλλῆς καὶ γι' ἄλλους δὲν ἀφίνει
'στὴν μέθην τῆς χαρᾶς.
Π.—Βρὲ τί θὰ 'δοῦν τὰ μάτια μας!...
Φ.— Ὅλ' οἱ λαοὶ θὰ φρίξουν
καὶ τοὺς ἀγῶνας κήρυκες 'στὸν κόσμον θὰ κηρύξουν,
κι' ἂν 'στὰς ἡμέρας, Περικλῆ, τὰς εὐτυχεῖς ἐκείνας
ἀκόμη μαίνεται δεινὸς ὁ πόλεμος τῆς Κίνας,
εὐθὺς κι' αὐτὸς ὁ Λῆ-Χούη-Τσάγκ καὶ τέλλα τὰ καθέρματα
θὰ ρίξουν κάτω τ' ἅρματα,
θὰ γίνῃ ὁ' ὑπερτίμησις πισινῶν ἀξιῶν
κι' ἀνακωχὴ προσωρινὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν.
Π.—Βρὶ τί θὰ 'δοῦν τὰ μάτια μας!...
Φ.— Ὁποίου γεγονότος
θ' ἀξιωθῶμεν, ἀδελφέ, εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα...
μὰ λένε πῶς θὰ βραβευθῇ κι' ὅποιος θὰ φθάσῃ πρῶτος
ὠπὰν ἀρχαῖος "Ἀγγελος ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα.
Κι' ἂν ἔλαφρὸς καὶ γρήγορος σὰν πουπουλο κι' ἀγέρας
ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔλθω πρὶν καὶ μοῦ δοθῇ τὸ γέρας,
αὐτὰ θὰ 'πῶ 'στοὺς θιασους συντόμως καὶ βραχέως :
«Ἐκ Μαραθῶνος ἔρχομαι σὰν "Ἀγγελος ἀρχαῖος
χωρὶς νὰ φέρω τροπαια καὶ ν' ἀναγγείλω νίκας
κι' ἔτε παιδιὰ, νὰ σᾶς εἰπῶ, κι' ἐλευθερούτε θνῆσκε.
Τοὺς Πέρσας πλέον βλέπομεν χωρὶς πελμοὺς καὶ τρόμους.
μηδὲ βρυχῶνται στρατιὰ μὲ βρυχηθμὸν θηρίου.
κι' ἔγιναν λοῦστροι σήμερα 'στῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους
περιφανεῖς ἀπόγονοι τοῦ Σέρξη καὶ Δαρείου.
Ἐκ Μαραθῶνος ἔρθηκα σκεφτόμενος πατριώτης
γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ μετὰ χαρᾶς πῶς εἰς αὐτὴν τὴν ξέρα
ἰόρυθη μέγα τέμενος, λειποκοσμεῖον πρώτης,
κι' ὅλου τοῦ κόσμου οἱ λεπτοὶ κουρνιαζουν ἐκεῖ πέρα.
Κι' ἀντὶ νὰ 'ὦ τριγύρω μου ἐσπίδες καὶ πιδάρες
ἐπηλαλοῦσε 'πίσω μου καθένας κασοιδιάρης
καὶ μεδέμγνα τῆς σάρκες του, ποῦ τῆς σαπίζ' ἡ λώβα,
κι' ἔφαν' ἡ Νίκη κουρελοῦ μὲ τρυπημένη γόβα,
καὶ κοῦτσα κοῦτσα σὰν κουτσὴ κατιόλεε' ἐκ τῶν βράχων
καὶ πλεῖ πλεῖ 'στῶν λειρῶν τὰς στρατιὰς τὴν εἶδα,
καὶ τὴν ἀρχαίαν ἰδικλειαν τῶν Μαραθωνομαχων
ἐτκέπασει εια παντὸς ἡ λίπρα κι' ἡ κοσσίδα.

σημεῖον ὁλοφάνερον τῆς νέας προκοπῆς,
ὅπου δὲν 'βρίσκεις ἐπικων κατκλλιλον νὰ 'πῇς.
Εἰς τὸν ἀέρα 'χάρευαν τῆς λέπρας τὰ μιάσματα
κι' ἀπὸ τῆς Νίκης ἡ καλὴς καταζηρὸς καὶ στείρα,
καὶ τροπαιούχων μαχητῶν μ' ἐκύκλωσαν φαντασματα
καὶ μοῦπαν χαιρετίσματα νὰ 'πῶ πρὸς τὸν Σωτῆρα.
Ἔτε λοιπὸν περιχαρὴς 'στῆς Νίκης τὴν κοιλάδα
ὅσοι λεπροὶ μολύνετε τὴν ἔσπιλον Ἑλλάδα».
Αὐτὰ ποῦ λὲς πρὸ τοῦ λαοῦ θὰ 'πῶ τοῦ παρεστῶτος
ἂν τύχῃ νἄλθω πρῶτος,
κι' ἂν πρὶν ἀπὸ τὸ τρέξιμο δὲν σκάσω σὰν τουλοῦμι
βιβαίως θὰ στεφκνωθῶ κι' ἐκ μέρους τοῦ Δραγούμη.
Π.—Τί γίνεται καὶ τῆς Βουλῆς ἡ πεῖρα' ἡ ψωραλία;
Φ.—Ἤγκαν καμπόσοι Βουλευταὶ 'στὸν Ἀντιβασιλέα
καὶ τοὔπαν α Ἀντιβασιλεῦ ἀπόντων Βασιλέων,
μαθὲ τὸ Κοινοβούλιον πῶς κατκρτίσθη πλέον,
κι' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα θ' ἀρχίσ' ἡ λογοδιαρροια,
ὅποῦ τοὺς ὑπηκόους σου τοὺς τρίρει σὰν μαναρια,
κι' εἶθε καθένας ὑγιὴ καθ' ὅλα νὰ σὶ βλέπῃ
κι' ὅλην τὴν αἰωγενειαν ὁ Κύριος νὰ σκέπῃ.
Π.—Κι' αὐτὸς τί τοὺς κατἤντησε;
Φ.— «Ἀγάλλομαι τολὺ
ποῦ κατκρτίσθη ἐντελῶς τοῦ κράτους ἡ Βουλή.
Δὶν θὰ φιεθῶμεν δι' αὐτὴν μηδεμιᾶς θυσίας,
κανεὶς πιστεύω 'στὰ μιερὰ νὰ μὴν ἐνδιατρίψῃ.
ἐν τούτοις γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Τσκρου τῆς Ρωσσίας
ὁ θρίαμβος τῆς Ἀλεποῦς ἰφίτος θὰ μας λείψῃ
Ὁ δὲ μπαμπᾶς μου, Βουλευταὶ εἰ τὸ καλὸν πιθοῦντες,
ἐρωγι καὶ μ' ἐνίθεσε πολλαῖς δουλειαῖς μὶ φούντες,
γι' ἂν μὲ κυρᾶζουν κἄπποτε καὶ μὶ καταπονοῦν
ἀλλὰ δὲν ἀπαυδῶ,
κι' ὡς τότε ποῦ 'στὸ Σταδιον ἀγῶνες θὰ γινοῦν
πιστεύω νἄν' ἐὦ».
Π.—Κι' ὁ Παρθενὼν τέ γίνεται;
Φ.— Ὁ Τσίλλερ βιβκιόνει
πῶς κι' ἂν περάσουν, Περικλῆ, δὲν ξέρω πόσοι χρόνοι,
καμμία δὲν θὰ γκρεμισθῇ ἀθάνατη κολῶνα
κι' ὀρθὸς καὶ ντοῦρος θὰ σταθῇ καὶ τοῦτον τὸν αἰῶνα.
Μὰ μερικοὶ δὲν συμφωνοῦν κι' ἀντ' ἄλλων ἄλλα ψἄλλουν
καὶ γιὰ τὴν στερεότητα μεγάλως ἐμφιβάλλουν,
ὁ δὶ Τρικούπης σκέπτεται ἀπ' ἔξω νὰ καλέσῃ
σπουδαῖον ἀρχιτέκτονα ποῦ νὰ τὸν βιβκιώσῃ
ἂν πρὶν τῆς Κυβερνήσεως ὁ Παρθενὼν θὰ πέσῃ
γιὰ νὰ φροντίσῃ ὑπισοῦν νὰ μᾶς τὸν στερεώσῃ.
Π.—Καὶ σὺ τί λὲς;
Φ.— Ὅ,τι κι' ἂν 'πῶ πιντάρα δὲν σημαίνω
καὶ σήμερον κἂν αὔριον τὴν πτῶσιν περιμένω
γιὰ νὰ καθίσω μοναχὸς ἀπέναν 'στὰ σωστὰ μου
νὰ κλάψω τοὺς μουφλοζύζηδες καὶ τὰ πολλὰ των κρίματα.
Π.—Κἄποιος εἰς τὸ τραπέζι μας προσέρχεται μὲ τάχος...
Φ.—Ἴσως κανένας ἀθλητὴς καὶ Μαραθωνομάχος;
θἄκουτε πῶς ἐλέγαμε γιὰ τὸ παληὸ κακμάρι

Αὐτὰ τοὺς εἶπε καθαρὰ κι' ἀγρίως ἐξεμάνη,
ἀλλ' ἔξαρνα διέτρινε 'Αστυφυλάκων κράκη
καὶ τόκεψε κουμπούρι.

—

Β'.

Κι' ὁ Τρικούπης παρευθὺς
γιὰ τὴν ταξὶ χαλωθιὲς
τὰ στρατεύματα συναζει
κι' ὑπερύψηλος φωνάζει :

—

«Ὅλα τρίξετε κοντά μου,
προσφιλῆ στρατιώματά μου.
'Ακηλύθη ὁ Μελᾶς
κι' ἄλλος φύτρωσε μπελᾶς...
σήκω 'στ' ἅρματα, στρατέ...
Τόσες πόλεμες δὲν φθάνουν,
μὰ σηκώθηκαν νὰ κάνουν
τὸν ντελῆ κι' εἰ φοιτηταί.

—

»Βάλτε φίσια, κρανη, κάσκες,
πάρτε λόγχες καὶ τουφέκια,
καὶ γεμίστε τῆς παλάσκες
μὲ μπαροῦτι καὶ φυσέκια.

—

»Σπάστε κεθιὲς κεφάλι,
ποὺ τολμήσῃ νὰ σας βγάλῃ
μιὰ μονάχα τσιμουδιὰ...
κι' ἡ βροχὴ θὰ σας μουσκέψῃ
μὰ κανεὶς νὰ μὴ σαλέψῃ
ἀπ' τὴ θέσι του, παιδιά.

»'Εγκατήριον σημαίνει
κι' ἂς τρομάζῃ τὰ τεμένη
τῶν ἀρμάτων σας ὁ πλοῦτος...
ὅλοι βῆμα δυνατὸ
καὶ θὰ κάνω τὸ στρατό,
ποὺ νὰ λέτε ατσίνατ τοῦτος».

—

Γ'.

Ταρὰμ ταμτάμ, ταρὰμ ταμτάμ.. τριχάματα μεγάλα..
πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε, πιζούρα καὶ καβάλα,
κι' ὁ θελωμένος οὐρανὸς θυμὸ μεγάλο δείχνει
καὶ μιὰν ἀτέλειωτη βροχὴ μὲ τὸ τουλούμι ρίχνει,
καὶ βρίχει φίσια κόκκινα κι' 'Αστυφυλάκων κράκη
καὶ τοὺς ἐφίππους καὶ πεζοὺς ὥσὰν παπιὰ τοὺς κάνει.

—

Κι' ἐκεῖ ποὺ 'πρόσμεναν κι' αὐτοὶ μιὰ μέρα νὰ 'ουχάσουν
γιατ' ἤτανε Κυριακὴ καὶ τοῦ Κυρίου σχολή.
εἰς τὸ Πανεπιστήμιο τους 'πᾶγαν νὰ πουντιάσουν
κι' ἐκεῖ μὲ περιέργειαν τους ἐκυττάζαν ὅλοι.

—

'Αλλὰ κι' αὐτοὶ λοξοβλέπαν τὸ πρῶτο μὰς Σχολειὸ
κι' ἔσταζαν κρᾶνη κι' ἅρματα, πεζοὶ κι' ἐφίππων μοῦται.
κι' ἐβλαστημοῦσαν μέσα τους τὸν Κάδμο τὸν παλιὸ,
ποὺ 'στοὺς Ρωμηοὺς 'κουβάλησε τῆς ἕλφαις καὶ τῆς βῆτας.
καὶ τώρα ὁ Πρωθυπουργὸς τοὺς βαζει σὲ τρεχάματα
γι' αὐτὰ τὰ φωνογραμματα.

—

Καὶ ὅς του πισταμὸς βρεχῆς καὶ ὅς του τριγυρίζανε
καὶ μὲ τοῦ Ἔβ ρτ τὴν βρισιὰ τὸν Κάδμο σκυλοβρίζανε,
κι' ἕνας μὲ τῆς τουφέκας του τὸν κόπανο ἐκτύπησε
τὸν Πλάτωνα τὸν δύστυχη, κλεινὸν σοφίας θρίμμα,
κι' ἄλλος τοῦ Χιώτη Κορκῆ τῆς ὀρὸ πλευρᾶς ἐτρύπησε,
ἀλλ' ἀπ' αὐτὰς δὲν ἔτριξε μηδὲ νερὸ μηδ' αἷμα.

—

Κι' ἕνας βαρβάτος ἐζώνας τεντόνει τὸν λαιμὸ
καὶ 'στὸν μαρμαρινο παππα φωνάζει μὲ θυμό :
«ὁρέ κι' ποῖος ἀκίνητους μὲ γλῖπες :... δικλύδου
μὴν κόψω τοῦ μαλλί σου».

—

Δ'.

'Στὸν Πρωθυπουργὸ τρεχάλα πάει μιὰ ἐπιτροπὴ
γιὰ τὸν Ἔβερτ νὰ τοῦ 'πῇ,
ἀλλ' ἐκεῖνος ἀναγγέλλει 'στοὺς κυρίους φοιτητὰς
πῶς αὐγάτισε ἡ στρούγγα μ' ἄλλους δύο κατ' αὐτὰς.

—

Λέγουν πῶς τσιαύτην ὕβριν δὲν τὴν παρκσύρ' ἡ λήθη,
ἀλλ' αὐτὸς τους βιβλιόνει ὁ Μελᾶς πῶς ἀπελύθη,
λένε πῶς ὁ Ἔβερτ τρέπει τὸ βρισιὲς νὰ πληρώσῃ.
μὰ τοὺς λέγει πῶς τοὺς ὁρόμους ἀπὸ λάβαν θὰ τοὺς στρώσῃ.

—

Λένε τοῦτο τὸ βρισιὲς σὲ μπιλὰ πῶς θὰ μας βγάνῃ
καὶ θὰ γίνῃ δίχως ἄλλο μαθήματων ἐπεργία
ἀλλ' αὐτὸς τους βιβλιόνει καὶ πλατειὰς πῶς θὰ κατῇ,
περιβόλια, συντριβάνια, καὶ τριακοσέρτα σφαγεῖα.

—

Κύρ Σωτῆρα, τοῦ φωνάζουν, καὶ τῶν φώτων τὸ καμίνι
μὴν τὸ πέρνῃς γιὰ κοσμοῖδο,
μὰ τοὺς λέγει πῶς κι' ἐσεῖνος στὴν Κυβέρνησιν θὰ μείνῃ
καὶ θὰ γίνουν ὅλα ρόδο.

—

Ε'.

'Ο Πρυτανεις, ὁ Πρύτανις.. αὐτὸς τὰ φταίει ὅλα...
'στὴν Πρυτανεία πᾶνε
καὶ τοῦ φωνάζουν «Πρύτανι, καθὲ Σχολὴ μας σχόλα,
ἂν ἡ φωναῖς μας δέν ποθῇς ταύτια σου νὰ τρυπανεύῃ.
Κι' ὁ Πρύτανις ὑπόσχεται τὸ χρέος του νὰ κάνῃ,
μὰ μονάχα τὴν Νομικὴ τὴν κλείνει μάνι μάνι.

—

Καὶ ξερωνίζουν μὲ φωναῖς ἀκόμη πιὸ μεγάλαις :
«μιὰν κλεῖνῃς μονάχ' τὴ μιὰ νὰ κλείσῃς καὶ τῆς ἄλλαις,
ἀλλοιῶς θὰ γίνουν πράγματα καὶ φέστας περισσαῖς
καὶ τότε τὸ κιφάλι σου 'στὸν τοῖχο θὰ κτυπᾷς...»
κι' ὁ Πρύτανις ὑπόσχεται νὰ κλείσῃ τῆς μισαῖς,
ἀλλὰ τοῦ λὲν εἰ φοιτηταὶ ατὴν κλῶρα ποῦ τὴν πᾷς;
'Αλλα λὲς κι' ἄλλα μας κάνεις,
βγλθηκες νὰ μᾶς τριλλάνῃς».

—

Κι' ὁ Πρύτανις ἀθύμωσε καὶ θέλει καὶ δὲν θέλει
'στὸν Ὑπουργὸ Καλλιφρονᾶ μιὰ παντοχοῦσα στέλλει,
κι' ἐκεῖνος σὰν τὴν ἔδεσε τὸν 'πᾶγε ριπιτιέι
καὶ εἶχως τσιμουδιὰ νὰ 'πῇ τὴν στέλλει 'στὸν Μπουφέτη,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς τὴν ἔστειλε ἀμέσως 'στὸν Σωτῆρα
καὶ τὸ χαρτὶ κυκλοφορεῖ κι' εἰς ὅλους φίρνει γύρα.

—

Στέλλουν καὶ δεύτερο χαρτὶ μὲ πιὸ μεγάλο κρότο,
ἀλλὰ κι' αὐτὸ τὴν βόλτα του ἐπῆρε σὰν τὸ πρῶτο,
μὰ στέλλονται κι' ἀναφοραῖς ἀπ' ὅλον τὸν Μωρτὰ
μὲ χίλια ὀρὸ παράποια σπουδαῖα καὶ βαρειὰ,

Κι' ὁ Φασουλῆς ὡς ὕποπτος χρατεῖται φαφλατᾶς
δι' ὅσα τώρα γίνονται ἀπὸ τοὺς φοιτητάς.

καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι ὁ κόσμος ἐχαλοῦσε
κι' ὁ Δεληγιαννης 'τὴ Βουλὴ γιὰ τὸν Μελᾶ 'μιλοῦσε.

—

Νέα συλλαλητήρια σκαρώνουν δυνατὰ
κι' εἰς τοῦτο καθε φοιτητὴς γυρνόφτερος πετᾷ...
πάνε καὶ 'στὸν Διάδοχο, τοῦ λένε τὸ κακὶ τὸ,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος τοὺς λέει τὰ κακὶ τα.
Χάνομαι γιὰ τὰ γράμματα, γιὰ φοιτητὰς πιθαίνω,
γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο σχίζω τὴ γῆ καὶ μπαίνω.

—

Γυρίζουν 'στὰ Προπύλαια, ποῦ κόσμος τὰ ξεχείλισε,
καὶ λένουν ὁ Διάδοχος τί λογια τοὺς ωμίλησε,
κι' ἐπὶ τῆι ὁμιλίας του ἐντόνως ὁμιλοῦν
καὶ ξανάλὶν 'στὸν Πρύτανι καθε Σχολὴ νὰ κλείσῃ,
κι' ἐμπρὲς εἰς τὸ Προπύλαια μὲ ζήτω κουβαλοῦν
καὶ τὸν Ζωχιὸ τὸν Δόκτορα γιὰ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ.

—

Χειροκροτεῖ τὸν ῥήτορα ἡ φλογερὰ νεότης,
ἀλλ' ὅμως νὰ κι' ὁ Νερκισσὲς καὶ ῥέκτης Μιστριώτης....
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν ἐμπρὲς 'στὸ πλῆθος φέρεται
καὶ βγάζει τὸ καπέλο του κι' εἰς ὅλους λέγει «χαίρετε».

—

«Ἂν ἤμουν Πρύτανις ἐγὼ καθὼς τὸν Χατζιδάκη
ποτὲ δὶν θἔκανα, παιδιὰ, σὰν ὀρὸ χρονῶν παιδάκι,
γι' αὐτὸν τὸν Ἔβερτ ἤθελα πολὺ κακὸ νὰ γίνῃ
καὶ πέρα πέρα θἄκλεινα τὸ φλογερὸ καμίνι.

—

«Εἰς τὴν φιλοτιμίαν σας τὰ μαλιστα θαρρῶ
κι' ἀμέσως εἶμαι πρόθυμος πρὸς μαχὴν καὶ σφαγὴν,
καὶ μόνον μὲ τῆς μούρης μου τὴν ὠμορφιὰ 'μπορῶ
νὰ τρέψω ἐπιζαπάστας εἰς ἄτακτον φυγήν.»

Ϛ'.

'Εν μέσω τῶν κραυγῶν καὶ τῆς βοῆς
ἀκούει κι' ὁ Σιμιτλὲς ὁ ντελῆς
πῶς ἴσως νὰ γενῇ καμμία μαχὴ
κι' ἐπέρασε 'στὴ μέση του σιλαχί.

—

'Απάνω 'στὰ μουστάκια του κρεμᾷ
Γερούνδια Λατίνων προπατόνια,
καὶ μὲς 'στὴν καμαρα του πολεμᾷ
μὲ μάτρα Χωλιάμβων καὶ Γλαυκώνεια.

—

Κι' ὁ Φιντελῆς σπουδαίως σκανδαλίζεται,
κι' ὡς μαχειρᾶς ἁλὰς ἐκμαιστατης
ἀμέσως μ' Ἐγχειριδίων ὁπλίζεται
μισὸς Γραμματικῆς ἀρχιστατης.

—

'Ομως κι' ὁ Πικταζιὸς τρομερὸς
τ' 'Ομηρικὸν ἁρπαζει Λεξικὸ του,
καὶ καθε φιλολόγος σιδερὸς
ὡπλίσθη παρευθὺς μὲ τὸ 'δικό του.

—

Στίφη λογιωτατων ἐξορμοῦν
μὲ γένεια σκορπισμένα κι' ἀγριομαλλα,
κι' εἰς σχόλια καὶ ῥηματα χυμοῦν
καὶ μ' ὁμαλα ὁπλίζονται κι' ἀνώμαλα.

—

Πρεσβειῶν ταλαιπωροὶ θωρακοφόροι
Ρωμαϊκῶν Δικαίων δικηγοροι.
Μὲ νέα μανιφέστα καὶ παλιὰ
ἡ Θέμις προηγεῖται τῆς Συγκλήτου...
πρεβαίνει κι' ὁ Κωστῆς μὲ τὴν κοιλιὰ,
προβαίνει κι' ὁ Κρησσὲς μὲ τὸ σκυλί του.

—

'Αλλ' ὅμως μὲ τὸ μάχιμον ἀσκέρι
γενναίως προχωροῦν κι' ὑπερηφάνως
γιατροί μὲ νοσηλευτικὰ κι' νοσταίρι,
κι' ὁ πρῶτος χημικὸς ὁ Χρηστομάνος
ἐν μέσῳ σωστῆς ἀπελυμάνσεως
διὰ πολλῶν ὀζίων πολυχρώμων
τῆς Ἐπιστήμης τάγμα τερμένη
ἀπὸ βρισιὰς ὀξίστων 'Αστυνόμων.

—

Μὰ νὰ καὶ μιὰ φοιτήτρια λυρία,
τὴν ἐκαρίνει ἕλκυμος ἀνδρία...
Σκλαβάρει πρώτη πρώτη στὸν ἀγῶνα
κι' ὁ κότσος της 'στους ὤμους της σκορπίται,
κι' ὁ Φασουλῆς κυττᾷ τὴν 'Αμαζόνα
καὶ δός του μὲ τὰ δρὸ σταυροκοπίται.

—

Καὶ λέει μονηχὸς ὁ δυστυχής:
«εἰς τοὺς καιροὺς τῆς πρώτης ἐποχῆς.
ποὺ δὲν ὑπῆρχ' ἐλπὶς Ἰσοζυγίου,
ποιὸς ἄνθρωπος θὰ τόλεγε ποτέ
πὼς 'στὸν καιρὸ τοῦ πρώτου Γεωργίου
θὰ γίνουν καὶ γυναῖκες φοιτηταί; »

—

Εἰς τὴν γραμμὴν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
ἀλλ' ὅμως ἀεν σωστοὶ παλληκαράδες
ἀφόβως προχωροῦν μὲ τὸν Ζελώτα
κι' ὀλίγοι θεολόγοι νταγλαραδες.

—

Βλέπει τους πολεμάρχους ὁ Σωτήρας
καὶ νέας προμαντεύων συμφοράς
κτυπᾷ τους σιδήρους του πτερνιστῆρας
κι' εὐθὺς διπλασιάζει τὰς φρουράς.

—

Διπλάσιες στρατὸς περιπολεῖ
τῶν ἀνταρτῶν τὰ σκέρτσα καὶ τὰ πάσα,
καὶ τρίχουν 'Αστυφύλακες πολλοὶ
τὰ λάχανα νὰ κόψουν καὶ τὰ πράσα.

—

Ἡ σκαλίδα τριζει τῆς πατρίδος
μὲ τὰς παρακρατήσεις τῆς σταφίδος,
καὶ τσαμπουνοῦν χορτάτοι Βουλευταὶ
πῶς ὁ Μωρῆς ἐψόφησε τῆς πίνας,
καὶ γιὰ τὸν Ἔβερτ λέν εἶ φοιτηταὶ
ὅτι παρακρατεῖται 'στὰς 'Αθήνας.

—

'Αλλ' ὅμως θὰ τιλιῶσ' ἡ φανερία
κι' ἀμέσως γιὰ μεγάλη τιμωρία
τὸν Ἔβερτ θὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ 'μᾶς
καὶ μιὰς 'στὴν Ἐλευσῖνα θὰ τὸ στρώσῃ.
ποὺ τώρα μὲ τοῦ σίτου τὰς τιμὰς
'μπορεῖ κι' ἐκεῖ σιτάρι νὰ φυτρώσῃ.

—

Ἴσως αὐτοῦ παρυτὸν νὰ μὰς γυρέψῃ
ἀλλ' ἴσως κι' ἀπ' ἐκεῖ μὰς ἐπιστρέψῃ.
Κι' ὁ ὅλλους Φασουλῆς μ' ἀπελπισιὰ
τὸν Ἔβερτ ἱκετεύει νὰ γυρίσῃ
καὶ νὰ μὰς 'πῇ ντκασπο τὴν βρισιὰ
πρωτοῦ 'στὴν 'Ελευσῖν' ἀναχωρήσῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἄκου λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, νὰ σοῦ τὰ 'πῶ συντόμως,
ποῦ νὰ σὲ πιάσῃ τρόμος.
Ὁ Διληγιαννης 'μίλησε περὶ Μελὰ ὁριμὺς
κι' ἄκουσαν ὅλ' οἱ Βουλευταὶ κι' ἄκουσαμε κι' ἐμεῖς,
ἀλλ' ὅμως ψύλλους 'στ' ἄχυρα θαρρεῦσα πῶς γυρεύει
σὰν εἶπε τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοὺς νόμους πῶς παρίβη,
ὁ δὲ Τρικούπης ἀπαντᾷ ὅτι νόμοι καὶ ξενόμοι...
ὁ νόμος ἔλος κρέμεται 'στὴν ἰδική μου γνώμη,
καὶ μὲς 'στὴν πόρτα τοῦ κουρσοῦ ὅσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα,
ἐγὼμαι μ' ἑκατὸν ἐνιὰ καὶ σεῖς μ' ὀκτὼ κι' ἑξῆντα,
κι' ἔχω τὸν νόμο δίπλο μου καὶ τοὺς Δημάρχους παΐω
κι' ὅλοι μοῦ λένε μπράβο.
Μὲ τῆς ψηφοφορίαις μου σας ἔχω κάνει ντέφι
καὶ 'στὸν μιζὶ σὰς πίρνω,
κι' ὅταν δὲν γίνεται συχνὰ καὶ τὸ δικό μου κέφι
ὄρσε μὲς' στὸ Κουβέρνο.»
Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐρώνεξεν τὰ πρόβατα τῆς στάνης:
«καλὰ τὰ λές, ἀφροντικέ, καὶ πιὸ καλὰ τὰ κάνεις.»
καὶ νέα πάλιν ἔγινε κρυφὴ ψηφοφορία
κι' ἡ στρογγυλὴ τῆς ἀριστερᾶς ἀπέμεινεν 'στὰ κρύα,
καὶ κάποιος νεῖος σπανσυλίχασε κι' ἕνας γεννάτος γέρος
μὲ τῆς Συνταγματικοῦ ἐπήγανε τὸ μέρος,
κι' εὐθὺς 'στοῦ Βάλτου τὰ χωρὶς βερίσαν τὰ λαγοῦτα
κι' ὁ κόσμος ὅλος ἔλεγε ἐμωρὲ μὰ τίβαι τοῦτα;»
Ἔτσι λοιπὸν ἐτέλειωσε καὶ τοῦ Μελὰ ἡ φούρια
καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι τρεχάματα κανούρια,
καὶ γράφουν ἀπ' τὰ Ψιλήτρα καὶ τὴν Κυπριστίκ
πῶς εἶναι ζήτημα δεινὸν κι' ἐκ θέσεως κι' ἐκ φύσεως
καὶ καρτεροῦν ὁ Βασιλῆας νἀλθῇ ἀπ' τὴν Ρωσσία
ν' ἀκούσουν τι φρονεῖ κι' αὐτὸς περὶ παρακρατήσεως,
γιατὶ καὶ μία λέξις του δὲν ἔχει 'λιγο βαρος...
καὶ 'στὰ δικα σου, Περικλῆ... παντρεύτηκι κι' ὁ Τσάρος,
νέος δραστηριώτατος καλῆς εἰσαγγελίας,
μαζὶ μὲ τὴν πολυφιρον 'Αλίκην ἐκ τῆς "Εσπης,
πεπρωκιαμένην μ' ὑγρὰς καὶ χαρίτας ὁπκνίας,
τῆς Βικτωρίας ἐγγονὴν, ποὖχει μεγάλας σχέσεις,
καὶ στέλνει κι' ἀπὸ μέρους μου 'στὸ ζεύγος ὁρὸ-μπιλιέτα...
Π.— Ὄρσε λοιπὸν 'στὴ ραχη σου καμπόσαις γιὰ κουφέτα.

Ἡ Νίκη ἑορτάσθωσε τοῦ Θείου Λεωνίδα.
ἡ ἐπιφάνεια δηλαδὴ τοῦ Μπόμπη τοῦ 'Αννίνου,
τὸ πανάθλιον χαριέστατον κι' εὐθύμητον ἐπίβλα,
ἀτίμων ἐπινίκια καὶ σπαρτῶν πετεινῶν,
τὸ θὲ καινὸν τὸν πικηχὴν ἐν ὄψυσι ἑστερώνωσε
κι' ἐνσέρμως τὴν ἀγάπην του πρὸς τοιοῦτον διετράνωσε.

—

Ὁ προσφιλὴς μας συγγενὴς, ὁ Γρήγορος ὁ Πατούνας,
ἐν μέσῳ συγκινήσεων καὶ θαλασσοσουτούνας
ἀπῆλθεν εἰς Ἰονίους,
κι' εἰς τοὺτον κάλιν ὁ Ρωμηὸς ἀνέρελον τελεῖδι
καὶ πλοῦσιον εἰς χρήματα κι' ὑγείαν νὰ τὸν Πῇ
ἐπαύγασε' ἐκ καρδίας.

—

Ἠμερολεῖκται θέλγοντες εἰς τοὺς Κωνσταντινίδη,
ποικίλλοντες εἰς σχήματα, ποικίλλοντες εἰς εἴδη,
μὲ παρατάσσεις ἐκλεκτὰς παντοδαπῶν χρωμάτων,
κορυφάτοις, ἐκτάτοις, καὶ πάντων δὲ φυτοῖ,
πρὸς χρῆσιν ὅλων τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν Καπνεμπόρων,
κι' ἐφτὸς πλὴν χαλασμὸς μὲ τούτους τὸ γενῇ.

—

Χαιρέτησε ὁ τὸ στάδιον τιμῶν τοῦ γεωπόνου
ἥβη μὲ τὴν Χαρίλαον εἰς πάρον θελκτικὸν,
χαριεντίσθη ἀδελφὴν τοῦ Ι ἑπτοῦ τοῦ Σδρούνου,
ποὺ τὸ Μουσεῖον κυβερνᾷ τὸ Νομισματικὸν.
Ὁ δ' Ἱππέας μὲ χροὸν ἐπήνεσεν μεγάλα
εὐκτὴν γίλια ἑρὸ καλὰ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντὰ στὸ πολύ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα ξεῖναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσιλιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομεῖων τέλη.

Ἔκτη τοῦ Νοεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ λόγοι σταφιδόδων δεδαστοί.

Τετρακόσα ογδόντα κι' ὀκτὼ
καὶ τὸ φράγκο εἰς ζῆος φρικτό.

Στίχοι ποικίλης φύσεως περὶ πτρακρατήσεως.

—

Ἀπὸ τὰς Πάτρας ἔρχονται μεγάλοι στκφιδάδες
καὶ τούμπανα κτυπάνε,
φεγγοβολοῦν 'στὰ χέρια των κιριὰ Λαμπρῆς καὶ ὄβιες
καὶ 'στοῦ Τρικούπη πάτε.
Νὰ σοῦ τὴν 'ποῦμε ;... 'πίστε την τοὺς λέει μὲ καμάρι
κι' ἐκεῖνοι μὲ ξεφωνητὸ ἀρχίζουν τὸ τροπάρι.

—

«Καληοπιρούδια, τσίλιγκα κι' ἀρχιτσοπάννη πρώτε,
παλὶ τὴν παρακράτησι 'στὸ σπῆτι σου θὰ 'πούμε,
ὅπου κι' ἐφέτος 'λύσαξαν γι' αὐτὴν οἱ πκτριῶται
κι' ἐμεῖς στιγμὴ δὲν παυομε ταύτιχ των νὰ τρυποῦμε.

—

»Ἐπιτροπαῖς ἐπλάκωσαν ἀπ' τὸν Μωρῆ μὲ φόρα,
μὲ τούμπανα καὶ βρόντο,
νὰ σᾶς, τὴν φάλλουν μιὰ χαρὰ χωρὶς νὰ λείψῃ ὥρα
μέ πρίμο καὶ σεγόντο.

—

»Παρακρατεῖσκι 'στὴν 'Αρχὴ καὶ σὺ πρωτοτσοπάννη,
ὅπου γιὰ τύχη μας καλὴ μαι ἔπισις 'στὸ λῶτο,
κι' αὐγατισμένη βλέπωντας τὴν ζηλευτή σου στάνη
δὲν παύεις νὰ παρακρατῇς τὸ κόρδωμκ τὸ πρῶτο.

—

»Χαρὰ σὲ καθ' ἐπιτροπή, ὅπου μαζί σου μπλέκεται,
'λίγη σταφίδα φέρνομε καὶ πάρτην γιὰ πεσκέσι...
τὴν μύτη σου τὴν βλέπομε 'ψηλότερα νὰ στέκεται
καὶ παρακράτα τὴν 'ψηλὰ μὴν τύχῃ καὶ σοῦ πέσῃ.

—

»Ἐσὺ παῦ πειρισεύματα μᾶς ξερουρνίζεις τόπα
καὶ τῆς χιλιάδας τὰ μισὰ τὰ 'βρίσκεις τετρακόσα
χωρὶς μεγάλα ντραβάλκ, χωρὶς μεγάλο κόπο,
καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι θὰ 'βρῇς κανένα τρόπο.

—

»Ἔλκ, Σωτήρα, σῶσε την κι' ἀμέσως ψήρισέ την,
μέσα σ' ἀμπάρια βαλε την καὶ παρακράτησέ την,
καὶ παραγέμιζε μ' αὐτὴν τὸ κάθε σου μπιφτέκι
κι' ὥρα καλὴ 'στὴν πρύμνη μας κι' ὁ τίτοιος μας τουφέκι.»

—

Εἶπαν αὐτὰ οἱ Πατρινοὶ κι' ὁ Λόρδος ἀπαντᾷ:
«εἶλᾶτε πιὸ κοντὰ
νὰ ξαναπραγευθήσιτι τὸ λιγερὸ τροπάρι,
γιὰ σᾶς θὰ σφαῖξω σήμερα τὸ σιτευτό μοσχάρι.

—

»Αὐτὴν τὴν παρακράτησι ποτέ μου δὲν ξεχάνω,
μὲ σένα τὴν ἐπιτροπὴ κι' ἐγὼ τὸν νοῦ μου χάνω,
μὰ ποιὸ κιφάλι ἀδειανὸ
σᾶς εἶπε πῶς τὴν λησμονῶ :

—

»Κι' ἂν τῶπε τοῦτ' ὁ Θοδωρῆς
νὰ πᾷς νὰ μοῦ τὸν συγχαρῆς.

—

»Κι' ὁ Ράλλης ἂν τὸ τσεμπουνᾷ
μονάχ' ἀέρα κοπανᾷ.

—

»Κι' ὁ Καραπάνος ἂν τὸ 'πῇ
ποτὲ δὲν θἄχῃ προκοπή.

—

»Κι' ἂν τῶπε κι' ὁ μεγάλος Πὶτ
ἐξεκουτιάσθη καταμπίτ.

—

»Βρὲ σταφιδάδες; ἔννοια σας,
μὴ σέρνετε τὰ γένεια σας,
κι' ἐρέτος τόβαλα σκοπὸ
σ' ὅλη τὴ στρεύγγα μου νὰ 'πῶ
νὰ τὴν παρακρατήσῃ
χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

—

»Κι' ἂν δὲν τὴν θέλουν μερικοὶ
κι' ἀρχίσῃ νέα μουσική,
ἂς σκούξῃ τότε ὁ καθεὶς
πῶς χάνεται τὸ κράτος
κι' ἐγὼ τὰ χέρια παρευθὺς
θὰ νίψω σὰν Πιλάτος.

—

»Βρὲ σταφιδάδες, ἔντοια σας...
μὴ σέρνετε τὰ γένεια σας.
'Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά,
ὅλοι 'μιλεῖτε μου 'στ' αὐτί,
κι' ἴλατε τώρα, βρὲ παιδιά,
νὰ παίξωμε πινακωτή.

—

«Γιὰ καθενὸς τὸν ἀμανὲ
ξεβούλωτα ταύτιὰ κοκτῶ,
καὶ τοῦτος ἂς μοῦ λέγῃ ναὶ
κι' ἐκεῖνος ὄχι ξυνατό.

—

«Ἂς ἔλθ' ἡ Πάτρα ἡ κλεινή,
ἂς ἔλθῃ κι' ἡ Βοστίτσα,
ν' ἀκούσω καθεμιᾶς φωνὴ
καὶ καθεμιᾶς καπρίτσα.

—

»Ἂς ἔλθῃ κάθε κουτεντὲς
νὰ γίνῃ καραγκιόζ - μπερντές,
κι' ἐγὼ τὰ πόζια νὰ κουνῶ,
ν' ἀνοιγοκλείνω τὸν μπιρέ,
καὶ μιὰ χαρὰ νὰ συμφωνῶ
καὶ μὲ τοὺς μὲν καὶ μὲ τοὺς δέ.

—

«Ἔλατε, σταφιδάδες μου, ἔλατε περιδρόμοι,
ν' ἀκούσω κάθε γνώμη...
ὅσο 'μπορεῖς, ἐπιτροπή, μὲς 'στὴν Ἀθήνα μεῖνε.
καὶ σὰν τὴν παρακράτησι ἄλλος καϋμὸς δὲν εἶναι.

—

»Γι' αὐτὴν τὴν παρακράτησι ἔχουν καϋμὸ τὰ χείλη μας.
καθένας σήμερα γι' αὐτὴν πολλὰ τσιλιπουρίζει,
κι' ἂς ὄεσωμε σφιχτὰ σφιχτὰ μὲ κόμπο τὸ μαντύλι μας
κι' ὅποιος τὸν πιάσῃ, βρὲ παιδιά, ἐκεῖνος νὰ κιρίζῃ.

—

»Καὶ τώρα σύρ' ἐπιτροπὴ
σὶ καθὶ τσίλιγκ' ἀρχηγό.
καὶ πρόσεξε τί θὰ σοῦ 'πῇ
γι' αὐτὰ ποῦ σκέπτομαι κι' ἐγώ,
καὶ πέρνα κι' αὔριο, χαζή,
νὰ πιοῦμε τὸν καφφὲ μαζί».

Πάνε καὶ 'στὸν Θοδωράκη
μὲ σεβντᾶ καὶ μὲ μεράκι.

—

Καλησπερούδια, Θοδωρῆ,
τὰ τούμπανα κτυποῦμε,
καὶ μ' ἤχο πλάγιο βερὺ
θέλεις νὰ σοῦ τὴν 'τοῦμε;

—

Κι' ὁ Θοδωράκης βρίμεται :
«'πάστε την, Μωραΐτες μου,
ἡ σωτηρία κρέμεται
ἀπὸ τῆς φαβεριτάες μου».

—

»Παρακρατεῖ, κὺρ Θοδωρῆ, τὸ τόσο σου σακλέτι
καὶ μὲ τὸ κερὸ παράπονο κυττᾷς τὸν Βασιλιᾶ
πῶς ἄδικα παρακρατεῖ τὸν Λόρδο 'στὸ Δουβλέτι
καὶ τὸν ἀφίνει σ' ὅλους σας νὰ βάζῃ τὰ γηπλιά.

—

»Κιτρίνισι τ' ἀχείλι σου, δὲν εἶναι πιὰ κοράλι,
τὴν τραμουντάνα κοπανᾷς, λαλεῖς μὲ τὰ πιτούμενα,
κι' ὅλο παρακρατούμενος ἀντάμα μὲ τὸν Ράλλη
βλέπεις 'στοῦ Λόρδου τὴν βοσκὴ ἀρνιὰ παρακρατούμενα.

—

»Κρῖμα 'στὰ τόσα σας φιλιὰ μὰ κρῖμα καὶ 'στὴν ἕνωσι...
'μπροστὰ 'στὸν Λόρδο μὲ φωναῖς τὰ ροῦχα μας ξεσχίζομε
καὶ νέα μᾶς ὑπόσχεται ἀπὸ χρυσάφι κένωσι
κι' ἐμεῖς γιὰ νὰ τὴν χάψωμε τὰ δόντια μας τροχίζομε.

—

»Κυπαρισσάκι μας 'ψηλὸ καὶ πρόσωπο θλιμμένο,
μὴ τόσο τὸ Κορδόνι σου παρακρατῇς δεμένο,
λύστο σὰν πρῶτα, τέντωστο, κι' ἐμεῖς νὰ τεντωθοῦμε
κι' ἀπὸ τῆς δο τῆς ἄκραις του νὰ παρακρατηθοῦμεν.

—

Κι' ὁ Θοδωράκης ἀπαντᾷ : «Ἐπιτροπή, νταγιάντα,
παρακρατῶ, παρακρατεῖς, παρακρατοῦνται πάντα...
σὺκ ἔσται παρακράτησις σταφίδος περισσῆς
καθὼς μοῦ λέτε σεῖς,
ἀλλ' ἔστι παρακράτησις τῶν νόμων τῶν κειμένων,
τῶν φύρδην μίγδην κατ' αὐτὲς ἀτάκτως σκορπισμένων.

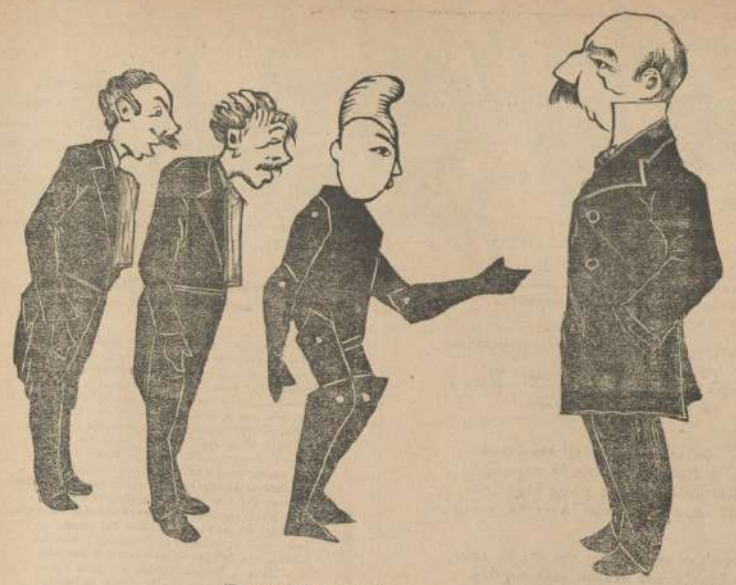
—

»Μετ' ἄλλων καὶ μονάχος μου γενναίως πολεμῶν
αὐτὴν τὴν παρακράτηκιν τῶν νόμων τῆς πατρίδος
αὐτοστιγμεὶ συντάσσομαι προθύμως μεθ' ὑμῶν
ὡς πρὸς τὴν παρακράτησιν τὴν ἄλλην τῆς σταφίδος.
κι' ἑνόνων κάποτε τὴν μὲν μετὰ τῆς δὶ συνάμα
μικτὸν ἐξάγω κρᾶμα.

—

»Κι' ἐκ τούτου πάλιν δεύτερον κι' ἐκ τούτου πάλιν τρίτον,
καὶ νέα διαδέχονται τὰ κράματα τὰ πρῶτα,
καὶ πόντον διαπλέομεν δυστυχιῶν ἀρρήτων
καὶ τὰ παρακρατούμενα θρηνοῦμεν καθιστῶτα,
καὶ παραπαίων πρεχωρεῖ καὶ ὀὴ παρακτῶν
καὶ πᾶς παρακρατούμενος καὶ πᾶς παρακρατῶν.

—

Σταφιδικὴ ἐπιτροπὴ
περίφροντις καὶ σκυθρωπή.

»Εἰς τοῦτα καταγίνομαι συνήθως, πατριῶται,
κι' ἂν ἀπ' αὐτὰ ποῦ σᾶς 'μιλῶ δὲν νοιώθητε κουκοῦτσι,
ἐν παρεμπίπτοντι σᾶς ἔλεγα καὶ τότε
ὅτι μὲ τρύπιο μιὰ φορὰ θὰ μείνετε παποῦτσι.

—

»Κι' ἐνόσῳ παρακράτησις εἰς ὅλα κυβερνᾷ
κι' ὁ Λόρδος πίνει μόνος του καὶ μόνος του κερνᾷ,
σταφίδες παρακράτησιν κανεὶς μὴ μουρμουρίσῃ...
ἀλλ' ὅταν νέας ἐκλογὰς ἐλέκτωρ κακαρίσῃ
τότε τὴν παρακράτησιν συλλάβετ' ἐκ τῶν ὤτων
καὶ φίρετ' την αὐθωρεὶ 'στὸν ἐν τοῖς πρώτοις πρῶτον».

Πηγαίνουν καὶ 'στοῦ Ράλλη
μὲ φόρα πὸ μεγάλη

—

Νὰ σοῦ τὴν 'ποῦμε;... 'πάστε την... «Καλησπερούδια, Μῆ-
μὲ τὴ στρακᾶ ρεπούμπλικα κι' τὸ πολὺ καπρίτσο, τσο,
καὶ σὺ γιὰ τὴν σταφίδα μας γιὰ 'πές μας τὰ 'δικά σου
κι' ἡ σωτηρία κρίμεται εἰς τὴν ρεπούμπλικά σου.

—

»Πὶς μὲ τὸν Εὐταξία σου, τὸν ῥήτορα Θανάση,
ὅτι κανένας σταφιδᾶς ποτὲ δὲν θὰ πεινάσῃ,
καὶ γιὰ τὴν παρακράτησι νὰ μᾶς παραφωτίσῃς.
ποῦ τὸν θυμό σου δὲν 'μπορεῖς νὰ τὸν παρακρατήσῃς.

—

»Ὅταν σὲ πιάσῃ τὸ μπουρὶ μουγγρίζεις σὰν τὸν ταῦρο
κι' ἔχεις κακὸ πονόδοντο γιὰ τὴν 'Αρχὴ τὴν τσοῦπα...
τὸν κὺρ Σωτήρα 'στὴ Βουλὴ τὸν εἶπες Χατζῆ Σταῦρο,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος σοῦσυρι ὅσα δὲν σέρν' ἡ σκοῦπα.

—

»Τοῦ κάκου ξαναφίλησες τὸν δόλιο Θοδωράκη,
τὸ φίλημά σας κρύο...
τζίφος κι' ἡ συμμαχία σας, κυμίνι Δημητράκη.
δὲν πέφτει τὸ θηρίο.

—

»Βγάζετε μέσα 'στὸ χαρτὶ τὰ γίδια σας πολλά,
ἀλλ' ἔξαφνα μὲς 'στὴ Βουλὴ τὰ 'βρίσκετε πὸ 'λίγα,
κι' ὁ κὺρ Σωτήρας πεταχτὸς ἀρχίζει νὰ γελᾷ
καὶ βλέπετε σὰν χάχηδες τὸν κάθε σας κολλήγα.»

—

Κι' ὁ Ράλλης εἶπε «δύναμαι δὲν ἔχω νὰ φωνάζω,
κουράγιο πιὰ δὲν μοῦμεινε μηδὲ ν' ἀναστενάζω.
Τέτοιο θηρίο δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ κατευνάσῃ
κι' ἀδίκως πάει κι' ἔρχεται τὸ μοῦσι τοῦ Θανάση.

—

»Ἀλλ' ὅμως σεῖς, ποῦ 'πήρατε τοὺς ἀρχηγοὺς παγάνα,
πρῶτοι σταφιδοκτήμονες καὶ Πετρινοὶ μεγάλοι,
μαθέτε πῶς κι' ὁ Βαλληνδὰς μὲ μιὰ φωνὴ καμπάνα
γι' αὐτὴν τὴν παρακράτησι τὸν «θέρκο του θὰ βγάλῃ,
κι' ὅταν τὸ σκούξῃ μιὰ φορὰ κι' ὁ Βαλληνδὰς ὁ Ναξιὸς
ὅλοι θὰ 'πῆτε «ἄξιος».

—

»Κι' ἂν κατὰ τύχην ἔξαφνα ὁ Χατζῆ Σταῦρος πέσῃ,
ἂν καὶ τοιαύτης πτώσιος δὲν ἔχωμεν ἐλπίδα,
ἐνώθημεν διὰ παντὸς, ἀλλοιῶς Θιὸς σχωρέσοι
τὴν συμμαχίαν τὴν ἐικλῆν καὶ σᾶς καὶ τὴν σταφίδα».

Πᾶνε καὶ 'στὸν Καραπάνο
κι' ἰρωτοῦν ἂν εἶν' ἐκάνω.

—

Νὰ σοῦ τὴν 'ποῦμε;... 'πίστε την...«Καλησπερούδια, τζόγια,
μὲ τὸ 'ψηλόιγνο κορμὶ καὶ τὰ μεγάλ' ἀνώγεια.
Μὲς 'στῆς παχαρατήσεως τὸ νέο πανηγύρι
μὴ μόνους μᾶς ἀφήτης...
μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Καΐρη
καὶ σὺ νὰ τὴν ψηφίσῃς.

—

Κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε βλέποντας πρὸς τὸ Παλάτι πέρα :
«Ἂς εἰμπορούσα νὰ γενῶ Πρωθυπουργὸς μιὰ μέρα
μαζὶ μὲ τὸν Καΐρη μου καὶ τὸν χρυσό μου Κώστα
καὶ τότε τὴν σταφίδα σας τὴν ἔκανα κομπόστα.

—

»Τότε 'στὸν φοῦρνο θἄστελνα τὸ κάθε γουρουνόπουλο
γεμάτο μὲ σταφίδες,
καὶ μιὰ χαρὰ θὰ τὄτρωγα μαζὶ μὲ τὸν Σταυρόπουλο
καὶ μ' ἄλλους σεβνταλῆδες.

—

»Τότε κι' ἐγὼ 'ψηλότερος ἀκόμη κι' ἀπὸ λεύκη
γιὰ νὰ περάσ' ἡ *Πρόοδος* πολλοὺς θὰ παραμέριζε,
μὲ τὴν σταφίδα μοναχὰ 'στοὺς φίλους θἄχα ζεύκι
καὶ τρώγοντας καὶ πίνωντας τὴν Ἄρτα θὰ 'φοβέριζα.

—

»Μὰ κι' ὅπως εἶμαι σήμερα κάτι γιὰ σᾶς θὰ κάνω,
κι' ὅταν ἀπουδαῖο ζήτημα καμμιὰ φορὰ τυχαίνῃ
νὰ πέρνετε τὴν βάλτα σας κι' ἀπὸ τὸν Καρκαπάνο,
ποῦ φίλους 'στὴν ἐξώπορτα καινούργιους περιμένει.

»Ἐλπίζω νὰ σᾶς ξαναϊδῶ
κι' ὁ νοῦς σας πάντα νἄν' ἐδῶ. »

—

Πᾶνε καὶ 'στοῦ Πὶτ τρεχάλα
καὶ τὸν 'βρίσκουνε 'στὴ σκάλα.

—

Νὰ σοῦ τὴν 'ποῦμε : ... 'πίστε την : «Καλησπερούδια, Πίτ,
ποὺ 'πατησες 'στὴν πήτ.
Καὶ συ τσοπάνης λίγισκι κι' ἂς εἶσαι ὄξω στάνη,
μονάχα τὄνομα τοῦ Πὶτ παρηγοριὰ σοῦ φάνει.

—

»Χωρὶς κανένα πρόβατο μὲ τόση στενοχώρια
σιμώνεις 'στὸ Κορδόνι,
ἄλλοι τραβοῦν μαζὶ μαζὶ κι' ὁ Πὶτ πηγαίνει χώρια
καὶ μόνος σὰν ἀηδόνι.

—

»Γι' αὐτὴ τὴν παρακράτηση 'μιλοῦν καὶ 'στὴν Ἀγγλία
καὶ σὺ σὰν Πὶτ βαρβάτος
κάνε 'στοὺς Ἄγγλους καὶ σ' ἐμᾶς καμμιὰ διδασκαλία
νὰ φωτισθῇ τὸ κράτος».

—

Κι' εἶπε κι' ὁ Κωνσταντόπουλος : «χαρῆτε, πατριῶται,
ἀφίνω τὄνομα τοῦ Πὶτ κι' πέρνω τὄνομά μου,
κι' ὅταν ἐμπρὸς καὶ 'πίσω μου κυτταζῶ πότε πότε
πῶς μήτε ἡ σκιὰ τοῦ Πὶτ δὲν καθεται σιμά μου,
καὶ βλέπω στρούγγυας ζηλευταῖς καὶ παρδαλαῖς σὲ χρώματα,
δίνω δὸ φάσκελα τοῦ Πὶτ καὶ λέω γιὰ τὰ κόμματα :

νἀ καοῦν νὰ γίνουν στάκτη
νάβγῃ τῆς καρδιᾶς μου τάκτι. »

—

«Ἐκεῖνο τὄνεμα τοῦ Πὶτ πολὺ τὸ παρακράτησα
καὶ μὲ τὴν παρακράτηση 'στὴν ἀγκινάρα 'πάτησα,
κι' ἂν ὅλκιμφα εἰς τὴν ἀρχὴ ὡσὰν φλουρὶ Βενέτικο
ἄλλ' ὕστερα γρουσοῦζεψα μ' αὐτὸ τὸ τσαναμπέτικο,
καὶ σεῖς ποῦ παρακράτηση φιρὶ φιρὶ ζητεῖτε
τὸν πρῶτο Πὶτ 'στὴ σκάλα του μὴ τὸν παρακρατεῖτε.»

—

Κι' εἰς ἄλλους 'πῆγαν σχέδια νὰ πάρουν περισσότερα
κι' ἐπέρασαν ἐλεεινὰ κι' ἐμεῖς ἐλεεινότερα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Δεῦτε 'στὸ φράγκο φόλωμεν ἀναβασίκες δύνους
μὰ κακλατοῦς βοὶ Περικλῆ, ριφῶντας κι' ἀλαγάνους.
Ἔκαθο καὶ τζῆ δυὸ ἐρκομὲς σκοπεύει νὰ περάσῃ,
ἀπῆρε θρόμο δύκαιτε, κι' Γκιοὺλ στῆς τρεῖς νὰ φθάσῃ.
Π.—Πῶς σοῦ φανίδη, φράγκον μου, κι' ἀνίδης ἐκεῖ πέρα
καὶ κάθε πρωτομάγερα τὸν ἔκανες Δὶ - Κάσουρα ;...
κατοῦς τὰ τζῆς 'στὸν οὐρανὸ τὰ καρφωῆς μιὰ μέρα
κι' ἐμεῖς θὰ σὲ κιλάδωμε ἀπὸ τὴ γῆ σὰν ἄστρα.
Φ.—Τοῦ φράγκου τὴν ἀνάληψιν ἐθέντες μερικοὶ
διὰ παντὸς ἀπέβλεπαν σουρσοῦλο καὶ βράκι,
κι' αἰρόντες ὡς παράλυτοι ἐπ' ὤμων των τὸν κράββατον
ἐβλέπαν ὁλολύζοντες πρὸς ὄρος ἀνυπέρβατον.
Π.—Μετὰ λαμπάδων καὶ ψαλμῶν νιάνιες καὶ παῖδες
παρέδιδεν ἀνέκραζαν πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας.
ἔρως ἡμεῖς δὲ φόλωμεν μὲ Βουλευτὰς μπεμπέδες,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τοῦ κράτους ὁ Μεσσίας.
Π.—Τοῦ φράγκου τὴν ἀνάληψιν οἱ πάντες θεκαάρεσι
θεῦτε πανηγυρίσωμεν ἀλλήλους ἀσπασάμενοι,
καὶ τὸ καλὸ μας ῥιζικὸ ὑμνήσωμεν εὐγλώττως,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τοῦ κράτους ὁ Μπαυρλάτος.
Φ.—Βλέπων τὸ φράγκον κι' ὁ Σωτὴρ πρὸς οὐρανοὺς νὰ φθάνῃ
ἀνίσταται κι' ἐζίστατο κι' ὀρθὸς ἐκυκάτο.
κι' εὐθὺς Ἀστυνομάκας δύτοδε μὲ κράνη
νὰ τοῦ τὸ εἴρουν εὐκορὰ ὀλίγον παρακάτω,
κι' ἐκεῖνοι τιφουλικήσαντες ἐβούρκαναν εὐθύς.
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται ὁ Τρ λ ἐπιλογῆς.
Π.— Κι' ἐγὼ κωρὶς ἐνερυνὼ :
«δῶτε Σωτῆρι τῷ κλινῷ
κι' αὖτῷ τῷ περισσεύματι,
τῷ σωτηρίῳ ψώματι.
Φ.—Δίζα λαῶν δι φόλωμεν ἐν τακτουρῷ κι' ὀρτάνοι...
σῖμοι! ὀρτῶν ἐκρούγατε κι' ὁ τζῆμων Δεληγιάννης,
ὀρώμοι δ' ἐκ τοῦ μετώπου του κατέρρεεν ὀρῶτος :
«ψιλὸς τὸ φράγκον ἔρβασε τὴν μίαν καὶ σαράντα
πάνων ἀμέσως μ' ἐστείλε Γιώργιος ὁ πρῶτος.
ἐνδόξως γὰρ δεδόξαται ὁ Λαρδος κατὰ πάντα».
Π.—Προ τῶν πυλῶν ἱστάμενος τοῦ Χρηματιστηρίου
ἐντὸς ἀκούω σιωπὴν βαθεῖ λομπετηρίου.
κενὸν δὲ βλέπω κι' ἔρημον παντὸς μεψελούζη πάγκο
καὶ μὲ φωνὴν περιπαθοῦς στεγνγλίου τερετίσματα :
« ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ τοῦ πῆς ἐλπίδα, φιορφορέτκο,
ὁ 'σῆς εἰς ἄθερκα τεύρανοῦ ὅτ' δίνους χαιρετίσματα.»

—

Τὸν Πλέσσαν τὸν περίπυστον μυσταγωγὸν τῶν θείων,
ποῦ τὸν ἐχειροτόνησαν Δεσπότην Ζακυνθίων,
τὸν ἄνδρα τὸν ἑξήκοντα κι' εἰς ἀρετὰς καὶ λόγον
μετὰ τῶν ἄλλων κι' ὁ «Ρωμιὸς» ἐνθέρμως τὸν συγχαίρει,
καὶ τῆς χειροτονίας του χρυσᾶ κουβέντα τρώγων
τρὶς ἀνακράζει "Ἀξιος καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ χέρι.

—

Ἡ τοῦ Ταμπάκη πάνδημος ἐν Σμύρνῃ ἀποθήκη
ἔχει καὶ γιὰ Σμυρνιώτικα καὶ ξένα θεριακλίκι
τσιγάρ' 'Αδάνας ξακουστά, τσιγάρ' ἀπὸ τὰ πρῶτα,
ὁποὺ μ' αὐτὰ μοσχοβολοῦν τοῦ καθενὸς τὰ χνῶτα.
Ὁδὸς Ἁγίας Φωτεινῆς, καὶ σύρτε μάνι μάνι...
ἡ μυρωδιὰ των κι' ὡς ἐδῶ μοῦ φαίνεται πῶς φθάνει.

Ἐν τοῦ Τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς. ὁδὸς τοῦ Προαστείου, κοντορτὸς παλύς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ψᾶμε κι' ἄλλα τόσα.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί —ἀπ' ὅλα πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς ὑμοῦσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου δεκάτη.
πατινάδα σκυλιοῦ 'στὸ Παλάτι.

Ποιοῦντος τετρακόσα κι' ἑνενῆντ' ἀκόμα.
γιὰ παρακρατήσεις λόει κάθε στόμα.

Κι' ἕνας σκόλος πατριώτης κάνει σερενάδα πρώτης.

—

(Γιὰ τὸ Παλάτι ξεκινᾷ κι' ὁ Γκιοὺλ τοῦ Φασουλῆ
καὶ πρὸς τὸν *Μῶψ* τοῦ Βασιλῆ λυπητερὰ 'μιλεῖ.)

Α'.

Γκι.— Ἤλθαν τ' ἀφεντικά μου 'στὰ περασμένο φύλλο
νὰ κάνουν πατινάδες 'στὸν πρῶτο μας ἀφέντη,
μὰ ξίχασαν νὰ πάρουν κι' ἐμὲ τὸν δόλιο σκύλο
νὰ ξανασκάσω κάπως μ' ἐκεῖνο των τὸ γλέντι.

—

Μὰ σήμερα μονάχοι ξεκίνησα κι' ἐγὼ
ὧν καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρύο ξυλιάζω καὶ ριγῶ,
κι' ἤλθα νὰ τραγουδήσω τὸ τακτικὸ τροπάρι
χωρὶς τ' ἀφεντικά μου νὰ πάρουνε χαμπάρι.

—

Σκυφτὸς καὶ ζαρωμένος κι' ὁ Γκιοὺλ τοῦ Φασουλῆ
γαῦ γαῦ εἰς τὸ Παλάτι φωνάζει κι' ὠμένα...
κι' ὁ Κάϊν ἐὰν εἶχε καμμιὰ φορὰ σκυλὶ
δὲν θἔτρεμε ποτὲ που κι' ἐκεῖνο σὰν κι' ἐμένα.

—

Ὦ *Μῶψ* χριτωμένε σκυλὶ Βασιλικό,
ποῦ τρῶς μὲς 'στὸ Παλάτι,
ἔβγα νὰ 'δῇς κι' ἐμένα τὸν Γκιοὺλ τὸν νηστικό,
τὸν σκύλο τὸν σακάτη.

—

Τὸ τέλος τὸ μοιραῖον κι' ἐμένα περιμένει,
'στὰς φλέβας μου δὲν ἔχω μήτ' αἵματος ρανίδα,
μοῦ λένε τὄνομά μου τὸ ῥόδον πῶς σημαίνει,
πλὴν μάθε πῶς δὲν εἶμαι μηδὲ παληροτσουνείδα.

—

Χαρὰ 'στὴν γενεά σου, χαρὰ 'στὸ ριζικό σου !...
ἐσένα σὲ ποτίζουν μ' ἀλόγρυσα ποτήρια,
ὅλο καὶ ταξειδεύεις μὲ τὸν ἀφεντικό σου
καὶ βλέπεις γάμους Τσάρων καὶ τόσα πανηγύρια.

—

Ἀπ' ὅλους ἀγαπημένοι, ἀπ' ὅλους ἐκτιμᾶσαι,
σκεπάζεσαι μὲ γούνας, σὲ μούσουλα κοιμᾶσαι,
καὶ τρέφεσαι μὲ κότσαις, μὲ φάσαις καὶ κοπόνια,
χωρὶς νὰ σὶ σκοτίζουν τῶν δανειστῶν κουπόνια.

—

Γιὰ κόκκαλα δὲν τρίχες 'στοὺς δρόμους—τί χαρά σου !—
σοῦζα 'μπροστά σου στέκουν εἰς ὅ,τι κι' ἂν ζητήσῃς,
καὶ σὺ μαζὶ των παίζεις κουνῶντας τὴν οὐρά σου,
χωρὶς ν' ἀναστενάζῃς γιὰ τὰς παρακρατήσεις.

—

Τρυφᾷς ἡμέρα νύκτα 'στῶν Αὐλικῶν τὰ χαῖρια,
ἡ γλῶσσα των γιὰ σένα βουτεμένη μὲς 'στὸ μέλι,
τὰ μαγειρειὰ ποτὲ σου δὲν τὰ κυτταζῆς ἄδεια
κι' ἂν ἀνιβῇ τὸ φράγκο πεντάρα δὲν σὲ μέλει.

—

Ἀπάνω σὲ σοφάδες σὲ βλέπω νὰ μακάζῃς
κι' ἀνέτως νὰ ρεμβάζῃς...
ὅλο καὶ χασμουριέσαι, ποτέ σου δὲν λυπᾶσαι,
καὶ φίλωτρο δὲν βάζεις.

—

Ποζάτος μπαινοβγαίνεις εἰς δώματα Βασίλεια
κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃς θὰ βγοῦν νὰ σὲ ταΐσουν.
κι' οὔτε πληρόνεις φόρους καὶ τέλη διαπύλια,
ποῦ λίνε τώρα τώρα πῶς θὰ τὰ καταργήσουν.

—

Βλέπεις τῶν ἄλλων σκύλιων τῆς δύστυχαις κοιλιαῖς
καὶ πρὸ πολὺ ξαπλάνεις τὰ τέσσερα ποδάρια,
καὶ τόσαις ἔχουν πάντα μές 'στὴν Αὐλὴ δουλειαῖς,
ποῦ μήτε τὰ σκυλιὰ των δὲν βάζουν 'στὴν ἀγγαρεια.

—

Μὲ κυνικὰ βριοῦδια ποτὲ δὲν σὲ λυποῦν
καὶ γιὰ τὸ γκιγίσμά σου ποτὲ δὲν σὲ κτυπᾶνε,
κι' ἀπάφορ ἀπάφορ θ' ἀκούσῃς μοναχὰ νὰ σοῦ 'ποῦν
σὰν τύχῃ 'στὸ κυνήγι τῆς 'Αλεποῦς νὰ πᾶνε.

—

Κι' ἂν παραφᾷς μιὰ 'μέρα κι' ἰυκοίλιος γενῇς
καὶ μαγαρίσῃς κάπου,
γι' αὐτὸ τὸ ριζίλικι δὲν θἄχει γρῦ κανεὶς
καὶ δὲν σοῦ λέγει ἐντράπου.

—

Ἄχ ! πῶς καλοπερνᾶνε κι' οἱ σκύλοι 'στὰ Παλάτια
καὶ πῶς γι' αὐτοὺς ζηλεύουν σκυλιὰ τουρλοῦ τουρλοῦ...
γιὰ κύτα. Μώψ, τριγύρω... σὲ τρῶνε μὲ τὰ μάτια
ἡ σκύλαις ἡ βαρβάτσαις τοῦ κύσιμου τοῦ καλοῦ.

—

Καὶ σὺ σὰν σκύλος πρώτης τῆς ἔχεις ὅλκαις σκλάβαις
αὐταῖς τῆς ἰρτολάβαις,
κι' ὅταν δὲν σοῦ γουστάρῃ καμμία ἐργελάβα
τῆς λὲς μὲ πόζα «τραβᾶ»

—

Μὰ 'ρώτησε κι' ἐμένα τὸν Γκιούλ τὸν κοκκαλιάρη,
ὑποῦ ταριεντικοῦ μου μιὰ μποῦκ' ἂν τοῦ γυρίψω
ἐκεῖνος μὲ χορταίνει μὰ οὐνατὸ στηλιάρι
κι' ἀλύπητα μ' ἀφίνει σὲ μιὰ γωνιὰ νὰ ρίψω.

—

Κι' ὅταν ἡ καθε σκυλα μὲ βλέπῃ ἀχαμνὸ
καὶ σκέλεθρο γυμνό,
τὴ ρέχη της γυρίζει μὲ πάτσο καὶ μὲ ναζι
κι' ἀμέσως σοῦστ τοῦ ὁρόμου ψωρόσκυλο» φωνάζει.

—

Ἀλλ ὅμως κι' ἂν ἡ σκύλα τὴ ραχη δὲν μοῦ στρίψῃ
ἐγὼ γιὰ κόρτε σκύλας δὲν ἔχω ὁὐλου κέρι,
κι' ἀπ' τῆς συρταῖς λιγοῦραις καὶ τῆς ἀνατριχίλκις
δὲν μοῦμπηκε κουράγιο νὰ κυνηγῶ τῆς σκύλαις.

—

B'.

Μὲ τῆς στεγνῆς μου τῆς φωνῆς τὴν στυγερὴ βρκχνάδα
ἤλθα νὰ κανω καὶ γιὰ σὶ μιὰ σκυλοπατινάδα,
κι' ἔβγα 'λιγάκι νὰ μὲ 'δῇς πρωτοῦ νὰ τὰ τσιτώσω
χωρὶς κουδουνι στὸ λαιμό, χωρὶς καμμία χάντρα...
καλὰ τὸ λὲν πῶς τίποτα δὲν φιγουράρει τόσο
παρ' ἄνθρωπος ἀπὸ γενειὰ καὶ σκύλος ἀπὸ μάντρα.

—

Ἔχθὶς προχθὲς ἡ Φασουλῆ γιὰ κάρβουνα καὶ λάδι
ἐρέμβαζε πολύ,
κι' ἐγὼ γλυκὰ ξιρόγλειφα τὰ δηό του τὰ ξερόδια
σὰν πονηρὸ σκυλί.

—

Ὅμως αὐτός, ποῦ δύσκολα 'στὸ νόημά μου μπαίνει,
ἔκανε τὰ γλειφίματα πῶς δὲν καταλαβαίνει,
ὡς ὅτου πιὰ τοῦ φώναξα μὲ τόνο θλιβερό :
»Θυμᾶσαι, κὺρ ἀφέντη μου, ἐκεῖνον τὸν καιρό,
ποῦ μαύρους δὲν ἐβλέπαμε καθόλου σοβαρᾶς
καὶ δέναμε λουκάνικα 'στῶν σκύλων τῆς οὐρᾶς ;»

—

»Θυμᾶμαι, μοῦπε, σκύλε μου καὶ θὔμα μαύρης μοίρας.
τότε κι' ἀφέντης καὶ σκυλὶ ἐπάχαινε σὰν χοῖρος,
μὰ τότε σὰν καὶ σήμερα δὲν εἴχαμε Σωτῆρας,
ἀλλ' οὔτ' ἐμὲ δὲν μ' ἔλεγαν ἱππότην τοῦ Σωτῆρος.

—

»Ἀδύνατον νὰ προσκυνῇς Θεὸν καὶ Μαμμωνᾶ
καὶ κάθε κράτος, σκύλε μου, ἢ πρέπει νὰ πεινᾷ
κι' ἕνα Σωτῆρα νἄχῃ,
ἢ πρέπει δίχως φωτεινὴν Σωτῆρος ὀπτασίαν
μὲ περισσεύματα σωστὰ καὶ μὲ τροφὴν πλουσίαν
νὰ τρέφῃ τὸ στομάχι.

—

»Κι' ἂν κλαίω κάποτε κι' ἐγὼ μὲ Γκραββαρίτη λύρα
γιὰ τὸν ντουνιὰ τὸν ψεύτη,
μὰ δὲν 'μπορεῖς νὰ καλοτρῶς καὶ νἄχῃς καὶ Σωτῆρα
γιατὶ πιλὺ σοῦ πίφτει.

—

»Ὦ γέννημα τρισαθλιον ἐλεεινῆς μητρός,
δὲν ἐπιτρέπει εὔκολα τὸ Σύνταγμα νὰ τρῶγῃ,
κι' ἂς λείψουν τὰ γλειφίματα καὶ τὰ πολλὰ σου χαΐρια.
ὅλα τὰ νοιώθω, σκύλε μου, καὶ τὰ καταλαβαίνω,
μὰ τἀπαυτὰ μὰς σήμερα θὰ γίνουν παξιμαδια
καὶ μ' ἔμαθε τὸ Σύνταγμα εἰς ὅλα νὰ σωπαίνω.

—

»Δὲν βλέπεις τῶν ρητόρων μας τὰ τόσα ξεσερκώματα,
καὶ δὲν ἀκοὺς κι' εἰ Πυργιώτ πῶς σηκωθῆκαν τώρα
καὶ γράφουν 'στὸν Πρωθυπουργὸ πῶς ἔχουν γίνει πτώματα
καὶ νὰ τους στείλῃ γρήγορα κιμωλία νεκροφόρα ;

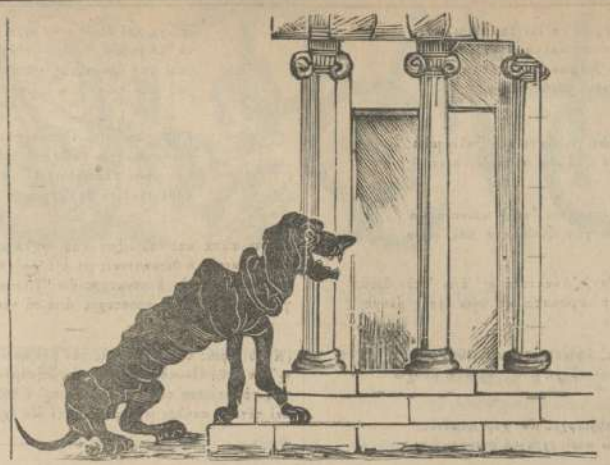
—

»Δὲν ξέρεις πῶς 'στὰ Σκλωνα δὲν σφάζονται κριάρια
καὶ 'στοῦ Σωτῆρα τὴν ποδιὰ πῶς λόγνουν παλληκάρια,
ὅτι κι' ἡ παρακράτησις, ποῦ λύσσαξι τὰ πλήθη,
ἦταν μιὰ φοῦσκα κι' ἔσκασε, καπνὸς καὶ διελύθη,
κι' ὁ Κριστενίτης 'στὴ Βουλὴ σὰν πρὶν δὲν θὰ πηγαίνῃ
κι' ἔμειναν ὅλοι κουζουλοὶ καὶ παρακρατημένοι ;

—

»Δὲν ξέρεις πῶς κι σχίσεις μας δὲν εἶναι ὁμαλαὶ
μαζὶ μὲ τὰ χασάπικα, βρὲ σκύλε μου χαλέ ;
δὲν βλέπεις καὶ τὴν Φασουλῆ πῶς δὲν φορεῖ λαχούρια
κι' οὔτε ποδόγυρο μ ἐκρὺ νὰ σέρνῃ κάθε φρόκαλο.
καὶ μόνον ὅταν ἔρχεται Πανσέληνες καινούρια
ὀλίγο κρέας βλέπομε, κι' αὐτὸ πιτσὶ καὶ κόκκαλο ;

—

»Καὶ δὲν ἀκοὺς πῶς 'στοὺς Ρωμηοὺς προλέγουν τόσοι μάγοι
πῶς θἄλωντας μὴ θέλωντας θὰ γίνουν φυτοφαγοι,
καὶ μάθε, σκύλε μου, καὶ σὺ νὰ τρῷς μονάχα χόρτο,
ἀλλοιῶς, καϋμένε, μόρτο.

—

»Καὶ δὲν κυττᾷς πῶς ἴσριξε καὶ τὸν Σωτῆρα βία
ἐκεῖνον τὸν συμβιβασμὸν νὰ κάμῃ τὸν σωτήριον,
καὶ δὲν θυμᾶσαι, σκύλε μου, τὸν σκύλο τοῦ Τωβία.
ὁποῦ τὸν ὁρόμον ἔβειχνε εἰς τὸν τυφλὸν του κύριον ;

—

»Ἀλλ' ὅταν καὶ τῶν δύο μας τὰ μάτια τὰ στραβὰ
ἡ πεῖνα τοῦ Ρωμαίικου στραβώσῃ πιὸ πολύ,
γιὰ 'πές μου ποιὸς στραβοὐλιακας τὸν ἄλλον θὰ τραβᾷ ;
ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του, ἢ τοὔτος τὸ σκυλί ;»

—

Καὶ τότε τοὔπα θλιβερά : παραιτῆσε τὰ λόγια
κι' ἂν μὲ λυπᾶσαι δῶσε με τοὐλάχιστον 'στὸν μπόγια.
Ἂς πάῃ κι' ἕνα μπόσικο σκυλὶ γιὰ τὴν πατρίδα,
ἂς σπάσῃ 'στὸ κεφάλι μου τὸ πιὸ χοντρὸ ματσοῦκι,
ἀλλοιῶς ἀπὸ τὸ κρέας σου θἄπαρω μιὰ μερίδα
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας θὰ πᾷς εἰς τὸν Παμπούκη.»

—

Κι' ἐκεῖνος μοῦπε : «κάθισε, παληόσκυλε, 'στὴν κώχη.
δὲν θὰ βαστάξω νὰ σὲ 'δῶ 'στοῦ μπόγια τὴν ἀπόχη.»
Καὶ τοῦ ξανάπα : ακοῦρε κι' ἀφέντη Φασουλῆ,
δὲν βλέπεις τὴν κατάντια σου, μὰ θέλεις καὶ σκυλί ;»

—

Γ'

Ἄλλα σκυλιὰ σὰν βλέπω ἐκεῖ ποῦ τριγυρίζω
'στὰ κόκκαλα νὰ πίφτουν μὲ θράσος κυνικόν,
τὰ μάτια μου γουρλώνω καὶ μόνος ψιθυρίζω
πῶς εἶναι ὄιχως ἄλλο σκυλιὰ Τρικουπικῶν.

Κατακαϋμένη μάνικα, γιατὶ δὲν ἤσουν στεῖρα ;
κλωτσιαῖς μοῦ δίνουν ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί...
ἂς ἤμουν ἕνας σκύλος τῆς στρούγγας τοῦ Σωτῆρα,
ἂς ἤμουν κἂν ὁ σκύλος τοῦ Βουλευτοῦ Μακρῆ.

Προχθὲς σὲ μία μαντρα σκυλιὰ καλοθρεμμένα
καμπόσα κοκκαλάκια ξεράγλειφαν κοινᾷ.
μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κι' ἐμένα;
δὲν δίνομε, μοῦ λένε, εἰς ὅποιον τσαμπουνᾷ.

—

Ὦ μάννα παληοσκύλα καὶ ράτσα ψωραλία
ἐμοῦ τοῦ φουκαρᾶ...
Ὦ Μώψ, μεγάλον ἔχεις ἀφέντη Βασιλέα
κι' ἐγὼ καλαμαρᾶ,
ποῦ τὰ χαρτιὰ γεμίζει μὲ στίχους κυνικοὺς
καὶ σὺ καμαρωμένος γιλᾷς σὰν τοὺς ἀκοῦς.

—

Ὦ Μώψ χαριτωμένε, γλυκοκοιμοῦ καὶ γλέντα,
ἐσὺ καὶ τὸν Μυλλέρο ἀπὸ κοντὰ θαυμάζεις
ὅταν 'στὸν κύριό σου ἀρχίζῃ τὴν κουβέντα
κι' ὅλη του τὴν σοφία τὴν ἐπιδοκιμάζεις.

—

Ἂς εἴξερα τί λέει τοῦ Μεγαλιστάτου...
κκτήνησε Πυθίας μυστηριώδης τρίπους,
ἀλλὰ πολλοὶ μοῦ λένε μ' αὐτὰ τὰ μυστικά του
πῶς νέους Διογένεις θἄ 'δοῦμε καὶ Μενίππους.

—

Μοῦ λένε γιὰ καμπόσους πῶς σπῆτι των θἀ γένῃ
καθε παληὸ πιθάρι,
καὶ σπίρτο δὲν θἀ 'βρίσκεων τοῦ πάλαι Διογένη
ν' ἀνάψουν τὸ φανάρι.

—

Μοῦ λένε πῶς θὰ πάψουν νὰ λὲν τοῦ Βκαιλῆ
φουρτούνιας καὶ ναυαγία,
καὶ γιὰ τροφὴ 'στῶν δρόμων τὰ δείπνα σκυλιὰ
θὰ ρίχνουν μόνον τάγια.

—

Ὦ Μάη βαρβάτε καὶ ζηλεμένε,
σὲ πόνα κλαῖγαι ποτὲ δὲν λένε.

—

Ἐσὺ κοιμᾶσαι 'στὴν κουνουπιέρα
κι' ἐγὼ γκυγίζω νύκτα καὶ μέρα.

—

Ἐσὺ 'στ' Ἀνάκτορα κι' ἐγὼ 'στὸν δρόμο,
ἐσὺ 'στ' ἀρώματα κι' ἐγὼ 'στὸν φλόμο.

—

Ἐσὺ μ' ἀφίντη προνομοιεύχο
κι' ἐγὼ—ψυχή μου!—φρίντη πόχω!

—

Ἐσὺ κυρίαρχος μὰ χορτασμένος,
κι' ἐγὼ κυρίαρχος μὰ πεινασμένος.

———

Δ'.

Ὁ τσιλιὰς Γκιοῦλ ἀπηυδήσει νὰ σὲ παρακαλῆ,
ὦ κόσμημα καὶ καύχημα τῆς Ἀλλικῆς παρέας,
μὰ μὴ τοῦ μύθου προσπαθῆς νὰ μοιάσῃς τὸ σκυλί,
ποῦ βάσταγε 'στὸ στόμα του ἕνα κομμάτι κρέας.

—

Καὶ μόλις σ' ἔναν ποταμὸ καὶ δεύτερο κυττᾷ
μὲ μία στιγμὴ,
καὶ παραιτεῖ τἀληθινὸ καὶ 'στὸ νερὸ σκλτάρει
τὸ ψεύτικο νὰ πάρῃ.

—

Ξέρω πικρὰ παράπονα τοῦ Γκιοῦλ πῶς δὲν ἀνέχεσαι,
πῶς πάντα μὲ περιφρονεῖς καὶ δὲν μὲ καταδέχεσαι,
μὰ ὅπὸ λεφτὰ παραίτησε τὴν ζέστη τὴν παλιὰ
τῆς μαλκαθῆς σου κώχης,
καὶ 'πὶς σὰν τὸν ἀφίντη σου 'στὸ λαϊκὸ σκυλὶ
πῶς 'στὴν καρδιὰ σου τσχεις.

—

Ἔβγα λιγάκι νὰ μὲ δῇς, πρὶν ρθάσουν κι' ἄλλοι σκύλοι
σὲ χρώματα πεικίλοι,
καὶ ριξε, σὶ παρακαλῶ, κανένα ξερακόμματο
σ' ἐμένα τὸν ἀόμματο.

—

Γιὰ πρόβαλε σιγὰ σιγὰ
νὰ 'δῇς φρικτὸ σκυλοκαυγᾶ,
καὶ πῶς τὸ χῶμα σκάβει
κάθε χαζὸ κουτάβι.

—

Δὲν κάνω πάσο ἀπ' ἐδῶ
ἂν τὸ μπουτράκι σου δὲν 'δῶ,
κι' ἀπὸ γαῦ γαῦ θ' ἀντιλαλῇ
Λαός, Παλάτι καὶ Βουλή.

—

Ἔβγα καὶ κούνα τὴν οὐρά
νὰ κουνηθοῦν σκυλιῶν οὐρές,
γαῦ γαῦ φωνάζουν μιὰ φορά,
γαῦ γαῦ φωνάζουν ὅλοι φορές.

—

Γαῦ γαῦ κι' ὁ Γκιοῦλ παρακαλεῖ.
δὲν πάει τὸν χαβά του,
καὶ μένει ταπεινὸ σκυλὶ
κάθε σκυλιοῦ βαρβάτου.

—

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ τσούρεξαν ἀπὸ 'ψηλὰ μιὰ φάλα,
κι' ὁ Γκιοῦλ ὁ θεσπέσιος μὲ δυὸ χαψιὰς τὴν τρώγει,
μὰ καὶ μ' αὐτὴν ὁ φουκαρᾶς δὲν 'τιναξε τὰ κῶλα
γιατ' εἶναι σκύλος πρόστυχος ἀπὸ τὸ σκυλολόγι).

—

(Κι' ὁ κύριός του Φασουλῆς τὸν βλέπει καὶ τὰ χάνει
κι' ἀπ' τῆς Πνυκὸς ἐρώναξε τὸν ὀοξασμένο λόρδο
πῶς τὸν λιμάρη του τὸν Γκιοῦλ κι' ἡ φάλα δὲν τὸν πιάνει
καὶ τέτοιος σκύλος μπουρδὸκ ποτὲ δὲν ἔχει φόρο).

———

Ἡμερολόγιον τρελλὸν «Ρωμηοῦ» καὶ «Σκρίπ» κι' ἄλλων πολλῶν.

—

Ἄλλος εἰς τὸ μετάκρεβο, ἔμπρὸς εἰς τὸ μαρμάλικο,
ποὺ χρυσὴ πρᾶγμα μέσα του καὶ δμαλεντὰ καὶ μπέλικο.
«Ρωμηὸς» καὶ «Σκρίπ»... ἐκεῖ πεζοὶ καὶ ποικτοὶ κοπάδι
καὶ τρίχρωμον ἑλιόφυλλον τοῦ Ἀθανασιάδη.
Νάτα τὰ παναχάραχα... σὲ λίγας μέρας γράψει...
λεπτὰ πενῆντα μοναχὰ.. πῶ! πῶ! καὶ τί θὰ γένῃ.

———

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Λίγο ἀπ' Ὅλα. δηλαδὴ καινούριο χαλαντάρι
Φιλαδελφέως γενήμα δαπάναις τοῦ Νοτόφη,
κομψό, σπιρτόβιο, γιλαστό, μὲ ὄνατὰ ποιήματα,
μ' ἑξοφύλλο σπαρταριστὸ καὶ γελοιορραφήματα.
Πάρτε το τὸ θεατράλλο νὰ σᾶς περάσ' ἡ τρίχες...
φυλάχα μιὰ φωροβρυχιὰ... ἔρστες δλο φτήνεια.

—

Ὁ λ γ α, ράμματον στομάχου τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδη,
τοῦ πρωτεύοντος τῆς Ἐμπορικῆς αὐτοσημαντοποιοῦ,
σὲν' ἐφεύρεσις ὅλική του κι' ὅλο δύναμιν σοῦ δίδει
καὶ τὴν πρόνοιαν δοξάζεις τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ.
Τὸ τιμοῦν Ἀσκληπιάδαι, τὸ συστήνουν χημικοί,
μία στάλα του μονάχα εἶναι βάλσαμον γλυκὺ...
παύει κάθε δυσπεψία... τρῶς καὶ πίνεις καὶ μιλεῖς
καὶ χωνεύεις μ' ὅλα πίλλα καὶ τοὺς λόγους τῆς Βουλῆς.

—

Οἰνοπνευματοποιεῖα τῆς Χαλκίδος ἠνωμένα
Γιάννη καὶ Φωκᾶ Χαλκούλια καὶ υἱῶν Σαμιερῆ...
τὰ τουμπάνι δὲν ἔχει πειρι, τὰ ποτὰ των ἕνα κι' ἕνα,
κι' ὅπαιρες μπούρες δέν τὰ εἶνει κρῦα κι' ἄνοστα θὰ ζῇ.
Τί τουμπάνι!... Ὀλύμπου κάμαι... μόλις πῶ νεύσεως 'στὰ χεῖλη
μακαρῖζεις τῆς Ἐδόξας τὸ πανύμνητο σταφύλι,
ποῦ σοῦ βγάζει τέτοιο νέκταρ καὶ τὰ ντέρτια σου ξεχάνεις,
πίσσεις χοῦμα, πέρνεις πνεῦμα, κι' ὅλα θάλασσα τὰ κάνεις.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶρε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοὐσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιες ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ ὅι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Ἑβδόμη Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη.
τριοῦβερτο Τραπέζι 'στο Παλάτι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἐνενῆντ' ἀκόμη.
ἀπὸ διαδόσεις ἀντιχοῦν οἱ δρόμοι.

———

Γεῦμα Βασιλικὸ καὶ πανηγυρικό.

—

Ἔτριξε πρὸς τ' Ἀνάκτορα ἡ τῶν Συμβούλων κρέμα
καὶ 'στὸν σορὸν Πρωθυπουργὸν ἐρώναξε τὸ Στέμμα :
«Σὰν σήμερα μᾶς τζάκαρες, σὰν σήμερα μᾶς εἶπες
πῶς δυστυχῶς φληναμε,
κι' ἐλούφαξαν οἱ ἐκνεισταὶ καὶ τόσοι ξένοι γῦπες
καὶ 'στὸ μιζὲ τοὺς ἤπαμε.

—

»Σὰν σήμερα ξεδίπλωσες σημαία λευθεριᾶς
εἰς τὴν πνοὴν τῆς αὔρας.
κι' ἀνεστηλώθ' ἡ Ρούμελη κι' ἐχάρη ὁ Μωρηᾶς
κι' ὁ κόσμος ὁ πελαβρᾶς.

—

»Σὰν σήμερα μᾶς 'σήμωσες τὸν μύτο σου τὸν γαῦρο
καὶ Τρὶς σ' ἐβάπτισαν παντοῦ καὶ νέο Χατζῆ Σταῦρο,
καὶ τὸ τσερβίλο 'χάλασε τοῦ καθε παλαβοῦ
κι' ἐκεῖ' ἡ φυσαρμόνικα ἠκούσθη τοῦ Στραβοῦ.

—

»Σὰν σήμερα 'στοὺς φίλους μας καὶ 'στοὺς Ἑλληνολάτρας
ἔβαιξε τὸ Ρωμαϊκο τὸ τρύπιο τὸ βρακί του,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν σημαία σου ὁ Γερμανὸς τῆς Πάτρας
χίλια κομμάτια ἔκανε ἀμέσως τὴν 'δική του.

—

»Τέτοιαν ἡμέρ' ἀξέχαστη κι' ἡμέρα σωτηρίας
πρέπει νὰ τὴν γιορτάσωμε,
νὰ πᾶμε 'στὸ Παλάτι μας κρασὶ κουμανταρίας
κι' ἀπ' ὅλα νὰ χορτάσωμε.

—

»Τέτοιαν ἡμέρ' ἀξέχαστη κορῶνα μου τὴν κάνω
καὶ λησμοδότανο νὰ πῶ ποτὲ δὲν τὴν ξεχάνω,
κι' ὅλα, Σωτῆρα μου γλυκέ, κοντά μου νὰ καθίσῃς,
μ' ἐμέ νὰ φᾷς, μ' ἐμὲ νὰ πῇς, μ' ἐμένα νὰ μεθύσῃς.»

—

Κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἐπῆγαν 'στὸ Παλάτι
κι' ὁ Βασιληᾶς τοὺς 'φίλησε γλυκὰ γλυκὰ 'στὰ χεῖλια,
κι' αὐτοὶ μετάνοιαις τοὔκαναν καὶ τοῦπανε σπολλάτη,
κι' ἐκάθισαν κι' ἐφαγανε λαγοὺς μὲ πετραχήλια.

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ 'τρωγαν κι' ἔπιναν μὲ γέλοια καὶ μὲ κέφι
ἐγίνηκαν μὲ τὸ κρασὶ τῆς Δεκελείας ντέφι,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς 'σηκώθη μάνι μάνι
μιὰ πρόποσι νὰ κάνῃ.

—

Τρ.—Εὐχαριστῶ σε, Βασιλῆ, εὐχαριστῶ σε, Ρήγα,
ὅπού τραπέζια πάντοτε μᾶς κάνεις οὐκ ὀλίγα,
καὶ μὲ κρασὶ Βασιλικὸ τοὺς βοῦλους σου κερνᾷς
καὶ δείχνεις πῶς ἀνεύθυνος τὸ κράτος κυβερνᾷς.

—

Ἀλλὰ κι' ἐγὼ γιὰ τῆς Αὐλῆς τὸ ζηλευτὸ συναφι
ποτὲ δὲν ἔβαλα ὅκαμό, ποτὲ δὲν βαζω φόρο,
καὶ τὸν μισθό του πάντοτε τὸν δίνω σὲ χρυσάφι
καὶ μόνος σὺ 'στὴν κάσσα σου κυττάζεις μπαρμπα-ντόρο.

—

Κι' ἀπὸ τὸν καβουρα ζουμὶ πρὸς χαριν σου θὰ βγαλω
καὶ δὲν θὰ 'βρίσκῃ, Βασιλῆ, κανεὶς λογαριασμό,
καὶ σήμερα προσκυνητῶς σοῦ δίνω γιὰ ρεγάλο
ἐκεῖνον τὸν περίφημο Προϋπολογισμό.
καὶ σὲ κορνίζα βάλε τον καὶ κρέμασ' τον 'ψηλά,
ἢ μιὰ πορφύρα κάνε τον καὶ ψάλε *τραλαλά*.

—

Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ χαρτὶ κρυμμένος εἶναι πλοῦτος,
δέκατος τρίτος, Βασιλῆ, μοῦ λὲν πῶς εἶναι τοῦτος,
ὁ Βαλληνδὰς ὁ Ναξιος αὐτὸ μᾶς ἐφανέρωσε
κι' ὅταν μοῦ τῶπε τάχασα κι' ἡ μοῦρη μου ἐκέρωσε.

—

Δέκατος τρίτος, Βασιλῆ, ποῦντος φρικτὸς τοῦ Γιούδα,
δέκατος τρίτος, Βασιλῆ, λυπητερὰ πραγοῦδα,
κι' ἂν τὴν γλυτώσω κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν τσαναμπίτη ποῦντο
δὲν ἔχω φόβο. Βασιλῆ, νὰ πάω μπλούμ 'στὸ φοῦντο.

—

Δεκατρία δεκατρία...
τρόμος κρύος, τρίκη κρύα...
κύτταξέ τα πῶς κοπκίρει...
νὰ τοῦ Βαλληνδὰ τὸ χέρι
μ' ἕνα κάρβουνο τὸ γράφει
καὶ 'στὸν τοῖχο καὶ 'στὸ ράφι.

—

Δεκατρία μοῦ φωνάζει
κάθε ντάκτος, κάθε Φράγκος...
νάτο νάτο... μὲ κυττάζει
ὅπως τὸν Μακβὲθ ὁ Βάγκος.

—

Δεκατρία, σκούζ' ἡ χώρα,
ἀπουλατσήρη κακομοίρη...
νάτο νάτο... 'μπῆκε τώρα
'στοῦ κρασιοῦ μου τὸ ποτήρι.

—

Νά !... μοῦ κόβει τὴν μιλιὰ...
νὰ !...μοῦ μπαίνει μές 'στὴ μοῦτη...
τόκα μία, Βασιλῆ,
τόκα δεύτερη καὶ τρίτη.

—

Αὐτὸν τὸν Βαλληνδὰ καλῶ τῶν συμφορῶν μας αἴτιον,
ἐκεῖνος καὶ τῆς κανονιᾶς θυμήθη τὴν ἐπίτειον.
καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ γεύματος ὡμίλησ' ἐμμανὴς
κι' ἐδῶκεν κρύος μ' ἔλουσε μὲς 'στῆς Βουλῆς τὴν ζέστη...
αὐτὸς ὁ Βαλληνδὰς γιὰ 'μὲ κατήντησ' Ἐρινύς
κι' ἀλύπητα μὲ κυνηγᾷ σὰν μητροκτόν' Ὀρέστη.

—

Ἀχ! Δύλή μου 'παινεμένη,
ποῦ τὰ ἐλεύτη μας, καϋμένη ;
πᾶν τὰ λοῦσα, πᾶν τὰ κάλλη...
ἔχασα καὶ τὸν Καρταλή.

—

Κάθε Γιούδας μὲ προδίδει...
ἔχασα καὶ τὸν Φραγκιόη,
κι' ἀπ' τὴ στρεῦγγα τῆς Βουλῆς
τὄστριψε κι' ὁ Κοκοσλῆς.

—

Δεκατρία, μαῦρες Λύπες....
πάει κι' ὁ Παρρησιάδης,
κι' ἂν μοῦ πάρουν τὸν Ζωγράφο
'στὴν πατοῦνα μου τοὺς γράφω.

—

Πίντε Θεσσαλοὶ βαρβάτοι
μοῦ χαλάσαν τὸ κριβάτι,
κι' ἄλλοι τρεῖς, κυρὰ Σιλβίστρα,
μοῦ χαλοῦνε τὴν μανίστρα.

—

Τὸν Δραγούμη μου τοὺς στέλλω,
καὶ μὲ χίλια παρακάλια
βγάζει τὸ ψηλὸ καπέλο
'στὰ Θεσσαλικὰ τσακάλια.

—

Καὶ γεμίζω τὸ καρταλι
μὲ ρουσφέτια δυνατά,
καὶ τὰ δείχνω 'στὸν Καρταλη,
ἀλλ' αὐτὸς δὲν τὰ κυττᾷ.

—

Αὐτοὶ τὰ Διαπύλια γυρεύουν νὰ ψηφίσω
καὶ τὸν Προϋπολογισμὸ παράμερα ν' ἀφήσω...
μ' ἐλύσσαξαν τὰ ναζια των... δὲν θέλουν νὰ τὸν πάρω,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτον, Βασιλῆ, κοντεύω νὰ κρεπάρω.

—

Ὡσὰν μισοκακόμοιρος γιὰ τοῦτον σιωπῶ
καὶ γίνομαι σουδάριον ἀπὸ τὴν ἀσιτία...
χίλιαις φοραῖς, ἀγαπη μου, θ' ἀκούσης νὰ σοῦ 'πῶ
τί συμφοραῖς ἐτραβήξα γι' αὐτὴ τὴν ἀπαρτία.

—

Ἂς παγ τὸ παληάμπελο....κὺρ Βασιλῆ, ἐδίδα...
'μπροστά σου Νομοτγέλα θὰ κατασταλάσω στίβα
νὰ 'ξῆς πῶς τοῦ Συμβούλου σου δὲν ἐκουράσθ' ἡ κόκα...
ἐπ... ἐπ... ἐπουρα, βρὲ παιδιὰ.... κὺρ Βασιλῆ μου, τόκα..

—

Ἐπέτειος ἀνέτειλε τῆς κανονιᾶς ἡμέρα...
τέρτι Βερόλ, Δεκέμπρη, Μαλάγα καὶ Μαδέρα.
Σὰν σήμερα τὸ 'κάσσαμε κι' ἐφύγαν οἱ καϋμοί...
ὃς βρέξωμε τὴν μνήμη της μὲ διαλεκτὴ σαμπάνια,
κι' ἄλλον ὅκαμὲ βαρύτερο θὰ βάλω 'στὸ ψωμί
νὰ συνεθίσω τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τρῶνε παντεσπάνια.

—

Ἐπέτειος τῆς κανονιᾶς, ποῦ τόσον μᾶς ἐτίμησε...
ἐδίδα καὶ τοῦ Βαλληνδὰ, ὅπου μᾶς τὴν ἐνθύμησε.
Πελλαῖς γι' αὐτὴν θὰ ρουφηχθοῦν γλυκαῖς κουμανταρίαις,
πολὺ γι' αὐτὴν θὰ πίνεται κρασὶ Βασιλικό...
Μπουμπουλη, πὲς 'στὸν στόλε σου νὰ ρίξῃ μπαταρίαις
κι' ἂς κανονίσῃ, Τσαμαδὶ, τὸ Πυροβολικό.

—

Ζήτω κι' ἡ στρεῦγγα τῆς Βουλῆς καὶ κάθε μας ἀδρέφι,
ζήτω καὶ τῶν Συμβούλων μου ἡ σιβασμία κάρα...

τόκα καὶ πάλι, βρὲ παιδιὰ, μὰ σοῦχω ἕνα κέφι,
ὅπου θκρεῖς πῶς μοῦχρονται ἀπὸ στιρλίναις κάρα.

—

Γύρνα με νὰ σὲ γυρνῶ,
κέρνα με νὰ σὶ κερνῶ,
καὶ νὰ λέω 'στὸ πιπίνι
τὸ κρασὶ ποῦ πίνω πίνει.»

—

(Εἶπε καὶ τὰ ποτήρια των τὰ ἔσπασαν ὡς 'στὸν πάτο
καὶ δύο σκύλοι λαίμαργοι ἀπ' τὸ Τραπέζι κάτω
τῶν δαιτυμόνων τῶν τρανῶν τὰ πόδια χχρχαλεύουν
καὶ ψίχουλα χαλεύουν.

—

('Αλλ' εἰς ἀνθρώπους ἔξαφνα κι' αὐτοὶ μεταμερφόνονται
καθὼς τοῦ Φάουστ μιὰ φορὰ τὸ μαγικὸ σκυλί,
καὶ' στοὺς φαγάδες ἐμπροστὰ κι' οἱ δυο των καρφόνονται
μὲ Περικλέτου μούτσουνο καὶ φάτσα Φασουλῆ.)

—

Φ.— Ἐνθυμηθήκαμε κι' ἐμεῖς μετὰ πολλῆς χαρᾶς
πῶς ἐφθασεν ἐπέτειος ἡμέρας βροντερᾶς,
κι' ἤλθαμε 'στὸ Τραπέζι σας ὑπὸ μορφὴν σκυλιῶν
καμπόσα κόκκαλα μικρὰ νὰ γλείψωμε πουλιῶν.
καὶ πρόπασιν ν' ἀκούσωμεν θερμῆς φιλοπατρίας,
ποῦ κάνει πρὸς τὸν Βασιλῆ ὁ Λόρδος *Δεκατρίας*.

—

Δὶν ἔπρεπε, κὺρ Βασιλῆ, νὰ τὴν ἀφήσωμ' ἔτσι
χωρὶς τσουμπούσι πρώτης,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτην θἔκανα 'στὸν Περικλῆ γκιουβέτσι
σὰν πεῦρος πατριώτης,
καὶ μὲ τραγούδια τὸν ντουνιὰ θὰ σήκωνα 'στὸ πόδι,
ἀλλ' εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς μοῦ λείπουν τὰ χρειώδη.

—

Ἤθελα σήμερα κι' ἐγὼ τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω
καὶ τοῦ Σωτῆρος τὸν σταυρὸν 'στὸ στῆθος μου νὰ βάλω,
ἀλλ' ἄκουσα πῶς θὰ γινῇ 'στ' Ἀνάκτορα τσουμπούσι
κι 'εἶπα :α 'στ' αὐγὰ σου καθισε, βρὲ Φασουλῆ Μπουρδούση...
ὁ Βασιλῆς δὶν ἔχασε τῆς κανονιᾶς τὴν σκόλη
καὶ σὰν γιορτάζουν Βασιλεῖς ἂς ἡσυχάζουν ὅλοι.»

—

Τόκα λοιπόν, Πρωθυπουργέ, ποῦ μᾶς λοξοκυττάζεις...
λαμποκοποῦν τὰ μάτια σου, βροντᾷ κι' ἡ λαλιὰ σου...
καὶ σὺ ὅλο σκόλαις, Βασιλῆ, τρικούβερταις γιορταζεις,
τὴν κανονιὰ τὴν ἰθυκὴ καὶ τὰ γενέθλιά σου.

—

Κι' ἐνῷ βροντοῦν ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ κανόνια
καὶ τρίζουνε τοῦ Παλατιοῦ καὶ τῶν σπιτιῶν τὰ τζάμια,
ἐμπῆκες ὑπερήφανος εἰς τὰ πενῆντα χρόνια
κι' αὐγάτισε ἡ γνῶσις μας κατὰ πενῆντα ὄργυια.

—

Νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιλῆ... βροντᾷς ν' ἀκούσῃς χίλιαις
κι' ἐμεῖς ν' ἀδειάζωμε γιὰ σὲ χιλιαρικαις μποτίλιαις,
νὰ τὰ χιλιάσῃς, Βασιλῆ, 'στὸν Θρόνο τὸν μακάριο
μαζὶ μὲ τὸν Μπουρλότο σου τὸν Ἀρχικαγκελάριο.

—

Νὰ κυττᾷς ἀμερίμνως τὸ βάρος
τῆς γενναίας τῶν δούλων σου ῥαχῆς,
νᾶσαι τόσων Λουκούλλων ὁ φόρος,
τετρακόσα πενῆντα νὰ τάχῃς.

—

Ὅ,τι θέλει τοῦ κράτους ὁ νόμος
μὲ χρυσὰ νὰ τὸ γράφῃς καλίμια,
καὶ σταυλίτης ἐγὼ κι' ἱπποκόμος
νὰ κρατῶ τῶν ἀλόγων τὰ γκέμια.

—

Ἀπὸ κράτων ὀργάνων βουΐζει
τοῦ Μωρηᾶ τὸ βουνὸν ἀντικρύ,
κι' οἱ μεγάλοι βογγοῦν κι' οἱ μικροὶ
πῶς λιμὸς τοὺς θερίζει.

—

Φασουλῆς ὁ κασσίδης ἠγαίνει
τοῦ πεινῶντος ἐκείνου σωροῦ,
κι' ὡς ἱππότης ἀρχαίου καιροῦ
πρὸς τὸν Θρόνον κινεῖται.

—

Π.— Καὶ κατόπιν μὲ βῆμα βαρὺ
σὰν παληοῦ Βασιλῆ Ρηγκελίτης
πρὸς τὸν Θρόνον σκυφτὸς προχωρεῖ
κι' ὁ γνωστὸς Περικλέτης.

—

Νέα κρίσις δεινὴ ἀνατέλλει
κι' ἕνας Λόρδος πολὺ χαϊδεμένος
καταντᾷ νὰ γενῇ ὁ κοῦμπος
τῶν πιστῶν κοπελιῶν του κοπέλι.

—

Ὦ Βουλή, ξεφωνίζει, μὴν κάνῃς
τόσα πείρτσα 'στ' ὁλόρθο κολλάρο,
ἄρτσιέ με, μωρή, νὰ τὸν πάρω
καὶ μὴ τόσο μὲ σκανῇς.

—

'Στὸ νεῦρό του θαρρεῖ πῶς τὸν πίρνει
καὶ φωνάζει «παιδιά, τὸν ἐπῆ...»
μὰ τὸ ρὰ δὲν προφθάνει νὰ 'πῇ
κι' ἕνα ζύλο τὸν σίρνει.

—

Φ.—Εἰς τὸ Παλάτι μέσα ἱππότικῶς ἐμβαίνω
μὲ μασκα πατριώτου, μὲ μουτσούνο σκυλιοῦ,
κι' ἐμπρός μου νὰ Τραπεζι ραροῦ πλατὺ στρωμένο,
ποῦ 'βρίσκεις καὶ τὸ γαλα τοῦ καθενὸς πουλιοῦ.

—

Πρὸς τῆς κοιλιᾶς τὸ μέρος μεγάλον ἔχω πόνο,
τοῦ Θρόνου τοὺς ὀργανᾶδες περίλυπος κυττῶ,
κι' ἀπ' τὸ Τραπεζι κάτω ἁρυσὰ κρυφὰ τρυπόνω
καὶ ψίχουλα χαλεύω χωρὶς νὰ τὰ ζητῶ.

—

Τῆς φτώχιας ἀποπαιδὶ σὰν φθινοπώρου φύλλο
ξαρκιανὸς ἱππότης ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρνῶ,
καὶ μὶ τὸν Περικλέτο, τὸν τακτικὸ μου φίλο,
κι' ἀπ' τὸ Παλάτι κατω καμμιὰ φορὰ περνῶ.

—

Σὲ τοῦτο τὸ ποιμικῶδες καὶ ὀαψιλὲς συμπόσιον,
ποῦ σᾶς φλογίζει νέκταρ Δεκελειακὸν κι' ἀμβρόσιον,
σὲ τούτη τὴν μεγάλη τῆς κανονιᾶς ἡμέρα,
ποῦ ψκλλιται μὲ ντέρτι τῆς πείνας ὁ γιγκρές,
κυττάζω σὰν Βαλτάσαρ 'στοὺς τοίχους πίρα πέρα
τὰς τρεῖς ἐκείνας λέξεις : «Θέκελ, Μανές, Φαρές».

—

Σταθῆτι... λὲ Ρυὰ σαμιᾶς... σκασμὸς 'στὸ σκυλελόγι...
ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος μὲ τὸν Σωτῆρα τρώγει,
κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν τζουτζὲς μὲ ξύλινο στιλέτο :
πόβερα Ρηγκελίτο »

—

Σταθῆτε...λὲ Ρυὰ σαμιᾶς... 'στὸ πνεῦμα μας γκλήνια...
ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος μὲ τὸν Σωτῆρα πίνει,
κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν τζουτζὲς μὲ κόκκινο σπαλίτο:
απόβερα Ρηγκολέτο »

—

(Εἶπεν αὐτὰ τἀλλόκοτα ὁ λαλος Φασουλῆς
χωρὶς κανένα νόημα 'στοὺς λόγους τούτους νἄχῃ,
καὶ πρετροπαδὴν ἔφυγαν οἱ στῦλοι τῆς Αὐλῆς
κι' οἱ δύο μπεχλιβάνηδες ἀπέμειναν μοναχοί.

—

(Καὶ σὰν βρεθῆκαν μόνοι των, μὲ μάτια φωτεινὰ
ἕνας τὸν ἄλλον ἔβλεπε χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλῇ,
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα ρίχτηκαν 'στὰ πιάτα τἀδειανὰ
καὶ γλεῖψε γλεῖψι τἄκανεν σ' ἕνα λοφτὸ γυαλί.)

Ἡμερολόγιον τρελλὸν «Ρωμηοῦ» καὶ «Σκρὶπ» κι' ἄλλων πολλῶν.

Ἄλλος εἰς τὸ μονάκριβο, ἐμπρὸς εἰς τὸ μαρμάκι,
ποῦ κρύβει πράγμα μέσα του καὶ ἄμελετᾷ καὶ μπάλικο.
«Ρωμηὸς» καὶ «Σκριπ»... ἐκεῖ παζοὶ καὶ ποιητὰι κοπάδι
καὶ τρίχρωμον ἐξωφύλλιον τοῦ Ἀθανασιάδη.
Νάτο τὸ κανακάρικο... Δευτέρα Τρίτη βγαίνει...
λεπτὰ πενῆντα κοναρά...πῶ ! κάι εἰ θὰ γίνῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικελίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ποιητὴς ὀκειροπόλος θέλεις ἐζώλα νὰ γίνῃς
κι' ἀπ' τὸν σδέρκε κάθε Μοῦσα λιτερὶ νὰ σὲ γαντζώνῃ ;...
τὸ κονάκι τὸ ξακουσμένο καὶ γλυκύτατογκο νὰ κίνῃς
τῶν ἐν Παρισιῇ κυρίων Κολοσσιούκα καὶ Κοτσώνη.
Τυὲ ἐκστάσεις, τότε κέρι, καὶ Μουσῶν παρθένων σίστρα,
καὶ τὸν Πήγασό σου βλέπεις νὰ πετᾷ χωρὶς ἀπαίστρι.

—

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ καπούς πολλῶν ἐγκλείον,
'στοῦ γνωστοῦ Γεωργιάδη τὸ ἰακπὸν Καπνεμπορεῖον,
πούλαι Πρόκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καΐρῳ Τσανακλῆ,
τσιγαρέτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κάθε θερμοκλῆ.
Μὲ θὰ 'βρῇς καὶ τσιγαράκια γιὰ κυρίας ντελικάτα
κι' ὅσους πίνουν ἀπὸ τοῦτα κάτουν χνῶτα μυρωδάτα,
καὶ καλλίτερα νὰ εἴρουν τὶ λογῆς καπνὸ φυμάρουν
παρὰ σὰν τῆς παπαρδέλας γιὰ φυστάνια νὰ λιμάρουν.

—

Αὐτὸς ὁ 'Αθανατοπουλος κι' ἐρέτας ἀνδονίζει,
μ' ἐκεῖνα τὰ κουστούμια του τὸν κόσμο δαιμονίζει.
'Απ' ἔξω στέκουν ἄγρωστι καὶ γέροντοι οἱ ἀμπέλαις
καὶ 'βρίσκουσι 'στῆς κάλιας του ἕνα παλτὸν θέλει,
φανέλαις, κάλτσαις, φίλτρα, 'πανθήκια, γραβάτας,
καὶ 'σίβρικα μεταξωτὰ γιὰ νυστερικὸν στέλν,
καὶ πλεῦτος καὶ κατάπλῆξι καὶ θάμβος καὶ καὶ καὶ...
γειὰ σου, κὺρ 'Αθανάσιουλε, τηχύτα κλάσικε.

—

Εὐχήμαθε ἀνθίρωπος 'στὸν Σπύρον Οἰκονόμου.
Εἰσαγγελέα νέον καὶ πρόμαχον τοῦ νόμου,
ἀπού μ' εὐρέ τῶν φίλων ἐπῆτε 'στὴν Καρύτσα,
ποτὲ νὰ μὴν πρωτῇ ἀπὸ τρανὸ κατηρίτσα,
κι' Εἰσαγγελεὺς νὰ γίνῃ μεγάλος καὶ πολὺς
καὶ 'στὰ δικά του χέρια νἀ-πέσῃ κι' ὁ Τσουλῆς.

—

Πολίτης ὁ Νικόλαος, ἐν συγγραφαῖ βαρβάτος,
βιβλίον πολυσέλιδον ἐξέδωκε ἐγκάτος,
ὕμνοι τοὺς Μόλους τῶν Λιῶν περὶ Κομφορνίας,
ὄργον μελέτης ἐμβριθοὺς, σπουδῆς καὶ περινοίας,
καὶ 'στὸν 'Ερνεστον Κούρτιον ἀμαρτὼν ἐθαμίων,
τιμὸν καὶ τὸν συγγράφοντα καὶ τὸ Πανεπιστήμιον.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νἄναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ φᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομικὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο πιασαρράγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη κι' εἰκοστὴ τοῦ Δεκεμβρίου
τὴν γέννησιν ἑορτοῦμεν τοῦ Κυρίου.

Ποθοῦντος τετραμήνα κι' ἐννενῆντα ἕνα,
πάλι τὰ νυκτέρια τὰ συνειθισμένα.

Χριστούγεννα τρελλά, ὁποῦ καθεὶς γελᾷ.

Κελὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, χαρὰ 'στὸ ριζικό σας...
τοὺς ἄθλους τοῦ Σωτῆρα μας θὰ 'πῶ 'στ' ἀρχοντικό σας.
Πέλει τὴν ἔχει σήμερα καὶ χαίρῃ ἡ στρούγγα ὅλη
κι' ἔγινε κι' ἡ καρδοῦλα μας 'Απρίλη περιβόλι.

—

Ὡραίαν ὄψιν ἔλαβε πολεμικοῦ πεδίου
τὸ παραμέτο Σάββατο ἡ φάτνη τοῦ Σταλίου,
πλῆθος χορτάτων ἔψαλαν τὸ ὄζα ἐν ὑψίστοις
καὶ τοῦτο ἄξιον ἐστὶν ἡ τῶν μπεμπέδων πίστις.

—

Μαγκούραις ἐτηκώθηκαν, κάθε θερμὸ μαλλόνει,
κι' ἕνας τὸν ἄλλον φτύνοντας τὸν καταρακταλόνει,
κι' ἀρχίζει μιὰ ντιλιχατὶς 'στὸ δόλιο Παρλαμέντο,
ποῦ σὰν σὲ λίνε γαϊδαρο τὸ πίρνεις κοπλιμέντο.

—

Ἀπόρτ-ἀπόρτ ἐρώναζαν ἀπὸ τὰ θεωρεῖα
κι' ἐγαύγιζαν μαντρόσκυλα κι' ἐκούγγριζαν θηρία,
καὶ μὶς 'στὸ τόσο βογγητὸ καὶ 'στοῦ καυγᾶ τοὺς κτύπους
φεύγει τριχάτος ὁ Πεχὺς σὰν Ἀχιλλεὺς ὠκύπους.

—

Καὶ τῶν ρητόρων ἔρριξαν κι' ἐρρίνιξαν τὰ πλήθη
κι' ὁ κὺρ Σωτήρας ἀφοβος καθόταν 'στὴν βαλθίδα,
κι' ὁ Καρκάνος ὁ μακρὺς σπουδαίως ἐρριθήη
καὶ πίντε πέντε τὰ σκαμνιὰ τῶν Βουλευτῶν ἐπῆδα.

—

Ἀλλ' ὅμως θεὰ χάριτι δὲν 'μάτωσε ρουθοῦνι
κι' ἡσύχασε τὰ πνεύματα νομοταγῆς εἰρήνη,
τοῦ Βασιλάκη 'ράγισε μοναχὰ τὸ κουδούνι
κι' αὐτὸς ἀπαρηγόρητος σὰν τὴν Ραχὴλ ἠβρήνει.

—

Ἐκ τῆς Ἠλείας ἔρχονται ἀναφορᾶις γιὰ ὥρα
γραμμέναις μὲ πολὺ κακὸμὸ καὶ μὶ μεγάλη φόρα,
κι' ὀρθὰ κοφτὰ μᾶς γράφουνε πῶς φόρους δὲν πληρόνουν
γιατί μὶς 'στὰ Χριστούγεννα τῆς πείνας κακαρόνουν.

—

Γι' ἀναφοραῖς σὰν ἄκουσε ὁ Βασιλεὺς Ἑλλήνων
ἐστάθη κάπως σκιπτικὸς τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
ὅτι πολλὰ 'φοβήθηκε διὰ τὴν Βασιλείαν
μὴ χάσῃ τὴν ἀγάπην της 'στὴν νησιωτικὴν Ἠλείαν.

—

Κράζει τὸν Λόρδο κι' ἐρωτᾷ γιὰ τοῦ Μωρηᾶ τὴν πεῖνα
κι' αὐτὸς τοῦ λέγει : «πρόσταξε νὰ σφάξουν καμμιὰ χήνα
καὶ μ' ὅλους τοὺς Συμβούλους σου ξεφαντωνοὶ καὶ πίνε
καὶ τοὺς Ἠλείους μὴν ἀκοῦς... χωρατατζῆδες εἶναι.»
Κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν ἄκουσε πῶς πεῖνα δὲν τοὺς πνίγει
εἰς τὸ Τατόϊ μιὰ καὶ δυὸ ἐπῆγε γιὰ κυνήγι.

—

Κυριακὴ ξημέρωνε... παντοῦ χαὶ ὄρασις
κι' ἔλεγαν ὁλοὶ πῶς θὰ γενοῦν σοβαραὶ συνεδριάσεις,
ἡ μιὰ νὰ γίνῃ τὸ πρωὶ κι' ἡ δεύτερη τὸ βράδυ,
μὰ κι' ὁ Μπλητσάκης τὄστριψε μὲ τὸν Δημητρακοῦλη
κι' ἀπὸ τῆς δυὸ δὲν 'μπόρεσε νὰ γίνῃ μήτε μία
καὶ κουντρουβάλας δυνατὴς ἐβρόνταξε σημεῖα.

Κι' ὁ καψερὸς Πρωθυπουργὸς σὰν τὸδε 'λίγο σκόρε
κατέβασε τὴν μύτη του καὶ τούλθε σὰν σποτοῦρκ,
κι' εἶπε : «ἐδῶ ρχα Θεσσαλοί, μὴ στρέφετε τὰ νῶτα,
κι' ἐγὼ τὰ Διαπύλια θὰ συζητήσω πρώτα. »

—

Καὶ τσακολάτας τοῦ Λουμπὲ 'στοὺς κακλωμένους δίνει,
μὰ τοὺς προσφέρει καὶ χαρτὶ γεμάτα καραμέλλαις,
κι' εὐθὺς μὲ τοῦτα τὰ καλὰ ξεθυμωσαν ἐκεῖνοι
κι' ἔτσι ξαναβουβάθηκαν καμπόσαις παπαρδέλλαις.

—

Μαγκούρκαις δὲν σηκόνονται, μηδὲ γηαλίζουν στόκει,
ξανχγυρνοῦν οἱ Θεσσαλοὶ κι' εὑρίσκουν τὸν Σωτῆρα,
ἐβάστα 'στὰς ἀγκάλας του τὸν κόντε Θεοτόκη,
ὁποῦ τὸ κοντιλίκι του μοσχοβολᾷ μὲ μῦρα.

—

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνοῦν καὶ τὸν καλημερίζουν,
ἐμπρὸς καὶ 'πίσω τὸν κυττοῦν καὶ τὸν καταμυρίζουν,
τρέμ' ἡ φωνὴ 'στὰ χείλη των καὶ τὴν μιλιὰ των χάνουν
κι' ὅλοι μὲ δάκρυα τοῦ λὲν πῶς δὲν τὸ ξαναπάνουν.

—

Ὁ Λόρδος ὑπιρήφανος τὴν στρογγύλα του μετρᾷ
τὴν 'βρίσκει περισσότερη καὶ γίνεται θυσία,
καὶ φθάνουν τρεῖς ἀναφορεῖς ἀπὸ τὰ Φιλιατρὰ
καὶ φθάνουν ἄλλαις τέσσερης ἀπ' τὴν Κυπαρισσία.

—

Ἀναφορεῖς ἀναφορῶν καθέναις μας διαβαζει
κι' ὁ Λόρδος εἰς τ' Ἀνάκτορα μὲ τοῦτους μπαινοβγαίνει,
καὶ δός του τῆς ἀναφορεῖς τῶν νησιῶν ατιβαζει
κι' ἀπάνω 'στὸν ἀνήφορο τῆς δόξης ἀνεβαίνει.

—

Χριστούγεννα, Χροστούγεννα... πανηγυρίζ' ἡ ψώρα,
νυκτέρι μέσα 'στὴ Βουλὴ καθημερνὴ καὶ σχόλη,
κι' ἡ θὰ τὸν πάρω, τοὺς 'μιλεῖ, μὲ τὸ σπαθί μου τώρα
ἢ τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν ἂς κησμονήσουν ὅλα.

—

Θὰ ρέψετε 'στὰ πόδια σας καὶ μὴ μοῦ τσαμπουνᾶτε,
γιὰ σᾶς ἐρίτσι ὁ Χριστὸς μὶς' στὴ Βουλὴ γεννᾶται,
θὰ λησάω καὶ τοὺς μαρτυρας τῶν ἄλλων ρατριῶν,
ἐδῶ θὰ κάνη τῆς γεωρταῖς ὁ κάθε Γκραββεριτης,
ἡ σμύρνα δὲ κι' ὁ λίβανος τῶν μάγων τῶν τριῶν
γιὰ τὰ ρουθούνια θὰ καῇ τῆς ἰδικῆς μου μυτης.

—

Γιὰ σᾶς τὸ Βουλευτήριον ἡ Βηθλεὲμ θὰ γίνῃ,
ὁ λέρυγγάς σας ὁ ξερὸς θὰ ξεροκατσίνῃ,
μηδὲ θ' ἀγαλλιᾶται κανεὶς, μηδὲ θὰ χαίρ' ἡ κτίσις,
γιατί μ' ἐπρασκάσατε μὲ τὰς ἐπερωτήσεις,
καὶ μὲ τα Διαπύλια καὶ τα Σταφιδικά
νυκτέρια μέσα 'στὴ Βουλὴ θὰ γίνουν τραγικά.

—

Ἔτσι 'στὴ στρογγύλα 'μίλησε ὁ Λόρδος θηριώδης
σὰν Βασιλεὺς Ἡρώδης,
κι' ὅλοι τὸν ἐπροσκύνησαν μὲ τὸν Μακρῆ τὸν Πίτη
κι' ἀπ' τὰ νυκτέρια ρώναξαν κανεὶς πὼς δὲν θὰ λείπῃ.

—

Μὴ θέλετε νὰ κι' ὁ Βασιλεὺς 'στοῦ κυνηγιοῦ τῆς φούριας
ἐκ τῆς Ἠλείας νἄρχωνται ἀναφορᾶς κατινόριαις,
εἰς τὸ Τατόϊ 'πρόστυξε πουλὶ νὰ μὴν ἀφήσουν
πρὶν ἡ μεγάλαις παγωνιαῖς 'στὰ δέντρα τὰ ψοφήσουν.

—

Κι' ὅσαις μπεκατσαις εὕρουνε ὅλα χρονῶν καὶ κάτω
μ' αὐταῖς τραπέζι νὰ στρωθῇ 'στ' Ἀνάκτορα βαρβάτο,
γιατί καὶ πάλιν ἔκανε ὁ Λόρδος ἀπαρτία
κι' ὁ τόπος ξαναγλύτωσε ἀπὸ τὴν ἀσιτία.

—

Ἰδοὺ ποῦ σας ἐψάλαμε μὲ τοῦ στρυβοῦ τὴν λύρα
τὰ φετεινὰ Χριστούγεννα, τους ἄθλους τοῦ Σωτῆρα,
καὶ σᾶς καλονυκτίζομε, πέσετε, κοιμηθῆτε,
μιᾶς ὥρας ὕπνο παρτε κι' ἡμέσως σηκωθῆτε.

—

Καὶ 'στὴν Βουλὴν πηγαίνετε τῶν νέων Κοριδάντων
νὰ ὄψτε σὰν κτυπήσουνε μεσάνυκτα καὶ κάτι
πῶς καταντοῦν οἱ ἄνθρωποι κι' οἱ Βουλευταὶ πρὸ παντων
καὶ πῶς θολόνει καὶ σφαλᾷ πολλῶν ἀγρύτνων μάτι.

—

Καὶ σὰν ἀκούσετε κλὰ τὸν κάθε λιμαδέρο
σὰν τὴν κομμένη κεφαλὴ νὰ λέῃ ὀίχως φόρο,
γυρίσετε 'στὸ σπῆτι σας σὰν νὰ σᾶς ἔβαλαν νέρτι
κι' ἂν μέσα 'στ' ἄλλα ἔχετε γιὰ λοῦσο καὶ καθρέφτη,
κυττάξετε τὰ μοῦτρα σας νὰ παρηγορηθῆτε
καὶ βγάλετε τὰ ροῦχα σας κἀι ξανακοιμηθῆτε.

—

Χρόνους πολλοὺς νὰ χαίρεσθε σὰν τώρα πεινασμένοι
κι' ὁ Βασιληὰς μας βοηθὸς καὶ σκέπη σας νὰ μένῃ.

Κι' ἕνα Συλλαλητήριον σπουδαῖον καὶ σωτήριον.

—

(Εἶπε συλλαλητήριον κι' ὁ Φασουλῆς νὰ κάνῃ
κι' ἐμάζεψε τὸν Περικλῆ τὸν κουτσομπεγλιβάνη,
ἐκεῖνος δὲ προσέτρεξε 'στὴν πρόσκλησιν εὐθύως,
κι' ὁ Φασουλῆς νομίζοντας πῶς ὄμιλεῖ σὲ πλῆθος,
τοιαῦτα προσερώνησε ρητορικῶς κι' ἐντόνως
καὶ χάσκωντας τὸν ἄπονγε ὁ Περικλέττος μόνος).

—

Φ. — Σᾶς ἐκάλεσα σπουδαίους, προσῳλεῖς συμπατριῶται,
ποῦ μοῦ λέτε πῶς δὲν τρῶτε.
Γιὰ τὴν τόσην φροθυμίαν ὀλοψύχως σᾶς συγχαίρω
καὶ τῆς φατσαις σας κυττάζω πελαδὸς ἐκ τῆς χαρᾶς,
κι' ἐπροστὰ 'στὸν Βασιλέα εὐσεβάστως ἀναφέρω
πῶς δὲν πρέπει νὰ προσέχῃ σὲ πολλῶν ἀναφορές.

—

Προσῳλεῖς συμπατριῶται, μὴν ἀκοῦτε τοὺς Ἠλείους,
ποῦ μας κάνουν 'στὴν Εὐρώπη μὲ τῆς κλαψιὰς των γέλοιους,
κι' ἂν ἡ κουτσουμπιὰ Πλεία γιὰ τὴν φτώχια τσαμπουνᾷ
μὴν πιστεύετε καθόλου εἰς τελείθειαν πῶς πεινᾷ,
κι' ἂν φωνάζουν νύχτα μέρα πῶς μουρλιοζλεφ ὁ τόπος
εἶναι πατριωτὶ τσιφοῦτο καὶ τοῦ λέγειν ἕνας τρόπος.

—

Τῶν γρινιαρτῶν τὰ λόγια τα νομίζω κολακίθια
καὶ τὸ 'πάρμε συντθεια,
μ' ἄλλους λόγους ὑπλοντοι γιὰ νὰ 'πῶ κοντελογῆς
θησαυρὸς κρυμμένος εἶναι μέσα 'στ' ἄδυτα τῆς γῆς,
καὶ 'στὸ φῶς θὰ μᾶς τὸν βγαλῇ κάποια σύμπτωσις τυχαία
ὅπως βγαίνουν καθε τόσο τὰ κεφαλλὰ τἀχαΐα.

—

Μὴ νομίζετε πῶς κρισιν καὶ τὸ κράτος μας ὑπίστη
κι' ὁ Ἀναγύρειος ἀκόμη, ὁ Σιμόπουλος τοὺς ἴστη,
ὁποῦ μὲ μόνον τόνομά του σ' ἀναγκάζει νὰ ὁκαρύσῃς,
ἐβεβαίωσ' ὑπισήμως πῶς παρῆλθε πᾶσα κρίσις,
κι' τὰ μούτσουν' ἂς γελάσουν καθενὸς παληαμουρμούρη
σὰν τὸ λίγη τέτοιος ρῆτωρ, ποῦχει κουτελο καὶ μοῦρη.

—

Ὅλοι φεύτικα πονεῖτε κι' εἶναι φεύτικος ὁ πόνος...
καὶ δὲν παπεῖ μές' στὴ Λόντρα τῆς μεγάλης Ἀλβιόνος
γιὰ νὰ 'ζῆτε, πατριῶται, πόσοι βρίσκουν κρύον μνῆμα
'στοῦ Ταμέσεως τὸ κῦμα ;
καὶ δὲν πᾶτε 'στὸ Παρίσι νὰ τὸ πᾶρετε παγάνα
γιὰ νὰ 'ζῆτε πόσοι πέρτουν 'στὰ νερὰ τοῦ Σηκουάνα ;

—

Κι' ἂν ἐκεῖ ποῦ πλημμυρίζει τὸ χρυσάφι τῆς στερλίνας
τρῶν πολλοὶ οἱ ποταμοί,
τί φωνάζετ' ἐδῶ πέρα εἰς τὴν γῆν τῆς καββαλίνας
πῶς δὲν ἔχετε ψωμί ;
Ἄδικ' εἶσθε, πατριῶται... μὴ γουρλώνετε τὸ μάτι
καὶ διάκρισις κομμάτι.

—

Τί παράπονα τωόντι, ποῦ σὲ κάνουν νὰ γελᾶς...
δὲν μὲ μέλει μιὰ πεντάρα γιὰ τὸ χάλι τῶν Ἠλείων
καὶ σας λέγω, πατριῶται, πῶς ἡ φίλη μας Ἑλλὰς
νηστικὴ καὶ χερασμένη δὲν ξεχνᾷ τὸ μεγαλεῖον.
Μὲ τὴν δόξ' ἀλαμπρατσίτα κι' ὅλο κόρδωμα καὶ πόζα
κι' ὅς τῆς ψάλλουν κάθε τόσο «Στάμπατ Μάτερ ντολορόζα. »

—

Καὶ δὲν θλίπετε κυρίαις 'στοὺς ἐμπόρους σοῦρτα φέρτα
καὶ δὲν θλίπετε τὸν κόσμο πῶς γεμίζει τὰ κοντσέρτα,
τόσους γάμους μὲ τὴν ζέστη καὶ τὸ ψῦχος τὸ δριμύ,
πῶς δὲν μένει κρυα κι' ἄδεια τῶν ἐρώτων ἡ παστάς,
καὶ κυρίας νηστιγαείδων δὲν κυττάζετε καὶ μή
ν' ἀνταλλάσσουν ἐπισκέψεις μὲ κιτλίας σεβαστάς;

—

Τί παράπονα γελᾶτε, ποῦ σὲ κάνουν νὰ μαλλιάσῃς
καὶ ταῦτα σου νὰ βουλιάσῃς.
Κι' ἂν ἀλήθευε τῳόντι πῶς σωθήκαν οἱ παρᾶλες
καὶ 'στὰς πόλεις καὶ 'στὰς κώμας καὶ 'στὰς ἄκρας τῶν νησιῶν,
θἄχαν ὀρεξι καὶ βάρος ἡ κυριαὶς σουσουράδες
καθε τόσο νὰ προβάλουν ὅπως λὲν ἀν πο ζισιόν ;

—

Ὦ πατρὶς ἀγαπημένη, τὸ χρυσοῦν σου πάλε ὄρυ
καὶ τὰ τέκνα σου συγχώρει.
Ὅλοι σήμερα, πατρὶς μου, σὲ φωνάζουν κυρίλου,
ὅμως σὺ τοὺς λοξοβλέπεις μὲ τὰς τρίχας ὀρθωμένας,
καὶ πλουσίαν σὲ κηρύττουν 'στὸ Ρωμαϊκὸς κι' ἄλλοῦ
δύο μόνον πατριῶται... ὁ Σωτήρας κι' ἄλλος ἕνας.

—

Ὦ πατρὶς ἀγαπημένη, καϋχημά μου μοναχό,
μὴ θυμώνῃς καὶ μ' ἰμένα ὁποῦ κάνω τὸν φτωχό.
Πάω πλέον ἀπὸ τώρα 'στῆς φωνὲς νὰ συγκινοῦμαι
καὶ συντάσσομαι τῷ πλούτῳ καὶ τῇ φτώχιαις ἀπαρνοῦμαι,
κι' ἔτσ' οἱ δυο πατριῶτες τοῦ λεπτοῦ θὰ γίνουν τρεῖς
γιὰ τὴν ὀξαν σου, πατρίς.

—

(Ὁ Φασουλῆς ἀναπνοὴν γιὰ δυὸ μενοῦτα πέρνει
κι' ἕνα ποτῆρι μὲ νερὸ ἡ Φασουλὴ τοῦ φέρνει.)

—

Φ. — Καὶ δὲν μοῦ λέτε, κύριοι, ποιὸς 'φόρεσε τῆς πείνας
μὲς 'στὰς κλεινὰς Ἀθήνας ;
Ἂν μὲς 'στοὺς ὄρφους δὲν σᾶς 'δω ν' ἀφήσετε τὰ κῶλα
σὰν μερικὰ παληόσκυλα, ποῦ τὰ παῖζουν φόλα,
οὐ μὴ πιστεύσω πώποτε πῶς ἀληθῶς πεινᾶτε
κι' ἀδίκως θέλετε φτωχοὶ 'στὸν κόσμο νὰ περνᾶτε.

—

Ἐγὼ μές 'στὸ στομάχι μου μεγάλη νοιώθω ζέστη
καὶ ψάλλω τὸν Αὐγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
ἔχω κι' ἀμπέλια 'στὴ Βλαχιὰ, σπήτια 'στὸ Βουκουρέστι,
ἀλλ' ἔχω κι' ἓν' ἁπλήρωτος 'στὸν Φαληρέα σπῆτι.
Ἐγὼ κι' ἂν μείνω νηστικὸς ἀναφορεῖς δὲν στέλλω
καὶ μήτε τὴν πατρίδα μου ρεντικεῖλη τὴν θέλω.

—

Ἐγὼ κι' ἂν 'πῶ 'στὸν Βασιλῆ πῶς ἔλιψε τὸ χρῆμα
ποτέ μου δὲν σπουδάζω,
ἐγὼ τὸν Βασιλέα μας ἐπιθυμῶ μὲ ρίμα
νὰ τὸν διασκεδάζω.

—

Ἐγὼ κι' ἂν 'πῶ παράπονα, μὰ λίγοσαι τζουτζὲς
καὶ τὸ καρκιοζλῆκι μου ποτὲ δὲν τὸν πειράζει,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἐπιθυμῶ νὰ φαίνεται γλεντζὲς
γιατ' ἡ μελαγχολία του τὸ στῆθος μου σπαράζει.

—

Ἐγὼ, παιδιά, κι' ἂν δὲν βγοστῶ 'στὴν τσίπη μου ρωλόγι
ἀλλ' ὅμως ξέρ' ὁ Βασιλῆς ποιὰν ὥρα πάντα τρώγει,
κι' ὅταν τὴν ὥρα μυρισθῶ, ποῦ τρώνε 'στὸ Παλάτι,
ρανταζομαι πῶς βρίσκεστε κάθε κοιλιὰ χορτάτη.

—

Ἐγὼ δὲν εἶμαι κουνενές
κι' οὔτε μὲ μπόσικαις φωνὲς
τὸν κόσμον ἀνατρέπω...
ἐγὼ κι' ἂν λείψῃ τὸ ψωμὶ
κι' ἔλθουν ἀνέλπιστοι λιμοὶ
τὸν Παρθενῶνα βλέπω.

—

Κι' ἂν ὁ καθένας σας λυσσᾷ
ἐγὼ σὲ σύννεφο χρυσᾷ
τὴν ὀξαν ἀτενίζω...
ἐγὼ δὲν κάνω σὰν πουλὶ
κι' 'στοῦ Σωτῆρα τὸ γουδὶ
χρυσάφι κοπανίζω.

—

Ἐγὼ δὲν πέρνω τα βουνά,
κι' ὅλ' ἡ φαμίλια σὰν πετνᾷ
ὀργῆς ἀφροὺς δὲν χύνω,
καὶ σὲ φαμιλιακὶς νηστικαῖς
γιὰ μπλάστρι πέτρας μερικαῖς
τοῦ Παρθενῶνος δίνω.

—

Ἐγὼμαι πλούσιος, μωρέ,
κι' οὔτε τῆς φτωχιας τὸν γερὸ
δὲν ψιλλω σὰν μαζίτα...
εἶσαι φτωχός ;... μεταβολή,
ἐδῶ χρυσὸς φεγγοβολεῖ
κι' ὀλόχρυση γαζίτα.

—

(Κι' ἄλλα προετοιμάζετο σημαντικὰ νὰ 'πῇ.
ἀλλ' ὅμως πάλιν ἔγινε μικρὰ διακοπή.)

—

("Α κ ο υ σ ο ν ὁλομόναχος ὁ Περικλέτος λέγει
καὶ νέα δύψα φλογερὰ τὸν ὁμιλοῦντα πλέγει,
κι' ἐνῶ μικρὸν διάλειμμα ἐκ τρίτου ξαναπιάνει
προσῆλθαν ὡς ἀκροαταὶ καὶ δύο τρεῖς ζητιάνοι.)

—

Φ.—Καλῶς μᾶς ἤλθατε καὶ σεῖς εἰς τὸ συλλαλητήριον,
πλὴν εἰς τὸ σῖλας φθάνετε κύτη τῆς ὁμιλίας...
Ἡ λ ὶ λ α μ μ α σ α β α χ θ α ν ὶ φωνάζετ' στὸν Κύριον,
κι' ἡ λαλιὰ σας μαρτυρεῖ πὼς εἶσθ' ἐκ τῆς Ἠλείας.

—

Μᾶς λέτε πῶς δὲν ἔχετε νὰ φᾶτε μήτε πρόσα,
μᾶς λέτε πῶς τὰ παιδευτὰ ὁ τόπος σας τραβᾷ,
κι' ἐπίτηδες μᾶς κρύβετε τὰ πλούτη σας 'στὴν κάσσα
καὶ τοῦ ζητιάνου 'πίσω σας κρεμᾶτε τὸν ντορβᾶ,
γιὰ ν' ἀπομένετε ἄκρατοι καὶ φόρων πληρωμῆς...
χάρις Σωτῆρα κι' ἔλεος ἂς ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς.

—

Σᾶς ξέρω, κατεργάρηδες... ἄλλοῦ νὰ τὰ πουλᾶτε,
τὸν πονηρὸν Σωτῆρα μας μὲ τέτοια δὲν γελᾶτε,
καὶ πρὸ πολλοῦ φουρκίζεται καὶ πρὸ πολλοῦ πειράζει,
κι' ὅσα τοῦ ψάλλετε σιβόντα κοιλιακῶν ἁσμάτων
τόσο καὶ τὴν καμπούρα μας κάλυπτα φορτώνει
μὲ φόρους τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐπαγγελμάτων.

—

Ἀλλ' ὅμως μὴ γρινιάζετε, καθῆστε 'στὴν γωνιά,
καὶ σήμερον κἂν αὔριον ἡμέρα ξημερώνει,
ποῦ μόνο μας ἐπάγγελμα θὰ γίν' ἡ ζητιανιὰ
κι' αὐτὸ νομίζω, κύριοι, πὼς φόρο δὲν πληρώνει.

—

Ὁ Λόρδος πικραγριέφε καὶ τοὐλθαν τὰ φεγγάρια,
φόρους καὶ γιὰ τὴν θάλασσα καὶ νοίκια μᾶς γυρεύει...
κανεὶς σαν πρὶν δὲν θὰ 'μπορῇ νὰ πάῃ γιὰ ὀρυγγάρια
ἢ κακοβιούς, νερόμυλα, καὶ τόπες νὰ ψαρεύῃ.

—

Κι' ἂν κέποιος, ποῦ τὸν ἔβραγε μεγάλη συλλογή,
γυρέψῃ λίγη θάλασσα γιὰ νὰ τὰ κακαρώσῃ,
καὶ μία κουτσλιὰ νερὸ δὲν θἄβρῃ νὰ πνιγῇ
ἂν πρὶν τὸ σκυλοπνίξιμο βαρειὰ δὲν τὸ πληρώσῃ.

—

Κι' ἂν αἰστρὶς σοῦλῃ ξαφνικὰ καμμία καλὴν ἡμέρα
νὰ κοπανίσῃς ξένοιαστος λογῆς λογῆς κέρα,
καὶ τοῦτο τὸ κοπάνισμα πολὺ θὰ σοῦ κοστίσῃ,
ὁ Λόρδος φόρον καὶ γι' αὐτὸ βεβαίως θὰ ζητήσῃ,
καὶ μέσα 'στὸ περίσσευμα κι' ἐκεῖνον θὰ περάσῃ
καὶ θὰ μᾶς πῇ πὼς ἡ πατρὶς ἀερωδὸς θὰ ὁράσῃ.

—

Τοιοῦτον ἔχομεν σορὸν καὶ δαίμονα ξυλάτον,
Προθυπουργὸν κατκατητὴν ἀνέμων τε κι' ὑδάτων.
Ἀλλ' ἂς ὀρυάξουν οἱ λαοὶ καὶ τάλλα τὰ Βασίλεια...
τίκ τάκ εἰς τὴν ἐξώστορτα κτυπῶ τοῦ Παρεδείσου
κι' ὁ κλειδικράτωρ αὐστηρῶς γυρίσει διαπρύσιος
κι' ἐγὼ φωνάζω γελαστὸς 'στὸν Ἅγιο Πέτρο «ξύσου.»

—

«Νἄξερες, Ἅγι Πέτρο μου, τί γίνετ' ἐκεῖ κάτω...
πανε τὰ Διαπύλια κι' ἀντὶ ντέζ πασσατο.
Ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, κι' ἀνοίξατε τὰς θύρας,
καὶ σὺ φρουρὸς βλακέντερος μὴν εἶσαι μὲ πατέντα,
ἐσχάτως τὰ κατήργησε ὁ τῶν Ρωμηῶν Σωτήρας
καὶ βάρδα νὰ περάσωμε χωρὶς πολλὴ κουβέντα.

—

»Ἂς ἄσουν νὰ τὸν ἴδλεπες γι' αὐτὰ πῶς ἐσταυρώθη,
αὐτοὺς μᾶς ἔσωσ' ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἐσώθη,
γιὰ τοῦτα ξαναγύρισεν εἰ Θεσσαλοὶ 'στὴν στάνη
κι' ἔτσι τὴν ἀπαρτία του κατάφερε νὰ κάνῃ,
σὺ δέ, πορτιέρη, πέταξε 'μπρατσα τοῦ τὸ κλειδὶ σου...
ἀπὸ πορτιέρης παύεσαι καὶ σὺ τοῦ Παραδείσου.»

—

Μὲ τοῦτα τὰ συμβολικὰ θὰ νειώσετε, καϋμένοι,
πῶς τοὺς Ρωμηοὺς Παράδεισος ὀγρήγορα προσμένει,
κι' ὅποιος αὐθαδὸς ἀρνηθῇ τὴν ὕπαρξιν τοῦ πλούτου
ἄφτραις θὰ βγαλ' ἡ γλῶσσα του, κι' ἀπὸ τὰ χείλη τούτου
τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα δὲν πρέπει νὰ προφέρεται...
καὶ τώρα ἐ κ ε ι ν ο κ ρ ῆ ν ε ς κι' Ἕλλήνων παῖδες χαίρετε.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἡ Φασουλῆ κοντὰ του κλαμαρόνει
κι' ὁ Περικλῆς χειροκροτεῖ καὶ τὸν ἐμβαγλαρόνει.)

—

Ἡμερολόγιον τρελλῶν «Ρωμηοῦ» καὶ «Σκρίπ» κι' ἄλλων πολλῶν.

Ἄλλος εἰς τὸ μονάστηρο, ἱμπρὸς εἰς τὸ μοριολικο,
ποῦ κρίθει πρᾶγμα μέσα του καὶ διάλεγτο καὶ μπάλιο.
«Ρωμηὸς» καὶ «Σκρίπ»... ἐκεῖ πεζοὶ καὶ ποιητεὶ κοπάδι
καὶ τρίχρωμον ἐξωμύτιον τοῦ Ἀθανασιάδη
Νάτο τὸ καναπεμικο... παντοῦ διαλαλεῖται.
λεπτὰ πενῆντε μοναχὰ καὶ νὰ παρακαλεῖτε.

—

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Αὐτὸς ὁ Ἀθανασόπουλος κι' ἐφτὸς ἀνδρειεῖται,
μ' ἐκεῖνα τὰ κοιστούμια του τὸν κόσμο λαμπονίζει.
Ἀπ' ἔξω στέγουν ἔρωτες καὶ χάσκουν οἱ ἁμαξίτσες
καὶ βρίσκεται 'στὶς τάξεις του ὅ,τι καθένας θέλει.
φανέλαις, κάλτσαις, φίλτρα, πικάπια, γραμμάτσαις.
καὶ σούβρακα μεταξωτὰ γιὰ νησταγκιλὸν σταλίη,
καὶ πλούτος καὶ ἀπαλλαγὲς καὶ θέρμος καὶ καὶ καὶ...
γειὰ σου, κυρ Ἀθανόπουλε, τεχνίτη πλαστικέ.

—

Ὁ λ γ α, φέρασιον στομάχου τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδη,
τοῦ πρωτεύοντος τῆς Σμύρνης εὐεπεπεμαστεπαίδη.
εἶν' ἐφεύρεσις ὅλη του κι' ἄλο δύναμιν σοῦ δίδει
καὶ βρίσκεται 'στὶς τάξεις του ὅ,τι καθένας θέλει.
Τὸ τιμιῶν Ἀσκληπιάδειο, τὸ στοματίσιον χημικό,
μία στάλα του μονάχα εἶναι βάλσαμο γλυκὺ...
πάνει κάθε δυσκοιλία... ὁρὸς καὶ πίνας καὶ μιλεῖς
καὶ γνωτεῖσε μ' ὅλα «ἄλλα καὶ τοὺς λόγους τῆς Βουλῆς.

—

Ἀτλαντὶς, σπουδαῖον φύλλον καὶ μὲ πρόθεσιν γενναίαν
ὁποὺ βγαίνει 'στὴν Χαρκὴν τῆς Ἀμερικῆς τὴν Νέαν
ζήλος τὸ χαρακτηρίζει, πρακτικὸς εἰς ὅλα νοῦς.
καὶ τοὺς Ἕλληνας συνδέει μὲ τοὺς Ἀμερικανούς.
Ἔχει σθένος, ἔχει ρέγια καὶ τὸ ποσῦμα τῆς πατρίδος
ἐμόγκονεί τὰς σελίδας της σφριγῶσης Ἀτλαντίδος.

—

Ὁ Νικόλαος Ναζίρης ἐνωμφεύθη κατ' αὐτὰς
μὲ τὴν κόρην τὴν καλλίστην Ἀνδρομάχην Δοκτίδη,
κι' ἐπευχήθημεν εἰς τούτους εὐτυχεῖς ζηλευτὰς
καὶ μπουνάτσα μὲς 'στοῦ κόσμου καὶ 'στοῦ γάμου τὸ τραπέζι.

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΗΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

—

Στὸ ἐννενῆντα τέσσερα καὶ χίλια ὀκτακόσα
νάναι καλὰ ὁ Λόρδος μας νὰ ψᾶμε κι' ἄλλα τόσα

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντος εὐμούσου τσιλιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Δεκέμβρη τριάντα μία,
σαντοῦ λαχτάρα καὶ τρικυμία.

Δρὸ κι' ἐνενῆντα καὶ τετρακόσα.
Ἀπ-Βασιλὴς καὶ δῶρα τόσα.

—

Μπουναμάδες μας κι' εὐχαῖς, ὁποῦ πέφτουν σὰν βροχαῖς.

—

Στὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον, πούνε γυρὰν Μεγαλειότης,
πανταχόσαις τῆς Ἠλείας καὶ τοῦ Τσάρου δῶρα πρώτης.

—

Εἰς τὸν νέον Κωνσταντῖνον Ἀλεπαῖς οὐρὰ καὶ πούρα
κι' ἕνα δεύτερο Παλάτι 'στοῦ Κουβέρνου τὴν καμπούρα.

—

Εἰς τοὺς Πρίγκηπας τοῦ Θρόνου, τὰ βλαστάρια μας τὰ ὡραῖα,
δυνατῆς ξηρκαμπίας ἕνα κι' ἕνα Πριγκηπάτο.

—

Στὸν Σωτῆρα σωτηρίαν ἀπὸ κόσμον ποὺ πεινᾷ,
θεωρίαν Ἐπισκόπου καὶ καρδίαν Μυλωνᾶ.

—

Δύναμι 'στὸν Δελιγιάννη, πολυμόρων λόγων σίστρος,
καὶ γουδιὰ νὰ κοπανίσῃ τραχαντάνικις καὶ μαίστρανς.

—

Μὲ ριπομπλικα 'στὸν Ραλλῆ λιβιντισὲς κι' αὐλιγισιὲς
γιὰ νὰ φαίνεται πὼς εἶναι Ρουβελλάτης Ἐξουσίας.

—

Εἰς τὸν Πὶτ μεγάλη πίτα ἐκεῖ 'πάνω νὰ πατῇ
καὶ 'στὴν μίση ὀβὸ κουμπούρια μονομαχοῦν νὰ κρατῇ.

—

Ὕψος εἰς τὸν Καραπάνο, πούχει μπρὸ μιὰ τριμάρα,
καὶ 'στὴν *Πρωΐαν* πατῶνται νὰ πατῇ 'στὴν ἀγκινάρα.

—

Στὸν Στεφάνου νὰ κινήσῃ τῶν διπλωμάτων τὸν φθόνον
καὶ τὸν πόλεμον νὰ λύσῃ τῶν Κινέζων κι' Ἰαπώνων.

—

Στρατηγοῦ χρυσαῖς σπαλέτσις 'στὸν Μπουρίδη τὸν Νικόλα
στρατηγὸς Ἀστυνομίας νὰ περιβάλῃ μέσα σ' ὅλα.

—

Εἰς τὸν Μπουμπουλὴ καρδιὰ κι' ἔγνια μόλα κι' ὅλο βίρα
καὶ χαρτὶ τῆς ὥρας ἄσπρο γιὰ νὰ κάνῃ κι' *Ἄσπρη Μοῖρα*.

—

Στὸν Καλλιόρνα τὸν λαλὸ, καλλικέλαδο πουλί,
ἕνα φίλτρο 'στὸ στόμα γιὰ νὰ μὴν παραμιλῇ.

—

Εἰς τὸν Τσαμαδὸ δρὸ πάλαις, ὁποὺ νάναι ἄντε ντί,
καὶ νὰ πιοῦν τὰν τῆς βαζῆ τῶν πελάτων αἱ βρονταί.

—

Στὸν Συμόπουλο, τσιράκι τοῦ Τρικούπη καὶ φωστῆρα,
θυμᾶτό νὰ θυμιατίζῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρα.

—

Κι' ἄλλο ἕνα θυμᾶτῆρι 'στὸν πολίτη τὸν Δραγούμη,
μὲ ψηλοκαπελαδοῦρα καὶ ξερούσκωτο τουλοῦμι.

—

Νία πλεύτη 'στὸν Σκουλούδη γιὰ τὴν στρούγγα νὰ τὰ δίνῃ
καὶ χερσαῖος τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργὸς νὰ ξαναγίνῃ.

—

Στῆς Βουλῆς τὸν Βασιλάκη, ποῦ τεντύνει τὸ ρουθοῦνι,
μία Ρούσσικη καμπάνα νὰ τὴν ἔχῃ γιὰ κουδοῦνι.

—

Στὸν Παχὺ καμπόσο νίφτι λιγερὸς νὰ πηλαλῇ
μόλις νοιώσῃ πῶς δὲν ἔχει ἀπαρτίαν ἡ Βουλή.

—

Εἰς τὸν Κώστε Θεοτόκη κοντιλίκι ὅσο πέρνει
καὶ 'στῆς Λόντρας τοὺς θριαμβους ὑπερήφανος νὰ γέρνῃ.

—

Στὸν Θανάση Εὐταξίκ κάθε ρήτορα νὰ σκάσῃ
κι' ὅλοι πάντα σ' ὅ,τι λέει νὰ τοῦ λὲν «καλὸ Θανάση.»

—

Εἰς τὸν Μῆτσο τὸν Βουλπιώτη ἀνεξάρετεα καπρίτσα
καὶ τὸ καῦρο τοῦ Βουλπιώτη 'στὸν Μπλατσῆ καὶ 'στὸν [Γρανίτσα.

—

Τρικαντὸ διπλωματίας 'στὸν Ἀλέκο τὸν Σκουζὲ
καὶ τσατσάρα γιὰ νὰ κάνῃ τὴν χωρίστρα του φριζέ.

—

Τοῦ Παπαμιχελοπούλου, πούναι πρῶτος εἰς τὸ βῆμα,
νὰ μικρύνῃ τὄνομά του γιατί δὲν χωρεῖ 'στὴν ρίμα.

—

Εἰς τὸν Στάη τῶν Κυθήρων νὰ μαλλώνῃ 'στὰ γεμάτα
μὲ τὸν λαῦρον Εὐταξίαν σὰν τὸν σκύλο μὲ τὴν γάτα.

—

Στὸν Καράπαυλο μαχαίρια καὶ κουμπούρια γιὰ νὰ τέχῃ
ὅταν μὲς 'στὸ Πραλαμέντο δὲν ἐπαπειλεῖται μάχη.

—

Τοῦ κομψοῦ Σταμπολεπούλου δηὸ μπαστούνια λιγερά,
μυρωδικὰ ὑλαγγυλάγγυα καὶ σκιρτάτιστη κυρά.

—

Εἰς τὸν Γιάννη Μισσαηλίζη μὲ στικοΐδες μιὰ κομπόστα
καὶ σακκιὰ μ' ἐπερωτήσεις 'στὸν Σταυρόπουλο τὸν Κώστα.

—

Στὸν Παυλόπουλο, ποῦ χάσκεις ἕνα λόγο του ν' ἀκούσῃς,
μιὰν ὀμπρέλα γιὰ τὴν μπόρα τῆς μαυρίλας τῆς μελλούσης.

—

Καρεκλάξυλα 'στὸν Ρούκη γιὰ τοὺς μέλλοντας καυγάδες
νὰ βουβαίνωνται μ' ἐκεῖνα οἱ πολύρριζοι λογάδες.

—

Εἰς τὸν Βάστα νὰ τὰ φτειάξῃ μὲ τὸν Ζάμαρο σὰν πρῶτα
καὶ 'στὸν Λύρα τίρι λίρι καὶ νὰ γράφεται μὲ γιῶτα.

—

Εἰς τὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη 'λίγη μπύρα γιὰ ν' ἀνάψῃ
κι' ἐμπνευσθεὶς ἀπ' δία 'λέγα κατακόκκινος νὰ γράψῃ.

—

Στὸν ἀσίκη Κουμανιώτη μιὰ καινούρια φουστανέλα
καὶ 'στῆς Ἄνδρου τὸν Καΐρη μιὰ γερὴ δεντιῶν μασέλα.

—

Εἰς τὸν Κούστα καραμέλαις τῆς ἀλτίας καὶ μολόχα
καὶ νὰ μένῃ πάντα κοῦστος 'στὸν Τρικούπη γιὰ τὴν **Βόχα**.

—

Στὸν Ρωμαῖο τῆς Κερκύρας, ποῦ θυμὸ κι' αὐτὸς κρατεῖ,
νὰ τοῦ φέρουν 'στὸν Περκία τὸν Τελώνη ποῦ ζητεῖ.

—

Δηὸ γραβάταις εἰς τὸν Λάππα, ὅπου 'ψήλωσ' ἕνα μέτρο,
πετεινοὺς 'στὸν Κωφίκη καὶ μονόκλ' στὸν Χατζηπέτρο.

—

Στὸν λεβέντη Καλαμπάκα μὲ τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
μιὰ Γαλλίδα κουβερνάντα γιὰ νὰ μάθῃ Γαλλικά.

—

Στὸν σπανὸ Δημητριάδη πετρελαίου τενεκὲ
καὶ 'στὸν Τάκη τὸν Γιαννούση ἕναν δεύτερο Τεκέ.

—

Χίλιαις σκούφιαις 'στὸν Ριακάκη, ποῦ Παλάτι λαχταρεῖ,
ἀπὸ μιὰ καινούρια σκούφια κάθε βράδυ νὰ φορῇ.

—

Στὸν Ζυγομαλὰ τὸν ρίκτη, ποῦ καὶ νούμερα γνωρίζει,
μιὰ μεγάλη παλαμήδα γιὰ νὰ τὴν συχνομυρίζῃ.

—

Εἰς τὸν Βάλληνδα, τῆς Νάξου τὴν μακρόλα μαλαγάνα,
φωνογράφο γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν φωνή του τὴν κομπάνα.

—

Στὸν Μπλιτσάκη τῶν Τρικάλων νὰ τὸ στρίβῃ ἀπ' τὴν
κι' ὕστερα νὰ μετανοιώνῃ καὶ νὰ μὴν τὸ ξανακάνῃ. [στάνης.

—

Στὸν Βλιώτη τὸν Καρταλῆ, Κοκωσλῆ, Παρρησιάδη,
ποῦ κι' οἱ τρεῖς των κάθε βράδυ
διαπύλια προσμένουν πῶς θὰ πάρουν—ἀμμὴ δέ :—
κλωτσοσκούφι γιὰ παιχνίδι κι' ἕνα καραγκιόζ-μπερδέ.

—

Στῆς Καρύστου τὸν Μπαλάφα καὶ τὸν Χατζηνικολῆ
νομοσχέδια νὰ φέρουν ἰδιόρρυθμα πολύ.

—

Εἰς τὸν Τριανταφυλλάκον τριανταφύλλου μὲ φύλλον
νὰ τὸ βλέπῃ καὶ νὰ λίγῃ «φίλος ἔδωσε πρὸς φίλον...

—

Γιὰ νὰ κόψῃ τὰ μαλλιὰ του δηὸ ψαλλίδια εἰς τὸν Μάτσα
καὶ 'στὸν Γιάννη τὸν Τρικούπη τοῦ ξαδέλφου του τὴ φάτσα.

—

Τρόμπα 'στὸν Ποταμιάνο γιὰ τοῦ Λόρδου μας ταὐτιὰ
καὶ 'στὸν Φώσκολο τῆς Τήνου νὰ γενῇ κελοφωτιά.

—

Στὸν Μακρῆ βιολὶ νὰ παίξῃ μάφρ φυνέμπρ ἐκ τῆς Ἰόνης
καὶ 'στὸν Γκιῶν πυλὶ νὰ γίνῃ καὶ τοῦ κόμματος ὁ Γκιώνης.

—

Εἰς τὸν Ἄγγελο τὸν Ρεῦμα τῶν Ρουφαίων τὸ καμάρι
καὶ τῆς Πάτρας διαχύσεις εἰς τὸν Θάνο Κανακάρη.

—

Στὸν Κοκκέβη, Καραβίτη, Παπαστεργίου νἆναι φίλοι
νὰ μιλοῦν γιὰ τῆς πεινώσης Τριφυλλίας τὸ τριφύλλι.

—

Ἔρωτα 'στὸν Κοπανίτσα κοκονίτσας φιρεγγίου
καὶ περοῦκα σὰν καὶ πέρσι τοῦ Σιφνιοῦ Προβελεγγίου.

—

Στὸν Χρηστόπουλον ἐλπίδες ὡς ποῦ νἄλθῃ τὸ Κορδόνι
κι' Ὑπουργὸς γιὰ τὴν Παιδείαν ἀπὸ τώρα νὰ κορδώνῃ.

—

Στὸν Μανέτα καὶ τὸν Ψύλλα, τοὺς γνωστοὺς ἀνεξαρτήτους,
νὰ φιλιώσουν μιὰ γιὰ πάντα τοὺς δευτέρους καὶ τοὺς τρίτους.

—

Στὸν Γιαννοῦκα τῆς Οἰτύλου, τὸν τοσοῦτον προσφιλῆ,
μὲ τὰ δυο του τὰ χέρια νὰ μὴ σπρώχνῃ σὰν 'μιλῆ.

—

Ἀντιρρήσεις ἀπαρτίας 'στὸν γινναῖο Πετμεζᾶ
νὰ τους κάνῃ κάθε τόσο νὰ μετροῦντκι σὰν τὰ ζᾶ.

—

Πλιάτσικα 'στὸν Χατζηγάκη αὐστηρὰς πολιτικῆς
καὶ 'στὸν σὶρ Βαλεωρίτη μετοχὰς Πιστωτικῆς.

—

Στὸν Μαρκέλο κατακτήσεις γιὰ καθένα θηλυκὸ
καὶ τσάσικα μαλλιὰ του νὰ τὰ κάνῃ ρ ο κ ο κό.

—

Σ' ὅλους τέλος τοὺς πατέρας σωτηρίας λογοδέρροιο
κι' ἀλογόμυγαις 'στ' αὐτιὰ των νὰ κλωτσοῦνε σὰν μουλάρια.

—

Πρόσκλησιν τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν γέρο Δεμονῆ
καὶ μὶ τοῦτο τὸ μαντάτο πακαροῦνα νὰ γενῇ.

—

Εἰς τὸν Κώστα τὸν Τοπάλη Βουλευτὴς νὰ 'ρθῇ 'στὸν Βόλο
καὶ σὲ δεύτερο ταξεῖδι νὰ περάσῃ κι' ἀπ' τὸν Πόλο.

—

Στὸν κλεινὸ Σκλυβριώτη τοῦ Δημάρχου τὸν μπελᾶ
καὶ χουζοῦρι σὰν καὶ πρῶτα εἰς τὸν Δήμαρχον Μελᾶ.

—

Εἰς τοῦ Δήμου τοὺς Συμβούλους τριπλαῖς μελωδίαν
καὶ μεγάλη νεκροφόρα γιὰ τοῦ Δήμου τὴν κηδείαν.

—

Στοὺς ἐμπόρους μιὰ σφραγῖδα κι' ἕνα μαῦρο βουλοκέρι
γιὰ τὰ ὁλίγα μαγαζιά των καὶ τὸ κάθε των τεφτέρι.

—

Δηὸ λουκέτα 'στοῦ Ταμείου τὸν φρουρὸν Καλογερῆ,
ποῦ τοῦ 'κλέψαν ἕνα δίφνο καὶ τὸν ἔπαθε γερή.

—

Στοὺς γαμπροὺς καὶ στῆς νυφάδες τῶν ἐρώτων καὶ τῶν
ν' ἀποφεύγουν τώρα τώρα τὸ παιδὶ τῆς Ἀφροδίτης. [κρίνων
κι' ἐγκρατείας σωφροσύνην εἰς πολλὰ τῶν ἀνδρογύνων
κι' ἀποχὴν ἀπὸ τραπέζης καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ κοίτης.

—

Στους μασίτας ελιγείς και κατόθωσιν στεφάνου
εις το σκιλλήθρον άπανω του νεκροῦ Χαδημητρίκου.

—

Πένασι 'στους καλαμαράδες, ποῦ πολλὴ τους κακοί λαύρα,
γιὰ νὰ γράφουν τὸ κοντό τους, γιὰ νὰ λὲν καὶ τὸ μακρύ,
καὶ στιχεῖα κεφαλαῖα καὶ ταχεῖα κι' ἄμορφα μαῦρα
'στὴν Καμπουρόγλου τὸν Γιάννη γιὰ νὰ γράφη τὰ Κ ρ Ἰ Κ ρ Ἰ.

—

Στους ζευζέκηδες Ἠλείους καὶ 'στοὺς ἄλλους παλαβοὺς
νὰ μὴ στρέφουν ἄνω κάτω τῶν ματιῶν των τοὺς βολβοὺς.

—

Ἐμπνευσιν Πτωχοπροδρόμου 'στὸν σαλιάρη Φασουλῆ
κι' ὁ τζουντζὲς ὁ Περικλέτος νὰ τὸν δέρνη πιὸ πολύ.

—

Στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς παραλύτους καὶ πρὸ πάντων τῆς Ἀνά καυχῶντκι πῶς κι' ἐρίτες δὶν ἐνόησαν τῆς πείνας.[θήνας

—

Ὁ Φασουλῆς ὁ φωνακλᾶς μὲ δίσκον δι'ἐράνους κλαναρχεῖ τὰ κάλαντα μὲ δύο τρεῖς ζητιάνους.

—

—Βασίλη πόθεν ἔρχεσαι καὶ δῶλεν κατεβαίνεις ;
— Ἐκ τῆς Ἠλείας ἔρχομαι τῆς παραπαιναμένης.
Εἶδα καὶ χωριοῦλακα νὰ τους ζητῇ χαρατσι
καὶ κάπου κάπου χαστουκιαῖς ἐπέφτανε καὶ μπάτσοι.

—

—'Αλλ' εἶδα καὶ μιὰρὰ παιδιὰ καὶ δέκα χρόνων τσούπαις
τὸν δόλιο χωριοῦλακα νὰ κυνηγοῦν μὲ σκοῦπαις,
καὶ νὰ μετροῦν 'στὴ ραχη του πενῆντα χρόνων φόρσις
μὲ μάλαγμα κι' ἀσημικὸ καὶ μὲ λιμεκοντόρους.

—

—Ἐπῆγα καὶ 'στὰ Φιλιατρὰ καὶ μέις 'στοὺς Γαργαλιάνους
κι' ἐκεῖ μεγάλη μοῦγινε παράτ' ἀπὸ ζητιάνους,
κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα μιὰ καὶ δλὸ τὸ ῥύσημά μου 'πῆρα
κι' ὡς πού νὰ 'πῆς λουκάνικο εὐρέθηκα 'στὴ Σύρα.

—

—Κι' ἐκεῖ Συλλαλητήριο μὲ τοὺς μισὶ Μπουρλῆδες
κι' εἶδα στὴν Ντελαγρατσια ἐμπόρους κουρελῆδες,
κι' ἐμεῖς τὰ Διαπύλια ἐν θέλομε, φωνάζουν,
κι' ἀρῶθως οἱ ὁλαθύντρου γυιοὶ μιὰ τράκα μοῦ πινάζουν.

—

—Κανεὶς δὲν παίζει μπακαρὰ καὶ μήτε τίρτσο τίρο
κι' ὁ Δήμαρχος Τσιρπινᾶς, ποὺ δὲν τοῦ λείπει νοῦς,
ἀπ' τζουμὰ τοῦ παρελθοῦς ἀφῆρεσι τὸ τ σ ί ρ ο
κι' ἐφώναξεν οἱ Συριανοὶ «ἄϊλει μας κι' ωχνιάν».

—

—Καὶ 'στὴς Ἀθήνας ἔφθασα τὸ ξακουσμένο χάνι
κι' ἀκόμη μοῦπαν ὁ Σωτὴρ πῶς ἀπαρτία κάνει,
καὶ λέει μὶ παράπονο τὸ στόμα τοῦ Σωτῆρα :
«ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ κι' ἀκόμη δὲν τον 'πῆρα».

—

— Ἀντιλαλεῖ ξερωνητὸ τῆς πίαρκ τῆς βαρυᾶς
κι' ὁ Λορδὸς ποὺ τοῦ κλαίγεται μουγλοζεμμένη πλάσις,
ὅλα τὰ διαπύλια ζιγγαρει τῆς στιριᾶς
καὶ βάζει διαπύλια 'στὸν πικτο-τῆς θαλάσσης,
καὶ τώρα θὰ φορλιγῆ κι' ἐκείνην μὲ τὸ στρίμμα
νὰ χάσῃ 'στὴν σοριὰ του ἡ ἀτροΰγγα καὶ τὸ Στόμμα.

—

—Βλέπω κομνοῦρο φράπωμα 'στοῦ καθενὸς τὴν πλάτη
κι' ὁ Λορδὸς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ χορεύει τὸ καρσιλᾶ,
ὁ Βασιλιᾶς τὸν πρισπαλιᾶ μὶ φούρια 'στὸ Παλάτι
κι' ὅλοι 'ρωτοῦν περίεργοι τί τάχα νὰ τὸν θέλῃ ;

—

Μπὰμ μπούμ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ
κι' ὁ Βασιλιᾶς τους ἀπαντᾷ :
«ἐγὼ τὸν 'φώναξα, χριστέ,
νὰ σκάσῃ τὸν καφρὶ μαζί».

—

— Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ!...μὰ τί γιορτὴ καὶ τούτη!...
ὁ Λορδὸς πῆρε τὰ χαρτιὰ νὰ κάνῃ μπαλαμοῦτι...
ἀνακατώνει τραπουλιὰ, ἀρχίζει πρίτσα κάτσα,
φυσᾷ καὶ ξερνᾷ,
καὶ τοὺς καθήμενους δυνατοὺς τοὺς φέρνει ὅλους φάτσα
καὶ πέρνει τὰ μισά.

—

— Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ μὲ τελετὴ καὶ βρόντο,
μὲ τὸν Τρικούπη οἱ ἀνεκιστὲ δὲν πάνενε ἕνα πόντο,
τοὺς παίζει καὶ Ρωμαίικα, τοὺς παίζει κι' ἄλλα φράγκα,
μὰ κι' ἅτσει φαίνεσαι κι' ἀλλοιῶς πῶς θὰ σοτάρ' ἡ πάγκα.

—

—Εἰς τὸ ραβδί μου 'κάθισα νὰ πῶ τὴν ἄλφα βῆτα,
μὰ κι' ἡ φωνή μου 'χάθηκε 'στῆς τρέλλας τὴν ἀντάρα,
κι' ἔπηγα μόνος κι' ἔκαψα γιὰ τὸ καλὸ μιὰ πίτα
καὶ δὲν εὑρῆκα ποτὲ μιὰ καλλίνη πεντάρα.

—

—'Ηλθα μὲ τὴν κιθάρα μου καὶ μὲ τὸ μαντολῖνο μου,
μὰ ξέχασα 'στὴ φουρτὰ μου νὰ πάρω τομπρελῖνο μου,
κι' ἐκεῖ ποὺ 'πέγκαινα νὰ 'ῶ τοῦ κόσμου τὸ λεφοῦσι
μ' ἔπιασε μπόρα ξαφνικὴ κι' εὐθὺς μὲ κάνει λούτσα,
μὰ πρὶν καὶ δεύτερη βριχὴ παντόφορφα μὲ λούσῃ
πάλι 'στὴν Καισαρεία μου γυρίζω κούτσα κούτσα.

Μὰ τί τυπογραφεῖον περίφημον τοῦ Χ ι ώ τ η,
βελτίωσις καθ' ὅλα μεγάλη καὶ γοργή,
λαμπρῶν πιστηρίων νεοφερμένων κρότοι
καὶ λέμπων μὲς 'στῆς κάσσας στοιχεῖα καινουργῆ.
Καὶ μὲς 'στοῦ νέου χρόνου τῆς τρέλλαις καὶ τῆς φούριες
κι' ὁ Ρυθμὸς μὲ στόμπαις εἶχ χαιρετᾷ κοινούριαις.

—

Αὐτὸς ὁ 'Αἰδονόπουλος κι' ἀφτὸς ἀηδονίζει,
μ' ἐκεῖνα τὰ κουστούμια του τὸν κόσμο ἀτιμονίζει.
'Απ' ἔξω στέκουν ἄρωποι καὶ χάσκουν οἱ ὁβάτσαις
καὶ βρίσκεται 'στῆς σάλας του ὅ,τι καθένες θέλει,
φανέλαις, κάλτσαις, ζιλικά, 'πικάμισα, τρεβάτσαις,
καὶ 'σώβρακα μεταξωτὰ γιὰ νεοστογκίδων σκέλη,
καὶ πλούσιος καὶ κατάπλαξις καὶ θάμβος καὶ καὶ καί,..
γειὰ σου, κὺρ 'Αἰδονόπουλε, τεχνίτη κλασικέ.

—

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ κεφάλι πολλῶν ἐγκλείον,
'στοῦ γνωστοῦ Γαιοτζιάδη τὸ λαμπρὸν Καπνοπωλεῖον,
πούναι Πρόεδρος τοῦ μεγάλου ἐν Καΐρῳ Ταγκαλῆ
ταγγαρέτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κάθε διρεκλῆ.
Μὰ θὰ 'βρῇς καὶ ταγγαρίκια γιὰ κυρίαις ντιλικάτα
κι' ὅσαις τίνοις ἀπὸ τούτα κάνουν γνῶτα μυρωδάτα,
κατ' ἀκαλίτσα νὰ 'ρθουν τί λογῆς κάτνα φουμάρουν
παρὰ σὰν τῆς παπαρδέλλαις γιὰ φουστάνια νὰ λιμάρουν.

—

Οἰκουμενικατσιοῦς τῆς Χαλκίδος ἡ μάνα
Γιάννη καὶ Θωμᾶ Καλοσίλια καὶ κυρίων Σαμαρᾶ...
τὸ κουΐδι δὲν ἔχει τάϊσι, τὰ πατᾶ τον ἕνα κι' ἕνα,
κι' ὁποιος μπούρος δὶν τὰ πίνει κρὺο κι' ἔνοστα θὰ ζῇ.
Τί κοπιάκ!...Ὕμωπου χάρκα μέλις πάκιωσε 'στὰ χεῖλη
μακαρίζουν τῆς Εὐβοίας τὸ παινεμένο σταφύλι
ποὺ σοῦ θρέφει τέτοιο νέκταρ καὶ τὰ νέφτια σου ξεχάνεις,
πέρνεις χρόνια, πέρνεις πένεια, κι' ὅλα τὰ πάσσα τὰ κάνεις.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσερ' ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἀπὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἑπτὰ μηνὸς Γενναρη,
πῆν οἱ Καλικαντζάροι.

Πεῦντες τετρακόσια κι'ἐνενῆντα τρία.
ἀφύγμα, πηλάλαις, κόσμος, φασαρία.

**Τί Φῶτα καὶ βαπτίσια !...
ψυχή μου 'στὰ Πατήσια.**

Τὰ Φῶτα τὰ καλὰ κι' ὁ φωτισμὸς
κι' ὁ μέγας τοῦ Σωτῆρα βαπτισμός.
Βαπτίζουν τὸν κυρίαρχον ἡμῶν
μέσα 'στὸν Χ ρ υ σ ο ρ ρ ό α ν ποταμόν.

Κι' ἐγδύθη ὁ Σωτήρας καὶ τσιτσίδι
εἶπε 'στὸν Περικλέτο τὸν κασσίδη
«ἔλα, βρὶ Πρόδρομέ μου, βάπτισέ με
καὶ νέον Περικλῆν ὀνόμασέ με.»

Κι' ὁ Περικλέτος ὅλος ἱτουρτούριζε
καὶ τρέμων 'στὸν Τρικούπην ἐμουρμούριζε :
«καὶ πῶς τολμᾷ ν'ἀπλώσω κἂν τὴν χεῖρα μου
ἐπάνω 'στὸν Μπουρλότο τὸν Σωτῆρα μου ;

»Καὶ πῶς τολμῶ νἀλθῶ εἰς ἐπαφὴν
μὲ ταύτην τὴν φλαπαρὰν τὴν σοφὴν ;
καὶ πῶς τολμῶ σὶ σένα ν' ἀκουμπήσω
καὶ μίγαν Περικλῆ νὰ σὶ βαπτίσω

τοῦ τρέχοντος αἰῶνος τοῦ χρυσοῦ,
ἀφοῦ κι' ἐγὼ ἐβλάστησα ἐκ σοῦ ;»

—

'Αλλ' ὁ Σωτὴρ καὶ πάλιν τοῦ φωνάζει
νὰ τὸν βαπτίσῃ σώνει καὶ καλά,
κι' ὁ ποταμὸς ἀφρίζει καὶ παφλάζει
καὶ κύματα σηκώνονται ψηλά.

—

Κι' ὁ Περικλέτος τότε τί νὰ κάμῃ ;
φοβᾶται τοῦ Σωτῆρα τῆς ματιᾶς,
καὶ νέον Περικλῆ μὲς 'στὸ ποτάμι
μὲ δλὸ τὸν ξαναβάπτισε βουτιᾶς.

—

Κι' ὁ Χ ρ υ σ ο ρ ρ ό α κ ας μόλις τὸν ἐγνώρισε
'στὴ μέση—ὦ τοῦ θαύματος !—ἐχώρισε,
καὶ πρὸς τὰ 'πίσω ἔντρομος ἐστράφη
κι' ἐστειρεψε τὸ τύφος του χρυσαφῆ.

—

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπέμεινε 'στὴν ξέρα
ἀπέναρος καὶ κάλπικος παρᾶς,
κι' ἡ Βασιλεία 'πάταζ' ἐκεῖ πέρα
ὑπὸ μορφὴν λευκῆς περιστερᾶς.

—

Ὁ Περικλῆς τὴν βλέπει καὶ γελᾷ
κι' ἀκούσθη μιὰ φωνὴ ἀπὸ ψηλά:
«Οὗτος ἐστὶν ὁ μόνος προσφιλής
καὶ μόσχος καὶ κανέλα τῆς Ἀλλᾶς.

—Οὗτος ἐστί, ποῦ τζάγρα μας θὰ μείνῃ,
ποῦ κάνει τὸ κεφάλι ὅλων σύρριζ,
κι' οἱ Πράσομοι τῆς ζόξης του ἐκεῖνοι,
ποῦ Περικλῆ τὸν βάπτισαν καινούριο,
θὰ τρῶνε μέλι ἄγριον κι' ἀκρίδες
καὶ νέαις καὶ παληαῖς ἐρημιρίδες.

—Οὗτος ἐστὶ τοῦ Θρόνου μας τὸ θρίμμα,
ποῦ ὥρεψε ἐχόρτασε τὸ Στέμμα,
καὶ τώρα μᾶς ὑπόσχεται καινούρια
γιὰ τάλογα τοῦ Στέμματος ἀχυρία.—

Τεταῦτα κι' ἄλλα εἶπεν ἡ φωνὴ
χάριν τοῦ προσφιλοῦς της Μπουμπουλίνας,
κι' ὁ Περικλέτος τρέμων προσκυνεῖ
τὸ κατάπαρο τοῦ Θρόνου περιστέρι,
κι' ἐκεῖνο τὸν κουτσούλισε στὴ μύτη
καὶ μὲ τὴν κουτσουλιὰ ἐπῆγε σπίτι.

Κι' ἐπλύθηκε καλὰ κι' ἐσαπουνίσθη
κι' ἤπιε κι' ἕναν καφρὲ σὰν θεριακλῆς,
κι' εἶπε πῶς ὁ Σωτὴρ ξαναβαπτίσθη
ἀπὸ τὸν Περικλέτο Περικλῆ.

Κι' ἐτρέξανε μπουλούκια νηστικὰ
κι' ὅλοι τῶν τοῦ ζητοῦν βαπτιστικά,
κι' αὐτὸς γιὰ τὰ καινούρια τὰ βαπτίσια
φάσκελα τοὺς ἐμοίρασι περίσσια.

Φασουλῆς ὁ πηδητὸς Καλικάντζαρος ὁρκικός.

(Ἐνῷ μονάχος ὁ Σωτὴρ ἀνοίγει στόμα γλαρου
ὁ Φασουλῆς ὑπὸ μορφὴν πηδᾷ Καλικαντζάρου.)

Φ.—Ἔγινα Καλικάντζαρος νὰ 'πῶ τὰ ἐξ ἀναξ
κι' ἤλθα σὲ σένα, Πρόεδρε, νὰ 'δῶ ἂν θὰ τρομαξῇς.
Γιὰ κύττα Καλικάντζαρο μπροστὰ σου φουκαρᾶ
μὲ δῦό ποδάρια γαϊδουριοῦ καὶ μὲ ματοὺς οὐρά.

Μπῆκα σὰν Καλικάντζαρος ἀπὸ τὴν καπνοδόχη
στὸν ἀρχικαλικάντζαρο νὰ κάνω μιὰ μετάνοια...
ὅταν ἐκεῖνος λέγῃ καὶ κανεὶς δὲν λέγει ὄχι
καὶ 'στοὺς Καλικαντζάρους του μοιράζει παντισπάνια.

Τὴν νύκτα τρίχουν σὲ σπηλιαῖς πολλοὶ Καλικαντζάροι
καὶ τρῶν μὲ στόμα λαίμαργο τῆς σαύρας καὶ τὰ φίδια,
καὶ μὲ Νεράιδες ζηλευταῖς χορεύουν 'στὸ φεγγάρι
καὶ κάνουν τόσα χωρατὰ καὶ πονηρὰ παιχνίδια,
καὶ σὰν λαλήσῃ πετεινὸς κι' ἡ πούλια ξεπροβάλλῃ
ἀμέσως ὅλοι χάνονται κι' ἐδῶθι πανε κι' ἄλλοι.

Μὰ σὺ σὰν Καλικάντζαρος ἀπὸ τοὺς πρώτους πρῶτος
μὲ τὴν Νεραϊδα τὴν Ἀρχὴ τὸ πᾶ ντὲ κάτρ χορεύεις
καὶ μὲς 'στὸν ἥλιο τῆς αὐγῆς καὶ 'στῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
καὶ ρίζα μπόλικα γιὰ 'μᾶς μαζὶ τῆς ραγιερνεύεις.

Ἄσπρα λαλιῶν τριγύρω σου κι' ὁλάμαυρα κακόρρια
καὶ σὺ γιὰ τὰ λαλήματα δὲν εἴχνεις στενοχώρια,
κι' ἄλο σαλτάρεις πιὸ πολὺ μαζὶ μὲ τὴν Νιρείδα...
μὰ τέτοιον Καλικαντζαρο 'στὸν κόσμο δὲν ματάειδα.

Ἄφινε, Καλικάντζαρε, λιγῆς λογῆς ὀρνίθια
νὰ ξερωνοῦν μὲ λάλημα στεγνὸ καὶ βραχνιασμένο...
ξέρεις σὶ Καλικάντζαροι πῶς ἔχουν μιὰ συνήθεια
σὰν εὕρουν πρᾶγμα 'στὴν ἀρχὴ καὶ μισοτελειωμένο,
μὲ τὸ ψιλὸ τὸν τὸ νερὸ ἁμίσως τὸ μουσκεύουν
γιὰ νὰ τὸ μασκαρεύουν.

Τέτοια συνήθεια, Πρόεδρε, παραπολὺ μ' ἀρέσει
κι' εἶπα νὰ γίνῃ μιὰ φορὰ καὶ τῆς Βουλῆς θεσμός,
κι' ἐγὼ ποῦ λίς σὰν ξύμαθα πῶς ἔμεινε 'στὴ μέση
ἐκεῖνος ὁ περίφημος Προϋπολογισμός,
ἔδω σὰν Καλικάντζαρος μοῦ 'κάπνισε νὰ τρέξω
γιὰ νὰ τὸν κατεβρίξω.

Φέρε μου τὸ περίσσευμα νὰ τὸ κατεβροσίσω
κι' ἀπ' ἐμπροστὰ καὶ 'πίσω.
Ἐσὺ ποῦ πάντα σοῦ γελᾷ ὁ θρίαμβος κι' ἡ νίκη,
ἐσὺ ποῦ καὶ 'στὴ θάλασσα μεγάλο βᾶζεις νοῖκι,
φέρε τὰ Νομοσχέδια τὰ τόσα καὶ ποικίλα
νὰ σοῦ τὰ κάνω νίλα.

Σαλτάρω μὲ πηδήματα Καλικαντζαρικὰ
καὶ βγάζω τὰ παποῦτσα...
φέρε τὰ Διαπύλια καὶ τὰ Σταφιδικὰ
νὰ σοῦ τὰ κάνω λούτσα.

Γιὰ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν πατριωτῶν καὶ πούρων
ἔχω μεγάλην κατ' αὐτὰς ἀκρατειαν τῶν οὔρων...
σ' ἐμὲ τὸν Καλικάντζαρο ἁρμόζει πᾶσ' ἀναίδεια
καὶ τσουρ εἰς τὸ περίσσευμα καὶ τσουρ 'στὰ Νομοσχέδια.

Ἐμεῖς οἱ Καλικάντζαροι γυρίζουμε 'στοὺς μύλους
κι' ἐκεῖ τὴν πίστι βγάλομε τοῦ καθε μυλωνᾶ,
ἐνίστε τοὺς μυλωθρους τους πιάνομι καὶ φίλους
καὶ καθὼς λέν ἁπλώνομε 'στὸν ἥλιο τραχανᾶ,
κι' ὅπου κομμιὰ κυττάξωμι κυρὰν μυλωνοῦ
μὲ χίλια δῶ παιράγματα τῆς πέρνομε τὸν νοῦ.

Κι' ἐγὼ ποῦ λές, κὺρ Πρόεδρε, βαστῶντας ἕνα ξύλο
ἐπέρασα μονάχος μου κι' ἀπ' τὸν δικό σου μύλο,
ἀλλὰ τὸν εἶδα σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.

Δίνω τῆς πόρτας μιὰ κλωτσιὰ κι' ἀμέσως μέσα 'μπῆκα,
ὅμως ἀλεύρι γιὰ ψωμί, κὺρ Πρόεδρε, δὲν 'βρῆκα,
κι' ἀπέξω κύμως ἔστεκε μὲ τὰ σακκιὰ 'στὸ χέρι
καὶ μοῦκανε καρτέρι,

κι' ἐφώναζαν πῶς ἔπαυσε ν' ἀλέθῃ πιὰ ὁ μύλος
καὶ σὰν κι' ἐκεῖνον ἔγινε τῆς θεᾶς μας τῆς Κοντύλως.

Κι' ὁ κόσμος μὲ ξερωνητὰ μοῦ 'στειλε τὸν νοῦ
κι' ἐγύρευε βοήθειαν ἐξ ὕψους οὐρανοῦ,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν εὕρισκε μικρὰν περιγραφὴν
καὶ τότε καθὶ μυλωνᾶς καὶ κάθε Καλικάντζαρος
τὸν ὕμνον ἐτραγούδησε πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν,
ποῦ 'σύνθεσε ὁ Σολωμὸς κι' ἐτόνισε ὁ Μαντζαρος.

Μικρὰ τσιτσὶ λευκάνικα,
μαχαῖρι μαυρομάνικο,
φύκι, θαυκί κι' ἀπήγανο,
κανένα ξεροπήγανο
καὶ ψωμοτύρι λίγο
νὰ φάω καὶ νὰ φύγω.

Μαμὰ τσιτσὶ λευκάνικα,
μαχαίρια μαυρομάνικα,
καὶ χέρια φραβομάνικα
καὶ λόγια ζαρλατάνικα.

Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα,
κι' ἂς τὸν καλημερίσωμε τὸν μόνο μας ἀφέντη...

Σωτῆρα μου, σωστῆρα μου, πέντε φοραῖς ἀστέρα,
ποῦ τὰ Συλλαλητήρια δέν σοῦ χαλοῦν τὸ γλέντι,
ὅταν σειστῆς κι' λυγιστῆς κι' ἡ νύκτα ξημερόνει
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου περίσσευμα φυτρόνει.

Ἔχεις καὶ στρῶγγα τραντακτή, ποῦ δέν ἁλιγοστεύει,
ποῦ κάνει κόσμο νὰ χαλᾷ καὶ κόσμο νὰ νηστεύῃ,
ἔχεις σοφοὺς 'στὰ γράμματα, σοφοὺς καὶ στὰ ψαλτήρια,
μὲς 'στὴ Βουλὴ τὸν ἄμπακο νὰ ψάλουν μὲ χαρά,
πάντα ξεπερβαλόνεσαι γιὰ φίλων σου χατήρια
καὶ γύνεις τὰ μπαζίσια σου κρυφὰ καὶ φανερά.

Ἔχεις ντηβδὶς 'στὴ Βουλὴ γερούς κι' ὑπερηφάνους,
ἔχεις καὶ στέφανα μ' Ἴληκτ, ἔχεις καὶ τρεῖς Στ ε φ ά ν ο υ ς,
τὸν πρῶτο τὴν κουστ-Φραγκιὰ νὰ κατακορεΐδειν,
τὸν δεύτερο νὰ προσκυνῇ, τὸν τρίτο νὰ ζωδεύῃ.

Ἄλλ' ἔχις κι' ἕν' Ἀνάργυρο, ἄλλ' ἔχις κι' ἕν' Ἀργύρη,
Σιμόπουλο καὶ Καντακζῆ, 'στὸ κόμμα κελευτούρι,
ὁ πρῶτος μὲ τὰ νούμερα μᾶς κάνει πανηγύρι
κι' ὁ δεύτερος λιγόνετκι σὰν βλέπῃ τὸν Βουδούρη.

Ἔχεις λαγοῦ περπατησιὰ, λαγοῦ γρηγοροσύνη,
ἔχεις καὶ νοῦ μαρμάλιτκο καὶ τόση καλοσύνη,

ποῦ σὰν ἀκούσῃς κάποτε νὰ κλάψωμε σὰν φῶκη
μὲ Τελωνεῖον σίνακας μᾶς πέρνεις τὸ πεῖσμά μας,
ἔχεις καὶ κόντηδες λιγοὺς καθὼς τὸν Θεοτόκη,
ποῦ τὸ χρυσὸ ζωνάρι των ἀπλόνουν γιὰ ντονέλα.

—

Ἔχεις καὶ φούσκωμα πολὺ κι' ἡ τσέπη δὲν σοῦ λείπει,
ἀλλ' ἔχεις κι' ἕνα βιολετζῆ, τὸν Παξινὸ τὸν Πίπη,
ὁποὺ μὲ τὸ δεξάρι του σὲ κάνει νὰ ξιγνᾶς
τῆς ὄλης ἀπορτίας σου τὰς θλίψεις τὰς συχνάς.

—

Ἔχεις βαλθέδας, ὀσπλαγγνας, κι' ἀμέτρητα καλὰ,
κι' ὅλων τὰ λόγια τὰ θαρρεῖς τρελλόπκοπα Βαγγέλια,
ἔχεις κι' Ἀντιπελίτευσι μὲ κοιλιοῦ μαλὰ
κι' ὅποιος γυρίσῃ καὶ τὴν ὀξῆ ξερπίνεται 'στὰ γίλεια.

—

Γιὰ σένα τὸ ξεφάντωμα καὶ τὸ κουβαρταλῆκι,
γιὰ μᾶς Συλλαλητήρια, ντορβᾶς καὶ δεκανίκι.
Ἀπὸ Συλλαλητήρια πικτοῦ ἐπιδημίας,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ μαζεύονται, τραβοῦνε τὰ μαλλιὰ των,
φωνάζουν ὅτε πρέπωρες τοὺς δέρνει βουλιμία,
στέλλουν καὶ μιὰν ἀναφορὰ καὶ πᾶνε 'στὴ δουλειά των.

—

Ἄρπαξε τὸ περίσσευμα καὶ σὰν κτηνοῦδι κτύπα το...
νὰ νὰ Συλλαλητήριο 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει,
ἀλλ' ἔτυχε ὁ Βασιλιὰς νὰ λείπῃ 'στὸν περίπατο
κι' ἀνάψκνι γιὰ νὰ τὸν 'βροῦν φανάρι Διογένη.

Μὰ τὰ τρίχοντα μανθάνει
καὶ πολὺ τοῦ 'κακοφάνη,
καὶ τοὺς λέει μὲ καρδιὰ :
«βρὲ κακόμοιρα πικιδιά,
δὲν ἐπίστευα τόσαιρι
πῶς γιὰ φόρους ὑπορέρει.

—

»Ὁ Σωτήρας λέει γραφαι
πῶς τὰ πλήθη τρῶν καὶ πίνουν,
κι' ὅτ' ὁ νοῦς μου 'στὸ χωράφι
τόσα βρόδια ν' ἀπομείνουν.»

—

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ μιὰ στιγμὴ σωπαίνει
κι' ὁ Περικλέτος ἔξαφνα ἠχχνικισμένος μπαίνει.)

—

ΙΙ—Εἰς τὴν Βουλή, Πρωθυπουργέ, μὴν πᾷς γιὰ τὸ καλό σου...
ὁ γέρο-Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δάσκαλός σου,
πουλθε μὲ τὸν Ἀθάνατο καὶ μὲ τὸν Ζαχαρία
γιὰ φόρους τῶν εἰκοδομῶν νὰ κάνῃ φασκρία,
κι' ἐκύλλησαν 'στὴ ράχη σου κι' οἱ τρεῖς των σὰν τσιμπούρια
καὶ σὺ τοὺς εἶπες χωρατὰ κι' ἀστεῖα καλαμπούρια,
κι' ἐδγήκανε κι' ἐκήρυξαν σὲ καθε μαχαλᾶ
πῶς εἶσκι καὶ χωρατατζῆς μὲς 'στ' ἄλλα τὰ καλά.
Λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δάσκαλός σου,
ποῦ νὰ γανώσῃ 'γύρεψε τὸ πάνσοφο μυαλό σου,
κι' ἂν σ' εἶχε τώρα μαθητὴ καθὼς 'στὰ πρῶτα χρόνια
καὶ τὴν γεωγραφία του τὴν 'μάθεινες φαρεί,
'στὰς ἐξετάσεις σίγουρα θὰ σοῦσκαζε κανόνια
καθὼς μιὰ 'μέρα τέκασες 'στοὺς δανειστὰς καὶ σύ,
λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, σπουδαῖος ταλημητάς,
ἐπῆρε νοικοκύρηδες κι' ἐπιτηδειματίας,
καὶ 'στὴν «Ὁμόνοιαν» μιλεῖ μὲ γλῶσσα ποῦ μᾶς τσοΐζει
καὶ τὸν παλιό του μαθητὴ πατόκορφα τὸν λοΐζει.

Τρέχουν 'στὸν ἦχον τῶν βαρὺν ἀνταρτικοῦ τυμπάνου
μὲ πυρωμένο μάτι,
σφυρίζουν 'στὴ Βουλὴ ἐμπροστὰ τὸν Νένιο τὸν Στεφάνου,
τὸν φίνο διπλωμάτη.
Μωρὲ γιαμά, τοὺς ἅπανταν ὁ Νένιος μὲ κουράγιο,
ἐμένα μὴ σφυρίζετε... δὲν σταίνω μιὰ τὸν Ἅγιο...
μὰ τὸν σφυρίζουν πιὸ πολύ, καὶ νοῦ λαοῦ τὸ κήρυγμα
γενναῖον εἶνι σφύριγμα,
καὶ μὴν ἀνοίγῃ... Πρωθὲρε, τοὺς δῦο σου μοκτῆρας
καὶ καθίσε 'στὸ σπῆτι σου καὶ πάτσο μὴν κουνήσῃς,
εἶναι ντροπὴ νὰ σφυρχθῇ τοῦ κράτους ὁ Σωτῆρας
μέσα 'στῆς ἀπορτίας του τὰς τόσας συγκινήσεις.

—

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Πρώτερος, ποῦ τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα.
ἐμπῆκε 'στὴν καρότσα,
μὰ μόλις ὀρθένει 'στὴν Βουλὴ τοῦ Στέμματος τὸ στήριγμα
νέοι καὶ γέροι καὶ παιδιὰ τὸν λύσκαζαν 'στὸ σφύριγμα,
κι' ἐκίχλαζε κι' ἐφώσκωνε τοῦ καθενὸς τὸ στῆθος
κι' ὁ Περικλέτος ἔξαλλος ἐφώναζε 'στὸ πλῆθος :
«Συριστικὸν ἀνώμοσαν τὸ σίγμα καθὼς ξέρετε
γιατὶ μι κάποιον συριγμὸν ἀίπποτε προφέρεται.»

—

Ὁ δὲ Τρικούπης ἔλεγε 'στὸν κόσμο ποῦ 'τριγύριζε, :
«ἔχω τὴν ἀπορτία μου κι ἂν δὲν βαρῆσαι σφύριζε,»
καὶ πάλιν ἐπανέλαβε μὲ χιοῦμορ 'Αγγλικόν :
«γιὰ νἄχετε τὴν δύναμι νὰ μὲ σφυρίζετ' ἔτσι
θὰ 'πῇ πῶς τὸ στομάχι σας δὲν μένει νηστικὸν
καὶ φαίνεται τὸ δέρμα σας πῶς εἶναι σκυλοπίτσι.»

—

Ἐκεῖνος μὲ τὸ στόμα του κι' αὐτὸς μὲ μιὰ σφυρίκτρα
παρακσφυρίζουν τὴν Βουλή, τὴν πρώτη φορσμπήκτρα,
καὶ τρέχουν Ἀστυφυλακιες μὲ γυμνωμένα ξίφη
καὶ τῆς διαδηλώσεως ξιφκισποῦν τὰ στίφη,
κι' ἀπὸ τῆς σκάλας μερικοὶ ἐπῆραν κουντρουβάλα
καὶ τοὺς ἐτσαλαπάτησι πεζοῦρα καὶ καβάλα.

—

Μὰ μὲς 'στὸ τσαλαπάτημα ὁ Φασουλῆς ὁ χαῦνος,
ὁ Σειληνός, ὁ Κέβελος, ὁ Σάτυρος, ὁ Φαῦνος,
χωρὶς βλάγμενα σπαθιὰ καὶ κράνη νὰ τρομάξῃ
ἀρόβως 'στοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐστρέφετο τὰμάξι,
καθὼς 'στὸ φῶς ἀξίνισαστη γυρίζ' ἡ πεταλοῦδα,
καὶ 'στὰ μιγάλα του ταῦτιὰ σφυρίζων ἐτραγούδα :
«Μαμὰ τσιτσὶ λουκάνικο,
μαχαῖρι μαυρομάνικο,
κάθε χαστὶ σου φρέσκολο
κι' ἡ ἀπορτία κόκκαλο.»

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Λοῦκι ὁ Αἰδονόπουλος κι' ἐρέτος ἀηδονίζει,
μ' ἐκεῖνα τὰ κουστούμια του τὸν κόσμο δαιμονίζει.
Ἀπ' ἔξω στέκουν ὄρφνοι καὶ χάσκουν οἱ δημόσιαι
καὶ βρίσκεται 'στῆς σάλας του ὅ,τι καθένας θέλει,
φανέλαις, κάλτσαις, ψέλκιά, 'πακάμισα, γραβάται,
καὶ 'σώρακα μεταξωτὰ γιὰ ντιστυγκέδων σκέλη,
καὶ πλοῦτος καὶ κατάπληξις καὶ θάμβος καὶ καὶ καί...
γειὰ σου, κὺρ Αἰδονόπουλε, τεχνίτη κλασικέ.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοθ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσερ' ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ἀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατέσσαρες Γενάρη,
νέων Ὑπουργῶν τροπάρι.

Ποδῶντος τετρακόσα κι' ἐνενῆντα τέσσαρα,
κλαίω τὸν Τρικούπην, τὸν πεσόντα Κατσάρα.

Ψαλμοὶ καὶ μοιρολόγια γιὰ τῆς Ἀρχῆς τὴν τζόγια.

—

Α'

Ἔπεσι τέλος, ἔπεσι μὲ μουρλιὲς καὶ σφυρίγματα
ὁ κραταιὸς σατράπης,
κι' ἀντήχησαν ἀπὸ παντοῦ χαρμόσυνα κηρύγματα
Βασιλικῆς ἀγάπης.
Ἔπεσι τέλος, ἔπεσι μετὰ τῆς συντροφίας
κι' ἐφίραναν τὰ πισινὰ τῆς πλειονοψηφίας.

—

Ἀντιλαλοῦν σφυρίγματα καὶ κτύπαι σιμπαλίσι,
μαδιᾶ τὸ γαῦρο μοῦσι του ὁ Νικολῆς Μπουρλῶνς,
κι' ὁ κὺρ Σωτήρας δμιλεῖ, κι' ὁ κὺρ Σωτήρας λέει :
«λαός μου τί σ' ἐπίησα καὶ τί μ' ἀνταποδίδεις ;

—

»Σ' ἔκαμα κι' ἐμουσλοῦζεψες, κι' ἀντὶ συγχαρητήρια
μ' ἔσπασες, ἀφιλότιμε, μὲ τὰ Συλλαλητήρια,
μὲ νέους φόρους ἤθελα νὰ γίνῃ γουρουνόπουλο
καὶ σὺ γιὰ ρούχκα μοῦστειλες τὸν γέρο Βακαλόπουλο.

—

»Ἤθελ' ἀθάνατο νερὸ νὰ πιῇς μὲ χρυσοκάνατο
καὶ σὺ τὸν Ἀγγελόπουλο μοῦ στέλλεις τὸν Ἀθάνατο,
ἤθελα νὰ κορδώνεσι μὲ χρεωκόπου στίγματα
καὶ σὺ μοῦ 'λύσαξες ταῦτιὰ μὲ βάνουσα σφυρίγματα.

—

»Πεζοὺς καὶ καβαλάρηδες ἐσήκωσα 'στὸ πόδι
καὶ σὺ γιὰ τοῦτο 'φρένιαξες κι' ἐμούγγριζες σὰν βόδι,
ἔσπασα τὰ κεφάλια σου μὲ τουφεκιῶν κοπάνους
καὶ σὺ γιὰ τὴν φαλάκρα μου δὲν ἔπλεξες στεφάνους.

—

»Ἤθελα τὴν Ἑλλάδα σου νὰ σοῦ τὴν κάνω ρόδι,
σβέλτα, σὰν βέργα λιγερή, καὶ κόρην ἰδεώδη,
μὰ σὺ σὰν πρόστυχος λαὸς χωριάτικου κατρῶ
φωνάζεις σώνει καὶ καλὰ νὰ μείνῃ κειλαρῶ.

—

Β'

Σήμερον ὁ Σωτήρας μας ἐπὶ τοῦ ξύλου κρέμεται
ὁ τὴν Ἑλλάδα σίξυλον κρεμάσας γιὰ νὰ τρέμετε.
Στέφανον περιτίθεται μὲ πράσσα καὶ μαρούλια
ὁ κάμνων τὰς κοιλίας μας Ἀποκρῆς ντεκούλια.

—

Πορφύραν περιβάλλεται μετὰ ζουρλομανδοῦς
ὁ περιβάλλων μὲ στρατοὺς εἰρηνικὰ πεδία,
σφύριγμα κατεδέξατο τοῦ πλήθους τοῦ μωροῦ
ὁ δανειστὰς σφυρίζοντας σφυρίζων πρὸ καιροῦ.

—

Λόγχη ἐνύχθη αἵχμηρᾳ τοῦ Στέμματος κρυφίως
ὁ τῆς Παρθένου τῆς Αὐλῆς Παρθενικὸς Νυμφίος.
Τὰ πάθη προσκυνοῦμεν σου καὶ τὴν παράκλησίν σου,
δεῖξον ἡμῖν ὀγρήγορα καὶ τὴν ἱκέτικήσίν σου.

—

Ὁρῶσα τὸν Σωτῆρα της οἰκτρῶς παραιτηθέντα
ἡ στρούγγα ἡ χορτάτη,
συμμαζωμένη στὴ γωνιὰ δὲν ἐβγαζε κυβέντα
κι' ἔβλεπε 'στὸ Παλάτι.

—

Οἴμοι ! καθένας ἔκραζε, πυκνὸς πλακόνει ζάρος
καὶ τοὺς χορτάτους ἄρχισε νὰ φοβερίζῃ ψόφος,
καὶ τοῦ βωβοῦ Καλλιόρνα τὸ στῆθος ἐξεχείλισε
καὶ τότε πρωτομίλησε.

—

Ἐξίστησαν τὰ σύμπαντα σὰν ἔφεραν ὁρμαῖο
τὸν ἔρρωτο Ρωμαῖο,
κουκουλωμένο μὲ πάλτα καὶ κάμποσους μποξάδες,
κι' ἐπηλαλοῦσαν ἄμαξαις κι' ἐτρέχαν ἀμαξᾶδες,
κι' ἐκεῖ ποὺ τὸν Κορίνθια 'περμέναν τὸν Κοῦστα
ἐκ τῆς Βουλῆς ἐπῆρκεσε μὲ ψᾶρπα μία σοῦστα.

—

Ἐξίστησαν τὰ πάντα καὶ γλαλήξεν ἡ χώρα
ὅταν ἀπέστ' ἡ κρίσιμος τῆς ἀπαρτίας ὥρα,
κι' εἶπαν πῶς σήμερ' κύριο τὸν τρώει πιὰ τὸ γρίδι
γιατί 'τσακώθη κι' ὁ Παχὺς μαζὶ μὲ τὸν Μπεμπίδη.

—

Καὶ τότ' ἐφώναξαν λαοί
καὶ νὺν ἀνέκραξαν κι' ἄλλοι,
κι' ὁ κὺρ Σωτήρας ἔχασκε θαυμάζων κι' ἀπορῶν
κι' ἠρώτα καθε μποῦρος
γιατί δὲν ἤλθε 'στὴ Βουλὴ νὰ δώσῃ τὸ παρὼν
κι' ὁ τοῦ Ρικάκη σκοῦρος.

—

Τέσσερις ὧρας 'πρόσμεναν μὲ ὀλφασμένας γλῶσσαις,
ὁ δὲ Δραγούμης ἔβασε κατραπακιὰς καμπόσας
εἰς τὴν ἀξιοσέβαστη 'ψηλοκαπελαδοῦρα του,
παρίστη δέ κι' ὁ Φασουλῆς καβδάλα 'στὴν γαϊδοῦρα του
καὶ τρέχων μὲ τὸν πῶλον του ταχὺς ἀπὸ ρυτῆρες
ἰθρῆνει τὸ καπάρωμα τοῦ καψεροῦ Σωτῆρος.

—

«Οἴμοι, κραυγάζει, Σῶτιρμου, γιὰ σὶ τὸν κόσμο 'χαλασα
καὶ δύο μοναχὰ θηντοὶ τὰ 'βαλεν μὲ τὴν θάλασσα.
ὁ πάλαι Σέρξης τῶν Περσῶν κι' ὁ τῶν Ρωμαίων Σωτήρας,
μὰ καὶ 'σταις δυὸ νίκη...,
ἐκεῖνος μὲν τὴν ἔζευξε μὲ σιδηρᾶς γεφύρας
καὶ σὺ τῆς βάζεις νόκες.

—

Κι' ὁ κὺρ Βασίλης τῆς Βουλῆς ἐκ τῆς πολλῆς σκασίλας
ἔσταιλε τὴν κουδοῦνα του ὀπίσω 'στὸ Παρίσι,
ὁ δὲ Σωτὴρ ἐφοῦσκωνε σὰν ὁρυκτὴτωρ Σύλλας
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν πῶλον του 'κεντοῦσε νὰ 'χαρίσῃ,
καὶ κόσμος ἔζω τῆς Βουλῆς ἀντάρτης ἐσαλπάριζε
κι' ὁ Φασουλῆς ἐσφύριζε καὶ τὸ γαϊδοῦρι γκάριζε.

—

Γ'

Βαβαὶ τῆς κουντρουβάλας καὶ τῆς μεγάλης λίπης !...
'στοὺς ἑκατὸν ἑπτὰ μας ὃς φέλωμεν τὸ χαῖρε...
τὸ φῶς των ἰσκοτίσθη, κι' ὁ Παζινὸς ὁ Πίπης
ἅπηρε τὸ βιολί του νὰ ψάλῃ μ ι ζ ε ρ έ ρ ε.

—

Καινὸν καὶ ξένον θαῦμα ! .. βαθοὶ τῆς ἀπαρτίας !...
κι' ὁ Νησὸς ὁ Στεφάνου ὁ τῆς διπλωματίας
πρὸς τὸν Τρικούπην λίγει : «γιαμὰ σουλουτσμένε
καλό το λὲς πενσάτο ἢ κάζο ἀτζιδένε ,

—

»Γιαμὰ θὰ μᾶς σπορκάρουν τὸ τόσο μας τὸνόρε
καὶ τσῆ διπλωματίας δὲν θὰ μὲ λένε φιόρε,
πανε τὰ κονσλάττα κι' ἀντίς, μία κάρο,
μία καρότσ' ἀντὶς καὶ τώρα μήτε κάρρο.»

—

Ποία λύσσα σφυριγμάτων, τί μπουλοῦκι καὶ σπρωξιὰ !...
ὁ δὲ Κόντες τῆς Κέρκυρας λυγιστὸς κιμπαρωμένος
ἔφαγε τὴν τελευταίαν τῶν βαρβάρων σουριζιὰ
καὶ 'στὸ πλῆθος τὸ σφυρίζον ἐξερώνει ἀκστισμένες :
«αμή, παιδιά, μὲ τῆς σφυρίκτρας... ἔγιαμόλα ἔγια λίσα...
ἕνας Κόντες πάει μέσα.»

—

Ἐξυμνήσατε τὴν δόξαν τῶν μεγάλων τοῦ τροπαίων...
'στὸ Πολύγωνον κινήσεις τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων.
Κάθε τόσο καὶ γιουρούσες, καὶ γοργότερος ἀνέμου
ὁ Διάδοχος προβαίνει 'στὸ πεδίον τοῦ πολέμου,
κι' ὁ καθένας εἶπε τότε δίχως διάλου νὰ γελάσῃ :
«κάποιος φοῦρνος θὰ χαλάσῃ.»

—

Ὁ Διάδοχος προβαίνει... θαῦμα τῶν θαυμάτων εἶναι,
ζήτω ζήτω, Κωνσταντίνε...
γιὰ χατῆρι τοῦ λαοῦ σου τέτοια κάποτε νὰ κάνῃς
κι' εὐχαρίστως θὰ σὲ βλέπῃ καὶ τὴν Ἀλεπού νὰ πιάνῃς.

—

Μὴν ἀφίνῃς τὸν λαόν σου καταμόναχον 'στὸ χάλι
καὶ 'στὰ κρύα τοῦ λευτρού...
τέτοια λένε καὶ τοῦ δείχνουν τὸ σπασμένο τὸ κεφάλι
τοῦ κὺρ Λούη τοῦ γιατροῦ,
ποὺ 'στὸν κλοῦβωνα τῆς πόλης ἐπληγώθη πρῶτο πρῶτο,
κι' ὁ Διάδοχος προστάζει νὰ τοῦ βάλουνε τσιρότο.

—

Ὦ πατρὶς ἀγκαπνμένη, τί κακό, τί βουρλίσιάς !...
κι' ἡ τρικουβερτιὰς Ἀρχαῖς σου κι' ἡ βαρβάτες Ἐξουσίαις
ἐγνθῆκαν μιὰ σαλάτα, πιάσηναν ἀπ' τὰ μαλλιά,
κι' ὅλαις χάνουν καραμπόλα...
ἄλλα λέγει καὶ προστάζει τὸ πκιεῖ τοῦ Βασιλῆ
κι' ἄλλα τὰ ψηλὰ φωκόλα.

—

Μὴν κτυπᾶτε, στρατιῶται, ὁ Διάδοχος ὁρίζει,
ἀλλ' ὁ Κοῖσορ τῶν Καισάρων ἀπ' αὐτὰ δὲν χαμπαρίζει,
καὶ προστάζει τὰ φουσάτα καθε μάτι των νὰ κλείνουν
καὶ νὰ πέφτουν μὶς 'στὸν κόσμο κι' ἀφιλοις πολλῶν νὰ λύ—
καὶ μονάχα τὸ δικό του νὰ τρομάζουν μανιρίστο [νουν,
κι' ὀπίσω βρίσκουνι μπροστὰ των νὰ τὸν βάζουνι ἀ ρέστο.

—

Δ'

Τριγύρω 'στὸν Διάδοχον ὁ κόσμος σὰν μελίσσι,
κι' εὐζωνικὸ λεφούσι
εἰς ἕνα τῶν Ταξιαρχῶν ἐφώρμησ' ἐξωκκλῆσι
μὶ δυνατὸ γιουρούσι,
κι' ἔσπασε τὰ καντῦλια του κι' ἐχύθη τόσο λάδι
καὶ τώρα μένει σκοτεινὸ τὴ 'μέρα καὶ τὸ βράδυ.

—

Κι' ἕνας βαρβάτος εὐζώνος καὶ ντοῦρος σὰν κολόνα,
λιβέντης βεργολιγερὸς κι' ἁμὰν γιὰ κοκεσέτσι,
τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ κυτοᾶζει τὴν εἰκόνα
κι' ὀρέ, τοῦ λέει, δὲν μοῦ λὲς γιατὶ μὶ γλυέπεις ἔτσι ;

—

Καὶ τὴν ρομφαίαν τὴν γυμνὴν τοῦ βάλθηκε ν' ἁρπαξῃ
ἀπὸ τὴν ἐκδικήτριαν τοῦ Ταξιάρχου χεῖρα,
ὁ δὲ Σωτὴρ ἐκ τοῦ σταυροῦ ἠκούσθη νὰ φωνάξῃ :
«εἷκ μέρους μου μπραβίσιμο νὰ 'πῆσε τοῦ Σωτῆρα.»

—

Καὶ φλογεροὶ διθύραμβοι ἐβγάλοντο κι' ἐγκώμια
κι' ἐπερπατοῦσαν πάλογα γ α λ ό π α τα παζιορόμια,
κι' ἐπήγαιναν τὴ λογικὰ κατάμεσα τοῦ δρόμου
πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ τοῦ κειμένου νόμου.

—

Κι' ἐσκίρτα κάθε ντυγλερᾶς καὶ μέγας μυγερμάχος,
καὶ μέσα 'στὸν κατακλυσμὸ καὶ τὴν ἀνεμοδοῦρα
σεργιάνιζε 'στὰ μάρμαρα ὁ Φασουλῆς μονάχος,
γιατ' ὅταν ἔριπος κι' αὐτὸς ἀπέθω 'στὴν γαϊδοῦρα.

—

Καὶ σὲ σπαθάτων ἔτριχαν τακτοντικὰ νὰ πάρουν
γιὰ τὰ στελέχη τοῦ στρατοῦ κιμπόσαις ὁρλιναντζαις,
καβδάλα μὶς 'στὰ μαγκίζια χωμῶν καὶ βολτατζέρουν,
καβδάλα πᾶν 'στὸν καφενὲ καὶ πίνουν μεσκουλάντζαις.

—

Κάθε ντουρῆς ἀγριωπὸς τὴν χκίτα του τινάζει
καὶ 'στῆς γυναίκις τουρκικῶν προτείνονται κοντάκια,
κι' ὁ γίρο Βακαλόπουλος ἀνάθεμα φωνάζει
κι' ἀναθεμ' ἀποκρίνονται καμπόσα γεροντάκια.

—

Ὀπίσω νέον θέαμα παράδοξον τρώνει
μ' αὐτὸν τὸν Βακαλόπουλο, φαφούτη μονοζόντη,
καὶ τοῦ Τρικούπη δάσκαλο εἰς τὰ μικρά του χρόνια,
ὁποῦ σ τ ρ ι ψ ό ν α ι ; τοὔκανι καὶ τοὔσκαζε κανόνια.

—

Κι' ὁπόταν ὁ Πρωθυπουργὸς πολλάκις παραιτήθη
κι' ὅταν τῆς κουντρουβάλας του ἀκούσθηκαν οἱ βρόντοι,
ὁ γεωγράφος δάσκαλος ἐφώναξεν τὰ πλήθη
πῶς ἔφαγε τὸν μαθητὴ μὲ τόνα του τὸ δόντι.

—

Καὶ 'στὸ Πανεπιστήμιον ἀκρατητοὶ πλακόνουν
κι' ὅλας τὰς Μούσας ἐκπορθοῦν καὶ φοιτητὰς τσακόνουν,
κι' ἐκεῖ θρικμβους ἤγειρε πολλοὺς ὁ φουστανέλας
κι' ἐκεῖ τριλλὰ σφυρίγματα κι' ἀναθεμάτων λόγοι,
ὁ δὲ μαρμάρινος παπποὺς τοὺς ἔβλεπε κι' ἐγέλα
καὶ μὲ πεντάλφαις μπόλικαις τοὺς ποσθητὰς εὐλόγει.

—

Ε'

Ἔσταθ' ἡ στρούγγα πάσα
κι' ὕμνους πρὸς τὸν Σωτῆρα
ἐπρόσφερε τὸν πρῶτον,
πούκανε τόσα πράσσα
κι' ἐξύμνησεν ἐν λύρᾳ
τὰ τροπάια μπουλότων.

—

Μὲ θλιβερὴ καμπάνα
σημαίν' ἡ κακομοῖρα
πῶς ἔπιασε ἐνδόξως...
οὔς ἔθρεψε τὸ μάννα
'στὸν θρέψαντα Σωτῆρα
χολὴν προσφέρουν κι' ἔξος.

—

Εἶπε λαὸς προφήτης
πῶς ἀπομένει νῆστις
μὲ πλειονοψηφίας,
κι' ὡς ἄφρων ὑπηρέτης
προδέδωκεν ὁ μύστης
τὴν ἄβυσσον σοφίας.

—

Ὡς ἄψυχον τὸν ζῶντα
ἰθρήνησε τὸ κόμμα
τῶν Κορυβαντιώντων...
κατὰ τὸν Σολομῶντα
βόθρος βαθὺς τὸ στόμα
Παυσανιῶν πεινώντων.

—

Παυσανιῶν πεινώντων
ἐν σκελιᾷ πορείᾳ
τριβόλοι καὶ παγίδες...
ὀκσκάλων μονοδόντων
μεγάλη φασαρία,
ποῦ δὲν τὴν ξαναιῦδες.

—

Στίφη στρατῶν συνάγει
ὁ μές 'στὸ πατατράκα
τὴν σωτηρίαν βλίπων...
ἱκρίῳ προσεπάγη
ὁ τὸν λαὸν τὸν βλάκα
εὐζώνων λόγχῃ σεῖπων.

—

Στὰ πάχη της τὰ τόσα
κι' ἡ στρούγγα σου εὐχήσου
εὐκίνητη νὰ γίνῃ...
βωδὲν σι καθερώσα
ἡ πάναγνος Ἀρχή σου
μητροπριπῶς ἰθρήνει.

—

«Εἰς ξιραΐλας φρίαρ
συναπολοῦνται πάντα
τὰ τίκνα τῶν αἱμάτων...
ὦ σὺ γλυκύ μου ἔαρ,
κανίλα καὶ λεβάντα,
πηγὴ περισσευμάτων.

—

»Μὲ τοῦτο καὶ μ' ἐκεῖνο
μ' ἔκαμες ν' ἀπομείνω
ξιβράκωτη σὰν Λκίδη...
ὦ τέκνον σὺ γλυκύ μου,
ποῦ 'πῆρες τὸ βραχύ μου,
τὸ κάλλος σου πῶς εἶδν ;»

—

Σωτῆρα μου σπελλάτη,
ὄντως υἱὸς ἐφάνης
πολιτικῆς εὐστόχου,
κι' ἐπῆγες 'στὸ Παλάτι
παράπονα νὰ κάνῃς
κατὰ τοῦ Διαδόχου.

—

Κι' ἀπάνω 'στὸ τροπάρι
ὁ Βασιληᾶς μὲ χάρι
σοῦ δίνει τὰ παπούτσα,
καὶ σοῦλθανε ὡραῖα
καὶ 'πίσω 'στὴν παρέα
ἐπῆγες κούτσα κούτσα.

—

Μὲ σουδαρίου χρῶμα
καὶ δίχως κοκκινάδι
κυνταζω τὸ κοπάδι,
καὶ καθιλὼν τὸ κόμμα
Σκουλούδης τὸ κηδεύει
καὶ γιὰ ταφὴν ξωδεύει.

—

Σοῦ 'ρίφθηκαν ἀπίστως
κι' ὁ Θρόνος ἀνελπίστως
σοῦ 'γύρισε τὰ νῶτα...
Ἔρραναν τὸν Σωτῆρα
οἱ Μυροφόροι μῦρα
καὶ ῥάκια καὶ καρότα.

—

Ὦ ! τῆς παρρησύνης
καὶ τῆς φρικτῆς μανίας
τῆς τῶν Σωτηρκτόνων...
Σῶτερ τῆς Ρωμησύνης,
ἀξίωσον εὐσείας
κι' ἐμὲ τὸν φαμφαρόνον.

—

Καὶ νῦν ὑπηρῳάνως
νταῆς ῥεπουμπλικάνος
νὰ γίνῃς σὰν πριπέρι...
λαῷ σοῦ σωτηρίαν
καὶ νέαν μπαταρίαν
δώρησαι σῇ ἐγέρσει.

—

Νὰ τὸ νέον Ὑπουργεῖον,
ποῦχει κι' ἕνα τῶν λογίων.

—

Νικολάκης Δεληγιάννης, συγγενὴς τοῦ Θοδωρῆ, γηραιὸς λιμοκοντόρος, πρώην Πρέσβυς 'στὸ Παρί.

—

Δημήτριος ὁ Κριεζῆς. Γ'ραῖος τὴν πατρίδα, σ' ἕνα χορὸ μ' ἐκάλεσε κι' ἀπ' τότε δὲν τὸν εἶδα.

—

Ὁ **Παππαβγαμαντόπουλος**, τοῦ Στέμματος καλώνα, ποῦπαιξε ρόλο τῆς μαμῆς κι' ἐγίνηκε λεχώνα.

—

Ἄγγελος Βλάχος.... ὁ Ρωμηὸς πρὸ πάντων τὸν ποῦ 'στὸ Παλάτι ὁ Σωτὴρ δὲν τοῦδωσε τὸ χέρι. [συγχαίρει

—

Σπυρίδων Ἀραβαντινός, καθόλου δὲν τὸν ξέρω, γ τούτοις γιὰ τὴν ἄμοιρα τοῦ Νησίου τὸν συγχαίρω.

—

Εἰς τόνομα τοῦ Λακκώνος **Θεμιστοκλῆ Κατσάκα** ὁ Λάρδος τὰ χρειάστηκε καὶ τοὔλθε σὰν κλωτσιά.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσερ' ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ ε κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Γενάρ' εἰκοσιμία
καὶ 'στὸ κράτος νηνεμία.

Ποῦντος πέντε κι' ἐνενῆντα καὶ προδέτει τετρακόσα.
περὶ τῶν ὑποψηφίων καθένος παρλάρ' ἡ γλῶσσα.

Λόγια τοῦ Θοδωρῆ
'στὸν Λόρδο τὸν βαρύ.

—

Ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς παρεθυμώνει
καὶ τοὺς θεσμοὺς τριγύρω του συνάζει
καὶ γίνεται τὸ μοῦτρο του λεμόνι
κι' ὁ Θοδωράκης τέτοια τοῦ φωνάζει :

—

«Τρικούπη, τὸν ἀντάρτη μὴ μᾶς κάνῃς,
ξίφος Ἀριστογείτονος μὴν πιάνῃς,
Τρικούπη, γιὰ τῆς στρούγγας τὸ καλὸ
αὐτὰ σου τὰ κομψώματα παράτα,
Τρικούπη, μὴ μὲ κάνῃς νὰ γελῶ
καὶ τώρα τὸν Κερκύρα χαιρέτα.

—

«Χαίρε, θυμᾶσαι τὰ παληά,
ὁπόταν ἤσουν μέγας καὶ πολύς,
τὸ χέρι τὸ δεξὶ τοῦ Βασιλιᾶ
καὶ τὸ χρυσὸ πιπίνι τῆς Αὐλῆς;

—

«Γιὰ κυνταξε πῶς ἄλλαξαν οἱ χρόνοι !..
τότε κι' ἐγὼ μὲ μιὰ μουτσοῦν' ἀνταρτα
ἐγυμνάνα σουγιὰ Κολοκοτρώνη
καὶ τοῦ Μωρηᾶ μ' ἔλιγαν Μπουκάρτη.

—

«Μὰ τι χολαῖς τωθύντι ποῦ τῆς ἤπιε
γιὰ σὶ τὸν φαλακρὸ καὶ τὸν Κεφάλα...
μὴν πέρνῃς τὰ 'δικά μου τὰ τερτίπια
κι' ἂς εὗρε τὸ μηλό σου τίποτ' ἄλλα.

—

«Τὴν σκούφια μου τὴν κόκκινη σοῦ δίνω
καὶ τὸν σουγιὰ τὸν ξύλινο σ' ἀρίνω,
βάλε καὶ Ρεβεστιέρου μίκ μάσκα
καὶ τὸ Παλάτι κύτταξε καὶ χάσκα.

—

«Κι' ἂν θέλῃς, Ριτσλὶ παραιτημένε,
μέσα 'στὴν ξεπισούρα καὶ τὸ χάλι σου
καὶ μέγαν Μπουκαπάρτη νὰ σὶ λένε,
πάρτο καὶ τοῦτο τόνομα... χαλάλι σου.

—

«Γιὰ τοὺς θεσμούς σ' ἀρίνω νὰ σφυρίζῃς
μέσα 'στῆς κουντρουβάλας σου τὸν εἴστρο,
πάρε καὶ τὸ γουδὶ νὰ κοπανίζῃς
σαράκο, τραμουντάνα καὶ μαίστρο.

—

«Κι' ἐγὼ καιρὸν μὲ τοῦτο ἐδαπάνησα
κι' ἀνίμους διαφόρους ἐκοπάνισα,
καὶ δός του τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι
γιὰ τοὺς θεσμοὺς χειμῶνα κλκακαίρι.

—

»Ἀλλ' ὅμως ἦλθε τώρα κι' ἡ σειρά σου
κι' ἀφοῦ τῆς Βασιλείας ἔξω μένεις
μὴν παύῃς μοναχὸς 'στὴν καμαρά σου
ἀπάνω 'στοὺς Θεσμοὺς νὰ ξεθυμαίνῃς.

—

»Βάρδα γιὰ νὰ περάσῃ ἕνας μάρτις
μὲ τούμπανα, λαγοῦτα καὶ βιολιά,
εἶναι καιρὸς κι' ὁ πρώην Μπουνάπαρτης
νὰ γίνῃ τὸ χρυσὸ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

»Τρικούπη, φοβερὲ ρεπουμπλικάνε,
τὴν πλάτη σου γιὰ μίνα σκάλα κάνε
ν' ἀνέβω 'στὴν Αὐλὴ καὶ νὰ φιλήσω
τὸν ἀσπρο της λαιμὸ καὶ τὴν ἐλιά,
καὶ γιὰ θυμοὺς ἀρχαίους νὰ μιλήσω
εἰς τὸν ξικκλωμένο Βασιλιᾶ.

—

»Πόσον ὁ κύριός μοι θὰ χαρῇ !...
ἐκ τῆς χαρᾶς βιβαίως θὰ δακρύσῃ
ὅταν τὸν σταυρωθέντα Θεόδωρῃ
ἐν ὅλῃ του τῇ δόξῃ θ' ἀντικρύσῃ.

—

»Τρικούπη, ποῦ τὰ πρῶτα χωράτα σου ;
μαζώξου καὶ κατέβασε ταῦτα,
Τρικούπη, σκουριασμένα τἄρματά σου
δὲν πιάνουν ὅπως ἄλλοτε φωτιά.

—

»Τρικούπη μου, Ἐγγλέζε μὲ μοδάλο,
βάλε δ ι ὁ ν η λ ω μ έ ν α ς γιὰ ταμπουρλα σου,
Τρικούπη, δὲν μᾶς λὲς παρακαλῶ
μὲ τί γεμάτα τάχεις τὰ κουμπούρια σου ;

—

»Τρικούπη, ὁ Κορδόναρος σοῦ νείει,
Τρικούπη, ἀπ' τὰ γίλοια τώρα σκάζω,
Τρικούπη, δὲν μᾶς λὲς πῶς σοῦ συνέβη
αὐτὸ τοῦ ξικουμπίσματος τὸ κάζο ;

—

»Τρικούπη, τὰ λειμπρίτα σου ξεσκονίζε,
Τρικούπη, τοὺς σουγιάδες σου ἀκόνιζε,
καὶ τουρλώνε τὴν σκούρια 'στὴν ἀνταρα
σὰν φέσα τουρλωτὰ τοῦ Κωνσταντάρα.

—

»Τρικούπη κακομοίρη, τί σοῦ μέλλει ;
ἡμέρα τῆς Κορδούας ἀνατέλλει,
κι' ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ κι' ἡ φαβορίτα
καμαρωτοὶ σὰν πάπια τοῦ γιαλοῦ
ἀπάνω 'στὸ Παλάτι πᾶνε ντρίτα
καὶ παραιτεῖ γιὰ σὲ τὴν Καρκαλοῦ.

—

»Τρικούπη κακομοίρη, τώρα πλέον
βαπτίσου καὶ 'λιγάκι Ναπολέων,
φιλόγκαλλος νὰ γίνῃς σὰν ἐμένα
κι' ἐγὼ Τζὼν Μπουλ Ἐγγλέζος σὰν καὶ σένα.

—

»Ἔφυγε τὸ κοπάδι σου τὸ σάβερο...
θέλεις νὰ γίνῃς Πρέσβυς μὲς 'στ' Ἀννόβερο ;
Τρικούπη κακομοίρη, 'πὲς ἀλέγρι...
ὁ γέρο Βακαλόπουλος νὰ σ' εὕρῃ.

—

»Τρικούπη, τρελλοκότσυφα κι' ἀνόητε,
στέασο μὲ τὸν σουγιὰ νὰ σὲ κυκλάρω...
θέλεις νὰ λάθῃς μαζὶ μὲ τὸ Κορδόνι
καὶ 'στὸν συνδυασμό μου νὰ σὲ πάρω ;

—

»Τρικούπη, πίρτουν μαῦρα σὰν βρυχῆ
κι' ἡ δόξα τῆς Ἑλλησ ψυχομαχᾷ...
Τρικούπη, ἄκου γίλοια χἰ χἰ χἰ.
Τρικούπη, ἄκου γίλοια χά χά χα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Καὶ πῶς τὰ βλέπεις, Φασουλῆ ;
Φ.— Καθὼς καὶ σύ, τουτέστι
κρίσιν τὸ κράτος κατ' αὐτὰς πολιτικὴν ὑπέστη,
καὶ κυβερνᾷ πρὸς τὸ παρὸν ἐν ἄχροις Ὑπουργείων
πρὸς μερικὴν διάσωσιν καμπόσων ναυαγίων,
κι' ἀναφορὲς δὲν στέλλονται σὰν πρὶν 'στὸν Βασιλιᾶ
κι' ἐπᾶμε, βρὲ Περικλῆ, τάνίβα καὶ κατίβα,
ὡς ποῦ νὰ λάθῃ χρηματιστὸν μὲ ζήτω καὶ βιολιὰ
νὰ πάῃ πρίμα τῶν Ρωμηῶν ἡ σαπισακολέβα.
Π.—Κι' ὁ γέρο Βακαλόπουλος χσύχασε κι' ἐκεῖνες
κι' ἀνάθεμα δὲν λέγει πιὰ μὲ τόνα του τὸ δόντι,
τῶν δὲ πεινώντων ἔπαυσε προσωρινῶς ὁ θρῆνος
καὶ τῶν ἐπαναστάσεων δὲν ἀντηχεῖν οἱ βρόντοι,
ὡς ποῦ ν' ἀρχίσουν, Φασουλῆ, μὲ πιὸ μεγάλη φούρια
ὑπόταν ἔλθῃ σὺν Θεῷ Κυβέρνησις κακούρια.
Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ... τὰ μέλλοντα θὰ πάνε κακὰ ψυχρὰ
κι' ἐλπίζω, βρὲ μουρλιούρη,
πὼς Ὑπουργεῖα τοῦ λοιποῦ θὰ γίνωνται ὡχρὰ
σὰν τὴν δικὴ μας μοῦρη,
καὶ τότε πλέον εὐ' ἐλπὶς χωρὶς νὰ τὸ ζητήσωμε
μίαν ὡχρὰν Κυβέρνησιν κι' ἐμεῖς νὰ σχηματίσωμε.
Π. — Ἀληθεία ὁ συμβιβασμὸς πῶς τώρα θὰ τελειώσῃ
καθὼς μοῦ λέν καμπόσοι ;
Φ.—Λένε πῶς θἄλθῃ ὁ Γκρὰν-Ντοὺφ καὶ δανειστῶν ἀσκέρι
μὲ τὸν Κετσέα, Περικλῆ, σὲ τέλος νὰ τὸν φέρῃ.
Ὁ νοῦς τοῦ πρὶν Πρωθυπουργοῦ μὲ τοῦτο θὰ σαλέψῃ,
ὑποῦ καλὰ τὸν ἤξαλλαν καὶ μέσα 'στὴν Φραγκφούρτη,
κι' ἂν ὁ Κετσέας τὴν δουλειὰ τῶν δανειστῶν βολέψῃ
θ' ἀλείψω τὸν Τρικούπη σου μ' ἕναν κιτρὶ γιαούρτι.
Π.—Μετὰ μεγάλης λύπης μου κυττάζω τώρα τώρα
πῶς τῶν φρικτῶν καλαμπουριῶν σοῦ 'κόλλησε ἡ φώρα,
κι' ἂν καλαμποῦρι δεύτερο μοῦ κάνῃς 'στὸν Κετσέα
θὰ σᾶς καμμιὰ 'στὰ μούτσουνα ξανάστροφη μπατσέα.
Φ.—Σέρεις λοιπόν, βρὲ Περικλῆ, πῶς σκέπτομαι σὲ λίγο
κι' ἐγὼ μιὰ κάλπη Βουλευτοῦ νὰ βάλω 'στὸ Τσιρίγο,
κι' ἐγὼ γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ τόπου θὰ κοπῶ
κι' αὐτὰ τὰ λόγια καθαρὰ 'στους ἐλογεῖς θὰ 'πῶ :

—

»Τσιριγῶται πρισριλιῖς,
ὁ γνωστός σας Φασουλῆς,
ὁ καὶ πρῶτος πατριώτης,
ξιπροβάλλει μὶς 'στὴ μέση,
καὶ προτοῦ ὁ Τσιριγώτης
χειροπόδαρα τὸν δέσῃ,
κάλπη 'στὸ Τσιρίγο βάζει
καὶ μὲ σκέψιν περπατεῖ.
καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζει
καὶ τὴν ψῆφον σας ζητεῖ.

—

Στοὺς Θεσσαλοὺς πηγαίνει μὲ τελετὴν πομπώδη
κι' ὁ Φασουλῆς μὲ τρόπο τὸν πέρνει καταπόδι.

—

Ἡ πατρὶς βεβαρυμένη
μὲ τῆς φτώχιας τὰ δεινὰ
σωτηρίαν περιμένει
καὶ δὲν 'βρίσκει πουθενά.

—

Τόσους ἴδατε φωστῆρας
πῶς ἐπῆγαν 'στὰ χαμένα,
καὶ 'στοὺς ἄλλους σας Σωτῆρας
κατατάξετε κι' ἐμένα.

—

Πατριώτης ἐν ἀρχῇ
τώρα χρόνια τσαμπουνῶ,
θέλω δεῖ κι' ἐν ἐνεργείᾳ
πατριώτης νὰ γενῶ.

—

Οὕτω πως θὰ πάρω κάβο
τί τὸ κράτος παραγγέλλει,
καὶ καλὰ θὰ καταλάβω
κι' ὁ λαὸς αὐτὸς τί θέλει.

—

Ὅσο σκούζω πάντ' ἀπ' ἔξω
σὰν γραφέως ἡμερίδος,
ρόλον δὲν 'μπορῶ νὰ παίξω
ἐνεργὸν ὑπὲρ πατρίδος.

—

Κι' ὅταν πέρνω, φίλτατοί μου,
τῆς διακόσιες κατὰ μῆνα,
τότε πιὸ καλὰ 'στ' αὐτί μου
θ' ἀντηχῇ πολλῶν ἡ πεῖνα.

—

Μή θαρρῆτε πῶς μὲ μέλει
ἂν δὲν ἤβγω Βουλευτής...
τέτοια ντράβλα δὲν θέλει
ὅπαρχος εἶναι ποιητής.

—

Κι' ἂν μὲ βλέπετε νὰ χάνω
τὸ χουζούρι τόσων χρόνων,
τὴν θυσία τούτη κάνω
γιὰ χατῆρι σας καὶ μόνον.

—

Ἡ πατρίς μας μὲ σκοντᾷ
κι' ἄφες, λέγει, τὴν ἀργίαν
γιὰ νὰ 'ᾶῃς ἀπὸ κοντὰ
τοῦ λαοῦ τὴν ὑποπραγίαν.

—

Στὴν φωνὴν αὐτὴν ὑπείκων
θεωρῶ κι' ἐγὼ καθῆκον
κάλπην Βουλευτοῦ νὰ βάλω
καὶ τὸν σβέρκο μου νὰ βγάλω.

—

Κόμμα δὲν μὲ κηλιδόνει
κι' ἔχω σύμβολο γερὸ
τὴν Ἑλλὰ καὶ τὸ Κορδόνι
καὶ Μυρτιὰς κλκδὶ χλωρό.

—

Δὲν θὰ γίνω δοῦλος νάνος,
στὴν' ὁλόρθο τὸ κεφάλι,
κι' ἂν ὁ ρέκτης Καραπάνος
συμβολο 'δικό του βγάλῃ,
θὰ φωνάξω καὶ μ' ἀεῖνο :
«Ὦ πατρίς, ἐν τούτῳ νίκα,
κι' ἐγὼ μόνος θ' ἀπομείνω
ἀνεξάρτητος γιὰ πίκα.

—

Ὦ λαέ, 'στὸν νίον σαλὸν
τὰ προγράμματα τῶν ἄλλων
φτύστα καὶ βλαστήματα...
κι' ὅποιος γιὰ πατρίδ' ἀρρίζει
'στὸ νημά μου θὰ ψηρίζῃ
ὅλα τὰ συστήματα.

—

Θὰ τρῶμε, θὰ μιθύμε,
κι' ἀπ' ὅλα λίγο θἄμαι.
Μακρὰν σας καὶ κοντά σας
τὴν πρόεδον θὰ θίλω,
καὶ τὰ συμφέροντά σας
ἐμμέτρως θ' ἀπαγγίλλω.

—

Τί πρόσδος κι' αὐτή,
τί ὄφελος καὶ κομάρι,
νἄχετι Βουλευτή
μὲ μέτρο νὰ παρλάρῃ.

—

Μ' αὐτὸν τὸν Βουλευτή σας,
μὲ μία τέτοια λίμα,
σιγὰ σιγὰ ταὐτί σας
θὰ γυμναθῇ 'στὴν ρίμα.

—

Κι' ὁπόταν—ὠμέναι !—
χωρὶς πινέλα κλαῖτε,
σὲ στίχους σὰν κι' ἐμένα
τὸ χάλι σας θὰ λέτε.

—

Κι' ὅταν ἡ φτώχια ψαλῇ
κι' εἰς στίχους ἀραδιαχθεῖται,
δὲν φαίνεται μεγάλη
καὶ κάπως μετριάζεται.

—

Κι' ἡ Μοῦσα θὰ σκεπτισῇ
ὅταν μὲ ὀῇ νὰ δράσω,
ἀλλ' ὅμως μὴ ζητήσῃ
κανεὶς νὰ τὸν κεράσω.

—

Σᾶς λίγω νέτα σκέτα
λεπτὸ δὲν θὰ 'ζοδέψω,
καὶ μήτε ταιγαρίτα
ποτὲ θὰ σᾶς φιλέψω.

—

Σας φθάνει ποῦ θὰ βγάνω
τὴν πίστι μου 'στὸν κόπο,
τὴν δὲ τιμὴ ποῦ κάνω
εἰς τὸν πεζὸ σας τύπο
πρέπει νὰ τὴν πληρώσετε
καὶ δαφναις νὰ μοῦ στρώσετε.

—

Κι' ἐγὼ γιὰ σᾶς θ' ἀφρίζω
κι' ἡ γλῶσσα θὰ λυσσᾷ,
κι' ὅταν σᾶς διρίζω
θὰ πίρνω τὰ μισά.

—

Γιὰ σᾶς παντοῦ θὰ τρέχω
κτυπῶντας τὴν μαγκοῦρα μου,
κι' ὅταν χρονίστρακις ἔχω
θὰ ζέβω τὴν γαϊδοῦρα μου.

—

Κι' ἂν ἀρχίσετε τὴν γρίνια
μὶς 'στ' αὐτὰ τοῦ Φασουλῆ,
βάζω κάλπη 'στὴν Ἀθήνα
ὅπου μὲ παρακαλεῖ.

—

Κι' ἂν δὲν ἔβγω τὴν κακή σας,
κι' ἂν δὲν ἔβγω τὴν κακή μου,
ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική σας
κι' ἡ μισὴ 'ντροπὴ 'δική μου.»

—

Αὐτὰ ποῦ λές θὰ τοὺς εἰπῶ κι' ἀκόμη περισσότερα
καὶ θὰ μοῦ 'πὴν ἀς' ἀνώτερα».

Π.—Κι' ἐγὼ γιὰ μπράβος θἄρχωμαι μαζί σου 'στὴν Βουλή,
μὰ δὲν μοῦ λὲς ἂν ἔπεισεν ἀλήθεια τὸν Τσουλῆ ;

Φ.—Κατὰ τὴν Γκοῦρα τράκηξε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ
καὶ γιὰ πολλὰ μὲ τὸν Τσουλῆ νὰ συνεννοηθῇ.
Τρεμοσύλιαζε, βρέ Περικλῆ, 'στοὺς οὐρανοὺς ἡ πουλιὰ
κι' ἐκεῖνος ἐψαρίζετο κοντὰ σὲ μιὰν ἐλάτη,
οἱ σύντροφοί του τοῦ ἔσφαζαν ἀρνιὰ καὶ κατσουλια
καὶ κάποτ' ἐπροφήτευαν μὲ τῶν σφακτῶν τὴν πλάτη.
Καλῶς σ' εὗρηκα, κὺρ Τσουλῆ, κι' ἐσιώπησα κοντά...
καλῶς τονε τὸν Φασουλῆ, ἐκεῖνος μ' ἀπαντᾷ.
Ψίμμα λοιπὸν πῶς σ' ἔπιασαν 'στὸ Κάιρο 'ρωτῶ
κι' ἐντρόμως τὸν κυττῶ,
κι' αὐτὸς μοῦ λέει ριγνοντας γιὰ γοῦστο μιὰ κουμποῦρα :
φμ' ἐπιάσανε 'στὸ Κάιρο καὶ μ' ἔφεραν 'στὴ Γκοῦρα...
φτοῦ σας Χαζεγιαννάκηδες, φτοῦ σας κορμὰ χαμένα,
ὅπου κυττάζετε τσολιὲς μὶ φουστανέλλας λιάπη,
χωρὶς κολλὰ 'ρωτήματα τὸν πίρνετε γιὰ 'μένα
καὶ τὸ μοντέτο χάσετε σὰν μπάρμπ' Ἀλέξη χάπι.»
Εἶπε καὶ μ' ἕνα σφυρίγμα σφυρίζει δυνατά,
ποῦ τὸν Τρικούπη 'νόμισα πὼς 'σφύριζε μ' αὐτό,
καὶ τὸ λίθαρι, Περικλῆ, σπκώθηκε νὰ ρίξῃ
πεζάτος σὰν Ἄγας,
καὶ μοῦδωσε τὸν λόγο του πὼς θὰ μ' ὑποστηρίξῃ
νὰ 'βγῶ 'στὰς ἐκλογές,
κι' ἐγὼ τὸν ἐβεβαίωσα μὶ λόγον τῆς τιμῆς
πὼς ἰσχυρὰς κι' ἐκ μέρους μου θὰ σύρῃ συνέρμῆς,
καὶ θὰ φροντίζω διακρὼς κανεὶς νὰ μὴ τὸν πιάσῃ
κι' ἀπείρακτος κι' ἐλεύθερος νὰ κυβερνᾷ τὰ δάση,
καὶ τί φρονεῖς γιὰ τοὺς θεσμούς, τοῦ λέγω, καπετάνο ;
ἄλλ' ἔκαν' ἕνα κίνημα σὶ τοῦτο μου τὸ 'ρώτημα,
ποῦ 'ντρέπομαι, βρὲ Περικλῆ, 'μπροστά σου νὰ τὸ κάνω
κι' ἁρμὸζ' εἰς μοῦτρα μοναχὰ ληστάρχων ἀφιλότιμα.
Καὶ μοῦφερε σπληνάντερο, καὶ τόστρωσα 'στὸ γλίντι
μὲ τοῦτον τὸν ἀφέντη,
κι' ἐφάγαμε κι' ἐγίναμε ἀπ' τὸ μεθύσι τάπαις...

Π.—Ὅρσε λοιπόν, κὺρ Βουλευτή, 'στὰ μοῦτρα σου δηὸ φά-
[παις.

Ράβδος σημαντική κι' Αμερικανική.

Λουράντες ὁ Νικόλαος, γενναῖος Τσιριγώτης,
ποῦ 'στ' Ὄχιο τῆς Ἀμερικῆς πρὸ χρόνων ἐμπορεύεται,
ὡς δῶρον μᾶς ἀπέστειλεν ἕνα μπαστοῦνι πρώτης,
ποῦ κι' Ἡρακλέους ρόπαλον ἐμπρὸς του μασκαρεύεται.
Ἀμερικάνικο ραβδὶ μὲ δύο κροκοδείλους.
ἰδέσθαι θαῦμα φοβερὸν καὶ δι' ἐχθρούς καὶ φίλους.

Ὁ δὲ «Ρωμηὸς» ἐπιτελῶν εὐχαριστίας φόρον
'στὸν πατριώτην δωρητὴν γιὰ τὸ βαρὺ του δῶρον,
ἀγάλλεται γιὰ τὴν τιμὴν τοιαύτης ἀκριβῆς
καὶ τοῦ λοιποῦ μιὰ πρόσταγὴ 'στὸν Περικλέτο δίνει
μὲ τὸν φρικτὸν κροκόδειλον τῆς μέσης καὶ λαβῆς
τοῦ κροκοδείλου Φασουλῆ τὸν ἀφαλὸ νὰ λύνῃ.

Εἰς τὸ Συνταγμα ἐτάνυ, τὸ κατηνὸς πολλῶν ἐγκλείον,
'στοῦ γνωστοῦ Γεωργιάδη τὸ λαμπρὸν Καπετωλεῖον,
πούναι Πράκτωρ τοῦ μεγάλου ἐν Καίρῳ Τσαναλῆ,
τσιγαρέτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κάθε θερισκλῆ.
Μὰ θὰ 'βρῇς καὶ τσιγαράκια γιὰ κυρίους ντιλικάτα
κι' ὅσαις πίνουν ἀπὸ τοῦτα κάνουν χιῶτα μυριόλετα,
καὶ καλλίτερα νὰ ξέρουν τί λογῆς κατνὸ φουμάρουν
παρὰ σὰν τῆς παπαρδέλλαις γιὰ φουστάνια νὰ λιμάρουν.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέταρτ' ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

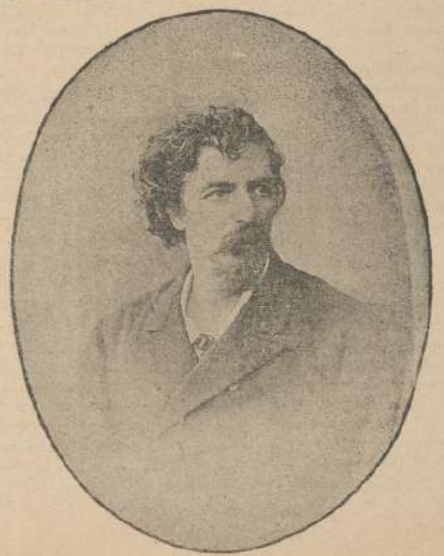
Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαρος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσι κι' ὀκτὼ Γενναρη
καὶ τὸ κράτος 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος τετρακόσα κι' ἐνενῆντα ἑξη,
δάφναις 'στὸν Παράσχον ὁ καθεὶς ὃς πλέξῃ.

Ἕνα δάκρυ μας πικρὸν στοῦ Παράσχου τὸν νεκρόν.

—

Τραγουδιστὴ γλυκύστερμε καὶ κομμαγιασμένε
κι' ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς καρδιᾶς χρυσοστεφανωμένε,
τώρα ποὺ μένει σὰν δεντρὶ μ' ὁλόγυμνα κλωνάρια
ἡ πλάσις ἡ χρυσῆ,
καὶ καθε πτῶσις ἔσβυσε 'στὰ σάπια μας κυράρχα,
μᾶς ἔσβυσες καὶ σύ.

—

Τίποτα πιὰ δὲν εὑρίσκες ποὺ νὰ σὲ συναρπάζῃ
κι' ἀκούσαμε τὴν λύρα σου βαρειὰ ν' ἀναστενάζῃ
γιὰ τῆς χαρᾶς ποὺ 'φτέρωναν τὰ νειάτα μας ἐκεῖνα,
γιὰ κόσμο ποὺχε καὶ φωνὴ καὶ χέρι νὰ ἀτυπᾷ,
γιὰ κόσμο ποὺ γονατιστὸς κι' ὁλόρθος ἐπροσκύνα
τοῦ πολεμάρχου τὸ σπαθί, τὸ ράσο τοῦ παπποῦ.

—

Ὅλα τὰ περασμένα μας, τραγουδιστή, μᾶς τάπες,
πολίμους ἐτραγούδησες καὶ φλογεραῖς ἀγάπες,
τὰ σιδερένια τὰ κορμιά, τῆς πάλαις, τὰ ταπεζάρια,
καὶ λαμπιρᾶς ἁρμάτωσις καὶ φλάμπουρα γαλάζια,
καὶ θάνει φῶς ὁ στίχος σου 'στῶν σπλάχνων τὸ σκοτάδι
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν Ἅδη.

—

Γυναῖκες ποὺ κελαδήσαν τὰ κελαδήματά σου,
παρθένικες ποὺ παληοῦ καιροῦ 'σταμάτησαν κοντά σου
μὲ κουρασμένο βῆμα,
καὶ ρόδα ξεφυλλίσανε 'στοῦ ποιητῆ τὸ μνῆμα.

—

Ἄνδρες, ποὺ μὲς 'στὴ νειότη των γλυκὰ τοὺς ἀπεκοίμησ
κι' ἀκόμη ζοῦν μ' ὀνείρατα καὶ μὲ παληαῖς ἐνθύμησες,
σιγὰ σιγὰ μουρμούρισαν μὲ βουρκωμένο μάτι :
«ὠ ! νὰ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι»

—

Κι' ἕνας ὁμῳγμένος Βασιλῆας, ἀξέχαστος ἀκόμα,
ποὺ φουστανέλα κάτασπρη φορώντας γιὰ πορφύρα
τῆς ψῆς ὁποὺ βασίλεψε γυρεύει λίγο χῶμα,
ξαγνιάστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν ἄκουσε τὴν λύρα,
τὴν λύρ' αὐτή, ποὺ 'βλόγησε μὲ πόνο τόνομά του
κι' ἔστησε μὲς 'στὰ στήθη μας ὁλόρθο τάγαλμά του.

—

Καὶ μιὰν εὐχὴ ξεστόμισε πνιγμένος ἀπ' τὸ κλάμμα
ὁ Βκειλῆκε κι' ὁ ποιητὴς νὰ κοιμηθοῦν ἀντάμα.

—

Σημαίαις ξεδιπλώθηκαν 'στὸ φύσημα τῆς αὔρας,
χίλιοι 'καμποκόπησαν πολέμαρχοι τῆς Λαύρας,
καὶ στόματα βροντόφωνα βροντήσανε μαζί :
«ὁ ποιητὴς μας πέθανε, ὁ ποιητὴς μας ζῇ».

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

—

Ὁ Φ.—Λοιπὸν νὰ 'βγῶ ἢ νὰ μὴ βγῶ;... τί λέγεις, ἤλιού
ποῦ κάθεσαι καρσί μου; [μου,
Ἡ Φ.— Ἐγὼ νομίζω, Φασουλῆ, πὼς πρέπει νἄβγῃς τώρα...
μ' αὐτὴν τὴν γνώμην συμφωνεῖ κι' ὁλόκληρος ἡ χώρα,
καὶ στέρνα σοῦ πλέκονται μὲ ζάρνας καὶ μυρσίνες...
Ὁ Φ.—Καὶ 'στὸ Τσιρίγο λές νὰ 'βγῶ ἢ μέσα 'στὰς Ἀ- [θήνας ;
Ἡ Φ.—Καὶ 'στὸ Τσιρίγο, σύζυγε, καὶ μέσα 'στὴν πρω- [τεύουσα...
νὰ βγάλῃς καὶ προγράμματα,
ἐννέα 'στὴν δημοτικὴ κι' ὀκτὼ στὴν καθαρεύουσα
μὲ γέλοια καὶ μὲ κλάμματα.
Ὁ Φ.— Ἐγὼ γιὰ νἄμαι σίγουρος θὰ βάλω καὶ 'στὴν Σύρα,
τὸν τόπον τῆς ἀνατροφῆς καὶ τῆς γεννήσεώς μου,
ὅπου τὰ κῶλα 'τίναξε γεμάτος ἀπὸ ψείρα
ὁ Φερεκύδης ὁ παληός, πρῶτος σοφὸς τοῦ κόσμου.
Ἡ Φ.– Ἐγὼ νομίζω φρόνιμον νὰ βάλῃς καὶ 'στὰς Πάτρας ...
κι' ἐκεῖ μανθάνω, Φασουλῆ, πὼς ἔχεις τόσους λάτρας.
Ὁ Φ.—Τὸ πνεῦμα μου εἰς σαίψεων περιπλανᾶται ὄνας...
νὰ γίνω ὑποψήφιος ἐδῶ μέσ 'στὰς Ἀθήνας,
ἢ νὰ τὸ κύψω αὔθωρεὶ 'στὰ Κύθηρα παπούτσι
νὰ πάω νὰ συνδυασθῶ μαζὶ μὲ τὸν Καλούτσα ;
ἢ μέσα 'στὴν Ἑρμούπολιν τὴν κάλπη μου νὰ βάνω
καὶ μὲ τὸν Βεκετόπουλο συνδυασμὸ νὰ κάνω,
ἢ τῶν φιλτάτων Πατρινῶν τὰς ψῆφους νὰ ζητήσω
καὶ 'ἡ σώτειρα ῥητορικὴ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ,
καὶ κρατιὸν συνδυασμὸν ἐκεῖ νὰ κατορθίσω
μὲ τὸν Γερακωστόπουλο καὶ μὲ τὸν Κανακάρη ;
Τί λὲς καὶ σύ, κυρία μου;... νὰ μείνω ἢ νὰ φύγω ;
ἐδῶ μὲς 'στὴν πρωτεύουσα ἢ μέσ' 'στὸ Τσιρίγο ;
μέσα 'στὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ἢ 'στὸ νησὶ τῆς Σύρας,
τῆς γῆς τῆς γεννετείρας ;
'στὴν μίαν πόλιν χωριστὰ νὰ θύσω κι' ἀπωλίσω,
ἢ καὶ 'στὰς τέσσαρας μαζὶ τὴν κάλπην μου νὰ βάλω ;
μόνον 'στὴν δόξαν τῆς μιᾶς κι' ἐγὼ νὰ συντελέσω
ἢ τῶν τεσσάρων ἐνταυτῷ τὴν πρόσδον νὰ ψάλω ;

—

Ὕπνο δὲν 'βρίσκ' ἡ συμφορὰ
καὶ καμπουριᾷς ἡ ῥάχη
τοῦ Φασουλῆ τοῦ φουκαρᾶ
μὲ τὸ γερὸ στιμάχι.

—

Στειρανωμένος ποιητὴς
μὲ σαΐτα καὶ κεραυνοβόλα
θέλει νὰ γίνῃ Βουλευτής...
ἄχ ! πῶς ξεκάρφωτα κρατεῖς,
Χριστέ, τὰ κερκαμίδια ;

—

Καὶ ψάλλει μὲ τὸν ταμπουρᾶ :
«ὕπνο δὲν 'βρίσκ' ἡ συμφορά,
καὶ 'στοῦ βουνοῦ τὴν ῥάχη
Αἰγυπτινὲς φωτοβολεῖ,
κι' ὅλοι τοῦ λέν του Φασουλῆ
πῶς ντὶπ χαμένα τάχει.

—

Ἄχαρη Μοῦσα καὶ τρελλή,
βαρέθηκα τὴν ῥίμα,
καὶ τώρα πιὰ τὸν Φασουλῆ
ντέρτι τὸν ἔπιασε πολύ
γιὰ τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

—

Ἐσώθηκαν τὰ χωράτα,
κι' ὁ πρῶην Πιερώτος
μέσα 'στὸν ὕπνο του κυττᾷ
πῶς ἀντιμούτσουνος πετᾷ
τῆς Ρωμηοσύνης πρῶτος.

—

Νὰ νά... τοῦ ψάλλει μὲς' στ' αὐτὶ
βουλιμιῶντων σμήνος,
καὶ μέσα 'στὴν ἀντάρ' αὐτὴ
τὸν βγάζει πρῶτο Βουλευτὴ
κι' ἡ Κέρκυρα κι' ἡ Τῆνος.

—

Στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς
ὁ κόσμος σὰν μελίσσι,
ἐκεῖ καὶ δοῦλοι τῆς Αὐλῆς
γιατὶ ὁ λαὸς Φασουλῆς
ἐμμέτρως θὰ 'μιλήσῃ.

—

Ὅλους τρελλαίν' ἡ μουσικὴ
τῶν στιχῶν τῶν αὐγλώττων,
καὶ τσαμπουνοῦν ἐκστατικοὶ
πῶς τοὺτον ἡ ῥητορικὴ
ἀναγωρίζει πρῶτον.

—

Χειροκροτήματα, φωναῖς,
καὶ κτυπήματ' ἀντάρα,
θαρρεῖς πὼς εἶναι καφενεῖς,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κουνινὶς
σὲν εἶνει μιὰ πεντάρα.

—

Γεμάτος πάθος φλογερὸ
μιλεῖ μιὰν ἑβδομάδα
γιὰ καθε θέμα σεβαρό,
χωρὶς νὰ πιῇ σταλιὰ νερὸ
καὶ μήτε μιὰ συμάδα.

—

Δι' ὅλ' ἀτέρμονος λαλεῖ
κι' οὔτ' ἕνα στίχο χάνει,
μπάστα, τοῦ λένε, Φασουλῆ,
κι' ὁ Βασιλῆας τὸν προσκαλεῖ
Κυβέρνησι νὰ κάνῃ.

—

Βελλάδα βάζει ἀκριβὴ
καὶ τὸν σταυρὸ 'στὴν πλάτη,
καὶ σκούζωντας «εὐὰν εὐοῖ»
νεκιαζει ἕνα βιζαβὶ
καὶ τρέχει 'στὸ Παλάτι.

—

Γκοῦ γκοῦ... τοῦ Θρόνου τὰ σκιλιὰ
τοῦ σχίζουν τὴν βελλάδα,
κι' αὐτὸς μοιράζωντας φιλιὰ
ὑπόσχεται 'στὸν Βκειλῆ
νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

—

Ἡ Φ. — Ὁποῖον μέλλον εὐτυχὲς καὶ μέγα μᾶς προσμένει !...
κι' ἐγὼ μανθάνω Πρωθυπουργοῦ θὰ στέκω κερδωμένη,
παντοῦ θὰ μοῦ προσφέρεται τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο,
δοῦλοι πολλοὶ 'στὸ σπῆτι μας θὰ πέφτουν στρωματσάδα,
καὶ σὺ κι' ἐγὼ μὶ τὰ παιδιὰ καὶ μὲ τὸν Γκιούλ τὸν σκύλο
ἡμέρα νύκτα δωρεὰν θὰ τρῶμε καρετσάδα.
Ὁ Φ.—Λοιπὸν μὲ θέλεις Βουλευτήν, ἀγαπητὴ κοκκώνα ;
μὰ νὰ κατέλθω μοναχὸς εἰς τὸν βκρὺν ἀγῶνα,
ἢ μ' ἄλλα πρόσωπα μαζὶ φερίγγυα κι' ἐρίτιμα ;
ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα.
Τὸν ἄγριον κυριάρχον μονέχος νὰ δαμάσω
ἢ νὰ ζητήσω βοηθούς, προσφιλεστάτη κάρα :
ἢ τέλος μπρὸς 'στὴν πόρτα μου μιὰ κάλπη νὰ κρεμάσω
κι' ὅπερος ὁλαθαίνει ἀπ' ἐκεῖ νὰ ῥίχνῃ μιὰ δεκάρα ;
Λοιπὸν νὰ 'βγῶ... τὸ σπῆτι μου σὰν θέατρο νὰ γίνῃ,
νἄρχεται κόσμος ἄγνωστος καὶ 'στὰ χαλιὰ νὰ στύνῃ,
νὰ μοῦ τραβοῦν γιὰ χωρατὰ τὰ γίνεια καὶ τὸ μοῦσι,
νὰ μὴ μ' ἀφίνουν ἀδειανὸ τὸν κανατὲ νὰ κάτσω,
νὰ κάνουν ὀλοφάνερα 'στὴ δούλα μου γυρεῦσι,
μὰ πότε πότε νὰ τσιμποῦν καὶ τῆς κυρᾶς τὸ μπράτσο.
Θέλεις δὲν θέλεις, γαίδαρε, νὰ καθεσαι κοντά των,
ν' ἁπλώνουν τὰ ξεράδια των εἰς ὅ,τι 'βροῦν 'μπροστά των,
νὰ μένῃ μές 'στὰ χέρια μου τὸ καθε των μικρόβιον
κι' ἐγὼ νὰ θωρακίζωμαι μ' ὑπομονὴν Τιβέριον,
μὲ ὅλα'χύσεις τρυφερὰς καὶ χάδια νὰ τοὺς δίχωμαι,
μὲ βρωμικ' ἀποτσίγαρα νὰ ζεχειλοῦν ἡ σκάλες,
νὰ μοῦ βαροῦν κατραπακιὰς κι' ἐγὼ νὰ τῆς ἀνέχωμαι
καὶ νὰ τοὺς λέγω «μίλ μερσί, βαρέσετέ μου κι' ἄλλαις.»
Ὑπὲρ μελλούσης προκοπῆς τοῦ κράτους νὰ γκαρίζω,

τοῦ κυριάρχου τόνομα μὲ τρόμον νὰ προφέρω,
ὅλους τοὺς ὑπηρεφόρους μου νὰ κάνω πῶς γνωρίζω
κι' ἀνάθεμα, κυρία μου, τὸν ἕνα ποῦ θὰ ξέρω.
Σὲ κάθε τσίχο νὰ κολλῶ προγράμματα μιγάλα,
νὰ μοῦ γυρεύουν μερικοὶ καὶ τσάϊ μὲ τὸ γάλα,
ν' ἀκοῦς καὶ κοντοβράκηδες μὲ βαρβατίλας χώτα
τσιγάρ' 'Αβάνας νὰ ζητοῦν καὶ ποῦρ' ἀπὸ τὰ πρῶτα,
νὰ μοῦ χαλοῦν τὰ κύτταρα τῆς παλαιᾶς μου κόκας,
νὰ θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ τοὺν καρφὶ τῆς Μόκκας,
νὰ μοῦ σουφρώνουν τὸν καπνὸ καὶ τοῦ καπνοῦ τὸν βαζῶ
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦ Συντάγματος τὸ πνεῦμα νὰ τυρβάζω,
νὰ κάνω καὶ τὸν Καίσαρα, νὰ κάνω καὶ τὸν Βροῦτον,
μὲς 'στῆς κρεββατοκάμαρας νὰ μπαίνουν πρὸς νερὸ των,
νὰ λένε δὶ καὶ χωρατὰ μὲ τόσην ἀνοστάδα
ἐπάνω 'στὴν πανάχραντον συζυγικὴν πρωτοδα.
Νὰ μοῦ κουτσάνουν τὸ σκυλὶ μὲ τῆς ξυλοπορδάρας των,
νὰ μοῦρχωνται κι' ἀπ' τὸ χωριὸ καμπόσοι παστρικοί
κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξώπορτα νὰ δίνουν τῆς γειδάρας των
καὶ σοβαρὰ τοὺς γείτονας νὰ θέλγῃ μουσική,
κι' ἐγὼ νὰ λέγω πρὸς αὐτὰς μὲ μελῳδίας τόνους
πῶς θὰ τὰς χρίσω ἱερὰς τῶν Πρυτανείων δνους.
Εἰς λόγων ξεσθερικώματα καθεὶς νὰ μ' ἀναγκάζῃ,
νὰ λέγω πῶς μὶ ρρόνημα θὰ δράσω λαϊκό,
νὰ 'βρίζουν τὸ πετρέλαιο, νὰ τοὺς βρωμᾷ τὸ γκάζι,
νὰ θέλουν πολυέλαιο καὶ φῶς ἠλεκτρικό,
νυχθημερὸν 'στῆς σκάλας μας νὰ στέκουν καραούλι,
νὰ γίνετ' ἕνα ξαφνικὸ κι' ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη,
νὰ χάν' ἡ μάννα τὸ παιδὶ κι' ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη,
καὶ τὸν καμπούρη νὰ τὸν λὶς ἀσίκη καὶ λεβέντη,
τετράπεδα καὶ δίπεδα γελῶν νὰ κελοπχένω,
νὰ βεβαιῶ πῶς σφάγιον θὰ γίνω 'στὴν πατρίδα,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς νὰ σπάσουν καὶ τὸ πιάνο,
ποῦ μας ἐφιλοδώρησαν 'στὴν δεκαετηρίδα,
κι' ὅλα νὰ πίσουν θρύμματα κι' ὅλα νὰ πᾶν ἀμάντε...
Ἡ Φ. —Μὰ τὰ καλά, ψυχίτσα μου, μὲ κόπους ἀποκτῶνται.
Ὁ Φ. — Ὅπως ἐξευτελισμὸς τῆς στιχοπλόκου Μούσης! . . .
ὅλην τὴν πλάσιν σοβαρχεται πατόκορφα νὰ λούσῃ.
Καὶ μετὰ νύκτας θλιβερὰς κι' ἡμέρας ἐπαρτους
καὶ μετὰ τόσα βάσανα κι' ἀνέκφραστα μαρτύρια
ἀντὶ νὰ 'βγῇς πιστὸς φρουρὸς τῶν ἱερῶν τοῦ κράτους
νὰ μένῃς φύλαξ ἄγρυπνος 'στοῦ Χὸρν τἀροδευτήρια.

—

(Ὁ Περικλέτος ἐξκφνα ὁρμαῖος ἐμφανίζεται.)

—

Ὁ Π. —Γιὰ τόνομά σου σήμερα ὁ κόσμος διαμονίζεται,
κι' ὁ Δεληγιάννης, Φασουλῆ, τὸ σεβαστὸ Κορδόν,
ἂν κι' ὁ πολὺς συνδυασμὸς νομίζω πῶς τελειόνει,
κι' ἂν βγαίνουν μόνοι ἔνδεκα ἐντὸς τῶν 'Αθηνῶν,
ἀλλ' ὅμως μαθὲ μὲ χαρὰν τὸ ξαρνικὸ χαμπάρι
πῶς ἕναν ἄνδρα σὰν καὶ σὲ τὰ μαλιστα κλεινὸν
ἐπιθυμεῖ δωδέκατον μαζί του νὰ σὲ πάρῃ.

—

Μοῦπε κι' ὁ πρὶν Πρωθυπουργὸς ν' ἀφήσῃς τὰ καπρίτσα
καὶ νάμπῃς 'στὸν συνδυασμὸ ἀντὶ τοῦ Ζαχαρίτσα,
κι' ὁ Ράλλης μοῦπε 'γρήγορα νὰ πᾷς ὅπου σὲ θέλει
κι' ὁ Καρατάνος μυστικὰ γιὰ σὲ μοῦ παραγγέλλει,
εἶδα καὶ τὸν Σταυρόπουλο καὶ τὸν Ζυγομαλὲ
καὶ μοῦπαν χαιρετίσματα 'στὴ μούρη σου πολλά.-

Γιὰ σὶν' ἀγάπη βλογερὰ κι' ἀπὸ τὰ δύο φύλα,
χαίρεις ὑπόληψιν παντοῦ καὶ φήμην καὶ τιμήν,
μὰ κι' ὁ Κανέλλος, Φασουλῆ, ποῦ κάνει τὴν γκαμήλα,
προθύμως μᾶς ὑπόσχεται γενναίαν συνδρομήν.

—

Ὁ κόσμος ἐσιχάθη πιὰ νὰ βλέπῃ τοὺς αὐτούς,
κατέπεσε διὰ παντὸς τὸ ψεῦδος κι' ἡ φενάκη,
μανθάνω δὲ παρὰ πολλῶν πῶς ψήφους δυνατοὺς
θὰ πάρῃς κι' ἀπ' τὰ ρόπαλα κι' ἀπὸ τὸ γαϊτανάκι.

—

Μὰ κι' ὁ τοῦ κάρρου Φασουλῆς, ὁ πρόστυχος καὶ πλάνης,
ὅσους δὲν σὲ ψηφίσουνε θὰ τοὺς χορτάσῃ μπάτσους,
γιατ' εἶσαι ὁ καλλίτερος τζουτζὲς καὶ μπεχλιβάνης
ἀπ' ὅλους τῆς πολιτικῆς τοὺς σοβαροὺς παληάτσους.

—

Καρναγωγεῖς, μπαρμπίρηδες, βασταζοι, μπαξεβάνηδες,
ξυλογκαμήλικες, ρόπαλα, τοῦ κάρρου μπεχλιβάνηδες,
κι' ἐν γένει τῆς Ἀποκριᾶς οἱ φίλοι μασκαράδες
μοῦπαν πῶς γιὰ χατῆρι σου θὰ δώσουν καὶ παράδες,
καὶ τίποτε παράξενο μὶς 'στὸ πολὺ των κέφι
νὰ πάρουν γιὰ τὴν κάπη σου μιὰ βόλτα μὲ τὸ ντέφι.

—

Τόσων καιρὰ βρὲ Φασουλῆ, δὲν ἐστιχούργιες ἄδικα,
ἐνδιαφέρον ἔδειξαν κι' αὐτὰ τὰ Πιθηκάδικα,
καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος παρλάρουν ζωηροῦ
κάτω 'στὸν Ἅγιο Φίλιππα κι' ἐκεῖ 'στὴν Βλασσαροῦ.

—

Μὰ καὶ 'στὴ βρύσι τοῦ Ψυρρῆ φρενιάζουν τὰ βλαμάκια
καὶ τόνομά σου σὰν ἀκοῦν κτυποῦν τὰ παλαμάκια,
κι' ἂν πᾷς σὰν ὑποψήφιος εἰς τὸ Γαϊδουρονῆσι
ἕνα γαϊδοῦρ' εἶν' ἕτοιμο γιὰ νὰ σὲ προσφωνήσῃ.

—

Συνδυασμοὶ θὰ σαρωθοῦν εἰς ἓν σου μόνον νεῦμα,
παντοῦ γιὰ σέν' ἀκράτητον ἰσχηματίσθη ρεῦμα,
τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν ὑψώθησαν τὰ πνεύματα
καὶ περιμένουν πρὸς τὸ φῶς νὰ τοὺς καθοδηγήσῃς,
ρεῦμα κι' ἐδῶ, ρεῦμα κι' ἐκεῖ, κι' ἀπὸ τὰ τόσα ρεύματα
φοβοῦμαι, ὑποψήφιε, νὰ μὴν κρυολογήσῃς.

—

Ὁ Φ. —Ἀροῦ τοσοῦτον τοῦ λαοῦ ἐξήρθ' ἡ φαντασία
κι' ἐγὼ θὰ γίνω δι' αὐτὸν ἐσπερινὴ θυσία.
Ταρλομπούμπα, ταρλαλά,
πῶς τὰ πᾷς ἀπὸ μηχλά.
Κατέρχομαι 'στὴν ἐκλογήν, κι' ἐμὶ γιὰ τὴν πατρίδα
μὲ κατσικάϊ λαυρα,
ὁ δὲ κυρίαρχος λαὸς ἐς λαδὶ τὴν φροντίδα
νὰ 'βγῶ ἀπὸ τὰ μικρά.
Εἰς τοῦ πυρὸς τὴν γέενναν τὸ παρελθὸν ἐρρέτω,
βαστᾶτε με κι' ἐκ τῆς χαρᾶς 'στὰ πόδια δὲν κρατιέμαι,
καὶ τώρα, φίλη σύζυγε καὶ φίλε Περικλέτο,
ὡς ἀπαρχὴν τῆς ἐκλογῆς ἐμβύγλαρώσατέ μι.

Εἰς τὸ Σύνταγμα ἐπάνω, τὸ κεφάλι πολλῶν ἐγκλείον,
'στοῦ γνωστοῦ Γεωργιάδη τὸ λαμπρὸν Καπνοπωλεῖον,
πούναι Πράκτωρ τοῦ μιγιόν ἐν Καΐρῳ Τσανακλῆ,
τσιγκράτα τῆς Αἰγύπτου γιὰ τὸν κάθε θεσπεσκλῆ.
Μὰ θὰ 'βρῇς καὶ τσιγαρίκια γιὰ κυρίας ντιλικάτα
κι' ὅσεις πίνουν ἀπὸ σιδὲν κάνουν χνῶτα μωρωλάτα.
καὶ καλλίτερα νὰ ξέρουν οἱ λογῆς καπνὸ φουμάρουν
παρὰ σὰν τῆς παπαρδέλας γιὰ φουστάνια νὰ λιμάρουν.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσερ' ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰχάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρες μηνὸς Φλεβάρη,
πάρε τσουμπανο καὶ βάρει.

Τετρακόσα λογαριάζω, ἐνενήκοντα κι' ἑπτά.
ἀκατάληπτα σημάδια κι' εἰς πολλοὺς καταληπτά.

Μασκαράδων νὺξ τρελλὴ
'στοῦ τζουτζὲ τοῦ Φασουλῆ.

(Εἰς τοῦ κυρίου Φασουλῆ τὸ ξακουσμένο σπῆτι
κακὸ μεγάλο γίνεται ἀπὸ τοὺς μασκαράδες,
κι' ὁ πλούσιος συμπόρτατι μετὰ τοῦ ψωμοζήτη
καὶ τὸ καθένα λαϊκὸ μὲ ντιστιγκὲ κυράδες.

(Τουρλοῦ τουρλοῦ φορέματα, τουρλοῦ τουρλοῦ μουτσούναις,
κουδούνια καὶ κουδούναις.
καρυδὶ κάθε καρυδιᾶς, μαρτζόλοι καὶ μαρτόλακις,
καὶ σερενάδες ἀντηχοῦν μαζὶ μὲ μπαρκαρόλαις,
κι' ὁ Φασουλῆς σὰν εὐγενὴς τοὺς πάντας περιθάλπει
κι' ὅλους τοὺς ὑποδέχεται μὲ τρόπο ντιλικάτο,
καὶ 'πίσω του βασταζωντας ὑποψήφιου κάλπη
τοὺς μασκαράδες προσφωνεῖ μ' αὐτὰ τὰ παρακάτω).

Ὁ Φ. —Γιὰ τὸ μασκαρλήκι σας κι' ἐρίτος σᾶς συγχαίρω
κι' ὅλους κυττάζω γύρω μου μετὰ πολλῆς χαρᾶς...
καὶ δίχως τῆς μουτσούναις σας νὰ βγάλετε σᾶς ξέρω,
γνωρίζει κάθε μασκαρᾶ ὁ πρῶτος μασκαρᾶς.

Τὴν μάσκα του τὴν ψεύτικη καθένας ἂς πεταχτῇ
καὶ μόνον μὲ τὴν φυσικὴν ἂς μὶ καλεωττάξῃ.

Ὅταν αὐτὴν τὴν φυσικὴν τὴν βλέπω νὰ δκκρύζῃ
μὲ τόσους μορφασμούς,
ὅταν τὸ λάλον στόμα της ἀκούω νὰ γκαρίζῃ
γιὰ πατριωτισμούς,
τότε θαρρῶ πραγματικῶς πῶς εἶναι καρναβάλι
κι' ἡ φυσικὴ μουτσοῦνα μου χαρμόσυνος προβάλλει.

Τὸ προσωπεῖον τὸ πλαστὸν παφαπλὺ μ' ἀδικησε
ὁσάκις μασκαρεύτηκα,
ὅλους μὲ μοῦτρ' ἀληθινὰ ἡ φύσις μας ἐπροίκισε
κι' ἐμεῖς φοροῦμε ψεύτικα,
ὅπου ζωὴ δὲν φαίνεται καὶ κίνησις καὶ ὁρᾶσις,
μηδὲ χορτάτων μορφασμοὶ καὶ νηστικῶν ἐκφράσεις.

Τὰ προσωπεῖα τἀληθῆ ἐκφράζουν πολυτρόπως
καθὲ χαρᾶς μας εἶδος,
αὐτὰ κινοῦνται κι' ἐνεργοῦν καὶ κλαῖν ἀδιακρίτως
τὴν τύχην τῆς πατρίδος,
κι' ἀπὸ τὰ τόσα ὄγκρυα ποτίζεται ἡ γῆ
κι' ἀπλοῦται δένδρον ἀγλαὸν βλαστήσεως πλουσίας,
κι' ὑπὸ τοὺς κλάδους του κι' ἐγὼ σκιάζομ' ἐν σιγῇ
χαίρων ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας.

Γνωρίζω, μασκαράδες μου, καὶ τὸν μικρὸν κι' ἀνώτερον,
τὸ προσωπεῖον τὸ νεκρὸν τὸ ζωντανὸν δὲν κρύβει,
κι' ὁ πατριώτης φαίνεται ἥλιου φανερώτερον
κι' ἂν μὲ μουντζούραις τηγανιοῦ τὰ μοῦτρα πασκίζεσ.

—

Ὁρίστε 'στὸ σπῆτι μου... ὅλους ἀνεξαιρέτως
σᾶς δέχομαι κι' ἐρίτες,
κι' ἀφοῦ εἶν εὐκολύνομαι νὰ δώσω μήτε μπάλο
καθὼς εἰς ἄλλα χρόνια,
ὡς ὑποψήφιος κι' ἐγὼ 'στὴ μέση σᾶς προβάλλω
μ' Ἑλησᾶς καὶ μὶ Κερδόνια,
καὶ πρόγραμμα τσιγκολλῶ καὶ τὸ μουστάκι στρήγω
καὶ δέχομαι 'στὸ σπῆτι μου κι' ὅσους εἶν ἔχουν ψῆρο.

—

Ὡς τετριμμένους καὶ κοινοὺς τοὺς μπάλους τοὺς ἀρῆκα
καὶ σήμερα πρωτότυπον μασκαρᾶλῆκι βρῆκα,
εἰς ἄλλους μὲν κοινότατον, ἀλλὰ γιὰ μένα νέον,
κι' εἰς τοῦτο τώρα προσκαλῶ τὸν Δῆμον Ἀθηναίων.

—

Ὁρίστε μὲς 'στὸ σπῆτι μου νὰ γίνῃ πανηγῦρι
κι' ἂν ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα τὸ πλῆθος δὲν χωρῇ,
παρακαλῶ νὰ μπαίνετε κι' ἀπὸ τὸ παραθῦρι
κι' ὁ νοικοκυρης τοῦ σπητιοῦ γι' αὐτὸ σᾶς συγχωρεῖ.

—

Ὅ,τι καθένας ἀγαπᾷ εὐθὺς ἂς τὸ γυρέψῃ,
ἐγὼ σᾶς ἔχω πάντοτε μὲς 'στῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα,
κι' ἂν μέσα 'στὸ σαλόνι μου ζητήσῃ νὰ χορέψῃ
μαζὶ μὲ τὰ κυρίλια της κι' ἡ ξύλινη γκαμήλα,
ὁ Φασουλῆς ὁ ξυλένος δὲν θὰ τὴν ἐμποδίσῃ
καὶ μὲ τοὺς γκαμηλιάρηδις ἐλεύθερ' ἂς πηδήσῃ.

—

Στοὺς πατριώτας τοὺς πλαστοὺς καὶ τοὺς παραχαράκτας
σὰν ὑποψήφιος ἀγνὸς ἐξάψαλμο δηκβάζω,
κι' ὕπερ τῶν ψηφοφόρων μου δακρύων καταρράκτας
ἀπὸ τοὺς δακρυγόνους μου ἀδένας κατεβάζω.

—

Παραμερίστε, βρὲ παιδιά, νὰ κλάψω τὴν πατρίδα,
κι' ἂν τῶν δακρύων ὁ κρουνὸς στειρέψῃ παρ' ἐλπίδα,
κι' ἂν μήτε τόνα μάτι μου νὰ κλάψῃ δὲν μπορεῖ
καὶ τὸν πολύτιμον καιρὸν ἀκάκρυτος τὸν χάνω,
ζητῶ κι' ἀπ' τὸν Χαρίλαο κι' ἀπὸ τὸν Θεόφρη
κι' ἀπὸ τὸν Ράλλη μερικὰ κι' ἀπὸ τὸν Καραπάνο,
κι' Εὐρράκην ἀτελείωτον μ' ἐκεῖνα σχηματίζω
καὶ μέσα σᾶς βαπτίζω.

—

Παραμερίστε, βρὲ παιδιά, καὶ μ' ἔπιασαν τὰ κλάψιματα ...
νὰ κόκκινα καὶ πράσινα καὶ κίτρινα προγράμματα,
κι' ὁπόταν ἔλθῃ σὺν Θεῷ τῆς ἐκλογῆς ἡ φούρια
κι' ἄλλα θὰ 'βγοῦν προγράμματα μὲ χρώματα κιτρινούρια.

—

Πολύχρωμος καὶ παρδαλὸς πρικοῦπτω Ρηγκελίτες
κι' Αἰλικι-Ρακιπαγας,
μὰ τίποτα παράξενο νὰ 'βγῇ κι' ὁ Περικλίτες
'στὰς νέας ἐκλογάς.
Ὤχοῦ ! πῶς δὲν τρελλαίνομαι... σὲ τοῦτη τὴν φουρτοῦνα
βγαίνω μὲ κάλπη μασκαρᾶς, ἀλλὰ χωρὶς μοντοῦνα . . .
δὲν θέλω μοῦτρα ψεύτικα χαλάστρα νὰ μοῦ κάνουν,
τὰ φυσικά μοῦ φθάνουν.

—

Ζήτω... φυσᾷ τὸ πίρερο, βροντᾷ κι' ἡ κλαπαύρα,
τὸ πρίμο καὶ τὸ μπάσο...
τῶν μασκαράδων Βασιλεὺς χειροτονοῦμαι τώρα,
βαρδᾶτε νὰ περάσω.

—

Μὲς 'στὸ ρουθοῦνι τῶν πολλῶν καὶ τῶν ὀλίγων μπαίνω,
κι' ἐνῷ κανένας τὰς ἀρχὰς τοῦ Φασουλῆ δὲν ξέρει
πλερώτους ἀσπροπρόσωπος ἀπὸ τὴν κάλπη βγαίνει
χωρὶς ν' ἀλείψω σὰν καὶ σᾶς τὰ μοῦτρα μου μ' ἀλεῦρι.

—

Δέχομαι μές 'στὸ σπῆτι μου καὶ ντίρια καὶ ντακοῦλια,
κι' ἀπάνω 'στῆς γαϊδάρας του τ' ἀδύνατα καπούλια
ἀναποδα καθίσετε τὸν βουλευτὴν τὸν μέλλοντα
θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα,
κι' ὅλοι φωνάξετ' Ἐλελεῦ,
τῶν μασκαράδων Βασιλεῦ.

—

(Ἔρχεται κάποιος μὲ κερὶ καὶ τρέχει κι' ἐρευνᾷ
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ πονηρὸς τοῦ λέγει σιγανά :)

—

Φ.— Ἐσὺ ποῦ ψάχνεις 'στὸν σωρὸν τῶν μετημφιεσμένων
μὲ πρόσωπον θλιμμένον,
ξέρω ποιὸς εἶσαι, πῶς σὲ λέν, ποιὸς εἶναι ὁ καϋμός σου...
γυρεύεις νάβρῃς ἄνθρωπον γιὰ τὸν συνδυασμό σου.

—

Ναὶ μὲν Σωτήρας λέγεσαι, ναὶ μέν Σωτήρας εἶσαι,
ἀλλὰ μὴν ψάχνῃς ἄδικα καὶ τὸ κερί σου σβύσε.
Ἂν δὲ περᾷς γιὰ μαστορης ἐκ τῶν πολὺ σπανίων
κι' ἂν τόσους ἑκαταφέρις συνδυασμοὺς δανείων,
σὲ βεβαιῶ πῶς σήμερα μ' ὅσον κι' ἂν βάλῃς κόπον
δὲν θὰ σκαρώσῃς εἴκελα συνδυασμοὺς ἀνθρώπων.

—

Εἰς δάκρυα σπαρακτικά, Σωτήρα, μὲ κινεῖς,
μεγάλα τὰ μαρτύρια, πολλὰ τὰ ξαρνικά σου,
κι' ἀφοῦ γιὰ σένα βηθὸς δὲν ἔρχεται κανεὶς
ὁ Περικλέτος πιθανὸν νὰ 'μπῇ 'στοὺς ἐνδεκά σου.

—

(Ἕνα βαπόρι φαίνεται καὶ σκούζουν ἔγια μόλα
κι' ἀπὸ πολλοὺς περιπαθῆς ἀρχίζει μπαρκαρόλα.)

—

Ἔγια μόλα, ἔγια λίσα... τράλα λάλα τραλαλό...
φεύγεις φεύγεις, Θεδωράκη... κατευόδιο σου καλό.
Τὸν μικτὸν συνδυασμόν σου κάθε στόμα τραγουδεῖ
καὶ τραβᾷς 'στὴ Θεσσαλία μὲ βαπόρι τοῦ Γουδῆ,
καὶ φωνάζει τῶν ἐχθρῶν σου καὶ τῶν φίλων σου τὰσκέρι :
«τὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι.»

—

Ὄχι πλέον Ναπολίων τῶν ἀνίμων νικητής,
τώρα πᾷς 'στὴν Θεσσαλίαν ὡς Μεσσίας λυτρωτής,
καὶ σοῦ λὲν μιαροὶ μεγάλοι : «χαῖρε γίρο τοῦ Μωρᾷ,
σὺ μᾶς ἔδωσες μιὰ 'μέρα τὴν γλυκειὰ μας ἐλευθεριά
μὶ τὰ λόγια τὰ ζυδατα ποὺπες τότε, Θεδωρῆ,
'μπρὸς 'στὸν Βίσμαρκ, τὸν Σουβάλωφ, καὶ τὸν Λόρδο Σωσ[βουρ

—

Ἔγια μόλα, ἔγια λίσα... ταξειδεύεις ἔρι πάλι
καὶ δροσίζεις τὸν λαιμό σου μὶ σαμπάνιας τοῦ Τοπάλη.
Τοῦτος φρόντισε νὰ πάρῃ 'στὸ ταξεῖδι σου κουμπάνια
τὴν καλλίτερη σαμπάνια.

—

Θάλασσα, σεβάσου λίγο τῆς λευκαῖς του τῆς μπαρμπίτσαις
καὶ μὴ δείλον τὸν ζαλίσῃς κι' ἀρχινίσῃ τῆς ρουκέτσαις,
καὶ χαθῇ σαμπάνια τόση 'στὸν ἀχόρταγο τὸν πόντο
κι' οἱ παράδεις τοῦ Τοπάλη πᾶν ἄδικος εἰς τὸν βρόντο.

—

Καραβοκύρη στάσου,
νὰ ζήσουν τὰ παιδιά σου.

—

Βαπόρι, βαποράκι,
ἀπού τὸν Θεδωράκη
μας πέρνεις τὸν μαρῆλο,
σὲ βλέπω καὶ σιγῶ,
κι' ἂν εἶσαι γιὰ τὸν Βῶλο
'πές μου νὰ ἔλθῶ κι' ἐγώ.

—

Μὲς 'στοῦ Βώλου τὸ λιμάνι τὸ βαπόρι σταματᾷ...
χαῖρε χαῖρε, λυτρωτά.
Μὲ τὰ βάγια βγαίνουν ὅλοι καὶ γυρεύουν μὲς 'στὸν Βῶλο
τοῦ Μεσσία νάβρουν πῶλο.

—

Τάγκα τίγκι κι' ἡ καμπάναις... ποίεν ὄραμα, τί σκηνή !...
ὁ Τοπάλης προσφωνεῖ,
κι' ὁ μεγάλος τεξειδιώτης 'στὸν Τοπάλην ἀπαντᾷ
καὶ τὸ Πήλιον βροντᾷ,
καὶ μαθαίνουν οἱ Βελιώταις τὸ γιατί καὶ πῶς καὶ γιάντα
τοὺς ξενθίρωσε γιὰ πάντα.

—

Κερανύνεται καθίνας ταπεινὸς τοῦ Θρόνου κόλαξ,
συγχερνῦ' ἡ Θεσσαλία, ἡ τοσοῦτον ἐριδῶλαξ,
Χρυσορρόας ἀναβλύζει, ὅλα τώρα πᾶνε ντίτα,
'πῦρε ὁρόμο σὰν καὶ πρῶτα ἡ γενναία φαβορίτα,
καὶ παχειὰ φωντώνουν στάχυα καὶ νερὰ κατρακυλοῦν
καὶ πεντάμορφαις τὴν ψάλλουν καὶ Νεράϊδες τὴν φιλοῦν.

—

Εἶδες τὸν Θεδωράκη ;
τὸν εἶδα... μέ σπουδὴ
μέσα 'στὸ βαποράκι
ἐμπῆκε τοῦ Γουδῆ.

—

Τὸν χαιρετοῦν οἱ φίλοι
μὲ τόσα χωρατά,
κι' αὐτὸς μὲ τὸ μαντῦλι
τοὺς ἀπουχαιρετᾷ.

—

Καὶ τὸν χαιρετισμό του
ἐστάθηκα νὰ ὃῶ
μὲ τὸν συνδυασμό του,
ποὺ μᾶς ἀφῆκ' ἐδῶ.

—

Μετέωρος ἐπέτα
ὁ γέρος τοῦ Μωρηᾶ,
κι' ἔπαιζαν κλαρινέτα
καὶ γλυγκελχορν βκρεχέ.

—

Δὲν κλαίω τὰ κλαρίνα,
δὲν κλαίω τοῦ Τοπάλη
τὸ νέκταρ τὸ γλυκύ,
ὅσο ταύτιά ἐκεῖνα,
ποὺ θὰ γεμίσουν πέλι
ἀπὸ ρητορική.

—

(Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀντάρας καὶ τῆς τόσης ἀταξίας
εἰσορμᾷ ταχὺς κι' ὁ Ράλλης κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας,
καβαλάρης κορδωμένος σ' ἕναν εὔρωστο ντουρῆ,
καὶ τοῦ ψάλλεται καντάδα μ' ἦχον πλάγιον βαρύ.)

—

Τώρα πλέον, ποῦ καβάλα δὲν κρατεῖς τὴν Ἐξουσία,
μὲ σπιρούνια καὶ μὲ μπάτσες τὄρριξες 'στὴν ἱππασία,
καὶ πηγαίνεις 'στὰ Πατήσια,
ποῦ τρακᾷ ὁ δρόμος ἴσιος,
καὶ πηγαίνεις 'στὰ Σεπόλια
καὶ κυττᾷς τὰ περιβόλια,
καὶ γαλὶπ ὅπ ὅπ σκλτάρεις
σὰν ἱππότης καβαλάρης.

—

Πέρνεις ἀβάντα ὅποιον τύχῃ, 'στάλογό του βάζεις νέρτι,
καὶ μὲ φόρα 'στῆς καρότσαις καὶ 'στὰ κάρρ' ἀπάνω πέρτει.
Καὶ πηδῶντας ἀνωκάτω
τὸν ντουρῆ σου τὸν βαρβάτο
γιὰ Τρικούπη τὸν θκρρεῖς,
καὶ γεμάτος ἀπὸ φρίκη
μὲ πετσίνιο καμουτσίκι
'στὰ καπούλια τὸν βκρεῖς.

—

Κι' ὅλ', ἱππότη κορδωμένε,
σὰν σὲ δοῦν μὲ τρόμο λένε :
«βάρδα ἵμπρός γιὰ νὰ περάσῃ
ὁ ντουρῆς τοῦ κὺρ Θανάση.»

—

(Ἐνῶ μὲ χάριν ψάλλεται ὁ νίος καβαλάρης
κάποιος 'στὴ σάλα μπαίνει
μεγάλος, μακροσφόνδυλος, κομηλοπιρπατάρης,
ποῦ Πρόεδον σημαίνει.

—

(Καθεὶς ἐμπρός του φαίνεται σπιθαμιαῖος νάνος
κι' ὁ Φασουλῆς περίεργος πηγαίνει νὰ τὸν δῇ,
κι' ἔξαρν' ἀπακαλύπτεται ὁ δὶς Καρπάνος
κι' ὁ Περικλέτος ὁ χαζὸς μὲ ντέφρι τραγουδεῖ :)

—

«Πῆδα, κυρὰ νταντάνα, καὶ πορτοκάλι ψάρεψε,
καὶ 'γρήγορα 'στὴν Ἄρτα συνδυασμούς πλέκρεψι...
γιὰ τὸν Παχύ, Σουσοῦ μου, χάσκα καλὰ τὸ στόμα σου,
πάρε κι' ἐμέν' ἂν θέλῃς γιὰ στολισμό 'στὸ κόμμα σου.»

—

('Ερχονται πρώην Ὑπουργοὶ καὶ πρώην Βουλευτάί,
ἀλλὰ καὶ τῶν Δυνάμεων οἱ ἄξιοι Πρεσβευτάί,
κι' ὁ Χουλιὰς σοβαρὸς προσέρχετ' ἐκεῖ πέρα,
πούχει τὸν Καγκελάριον τῶν Γερμανῶν πατέρα.

—

(Κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Πρίγκηπα θερμῶς παρακαλεῖ
'στὰς μετ' ὀλίγον ἐκλογὰς νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ,
ἀλλέως εἶναι βέβαιον κι' ἡ μέλλουσα Βουλὴ
πὼς σὰν τὴν πρώτη κανονιὰ 'στοὺς Γερμανοὺς θὰ ῥίξῃ.

—

(Κι' οἱ Πρίγκηπες τῶν 'Αθηνῶν κι' ἡ Πριγκηπίσκις ὅλαις,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τῆς μάσκαις των μοσχεβολοῦν σὰν βύσσαις,
τὸν Χουλιὸ μὲ φωναῖς τὸν περιτριγυρίζουν
καὶ λὲν πῶς τὸν γνωρίζουν,
κι' ἀρσενικὸς κι' θηλυκὸς δὲν ἔμεινε κανείς,
ποῦ καὶ μ' αὐτὸν τὸν Πρίγκηπα δὲν 'βγῆκε συγγενής.

—

('Η δὲ κυρία Φασουλῆ, γιὰ μασκαράτσαις μάννα,
φθάνει μὲ μία γόνδολα σὰν ἄλλη Βενετσάνα,
παρ' ὅλης δὲ κυκλόνεται τῆς ἀριστοκρατίας
καὶ καταντᾷ τὸ σπῆτι της Παλάτι Βενετίας,
καὶ πέρτσων καταπάνω της μπουκέτα σὰν βροχὴ
κι' ἓν' ᾆσμα μυριόφωνον 'στὸ μέγαρον ἠχεῖ.

—

—Χαῖρε, Δέσποτα μεγάλε μὲ τὸ στόμα τὸ θρασύ...
ὑποψήφιος ἐρέτες ἐμφανίζεσαι καὶ σύ.
Μασκαρᾶς τῶν μασκαράδων ὁμιλεῖς μὲ λόγια σκέτα
καὶ 'στὸν γκρὰν ἀριστοκράτη καὶ 'στὸν πρόστυχο φεσᾶ..
δὲν σοῦ ῥίχνομε φασούλια, δὲν σοῦ ῥίχνομε μπουκέτα,
μὰ σὲ ραίνομε μὲ ψήφους καὶ σφαιρίδια χρυσᾶ.

—

—"Αν ἡ κάλπη σου νικήσῃ 'στὸν σωτήριον ἀγῶνα
ὁ καθεὶς θὰ γίνῃ Δόγης, καθεμιὰ θὰ γίνῃ Δόνα,
καὶ γερὴ θὰ καταρίψῃς 'στοὺς προσεκτικοὺς χριστουχιὰ
τυλιγμένος σὲ μιὰν ἄσπρη 'πουκαμίσα νυκτικιά,
καὶ τὰ χέρια θὰ σηκώσουν μασκαράδων σιβυστῶν
μασκαρίνας ἱπποσύνης ξεμασκάρευτον βλαστόν.

—

—Σκέπασε τὰ μούτσουνά σου μὲ μουτσοῦνα τῆς τιμῆς
ὅπως κάνομε κι' ἐμεῖς,
τὴν ἰσχὺν τοῦ ποδιοῦ σου σέβου πάντοτε καὶ τίμα
κι' ὅσους πάντα δημοσίως καὶ κρυφὰ τὸν θυμιατίζουν,
καὶ ξεφώνιζε καὶ γράφε τὸ κοινὸν ἐκεῖνο ῥῆμα :
«Ἄλφα τρία, μῦ καὶ κάππα τὴν ἁμάκα σχηματίζουν.»

—

— Ὑπ' αὐτὴν σου τὴν σημαίαν, Ἐξοχώτατε καὶ Δόγη,
θ' ἀλαλάζουν νύκτα ἡμέρα εὐγενεῖς καὶ σκυλολόγοι,
καὶ θὰ βλέπῃς ἕναν κι' ἄλλον πατριὸ τσαναγλύφτη
'μπρὸς 'στὰ ποδάρια σου νὰ σκύφτῃ,
κι' ὅλοι τριβόντας τῆς μύταις μές 'στὸ τρίπτο σου χαλὶ
θὰ σᾶς λένε : «χαῖρε, Δόγη, χαῖρε, Δόνα—Φασουλῆ».

—

(Τοιαῦτα κι' ἄλλα ψάλλονται μ' ἐγκώμια κι' ἐπαίνους
κι' ὁ Δόγης ὑποψήφιος, παράπονα γλυκύς,
ὅλους καθεμπεχριώσε τοὺς μιτημερεμένους
μὲ τὸ ῥεβὶ ποῦ τοῦστειλαν ἐκ τῆς Ἀμερικῆς.
Ἀλλ' ἔφτασε κι' ἡ Δόνα του τὰς Δόνας τὰς ἐγκρίτους
καὶ μ' ἐντυπώσεις ἔφυγαν λαμπρὰς κι' ἀλησμονήτους.)

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ῥυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσερ' ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἔνδεκα μηνὸς Φεβράρη,
μασκαράδες καὶ γαϊδάροι.

Τετρακόσα λογαριάζω, ἐνενηκόντα κι' ὀκτώ,
θρίαμβος τοῦ Δεληγιάννη καὶ ταξεῖδι τραντατκό.

Ὁδοιπορία τοῦ Δεληγιάννη, ὁποῦ τὸν νοῦ του κανένας χάνει.

—

Α'

Τὸν ἄνδρα, Μοῦσα, ψάλλε μου, ποῦ 'στὸ σεργιάνι 'βγῆκε
μετὰ πομπῆς μεγάλης,
κι' ἀπάνω 'στῆς Ἀπάχρηκις τὸν δρόμολό του 'βρῆκε
κι' ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης,
κι' ἡ Θεσσαλία σύμπασα κι' ὁλόκληρον τὸ Πήλιον
ὡς νέον τὸν ἐξύμνησε τῆς σωτηρίας ἥλιον.

—

Ὅταν 'στὸν Βῶλον ἄρχεψε τὴν νύκτα τὸ βαπόρι
εὐθὺς μὲ βάρκαις ἔτριξαν αἱ φέροντες τὰ πρῶτα,
ἠλάλαξαν καὶ κάμποσοι τοῦ Βώλου βαρκαόρει
κι' ἔλαμψεν ὅλος ὁ γιαλὸς μὲ φώσφορα καὶ φῶτα,
καὶ Μπάρμπα τὸν ὠνόμασε καθένας πετριώτης
κι' ἐφίλησε τὸ χέρι του σὰν νἄτανε Δισπότης.

—

Ὁλόκληρος ἐξύπνησε τῶν Θεσσαλῶν ἡ πλάσις,
μὰ καὶ τὰ ψάρια ξύπνησαν 'στὸν πάτο τῆς θαλάσσης,
καὶ μὲς 'στὴν νύκτ' ἀκούσθηκαν γλυκεῖς Σειρήνων ὕμνοι
τριγύρω 'στὸ βαπόρι,
κι' ὁ Θεοδωράκης ἔβγαλε ὀχὸ λόγους ἀπ' τὴν πρύμνη
καὶ τρεῖς ἀπὸ τὴν πλώρη.

—

Οὐδείτερος κι' ἀμέτοχος δὲν ἔμεινε κανείς
ἐκείνου τοῦ νυκτερινοῦ καὶ σωτηρίου ῥήματος,
κι' ὁ παφλασμὸς τῆς βροντερᾶς τοῦ ῥήτορος φωνῆς
μὲ τὸν βροντῶντα παφλασμὸν ἠνώνετο τοῦ κύματος,
καὶ σύμπαντ' ἀνετάραττε τὸν πόντον τὸν ἀτρύγετον
κι' ἠκούετο 'στὸν Ὄλυμπον κι' ἀντήχει 'στὸν Ταΰγετον.

—

Σειρῆνες ἐμαγεύθησαν μὲ τὴν φωνὴν τὴν μάγον,
ποῦ τῆς νυκτὸς ἀφύπνισε τὴν μαύρην σιωπήν,
λαμπρῶς ἐφωταγώγησαν καὶ τὸν βορβορόραγον,
τοῦ κράτους συμβολίζουσαν τὴν νέαν προκοπήν.

—

Καθένας 'στὴν καμπίνα του ἀγίνετο δεκτὸς
κι' ἐλέγανε πολλοὶ
πῶς ὁ Νυμφίος ἔρθασεν ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς
κι' εἰς ὅρκιον μᾶς καλεῖ,
κι' ὁ Βῶλος ἐξενύκτισε κι' ἀγρύπνως ἐγρηγόρει
καὶ σοῦρτα φίρτ' ἀδιάκοπα σ' ἐκεῖνο τὸ βαπόρι.

—

Πεῖα τριόντι σοβαρὰ καὶ φρικαλέα νύξ,
μυστηριώδης ἀληθὼς σὰν τοῦ Βυρβελημαίου !...
ἕνα βαπόρι ἔγινε τοῦ Δημοσθένη Πνύξ
καὶ βῆμα πανσεβάσμιον Συγκλητικοῦ Ρωμαίου,
καὶ σωτηρίου κήρυκος πλωτὸς κι' ἀτιμήρης ἅμβων,
ἰκχύνων πύρινον ἀτμὸν περιφανῶν θριαμβων.

—

Β'

Ὅταν δὲ μὲ ξαστερὶὰ
ἡ κροκάπελος ἐφάνη,
ἤλθαν κι' ἀπὸ τὰ χωριὰ
γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Δεληγιάννη
μὲ μπουντούρια καὶ μὲ βράκες
καὶ μὲ μασκουλα καὶ τρύκες.

—

Κάθι παραλὴ σημαία,
κάθε λάβαρον ὑψώθη,
κι' ἡ μεγάλη προκυμαία
ἐξ ἀνθρώπων ἐπληρώθη,
κι' ἐξαφνίζε καθεὶς
παλαβὸς ἐκ τῆς χαρᾶς :
«νὰ Σωτῆρας ἀληθὴς
κι' ὄχι κάλπικος παρὰς.»

—

Βάρκες ἔρχονται καὶ πᾶνε,
παλαμάκια τοῦ κυπᾶνε...
νάτος ! νάτος !.. τώρα βγαίνει...
πῶ ! πῶ ! πῶ ! καὶ τί θὰ γίνῃ.

—

Πανδαιμόνιον φωνῶν,
ἐμπροστὰ του τσιμπᾶ κανὸν,
καὶ 'στὸν τρίτον εὐρανὸν
τὰ βροντώδη ζήτω φθάνουν.

—

Στὴν βοὴν τῆς κοσμοζάλης
ἐνετρύφα ἡ μπαρμπέτα,
ὁ δὲ Κώστας ὁ Τοπάλης
τὸν ἐβόστ' ἀλαμπρκτσέτα,
κι' ἔχασαν μικροὶ μεγάλοι
μὲ τὸν ντάλα τοῦ Τοπάλη.

—

Καὶ τὸν ἔρραιναν μὲ ρόδα, μυρωδιαῖς καὶ ζαχαράτα
καὶ σὶ μὲς καὶ σ' ἄλλη στράτα,
δὲν ἀφῆκαν καὶ στραγάλι σὲ ταβλὰ στραγαλατζῆ,
κι' ὅταν 'σίμωσε 'στο σπῆτι τῆς κυρίας Σαπουντζῆ,
τότε πλέον καὶ τὰ ζήτω τοῦ βακχεύοντος κοινοῦ
εἰς τὸ πέμπτον εἶχαν φθάσει παρτιμέντο τούρανοῦ,
καὶ τὴν ἔκτη του σοφίτα ἐξαπέρασαν ἀκάμη
κι' ἴρθασαν εἰς τὴν ἑβδόμη,
κι' ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἄλλη τῆς ἑβδόμης ἀνωτέρα
ἐσταθῆκαν ἐκεῖ πέρα.

—

Τότε τὸν προσερώνησε μετὰ φωνῆς μεγάλης
ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης,
ἐνῷ δὲ κάτω τοῦ σπητιοῦ ὑμνεῖτο τὸ Κερδόνι
κι' ὁ κόσμος ἐπλημμύρει,
ὁ Θοδωρῆς ὡμίλησε μιὰν ὥρα 'στὸ μπαλκόνι
καὶ μιὰ 'στὸ παραθύρι.

—

Κι' τοὺς θερμοὺς ἀκροατὰς 'στὰ πόδια των τοὺς ἔλυωσε
κι' ὡς ποὺ νὰ 'πῇς λουκάνικο συμβιβασμοὺς ἐτίλιωσε,
καὶ Πάρθιον ἐτάξευσε 'στοὺς ἀντιπάλους βέλος,
κι' ἔλαβεν ἀπαραγράπτων ὑπόσχεσιν ὁ Βῶλος
πῶς θὰ τελειώσῃ κάθε τι ὁποῦ δὲν ἔχει τέλος,
ἤγουν στρατός, διοίκησις, δικαιοσύνη, στόλος.

—

Ἐντόνως ἰδεβαίωσε τῶν Θεσσαλῶν τὰ πλήθη
πῶς ὅλην του τὴν μέριμναν εἰς τούτους ἀφιέρωσε,
καὶ παρελθούσης κι' εὐτυχεῖς ἡμέρας ἐνθυμήθη,
ὁποῦ μὲ δρὸ φιλίλληνας τὴν γῆν των ἐλευθέρωσε.

—

Εἶπε πῶς καὶ τὸν Γλάδστωνα συχνὰ τὸν ἐνθυμεῖται,
πῶς μέγας γέρων λίγεται ἀνὰ τὸν κόσμον ὅλον,
πῶς 'στὴν Ἀγγλίαν πάντοτε μεγάλως ἐκτιμεῖται
καὶ πρέπει ἐκτιμήσεως νὰ τύχῃ καὶ 'στὸν Βῶλον,
ἴσως δὲ ταύτην τὴν στιγμὴν κι' αὐτὸς μᾶς συλλογίζεται
καὶ τσὰ κακὶ τσοῦ φτερνίζεται.

—

Καὶ μὲ φωνὴν ἀνέφερε τρομώδη κι' ἀβροτάτην
καὶ τὸν θανόντα Βαλδίγκτων, **περικλεῆ Γαλάτην**,
ὁποῦ καθὼς τὸν Γλάδστωνα δὲν τὸν ξιχνᾷ ποτέ,
μὰ 'λαθεψαν εἰς τζόνσια οἱ τηλεγραφηταί,
καὶ τὸν Ραλάτην τὸν κλεινὸν
μετέβλαν εἰς **Γαλανόν**,
κι' ἠρώτα τις ὁ **Γαλανὸς** πρωτεύουσα καὶ Βῶλος,
κι' ὁ γαλανὸς αἰγιαλὸς ἐγέλα γάλα ὅλος.

—

Κατὰ βαρβάρων δὲ βαρὺς κατῆλθε κι' ἀγκλέες
καθὼς σφυρὶ 'στὸν ἄκμονα,
καὶ 'στὸν Ἀῶνα ποταμὸν ἱστράφη θαρραλέως
καὶ πρὸς τὸν Ἀλιάκμονα,
καὶ κοπανίζων Βόριεν κι' ἰδρῶτα σταζων κι' αἷμα
'στὴν Πίνδον καὶ 'στὸν Ὄλυμπον ἐξακοντίζει βλέμμα,
καὶ μάχεται μ' ἐλέφαντας Μιθριδατῶν καὶ Πόρων,
μετατοπίζει τὰς γραμμὰς ἀσρικτικῶν συνόρων,
καὶ μετακλίζει ποταμῶν καὶ ρυακίων κοίτας
σὰν ἕνας ἥρως μυθικός, σὰν Διγενὴς Ἀκρίτας.

—

Οἱ δὲ παμπάλαιοι Θεοὶ τῶν κλασικῶν Ἑλλήνων
ἐτρόμαξεν μὲ τὴν ὀχὼ κλαγγῆς βαρυβρεμέτιδες,
κι' ἐφύτνισαν 'στὸ Πήλιον ἐντὸς χρυσῶν ἀκτίνων
καθὼς 'στοὺς γάμους μιᾶ φορὰ τῆς πολυμίτου Θέτιδος,
κι' εἰς μίαν πυρεκάθισαν ὑψηλοτάτην ἄκραν,
μὲ στόμα δ' ἰσχολίζαν παράποτε στωμύλον
τοῦ τροπαιοῦχου Θεδωρῆ τὴν πολιὰν φαλάκραν,
ποῦ σήμερα κατήντησε τῆς ἐριδος τὸ μῆλον.

—

Κι' ὁ λόγος ἐτελείωσε, τὸ νέον τοῦτο δίλημμα,
καὶ δεύτερὸν ἐπίσημον ἀρχίζει χειροφίλημα,
κι' ἄνδρες προσῆλθαν καὶ παιδιὰ καὶ γέροι καὶ κορίτσα
κι' ἐπρόσφεραν 'στὸν Θεδωρῆ καὶ μία πατερίτσα.

—

Μικροὺς μεγάλους κῦγετο μὲ λίγια ζαχαρένια,
πρὸς ὅλους μιὰ διάχυσις, πρὸς ὅλους ἕνα χάδι,
ὁ δὲ Καρτάλης χαίδευε τὰ κατσοπρά του γένεια
καὶ κερασυνοὺς ἐχάλκευε μὲ τὸν Γεωργιάδη.
Κι' ὁ Καντακουζῆς περίλυπος σὰν τὴν Ἀποκαθήλωσι
ἐβράζε καὶ παράβραζι σὰν μπότσα νέου μούστου,
κι' ὅσους χαζοὺς ἐκύτταζε νὰ κάνουν διαθήλωσι
μέσ' ἀπὸ τὸ Γραφεῖο του τοὺς νόμιζ' ἐδικούς του.

—

Ὁ δὲ Πιτσώρης, Ρκλλικός, ὁποῦ τὸν λὲν ἀντέμη,
ἀπ' τὸ πολὺ τὸ πάχος του δὲν ἔχασ' ἕνα δράμι,
οὐδ' ὁ Στκμοῦλις 'σάστισε, μεγάλος εὐπατρίδης,
κι' ὁ προσφιλὴς ὁ Νικολὸς ὁ καὶ Σακελλαρίδης,
τὸ χαϊδεμένο τὸ παιδὶ καὶ γέννημα τοῦ Βώλου,
γι' αὐτὸν τὴν διαδήλωσι δὲν ἐσκοτίσθη ὅλου.

—

Κι' ὁ Μπασαρδάκης ἀπαθὴς 'στοῦ μπάρμπα–Θεδωράκη
τὸ νέο πανηγύρι,
ἔπαιζε σ' ἕναν καφενὲ τὸ τακτικό του σκάκι
μὲ τὸν Χατζῆ-Ἀργύρη.

—

Κι' Ἀλίκος ὁ Ζαγορισνός, ὁ Κασσαβέτης ἦτοι,
ποῦ τῆς Ραλλο–πολιτικῆς τὸν τρώει τὸ μεράκι,
ἀπὸ τὸν Βῶλο τσάτριψε μὲ τὸν Ἀποσπερίτη
προτοῦ τὴν ἀποθέωσιν νὰ ἴδῃ τοῦ Θεδωράκη.

—

Γ'

Μὰ νά ! τραπέζι πλούσιον ὁ κὺρ Τοπάλης κάνει
'στὸν μπαρμπα–Δεληγιάννη,
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἀκούονται προπόσεις μυστικαῖς
κι' ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν κι' ὡς πότε παλληκαρια,
καὶ νίκαις παραγγέλλονται σαμπάνιαις Γαλλικαῖς
γιὰ νὰ βαστάξουν οἱ λαμοὶ 'στὴν τόση λογοδιάρροια.

—

Κι' ἐν μέσῳ τῆς ἐξάψεως καὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς
ἦλθε μὲ γοῦνα κι' ἀντερὶ τοῦ Βώλου ὁ Μουφτῆς,
κι' ὁ Θόδωρος τὴν πῦζα του μηδὲ στιγμὴν δὲν ἔχασε
κι' ἐζήτησε προσωρινῶς τὴν γοῦνα τοῦ Μουφτῆ,
γιατ' εἶπε πῶς 'στὴ φούρια του τὴν ἰδική του ἔχασε,
καὶ 'στὰς Φερρὰς τὸν ἴρκεν μέσα 'στὴ γοῦν' αὐτή.

—

Στὸ Βελιστῖνον τούμπανα, τσαμπούρλα καὶ τρομπίτας,
καὶ χιόνι ἐπασπάλιζε τῆς ἄσπρας του μπερμπέτας,
ὁ Ζαχος ὁ' εὐρραδέστατα μὲ λόγια τοῦπε λίγα
πῶς τὰ μεγάλα σχέδια συνέγιεσε τοῦ Ρήγα.
Καὶ μὶς 'στ' αὐτὰ τοῦ Θεδωρῆ περιπαθὴς αὐλὸς
ρυθμοὺς καὶ τόνους μουσικοὺς ἐλευθερίας ἔχυσε,
καὶ ἕνας πολίτης τῶν Φερρῶν κι' ὀλίγον τι τραυλὸς
ὡς ἔψιλον ἐπρόφερε τὸ γιῶτα τοῦ **συνίχισε**.

—

Κι' ὁ χιονισμένος λυτρωτὴς ἐξ ἀπορρώγων βράχων
τοιαῦτα προσερώνησε σημαντικὰ 'στὸν Ζάχον :

«Ὦ παιδιά μου, ὀρφανά μου,
σκορπισμένα 'δῶ κι' ἐκεῖ,
ποῦ τὰ τόσα βάσανά μου
πικραλλαῖτε νηστικοί.

—

Μὴ θρηνῆτε γοερῶς
τὴν τοσαύτην βουλιμίαν,
κι' ἦλθε πλέον ὁ καιρός,
ποῦ θὰ ὄσητε τὸν Ταμίαν.

—

Ὦ τοῦ Ρήγα συμπολῖται,
τόσα φευ ἀς πάσουν κι' οἶμοι...
πρὸς φαγὶ καὶ πότον ἴτε
κι' αἰωνία του ἡ μνήμη.»

—

Εἶπεν αὐτά, κι' ὀπίσω του μὲ δάφνινον στεφάνι
τὸ τοῦ Φερραίου φαντασμα κατάλευκον ἐφάνη,
κι' εἰς κάθε λόγου φλογεροῦ τὸ σεβαρὸν προσέμιον
τὸν ἐστεφάνωνε σκιρτῶν κι' ἐχαίρετο κι' ἰσφίγγα,
κι' ὁ Φαπουλῆς ἐτίμωσε πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον
κι' ἐκύτταξε πῶς ἔλειπε τὸ μάρμαρον τοῦ Ρήγα,
κι' ὑπώπτευσε πῶς ἔγινε κανένα λαθρεμπόριον
κι' ἐρώτησε τὸν Κοραῆ καὶ τὸν σεπτὸν Γρηγόριον,
καὶ μὲ φωνὴν ἀπήντησαν τ' ἀγάλματα βροντώδη :
«τὸν Ρήγαν τὸν νεώτερον ἐπῆρε καταπόδι».

—

Δ'

Ἐκ τῶν Φιρρῶν 'στὰ Φάρσκλα σὰν γέρο Κρόνος φθάνει
κι' ὁ Στεριάδης σύντομον προσκλητὰν τοῦ κάνει,
μὰ καὶ πρὸς τοῦτον ἀπαντᾷ μὲ σθένος πατριώτου
κι' ἐκεῖ τραπέζι στρώνεται λαμπρότερον τοῦ πρώτου.
Κι' ἐκ τῶν Φαρσάλων τέσσαρες σταδίους ἐξελκύει
καὶ 'στὴν Καρδίτσαν ἔρχεται μὲ λόγια μεγαλήτερα,
κι' ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν πολλοὶ Μουφτῆδες χαῦνοι
καὶ τεδέωσαν τῆς γούνας των νὰ σκεπασθῇ καλλίτερα.

—

Κι' ὁ Θεδωρῆς ἀντήμειψε ρητορικῶς κι' ἐκείνους
κι' ὁ Ρήγας ἀπ' ὀπίσω του παρηκολούθει σύννους,
κι' Ἄζας τὸν προσερώνησε κι' ὁ διακηρύκ Κλάρας
μὲ σχήματα ρητορικῆς καὶ γοῦπους κι' ἀστραπάς,
κι' ὁ Θεδωρῆς πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπῆρας
ἐφώναξε καὶ πρὸς αὐτὸν : «στὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾷς ;»

—

Κι' ἀντιληφθεὶς τῆς πόλεως τὰς προφανεῖς ἀνάγκας
δὲν ξέρω πόσους ἀπ' ἐκεῖ ἐλαύνει παρασάγγας,
κι' ἐνῷ τριγμὸς ἠκούετο ῥριτὸς καὶ κατηχθόνιος
προγονικῶν κοκκάλων,
ὡς νέος τις ἐξήλασεν Ἀννίβας Καρχηδόνιος
'στὴν πόλιν τῶν Τρικκάλων,
κι' ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα κι' ἀπ' ὅλα τὰ μπαλκόνια
καλῶς τον, τοῦ 'φωνάζανε, καλῶς τον σὰν τὰ χιόνια.

—

Κι' ἐκεῖ καμπόσ' Ἡμίτειροι τὸν 'τράταραν λουκούμια
καὶ τούδωσαν κι' ἐρώτεσε κατάχρυσα πασούμια,
κι' ἐκεῖ τὰ ζήτω 'γκρέμισαν τοὺς θόλους τούρανοῦ
κι' ὁ Χατζηγιάκης τοὔστρωσε μεντέρια καὶ σοφάδες,
ἰδέαι δὲ καὶ σχέδια 'στοῦ Θεδωρῆ τὸν νοῦ
ἐστροβιλίζοντο τρελλὰ σὰν χιονονιφάδες.

—

Ὀπεία δόξης τρόπαια καὶ ποῖαι συγκινήσεις !...
προσῆλθαν ὅλ' οἱ πρόξενοι καὶ μερικαῖς μαγάραις,
κι' ὅλοι τὸν ἐξεθείωσαν ἀπὸ τὰς προσφωνήσεις
κι' ὁ Χατζηγιάκης τοὔκανε γιὰ τὸν λαμὸ γαργάρας.

—

Ὁποίους, γέρο τοῦ Μωρηᾶ, ἐμπρός σου ἐθεώρεις
τῆς Μιχαλοῦς χρεώστας...
ἐκεῖ σὲ προσεφώνησε κι' ἕνας μπαρμπα–Γρηγόρης
ὡς εἶδος ῥήτωρ Κώστας.

—

Κι' εἶπε μὲ κόρδωμα θρασύ :
«μπάρμπας κι' ἐγώ, μπάρμπας καὶ σύ.
Ὦ ἀνδρεῖε τῶν ἀνδρείων
καὶ θηρίε τῶν θηρίων,
τῶν γερο–Δεληγιάννηδων
ὁ γερο–Δεληγιάννης,

καὶ τῶν ἀρχιτσοπάντζων
ὁ γκρὰν ἀρχιτσοπάντζης».

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς ἀπήντησε καὶ 'στὸν μπαρμπα-Γρηγόρη
κι' ὅπου μπαρμπάδες εὕρισκε λιγὺς ἐδημηγόρει,
κι' ἀπὸ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς τὸν ἔπιασε πονόλαιμος,
κι' ὁτὲ μὲν εὐχηύμενος
κι' ὁτὲ λαμπαδοχούμενος
ἐρ' ἅρματος ἐφέρετο σὰν παλαιὸς Τληπτόλεμος.

—

Ὦ Μοῦσα βεργολιγερή,
ὅπου μὲ σένα τραγουδῶ
τὰ τρόπαια τοῦ Θοδωρῆ,
σταμάτα λίγο νὰ τὸν δῶ.

—

Ἀκόμη δὲν ἐκούρτωσαν τὴν ράχη του τὰ χρόνια,
ἀλλ' ὅμως μὲς 'στὰ Τρίκκαλα τὸν ἔκλεισαν τὰ χρόνια
κι' ἀδύνατον ἐστάθηκε νὰ 'δῇ τὴν Καλαμάκα,
τοῦ Τάκη τὸν γνωστὸν Τεκέ, τοὺς τόπους τοῦ Τσανάκα,
κάθε σαμὸν κρησφύγετον καὶ δοξασμένον χῶρον,
καὶ ν' ἀναβῇ μετέωρος ἐπὶ τῶν Μετεώρων.

—

Σερμπέτια δὲ γλυκύτατα περιχαρὴς ἐρρόφα
καὶ κάποτ' ἐφανταζέτο πῶς μέσα σὲ μιὰ κόρφα
ἐπάνω 'στὰ Μετέωρα γοργόπτερος ἐπέτα
κι' ἀπὸ ψηλὰ δημηγορῶν τοὺς φίλους ἐχαιρέτα.

—

Κι' ἦτο Τιτᾶνος μάρτυρος τοῦ Θοδωράκ' ἡ θέα,
τοῦ Καλοσύρτη δ' ἔκανε τὸν δίον Προμηθέα,
κι' ἀνήρχετο κι' ἀνήρχετο κι' ἀπάνω τὸν καὶ κάτω
θυέλλης δαίμων ἄγριος ἐβόγγα κι' ἐμυκᾶτο.

—

Κι' ἐμνήσθη τῶν φιλτάτων του καὶ πάντων καὶ πασῶν
κι' ἐνόμιζε μετέωρος γιὰ πάντα πῶς θὰ μείνῃ,
ὅταν χιονοστρόβιλος ἐπάνω του πεσὼν
τὸν ἀναποδογύρισε μαζὶ μὲ τὸ κορφίν.

—

Κι' ἐκ τῶν Τρικκάλων ἔφυγε κι' ὠρθοῦτο κι' ἐγαυρία
μὲ στρῶθη ρωμαλία,
κι' ἔτρεχ' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω του πολλὴ καβόκλαρία
καθὼς 'στὸν Βασιλέα.

—

Ε'

Εἰς τὴν Καρδίτσαν 'γρήγορος καὶ πάλιν ἐπιστρέφει,
ἀλλ' ἀντιπάλων ἀνοστιᾶς τοῦ 'χάλασαν τὸ κέφι,
καὶ πρὸς στιγμὴν ἰσιάσε τὸ μίτωπον του λύπη
σὰν εἶδε τὰ διάφορα τερτίπια τοῦ Τερτίπη.

—

Ἀλλ' ὅμως δὲν ἐκράτησε τὸ στόμα του κλειστὸ
καὶ λαύρων λόγων ὑετὸς κατέπισε ραγδαῖος,
κι' ἤλθε κι' τὸν ἐρίλησι μὲ φίλημα σκαστὸ
κι' ὁ Σκοῦρος ὁ δημοφιλής, ἀνακριτὴς σπουδαῖος.

—

Ἀνταπεκρίθη δὲ κι' αὐτὸς 'στὸν φύλακα τοῦ νόμου
μὲ φίλημα γενναῖον,
μόνο ποῦ δὲν 'ριλήθηκε καὶ μὲ τὸν Οἰκονόμου,
Εἰσαγγελέα νέον.

—

Ντακάπο τράκες ἔρριξαν καὶ μάσκουλ' ἀμολάρησαν,
ντακάπο ξεσβερκώματα, ντακάπο σερενάδες,
κι' ὁ Θοδωράκης εὐελπὶς ἐπίτηξε 'στὴν Λάρισαν
κι' Ἀτσίγγανοι καπέδηκαν μὲ ντέρτια καὶ ζουρνάδες.

—

Κι' ἐκεῖ τὸν κατεφόρτωσαν μὲ νικητοῦ στεφάνους
κι' ἐδημηγόρησε μικρὸν καὶ πρὸς τοὺς Ἀτσιγγάνους,
καὶ τὸν ἐχειροκρότησε τὸ τσοῦρμο τὸ ζητάνικο
κι' ἕνα χορὸ πρὸς χάριν του 'χορέψαν Ἀτσιγγάνικο.

—

Δὲν 'κούρασε τὴν γλῶσσαν του μακρὸς ἀγὼν καὶ δρόμος
κι' ἔλεγε κι' ἐξανέλεγε χωρὶς νερὸ νὰ πίνῃ,
κι' ὁ ῥάτωρ Πιπινόπουλος τὸν προσφωνεῖ συντόμως
κι' ὁ Θοδωρῆς 'χαμάρωνε 'μπροστά του σὰν πιπίνι.

—

Καὶ μυρωδάτα τοὔδωσαν σκοπίνια κι' ἀκριβὰ
κι' ἕνα κουτὶ τοῦ 'πρόσφεραν μὲ σαπουνὶ χαλβᾶ,
κι' ἐκεῖνος δι' ἀναμνησιν 'στὸν σάκκο του τὸ 'φύλαξε
καὶ μὲ πολλοὺς τὸν ἀσπασμὸν τὸν ἐν Χριστῷ ἀντήλλαξε.
Καὶ κλασαγχενιζόμενος ὁ πρώην Κιγκινάτος
εἶδε πῶς τὸ ταξεῖδι του δὲν 'πῆγε τοῦ κακοῦ,
κι' ἀριμελὴς ἰγύρισε καὶ Μπάρμπας κοτσονάτος
'στὴν νύμφην τὴν περικαλλῆ τοῦ Παγαντικοῦ.

—

ΣΤ'

Κι' ἰθύμωσαν τὰ φοβερὰ τῶν ἀντιπάλων κόμματα
κι' ἔλεγαν γιὰ τὸν Μπάρμπα μας τὰ πιὸ γλυκὰ των στόματα :
« Ἄφ' ὅσα γράφονται γι' αὐτὸν νὰ βγάλετε σαβοῦρα
κι' ὁ Θοδωράκης σήμερα παντοῦ τὰ 'βρῆκε σκοῦρα.

—

»Εἰς ὅποιο μέρος 'πήγαινε σκοτάδι κι' ἐρημία
καὶ πουθενὰ δὲν τοῦγινε προσρώνησις καμμία,
κι' ὅλοι τὸν ὑπεδέχθησαν τὸν φλύαρον Πελαίμενα
μ' αἰγὰ καὶ σαπολίμονα.
Ἔμενε ξένος κι' ἄστεγος κι' ἐκ φίλων ὀρφανός,
μηδὲ τὸν φιλοξένησε τὸ σπῆτι κανενός,
καὶ διωχθεὶς ὡς ἔργος ὑπὸ τῶν Ἀστυνόμων
μόνος διενυκτέρευε καταμεσῆς τῶν δρόμων,
κι' ὑποζυγὰς φαντάζεται κι' ἀεροκοπανᾷ
κι' οὔτ' ἕνα ὑποψήφιον δὲν ἔχει πουθενά.

—

» Ἐμεῖς ἂν ταξειδέψωμε ὁ κόσμος θὰ τὸ καψῃ,
τότε νὰ 'δῆτε φώσφορα καὶ μάσκουλα καὶ φίσταις,
Ὄλυμπος καὶ Ταΰγετος αὐτοστιγμεὶ θ' ἀνάψῃ
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ θὰ τρέχουν πυροσβέσταις.
Λάσπ' ἡ δουλιά σου, Θόδωρε... σκυφτὸς ἐμπρός μας σίγα,
κι' ἐμεῖς θὰ συνεχίσωμεν τὰ σχέδια τοῦ Ρήγα.»

—

Κι' ὁ Φασουλῆς μᾶς 'στὸ σαχλὸ καὶ κρὺο καρναβάλι
ἀκούσας πόσα τσαμπουνοῦν ἀντίζηλοι μεγάλοι,
καὶ μελετήσας ἐμβριθῶς τοῦ Μπάρμπα τῆς παράταις
'στὰ γέλοια ξικαρδίστηκε μ' αὐταῖς τῆς μασκαράτσαις.

Σπῦρος Σακελλαρόπουλος, Καθηγητὴς κλειν. καὶ 'στὸ Πανεπιστήμιον Ἀκτιστὴς δεινός, τὸν Κάϊνον Ὀράτιον τοῦ Μύλλερ ἐξελίνωσε καὶ μὲ προσθήκας ἐμβριθεῖς πολλὰ μᾶς διευρύνωσε, πολύτιμον ἔργον ἔσεις φαττητὸς κι' ἐκεῖνος, ποῦ θέλουν αὐτοὶ καὶ καλὰ νὰ κάνουν τοὺς Λατίνους.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέλειον ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐδῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἡ ἐτῶ καὶ δέκα Φεβροναρίου
καὶ πεντηγύρι Κοιμητηρίου.

Πεντακόσια λογαριάζω κι' ἕνα νούμερο περνῶ,
γιατὶ λάθεψα καὶ πάλι ὁ' ἕνα φύλλο φτερνό.

Διάλυσις Βουλῆς σαπρᾶς κι' ἁμαρτωλῆς.

—

Σήμερα Ψυχοσαββάτο συχωρᾶτε τὴν Βουλή,
τὴν μεγάλη μας τρελλή.
Σήμερα τὴν διαλύω καὶ μνημόσυνο τῆς κάνω,
μὲ τὰ δάκρυα καθίζω εἰς τὸ μνῆμα της ἀπάνω,
καὶ τῆς λέγω «Διαλύσου, τοῦ Συντάγματος ψορῆμα,
κι' αἰωνία σου ἡ μνήμη.»

—

Σήμερα Ψυχοσαββάτο διαλύω τὴν μουρλοπόζα,
ποῦ ξεκούφανε ταύτιά μας μὲ ζουρνὰ καὶ καρμπόζα,
διαλύω τὴν τσακπίνα καὶ τὴν πρώτη κανονιέρα,
ποῦ μᾶς 'φύσκωνε μ' ἀγέρα,
καὶ δὲν ἄφησε χρυσάφι, καὶ δὲν ἄφησε κι' ἀσῆμι...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τὴν τρυφῶσαν εἰς τῶν λόγων τὴν κρεπάλην,
ποῦ σχεδίων καθὶ τότε μᾶς ἐστεῖβαζε σωρόν,
κι' ὁ Σιμόπουλος εὑρῆκε τὴν Ἰδέαν τὴν Μεγάλην
ὡς σκηπτὸν κι' αἰτίαν μόνην τῶν πολλῶν μας συμφορῶν,
καὶ παντοῦ τὸ κήρυγμά του διεσάλπισεν ἡ φήμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τὴν κυράτσα, διαλύω τὴν σουρτοῦκα,
ποῦ Σωτήρων ξεπεσμένων τόσους ἄθλους ἐξιστόρει,
ποῦ συχνότατα τὸν λόγον ἀνεπλήρωνε ματσοῦκα
καὶ κατέπιπτεν ἡ ῥᾶβδος ὅπου λόγος δὲν ἐχώρει,
κι' ἀνορθώνετο πρὸς μάχην μυριόνικον ἑτοίμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τὴν μεγάλη κουτσαβάκινα τοῦ κράτους,
πούχει τρύπους ντιλικάτους,
ποῦ σπουδαῖον μενοικάγεν καὶ τὸν Πιτμὰς εἶχε βγάλει
κι' ἄλλαξε θανάτου βόλι σὰν ἱππάστης μὲ τὸν Ῥάλλη,
κι' Γρηζαν βουνὰ καὶ κάμποι, καὶ βρὲ καὶ 'φωνάξαν κι' ὁ ἰ-
αἰωνία της ἡ μνήμη. [μπ ε ι...

—

Διαλύω τὴν μητέρα, τῶν θεσμῶν τὴν κουβερνάντα,
πούχει γίνει καὶ λοκάντα,
ὁ δὲ Κόντε-Θεοτόκης ἐβαίβαιωσε μὲ στῆθος
πῶς ὁ κύριος Σωτήρας ξιβαρβάρωσε τὸ πλῆθος,
κι' ἔπιασε μαγὶὰ τὸ κράτος κι' ἑτοιμάσαμε προζύμι...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τὴν φαγάνα, ποῦ δὲν ἔβαζι σεκλέτι
γιὰ τοῦ κόσμου τὴν νηστεία,
καὶ φαγάντας καὶ πεινῶντας τοὺς ἐμπόκωνε ρουσφέτι
νὰ κρατῇ τὴν ἀπαρτία,
κι' ἐξωδεύετο τοῦ Λόρδου τόση δύναμις ἀλκίμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τὴν κυρά μας, ποῦ σὰν μοῦλα μᾶς ἐκλώτσα,
ποῦ τυφλοὺς καὶ παραλύτους 'κουβαλοῦσε μὲ καρότσα,
τὴν Βουλὴν διαπυλίων καὶ σταφίδων καὶ λιμοῦ,
τὴν γρηᾶ τὴν κουτσομπόλα, τοῦ Κιολέτη τὴν μαϊμοῦ,
ποὺ 'πνεῦσε 'στοῦ Σωτῆρα τὰ προστάγματα προθύμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τὴν ψωριάρα, τὴν ἀδέκαπη φαγοῦρα,
ποῦ μὲ νέα 'στὴν Εὐρώπη μᾶς ἐσύστησι φιγοῦρα,
ὁ δὲ λαὸς Θεοδωράκης, ὁ μεγάλος καὶ πολύς,
στρούγγιας βάπτισι καὶ στάναις τὰς μερίδας τῆς Βουλῆς,
κι' ἄρχισι μπὲ μπὲ νὰ σκούζῃ κάθε κόμματος ἀγρίμι...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Πᾶν κι' ἡ κάλισαις κι' ἡ στίρραις, πᾶνε καὶ τἀρνιὰ τὰ λαγία,
εἰς τὸ βῆμα της ἀπάνω κλαίει μαύρη κουκουβέγια,
δὲν ἠχεῖ κανένας λόγος, δὲν κτυπᾷ βαρὺ μπαστοῦνι,
τὰ 'κακόρωσε κι' ἐκεῖνο τοῦ Βασίλη τὸ κουδοῦνι,
κι' ὁ αὺρ Μάνθος ξετινάζει τὸ καθίνα της κιλίμι...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Καρδαρίτσαις, γαϊδουρίτσαις, προβατάκια, λαγιαρνάκια,
κι' ἄλλα παστρικὰ τσανάκια
πᾶν καὶ πᾶν χωρὶς ἐλπίδα πῶς θὰ 'μποῦν σὲ νέα στάνη
καὶ πῶς θάνται κἂν μὲ τοῦτον κἂν μ' ἐκεῖνον τὸν τσοπάνη,
καὶ ξεχάνεται γιὰ πάντα ἡ παληὰ των ἀπιστήμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω καὶ βουλόνω τὴν ἀβούλευτον Βουλήν,
γηραιὰν ἁμαρτωλήν,
ποῦ τἀπόρρητά της ὅλα δὲν ἐγνώρισε κανείς,
ποῦ τῆς πρίπει καὶ τροπάρι σοβαρᾶς Κασσιανῆς,
μὰ τῆς πρέπουν καὶ τζουτζέδες, σκαλαθύρματα καὶ μῖμοι...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τὴν Μαρκόλφα, ποῦ 'στὸν σάλον τῆς ἀντάρας
ἀφηνίασε σὰν ἵππος πτηρωτὸς Βελλερεφόντη,
καὶ μ' ἀνάθεμα μεγάλον ἐφορτώθη καὶ κατάρας
τοῦ πολλοῦ Μπακαλοπούλου, γεωγράφου μονοδόντη,
ποῦ πρὸ χρόνων 'στὸ σχολειό του ὁ Τρικούπης εὐδοκίμει...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Διαλύω τέλος πάντων τὴν Βουλὴ τὴν σκυλοπνίκτρα,
ποῦ 'ζκλίστηκε 'στὸ τέλος μὲ τοῦ κόσμου τὴν σφυρίκτρα,
καὶ τὰς ἔβρας της κυττάζω καὶ μ' αὐτὰς σκιαμαχῶ
καὶ σφυρίζω τῶν ῥητόρων τὴν ὑπνώττουσαν ἠχώ,
καὶ φωνάζω 'στὸν λαόν μου «τὴν ἐκπνεύσασαν εὐρήμει
κι' αἰωνία της ἡ μνήμη».

—

Εἰς τὸ σκέλιθρο τὸ σάπιο τῆς γλωσσοῦς τῆς σεβαστῆς
μὲ κατάνυξιν σιμώνω,
καὶ μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια τῆς ξηρᾶς Σαρακοστῆς
σκυθρωπὸς τὴν στιφνώνω,
καὶ λυγίζεται 'μπροστά της ἡ καλλίφυρός μου κνήμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

—

Κλάψετε καὶ σεῖς μαζί μου τὴν Βουλή μας τὴν πανόρθια
κι' ὅλοι ψάλτε της συχώρια,
κι' ἂν φορτίον ἁμαρτίας τὴν ἐβάρυνε βαρύ
πλὴν μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ τὰ πάντα συγχωρεῖ.
Συχωράτε την, ἀδέλφια... φεύγ' ἡ λέπρα, φεύγ' ἡ λύμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. — Πῆγις 'στὸ Κειμητήριον ;
Φ. — Δὲν 'πῆγα πουθενά...
σήμερα καὶ τὰ κόλλυβα δὲν γίνονται φτηνά.
Κι' ἂν 'πήγαινα τί θἄκανα ;... ὅ,τι κι' ἂν ἄλλα χρόνια,
θὰ μοῦ 'βασκνιζε τὸν νοῦ τοῦ μέλλοντος ἡ σκέψις,
θἄβλεπα πάλι τοὺς νεκροὺς μὲ κάτασπρα σεντόνια
'στοῦ κόσμου τὰ ζωντόβολα νὰ κάνουν ἐπισκέψεις.
Ἴσως κανένας Βασιλῆας ἀπὸ καιρὸ λησμόνης
θὰ μ' ἐρωτοῦσε νὰ τοῦ 'πῶ γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος,
ἴσως κανένας πρόγονος νὰ μοῦφτυνε τὸ μοῦσι
κι' ὁ Χάμλετ νὰ μὲ 'μούντζωνε μαζὶ μὲ τὸν Μπουρδούση.
Ἴσως κανένα παρελθὸν ἀνθρωπινῶν ἀνθρώπων
ν' ἀναστηθῇ 'μπροστά μου,
καὶ βάλω τὰ ξεφωνητά μὲς 'στῶν νεκρῶν τὸν τόπον
μ' ὅλα τὰ δυνατά μου,
κι' ἐρέτος γιὰ ξεφωνητὰ δὲν ἔχω κἰρι ζιζλου
καὶ βλέπω μόνον πρὸς τὸ φῶς παρόντες φωτοβόλου.
Ἂν θέλῃς ὅμως πήγαινε σύ μόνος, μπιγλιθένη,
νὰ θυσιάσῃς κάμποσο γιὰ τοὺς νεκροὺς λιβάνι
καὶ σκυθρωπὸς νὰ περπατῇς 'στὰ κυπαρισσιὰ γύρω...
ἐγὼ τὴν νίκρα, Περικλῆ, τῶν ζωντανῶν οἰκτείρω
καὶ σπάζω κόκκαλα νεκρῶν 'στὸ κλεῖθρι των κεφάλι...

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς 'πέρασες αὐτὸ τὸ καρναβάλι ;
Φ. — Καθόμουν εἰς τὸ σπῆτι μου μὲ τρεῖς καλαμαράδες
ὅταν ἀκούω ἔξαρνα ἀδέκαστα μασκαράδες ;»
«ἐχόμεθα, ἐχόμεθα, μὲ μιὰ φωνὴ ψιλὴ
φωνάζ' ἡ Φασουλῆ,
καὶ μπαίνουν μέσ 'στὴ σάλα μου γυναῖκες καὶ κορίτσα
ὅταν κι' ὁ Βῶκος ἔρθασε μετὰ τοῦ Καρκαβίτσα.
Μᾶς λένε καλησπέρα σας καὶ γωρατὰ κι' ἀστεῖα
κι' ἔγινε τὸ σαλόνι μου τοῦ πνεύματος ἑστία,
κι' ἐλαμψε κι' ἐωώδιασε μὲ πνεῦμ' ἀρχοντικὸ
κι' ἀρράτο θηλυκό.
Ἡ μιὰ μοῦ λέγει «μάθετε, καλέ μου Φασουλῆ,
πῶς σᾶς θαυμάζω πάντοτε καὶ σᾶς τιμῶ πολύ,»
ἐκείνη «ξεκουτιάσθηκε καὶ δὲν μᾶς γράφεις τίποτα,»
ἐκείνη «ἀπάτητε τὰ λὲς τρὶ σόκιν καὶ ξετσίπωτα,»
ἐκείνη «βάζετε πολὺ 'στὴν σάτυρά σας ἄρωμα,»
ἐκείνη «δὲν μας λέγετε τί λέγεται μπαγλάρωμα ;»
ἐκείνη «δὲν ἐκάματε κι' ἐρέτος ἐσπερίδα,»
ἐκείνη «ποῦ τὸ πνεῦμα σας ; δὲν ἀπανταστὶ ζιζλου ;»
ἐκείνη «τὸν Ἰούλιον 'στὸ Φάληρον σᾶς εἶδα,»
ἐκείνη «σᾶς συνήντησα εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.»
Μὲ τέτοια μ' ἀπελίθωσε τὸ κάθε θηλυκό,
ἐγὼ δὲ χάσκων ἔλεγα λογῆς λογῆς βλακείας,
καὶ σὲ Παλάτι 'νόμιζα πῶς εἶμαι μαγικὸ
μὲ Βενετσιάνικες Δόγισσαις, Σινιόρας, Πατρικίκις.
Κι' ὁ σκύλος μου σὰν νάχασε κι' ἐκεῖνος τὰ νερά του
ἔτρεχε καὶ τοὺς 'μύριζε κουνῶντας τὴν οὐρά του,
κι' ὅταν 'κατάλαβε κι' αὐτὸς πῶς εἶναι ἀπὸ ῥάτσα
εἰς τὴν γωνιά του 'κάθισε μὲ λιγωμένη φάτσα,
κι' ἐκεῖθεν ὅλ' ἀ' οὐρλιασμῶν οὐρλίαζ' ἐνοιωθήτων
κι' ὁ θρεῦς τὸν ἐδαιμόνιζε μεταξωτῶν ἐσθήτων.
Καὶ πνεῦμα μοῦ 'ζητούσανε μ' εὐγένειαν φωνῆς
κι' ἐγὼ σὰν εὐγενὴς
νὰ τοὺς τρατάρω 'σκέπευα μὲ τὸ κονιὰκ ἐκεῖνο,
ποῦ σταλα του δὲν πίνω,
καὶ μάλις 'στὸ τραπέζι μου, βρὲ Περικλῆ, προβάλῃ
τὸ λοῦσον λάσπ' οἱ λέγιοι κι' ἐδῶθι πανε κι' ἄλλοι,
γιατί μὲ τοῦτο στρίβομεν ἐντίρων ἀπειλεῖται
κι' ἀπ' ὅλους δηλητήριον τῶν Βοργιῶν καλεῖται.
Κι' ὑπόταν τέλος ἄδειασε τὸ φίνο μου σαλόνι,
ποῦ μ' ἀρχοντιᾶς αὐτύχησι κι' ἐρέτος νὰ μυρίσῃ,
ἀμέσως μασκαρεύτηκα μὲ κάτασπρο σεντόνι
κι' ἐπῆγα 'στὴν γυναίκα μου νὰ 'δῶ ἂν μὲ γνωρίσῃ.
Κι' αὐτὴ μὲ τρόπο ἔκανε πῶς ὄχλου δὲν μ' ἐγνώρισε,
κι' ἐθαύμασε κι' ἀπόρησε,
κατόπιν μασκαρεύτηκε κι' ἐκείνη σὰν μαστόρισα

καὶ γιὰ κοστοῦμι ἐφόρεσε τὸ μέλλιντο τρικό μου,
κι' ἐγὼ μακρύλας ἔκανα πῶς ὅλου δὲν τὴν γνώριζα
κι' ἐθαύμαζα τὸ σνεῦμα της κι' ἐκείνη τὸ δικό μου.
Ὕστερα μασκαρέψαμε τὰ πέντε Φασουλάκια
καὶ τὸ μοιρλό των μὲ πολλὰ τερτίπια δοκιμάσαμι,
ἀλλ' ὅμως σπίρτα φάνηκαν κι' αὐτὰ τὰ βιβελάκια
καὶ σὰν φιλόστοργοι γονεῖς κι' οἱ δυό μας τὰ θαυμάσαμε.
Π.—Κι' ἐγὼ ποῦ λές ἠρίστηκα μὲ φούρνου μακαρόνια
καὶ γυναικεῖα ὥρισα κι' ἐπῆγα 'στὰ σαλόνια,
καὶ σ' ἕνα σπῆτι ὄνομά γνώτων νταβάτουρι,
ἤτανε κι' ὁ Διάβολος μετὰ τῆς Πριγκηπίσσης,
κι' οἱ Πρίγκηπες οἱ προσφιλεῖς κι' ἀριστοκράται πούρι,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτους, Φασουλῆ, δὲν ἔκαμε ἡ φύσις.
Τοὺς εἶπα καλησπέρα σας μὲ μιὰ κοκεταρία
κι' αὐτοὶ μ' ἐνόμισαν εὐθὺς γιὰ ντιστεγκὶ κυρία,
κι' ἤλθαν σπαθάτοι γύρω μου καὶ μοῦ ῥιχτῆκαν ὅλοι
καὶ μὲ τσιμπκὶς ἐρίθισαν τὸ νέο μου τὸ μοῦλι.
Ἐρρέντασαν πολλαὶ γκαμποὶ γιὰ 'μένα τὴν παντοῦλα
καὶ μοῦ 'ψιθύριζαν 'στ' αὐτί: κερῶς μου, μὸν ἀνί, καρδοῦλα
κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος μὲ τὴν γερὴ χερούκλα [μου,
μ' ἐτσίμπησε γιὰ χωρατά, ποῦ 'φώναξα μενοῦλα μου.
Νάβλεπες πάσο, Φασουλῆ, σὰν νάμουν γκράν Σινιόρα,
ἀλλὰ μ' ἐτύχωσε 'ψηλὰ τῶν ἵπποτῶν ἡ σπέρα,
κι' ἡ ζύλινες ἡ γάμπας μου ἐβγῆκαν εἰς τὰ φόρα
καὶ μὴ 'ρωτᾷς πῶς ἔγινα καὶ τί 'ντροπὴ τὴν 'πῆρα.
Φ.—Κι' ὕστερα ;
Π.— Ἔφυγ' ἀπ' ἐκεῖ κι' ἐπῆγα 'στοῦ Ρωμάνου
κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα 'τράκηξα σ' ἕνος πολιτικοῦ,
ἐν ἄλλοις λόγοις ὀνομαζομένου τοῦ ῥέκτου Καραπάνου,
ἀνδρὸς τὰ μάλα ντιστεγκὶ κεἰ Προσδευτικοῦ,
κεἰ Πρόεδρον μ' ἐνόμισε τῆς Ἄρτας ὁ δεσπότης
καὶ κοπλιμέντα μοῦπανε καὶ ἁαχύσεις πρώτης,
καὶ σύρων ἀπ' ὀπίσω μου τὰ τῆς Προέδρου ῥάκη
ἔτρεξα μὲ τὰ τέσσερα νὰ 'ζῶ τὸν Θεοδωράκη,
ποῦ φρίσκος φρέσκος 'γύρισε ἀπὸ τὴν Θέσσαλία,
καὶ τότ' ἀ τὶ ἀνοίξαμε γιὰ φέστας δυιλία,
καὶ ὅι' Αὐλὴν μ' ἐξέλαβιν ὁ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
κι' εὐθὺς κουφιεστόκτησε ἀπὸ τοὺς ὑποκλίσεις.
Κατόπιν ἔφυγ' ἀπ' ἐκεῖ κι' ἐπῆγα παρακάτω
ζητωκραυγάζων μενοχὸς ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη,
κι' ἐμπῆκα 'στὸ «Βαριετὲ» κι' εἶδα τὸ Κομησάτο,
ποῦ μασκαράδες 'βράδυνε δαπάναις τοῦ 'Ασλάνη.
Ἔτσι λοιπὸν ἐγλέντισα κι' ἐμπῆκα μές 'στὴ μύτη σου,
τὴν δὲ κυρίαν μασκαρού, ἐκείνην πούλθε σπῆτι σου,
καὶ τί θὰ 'πῇ μπαγλαρώμα σ' ἐρώτησ' ἐν σπουδῇ,
ἐδῶ μπροστὰ τὴν προσκαλῶ ἐμπράκτως νὰ τὸ 'ᾖ,
καὶ στρῶσε μου τὴν ῥάχη σου σὰν πελεκοκουνενὲς
νὰ φᾷς Ἀποκρηατικὰς καὶ Σαρακοστιανάς.

Ἀκροστιχὶς μὲ πράσινο μελάνι εἰς τόνομα τοῦ Μπάρμπα—Δεληγιάννη.

—

Θεόδωρε, Θεοδωράκη μου, Θεόδωρε Θεοδωρῆ,
ἀκροστιχίδα σήμερα σοῦ γράφω τρυφερή.

—

Ἐσὺ τοῦ Νῶε φαίνεσαι λευκὴ περιστερά,
πούχεις τῆς φαδορίτας σου γιὰ κάτασπρα φτερά.

—

Ὅπου κι' ἂν 'πᾷγες συνδρομὴ κι' ἀγάπην νὰ ζητήσῃς
εὐθὺς μπαμπάκι 'στρώθηκε ἡ γῆ γιὰ νὰ πατήσῃς.

—

Δίξα καινούρια μπόλικη, παρατακτικὰ γέλοια, γέλανε,
ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον τραπέζια ὄχως λείψανε.

—

Ὦμίγα τῆς ῥητορικῆς, τῆς σωτηρίας Ἅλφα,
κάνε κ' ἐμένα 'γρήγορα τῆς μαστοριᾶς σου Κάλφα.

—

Ρήγας Βαπτίστηκες κεἰ σύ σὲ τοῦτον τὸν καιρό,
Ρήγας μπαστοῦνι καὶ σπαθὶ καὶ κοῦπα καὶ καρό.

—

Ὁ Ρήγας κάθε τράπουλας 'στὴν τωρινὴ μπουνάτσα
θὰ ζωγραφίζεται λιγνὸς μὲ τὴν δικὴ σου φάτσα.

—

Σῶσε τὸν κόσμο, τοὺς θεσμούς, καὶ τῆς Αὐλῆς τὸν Ῥήγα...
χρόνια πολλά, κὺρ Θοδωρῆ, καὶ λόγια οὐκ ὀλίγα.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εὐθύμιος ὁ Καββαθᾶς, ἱεροκήρυξ πρώτης,
ὁποῦ τοῦ πρέπει 'γρήγορα νὰ γίνῃ καὶ Δισπότης,
ἐξέδωκε κομψότατα τὸν δεύτερον τὸν τόμον
τῶν λόγων του τῶν ἐμβριθῶν, τῶν γλαφυρῶν κι' εὐστόμων.

—

Καὶ τ' ***Ἅπαντα*** τοῦ ***Βύρωνος*** πολυτελῶς ἐκδίδει
τὸ θαυμαστὸν Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδη,
καὶ θ' ἀντιχήσουν τόμοι τοῦ Βύρωνος οἱ δρόμοι
καὶ θὰ γενοῦν ἀνάρπαστα προτοῦ νὰ 'γροῦν ἀκόμη.

—

Σύγχρονοι ἄνδρες, συγγραφὴ τοῦ Γεωργ. Καλησπέρη,
ποῦ τώρα τὴν ἐκδίδει,
κι' ἐν πρώτοις πραγματεύεται καθὼς ἐκεῖνος ξέρει
γιὰ τὸν Οἰκονομίδη.

—

Ὁ Μαθαρίκος Παντελῆς, διώκτης τῶν ἀδίκων,
λιβέντης ὑπομοίραρχος καὶ πρῶτος 'στὸ καθῆκον,
'στὸ πρῶτον τμῆμα ἔγινε σπουδαῖος Ἀστυνόμος
νάναι ὁ φύλαξ τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν ὁ τρόμος.

—

Γυνή, μελίτη μ' ἔξαψιν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν,
ἀναγνωσθεῖσα πρὸ καιροῦ εἰς τὸν *Ἑλληνισμόν*.
Ὁ Σιμωνίδης ἔγραψε ὁ καὶ Βλαδίκης,
τῆς γυναικείας φύσεως μελετητὴς δεινός.

—

Τὴν αὔριον Κυριακὴν 'στοὺς ***Φιλομούσους*** ὅλοι,
μεγάλη εὐεργετικὴ ***Ῥιζάριου Ἐπονιτσομὴ***.

—

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ῥυθμός—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσερ' ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη κι' εἰκοστὴ Φλεβάρη
κι' ἡ γυναῖκες 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἕνα.
κι' ὅλο λόγια σχαμένα.

Πανεπιστημιακὰ κι' ἡ φοιτήτρια Ροκᾶ.

—

Τί γυναικεῖον θρίαμβον κυττάζω μετὰ τρόμου
'στὰ λάλα μας ἐδάφη,
καὶ μακαρίζω τρεῖς φορὰς αὐτὸν τὸν Οἰκονόμου,
ὅστις καθὼς ἔγραφη
ἀπὸ σκοτίων διεθνῶν ἐσύλησι σοφίαν
κι' ἐκίνησι τὴν γλῶσσαν μας εἰς λόγων εὐστροφίαν.

—

Ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ σύ, Ροκᾶ, σκιρτᾷς μετὰ τῶν ἄλλων
διὰ κραυγῶν ἐξάλλων,
καὶ δρόμο πίρν' ἡ γλῶσσα σου καὶ δός του κόβει ῥαβδὶ
καὶ τὴν παρθένον σου ψυχὴν τὸ μένος τὴν ἀναβδί,
κι' ὅλοι παραξενεύονται πῶς σὺ κορίτσι πρᾶμμα
μὲ φοιτητὰς ἀρσενικοὺς δημηγορεῖς ἀνάμα.

—

Πρὸς Ἀμαζόνας πελαγὸς τελεῖς γενναῖον φόρον,
τῆς μνήμης των ἐνθύμιον,
καὶ πηλαλεῖς 'στ' Ἀνάκτορα κι' ἀπὸ τῶν Ἀνακτόρων
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον,
κι' ἐκ τῶν ἐδράνων τῆς Σχολῆς κι' ἀπὸ τῶν Προπυλαίων
ἐκτοξενδενίζεις κεραυνοὺς κατὰ τῶν Ἀγελαίων.

—

Βρόντα, φοιτήτρια Ροκᾶ, καὶ μάχιμος προχώρει
νὰ θριαμβεύσῃ πιὰ κι' ἐσὺ τὸ δίκιο μισοσῴρι.
Χειροκροτεῖ τοὺς λόγους σου τὸ Φλεγρᾶ Καμίνι
καὶ λένε μερικοὶ
πῶς ὁ κομψὸς ποδόγυρος ἐγρήγορα θὰ γίνῃ
σημαία ἐθνική.

—

Σὲ χειροτῶν περίτρομα κι' ἀγάλματα προγόνων,
ποῦ 'στὴν σοφίαν ἄλλοτε περιφανεῖς ἐζήτευαν,
κεἰ βλέπουν ἐνσκιρτῶντα τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων,
ποῦ κι' ὄνειρο νὰ τὸ βλέπαν ποτὲ δὲν θὰ τὸ 'πίστευαν.

—

Τὴν δὲ πατρίδα τῆς χαρᾶς τὴν κυριεύει μέθη
κι' οὐδὲ τὴν τρώγει συμφορῶν ἡ θλῖψις ἡ κρυφία,
ὅταν ἰδῇ πῶς ἄρθρονες κι' ἀθρόα προστρέθη
εἰς τὴν σοφίαν τῶν ἀνδρῶν κι' ἡ θηλυκὴ σοφία,
καὶ λέγει «Ἐπέρασαν καιροὶ Ἀνάττικοι καὶ σύλλεκα,
τώρα σοφία ὅλο λογῶν θὰ μὲ λιπαίνῃ μπάλικη».

—

Καὶ κουρασμένη κι' ἄναυδος ἐκ τοῦ πολλοῦ κακάστου
ἐξ ὕψους θεωρεῖ
πῶς κι' ἡ γυναῖκες ἔγιναν περὶ δυὸ γραμμάτου
καὶ χάσκει κι' ἀπορεῖ.

καὶ κάποτε μονάχη της πὴρ νεῖο σάντεο λέγει
καὶ φλίγεται καὶ φλέγει.

—

Ἐλίπω ὑπροστά μου νεαρὰς κι' ἀκμαίας Ἀμαζόνας
εἰς ἵππους κελλόποδας μὲ κατσχρύσους ζωνάς,
καθὼς ἐκείνας τὰς κλεινὰς ἠημονημένων χρόνων,
ποῦ παρὰ τὸν Θερμώδοντα κατῴκιων ποταμόν
κι' ἐμάχοντο πρὸς στρατιὰς τῶν παλαι Μακεδόνων
καὶ τόσων ἐξώθησαν τροπαίων καὶ σημῶν.

—

Εἰς τὸ φτερὸ σημόνονται τὰ νέα θηλυκά
καὶ παρκιτοῦν τὴν ρόκα των καὶ τρίχουν 'στὴν Ρωκᾶ,
καὶ κράνος τῆς φοροῦν βαρὺ καὶ τῆς Ζὰν Ντάρκ τὸν θώρακα
καὶ σπρώχνονται τριγύρω της καὶ βγάζουνε τὸν κόρακα,
κι' ἐγὼ φρενήρης κι' ἄγριος παράποτε πιτῶ
κοντὰ 'στὴν νέαν Λάκκαιναν, κοντὰ 'στὴ Λαμπετώ.

—

Μὲ θάρρος Ἀμαζόνειον κάθε σοφὴ κορδόνεται
κι' ὁ Πρύτανις περίφροβος 'στὸ σπῆτι του κλειδόνεται,
μηδὲ τοῦ δίου Πλάτωνος ἀκούειν τὸν Γοργίαν,
μηδὲ 'στὰ Φροντιστήρια γραμματικοὺς ἀγῶνας,
ὁ δὲ Πολίτης, ἐντριβὴς εἰς τὴν μυθολογίαν,
βλέπει 'μπροστά του ζωντανὰς τῶν μύθων τὰς Γοργόνας,
καὶ φοβηθεὶς ὡς φαίνεται νὰ μὴ τοῦ κάνουν μπλόκο
φεύγει σταυροκοπούμενος χωρὶς νὰ βγάλῃ μακρ.

—

Ὡς πίγειες ὡρυόμενοι ὁρμοῦν 'στὸν Καρτελίδη,
κι' εἰς ἕναν νέον γίγαντα, εἰς τὸν Εὐαγγελίδη,
ποῦ χαιρετίσματα πολλὰ κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ στέλλει
ἐκ μέρους τοῦ φιλτάτου του κυρίου Κουτσουβέλη.

—

Ἐξεπληρώθησαν κι' ἡμῶν καὶ τῆς Παρρὲν αἱ πόθοι,
ὁλ' ἡ θεάπνευστος Ζὰν Ντάρκ εἰς σᾶς μετεμψυχώθη,
καὶ τροπαιοῦχους βλέπομεν σφριγώσας φατρίας
κι' ἀρσενικὰς κυρίας,
καὶ τέλος ἐξερύτρωτων πρὸς δόξαν μας κι' ἐδῶ
γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ Κολοραδό.

—

Τσακίζεται παντὸς σοφοῦ τὸ σεβαστὸ καλάμι,
πολεμικὸς ποδόγυρος τοὺς ἔκαψε τὸν βῆχα,
καὶ Σπῦρος Λάμπρος τάχασε, μὰ κι' ὁ Σεμπέλος τρίμει
μήπως τὰ γίνῃ ποδόγυαλε τοῦ βγέλουν τρίχα τρίχα.

—

Ὁ Μιστριώτης μοναχὰ τὸ στῆθος του προτάσσει
καὶ μὲ γυναῖκας σμμαχεῖ κι' ἀμείλικτος παπάσσει,
κι' ὁπόταν μέν ὁ Ναρκισσὸς μᾶς λέγῃ Μιστριώτης
τὰ στήθη τἀλαβάστρινα πῶς ἀφοβος προτείνει,
βλέπει τὸ πρᾶγμα φυσικὸν ἡ φλογερὰ νιότης
κι' οὐδὲ παραζενεύεται τὸ Φλογερὸ Καμίνι.

—

Ἀλλ' ὅταν περδικόστηθη νεᾶνις καὶ κυρία
φωνάζῃ πῶς τὸ στῆθος της προτείνει τὸ φουρζόλι,
ὅλους μεγάλης θαυμασμὸς κατέχει κι' ἀπορία
κι' εἶναι τὸ πρᾶγμα τολμηρὸν κι' ὀλίγον τι σκαμπρόζο.

—

Β'.

Ἔτσι λαλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τῶν Προπυλαίων
βρυχώμενος ὡς λέων :
«Εἶναι καιρὸς ν' ἀνατραποῦν τῆς φύσεως οἱ νόμοι,
παντοῦ νὰ γίνῃ σιβαστὴ τῶν γυναικῶν ἡ γνώμη,
ἐμπρὸς εἰς τὸν ποδόγυρο γονατιστοὶ νὰ πέσωμε
καὶ σὰν τὸν Σαρδανάπαλο φουστάνια νὰ φορέσωμε.

—

«Ἂς γίνῃ πλέον ἀνδρικὴ κι' ἡ γυναικεία φύσις
κι' ἂς καρφωθῇ σὰν Προμηθεὺς ἐπάνω τοῦ Καυκάσου,
καὶ σύ, κυρία Φασουλῆ, τὸ σπῆτι σου ν' ἀφήσῃς
καὶ πάρ' εὐθὺς τὰ ροῦχα μου καὶ δός μου τὰ δικά σου.

—

«Μεγάλην τρέφω κατ' αὐτὰς πρὸς τὸ φουστάνι κλίσιν
κι' ἀρχίζω νὰ σιχαίνωμαι τὴν ἀνδρικήν μου φύσιν.
Νὰ καὶ μελάνι μές σ' αὐτὸ τὴν πένα μου νὰ βάφῃς
καὶ τὸν Ρωμηὸ νὰ γράφῃς.
Γιὰ σίνα πνεῦμα τοῦ λοιποῦ, γιὰ μὲ πηχεὶὰ βλακεία
καὶ μέδες κι' ἐνασχόλησις εἰς λοῦσα γυναικεῖα.

—

Ἀπίστευτος μεταβολὴ καὶ θαύματα μεγάλα...
βλέπω τὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν νὰ κατεβάζουν γάλα,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα παρατηρῶ πῶς πρήσκενται,
πῶς εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν εὑρίσκονται,
πῶς πάνε 'στὰ κρεββάτια των λεχώναις νὰ κλθίσουν
καὶ τρίχουν μάμμαι θηλυκαὶ γιὰ νὰ τοὺς ξεγεννήσουν.

—

Ἀνατροπὴ τῆς φύσεως, ἀλλάζανε τὰ γοῦστα,
κι' ἐγὼ μὲ κάτσο, μὶ κορσέ, ποδόγυρο καὶ φοῦστα
πέρνω τὴ λάτρα τοῦ σπητιοῦ καὶ τῆς μικροδουλειᾶς,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ σπκόνει τὸμπρελίνο
καὶ δός του ξύλο τραντακτὸ καὶ κατακεραλιᾶς,
κι' ἐγὼ ὑπροστὰ της ἄρωνες τὰ γόνατά μου κλίνω.

—

Ἀνέτειλε τῶν γυναικῶν ἡ γαῦρος Βασιλεία
καὶ τῶν ἀνδρῶν κατέπεσαν τὰ πρῶτα μεγαλεῖα.
Μηδὲ 'στὸ Κοινοβούλιον ἀκοῦς ἀνδρὸς μιλιά,
παντοῦ γυναῖκας ἐκπαιτῶ πανσόφους κι' ἡρωΐδας,
κι' ἐγὼ μιᾶς νέας κλώσσας μου ταΐζω τὰ πουλιὰ
κι' ἔχω τὰ σαΐσια τῶν παιδιῶν ὡς μόνας μου φροντίδας.

—

Ἐμπρὸς των φόρων θυμοσμοῦ καθένας ἂς πληρώσῃ,
κύψετε τὸν αὐχένα σας βωβοὶ καὶ κιχηνόσες,
κι' ἂν ὅπου πετανοὶ πολλοὶ ἀρχῇ νὰ ξημερώσῃ
σκεφθῆτε πιὰ τί γίνεται σὰν κακαρίζουν κόττες.

—

Ἐμπρός !... ἂς δράξῃ καθεμιὰ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ
κι' ἴσως τὸ μέλλον κρίμετσι 'στὸ καψομισσόρε.
Κι' ἡ κοιμισμένη μου ψυχὴ ἀμέσως ξενυστάζει
σὰν ὅτι πῶς γάλα ζείδωρον μαθήσεως βαστάζει
ὁ κόρφος καθεμιᾶς
σημερινῆς Ρωμηᾶς.

—

Χαῖρε λοιπόν, φοιτήτρια, προστάτις μας γενοῦ,
κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀναβρασμὸν τοῦ κράτους τὸν μεγάλον
νέα προφῆτις Σίβυλλα πρὸς ὅλους μας φανοῦ
καθὼς τῆς Ἄρκης ἡ Σειρὴν 'στὸν Κορσὲν τῶν Γαλλων,
κι' ἂς λάμψῃ χαλυβ φοινικοῦ καὶ περικεφαλαία
κι' ἂς καταπέσῃ τιμωρὸς ἡ χεὶρ ἡ ρωμαλία.

—

Δῶσε 'στὴν χειραφέτησιν τὴν ὥθησιν τὴν πρώτην,
παῖξε Σωτῆρος πρόσωπον καὶ λυτρωτοῦ δημίου,
καὶ τρέχε μὲ τοὺς φοιτητὰς καὶ μὲ τὸν Μιστριώτην,
τὸν χαριέστατον Ζὰν Ντάρκ τοῦ Πανεπιστημίου.

—

Βγάζω κι' ἐγὼ τὸν σβέρκο μου γι' αὐτὸν τὸν Οἰκονόμου
χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω,
κι' ἐγὼ κατὰ τῆς παύσεως καταμεσῆς τοῦ δρόμου
μονάχος μου σφυρίζω.

—

Νεότης, ὅπου φλίγεσαι τὰ πάντα ν' ἀνατρέπῃς,
γιὰ τὸν παυθέντ' ἂς ὁραμωμεν 'στῆς παύσεως τὸν μπόγιο,
κι' ἂν ὁ παυθεὶς λογοκλαπὴ μεγάλο πρᾶγμα βλέπεις...
ἄλλοι συμφρόνων χρήματα κι' αὐτὸς συμφρόνει λόγια.

—

Ἂς φρικιοῦν τῆς Δύσεως σκυλεὶ καλαμαράδες,
κι' ἀφοῦ τὸ κράτος ἔζησε μὲ δανεικοὺς παράδες,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον ἂς ζήσῃ φτωχικὰ
μὲ λόγια δανεικά.
Οὐδὲ σμικρύνεται γι' αὐτὸ ἡ δόξα τῆς Ἑλλάδος,
οὐδ' ἡ σοφία τῶν σοφῶν τῆς ἱερᾶς Παλλάδος.

—

Κατὰ τῆς παύσεως αὐτῆς καθένας ἂς λαλήσῃ
καὶ τὸ Πανδιδακτήριον διὰ παντὸς ἂς κλείσῃ,
ἀφοῦ τοιοῦτον ἔπαυσαν σουρροπαιὸν φωστῆρα
κι' ἀπίμειναν τὰ γράμματα πεντάρφανα καὶ στέρα.

—

Ἐλθέ, νεότης, μετ' ἐμοῦ...πρὸς τὸ Παλάτι τρίχετε
κι' αὐτὸ τοὺς πάντας δίχετσι.
Κανεὶς ἀπὸ τῆς σκάλας που ποτὲ δὲν κατεβάζει
κι' ἔχομεν Βασιλέα,
ὅπου δὲν θέλει πῶποτε κακὴ καρδιὰ νὰ βάζῃ
κι' ἡ φίλη νεολαία,
κι' εἰς ὅλους προσκυνέστατος δὲν κάνει τὸν βαρύ
καὶ πρὸς ἐμὲ χαμογελᾷ καὶ σᾶς παρηγορεῖ.

—

Θέλω κι' ἄλλα νὰ σᾶς 'πῶ
ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπῶ,
ὁμως ἔρθασεν ἀγὼν
σωτηρίων ἐκλογῶν,
κι' ἐγὼ τώρα δίχως ἄλλο
κάλπην σκίπτομαι νὰ βάλω.

—

Εἰς τὴν θύελλαν αὐτὴν
καὶ τὰς ψῆφους σας γυρεύω,
κι' ἂν μὲ ὄψτε Βουλευτὴν
παρευθὺς Καθηγητὴν
τὸν παυθέντ' ἀναγορεύω.

—

Κι' ὅπου 'δῶ καλαμαρᾶ
νὰ μὴν κλίβῃ φανερὰ

μήτε κι' ἕνα λόγο ξένο
κλάψετέ τον τὸν καῦμένο.
Θὰ τὸν παῦ' ὡς πρῶτον βλάκα,
ποῦ δὲν ξέρει τὴν ἀμάκα.

—

Τότε ξύνισμα τῆς μούρης
τούτου τοῦ σοφοῦ κι' ἐκείνου,
καὶ τὰ μπούμπουρις καὶ σεκούμις
τοῦ Σεμπέλου τοῦ Λαπίνου,
ὅν δὲν τἄχη σουρωμένα,
τρὶς ἀλοί των κι' ὠμένα.

—

Σκόνη θὰ γενοῦν καὶ στάχτη
νἄβγῃ τῆς καρδιᾶς μου τάκτι.

—

Τότε γνῶσις, τότε φῶς,
καὶ ποτὲ κανεὶς σορὸς
σοβαροῦ Φροντιστηρίου
ὅπως τώρα δὲν θὰ 'μπαίνῃ
'στῶν γραμμάτων τὰ τεμένη
ὡς εἰς τόπον ἐμπορίου.

—

Ὅπως ὅπως θὰ πληρώσω
κενὰς ἕδρας καὶ γαστέρας
γιὰ χατῆρι σου, νιότη,
καὶ πρὸς σὲ θ' ἀφιερώσω
τῆς ζωῆς μου τὰς ἡμέρας
ὡς ὁ ὄρκιος Μιστριώτης.

—

Μὲ τὰ δόντια μου νὰ τρίξω
ἀριστεῖς θὰ σᾶς κηρύξω,
καὶ τὴν πρώιδον θὰ βλέπω
μὲ νιαζουσαν καρδίαν,
καὶ θερμῶς θὰ σᾶς προτρέπω
πρὸς συχνὴν φυγοσπουδίαν.

—

Ὅλων θὰ κυρτώσ' ἡ ράχη
μὲ τὸ βάρος τῶν γραμμάτων,
κι' ἐμπρὸστά μας τυφλὰ νἄχῃ
κἄθε Ξενοφῶν καὶ Πλάτων.

—

Βουλευτὴν ψηφίσετέ με
καὶ 'στὰ μοῦτρα φτύσετέ με,
ἂν τοὺς λογοκλόπους πάντας
δὲν τιμήσω μ' ἀνδριάντας,
κι' ἀριλούτιμος ἂν μείνω
κι' ἕνα Ἑλληνικὸ πρωὶ
ἀνδριὰς κι' ἐγὼ δὲν γίνω
δίχια τοῦ Κοραῆ.

—

(Τοιαῦτα προσερώνησιν ὁ Φασουλῆς σοφὰ
καὶ τζούτρεψε κρυφά,
πρωτοῦ κανεὶς τὸν συγχαρῇ ἀπ' τοὺς κι' ἄλλο φίλο,
γιατὶ πολὺ 'φοβήθηκε νὰ μὴ δουλέψῃ ξύλο.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Εἶδες τἀκέφαλε κιρμί, βρὲ Περικλῆ κεφάλα,
αὐτὸ ποῦ 'βρῆκαν χθὲς προχθὲς εἰς τὴν Λειψοκυτάλα ;

Π.—Τώδα μὲ φράκιν, Φασουλῆ, κι' εὐθὺς ὀπισθοχώρησα...
Φ.— Τὸν εἶδες ; τὸν ἐγνώρισες ; . .
Π.— Ἀμέσως τὸν ἐγνώρισα.
Βεβαίως εἶναι σπιλατὸς ἀνθρώπινες ὁ τάλας,
παραληφθεὶς ἀκέφαλος ἐκ τῆς Λειψοκυτάλας,
ἀδίκως δὰ σκοτίζεται μὲ τόσας ἀνακρίσεις
ἡ κεφαλὴ τῆς Θέμιδος, ἀνοικτομματας πρώτης,
κι' ἂν τὸν κυττάξῃς, Φασουλῆ, καὶ σὺ θὰ συμφωνήσῃς
πῶς εἶτε Γιάννης λίγεται, Κωστῆς καὶ Παναγιώτης,
εἰς συγχρονόν μας ἄνθρωπον ὁ σκελετὸς ἀνήκει
καὶ θὰ σὲ πείσῃ φρήκη.
Φ.—Κι' ἐγὼ, καῦμένε Περικλῆ, δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου
γιατὶ προχθὲς δὲν ξέρω πῶς μοῦ 'φάνηκε μπροστά μου
πῶς εἶδ' ἀκέφαλο κιρμί, κι' ἐπῆγα πρὸς τὰ πίσω,
ἀλλ' ὕστερα προχώρησα πεῖσ' εἶναι νὰ γνωρίσω.
Τρίμων τὸν ἐψηλάφησα... ἐμόριζε σπουδή
κι' εἶχε σὲ μιὰ κουμπότρυπα ἐλπὶς ξερὸ κλαδί,
ἀκόμη μὲς 'στὸ στῆθος του ἐκόχλαζε φωτιά,
ἐρούσκωναν κι' ἡ τσέπαις του γεμάταις μὲ χαρτιά,
πρὸ πάντων ἀπὸ σχίδια σοφὰ συνδυασμῶν
κι' ἀρχαῖα περισσεύματα Προϋπολογισμῶν,
μεταρρυθμίσεις θαυμαστὰς κι' ἀναδιοργανώσεις,
καὶ σὰν κορμὸς ἐστέκετο πρησμένος ἀπὸ γνώσεις.
Τὸν ψηλαφῶ καὶ δεύτερον, κι' ἰλιγγιῶ καὶ ῥίττω
ἐμπρὸς 'στὸ φόρεμα τῆς σπουδῆς καὶ τῶν μεγίστων..
σὰν Μακεδὼν Ἀλέξανδρος ἐφαίνετο πῶς ἦτο,
σὰν Καῖσαρ, σὰν Πομπήιος, σὰν ὅ,τι θέλεις 'πές τον.
Μεγάλος κόσμος καὶ μικρὸς ἐβάδαινε κοντά του,
ἀλλὰ καθὼς κατήντησε κανεὶς δὲν τὸν ἐγνώριζε,
μηδὲ γιὰ τὸ περίσσευμα καὶ τάλλα θαυμαστά του
παιᾶνας κι' ὕμνους Δελφικοὺς κανεὶς ὑπενθυμοῦσε,
κι' ἐγὼ δακρύζων ἔλεγα πρὸς ἕνα κι' ἄλλον φίλον :
«τὸν δάκτυλόν σου θὲς ἐδῶ 'στοὺς τύπους τοσων ἥλων
κι' ἂν οὗτος εἶναι λίγες μου ὁ γίγας τῶν συγχρόνων,
ὁ καταλύων τὸν ναὸν ὡς ποῦ νὰ 'πῇς κρημνίζει
καὶ τοῦτον ἀνακαλοῦμεν εἰς τρεῖς ἡμέρας μόνον
χωρὶς κανένα ἔξοδο μηδὲ γιὰ κεραμίδι.»
Κι' ἐνῷ κορμὸς ἀκέφαλος ἐκύτταζα πῶς ἦτο
ἐκ τῆς πολλῆς τρομάρας μου, βρὲ Περικλῆ, μ' ἔφάνη
πῶς δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βιαίως ἐκινεῖτο
σὰν νἄθελε συνδυασμοὺς Βουλευτικοὺς νὰ κάνῃ,
κι' ἐγὼ τὸν πρῶτον Καίσαρα προσβλέπων τῶν Καισάρων,
ποῦ τώρα ῥίπτεται τροχὴ 'στὰ στόματα τῶν γλάρων,
μονάχος ὑπατρεύλισα νὰ μὴ μ' ἀκούσουν κι' ἄλλοι :
«τί κρῖμα πούμαστε κι' αὐτοὶ κορμὶ χωρὶς κεφάλι.»
Κι' ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς κάτι τι μοῦ πίγει
κι' ἀκέφαλα φαντάσματα μ' ἐκύκλωσαν φρικτά,
καὶ τὸ ξερὸ τσερβέλο μου θαρροῦσα πῶς θὰ φύγῃ
καὶ μὲ τὰ δυὸ τἀχέρια μου τὸ 'κράτησα σφιχτά,
ἀλλοιῶς κι' ἐμὲ' ἀκέφαλον θὰ μ' ἔβλεπες κοντά σου
καὶ τότε πιὰ γιὰ σίγουρα δὲν θἄσουν 'στὰ σωστά σου,
καὶ δημοσίᾳ θἄλεγες καὶ μόνος σου καὶ μ' ἄλλους
πῶς διατρέχουμεν καιροὺς κι' ἡμέρας ἀκεφάλους,
καὶ μήτε θἄβρισκας ποτὲ 'στὴν γῆν τῆς Ρωμηοσύνης
σὰν τὸ δικό μου κούφαλο κατραπακιὰς νὰ δίνῃς.
Π.—Μὰ θἄμενε τοὐλάχιστον ἡ ράχη σου, σαλιάρη,
καὶ γυρισέ την γιὰ νὰ φᾷς τὸ τακτικό στηλιάρι.

—

Ὁ Χρῆστος Ζαρκοπανούλος, ποῦ τὸν κοσμεῖ νεότης
μακρὰς μελίτης καὶ σπουδῆς καὶ μόχθων συνεχῶν,
ἀνηγορεύθη κατ' αὐτὰς Ἀσκληπιοδὴς πρώτης
λίαν καλῶς, ὡς ἄριστον τῶν κόπων του τυχών.

Τυπογραφεῖον Χιώτη. νέος παντοῦ ρυθμὸς—δρόμος πλατὺς τοῦ Σίνα καὶ τέσσερ' ἀριθμός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκαθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει :
δὲν θὰ πληρώνῃ ὅτ' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη
τοῦ Μάρτη.

Δηὸ καὶ πεντακόσα
καὶ συμβάντα τόσα.

Ἡ Πατρὶς ἡ προσφιλὴς κι' ὁ πολίτης Φασουλῆς.

—

(Ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς, ὁ λάτρης τοῦ καλοῦ,
εἰς τὸ δυσπρόσιτον βουνὸν ἀνέβη τοῦ *Τρελλοῦ*.
Βροντὴ κι' ἀστραπὴ γύρω του, καὶ μαύρη καταιγὶς
μυᾶται μὲ τὰ πνεύματα παντοδαπῶν ἀνέμων,
καὶ βρυχηθμὸς ὑπόκωφος ἀνέρχετ' ἐκ τῆς γῆς,
κι' ἐκεῖνος πέφτει μπρούμυτα παραλαλῶν καὶ τρέμων.

—

Καὶ φάντασμα κατέλευκον ἐντὸς πυκνῆς νεφέλης
εἰς τὸν *Τρελλὸν* ἐφάνη,
κι' ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ ἐν μέσῳ τῆς θυέλλης
'στὸν πρῶτο μπιγλιβάνη.)

—

ε 'Εγὼ μαι ἡ πατρὶς Ἑλλὰς
κι' εἰς σὶ τὸν μέγαν νοῦν
προσφέρω νέας ἐντολὰς
εἰς χάρτην κυανοῦν.

—

Ἂν ὄντως θέλῃς πρόοδον καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἄλλο μὴν ἔχῃς εἴδωλον παρὰ τὸ κόμμα μόνον.

—

Ἀνεξαρτήτους μὴν ἀκοῦς καὶ εἰσιοὺς σαχλαμάρας
καὶ μὴ 'στὴν κουταμάρα σου προσθέσῃς κουταμάρας.

—

Γιὰ νἄσαι ἀνεξάρτητος κι' ἀπὸ τὸν ἑαυτό σου
πάντα τὸ κόμμα δούλευε μὲ τἀζημίωτό σου.

—

Αὐτὸ καὶ μόνον λάτρευε σὰν Ἕλλην νουνεχὴς
ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου κι' ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς.

—

Ἀπὸ τὰ τζάκια τὰ τρανὰ ποτὲ μὴν τὸ σαλέψῃς.
ἀλλέως δὲν θ' ἀξιωθῇς καμμιὰ φορὰ νὰ κλίψῃς.

—

Μὴ ζήτει γνώμας σήμερον κι' ἀνεξαρτήτους κρίσεις,
ἀλλέως δὲν θ' ἀξιωθῇς νὰ ψευδομαρτυρήσῃς.

—

Εἰς ἀερολογήματα ταύτια σου μὴ τεντώσῃς,
ἀλλέως δὲν θ' ἀξιωθῇς κανένα νὰ σκοτώσῃς.

—

Σὰν ψηφοφόρος γνωστικὸς μὴ χάνῃς τὸν καιρό σου
μὲ νέας πολιτείας,

ἀλλέως δέν θ' ἀξιωθῇς νὰ κάνῃς τὸ νερό σου
εἰς δρόμους καὶ πλατείας.

—

Εἰς Κέντρον Ἀνεξαρτησίαν ποτὲ μὴν ξενυχτίξῃς
γιὰ νὰ μὴ νοιώσῃς γρήγορα πρὸς κέντρα πῶς λακτίζεις.

—

Ἄφινε τέτοιαις μάζωλαις καὶ τέτοιαις κακαρίκκις
στὸν κάθε κουτομάγκα,
καὶ θἄναι πιὸ καλλίτερα νὰ σὲ κιντρίσουν σφῆκες
παρὰ τῶν Κέντρων λόγια.

—

Στῆς ὥρας ταύταις τῆς κακαῖς καὶ τῆς συφοριασμέναις
φίλα ποδάκις τῶν ἀρχηγῶν κι' ὅς εἶναι καὶ βρεγμένα.

—

Στοῦ κομματάρχη τὴν ποδιὰ θὰ 'βρῇς τὴν προστασία σου
καὶ θὰ φυλάξῃς καθαρὴ τὴν ἀνεξαρτησία σου.

—

Ὅταν ὁ νόμος δὲν μπορῇ νὰ γίνεται κουρέλι
τὴν ἀνεξαρτησία του κανένας τί τὴν θέλει;

—

Μὲ κόμμα μόνον ἐτιμᾶς τὴν ἀνεξαρτησία
καὶ νοιώθεις τί σοῦ γίνεται καὶ μπαίνεις στὴν οὐσία.

—

Ὅταν ἀπὸ Συντάγματα καὶ νόμους ἐξαρτᾶσαι
ποτέ σου ἀνεξάρτησος πραγματικῶς δὲν θἄσαι.

—

Ἀπεναντίας φαίνεσαι πῶς εἶσαι δοῦλου φύσις,
ὅταν τοῦ νόμου τὰ δεσμὰ δὲν εἰμπορῇς ν' ἀρήσῃς.

—

Στοὺς κομματάρχας τοὺς κλεινοὺς μὴ γίνεσαι ἀγνώμων,
αὐτοὶ μᾶς ἐλευθέρωσαν ἐκ τῶν τυράννων νόμων.

—

Τοὺς Ἀρμοδίους λάτρευε καὶ τοὺς Ἀριστογείτονας,
ποῦ τὰ σπαθιὰ των ἔκρυψαν σ' Ἐλησᾶς καὶ σὲ Κερδύρα
κι' ἀνεξαρτήτους σήμερα σᾶς ἄφησαν ἀχίτωνες
καὶ κτίζετε ψηλὰ φωλιαῖς καθὼς τὰ χελιδόνια.

—

Αὐτοὶ πληρώνουν ἀκριβὰ τοὺς κόπους τοὺς ἀτρύτους,
ἀλλ' ὅμως πήγαινε ν' ἀκοῦς καὶ τοὺς ἀνεξαρτήτους.

—

Γιὰ νὰ ξεχνᾷς τοὺς πόνους σου καὶ κάθε σου μεράκι
ἄκου καὶ τὸν Γιννάδη, ἄκου καὶ τὸν Μακράκη.

—

Περνᾷς καλὰ τὴν ὥρα σου, ἀκοῦς καὶ ρητορεῖα,
γεμίζει καὶ τὸ στῆθος σου ἀπὸ φιλοπατρία.

—

Μὰ καὶ τὸν Βακαλόπουλο νὰ πέρνῃς καταπιδι
κι' εἰς ὅλους ἀναθέματα νὰ σκούζῃς θηριῶδη.

—

Ἀλλ' ὅταν φθάσῃ ὁ λαμπρὸς καὶ πάνδημος ἀγὼν
τῶν νέων ἐκλογῶν,
τότε θυμήσου τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία σου
σὰν ἀληθὴς πολίτης,
κι' ἀμέσως βράσε, Φασουλῆ, τὴν ἀνεξαρτησία σου
καὶ ρούφα τὸ ζουμί της.

—

Καὶ 'στοὺς πολίτας φώναξε: «γενναῖοι συμπολίτκι,
'στὰς κάλπας ἀνεξάρτητοι ἀνεξαρτήτως ἔτε,
ὅλοι τῆς πρώτης μας σκλαβιᾶς ἂς πλύνωμε τὸν ρύπο
κι' ὅποιος ἐλεύθερος Ρωμηὸς δὲν εἶναι γιὰ τὸν τύπο,
μὰ θέλει ἀνεξάρτητον νὰ δείξῃ χαρακτῆρα
ψῆφον ἂς δώσ' εἰς ἱκανὸν Ἐθνάρχην καὶ Σωτῆρα.

—

«Ὡς σήμερα 'στὸ ρεμπελιὸ μὲ τούτους συνειθίσαμε
κι' ἀργάσαμε τὸ ὄλεθρ μας καὶ ντοῦρο σκυλοπίτσι,
μὲ τούτους εἰς τὰ γράμματα τῶν νόμων ἀπιθήσαμε
καὶ θἄναι κρῖμα 'στὸ Θεό νὰ τοὺς ἀρήσωμ' ἔτσι.

—

«Κι' ἂν βγάζαμε τὸν σβέρκο μας ὡς τώρα, πατριῶται,
πῶς σὶ κανέναν ἀρχηγὸ δὲν σκύβομε κεφάλι,
πρίπει θκρρῶ νὰ λέγωνται κι' ἀστεῖα πότε πότε
γιὰ νὰ γελοῦμε κἄπιτε σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι.

—

«Καλλίτερ' ἀνεξάρτητοι μ' Ἐθνάρχας καὶ Σωτῆρας
τὰ κῶλα νὰ τινάξωμεν ὡς ἔρκεια τῆς μοίρας,
παρὰ νὰ μὴ γνωρίσωμεν ποτὲ τὴν ἀσιτίαν
'στῶν νόμων ὑποκείμενοι τὴν φαύλην δεσποτείαν.»

—

Αὐτά, πιδί μου, νὰ τοὺς 'πῇς καὶ ψάλε νικητήρια
καὶ σπάξε κεραλιὰ πολλῶν καθὼς καὶ πιεστήρια.

—

(Ταιαῦτα εἶπεν ἡ Πατρὶς κι' ἀστράπτουσα ἐχάθη
πρὸς τοὔρανοῦ τὰ βάθη,
κι' ὁ Φασουλῆς παραλαβὼν τῶν ἐντολῶν τὴν πλάκα
τὰς ἔδειξε περίτρομος 'στὸν Περικλῆ τὸν βλάκα,
καὶ ταύτας ἀναγραψάντες ἐντὸς πλακὸς χρυσῆς
σὰν νέοι Μωϋσεῖς
τοῦ νεωτέρου Ἰσραὴλ κατέχησαν τὰ πλήθη
κι' ἀπέμειναν αὐλόντας 'στὰ πάτριά των ἤθη.

Ἀμαξάδες ἀπεργοῦντες καὶ πολλαῖς δουλειαῖς μὲ ξούνται.

—

Κι' εἶπε 'στοὺς καροτσέρηδες ὁ Βούλτασος τολμηρίας:
«ἀπαγορεύεται σταθμὸς εἰς ὅλας τὰς Πλατείας
κι' ὅλοι σας ἀπὸ σήμερα ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
τὸ νούμερό σας θἄχετε σ' ἕνα μικρὸ σακκοῦλι,
καὶ θὰ διατιμήσετε τὸ κάθε σας ἀγῶγι,
κι' ἂς λείψουν σᾶς παρακλῶ τρεχάματα καὶ λόγοι.»

—

Κι' εἶπαν οἱ καροτσέρηδες 'στὸν κὺρ Διευθυντή:
«μὴν κάνῃ πατριντί,
καὶ ἐντὸς ἡ καρότσας μας θὰ στέκουν καρσοῦλι
σὲ καθεμιὰ Πλατεῖα,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα δὲν βάζομε σακκοῦλι
χωρὶς καμμιὰν αἰτία.»

—

Εἶμαι κεφαλεθραύστης τὸ ρόπαλόν μου πάλλων
καὶ' ὅλων τῶν κρανίων ἀπίστων ἀντιπάλων.

Κι' ὁ κύριος Διευθυντὴς ἐρώναξε ἐμπέρ μπάκο!
θὰ βάλετε τὸν σάκκο»
κι' εἶπαν οἱ καροτσέρηδες «ὅὄν βάζομε σακκί,
ἀλλέως ἀπεργία,»
καὶ πάνε 'στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ τρέχουν βιαστικοὶ
κι' εἰς ἄλλα Ὑπουργεῖα.

—

Ἀλαλαγμὸς ἀκούεται: «ὡς πότε πάλληκάρια;
τράχηλας καροτσέρηδων σακκὶ δὲν ὑποφέρει,»
χαρούμενα καὶ τέλεγα μασοῦν τὰ χαλινάρια
γιὰ τοῦτο τὸ χαρμόσυνο καὶ ζαφνικὸ χαμπέρι.

—

Ἐκκυταχθήκαν τρυφερὰ ντουσοῦδες καὶ καράδες
καὶ ζηλευταῖς φορέδες,
κι' ὅλους τοὺς δρόμους γέμισαν μὲ φρέσκαις καβαλίνες,
ὁποῦ φανῆκαν σὲ πολλοὺς Ἐγγλέζικαις στερλίνες.

—

Καρότσα δὲν ἀπέμεινε 'στὴν θέσι της καμμία,
τέτοια χιλιαντρίζουν,
κι' εὐθὺς ἀπὸ τὰ τέσσερα τῆς πόλεως σημεῖα
τὰ καμουτσίκια τρίζουν,
κι' ἀπὸ παντοῦ κατρακυλοῦν τῶν ἁμαξῶν τροχοὶ
καὶ τὸ κλεινὸν Πτολίτθριον μὲ γδούπους ἀντηχεῖ.

—

Τρέχουν τἀμάξια τὰ παληὰ μαζὶ μὲ τὰ καινούρια
καὶ 'στὸ Πανεπιστήμιον βροντῶντα στόματοῦν,
καὶ λίγει κἄποιος ἁμαξᾶς «ἐμπρός, παιδιά, 'στ' ἀχούρια
ἀρχαῖοι καροτσέρηδες τοὺς νέους χαιρετοῦν,
κι' ἀνάθεμά τον τρεῖς φορὲς ἐκεῖνον τὸν βερέμη,
ποῦ πάσῃ τώρα γκέμια.

—

Κι' ἔβλεπε τὰ γενόμενα ὁ κάθε πατριώτης,
ὅταν κι' ὁ Μιστριώτης
ἀκούσας τὰς ποδοβολὰς 'στὸ Φλογερὸ Καμίνι
κι' ἴδων πῶς πάλιν ἀπεργοὶ λυσσαμενοῦν φιλίριδες,
κι' ὑπὲρ ἐκείνων ἔσπευσε τὸ στῆθος νὰ προτείνῃ,
ἀλλ' ἔμαθε μὲ λύπην του πῶς ἦσαν καροτσέρηδες.

—

Καὶ κρὰ καὶ κροῦ καμουτσικιαῖς, καὶ μιὰ καὶ δυὸ μὲ φούρια
ἐξέζεψαν 'στ' ἀχούρια,
κι' ἐρήμωσεν ἐδέσποζεν εἰς τὰς ἰωσηφάνους
καὶ στιβαγμένους ἔβλεπες 'στὰ κάρρα καὶ 'στῆς σαύσταις
τοὺς Κόντε-Ρεπκνόκηδες καὶ τοὺς Μεγκλουσιάνους,
κι' ἀσκόνισταις δὲν ἔμειναν καμμιὲς Κοντέσσας φούσταις.

—

Κι' ἂν πόνει γέννας ἐσφιγγαν καμμιὰ τρανὴ κακκώνα,
ὅπου Θεὸς φυλάξοι,
καὶ σοῦλιγναν εἰς τὴν μαμμὴ νὰ πᾷς γιὰ τὴν λοχώνα,
δὲν εὕρισκες ἀμάξι.
Μὰ καὶ κηδείαις μερικαῖς ἐπῆγαν πεδαρόδα
χωρὶς οἱ φίλοι τῶν νεκρῶν νὰ φᾶνε καροτσάδα.

—

Ὅμως οἱ καροτσέρηδες 'σταθῆκαν τυχεροὶ
κι' ἡμέρα ἐξημέρωνε Τετάρτης βροχερή,
κι' ἐξέπλωνε πρωτοφανὴς κατακλυσμὸς καὶ νίλα
χρονίας ρυπαρότητας,

καὶ στέρφη περιεγγητῶν ἐπλάκωσαν ποικίλα
νὰ ἰδοῦν τὰς ἀρχαιότητας.

—

Καὶ μόνοι των 'κουβάλησαν τοῦ ταξειδιοῦ τῆς τσάντες
κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ 'γινῆκαν ὅλοι λοῦτσα,
κι' ἐπῆγαν ἀποστολικῶς γιὰ νὰ βροῦνε λεκάντες
κι' ἀκτυγιὲς τῆς πόλεώς των 'στῆς λάσπας πλάτσα πλεύ-
[τσα.

—

Β'

'Από κρότους δὲν κινεῖται τῆς κινήσεως ἡ γῆ...
τί πεζότης κι' ἀνδία !..
ἐρίψυγαν καὶ τῶν κομμάτων οἱ μεγάλοι ἀρχηγοὶ
γιὰ νὰ πᾶν περιοδεία,
μὰ κανένας καροτσέρης δὲν 'σηκώθη 'στὸ πόδι
καὶ δὲν εὕρισκαν καρότσα τὰ μπακοῦλα των νὰ πάρη.

—

'Αλλ' οἱ φίλοι των προθύμως τὰ 'φορτώθηκαν 'στοὺς ὤμους
κι' ἔτρεχαν μ' αὐτὰ 'στοὺς δρόμους,
καὶ πεζοὶ παρκιλοῦθουν πρῶτοι, δεύτεροι καὶ πρῶτοι,
κι' ὁ λαὸς ἐχειροκρότει.

—

Ἐρημώσεως ἀγρίας βασιλεύει μαύρη φρίκη,
δὲν κροτεῖ τὸ καμουτσίκι,
τετραπτέρυγων καὶ δικτέρυγων δὲν αἰσθάνεσαι σεισμόν,
ἵππων ἀκαμπαντοπόδων δὲν ἀκούεις καλπασμόν,
μήτε βάρδα 'μπρὸς κανένα, μήτε πρόσταγμα φωνῆς,
μήτε μὲ καρότσας ρόδες δὲν πλακόνεται κανείς.

—

Ἕνα μαῦρο σακκουλάκι τὴν γαλήνην μας μαυρίζει
κι' ἄλλκις πίνομε χολαῖς,
καὶ πολλὰ γιὰ τὸ σακκοῦλι κατὰ φρίνα μερμηρίζει
κι' ὁ πολίτης Σακκουλές.

—

Τάχα πῶς τὸ σακκουλάκι 'στῆς Εὐρώπης θὰ φανῇ
τὰς μεγάλας διανοίας ;...
χαλαρόνονται καὶ φεύγουν καθενὸς οἱ χαλινοὶ
σὰν τοῦ κράτους τὰς ἡνίας,
κι' ὁ καθεὶς τῶν Φιλελλήνων τὸ σακκὶ βαρέως φέρει
κι' οὔτ' οἱ μάγκες δὲν φωνάζουν ἐβάρα 'πίσω καροτσέρη».

—

Γ'

Ἡ κεντρικὴ Διεύθυνσις φρουρεῖτ' ἐξ ὁπλιτῶν,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Πρόεδρον τῶν Ἀμαξηλατῶν,
ποῦ κι' εἰς χεροὺς τοῦ Παλατιοῦ μὲ φρᾶκο παρευρίθη,
ἐπὶ ποινῇ τὸν ἔστειλαν εἰς τὸν Εἰσαγγελέα,
πλὴν μετ' ὀλίγον ἀπ' ἐκεῖ ἐλεύθερος ἀρέθη
κι' εὐθὺς οἱ καροτσέρηδες τὸν κάνουν Βασιλέα.

—

Καὶ λύσαντες τοὺς χαλινοὺς τῆς πειθαρχίας τότε
'στὴν Δημαρχίαν ὥρμησαν πανίσχυροι ὁπλῖται
μετ' ἀστροπεδοντῶν,
κι' ἐλάλησαν τὰ στόματα ρητόρων ἀμαξάδων
περὶ τῶν Δεληγιαννήων, περὶ τῶν Μεταξάδων,
καὶ τῶν Διευθυντῶν.

—

Κι' ὡρκίσθησαν ὁμόφωνα ποτὲ των νὰ μὴ ζεύουν
κι' ἀλλεδαπούς κι' ἡμεδαπούς 'στὰ πόδια νὰ τοὺς ρίψουν,
κι' εἰ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν νὰ γίνουν μὲ τὸ ζόρι
μεγάλαι πεζοπόροι.

—

Κι' ἀφοῦ συρίνους κερκυνοὺς ἐχάλκευσαν ἐκεῖ
'στὸν Βεΐλτσο ξεκηρύξαν νὰ 'ποῦν γιὰ τὸ σακκί,
καὶ τοῦπαν κι' ἂν τὸ βάλουνε πῶς σίγουρα δὲν βγαίνει
κι' ὁ Βεΐλτσος τοὺς ἀπήντησε πῶς τόχουν καὶ 'στὴν Βιέννη.

—

Μὰ τὰ καῦμένα τάλογα στρωμένα μὲς 'στ' ἀχεῦρι
σκυφτὰ καὶ κλαίοντα κι' ἄχυρο ἐτρώγαν μὲ χουζεῦρι,
ἐτίναζαν τῆς χαίτας των, 'κουνοῦσαν τῆς οὐρᾶς,
καὶ γιὰ τοῦ Βεΐλτσου τὸ σακκὶ κευδέντζαζαν γλυκά,
κι' ὅλα τὸν εὐχαρίστησαν μὲ τρεῖς ἀναφορᾶς,
γιατὶ μὲ τοῦτο 'γλύτωσαν ἀπὸ τὰ λογιστά,
κι' ἀνάσαναν προσωρινῶς ἀπὸ τὸ μιροδοῦλι
καὶ Θεοῦ 'σχωρέσαι 'φώναξαν τοῦ Βεΐλτσου τὸ σακκοῦλι.

—

Περὶ τῶν καροτσέρηδων παράλατα γινικὴ,
κι' ὅταν κανεὶς τοὺς ἔλεγε γιὰ τοῦτο τὸ σακκὶ
εὐθὺς τοὺς ἐπερίχυνε κρύος ἱδρὼς καὶ φρίκη,
κι' ὀλίγου δεῖν μπαγλάρωμα θὰ 'πάσχιζε περίσσι
κι' ἕνας ἀσίκης γαλατᾶς ἀπὸ τὸ Λοιδωρίκι
γιατὶ 'πυλοῦσε φανερὰ γιαεῦρτι σακκουλίσι.

—

Καὶ τοῦ Σχιλιτοῦ μικρὰ παιδιὰ ἐπίταζαν τὴν σάκκα
κι' ὁ κόσμος εἰς ἀνάθεμα τῶν σάκκων ἐξερράγη,
κι' ὁ Φασουλῆς δὲν ξέρει πῶς θυμήθηκε τὸν Σάκκα,
τὸν οἰνοχόον τὸν γνωστὸν τοῦ Πίρση 'Αστυάγη.

—

Κι' ἐτραγουδοῦσι μόνες του «πάρε καρότσα κι' ἔλα,»
κι' ὅταν ἐκύτταζε σακκὶ σὰν πελαδὸς ἐγέλα,
κι' ἔπῆρε τὴν γαϊδάρα του, ἀρριγώσαν κατ' αὐτάς,
καὶ τὴν ἀκριβονοίκιασε 'στοὺς περιηγητάς.

—

Καὶ ρεῦμα συζητήσεως ἐρρόχθει κι' ἐξωγκοῦτο
καὶ πάντες συνεσκέπτοντο πῶς τὸ σακκοῦλι τοῦτο
κάθε αὐρίος ἱστορικὸς 'στὸ μέλλον θὰ τὸ κρίνῃ,
καὶ μαῦρον σάκκον κι' ἡ Πυτρὶς ἐφόρισε κι' ἐθρήνει.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γουτάκης ὁ Κυριάκος, ἐκ τῶν γνωστῶν ἐμπόρων,
ἐκχάτως ἐμνηστεύθη τὴν Ἄνναν τὴν Μηνάτη,
κόρην προτερημάτων πολλῶν καὶ διαφόρων
κι' εἰς χάρτας εὐωνίας καὶ βαλκετὸ κομμάτι.
Κι' ἔδιει γιὰ τὸν Κυριάκο καὶ τὴν κυρὰ τὴν Ἄννα
εὐχήθημεν στερέωσιν καὶ τούραννοῦ τὰ μάννα.

—

Περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς πολιτιστικῆς
τῆς τῶν ἀρχαίων λαλιᾶς καὶ γλώσσης κλασικῆς,
μελέτημα προκύπτουν καὶ νίον βιβλ. λίμα
κι' ἀπὸ τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ ἀναγνωσθὲν τὸ βῆμα.
Μίμης Ἀναστασόπουλος ὁ συγγραφεὺς καλεῖται,
ὅστις τῆς γλώσσης τὴν ἀκμὴν περὶ πολλοῦ ποιεῖται.

—

Λακκωνικῶν ἰθίων τὰ μάλα περίεργων
αὐλάκειον βιβλίον,
καὶ τῆς Εὐαγγελίας Καπετανάκου ἔργον,
χάρν πλέξης ἐγκλείον.
Ἐκεῖ καὶ μαοιλόχια περίφημα τῆς Μάνης
κι' ἄλλα πολλὰ τραγούδια μὲ στίχους ποῦ τὰ χάνεις.

—

Ἡ Ἀδελφότης ἐν Χριστῷ, προκύπτουσα εἰς πίστιν
τῶν πεπραγμένων ἔκθεσιν ἐξέδωσε καλλίστην.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δίκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαρτίου ἐνδεκάτη,
γαυριοῦν οἱ Καρδονάτοι.

Ποῦντος πεντακόσα τρία
κι' ἐκλογὴ σαχλὴ καὶ κρύα.

Οἱ τοῦ κράτους 'Οδοιπόροι μὲ βαγόνια καὶ βαπόρι.

—

('Ο Πιρικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς μέ ρκσσ' ἀσκητικὰ
συνομιλοῦν περίλυποι ὀλίγον τραγικά.)

—

Π.—Ποῦ τρέχουν οἱ Διόσκουροι τοῦ κράτους 'Οδοιπόροι
κι' οἱ δυὸ μας λιμαδόροι ;
Φ.—Τὰς Ἐπαρχίας κατ' αὐτὰς ἐπῆρανε πηγάνα
καὶ τρίφουν ὅλους τοὺς πιστοὺς μὲ τούραννοῦ τὸ μάννα.
Π.—'Ο μέγας νοῦς ἀκίνητος καὶ στάσιμος δὲν μένει
καὶ γιὰ κουβέντα φαίνονται κι' οἱ δυὸ φαρμακωμένοι.
Φ.—Τί θέλεις ; φρίκην μ' ἔφεραν τὰ σεβαρὰ των βλέμματα,
τὰ σεβαρὰ των πρόσωπα, τὰ σεβαρὰ των ψέμματα,
καὶ τῆς σοφῆς καὶ σεβαρᾶς φαλάρας των αἱ τρίχες...
καὶ σὺ νεμίζω μετ' αὐτῶν συνομιλίαν εἶχες.
Π.—Τὸν ἕνα πρὸς τὴν Τρίπολιν τὸν εἶδα νὰ πηγαίνῃ
καὶ τῶν πιστῶν 'Αρκάδων του νὰ προσφωνῇ τὰ πλῆθη,
ὁ δ' ἄλλος ὁ περίφροντις 'στὸ Μασελόγγι μένει
καὶ μὲ τὴν ρητορείαν του παθίνοντας κι' εἰ λίθοι.
Κι' οἱ δυὸ σὰν κοῦρμοι φαίνονται ρητορικὴ γεμᾶτοι...
Φ.—'Ακούω κρότον...ἔρχονται...μᾶς πλησιάζουν... νάτοι.

—

(Καθέλα ὁ Τρικούπης σ' ἕνα χρυσὸ μισχάρι
σιμόνει πρὸς τοὺς δύο καὶ μόνος του παρλάρει.)

—

Τρι.—Βλέπεις τοῦτον μου τὸν μίσχον τὸν πολύτιμον καὶ χρυ-
[σοῦν,
ποῦ γῆ' αὐτὸν οἱ παλιο-Φράγκοι 'στὸ βριείδι μᾶς λυσσοῦν ;
Τοῦτος ἦτο πρὸ καιροῦ
μόνον ὄνειρον γλυκύ,
καὶ Σωτῆρος σοβαροῦ
σοβαρὰ πολιτική.

—

Βλέπεις τοῦτο τὸ μισχάρι τὸ πολύτιμο καὶ χρυσό,
ποῦ δὲν ἔμεινε μισό ;
'πὶς καὶ 'πὶς ἀπειραγώθη, μοῦ τάρπαναν ὄγκως βάρος,
μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοῦτο ἔχω γίνει μπακαλιάρος.

—

Χαμηλώσαν οἱ γιακάδες τοῦ Σωτῆρα τοῦ καψούλη,
ὥρεψεν ἐμισησάν με καὶ θεράποντες καὶ δοῦλοι,
μοναχὸν εἰς τὰς ἐρήμους σὲ παράτησαν οἱ φίλοι,
τῆς πιστῆς σου Βασιλείας ἐσφραγίσθησαν τὰ χείλη,
καὶ τὸ γαῦρον ὅμως "Αστυ σ' ἀπεκήρυξεν ὡς φίλον
ὄγκως ἕνα νὰ σοῦ δώσῃ τριαντάφυλλον μὲ φύλλον,

ἐνῷ σὺ τοῦ ξεφωνίζεις «ἴλλα πάλιν προσφιλὶς
τοὺς θριαμβους μου νὰ λίς.»

—

Ὁ κυθεὶς ἀλλαζει φύλλον καὶ τὸ πᾶν μαραίν' ἡ λήθη,
μετεβλήθησαν τὰ πάντα κι' ὁ Ζηλιώτης μετεβλήθη,
κι' ὁ Σωτὴρ ὁ φουσκωμένος
στέκεται πρὸς ὅλους ξένος,
καὶ τὴν **Νίαν Ὥραν** βγάζει μετὰ τοῦ Παναγωτίδη
ποῦ μονάχα νὰ τὸν ἴδῆτε θὰ σας πάῃ ριπιτίδι.

—

Στὸ καλό μου Μεσολόγγι μ' ἕνα δῶρο φίλους πῆγα
νὰ σηκώσω μπαϊράκι,
μὰ κανένας δὲν εὑρέθη νὰ μὲ πῇ κι' ἐμένα Ρήγα
σὰν τὸν μπάρμπα-Θοδωράκη.

—

«Πατριῶται μου, τοὺς εἶπα, εἰς τὸν νέον τοῦτον σκλον
μὲ φωνὴν διπασῶν
ἐξυμνεῖτε τὸν ἱππέα τῶν ἀγρίων Βουκεφάλων
καὶ τῶν μέσχων τῶν χρυσῶν.

—

Ἤθελα μὲ τὰ κανόνια τὴν Εὐρώπη νὰ τρελλάνω,
ἀλλὰ τί μπορῶ νὰ κάνω,
σὰν μὲ κόβουν μὶς 'στὴ μίση Μπακαλόπουλοι δασκάλοι,
Ράλληδες καὶ Θεοδωρίδες, ποὺ δὲν ἔχουν ντίπ κεφάλι ;

—

Συμπατριῶτκι φίλοι, ἐφώναξα ξανά,
ἐχθῆτε με μὲ βόγκα, μ' ἐλπατὲ καὶ μ' Ὡσανά,
κι' ἐγὼ σας βεβαίνω 'στῶν ἐκλογῶν τὴν πάλην
πὼς οἱ συνδυασμοί μου θὰ θριαμβεύσουν πάλιν
πρὸς δόξαν κι' εὐτυχίαν τοῦ σωρρονοῦντος κόσμου.
ἂν καὶ κανεὶς δὲν εἶναι συνδυασμὸς δικός μου.

—

Προκύπτω θαρραλέος τὸ πᾶν περιφρονῶν,
συνδυασμούς 'δικούς μου δὲν θέλω πτυθενά,
δὲν ἔγινεν ἀκόμη οὐδ' ὁ τῶν Ἀθηνῶν
κι' ἀρχίζει καὶ τελειόνει μὶ τὸν Καλλιφρονα.
Ἐκεῖνον ἔχω μόνον κι' ἑνδέκατον καὶ πρῶτον
πρὸς ἴκπληξιν καὶ θάμβος τοσούτων κεχηνότων.

—

Ὑποσχεθῆτε πάντες πῶς θ' ἀποτυμπανίσετε
ὅσους μικρους σὰν φρύσακις φυσοῦν καὶ ξερυσοῦν,
κι' ἔλατε, ψηφοφόροι, καὶ δεῦτε προσκυνήσετε
σὰν παιδες τῶν Ἑβραίων τὸν μόσχον τὸν χρυσοῦν.»

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, κι' ὅμως κανένας ἐξ αὐτῶν
δὲν ἔσφαξ' ἕνα μόσχον γιὰ 'μένα σιτιστόν,
γιὰ 'μένα τὸν Τρικούπη, ποὺ κάθε κασοιδάρη
θὰ 'κοβιζα καβάλα 'στ' ὁλόχρυσο μοσχάρι,
οὔτ' ἔσκασε μπουρλότο γιὰ 'μὲ τὸν μπουρλοτιέρη,
κι' ἦτον ἡ ρέστα κρύα καθὼς τὸ **Κρυονέρι**.

—

Ἐν τούτοις πρὸς τιμήν μου ἀνάψαν μερικὰ
παληοβεγγαλικά,
κι' ἄρχισα νὰ παίκαρδω γιὰ τοῦ λαοῦ τὰς τύχας,
μὰ τῶν πυρσῶν τὸ θειάφι, ποὺ τρὶς ἀναθεμά το,
'στὸν λκρυγγα μου 'μπῆκε καὶ μ' ἔπιασ' ἕνας βῆχας,
ποῦ μοῦκοψε 'στὴ μίση τὸν λόγο τὸν βαρβάτο.

—

Μ' ἐλιχιὲς στεφανωθῆκαν τουρλοῦ τουρλοῦ κεφάλια
καὶ μοῦπαναν τραπίζι μὲ σπάρους καὶ πετάλια,
κι' ἄρχισα νὰ πριπίνω γιὰ τὸν συνδυασμό μου
καὶ γιὰ τὴν **Νέα Ὥρα**,
μα κοκκαλάκι σπάρου καθίζει 'στὸν λαιμό μου
καὶ μοῦκοψε τὴν φώρα.

—

Τί διάβολο συμβαίνει κι' ἐγὼ καλὰ δὲν ξέρω
κι' εἰς τέλος τοὺς σκοπούς μου δὲν εἰμπορῶ νὰ φέρω,
μὰ πάντα θάβγῃ κάτι καὶ κάτι τί θὰ γίνῃ,
που 'στὰ μισὰ μ' ἀφίνει.

—

Π.—Τὸ σοβαρόν του πρόσωπον παραπολύ μ' ἀρέσει.
Φ.—Τί νὰ σοῦ κάνῃ, Περικλῆ...τὸν ἔκοψαν 'στὴ μίση.
Π.— Ἰδὲ τον πῶς μᾶς θεωρεῖ...
Φ.— Θαρρῶ πῶς μας οἰκτείρει.

—

(Ὁ Δεληγιάννης φαίνεται μακρόθεν μὲ κλυστῆρι.)

—

Δ.—Βλέπεις τοῦτο τὸ κλυστῆρι, ποῦ 'στὸ χέρι μου κρατῶ
κι' ἀγερώχως περπατῶ ;
τοῦτο φάρμακον καὶ μόνον, σωτηρία καὶ νεότης,
καὶ μ' αὐτὸ περνῷ τοῦ κράτους ἡ δεινὴ δυσκοιλιότης.

—

Ἐξοχώτατε ντοτόρε, ἄκου ζήτω τῆς ἀγέλης...
εἶσ' Ἔθναρχης, εἶσαι Ρήγας, εἶσαι μπάρμπας,ὅ,τι θέλεις...
νὰ παράτκις, νὰ κανόνια, τρακατρούκαις καὶ τρουμπέταις,
καὶ τοῦ μπάρμπα κάθε τόσο θυμιατίζουν τῆς μπαρμπέταις.

—

Ἡ πατρὶς πρὸς τοῦτο βλέπει τὸ σωτήριόν μου κλύσμα,
εἰς ἐμένα τρέχουν ὅλοι γιὰ νὰ πάρουνε τὸ χρίσμα,
τέτοια δόξα δὲν τὴν εἶδα σὰν καὶ τούτη τὴν φορά,
ὅποιον θέλω διαπαττω,
κι' ὑποκλίσεις καὶ μετάνοιαις δεξιὰ κι' ἀριστερά,
μία, δυὸ, μπούμ καὶ κάτω.

—

Τάδε λέγει Θοδωράκης πρὸς τοὺς φίλους σοβαρός :
« Ὅποιος σήμερα δὲν εἶναι Καρδενάτος καθαρός,
ἀλλὰ ῥίπτκι σὰν φίλος παρδαλὴς διαγωγῆς,
ἀφορίζεται γὶκ πάντα καὶ κηρύσσετ' ἀναγής.

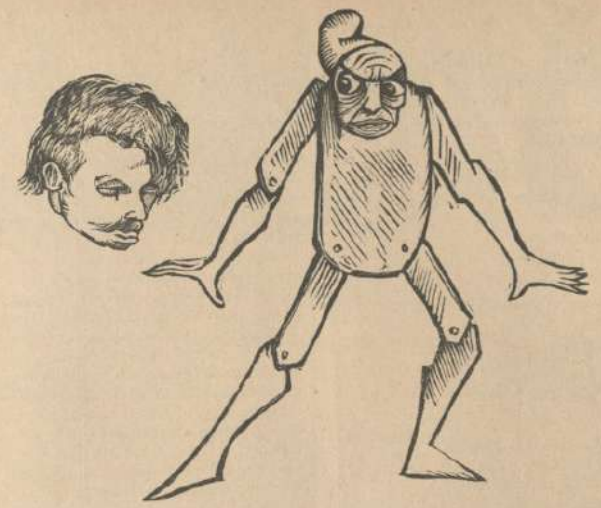
—

« Ὅποιος τὸν σταυρὸν γιὰ 'μένα εἰς τοὺς ὤμους του δὲν αἴ-
[ρει
καὶ δὲν ἔρχεται κατόπιν, τί τοῦ γίνεται δὲν ξέρει,
καὶ δὲν θέλω μήτε Ρήγα μήτε Μπάρμπα νὰ μὲ πῇ,
ἂν καὶ τοῦτε μὲ λυπῇ. »

—

Εἰς τὴν Τρίπολιν ἐπῆγα, κι' ὅπως γίνεται συνήθως
ἀπὸ φίλου μου μπαλκόνι ἐρητόρευα 'στὸ πλῆθος,
μὰ 'στοῦ λόγου μου τὴν ῥύμην ἀρχινᾷ βροχὴ ψιλή,
τὸν Θεὸν παρακαλοῦσα νὰ μὴ βρίξῃ πιὸ πολύ.

—

Εὐθὺς μ' ἄνοιξαν ὀμπρέλλα νὰ μὴ χάσω τὴν σειρὰν
κι' ἐγὼ τότε διὰ πρώτην ἐκατάλαβα φορὰν
πόσην τέρψιν δοκιμάζει κι' εὐχαρίστησιν ψυχῆς
ὁ ραγδαίους βρέχων λόγους ὑπ' ὀμβρίλλαν τῆς βροχῆς.

—

Πότε πότε μιὰ ψιχάλα σὰν ὀρσούλα τοὐρανοῦ
κάπως 'ὀρόσιζε τὴν φλόγα τοῦ πυρέσσοντός μου νοῦ,
κι' ἕνας ῥήτωρ φιλτατός μου διαρκῶς μὲ προσεφώνει
ἀπ' τἀντικρυνὸ μπαλκόνι...
'στένα χέρι του τὸν λόγο κι' ἀπὸ πάλιο τὴν ὀμπρέλλα ...
εἴμαστε κι' οἱ δυὸ μιὰ τρέλλα.

—

Εἰς τὸν λόγον κόντρα λόγος... ὅλ' ἡ Τρίπολις ἠχεῖ
«ἕως πότε, παλληκάρια ; »
καὶ κατέβριξε τὸ πλῆθος ὁσὸ λεγῶν ἀδρὰ βροχή,
τὸ νερὸ κι' ἡ λογοδιάρροια.

—

(Ὁ πρῶτος Ὀδοιπόρος 'στὸν δεύτερον συμόνει
κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα παράμερα καὶ μόνοι.)

—

Τρ.—Καὶ πάλιν σὺ τὸν δρόμον μου ἀνέκυψες βεβαίως.
Δι.—Ἕνας τὸν ἄλλον ἔκυψε 'στὸ μέσον ἀμοιβαίως,
ἀλλ' ὅμως ἄκου τὸν λαὸν κι' τὸν λαὸν ἰδέ...
καὶ σὺνα μπάρμπα σήμερα σὲ λίνε ;...ἀμμὴ δέ ;
Ἐμένα μπάρμπα μὲ καλεῖ τὸ γῆρας κι' ἡ νιότης
καὶ μοῦ φιλεῖ τὴν δεξιὰν κι' ὁ Συριανὸς Δισπότης.
Τρ.—Τί φρίκη, μπάρμπα-Θόδωρε...ἀπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασα
μοῦπαν πῶς παραγέρασα,
κι' οὔτ' ἐκατάλαβε κανεὶς πῶς ὁ Σωτήρας 'πέρασε
καὶ λόγον ἀναψυκτικὸν κανένας δὲν μ' ἐκέρασε.

Δι.—Μπάρμπα-Τρικούπη 'ὑπομονὴ κι' ὁ κόσμος τέτοιος εἶναι,
τοὺς Ρήγας καὶ τοὺς Καίσαρας τοὺς καρτεροῦν ὀδοῦναι,
ἀλλ' ὅμως ὅλας τὰς πληγὰς ὁ χρόνος βαλσαμόνει,
καὶ πότε φέρνει τὴν Ἑλλὰ καὶ πότε τὸ Κορδόνι.
Τῆς Ἐξουσίας τῆς Ραλλοῦς ἐμεῖς μνηστῆρες εἴμεθα
καὶ θύματα παντοτεινὰ ἐνώπιόν της κείμεθα,
κι' ἀλλήλους ἀνακόπτομεν κι' ἀλλήλους βοηθοῦμεν
καὶ τὴν Ραλλοῦ πεθοῦμεν,
κι' ὅσοι 'στὸ μέσον ἔρχοντκι τῆς μεταξύ μας πάλης
θὰ πᾶν κακὴν κακῶς,
ἀδίκως κατακόβετκι γιὰ τὴν Ραλλοῦ κι' ὁ Ράλλης
καὶ ῥίβει διαρκῶς,
γιατ' ἡ Ραλλοῦ ῥιπουμπλίκα δὲν θέλει καὶ σακκάκι ...
ἐδῶ καραβὶα γάνοντκι καὶ σὺ τοῦ πᾶς, βαρκάκι ;
Τρ.—Σὰν Ὀδοιπόρος τριγυρνῶ μεγάλης ξιράδας
καὶ βλέπω μαῦρα σύννεφα,μηνύματα μακρίλας.
Δι.—Ρητόρευε, Χαρίλαε, 'στὸ Μεσολόγγι βρίμων
καὶ γρήγορα θάλθῃ καιρὸς καὶ νέας δόξης σέλος,
ποῦ πάλιν μὲ προσφώνησιν ἀπὸ κανένα Κρίμον
θὰ βαπτισθῇς Πομπήες κι' Ἀλέξανδρος μεγάλος.
Τρ.—Τί μ' ὠφελεῖ κι' ἂν τὸν λαὸν μὲ λόγους καταβρέχω ;
τῆς σοβαρᾶς μου λαλιᾶς δὲν συγκινοῦν οἱ φθόγγοι,
οὔδ' Ἄστυ πλέον μ' ἔμενε, κι' οὔτ' ἕνα φύλλον ἔχω
νὰ γράψῃ πῶς μ' ἐδέχθησαν 'στὸ καφὲ-Μισελόγγι.
Δι.— Ἀληθινά κατήντησες ὅπου κακό σου θέλει,
μὰ μὴν ξεχνᾷς τὴν πόζα σου τὴν ὑπερκλασικήν,
ἂν καταργήσω δι' ὅσμους κι τῆς Παιδείκς τέλη
καὶ τὴν Ἀστυνομίαν σου τὴν Στρατιωτικήν,
εἰς πᾶσαν μου κατάργησιν σωφρόνως νὰ συγήσῃς
κι' ὁπόταν πάλιν ἡ Ραλλοῦ εἰς σὶ προσκολληθῇ,
ὅλας τὰς καταργήσεις μου νὰ ξεκαταργήσῃς

κι' ἡ λογοδιάρροια μοναχὰ νὰ μὴν καταργηθῇ.
Τρ.— Ἐντὸς ὀλίγου τῆς Ραλλοῦς τὰ κάλλη θ' ἀπολαύσῃς,
ἀλλὰ ποτὲ μὴν παύσῃς
νὰ συνηγῇς ἀμείλικτος τὴν μιαρὰν Εὐρώπην
ὡς λέων Ἀρκαδικὸς διώκων ἀντιλόπην,
κι' ἐγὼ 'στὴν καταδίωξιν θερμῶς θὰ σὲ συνδράμω...
Δε.— Ἔνοχλησον, κύρ Χαρίλαε, κι' ἐγὼ σεκκὶ θὰ κάμω
ἐχ! γιὰ καρτερήσῃς
καὶ γι' ἄλλους χασομέρηδες,
μὰ γιὰ νὰ βάλω μές σ' αὐτὸ τὰ πόδια τῆς Εὐρώπης,
ποὺ πάλιν ἐξ κίτιας της 'στὸ μέσον ἀνεκόπης.

—

(Κι' οἱ δὸ χερσπηδοῦν
κι' ἀντάμα τραγουδοῦν.)

—

Ἂν μαραίνεται τὸ μάλον,
ἂν ξηραίνεται τὸ φύλλον,
ἂν ξυνίζῃ τὸ κρασί,
πάντα τῆς Ραλλοῦς μνηστῆρες
θάνατ μόνον δὸ φωστῆρες,
πότ' ἐγὼ καὶ πότε σύ.

—

Γιὰ σου, Μπάρμπα καὶ Σωτήρα,
γιὰ τοὺς δὸ δουλεύ' ἡ μοῖρα,
μὲ τοὺς δὸ Κουβέρνο μεῖνε...
πρῖτς 'στοὺς ἄλλους τοὺς πριλλούς,
καὶ τὰ κάλλη τῆς Ραλλοῦς
γιὰ τὰ μοῦτρα των δὲν εἶναι.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Πιρικλῆς, οἱ δὺο μοναχοί,
'στοὺς Ὀλυμπόρους προχωροῦν μὲ βάδισμα ταχύ,
καὶ μὲ τὰ φαρδομάνικα τους δέρνουν μές 'στὸ στόμα
κι' ἐκεῖνοι περισσότερον γλωσσοκοπιοῦν ἀκόμα.)

Τοῦ Μπερδεμπὲ ἡ καβαλὴ τρομάζουσα τὸν Φασουλῆ.

—

Φ.— Ἐ! Περικλέτε πρόφθασε κι' ἐλθὲ νὰ μὲ συνδράμῃς...
τί κεφαλὴν ἀσώματον καὶ κρύον ἀντικρύζω...
εἰπὲ μου πόθεν ἔρχεσαι καὶ τί ζητᾶς νὰ κάνῃς ;
ἐγὼ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ σὲ γνωρίζω.
Ἐξαρανίσου κεφαλὴ τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης...
εἰς πεῖον τάχ' ἀνήκεις ;
μὴ 'στοῦ σφαγέντος Μπερδεμπὲ τὸ θνησιμαῖον πτῶμα,
ἢ μὴ κι' εἰς ἄλλο σῶμα ;
μὴ τὸν ἀπίθμενα βυθὸν ἀρῆκες τῆς θαλάσσης
κι' ἀγρίως ἐμφανίζεσαι σ' ἐμὲ γιὰ νὰ γελάσῃς ;
μὴν ἔρχεσαι κι' ἐκ τῆς ζηρᾶς κι' ἀπὸ τὴν Δραπετσῶνα
νὰ πρεσπῇς τὸν μέλλοντα τῆς ἐκλογῆς ἀγῶνα ;
μὴν εἶσαι κἄρα Γολιὰθ ἢ καὶ σοφοῦ προφήτου,
ὑποῦ κρυφὰ τὸν ἔσφαξαν φθονοῦντες συντροφοί του,
ἢ καὶ τυράννου τίρκτος καὶ Νίρωνος ὤμου ;
εἰπέ μου σέ παρακαλῶ τί θέλεις παρ' ἐμοῦ ;
Ἂν ὅμως εἶσαι κεφαλὴ σφαγέντος Κεφαλλήνις
πεῖον σ' ἀπεκεφάλισαι τῆς γενεᾶς μας κτῆνες ;
ἐξήγησέ μου τὴν σφαγὴν τὴν τόσον θκριώδη,
ἐντὸς θαλάσσης ἢ ξηρᾶς εὑρίσκεσαι θαμμένη ;
μὴ σ' ἔχαψε σκυλόψαρο, μὴ σ' ἔσυρε χταπόδι,
μὴ κύματα σ' ἐσκέπασαν ἢ γῆ χορταριασμένη ;
Κι' ἂν εἶσαι σὺ τοῦ Μπερδεμπὲ ἡ φίλη κεφαλὴ
πῶς ὅλως λόγον ἔρχεσαι σ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
καὶ μ' αἱματώδεις ὀφθαλμοὺς γεμάτους ἀπὸ φρίκην
δὲν τρέχεις 'στὸν Ἀναρίτην καὶ 'στὸν Ἐρηνοδίκην,
νὰ πᾶσσουν ἀναρίσιων παντοδαπῶν πομπαί ;
νὰ ξεμπερδέψωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Μπερδεμπέ ;
Μὰ βλέπω πῶς οἱ λόγοι μου πηγαίνουν τοῦ κακοῦ,
κωφεύεις 'στὰς δεήσεις μου, κωφεύεις 'στὰς κραυγάς...
μὴν εἶσαι τάχα κεφαλὴ συμβόλου μυστικοῦ
καὶ νὰ μᾶς δεῖξῃς ἔρχεσαι 'στὰς νέας ἐκλογὰς
πῶς ὄντως ἀνεξάρτητος καθένας μας θὰ γίνῃ
ὑπάρχων ἄνευ σώματος ζερὸ κεφαλὶ μείνῃ,
ἄλλως ἑνόσῳ περπατεῖ καὶ στέκεται μὲ σῶμα
κι' ἐκ τῆς ἀχρείας του κοιλιᾶς ἐξηρτημένος μένει,
ἀείποτε προφέρεται νὰ προσκυνῇ τὸ κόμμα
γιατί χρειάζεται τροφὴν κοιλίαν πεινασμένη,
κι' ἀδύνατον νὰ τρέρτκι πᾶς ἐκλεγεὶς ἐνσώματος
μ' ἄρα μόνον καθαρὸν ἀνεξαρτήτου κόμματος ;
Μήπως ἡ παρουσία σου μεγάλην ἔχει σχίσιν
μὲ τὴν παροῦσαν θέσιν,
καὶ νὰ μας δεῖξῃς ἔρχεσκι πῶς καθὶ λόγο χάβομε
καὶ σὰν κρυμμένης κεφαλαῖς πῶς κάβομε καὶ ράβομε,
κι' ἀπὸ πολλοὺς γυρεύομε προγράμματα πολλά ;
κι' ἂν τὸ κεφάλι μας κεπῇ θὰ κάβῃ πιὸ καλά ;
Μὴν εἶδες τὸν Χαρίλαο, τὸν Λόρδο τὸν λιβίντη ;
μὴν εἶδες καὶ τὸν Θόδωρε, τὸν μπάρμπα τὸν ἀρέντη ;
δὲν εἶδες μασκουλκα γι' αὐτοὺς οἱ φίλοι ν' ἀμολάρουν
καὶ νὰ τοὺς τρῶνε μέρμηκαι κι' ὑποδοχῶν φροντίδες ;
δὲν ἄκουσες τοὺς ἀρχηγοὺς 'στὰ πλήθη νὰ παρλάρουν ;
μὲ τὴν ὀμπρέλλα τῆς βροχῆς τὸν Θόδωρο δὲν εἶδες ;
Δὲν εἶν' ἐλπὶς ἡ λίμα των ποτὲ νὰ ξεθυμάνῃ,
μούνη ρετσίτσα τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ πάσχοντος κι' ἀρρώστου ;
ποῦ νάναι ὁ Χαρίλαος ; ὁ Θεόδωρῆς τί κάνει ;
κι' οἱ δυὸ των εἶναι σήμερα δαιμονῆς ἀγνώστου.
Δὲν ἔμαθαν νεώτερα καὶ φίλοι των πολλοί,
ποῦναι πιθάρια μυστικῶν καὶ τόσων ἀπορρήτων,
ἀλλ' ὅμως πῶς σεῦ φαίνεται, κοπέσκα κεφαλή,
κι' ἐκεῖνος ὁ συνδυασμὸς ὁ τῶν Ἀνεξαρτήτων ;
Εἰς τοῦτε μου τὸ ῥώτημα σὲ βλέπω νὰ γελᾷς
ὡσὰν νὰ θέλῃς νὰ μοῦ 'πῇς πῶς εἶμαι μπουνταλᾶς.
Συχώρεσέ με... ἔξασα τί σούπα παραπάνω,
μὰ πιὰ δὲν τὸ ξεχάνω.
Ἂν καὶ μεγάλως ἐκτιμῶ τὴν τόσην των θυσίαν
εἰς κανενὸς δὲν πείθομαι τὴν ἀνεξαρτησίαν,
καὶ 'στὴν Δική σου μοναχὰ πιστεύω, μία κάρα,
ὑποῦ δὲν εἶνεις κάλπικη γιὰ τὴν κοιλιὰ δεκάρα.
Πῶς μὲ θωρεῖς ἀκίνητη κι' ὅλο τὰ ξύντρα τρίζεις ;
μήπως καὶ μὲ γνωρίζεις ;
Περὶ τῆς γνωρειᾶς μας ὀλίγον ἀμφιβάλλω,
ἀλλὰ νομίζ' ὁ Μπερδεμπὲς πῶς εἶσαι δίχως ἄλλο.
Μὰ κι' ἂν ἀνάγκης εἰς κορμὸν ταλαίπωρον ἀνθρώπου
κι' ἂν εἶσαι νέον σύμβολον τοῦ παρλαπίπα τόπου,
παρακαλῶ σε γρήγορα νὰ μὲ ξεροτρωθῇς
κι' ἄλλη φορὰ νὰ μὴ σὲ 'δῶ ἂν δὲν σωματωθῇς.
Ὁπόταν δέ, καθὼς σορὸς μᾶς πρεμαντεύει μάγος,
γενῇ καθένας ἔκλεγεὶς πεινῶν ἀνθρωποφάγος,
πήδησ' ἐμπρός μου, κεφαλή, ἀπόνα σακκουλάκι
καὶ γίνε γιὰ τὸν Φασουλῆ τοῦ φούρνου κεφαλάκι.

—

(Εἶπαν αὐτὰ τὰ τριμερὰ ὁ τρέμων Φασουλῆς
καὶ πρὸς τὸ στόμα 'σιωσε τῆς νεκρικεφαλῆς.
ὅταν ἐκείνη ξαφνικὰ τὸν ἔρτυσε 'στὴ μούρη
κι' ὁ Φασουλῆς 'σκουπίστηκε καὶ τόκαψε κουμπούρι.)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκάθε χρόνο—δ κ τὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπερος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὀγδόη τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη
κι' ὑποδοχὴ τοῦ Μπάρμπα μας βαρβάτη.

Τέσσερα καὶ πεντακόσα
κι' ἐκλογῶν χαμπέρια τόσα.

Λύρα κι' ὁ «Ρωμηὸς» δαρεῖ γιὰ τὸν μπάρμπα-Θοδωρῆ.

—

Α'.

Τοῦ Μάρτη δεκατέσσαρις κι' μία Τρίτ' ἡμέρα
κι' ὥρα σχεδὸν ἑπτάμισυ μετὰ τὸ μεσημέρι
ὁ μέγας μπάρμπα-Θόδωρες ἐγύρισ' ἐδῶ πέρα
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν ἀπ' τοῦ Μωρηᾶ τὰ μέρη.

—

Ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας
κι' ἂς ψάλλωμεν τὸ κόμμα μας,
εἰς λόγους δὲ πειθόμενοι, ποῦ θεραπεύουν τραύματα,
θαυμάσωμεν γηθόμενοι τοῦ Μπάρμπα μας τὰ θαύματα.

—

Τοὺς τόσους ὑμνολόγους σου σύ, Θοδωρῆ, κρατκίωσον
καὶ πάντας ἐν τῇ δόξῃ σου στιμαχικῶς στερέωσον.
Σὺ μύρον καὶ θυμίαμα, σὺ τὸ σημνὸν Παλλάδιον,
τὸ μῆλον, τὸ κορόμηλον, καὶ τῶν πιστῶν τὸσφράδιον.

—

Θριάμβους ὑπενθυμίζες τοῦ Γάλλου Βουλαντζὲ
κι' ἔτρεχαν πίσω σου πολλοὶ μὲ τὰ μαλλιὰ φριζέ,
κι' ἱσπρώχνοντο μ' ἀλαλητὸ καὶ κουτουλιαῖς σὰν ταῦροι
καὶ σὺ μὲ μιὰ ρετσυμπλικιὰ τοὺς 'χιωτεῦσες μαῦρη.

—

Κι' ὅσος λαὸς δὲν καρτερεῖ Ταμείων ἀφιμαξίες
'μαζεύτηκε περίεργος νὰ 'δῇ τὸν ἐρχομό,
κι' οἱ δέκα τοῦ Συνδυασμοῦ προσῆλθον ἐρ' ἁμάξης
κι' ἂν 'βρῆκαν τὸν ἐνδίκατο 'ρωτοῦσες μὲ καῦμό.

—

Ὡραῖος σὰν νὰ σ' ἔβγαλαν ἀπὸ χυτὸ καλοῦπι
ἐγλυκοχαμογέλας,
ὁ δὶ κὺρ Μῖχος, ἄλλοτε πορτιέρης τοῦ Τρικούπη,
νταηῆς τῆς φουστανέλας,
μὲ μιὰ παντιέρα παρδαλὴ ἐφώναζε πηλάλα :
« Ζήτου τοῦ μπάρμπα Θόδωρου κι γιοῦχα τοῦ Κηφέλα. »

—

Ἂν 'πῶ 'στοὺς τρίτους οὐρανοὺς πῶς ἔρθαναν τὰ ζήτω
μὲ τοῦτο δὲν ἐξαίρεται ποσῶς ἡ τελετή...
παρὼν κι' ὁ Τσελεπίτσαρης ὁ καπετάνιος ἦτε,
ἀλλὰ χωρὶς σὰν κι' ἄλλοτε παπούτσι νὰ κρατῇ.

—

Ἂν 'πῶ πῶς κάμποσοι πιστοί σ' ἐφώναζαν τζιτζίνα μου,
πουλάκι μου καὶ γλύκα μου,

ἂν 'πῶ κυρίαις μερικαῖς πῶς σ' ἔρριναν μπουκέτα
καὶ μπόλικα κυρέτα,
πῶς ἔπεφτεν καὶ μάσκουλα καὶ τράκαις καὶ ρευκέταις,
πῶς ἐχρωμάτιζαν πυρσοὶ τῆς ἄσπρους σου μπαρμπέτσιας,
κι' ἀληθινῶν πατριωτῶν λουλούδιζε μουσικέτα,
θαρρῶ 'στὸ μεγαλεῖον σου μιὰ νοῦλα πῶς προσθέτω.

—

Ἂν 'πῶ πῶς 'πέταξαν πολλαῖς 'στὴν μπάντα τὰ κουρέλια
[των
καὶ γιὰ νὰ 'ὅσιν ἐβόζαιναν 'στοὺς ὄρθρους τὰ μουρέλια των,
ἂν 'πῶ πῶς σὰν σ' ἐκύτταξαν κι' κίτε τὰ βυζαντέρικα
γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς μάννας των ἀφήσαν τῆς ρόγκες,
καὶ ζήτ' ὁ μπέρμπα-Θοδωρος 'στριγγλίσαν τὰ κλαψέρικα
κι' ἐθαύμαζαν τοῦ ὄφφου σου τῆς διαλεκταῖς ἀλόγους.

—

Ἂν 'πῶ πῶς εἶχανε πολλοὶ 'στὴν τσέπη των κρυμμένα
προσφώνησιν γιὰ σένα,
ἂν 'πῶ συχνὰ πῶς ἔκαμνες ἀπὸ τὰς συγκινήσεις
κι' ἀπὸ μπαλκόνια κι' ἅμαξαις ἐδέχθης προσφωνήσεις.

—

Ἂν 'πῶ πῶς ἐνοικιάσθηκαν κι' ἡ σοῦστες καὶ τὰ μάρρα,
πῶς τὴν φωτογραφία σου 'πουλιοῦσαν μὲ δεκάρα,
πῶς πάλιν τὸ Κορδόνι σου τὸν κόσμον ἐδαιμόνισε,
πῶς ὅλων ἀπλημμύρησαν τῶν δρόμων αἱ καμπαί,
κι' ὁ περιούσιος λαὸς πρὸς ὥραν ἐλησμόνησε
τὴν εὐρυθεῖσαν κεφαλὴν αὐτοῦ τοῦ Μπερδιμπέ.

—

Ἂν 'πῶ τὸ πῶς ἐοξάσθηκες σὶ τοῦτο τὸ τελείδι,
ἂν 'πῶ πῶς μ' ἐξεθέωσαν κι' ἐμένα 'στὸ σπρωξίδι,
πῶς τύπον κἂν δὲν εὕρισκε καρότσα νὰ περάσῃ
καὶ 'στὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος 'γινόταν μαλιβράσι.

—

Ἂν 'πῶ γιὰ τῶν φιλτάτων σου τὴν τόσην ἀφοσίωσιν
καὶ τὴν θερμὴν ἐξίωσιν,
πῶς 'βρέχνικαν μὲ τῆς φωναῖς καὶ μὲ τὰ ζήτω παμπόλλοι
κι' ἔτρεχαν 'στοὺς Σπετσιῆρηδες γιὰ ν' ἀγοράσουν γιόμπολη,
νομίζω νέον τίποτα πῶς δὲν ἐξίστορα
κι' ἓν τρίτον ἐκ τῆς δόξης σου βεβαίως ἀφαιρῶ.

—

Ὑποδοχῶν περιγραφὰς καὶ παραστάσεις ἄρετε,
ἡ δόξα του δὲν λέγεται καὶ μήτε περιγράφεται,
κι' ὁ Περικλέτος ἔλεγε 'στὸν Φασουλῆ τὸν βλάκα :
«Ἐδῶ πᾶμε 'στὴν ὑποδοχὴ νὰ 'ὅσῦμε πατσαράκα ;

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπάντησε : «ναὶ μὲν μεγάλως χαίρω
γιὰ τοῦ μεγάλου Μπάρμπα μας τὴν δόξα τὴν βαρβάτη,
μὰ τί νὰ πάμε, Περικλῆ;...τὴν ἔρερις καὶ τὴν ξέρω...
μηδὲ τὸ σπίτι τὴν χωρεῖ καὶ μήτε τὸ κριββάτι,
καὶ μάθε πῶς δὲν ἔγκειται εἰς τὰς διτζηλώσεις
ἀλλ' εἰς τὰ θεῖα ρήματα τῆς ἀγαστῆς του γλώσσης.

—

« Ὅταν δὲ τούτην μελετᾷς τὴν νέαν ρητορίαν,
ἐκπλήττουσαν μὲ σχήματα καὶ φράσιν ἀσυνήθη,
ἀσύλληπτον τὴν δεξαν του τὴν πλάττεις κι' αἰθερίαν
κι' ὄχι τριμμένην καὶ κενὴν θαμβόνουσαν τὰ πλήθη,
μὲ μάσκουλα, μὲ φλοὺγκελχερον ὀπίσω κι' ἐμπροστά,
μὲ καροτσάδες χάρισμα καὶ τάλλα τὰ γνωστά.

—

Β.'

Ἦλθες μὲ τοῦ Μαρτιοῦ τὰ χελιδόνια
κι' ἐλύθηκαν ζωνάρια καὶ κορδόνια,
κι' ἀπάνω σὲ μιᾶς λεύκας τὰ κλαδιὰ
γυναῖκες, νέοι, γέροι καὶ παιδιὰ
δὲν ἔπαυαν νὰ ψάλλουν ὅλοι νήστεις
ἐκεῖνος τ' Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

—

Καρτέρι 'στὸ ποδάρι κι' ἀγωνία
κι' ἐώρταζὲν ἡ νέα Βηθανία,
κι' εἰς δένδρα κι' εἰς ὑφάσματα πηδοῦν
μὲ πίστεως κι' ἐλπίδας πυρετὸν
Ζακχαῖοι κοντοπίθαροι νὰ 'ὅσῦν
τὸν Ρήγαν, τὸν Μισσίαν, τὸν καὶ τόν.

—

Κι' Ἄγγλοι κι' Ἀμερικάνοι κι' ἄλλοι ξένοι,
ποῦ βρέθηκαν 'στῆς φέστας τὸ φουσάτο,
χωρὶς νὰ νοιώθευν ὄκλου τί συμβαίνει
ἔβγαζαν τὰ καπέλα των ὡς κάτω.

—

Μὰ καὶ περιηγήτριαι πολλαῖς
ἀπὸ γκαμηλοπούλια πιὸ ψηλαῖς
βιαίως τὰ μπουλούκια διεσκέλιζαν
νὰ 'ὅσῦν τὴν λεβεντιά σου τὴν περίσσια,
κι' εἰς Ἀγγλικὴν διάλεκτον ἐψέλλιζαν
τὸ πάγκοινον ψυχή μου 'στὰ *Πατήσια*.

—

Κι' ἀλλόγλωσσοι καὶ ντόπιοι-ποία νίκη !—
ἐγίνηκαν τῆς γοῦνας σου μανίκι,
κι' ὑπῦραν μὲ παιδιᾶς μεγαλεῖου
εἰσῆλασες 'στὴν πόλιν τοῦ Ναυπλίου,
ἐρρόχθησε τοῦ λόγου σου τὸ νάμα
εἰς τόσας ἀναμνήσεις ποῦ κοιμοῦνται,
κι' εἶπαν οἱ γεροντότεροι μὲ κλάμμα
πῶς φέστα σὰν κι' αὐτὴ δὲν ἐνθυμοῦνται.

—

Καὶ τρυφερῆς γυναῖκες ἐδακρύσανε
τὸν γέρο Μπέρμπα μόλις ἀντικρύσανε,
μὰ καὶ χρησὶς γιὰ σένα 'τρελλαθῆκαν
κι' ἀμπρός σου μὲ τῆς ρόκαις των 'στριθῆκαν,
καὶ σοῦπαν δακρυσμένοις ἀγκαλιά σου, γκιόκα μας,
δὲν βγαίνεις κι' ἕνα λόγο γιὰ τὴν ρόκα μας ; »

—

Ὀπίσει, Θεδωράκη, συγκινήσεις
ν' ἄκουες καὶ γυναικείας προσφωνήσεις.
Παράπου 'περάνης φκεινὸς
κι' ἑκατοντάκις ἤρθης ὑψηλότερος,
βεβαίως ὅτι κι' αὐτὸ τὸ γεγονὸς
κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖται γεροντότερος.

—

Ὡς ἄστρον σελαγίζεν τῆς ἑσπέρας
ὑπὸ στοὰς ἀψίδων διπέρας,
καὶ πάντες συγκραυγάζουν ἐσένα ἤρως,
Τριανός, Σιπτίμιος Σεβῆρος. »

—

Κι' ὁ Φασουλῆς, ἂν κι' ἦτο 'στὰς Ἀθήνας,
τὰς προσφωνήσεις ἤκουεν ἐκείνας,
κι' ἐγέμιζε μὲ στέφανα πλεκτὰ
πολύτιμο γιὰ φέστα χρυσοπάνερο,
κι' ἔγινε κάτι ὄκαρα φρικτά,
ποῦ τὸ καθένα ἤτανε σὰν τζόκερο.

—

Γ'.

Ἔγινε τὸ Βασίλειον καὶ πάλιν ἄνω κάτω...
ψυχή μου θαύμαζέ το,
κι' ἅπας λαὸς ὁ γηγενὴς τῷ πνεύματι σκιρτάτω
καὶ πανηγυρίζέτω,
τοῦ νικηφόρου Θεδωρῆ γεράτσια τὰ θαυμάσια
μὲ παῖδας καὶ μὲ γέροντας καὶ τρυφερὰ κεράσια.

—

Τὰς πανηγύρεις τὰς λαμπράς, τοὺς κώμους, τὰς θαλίας,
τοὺς ἀμετρήτους τίτλους του, τὰς δόξας τῆς εὐκλείας,
νὰ τὰς μετρήσῃς ἀκριβῶς δὲν θὰ 'μπορίσῃς, Μοῦσα,
κυρὰ τραυλή, τραυλόγλωσσα, καὶ τραυλοκιλαδοῦσα.

—

Κι' ὅπως τὸ φύλλον ἔγραψε τῆς *Ἐπιθεωρήσεως*
μὲ φόμπον κι' ἔξαρσιν πολλὴν ἡρωικῆς ποιήσεως,
ὅταν 'περνοῦσες τὸν σιπτὸν τῆς Σαλαμῖνος βράχον
τῶν πανραγκαίων μαχητῶν συνεταραχθ' ἡ πλάσις,
ἀσπίδες συνεκρούσθησαν τῶν Σαλαμινομαχῶν,
φωνὴ δ' ἀνῆλθε χρησμικὸς ἐκ βάθους τῆς θαλάσσης :
«Νεώτερος Θεμιστοκλῆς σὺ μόνος ἀνεφάνης
μὲ γνῶσι καὶ μεγαλό,
τοὺς *Πέρσας* δὲ Τρικουπικοὺς ρεντίκολα θὰ κάνῃς
καὶ σύρε 'στὸ καλό».

—

Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν 'διάβασε τὰ λυρικὰ ἐκεῖνα
ἐτράβηξε μονάχος του κατὰ τὴν Σαλαμῖνα,
κι' ἁμαστωμένος γύρω του ὁ τῶν πολίμων Ἄρης
αἱμαχαρὴς ἐμαίνετο φυσῶν καὶ ξερυσῶν,
κι' εἶδε πολλοὺς Τρικουπικοὺς μὲ Περτικὰς κιδάρεις,
κι' εἶδε καὶ τὸν Χαρίλαον, τὸν Ξέρξην τῶν Περσῶν,
ἐπάνω 'στὸν Αἰγάλεω καθήμενον καὶ βλέποντα
τὸν πόντον καὶ τὴν γῆν,
κι' εἶδε καὶ τὸν Θεόδωρον τοὺς Πέρσας ὅλους τρέποντα
εἰς ἄτακτον φυγήν.

—

Ὁποῖοι γόοι κι' ἰαχαὶ ὀλλύντων κι' ὀλλυμένων
καὶ κελεσσῶν ξεπάτωμα κατα ποντιζομένων.
Ἤτανε 'στὸ φούντο σύξυλα πλευστοὶ βαρβάρων ὄγκοι,
ὁ Θεδωράκης τῶν Περσῶν ἐτίναξε τὴν γοῦνα,
κι' ὁ Ξέρξης τότριψε κρυφὰ κατὰ τὸ Μισολόγγι
μὲ μία καρβουνιάρικη τοῦ Πειραιῶς μασοῦνα.

—

Σὲ χαιρετῶ, Θεμιστοκλῆ ... μεγάλο τὸ ὄνομά σου,
μὲ τὸν Παναγιωτόπουλο μὲς 'στὴν καρότσα μπαίνεις,
καὶ δύο μεγαλέμποροι κορδόνονται σιμά σου,
ὁ φίλτατός σου Λέγγερης κι' ὁ Γεώργης Πελυγένης.

—

Στὸν σταθμὸν στρατὸ τοῦ Λαυρίου
ὁ φθορεὺς τῆς ρυμῆς τοῦ Δαρείου.
Τὸν ἀρπάζει τῶν φίλων τὰσκέρι,
γιὰ τὸν Μπάρμπα καθένας ἐκόπη,
καὶ γεργὸς ἀπὸ χέρι σὲ χέρι
ἐτινδύσε σὰν νάτανε τόπι.

—

Πανηγὶ καὶ Χριστὲ τί θὰ γίνῃ !..
ὁ Κορδόπαρος πέρνει καὶ δίνει,
γειὰ σου, Ρήγα, πατρὶς μας ἀνάστα,
καὶ ψηλὰ τὸ κεφάλι σου βάστα.

—

Τοῦ κὺρ Μπάρμπα βαστοῦνε τὰ κότετ...
βάρδα 'μπρὸς νὰ πιρέσ' ἡ καρύτσα.
Ἀμαξάδες χαρῆτε καὶ σεῖς
κι' ἡ Κορδόνα σὰν ἔλθ' ἡ γλυκειά,
οὔτε Βούλτσος, οὐδ' ἄλλος θρασὺς
δὲν θὰ βάζῃ 'στ' ἀμάξια σακκιά.

—

Θεοδωρῆ, Θεοδωράκη, Θεοδώρα,
νὰ βαρῇ καθεμιὰ κλαπαδόρα.
Τράκα τρούκ πακλαμάκια κτυπᾶμε...
μάρς ἐμπρός...εἰς τὸ σπῆτι του πᾶμε.

—

Νὰ τὸν δοῦμε νὰ βγῇ 'στὸ μπαλκόνι
κι' ἀπ' ἐκεῖ τὸν λαὸν νὰ προτρέψῃ
νὰ ψηφίσῃ τυφλὸς τὸ Κορδόνι,
ἂν 'στὴ φτώχια πεθῇ νὰ μὴ ρέψῃ

—

Δ'

Στῶμεν οἱ πάντες εὐλαβῶς ἐν εἴκῳ Θεοδώρου,
τοῦ μπάρμπα λιμαδόρου,
κι' ἐν ᾄσμασι σκιρτήσωμεν, ὀργάνοις καὶ χοροῖς,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξαπται ὁ μπάρμπα-Θεοδωρῆς.

—

Τὸν πρὶν Σωτῆρα βάλτε τον νὰ καθῆται 'στὸ ράφι,
ἐπῆρε μόνος τὰ βουνὰ κατάμαυρος σὰν πίσσα,
κι' ἀμέσως κάθε πόθος μας θαμμένος ἐξετάφη
σὰν κεραλὴ τοῦ Μπιρδεμπὲ ταφεῖσα κι' ἐκταφεῖσα.

—

Ὁποῖοι τὸν Θεόδωρον ἐπρόσμενε πομπή !..
ὁ Μπάρμπας εἶδε κι' ἔπαθε 'στὸ σπῆτι του νὰ 'μπῇ.
Πρόβαλε 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ μίαν ὥραν μείνε...
μόνον οἱ Φαρμακόπουλοι ἀνήψαν σου δὶν εἶναι,
ὅλον τὸν κόσμο ποῦ κυττᾷς ἀνῆψε σου τὸν ἔχεις,
γιατί σὲ λίπει μπάρμπα του καὶ λόγια σὺ τὸν βρίχεις.

—

Βλέπω κοντά σου νἄρχωνται μουρέλλα ποῦ καὶ ποῦ
καὶ νὰ σὲ λὲν παππού,
καὶ σὺ φωνάζεις γελαστὸς «παραμιρίσου, κόσμε,
κι' ἄφες τὰ βρίφη τοῦ λαοῦ νὰ πλησιάσουν πρός μι,
καὶ τώρα ὅπως κι' ἄλλοτε εἰς χρόνον περασμένον
ἀπὸ νηπίων στόματα θὰ κατεργτίσω κίνον.»

—

Βλέπω θυρωρὸ τὸν Μῆχο
εἰς τὴν πόρτα σου 'μπροστά,
καὶ τοῦ Σούτσου λὲν τὸν στίχο
φίλων στόματα πιστά :

«Κύλιε τὸν ἀργυράν σου,
θάλασσα τῆς Σαλαμῖνος,
κι' εἰς τὰ βάθη τῶν νερῶν σου
Περσικὸν ἐπνίγη σμῆνος.»

—

Πεζὸς ἀνίκης σὰν τὸν Μπάρμπα τυλιγμένες μέ σισσύρας
καμαρόνει καὶ λυγίζει τὴν 'φιλὴ λιγνή του μέση ;
δὺο 'βάσταξε σαν Ἄτλας τὸ Ρωμαίικο Σωτῆρα,
ἀλλὰ τόστειλαν κι' οἱ δύο γιὰ τὸν διαβολο πεσκέσι.

—

Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, ἐνθυμίζων Μαραθῶνα,
σὰν Ἀλέξανδρος μεγάλες τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων
ὁ Χαρίλαος ἐσβήλθε νικητὴς 'στὸν Ἐλαιῶνα
κι' ἐπετράκοψε μονάχος τῆς ἑλληνὶς μακρὰν αἰώνων,
καὶ σὰν ἥρως μπουρλοτιέρης πυρινόν χαρτοπόλεμον
ἐπυρπόλησε τὴν Δύσιν, ἐπυρπόλησε τὸν Ἄλκον.

—

Μὰ τὸν ἐφθασε 'στοὺς ἄθλους κι' ὁ βλαστὸς τῆς Δημητσά-
[νας,
ὁ μὲ πόλεμον τὰ στήθη τῶν Ἀρκάδων του θερμάνας,
κι' εἰς καιρὸν ἀληθμονήτους πετσοκόψας ἄρον ἄρον
μὲ τὸ χέρι τὸ κομμένο στρατιὰς παλης—Βουλγάρων,
τὴν δ' ἀγάπην πρὸς τοὺς Γάλλους ἐμφυσήσας εἰς πολλοὺς
κι' ἐκγαλλίσας σὺν τοῖς ἄλλοις τὰ γαλιὰ τῆς Καρκαλεῦς.

—

Ποῖα τρόπαια δὲν εἶδε τῶν μονῳλοῦζηδων ἡ χώρα :
ζῇ' ὁ πρῶην Μπουναπάρτες, ποῦ τὸν λένε Μπάρμπα τώρα.
Νάτος ! ἦλθε κι' ὅλοι λένε ποῖος μᾶς ἦλθε, ποῖος, μὰ ποῖος;
ὁ μπαμπούλας τοῦ Τρικούπη, ποῦ δαγκάνει σὰν σκερπιός.
Καλῶς ὥρισες, μπαρμπίτα...ποιὰ μᾶς ἦλθε, ποιά, μὰ ποιά;
ἡ Θεοδώρα, ποῦ τὸν Λόρδο θὰ μαυρίσῃ σὰν σουπιά.

—

Ἔρχεται κι' ὁ σὶρ Τρικούπης, 'στὰς Ἀθήνας καταρθάνει
νὰ χρισθῇ μὲ νέον χρῖσμα...
κόσμος τρέχει καὶ πρὸς τοῦτον διαδήλωσιν νὰ κάνῃ
γιὰ τοῦ θείου μας τὸ πίτσμα.

—

Ἔρχεται τὸ χαϊδεμένο... ποιό, ψυχή μου, ποιό, μὰ ποιό ;
τὸ χρυσὸ μας Ἐγγλιζάκι...καὶ γιὰ τοῦτο μιὰ θὰ πῶ.
Καλῶς νἄλθῃς, Μὶς Ἐγγλίζα... ποιὰ θὰ φθάσῃ, ποιά, μὰ
[ποιά ;
ἡ μαντὰμ Δεθηλωμένη, ποῦ δὲν εἶναι τζόγια πιά.

—

Κι' ἡ Λορδέσα Ρωμηοσύνη τὰς πολλὰς θυμᾶται νίκας
καθεμιᾶς παληᾶς ἀντίκας,
δὲν ξεχάνει τὰς Ἴενας, δὲν ξεχάνει τὰ Μαρίγγα,
ἀλλ' ἀδύνατη σὰν ρίγγα
μὲ παπούτσι τρυπημένο καὶ μισὸ παληοτσουράπι
εὐλογεῖ τὸν ἄστρο Μπάρμπα καὶ τὸν Λάρδο τὸν Ἀράπη.

Εὐχαριστήρια θερμὰ πρὸς ἕνα ποῦ μᾶς ἐκτιμᾷ.

Εὐχαριστῶ τὸν κύριον Καμπίτσην τῆς Ροστέβη·
γιὰ τὴν πλουσίαν δωρεὰν χρυσῆς σιγαροθήκης,
ὁποῦ 'μπροστά της ἔμεινα σὰν ἄγαλμα Νιόβης
κι' ἔπαθα πῶς εἶναι τζέντλεμαν κι' εἰς δωρεὰς ἀσίκης.

'Αλλὰ τελῶ συγχρόνως εὐχαριστίας φόρον
καὶ 'στὴν Ἑλένην Κίνσλερ, κυρίαν Γερμανίδα,
γιὰ τὸ μικρὸν πλὴν μίγα κι' ἐγκάρδιόν της δῶρον,
καὶ μοῦρχεται νὰ κάμω κι' ἐνἐκατηρίδα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰκάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοὐσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὅπαος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε καὶ πεντακόσα,
ροδάνι τρέχ' ἡ γλῶσσα.

Πέμπτη Μαρτίου κι' εἰκοστή,
σχόλη τῆς Λαύρας χωριστή.

Μιὰ φαντασία σὰν ὀπτασία.

Δόξα 'στὴς Φρειδιξρούης τὸν γίρον τ' ἀσκητήν,
δόξα 'στὸν νικητήν.
Ξυπνοῦν τὸν ἐρημίτην ζητωκραυγὲς φρενήρεις,
παιᾶνες μαχητῶν,
κι' ἐμπρός του παρελαύνει ὁ Κάιζερ ζιφήρης
μὲ λάμποντα στρατόν.

—

Βροντοῦν τὰ τύμπανά των, αἱ σάλπιγγες σαλπίζουν,
γερακίρικτοι τὸ κλέος πολεμικῶν ὁρκγείων,
καὶ μάρτυρες τροπαίων ἐμπρός του κυματίζουν
τῶν Πρώσσων αἱ σημαῖκι καὶ τῶν Βρανδεμβουργείων.

—

Τί λάβαρ' ἀπαστράπτουν, τί κίρατα φυσοῦν...
ὁ Κάιζερ τοῦ ζωνει τὸ ξίρι τὸ χρυσοῦν,
κι' ἐκεῖνος ὑποκλίνει τὴν σπάθην πιρισρίγγων
ὑπὸ πετῶντας ἤχους τυμπάνων καὶ σαλπίγγων.

—

Εὐοί συναλαλάζουν τὰ πλήθη τῶν Τευτόνων
'στοῦ Λαουμβουργ τὸν Δοῦκα, τὸν νέον κελεσσόν,
εὐοὶ 'στὸν ἐρημίτην τῶν ὑγδοήντα χρόνων,
τὴν ἔκαμπτον καὶ γκῦρον ἐλάτην τῶν δασῶν.

—

Κατάρα, ψαλλουν ἄλλοι μὲ γόους μαύρου θρήνου,
'στὸν ἅρπαγα, τὸν γύπα...
πόσους καπνοὺς πολέμων τοῦ Πρίγκηπος ἐκείνου
ἐσκόρπισεν ἡ πίπα.

—

Εὐοί, στρυφνὴ Πυθία καὶ Σφίγξ τῆς Φρειδιξρούης,
εἰς τὴς βωβὸς ἐρήμου τὴν ἱερὰν σιγὴν
μυριονέκρων φόνων ἀλαλητὸν ἀκούεις
καὶ βλέπεις μαχημένων ἀνηλεῆ σφαγήν.

—

'Αρίθμει τῶν δαρνῶν σου τὴν ἄμετρον σωρείαν
ὁ δι' ὅστων ἀνθρώπων
ἀκλόνητον ὀρθώσας τὴν Αὐτοκρατορίαν
ὡς τεῖχος τι Κυκλώπων.

—

Εὐοί κι' ἐγὼ κραυγάζω 'στοῦ Λαουμβουργ τὸν Δοῦκα,
ἂν κι' εἶχες τὴν Ἑλλάδα 'στοῦ κανονιοῦ τὴν μπούκα
κι' ἐκήρυξες πῶς χάριν τοῦ γένους τοῦ κλεινοῦ
δὲν θυσιάζεις αἷμα κι' ἑνὸς Πομερανοῦ.

—

Εὐὰν ὁ Τεύτων γίγας τοῦ νεῦ καὶ τῆς καρδίας,
χρυσοῦς τὸν περιβάλλει τῆς νίκης ὁ μανδύας,
σαπφείρινος κίγκλει τῆς δόξης οὐρανὸς
κι' ἀνίπτκται πρὸς τοῦτον ὁ γέρων Γερμανός.

—

Εὐοί, βομβεῖ τὸ πλῆθος εὐνόμων πολιτῶν,
εὐοὶ 'στὸν Αετόν,
ποῦ δίχως σὰν Τρικούπης ν' ἀρθῇ πρὸς τὴν βαλβίδα
συνέπηξ' ἑνιαίαν καὶ κραταιὰν πατρίδα.

—

Μονάχος σύντροφός του κι' ἀχώριστός του φίλος
μένει πιστός του σκύλας,
αἱματωμένης δόξης ἀκοίμητος φρουρός,
ὡς ποῦ κι' αὐτὴν νὰ φάγῃ ἀχόρταγος καιρός.

—

Ἄλλη φαντασία
ὄντως ἐξαισία.

—

Σήμερα γιορτὴ τῆς Λεύκας... μὴν καιμαθῇ τόσον χαΐνι,
μαχητῶν προγόνων πλῆθος πρὸ τοῦ Μπέρμπα παραλαίνει,
τοῦ κυρίου Θεδωρῆ...
μὲ γοργὸν προβαίνουν βῆμα τὰ σιπτὰ φαντάσματά των
καὶ τὰς σπάθας των γυμνόνουν καὶ συγκρούουν τέρμακτά των
μ' ἕνα κτύπημα βαρύ.

—

Γκὰπ καὶ γκούπ, ἁρμάτων κτύποι καὶ πατήματα βαρειά,
πλημμυρίζ' ἡ φουστανέλα κι' ἡ φλοκάτα καὶ τὸ φέσι,
καὶ χρυσῆν προσφέρουν σπάθην εἰς τὸν Βίσμαρκ τοῦ Μωρῆ,
μὰ τοῦ δίνουν κι' ἕνα πράσσο νὰ τὸ κόψῃ μὲς 'στὴ μέση.

—

'Ο Θεόδωρος τὸ πράσσο πετσοκόβει πέρα πέρα...
ὢ περίδοξος ἡμέρα !
Εἰς τὸ κύψιμον τοῦ πράσσου συγκινεῖται κάθε λίθος,
μπράβο, Μπέρμπα, γειὰ σου, Μπέρμπα, ψηφοφόρων στεῦλει
καὶ τοῦ λένε μ' ἕνα στόμα [πλῆθος,
«κόψε μας κανέν' ἀκόμα.»

—

Τὸ σπαθὶ τοῦ Θεδωράκη κόβει κι' ἄλλο σὰν καὶ τοῦτο
σ' ἕνα δεύτερο μινοῦτο,
ἡ δὲ Νίκη τὴν ἀσπίδα πρὸς τὸ δόρυ της συγκρούει,
μὰ κλονίζεται κι' ἐκείνη τοῦ Βισμάρκ ἡ φριδιξρούνη,
ὁ δὲ Πρίγκηψ ὁλολύζει «ντονερβέτερ κι' ὠμένα !...
νὰ ποῦ 'βγῆκε 'στὴν Ἑλλάδα κι' ἄλλος Βίσμαρκ σὰν κι 'ἐμένα.»

—

Οὖστ φωνάζουν ὁμορόνως εἰς τοῦ Λάμβουργ τὸν Δοῦκα
φουστανέλαις καὶ φουρτοῦκα...
οὖστ 'στὸν Βίσμαρκ ὁ καλεῖς
κι' εἶντε, βρέ, νὰ μοῦ χαθῇς,
ποῦ θαρρεῖς πῶς εἶσαι κᾶτι καὶ μᾶς κάνεις τὸν καιμπόσε,
ἂν καὶ σὺ τὸν Θεδωράκη δὲν τὸν φθόνησ μήτε τόσο.

—

Ἕνας Βίσμαρκ εἶναι μόνον, ὁ κὺρ Μπέρμπας ὁπλαδή,
τὸ πουλί μας, ἡ τζιτζίκα, ποὖχει τζιτζίκα λιμό,
καὶ χειμῶνα καλοκαῖρι σὰν τζιτζίκι κελαϊδεῖ
ἀπὸ ὄρομους καὶ μπαλκόνια δίχως νύχη τελειωμό.

—

Κι' ἂν κανένας Αὐτοκράτωρ δὲν τοῦ 'χάρισε σπαθὶ
φτού ! κι' ἂς πάῃ νὰ χαθῇ...
τὴν ἀκεράστον του γλῶσσαν ἔχει ξίφος κοπτερὸν
καὶ μ' ἐκείνην κόβει ράβει τῶν σχεδίων τὸν πωρόν.

—

Γειὰ τῆς φίλης Δημητσάνας τὸν ἱερὸν πολίτην
ὑποτρέμουν καὶ τὰ χείλη βυζαντιάρας κοραΐδες,
κι' ὅλοι λὲν τῆς Φριδιξρούνης τὸν μεγάλον ἱρημίτην
πῶς ὁ γέρων θὰ ντροπιάσῃ ἀσκητὴς τῆς Κηφισιᾶς.

—

Προσφωνεῖ τὸν γέρο Βίσμαρκ ὁ σκηπτοῦχος Γερμανὸς
καὶ λαοὶ ὁαρνηροῦν,
προσφωνεῖ κι' ὁ Βαφειαδάκης, Αὐτοκράτωρ Συριανός,
Θεδωρῆν τὸν σιδηροῦν.

—

Εἰς φρενῶν συγνὰς ἐξάψεις ἡ πανήγυρις μὲ φέρει
ὅταν βλέπω ποῖος Βίσμαρκ καὶ 'στὸ κράτος μας ἐφάνη...
ἀλλ' ἐνῷ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ φιλεῖ ὁ Βισμαρκ χέρι
σκύβει κάτ' ὁ Βαφειαδάκης καὶ φιλεῖ τοῦ Δεληγιάννη.

—

Τρέχει κόσμος εἰς τὸν Βίσμαρκ ἀπὸ τῶν τετραπεράτων,
ἀλλὰ τρέχουν καὶ 'στὸν Μπέρμπα Συριανοῖς μὲ τὰ μωρά των
καὶ τοῦ λένε «σῶσε, Μπέρμπα, τὰ φτωχά μας τὰ μωρά,
νὰ μὴν πάθουν ἵλαρά,»
κι' ἀπαντᾷ ὁ πρᾶος Μπέρμπας ἱλαρῶς παρατηρῶν
πῶς θὰ 'δοῦν τὴν Βασιλείαν καὶ τὸ ῥῶς τὸ ἱλαρόν.

—

Ξεκουράζεται ὁ Βίσμαρκ τῶν φλογῶν καὶ τῶν σιδήρων
εἰς τὰ θέρματα πανδήρων,
μὰ κι' ὁ Βίσμαρκ τῆς Ἑλλάδος ἀρχινᾷ τὰς ἐπισκέψεις
'στὰ τκμπάκικα τῆς Σύρας ὡς εἰδήμων βυρσοδέψης,
καὶ πετσῶν λυττᾷζων στίβας λέγ' εἰς ἕναν παπουτσῆ
πῶς θ' ἀργάσῃ σὰν ἐκεῖνα καὶ καμπόσων τὸ πετσί.

—

Τῆς εὐπλόου Γερμανίας ὁ κλεινὸς καραβοκύρης
παρκιτεῖ τὸν μπούσουλά του κι' ἀναπαύεται μονήρης,
ὁ δὲ μπάρμπα-καπετάνιος πνιγομένων ναυαγῶν
δὲν κουράζεται καθόλου σὲ φουρτούνας ἐκλογῶν,
ἀλλ' ὑπόσχεται βαπόρια τρανταχτὰ 'στους Συριανούς
καὶ τῆς Σύρας οἱ Μπουρλῆδες ξεφωνίζουν «ὠχωνούς.»

—

Ποῖος Βίσμαρκ... παρελάσεις, τράκαις, ἄνθη, περιστέρια,
μάτς καὶ μοῦτς φιλιὰ 'στὸ στόμα, μάτς καὶ μοῦτς φιλιὰ 'στ
σὶ γυναίκες τοῦ 'φωνάζαν «Θεδωρῆ νὰ σὲ χαρῶ,» [χέρι
τί κορίτσια τὸν 'φιλοῦσαν σὰν τὸ κρῖνο τὸ νερό.

—

Μὶ χροιὰν ροδῆς ροδίζει μὲς 'στῶν ρόδων τοὺς σωρούς,
ἐλυθῆκαν τὰ κερδόνια καὶ τῆς ἄμπας Ἄγγερούς,
μὲ τὴν Σύρα τὴν ἀπάνω γαυριᾷ κι' ἡ κάτω Σύρα
κι' ἡ σκιὰ τοῦ Φιρικίδη βουτημένη μὲς 'στὴν ψεῖρα
'στοῦ κυρίου Βαφειαδάκη ἐτριγύρις' ἐν σπουδῇ
τὸν ἀφείρακτον νὰ 'δῇ.

—

Ἔσπευσε κι' ἀίργων πλῆθος καὶ τρεβῶντας τὰ μαλλιὰ
ταῖσί μας, τοῦ φωνάζουν, καὶ δὲν 'βρίσκεμε δουλειά,

Ἡ Πατρὶς φοροῦσα κράνος νικηφόρον μὲ πτερὰ
φασκελόνει τὰ παιδιά της δεξιὰ κι' ἀριστερά.

—

ὁ δὲ Βίσμαρκ κοπανίσας 'στὸ γουδὶ τοῦ Βαφειαδάκη
λίγο φρέσκο Βορειαδάκι,
λέβετε, πρὸς τούτους εἶπε, φάγετέ το εὐγνωμόνως,
οὗτος γὰρ ἐστὶν ὁ φρέσκος ὁ χυνόμενος ἀρθόνως.

—

Ἀλλ' ἐνῷ σορῶς ἐλαίει τὸ χρυσό των τὸ πουλάκι
μὲς 'στὸ στόμα του τὸ λάδον
ἔπεφταν ραχάτ-λουκούμια τοῦ γνωστοῦ Σταματελάκη
καὶ λουκουμα-ζήδων ἄλλων,
ὁ δὲ Θόδωρος τὰ χάβει καὶ μὲ μιὰ χαψιὰ τὰ τρώγει
κι' ἐνθυμούμενος τὸν Βίσμαρκ σοβαρῶς ἐμονολόγει :
«ὦ συνάδελφέ μου Βίσμαρκ δὲν μοῦ λές, ἀγαπητέ,
ἔπεσαν ραχάτ-λουκούμια μὲς 'στὸ στόμα σου ποτέ ;»

—

Καὶ σπετσιέρης Συριανός,
ἀρκετὰ ξερκιανός,
μὲ 'δικό του χρῖσι μῦρον
καὶ τὸν κάτω κι' ἄνω Σῦρον,
καὶ κυρίους καὶ κυρίας,
θιασώτας τῆς φατρίας.

—

Κι' ὁποῖος εἰς τὸ Κερδόνι ἐβαπτίσθη
'πῆγε 'στὴν Σπετσαρία του κι' ἐχρίσθη,
καὶ τότε μυρωδίντες κατὰ κόρον
προσῆλθον μὶ κατάνυξιν χορεί
ἀρρένων καὶ θηλέων Μυροφόρων
κι' ἐμύρωναν τὸν Βίσμαρκ Θεδωρῆ.

—

Κι' ἐσκέρθησαν Κερδόναροι καμπόσοι
ἀπὸ τὸ χρῖσμ' αὐτὸ ποῦ θὰ τοὺς σώσῃ
νὰ στείλουν καὶ πακτοῦ πρὸς τάλλα μέλη
μηδεμιᾶς φριδόμενοι θυσίας,
καθὼς κι' ὁ Πατριάρχης ἀποστέλλει
πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

—

Κι' ὁ Θεδωρῆς πηγαίνει 'στὸν ὀντᾶ
καὶ γράφει μιὰ γρκφὴ γιὰ τὸν Δεσπότη,
κι' ἀμέσως ὁ Δεσπότης ἀπαντᾷ :
«Γλα νὰ 'βρῆς στρωμένο φαγοπότι.»

—

Τσουμποῦσι γειὰ τὸν Βίσμαρκ κάνει πρώτης
τῆς Σύρας ὁ γλυκύλαλος Δεσπότης,
ἐν μέσῳ δὲ προπόσεων θερμῶν
ἠκούσθη τέτοια λόγια νὰ προφέρῃ :
«ἐπάκουσον, ὦ Κύριε, κι' ἡμῶν
κι' ἁγίασον τὸ μῦρον τοῦ Σπετσιέρη.

—

«Καὶ φάρμακον σωτήριον ἂς γίνῃ
μαλακιῶν καὶ βλακειῶν καὶ νόσων,
καὶ σιδηροῦς ὁ Θόδωρος νὰ μείνῃ
πρὸς αἶσχος καὶ τοῦ Βίσμαρκ καὶ τῶν Πρώσσων
καὶ δόξαν τοῦ λαοῦ σου καὶ τιμήν...
κεντὸς ψαλμός... τρὶς γίνοιτο κι' ἀμήν.»

—

Χαΐρι μοῦρο, χαΐρε χρίσμα,
ψάλλει κάθε Κορδονάτος,
έσκασε μὶ τόσο πεῖσμα
κι' ὁ πολὺς Μαυρογιορδάτος.

—

Ἔσκασι κι' ὁ Σκλαταμπάσης,
ἔσκασε κι' αὐτὸς ὁ Σκάσης
κι' ἄλλοι προϋχοντες γεροί,
ποῦ δὲν βρήκανε ἀράδα
νἄμπουν μέσα στὴν τετράδα
τοῦ κυρίου Θοδωρῆ.

—

Μὶς στὸν ἐνδοξον ἀγῶνα
τί σκασίλα καὶ τί λύπη !...
βλέπουν τὸν χρυσοῦν Νυμφῶνα
ὅμως ἔνδυμα τοὺς λείπει
νὰ καθίσουν εἰς αὐτὸν
καὶ θρηνοῦν μὲ κοπετόν.

—

Σήμερα Λαζάρου σχόλη
καὶ τὰ βάγια πιάνουν ὅλοι,
καὶ τῆς λύρας αἱ χορδαὶ
ἀνυμνοῦν τὸν Θοδωράκη :
«ἔξοδε Λάζαρε περδὲ
γιὰ νὰ λείψῃ τὸ σαράκι,
νἀ ποτίσμε, νἀ σκαλίσμε,
σὺ μὲ σῶζεις κι' ἀπολεῖς με.»

—

Τρίτη φαντασία
εἶδος βουλιμία.

—

Ἠλεκτρικὸ ῥωλόγι μεσάνυκτα σημαίνει,
δὲν σείνετ' ἕνα φύλλο στὸ φυσημα τῆς αὔρας,
καὶ ῥήτορες καμπόσοι κοιμοῦνται κουρασμένοι
ἀφοῦ ξεσθερκωθῆκαν μὲ τὴν γλυκὴ τῆς Λαύρας.

—

Ὁ Φασουλῆς μονάχος ἐκ τῶν πατριωτῶν
στεφάνους τρεῖς κρατῶν
σφιχτὰ σφιχτὰ δεμένους μὲ σπάγους καὶ κορδόνια,
στοῦ Πανεπιστημίου τὰ γαλίματα προβαίνει
γιὰ νὰ τὰ στεριώσῃ καθὼς κι' εἰς ἄλλα χρόνια,
κι' ἀκίνητος μπαστάκας ἐνώπιόν των μίνει.

—

Θαρρεῖ τοὺς ἀπεργοῦντας πῶς βλέπει ῥαιτητὰς
κι' ἀκούεται μακρόθεν βοὴ καὶ σαματᾶς.
Φαντάζεται μὲ τρόμον πῶς πρόσωπ' ἀντιαρίζει
ῥητόρων τραγικὰ,
κι' ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του φλογώδης λαμπυρίζει
ὁ κόπος τῆς Ρακῆ.

—

Ἐμπρός του παρελαύνει στρατὸς φωτιστριῶν
καὶ πρὸ τῶν ἀγαλμάτων χορεύει τῶν τριῶν,
κι' αὐτὸς θαρρεῖ πῶς εἶναι ψευδὴς δαιμόνων πλάνη
καὶ τὸν σταυρό του κάνει.

—

Στὸν Κερκὴ σιμόνει μὲ τρίχας ὀρθωμένας
καὶ πύρινη ματιὰ,
κι' ἐκεῖνος μὲ τὴν μύτη τῆς πέτρινής του πίνας
τοῦ δίνει μιὰ μυτιά.

—

Θαρρεῖ πῶς ἀπ' ὀπίσω τὸν κυνηγοῦν κορίτσα
κι' ἐμπρὸς στὸν Πατριάρχην τὸν τραχηλὸν του κλίνει,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς σηκόνει ψηλὰ τὴν πατερίτσα
καὶ δίχως γρῦ νὰ βγάλῃ τὸν ἀφαλὸ τοῦ λύνει.

—

Κι' ἐνῶ γερᾶς τῆς τρώει χωρὶς τὰ χωρατὰ
τὸν σπρώχνει πρὸς τὸν Ρήγαν ἀκάθεκτος ὁρμὴ,
ἀλλ' ὅμως ποῖον θαῦμα !... ἐμβρόντητος κυττᾷ
τοῦ Μπάρμπα τὸ κεφάλι στοῦ Ρήγα τὸ κορμί,
κι' ἐξίσταται καὶ χάσκει μὶ πηχυαῖον στόμα
πῶς Θόδωρος καὶ Ρήγας γενῆκαν ἕνα σῶμα.

—

Κι' ἀφοῦ μὲ φρίκην εἶδε τοιαῦτα θαυμαστὰ
πεζὸς ὁ κακομοίρης στὸν Πειραιὰ κατέβη,
καὶ στὸν Καρϊσκάκη στηλόνεται ἔμπροστά
καὶ τὸν ἀποκαλύπτει καὶ τέτοια ῥητορεύει.

—

Ὦ στρατηγὲ τῆς Ρούμελης κι' υἱὲ τῆς Καλογρέικς,
ἰδὲ τῆς σήμερον φυλῆς τὸ σκελετῶδες κρέας,
ἰδὲ τὸν Βίσμαρκ Θοδωρῆν, ἰδὲ τοὺς Κορδονάτους,
ἰδὲ καὶ τὸν Χαρίλαον, σωστὸν Καβοὺρ τοῦ κράτους,
πούκανε τὸ Ρωμαϊκὸ νὰ τρέχῃ σὰν καβοῦρι
καὶ σὶ κλουβὶ κατάκλειστο νὰ τρίγῃ καναβοῦρι.

—

Ἰδὲ κι' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν τἀμέτρητα παθήματα
κι' εἰπὲ στοῦ Βίσμαρκ καὶ Καβοὺρ τὰ ψηφοφόρα θύματα :
« Μεγάλως σας εὐχαριστῶ κι' εὐγνώμων θάμαι πάντα
στοὺς νέους ἀπογόνους μου γι' αὐτὸν τὸν ἀνδριάντα.
Τὸ νὰ σκεφθῆτε ἄγαλμα καὶ δι' ἐμὲ νὰ κάνετε
παρπολὺ συμβολικὸν καὶ πρακτικὸν τὸ βρίσκω,
γιατὶ σὰν μ' ἀντικρίζετε ποτὲ δὲν θὰ ξεχάνετι
πῶς ἡ κοιλιὰ σας πίπρωτα νὰ παίζῃ Καρλίσλο ».

—

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Γιάννης Ἀϊδονόπουλος σαλπίζει γελαστός :
«ἐλᾶτε καὶ σας ἔφερα τὰ καλοκαιρινά,»
καὶ τρίχες κόσμος ἄγνωστος καὶ πάμπολυς γνωστὸς
στὸν ῥάπτην τὸν πανύμνητον νὰ ὄβῃ τὰ φετινά.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ μέ, κὺρ Γιάννη καὶ γιὰ μένα,
κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις του δουλεύουν ὁλοένα,
καὶ νὰ κοστούμια κι' ὁμορφιαῖς καὶ λεβεντιὰ περίσσια,
ποῦ τύρια νἄχουν μπρὸς σ' αὐτὰ καὶ Λόντραις καὶ Παρί-
[σια.

—

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ **Κλεάνθους Δημοπούλου**, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλαις κι' ὅλοι.
Ἀρθρίτικα πρεϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντουνιὰς τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μπύρα πούνει τρίλλα καὶ καθέναν ντερτιλῆς
μ' ἕνα δηὸ πετήρια μόνο τοῦ δικαίου κέρι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; θὰ πῆτε.. νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεννιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιακάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφρανκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πρώτη τοῦ μηνὸς Ἀπριλὴ
καὶ φιλοῦντ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Ἔξη καὶ πεντακόσα.
Λαμπρὴ καὶ σμάρα τόσα.

Εὐαγγέλιον βαρὺ
τοῦ κυρίου Θοδωρῆ.

—

Εἶπεν ὁ μπάρμπα-Θόδωρος στοὺς φίλους διατόρως :
«νῦν ἐδοξάσθη, μέζ ἀμί, ὁ μέγας λυμκόδορος,
εἰ δ' ἰδιξάσθη ἀληθῶς οὐκ ἐδοξάσθη μόνος
ἀλλὰ συνιδιξάσθητε καὶ πάντες σεῖς συγχρόνως.

—

Εἰ δὲ συνιδιξάσθητε καὶ σεῖς πρκγματικῶς
συνεδοξάσθη μεθ' ὑμῶν κι' ὁλόκληρον τὸ κράτος,
καὶ θωρεῖ τὴν σήμερον καθεὶς ἐκστατικὸς
τὴν δόξαν ἣν δεδόξασται ὁ γέρων Κορδονάτος.

—

Εἰ δ' ὄξος ἐποτίσθητι ὡς τώρα καὶ χολὴν
τοιαύτην, φίλοι, πρὸς ὑμᾶς ἐντέλλομ' ἐντολὴν,
ἵνα τυρλῶς ψηφίσητε τὸ γεμρὸν Κορδόνιον,
ὅπερ ζωὴν πρὸς τοὺς πιστοὺς θ' ἀνοίξῃ τὴν αἰώνιον.

—

Καθὼς δὲ κλῆμα σταφυλὰς οὐ δύναται νὰ φέρῃ
ἐὰν ἐπί τινα καιρὸν δὲν μείνῃ ἐν ἀμπέλῳ,
ἔτσι καὶ τί τοῦ γίνεται κανένας σας δὲν ξέρει
ἂν ζώσῃ ψῆφον γελασθεὶς πρὸς ὄντινα δὲν θέλω.

—

Καθὼς δὲ πάλιν, μαθηταὶ καὶ Κορδονάτοι φίλοι,
οὐ δύνασθαι καλὸν κρασὶ νὰ φέρῃ τὸ σταφύλι,
ἂν μοῦστος πρῶτα δὲν γενῇ, καθὼς καὶ σεῖς γνωρίζετε,
κι' ἂν εἰς βαρίλας δὲν κλεισθῇ παντοπωλῶν ἐμπείρων,
οὕτω καὶ σεῖς ἀμοὺστωτοι καὶ νήστεις θὰ γυρίζητε
ἂν δώσετε τὴν ψῆφον σας εἰς κάλπας ἀναπήρων.

—

Ἀκούσατε παρακλῶ τὸ νέον Εὐαγγέλιον,
κι' ὅπως ἐκεῖνος τὸ κρασὶ τὸ μένον εἰς βαρίλιον
οὐ δύνασθαι παντάπασιν καλὸν κρασὶ νὰ γίνῃ
ἐὰν ἐπί τινα καιρὸν κλειστὸν ἐκεῖ δὲν μείνῃ,
οὕτω καὶ σεῖς οὐ δύνασθε παντάπασιν λαβεῖν
καμμίαν ἀμοιβήν,
ἐὰν δὲν μείνετε πιστοὶ στοῦ Μπάρμπα σας τὴν πίστιν
κι' εἰς τοῦτον δὲν προσεύχεσθε μ' εὐλαβειαν ὑψίστην.

—

Ὅσα δὲ ῥήματα λαλῶ κι' ἐλάλησα χρυσᾶ
οὐχ ὑμιλῶ ἐξ ἐμαυτοῦ, σᾶς λέγω ἐν τιμῇ...
καὶ σήμερον καὶ πάντοτε τοὺς λόγους μ' ἐμφυσᾷ
τῆς λίμας τὸ δαιμόνιον τὸ μένον ἐν ἐμοί.

—

Κι' ἐν τούτῳ πάντες γνώσονται πῶς εἶσθε μαθηταὶ
τοῦ μπάρμπα σας τοῦ λάλου.

δεν τῆς παρλάταις, κύριοι, δὲν πάυετε ποτὲ
μετὰ φρενὸς ἐξάλλου.

—

Ἐκ παραθύρων κι' ἐξωστῶν ἐλάλησα πολλὰ
σὲ καθὲ μπουντάλια,
οὐδόλως δὲν ἠνώχλησε τὸν λάρυγγα μου βῆχας.
οὐδὲ περιπλανήσεων μ' ἐκούρασαν ἀγῶνες,
χιὼν κατιπόπαλισε τὰς πολιὰς μου τρίχας
κι' ἔβρεξαν τὴν φαλάκραν μου λιπτῆς βοχῆς σταγόνες.

—

Καὶ τκῦτα πάντα τὰ δεινὰ κἂν ψῦχος κἄνει ζέστην
ἡρωϊκῶς ὑπέστην,
καὶ τόσων ὁδοιπορίων ὑπέφερα τὸν κόπον
ἵν' ἀναπαύσεως ὑμῖν προετοιμάσω τύπον.

—

Ὑπερεπόθησα πολλὰ πρὸς χαρὶν σας κωλύματα,
καὶ μ' ἔδλα τὰ γιαρματα
τὰς σιαγόνας (τσινα πρὸς γυναικῶν φιλήματα
κι' ἐδίχθην μειδιάματα,
καὶ κορασίδες τρυφερὰ μ' ἐφίλησαν 'στὰ χεῖλη
διὸ κι' ἐπλοτύπησαν ἀντίπαλοι καὶ φίλοι.

—

Μὰ καὶ τοὺς πόδας μ' ἤλειψαν μ' ἀλαβάστρα καὶ μῦρα
ὡς ἡ γυνὴ Μαγδαληνὴ τοῦ κόσμου τὸν Σωτῆρα,
ἐν κατανύξει δὲ πολλῇ προσήκουσαν καὶ ῥῆθυ
τί κούρακς πού τῆς ἔκεβα, τί κούρακς που τῆς κάθω.

—

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε
ἀλλ' ἵν' ἀγάπην ἔχητε καὶ πίστιν εἰς τὸ κόμμα,
ἂν ἀπὸ χεῖλη θέλετε κορῶν νὰ φιληθῆτε
'στὰ κίρινά σας μαγουλα, 'στὸ νηστικά σας στόμα.

—

Σεῖς ἐν ἐμοί, κι' ἐγὼ μὲ σᾶς ὡς ἄμπελος καὶ κλῆμα,
κι' ἡ τῆς πατρίδος πρόοδος ἐν τῇ χρυσῇ μας λίμᾳ.
Ἐγὼ κορίτσι πολιὸς καὶ σεις μικροὶ κορεῖς,
ἐγὼ παπποῦς Κορδόναρος καὶ σεῖς Κορδοναρεῖς,
ὁ μέγας Μπάρμπας εἶμ' ἐγὼ καὶ σεῖς μικροὶ μπαρμπάδες,
ἐγὼ μὲν Παππας καὶ παππᾶς καὶ σεῖς ὑποπαππάδες.

—

Ταῦτα λαλῶ καὶ πᾶς πιστὸς πολλὴν χαρὰν ἃς χαίρῃ,
κι' ἂν ὁ ποδόγυρος φιλῇ τὴν σεβαστήν μου χεῖρα,
μὰ θὰ φιλήσῃ 'γρήγορα καὶ τὸ 'δικό σας χέρι
πᾶσα παιδίσκη τρυφερὰ καὶ πᾶσα ζωντοχήρα.

—

Ἂν μειδιᾶσον 'στὸν Μπάρμπα σας κι' εἰς σᾶς θὰ μειδιάσουν,
ἂν ἐθυμήσαν ἐμὲ καὶ σᾶς θὰ θυμιάσουν.
Ὁπόταν δ' ἀπολαύσωμεν ἐλεῶ τῆς πατρίδος
τὰ τόσα κάλλη τῆς Ἀρχῆς, τῆς πρώτης κορασίδος,
τότε θὰ καταλάβετε πραγματικῶς καὶ σεῖς
ὁποῖα κρύπτει θέλγητρα τοιαύτη κορασὶς.

—

Τότ' ἐν ἐκείνῃ τῇ λαμπρᾷ τοῦ Μπαρμπα σας ἡμέρᾳ
τοὺς πάντας θὰ φιλήσῃ,
καὶ μὲ θωπείας τρυφερὰς τὴν ἄριλον γαστέρα
παντὸς θὰ γαργαλίσῃ.

—

Ὡς δὲ κορεῖς ἁπλῶτος καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα
οὐ δύναται κύματος πιεῖν πικραμυρὰν σταγόνα,
οὕτω κι' ὑμεῖς οὐ δύνασθε φαγεῖν ἐκ τῶν κοινῶν
ἂν μὴ τὸ θέλπος ἴδητε τὸ καλοκαιρινόν.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς ὅσους Ἕλωτκς τυφλοὺς καὶ δούλους οὐχ ἑώρακα
θὰ τοὺς ἀφήσω νηστικοὺς νὰ βγάλουνε τὸν κόρακα.

—

Ἐν παροιμίαις εἰς πολλοὺς λαλῶ τῶν Βουλευτῶν
κι' ἐν παροιμίαις πρὸς ὑμᾶς τὰ σχέδιά μου τάπα,
ἵνα μὴν ἐννοήσετε κανένα ἐξ αὐτῶν
καθὼς κι' ἐγὼ δὲν ἐνοῶ ἀῤ' ὅσα λέγω σκράπα.

—

Εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας σας ἐνθέρμως δέξασθέ με...
μικρὸν κι' οὐ θιωρεῖτε με, μικρὸν τι κι' ὄψεσθέ με.
Σεῖς ἐν ἐμοί, κι' ἐγὼ μὲ σᾶς, οὐκέτι δὲ καθεύδω,
καὶ γὰρ πρὸς τὰ Καλάβρυτα καὶ πρὸς τὸν Πύργον σπεύδω,
χωρὶς νὰ ᾖψω βλέμμα κἂν κι' εἰς τὰς καλὰς μου Πάτρας,
ποῦ συγχρωτεῖται πόλεμος μὲ δοῦ Κορδονολάτρας.

—

Ἐκεῖ βρυχᾶται βλοσυρὸς ὁ τῶν αἱμάτων Ἄρης
κι' ὁ νέος ἥρως Ἀχιλλεὺς κι' ὁ Θάνος Κανακάρης
μαλλιὰ κουβάρια γίνονται καὶ μαχονται μὲ πίκα
για 'μὲ τὸ κανακάρικι, γιὰ 'μὶνν τὴν τζιτζίκα.

—

Καὶ πληθὺς δὲ κατέρχεται 'στὰς συμπλοκὰς ἀθρόον
καὶ λέγεται πῶς κατ' αὐτὰς δεινὴ συνήφθη παλὴ,
ψυχαὶ δ' εἰς Ἅδην ἀληθῶν προέπεμψεν ἡρώων
καὶ πεζικὸν μετ' ἱππικοῦ ἐξ Ἀθηνῶν ἐσταλη.

—

Ζήτ' ὁ Γερακωστόπουλος, ὁ πολεμῶν τὸν Θάνον...
εἴπτε πρὸς τοῦτον ἄγαμαι μετὰ λαμπρῶν παιάνων.
Ζήτω κι' ὁ Θάνος ὁ πιστός, τῆς Πάτρας βασιλεύς,
ποῦ μὲ τὸν Ἀχιλλέα μου συγκρούεται τὸν Ἄρην,
ὡς μὲ τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ θεῖος Ἀχιλλεὺς
'στὴν Ἰλιάδα πολεμοῦν τῆς Βρυσηΐδος χάριν.

—

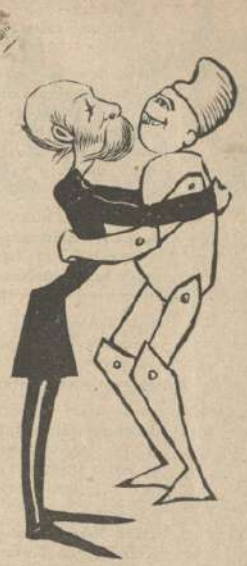
Ἐγὼ δὲ τούτων Βρυσηΐς καὶ βρίσεις εἶμ' ἐκείνων,
ἐξ ἧς ἀθάνατον νερὸν πραῴριστα νὰ τρέξῃ,
καὶ πᾶς παλαιὸν ἐπ' ἐμὲ καὶ τάντερα του χύνων
αὐτὸς ζωὴν αἰώνιον καὶ πρώτην θέσιν ἴξει.

—

Τοιαῦτα λέγω πρὸς ὑμᾶς, τοὺς φίλους τοὺς ἐγκρίτους,
ἵνα πολὺ προσέχητε καὶ τοὺς Ἀνεξαρτήτους,
ὅπου δ' αὐτοὶ παραπλανοῦν τῶν ψηφοφόρων πλήθη
καὶ προσπαθοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ ψευδῆ νὰ κάμουν κρότον,
ἂς ἐπιπίπτουν κατ' αὐτῶν καὶ φάσκελα καὶ λίθοι
ἀπὸ κυρίαρχον λαὸν γυμνῶν καὶ ξεβρακώτων.

—

Καὶ δείχνιτε τὸ καῦρο μου, τὸ θάλλον ἐκ χαρίτων,
πρὸ τῶν Ἀνεξαρτήτων,
καὶ πρὸς ἐκείνους λέγιτε μὲ βρυγμοὺς καὶ ζήτω :

Χριστὸς ἀνέστη, Μπάρμπα... δέξου γλυκὸ φιλὶ
κι' ἀπὸ τὸν Φασουλῆ.

« μόνον ὁ Μπάρμπας μας νὰ ζῇ κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω, »
ἵνα καὶ πάλιν πληρωθῇ τῶν προφητῶν ἡ ῥῆσις
πῶς ὅταν ὁ Κορδόναρος ἀρχίζῃ νὰ σαλεύῃ
ἀνοίγει 'γνωάκρουνος τῆς εὐνομίας βρύσις
κι' ἐπίθονος ἀσφάλειαι καὶ τάξις βασιλεύει.

—

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν καὶ σήμερον χαρῆτε,
μὲ σθένος δ' ἀγωνίζεσθε καὶ μὲ ψυχῆς βρασμόν,
καὶ μετ' ἐμοῦ προσεύχεσθε κι' ἀγρυπνως γρηγορεῖτε
ἵνα μὴν πίσητ' ἔξαρνα εἰς φαῦλον πειρασμόν.

—

Αἴρει τὰς πύλας πρὸς ἐμὲ τὸ νέον Κοινοβούλιον
καθὼς ὑπόταν τὰς ψυχὰς Ἀρκάδων ἀνερρίπιζα,
κι' ἰθαγενὲς κι' ἐγχώριον ἀκούεται ντακούλιον
καὶ λιγυρὰ κι' ὀξύλαλος τὸ συνοδεύει πίπιζα.
Ἐρρίτω πᾶσ' ἀόρανεια καὶ σιγηλὴ δειλία,
ἤγγικε γὰρ τοῦ Μπάρμπα σας ἡ νέα Βασιλεία.»

—

Εἶπεν αὐτὰ κι' εἰς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάρας
κατὰ μικτῶν συνδυασμῶν ἐτόξευε κατάρας,
ἐνῷ δ' ὁ Μπάρμπας ἐξάλλως πρὸς τὸ κενὸν ὡμίλει
σκοπῶν μεγάλων καὶ μικρῶν ἀνέμαεστος κι' ἐγκύμων,
τὰς δὺο φαβορίτας του ἐθώπευαν οἱ φίλοι,
τοὐτέστι τὴν ἐκ δεξιῶν καὶ τὴν ἐξ εὐωνύμων.

—

Καὶ τις πρὸς τὸν Διδάσκαλον προσεῖπε προπετὴς
πῶς ὁ Λεβίδης ὁ πιστὸς καὶ πρῶτος μαθητής.

ἐνῷ μετὰ τῶν ἕνδεκα 'στὰ πέριξ ἁπλανᾶτο,
κατέπεσε φαρδὺς πλατὺς ἀπ' τὸ μουλάρι κάτω.

—

Κι' εἰς τοῦτον ὁ Διδάσκαλος ἀπήντησε : «σιώπα,
προπέτα καὶ κυνῶπα.
ταχέως δ' ἐνερθήσεται ὁ δι' ἐμὲ καὶ μόνον
πίπτων κι' ἐξ ὕπνων κι' ἀμαξῶν κι' ἀναγρων κι' ἡμιόνων».

—

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐστέκετο φυσῶν καὶ ξερνῶν
ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον,
κι' ἀμέσως — ὢ τοῦ θαύματος ! — ἠγέρθη ὁ πισῶν,
ποῦ θάβγῃ ἐκ τῶν πρώτων,
κι' ὅλοι 'στὸν Μπάρμπ' ἀνέκραξαν, φωνὴ δ' ἀκούσθη μία :
«δόξα καὶ τῇ δυνάμει σου καὶ τῇ μακροθυμίᾳ.»

Μεγάλον Εὐαγγέλιον Σωτήρα,
ὁποῦ τ' ἀκούει κλαίουσα ἡ σπεῖρα.

—

Εἶπε κι' ὁ σὶρ Χαρίλαος 'στους φίλους ὁπαδούς :
«πολλὰς δυσβάστους ἔτρεξα καὶ σκολιὰς ὁδούς,
καὶ σὲ ταβέρνας τόστρωνα γιὰ μερικὼν χατῆρι
κι' ἐτσούγκριζα μὲ χωρικους κι' ἀγρότας τὸ ποτῆρι.

—

Καὶ πᾶς γνωστός μου κι' ἄγνωστος περιχαρὴς μ' ἐκέρνα,
ἐνῷ καμπόσοι μεζιλιγαν πῶς ὄχλου ἐὲν ταιριάζει
ἕνας Μυλλόρδος σὰν κι' ἐμὲ νὰ μπαίνῃ 'στὴν ταβέρνα
καὶ μὲ τοὺς ταβερνιάρηδες νὰ γλυκοκουβεντιάζῃ.

—

Κι' ώμίλουν περί των θειοτων, περί περισσευμάτων
καί τόσων μου θαυμάτων
πρός τους ἐκθαμβους χωρικους καί γαπκνοντας ἀγρίτας
κι' ἐπάνω σί φειρἀρτων ἐκαθίζα καππότας,
καί τάκα μία μεδλεγαν κι' ἐγώ καλῶς σας Βρῆκα
κι' ἡμένα σάν τον Θόδωρε μ' ἐρώναζαν τζιτζίκα.

—

Ὁπόταν δἴ μετά φωνῆς ἐλάλουν ἐξημμένης
περί θεδηλωμένης,
ἐκυττάζα πῶς ἤρχετο κάθε μπεκρῆς 'στό κέφι
καί γειά σου μπίρομ, ἔσκυζε, Σωτήρα μου κι' ἀόρεφι,
καί γέμιε μας τήν μισή, ἀσίκη ταβερνιέρη,
ἀπό τό γκραπάρι.

—

Καί πρόσωπα πλησίον μου προσεῖδον ἀχαμνά,
ἐν τουτοις ἡ καρδία σας ποσῶς μή διελιάτω,
καί γάρ εἰς τύπον ἐνδοξον, καλούμενον Σταμνᾶ,
μίαν ἀψίδα μ' ἔστησαν κι' ἀπέρασ' ἀπό κάτω.

—

Μέ σταμνος δἐ προσίτρεξαν γυναῖκες ὑδροφόροι
κι' ἐξήγησιν περί θεσμῶν ζητοῦσαν μέ το ζόρι,
καί πρός αὐτάς ὡμίλησα μέ πάθος φλεγυρόν
καί τήν Βουλήν ἀνέφερα, τήν φίλην μακαρίτιδα,
κι' ἀπό διψῶσαν χωρικήν ἔζητησα νερόν
καθώς τό πάλαι κι' ὁ Χριστός ἀπό τήν Σαμαρείτιδα.

—

Καί 'στήν φωνήν πρισείδα γλυκείς λαμυγγισμούς,
ἀλλ' ὅμως φοβηθείς
μή μέ τάς στάμνας ἔξαφνα μοῦ λούσουν τους θεσμούς
ἀπῆλθεν παρευθύς.

—

Οὐ μήν παιδιά ξισκούφωτα καί κάπως προπετῆ
ἐστρίγγλιζαν ὀπίσω μου: «Μυλλόρδε, ποῦ μᾶς λές
πῶς ἀπό Λόρδους ὑψηλούς ἡ σκούρια σου κρατεῖ,
δῶσε μιά σκούρια καί σ' ἔμας ἀπό τῆς χαμηλαΐς».

—

Κι' εἰς ἄλλην κώμην ἐνδοξον ἐβάδισα ταχύς,
ὅπου παρ' ὅλων ἔτυχα λαμπρᾶς ὑποδοχῆς,
ἐκεῖ δἐ πάλιν ἄρχισα πολλά νά ρητορεύω
κι' ἐβάπτισα κι' ἑνός παιδί κι' εἶπα καί τό *Πιστεύω*.

—

Κι' ὅλην ἐρωταγώγησαν τήν κώμην μέ ριτσίνικα
καί 'στόν κουμπάρον ἔλεγα πῶς μετ' αὐτοῦ θά δρκσω,
κι' εἰ φίλοι γιά βαπτιστικά μου 'γύρευαν στερλίνκις
κι' ἐγώ μηδέ νικέλινα δέν εἶχα νά μοιράσω.

—

Ὁ δἐ κουμπάρος ἐκμανείς μέ τήν κυρά κουμπάρα
ἔρριξε λίγα σμπάρα,
σάν εἶδε Λόρδο σάν κι' ἐμέ πῶς ἔκαμε κουμπάρο,
κι' ἐγώ γιά χαζί ἔρριξα μαζί των ἕνα σμπάρο.

—

Δι' ὅλας ταύτας τάς τιμάς κανείς μήν ἀπορήσῃ
καί σταυροκοπηθῇ,
ὅστις δ' ἰώρακεν αὐτάς ἐκείνος μαρτυρήσει
πῶς λέγω ταλήθῃ.

—

Ἐγώ πιστόν ἀντίτυπον εἰμί τῆς ἀληθείας
καί δι' ἐμοῦ πορεύεσθε πρός ταύτην ἀπ' εὐθείας,
ὃς δἐ μεμίσησεν ἐμέ μισεῖ κι' αὐτήν συναμα
καί πάν ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ βωμοῦ της γράμμα.

—

Πολλοί δἐ πρίην μαθητάς μέ παχυλήν εὐήθειαν
προώρως μεμυήκασι κι' ἐμέ καί τήν ἀληθειαν,
καί τρίς μ' ἠρνήθησαν τινές τῶν φίλων τῶν στενῶν,
ἐν δ' εἰς ἑκάστην ἄρνησιν ἀλέκτωρ ἀνερώνει,
συντάγματα θά 'φώνιζαν εὐλαλων πετεινῶν,
ὅπου δ' ἀλέκτορες πολλοί ἀργεῖ νά ξημερώνῃ.

—

Λέγει δ' αὐτῷ Καλλιφρονάς, ὠχρότατος ὡς ῥάπα,
εἷς ἐκ τῶν ἑνδεκα πιστῶν κι' ὁ μαθητής ἐκεῖνος,
ὃν ὁ σοφός Διδάσκαλος κατ' ἐξοχήν ἠγάπα:
«πολύς θαρρῶ, Διδάσκαλε, πῶς μᾶς προσμένει θρῆνος.»

—

Λέγει Τρικούππις πρός αὐτόν «ὑπερίον λόγον ἔρης:
κουράγιο λέγω καί πρός σέ καί τούς ἱεροφάντας,
εἰ δἐ μεμίσηκεν ἐμέ ὁ κόσμος ὁ κενέφρης
ἐγώ καί νῦν καί πάντοτε νενίκηκα τούς πάντας.»

—

Βρέ τί μας λές; ἀπήντησαν μέ θάμβος οἱ λοιποί
κι' ἐκεῖνος εἶπε πάλιν:
«ἐκ ψυχικῆ δειλίᾳ σας μεγάλως μέ λυπεῖ
'στήν ἐνιστῶσαν παλιν.»

—

Ταῦτα βοῶντος πρός χαράν φιλτάτων περιλύπων
μέ θάρρος ἔχον δύναμιν ἑκατοσσίων ὑπνων,
ὁ μυστικός συνδυασμός ἐκάθισε 'στήν κώχη
καί μόνος ὑπετραύλιζε: «κουράγιο ποῦ στοῦ τῦχει.»

—

Ἀκούσας δ' ὁ Διδάσκαλος ψιθυρισμούς ποικίλους
τοιαῦτα πάλιν ἔλεγε 'στούς δειλιῶντας φίλους:
«Ἀμήν ἀμήν
λέγω ὑμίν
πῶς μέ λαμπάδας καί φανούς μ' ἐδέχθη πασα κώμη
κι' εἰς λόγιν μήν προσίχετε Κερδοναρέων μπόστικα,
κι' ἐλεύσομ' ἐκ τῆς ἐκλογῆς λευκότερος ἀκόμη
κι' ἀπό τό γάλα τό λευκόν, ποῦ βγάζουν τά φραγκόσυκα.»

—

Εἶπεν αὐτά κι' ἀλύγιστος ὠρθώνετο κι' ἀμαῖος
κι' εἰσῆλθεν ἀκροποδητεί μί των πιστῶν τήν σπεῖραν
εἰς ἓν' ἀγρόν καλούμενον ἀγρόν τοῦ Κεραμέως,
ὅπου παρηγορήθησαν καί κεραμίδια 'πῆραν,
κι' ἔξυναν τῆς κοιλίτσιας των μ' ἐκεῖνα κατά γῆς
προσμένοντες τό πλήρωμα τῆς νέας ἐκλογῆς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ *Γιάννης Ἀϊδονοπούλος* σαλπίζει γελαστος:
«ἐλάτε καί σας ἔφερα τά καλοκαιρινά,»
καί τρέχει κόσμος ἄγνωστος καί πάμπολυς γνωστός
'στόν ράπτην τον πανύμνητον νά 'δῇ τά φετινά.
Κύρ Γιάννη, κόψε καί γιά 'μέ, κύρ Γιάννη καί γιά 'μένα,
κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις του δουλεύουν ὁλόενα,
καί νά κοστούμια κι' ὠλορσαῖς καί λιβεντζιά πιρίσσεια,
ποῦ τύφλα νάχουν 'μπρός σ' αὐτά καί Λόντρεις καί Παρι-
[σια.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καί συνδρομαί —ἀπ εὐθείας πρός ἐμέ.
Συνδρομή γιάκαθε χρονο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοὐσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δέν θά πληρώνῃ δι' αὐτά Ταχυδρομείων τέλη.

Ὀκτώ μηνος Ἀπριλη.
Ἔβγῆκε τὸ χαμομῆλι.

Πεντακόσα κι' ἑπτά λογαριάζω
κι' ἄσπρους ψῆφους προς ὅλους μοιράζω.

Πρὸς τὸν Ἀβέρωφ ἐπιστολὴ τοῦ κακομοίρη τοῦ Φασουλῆ.

Εἶδα πῶς ὁ Διάδοχος μαζί μέ τόν Φιλήμονα
ἔστειλε γράμμα σοβαρόν πρός σέ τόν ἐλεήμονα,
καί σούγραφε μέ κάμποσαις βαθηταῖς Ἑλληνικούραις
πῶς δέν βαστοῦν εἰς ἔξοδα ἡ δόλιαις μας καμπούραις,
καί πρέπει 'στους Ἀγῶνας μας ν' ἀνοίξῃς τό σακκοῦλι σου
κι' ἔτσι νά μένωμεν κι' ἐμεῖς εὐγνώμονες καί δοῦλοι σου.

—

Καί σύ μεγάλος λυπηθείς τόν τόπον μας τόν τλήμονα
καί θέλων τόν Διάδοχον νά καθυποχρεώσῃς,
εἶπες σάν μεγαλόδωρος 'στόν κύριον Φιλήμονα
ὁλόκληρον τό Στάδιον πῶς θ' ἀπομαρμαρώσῃς,
καί πῶς προσφέρεις δι' αὐτό χιλιάδες πεντακόσαις
κι' ἂν τούταις λίγαις μᾶς φανοῦν ζοδεύεις κι' ἄλλαις τόσαις.

—

Διό, περιφανέστατε τοῦ γένους εὐεργέτα,
κι' ἐγώ ποῦ πάντα μ' ἔξαφνα ὑπέρ πατρίδος φλέγομαι,
ἰσύθεσα τό γράμμα' αὐτό μ' ὁλίγα λόγια σκέτα
ἂν καί δέν ἔχω τήν τιμήν Διάδοχος νά λίγωμαι.

—

Ἄμεν, Ἀβέρωφ, σῶσε μας καί βοηθὸς γενοῦ
νά κουτουλήσ' ἡ δόξα μας μί τάστρα τούρανοῦ,
κι' ὅσαν κοτζάμ Διάδοχος σοῦ γράφῃ κοπλιμέντα
κι' ὅλος Γι μ ἑ τ ε ρ ας πρός σέ διά παντός πῶς μένει,
ἄνοιξε τό κεμέρι σου χωρίς πολλή κουβέντα
κι' ὅς εἶναι καθε λέξις του ἀκριβοπληρωμένη.

—

Τοῦ κράτους τήν ὑπόληψιν θέλεις δέν θέλεις σῶσε,
ἂν δέ καί γράμμα δεύτερον σοῦ στείλουν ὡς τό πρώτον,
ἂς πάῃ τό παληάμπελο κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃς δόσει
πρός χάριν τῶν Ἀγώνων μας καί τῆς μητρός τῶν φώτων.

—

Κι' ἂν τῶν Ἀγώνων ἡ πομπή καί σέ χρεωκοπήσῃ,
ἀλλ' ὅμως μυριόστομες, Ἀβέρωφ, θά σαλπίσῃ
κι' εἰς Δύσιν κι' εἰς Ἀνατολήν ἡ φήμη τόνομά σου
καί θά καυχᾶσκι ἁγαρκῶς γιά τό κατόρθωμά σου.

—

Κι' ἂν καταντήσῃς νά μᾶς λές μέ τόν ντορβᾶ 'στόν ὅμο:
«δῶστε 'στόν εὐεργέτη σας ὀρὸ ψιχουλα ψωμιοῦ,»
ἀλλ' ὅμως θά σέ δείχνωμεν μ' ενλάβεια 'στόν δρόμο
κι' ἔτσι τό στόμα θά 'μιλῇ τοῦ καθενός Ρωμηοῦ:

—

«Βλέπεις αὐτὸν τὸν φουκαρᾶ, ποῦ μὲ ντερβὲ γυρίζει
καὶ κουφαμουρεμουρίζει
γιὰ τὴν κακή του κατάντια καὶ τὸν πικρὸ καϋμό του ;...
Κρῖμος ἐλέγετο ποτὲ κι' εἶχ' εὐεργέτου πολλούς,
ἀλλ' ὅμως ὁ Διάδοχος τὸν 'πῆρε 'στὸν λαιμό του
μὲ γράμματα Βασιλικὰ πολὺ κομπλιμεντόζα,
κι' ἀπεμακράρωσε λαμπρῶς τὰ Στάδια πραγόνων
καὶ Θμ' ἀπέμειν' ἐνδοξον ἀρχαϊκῶν ἀγώνων.»

—

'Αμάν, 'Αβέρωφ, σῶσε μας καὶ βοηθὸς γενοῦ
νὰ σκουξωμ' ἐξω νοῦ.
Ἡ ψωροκώσταινα πατρὶς καὶ πάλιν κακοπερνᾶται,
ἄσβιστος κρίνεται πυρὰ 'στῆς δόξης τὸ καμίνι,
καὶ Στάδια μαρμάρινα κι' ἀγῶνας ὀνειρεύεται
ἂν κι' ἐκ τῆς πείνας μάρμαρο προώριστα νὰ μείνῃ.

—

Μαρμαρωμένον Στάδιον... ψυχή μου 'στὰ Πατήσια !..
ἐδῶ θερμοὶ Φιλέλληνες θὰ πέρτουν σὰν μελίσσια.
Καθεὶς πετᾷ παράμερα τὴν λύραν τὴν θεηδῶδη,
τὸ θοῦμ' αὐτὸ δὲν ἤλπιζε νὰ ὀῇ καὶ 'στ' ὄνειρό του,
βλέπω καὶ τὸν πανάγιαλον, τὸν Ἀττικὸν Ἡρῶδη,
μετὰ πολλῆς ἐκστάσεως νὰ κάνῃ τὸν σταυρό του.

—

Ἡρώδου δὲν θὰ λέγεται τὸ Στάδιον σὰν πρῶτα
κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ μὲ στόματα θὰ λίγουν εεχνώτα
πῶς 'στὸν Ἀβέρωφ ἐμπροστά, ποῦ τὸ κατεμαρμάρωσε,
ὁ μακκρίτης Ἀττικὸς γιὰ πάντα τὰ 'κακάρωσε.

—

Ὁ Φοῖβος πρὸς τὴν δῦσιν του τὴν φλεγομένην κλίνων
μὲ τὰς χρυσὰς ἀκτῖνας του θὰ τὸ χρυσολεκάνῃ,
καὶ 'στὰ λευκά του μάρμαρα κανεὶς ἐκ τῶν Ἑλλήνων
καὶ τὸ φιλό του τὸ νερὸ πιστεύω νὰ μὴν κάνῃ.

—

Μαρμαρωμένον Στάδιον... τί πλοῦτος 'στὴν Ἀθήνα !..
πρὶπ' ἡ πατρὶς 'στὰς συμφορὰς καταραμένων χρόνων
νὰ φέρ' εἰς ἰσορροπίαν τὴν δόξαν μὲ τὴν πεῖναν
καὶ ν' ἀναστήσῃ τοὺς καιροὺς τῶν γυμνικῶν ἀγώνων,
ἀφοῦ γιὰ τοῦτους ἔνδυμα κανένα δὲν χρειάζεται
καὶ μόνον φύλλον τῆς συκῆς τῆς φθάνει νὰ σεσπαζέται.

—

Πρέπει τὸν ὄπιον τὸν βαθὺν κι' ἐμεῖς ν' ἀποτιναξωμεν
εἰς χρόνους μαλθακούς,
κι' εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ λιμοῦ γενναίως ν' ἀντιτάξωμεν
τοὺς Ὀλυμπιακούς.

—

Κι' ὅπως ἐκεῖν' οἱ παλαισταὶ μεγάλων ἡμερῶν
πρὸς ἱερὰν ἀναμνησιν 'στὸν ἄπαντα καιρὸν
τἀγάλματά των ἔστηναν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἄλτιν,
ἔτσι καὶ σεῖς 'στὸ Στάδιον, ποῦ θὰ μαρμαροκτίσετε,
ἐμοὶ καὶ μόνον ἔχοντες ὡς ὁμνῳδὸν καὶ ψάλτην,
μαρμαρωθέντων νικητῶν τὰς προτομὰς θὰ στήσετε,
καὶ πάντες θὰ μεγαλυνῶν μ' ἐμὲ τὸν μακαλίκρο
οὐκ ἐπὶ ξύλῳ μεναχῷ, ἀλλὰ κι' ἐπὶ μαρμάρῳ.

—

Μαρμαρωμένον Στάδιον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου...
ὁπόια σκέψις ἀληθῶς μεγάλης διανοίας !...
ἀλλὰ μὲ τὸν ἐρίτιμον Διάδοχον τοῦ Θρόνου
κι' ἕνας Νομάρχης τοῦ Νομοῦ Αἰτωλοακαρνανίας,
ἀπὸ τῶν νέων ἀθλητῶν ἀπελπισθεὶς τὸ κράτος
σοβαρᾷ μὲ διάχυσιν καὶ τόσας παρακλήσεις
καὶ τοῦ Νομοῦ του ὡραπτὴς νὰ κηρυχθῇ βαρβάτος
καὶ μιᾶς μουρλοῦζας Ἐκκλησιᾶς τὴν ὁρισθῇ νὰ κτίσῃ.

—

'Αμάν, 'Αβέρωφ, ἔλεως γενοῦ 'στους ψωμοζήτας,
ἀλλὰ μεγαλεπάγμονας καὶ νεφελοηγερίτας,
τὸ μέλλον εἶναι μονεχὰ γιὰ σᾶς τοὺς Τραπεζίτας,
κι' ὅλοι θὰ ληστονήσωμεν ἐμπρὸς 'στοὺς εὐεργέτας
τοὺς τροπαιοῦχους μαχητὰς καὶ τοὺς τυραννακτόνους,
κι' οἱ μέλλοντες ἀπέγνοοι θὰ λέγουν σᾶς προγόνους.

—

'Αμάν, 'Αβέρωφ, βοηθὸς ἐλθὲ τῆς Ρωμηοσύνης,
ποῦ κυνηγᾷ τὴν δόξαν της δι' ἐλεημοσύνης,
κι' ἀγῶνας ἀγωνίζεται γενναίως ζητιανιᾶς
καὶ χάσκει 'στοὺς θριάμβους της κι' ὁ ξίνος ὁ ντουνιᾶς.

—

Εἰς ὅλους τοὺς ἀγῶνας μας ὁρμεῖλες νὰ συνδράμῃς,
μὴ λησμονήσῃς δὲ ποσῶς μαρμάρινον νὰ κάμῃς
καὶ τοῦ Τρικούπη τοῦ κλεινοῦ τὴν γαῦρον προσομοίαν,
γιατί κι' ἐκείνος εὐδόκησε μιὰ 'μέρα τὴν τιμὴν
κι' ἐπλήρωσες πρὸς δόξαν σου καὶ δόξαν μας ἀδίου
βαρὺ τεκεμερίδιον,
καὶ μὲς 'στὰ συλλαλητήρια μας παντοτεινὰ θὰ μένῃς
κι' ὅ,τι μᾶς δίνεις γράφε το καὶ θέχῃς νὰ λαβαίνῃς.

—

'Αμάν, τὰ τέκνα πράβαιτε τῆς δόξης τὰ πτωχά,
μαρμαρωμένον Στάδιον μᾶς λείπει μοναχά,
κι' ὅταν ἱδρυσώμεν κι' αὐτὸ λὰ μοῦζικα φινίτο
κι' ὁ τους ξυλομουφλοῦζηδες ἐκμαρμαρώσας ζήτω.

—

Παρακαλῶ σε δὲ κι' ἐγώ, ἂν ὄντως δόξαν θέλῃς
ἐντὸς χρυσῆς νεφέλης
κι' ἀθάνατον ἐγκώμιον εἰς φύλλον ἐκ παπύρου,
νὰ μοῦ πληρώσῃς 'γρήγορα τὸ σπῆτι τοῦ Φαλήρου.

—

Τότε θὰ ψάλουν αἱ σκιαὶ τῶν παλαιστῶν προπάππων
ὧρον ἀνδρὸς ποιητικοῦ καὶ πλουσιοπαράχου,
διὸ καὶ μέγα ταπεινὸς τῆς κάσσας σου θεράπων
καὶ Φασουλῆς Γ μ ί τ ε ρ ο ς μετὰ τοῦ Διαζώμου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καὶ πῶς λοιπὸν ἐπέρασες τὸ Πάσχα ;
Π.— Μιὰ χαρά,
μὴν ἐὰν αἱματώθηκε ἀνάμεσ μαχαιρᾶ
πρὸς δόξαν τοῦ Συντάγματος καὶ τῆς χρυσῆς κορώνας
κι' ὁ Βασίλειος φυλικῶς ἐπῆγε 'στους Στρατῶνας,
κι' ἐκεῖ μεζεδιὸς τοὔδωσαν καὶ φρέσκο ρετσινάτο
καὶ μονορούμι 'στρίγγιζε τῆς ποτηρᾶτες ὡς κάτω,
καὶ χωραπάδες ἔλεγε καὶ χαρωπὸς ἐγέλα
καὶ τόκα, βλάμη Βατιλῆ, τοῦ 'φώναζαν μὲ τρέλλα,
κι' αὐτὸ τὼραῖον θέαμα τὸν κόσμον συνεκίνει,
μ' ὅλους τοὺς στρατιώτας του 'κουβέντιαζε γλυκά,
καὶ πόσα πέρνουν τὸ χρασὶ τοὺς 'ρώτησε, κι' ἐκεῖνοι
σαράντα, τοῦπαν, τὴν μισὴ κι' ὀρτάντα τὴν ὀκᾶ,
καὶ τόβρισκε γλυκύποτο καὶ τέτοιονζε γενναίως,
ὅποιον ἐπρόσ του τύραινε θὰ τοὔλεγε καὶ κάτι,
καὶ μὲ τὸ πάχος θαύμασε βαρβάτου δεκανίως
κι' εἶπε σὲ ὅρο ξερκλανούς πῶς εἶναι ντιλικάτος.
Βυθὶ κι' εἰς τοῦτον, Φασουλῆ, κι' ἐκεῖνον τὸν Στρατῶνα
μετ' ἤθους ὀλ βασιλικοῦ, λιπτοῦ καὶ ντιλικάτου
κύγὰ τοῦ Πάσχα 'τσούγκριζε, κι' εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα
πότε τῶν ἄλλων ἔσπαζαν καὶ πότε τὰ δικά του.
Κι' ὁ κύριος Διάδοχος 'πῆρε φωτιὰ σὰν ἴσκα
κι' αὐγὰ κι' ἐκείνος 'τσούγκριζε μὲ χωρατὰ καὶ γέλοια,
οὐχ ἧττον κι' ἡ Βασίλισσα ἐρώτησε σὰν θρῆσκα
ἂν 'πῆγαν τὰ Συντάγματα 'στὰ Δώδεκα Βαγγέλια,
μετὰ χαρᾶς της ὁ 'ἐμαθε κι' ἐμμίσως κι' ἀπ' εὐθείας
πῶς ὅλοι των ἐσίγκλαζαν εἰς πὰς Ἀκολουθίας,
κι' ἄρχισαν γιὰ χατῆρι της καμπόσα παλληκάρια
εἰς ἔχον πλάγιον βαρὺ νὰ ψάλουνι τροπάρια.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς πῶς 'πέρασες καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ ;
Φ.—Γνωστοί μας ὑποψήφιοι μ' ἐχόρτασαν φιλὶ
κι' ἔχανα, Περικλίτο μου, ταύγὰ καὶ τὰ πασχάλια
σὰν 'γέμιζε τὸ στόμα μου μ' ὑποψηφίων σάλια.
Καὶ τί μᾶς γλυκεγίνασαι ; τί κάν' ἡ φαμελιά σου,
κι' ὅλα τὰ κατσικάκια, ἡ γάταις, τὰ σκυλάκια σου ;
πῶς εἶναι κι' ἡ γαλοῦρα σου ; αὐτὸ κατέβαζε γάλα ;
ὑρίστε μὲς 'στὴ σάλα.
Κι' ἕνας ποῦ λὲς μ' ἐλύσσαξε μὲ τόση τσιριμόνια...
τί κάνει κι' ὁ παππούλης σου ; —τώρα σ' ἀφῆκε χρόνια,
—ἀπίθανε ; πῶς τόπαθε ;—δὲν ξέρω πῶς τοῦ 'ρανη...
—Θεὲς 'σχωρές 'τον, ἀδελφέ, τί κρῖμα νὰ πεθάνῃ,—
κι' ἄρχισε κάτι ὄκαρμα μετὰ τῆς γυναικός του,
ὁποῦ θαρρούσες ὁ παππούς πῶς ἤτανε 'δικός του,
κι' ἐγὼ σιγὰ τοὺς 'σκούπιζα μ' ἕνα μαντύλι μαῦρο
καὶ λόγους γιὰ παρηγοριὰ δὲν εἰμποροῦσα νἄβρω.
Κι' ἔπειτα κάμποσοι χαζοὶ καὶ βλάκες τοῦ διαβάλλουν
μᾶς λένε γιὰ τὸ Σύνταγμα πῶς δὲν ἀξίζει ὀβόλου,
ἀφοῦ μ' αὐτὸ ξεφύτρωσαν Καβοὺρ καὶ Μετερνῖχοι
καὶ σπᾶς σὶ σπήτια μερικῶν ποτήρια καὶ κανατιᾶ,
καὶ τίλος πάντων ἔχομε κομμιὰ φορὰ στὴν τύχη
νὰ κλαῖν τὰ πεθαμμένα μας κι' ὁποψηφίων μάτια.
Π.—Ὅλα τὰ πολιτεύματα μπροστά του εἶναι νοῦλα
κι' ἂν εσοβαρᾶ δὲν σεῦ 'μιλῶ νὰ μοῦ χυθῇ τὸ μάτι...
φεύγεις ἀπὸ τὸ σπῆτι σου μ' ἄδεια καπνοσακκοῦλα
κι' ἐντὸς ὀλίγου, Φασουλῆ, γυρίζεις μὲ γεμάτα.
Φ.—Λοιπὸν ποῦ λὲς μοναχὸς μου 'στοὺς τρεῖς Ἀλέκους 'πῆγα,
ποῦ 'μπῆκαν 'στὸν συνδυασμὸ τοῦ Μπάρμπα καὶ τοῦ Ρήγα,
ἤμουν τὸν Σοῦτσο, Περικλῆ, τὸν Ψύλλα, τὸν Σκουζέ,
ποῦ θἄβγῃ πρῶτος πρῶτος...
τί ψηφορόρει μπόλικα μὲ τὰ μαλλιὰ φριζὲ
κι' ἰχλοβοῆ καὶ κρότος.
Σιωπηλὸς ἐκαθόσα εἰς ἕνα παραθύρι
καὶ σὰν κανσούριο 'νόμιζα πῶς βλέπω πανηγύρι
ἂν κι' εἰς ἀνταρὰς ἐκλογῶν παρέτυχα πολλάκις...
ἐμαθα πῶς ἐκτιθέτει καὶ κάποιος Ἀγγελάκης
κι' ἐγύρεψα τὸ σπῆτι του, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸ 'βρῆκα,
καὶ 'στοῦ Λεβίδη 'μπῆκα,
καὶ γειὰ σου, τοῦπα, Νικολῆ, ὡς πρῶτον σὲ συγγαίρω,
μὰ νὰ μὴν κάνῃς τὸν Σὰν Ζοῦστ μηδὲ τὸν Ροβεσπίερο,
'Απ' τοῦ Λεβίδη 'τραβηξα 'στὸν Κώστα τὸν Κολιάτσο,
ἀλλὰ καρίκλα, Περικλῆ, δὲν βρῆκα γιὰ νὰ κάτσω,
κι' αὐτὸν κανένας ἐκλογεὺς δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃ..
'πῆγα καὶ 'στὸν Μητσόπουλο, τοὐτέστι τὸν Θανάση,
καὶ τοῦπα «Θανασάκη μου, γλυκὲ μουστακαλῆ,
μολῶν τὴν ψῆφον τὴν λευκὴν λαβὲ τοῦ Φασουλῆ.»
Καὶ 'στὸν Σκυλίτσην ἔτρεξα, τὸν Ὁμηρίδην ἦτοι,
ποῦ λέγουν πῶς κατφαγητικὶ ἀπὸ τοὺς Ὁμηρίδες...
βρίσκιες τσιγάρα τρυντακτὰ 'στὸ πλούσιό του σπῆτι
καὶ μελετᾷς καπνίζοντας πολλὰς ἐφημερίδας.
Τραβῶ καὶ 'στοῦ Ζυγομαλᾶ... πῶ ! πῶ ! τί κόσμος ἦτα...
γειὰ σου, κὺρ 'Αντωνάκη μας, κὺρ 'Αντωνάκη ζήτω.
Πάω καὶ 'στὸν Καμπουργέλου, ποῦχει γερὸ κονδύλι...
Χριστὸς ἀνέστη μοῦλεγε καὶ μᾶς καὶ μοῦς μ' ἐφίλει..
ἄσπρο 'στὸν Γρέννη, βρὲ παιδιά, θερμῶς παρακαλῶ,
γιατ' εἶναι καὶ καλαμαρᾶς καὶ Γρέννης μὲ μπαλό.
Μὴ τὸν γραφεικὸν λησμονῇς ποτὲ σου τὰς θυσίας
κι' ἄσπρο καρράτο, Περικλῆ, 'στὴς κάλπης τὸν τὸ καί,
μὰ καὶ τὸν 'Αγγελόπουλον τῆς *Παιδιγγενισίας*
ἀμέσως σὲ παρακαλῶ νὰ γράψῃς 'στὸ κεφάλι.
Κι' ἂν τοὺς γραφειάδες ἐκτιμᾷς τιώντι τῆς πατρίδος
ἄσπρο γιὰ τὸν Γιαννόπουλον τὸν τῆς *Ἐφημερίδος*,
καλέμι πρῶτο νούμερο μὲ νοῦ καὶ γρηγοράδα,
ποῦ τέσσερ' ἄρθρ' ἀπὸ βραδὺς σοῦ γράφει 'στὴν ἀράδα.
Ὅλως εἰς ἰδικήτερον σημείωσε τετράδιον
κι' ἐκεῖνον τὸν Γενάδιον,
τύπον ἀρχαίου ῥήτορος κι' ἀρχαϊκοῦ πολίτου
καὶ πλέον ἀνεξάρτητον παντὸς ἀνεξαρτήτου.
Ἐπῆγα καὶ 'στὸ σπῆτι του, καϋμένε Περικλέτο,
κι' εὐγενικὰ μοῦ ζήτησε κανένα τσιγαράκι,
κι' ἐγὼ σπουδαίως ρόβηξα μὴ μοῦ ζητήσῃ κι' ἄλλο
εἴθὺς κουμποῦρι τόκοψα χωρὶς 'μιλιὰ νὰ βγαλω.
Πᾶγα καὶ 'στὸν Ἀπόστελεν, στὸν γεραρὸν Μακράκη,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διδάσκαλος δὲν εἶχε τσιγαράκι,
ἐν τούτοις ψῆφισε κι' αὐτὸν ὡς ῥήτορα νεμρώδη
κι' ἱεραπόστελλον δεινὸν γιὰ σὲ καὶ κάθε βῶλο.
'Αμμ' ὁ Κοζάκης, Περικλῆ ;... σκλαβώνει τοὺς ἀνθρώπους,
πολὺ σπουδαῖος ἄνθρωπος μὲ μάθησιν καὶ τρόπους,
ἔχει καὶ σπῆτι δίκλικτό, ποῦ βρίσκεις μέσα 'στ' ἄλλα
παξιμαδάκια καὶ στὶ φοῦρ καὶ τσαὶ μὲ τὸ γάλα.
Πῆγα καὶ 'στὸν Σταυρόσουλο καὶ τοῦσριξα τὸ χέρι
καὶ τοῦπα : «Κώστα, κι' ἂν σὶ λὶν στραβοσσυγὰ πολλοί,
ἀλλ' ὅμως σφάζ' ἡ γλῶσσα σου σὰν εἶκοσι μαχαῖρι,
ἐφ' ᾧ τὴν ψῆφον δίχθητι τοῦ μέκτου Φασουλῆ.»
Κι' ὁ Κορωναῖος ;... γηραιὸς πλὴν νέος πατριώτης
καὶ στρατηγὸς περίφημος καὶ πρῶτος Τσιριγώτης,
μὰ καὶ τὸν Λέκκα, Περικλῆ, νὰ μὴν τὸν λησμονήσῃς...
ὅμως μ' ἐπεραφόρτωσαν ἀπὸ περιστάσεις
κι' οἱ ὀχὸ Καλλιφρονάδες μαι, ὁ Νίκος κι' ὁ Μικίδης,
σοῦ τοὺς συστήνω καὶ τοὺς ὀχὸ καὶ κάνε ὅ,τι θέλεις.
Πολλοὺς πολλοὺς χαιρετισμοὺς κι' ἀπὸ τὸν Μακρυγιάννη,
κι' αὐτὸν ἂν τὸν ψηφίσωμε κακὸ δὲν θὰ μᾶς κάνῃ,
μὰ μὴν ξεχνᾷς παρακαλῶ μηδὲ τὸν Βενιζέλο,
πρῶτο ξαδέρφι τοῦ γιατροῦ μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο.
Ἂς ψηφισθῇ παρακαλῶ κι' ὁ Νώντζος Ζαχαρίας,
ὁ Ζαχαρίου ὁλκεῦ, στολὴ τῆς ἐμπορίας,
κι' ὁ Ζαχαρίτσας Συμεών, ὅλο καὶ ζαχαρίνια,
κι' ὁ Τζὼν Μὰκ Δούαλ, ὁ γνωστὸς 'στὸν Πειραιᾶ κι' ἐδῶ,
ὁποῦ χαλκεύει συνεργὰ βαρειὰ καὶ σιδερίνια
κι' ἀπὸ κιντὰ δὲν ἔτυχε ποτέ μου νὰ τὸν δῶ.
Θυμήσου καὶ τὸν Σιφερλῆ καὶ τὸν Βασιλεικῆ,
κι' αὐτοὶ βαρρῶ πῶς εἶχονται 'στὸν Πειραιᾶ τὸ βράδυ,
θυμήσου καὶ τὸν Μίρκιγκα, ποῦ τὸν δουλεῖχ τοῦ ξέρει
κι' ἴσως λιγάκι, Περικλῆ, τὸν κόβουν 'στ' Ἀλιβέρι.
Κι' ἂν τὸ καρνέ σου 'γέμισε μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
πάρε καινοῦριο 'γρήγορα νὰ γράψῃς τὸν Ριτσίνα...

πολλαῖς φοραῖς. βρέ Περικλῆ, 'στὴν τόση γύμνια πεῦχα
ζντυσα τὸ κουράρι μου μὲ τοῦ Ρετσίνα ροῦχα,
καὶ σὺ νὰ βάλῃς ἀπ' αὐτὰ γιατ' εἶσαι ταπατσούλης..
ὃς ψηφισθῇ παρακαλῶ κι' ὁ Πλάτων ὁ Δρακούλης,
σπουδαίως σοσιαλιστής, οὐ μὴν καὶ πατριώτης,
καὶ φυτοφάγος πρώτης.

Π.—Νομίζω 'στὴν πρωτεύουσαν πῶς μένει τῆς Ἀγγλίας.

Φ.—Μὴ διακόπτῃς τὴν σειρὰν αὐσῆς τῆς ὁμιλίας.
Ἐν τούτοις εἶναι περιττὸν νὰ 'πῶ καὶ γιὰ τὸν Ράλλη,
ἐκεῖνος εἶγουρα θὰ 'βγῇ καὶ κάλπην ἂν δὲν βάλῃ.
Καὶ γιὰ τὸν Βαλασσόπουλον λαβὲ μικρὰν φροντίδα ...
κι' αὐτὸς ἀκούεται πολύ, ἀλλ' ὅμως δὲν τὸν εἶδα.
Κι' ὁ Βιλωνάκης νὰ γραφῇ, ποῦ φτειάνει τῆς βελόνας
κι' ἴσιας σοῦ κάνει τῆς στραβαῖς σὰν μαμεκροκολώνας.
Σημείωσε καὶ ὅτι γνωστούς, τὸν Παναγῆν Δροσόπουλον
κι' ἔμπορον Ματθαιόπουλον,
μὰ καὶ τοῦ Πάνου μέμνησο τοῦ καὶ Κωνσταντινίδη ...
μοῦ λένε ρεῦμα δυνατὸ πῶς ἔχει 'στὸ Μινιδί,
καὶ πρόσεχε παρακαλῶ γοντρὸ μὴν κάνῃς φιάσκο
καὶ δὲν ψηφίσῃς, Περικλῆ, καὶ τὸν Ἀννίβα Λιάσκο,
ἂν δὲ τὸν Καρχηδόνιον Ἀννίβαν ἐκτιμᾷς·
ἂς πάρῃ κι' ὁ συνώνυμος μιὰ ψῆφο κι' ἀπὸ μᾶς.
Καὶ τὸν Θανάση Κατσανδρῆ τὸν ὄμυντον εὑρῆκα
καὶ κόρτε μοῦκανε κι' αὐτὸς μὲ χάδια καὶ μὲ γλύκα,
καὶ μόλις ἄρχισε νὰ 'πῇ πῶς ἡ πατρὶς θὰ ὁράτῃ
τοῦπα «καλὸ Θανάση»
Καὶ νῶν ἐγκαταλείψωμεν μικρους μεγάλους μύτους
καὶ δοῦτ' ἐπισκεφώμεθα καὶ τοὺς Ἀνεξαρτήτους
Πάρε μιὰν ἄγκυρα καὶ σὺ καὶ σήκω 'στὸ πολάρι
κι' ἂν δὲν ψηφίσῃς μὲ τὰ ὅρη τὸν Ναύαρχο Κανάρη,
σὶρ μὰ παρόλ σὲ βεβαιῶ πῶς εἶσαι ντὶπ χαλές
καὶ μήτε φίλον τοῦ λοιποῦ δὲν θέλω νὰ μὲ λές.
Μὰ καὶ τὸν Ἔσσλιν ψήφισε, ποῦ τᾶχει τετρακόσα,
κερᾶλι τετραγωνικό, χαριτωμένη γλῶσσα.
Κι' ὁ Καστριώτης νὰ γραφῇ, ποῦ δὲν φαφλαταρίζει,
καὶ πιθανόν, βρὲ Περικλῆ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ
νάνκαι κανένας συγγενὴς τοῦ πάλαι Καστριώτου,
ἐκείνου τοῦ Σκενδέμπεη, πολεμιστοῦ κι' ἱππότου,
κι' ὁ Κιάππε νὰ σημειωθῇ, ἐξέχων ἐν φρονήσει,
καὶ συγγενὴς ὡς λέγιστκι τοῦ Γιάννη τοῦ Ραΐση,
κι' ὁ Παπαϊκόνης, ἔμπορος ἀπὸ τοὺς ἡμιεμφύτους ...
θαρρῶ πῶς δίνει καὶ πατσα εἰς τοὺς προσιοχομένους.
Κι' ὁ Φλογαΐτης, φλογερὸς μὲ λόγια ἕνα κι' ἕνα,
ποῦ τὰ μαλλιὰ τοῦ μπάλικα τάφινε σὰν κι' ἐμένα
καὶ 'στὸ μιαρό του δάκτυλο θεσμοὺς καὶ νόμους παίζει...
μὰ τί συστάσεις νὰ σοῦ 'πῶ καὶ γιὰ τὸν Μεσογγίζη,
τὸν Νέστορα πολιτευτήν, ποῦ δέκα νέους κανει,
καὶ τὴν σοφὴν του σύνεσιν κανένας δὲν τὴν φθάνει ;
Καὶ 'στὸν Καλλέργην νὰ δοθῇ μιὰ πρώτη πρώτη θέσις,
νέας Τραπέζης ἱδρυτήν, ὁποῦ ποτὲ δὲν πᾷς,
γιατί θαρρῶ πῶς βρίσκεσαι εἰς ἀνωμάλους σχέσεις
καὶ μὶ τὴν Τραπέζαν αὐτὴν κκὶ μ' ὅλας τὰς λαπάς.
Ἁπλόνω δὲ τὰ χέρια μου καὶ τὴν φωνὴν ἐντείνω
καὶ Λάμπρον τὸν Κορμπλαν 'στὴν ψῆφον σου συστήνω,
γιατ' εἶναι κι' ὡμορφος πολύ, τὸν θέλουν κι' ἡ γυναῖκες,
κι' ἀφοῦ ξεπαρδελιάσουσι γιὰ τοῦτον κι' ἡ Ρεβίκας
σὰν εὐγενὴς καὶ τζέντλεμαν νὰ τὸν ψηφίσῃς πρέπει,
ἐνθέρμως κι' ἡ Ρεβίκα μου πρὸς τοῦτο μὲ προτρέπει.
Καὶ τώρα ποῦ τελείωσε ἡ σοβαρὰ κουβέντα
μάθε, καύκενε Περικλῆ, πῶς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτε ἀπὸ τὰ κοπλιμέντα,
κι' ἀκόμη θέλεγα πολλά, ποῦ θἄχαναν τὸν νοῦ των,
μὰ βλέπω πῶς ἀγίμισι τὸ κάθε σου καρνέ ...
Π.—Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα μὲ τοῦτο, κουνενέ.

Συστάσεις μερικαί, ὀλίγον φιλικαί.

Εἰς τὸν Βῶλον θριαμβεύει ὁ Τοπάλης ὁ Κωστῆς.
νέος «Ζέντλεμαν καθ' ὅλα καὶ παιδείας ἀγαστῆς.
Τόσος γίνεται γιὰ τοῦτον χαλασμὸς καὶ σαματᾶς,
ποῦ νομίζω πὰς συστάσεις ὅλως ὀφέλου περιττὰς,
κι' ἀπὸ τώρα 'στὴν ὑγειά του κι' ὁ *Ρωμηὸς* σαμπάνια πίνει
ἐπ..ἐπ.. σύρρα τοῦ Τοπάλη, κι' Ὑπουργὸς τρανὸς νὰ γίνῃ.

Θεόδωρὴν τὸν Βελλιανίτην συνιστῶ 'στοὺς Παξινούς...
τί γραφειᾶς, τί προκομμένος...ὅλος ὄρασις, κρίσις, νοῦς,
κι' ἀπ' τὰ μάτια του πιστεύω τὰ γυαλιά του πῶς θὰ βγαλ-ῃ
τοῦ κυρίου Ἀντίοχου μιὰ γιὰ πάντα νὰ τὰ βάλῃ,
κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ μᾶς γυρίσῃ ροδοκόκκινες καὶ θἄλλων
Θεόδωρὴν Στρατηλάτης, νικητὴς τῶν ἀντιπάλων.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Ο Ξύδης ὁ *Γεώργιος*, σπουδαῖος ἀδουλάτος,
σπίρτο μοναχὸ, λιγερός, κι' ὡμορφονειὸς ἄρρατος,
τοῦ *Μπίλιου τὴν Ἀγγελικὴν* ἐστέρθη κατ' αὐτὰς,
πλουσίαν εἰς ἀβρότητα θελγήτρων κι' ἀρετὰς
καὶ νοικοκυροκόριτσο ἐκ τῶν σπανιωτέρων.
διὸ κι' ἐγὼ τοὺς εὐλογῶ 'στοὺς γάμους ἐπιχαίρων.

'*Τπανδρευμένος Δημητρὸς*, *Νέαρχος* '*Δμβανιώτης*,
κι' οἱ δύο 'βγῆκαν μ' ἄριστα γιατροὶ καθ' ὅλα πρώτης,
ἀξίως ἐμβριθοῦς σπουδῆς, μελέτης καὶ καμάτου,
κι' εἴθε νὰ τρέπουν εἰς φυγὴν βακτηριδίων στίφη.
τὸν πρῶτον δὲ τὸν νευθετῶ ν' ἀλλάξῃ τόνομά του
γιατὶ θαρρῶ πῶς δύσκολα θὰ 'βρῇ μὲ τοῦτο νύφη.

Θαυμαστὸν *Ζυθοπωλεῖον* ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ *Κλεάνθους Δημοπούλου*, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλοι κι' ὅλοι.
'Αθηνέα προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντευτιᾶς τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μπύρα πούναι τρέλλα καὶ καθένας ντερτιλῆς
μ' ἕνα ὀηὸ ποτήρια μόνο τοῦ ζαβόλου κέρι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; θὰ πῆτε.. νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πίραν, ὁρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεννιά.

Ὁ *Γιάννης* '*Αϊδονόπουλος* σκαλπίζει γελαστός :
«ἔλατε καὶ σᾶς ἔφερα τὰ καλοκαιρινά,»
καὶ τρέχει κόσμος ἄγνωστος καὶ πάμπολυς γνωστὸς
'στὸν ράπτην τὸν πανύμνητον νὰ 'δῇ τὰ φετεινά.
Κύρ Γιάννη, κόψε καὶ γιὰ 'μέ, κύρ Γιάννη καὶ γιὰ 'μένα,
κι' ἡ φτερωταῖς ψαλλίδαις του δουλεύουν ὁλένα,
καὶ νὰ κοστούμια κι' ὠμορφιαῖς καὶ λεβεντιὰ περίσσια,
ποῦ τύφλα νἄχουν 'μπρός σ' αὐτὰ καὶ Λόντραις καὶ Παρί-
[σια.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα πέντε.
τὸ Κυβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γράκαθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέραμεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο ἑκοσάρραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαπέντε Ἀπριλίου.
σκοτωμὸς τοῦ Βασιλείου.

Ἀριθμὸς πεντακόσια κι' ὀκτὼ
κι' ἐκλογῶν πανηγύρι φριτκό.

"Ορσε 'στοὺς μεγάλους μύτους κι' ἄσπρο 'στοὺς Ἀνεξαρτήτους.

Τὴν Ἄγκυρα γιὰ σύνθημα καθεὶς ἂς κελαϊδῇ
καὶ τοῦ μεγάλου Ψαρίανοῦ χρυσᾶστι τὸ παιδί,
κι' ὅσους σεμνοὺς πελιτευτὰς ἡ ὀξὰ του ἰακχύνει
ἀσπρίστι τοὺς κορδόνι.

Τὸ σύνθημά σας Ἄγκυρα καὶ μὲ ταχὺ τὸ βῆμα
πρὸς νέας κάλπας ὁρμᾶτε κι' ἄσπρο, πικιᾶς, σᾶς θέλω...
χρυσὸ καὶ 'στὸν Γεννάδιον, ποῦ μόνον ἔχει κτῆμα
τὸν λόγον τὸν ἀνίκαντον καὶ τὸ στραπὶ καπέλο.

Ὅπου σημαίαν βλέπετε τῆς Ἀνεξαρτησίας,
ὅπου φουᾶ καὶ μιὰ πινὴ μικρᾶς χειραφεσίας,
κι' ὅπου βροντῶν Γενναδίους καὶ λιγυρὸς Μακράκης
ἄσπρο καθεὶς μὲ φράγκικα καὶ καθε κοντεβράκης.

Ἔπρεπε σὺ μοναχὸς σου, Ρωμηὲ μουρλουζεμμένε,
χωρὶς νὰ σοῦ τὸ γράφουνε, χωρὶς νὰ σοῦ τὸ λένε,
νὰ 'πῇς «προστοῦ τινάξωμεν 'στὴν ἔρημιν τὰ κῶλα
ἄσπρο 'στὸ νέον φρόνημα καὶ 'στὰ τσιμπούρια φόλα.»

Ἔπρεπε τοὺς νὰ σὲ κοσμῇ, συλλογισμὸς καὶ κρίσις,
κι' ὁπόταν λόγια σκτραπῶν ἀκούγς ἐρισμάρκτα,
μ' Ἑλληνικὴν αὐγένειαν τὰ 'πίσω νὰ γυρίσῃς
καὶ πρίτς νὰ 'πῇς εἰς τὴν Ἑλγὰ καὶ προύτς 'στὸν Κορδονάραγα.

Ἔπρεπε, κύριε λαέ, γιὰ χάζι καὶ γιὰ πίσμα
ν' ἀσπρίσῃς ὅσους χρίζονται μ' Ἀνεξαρτήτου χρίσμα,
ἀλλ' ὅπως σ' ἔχουν μερικοὶ Σωτῆρες καταντήσει
σχαίνεται τὰ μοῦτρα σου κανεὶς καὶ νὰ τὰ φτύσῃ.

Κι' ἐγὼ 'στὰς κάλπας προχωρῶ χειραφεσίαν ψάλλων
καὶ μὴ σᾶς σκιάζουν ὠρυγμοὶ πεινώντων Κυνιδάλων,
ποῦ σὰν μουγγρίζουν ταυρηδὸν εἰς μίκν κι' ἄλλην πρίσδον
θυμοῦμαι τὸν Ἡσίοδον,

ὅστις σὰν ἄνθρωπος σορὲς σορώτατα πρεσβεύει
πῶς τὴν Ἑλλάδ' ἀείποτε πενία συντροφεύει.

—

Ἂς 'ποῦμε σήμερα κι' ἐμεῖς τσιμπούρια τοὺς ἐγκρίτους,
ὁπού μᾶς λὲν γονατιστοὶ τῆς γουνας των μανίκι...
ἄσπρο 'στὸν γέρο Ναύαρχο καὶ 'στοὺς Ἀνεξαρτήτους,
κι' ἕνας ἂν ἔβγῃ μοναχὰ μεγάλη θἄναι νίκη.

—

Αὐτὰ σᾶς λέγω, βρὲ παιδιὰ, γεματες ἀπὸ λαύρα,
κι' ἂν δὲν φανῆς φιλότιμες, μωρὲ λακέ κενέρη,
γιὰ τοῦτο δὲν θὰ λυπηθῶ, μηδὲ θὰ βάλω μαύρα,
μήτε θὰ χάσ' ἡ Μοῦσα μου τὸ πρῶτο της τὸ κέφι.

—

Εἰς χέρσον ἔδαφος θὰ 'πῶ πῶς ἔπεσεν ὁ σπόρος
κι' ὅπως κυττάζω κάποτε ψυχρὸς κι' ἀδιαφόρως
ἐνώπιόν μου τρέχουσαν ἀχρεῖαν κατσαρίδα,
ἔτσι πηδῶσαν 'στοὺς κρημνοὺς θὰ 'δῶ καὶ τὴν πατρίδα,
καὶ θὰ φωνάξω παίζωντας ντακοῦλι καὶ φλογέρα :
εσύρτε 'στὸν γέρο διάβολο κι' ἄλαλη παραπέρα.»

Σάλπισμα πολεμικὸ καὶ 'στὴν Πάτρα φονικό.

Α'

Πῶ ! πῶ ! 'στὴν Πάτρα πόλεμος καὶ δυνατὸ ντουρίκι...
μπάμ μπούμ ἐδῶ, μπαμ μπουμ ἐκεῖ, φωτιὰ κι' ἀστροπελέκι.
Δηὸ τσελεπτῶν ξκωστῶν πιαστῆκαν τὰ κιπέλια
κι' ὁ Φασουλῆς ἐρώναζε ξερὸς ἀπὸ τὰ γέλοια :
«ἀπάνω τους, μωρὲ παιδιὰ, Ἑλλήνων παῖδες ἐστέ,
καὶ γιὰ τοὺς ἀφιντάδες σας αἱματοκυλισθῆτε.»

—

«Χριστέ μου, τί πολεμιστὰ προβάλλουν αἱμιδόρι...
ὦ δόξα !... κουμπουρικάστηκαν οἱ δηὸ σημαιοφόροι,
καὶ κατὰ γῆς σωριάζονται βουβοὶ καὶ σκεπωμένοι
καὶ πᾶν 'στὴν ἄλλη τὴν ζωὴ κατευχαριστημένοι,
γιατὶ φανήκανε πιστοὶ τῶν ἀφιντάδων δοῦλοι...
γειὰ σας, παιδιὰ τῆς μπάτσικος, βαρεῖτε τὸ ντακοῦλι.

»Καθένας δοῦλος μαχαιρὲς φρενήρης ἂς χυμᾷ
καὶ τὰς γενναίας χεῖρας του εἰς μαῦρον αἷμ' ἂς νίψῃ.
ὁ δὲ Θεός, ποὺ πάντοτε τὴν πίστιν ἐκτιμᾷ,
ὅλους τοὺς δούλους τοὺς πιστοὺς βεβαίως θ' ἀντιμείψῃ.»

—

Πῶ ! πῶ ! 'στὴν Πάτρα πόλεμος !... ἀρρίζουν τὰ λεροῦσα
καὶ χάνει κάθε Πατρινὸς Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,
κι' ὅπως γιὰ τὴν πενταμορφη πιαστῆκαν Ἀρετοῦσα
ὁ λαῦρος Ἐρωτόκριτος μὲ τὸν Καραμανίτη,
ἔτσι καὶ 'στὰς ἡμέρας μας εὐτύχησα ν' ἀκούσω
πῶς ὁ Γερακωστόπουλος παλεύει μὲ τὸν Θάνο
γιὰ τὸν μαρτόλι Θεοδωρῆ, τὸν γέροντ' Ἀρετοῦσο,
ποὺ τοῦπρεπε νὰ σκοτωθοῦν καὶ δέκα παραπάνω.

—

Ἔμαθες, Ἀρετοῦσε μου, τσὶν ἤπιστα μαντάτα ;
δηὸ τρεῖς ἐσκοτωθήκανε σὲ μιὰ τῆς Πάτρας στράτα,
κι' αὐτὸς 'στοὺς ἀμπρόζους του φιλιὰ χιλιάδες στέλλει
γλυκύτερα κι' ἀπὸ γλυκὸ στραγαλκαζῆ παστέλι.

—

Κροτάφους στεφανώσατε πισόντων μαχητῶν
καὶ 'στῆς Κορόνας τοὺς βωμοὺς ἂν πέσουν κι' ἑκατόν,
ὁ μπέρμπας Κορδονάραγας, ὁ λῶων ἀμκρτίας,
εὐγνωμονεῖ πρὸς τοὺς νεκροὺς καὶ πρὸς τοὺς τραυματίας.

Β'

Πάλι τρόπαια καὶ πάλιν μᾶς ἐσάλπισεν ἡ φήμη...
τρία λιεψανα 'στὰς Πάτρας... αἰωνία των ἡ μνήμη...
εἰς τοὺς τάφους τοὺς μεγάλους ζηλευτῶν σημαιοφόρων
μὲ βαρὺν ἀκούω γδοῦπον ἱππιτάριων ρητόρων.

—

Ὁ Θεὸς τῶν μαχαιράδων τὸ βαρύ του πάλλει ὄδρυ
καὶ σκιρτοῦν 'στὰ φέρετρα των οἱ κλεινοὶ σημαιοφόροι,
ποῦ βεβαίως εἰ καῦμένοι δὲν ἐπίστευαν ποτὲ
πῶς ἐγκώμια θ' ἀκούσουν σὲ πολλαὶ των ἀρεταί.

—

Δὲν ἐτέλειωσε τῶν δύο τσελεπτάδων σας ἡ πάλη
κι' ἴσως νέα σας ξυπνήσῃ πολιμάχαχτη φωνή...
αἰωνία σας ἡ μνήμη, καὶ προσμένετε πῶς κι' ἄλλοι
θἄλθουν 'γρήγορα μαζί σας συντροφιὰ παντοτεινή.

—

Σήκω, Μπέρμπα κι' Ἀρετοῦσο, γιὰ νὰ 'δῇς παλληκαριᾶς,
μπουμπουνίζουν μὲς 'στὴν Πάτρα δηὸ χιλιάδες κουμπουριᾶς.
Κουτσοβάκενα πατρίς μου κι' ὑπὲρ πάσας προσφιλής,
κνθεμιᾶς κουμπούρας βρόντος ἀναγέννησιν κτυπᾷ,
ὁ δὲ Χώτης κουτσαβάκης καὶ πιστός σου Φασουλῆς
εἰ Ρωμαίικο, φωναζει, ποὺ νὰ σέ... καὶ τὰ λοιπά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — Ἀγκύραρος, Γιωνάδιες, κι' ὅλε νὰ σκούζῃς «Ἄγκυρα καὶ κάτω τὰ ζυλάγγουρα.»
Ἐμπρὸς λαιπὸν ἀγκύραρος...
Π. — Κορδόναρος, Ἐλληνάρα...
Φ. — Περιδρόμος, βρὲ Περικλῆ, θὰ φᾶς καμμιὰ σαλιάρα.
Π. — Κορδόναρος...
Φ. — Ἀγκύραρος, κι' ἂς 'ποῦμε μ' ἕνα στόμα :
«ἄσπρο 'στῆς καλπιὰς τῆς Μυρτιᾶς, πουλιὰ παρθένον κύμα,
κι' ἀμαρτωλὸν καὶ λαίμαργον ὡς τώρα δὲν ἐφάνη
καὶ καθαρὰ καὶ ξάστερα μᾶς λίει τί θὰ κάνῃ.
Ἄσπρο 'στὸν Ρέλλη, Περικλῆ, τὸν βλάκα, τὸν κολλήγα,
ποὺ δὲν τὸν εἶπαν Καίσαρα κι' Ἀλέξανδρο καὶ Ρήγα.

—

Τρίχω τρίχω μὲ φωτιὰ
καὶ τὴν Ἄγκυρα φιλῶ,
δίνω κι' ἄσπρο 'στὴν Μυρτιὰ
κι' ὅλους παίζω καὶ γελῶ.

—

Γενναδίαρος φωναζω,
Γενναδίαρος ἀηδόνι,
κι' ἀδιάφορος κυττάζω
τὴν Ἑλγὰ καὶ τὸ Κορδόνι.

—

Π. — Κορδόναρος, Κορδόναρος, καὶ μὴν παραφουσκώνῃς...
Φ. — Στὴν γειτονιά μου χθὲς προχθὲς ἐρώνασ' ἕνας Γκιώνης...
μασάνωπα καὶ τέταρτον καθ' ἰκαρεμὲς ἐκτύπα
καὶ τὴν καρδιὰ σοῦ 'σπαραζαν οἱ θλιβεροὶ του θρήνοι,
κι' ὅταν τὸν ἄκουσα κι' ἐγὼ συλλογισμένος εἶπα
πῶς ὁ Τρικούπης θἄρθασε ἀπὸ τὸ Μισολόγγι.

Κυττάξετε, μωρὲ παιδιά, καὶ τὸν λησμονημένο...
μέγας Ἀλέξανδρος κι' ἐγὼ περνοῦσα μιὰ φορα,
καὶ τώρα κάμποσοι τολμοῦν νὰ λένε πῶς δὲν βγαίνω
καὶ μὲ παγώνει σύσσωμον ἡ τρύπα τοῦ καρα.

Ὅλο πηγαίνει κι' ἔρχεται τῶν Λόρδων τὸ καμάρι,
ἀλλὰ τοῦ κάκου, Περικλῆ, δὲν πίρνουμε χαμπάρι.
Π. — Ὦ συμφορὰ 'στὸν ἄνθρωπον ὁπόταν καταντήσῃ
νὰ σκέπτεται 'στὴν κάλπη του μονάχος νὰ καθίσῃ...
Ὦ συμφορὰ 'στὸν ἄνθρωπο σὰν ἀπομείνῃ Γκιώνης
καὶ τὸν ἀφίνει σύζυλα κι' ὁ Τράκας κι' ὁ Τρομπόνης.
Φ. — Ὦ μεγάλη συφορέδια !...
κλάμματα μαζὶ καὶ γέλοια...
πάλι βάσανα καὶ πόνοι
γιὰ τὸν Τράκα καὶ Τρομπόνη.

—

Γιὰ τὴν μαύρη τὴν Ἑλγὰ
Γκιώνης γίναμε κλαψάρης...
εἰς τὴν Ἄγκυρα φιλιὰ,
ζήτ' ὁ Ναύαρχος Κανάρης

—

Δὶν πρέπει σήμερα κανεὶς ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίζῃ
κι' ἀμέσως σὲ παρακαλῶ τὰ χωρατά ν' ἀφήσῃς,
καὶ ὅς χρυσοῦν σφαιρίδιον 'στὸν γέρο Μεσσηνέζη...
θἄναι τιμή σου, Περικλῆ, νὰ τὸν χρυσοψηφίσῃς.
Ἂν καὶ σοῦ τὸν ἐσύστησα μ' ἐγκώμια πολλὰ
καὶ πάλιν σοῦ τὸν συνιστῶ καὶ πρόσεχε καλά,
περὶ δὲ πάντων τῶν λοιπῶν καὶ πολυχρώμων φίλων
ὅλους σοῦ τοὺς ἐσύστησα 'στὸ περασμένον φύλλον,
καὶ κάμε τὸ καθῆκον σου χωρὶς νὰ στηλιτρώνῃς
καὶ νὰ σὲ πάνουν ἔξαφνα τῆς πείνας οἱ θυμοί,
κι' ὅλους προσπάθει, Περικλῆ, νὰ τοὺς ὑποχρεώνῃς
ἂν θέλῃς πάντοτε νὰ τρῷς δημόσιον ψωμί.
Ἀλλοιῶς σὰν 'δῇς πῶς ἔγινε τὸ Σύνταγμα σὰν φρόκαλο
καὶ μεῖν' ἡ Ψωροκώσταινα ξερὸ πετσὶ καὶ κόκκαλο,
τότε θὰ φτύσῃς τὸ σημνὸν τοῦ πατριώτου σχῆμα
κι' ὡς Σαΰλωκ ἀνταξιος τῆς ράτσας τῆς Ἑβραίας
πιαρὰ θὰ χωσῃς δάκρυα καὶ θὰ φωνάξῃς κρίμα,
τοῦ δὲν τῆς ἔκοψα κι' ἐγὼ δηὸ τρεῖς λουρίδες κρέας.
Τοὺς πάντας ὑποχρέωνε καὶ τὴν φωνήν σου πνίγε,
ἐς πάρῃ κάβο μιὰ φορὰ κι' ἡ μπρούτζινή σου γλῶσσα,
κι' ἂν γιὰ τὸν Μπαρμπα μας 'ρωτᾷς 'στὴν Κόρινθον ἐπῆγε
καὶ μ' ἕνα Θρόνου 'πάντρεψε μιὰν ἀνιψιὰ τοῦ Κάββα,
κι' ὅσοι πιστοὶ τοῦ 'φώναζαν στὶ τύχη 'στὸ Κορδόνι!...
τῆς Ἐξουσίας ὁ γαμπρὸς τὸν Θρόνον στιφανόνει.»

—

Ἠσαΐα χόρευε,
Θεοδωρῆ στεφάνωνε,
κι' ὅλο καὶ ρητόρευε
καὶ τὸν νεῦ μας γάνωνε.

—

Εὐχήσου. Μπέρμπα μου, κι' ἐμὲ τὸν πρῶτον τῶν κηφήνων
κι' ὅρσε κουφέτα καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους κουρελῆδες..
Κυριακὴ ξημέρωσε κι' ὁ Βασιλεὺς Ἑλλήνων
θὰ φύγῃ λέν 'στοὺς Πετραλῶνους νὰ πιάσῃ πεταλίδες.

—

Ἄσπρο καὶ 'στὸν Βασιλιᾶ...
Περικλῆ, σοῦ τὸν συστήνω
μ' ὅλη του τὴν φαμιλιὰ
συν τῷ νέῳ Κωσταντίνῳ.

—

Ἐρίτιε, βλάκη, στερεὰν κάπόρασιν τὸ πῆρα
νὰ δείξω χαρακτῆρα,

κι' μήτε θέλω νὰ φανῶ τῶν γυμαρίων γομάρι,
ἀλλ' ὅμως ἔχω μιὰ καρδιὰ, ποὺ γίνεται ζυμάρι,
κι' ρίχνω κι' στὸν ἄγνωστον κι' στὸν γνωστὸν ἐπίσης...
ἄστα νὰ πᾶν' στὸν διάβολο κι' τρίχα νὰ ψηρίσῃς.

—

Ὅρσε 'στοὺς μεγάλους μύτους
κι' σὶ καθὶ τσελεπῆ...
ἄσπρο στοὺς Ἀνεξαρτήτους
μύπως ὅσῳμι πρωτοπῆ.

—

Π. —Ἔλους γιὰ τὸ πεῖσμα σου θὰ δώσω μοιοκόκκι..
Φ.—Τὸ Κέντρον εἰς τὸν Μπάρμπα μας ἐκάθισι παλιόκι,
κι' ὁ γέρο-Κορδοναράγκας γιὰ τοῦτο κάθει ραδέι
καὶ τῆς Κορδόνας ἄφρισαν καπανταῖδες μπράδοι,
κι' ἔσπασαν καθὼς ἔμαθα κεφάλια καὶ ρουθούνια
μὲ πίτρας καὶ μπιστούνια.

—

Σοβαρὰ τὰ γεγονότα,
κι' ἡ γνωστή σου γουστερίτσα
δὲν ἐξέχασε τὰ πρώτα
κι' ἀλησμόνητα καπρίτσα.
Πάλι στρίβει τὸ μουστάκι
τὸ φουριόζο Σκίν-Ζευστάκι.

—

Ροβεσπιέρε Νικολῆ,
'σύρασε παρακαλῶ...
ἂν δὲν ἔλλαξες μαλλὶ
δὲν ἀλλάζεις κἂν μυαλό ;

—

Ἕλληνές μου σκιτωθῆτε,
δὲν μὲ μέλει γιὰ κανένα,
κι' ἂς φωνάζουν συμπολίται
μὲ κεφάλας ραχιτιμένα :
«Ζήτ' ὁ νόμος ὁ θεσπίζων
κουτσαβάκηδων φουριόζων,
τάπεινατάϊκ προλαμβάνει,
πάντα θέλει τὸ καλό μας,
μόνο κόσκινο μᾶς κάνει
τὸ ξερὸ τὸ κουκκαλό μας.»

—

Τρίχω τρίχω μὲ φτερὰ
νὰ ψηρίσω μιὰ χαρά.
Μὰ καὶ σύ, βρὲ μπεχλιβάνη,
'πὲς ὁ νόμος μας νὰ ζῇ.
κι' ἔλα ρίξε μιὰ λεκάνη
νὰ ξεράσωμε μαζί.

—

Π. — Κορδόναρες, Κορδόναρες ...
Φ.— Φτοῦ ! νὰ χαθῇς, τσιμπούρι.
Π. — Μὴ μ' ἀναγκάσῃς, Φασουλῆ, νὰ βγάλω τὸ κομπούρι.
Φ.— Κι' ἐγὼ μὲ χέρια σταυρωτὰ καὶ σοῦζα δὲν θὰ μείνω.
Π. — Ἀνθρωποφάγος ἤθελα τῆς Ἀρκικῆς νὰ γίνω
καὶ τὴν ξυλένια σάρκα σου μὲ λύσσαν νὰ δαγκάνω
καὶ μέσα σ' αἷμ' ἀνθρώπινον τὸ μπάκιο μου νὰ κάνω.
Φ.— Σιώπα, γέννημα φυλῆς μουφλούζας κι' ἀκαμάτρας,
ἀλλέως σοῦ τὴν ἄναψα τὴν κιότακδος τῆς Πάτρας.
Π.— Ἐγὼμαι Περιελέταρος ...
Φ.— Κι' ἐγὼ φονιὲς Φακούλαρος,
μαχαίραρος, πιστόλαρος, κλωτσιῶν ἀγριοφύλαρος.

—

Νὰ πιστόλα καὶ μαχαίρα
κι' ἅντε τράβα παρακεῖρα,
μὴ σὶ στρώσω κατὰ γῆς
μαχαιρὰ τῆς ἐκλογῆς.

—

Π. — Μωρὲ γιὰ ποιὸν τὰ λὲς αὐτά ;
Φ.— Γιὰ σίνα, βρὲ τσιρούτα,
καὶ μὴν παρακορδόνεσαι γιατὶ βρωμᾷ μπαρούτι.
Π. — Κόρδονες καὶ Κορδόναρος ...
Φ.— Μ' αὐτὰς τὰς κατηλήξεις,
τὴν ὄψιν καὶ τὴν ὀναρχ, κοντεύεις νὰ μὲ πνίξῃς.

—

Τρίχω φρόνιμα κηρύττων
εἰς τὸ Κίντρον τοῦ Σταδίου...
ἄσπρο τῶν Ἀνεξαρτήτων,
τῆς Μυρτιᾶς, τοῦ Γενναδίου.

—

Π. — Ἀμμ' δὲ ; ἀπ' τὴν ἀναπιδη...
Φ. — Ἐβγῆκι... νάτος νάτος...
μωρὲ μὰ πῶς τὴν ἔπαθε ὁ μπέρμπα-Κορδονάτος.

—

Σοβαρὰ κηρύγματα,
εἰς τῆς στρούγγας ρήγματα,
φόλκις καὶ τρυρίγματα.

—

Π. — Ἐλύσσαξες, Ἀγκύραρε...
Φ.— Σ' ἐλύσσαξα τωόντι...
Π. — Κάτι συμφέρον φαίνεται πῶς θάχῃς, βαγαπόντη.
Φ.— Ἔχω συμφέρον βέβαια, βρὲ ψωρο Περικλέτα,
καὶ σὺ καταλαβέ το.
Ὁ παραλῆς Γενναδίες ὡς Βουλευτὴς ἂν δράσῃ
μοῦπε πῶς τῆς στερλίνας του μαζί μου θὰ μαρκάσῃ,
κι' ἔλα καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, νὰ πάρῃς ἕνα τρίτον...
ἄσπρο λαπὸν τοῦ παρκιῆ καὶ τῶν Ἀνεξαρτήτων.
Π.—Μὴ μ.' ἐρεθίζῃς, Φασουλῆ, θὰ γίνῃ ρονικό...
Φ.—Βαρδὰ καὶ σοῦ τὴν ἀνάψω, τσιμπούρι νηητικό.

—

(Φουσκόνουν κατακκόκκινες ἡ κίτρινες των μοῦρκες
καὶ τρίχουν καθδλκρηδες πολλοὶ νὰ τοὺς χωρίσουν,
μὰ βγάζουν ἴζαρνα κι' εἰ δὲν παληαῖς θεσκουμπούραις
κι' ἀλληλοκουμπουρνέζονται καὶ πάνε... νὰ ψηρίσουν.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μητσάκης ὁ περίπυστος, Μητσάκης ὁ νευρώδης,
καὶ συγγραφεὺς τὰ μάλιστα ῥρικτὸς καὶ θηριώδης,
ἐκδίδει τὰ περίφημα καὶ λαῦρα *Λίγα λόγια*,
συγκλλητα, συγκρατητὰ ὡς εἶδος κομπολόγιν,
κι' ὁπίσω αὐτὸς ἐκδίδῃ ὁ λυσασμένος τόμος
τότε δι' ὅλους ἔκπληξις, κατάπληξις, καὶ τρόμος.

—

Μ' εὐχὰς θερμὰς καὶ φίλιους καὶ συγγενῶν μυρίας
ὁ Θέλωρος Σκουρτέλης ὁ τῆς Ἀλεξανδρείας,
νέος λαμπρὸς μὲ γρόσα καὶ ἁλκίτικος ἐν γένει,
τὴν ἀδελφὴν ἐστέφθη τοῦ Γιώργη Μαυρογένη,
τουτέστι τὴν Ἑλένην, τὴν συνετὴν καὶ φρόνιμον,
κόρην φρικτὰς πρώτης καὶ νοικοκυροσύνης,
κι' ὁμοίαν εἰς τὸ κάλλος μ' ἐκείνην τὴν συνώνυμον,
ποὺ 'πῆρε τὰ μυαλὰ της ὁ Πάρις ὁ τσακπίνης.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ ε κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφρακα, κι' ὅπορος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιδύο μηνὸς Ἀπριλὴ
καὶ τῆς Κορδόνας οἱ πάντες φίλοι.

Ἀριθμὸς πεντακόσα κι' ἐννιὰ
καὶ μαυρίλα πολλῶν μ' ἀπονιά.

Μέγας ὕμνος τῆς Κορδόνας γιὰ τοὺς μέλλοντας αἰῶνας.

—

Κορδόναρος ἀρεύξεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται ;
Κορδόναρος ἐλάλησε καὶ τίς δὲν λέγει ναί ;
Ἀνοίξωμεν τὸ στόμα μας κι' ἐξ ὕμνων πληρωθήσεται
πρὸς τὴν Καθμείαν νίκην σου, Κορδόναρε κλεινέ.

—

Κορδόναρος, Κορδόναρος... ἀρύναξεν ἡ πλάσις,
Κορδόναρος ἀνέρχεται κι' ἐκ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης.
Μὲ τοῦτον ἂς συνδέσωμεν ὅ,τι σεπτὸν καὶ τίμιον,
εἰς λήθην παραδώσωμεν καὶ ντέρτια καὶ μαράκια μας,
ὑμνητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προσόμιον,
λύσωμεν τὰ κορδόνια μας καὶ τὰ κελαμποφράκια μας.

—

Ἐγαύγισαν τὴν νίκην του δαιμονιῶντες σκύλοι,
λαύστρων τὸν διελάλησαν μουντζουρωμένα χείλη,
καὶ Σειληνοὶ καὶ Σάτυροι ἀπὸ κρασὶ κουρούνιαις
παντοῦ τὸν ἐκουδούνισαν σὰν τραγοὶ μὲ κουδούνια.

—

Γυναῖκες ἄφησαν παιδιὰ καὶ τοῦ σπητιοῦ τὴν λάτρα,
ντουνιᾶς ἀπὸ συγκίνησιν ἐκόντεψε νὰ πάθῃ,
κι' ἐκεῖν' ἡ θεσπάλαβη τοῦ δρόμου Κλεοπάτρα
τὴν νίκην συμβολίζουσα εἰς δίφρον ἐθεάθη.

—

Γι' αὐτὸν θαλίαι κι' ἑορταὶ καὶ μαινομένων κῶμοι,
γι' αὐτὸν ἐδιορηλάτησε κι' ὁ Σακκουλὲς ἀκόμη,
ἐρρένιασαν οἱ κάτοικοι τῶν Κορδονοστράνων
μὲ μουτσοὺν' Ἀρλεκίνων,
καὶ φθόγγοι συννώθησαν παντοδαπῶν ὀργάνων
ἰγχόρδων καὶ χαλκίνων.

—

Εἰς ῥθόγγους ὁ Κορδόναρος μυρίους ἐξυμνήθη
κι' ἐκ τῶν νεκρῶν ἐξανεστὰς μὲ ρόμπαν ἀτυνήθη
ὅλον περιετύλιξε τοῦ κράτους τὸν κορμὸν
ὡσὰν περικοκλάδα,
κι' ἐταίσε κι' ἀπότισε τῶν θρήνων κι' ὀδυρμῶν
τὴν νηστικὴν κοιλάδα.

—

Χαίρε Κορδοναρούμπουρε, μακρὶ Κορδοναρέλα,
κρεμάσθηκαν ἀπάνω σου Πτυσανιῶν ἀγέλαι,
Ἀνατολῶν Ἀνατολαὶ καὶ Δύσεις κατεπλάγησαν,
μάχαι συνεκροτήθησαν, κρανία διερράγησαν,
καὶ ῥῆμα νέον ἤχησε παντοῦ **Κορδοναίζω**,
ὃ μεθερμηνευόμενον ἐστὶν ἀφηνιάζω.

—

Διά πελλῶν ὁ θρίαμβος σημείων ἐσημαίνετο,
κατέκλυζε τοὺς λάρυγγας ρετσίνας Νιαγάρας,
κι' ὁ Κορδονκαλούμπαρος σάν Ἡρακλῆς ἐμάνιαζε
ὅταν λυσσῶν κατέσραζε τὰ τέκνα τῆς Μεγάρας.

—

Τρὶς χαίρε, Κορδονάραγα καὶ Κορδονανάναρι
καὶ Μπάμπαρο-μπαρμπάταρε-Θοδωρα-Διληγιάνναρε,
γιὰ σέν' ἐρρθως ρίπτομαι 'στὴν κάμινον κι' ἐγὼ
καθὼς τὸ πάλαι κι' ὁ Σεδράχ, Μισάχ κι' Ἀβδεναγώ,
καὶ τέρναμαι μὲ τέσσερα καὶ κάνω μία τοῦμπα
τρόμπα ρομπόμπ' ἀναρωνῶν καὶ Κορδονοκαλοῦμπα.

—

Β'

Κορδόνι, γέρος τοῦ Μωρηᾶ ἐρατεινὸς κι' ἐράσμιος,
Κορδόνι, Θοδωράκης μας καὶ Μπαρμπὰς πανσεβάσμιος,
Κορδόνι, Ρήγας λυτρωτὴς 'στῶν συμπολιτῶν τοὺς σάλους,
Κορδόνι, Πάσχα τῶν πιστῶν καὶ χάσκα γιὰ τοὺς ἄλλους,
Κορδόνι, μάννα τούρκοῦ καὶ σὰν ραχάτ λουκοῦμι,
Κορδόνι, ποῦγινε θηλειὰ 'στὸν σβέρκο τοῦ Δρχγούμη.

—

Κορδόνι, ποῦ 'τσαλάκωσαν σιδερομίνιες μοῦρες,
Κορδόνι, ποῦ 'χαμήλωσαν ψηλοκαπελαδοῦρες,
Κορδόνι, στήριγμα φυλῆς σεμνῆς κι' ὑπερηφάνου,
ποῦ ξεψυχᾷ γιὰ λόγια,
Κορδόνι, ποῦ φινίρισε κι' ὁ Νιόνιες ὁ Στιφάνου,
τσὶ Ζάκυνθος ἡ τζόγια.

—

Κορδόνι, δόξα Πλαπαιῶν καὶ νίκη Μαραθῶνος,
Κορδόνι, ποῦ ὅρο Στέφανοι μαυρίσθηκαν ἀπένω,
Κορδόνι, ποῦγινε ψηλὸς κάθε κοντὸς καὶ νάνος,
ποῦ τὸν μουσάτον Ὑπουργὸν ἐνίκησιν ὁ Λάππας,
Κορδόνι, ποῦ τὴν ἔπαθε καὶ τῶν Πατρῶν ὁ Θάνος,
γιατί τὸν ἐλεξόβλεπε ὁ γκρὰν Κορδονι-Πάππας.

—

Κορδόνι, κήρυγμα χαρᾶς καὶ πίστεως κι' ἀγάπης,
ποῦ κακὸ κοτζὰμ Τρικούπαρος μᾶς ἦλθε σὰν Ἀράπης,
Κορδόνι, τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν κελεῦστι,
ζωὴ κι' ἐλευθερία,
ποῦ μὲ ψαλμοὺς ἀνορθίκελον κηδεύει τοῦ Τρικούπη
λυσσῶσα μαγγαρία,
κι' ὡρίστει ξυπόλυτη καταμεσῆς τῶν ὁρμων
πρὸς ὅσον ἀπερίγραπτον γραπτῶν κι' ἀγράπτων νόμων.

—

Κορδόνι, ποῦ 'ξισπαθωσαν νταλιὲς μακελλάρηδες
κι' ἀπ' τέλογα τῶν ἔπεσαν καμπόσοι καβαλάρηδες,
Κορδόνι, ποῦ 'μαρτύρησαν κλητῆρες καὶ πίρπολοι,
Κορδόνι, τρόμος ἀσεβῶν, γερομακμπούλας, Δράκος,
Κορδόνι, ποῦ ξεπίτηκε κι' ὁ γέρο Πὶτ 'στὴν Τρίπολι
καὶ μόλις τὴν ἐγλύτωσε ὁ Τριανταφυλλάκος.

—

Κορδόνι, ποῦ τὸ προσκυνεῖς καὶ θέλεις καὶ δὲν θέλεις,
ποῦ Χιώτικη τὴν ἔπαθε κι' ὁ λαός ὁ Μικιλῆς,
Κορδόνι, ποῦ δὲν ἔγινε γιὰ τοὺς ἀπέξω χορὸς,
Κορδόνι, ποῦ 'μαυρίστηκε κι' ὁ Ναυαρχος Κανάρης,
Κορδόνι, ποῦ τὴν Ἄγκυρα τὴν ἔβριξε 'στὸ φοῦντε
κι' ὁ πελαιὸς Θεμιστοκλῆς μ' αὐτὸ δὲν πιάνει πούντο.

—

Κορδόνι, ἐνασχόλησες παντὸς ἀργοῦ δυστένου,
Κορδόνι, πίπιζα, ζουρνὰς, καὶ βαρβατίλας χνῶτα,
Κορδόνι, ποῦ 'μαυρίστηκε κι' ὁ Φώσκωλας τῆς Τήνου
καὶ μήτε κὰν κολοφωτιὰ δὲν θάναι σὰν καὶ πρῶτα.

—

Κορδόνι, ὅπου κόντεψε 'στὸ ρεῦμα τῆς πλημμύρας
τὸ κοντυλίκι νὰ πνιγῇ τοῦ Κόντε τῆς Κερκύρας,
ὅπου 'κλωσσοῦσε Βουλευτὰς τοῦ Μπάμπα ἡ μανίκα
ὁ δὲ Κοζάκης ἔλεγε αβρὲ 'βγῆκα ἢ δὲν 'βγῆκα ;»
Κορδόνι, μοῦρα, χρίσματα, λουλούδια, περιστέρια,
ὑποστηρῖς φιλήματα σὲ πόδια καὶ σὲ χέρια,
ἐπιληψία μερικῶν, δαιμόνιον θυμοῦ,
ξεχωνητὸ, ξεσβέρκωμα καὶ φούσκωμα λαιμοῦ,
ὀδύνακοπο προσκύνημα μικρῶν μεγάλων φίλων
κι' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ σκύψιμο ἐξαρθρωσις σπονδύλων.

—

Κορδόνι, ποῦ 'σταρισι 'στὸν Βῶλο κι' ὁ Καρταλῆς
κι' ὁ γέρο-Καντρατζῆς,
κι' ἐβγῆκε μὶ τοὺς τέσσαρες ὁ Κώστας ὁ Τοπάλης,
ὁ νεὸς χωρατατζῆς.
Κορδόνι, στραβοκύτταγμα κι' ἀγρίεμμα τῆς μούρης
παντὸς παλληκαρᾶ,
Κορδόνι, ποῦ 'κκάρωσι κι' ὁ Χαλκιδεὺς Βουδούρης
ἐμπρὸς 'στὸν Κακαρᾶ.
καὶ τώρα φίλει κι' ἄγνωστοι ῥωτοῦνε σοβαροὶ
ἐκείνην τὴν κουδοῦνα του ποιὸς τέχα θὰ βαρῇ.

—

Κορδόνι, βροντοκτύπημα; μπαμ μπούμ καὶ τούγκου τίγκα,
Κορδόνι, παλησσίδερα, σιδεροστιαῖς καὶ τσίγκα,
Κορδόνι, ποῦ τὸ χρῶμα μας σὰν παπαροῦνα βάφεται,
Κορδόνι ποῦ δὲν λίγεται, Κορδόνι ποῦ δὲν γράφεται,
Κορδόνι, λύτρωσις δεινῶν ἑνὸς λαοῦ μεγάλου...
Νέα Σιών, ὀργίαζε καὶ χόρευε κι' ἀγάλλου.

—

Γ'

Εἴτις Κορδοναροίμπαρος καὶ Κύρδονος ἀτίκης
ἀπολαυέτω τῆς λαμπρᾶς καὶ τῆς πανδήμου νίκης,
εἴτις τοῦ Μπάμπα ἔλειχε τας χεῖρας ὡς κυνάριον
ἀπολαυέτω πλουσίου τῆς στρυγγὰς τὸ ὀνάριον,
εἴτις πιστὸς εἰργάσατο ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας
δεχέσθω πάντα τὰ καλὰ τῆς Κορδονὶ-Θοδώρας.

—

Εἴτις πιστὸς κατέρθασε βραδὺς μετὰ τὴν τρίτην
ἑορτασάτω σήμερον μὲ πάντα Κορδονίτην,
εἴτις πιστὸς κατέρθασι βραδὺς μετὰ τὴν ἕκτην
εὑρήσει χάριν περισσὴν 'στὸν πάντων ἀποδέκτην,
εἴτις πιστὸς ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐννάτην ἴτω
κι' ἀναραζέτω ζήτω.

—

Εἴτις εἰς μόνην ἔρθασε τὴν ἑνδεκάτην νῆστις
ταχέως προχειρίζεται τῆς Κορδονάρας μύστης,
μὴ φοβηθῇ βραδύτητα, μηδὲν ἀμοιβαλλέτω,
κι' αὐτὸς καινούριο γρήγορα θὰ βάλῃ στιβαλέτο,
καὶ γὰρ πολὺ φιλότιμος ὢν ὁ κοινὸς Δεσπότης
τὸν τῆς ἐννάτης δέχεται καθὼς καὶ τὸν τῆς πρώτης,
τὸν πόθον καὶ τὴν πρόθεσιν παντὸς ἀναγνωρίζει,
κἀκείνῳ θέσιν ὠδωσι καὶ τοῦτον διορίζει.

—

Οὐκοῦν οἱ πάντες σπεύσωμεν καὶ δεύτεροι καὶ πρῶτοι
καὶ γὰρ τῆς πλάνης τῆς μακρᾶς ἐλύθησαν τὰ σκότη,
μηδεὶς θρηνείτω σήμερον πένιαν καὶ λιμόν
κι' ὁ Μπάμπας Κορδονάραγας ἰλθέτω μεθ' ἡμῶν,
πανσάτω στόμ' ἀπύλωτον παντὸς ψωροβερέμη,
ὁ μόχθος σήμερον πολὺς κι' ἡ τράπεζά μας γέμει,
οἱ πάντες ἀπολαύσωμεν τοῦ πλούτου τῆς λιτότητος
καὶ παρεὶς θωπεύσωμεν γεροντικῆς νεότητος.

—

Ἠγεῖτε βαρβαρόφρωνα, μπουζοῖκια καὶ κλαρίνα...
ποῦ σου τὸ κράτος, ὦ λιμέ ; ποῦ σου τὸ νῖκος, πεῖνα;
Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθυβρίσθη...
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ τὴν ἐσάρωσε...
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐμαυρίσθη,
ἐπικράνθη, καὶ γὰρ τὰ 'κκάρωσε.

—

Ἀνέστη Κορδονάραγας ὡς τρυφερὰ παιδίσκη
καὶ τρίμυου Βασιλίσκει,
ἀνέστη Κορδονάραγας, παντοῦ χαρᾶς καὶ χάχανα,
καὶ βάζουν ὅλοι σήμερα πιπίρι καὶ 'στὰ λάχανα,
ἀνέστη Κορδονάραγας... πιτζίκα μου καὶ φῶς μου...
ἀνέστη Κορδονάραγας... ντιλίριο τοῦ κόσμου...
ἀνέστη Κορδονάραγας... βάλτε φωτιὰ 'στὰ τόπια...
τρέχουν ἀπὸ τὰ χείλη του σερμπέτια καὶ τερπία...
ἀνέστη Κορδονάραγας... παντοῦ κρασοκατάνυξις
καὶ σφρίγος φουσκοδεντριᾶς καὶ πρασινάδα κι' ἀνοιξις...
ἀνέστη Κορδονάραγας... γλυκολαλοῦν τὰ πηδήματα
καὶ τάντερά μας ὅπως πρὶν δὲν στρίβουν σὰν κορδόνια...
ἀνέστη Κορδονάραγας κι' ἀγήρως Κορδονάτος,
οὔπερ ἡ δόξ' ἀέξεις κι' αἰώνιον τὸ κράτος.

—

Εὐαγγέλιον κοινὸν καὶ πολὺ Πασχαλινόν.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ Δευτέρας γενομένης
καὶ τῆς Κορδόνας τῆς σεπτῆς ἐκ νίκης μιθυμίνης,
ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ παραπαίον βῆμα
προσῆλθον εἰς τὸ μνῆμα,
ποῦ τὸ ψωρο-Ρωμαϊϊκο τὸ χρεωκοπημίνον
κατέκειτο θαμμένον.

—

Κι' εὐθέως ὡς πιρίεργα προσκύψαντες παιδάρια
κυττάζουν καταλείμενα τὰ νεκρικὰ σουδάρια,
καὶ πάλιν ἐρευνήσαντες τοῦ μνήματος τὸν χῶρον
τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν ἐνόμιζαν ὡς μῦθον,
ἀλλ' εἶδαν Ἄγγελον λευκὸν καὶ φαοριτοφόρον,
καθήμενον 'στοῦ μνήματος τὸν κυλισθέντα λίθον.

—

Οὗτος δ' ὁ λάμπων Ἄγγελος μοσχόβολων θυμίαμα
εἶπε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας μ' ἀγγελικὸν μειδίαμα :
« τίνα ζητεῖτε, κύριοι, μὲ βλέμμα τρομασμένον ;
ζητεῖτε τὸ Ρωμαϊϊκο τὸ χρεωκοπημίνον ;

ἐκ τῶν νεκρῶν ἐγήγερται, οὐκ ἔστι πλέον ὧδε,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶδε.»

—

Βρὶ τί μας λές ; ἀπήντησαν 'στὸν Ἄγγελον ἐκεῖνοι,
τοιοῦτον θαῦμ' ἀδύνατον πῶς δύναται νὰ γίνῃ ;
ἀλλ' αἴφνης τὸ Ρωμαϊκὸ ἐπρόβαλε φαιδρόν,
ἀρτιμελὲς κι' ἀκέραιον,
καὶ τότε περιπλέξαντες Κορδόνιον ἀδρὸν
ὡς εἶδος περιδέραιον,
εὐθὺς περιέβαλον τὸν τράχηλον τὸν κύκνειον
τοῦ φαθεριτοφόρου,
κι' ἀλλήλους ἀσπαζόμενοι τὸ θαῦμα κατεδείκνυον
Ἀγγέλου λιμαδόρου,
κι' ἐγείραντες ἀμρότεροι τὸν ἀναστάντα Λάζαρον
μετὰ παμπῆς ἀπάγκαγον πρὸς τὸ Ἀκχανοπάζαρον,
κι' ἐκήρυξαν τὴν ἔγερσιν καὶ γυναιξὶ κι' ἀνδράσι
λέγοντες ὁ Κορδόναρος πῶς θὰ Κορδονοβράσῃ.

—

Κι' ἐκεῖθεν πορευόμενοι πρὸς γῆν Ἐπαγγελίας
εἶδον ἐμπρὸς των ἄνθρωπον, καὶ τοῦπαν ποῦ πηγαίνει,
κι' ἐκεῖνος ὑπεραΰλισε «'στὴν Λόντρα τῆς Ἀγγλίας,
ἰδοὺ δὲν εἶναι προκοπὴ καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει.»

—

Καὶ τότε γονατίσαντες τοιαῦτα προσῳνοῦν :
«ἐμκυρίλα συνεκάτισε τὸν ἰσχυρόν σου νοῦν,
μὰ μὴν κακιώνῃς σάν παιδὶ καὶ μὴν ἀποχωρῇς,
συγχώρει τοὺς μαυρίσαντας κι' ἔλα 'στὰ σύγκαλά σου,
κι' ἂν ὁ Κορδοναρούμπαρος ὑμνῆται Θεόδωρης
γι' αὐτὸ μὴν ἀπελπίζεσαι... βλὰ του καὶ βλὰ σου.

—

Παῦσε τὴν ἀποχώρησιν... βεβαίως εἶναι κρῖμα
τὸ στόμα τὸ βροντέφωνον νὰ στερηθῇ τὸ βῆμα
καὶ μανιωδῶς δίχως σὲ νὰ συγκροτῆται μάχη,
ἀλλ' ὅμως ἡ πολιτικὴ τέτοιχα φαμμάκια τάχει,
κι' ἐκεῖνον, ὅστις ἄλλοτε σκληρὸν ἔπῆρε τσουμπαρον,
τὸν λίγουν Κορδοναράγα καὶ Κορδονοκαλούμπαρον.

—

Γιὰ σένα δὲν τκιριάζουνε ἀκθόλου τὰ γειτάτα
κι' ἡ κάκια σου πιστεύομεν πῶς εἶναι γιὰ τὰ μάτια,
κι' ἂν 'στὴν μεγάλην ἔδραν σου στρωθῇ κι' ὁ Γουλιμῆς
γι' αὐτὸ τί φταῖμ' ἐμεῖς ;

—

Χύσε νερὸ μὲς 'στὸ κρασί, μὴν πᾷς 'στὴν Ἐγγλιτέρα,
σὺ λέγεσαι μονάκριβος Μυλλόρδος ἐδῶ πέρα,
ἐγὼ, καθὼς γνωρίζετε, 'στῆς Λόντρας τὴν ἀντάρα
εἶναι Μυλλορδοὶ πάμπολλοι καὶ δίκα 'στὴν πεντάρα.

—

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μας ἐρεῖπια καὶ ράκη
καὶ πρόσελθε νηφάλιος καὶ σώφρων βοηθός,
συγχώρει ἐὲ τοὺς ἐκλογεῖς, ποῦ σ' ἐβγάλαν κοράκι,
ἄφες αὐτοῖς, οὐκ οἴδασι τί κάμνουν ἀληθῶς.

—

Ἡ πεῖνα πρὸς μετάνοιαν τοὺς πάντας προσκαλεῖ,
καὶ σὺ πλὴν ἁμαρτωλός, κι' ἐμεῖς ἁμαρτωλοί,
ἀλλ' εἶναι πολυεύσπλαγχνος ἡ τῶν Ἑλλήνων φύσις
καὶ πρὸς ἀλλήλους δώσωμεν ἀμαρτημάτων λύσεις.

—

Ἐλθέτω τώρα κι' ἐφ' ἡμᾶς ἡ τῆς συγγνώμης χάρις.
κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ τὸ φρέσκο σου νὰ πάρῃς,
ἀμέτως βαλε τὴν Ἐκκλησίαν προσωρινῶς 'στὸ ξύδι
καὶ σύρε σὲ ταξείδι.

—

Σύρε νὰ βρῇς τὸν Σάλσβουρυ, νὰ βρῇς τὸν Τσαμπερλαΐν,
κι' ὅσους ὑπῆρξαν σύμμαχοι καὶ φίλοι μας πιστοί,
ὅταν δ' ἐκεῖνοι τίποτε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς σοῦ λέν
νὰ λές «Κορδονκρούμπαρος πρὸς τούτους Ἀγγλιστί.

—

Ἐπικλοῦ, κυπίκζε, κι' εἰς ὅλας σου τὰς σχέσεις
εἶχνε καὶ τραχήλου ὀρθὸν καὶ στιβαρὰν παλάμην,
ἀλλ' ὅμως κάλπας Βουλευτοῦ ποτὲ σου μὴν ἐκθέσῃς
μηδὲ καὶ 'στὴν Μιδλόθιαν, μηδὲ 'στὴν Βιρμιγχάμην.

—

Ἀκόμη μᾶς χρειάζονται τὰ φῶτα σου τὰ πλούσια
κι' ἀρέσκονται σοι σφάλματα, κι' ἐκούσια κι' ἀκούσια,
ὅσα μὲ λόγον ἡμαρτες καὶ μ' ἔργον καὶ διάνοιαν
κι' ἐξεσπάσαν 'στὴν σήμερον στομαχικὴν ἀδράνειαν.

—

Ὥρα καλή ... μὴν ἀρνηθῇς τοὺς φίλους σου τοὺς πρώτους,
μηδὲ τὴν ἀπρέπειαν κι' ὑπόσαθρον σκαρίδα,
καὶ πρότρεπε τοὺς Ἰρλανδούς, τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Σκώτους
νὰ βάζουν 'στῆς πουδίγκας των Ἑλληνικὴν σταρίδα.

—

Δὲν λησμονοῦμεν πώποτε τοῦ λόγου σου τὴν ῥώμην
κι' ἐμεῖς οἱ ὀλιγίστοτον σοῦ δίδομεν συγγνώμην.
Μ' αὐτὴν τὴν ἀποχώρησιν πολὺ μᾶς συγκινεῖς,
ἀλλ' ὅμως τώρα πήγαινε νὰ μάθῃς νέους τρόπους,
κι' ἐπάνελθε 'στὴν πάτριον, μὰ δίχως νὰ φρονῇς
πῶς κἂν ἡ πεῖνα λιγεροὺς καὶ σβέλτους τοὺς ἀνθρώπους».

—

Εἶπαν αὐτὰ 'στὸν φεύγοντα, κι' οἱ δρὸ γονατιστοὶ
μπὸν βοκγιάζ' ἐβόησαν πρὸς τούτων Γαλλιστί,
καὶ τὸν ἀποχαιρέτησαν μετ' ἄλλων ἱκετῶν
κι' ἡ δρὸ ψευτορυλλάδες,
κι' εἶδον ἀνθρώπους ἑξαφνα περὶ τοὺς ἑκατὸν
ντυμένους μὲ βιλλάδες.

—

Κι' ἠρώτησαν περίεργοι πρὸς τί φρακοφόρουν,
ἐκεῖνοι δ' ἀνταπήντησαν πῶς ὅλοι καρτεροῦν
τοῦ Μπάρμπα Κορδονάραγα νὰ γίνουν Ὑπουργοί,
ἀλλ' ὅμως τοῦ Ποντίφηκος ἡ πρόσκλησις ἀργεῖ.

—

Κι' ἡ θέα τόσων Ὑπουργῶν καὶ φρακοφόρων λύκων
τὸν Φασουλῆν καὶ Περικλῆν μεγάλως συνεκίνει,
καὶ κράζοντες «Κορδόναρος» ἐπέστρεψαν κατ' οἶκον
κι' ἀμέσως τὴν βελλάδα των ἐφόρεσαν κι' ἐκεῖνοι,
κι' ἐπρόσμεναν νυχθημερὸν ἐν ὁδῇ καὶ στολῇ
μήπως κι' εἰς τούτους πρόσκλησις ἀνέλπιστος σταλῇ.

—

Μιλτιάδης Νιγρεπόντης καὶ τοῦ Λίβερ ἡ Μαρία,
ταιριασμένο ζευγαράκι μὲ χαρίσματα μυρία...
κι' ὁ γκιπρὶς κι' ἡ νύφη κρέμα, μῦρον, ἄρωμα, μπουγάτσα,
μὲ μπαλὸ κι' ἀρχοντιλίκι, τέλος πάντων ἀπὸ ρίζα.
Τί στεράνια καὶ τί κύσιες !... ποῖος γάμος, ποῖα ρίστα,
κι' ὁ Διάδοχος κυμπάρος, κι' ἐννοεῖτε πῆχε τὰ ρίστα.
Μολονταῦτο κι' ἐντωσούτῳ κι' ὁ Ῥωμηὸς σκιρτῶν προβαίνει
καὶ μ' ἄνθους καὶ ῥοῦ' Απρίλη τὸ χρυσὸ ζιγάρι βαίνει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μένε.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρηκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ ὁ αὐτὸς Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐννέα κι' εἴκοσι μηνὲς Ἀπρίλη.
Κορδοναρούμπαροι φθάνουν ποικίλοι.

Δέκα καὶ πεντακόσια
καὶ νταβατούρια τόσα.

Ὑποδοχαὶ σημαντικαὶ
τοῦ Φασουλῆ τοῦ τενεκέ.

(Ὁ Φασουλῆς, ποῦ πάντοτε καινοτομίας θέλει
κι' ἀκόλαστος κυλίεται εἰς πᾶσαν ρυπαρείαν,
πρὸς τῆς οἰκογενείας του παραλαλεῖ τὰ μέλη
παρόντος καὶ τοῦ Περικλῆ μαζὶ μὲ τὴν κυρίαν.)

—

Φ.—Βεβαίως θὰ γνωρίζετε πῶς τόσοι Βουλευταὶ
οἳς τὰς Ἀθήνας κατ' αὐτὰς γνωρίζουν νικηταὶ
μ' ἐφόδια πολύτιμα μεγάλης προκοπῆς,
καὶ πάντες ὑποδέχονται καὶ τούτους ὡς κι' ἐκείνους
μὲ τελετὰς σημαντικὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς
πρὸς τέρψιν κι' εὐχαρίστησιν βουλιμιώντος σμήνους,
ὁ δὲ Κορδοναρούμπαρος μὲ νικητοῦ φωνὴν
διατρυπᾷ τὴν σάλπιγγα τὴν Εὐσταθιανήν.

—

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκ τελετῶν ἡ πόλις ἀντηχεῖ
ἐπιθυμῶ καὶ πρὸς ἐμὲ νὰ γίν' ὑποδοχή,
καὶ ὦ ! αὐτὸ κατέρχομαι 'στὰς ὑπονόμους κάτω
μετὰ πολλῆς μερίμνης,
ὁπόταν δ' ἔλθω σὺν Θιῷ ζητῶ καὶ διατάττω
ἐν ᾄσμασι κι' ἐν ὕμνοις
νὰ μὲ προϋπαντήσητε μ' ἐπίσημον στολὴν
κι' αἱ πρέπουσαι ν' ἀποδοθῶν τιμαὶ 'στὸν Φασουλῆν.

—

(Ὁ Φασουλῆς κατέρχεται 'στοὺς βάθρους ποῦ γνωρίζει
καθεὶς τῶν πολιτῶν,
κι' ἐντὸς ὀλίγου νικητὴς ἀγέρωχος γυρίζει
τὰς χεῖρας του κροτῶν.

—

(Ἡ ξύλινη φαμίλια του τὸν δέχετ' ἐν στολῇ
καὶ θριαμβοι γεραίρονται καὶ κατὰ κράτος νίκαι,
κι' ὅλοι φωνάζουν «ζήτω του, παιδιά, τοῦ Φασουλῆ,
ποῦ τροπαιοῦχος Βουλευτὴς ἐξ ὑπονόμων βγῆκε.»

—

(Τρακ τρούκ χειροκροτήματα, φωνή, παροξυσμός,
καὶ κόσμου χαλασμός,
σπάζουν καμπόσα γιαλικὰ, ποτήρια, μαστραπάδες,
ἀνάβουν τὰ μουρίλια του πεντέρικικις λαμπάδες,
ἀλλὰ καὶ δι' ἀρώματος ραντίζεται παικίλου,
γαυγίζοντος μανιωδῶς καὶ τοῦ πιστοῦ του σκύλου.

—

(Στρώνονται 'εὐθὺς 'στὸ πάτωμα παληαῖς ἐφημερίδες,
καταριᾶται τὸν νικητὴν τὸ προσωπάκι του τκίρι,

βγαίνουν ἀπό τῆς τρύπαις των καὶ μαύραις καταιβίδες,
πούχουν φωλιὰ 'στό σπῆτι του χειμῶνα κλοκαίρι.

—

(Κι' ἐν μέσῳ συγκινήσεων κι' ἀναβρασμοῦ καὶ κάψας
σπανίκ ἐκτυλίσσεται ὑποδοχῆς σκηνή,
κι' ὁ Περικλέτος κάκκινον βεγγαλικὸν ἀνάψας
αὐτὰ 'στὸν ἐπιστρέψαντα μὲ στόμφον προσωνεῖ.)

—

Π.— Καλῶς ἦλθες, νικητά...
δι' ἐμοῦ σὲ χαιρετᾷ
ὁ κυρίαρχος λαός
ὁ τοσοῦτον ἀγλαός.

—

Νικητά, ὡς εὐ παρίστης
ἐν τῷ μέσῳ τόσης ζέστης,
ν' ἀπολαύσῃς εὐτυχὴς
ἀληθοῦς ὑποδοχῆς.

—

Ἡ πατρὶς ἀποσταμένη
ἐκ τοσούτων κοπιτῶν,
τὴν ἐπάνοδον προσμένει
Κορδονάτων νικητῶν.

—

Κι' ἐνῷ σὺ, τῆς γῆς τὸ βάρος,
ἠγωνίζισο μὲ θάρρος
εἰς τὸ μέρος τὸ γνωστόν,
μὲ χαρὰν καὶ πάλλευ στῆθος
σ' ἐπερίμενε τὸ πλῆθος
διακοπὼν θαυμαστῶν.

—

Ἡ πατρίς, πιστὴ μαμμά σου,
παραδίδει τὸ νομά σου
πρὸς τοὺς δημοσιογράφους
καὶ σωτῆρα σὲ γνωρίζει,
καὶ σοῦ στέφει τοὺς χρυσάρους
κι' ἡ φαμίλιά σου δακρύζει.

—

Συγκινοῦμαι δὲ κι' ἐγὼ
κι' ἔχω πόθον καὶ σοριγῶ
'στοὺς δικούς σου τοὺς ἀγῶνας
ἐνεργὸν νὰ παίξω ρόλον,
καὶ νὰ δράμω κατὰ μόνας
'στὰ κοινὰ δοχεῖον ὅλων.

—

Ἀνιδείωθης μαχητὴς
γενναιόφρων, τολμηρός,
κι' ἐπιστρέφεις νικητὴς
κατὰ πάντα καθαρός.

—

Ὅπως πρὶν πιστοὺς μᾶς βρῆκες...
χαίρε, χαίρε, Φασουλῆ,
ποὺ κατώρθωσες κι' ἐβγῆκες
ἔχως ρέψιμο πολύ.

—

Στρίψι συμπαθὲς τὸ βλέμμα,
τοῦ Συνταγματός μας θρίαμβα..
ὑπὲρ τούτου πάντα μάχου,
κι' ἀνακούφισιν στεμάχου

περιμένομεν ἐκ σοῦ,
τοῦ Ρωδίου Κολοσσοῦ.
Χαῖρε, νικητὰ χρυσέ,
ποὺ νὰ μ' ἔχῃς καὶ νὰ σέ...

—

Φ.—Μεγάλως σᾶς εὐχαριστῶ μὲ καίουσαν ψυχὴν
γιὰ τὴν ὑποδοχήν.
Προσέλθετε, παμφίλτατοι κι' ὑπάρξεις σεβηταί...
τοιοῦτον ἐνθουσιασμὸν δὲν ἤλπιζα ποτέ.

—

Τελίσας ἀπαρχίτητον κι' ἀναγκαίαν καθῆκον
χωρὶς βραδύτητα πολλὴν ἐπέστρεψα κατ' οἶκον,
κι' ἀπροσδοκήτους ἀληθῶς ἀπήλαυσα τιμὰς
κι' ὁμοίαν νίκην εὔχομαι κι' εἰς ὅλους κι' εἰς ὑμᾶς.

—

Ἀνοίξατε τὴν δεξιὰν κι' ἀριστερὰν παλάμην
γιατί, καθὼς γνωρίζετε, δεινῶς ἐμαχεσάμην,
κι' εἰς πέρας ἔφθασε ταχὺ δυσπρόσιτος ἀγὼν
χωρὶς ἱδρῶτος νὰ χυθῇ παρακμικὰ σταγών.

—

Τὸν νέον μου τὸν θρίαμβον εἰς ὅλους τὸν προεῖπον,
αὐτὸ τὸ μέρος εὐκολα θριάμβους χορηγεῖ,
καὶ πάντα Συνταγματικὸν περιμαζεύει ῥῦπον
ὅσον γενᾷ τοῦ Κορδονιοῦ καὶ τῆς Ἑλπῆς ἡ γῆ.

—

Ἐκεῖ βροχὴ τὰ σχίδια καὶ σκέψεις σὰν χαλάζι
καὶ πάντα κατερχόμενον κατέχει θερμασμός,
ἐκεῖ, καθὼς γνωρίζομεν, συχνὰ καταστολάζει
τοῦ κράτους ὁ δυσκείλιτος Προεπιλογισμός.

—

Στὸ μέρος τοῦτο πάντοτε γιμάτος εἴστρον πλούσιον
λαὸν ἱσπεύδασα σορόν, μαθ' ὅλα περισύσιον,
καὶ μόνος ἐλελίτησα τὰ δικαιώματά σου,
τὰ θέσμιά, τοὺς νόμους του, καὶ τὰ Συνταγματά του.

—

Τῆς δὲ σπευδῆς ἡ μίρμηκα καὶ τῆς συχνῆς μελίτης
ἐκ τοῦ βορβόρου μ' ἔφερε 'στοὺς οὐρανοὺς μετάρσιον,
ἀντὶ δὲ πάσης συνταγῆς κι' ἱστρικῆς δεκέτης
εὗρηκα πάντα τοὺς θεσμοὺς σωτήριον καθέρσιον,
ἐφ' ᾧ θερμῶς εὐγνωμονῶ τὸ ἀσβαρὸν Βασίλειον,
ὅπου πολίτην μ' ἔκαμε μὲ στόμαχον εὐκοίλιον.

—

(Πάντες ἐδῶ χειροκροτοῦν σφοδρῶς τὸν Φασουλῆ,
προστρέχουν δὲ ν' ἀκροασθοῦν καὶ γείτονες πολλοί,
κι' ὁ Φασουλῆς τῆς γειτονιᾶς ἰδὼν τὸ πανηγύρι
δημηγορεῖ 'στοὺς γείτονας ἀπὸ τὸ παραθύρι.)

—

Φ.—Ὦ συμπολῖται γειτονιᾶς τὰ μαλ' ἀγαπητῆς,
εὐγνώμων θὰ δικαιολῶ πρὸς ὅλους διαρκῶς,
διότι συμμετέχετε τοιαύτης τελετῆς
μονάχοι σας, κἠθόρμητοι κι' οἰκογενειακῶς.

—

Κορδόναρος, Κορδόναρος ... ἐν τούτῳ μόνον νίκα ...
καὶ τέλος πάντων, κύριοι, κατώρθωσα καὶ βγῆκα,

Βρυδτος Μισολογγίτης,
ποὺ τὸν κυττᾷς καὶ φρίττεις.

καὶ εἶχως κόπον εὔχομαι νὰ βγαίνετε καὶ σεῖς
ἕνα τελῶμεν ἑορτὰς τῆς νίκης τῆς χρυσῆς,
ποὺ κι' ἄλλοτε καὶ σήμερα παιάνας τῆς ἐτόνισα...

—

(Ἀκούσατε, ἀκούσατε, φωνάζει μὲ γειτόνισσα.)

—

Φ.—Ὦ συμπολῖται γειτονιᾶς τὰ μαλ' ἀγαπητῆς
ἐξ ὑπονόμων ἔρχομαι τοῦ κράτους Βουλευτής.
Μὲ τὸ ξυλένιο μου κορμί, τὸ τόσο ντιλικάτο,
ποῦ μήτε φόβος κι' ζυγὸς ποτὲ δὲν τὸ δεσμεύει,
κατέβηκα μονάχος μου 'στὰς ὑπονόμους κάτω
νὰ ἴδω τὸ καψο-Σύνταγμα ποιὸς μᾶς ὑπονομεύει,
ἀλλ' εἶδα πῶς ἀσάλευτον ἐσάπιζ' ἐκεῖ πέρα
'στῶν ὑπονόμων τὸν βαρὺν καὶ πυγχρὸν ἀέρα.

—

Δὲν ἄρχισ' ἀνερύνητον μήτ' ἕνα κὰν σωλῆνα
μὲ σπερματσέτα, μὶ πυρσούς, καὶ μὲ βεγγαλικά,
ὅταν ἐκεῖ 'στὸ Σύνταγμα διέκρινα κι' ἐκεῖνα
τὰ καψοδιαιώματα τὰ κυριαρχικά,
κι' ἀπὸ τὸν χάρτην ἔβγαινε τοῦ καθε δικαιώματος
σκωλήκων βρῶμα περισσή καὶ δυσωδία πτώματος,
καὶ περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς 'γύρισα 'στὸ σπῆτι μου
μὲ δέκα μιξομάντυλα βουλωνωντας τὴν μύτη μου.

—

Σᾶς ὁμιλῶ συμβολικῶς, ὦ γείτονες πολῖται,
καὶ σεῖς σὰν ἔξυπνος λαὸς θαρρῶ πῶς μ' ἐννοεῖτε.

Οὐχ ἧττον ἂν κι' ἐνίκησα 'στὸν κλύδωνα τῆς πάλης
τῆς Συνταγματικῆς,
μετ' ἀπογρητεύσεως ἀποχωρῶ μεγάλης
ἐκ τῆς πολιτικῆς,
κι' ἐκεῖνος ποῦ πολιτικὰ θάλθῃ νὰ μοῦ 'μιλήσῃ
θ' ἀναγκασθῇ κακὴν κακῶς τὸ στόμα του νὰ κλείσῃ.

—

Σᾶς κλαίω, συμπολῖται μου... μὲ τὸν Μεσολογγίτην
δριστικῶς θὰ χάσετε κι' ἐμένα τὸν κοπρίτην,
κι' εἰς γνῶσιν φέρω τοῦ λαοῦ καὶ συγγενῶν καὶ φίλων
πῶς μοναχοὺς κι' ὁ Φασουλῆς 'στὴν τύχην σᾶς ἀφίνει,
σᾶς λέγω δὲ πῶς τοῦ λοιποῦ καὶ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλον
ἓν ὄργανον ἀπίστιμον τοῦ Περικλῆ θὰ γίνῃ.

—

Καὶ μὴ τὴν ἀποχώρησιν νομίσῃ τις ἀστεῖαν,
ἀμέσως δήλωσιν γι' αὐτὸ θὰ στείλω 'στὴν Βουλήν,
καὶ μ' ὅσα κι' ἂν μοῦ λίγωτε, οὐδεὶς θὰ μεταπίσῃ
κι' ἐμένα τὸν φωστῆρα,
κι' ὁ Περικλέτος ἂν ἐλθῇ νὰ μὶ ξυλοκοπήσῃ
θὰ δείξω χαρακτῆρα.

—

Κι' ἂν μ' ἐρωτήσετε γιατί, ἐγὼ θὰ σιωπῶ
καὶ λέξιν δὲν θὰ 'πω,
μηδὲ θ' ἀκούσῃ τσιμουδιὰ κανεὶς τῶν ἡμετέρων,
διότι παραβλάπτεται τῆς χώρας τὸ συμφέρον.

—

Μὴ μὲ βιάζῃ δι' αὐτὸ κανένας συμπολίτης
ἢ φίλος τῆς Αὐλῆς,
ἐνόσῳ δὲ δὲν ὁμιλεῖ κι' ὁ γκρὰν Μεσολογγίτης
σιγὴ κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Ἄλλ' ὅταν ἀποφραγισθῇ τὸ στόμα τῆς Πυθίας,
τότε, πολῖται γείτονες, μὲ λόγους ἀληθείας
θὰ σᾶς εἰπῶ κι' ὁ Φασουλῆς γιατὶ καὶ πῶς καὶ γιὰ ποιὰ
τὴν ὑφηλὴν πολιτικὴν ἐμοίντζωσε γιὰ πάντα.

—

Τότε θὰ ἴδῶν ρῶς φανερὰ κι' Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη
κι' ἐχθρῶν φλυάρων ὁμιλίαι καὶ φίλων ἐξκιρέτων
πῶς τὸ μεγάλον ἔργον μου 'στὴν μέσην ἀνεκόπην
ἀπὸ τοὺς βλακογείτονας κι' ἀπὸ τὸν Περικλέτον,
καὶ θὰ φωνάξῃ καθυμιὰ πολιτικὴ ψωμίλωσσα
πῶς πρὸ καιροῦ τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας τύλωσα.

—

Ἀλλ' ἐωσοῦ γενῇ γνωστὸν πρὸς κόσμον Ἀδηρίτην
πῶς πάντες ἐπελείψησαν κι' ἐμὲν' ἀπὸ σκοποῦ,
ἀνεχωρῶ προσωρινῶς μὲ τὸν Μεσολογγίτην
'στὴν Λόντρα, 'στὴν Καπερνακοῦμ, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ.

—

Τοῦ μαυρισθέντος ὁμίαθος θὰ γίνω ἐρυμοῤῥος...
φεύγω μὲ σάκκους ταξειδεῦ, μὲ τσάντες, μὲ σεντοῦκια...
ἴσως κι' εἰ δυὸ καλόγεροι νὰ πάμε 'στ' Ἁγιονέρος
κι' Ἁγιονορίτικ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ στέλλωμε φουντοῦκια.

—

Ἴσως κι' οἱ δυὸ φορίσωμε σπαθιὰ τυρανικτόνων,
ἴσως 'στὸ τέλος κάνομε κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί,
κι' ἐς πλησιάσουν πρὸς ἐμὲ δυὸ τρεῖς ἐκ τῶν γειτόνων
νὰ ἴδοῦν τί μαῦρον ἔργανον κι' ὁ Φασουλῆς κρατεῖ.

—

(Δυὸ γειτόνια ἔχω τσίπα
ἐρευνοῦν τὸν παρλαπίπα.)

Φ.—Ψάξιτε 'στὸ μανίκι μου...
Γεί.— Πῶ ! πῶ ! τί κρύο πρᾶμμα !...
Φ.—Εἶνε σπαθί, βλακίντσι, καὶ συνωμότου κόκα.

—

(Οἱ γείτονες ἀποχωροῦν μὲ μοῦτρα τρομασμένα
καὶ μόλις πάνε σπίτι των τοὺς πάει τρία κι' ἕνα.)

—

Φ.—Λοιπὸν καθὼς σᾶς ἔλεγα σᾶς φεύγουν δυστυχῶς
δυὸ κολοσσοὶ μεγάλοι,
κι' ὁ Μπαρμπὰς Κορδοναράγκας θὰ μείνῃ μοναχὸς
τὸν σβέρκο του νὰ βγάλῃ.

—

Ὁ νοῦς του θὰ ζαλίζεται 'στὴν ὥραν τῶν καυμάτων
περὶ χρεῶν καὶ τόκων,
καὶ τῶν παντοίων κι' ἐκατομμυρίων τοῦ κράτους ζητημάτων,
τὰ μέλα περιπλόκων.

—

Χωρὶς τοὺς δυὸ μας ἄρευκτος ὁ κίνδυνος σημαίνει,
τοῦ κάκου κάθε ράμπακον, κατάπλασμα κι' ἐλίξιρον,
κι' ἐλεύθερος ἂν σήμερα ὁ Μπαρμπὰς δὲν θὰ μένῃ
νὰ κόπανῃ τῆς Κηφισσιᾶς τὸν Δυτικὸν καὶ Βόρειον,
καὶ σχέδια συμβάσεων, Ἀστυνομίκι κι' ὅλα
μέσ' ἀπὸ τὴν φαλάκρα του θὰ παίζουν καρκαμπόλα.

—

Ὁλημερὶς ὁ φουκαρᾶς θὰ τρέχῃ 'στὸ Παλάτι
νὰ δίδῃ πρὸς τὸν Ἄνακτα ρεπορτὸ τακτικό,
κι' ἐμεῖς μακρὰν θὰ ψιττωμεν τὰς χεῖρας ὡς Πιλάτοι
εὐθέτερον πρὸς τὰ κοινὰ καὶ κάθε ξαρνικό.

—

Κι' ἂν ξένοι στεῖλοι ἐξαρνᾶ σᾶς ξανακάνουν μπλόκο
ἐμεῖς οἱ δυὸ μόλο,
κι' ἂν Τραπεζῖται βομβαρδισθοῦν, Ταμεῖα καὶ Παλάτια,
καλὰ νὰ τὰ πεθάνετε καὶ σύρτε 'στὰ κομμάτια.

—

Ὁριστικῶς ἀποχωρῶ χωρὶς νὰ στρέψω πίσω...
συμβαίνουν πράγματα φρικτὰ καὶ τρομερὰ μυστήρια,
ἂν τοῦτοι πρὶν ἐκ τῶν κοινῶν κι' ἐγὼ 'γὼ ἀποχωρήσω
ἀποχωρῶ πρὸς τὸ παρὸν εἰς τἀποχωρητήρια.

—

Ὅλοι μὲ δάκρυα πικρὰ, λυγμοὺς καὶ παρακλήσεις
κρᾶτε, τοῦ λένε, σῶστε μας καὶ μὴν ἀποχωρήσῃς,
ἀλλὰ 'στὴν ἀποχώρησιν ἐκεῖνος ἐπιμένει
κι' ὁ Περικλῆς τοῦ ῥίχνεται καὶ ξύλο τὸν χερτκίνει.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐβγῆκε τόμος δεύτερος Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ μακαρίτου Ῥαγκαβῆ ἐκ τῶν γλαφυροτάτων.
Μεγάλης ὁράσεως καιρὸ καὶ τόσων πόθων χρόνει
τὸν κάμνουν περιζήτητον καὶ σπανιοτ βιβλίον...
ἐκλίδεται πελυτελῶς δαπάναις τοῦ Κασδόνη
καὶ 'στῆς Ἑστίας βρίσκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον.

—

Ὁ Μαρκόπουλος ὁ Γιάννης Τραπεζίτης ἐν τῇ τῆς πρώτοις,
ποῦ πολλὴ τὸν ἀπαρέσει φλιγερὰ δραστηριότης,
τοῦ γνωστοῦ Πανταζοπούλου ἐμνηστεύθη τὴν Κατίνα,
ὀθρωτάτην δεσποσύνην καὶ κορίτσι ἀπ' ἐκεῖνα,
ποῦ καθένας μακαρίζει τρεῖς φορὰς τὸ πλλληκάρι,
ποῦχει τύχη νὰ τὸ πάρῃ.

—

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ **Κλεάνδους Δημοπούλου**, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλοις κι' ὅλοι.
Ἀρθονία πρεϊόντων ἐλικτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντουπιὲς τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μπύρα τοῦνει τρέλλα καὶ καθένας ντερτιλῆς
μ' ἕνα δυὸ ποτήρια μόνο τοῦ ἐχεβόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; θὰ πῆτε.. νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς ὀκταεννιά.

—

Ὁ νεὸς Κωνσταντινίδης, λεγόμενος Θανάσης,
ὅλος σπουδή, μελέτη, κι' ἐμβρίθεια καὶ ὄρασις,
εἰς Νομικῆς λιμπρέτα ἐξεταθεὶς ἐσχάτως
ἐχοισθη μετ' ἐπαίνων σπουδαίος ἐβουκάτος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀχτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρικα, κι' ὁποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρωνῇ οὐδ' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Μαΐου ἑξῆ.
αἷμα τῶν Χοβιὰς ἀς τρέξῃ.

Ἐνδεκα καὶ πεντακόσια
κι' ὅλ' ἡ φύσις γαυριῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Δὲν τάμαθε ;
Π.— Δὲν τάμαθα...
Φ. Κι' ἐγὼ τὸ παλληκάρι
ἐπῆγα κι' ἐπολέμησα μὲς 'στὴν Μαδαγασκάρη,
κι' ὁμίσως ἡ Βασίλισσα, κοτζὰμ ἀντρογυναίκα,
ὁποῦ 'στὸ μπόι ξεπερνᾷ καὶ Καρκαπάνους δέκα,
ἡ Ρενναβάλο δηλαδή, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ,
ἀπλόνει τῆς χειρούκλας της κι' αἰχμάλωτο μὲ πιάνει,
καὶ πάμε 'στὸ Παλάτι της χωρὶς τὰ χωρατά...
Θεέ μου τί βασίλισσα !... μανοῦλα μου τί παχυς !...
ποιός εἶσαι σύ, ζωντόβολο ; βανάσους μ' ἐρωτᾷ...
Κορδόναρος τῆς ἀπαντῶ καὶ Μαραθωνομάχος.

Καὶ τί ζητεῖς 'στὸν τόπο μας ; μ' ἐρώτησεν ἀγρίᾳ...
ἐμεῖς εἰς τὴν πατρίδα μας, τῆς ἀπαντῶ, κυρίᾳ,
εἰρηνικοὶ κι' ἀπόλεμοι μήτ' ἕνα χρόνο μένομε
καὶ κάθε τόσο μὲ φρικτοὺς πολέμους ξεθυμαίνομε,
κι' οἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεμοι δὲν ἔχουν μετρημὸ
καὶ κολυμποῦν εἰς αἵματα σχεδὸν ὡς 'στὸν λαιμό.
Γιὰ τοῦτο 'μπούκτησα κι' ἐγὼ τοὺς τακτικοὺς πολέμους
καὶ ἔκθιθις 'στοὺς Αἰόλου κι' εἰς ὅλους τοὺς ἀνέμους
μονάχος ἀπεράσισα νὰ τρίξω κι' ὡς ἐδῶ
ἕναν καινούριο πόλεμο καὶ μιὰ φορὰ νὰ 'δῶ,
κι' ἦλθα καθὼς μὲ βλέπετε, κυρία Ρενναβάλο,
σ' ἕνα πκποῦτσι καὶ τῆς δυὸ ποδάρις σας νὰ βάλω.
Καὶ τότε μ' ἀτριγύρισαν ἡ σκλαβιὲς της κι' οἱ σκλάβοι,
καὶ τί θὰ 'πῇ Κορδόνορος ; μοῦ λέγει καὶ θυμώνει,
κι' ἐγώ, καθὼς Περικλῆ, γιὰ νὰ μὲ καταλάβῃ
τῆς ἄπιστης βρακοζώνας μου τῆς δείχνω τὸ κορδόνι,
πολλὰ δὲ τῆς ὡμίλησα περὶ τοῦ Θοδωρῆ
πῶς πάντοτε γιὰ πόλεμο τὸν πιάνει τὸ μπουρί,
πῶς ὀνομάζεται παντοῦ κλεινὸς Βουλγαρομάχος
κι' ἡ γῆ τὸν τρέμει πάσα,
πῶς κόβει καὶ τὰ χέρια του ψυχραίμως κι' ἀταράχως
ποῦ λές πῶς κόβει πράσα.
κι' ὁπόταν βλέπῃ 'στὴν Ἀρχὴν τὸν τρομερὸν Κορδόνιον
κοχλάζει μὶς 'στὸ στῆθος μου πολεμικὸν δαιμόνιον.

καὶ δὲν εἰξεύρω πῶς καὶ ποῦ, κυρία Ρενναβάλο,
τὴν λύσσα μου νὰ βγάλω.
Πρὸς δὲ τῆς εἶπα, Περικλῆ, πῶς ἂν τὸν εἶχε τώρα
Πρωθυπουργὸν Κορδόνκορον εἰς τὴν Μαδαγασκάρα,
ἀπὸ τῶν Γάλλων τοὺς στρατοὺς δὲν θἄτρωγε σαλιόρα
κι' οὔτε γι' αὐτὸν τὸν πόλεμο θὰ ξοδεύε δεκάρα,
γιατ' εἶναι καὶ φιλόγαλλος κι' ἔχει στενὴν φιλίαν
μ' ὅλα τοῦ κόσμου τὰ γκιὰβ καὶ μ' ὅλην τὴν Γαλλίαν.
Αὐτὰ ποῦ λέγω ἔλεγα μὲ πάθος ὁλοένα
μὴν σίχῃ καὶ συγκινηθῇ κι' ἐλεύθερον μ' ἀφήσῃ,
κι' ἡ Ρενναβάλο μ' ἄκουε μὲ μάτια λιγωμένα
καὶ μοῦλεγε πῶς ἤθελε τὸν Μπάρμπα νὰ γνωρίσῃ.
Ἀλλ' ὅμως τῆς ἐσύστησα 'στὸ κράτος της νὰ πάρῃ
καὶ τὸν Τρικούπη τὸν σοφὸ καὶ τὸν παραπονιάρη,
τώρα ποῦ τὴν σοφίεν του τὸ κράτος παρεγνώρισε
καὶ μίαν σύνταξιν λαβὼν δραχμῶν πενταχοσίων
ἐκ τῆς ἐδῶ πολιτικῆς μὲ γόλον ἀπεχώρησε
καὶ σὰν ἀπόμαχος ῥουφιᾶ τῆς πείνας τὸ Μουσεῖον.
Γιὰ τὸν Τρικούπην ἐκτενῶς ὡμίλησα κι' εὐγλώττως,
πῶς ἔχει νοῦ πολὺξερο καὶ τετραγωνικό.
Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁρκίσθη καὶ κανονίρης πρῶτος
καὶ θὰ τῆς ἰχρησίμευε 'στὸ πυροβολικό.
Αὐτὸς τῆς εἶπα πῶς ποτὲ δὲν ρίχνει κουτουρού
καὶ μανιώδης φίλαγγλος πῶς εἶναι πρὸ καιροῦ,
κι' ἕνεκα ταύτης τῆς μαπρᾶς καὶ ὁλογερᾶς φιλίας
θ' ἀπέκτα πρῶτον σύμμαχον τὸ κράτος τῆς Ἀγγλίας.
Πρὸς δὲ περὶ Συντάγματος τῆς εἶπα καὶ θεσμῶν,
πῶς τώρα θὰ τελειώσουμε καὶ τὸν συμβιβασμόν,
κι' ἂν θέλῃ κι' οἰκονομικῶς 'στὸ κράτος της νὰ δράσῃ
Ἑλληνικὰ χρεώγραφα τῆς εἶπα ν' ἀγοράσῃ.
Κι' ἐκείνη μετὰ σκέψεως μ' ἐρώτησε πολλῆς
ἂν Βασιλεὺς μᾶς κυβερνᾷ ἢ μόνον Βασιλῆς,
κι' ἐγὼ τῆς εἶπα χωρατὰ «δὲν ξέρω, Ρενναβάλο,
καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τοῦτο ν' ἀμφιβάλλω».
Τοιαῦτα κι' ἄλλα, Περικλῆ, σημαντικὰ τῆς μίλησα,
κι' ἡ τῶν Χοβὰς Βασίλισσα
ὡσὰν Μεινὰς ἀπέσπασε τὸ φονικὸν της ξίφος
καὶ Κορδονεκαλούμπαρος εἰποῦσα πρὸς τὸ στῖρος,
μαθ' ὅλων της τῶν μαχητῶν, μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
ἐξώρμησε λυσίκομος 'στὰς στρατιὰς τῶν Γάλλων,
καὶ μοῦδωσε τὸν ναῦλο μου γιὰ νἄλθω 'στὰς Ἀθήνας
τὴν τροπαιοῦχον νίκην της κι' ἐδῶ νὰ τὴν κηρύξω,
καὶ κρίμα ποῦ 'τελείωσε κι' ὁ πόλεμος τῆς Κίνας,
ἄλλοιῶς θὰ 'πήγαινα κι' ἐκεῖ τὰ δόντια μου νὰ τρίξω.

—

Ἴτε παῖδες κλεινοὶ τῶν Ἑλλήνων,
ἀς ἤχῃση πικέων χαβάς,
κι' ἂς φωτίσωμεν τώρα κι' ἐκεῖνον
τὸν ἀγρέικον λαὸν τῶν Χοβάς.

—

Μὲ γυμνὰ συνταχθῆτε λιπίδια
'στῆς Γαλλίας τὸν φίλεν στρατόν...
Ἀφρικῆς μὴ σᾶς σκιάζουν ταξεῖδια,
μήτ' ἐλώδης πληθὺς πυρετῶν.

—

Πείσε δόξα καὶ πάλιν, Θεέ μου !...
ἡ πατρὶς μᾶς λαοὺς πολιτίζει,
κι' ὁ πολὺς πυρετὸς τοῦ πολέμου
πυρετοὺς Ἀφρικῆς μηδενίζει.

—

Μὰρς ἐμπρός !... ἡ τρομπέτα σημαίνει...
τί Ρωμηῶν καὶ Φραντζέζων ἀγῶνες !...
κι' ἡ φριχτὴ Ρενναβάλο προσμένει
μὲ ὅπο μπράτσα γιμάτα γοργόνες.

—

Πόσον βάρβαρος εἶναι κι' ἀγρία...
μὰρς ἐμπρός νὰ 'μπορέσῃ νὰ γίνῃ
τοῦ συρμοῦ καθὼς πρέπει κυρία
καὶ τῆς μόδας νὰ βάλῃ σκαρπίνι.

—

Τῶν πολέμων μ' ἐτρέλλανε μοῦρλα...
μὰρς ἐμπρός... ἂς βαροῦν τὰ ταμποῦρλα...
μὰρς ἐμπρός, Περικλέτο καὶ σύ
μὲ τὴν λόγχην σέ χέρι θρασύ.

—

Ταῖνι, βρέ, καὶ γιὰ μᾶς τὰ λεοντάρια
Ἀφρικῆς πυρετοὶ καὶ ταξεῖδια,
τῶν ἀγρίων Χοβὰς τὰ κοντάρια,
ρινοκέρωτες, τίγρεις καὶ φίδια ;

—

Βλέπω δάφνας εἰς αἷμα βρεγμένας
Βασιλίσσης βαρβάρου κι' ὡμῆς,
κι' ἂς μὴ γίνεται πόλεμος ἕνας
ἂν εἰς τοῦτον δὲν πᾶμε κι' ἐμεῖς.

—

Μὰρς ἐμπρός, 'στὸ φτερὸ σηκωθῆτε,
μὴν ἀφήσετε μύτη κι' αὐτί,
τῆς κυρᾶς Ρενναβάλο ριχθῆτε
Κορδονάρα νὰ γίνῃ κι' αὐτή.

—

Π. —Φεύγω λιπόν...
Φ. — Ὥρα καλή. . ποῦ μόνος σου τραβᾷς ;
Π. —Μ' ἐπίασε τὸ ντελίριο καὶ πάω 'στοὺς Χοβάς...
αὐτοὺς τοὺς Γάλλους πάντοτε τοὺς ἴχω 'στὴν καρδιά μου...
φίλησε τὴν γυναῖκα μου καθὼς καὶ τὰ παιδιά μου,
καὶ μὴ τὸν φίλον σου ξεχνᾷς, αὐτάδελφός μου κάρα...
εἰς τοὺς Χοβὰς ὡρμήθη καὶ 'στὴν Μαδαγασκάρ.
Πεθῶ πολέμους Ἀφρικῆς κι' ἀνθρωποφάγους ἔρωτας
μακρὰν τῆς γεννετείρας,
κι' ἴσως σοῦ στείλω σουβενὶρ καμπόσους Ρινοκέρωτας
καὶ Βόας συφιγκτῆρας.
Κι' ἂν πέσω κάτω σφάγιον Ἀφρικανῶν ἀγρίων
ἂς γράψουν εἰς τὸ μάρμαρον τὸ κατηφὲς καὶ κρύον :
«Ὦ διαβάτα, συννόησε 'στὸ μνῆμα τοῦτο στάθι,
ὁ Περικλέτος κεῖτ' ἐδῶ, Γαλλο-Ρωμηὸς χαλντούπης,
ἐκβοξβοξώσας τῶν Χοβὰς τὰνθρωποφάγα πλήθη
καθὼς ἐξεβοξβόρωσε κι' ἐκείνον ὁ Τρικούπης.»
Φ. —Δὲν θὰ ξεχάσω, Περικλῆ, καμμιὰ παραγγελία,
μὰ σὺ νὰ πᾷς μὲ τοὺς Χοβὰς κι' ἐγὼ μὲ τὸν Γαλλία,
κι' ὅταν οἱ δυό μας βιζαβῆ κι' ἀντίπαλοι βρεθοῦμε,
μπὰμ μπούμ ἰσύ, μπὰμ μπούμ κι' ἐγώ, ν' ἀλληλοσκοτωθοῦμε.
Π. — Ἂς λείψῃ κἄθε φροντὶς μου κι' ἔννοια,
πάω 'στὸν πόλεμο, μὲς 'στὰ σκυλιά,
ὅες ἀπ' τὰ χείλη σου τὰ ζαχαρένια
'στὸν Περικλέτο σου χίλια φιλιά.
Κι' ὅταν κληθοῦν οἱ Βουλευταὶ κι' ἀρχίσουν τὰ βρισίδια
μὲ πρῶτο γράψε μου νἄλθῃ 'στὸ κράτος ἄρον ἄρον,
νὰ ξαπλωθοῦμε μιὰ χαρὰ 'στοῦ Μάη τὰ γρασίδια
ν' ἀκοῦμε τοὺς λαρυγγισμοὺς ρητόρων καὶ γαϊδάρων.

—

Ἀντὶς ... φεύγω ... μὴν ἀμιλήσῃς
τὸν γέρο Μπάρμπα νὰ μοῦ φιλήσῃς.
Δός μου κανένα παλῃὸ σου ροῦχο,
μά φίλησέ μου γλυκὰ γλυκὰ
καὶ τὸν Μυλλόρδο συνταξιοῦχο,
ποῦ μᾶς ἀφίνει σπαρακτικά.

—

Πὶς τοῦ Τρικούπη πῶς δίχως ἄλλο
θὰ 'πῶ κι' ἐκείνης τῆς Ρενναβάλο
πῶς ἀνεκάτη ξανὰ 'στὴ μέση
πρὶν μπατσαρία ἀντίρα πέσῃ.

—

Ὅλων τὸ μέλλον εὐρὺ ξανοίγω ...
ἀντὶς ... φεύγω ... μὰ πρὶν νὰ φύγω
τὸ τακτικό σου δέξου λιμπούτι,
καὶ νὰ κι' ἐκείνη καὶ νὰ καὶ τούτη.

—

Χαρῆτε, φίλοι καὶ Κορδονάτοι, κι' ὁ Θοδωράκης μὲς 'στὸ Παλάτι.

Ἠχεῖτε, κώδωνες βαρεῖς, ἠχεῖτε, κωδωνίσατε...
ὁ Θοδωρῆς γιὰ βίζιτα 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει ...
'πῆγε νὰ 'βρῇ τὸν Τσάρεβιτς κι' ὁ Βασιλῆς τὸν βρίσκει
καὶ μέσα 'στὸ Γραφεῖο του ἀμέσως τὸν πηγαίνει.
Σφίγγει τὰ χέρια του τὰ δυό, τοῦ κάνει κοπλιμέντα,
κι' ἀρχίζουν τὴν κουβέντα.

Ὦ κυριέ μοι Βασιλεῦ, ὁ Θοδωρῆς τοῦ λέγει,
μὴ λησμονῆς πῶς μ' ἔπαυσες ἀδίκως μιᾶν ἡμέρα,
μὰ σήμερα μὲ δέχεται ἡ σεβαστή σου στέγη
κι' εἰσπνέω ζωοπάροχον Βασιλικὸν ἀέρα.

—

Ἐπιθυμῶν παράποτε πρὸς τὴν Αὐλὴν ν' ἀρέσω
κύπτω πρὸ τῆς κυρίας μοι Μεγαλειότητός σας,
δι κι' ἄλλοτε μ' ἠνάγκασε τὸν σκεῦρον νὰ φορέσω,
αὐτὸν ποῦ σήμερα φορεῖ ὁ πρὶν ἀγαπητός σας.

—

Ἀπαυτηχοῦ θὰ σαλπισθῇ πῶς ἔγινα δεκτός,
μοῦ φαίνεται ὅ' ὡς ὄνειρον ἐφρινῆς νυκτός
'στὸν σεβαστόν μοι κύριον νὰ καθωμαι κραδί ...
ὦ κυριέ μοι δοῦλος σας ... ὦ Βασιλεῦ μερσί.

—

Τοιουτοτρόπως ὡμιλεῖ, κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἀγάπην
πρὸς τῆς Κορδόνας ἀπαντᾷ τὸν ἀρκταῖον σατράπην,
κι' ὁ Θοδωρῆς ἐκάστισε μὲ τὰ γλυκομιλήματα
καὶ μαθημένος σὲ πιστῶν θερμὰ χειροφιλήματα,
ἐξίχασε κι' ἐπρότεινε 'στὸν Ἄνακτα τὸ χέρι
γιὰ νὰ τοῦ τὸ φιλήσῃ,
μὰ τὸ 'δικό του πρὸς αὐτὸν κι' ὁ Βασιλεὺς προσφέρει
χωρὶς νὰ τοῦ 'μιλήσῃ.

—

Καὶ Κορδονάτων ἐξωθεν περιχαρὴς χορὸς
τὸ τέλος ἐγνωμίσαζε νηπτείας ἐπκράτου,
Κορδόνκαρος ὁ Βασιλεὺς φωνάζει σοβαρός,
Κορδόνκαρος κι' ὁ Τσάρεβιτς ἀπὸ τὴν κάμαρά του.

—

Κορδόνκαρος ἀνέκραξε κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος,
Κορδόνκαρος ἐβόησε καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ ὁμόηχος,
Κορδόνες κι' ἡ Πριγκήπισσα μεθ' ὅλων τῶν Πριγκήπων,
ὁπόταν κι' ὁ Βασίλισσεν τὸν Θοδωρῆ ζυγῶνει
καὶ λέγει Κορδονκαρος, μὰ μέσ' ἀπὸ τὸν κῆπον
σκούζει Κορδονκαρούμπαρος καὶ τὸ χρυσὸ παγώνι.

—

Ὁ Θοδωρῆς 'στ' Ἀνάκτορα... βαρεῖτε τὰ βιολιά...
ὢ ! τί τροφὴ καὶ τί τροφὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς σαρκός...
ὡς ἔξω τὸν συνώδευσε κι' ὁ Μὼδ τοῦ Βατίλγα
Κορδονκαλεμπάραρος γαιγίζων διαρκῶς.

Ὁ Θοδωρῆς 'στὴν Κηφισιὰ γιὰ 'λίγο ζεῦκι καὶ δροσιά.

—

Μετὰ τὴν πολυθρύλλητον ὑποδοχὴν ἐκείνην
ὁ Θοδωρῆς μουλιγιοῦ μ' ἀνέκραστον χαλήνην.

—

«Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ πάνω,
ἀνθισμένο τὸ κάθε κλαδί,
συντροφιὰ μου τὰ ἀηδόνι τὸ πλάνο
τὸ Κορτόνι κι' αὐτὸ κιλαΐδεί.

—

Μὶ φωνὴν ὡς ἐκ βάθους στομάχων
ὅλ' ἡ πλασις Κορδόνι φωνάζει,
κι' ἕνα πλῆθος ἀκούω βατράχων
κορδονιὲ κορδοναξ νὰ κοάξῃ.

—

Φύσα, Βορειᾶ γλυκύτατε, Βορειᾶ τῆς Δικιλίας,
καὶ πνεῦμα Βατιλείας,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ σκορπισθοῦν μηχανορραφα πνεύματα,
φύσα, νὰ σκούψουν δανειστκί 'στοῦ Θοδωρῆ τὰ νέφματα,
φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε νὰ πάρουν τὰ πανιά μου,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ 'βρεῖν βοσκὴ τὰ τόσα λαγιαρνιά μου.

—

Φύσα, Βορειᾶ, καὶ δρόσιστε κορμὶ κατακαψμένο,
φύσα, Βορειᾶ, καὶ χόρτασε τὸν Μπάρμπα τὸν πικμένο,
φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε σὲ χειλη φλογερὰ
ὁ κυριός μοι κι' ὁ λαος νὰ μαθῃ τὴν ἀλήθειαν,
φύσα καὶ πάρε μὲ γεργὸν 'στὰ γκῦρα του πτερὰ
ὡς ὁ Βορέας ἄλλοτε τὴν νύμφην τὴν Ὠρειθυιαν.

—

Φύσα, Βορειᾶ, νὰ μαστωθοῦν κατοξερα στιλέχη,
φύσα, κι' ἡ στρούγγ' αἰγκάτσε καὶ μετρημὸ δὲν ἔχει,
φύσα, Βορειᾶ, 'στ' Ἀνάκτορα νὰ πάμε μὲ νταούλι,
φύσα, νὰ κοκκινίσωμε σὰν τὸ κοκκινογόλλι,
φύσα, Βορειᾶ, νὰ χωρισθοῦν τὰ πρόβατα κι' ἐρίφια,
φύσα, ν' ἀφήσῃ τοὺς πιστοὺς ἡ θλῖψις κι' ἡ κατήφεια.

—

Φύσα καὶ χαίδευε γλυκὰ τῆς ἄσπρους γαβρίτσας μου,
φύσα μές 'στὰ λουλούδια μου καὶ μὲς 'στῆς μαργαρίτσας μου,
νὰ τῆς μπόνωσ καὶ νὰ 'δῶ ἂν μ' ἀγαπᾷ τωόντι
ἐκείνος ὁποῦ μ' ἔρριξε παρμερα σὰν ὁρίκαλο,
ἢ ταχατε καὶ σήμερα τὸν καθομαι 'στὸ ὄντι
σαν κάτι ποῦ τὸν ἐνοχλεῖ κι' ὡς εἶδος ψαρικόκαλο.

—

Φύσα, κι' Ἰδάκου γέρανοι πετοῦν καὶ πέλαργοι,
κι' εἰ φίλοι πανε κι' ἔρχονται νὰ γίνουν ὑπουργοί,
δός μου κι' ἐκεῖνο, Μπαρμπα μου, μὰ δῶσε μου κι' αὐτό,
κι' ἐγὼ μαρζόλας χάνομαι καὶ παίζω τὸν κομητό.

—

Μικροὶ μεγάλοι πληρωμὴν τῆς πιστοὺς των θέλουν,
πᾶν νὰ μ. εὑροῦν 'στὴν Κηφισιὰ, τοὺς λίνι 'στὴν Ἀθήνα.
πᾶν στὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος, 'στὴν Κηφισιὰ τους στέλλουν,
καὶ ὁὸς του πλέον σχόλια, μουρμούρητο καὶ γρίνια.

—

Μ' ὑπσχίσις καὶ μ' ὁδύνας
μέτον Κηφισιὰς κι' Ἀθήνας
στέκω καὶ τους βκακίζω,
νὰ μὲ 'δοῦν τους ἐμπεδίζω,
νὰ τοὺς βλέπω δὲν πρέπῃ
ἐπειδὴ θὰ τσακωθῶ.

—

Φύσα, Βορειᾶ μου, φύσηξε ν' ἀπλώσωμε Κορδόνι,
νὰ κιλαιδῆσ' ἡ πέρδικα, νὰ πῇ τὸ χιλιόνι :
φάρεντη, ξύπν' ἀγαλλιασε μέσα 'στὸ κελλεκαΐρι
Κουβέρνο τοὺν' ὑκαίλιο σὰν νάπῃε τσιρλόνιρι,
καὶ Κεντρικὰ χωρὶς ζουμὶ σὰν περσινὰ λιμόνια,
καὶ Βασιλικὰ πρασινὴ γεμάτων τσιριμόνια.

—

Φύσα, τὸ καθε φύσημα νὰ τρώγω, νὰ τὸ πίνω,
κι' ἕνας Βορειὰς ἀπορισὼν καὶ ξερυσὸν νὰ γίνω,
φύσα, Βορειᾶ, κι' ἀπόστασα νὰ κάνω τὸν Φιάσκο,
φύσα λοιπὸν, κι' ἀπόστασα νὰ κοπανίζω φρίσκο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀκμαιότατος πρεσβύτης, Δανιὴλ ὁ Σουμελῆς,
ἀνὴρ γνώσεως εὑρέσεως καὶ μαθήσεως πολλῆς,
εἰς καιρους περφγημένους ἱδρυτὴς Σχολῶν μεγάλων,
μίγιν Παρθεναγωγεῖον θὰ συστήσῃ κωφαλάλων,
σιμφωνα μὲ τῆς Εὐρώπης τὰ συστήματα τὰ νέα,
ποῦ χρυσοῦς καρποὺς παράγουν καὶ βλαστήματα γενναῖα.
Δι' αὐτὸ δικαίους ὕμνους θ' ἀνακρούσωμεν κι' ἐμεῖς
ὑπεραξίων ἐπαίνων καὶ πανδήμου συνδρομῆς.

—

Λουτρὰ Κυλλήνης ἔζυχα, λουτρὰ Κυλλήνης πρώτης
γιὰ φαρυγγας, γιὰ λαρυγγας, γιὰ βρογχους, γιὰ στομαχι,
πολιτισμόν, ἀνθρωπισμόν, καθ' ὅλα τελειότης,
κι' ἐκεῖνα τὰ Μικιεμβὸ 'μπροστὰ των τύρια νἄχῃ.
Γυναῖκα δός τὴν τσάντα μου καὶ τάνγκαλὰ ρούχα
νὰ τρέξω 'στὰ θαυματουργὰ νὰ κολυμβήσω ρεῖθρα...
αὐτὰ δὲν πρέπει πᾷ λουτρὰ νὰ λίγωντκι θειοῦχα,
ἀλλὰ τοῦ πέλαι Σιλωὰμ ἡ νία κολυμβήθρα.

—

Τὰ Δάκρυα Μαγδαληνῆς, πολὺ καμοῦν βιβλίον,
πιστὸν καὶ παθὸς κι' αἴσθημα θρησκευτικὸν ἐγκλείον...
Μιμῆς Ἀναστασόπουλος συνέγραψε καὶ τοῦτο
ἐν ἁρμονίᾳ σκέψεων καὶ καλλιγλώσσου πλουτου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ 'τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σῶματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρφαγκα, κι' ὅπαρος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαΐου δεκάτη καὶ τριτη,
ἕνα κι' ἄλλο μπολιάζεται σπῆτι

Δώδεκα καὶ πεντακόσα
καὶ Βουλὴ Κορδονιῶδα.

Κατ' ἄλλων ἐντολὴν ὁ Φασουλῆς τὴν ἔναρξιν κηρύττει τῆς Βουλῆς.

—

Κορδωμένους σὰς κοντεύω μὶ μιὰ πῶς' ἀρχαίου Δήγη,
Βουλευταὶ Κορδονκαί,
κι' εἰς μεγάλας περιστάσεις καὶ μεγάλοι πρέπουν λόγοι
κι' εἶδος ἀλληγορικοί.

—

Ἥμουν ἕτοιμος νὰ φύγω 'στὴν γνωστὴ Μαδαγασκάρη,
ἀλλ' ὁ μέγας κύριός μοι, ποῦ τρισθλίως ζευκάρει,
μοῦπε τοῦτο τὸ ταξειδι ἐπ' ὀλίγον ν' ἀναβαλω
κι' ἀντ' αὐτοῦ νἀλθῶ 'στὸ βῆμα κι' ἕνα λόγον νὰ σᾶς βγάλω.

—

Ὡς ἀρχὴ λοιπὸν τοῦ λόγου ἂς ἠχήσῃ μιὰ φωνάρα :
«χαίρε χαίρε, Κορδοναρα...
Κορδονάρα τὄνομά σου
καὶ γλυκὸ τὸ φίλημά σου.»

—

Μὶ χαρὰν μεγάλην βλέπω καὶ ὅλκην μου καὶ τῆς χώρας
τὸ κοπάδι τῆς Θεοδώρας.
Βαὶ βαί, 'πῆρε δρόμο κι' ὁ,τι 'βρίσκει τὸ σαρόνει
κι' ὁ τσοπάνης καμαρόνει.

—

Καὶ τεντόνουν Κορδονάκια
καὶ βελιζουν λαγιαρνάκια,
καὶ γεμίζουν καρδαρίτσαις
καὶ γκαρίζουν γκιουρίτσαις.

—

Κορδονάρα, Κορδονάρα... τίποτ' ἄλλο, τοῦτο μόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων,
Κορδονάρα τὄνομά σου
καὶ φαὶ τὸ σύνθημά σου.

—

Ἡ σορὴ Κυβέρνησίς μου, ποῦ θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον,
κάθε ζήτημα τῆς ὥρας θὰ σπουδάσῃ κατεπείγον.
Ὅπου τὴν καλεῖ τὸ χρέος κι' ὁ τῶν ἔργων ὀργασμὸς
δὲν θὰ στέκῃ σὰν Νιόβη,
κι' ὁ Κορδόναρος θὰ γίνῃ ἕνας Γόρδιος Δισμός,
ποῦ κανεὶς δὲν θὰ τὸν λύσῃ.

—

Σὰν Κορδόνι πᾶν κι' αἱ σχέσεις καὶ μὲ σοῦτον καὶ μ' ἐκεῖνον,
θὰ συστήσωμεν πρεσβείαν καὶ 'στῆς Κίνας τὸ Πεκῖνον,
θὰ συνάψωμεν συμβάσεις καὶ μὶ κράτη μακρυσμένα,
μὰ 'στὸ Κίελον βαπόρι δὲν θὰ στείλωμεν κανένα,

ἐπειδὴ κι' ὑπάρχει φόβος μὴ κυμπόσει γιὰ γενάτι
τὸ κρατήσουν ἀμανατι.

—

Μὶ χαρὰν ἐπίσης βλέπω καὶ ξερὸς ἀπὸ τὰ γέλοια
πῶς πατέρες μας ἐβγῆκαν καὶ τσαμπούστακα μουρίλια,
κι' ὁ καθεὶς σταυροκοπιέται εἰκοσάκις τῆς ἡμέρας
ὅταν τὰ παιδιὰ κυτταζῇ πιὸ μεγαλ' ἀπ' τοὺς πατέρας.

—

Μὶ χαρὰν ἐπίσης βλέπω πῶς θὰ λείψῃ καθε κλάψα,
πῶς καὶ πάλιν τὸν Ἀβέρωφ τὸν ἐβάλομε στὴν καύκα,
καὶ τὸ Στάδιον ἀγώνων καὶ τροπαίων κλασικῶν
ἀπὸ μάρμαρον θὰ γίνῃ καθαρῶς Πεντελικόν.

—

Κι' ἴσως πλέον ἐκεῖ πέρα μεῖς 'στοὺς μᾶνες τῶν κυμάτων
κι' ἡ Βουλὴ συνιδιαζῇ περὶ τόσων ζητημάτων,
καὶ 'στὰς ἕδρας ξαπλωμένοι τὰς λευκὰς καὶ μαρμαρίνους
θὰ δροσίζετ' ἐπ' ὀλίγον τῶν ἑδρῶν σας τὰς κυμίνους,
καὶ θὰ λέγετ' εὐφροσύνως :
«τρισμακάριστε ἐκεῖνος,
ποῦ τὸ τιμιόν του χρῆμα ἐσπατάλησεν ἀδρὸν
πρὸς ἀνάπαυσιν καὶ δρόσον τῶν μεγάλων μας ἑδρῶν.»

—

Κι' ἡ Βλογιὰ μανθάνω χαίρων πῶς θερίζει κατ' αὐτὰς
καὶ προτρέπω φιλοστόργως τοὺς κυρίους Βουλευτὰς
γιὰ βατσίνα νὰ προστρέξουν ἄρον ἄρον κι' ἐν σπουδῇ
πρὶν τοὺς ῥίξουν μεῖς 'στὸ κάρρο καὶ τοὺς πᾶνε 'στὸ Γουδί.

—

Καὶ θἄναι κάτι φοβερὸν
εἰς ἕνα κρίσιμον καιρὸν
εὐδαιμονίας περισσῆς
νὰ κακαρώσετε καὶ σεῖς
μὲ μοῦτρα βλογιασμένα
κι' ὅλα νὰ πᾶν χαμένα.

—

Μόνον ποῦ τὸ φαντάζομαι φρυάττω καὶ ριγῶ
καὶ τρεῖς φορεῖς ὡς ἀγλίτσα μπολιάστηκα κι' ἀγῶ,
ἀλλὰ μὲ φρίκην ἔμαθα κι' ὁ Περικλέτος κι' ὅλοι
πῶς καὶ τὴν τρίτην τὴν φορὰ δὲν ἔπιασε τὸ μπόλι.

—

Ἀγελαδὸν πηγαίνετε πρὸς μέαν ἀγιλάδα,
ὅπου τὴν λέν Ἑλλάδα,
κι' ὅποιος εὐτύχησε πιστὸς τοῦ Μπάρμπα νὰ χρισθῇ
αὐτὸς μὲ τὴν βατσίνα τως ὰς βατσιναριοθῇ.

—

Ὁ γέρο Μπάρμπας καρτερεῖ περίλοιπος κι' ὡραῖος,
αὐτὸς κι "Αλμπέρτης μπαλιαστής, αὐτὸς καὶ Δευτεραῖος,
αὐτὸς καὶ πτίρυξ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ θὰ μείνῃ,
ὁ Δεληγιάνναρος κερνᾷ κι' ὁ Δεληγιάννης πίνει.

—

Συμβιβασμοὶ καὶ τἄλλα τελετόνουν μιτ' ὀλίγον,
καὶ τώρα, φίλοι Βουλευταί, τὸν λόγον καταλήγων
αἰσθάνομαι 'στοὺς ῥιθμοὺς ἀέριον θειῶδες,
ὑποῦ σκορπίζουν μερικῶν φουστανελάδων πόδες.

—

Ἀλλ' ὅσον χαίρω δι' αὐτούς, τόση μὲ πιάνει λύπη
ὅταν ἰδῶ περίεργος πῶς ὁ Τρικούπης λείπει,
καὶ βλέπων τὸν Σκιπιώνα, τοῦ Λόρδου τὸ καμάρι,
ὅτι τὴν ἕδραν τὴν κενὴν δακρύζων τὴν φεμίζει,
μαζί του συμπονῶ
καὶ μὲ τὸν Οὐέργίλιον ἀμέσως συμφωνῶ,
ποῦ γραφει τὸ παγίγνωστον ἐκ τῶν ἀπορθεγμάτων,
ὅτι πῶς εἶναι κάποτε καὶ δάκρυα πρεγμάτων.

—

Βιβλίως θὰ γνωρίζητε, Κορδονοβουληφόροι,
ὁ πρώην παντοδύναμος πῶς μπῆκε 'στὸ βαπόρι
καὶ εἶχως οἶκτον ἤρπασε τὴν μακρίαν χώραν,
κι' ἴσως αὐτὴν τὴν ὥραν
μακρὰν τῆς λαύρας τῆς πολλῆς τοῦ τόπου τοῦ μουρλοίζῃ
'στῆς Ἑσπερίας τὰ λουτρὰ κορμὶ βκοσνων λούζει,
ἐνῶ τὸν Κορδοναπαρον ἑδρῶς τὸν περιρρέει
κι' ἀμέτρητα τὸν ἐξαντλεῖν καθήκοντα καὶ χρέη.

—

Ἐμπρὸς 'στὴν ἕδραν τὴν κενὴν πενθίμως σιωπῶ...
ἀλλ' ὅμως ἐλησμόνησα 'στὸν λόγον μου νὰ 'πῶ
πῶς συμπαθοῦντες ἕκαστον διῶντα καὶ πινῶντα
ἴσως νὰ καταργήσωμεν κι' ἐκεῖνα τὰ προσόντα,
ἴσως νὰ καταργήσωμεν καὶ τὴν Ἀστυνομίαν,
ἀλλ' ἴσως καὶ καταργῆσιν δὲν κάμωμεν καμμίαν.

—

Τὸ τί 'στὸ μέλλον θὰ συμβῇ μὲν ὁ καιρὸς τὸ ξέρει
καὶ πάντα θὰ φερώμεθα καθὼς τὸ φέρον φέρει,
καὶ ὧν ἐκ μέρους τῆς Αὐλῆς
ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
εἰς τὸν Κορδοναρσύμπαρον ἀνακραυγάζων ζήτω
τῆς χαβρας τῆς Ρωμαίικης τὴν ἐναρξιν κηρύττω.

Περιπλανήσεις σκοτειναὶ τοῦ Φασουλῆ τοῦ κουνενέ.

—

(Εἶναι βαθειὰ μισάνυκτα, κι' ὁ Φασουλῆς μονάχος
κατέρχεται 'στὸν Πειραιὰ μὲ ποδηλάτου πάχος,
κι' ἐνῶ κοιμοῦντ' ἐνόργανα κι' ἀνόργανα καὶ πάντα
τοῦ Καρκίσκου προσφωνεῖ τὸν νέον ἀνδριάντα.)

Φ. —Γοναττιστὸς σὲ προσκυνῶ, μεγάλε Καραΐσκε,
καὶ τέτοιαν ὥρα θἄρχωμαι μοναχὸς νὰ σὲ 'βρίσκω.
Τώρα ποῦ σκότος ἅγιον καὶ σιγηλὸν μᾶς σκέπει,
τοῦ δίψχει τὰ φαντάσματα φωνὴ τοῦ πετεινοῦ,
κανεὶς νεκρὸς ἢ ζωντανὸς δὲν θέλω νὰ μὲ βλέπῃ
παρὰ σὺ μόνον, Στρατηγέ, καὶ τἄστρα τοὐρανοῦ.

—

Γιὰ σίνα, ποῦ τὰ χέρια σου πρὸς τὸ κενὸν ἀνείγεις,
ἐτόνισε διθύραμβον ὁ ποιητὴς Στρατήγης,
κι' ἀνίμνησε τὰ κάλλιστα τῶν ἀνδραγαθημάτων
ἐν μέσῳ πλήθους καὶ βοῆς καὶ χειρεκρετημάτων,
κι' ὑπόταν σ' ἀπεκάλυψεν ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων
τὴν χερκλὶν τοῦ κλίνων,
πιστεύω, ἀνιφώνησε 'στῶν θεκτῶν τὰ σμήνη,
πῶς ἡ μεγάλη μνήμη σου παντοτεινὴ θὰ μείνῃ.

—

Καββαλᾷ τὸν Φασουλῆ
κι' ἴσα μέσα 'στὴ Βουλή.

Κι' αὐτὸ ποῦ τοῦπε, Στρατηγέ, μακρὰν δὲν εἶναι ῥῆμα...
τώρα ποῦ καθε φλαπουρὶ δὲν μένει παρὰ θρύμμα
πολλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητῇς, ἀρματωλὲ καὶ κλέφτη...
κι' ἂν μόνον σ' ἐθυμούμεθα παρπούλ σοῦ πέρτει

—

Σὲ βεβαιόνω δὲ κι' ἐγώ, ὑπήκοος Αὐτοῦ,
πῶς μ' ὅλους τους θριαμβους σου, ποῦ μᾶς θαμβοῦν χρυσεῖ,
ἐν κάλπῃ σοῦ κατέβαινε νὰ βάλῃς Βουλευτοῦ
χωρὶς Κορδοναρσύμπαρος νὰ λέγεσαι καὶ σύ,
θἄτρωγες μαῦρο, Στρατηγέ, σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα,
ὑποῦ νὰ πᾷ γόνα.

—

Γοναττιστὸς σὲ προσκυνῶ, Στρατάρχα δοξασμένε,
κι' ἂν ὁ Στρατάρχης ὁ σωστὸς δὲν εἶσαι καλῶς λένε,
ἀλλ' ἕνας τύπος γενικὸς κι' ἐξιδανικευμένος
ἀπεικονίζων τὸ κλεινὸν τῶν πελεμάρχων γένος,
πρέπει κρυφὰ καμαρι σου νὰ τῶχῃς, καπετάνε,
ὑποῦ τοιοῦτος ἀνδριὰς εἰς τόνομά σου θἄνατ,
κι' αὐτὸς ποῦ θἄρχεται κκρφὶ νὰ πίνῃ 'στοῦ Τσελέπη
τὴν ἐξαλλὸν σου προτομὴν ἀντίκρυ του θὰ βλέπῃ.

—

Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι, 'στὰ ὑγρὰ τὰ μάτια μὴ γυρνᾷς,
ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης μας ποτὲ δὲν θὰ γλιτώσῃς,
κι' εὐχαριστῶ τὴν ὥρα σου, Στρατάρχα, θἀ περνᾷς
μὲ κάρρα, μὲ βαρκάρηδες, κι' ἐμπόρων ἐφορτώσεις.

—

Τὰ λαμπερὰ τὰ μάτια σου 'στὰ χαμηλὰ νὰ ῥίχνῃς
κι' οὐρεδοχεῖον σ' ἔβαλαν ἀντίκρυ σου νὰ δείχνῃς,
ὡσὰν νὰ λὲς 'στοὺς θαυμαστὰς τῆς γῆς τῶν Παρθενώνων :
«ἴδοὺ τὸ μέγα τρόπαιον τῶν νέων ἀπογόνων.»

—

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ 'στὸ Φάληρο, 'στὸ μέρος ποῦ κοιμᾶσαι,
μεγάλως ἐκτιμᾶσαι,
κι' ἐκεῖ γιὰ μόνος λίβανος 'στοῦ τάφου σου τὸ χῶμα
πέλλῆς κοπρίκς βρῶμα.

—

Γιὰ τῶν συγχρόνων τὰς τιμὰς συχνὰ σας μακαρίζω,
κι' ὅπου κοπρώνος ἄρωμα μοῦ σταματᾷ τὸ βῆμα
ξεφραίνομαι τὸν μόσχον του καὶ μόνος φιθυρίζω :
«ἐδῶ κοντὰ γιὰ σίγουρα προγόνου θἄνατ μνῆμα.»

—

Ἀτένισε, Στρατάρχα μου, κι' ἐμένα τὸν σκατᾶ,
καὶ μούντζωσέ με, φτύσε με, κι' ἀκόμα τὸ μοῦσι,

κι' μιὰ στιγμὴ χαμήλωσε νὰ 'πῶ 'στ' αὐτὶ σου κάτι
μέσα 'στὸ σκότος τῆς νυκτὸς ψυχὴ νὰ μὴν τὸ κούσῃ.

—

Μακάρι, γυιὲ Καλογρῆς κι' φύτρι φλεγερό.
κι' ὅλαις μας ἡ καλόγρηαις σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
τὴν παρθενιὰ των νὰχαναν κι' νὰκαναν μιὰ γίννα,
φλάνει 'στὸν κόσμο νἄβγαζαν ἀνθρώπους σὰν κι σένα.

—

Ὡς ρωτεινὸν μετέωρον κατέβα τούρκου
μὲ τὴν μεγάλη του καρδιὰ κι' τὸν μεγάλο νοῦ.
Τοσαυτὴ πίστις αὐστηρὰ τῆς νέας Ρωμηοσύνης
πρὸς τήρησιν πανάγιων τῆς ἐντολῆς ἐκείνης,
ἥτις ἰβδόμη γραφετκι 'στου Μωυσῆ τὰς πλάκας,
ἄρχισι στέρα νὰ ὁλιβοῦν τὰ χρόνια τὰ καλίτερα,
κι' ἡ γῆ μας παραπλήθυνε ἀπὸ νομίμους βλάκας,
πούχουν κεφάλια κι' καρδιὰς γεμάτας ἀπὸ βίτερα.

—

Ἂς κυματίσουν γύρω μας χιονάταις φορεσιάς σου,
ξύσια τὴν νύκτα τὴν βουδὴ μὲ τῆς ἀρματωσιάς σου,
κι' ἂς ἀκουσθῇ ὁλαόλικο τὸ σκάμμα τὸ βοννίσιο,
ποῦ μίσ' ἀπὸ τὰ χείλη σου ξιχύλιζε περίσσιο,
ὅπλο καὶ τοῦτο ζηλευτὸ μὶς 'σῆ' ἄλλα τέρματά σου,
καὶ χύνε τὸ φαρμακερό σ' ὅπαιν σταθῇ 'μπροστά σου.

—

Δεῖξε μας λίγο, Στρατηγέ, τὰ λάσια σου στήθη,
ἀλλ' ὄχι.... λίγουν 'στὴν ὁρμὴν τροπαιοφόρον παλτὸ
πῶς ἔσειξις τὰ 'πίσω σου πρὸς νικηθέντα πλήθη,
δαῖχα περιφρονήσεως καὶ σιχασιᾶς μεγάλης.

—

Μόνον αὐτὸ τὸ κίνημα τειριάζει καὶ σ' ἐμᾶς,
μα καὶ μὲ τοῦτο, Στρατηγέ, θαρρῶ πῶς μᾶς τιμᾷς.
Τοιαύτη περιφρόνησις πολυτελὴς δὲν πρέπει
'στὰ νόμιμα γεννήματα κι' ἐμὲ τὸ βακτηρίδιον,
καὶ τώρα πρὸς τὸν καρφινὶ παγαίνω τοῦ Ταλέπη
γιὰ νὰ καπνίσω, Στρατηγέ, κανένα γουργουλίδιον.

Ἤλθε τέλος... νάτος νάτος τῶν Πατρῶν ὁ Κορδονάτος.

—

Οὔρρα, παιδιά, 'στὸν νικητὴν, εὐτὶ 'στὸν Ἀχιλλέα,
καὶ 'στὸν ὑπο-Κορδόναρον τῆς Πάτρας Βασιλέα.
Γι' αὐτὸν φιλιὰ τοῦ Θεόδωρη καὶ λόγια 'στὸ μπαλκόνι,
κι' ἀδράκαπι ξερωνητὸ Κορδόνι καὶ Κορδόνι
πρωτευουσιάνων εὐτυχῶν ταύτιὰ καταπαρζῆι
καὶ ἐμπᾶ ποῦ νὰ λυσσάξετε» ὁ Φασουλῆς φωνάζει.

—

Καὶ μὶς 'στῶν λόγων κι' ἀσπασμῶν τὴν βράσιν καὶ τὴν χύ-
τῆς Ἰλιάδος μιαθεῖς τὸν ἱερὰ Χρύσην, [σιν
'στὸν ἀργυρότριγ' ἀρχηγὸν τοιαῦτα φλυαρεῖ :
«Κλῦθι μευ, ἀργυρότριχε καὶ μπόρπα Θοδωρῆ,
ὃς ἀμφιβέβηκας χρυσοῦν τῆς Κορδοναρας ἅρμα,
καὶ ὃς χαρτοφυλάκιων 'στῶν Πατρινῶν τὸ χάρμα,
γιατὶ κι' αὐτὸ 'στὰς ἐκλογὰς 'τακκώθημέ τὸν Θάνο
κι' ἐρεψι γιὰ χατῆρι σου κκὶ μὲ τὸ παραπάνω.»

—

Τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Κορδονᾶς Ἀπόλλων
μιὰ τσιμπηλὰ δὲν ἔβγαλε πρὸς ἄπαρτον ὅλων,
κι' ὁ Φασουλῆς ἐσήμωσε μὲ σχῆμα ταπεινὸν
κι' αὐτὰ πρὸς τὸ πραπούργιον λαλεῖ τῶν Πατρινῶν :
«Ἡ μέγα πένθος σήμερον τοὺς Ἀχαιοὺς ἱκάνει
κι' ὁ Θοδωράκης Ὑπουργὸ σὲ κάνει δὲν σὲ κάνει.»

—

Ὁ δὲ Γερακωστόπουλος 'στὸν Φασουλῆν προσέφη
γεμάτος ἀπὸ κέφι :
«Ἄπειτον ἔπος ἔφυγε σαπρῶν ὀδόντων ἔρκος ;»
κι' ἀνετινάχθη τρομερὸς ὁ μκλιαρός του σβέρκος.

Τοῦ Μαρίνου Βαλλιάνου στεφάνι μὲ τὴν Λιόλια τοῦ Δούμα τοῦ Γιάννη

—

Ὅλ' ἀστατα καὶ ψεύτικα μὲς 'στὸν ντουνιὰ τὸν πλάσαν
προβλήματα καὶ γρίφοι,
ἀλλ' ὅταν τέτοιος τσελεπῆς, γκμπρὸς σὰν τὸν Βκλιάνο,
μιὰ τέτοια παρὰ νύφη,
σοῦ φαίνεται πῶς ἔρχεται μὶ κάτασπρα φτερά
μέσα 'στοῦ γάμου τῆς χαρᾶς ἀληθκὴ χαρά.

—

Ἔχεις καλνείκασα, κὺρ γαμπρέ, καὶ νοῦ γερὸ καὶ βόλια,
ὅμως τἀξίζει ὅλ' αὐτὰ μιὰ κόρη σὰν τὴν Λιόλια,
ξανθὴ Νεραϊδα τῆς αὐγῆς 'στὸ νυμφικὸ μεσάζι,
ποῦ βλέποντάς την ἔλεγις πῶς τώρα θὰ πεταχτῇ.

—

Κι' εἰ δὲ σταθῆκαν τυχεροί, κι' ὁ τσελεπῆς κι' ἡ νύφη
χαρὰ 'στὴν τὴν ἱερίσια, χαρὰ 'στον τὸν ἀέρη.
Τόσα καλὰ κι' ἡ Μοῖρα των χαρούμενη τοὺς γράφει
καὶ καθὶ Χαρὶς κελαδεῖ μὲς 'στὴ χρυσῆ φωλιά της :
«γιὰ δέτε γάμους καὶ παστούς, γιὰ δέτε καὶ χρυσάφι,
τόχει 'στῆς κάσσαις ὁ γαμπρὸς κι' ἡ νύφη 'στὰ μαλλιά της.»

—

Ραίνω τὸ ζεῦγος, πούφυγε γοργόφτερο 'στὰ ξένα,
τοῦ Μάη τριανταφύλλα μὲς 'στὴ δροσιὰ λουσμένα,
ραίνω καὶ τοὺς γεννήτορας, τὸν Γιάννη καὶ τὴν Σόνια,
ποῦ τέτοια τσοῦπα 'γέννησαν, κι' ἂς ζήσουν χίλια χρό
Ἀλλ' ἀπὸ τόσους ραντισμοὺς καιρὸς νὰ ξαποστάσω
καὶ τώρα τρίξετε γαμπροὶ νὰ πάρετε τὴν Τάσσω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Χαμουδοπούλου τοῦ Μηνᾶ ἐξκίρετον βιβλίον,
Ἐγκόλπιον Χριστιανοῦ, πρὸς χρῆσιν τῶν Σχολείων,
κατ' ἐγκρισιν καὶ σύστασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου,
διδάσκον τοὺς χριστιανοὺς μὲ διδαχὰς ἁγίας
πῶς νὰ μὴν ἀγκιλιώνονται 'στὴν ἄκανθαν τοῦ ῥόδου,
ἐν ἄλλοις λόγοις πανηρὰς νὰ φεύγουν συνεργείας.

—

Θαυμαστὸν **Ζυθοπωλεῖον** ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ **Κλεάνθους Δημοπούλου**, ποῦ τὸ ξέρουν ὅλαις κι' ὅλ
Ἀρθονία προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ξακουσμένοι, ποῦ ντουνιᾶς τὸν νοῦ του χά
καὶ μιὰ μπύρα πούναι τρίλλα καὶ καθένας ντερτιλῆς
μ' ἕνα δυὸ ποτήρια μόνε τοῦ ὁλαβόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; Θὰ πῆτε.. νὰ λειπὸν μὶ μιὰ πενιὰ...
Πέραν, δρόμος τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεννιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ' ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ καθὲ χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαις ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Μαΐου εἰκοστὴ
κι' ἄλθαν πατέρες σεβαστοί

Πεντακόσια δεκατρία
κι' ἐξελέξεξεν σωρεία.

Ἡ Φασουλῆ κι' ὁ Φασουλῆς 'στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς.

—

Ὁ Φ.—Περὶ Τρωάδος κι' ἄλλοτε νομίζω πῶς σεῦ 'μίλησα...
ὁ πόλεμος τῶν Ἀχαιῶν κκὶ Τρώων μὲ τρελλαίνει,
κι' ἂς πῶ πῶς εἶσκι μιὰ στιγμὴ τῆς Σπαρτης ἡ Βασίλισσα,
τοῦ Μενελάου σύζυγος, ἡ πάγκαλες Ἑλένη,
ποῦ 'στὸν κκιρό της ἔκαμε μεγάλας ἱστορίας
κι' ἔσυρεν εἰς τὰ κάλλη της τοὺς Τρῶας αἱχμαλώτους,
καὶ πρὸς τὸν γέροντ' Ἄνκκτα τῆς ἀλωθείσης Τροίας
ἕνα πρὸς ἕναν ἔδειχνε τῶν Ἀχαιῶν τοὺς πρώτους.
Ἔπαι καὶ σύ, κυρία μου, μ' ἐκείνην παρομοία
τοὺς γεραροὺς Κορδονιστὰς νὰ 'πῆς ἐν συντομίᾳ
σ' ἐμὶ τὸν γέρο Πρίαπον...
Ἡ Φ.— Τὸν Πρίαμον, ζευζέκη...
Ὁ Φ.—Κὰν Πρίαπος κὰν Πρίαμος, ὅ,τι κι' ἂν 'πῆς μοῦ στέ-
Δύο λοιπὸν καὶ καθίτσον ἐγγὺς πατρὸς ἐμοῦ [κει.
κι' ὑφόμεθα τους μέλλοντας νὰ πέσουν 'στὸ Ταμεῖο.
Τὸν ἄνδρα τὸν πελώριον ζητῶ νὰ μ' ὀνομάσῃς,
ὃς μέγας τε κι' ἠῢς ἐστὶ τῆς Ἀχαιϊκῆς πάσης
τόσω καλὸν καὶ γεραρὸν δὲν εἶδον ὡς καὶ τοῦτον,
ἔχοντα καὶ 'στὸν σβέρκον του τριχῶν κορθῶνον πλοῦτον.

Ἡ Φ.—Αὐτὸς τῆς Πάτρας Ἀχιλλεὺς θαρρῶ πῶς ὀνομάζεται,
ποδάρκης τε ταχύπους τε, παρ' ὅλων δὲ θαυμάζεται
ὡς πρῶτος Καρδινάλιος τοῦ Πάππα μας καὶ δάσκος,
μὲ τοῦτον δ' ἔσκε μορφῇ τοῦ Σκρίπ ὁ Κουσουλάκος.
Ἡ ῥά καὶ θρύλλος λέγεται πῶς Ὑπουργὸς θὰ γίνῃ,
οὐ μὴν καὶ πιθανώτατον ἀπέξω ν' ἀπομείνῃ.
Ὁ Φ.—Τίς δ' οὗτος ὁ περίφρων τε καὶ μάλα μαλλιαρός ;
Ἡ Φ.—Πετρίδης ὁ Κερίνθιος, πολὺ μανριδερός.
Ὃς κατὰ ὄρενα καὶ θυμὸν μεγάλα μερμηρίζει
καὶ παλαμήδα λίγεται κι' αὐτοῦ πῶς τοῦ μυρίζει.
Ὁ Φ.—Πηγεσιμάλλῳ ἄρνειῳ Πετρίδειον ἰδέσκει,
πλὴν τίς αὐτός, ἂν κάλλιστον Κορδόναρον εὑρίσκω ;
Ἡ Φ.— Ὁ Φίλιππος ὁ Βαρβογλῆς, πιλλὴν ἀγκάπην χκίρων
καὶ Κορδοναχαλούμπαρος ἐκ τῶν ἐμπιστοτέρων,
θρυλλεῖται δὲ πῶς Ὑπουργὸς θὰ γίνῃ τῶν Ναυτίκων
ὡς ἐντριβὴς θαλασσινὸς 'σπὸν Ποσειδῶν' ἀνήκων.
Ὁ Φ.—Κι' ἐκεῖνος ;
Ἡ Φ.— Ἀσημάκης μὲν Χρηστόπουλος καλεῖται,
πλὴν πάνυ γε διάσημος Κορδόναρος θρυλλεῖται,
ἀνὴρ δ' ἐστὶν Ὀλύμπιος ἀπὸ τὴν Ὄλυμπίαν
γενναίαν ὑποσχόμενος νὰ φέρῃ θεραπείαν.
εἰς δὲ τὰ παρασκήνια καὶ διὰ τούτου λέγεται
ὅτι χαρτοφυλάκιον μανιωδῶς ὀρέγεται.
Ὁ Φ.—Λέξον. Ἑλένη προσῆλθε. Διὸς ἐκγεγαυῖα.

τίς ὁ τρακτιακίτρινος, ὁ προσελθὼν ἐν βίᾳ ;
Ἡ Φ.—Λεβέντης ὁ Νικόλαος, Ἀτθίδος γῆς βλαστὸς
καὶ Κορδονάτος βέρα,
πρῶτος τῶν ἄλλων μαχισθεὶς καὶ πανταχοῦ γνωστὸς
ὡς πρώην Ρεβισπίρης.
Κι' αὐτός, ὡ γέρον Πρίαμε καὶ Φασουλῆ βουβάλι,
δικαίως ὑποψήφιος ὡς Ὑπουργὸς προβάλλει.
Ὁ Φ.—Τίς δ' οὗτος ὁ μιλαχρινὸς καὶ μάλιστα γλυκύς ;
Ἡ Φ.—Κώστας Τσπάλης, γέννημα χθονὸς Θεσσαλικῆς,
Καρτάλη καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τὴν γεῦν' ἀπτιναξας
κι' ἀποστομώσας λιγυρὰς τοῦ Βώλου κεραυξας.
Καὶ τοῦτον λέγουν Ὑπουργὸν μετὰ τῶν ἀνωτέρω,
διὸ καὶ τὸν συγχαίρω.
Ὁ Φ.—Μὰ δὲν μοῦ λέγεις τίς αὐτὸς ὁ τρίχων ἐν ἀπευθῇ ;
Ἡ Φ.—Εἷς ἐκ τῶν Παγανέηδων, ὁ Γεώργης δηλαδή,
ὁ Σύρου τε καὶ Μώκωνος ἐκ βαθρων συγκινήσας
καὶ ταπεινώσας ἕκαστον τὰ μάλα κουνενί,
λαμπάδας δ' ἀφιέρωσαν μὶ τὸ κορμί του ἴσας
πρὸς δόξαν ἀληπιόνητων γυναίκες Συριανοί,
κι' ὡς Ἅγιος Γεώργιος τὴν σήμερον γεραίρεται,
οὐ μὴν κι' ὡς μέλλων Ὑπουργὸς ἀνὰ τοὺς κύκλους φέρεται.
Ὁ Φ.— Ἀμμὲ τοῦτο τὸ παιδάκι ;
Ἡ Φ.— Τὸ παιδὶ τοῦ Βασειαδάκη,
δηλαδὴ ὁ Νικολῆς,
ὁ μεγαλος καὶ πολὺς,
πᾶχει μπάλικο παρά,
παίζει καὶ τὸν μπακαρά.
Ξεραντόνει, τρώει, πίνει,
κι' ἴσως κι' Ὑπουργὸς νὰ γίνῃ.

—

Ἀλλ' ὅμως, Φασουλῆ,
συνῆλθεν ἡ Βουλή,
κι' εὐθὺς ὀρθὸς ἐγείρου
μετὰ τοῦ ποδογύρου.

—

Ἔρχεται, φίλον ἦτορ,
ὁ τῶν λαῶν κοσμήτωρ,
ὁ Κορδονὰς Ἀτρείδης
καὶ στρέψε νὰ τὸν ἴδῃς.

—

Πηγαίνουν παρεκεῖ
τῶν Ἀχαιῶν οἱ κοῦροι,
οἱ δὲ Τριακοντάκοι
τὸ κόβουνε κουμποῦρι.

—

Ἐσείσθ' ἡ Τροία πᾶσα
ὑποῖος Ἀγαμέμνων,
μεγαλους λόγους τέμνων
καὶ λάχανα καὶ πράσσα.

—

Φορεῖ μιὰ ρεδιγκότα
καινούρια καὶ σταχτιά,
κι' οἱ φέροντες τὰ πρώτα
χαμήλωσαν ταύτιά.

—

Ἀρθρώς πᾶσαν ὕβρεων
προσβλέπει, καὶ μ' ἄιρα
ἕνα λευκὸν γαρύφαλλον
φορεῖ 'στὴν μπουτονιέρα.

—

Κανέλα μου, γαρύφαλλο, τζιτζίκι μου κι' Ἀτρείδη,
ξανάνοιξες, 'κοκκίνισες σὰν νάβαλες φτιασίδι...
γιὰ σένα καὶ Μενέλαον καὶ Πάριν παριτὼ
καὶ 'στὰς λευκὰς ἀγκάλας σου φρινόληπτος πετῶ.
Ὁ Φ.—Καθισ' ἐδῶ, παρακαλῶ, ταπεινόπεπλος Ἑλένη,
κι' εἰπέ μου τί συμβαίνει.
Ἡ Φ.—Μ' ἕναν ποδόγυρον μιλεῖ ὁ μέγας εὐρυκρείων
καὶ 'στό δικό μας, Πρίαμε, κυτταζει θεωρεῖον...
Ἰδού ! γελῶν μας χειρετᾷ...
Ὁ Φ.— Χαιρέτα τον καὶ σύ...
πλὴν τίς ἐκεῖνος, λίγε μου, ποῦ κάθεται καρεί ;
Ἡ Φ.— Ὁ Γεώργης Φαρμακόπουλος, Ναυπλίας Βουλευτής,
ἀνεψιὸς τοῦ θείου του κι' ἐν τούτῳ νικητής,
καθήμενος ἀγέρωχος παρὰ τὸν Ἰατρού,
Ποτκμιάνος δ' ἔμεινε 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.
Ὁ Φ.—Ὦ μάκαρ Φερμακόπουλε, μειρηγενὲς κι' εὐδαίμων,
ἔχεις καὶ θεῖον Θεόδωρῆ καὶ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη,
εἶθε δ' ὡς γέρας ἄξιον τῶν τόσων σου πολέμων
ἐν Ὑπουργείοις καὶ πρὸς σὲ ν' ἀρήσῃ τὸ Κορδόνι.
Ἀλλὰ τίς οὗτος ὁ λεπτός, ὁ τὴν μορφὴν μαρμαίρων,
καὶ ρεδιγκόταν εὐθαρσὰν ὡς πανοπλίαν φίρων ;
Ἡ Φ.— Ὁ Νέστωρ ὁ Γερήνιος, Κοζάκης δηλαδή,
τοῦ κι' ἀπὸ γλώσσης χύνεται μιλίρρυτος αὐδή.
Ὁ Φ.—Καὶ τίς ἐκεῖνος, κύριος μορφῆς καλῆς καὶ νέας ;
Ἡ Φ.—Εἷς Κεφαλλὴν μὲ κεφαλὴν καὶ Βουλευτὴς Κρανσίας,
Ἄθως Ρωμάνες λέγεται, τιμῶν ἀπελαμβάνων,
καὶ συγγενὴς περίπυστος τῶν ἀφνειῶν Βαλλιάνων,
ὁποῦ 'στὰ πλούτη μόνον σὺ νομίζω πῶς τοὺς φθάνεις
κι' ἐν τούτοις πάντα ελλίγεσαι καὶ τὸν πτωχὸ μοῦ κάνεις.
Μ' ἐκείνου δὲ τὴν ἐκλογὴν ὁ κόσμος συγκινεῖται
κι' ἡ τύχη της ἐν γούνασι τοῦ Κορδονίδη κεῖται,
κι' ἂν μὲν τὸν Κερδονάργα κανεὶς τὸν σαγηνεύσῃ
καὶ πρὸς τὸν Ἄθω τὸν μικρὸν ἐξ ὕψους ἐπινεύσῃ,
θὰ βλέπωμεν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν προγεγραμμένον,
ἀλλέως ἀποβαλλόμενον μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.
Ὁ Φ.—Θὰ δεηθῶ τοῦ Κορδονὰ ἐνθέρμως ὑπὲρ τούτου
καθὼς ὑπὲρ τοῦ πτώματος τοῦ πρεσβυλοῦς υἱοῦ του
κι' ὁ Πρίαμος τὸν Ἀχαιῶν Πηλείδην παρεκάλει...
πλὴν τίς ἐκεῖνος λέγε μου μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι ;
Ἡ Φ.— Ὁ Ράλλης ὁ Δημήτριος, ἐκεῖνος, τενεκί,
ποὺ τὸ σακάκι πέταξε κι' ἐφόρεσε ζακέτ,
κι' ὡς κράνος κορυθαίολον ρεπούμπλικαν φορεῖ
καὶ τὸν κυκλοῦν πολεμισταὶ κι' ἀνέρες κρατεροί.
Μὶ τοῦτον πᾶσα τοῦ λειποῦ θὰ συγκροτῆται μάχη
κι' ὁ Κορδονίδης ἐκπαλαι τὸν ἔχει 'στὸ στομάχι.
Ὁ Φ.—Τίνες ἐκεῖνοι λέγε μου οἱ μελαγχολικοί,
ποῦ στίκουν ἀπ' ἐκεῖ ;
Ἡ Φ.—Αὐτοὶ ποὺ διεσώθησαν ἐκ τῆς πανελληρίας
τῆς ἀλωθείσης Τροίας.
Ὁ μὲν ἐστὶ Σιμόπουλος, φωστὴρ εἰς τοὺς φωστῆρας,
ὁ δὲ καθήμενος ἴγγυς ὁ Κόντις τῆς Κερκύρας,
κι' οἱ δύο Τρῶες κράτιστοι, σχιδὸν Δευγενεῖς,
κι' ἐν φλογισμένῃ σήμερον ἐρίζουν παρειᾷ
περὶ τοῦ ξύλου τοῦ σιπτοῦ τῆς ἕδρας τῆς κενῆς
ὡς περὶ κάλλους ἤριζεν μηλέα καὶ ῥεία.
Ὁ Φ.—Ὦ ! πόποι, τέκνον φίλτατον, κι' ἀλλοίμονον 'στοὺς
[Τρῶας ! . .
ὁποίας βλέπει συμφορὰς ὁ Πρίαμος ἀθρόας,

ἀλλ' ὅμως μὴ 'στὴ ράχη μου τοσοῦτον ἀκουμπᾷς
καὶ λέγε τίς ὁ πολιός ;
Ἡ Φ.— Ὁ γέρων Τσαρλαμπᾶς,
ὅσπερ ἐν ὄθμῳ κραναῆς Λευκάδος ἀνετράφη,
μίνων πρὸς ὥραν Πρέσερος κι' ἀργότερα 'στὸ ῥάφι.
Ὁ κὼς δ' ὁ Πρεσβρικὸς ὁ συγκλονῶν τὸ βῆμα
εἶναι, καθὼς ζημίζεται, Τρωὸς Βουδουρη κτῆμα.
Οὗτος δ' ὁ Τρώς, ἀναπλεως θριάμβων περισσῶν,
θῦμα μειράκων ἔπεσι κι' ἀντῆχησε πεισῶν,
ἀράδησε δὲ τεύχια μετὰ βοῆς καὶ κρότου
καὶ Χρύτικη τὴν ἔπαθε μετὰ τοῦ Κριεζώτου.
Ὅμως ἰδοὺ προσέρχεται κι' ὁ Κάβος ὁ Μαλίας
ἄνευ θωράκων σιδηρῶν καὶ περικεφαλίας.
Περίβλεπτα 'στοὺς Μεγκρεῖς ἀνέδυσεν ἡρῶα
καὶ τὸν Δρακούμην κάπτακε, τὸν φημισμένον Τρῶα,
ὁ δὲ Δραγούμης ἔπεσε κι' ἐπῆγε γιὰ τὰ Γιοῦρα
καὶ δούπησεν ἡ σεδαστὴ Ψηλοκαπελαδοῦρα.
Ὁ Φ.—Πλὴν τίς ἐκεῖνος ὁ μικρὸς μὲ τὸ γοργὸν τὸ βλέμμα ;
Ἡ Φ.—Λάππας ὁ κοντοπίθαρος, τῆς Λεδαδείας θρέμμα.
Μικρὸς τὸ δέμας φαίνεται, ἀλλ' εἶνε Κερδονάτος
τὰ μαλα κοτσονάτος,
τρέψας εἰς ἄτακτον φυγὴν μεγάλον Δαρδανείδην,
τὸν Νικολὴν Μπουφίδην,
καὶ σήμερα ψηλότερος μιὰ πιθαμὴ βροντᾷ
πλησίον τοῦ συμμάχου του κυρίου Γεωργαντᾶ.
Ὁ Φ.—Καὶ τίς ἐκεῖνος ὁ μακρὸς ἐν τῇ σειρᾷ τῇ τρίτῃ ;
Ἡ Φ.—Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ὁ Κεφαπάνος ἦτοι,
Αἴας ὑψηλὸς κι' ἀΰνατος, μὰ πτίξας τὸν Ἠαχὺν
'στῶν μαύρων τὴν βροχήν.

Ὅλοι θαυμάζουν τὴν ἰσχνὴν πανυψηλότητά του
κι' ὁ Κουμουνδοῦρος κάθεται περιχαρὴς κοντά του,
ἀλλ' ἴσως φαγωθῇ κι' αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ Καρατζᾶ
κι' ἀπέξω μείνῃ τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ τοῦ κάνῃ τζᾶ.

—

Λαμπρὸς ποτὲ φωσφόρος τῶν νυκτῶν
ἐρώτιζε σκηνὰς τὰς Ἑλληνίδας,
ὁπόταν μ' ἐν ἀκόντιον ὀριατὸν
ἀπρόβαλεν ὁ νίος Λεωνίδας,
ἤγουν ὁ Δεληγιώργης ὁ τρανός,
σὰν Ἀχιλλεὺς Πηλείδης φαεινός.

—

Οὗτος τὸν κορυθαίολον τὸν Ἕκτορα
τὸν ἔκαμε κατάμαυρον ἁλίκτορα
καὶ 'στὰ λουτρὰ τὸν ἔστειλι προώρως,
ἀνέκραζε δ' ἐκεῖνος παρακρόρως :

—

«Ὦ τέκνα τοῦ Δαρδάνου δυστυχῆ,
ὁποῖος κοπετὸς καὶ στεναχή
Στρατέ μου, σὰν καὶ πρώτα δὲν θὰ τρῶς
κκὶ τι πολὺ μακρᾶζι ποῦ θὰ τόχῃς...
τοιουτοτρόπως ἔπεσε κι' ὁ Τρώς,
τίκνον Ἐριχθονίου κι' Ἀστυόχης.

—

» Ἀπὸ βροχὴν μαυρείλας κατιβραχὴν
ἀράπης καὶ μελάντατες βκρείς,

πρὸς δὲ τὴν Ἐξουσίαν Ἀνδρομάχην
μὲ θλῖψιν καὶ μὲ δάκρυα στραμμένη,
σ' ἀφίνω μιὰ γιὰ πάντα τὴς φωνάζει
κι' ἐν σιωπῇ τὴν ἄλογον αντάλλει.

—

Κι' ἐκείνη πληπάσασα κοντὰ
παρατηρεῖ τὸν Ἕκτορα μὲ πόνον,
καὶ μὴ μ' ἀφήσῃς χήραν ἀπαντὰ
εἰς χεῖρας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

—

Ταύτην δ' ἀπαμειβόμενος ἐκεῖνος
τῆς λέγει «Ἀνδρομάχη πραπρίλη,
ὑπόπτως σὺ προσμένει μαῦρος θρῆνος
καὶ ἀπεραγμὸς παρὰ ποτὲ πολύς,
ὑπόταν τὴς προσβλέπων σε 'στὸ μέλλον
θὰ ψιθυρίζῃ θέλων καὶ μὴ θέλων :
«νῦν' Ἕκτορος γυνὴ, γρηὰ φασοῦτε,
τοῦ γέρου Κορδονίδη μαντενοῦται».

—

Νὰ κι' ὁ Τρικουπορράγος Γουλιανὴς,
ἀντάξιος πατέρων καὶ τιμῆς,
Φωτοβολὶς καθὼς Ἀποσπερίτης
ὁ νέος Ὀδυσσεὺς Μεσολογγίτης,
μὲ τέχνην πολεμῶν τους ἐναντίους
κι' εἰς ἕπη μὴ χανόμενος ὀκνὰ,
κι' εἰδὼς παμπόλλους τρόπους καὶ παντοίους
καὶ μήδεα τὰ μάλιστα πυκνά.

—

Καὶ πρῶτος ἐν πρώτοις
σὰν νέος ἱππότης
βγαίζει λαμπρὸς...
τὸν βλέπει δ' εὐθὺς
πιρίεργον πλῆθος
ὀπίσω κι' ἐμπρός.

—

Καὶ σύ, κακομοίρη
καὶ Πρίαμε γέρον,
αὐτὸν παρατήρει
'στὸν ὄλεθρον χαίρων.

—

Ὁ Φ. — Ἀλλ' ὅμως ἐζιστάθηκα, Ἑλένη μου, πολὺ
καὶ φλίζ μὲ πυρπολεῖ,
κι' ἀνοιξέ τὸ ριπίδι σου νὰ μὲ ψευτοβροσίσῃς
κι' ἀριθμεῖ τους πολεμιστὰς χωρὶς νὰ σταματήσῃς.
Ἡ Φ. — Τί πρῶτον, πάτερ, εἶπω σοι, τί δ' ὕστερον τοι
εἰς τόσην ἀπαρίθμησιν βεβαίως δὲν θ' ἀνθίξω. [λέξω ;
Τὸν μίτον πλέον ἔχασα τοιοῦτου λαβυρίνθου...
ἰδοὺ κι' ὁ Ρώμας, Πρίαμε, ὁ Κόντες τῆς Ζακύνθου,
Κόντες σωστὸς κι' ἀπόγονος φυλῆς ὑπερηφάνου,
ὁποῦ μὰς ἐξεριζώσε τὸ φῶρε τῶν Στιφάνου.
Ἰδοὺ κι' ὁ Σωτηρόπουλος, βλαστὸς τῆς Τριφυλλίας,
λεγόμενος καὶ Λεμονῆς πρὸς χάριν ποικιλίας.
Ἰδοὺ καὶ τῶν Ζαΐμηδων ἡ σεβαστὴ τριὰς,
Ἀλέξανδρος, Θεόδωρος, οὐ μὴν καὶ Παναγιώτης,
ἀννίκεντες εἰς μαχητῶν μεγάλας πατριὰς
κι' ὡς Κορδονοκαλούμπαροι ταχθέντες ἐν τοῖς πρώτοις.
Ἰδὲ κι' ἀγνώστους καὶ γνωστοὺς, ἰδὲ μουστακλῆδες,
ἐξ ὧν πολλοὺς ὠφριθκ τοῦ Στίμματος Συμβούλους.
ὅμως ἰδοὺ κι' ἀνύστακες καὶ νέοι σεβντελῆδες,
ποῦ τώρα μόλις ἔβγαλαν τοὺς πρώτους των τοὺλτους,
καὶ κατὰ πρῶτον ἔρχονται μὲς 'στῆς Βουλῆς τὸν χάβραν
μὲ φλόγα καὶ μὲ λκύρα.
Ἀπηύδησα νὰ τοὺς μετρῶ... ἰδοὺ κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος...
σκιρτᾷ μεγάλων καὶ μικρῶν ἡ ἐλεγερὰ καρδία,
κι' ὡς ἀθινάων μελισσῶν περικυκλόνουν σμήνος
τὸν μέγαν εὐρυκρείονα καὶ Κορδονίδην Δία.
Ὅλοι προσμένουν Ὑπουργοὺς πῶς θὰ τοὺς διορίσῃ,
κἀκεῖνος κυανέῃσι προσνεύει ἐπ' ὀφρύσι,
ἀμβρόσιαι δ' ὀρθώνονται μπαρμπίτσαι Κορδονίωνος
ὡς εἰωνὸς εὐείωνος,
κατέχει δὲ κατάπληξις μερρὰς λευκὰς καὶ σκύρας,
τὸν Ὄλυμπον δ' ἐλίλιξε καὶ τὰ βουνὰ τῆς Γκούρας,
ἔνθα Τσουλὴς ἀγκλυτὸς μετὰ Τσελικῶν τρέχει
καὶ κάθε τόσο πιάνεται καὶ πιάνιμο δὲν ἔχει.
Ἰδοὺ καὶ πλῆθος γυναικῶν ὡρίμων τε κι' ἀώρων
εἰς ἔδρας βουληφόρων.
Κάποιου Δκρδένου φαίνεται ἀπόγονοι πὼς θάνει
καὶ γὰρ τυγχάνουν μερικαὶ τὰ μάλιστα ξερόκκαι.
Ἰδοὺ κι' Ἀγγλίδες σοβαραὶ, νεοβραστοὶ λαπάδες,
μ' Ἐγγλέζους συγκαθήμεναι δολίους καὶ σπετσιούς.
ἀλλ' ἔρχεται κι' ὁ Γερμανὸς μαζὶ μὲ τοὺς παπάδες
γιὰ νὰ διδάσουνε κι' ἐμᾶς καὶ τοὺς ἀντιμουτσούνους.
Νά !... μ' εὐλαβῆ κατανυξιν σηκόνεται καθείς,
μὰ στάσου, πάτερ μου, καὶ σὺ νὰ σταυροκοπηθῇς.
Εἰρήν' ἡμῖν, ἀναρωσῖν, καὶ πάσαις τι καὶ πᾶσι,
ἀλλ' ὅμως ἐζεστάθηκα καὶ τὸν κορπέ μου λύνω,
καὶ σήμερα, κυρ Πρίαμε, 'στὴ ραχη σου θὰ σπάσῃ
τῆς νύμφης σου τῆς ἀγαστῆς ριπίδι κι' ἐμπρελίνα.

—

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ λιγερὴ σὰν στίλεχος καλάμου
σπαζει τὸ παρασόλι της 'στὴν ραχη τοῦ Πριάμου.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Δημήτριος ὁ Πέππας, ἀρθενῶν εἰς ἀριτὰς
κι' ἰατρὸς ἐκ τῶν κλλίστων, ἐνμιριύθη κατ' αὐτὰς
τὴν ὡραίαν Ἀνδρομάχην, θυγατέρα τοῦ κυρίου
ἰατροῦ Λαμπαδαρίου,
μίαν κόρην πρεικεμένην μὲ ἀφίλειαν χαρίτων
καὶ λαμπρῶν προτερημάτων φυσικῶν τε κι' ἐπικτήτων.

—

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, Ξενοδοχεῖον πρώτης
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, καὶ πλούτος καὶ κομφότης.
Τὸ διευθύνει θυμαστῶς ὁ κύριος Βυττιὰς...
μαγειρικὴ διάσημος καὶ μόδας τελευταίας.
ὠμματια περίφημα, ποῦ σοῦ φωνάζουν ἔλα,
καθ' ὅλα τάξις ἐντελὴς καὶ τέλος πάντων τρέλλα,
κι' αὐθεντικὸς πληροφορῶ τὸν κάθε τον πελάτην
πῶς θἄχῃ καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον προστάτην.

—

Τυπογραφεῖον Χ. Ἰώτη. νέας παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

Ο ΡΩΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Ἐνδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποῖος ἀπ' ἔξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομικὰ τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαΐου κι' ἑβδόμη
κι' ἐκλογῶν ἐξελέγξεις ἀκόμη.

Ποθέντος πεντακόσια τέσσερα καὶ δέκα.
ἐποχὴ καυμάτων, ἐποχὴ ζεύζεκα.

Εἰκὼν Ἐνετική,
κάπως φαντασική.

—

(Ὁ σὶρ Τρικούπης ὁ πολὺς, ποῦ ξέρομε κι' ἐξέρετε,
'στὴν ξακουσμένην Βενετιὰ μονάχος περιπέρεται.
Θυμᾶται τοὺς συνδυασμούς, θυμᾶται τὴν βαλθίδα
καὶ τὰ προγράμματά του,
ὁπόταν κάποιος ἐξαφνα μὲ μαύρην προσωπίδα
προσέρχεται κοντά του,
κι' ἀρχίζουν τὸν διάλογον ὁ νέος Ὀδυσσεύς
κι' ὁ προσωπιδοφόρος.)

—

Τρι. —Τί ξαφνικὴ συνάντησις καὶ θάμα ὑποῖον !...
τίς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κυττᾷς μὲ μαῦρον προσωπεῖον ;
Προ. —Ποιὸς εἶμ 'ἐγὼ μὴν ἐρωτᾷς καὶ πᾶν χαμέν'οἱ λόγοι...
ὑπόθεσέ με πρὸς στιγμὴν σκιὰν ἀρχαίου Δόγη.
μυστηριώδη Βενετόν, συμβολικὸν πολύ,
ἢ κι' ἕνα Διάβολον χωλὸν καὶ Μεφιστοφελῆ.
Τρι. — Ἐπιθυμῶ πρὸς τὸ παρὸν μονάχος μου νὰ μείνω.
Προ. —Διερμηνεύς σου κι' ὀδηγὸς προσφέρομαι νὰ γίνω.
Τρι. —Μεγάλως μὲ δυσκολεύεις μ' αὐτὴν τὴν μαύρη φάτσα.
Προ. —Ἐξ τοῦ Σὰν-Μάρκου τὴν γνωστὴν θὰ σ' ὑδηγήσω
— πάτσα.

Πηγαίνουν 'στοῦ Σὰν-Μάρκου τὴν πλατεῖαν
θυμᾶζοντες τὴν νέαν Βενετίαν,
κι' ἔμποροι Βενετιάνοι καὶ μαρτόλοι
ἀπὸ τὰ μαγαζιὰ των 'βγῆκαν ὅλοι,
καὶ 'στὸν Τρικούπη 'φώνιζαν «βολέτε ;»
κι' ἐκεῖνος μὲ τὰ δυὸ σταυροκοπιέτκι.

—

Τοῦ λένε κι' ἀπὸ μέσα νὰ περάσῃ
μαργαριτάρια φίνα ν' ἀγοράσῃ.
ὁ δὲ Τρικούπης εἶπε πρὸς ἐκείνους :
«κι' ἐγὼ μιὰ μέρα ἤμουν μαργαρίτης
ἀπὸ τοὺς πλέον σπάνιους καὶ φίνους,
ὁλμαντι καὶ χρυσὸς Ἀποσπερίτης,
μὰ τώρ' ἂς μὴν τὰ λέμε, Βενετσήνοι,
κανεὶς 'στὴν ξεπεσοῦρα δὲν μὲ ρθώνει.»

—

Εἶπεν αὐτὰ πιρίλυπος ὁ ξένος
κι' ἀπόρησε τὸ πλῆθος τῶν ἐμπόρων,
κι' ἐκύτταζι καθένας ἐκπρυσμένος
αὐτὸν τὸν μαργαρίτην Ὀδυσσέα.

—

Μὲ τοὺς ἐμπόρους ἐστρωσε πετσέτα
κι' ἔλεγε τὸ κοντό του καὶ μακρύ,
κι' ἐπῆγε 'στοῦ Σὰν-Μάρκου τὴν πιατσέτα,
τούτέστι 'στὴν πλατεῖα τὴν μικρή.

—

Καὶ κατεχθρος μὲ ἄκαιρα σχεδὸν
τὸν λέοντα τῆς στήλης προσιδὼν
ἐτραύλισεν ὁ νέος 'Αρχγὼ :
«ποιοῦτος θεὸν ἄλλοτε κι' ἐγώ.»

—

Κι' ὁ λέων μῶλις εἶδεν ἀντικρύ
τὸν λέοντα τὸν πρὶν ὑψιβρεμίτην,
ἔτριξε μὲ τὴν στέλην του κρὶ κρὶ
καὶ τρομερὸς ἐτίναξε τὴν χαίτην,
καὶ βρυχηθμὸν ἐξέβαλε φοικώδη,
ποῦ 'σήκωσε τὴν Βενετιὰ 'στὸ πόδι.

—

Κι' ὁ προσωπιδοφόρις ὁ καῦμένος
ἐστράφη πρὸς τὰ πίσω μουσκεμένος,
καὶ φοβηθείς, ἂν κι' ἦτο παλληκάρι,
μήπως ξαναμουγκρίσῃ τὸ λεοντάρι,
ὡδήγησε τὸν νέο μουσαφίρη
'στὸ φοβερὸ τῶν στεναγμῶν γεφύρι.

—

Ὦ γέφυρα τῶν στεναγμῶν φρικώδης, ἀπαισία,
κι' εἰς στεναγμοὺς πλουσία,
ὁ κύριος Χαρίλαος κρυυγάζει διαπρύσιος
κι' ἐστέναξε βαθιὰ βοθιὰ κι' ὁ προσωπιδοφόρις.

—

Ὁπόσοι δυστυχεῖς ἐδῶ τὸ μαῦρον τέλος εἶδον !...
βοὴν ἀκούω στεναγμῶν καὶ κρότον ἁλυσείδων.
κι' εἰς στεναγμοὺς σπαρακτικοὺς ἀποθανόντος κόσμου
ἀνταπαντᾷ βαρύτατος κι' ὁ θρῆνος ὁ ἰδικός μου.

—

Ἐδῶ κι' ἐγὼ τοῦ στήθους μου τὸν πόνον θὰ φωνάξω,
ἐδῶ ποῦ τόσοι 'στέναξαν κι' ἐγὼ θ' ἀναστενάξω,
ἐδῶ, θὰ λέγουν ἄλλοτε, 'στὴν γέφυραν τῶν θρήνων,
τὴν ἀπηχοῦσαν στοναχὰς ἀμέτρους καὶ ποικίλας,
ἐστέναξε πικρότατα κι' ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων
ἐν τῷ μνησθῆναι τῆς Βενλῆς καὶ τῆς πολλῆς μαυρίλας.

—

Τοιοῦτα παρελάλησε βοῶν
κι' ἀμέσως μὲ περπατημα βαρὺ
ἐμβῆκε 'στοῦ Σὰν-Μάρκου τὸν ναὸν
καὶ μιὰς πενταρας ἄναψε κερί.

—

Κι' ἐνθέρμως προσευχήθη 'στὸν Σὰν-Μάρκο
καὶ 'στοὺς Ρωμαίους ἐρώνεξε σκμάρκο,
κι' ἔβλεπε σὰν περίεργο παιδί
ψηφιδωτὰ κι' εἰκόνας ἐξαισίας,
κι' ἐσκέπαζε τὰ μάτια νὰ μὴ ὀῇ
τὸν ἄφθονον χρυσὸν τῆς Ἐκκλησίας.

—

Κι' ἀπέκω 'στὸ καμπαναριὸ ἀνερριχήθη λαῦρος
καὶ τὴν καμπάνα 'κτυπησε πολὺ λυπητερά,
μὰ κατω τὸν κατέβασε ὁ ξενιτὸς ὁ μαῦρος
γιατί 'φοβήθη μὴ γενῇ καμμία συμφορά.

—

Κι' ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ μὲ σχέδια 'στὸν νοῦ του
περὶ μεγάλου πλούτου,
εἶδε μιὰν ἀνθοπώλιδα μὲ χεῖλη κερασένια
'στὴν τρύπα τοῦ σουρτούκου του νὰ βάζῃ μιὰ γαρδένια.

—

Κι' ἐκείνες τὴν ἐρώτησε 'λιγάκι σοβαρὰ
ἂν γιὰ Τρικούπην ἔτυχε ν' ἀκούσῃ μιὰ φορά.
κι' εἶπε πρὸς τοῦτονὴ Σιλφίς, ὅλη φωτιὰ καὶ λαῦρα,
«σινιόρα δὲν τὸν ἄκουσα, σινιόρε δὲν τὸν εἶδα,
μὰ λένε πῶς 'στῆς ἐκλεγκὶς τὸν 'χάρτασαν μὲ μαῦρα
κι' ἀπὸ γαρδένια Βενετιὰ κατέντησε τσουκνίδα.»

—

Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπέντησεν ἐὸ κόσμος εἶναι πλάνος
καὶ μὲς 'στὸν κῆπον τῆς ζωῆς τάγκαθιὰ μίνουν μόνα,»
καὶ τότε τὸν ἐσήμωσεν αὐθάδης Βενετσιάνος
καὶ τοῦ 'ψιθύρισε 'στ' αὐτὶ «βολέτε σῦνα ντόνα ;»

—

Ὁ δὲ Τρικούπης ἄγριος πρὸς τὸν αὐθάδη στρέφει
κι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἔρῃ :
«Εἶχα μιὰ ντόνα πρὸ καιροῦ, ψυχή μου 'στὰ Πατήσια !...
'Λαμποκοποῦσε κι' ἄστραφτε 'στὰ χρέη τὰ περίσσια,
μὰ τώρα καθὼς ξέρετε
ὁ Κερδονικολούμπαρες θ' ἀρχίσῃ νὰ τὴν χαίρεται.»

—

Εἶπεν αὐτὰ τὰ θλιβερὰ ὁ ξένος τσιλεπῆς
κι' ἀφῆκε οὖς στεναγμοὺς ἀγάπης διακόρου,
καὶ τότε τὸν ὡδήγησεν ἡ μαῦρη προσωπὶς
'στὸ Αἰδοῦ τὸ περίφημον, ὡς εἶδος τι Φαλήρου.

—

Ἐδῶ τοῦ λέγει, Πρέσβυ, παραίτησε τὸ κλάμμα,
καὶ κολυμποῦν ἀρσενικοὶ μὶ θηλυκοὺς ἀντάμα.

—

Σίχασε τῆς μαύρεις ὥρας
μὲ σινιόρους καὶ σινιόρας.
Κύττα ντόνας Βενετσιάνας,
ποῦναι 'στὰ παιχνίδια μάννας.

—

Κύττα φλόγα ποῦ πκερποῦν,
κύττα στόμα καὶ πηγοῦνι,
καὶ 'στὰ μάρμαρα κτυποῦν
πασουμάκια μὶ τακοῦνι.

—

Κύττα... στρέφονται πρὸς σὶ
ἡ σινιόραις ποῦ Μυσσέ.
Κύττ' αὐτὴν τὴν πάπια χήνα,
'δὲς κι' ἐκείνη τὴν Μιράντα,
ὢ μὰ μπέλα Φιορεντίνα,
κι' ἄρησέ την μιὰ γιὰ πάντα
τὴν παλιὰ τὴν ἀμερῦλα
κι' ἐμπροστὰ τὴς βάστα πῶλα.

—

Ἄχ ! καὶ πῶς νὰ τὴν ἀφήσω,
ὁ Τρικούπης ἀπαντᾷ,
ποῦ θαρρῶ πῶς 'μπρος κι' 'πίσω
ἡ μαριόλα μὲ κεντᾷ ;

—

Εἶπε, καὶ πάλιν μὲ θυμὸν πόρκα μαντόνα λέγει
κι' ἡ παρεὶκ του φλέγει,
κι' ὅλόμαυρη περιστερὰ ἐκ τῶν πολλῶν ἐκείνων,
ποῦ κουτσουλοῦν τῆς Βενετιᾶς τῆς πιάτσαις καὶ τοὺς ὄρμους,
εἰς τὸ 'ψηλὸ καπέλο του ἐκούρνιασε μὲ θρῆνον
κι' ὅστερα ξαναπέταξε κι' ἐκάθισε 'στοὺς ὤμους.

—

Μὰ κι' αὐτὸς καιρὸ δὲν χάνει
καὶ 'στὰ χέρια του τὴν πιάνει,
καὶ 'στὸ στόμα τὴν φιλεῖ
κι' ἔτσι τῆς πικρομιλεῖ :

—

«Μαῦρε μου περιστεράκι,
γιὰ τραγούδησε καὶ σύ
ἐν' ἀγιατρευτο μεράκι
καὶ μυρίλα περισσή.

—

Πὶ πὶ πὶ περιστερὰ
μὲ τὰ μαῦρα σου πτερά.
Ἕναν πούναι ὄιχως ταῖρι
Ἔλα νὰ περγιγρήσῃς
'πὶς μου, μαῦρε περιστέρι,
πότε πιὰ καὶ σὺ θ' ἀσπρίσῃς,
κι' ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν
ὁ Τρικούπης θὰ σὶ ὄῇ
νὰ τοῦ φέρῃς ὡς χρησμὸν
πρασινῆς ἐλπὶς κλαδί ;»

—

Κι' ἐνῷ θερμὴν διακυστὶν 'στὸ περιστέρι κάνει
τὸν τριγυρίζουν ἐξαρνα ρακένδυτοι ζητιάνοι,
γιατί κι' ἐκ τούτων ἀφθονεῖ τῆς Βενετιᾶς τὸ φιόρο.
κι' οὖνα πενταρα ντάτι μι. τοῦ 'φώνεζαν, σινιόρι.

—

Ὁ δὲ σινιόρος κάνωντας τὸν γαλαντόμον Ἕλληνα,
ποῦ πάντοτε τὰ χρήματα τὰ χύνει μὲ τὸ φτυάρι,
τρία χαρτοῦσια 'πέταξε δεκάρικα νιόλεντα
κι' ἐκείνοι πετσοκόφτηκαν ποιὸς νὰ τὰ πρωτοπάρῃ.

—

Τὸ δὲ μαῦρο περιστέρι
ἀνυψώθη μετὰ τρόμου,
κι' ἐκουτσούλησε τὸ χέρι
τοῦ γενναίου γαλαντόμου.

—

Κι' ὁ κύριος Χαρίλαος τοῦ 'φώναξε σπολλάτη,
καὶ τότε τὸν ὡδήγησεν ἡ μαύρη προσωπὶς
μὶς 'στῶν ἀρχαίων Δόγηδων τὸ θυμοκοτσὸ Πελάτι,
ποῦ γιὰ τὴν ἱστορία του δὲν ξέρεις τί νὰ 'πῇς.

—

Προ. — Ἰδὲ τὸ λάμπον μέγαρον, ἰδὲ κι' αὐτὸν τὸν θρόνον,
ὑποῦ θὰ μείν' ἱστορικὸς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Τοιοῦτος θρόνος καὶ πρὸς σὶ, καθσινιόρε, πρέπει. .
Τρι. — Γιὰ κύτταξι παρακαλῶ μήπως κανένας βλέπῃ.
Προ. — Τὰ πάντα πέρις ἥσυχα κι' οὐδὲ καμμία φωνή.

—

(Ὁ σὶρ Τρικούπης κάθεται 'στοῦ Δόγη τὸ θρονί.)

—

Τρι. — 'Οποίες ἔβρες ἔτυχα μεγάλης κι' ὄμαλῆς !..
μακράν τὸ σκυλλόγι...
κι' ἂν ἀνελπίστως ἔχασα τὸν θρόνον τῆς Βουλῆς,
μὰ κάθωμαι 'στοῦ Δόγη.
Ἴδού με... Δόγης ἔγινα... κανεὶς μὴν ὁμιλῇ,
καὶ γύρω μου συνέρχεται τῶν Δέκα ἡ Βουλή,
ποὺ σὰν κι' αὐτὴν δὲν ἔγινε Βουλὴ φοβερωτέρα...
ὃς εἶχα τὸν Σεμίτουλον τὸν φίλον ἐδῶ πέρα
κι' ἄλλους ἐνέκ σὰν κι' αὐτὸν πιστούς μου φλαγγίτες
νὰ 'δίκαζα τὸν Γουλιμῆ καὶ τοὺς Μεσολογγίτας.
Πρι. — Ὦ Δόγη γαληνότατε καὶ αἰδεσιμοτάτη πλώρα,
τοῦ Τιντορέττου θαύμασε τὴν πικτὴν εἰκόνα.
Παραδεισοερμὶ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ πανύστα
καὶ μὲ μαρτύρων πρόσωπα περὶ τὰ τριακόσια.
Τρι. — Μὶ Τιντορέττους μὴ θαρρῇς· πῶς θὰ καταλαχῶ..
τοιοῦτος ἡμῶν Ἕλλην Παρθένιος κι' ἐγώ,
ὁ δ' οὐρανὸς τῆς δόξης μου κατακηρυσσε ἀδρύτη
καὶ Χερουβεὶμ καὶ Σεραφεὶμ ἐγέρτανε πανύστα.

—

Εἶπαν αὐτὰ καὶ 'στὴν εἰρκτὴν κατέβδε τοῦ μιγέρου,
τὴν παγερὰν καὶ σκοτεινὴν ὡς ἔριβος Ταρτάρου.
Ἐδῶ, τοῦ λέγ' ἡ προσωπὶς, ψυχρὸς μὴν εἶσαι λίθος.
ἐδῶ κατὰ παράδοσιν προγεγραμμένων πλῆθος
θνητικκρδῶν ὀνομάτων ψυχὰς ἀναθεμάτισε
κι' ὁ Φόσκαρος πικνθλιὸς τὸν βίον ἐτερμάτισε.

—

Κι' ὁ Σὶρ Τρικούπης 'στόνομε τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου,
ποὺ τὸν κατεπυράννησε σκληρὸς γενεὺς ἀπόνως,
δὲν ξέρω πῶς θυμήθηκε τὸν Φόσκωλον τῆς Τήνου
κι' ὦ Φόσκαρι καὶ Φόσκωλοι ἀνέκραξε συγχρόνως.
Κι' ὥκτειρε τὸ κενόδοξον πανυστὸς Βασιλεάτερη,
ποὺ σὰν χρισθῇ Πρωθυπουργὸς 'στὸ Στέμμα στέκει σοῦζη,
κι' ἐπῆγαν στὸ **Καφφὲ-Φλορὶαν** καὶ 'στὸ **Καφφὲ-Κουάτρι**,
ἐκεῖ δὲ γὶκ τὴν ὄρεξι κι' οἱ δυὸ τῶν ὑπῖαν νύξα,
κι' ἐσπιναν πρὸς τὴν Ἔκθιαν, σπανίαν 'στὸν αἰῶνα,
κι' ἐστάθηκαν 'στὸν Δὸν-Ζουὰν, τοῦ Γρόσσι τὴν εἰκόνα.

—

Πρω. — Ἰδὲ νεκρὸν τὸν Δὸν-Ζουὰν ὑπὸ σωροὺς ἀνθέων
καὶ γύρω πλῆθος γυναικῶν καὶ κελλνῶν ἐνθέων...
τὸν κλαίουν καὶ τὸν ἀπειλοῦν ὀλόγυμνα τὰ θύματα,
ὑποῦ γὶ' αὐτὸν ἐτραβηξαν πολλὰ δεινοπαθήματα.
Τρ. — Πῶς ἤθελα νὰ 'γνωριζα τὸν καλλιτέχνην Γρόσσι
εὐθὺς μὲ γρόσια μετρητὰ νὰ τὸν καλοπληρώσω,
καὶ κάποιον Δὸν-Χαρίλαον σὰν Δὸν-Ζουὰν νὰ κάμῃ,
ποὺ γὶ' ἀπειλὰς καὶ κοπετοὺς νὰ μὴ τὸν μέλῃ ὁρκμὶ,
ὀργίλει δέ κι' ὀλόγυμνει νὰ τριτμρνεῦν κοντὰ του
οἱ τῆς Ἑλλάδος ἀνειστοί, τὰ βλακοθύματά του.

—

Μὶκ σκηνὴ
ποὺ συγκινεῖ

—

Ὡραία νύξ Ἐνωτική, χρυσῶν νικτῶν καμάρι,
ἀχνίζωνας 'στὸν οὐρανὸ πηγαίνει τὸ ριγγάρι,
μὰ πότε πότε κρύβεται σὲ σύννεφα κι' αὐτὸ
καὶ πότι ξαναρχίνεται καὶ παίζει τὸν κρυπτό.
Ὁ σὶρ Τρικούπης κάθεται χωρὶς μωλὴ νὰ βγάλῃ
μέσα σὲ μία γόνδολα μὶ σκοῦρα φαναράκια,
κι' ὁ μυστικὸς του συνοδὸς κωπηλατεῖ καὶ ψάλλει
τῆς εὐμορφιᾶς τῆς Βενετιᾶς σεβντάδες καὶ μεράκια.

—

Γελοῦν καὶ γκαργαλίζονται σινιόρες μὲ σινιόρους,
τῶν γονδολιέρων ἡ φωνὴ βουΐζουν 'στὰ κανάλια,
κάπου τρικάρφου γόνδολες μὲ προσωπιδοφόρους,
ὅπου θαρρεῖς τῆς Βενετιᾶς πὼς εἶναι καρναβάλι,
κι' ρόδινες ἔπάνω των κατρακυλᾷ βροχὴ
καὶ σερπαντὶ' ἀξέχαστη μακρύθιν ἀντηχεῖ.

—

»Ὅλως ὁ κόσμος σήμερα τῆς Βενετιᾶς σκιρτᾷ,
ἐβίβα, Δόγη τῶν Ρωμηῶν, ἐβίβα λιμπερτά.
'Εσὺ καθίνα τριγυρνᾷς τῆς Βενετιᾶς κανάλι
μὲ ξένοκαστα κεφαλὶ,
κι' ὁ Θεοδωρῆς ὁ δύστυχος 'στὴν ζέστην τὸν βρασμὸ
κάνει πὼς ἀκριζεται μὲ τὸν συμβιβασμό.

—

« Ἐσὺ τὴν ραδιγκότα σου στολίζεις μὲ γκροδένκες
κι' ἐκεῖνες γὶκ τοὺς Ὑπουργοὺς τὸν τρῶν μεγάλκες ἔννοικες.
ἐσὺ μακρόνκες σκιπκστκὶς κντάζεις μὲ μκντόλκες,
ὅπου καθένας χάνεται μαζὶ τῶν νάγη σχίσι,
κι' ἐκεῖνος φίλων νηστικῶν μυρίζει βαρβατίλκες
καὶ πινακόσσι τὸν τρυφᾷ γὶκ μία ψωροθίσι.

—

»Κρώζουν κορᾶκις λτὶμαγρα καὶ τὰ φτερὰ κτυπᾶνε,
κι' οἱ Τσεκουραῖοι 'πιάστηκαν, καὶ πᾶνε πᾶνε πᾶνε.
Μόλις κι' ὁ Θύμιος ἔμαθε πὼς θέλθ' ἡ Κερδονάρα,
ὀρὶ παιδιὰ, τοὺς 'φώναξε μὲ κλέφτικη φωνάρα,
Κουρδόναρους 'ρουβόληκε, Κουρδόνι βασιλεύει,
κι' αὐτοὺ δὲν χωρατεύει,
κὶ πρὶν μᾶς ψήσουν Ζειντανοὺς καὶ πρὶν μᾶς πιοῦν τοῦ γὶκῆμα
ἐς βάνουμι τῶν Κόρδονου κουρώνα μκς κι στέμμα μκς. [μας

—

Σείνει βκρὺς ἀντίλκλος καὶ τὰ βουνὰ τῆς Γκούρας,
τρέμει τὸ κράτος κι' ὁ Τσουλῆς τῆς ἄσπρης φκβορίτας,
κι' ὁ Θεοδωράκης ἔγινε γιὰ μία στιγμὴ Τσεκούρας
καὶ 'στὴ Βουλὴ τσεκούρωσε δεξὶ δυστυχεῖς 'Αργείτας,
μὰ κι' ἄλλοι κακοκαίρηδες τὰ βλέπουν κάπως σκοῦρα
κι τὸ τσεκούρι σκίζοντκι τοῦ Κερδονᾶ Τσεκούρκ.»

—

Τέτοικ 'στῆς νύκτκς ψκλλονται τὰ τρελλοκκρναβάλι
ὅταν ἀποκαλύπτεται ὁ μαῦρος συνοδός,
κι τὸ ξυλίνιο μούτσουνο τοῦ Φκσουλῆ προβάλλει
καὶ Κορδονοκκλούμπκρος γκαρίζει ἀνκιδῶς.
Κορδόναρος ἀπάντησεν ὁ κάθε γονδολιέρος,
πκντοῦ Κορδοναρούμπκρος ἀπὸ τὸ κάθι μέρος,
κι' ὁ Δόγης ἔμειν ἔνεος, κι χασκε τὰ νερὰ του
ἐπῆγι 'στὸ Μαρίμπκδ νὰ κανῃ τὰ λευτρά του.

'Αγγελία σοβαρὰ τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ φουκαρᾶ.

—

Κι' ἐρίτος πκλιν ὁ «Ρωμηὸς» γλεντᾷ καὶ ξεφαντόνει
κι' ἐνόικκ χρόνους σήμερα μὲ γίλικκ συμπληρόνει,
κι' ὁ Φκσουλῆς τοῦ πρκγουδᾶ κτυπῶν τὸν τκμπουρά του
νὰ ρθάσῃ καὶ τους ἑκατὸ μὲ γιὰ του καὶ χαρά του.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γραμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι παλαιόμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσαφράγκα, κι' ὁπόιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Τουνίου τρίτη.
πολλῶν 'ψηλὸν' ἡ μύτη.

Πεντακόσα πέντε καὶ μὲ δέκ' ἀκόμα,
νέον Ὑπουργεῖον ἔγινε μὲ χρῶμα.

Πολιτικὰ σημαντικά.

—

Κι' ἔγινε Πρόεδρος λαιπὸν ὁ κύριος Ζαΐμης,
τρὶ κόμι ἐλ φὸ μυστακαλῆς κι' ἀνῆρ εὐήχου φήμης,
μ' ἐπαίνους καὶ μ' ἐγκώμια καὶ Βουλευτῶν πομπάς,
κι' ἀμίσως τὰ κατέβασε ὁ γίρο-Τσαγλαμπᾶς,
καὶ τὴν κουδοῦνα βλέπωνται μὲ πόνο ψιθυρίζει :
«χαρὰ 'στον ποῦ θὰ τὴν χαρῇ καὶ θὰ τὴν κουδουνίζῃ.»

—

Καὶ πρὶν εὐχαριστήριον ὁ Πρόεδρος νὰ κάνῃ
καθὼς ὁ νόμος τῆς Βουλῆς κι' ἡ τάξις παραγγέλλει,
ἐκ τῆς Αὐλῆς 'στὸν Θοδωρῆ χρυσὸ μαντάτο φθάνει
πὼς 'στὸ Τατόϊ 'γρήγορα ὁ Βασιλιᾶς τὸν θέλει,
κι' ὁ Θοδωράκης στολισθεὶς καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν
σὰν Ἄγγελος χωρὶς πτερὰ πετᾷ πρὸς τὴν Δικέλλειαν.

—

Ὁ Βασιλιᾶς κι' ὁ Θοδωρῆς,
ὁποῦ τοὺς βλέπεις κι' ἀπορεῖς.

—

Καλῶς τὸ γαρούφαλο, καλῶς τὸν κανακάρη,
ὁ Βασιλιᾶς 'μιλεῖ,
γιὰ σὲ θὰ σφάξω σήμερα τὸ σιτευτὸ μοσχάρι,
τοῦ Παλατζοῦ στολή.

—

'Ας πᾶνε 'στὸν ἀγοριστὸ φαρμακεραῖς ὑμέρκις
κι' Γλα μαζὶ σου νὰ χαρῶ καὶ νὰ σὲ κάνω μάτα....
δοῦλοι μου, καμαρέρι μου καὶ πρωτοκαμαρέρκις
βάλετε 'στὸ Τραπέζι μου τὸν Θοδωρῆ νὰ κάτσῃ.

—

Κι' ἂν θέλῃ 'στῆς Βασίλισσκς τὸ πλαὶ νὰ κάθισῃ
κανεὶς μὴ μουρμουρίσῃ,
κι' ἂν θέλῃ νάναι δίπλα μου βάλτε του μιὰ πολτρόνα...
τιμὴ γιὰ τὴν Βασίλισσα, τιμὴ γιὰ τὸν κορῶνα.

—

Θέλει μὶ τὴν Βασίλισσα, θέλει σ' ἰμὶ κοντά,
θέλει μὲ τὴν Μαρία,
σηκώστε τον καὶ φέρτε τον 'στὸν μουσαρὶ-όντα
καὶ 'στὴν Τραπεζαρία,
κι' ὅλοι μὲ τὸ ποτῆρι μου καιρᾶτε τον νὰ πίνῃ...
τέτοιος Κορδοναρούμπαρος δὲν ἔχει ξαναγίνει.»

—

Κι' ἄρχισαν τότε φλογκέλχορν, βιολιὰ καὶ κλαρινέτα
'στοῦ Βασιλιᾶ τὸ σπίτι.

καὶ 'στὸ Τραπέζι καθίσαν κι' ἐστρώσανε πετσέτα
γιὰ τὸν Μισελλήγγιτη.

—

Κι' ὁ Βασιλιᾶς τὰν εὐγενὴς καὶ τζέντλεμαν πολὺ
τὴν πιὸ καλλίτερη μπουκιὰ 'στὸν Θοδωρὸ προσφέρει,
κι' ὁ γέρο-Μῶμ, τοῦ Βασιλιᾶ τὸ ζακυστὸ σκυλί,
ἔγλειφε καὶ ξαγγλειρε τοῦ Θοδωρῆ τὸ χέρι.
κι' αὐτὸς τὸν Μῶμ τὸν Λεγὶ χαϊδευτικὰ σκυλάκι
καὶ πότε πότε τοῦρριχνι κανένα κοκκαλάκι.

—

Κατάλογος τῶν φαγητῶν
πρὸς πεῖσμα τόσων νηστευτῶν.

—

Σοῦπα Κορδοναρούμπαρες καθὼς καὶ μακαρόνια
ὡς εἶδος τι Κορδόνια,
κομπόσα Κορδονισπατὶ καὶ Κορδονισπατί,
ὁποῦ κανεὶς ὡς σήμερα δὲν τἄφαγε ποτέ.

—

Λέγαν' ἀλὰ Κορδόναρε, Κορδονεζῶν μαγχέρι
καὶ Κορδονίζικ ψάρι,
Κορδονορροῦτα πάμπολλα σὲ κάνιστρα χρυσᾶ,
κομπόστακις ἀλὰ Κορδοναὶ καὶ παγωτὸ Κορδόνι,
ἀλλ' ὅμως ἐς ἀρήσωμε τὴν λίστα 'στὰ μισά
γιατ' ἡ παραδαιμένη μας τάκτυε καὶ λιγώνει.

—

Κι' ἐβκρούσαν τὰ βιολιὰ
μὲ Κορδονικὸ μεράκι...
καλῶς σ' ἦρα Βασιλιᾶ,
καλῶς σ' ἦρα Θοδωράκη

—

Ὁ Τρικούπης σαν τἄκουσε
τί θὰ 'πῇ γιὰ τὸ τσουμπούσι,
ποὺ δὲν τόλπιζε ποτέ ;...
τόκα μίκι, δῶσε χέρι,
κι' ὁ Θεός, ἀγαπητέ,
δεξιὰ νὰ μᾶς τὰ φέρῃ

—

Κι' ἔτρωγαν ἐκεῖ κι' ἐπίναν
κι' ἐκουβέντιαζαν γλυκὰ,
καὶ γαρούφαλα τοῦ 'δίναν
σὰν κι' αὐτὸν παρδενικά.

—

Νὰ ξυπνᾷς καὶ νὰ κοιμᾶσαι
καὶ 'κεῖς μᾶς πάντα νᾶσαι,
τοῦ σπητιοῦ νὰ σὲ θαρροῦμε,
τοῦ σπητιοῦ νὰ μὰς θαρρῇς.
τόκα μὴ νὰ σὲ χαροῦμε.
τόκα δρὸ νὰ μᾶς χαρῇς.

—

Κι' ἀνοιγαν κομμανταρίαις,
ποὺ φτερώνουν τὴν καρδιὰ,
κι' ἔτρεχαν βρυσούλαις κρυαις
κι' ἐλουλούδιζαν κλαδιὰ.

—

Κι' ἤφαλι τρελλὸ πουλάκι
ἀπ' τῆς ἔαρις τῶν κλαδιῶν :

«ἄσπρε μου γαρυφαλάκι,
Βασιλιᾶ τῶν λουλουδιῶν.»

—

Τέτοιαις τιμαῖς ἀνέλπισταις 'γαντάκιν στὸ Κορδόνι
κι' ὁπόταν τέλος ἄρχισε τὸ βράδυ νὰ σιμώνῃ,
ὁ Βασιλιᾶς τοῦ Θοδωρῆ τοῦ λέγ' ἰδιαιτέρως :
«καλὸς' ἐδῶ νὰ κοιμηθῇς σὲ στρῶμα μυρωδάτο.
κι' ἂν εἴμεθα στενόχωρα καὶ δὲν ὑπάρχῃ μέρος
σὺ πέσε 'στὸ κρεββάτι μου κι' ἐγὼ κοιμοῦμαι κάτω.»

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς ἀπήντησε : «κυρ Βασιλιᾶ σπολλάτα,
μηδὲ τὸ σπῆτι μὶ χωρεῖ καὶ μήτε τὸ κριββάτι.»
κι' ἐτραβήξε 'στὴν Κηρισιὰ ἡ Κορδοναττη Λαμία
μὲ βάρος περισσότερον κατὰ δύακόσα δράμια.

—

'Αλλ' οὔτε δευτερλίπτον ἐκεῖ δὲν ἐκοιμήθη,
ὅλο κι' ἐστριφογύριζε φυσῶντας εἰς τὸ στρῶμα του,
καὶ περασμένες ἐπιχὲς καὶ χρόνους ἐνθυμήθη,
ποῦ κοπανοῦσε Βέρσιον κι' ἐκεῖνος καὶ τὸ κόμμα του.

—

Ὁ Θοδωράκης δίχως νὰ χαζεύῃ
τὰ πρόβατα τῆς στάνης του μαζεύει.

—

Ὁ κύριός μου Βασιλεὺς μ' εἰγίνειαν μεγάλην
μ' ἀνέθηκε Κυβέρνησιν νὰ σχηματίσω πάλιν.
'Εσεῖς τί λέτε ;... θέλετε Κυβέρνησιν νὰ κάνω ;
κι' ἐκεῖνοι σοῦπαν «θέλομε καὶ μὲ τὸ παρακάνω.»

—

Κι' ὁ Θωδωράκης ξκαιε 'στ' ἀλήθεια πῶς δὲν θέλει,
καὶ τότε πῆγε γονατιστὸ πολλὰ Κορδοναρέλι
γιὰ τὸ Θεό, τοῦ 'φώναξαν, Κυβέρνησι νὰ κάνῃς
χωρὶς στιγμὴ νὰ χάνῃς.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς παρὼν ἐκεῖ μεθ' ὅλων ἐγονάτισε
κι' ἁπλόνων τὰ ξερά του τὰ μὶ δάκρυα φωνάζει :
«Τζάνειμ Κορδοναρούμπαρε, Κυβέρνησι σχηματίσε,
καὶ μὴ μας βγάζῃς τὴν ψυχὴ μὲ τὸ πολὺ σου ναζί.»

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς σὰν εἶδε πιὰ τὴν τόση βουλιμία,
ἀφοῦ μὲ παρασήγγετε, τοὺς εἶπε, μὲ τὸ ζόρι
θὰ κάνω θέλοντας καὶ μὴ καὶ τοῦτε τὴν θυσία
μοναχὰ γιὰ χατήρι σας, πιστοὶ μου δορυφόροι.
Ἡ τόση σρεθούμια σας μεγάλως μ' ἐνθαρρύνει,
ἄλλως ἂν δὲν ἠθέλατε Κυβέρνησις νὰ γίνῃ,
θἄρινα γιὰ τὰ μέλλοντα καὶ τωρινὰ συμβάντα
τὸν ἄχρηστον τὸν ἐξάδελφον νὰ αὐθρνῷ γιὰ πάντα.

—

Ἂν γίνεται Κυβέρνησις 'σὰν σας ἡ τιμὴ,
κι' ὅστις χαρτερυλάκιον σρεθοῦς ἐπιθυμεῖ,
παρακαλῶ τὸ χέρι του 'ψηλὰ νὰ τὸ σηκώσῃ
νὰ καταλάβω καθαρὰ ποσοὶ τὸ ζητοῦν καὶ πόσοι.

—

Κι' ὡρίσως τότε σύσσωμων τῆς στάνης του τἀκαίρι
ἐσήκωσε τὸ χέρι.
κι' ἐβόμβει συνωθίμενων τῶν Ὑπουργῶν τὸ σμῆνος
μὲ γιλέτια, μὲ πηλήματα, καὶ μοῦτρα παρδαλά,
κι' ὁ Φασουλῆς παρὼν ἐκεῖ τὸ 'σήκωσε κι' ἐκεῖνος,
τὸ 'σήκωσε κι' ὁ Θοδωρῆς ἀπ' ὅλους πιὸ 'ψηλά.

Ὁ Φασουλῆς μ' ἐνύπνια σωστῶν Ἰσοζυγίων
τηλεφωνεῖ 'στοὺς δανειστὰς τὸ νέον Ὑπουργεῖον.

καὶ 'στὸν Γερακωστόπουλον ἐβγάλισεν ἀπόνως :
«ἐσὺ θὰ μείνῃς δυστυχῶς ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.»

—

Ὁ δ' Ἀχιλλεὺς ὀλίγου δεῖν λιποθυμεῖ νὰ πίσῃ
καὶ τοῦπε «μοῦ τὴν ἔφτειαιες, Κορδόναρε μπαμπίση.
Δὲν ἔχεις ἄλλον σὰν κι' ἐμὲ μὲς 'στους Κορδονελάτρας
καὶ κρίμα ποῦ μ' ἐβίλησες σὰν ἤλθ' ἀπὸ τὰς Πάτρας,
ὅταν ἐκεῖνο τὸ φιλὶ σὰν τὸ φιλὶ τοῦ Γκρίζα,
ποῦ τὸν Χριστὸν ἐπρόδωσε γιὰ λίγα ψωροσκούδα.

—

Πάψε πιὰ τῆς δικλίκιες
καὶ τὰ χαΐρι τὰ παλιὰ...
πάρε 'πίσω τῆς φιλίκις,
πάρε 'πίσω τὰ φιλιά.

—

Μὰ καὶ πρὸς τὸν Χρηστόπουλον ὁ Θοδωράκης σπεύσας
καὶ μὲ πολλὴν διάχυσιν τοὺς ὤμους του θωπεύσας,
τοῦ λέγει «Ἀσημάκη μου, τρὸς ἔργον ἑτοιμάσου,
εἶναι πολλαῖς ἡ χαρὰς σου κι' ἀσήμι τόνομά σου,
μὰ σὲ στολίζει πάντοτε καὶ σύνεσις καὶ κρίσις
καὶ δεῖξε θάρρος σήμερα κι' ὑπομονὴν σπανίαν,
κι' ὅταν ὁ σιδηρόδρομος τελειώσῃ τῆς Λαρίσσης
τότε θὰ γίνῃς Ὑπουργὸς εἰς τὴν Συγκοινωνίαν.»

—

Κι' ἔκραξεν ὁ Χρηστόπουλος μὲ πάθος «ὠμέναι !...
μὲ μπαμπίσιά, Κορδόναρε, τὴν 'σκάρωσες κι' ἐμένα...
ἐὰν ἔχω καθὼς φαίνεται μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα
κι' ἂν Ἀσημάκης λέγωμαι σὺ μ' ἔκανες μπακκίρα.»

—

Ἔτσι λοιπὸν ἐφτιάνωσε τὸ νέον Ὑπουργεῖον
μὲ τόσα παρακάλια,
ποῦ λέγεται πὼς τἄγια θὰ σώσῃ τῶν ἁγίων,
κι' ἐσκιζάνε τσακάλια,
κι' ἐγὼ τοῦ Κορδοναράγια τοὺς Ὑπουργοὺς λιμπίστηκα
βλέποντας ἀπ' ὀπίσω των κοπαδιὰ θιανήστικα.

Καντάδες νέων Ὑπουργῶν
εἰς μέτρον 'γρήγορον κι' ἀργόν.

Στὸν Πετρίδην τῆς Παιδείας
μὲ συγκίνησιν καοδίας.

—

Μαῦρα τὰ μοῦρα τῆς μουρμῆς, μαῦρος καὶ σύ, Πετρίδη,
καταμαυρο τὸ μέτι σου, καταμαυρο τὸ φρύδι.
Ἀργὸς 'στὸ καθε βῆμα σου καὶ 'στὴν περπατησιά σου
κι' ἕνα καρδέλι λὲν πολλοὶ πῶς τρῶς 'στὴν καθισιά σου,
ἀλλ' ὅμως λίν καὶ κάμποσοι πῶς πολυραχατεύεις,
μιὰν ὥρα κάνεις δρεξι, ὀλο τρῶς, καὶ τρεῖς χωνεύεις.

—

Τῆς βαθειαῖς Ἑλληνικούρες κατὰ βαθος τῆς γνωρίζεις
κι' οὔτε κάστανα ποτέ σου τῆς Παιδείας δὲν χαρίζεις,
ἔχεις καὶ μαλλιὰ πληθώραν, ἔχεις ὅμως καὶ μυαλά,
κι' ἔκει μέσα δίχως ἄλλο ἡ γλαυκῶπις θὰ φωλιάσῃ,
ὅμως τώρα, μαλλιαρί μου, μὲ τὰ λόγια τὰ πολλὰ
εἶναι κίνδυνος μεγάλος μὴ κι' ἡ γλῶσσα σου μαλλιάσῃ.

—

Τὸν δασύμαλλον τὸν ἄνδρα σύ, θεὰ σοφίας, φύλλε...
χαιρετῶ σε, κύρ Πετρίδη, λογιώτατε μεγάλε,
καὶ θὰ μείνῃ πάντα φάρος τῆς Παιδείας τῆς ἀλκίμου
ὅν 'στὴ θέσι της κρατήσῃς μὲ Δεσπάλισσα 'δική μου.

Στὸν Κυριακούλη Μαυρομιχάλη,
νέον μὲ λόγον καὶ μὲ κεφάλι.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα του περνῶ καὶ κάνω κεφαοῦλι
νὰ 'δῶ τὸν Κυριακούλη,
αὐτὸν ποῦ τοῦ Ρωμαίικου θὰ κυβερνῇ τὰ μέσα,
ποὖχει καὶ κύρη ξακουστὸ καὶ μάνα Πηγκηπέσσα.
Ὡμορφονιὸς ἀλήθινά, ξέρει τὰ γραμματάκια του,
ἔχει καὶ τὴν ἀξία του, στρίβει καὶ τὰ μουστάκια του.

—

Στὸν Σμολένσκη τὸν γερὸ
καὶ σπαθάτο λιγερό.

—

Γιὰ τὸν Σμολένσκη, βρὲ παιδιά, θὰ ρίξω ἕνα σιμπάρο...
εἶνε μεγάλος καὶ τρανός, τὸν λέω καὶ κυμπάρο.
Εἶδε κι' ἀσπούδασε πολλὰ 'στὰ μέρη τῆς Εὐρώπης,
ἀλλ' εἶναι κι' ἄνδρας ὄξιος τῆς ζηλευτῆς Μιρόπης,
ἀγαπημένης ἀδιλφῆς Ὀφέλτη τοῦ Σκυλίτση,
ποὺ πρὸ καιροῦ μοῦ 'βαπτισε τὸ τρίτο μου κορίτσι,
κι' ὅπαρες τολμήσῃ νὰ μὲ 'δῇ 'στὰ μάτια γιὰ φοβέρα
μὲ τοῦ κουμπάρου τὸ σπαθὶ τὸν κόβω πίρκα πίρκα.

—

Εἰς τὸν Νίκο τὸν Λεβίδη.
τὸν Σαὶν Ζοὺστ τοῦ Κορδονίδη.

—

Ἐν Ὑπουργείοις ἔπρεπε κι' εἰς σὲ κατὰ καθῆκον,
ἀλλ' ὄχι τῶν Ναυτίκων,
μὰ τώρα βαπτα, Νικολῆ, 'στὴν σάπια μας μοῦνα
κι' ἂς μὴ σὲ κάνῃ ξεράτο 'στὴν θαλασσοφουρτοῦνα.

—

Συνεταράχθ' ἡ θάλασσα, κι' ἡ γόπες κι' ἡ μαοῦδες
κουβέντιαζαν μὲ τοὺς ροφοὺς καὶ μὲ τῆς σιναγρίδας
ἐμάθανε τὶ ξερικὸ κι' ἀνέλπιστο χαμπέρι
πῶς ὁ Λεβίδης ἔγινε θαλασσινὸ ξεφτέρι ;»

—

Τὰ κύματα φουσκώνει σὰν θεριὰς,
γράφει τὸν Ποσειδῶνα 'στὴν πατοῦνα του,
κι' ὁ κόσμος τῆς θαλασσης καὶ στεριὰς
φουρτοῦνα μας φωνάζει καὶ φουρτοῦνα του.

—

Στὸν Βάσσον τὸν Φιλιππή,
τῆς Θέμιδος τὸν τσελεπή.

Ὅποιος μαζί σου γνωριστῇ καὶ ἄχω νὰ τὸ ξέρῃ
πῶς ἀπὸ γένος ἱπποτῶν ἡ σκούρα σου βγαστρᾶ,
θὰ καταλάβῃ, Φίλιππε, ἡμέρα μεσημέρι
πῶς σὲ κοσμοῦν ἱπποτισμοῦ χερσμαὶ ἀγαστά.

—

Καὶ Γεδεῶν εἶδον νὰ σὲ 'πῶ καθόλου δὲν διστάζω,
ἅγιντε κι' ἀδιάσπαστε τῆς Κορδοναρκε κρίκε,
καὶ τώρα ποῦ τὸν Θέμιδα 'στὸ μπράτσο σου κυττάζω
νομίζω τὸν Ναθαναὴλ ὁ Φίλιππος πῶς βρῆκε,
ἂν δὲ κανεὶς τῆς Θέμιδος κατακτητὴς τοὺς τόπους
ὁ Φίλιππος ὑφόμεθα τοῦ λέγει 'στοὺς Φιλίππους.
Ἀκόμη κι' ἄλλα 'σκόπιυα νὰ 'πῶ γιὰ σέ, κύρ Φίλιππα,
μὰ πιὸ καλὰ πρηορικῶς ν' ἀκούσῃς τὰ ἐπίλοιπα.

—

Στὸν Σκουζὲ τὸν διπλωμάτη
μὲ τὴν κάσσα τὴν γεμάτη.

Τώρα μὲ τὸν Ἀλέκο μας, τὸν ἐξελεκτὸ παγκήρη,
μοῦτρα μινίστρων θὰ γενοῦν ὡς εἶδος θεραπείας.
Λίμα θὰ στάζῃ καὶ χολὴν ἡ καθημιὰ του νότα
κι' ὅλοι θὰ κάνουν τέσσερα τὰ βάσκανά των μάτια,
κι' ὅς πάρουνε τὰ μοῦτρα των οἱ Βούλγαροι σὰν πρῶτα
Μακεδονίαις νὰ ζητεῖν καὶ δεύτερα Βερόττα.

—

Στὶς σχέσεις μας τὶς ὀιθνεῖς ἀπὸ μικρὸς τυρβάζεις,
μὰ ξέρεις καὶ πῶς βγεζουνε τὸν ὄσκιλο πικρά,
μπορεῖς καὶ τὸ συναλλαγμα ν' ἀνεβοκατεβάζῃς
καὶ λένε πῶς 'στῆς ἐκλογαῖς ἐξώδεψες γερά,
κι' ἂν Ὑπουργεῖα σοδώσουν μὲ γεῖκ σου καὶ χαρὰ σου...
τὸ 'πῆρες μὲ τὸν κόπο σου, μὰ καὶ μὲ τὸν παρὰ σου.

Εἰς τὸ πρώην Ὑπουργεῖον,
ποῦ δὲν ἄκουσ' ἐλεγεῖον.

Συμβάσεις ἂν ὑπέγραψες κι' ἠλάττωσες δασμούς,
ἀλλ' ὅμως πικρεβίσεις τοῦ κράτους τους θεσμούς,
γιατὶ δὲν ἄρησες σκυλιὰ ν' ἀλέσουν 'στὸ Δοβλέτι
κι' ὅλων τὰ μάτια τάκαμες γυρίσα γιὰ φουαρέτι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Κουδουλάκη τοῦ δεινοῦ λαμπὰ μυθιστορία
αἱ 'Ἀθῆναι τῶν Ἀθηναίων οἱ κοσμοξακουσμένοι,
ὅπου θὰ γίνῃ δι' αὐτὴν μεγάλη φασαρία...
κατὰ κομψὰ φυλλάδια ἐντὸς ὀλίγον βγαίνει.
εἰκόνες περιέχουσα ζωγράφων μας μεγάλων.
τοιαύτατι Λύτρα, Ρωϊλοῦ, Φυκᾶ, καὶ τῶν ἄλλων.

Ὑποθέσις Δαρβινισμοῦ καὶ τὸ Πνευματικὸν μέτρον.
τὰ μάλα περιεσπουδαστον καὶ γλαφυρὸν δοκίμιον,
ὁ Στεφανίδης ἔγραφεν, ὁ νέος Φιλοπαίμην,
ὅστις μᾶς προϋπόσχεται πολλὰ 'στὴν ἀπιστίμην.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΓ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῆμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Ἀθῆναι.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ἑκατὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαρες ἀπ' ἐξωθέλλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου δεκάτη
καὶ Βουλὴ ἀπλᾶς ντιλικάτη.

Πεντακόσια δικαέξη,
'στοὺς Κορδοντικοὺς τὰ φέξῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, σέμνωμα καὶ λίρα τῆς Ἑλλάδος,
τὸ τί σημαίνει Γάδος,
ὅποῦ μ' αὐτὸν ὁ Θοδωρῆς τὸν κόσμον ἀνεστάτωσε
καὶ τὸν βαρὺν του τὸν δασμὸν βροντόφωνος ἐλάττωσε,
κι' ἰδίχθη τὴν ἐλάττωσιν ὁ κόσμος εὐφροσύνως ;
Φ.—Γάδος ἀλίπαστος ἐστιν ὁ βακκαλιάρος, κτῆνος,
ὁ μπακαλιάρος ὀηλαδή, ἐν ἄλλοις λόγοις ἅτοι
ἐγὼ καὶ σύ, ψωρίτη.
Κι' ἀφοῦ ποῦ λές ὁ Θοδωρῆς ἐρτήνησε τὸν γαῦρον
πρὸς χάριν τῶν φαγάδων,
στρίψας 'στὸν περιούσιον λαὸν τῶν θεωρείων
κι' ἐπόμενος 'στὸ πρόγραμμα τῆς οἰκονομικῆς,
ἐλάττωσε καὶ τοὺς δασμοὺς πανσεβασπῶν δοκαρίων,
τῶν φασουλιῶν, τῶν ρεβιθιῶν, καθὼς καὶ τῆς φακῆς.

—

Φτήνηναν οἱ μπακαλιάροι
καὶ τὸ κακκινο χαβιάρι,
φτήνηνε κι' ὁ ταραμᾶς,
ποῦ πολὺ τὸν ἐκτιμᾷς.

—

Τί χαρὰ μας, Περικλίτο,
ὄλλοι θὰ τρῶνε σκέτο,
κι' ἄλλοι μεστιμίρι βραδυ
μὲ λεμόνι καὶ μὲ λάδι.

—

Τί Κορδόναρος ἐλήθημεν ! ..
μὲ φασόλια καὶ ρεβίθια
θὰ παχύνῃς σὰν γουρούνι,
κι' ὅπως λένε μερικοὶ
δὲν θὰ τρῶμε τὴν φακὴ
καθὼς τώρα μὲ πηρδοῦνι.

—

Κι' ὅταν ἀφορολόγητον μεθ' ὅλων τῶν λογκάων
θὰ γεύεσκι τὸν γαῦρον,

βραστόν, ψητόν, τηγανητόν, γλυκύ καὶ σκορδαλιά.
Κορδονοκαλούμπαρις θὰ λὲς καὶ φέστε τὰ βεγλία.
Κι' ὅταν 'στὸ σπῆτι μοῦρχεται κανένας μουσαφίρης,
ἀμέσως ἡ κυρία μου φακὴ θὰ τοῦ προσφέρῃ.
κι' αὐτὸς φακὴ χρυσάνιωτη θὰ γίνεται Φακίρης
κι' ὀμφαλοσκόπος ἱερεὺς ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ μὲ μεγάλην ἔκστασιν καὶ μάτια σὰν γαρίδα
πρὸς τὴν γαστρὸς θὰ στρέφεται τὴν χώραν τὴν σιωπηλήν,
καὶ θὰ νομίζῃ, Περικλῆ, πῶς βλέπει τὴν πατρίδα
ὁπόταν ἀντικρύσαν ἀπὸ πάνω κι' ὡς γιαλὸν ἀχαμνόν.

—

(Ἐνῷ λαλῶν ὁ Φασουλῆς καλὰ προσωνίζεται
μία σκιὰ δασύμαλλος ἐξαίφνης ἐμφανίζεται.)

—

Φ.—Πῆχε εἶσαι σὺ ποῦ προχωρεῖς;...
Π.— Μὴν πλησιάζῃς...στέκα...
Σκ.—Γνωρίζετε τὸν Ἰσσακ κι' ἐκείνην τὴν Ρεβέκκα;
αὐτοῦ τοῦ ζεύγους εἶμ' ἐγὼ πρωτότοκος βλαστός,
Ἠσαῦ ὀνομαζόμενος κι' ἐκ τῆς Γραφῆς γνωστός,
κι' ὁπόταν αἴφνης ἤκουσα 'στὸν τάφον μου τὸν κρύον
πῶς εἰς τὸ μίλλιον εἰ δικαιεῖ θὰ λείψουν τῶν ὁπλίων
κι' ἀπὸ φακὴ τῆς Χαναὰν θὰ πλημμυρῇς' ἡ χώρα,
ἐσκίρτησε περιχαρὴς ἡ λαίμαργες σκιά μου,
εἶπα πῶς ἂν ἐτύχαινε νὰ ζῶ μαζί σας τώρα
δὲν θἄχανα γιὰ τὴν φακὴ τὰ πρωτοτόκιά μου,
γιατί καθὼς γνωρίζετε κι' ὡς ἡ Γραφὴ σᾶς γράφει
ὁ κὺρ Ἠσαῦ μὲ τὴν φακὴ δὲν ἔκανε νισάφι.
Φ.—Καλὰ νὰ πάθῃς, κύρ Ἠσαῦ καὶ γιαυντῆ τοιρούτη,
ποῦ δὲν 'γεννήθηκες καὶ σὺ 'στὴν ἐποχὴ μας τούτη,
ἀλλ' ἐδιάσθης 'στους καιροὺς νὰ συλληφθῇς τοὺς τότε,
ποῦ δὲν 'μποροῦσεκ' ἐκεῖκα μηδὲ φακὴ νὰ τρῶτε.
Π.—Τί κούναγε ἡ μάννα σου ἡ νταρντανο-Ρεβέκκα
καὶ σ' ἔκαμε 'στοῦ Μωϋσῆ τοὺς χρόνους ἡ ζευζέκα;
Φ.—Τόση λοιπὸν 'στοῦ κράτος σας ὑστρίων ἦτο σπάνις;
κύμιλ γιατί, ταιφούτηδες, δὲν 'σκούζατε καὶ σεῖς
νὰ διαγράψῃ τοὺς δικαίους ὁ τότε Δεληγιάννης,
ὁ Κορδονοκαλούμπαρος ἐκεῖνος Μωϋσῆς;
Π.—Γιατί 'στὰς ἐρωτήσεις μας δὲν ἀπαντᾶς, λιμάρη;
ὅταν φτηνὸς ὁ ταραμᾶς, τὸ κόκκινο χαβιάρι;
Φ.—Τότε ποῦ καθὼς φαίνεται τῆς πείνας 'κακαρώνατε
τὸν γαῖδον τὸν ἁλίπαστον ὡς τόσα τὸν 'πληρώνατε;
Π.—Καὶ δὲν μοῦ λὲς παρακαλῶ 'στὸ νηστικό σας; γίνες
πῶς 'μπόρεσε νὰ γεννηθῇ Σαμψὼν ἀνδρειωμένος;

—

('Στους λόγους τούτους ἡ σκιὰ περίλυπος ἐστάθη
καὶ κρεξάτα Κορδόναρος τὰ 'κόρδωσε κι' ἐχάθη.)

—

Φ.—Μυστήριον...
Π.— Ἐτρόμαξα καὶ μ' ἔπιασε σπασμός.
Φ.—Μέγας ὁ τοῦ Κορδόναγκ Πριπολιγισμός...
σύτος μὲ ῥάβδον Μωϋσῆ κτενὴν δδὸν ἐχάραξε
καὶ τὰς σκιὰς λιμαρδῶν Ἑβραίων συντάραξε.
Ὦ Περικλῆτο φουκαρᾶ καὶ γαϊδαρε καὶ γαϊδι,
ὁ φοβερὸς Κερδώνιος διασαλπίζει τάδε:
«Μέσα σὲ σύννεφα χρυσᾶ ἐξ ὄφους καταγγαζῶ
καὶ πίντ' ἑκατομμύρια περίσσευμα σᾶς βγάζω.
περίσσευμα χειροπιαστό, καὶ μήτε θὰ 'μπορέσω
νὰ τὸ μικρύνω πρὸ πολύ μ' ὅσα κι' ἂν ἀφαιρέσω.
Μὲ τοῦτε λησμονήσατε μεγάλας εὐτοδείας
καὶ μὲ νερὸ Κασκρισανῆς γεμίστε τὰ κανάτια σας,
κι' ἂν λείψουν Δήμων εἰσφοραὶ καὶ τέλη τῆς Παιδείας
πάλιν θὰ μείνουν ὅπως πρὶν τὰ πίντε μές 'στὰ μάτια σας.
Ὦ Κορδονοκαλούμπαροι καὶ πῦροι πατριῶται,
ὁ μέγας Θεδωρῆς
ἀντὶ λαχάνων δόσπρια σᾶς ἔδωσε νὰ τρῶτε
χωρὶς δασμοὺς βαρεῖς,
οὐ μὴν ἀφορολόγητον διὰ παντὸς θ' ἀφήσῃ
τὸν γαῖδον τὸν ἁλίπαστον καὶ καθὲ στοκοφίσι.
Ἀσυδοσία, κύριοι, κι' αὐτ' ἕνα μόνον δράμι
δὲν θὰ σᾶς τρώγῃ κανενὸς ἡ ξύνικη παλαντζα,
καὶ τὴν Ἀστυνομίαν σας ὁ Κόρδενες θὰ κάμῃ
διάφορον κι' ἀνάμικτον ὡς εἶδος μεσκουλάντζα,
τουτέστι καὶ πολιτικὴν καὶ Στρατιωτικὴν
συμφώνως μὲ τὸ κέφι μας καὶ μὲ τὰς εὐκαιρίας,
καὶ ταύτην μ' ὑπερόθυμον τογόνοντες φακὴν
θὰ τὴν ἐλευθερώσωμεν ἐκ πάσης ἐπηρείας,
καὶ πελλήκαρία τῆς φακῆς θ' ἀναδειχθοῦν πολλὰ
γιὰ δυνατὸ μπαγλαρωμα τῆς ῥαχῆς σας καλά.
Καὶ τέλος πάντα κρίνομεν ὡς ὅλως περιττὸν
εἰς τὰ ξυππόλυτα πκιδιὰ βανκούσων ἀγροτῶν,
κι' ἀδίκως γιὰ τὰ μοῦτρα των οἱ Δῆμοι μας οἱ πρῶτοι
μὲ δαπανῶν ζελίζονται χαϋδιὲς λαβυρίνθους.
κι' ἂς μείνωμ ἀναλφάβητα νὰ τρῶνωντ' ἐν ἰδρῶτι
μὲ φασιόλους, μὲ φακές, μὲ κραμβὰς κι' ἐρεβίνθους.
Ὅθεν μὲ τὴν καταργησιν πολλῶν καὶ διαφόρων
Σχολεῖα θὰ καταργηθοῦν τῶν Δήμων τῶν ἀπόρων,
θἀρρίζουν δὲ νυχθημερὸν δασκάλοι καὶ δασκάλαις
καὶ θὰ λερώνουν παστρικαὶς τῶν Ὑπουργείων σκάλαις.
Κι' αὐτὸ τὸ νέον ἄκουσμα μὲς 'στοὺς παρόντας σάλους
ἐπὶ ποδὸς συνήγειραν ἀθρόους τοὺς δασκάλους,
καὶ διὰ γλώσσης λουσαντες τὰ μαλ' ἀρχαϊκῆς
τὸ κράτος τῆς Κορδόνας,
ἔκρυψαν ἐγχειρίδιον ταλῆς Γραμματικῆς
ὑπὸ μυρσίνης κλῶνας.

—

Ἐγερθῆτε, κρακυγέζουν ἐντόνως,
τσιγαρῶν συμφορὰν πλθε χρόνος.
τσιγαρῶν καταργοῦνται πολλαὶ
τῶν θηλέων κι' ἀρρένων Σχολαί.

—

Τῷ σοφῷ τῆς Παιδείας Πετρίζῃ
δεῦτε πάντες μὲ βῆμα ταχύ,
κι' ἂς τοῦ πάντη καθεὶς τὸ καρύδι
κι' ἀπειλῶν ἂς ἐκπαγῇ βροχή.

—

Δεῦτε πάντες μ' ἀρχαίους κανόνας
καὶ πρὸς πάντα πιστὸν τῆς Κορδόνας.
Ἦν δέ τὶς πρὸς ἡμᾶς ἀντιλέξῃ
καὶ σελείκως τὴν μῆνιν ἐμπαίξῃ,
πᾶς πρὸς τοῦτον εἰπάτω ἀσιώπα
Κορδονίτα, Θερσίτα, κνώπαν.

—

Πᾶς διδάσκων, κἂν θῆλυς κἂν ἄρρην,
προβαλλέτω τὸν μάχιμον Ἄρην.
Νῦν ὁ κῦβες ἐρρίφθω τῶν ὅλων.

κι' ὡς κοχλάζει μὲ γδοῦπον ἐντὸς
μία χύτρα μεστὴ φασιόλων
ἂς κοχλάζῃ τὸ στῆθος παντὸς.

—

Εἰς καλύβας ὁρμοῦν χωρικὰς
ἀναλφάβητα σμήνη τῶν Ὀζνίων.
κι' ἐκδιώκουν μακρὰν γενικὰς
τῶν ἀρῶν, τῶν χρήστων, τῶν χλεύνων.

—

Ἀγωνίζου, χορεία δασκάλων,
ὑπὸ τόμους στρουνῶν ἀνωμάλων
Μὴ Σχολῶν καταργήσεις ὄχθῃς
κι' ἂς γνωσθῇ τῷ χορῷ τῷ λεγάδι
πῶς ἂν μείνῃ βιβλὸς ὡς ἰχθὺς
γεννησόμεθ' ἀλίπαστοι γάδοι.

—

Τσιαῦτα δικαιότατα δικαίως ἐκστομίζονται
ἀπὸ δασκάλους δυστυχεῖς καὶ τῶν γραμμάτων κρίκους,
ποῦ μόνον μ' ἀπαρίθμητα καὶ μετοχὰς ψωμίζονται
κι' ἔχουν ὡς ἐπιδόρπια τοὺς ὑπερσυντέλικους.
Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς ἂς κρυψωμεν ὑπὸ μυρσίνης κλάδον
ἁλατισμένον γαῦρον,
κι' ἂς σπεύσωμεν τὴν φλόγα των νὰ σβήσωμεν ἀνάρριπίσωμεν
διὰ λιμπρῶν σπινθήρων,
κι' ἀμέσως τὴν ἀτέλειαν τοῦ γαδου νὰ σκλπίσωμεν
καὶ πέραν τῶν Γαδείρων.
Π.—Μὰ πρὶν νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ, δίξου δυὸ τρεῖς 'στὴν πλα-
ὦ γαδε γάδων ἄνοστε χωρὶς μιὰ στάλ' ἁλάτι. [τη.

—

Συνέδριον τῶν ποντικῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν.

—

Εἰς τοὺς εὐδαίμονας καιροὺς τῆς ἱερᾶς Κορδόνας,
ὑποῦ χρυσοῦς ὑπάσχεται πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς αἰῶνας,
τοῦ Θεοδωράκη τὴν στακτὶα φροδοῦντος ῥεβιγκότα
καὶ τὸ στακτὶ καππέλο,
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ περίεργα τοῦ κράτους γεγονότα,
ποῦ στρίβουν τὸ τσερβέλο,
μαζεύτηκαν κι' οἱ ποντικοὶ τῶν Ἑσωτερικῶν
εἰς μέρος μυστικόν,
καὶ κάποιος γεροπόντικας τσιαῦτα προσφωνεῖ
κι' ὅλους τοὺς συγκινεῖ.

—

«Ὦ ποντικίναις προσφιλεῖς καὶ ποντικοὶ βκρδατοι,
ὑποῦ χαλᾷ καθένας σας καὶ Βασιλικὰ κρεββάτι,
καὶ σεῖς τὰ ποντικάϊδια μὲ τὰ μικρὰ μπακκία,
ποῦ μέλις τώρα βγάζετε τὰ πρῶτα σας δοντάκια,
εἰς τῆς Κορδόνας σκύψετε τὸν κραταιὸν Πεντύρηκα,
ποῦ τότα Νομοσχέδια ξεφούρνισε γκλίρικα.

—

»Πρὸς δὲ καὶ τὸ δημόσιον τὸ χρέος ἐξεχώρισε
κι' ἀφοῦ τὸν ὅρομον ἤνοιξε πρὸς τὰς καινοτομίας,
τῶν γατων τὸ προσωπικὸν σπουδαίως περιώρισε
χάριν τῆς βελτιώσεως καὶ τῆς οἰκονομίας.

—

»Πηδήσετε, χορεύσετε, καὶ τῆς Κορδόνας ζήτω,
τὸν πολιτν Κορδόνιον σωτῆρα μας κηρύττω,

τὸν πκύσαντα τὸν συρματὸν λυσσώντων στομίων,
ὁπού γιὰ 'μᾶς τοὺς ἕτερφε τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

—

«Κι' ἀργοὶ 'στὸν ὄρθιον ἔβγαιναν οἱ νυχοπιδέκρατοι
μὲ στόματα πεινάντα,
κι' ἂν εἶχεν ὡς ἐπίσημα πὼ Δημόσιον γατὶ
τὰ νόμιμα προσφέντα.
εἰς γνώσιν ὅμως φέρομεν τῶν συνδημοζώντων
πὼς τώρα θὰ ἀκταρτηθῇ κι' ὁ ὅρος τῶν προσφόντων.

—

»Φῶλα 'στοὺς γάτους... ἀπ' πλέες καθ' ἕνα πλέον εἶσθε,
αὐξάνεσθε, πληθύνεσθε, καὶ γάτους μὴ φοβεῖσθε.
Χάρις 'στὴν ἐπροσδόκητον τοῦ Κορδόνα στροφὴν
οἱ γάτοι γαῦροι θὰ γενοῦν ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν,
καὶ σεῖς ἐν ἡσυχίᾳ
θὰ πρώγατε τὰ ζῷά σας,
ποῦ κρύπτουν κάθε σόβαρον ὑπόθεσιν τοῦ κράτους,
ἐμπιστευμένην ἔλλατε 'στοὺς δημοσίους γάτους.

—

»Τοιοῦτον διελάλησε πληθύουσ. τῆς Βουλῆς
τῶν γατῶν ὁ πελάριος ὁ πιντικοφιλῆς,
τὸ γένος δὲ τῶν ποντικῶν τὸ πονηρὸν κι' εὐτραπέλον
τοῦ γεραροῦ Ποντίφηκος γεραίρει τὰς θυσίας,
θὰ χρεωστῇ παντοτινὰ 'στὸν Μπακρμπὰ Σταυτοκατέλον
πάσαν ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας.

—

»Ναί, ποντικίνοις προσφιλεῖς καὶ φίλοι ποντικοί,
φιλάνθρωπος μᾶς ἔσωσε κι' ἀδρὰ πελάτισή.
Μὰ πόσην τέρψιν ἐμέλλε καθεὶς νὰ δοκιμάσῃ
ἂν ὁ Ποντίοηξ ἤθελε 'στ' αὐτοῦ του νὰ χρίμαση
ὁηὸ ζωντανὸ ποντίκιν
ὡς εἶδος σκυλαρήκιο,
πρὸς ἐνδειξιν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης του κι' ἐνοίας,
πεισμόνων τοὺς γαμψώνυχας κι' ἀγρίους Παυσανίας.»

—

(Εἶπεν αὐτὰ τῶν ποντικῶν ὁ γηραιὸς ποντίκαρος
πρὸς ὅλους τοὺς ἀκούστακας καὶ τοὺς μουστακαλῆδες,
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ἐπέταξε 'ψηλὰ 'ψηλὰ σὰν Ἴκαρος
κι' ἀστριγγλισεν Κορδόνηρες πολλοὶ καπαντᾶδες,
κι' ἀρόδους μὴ φοβούμενοι τῶν γατῶν καὶ γατῶν
ἐτρύχιναν τὰ ὄοντα των γιὰ ῥαγιὰ χαρτῶν.

—

(Κι' ἐνῷ 'στ' ἀρχεῖα πόντικοι 'πηδοῦσαν σοβαροὶ
'ξετρύπωσε κι' ὁ Φωτυλᾶς ντυμένος 'Αρλεκῖνος,
κι' ὡς μόνος ἀντιπρόσωπος τοῦ ποντικοῦ Σουρῆ
μὲ μπαλαρίνας ποντικὰς ἐχόρευε κι' ἐκεῖνος
πόλκας μαζούρκας, τὰ ντὶ κατρ. μποστὰν, σωρτούς, καγκὶ-
κι' ἦταν ναξικκρὸζεται κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλοια.) [λιχ.

Ἐμβατήριον βαρβάτων κι' ἄδικα παυμένων γάτων.

Νιάου νιάου... σηκωθῆτε γάτοι, γάταις καὶ γατία,
κι' ὅλοι πάρετε φωτιά.
Νιάου νιάου, κι' ὁ μιγκλὸς Κορδονόγατος τοῦ κράτους
ὅλην τὴν οἰκονομίαν τὴν ἐγήρασε 'στους γάτους,
καὶ τὴν πίστωσιν τὴν πρώτην θὰ μᾶς κόψῃ μὲς γιὰ πάντα
κι' ἀπ' ὀγδόντα κι' ἐνενῆντα μᾶς τὴν ἔκαμε σαράντα.

—

Μάος ἀμπρές, ἂς νικυρίσουν τόσοι γάτοι νησιακοί
καὶ 'στὸ πείραμα τῆς Κορδόνας ἂς γενοῦν Τρικουπικοί.
Κάθε γάτος Παυσανίας ὑπερέρων καὶ ποινῶν
ἂς φωλαξῇ θεῖος 'σχυρίσου τρεῖς φορὲς τῶν Πατρινῶν,
ποὺ 'βαλθῆκαν ἄρον ἄρον 'στὴν περίστασιν αὐτὴν
ν' ἀναδείξουν εἰς τὰς Πάτρας τὸν Τσικουπὴν βουλευτήν.

—

Καὶ τώρα σὰν ὑπαλλήλοι Τρικουπικοὶ πικυμένοι
στὰ κιγκλίδια τῶν σπηλιῶν θὰ τρέχωμε, κακομένοι,
κι' ἴσως πρωτοῦ γυρίσματα καθένας μας ἰδῇ
νὰ πάρωμε τὸν ὄρθιο μας κατὰ τὸν Φαληρέα,
καὶ τότε δὲν θ' ἀκούσει κανεὶς νὰ τραγουδῇ
«κατηγορῶν τὴν γάτα μας καὶ τήνε λέγε γραία.»

Κλαίω μὲ μεγάλον πόνον μέγαν ἄνδρα τῶν συγχρόνων.

Δὲν ἐδακτύξες, Τσουλῆ, ποὺ σ' ἐζέζισεν ἡ Γκοῦρα,
μὰ 'στὸ τέλος τοῦβρες σκοῦρα,
κι' ἂν μεγάλως ἐκτιμᾷς, ὅπως εἶπες, τὸ Κορδόνι,
μὰ τὰ 'κόρδωσες καὶ σύ,
καὶ χιρὸς νικρῶν λησταῖν μὲ λυγμοὺς σὲ σκοτάνουσι
κι' εἶναι θλῖψις περισσή.

—

Ὦ περίλυπος σκιὰ τοῦ Παππακυρίτση ὅραμε
καὶ δεξίωσιν θερμὴν 'στὸν συναδέλφον σου πάμε...
σεῖς σὲ δύο Βασιλεῖς πτεροπόδων ἀγρωικῶν,
τοῦ Συντάγματος κηρπαὶ καὶ στολίδια τῶν Ρωμηῶν.

—

Ἔπεσες ῥαρδὺς πλατὺς μὲ τὸν Τάτση καὶ Τσιμπέλη
κι' ὁ Τσεκούρας ἀπασμὸν μ' ἕνα δάκρυ του σοῦ στέλλει...
τέτοιο ζλάπ καὶ τέτοιο πλάι, ποὺ τὸ 'γλειναν ζαρκάδια,
δίχως λόγο 'στ' ἀνοατὰ μὰς τὸ 'σκότωσαν λαγκάδια.

—

Κλαῖν ῥαχοῦλαις καὶ βουνά, κι' εἶναι κρῖμα λίγων ὅλοι
τέτοια δόξα λησταρχικὴ νὰ τὴν θάψῃ μαῦρο βῶλι...
τὄνομά του τὸ κοσμεῖ πλατειῶν ἡρώων φήμη,
γαῖαν ἔχαις ἐλαφρὰν κι' ἀνοιξε σου ἡ μνήμη.

—

Λοιπὸν πρὸς ὅλους εἴδησιν ἀγγέλλομεν κρυφίαν
πὼς κι' ὁ Μαντζάκος, ἄριστος 'στὴν γελοιογραφίαν,
μὲ τὰς λαμπρὰς του τὰς γραμμὰς, ζωῆς καὶ τίχνης πλήρεις,
ὁποὺ τὰς βλέπει καὶ γελᾷ κι' ὁ μάλλον κακομοίρης,
μέσα 'στῆς ἄλλαις τὰς δονλειᾶς καὶ τῆς πολλαῖς σκοτούραις
θὰ κανῇ καὶ γιὰ τὸν «Ρωμηὸ» συχνὰ κατρακατούρας.

—

Τὸ πανόμορφο παλληκάρι, ὁ Κωστῆς Λύχρινός,
κατ' αὐτὰς ἐστεφανώθη εὐτυχὴς καὶ φωτεινός
μὲ τὴν κόρην Ἀλιξένδραν τοῦ γνωστοῦ Καλκωπολίδη,
προικισμένην μὲ καθένα τῆς νιάτου στολίδι,
κι' ὁμορώνως εἶπαν ὅλοι κι' ἄγνωστοι των καὶ γνωστοί:
«γειὰ χαρὰ 'στὸν Ἀλεξένδρα, γειὰ χαρὰ καὶ 'στον Κωστῆ».

—

Στὰ Πατήσια μὲς 'στοῦ Φίσερ τὸν παληὸ τὸν μπυραρία,
ὁποῦ μὲ φορὰ 'γινόταν χαλασμὸς καὶ φασαρία,
ὁ ζυθοπώλης ὁ Κλάιν κάνει τώρα μπύρα πρώτης,
ποῦ τὴν πίνει μονεροῦρι κάθε πούρος ζυθοπότης.
Ἐκεῖ μέσα μὲς 'στὸ νέο λουλουδᾶτο περιβόλι
ὅ,τι θέλου 'βρίσκουν ὅλοι,
καὶ φαγιὰ ζιετὰ καὶ κρύα γιὰ στομάχους ἐλαφρούς
καὶ ὀρραΐζονται μὲ μπύρας σπινθηρίζοντας ἀφρούς.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς—Φωκιωνος ὁ ὀρόμος καὶ πέντε ἀριθμος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Ἰουνίου δεκάτη κι' ἑβδόμη.
γιὰ σταλίδες φωνάζουν ἀκόμη.

Πενηκόντα καὶ δέκα κι' ἑπτὰ
καὶ φαντάσματα βγαίνουν δεπτά.

Τοῦ «Ρωμηοῦ» διακοπή, ξάπλωμα καὶ διωπή.

Λοιπὸν καὶ πάλιν ὁ «Ρωμηὸς» εἰς γνῶσιν ὅλων φέρει
πὼς τὸν ἐπαρακούρασε κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,
παθὼν δὲ νάρκην σώματος, ψυχῆς καὶ διανοίας
ἐκ τῆς πολλῆς κι' ἀναρᾶς στιχουργικῆς μανίας,
καὶ τὰς ἀρχάς του σταθερὰς ἀείποτε τηρῶν,
παύει κατὰ τὸ σύνηθες ἐπί τινα καιρόν.

Στὸν Περικλέτον ἐπιστολὴ τοῦ ταξειδιώτη τοῦ Φασουλῆ.

Λαμὶκ... φίλι Περικλῆ, ποὺ μὲ ατυπᾶς ἀπόνως,
χωρὶς γιὰ κράτος καὶ Βουλὴν κουκοῦτσι νὰ μὲ μέλῃ,
εἰς τὴν Λαμίαν ἔφθασα διὰ νυκτὸς καὶ μόνος
νὰ μάθω τὰ περὶ Τσουλῆ καὶ Τάτση καὶ Τσιμπέλη.
Ἐρλέγοντο τὰ στήθη μου συγκίνησιν γεμάτα
ὁπόταν εἶδα τῶν λῃστῶν τὸν ἕνα κι' ἄλλον τόπο,
γλαῦκα καὶ συνέντευξιν μετὰ τοῦ Καλαμάτα,
τοῦ τοῦ Τσουλῆ τοῦ ποινικοῦ τὴν ἐρτειαξε μὲ τρόπο.
Τὸν ἔκαμ' ἀδιλφοποιητὸ καὶ πρῶτο μου καλλίγα
καὶ 'στῆς Ταράτσας, Περικλῆ, τὰ Πηγαδούλια 'πῆγε
καὶ 'στὰ παληὰ τ' Ἀσβεστοριὰ
κι' εἶδα τὸν χειμαρρον Σεσιὰ,
κι' ὁ Καλαμάτας μοῦδειξε λεπτομερῶς τὰ μέρη,
ποὺ τάκαμ' ἐξοπλήδες ἡ θεία σοφία
γιὰ νὰ γενοῦν κρησφύγετσον καὶ ληστρικὸν λημέρι,
κι' ὁποὺ τ' ἀπιθανατίσε Τσουλῆς καὶ συντροφία.

—

Ἐνῷ δὲ γάτσκων ἔβλεπα μὲ δύο πήχαις στόμα
ὁ συνοδὸς δὲν ἔπαυε τοὺς τόπους νὰ μοῦ δείχνῃ,
κι' ἐγὼ μὲ δάκρυ πύρινον ἐφίλησα τὸ χῶμα,
ποῦ διεφύλαξε νωπὰ τὰ τῆς τριάδος ἴχνη.
κι' ἠτένιζα περίλυπος πρὸς τοὺς τριγύρω λόφους
κι' ἤπια κρυστάλλινο νερὸ πηγῆς στιλπνῆς καὶ κρύας,
εἰς τὴν ὑπεῖαν ὁ Τσουλῆς μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους
ἔπλυνε τὰ ποδάρια του κατὰ τὰς μαρτυρίας.

—

Ἀλλὰ δὲν ἔχασε καιρὸ
κι' ἕνα μὲ τοῦτο τὸ καρὸ
ἐγύμισε πηγούρι
νὰ πῇς καὶ σύ, γκιόσυρι.

—

Κι' ὁ Καλαμάτας μοῦλεγε πολλὰ περὶ Τσουλῆ
καὶ τέτοια μοῦ 'μιλεῖ :
«Νὰ τὰ Παληοῦρια τῶν λῃστῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
ὁπού μὲ τοὺς συντρόφους του ἐκεῖνος ἐπερπάτει,
νὰ τὰ παληὰ τ' Ἀσβεσταριὰ καὶ νὰ τὰ Πηγαδοῦλια,
πού 'στήνανε καραούλια.
Ἐδῶ τοὺς ἐκορόϊδευε μὲ τοῦτα κι' ἄλλο ψέμμα,
μὰ νὰ κι' ἐκεῖνο τὸ νερό, πού πάει ρίμα ρίμμα
καθὼς καὶ τῆς Πεντέλης...
ἐδῶ ξεψειριζότανε ὁ Τατσης κι' ὁ Τεμπέλης.
Νὰ παραπέρα κι' ὁ Ξερὸς κι' ἡ φουντωμένη λεύκη,
πού 'καναμε τὸ ζεῦγαι,
κι' ὅπού θυμήθηκε παληαῖς ἀγάπαις πού καιρού του...
μὰ νὰ κι' ἐκεῖν' ἡ ῥάχη,
πού βιαστικὸς ὁ λῃσταρχες ἐπῆγε πρὸς νερού του
πρωτού νὰ γίν' ἡ μάχη.»

—

Κι' ἐνῷ τοιαῦτα σοβαρὰ ὁ συνοδὸς λαλεῖ
τυχαίως πως ἐσκόνταψα 'στὸ ῥίσι τοῦ Τσουλῆ,
κι' ἀμέσως 'στὸ κεφάλι μου στράβα στράβα τὸ 'φερεσα
κι' ἔκλαψα ὅσο 'μπόρεσα.
καὶ παρπέρα 'στὸν κορμὸν γηράσαντος πλατάνου
εὗρῆκα κι' ἀποτσίγαρα πολλὰ τοῦ καπετάνου,
καὶ μέ πολλὴν κατανυξιν τὰ 'πῆρα καὶ τὰ φύλαξα,
κι' ὁ Καλαμάτας μοῦλεγε περὶ τοῦ μακαρίτου
πῶς γιὰ κεφαλὴ 'πίθαινε, κεφάλια καὶ κούμαρα,
κι' εἶχε κι' ἐλπὶς κατάκαρφη 'στ' ἀριστερό μερί του.

—

Καὶ παραπέρα βρήκαμε κι' ἕναν θαυτὸ καθρέφτη
τοῦ σκετωμένου κλέφτη,
ὁπού μ' αὐτὸν 'σινεθίζε νὰ κανῃ τὴν χωρίστρα του
κλείγωνας τὴν Ἐλίγκω του, τὴν ἄπιστη τσακίστρα του,
πού πάντα νάζια τσάνανε κι' ἐρωτικὰ κατρίτσα,
ὡς ὅτου τὴν ξεκατέστρεσι μιὰ 'μέρα 'στὴν Καρῦτσα.
Μὰ παρπέρα βρήκαμε καὶ μιὰ μεγάλη κάμα
μὲ στίχους τοῦ Τσουλῆ
ἐρωτικιὲς πολύ,
καὶ τότε πλέον μ' ἔπιασε 'στ' ἀληθινὰ τὸ κλάμμα.

—

Οἱ στίχοι τοῦτοι τοῦ Τσουλῆ δὲν φαίνονται τυχαῖοι
καὶ ὁ αὐτὸν ἐψάλλοντο τῆς Ἑλενιὼς οἱ θρίαμβοι,
ἐκ τούτων εἶναι μερικὰ σπονδεῖα καὶ τροχαῖοι
καὶ κάμποσοι Γλυκώνειοι καὶ κάμποσοι χωλίαμβοι.
Ἴσως ἂν ἔζη ποιητὴς νὰ φύτρωνε 'στὸ μέλλον,
πλὴν νὰ τοὺς στείλω ἐκείπερκε 'στὸν μετρικὸν Σεμπέλον,
πού ξέρει ρίμκις, Περικλῆ, χαβάδες καὶ σκοπούς
καὶ τί σημαίνει δάκτυλος καὶ τί σημαίνει πούς.

—

Κι' ἐκεῖ πού 'περπατούσαμε ὁ Καλαμάτας βρῆκε
σ' ἕνα θεατρόφυλ
σουγιὰ Κυλικοτρώνη,
πού 'στὸν Τεμπέλη μέρικοι μοῦ λέγουν πῶς ἀνῆκε.
Μὲ τοῦτον καθημερινῶς ὁ τσέλιας μακαρίτης
ἐπαστρευε τὰ νύχια του, πλὴν μοναχὰ τῆς Τρίτης,

ψαίρνε ἀποφάσεις
ὁ 'λους τους τεμπέληδες τῆς σφριγηλῆς Ἑλλάδος.

—

Καὶ παρακάτω 'πήγαμε κι' εὗρῆκα μέσα σ' ὅλα
καὶ μία κατσαρόλα,
εὑρέθη κι' ἕνας τέντζερες ἀσκέπαστος 'στὸ ῥίμμα
καὶ παρακεῖ τὸ σκέπασμα σ' ἕνα πελῶ ρουπάκι,
μὰ πρὶν νὰ στρέψω πρὸς αὐτὸ τοξυδερκίς μου βλίμμα
ὁ τέντζερες ἐκύλισε κι' εὗρῆκε τὸ καπάκι.

—

Βρήκαμε καὶ 'στὰ Παληοῦρια
τῶν λῃστῶν ἀπομεινάρια,
ὄγλαδη πολλὰ πκγούρια
καὶ ντορβάδες καὶ ταγάρια.

—

Βρήκαμε καὶ παρακεῖ
μιὰ μποτίλια τοῦ κρασιοῦ,
βρουβαις, ούζο καὶ ῥακὶ
καὶ κευκοῦτσι κερασιοῦ.

—

Βρήκαμε καὶ σ' ἓν' αὐλάκι
δύο κανάτες ἀομπουρλῶν,
καὶ τραγίσιο κεφάλακι
καὶ τρεῖς φλουδάτες ἀγγουριῶν.

—

Κι' ὁ Καλαμάτας ἔτριξε κατάκοπος νὰ κατσῃ
σὲ μιὰ παληοπορτόνα,
μὰ κι' ἕνα παληοτσάρουχο εὑρήκαμε τοῦ Τάτση,
πού 'γραφε 'στὴν πατοῦνα του καὶ κράτος καὶ κερῶνα.
Κι' εὐθὺς ἀπ' τὴν ἀνάπαυση, βρὶ Περικλῆ, τὸ 'γύρισα
καὶ τρεῖς φορὰς τὸ 'μύρισα.

—

Μεγάλως δ' ἐξετίμησα τὴν ἀρχαιότητα του
καὶ θὰ 'στὸ στείλω 'γρήγορα καὶ σύ νὰ τὸ μυρίσῃς...
μὴν ἀκριβάλῃς παντελῶς γιὰ τὴν ταυτότητα του
καὶ μὴ σὲ 'νοιμα Θεοῦ ποτὲ σου τὸ χαρίσῃ.
Εὑρῆκα κι' ἄλλα τῶν λῃστῶν περιφανῆ κειμήλια
'στὰ δάση των τ' ἀνήλια,
καὶ θὰ τὰ στείλω, Περικλῆ, μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
'στὴν νέαν Ἐθνολογικὴν νὰ μείνουν ἐτιμίαν.

—

Πρὸς δὲ μ' ἐπληροφόρησαν, ὦ κεφαλὴ φιλτάτη,
ὁ μακαρίτης λῃσταρχὲς πῶς γέρο μ' ἕνα μαστι,
καὶ ξέρεις πῶς 'στὴν πλάσιν μας, ὁπού τὰ πάντα χλεύη,
μονόφθαλμος εἰς τοὺς τυρλοὺς περνᾷ καὶ βασιλεύει.
Πρὸς δὲ πῶς ἔχει κι' ἀδελφόν, διάσημον γασκόπην,
πρὸς τὸν ὁποῖον ἕτερος παράφορον ἀγάπην,
ἔχει καὶ μίαν ἀδελφήν, Κατήγκω λεγομένην,
κι' μὲ πολλὰ χαρίσματα πλουσίως προικισμένην.
Μὲ πάσαν λεπτομέρειαν κι' ἐρεύνης εὐστοχίαν
ἐρεύνησα τὴν γενεὰν τοῦ τρομεροῦ δυνάστου,
κι' ἴσως σοῦ στείλω, Περικλῆ, καὶ τὴν φωτογραφίαν
τοῦ πρὸς πατρὸς παππούλη του καθὼς καὶ τῆς γαγίας του,
γιὰ νὰ τῆς βάλῃς 'στὸν *Ρωμηὸ* καὶ νὰ πουλήσῃς φύλλα,
ὁπού νὰ γίνῃ νίλα.

—

Εἰς τῶν λῃστῶν τὰ πανεσπτα μ' ὡδήγησαν ἐδαφη,
ὁπού σκληρῶς ἐτάφη

κι' ὁ Παππακυριτσόπουλος μετὰ τῶν ἐπιλοίπων,
πρὸς τοὺς ὁποίους ἄλλοτε μεγάλους λόγους εἶπον.
Πλησίον ταύτης, Περικλῆ, τῆς λῃστρικῆς ἀγέλης
ἐτάφη τώρα κι' ὁ Τσουλῆς κι' ὁ Τάτσης κι' ὁ Τεμπέλης.
τὸ πλῆθος δὲ προσέβραμεν εἰς τὴν ταφὴν ἀθρόον,
κι' ὅταν κι' ἐγὼ 'στὸ Πάνθεον προσῆλθα τῶν ἡρώων
χαρῆτε, προσεφώνησα, Τσελικιῶδες πρόσφυλες,
γενατιστὸς 'στὶς ταφους σας θρηνεῖ κι' ὁ Φαστουλῆς.
Μὲ τὰς ἀνδραγαθίας σας, δεσπόται τῶν ὀρέων,
τὰς ἀναμνήσεις φέρετε τῶν χρόνων τῶν ὡραίων
τοῦ γύρω-Λύγκου, τοῦ Σπανοῦ, τοῦ Τάκη, τοῦ Νταβέλη,
ὁπού χρυσῆ τὴν φήμην των περιεσωμεῖ νεφέλη.
Αἰῶνες ἡ μνήμη σας θὰ μείνῃ 'στὸν αἰῶνα,
ὦ Βασιλεῖς ἀνεύθυνοι, ρονὲς προνομιοῦχοι,
κι' ἀξίζει τῷ καλλίτερα κι' ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα
κι' ἡ μία σας βλαχόκαλτσα καὶ τόνα σας τσαρούχι.
Τώρα πού 'λείψατε καὶ σεῖς κακὰ μὰς κλώθ' ἡ μοῖρα,
θὰ γασωμεν τὸν ἰθνικὸν τοῦ κλέφτη χαρακτῆρα,
καὶ θὰ ξεχάσουν 'γρήγορα μικρὰ μεγάλα πλήθη
τὰ πατρια των ἤθη.
Ἀκανθας βλέπω γύρω μας καὶ περισσοὺς τριβόλους,
μὰς 'κάψαν καὶ τὸν Τσουλῆ μὲ τόνα του τὸ μάτι,
κι' ἀφοῦ τὰ κορδωσε κι' αὐτός, κι' ἐγὼ φωνάζω μ' ὅλους:
«Ρωμαίικο χωρὶς λῃστὰς ψωμὶ χωρὶς ἁλάτι.»

—

Καὶ 'στοῦ Τεμπέλη πρσελθων τὸ ὀξεσμένον μνῆμα
μὲ παραπαίον βῆμα,
Τεμπέλη μου, τοῦ 'φώναξα, μονάχη μου λατρεία,
νὰν' ἐλαφρὸ τὸ χῶμα σου σὰν τῆς ἐλπὶς τὸ φύλλο,
κι' ἂν 'τύχαινε καμμιὰ φορὰ νὰ κάνω συμφορία
ἐσένα μόνο θἀπερνα γιὰ σύντροφο καὶ φίλο.
Δὲν σ' ἄρεσε, Τεμπέλη μου, κατσικοκλέφτης νἆσαι
καὶ μ' ὅλο τὸ χουζούρι σου μονάχος νὰ πλανᾶσαι,
δὲν σ' ἄρεσε, κακόμοιρε, Τεμπέλης ν' ἀποτμένης,
ἀλλ' ἤθελες δραστήριος μὶ τὸν Τσουλῆ νὰ γίνῃς,
ὡς ὅτου τὰ 'κακάωσεις μὲ τὴν δραστηριότητα
καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἔχασες τὴν θαλλουσαν νεότητα.
Τοσοῦτον τίλος ἡ μωρὰ δραστηριότης φέρει
κι' ὁ μὴ σουρρόνιον μὲ ῥαχάτ' ἀπὸ κλειδὶ δὲν ξέρει.

—

Πόσας ὑπάρξεις σημερινῶν θρηνοῦμεν τιμημένας !...
οἱ τελευταῖοι λῃστάρχαι μᾶς φεύγουν ἕνας ἕνας...
ἀλλ' ἂς κοιμᾶται ντόμπιον ὁ καθε σκετωμένος
κι' εἰς γῆν καλὴν ἰσπείραται τῶν ἀθλίων σας τοὺς σπόρους,
γιατί κι' ὁ πλέον ντιστεγκὶ καὶ γαντοφορεμένος,
πού σαλταρίζει Γαλλιστὶ κι' εἰς γλώσσας διαφόρους
μὲ φεύτικο βερνίκωμα καὶ μ' Εὐρωπαίον γοῦνα,
κι' αὐτὸς Τσελιὰς μοῦ φαίνεται μὲ φραγκικὴ μουτσούνα.
Βαρειὰ βαρειὰ τὸ στῆθος μου κατακεῖται λύπη
ὅταν νεκροὺς τοὺς λέοντας κυττάζω τῶν βουνῶν...

μι' τοῦ Τσουλῆ τὴν ἔλλειψιν θαρρῶ πὼς κάτι λείπει.
Θαρρῶ ὑστεναλόρωτον πῶς ἔφησε κανόν.
Εἶνι φριχτὸν νὰ φαντασθῇς, καϋμένε Περικλῆτε,
πῶς δὲν ὑπάρχει μήτε μιὰ 'στὸ κράτος συμμορία...
ἡ τόση ταξὶς ἡ σεχλὴ 'στοὺς κόρακας ἐρίτω,
τὴν τάξιν τὴν σιχαίνομαι, μοῦ φαίνεται μωρία.
Μέσα 'στὴς Γκούρας τους δρομους πῶς θἤθελα ν' ἀστράψω,
νἄμαι ζουλαπι καὶ πουλί, νὰ ρίχνω τὴν ἀμαξα...
μα γιὰ τὸ πένθος τοῦ Τσουλῆ καὶ τὸν *Ρωμηὸ* θὰ ταξω
καὶ 'πὲς *Ρωμηὸς* πὼς δὲν θὰ βγῇ τὴν ἄλλην ἑβδομάδα.
Πηγαίνω 'στὴν πιρίφωτον ἑκτὴν τῆς τεμπελιᾶς...
κύτα καὶ μένω...Φασουλῆς, Φελησινὸς Τσολιᾶς.

Ὁ Φασουλῆς παραλπρῶν μὲ νέον φάσμα τρομερόν.

—

Φ.—Ὦ φάντασμα, ποῦ 'φάνηκες 'στὸ ὁλίγο Παλαμῆδι,
κι' ἀμέσως ὅλην τὴν φρουρὰν τὴν 'πῆγε ρεπετίδι,
ὦ φάσμα, ποῦ κατάλευκον κι' ὁλόμαυρον κινεῖσαι,
μὴν ὁ Τρικούπης εἶσαι,
ποῦ 'στὴν ἀρχὴ σ' ἐμάρισαν γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσουν,
μὰ τώρα τὸ μετάνοιωσαν καὶ θέλουν νὰ σ' ἀσπρίσουν ;

—

Μὴ τὰ συλλαλητήρια ἐξύπνησες ν' ἀκούσῃς ;
μὴν εἶσαι μαῦρος οἰωνὸς τῆς πείνας τῆς μελλούσης ;
μὴ μὲ τὰς ἐρωτήσεις μου πολὺ δυσαρεστῆσαι ;
μὴν ἔρχεσαι νὰ μᾶς εἰπῇς παλιὰ μας μεγαλεῖα ;
μήπως ὁ Καποδίστριας ὁ Κυβερνήτης εἶσαι,
ὁποῦ παντοῦ συνέστησεν δημοτικὰ σχολεῖα,
κι' ἀκούσας πῶς ἐπίκειντσι σχολείων καταλύσεις
ἦλθες τὸν Κορδονέκρατα νὰ τὸν ἐπαπειλήσῃς ;

—

Μὴν ἦλθες τάχατε νὰ 'πῇς 'στὴν χώραν τῶν μακάρων
πῶς ἂν καὶ κατηργήθησαν δασμοὶ τῶν μπακαλιάρων,
ὅλοι θὰ κατανήσωμεν 'στὸ μέλλον μπακαλιάροι
πρὶν τέλος ὁ συμβιβασμὸς ὁριστικὸν νὰ πάρῃ ;

—

Ὠμίλησε... γιατί βωβὸν ἐνώπιόν μου μένεις ;
μήπως πολέμους φοβεροὺς καὶ ἄτριους προσημαίνῃς
Ἡ σιωπή σου μ' ἔκαμε... μὰ 'μίλησ' ἐπὶ τέλους...
μὴ πάλιν περονόσπορος θὰ πίσῃ 'στὰς ἀμπέλους ;
Εἰπέ... τῆς ἐμφανίσεως ὑπῆρχε ὁ σκοπός ;
μὴ πρὸς λιμίνας ἀσφαλεῖς ὁ Κρόνος σιμώνῃ ;
ἢ μήπως θὰ κατεστραφῇ κι' ὁ λεμονοκαρπος
καὶ σαπὶρ γιὰ τὰ μοῦτρα μας δὲν θἄχωμε λιμόνι ;

—

Τί φοβερὸν μυστήριον ζητεῖς ν' ἀποκαλύψῃς,
μήπως ἀργύρου καὶ χρυσοῦ ὁλοτελεῖς ἐκλείψεις ;
Κἂν νέοι προμηνυονται περικλεεῖς λῃσταί
κἂν Πέρσαι πάλιν καθ' ἡμῶν θὰ βρυχηθοῦν καὶ Μῆδοι ;
κἂν θὰ μᾶς κλείσουν ἀπηνῶς οἱ φαῦλοι δανειστάι
διμένους χειροπόδαρα ἰδοὺ 'στὸ Παλαμῆδι ;

—

Γιατί 'στὸν Χαρίλαο τὸν Δανὸν, ὅταν ἐφάνη μπρός του
τὸ φάσμα τοῦ πατρός του,
ὡμίλησε σὰν ἄνθρωπος τί θέλει καὶ δὲν θέλει,
κι' ἐνοῦμος' ἐκεῖνος τί ζητεῖ καὶ τί τοῦ παρεγγέλλει ;

Γιατί καὶ σὺ δὲν λές σ' ἐμᾶς τὰ φοβισμένα πλάσματα
μὴν εἶσαι πνεῦμα τῆς Ἐδὲμ ἢ πνεῦμα τοῦ ὀξυγόλου ;...
τί ὀξυόλο θὰ γίνωμε μὲ τοῦτα τὰ φαντασματα,
ποῦ καθε τόσο φαίνονται καὶ δὲν 'μελοῦν καθόλου ;

—

Ὅλα πολὺ παρεξένα 'στοὺς χρόνους τοὺς παροντας,
κροῦ κκὶ τοὺς βρυκόλακας τοὺς βλέπω σιωπῶντας..
ἐντὸς περίεργος αἰών, ὁ κόσμος παρεφρόνησε,
μήτε κανεὶς τὴν σήμερον ἐλέκτωρ ἀνεφώνησε,
ὁπόταν ὁ Σιμόπουλος μὲ γλῶσσαν ἀσυνήθη
πολλάκις τὸν διδάσκαλον αἰς τὴν Βουλὴν ἠρνήθη.

—

(Τὸ φαντασμα 'στὸν Φασουλῆν ὑπερηφάνως νεύει.)

—

Φ. —Χριστὲ καὶ Παναγία μου, ὁ νοῦς μου κινδυνεύει.

—

Ἔρχεται πρὸς τὸ φάντασμα, μὰ μόλις πλησιάζει
'μπροστὰ καὶ 'πίσω μετσουκτεῖς αὐτὸ ποῦ κατιβάζει,
κι' ὁ Φασουλῆς, ποῦ τὸν πουλοῦν γιὰ πράσινο χαβιάρι
κι' ὅλα τὰ ντιλαμβάνεται μετὰ μεγάλου κόπου,
καταλαβε μετὰ πολλὰ πὼς τοῦτο τὸ στηλιάρι
δὲν ἔρχετ' ἐκ φαντάσματος, ἀλλ' ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου.
Καὶ 'στὴν ἀντίληψιν αὐτὴν πασῶς δὲν 'ηπατήθη
τὸ καυκαλό του τὸ ξερὸ τὸ νεροκολοκύθι,
γιατ' ἤπανε τὸ ξύλινο τοῦ Περικλέτου χέρι,
ποῦ τὸν φρενῦρη φίλιν του 'στὰς ὁρίνας του τὸν φέρει.)

Ἐστοῦ κράτους τὴν Βουλὴν μ' εὐλάβειαν πολλήν.

—

Κι' ἐγὼ θερμὴν παράκλησιν ἐνόνω μὲ τοὺς ἄλλους
καὶ Βουλευτὰς παρακαλῶ, μικρούς τε καὶ μεγάλους,
γιὰ τὸν Παράσχο μιὰ στιγμὴ κάθε δουλειὰ ν' ἀφήσουν
καὶ σύνταξιν 'στὸ σπῆτι του γυναῖκα νὰ ψηφίσουν.
Ἔμπρος, ἀντιπολίτευσις, ἔμπρος Κορδονικοί,
ψηφίσετε κι' ὡς ἄνθρωποι καὶ κράτιστοι πολῖτοι,
κι' ἂν σεῖς δικαίως λίγσθ' ἀπέκει ἰθικοί
κι' ἐκεῖνος ἔθικὰς πατὴρ τας' ὅλων μας κελεῖται.
Εἶναι τιμὴ νὰ τιμηθῇ τοιούτος ποιητής,
κι' ἂν δύσκολα δὲν γίνεται καθένας Βουλευτής,
πλὴν μάθετε πῶς εὔκολον δὲν γίνονται Παράσχοι,
καὶ θάναι κρῖμα κι' ἔντροπὴ τὸ σπῆτι του νὰ πάσχῃ.

Δρὸ τῆς Σκοροῦλα παγαζιὰ εὐρύπτυχτος σπαθιὰ,
κάτωθεν τῆς οἰκίας της, Πλατεῖα Ὁλυμπίου,
ὅπ' ἀριθμὸν ἑξήκοντα κι' ἑπτὰ σημειωμένα,
νοικιάζονται τὰ δρὸ μαζὶ καὶ χώρια τὸ καθένα.
Μὰ κι' ἄλλα δύο τῆς αὐτῆς 'στοῦ Πειραιῶς τὸν δρόμον
τριανταένα νούμερο, νοικιάζονται κι' αὐτά.
κι' ὅποιος τὰ πάσῃ καθ' ἡμῶν δὲν θὰ φελίσῃ μῶμον
καὶ θὰ φωνάζῃ διαρκῶς ἐγκάλει τὰ λαρτά.

—

Θαυμαστὸν Ζυθοπωλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
τοῦ Κλεάνθους Δημοπούλου, ποῦ τὸ ξέσον ὅλως κι' ὅλον
Ἀφθονία προϊόντων ἐλληνικῶν Ἀνατολῆς
καὶ μεζέδες ἑκουσμένοι, τοῦ ντουνιᾶς τὸν νοῦ του χάνει,
καὶ μιὰ μπύρα πούναι τρέλλα καὶ καθένας ντεσπεράς
μ' ἕνα δρὸ ποτήρια μόνο τοῦ ὀξυόλου κέφι κάνει.
Κι' ἡ διεύθυνσις ; θὰ 'πῇς... νὰ λοιπὸν μὲ μιὰ πενιὰ...
Πέραν. ἀρώμας τοῦ Θεάτρου, ἀριθμὸς δεκαεννιά.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η, νέος παντοῦ ρυθμὸς—Φωκιωνὸς ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμοὶ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα Σεπτεμβρίου
κι' ἀρχὴ τοῦ μαρτυρίου.

Πεντακόσια καὶ δέκα κι' ὀκτώ,
πάλιν στίχων ρυθμοὺς ὑλακτῶ

Προσκυνῶ σας, νάμε πάλιν 'στὴν ἐκλογικὴν κραιπάλην.

—

Ὦ Φάληρε κι' αἰθὴρ λαμπρὲ καὶ σεῖς ἀκραγιαλιᾶς,
ποῦ προκαλεῖτε ρεμβασμοὺς καὶ γυνακοδουλειᾶς,
ὦ σεῖς ταχύπτεροι πνευκὶ ρευμάτων ἐναντίων
κι' ἀνήριθμα γελάσματα κυματιῶν ποντίων,
καὶ νύκτες ὀνειροπλάστεσι μὲ ταχυρρᾳ φιγγάρια,
σύρτε 'στὸν γέρο διάβολο καὶ μπαίνω 'στὴν ἀγγάρεια.

—

Δὲν εἶχα τύχη βλέπετε χωρὶς κοιλιὰ νὰ γίνω
γιὰ νὰ 'μπορέσω λάτρης σας παντοτεινὸς νὰ μείνω.
Γι' αὐτὴν κανένας σφίγγεται κι' ἡμέτερος νὰ δουλεύῃ
καὶ δοῦλος νὰ γερνᾷ...
ἕνας Μεγαλειότατος μονάχα βασιλεύει
χωρὶς νὰ κυβερνᾷ.

—

Ὁ Πήγασος ὁ δύστυχος 'στὸ μάγκανο γυρίζει
καὶ πάλι ρίμαις καὶ ρυθμοὺς ὁλημερὶς γκαρίζει,
καὶ μιάγαις κι' ἀλογόμυιγαις ἀπάνω του πιτοῦν
καὶ τὸν αἱστρηλατοῦν,
κι' ἐγὼ τοῦ λίγω ἀγύριζε, κύρ Μίντιε, σὰν πρώτα,
πρὸς νέαν ὁράσιν μᾶς κεντοῦν μεγάλα γεγονότα.

—

Ξαφνιάζεται τὴς Δύσεως κι' Ἀνατολῆς ἡ πλάσις
μ' ἀλλόκοτα μουγγρίσματα τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης,
καὶ στήλ' ὑψώνεται πυρὸς αἱμοχαρῶν πολέμων
ἐκεῖ κατὰ τὸν Λίμνον.
Τὸ πᾶν τὸν πόθον ὁράσεως στιχομυγικῆς γεννᾷ,
τὸ δὲ καὶ σπουδαιότερον 'σωθῆκαν τὰ λιγνά.

—

Κι' ἂν ὅλα σάλλα σ' ἔκαναν νὰ χάσκῃς ἀδρανῶς
κινήσου κἂν τολλάχιστον γι' αὐτὸ τὸ γεγονός.
Ὄχι γιατί βυθίζεται τοῦ κράτους ἡ σκαρίς
καὶ κατακομματιάζεται τὸ κάθε της ἱστίο,
ἀλλὰ δι' Γλλειψιν λιανῶν καὶ λιπαρᾶς τροφῆς
θέλεις δὲν θέλεις γκαρίζε καὶ κάνε τὸν ἀστεῖο.

—

Αἰλοί, ζουρνάδες, φόρμιγγες, καὶ μίτρα καὶ ρυθμοὶ
ξυπνήσετε τοῦ Φασουλῆ τὸν ναρκωθέντα νοῦν,
ἐνῷ καὶ πάλιν ἐκλογῶν κραυγαὶ καὶ βρυχηθμοὶ
τὸ καββαλινεστέρανον πτολίεθρον κλονοῦν,
κι' ἴχρισεν ὁ Κορδόνιος τὸν Δήμαρχον τὸν μέλλοντα
θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα.

—

Γιὰ δὶς καιρὸ ποῦ διάλεξα νὰ ξαναγράφω στίχους
τώρα ποῦ μὲ προγράμματα ἐσκίπασαν τοὺς τοίχους.

ποῦ πνέουν τῦρ καὶ σίδηρον μικροὶ μεγάλοι Δῆμοι,
Ἀνάφη, Πάρος, Ἀμοργός, Φολέγανδρος, Ἀντίπαρος,
κ' Ἀϊδώναρος, Κορδόναρος, διασαλπίζ' ἡ φήμη,
Γεώργης Βακκαλοπούλαρος καὶ Γιάννης Σοφαρίπαρος.

—

Νὰ Παρίβροι, νὰ Συμβουλαι... ἀμίτρητος σωρεία...
κι' ὕστερα λένε μερικοὶ πῶς εἶναι λειψανδρία.
Δρᾶσις, ζωή... τὸ Φάληρον ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται,
δεχθῆτε 'στὰς ἀγκάλας σας τὸν ταπεινὸν σας δοῦλον,
ἀλλ' ὅμως ἀπ' ὀπίσω μου ρητῶς ἀπαγορεύτκι
τὸ προσκολλᾶν ὀνόματα Παρίβρων καὶ Συμβούλων.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. — Ὡς εὖ παρίστης ὑγιὲς ἐπὶ πτερῶν ζεφύρου,
ὦ Ρότσιλδ τοῦ Φαλήρου,
ὅπου κανεὶς ἀναρχικὸς ποτὲ δὲν σὲ τρομάζει
καὶ μήτε 'στὰς Τραπέζας σου ὀβολὸς τιναζει.
Ἐρέτος παφαπάχυνες καὶ μοῦγγινες γουροῦνι,
κι' ὅταν ἐκλάπη τῆς Βουλῆς ἐκεῖνο τὸ κουδοῦνι
δὲν ἤλθες νὰ τὸ κλάψωμε κι' οἱ δύο μας ἀντάμα
κ' ἐλύσαξεν, βρὲ Φασουλῆ, μονάχος μου 'στὸ κλάμμα.
Κι' ὅταν ἡ παρακράτησις σφοδρῶς ἐσυντήτει
κι' ἐμβράντητος παράπαντ' ὁ Κερδονόρχης ἦτο,
κι' ὁπόταν πάλιν ἡ σταφὶς τὸ κράτος ζυνεκύκα
καὶ τὸ ξυνεργηγύλιζε μὲ τὰ συλλαλητήρια,
κ' ἔκραζεν ὅλος ὁ Μωρηᾶς «ἐν ταύτῃ μόνον νίκα»
κι' ἐμαίνετο 'στὰς ἀγορὰς καὶ 'στὰ Δημοπρατήρια,
κι' ὁποτὲν ὁ Κορδόνιος κακοθελῆς πρὸ τόσων θρήνων
ἐπάσσετο καὶ μετ' αὐτῶν, ἄλλα καὶ μετ' ἐκείνων,
καὶ σεσγων τὰς ἐπιτροπὰς Ἁγίου καὶ Πατρῶν
ἐπήγαινε 'στὴν Κηφισιὰν νὰ 'ζῇ τῆς μαργαρίταις του,
κι' ἐρεύθζε τὰ πράβατα τῆς στάνης του μετρῶν
κι' ὁ Βόρειος ἐθώπευε τῆς ἄστρατς ραθυρίτκας του,
κι' ὁπότκν μὲς 'στὰ κύματα σκυλακαλακκιρτοῦ
ὑπῆρχε φόβος νὰχωμε κομμάτκ χερτοῦ,
κι' ὁπότκν τέλος ἐρθκσε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι
κι' εἰσήχθη νόμος 'στὴν Βουλὴν ὀρσελεγῶν εἰς εἶδος,
κι' ἀπέμειναν κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ κατεγκριστημένοι
τὸ μέλλον μακαρίζοντες τῆς κεφερῆς σταφίδος,
κι' ὅταν 'στῆς Κυβερνήσεως τὸ φύλλον τὸ βαρὺ
ὁ νόμος ἐὲν ἐφαίνετο τοῦ μπάρμπα-Θοδωρῆ,
κι' οἱ σταφιδάδες ἔλεγαν «βρὲ μὴ μᾶς κορτσέδεις:
γιατὶ τὸν νόμον τάχατε δὲν τὸν δημοσιεύεις;»
κι' ὁπόταν τέλος, Φασουλῆ, ὁ νόμος ὁ σοφὸς
εἰς τῆς δημοσιότητος ἐπρίβαλε τὸ φῶς,
καὶ πάλιν κάθε σταφιδὰς δὲν ἔπαυε νὰ κρώζῃ:
«γιατὶ τὸν δημοσίευσε καὶ δὲν τὸν ἐφαρμόζει;»
κι' ὅταν ποῦ λὲς συνέβαινεν τοιοῦτα σοβαρὰ
καὶ πάμπολλα ζητήματα περιωπῆς ὑψίστης,
σὺ 'σκάλιζες τοῦ κήπου σου τὰ δέντρα μὲ χαρὰ
κι' ἀπὸ τὴν ρίζα τάκαβες σὰν νέους ξυλοσχίστης,
καὶ γιὰ νὰ 'σῇς τὴν γνώμη σου καθόλου δὲν ἐράνες
κι' ἤθελες πώνει καὶ καλὰ τὸν Γλάδστωνα νὰ κάνῃς.
Κι' ὅταν ἀντεπεζήλωμεν μὲ μύδρους ρητορείας
εἰς ἓν συλλαλητήριον κατὰ τῆς Βευλγαρίας,
δὲν ἤλθες νὰ μᾶς δείξῃς κἂν τὸν πατριωτισμό σου
κι' ἐντράπκκ κι' εἰς βαρος μου καὶ γιὰ λογαρισμό σου.
Κι' ὅταν κατὰ τῶν Τσούτσηδων ἐφώναζ' ἕνας κι' ἄλλος
καὶ κάθε μισχαμάγκα,
κι' ὁπότκν ἔγιν' ἔρανος πατριωτῶν μεγάλες
ἀπὸ πενῆντα φράγκα,
ἐσὺ δὲν ἤλθες σὰν Ροτσίλδ γεμάτος μὲ χρυσόν
νὰ δώσῃς ἓν' ἀνέκλεγτον τοῦ πλούτου σου ποσόν.
Τοιοῦτος εἶσαι πάντοτε... δὲν λύνεις τὸ κεμέρι
κι' ἂν ἡ πατρὶς χρηματικῶς ἀσφυκτιᾷ καὶ σήπεται...
τί νὰ σοῦ πῶ!... παρατηρῶ πῶς κάθε καλοκαίρι
μονάχα σὺ κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸ κράτος λείπετε.
Φ. — Σιχνὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίας
μετ' ἄλλων κεχηνότων,
ἐμάνθανα πῶς ἐξαμανῶν τὰ φύλλα τῆς Γαλλίας
Γεώργιον τὸν πρῶτον,
καὶ δημοκρατὴς ἤκουα πῶς φαίνεται πολύ,
πῶς κάποτε 'στοῦ Αἰξ-λὲ-μπαὶν τῆς πλύστραις ὁμιλεῖ
σὰν πλύνουν τὰ κουρέλια των.
καὶ κεραμέλλαις καὶ καλὰ προσφέρει 'στὰ κουρέλια των.
Πρὸς τοῦτοις ὅμως ἔμαθα μὲ θαυμασμὸν μεγάλον
πῶς ἔλαβε συνέντευξιν μὲ τὸν Κοππὶ τὸν Γάλλον,
κι' ὡμίλησε δια μακρὸν περὶ φιλολογίας
κι' ὁ κυρὸς τὸν ἔβλεπε μετὰ περιεργείας.
Μὰ καὶ τὸν Γκὺ-Ντὶ-Μὸν-Πασσὰν, τὸν πρὸ πολλοῦ νεκρόν,
ὁ Βασιλεὺς ἐθρήνησε μὶ δάκρυον πικρόν,
μὶ πάθος δὲ καὶ μ' αἴσθημα πρὸς τὸν Κοππὶ πολὺ
τοῦπε πῶς ὀξὺν ἔχασαν ἀθάνατον οἱ Γάλλαι,
πῶς συγγραφέα ἔχασε κι' ἐκεῖνος προσφιλῆ
κι' ἐπίτηδες 'τηλεῖδεφι τὸν πόνο του νὰ βγάλῃ.
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν
πρὸς τὴν ἀκτὴν περιπατῶν:
«Ἐὰν' ὁ φίλτατος Βασιλεὺς ἐπτὸς τοῦ κράτους μένῃ
ὅλ' ἡ φιλεμπιστία του παρέρχεται κρυμμένη.
μήτε ποτὲ γιὰ γραμματα κευδίνταις μᾶς ἀνοίγει,
ἀλλ' ὅταν εἰς τὸ Αἰξ-λὲ-μπαὶν τὸ καλοκαίρι φύγῃ,
τότε καὶ μόνον βλέπομεν, πατρίς μου ψωραλέα,
ὁπίσω ἔντως τρέφομεν σπουδαῖον Βασιλέα».
Καὶ δὲν μοῦ λὲς ἐπίστευες ποτέ σου, κουτσιόν,
πῶς ἕνας τέτοιος Βασιλεύς, ποῦ μὶ πολλὰ τορβάζει,
ποῦ μιὰ στιγμὴ δὲν εὐκαιρεῖ νὰ πάῃ 'στὸ Τατόϊ,
θἄχῃ καιρὸ καὶ Γαλλικὰ ρωμάντσα νὰ διαβάζῃ;
Ἐσὺ ποῦ πάντ' ἁπλένεσαι χωρὶς κεμμιὰ φροντίδα
ὅπου κι' ἂν εὕρῃς καθισμα, κρεββάτι, κανατί,
οὐχ ἧττον δὶν ἐξύπνησες ἀκόμη μιὰ σελίδα
μήτε τοῦ Γκὺ-Ντὶ-Μὸν-Πασσὰν καὶ μήτε τοῦ Κοππέ.
Συχνὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς παραλίας
γιὰ τοὺς κατοίκους ἤκουα κι' ἀγράτας τῆς Ἠλείας
πῶς δὲν πληρόνουν χρέη,
μηδὲ τοὺς τόκους ποῦ ζητοῦν οἱ Σαῦλοι Ἑβραῖοι,
πῶς ἐκεῖ πέρα δὲν περνᾷ κανεὶς τοῦ κράτους νόμος
κι' ὅλους συνέχει τρόμος,
καὶ κάθε δίκαιον σεπτὸν ἰσχύον 'στὰς Ἀθήνας
ἐκεῖ δειλὸν ὑποχωρεῖ 'στὸ δίκαιον τῆς πείνας,
κι' ἀνίοτε ξυλοκοπεῖται ἀγρίως μέχρις αἱματος
γυναῖκες, γέροι καὶ παιδιὰ μὲ ρόπκλον ἐπ' ὤμου
ὁπόσους ἐν ὀνόματι προσέρχονται τοῦ Στέμματος
κι' ὁπόσους ἐν ὀνόματι προαίρχοντκι τοῦ νόμου.
Ἐνῷ ὅ' ἐφώναζε καθεὶς τῆς πολιτείας μῶμος
πῶς κινδυνεύουν καὶ θεσμοὶ καὶ νόμιμα τοῦ κράτους,
τοὺς εἶπα δικαιότερος πῶς δὲν ὑπάρχει νόμος
παρ' ὅταν οἱ νηστεύοντες ξυλίζουν τοὺς χορτάτους.
Τί νόμοι καὶ ξενόμοι;

ὅπου λιμὸς ὑποχωρεῖ γραπτῶν δικαίων γνώμη.
Καὶ νὰ μπροστά μου, Περικλῆ, τρεχύτατος κι' ὁμὸς
ὁ Βασιλεὺς Λιμός.
Ὅλος πετσὶ καὶ κόκκαλο καὶ θνησιμαῖον πτῶμα
μὲ φίμωτρον 'στὸ στόμα,
τὸ σκῆπτρον ἀνελάμβκνε καὶ τὰ καθήκοντά του
καὶ δορυφόρα κατωχρὶ σὐρλίζαν κοντά του.
Τρίμοιρον τὸν ἐπλησίασα καὶ κύψας εἰς τὸν θρόνον
χαίρε, τοῦ λέγω, Βασιλεῦ τῶν νεωτέρων χρόνων,
κι' ἂν ὡς ἀδυνατώτερος περνᾷς τῶν Βασιλέων
ὅμως τὸ στέμμα δὲν ψηφᾷς Ἀνάκτων ρωμαλίων,
καὶ τὴν ἀδυναμίαν σου ὡς ῥώμην ἀπρόσμαχτον
προτείνεις 'στοὺς λατρεύοντας μονάχα τὸ στομάχι των,
καὶ τῆς γραπτῆς των Θέμιδος πατεῖς τὰς ἀποφάσεις,
ἐν τώρα δὶ χυριαρχῆς 'στὰς κώμας τῆς Ἠλείας,
ἀλλ' ὅπως πᾶμε γρήγορα θαρρῶ πῶς θὰ γεορτάσῃς
Ἰωβιλαῖον ἐνδοξον εἰς ὅλων τὰς κοιλίας.

Κι' εἶθε κι' ἐγώ, ποῦ πάντοτε πρὸς τοὺς θεσμοὺς εὐγνώμων
τρομάζω κι' ἕνα καθεστὼς τοῦ κράτους νὰ κλονίσω,
νὰ συνηθῶ μὲ τὴν ἰσχὺν τῶν ἰδικῶν σου νόμων
τὸ χρέος τὸ Φαληρικὸν νὰ διακανονίσω.

—

Π. — Τὸ μέταλλον τὸ νικελὸν
εἶν' ἀπὸ μαῦρον τενεκέ,
μὰ τὸ χρυσὸ τἀληθινὸν
εὑρίσκεται 'στὸ Αἰξ-λὲ-Μπαίν.

—

Φ. — Μὰ τέλνατ τοῦτα ποῦ μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ το κτῆνος;
Π. — Στίχοι τοῦ γέρο-Μάϊφαρτ, ποῦ 'βγκκε θεατρίνος,
κι' ὅταν ἐχάζευες ἰσὺ παρὰ τὴν θὶν' ἀλὸς
εἰσπνέων ἅλμης ἄρωμα,
ἐλυνετο τοῦ Μάϊφαρτ ὁ δόλιος ἀφαλὸς
ἀπὸ τὸ μαξιλάρωμα.

Προσέτρεξε 'στό θίκμα τό λάκκπον Ἀτ-Λαΐρ,
οἱ συγγενεῖς τῶν Ἄμιλτεν καὶ τοῦ Δούκος τοῦ Φάϊρ,
καμμιὰ Μεγάλη Δύκισσα δὲν ἔμεινε 'στὸ σπίτι,
κι' ὅταν ἡ νόρη Ζανταρὰκ ἀνέγευσα τὰ σκίλη
τὸν ἄπαυτό της ἔσπρωξε 'στοῦ Μάϊφαρτ τὴ μύτη,
σόκιν, τρὸ φύρ, ἐγρύλλισεν ὁ κόσμος τῶν ἐν τίλιι.
Πλὴν φεῦ! τὸν μαξιλάρωσαν τὸν γίρο ζαμπαρᾶ,
γιατὶ 'στὸ τέλος, Φασουλῆ, παρ' ὅλων ἐννοῆτε
πῶς τὸ Ρονταλφε Μάϊφαρτ προσβάλλει φανερὰ
τὴν δημοσίαν ἠθικὴν καὶ τὰ χρηστὰ των ἤθη.
Φ.—Ἀλλ' ὅμως ἔμαθα κι' ἐγὼ μέ λύπην μου μεγάλην
πῶς μαξιλάρωσαν ἐσένως καὶ λάμπρον τὸν Μιχάλην.
Π.—Κι' αὐτὸν τὸν μαξιλάρωσαν· καὶ μὲ τὸ παρακάτω,
κι' ἐγὼ θρηνῶν παρηγοριὰς ἐπῆγα νὰ τοῦ κάνω,
καὶ τζένουμ Μίκιο, τσόλεγα, βρὲ φῶς μου, βρὲ παιδί μου,
ἐσ' ἤσουνα καὶ Βουλευτὴς καὶ Συμβούλος τοῦ Δήμου,
εἶσαι κι' ὁ μόνος Γραμματεὺς τοῦ Παρνασσοῦ πρὸ χρόνων
καὶ μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ἐκείνης τῶν Ἀγώνων.
Ἔχεις καὶ τοὺς παράδες σου, καὶ μὲς 'στὸ τύσο χαλὶ
ποσῶς ἀνάγκην ποσοστῶν δὲν ἔχεις ὅπως ἄλλοι.
Ὡς τώρα δὲν ἐσκότιζες γιὰ δόξαν τὸ μυαλό σου
κι' ὅλως τῆς Μούσαις ἔγραφες 'στὴν κάθε σου ποιοῦνα,
κι' ὅλιγα μόλις ἔβλεπα τὸ κάθε μάγουλό σου·
«αὐτὸ δὲν εἶναι μάγουλο, ἀλλ' εἶναι παπαροῦνα».
Ἀξένιστος δὲν κάθεσαι τὴν μπύρα σου νὰ πίνῃς,
ἀλλ' ἐπιμένεις συγγραφεὺς καὶ κωμῳδὸς νὰ γίνῃς;
Βεβαίως εἶναι ζηλευτὰ τῆς δάρνης τὰ κλωνάρια,
ἀλλ' ὅμως φθάνει καὶ στιγμὴ, τοῦ πέρτου μαξιλάρι,
κι' οὔτε κρεββάτι τοῦ λιποῦ μπορεῖ νὰ σὲ χωρέσῃ,
κι' ὅπου κι' ἂν ὄῃς προσκέφαλο τραχὺ καὶ μαλακό
νομίζεις πῶς θὰ ἐγκωθῇ κι' ἀπάνω σου θὰ πέσῃ
καὶ σκάζεσαι περίτρομος γιὰ κάτσε ξαρικό,
κι' ἀμέσως ἐνθυμούμενος τί θύελλαν ὑπέστης
εἰς νέαν τρέπεσαι φυγὴν ὡς ὁ φυγὰς Ὀρέστης.
Ἄστα νὰ πᾷ 'στὸ διάβολο... 'στοὺς πρώτους τίτλους στάσου
ἀμνήμων δὲ τῆς δόξης σου τῆς μαξιλαρικῆς
ἀφρᾶτης μπύρας ἄβαφτα κομπόσιες ποτηριές;
καὶ σπεύδει 'στὴν ἀσφάλειαν τῆς «Ἀδριατικῆς»
κι' ἐξασφαλίσου διαρκῶς ἀπὸ μαξιλαρικῆς.
Φ.—Πολλὴ τοὺς λόγους σου κοσμεῖ καὶ κρίσις καὶ περίνοια,
μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ, ἐπῆγες εἰς τὰ Τήνια;
Π.—Εἶδα νευρώδεις ἀθλητάς, καὶ θέλων καὶ μὴ θέλων
ὑπερηφάνως ἔλεγα γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ μέλλον:
«μὲ τοῦτο τὸ ντελίριο τῶν συνεχῶν ἀγώνων
ὅλοι θὰ γίνουν σίδερα εἰς τὸν κατόπιν χρόνον,
κι' ἡ Πανελλὰς ἡ Τηνιακὴ, ποῦ κόσμος τὴν λατρεύει,
δὲν θἄχῃ πιὰ σακκάτηδες σὰν τώρα νὰ γιατρεύῃ.
Παντοῦ Τιτᾶνες, Γίγαντες, Ἀδωνιδες καὶ Παρίδες,
καὶ τρίβωντας τὰ μάτια των
ἡ μαυρομμάτικες Τηνιακὲς κι' οἱ Τηνιακοὶ τσαγκάρηδες
θὰ κλαῖνε τὰ κακόμοιρα των.
Φ.—Πείσε καὶ πότους, Περικλῆ, θὰ ψάλωμεν ἀγῶνας,
ὑπεῖκε δικζώματα, στεφάνια καὶ σφενδόνας.
κοντινοὺς, ἄβλα καὶ τιμὰς
κι' Ἀθερωφείους πρωτιμὰς,
πρὸς ἐκπλῆξιν τῆς Δύσεως καὶ τῆς φυλῆς τοῦ Κρούμου...
μόνον ποῦ τὰ φανταζόμαι πηγαίνω πρὸς νεροῦ μου.

—

Κι' ὁ κύριος Ἀθέρωφ ὁ πλουσίων
τὸ Σταδίειν προσβλέπων τῶν ἀγώνων,
μετὰ κραυγῆς θὰ ὑψίζῃ γοερὰς:
«εἶν ἀγῶνα ἔχει ὁ παρὰς,
βιαίως ἐκ τῆς κάσσας χωρίζόμενος
κι' εἰς μάρμαρα καὶ πέτρας σκορπιζόμενος.
Ἄθλητον μοῦ παρίχετε τιμήν,
μὰ 'πλήρωσ' ἀκριβὰ τὴν πρωτομήν».

—

Καὶ γιὰ Τρικούπη τίποτα δὲν ἔχεις νὰ μοῦ 'πῇς;
Π.—Στὴν Σουηδίαν βρίσκεται ὁ Λόρδος τσελεπῆς,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος Ὀσκὰρ τῶν Σουηδῶν
τοιοῦτον περιηγητὴν ἐπίσημον ἰδών,
ὀλίγου δὲν ἀπόπληκτος ἐκ τῆς χαρᾶς νὰ πίσῃ,
καὶ δὲν μπερδεύσε, Φασουλῆ, ὁ νεῦς του νὰ χωρέσῃ
πῶς ἕνας πρὶν Πρωθυπουργὸς τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος
'στὰ κλίματα τὰ βόρεια περιπλανᾶται μόνος.
Καὶ λένει πῶς δὲν ἔπαυε κρυφὰ νὰ τοῦ τσαίνῃ
Πρωθυπουργὸς 'στὸ κράτος του γιὰ πάντα ν' ἀπομείνῃ,
ἀλλ' ὁ Τρικούπης τσόλεγε εἶν θὰ μὲ καταφέρετε,
ἀρῆκα τὴν πολιτικὴν καὶ τὸ γιατὶ τὸ ξέρετε,»
ὁ δὲ φιλόμουσος Ὀσκὰρ μὲ χεῖλος γελαστὸν
εἶπε τοῦ Μπαλμάσκαρα ἰκεῖνα τὸ γνωστόν:

—

«Ὅσκαρ λὸ σὰ
μὰ τὸν ντεράν».

—

Ἐκ Παρισίων δ' ἔφθασε νοσῶν ἐξ γλωσσαλγείας
ὁ Ριένος τῶν Παρισινῶν καὶ τῆς τσιρλολογίας.
Φ.—Τὸ ξέρω... καλῶς ὥρισε... πρωτεύουσά μου χαῖρε,
μὲ τὰς νεφέλας σκέπε με τῆς ἱερᾶς σου σκόνης,
ἐσὺ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὸν φίλτατόν σου φέρε
ὅπου πᾶς μέλλων Δήμαρχος θρηνολογεῖ σὰν Γκιώνης
τοῦ Δήμου τὰ συμφέροντα καὶ ὄχοι' ἐπαρέ τα,
προσπαθεῖ δὲ τὰ πιὸ πολλὰ ν' ἀρπάξῃς ταιγκρέτα.
Εἰς ὅλους πάλι μοῦχεται νὰ ῥίξω μονοκοῦκι....
ἡ σάλαις ἐξεχείλισαν μ' ἐκλογικὸ μπουλοῦκι,
πέρτει 'στὸ ποδοβόλημα τῶν τειχῶν τὸ κονίσμα
κι' ἀνέρχεται 'στοὺς ῥώθωνας ποδαρικὸν θειάκιμα.
Βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμὸς σὲ καθενὸς στρατόπεδο...
ἄσπρο 'στὸν Φιλημόνα, ἄσπρο 'στὸ Κορδονάιδο...
καλὸς κι' ὁ κὺρ Μουτσόπουλος, καλὸς κι' ὁ κὺρ Ρετσίνας,
μὰ πιὸ καλὸς ὁ δεύτερος ἀν ἦτο 'στὰς Ἀθήνας.
Καὶ πρὸς τοὺς μὲν καὶ πρὸς τοὺς δὲ τοὺς ἀσπασμούς μου στέλλοι των εἶναι Δήμαρχοι καθὼς ἐγὼ τοὺς θέλω. [λω...
Π.—Κι' ἀφοῦ μαξιλαρώματος ἔπεστη ἐποχὴ
ἂς πέσῃ κατεπάνω σου μαξιλαριῶν βροχή,
καὶ σκοῦζ' Αἰὼν Κορδών
ἐνῶ βαρειὰ προσκέφαλα σοῦ ῥίχνω βροχηδόν,
καὶ τοῦ λιποῦ, βρέ Φασουλῆ, δὲν θὰ σὲ μπαγλαρόνω,
σὰν Μάϊφαρτ καὶ Ζανταρὰς θὰ σὲ μαξιλαρώνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Λοιτὸν τὸ Πανελλήνιον πληροφορῶ κοινὸν
πῶς αὔριον θὰ βγῇ τὸ ΣΚΡΙΠ τὸ καθημερινόν...
ἐκεῖ τὸ κάθε γεγονὸς, ἐκεῖ σπαρτὰ ὅλα,
ἐκεῖ τὸ κάθε σαλαμπὸ κι' εὐτράπελο κοντσῖλι,
εἰκόνες, στίγοι, σκάνδαλα καὶ διαφυὴς ἀντάρα...
ἔ! ἔ! τὸ ΣΚΡΙΠ... ἐμπρὸς παιδιὰ... τὸ φύλλο μὲ πηγάδα.

Τυπογραφεῖον Χ ἰ ὼ τη, νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκιωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἕδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα κι' ἓξη Σεπτεμβρίου.
τοῦ μηνὸς τοῦ σωτηρίου.

Πεντακόσα καὶ δέκα κι' ἑννιά.
τενεκέδες. κουβούγια. χωνιά.

Τάγκα τούγκα, τίρι λίρι,
κουδουνάτο πανηγύρι.

—

Ἐπὶ τῇ νίκῃ τῇ λομπρᾷ μὶ πάει ριπιτιδὶ
κι' ὑμνῶ σε καὶ δοξάζω σε καὶ πάλιν, Κορδονίδη,
φάλλω μεγαλυνάρια 'στὰ νία θαύματά σου,
ὡς Ἡρακλῆς μανόμενος ἀναπηδῶ κοντά σου,
καὶ μαίνομαι καὶ προσφωνῶ κι' ἰλιγγιῶ καὶ ῥίττω
κι' ἀναβρυχῶμαι ζήτω.

—

Δόξα τῇ νίκῃ σου, δόξα τῇ σῇ δυνάμει...
ἔτριψες τὸν Φιλήμονα εἰς ἄτακτον φυγήν,
ἀλύπητα κατρακώσεις κι' ἰκεῖνον τὸν Κατράμη
κι' ἐκ νέου συνεκλόνισεις καὶ θάλασσαν καὶ γῆν,
καὶ μεθυσμένων συρφετοὺς ἐνθουσιάζ' ἡ φίστα σου...
δόξα 'στὰς ἰγκωμίλιες σου, δόξα 'στὰ μανιφέστα σου.

—

Ὁ σιβαστὸς κυρίαρχος φρενήρης πηλαλεῖ,
συνῆλθε εἰς συνέδριον ἀκμαίος καὶ νεώτατος
κι' εἶπε «γενέσθω Δήμαρχος ὁ γυιὸς τοῦ μπακάλη»,
κι' ὁ Λάμπρος ἔγινε λαμπρὸς, λαμπρότερος, λαμπρότατος.

—

Ἐπῆγες καὶ 'στὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ κορδουνάκια
κι' ἰσταθῆς τῆς Δεξαμενῆς τὸν τόπον νὰ μετρήσῃς,
κι' ἐχάσκαν μὲ τὸ μέτρημα κι' αὐτὰ τὰ βυζανάκια
καὶ πρὸς ἐκεῖν' ἀπηύθυνες γενναίας προσφωνήσεις.

—

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ κάρβουνα ὁ Κορδονᾶς Σατράπης
ἀντὶ νὰ βγῇ Ἄρσπης,
ἐβγῆκε τρεῖς λευκότερος παρθενικῆς χιόνος,
θαῦμα κι' αὐτὸ πρωτοφανὲς τοῦ λήγοντος αἰῶνος,
καὶ τὸν σωρὸ ἐλεύκανε τῆς μελανῆς ἀσβόλης
κι' ἐξίστατο κι' ἀνίστατο τοῦ Πειραιῶς ἡ πόλις.

—

Κι' ὡμίλησες πρὸς τὸν λαὸν χωρὶς νὰ ξεροβήξῃς
περὶ Δεξαμενῆς,
καὶ μόλις ἐπεχείρησες κορβέλα νὰ τραβήξῃς
ὁ κόσμος ἐμμανὴς
τράβα κορβέλα, σούλεγε, καὶ μὴ λυπᾶσαι τόπο,
καὶ σὺ τὴν παρατράβηξες ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τρόπο,
ὡς ποὺ τραβῶντας ἔφθασες σιγὰ σιγὰ 'στὸν Τρύφωνα
καὶ τὸν Κατράμη 'σκέπασες μὶ μαύρων ψήφων σίφωνα.

—

Κι' ἦταν ὁ θρίαμβος πελὺς
κι' ἰψέλλισε κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Τιμῶ καὶ μεγαλύνω σε... σεμνέται καὶ καμαρώνεσαι,
σὺ μπαίνεις καὶ 'στὰ κορδόνια χαρὰς νὰ μουντζουρώνεσαι,
κι' ἀνάμεσα 'στοὺς ἀνθρακεῖς καὶ 'στὰς ἀνθρακοθήκας
λαμπρὰς προλέγεις νίκας,
ὁ δὲ λαὸς ἐνθουσιᾷ γιατί κελᾷ τὸν ξέρεις,
μὲ τὸν λαὸν ἐξαίρεσαι καὶ τὸν λαὸν ἐξαίρεις.

—

Κι' ὅποιος, Κύρδονε χρυσέ,
δὲν ἐξαίρεται μὶ σέ,
βρίσκεται ξερὸς 'στὴν ξίρα
καὶ σταυρόνει νύκτα μέρα
τάχαμνά του τὰ ξεράδια,
καὶ ξερκίνει τάπαντά του καὶ τὰ κάνει παξιμάδια.

—

Νεῦες καὶ πιάνει πολλοὺς μανία,
νεῦες καὶ σπάζουν πολλῶν χρανία,
νεῦες καὶ σείονται ἀνθρώκων λόροι,
νεῦες καὶ λύνονται νεφρὰ καὶ γόροι.

—

Νεῦες καὶ Δήμαρχος ὁ Λάμπρος βγαίνει,
νεῦες κι' ὁλόμαυρος Ἀράπης μένει
καθένας ἄπιστες καὶ παρλακοπίπας
κι' ὁ Μπακαλόγατος κι' ὁ Σουμαρόπας.

—

Νεῦες καὶ παῖδες Ἑλλήνων ἔτε
κι' ὁ Τιμολέων πολιτρεῖται,
καὶ καθὼς Κόρδονος μαχαίρας πάλλων
ζητεῖ καὶ θέλει καλὰ καὶ σώνει
νὰ χύσῃ τέντερα τῶν ἀντιπάλων
καὶ νὰ τὰ κάνῃ μακρὺ Κορδόνι.

—

Νεῦες ἐξ ὄρους ὡς ὁ Κρονίων
κι' ἀκαΰω κρότους ἀγρίας μάχης,
βοὴν δαιμόνων ὑποχθονίων,
τρίξιμο μύσης καὶ καθὲ ῥάχης,
καὶ 'στοῦ πολέμου τὸ πανηγῦρι
δὲν μένει τζάμι καὶ παραθῦρι.

—

Τὴν σεβαστὴν εἰκόνα σου καρφόνουν σὲ κοντάρι
καὶ κατακομματιάζονται πιὸς νὰ τὴν πρωτοπάρῃ.

—

Μὲ τὴν σιωπὴν εἰκόνα σου ἀνάμεσα τοῦ ὄρμου
κτυπῶν τὴν ἐξουσίαν σου καὶ τοὺς ῥουφοὺς τοῦ νόμου.

—

Κι' αὐτοὶ δὲν βγάζουν τσιμουδιὰ γιατί πολλοὶ πιστοὶ του
κουφοεσιάζουν τὰς Ἀρχὰς ἐπὶ τῷ ὀνόματί σου.

—

Κι' ἂν ἔπεσαν 'στὴ ῥάχη των ἀκράντα πρὰκ μία
δόξα καὶ τῇ δυναμεί σου καὶ τῇ μακροθυμία.

—

Προσκυνῶ σου τὴν εἰκόνα, καὶ τιλῶν λατρείας φόρον
'στὸν ναὸν τὸν ἀνυβόνω τῶν Ἁγίων Θεοδώρων.

—

Αὐτη, λέγω, θεσπεσία καὶ θαυματουργὸς εἰκὼν
καὶ πανόκεικ λιγουρκὰ καὶ στομάχων νηστικῶν.

—

Αὐτη σώζ' ὑπσηφίους ἐκ τῶν μκίρων νευκγίων
καὶ λαμπρὸς τὴν περιβάλλει φωτοστέφανος Ἁγίων.

—

Ἕνας Ἅγιος μονάχα καὶ προστάτης τῶν ἀπόρων,
Θεόδωρῆς ὁ Κορδοναρχης, κορυφὴ τῶν Θεοδώρων.

—

Προσκυνῶ σου τὴν εἰκόνα, κι' ὁ κακθεὶς ἂς τὴν φιλῇ
κι' ἂς ἀναβῇ μιὰ λαμπάδα σὰν τὸ μπόϊ σου 'ψηλή.

—

Πιάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ ὁ δοῦλος Τιμολέων
'στὸν κύριαν Διαδοχὴν βρυχώμενος ὡς λέων,
καὶ 'γρήγορα τὸν προσκαλεῖ νάλθῃ ἐκ Δεκελείας
πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ πάσης ἀσφαλείας.

—

Ἀλλ' ὅμως δὲν ηὐδόκησεν ἐκεῖνος νὰ γυρίσῃ
καὶ 'στὴν Φιλήμων' ἀπαντᾷ πῶς μίσῳ τῶν κινδύνων
κι' ἐκ Δεκελείας εἰμπορεῖ τὴν τάξιν νὰ τηρήσῃ
τοιοῦτος Ἀντιβασιλεὺς καθὼς τὸν Κωνσταντίνον.

—

Μὰ κι' ὁ Ρετσίνας μιὰ γραφὴ τοῦ Διαδόχου γράφει
γιὰ νὰ τὸν συγκινήσῃ,
κι' ἐκεῖνος 'στοῦ γραφείου του τὴν ἔβαλε τὸ ράφι
νὰ μὴ τὴν λησμονήσῃ.

—

Μπὰμ μπούμ καὶ μὶς 'στὸν Πειραιᾶ, μπὰμ μπούμ καὶ 'στὴν
κι' ὁ Φασουλῆς ἐχάζευε μὲ τῆς ἀλόγου τὴν θίνα. [Ἀθήνα.

—

Ἀρρώστιαις μὲς 'στῆς ἐκλογαῖς τὸν ηὖρανι μεγάλαις
καὶ ὅός του ρετσινόλαυα καὶ 'στοὺς γιατροὺς τρεχάλαις.

—

Κι' ἐνῷ πολλοὶ πῶς θἄβγουνε δὲν εἶχαν κἂν ἐλπίδα
μόνον ἐκεῖνος ἐβγαινε κι' ἐξύμνει τὴν πατρίδα.

—

Μέσα στ' αὐτιά του βούϊζαν φωναῖς καὶ ῥίμαις τόσαις,
τράβα κορδέλα, Κύρδονες, κουδοῦνι, σπαγκόσαις.

—

Κι' ἀνέκραζε «Κορδόναρε, ὡς μίγα σου τὸ νεῖκος !
Ὁ Λάμπρος εἶναι Δήμαρχος καὶ Βουλευτὴς ὁ Νῖκος».

—

Μέθα, ψωρο-Ρωμαῖικε καὶ κάνε πατινάδες...
Καλλιφορνία θὰ γενῇς μὶ τοὺς Καλλιφρονάδες.

—

Λαμπροκορδοναρούμπαρε, Λαμπρούλη μου, Λαμπρούλα,
ἐσὺ καὶ Πάσχα καὶ Λαμπρὴ κι' Αὐγερινὸς καὶ Πούλια.

—

Στιφνωμένος σὰν γαμπρὸς 'στῆς βίζιταις γυρίζεις
κι' ὅσα δὲν θἄπερνις ποτὶ 'στὸν Δῆμο τὰ χαρίζεις.

—

Κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός, ποῦ 'στοὺς αἰθέρας κῖρεται.
ἂν κι' ἔδειξε ὅτι 'ἐκλογὰς πῶς δὲν ἐνδιαφέρεται,
δὲν ξέρω πῶς τοῦ 'φάνη
κι' ἦλθε κι' αὐτὸς 'στὰ σπῆτι σου γυρεύωντας στειρόνι.

—

Κι' ἂν Γαλλικὰ δὲν ἔμαθες, νὰ πάρῃς δίχως ἄλλο
μιὰ κουβερνάντα κόμι ἰλ ρὸ γιὰ νὰ σὲ κάνῃ Γαλλο.

—

Θαρρῶ σὰν ἔξυπνο παιδὶ πῶς θὰ τὰ καταρίῃς
κι' ὡς 'στῶν Ἀγώνων τὸν καιρὸ νεράκι θὰ τὰ ξίρῃς.

—

Κι' ἂν ἕως τότε δὲν 'μπιρῇς τῆς Δημαρχίας φόρε,
τὸν κύριον Φιλήμονα γιὰ Δραγουμάνο πάρε.

—

Ὁποῖος νέος θρίαμβος !... κι' ἡ Δύσις θ' ἀπορήσῃ,
κι' οὐδ' Ὅμηρος δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸν ἐξιστορήσῃ.

—

Εἰκὼν συμβολικὴ
καὶ περιεκτική.

Ἐβρύαξαν οἱ λατρευτὰ τοῦ γέρο-Στρατηλάτου
καὶ κάθε πλησταναχὲς εὑρῆκε τὸν μπελὰ του.

—

Δὲν ἔμεινε' ἕναι ἡσυχος 'στῶν κάρρων τὰ σκουπίδια
καὶ μὲ κουδούναις ἔτριχαν 'στοὺς δρόμους σὰν τὰ γίδια.

—

Τάγκ τούγκ κουδούναις κι' ἀπ' ἐδῶ, κουδούναις κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κι' ὁπόταν ἐξημέρωσε τῆς νίκης ἡ Δευτέρα
ἐνόμισε κι' ὁ Φασουλῆς πῶς ὅλ' οἱ πιστικοὶ
τῆς κουδουνάτσις στρούγγαις των ἐφέραν ἐδῶ πέρα.

—

Τάγκ τούγκ τὴν κουδουνάρα του καθεὶς ἂς κουδουνίσῃ
κι' ὡρίστ' ὁ κυρίαρχος κουδοῦνι 'στὸ μεθύσι.

—

Ἐξύψωνε τὸ φρόνημα τῶν κουδουνιῶν ἡ λύσσα,
μὰ μιὰ κουδούνα μοναχὰ δὲν ἦτε μέσα σ' ὅλα.

ἦγουν ἐκείνη τῆς Βουλῆς ἡ σουφροσυνηθεῖσα,
ποῦ συμφορὰ 'στὸν κλέφαντα... θὰ πάῃ καρμανιόλα.

—

Πατρὶς πατρὶς ἀνέκραζαν οἱ παλαι Ἀθηναῖοι
καὶ τὰς ἀσπίδας ἔκρουον εἰς τοὺς ναοὺς κι' οἱ παῖδες,
Κορδόναρος Κορδόναρος ἀναφωνοῦν οἱ νέοι
καὶ κρούουν πκληκκούδουνα κκὶ πκληστενεκέδες.

—

Κουδούναις μὲς 'στὰ βιζαθί, κουδούναις 'στὰ τραμβάϊ,
καὶ καροτσαδα χάρισμα καὶ βαι βαι βαι.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐξίστατο μὲ τοῦ λαοῦ τὰ γοῦστα
καὶ βρέντα το, τοῦ 'φώναζε, λαὲ κωδωνοκροῦστα.

—

Στὰς ἀφνας νέας ἐκλογῆς τὴν κεφαλήν σου κλίνων
κουδούνιζε τὴν δόξαν σου 'στ' αὐτιὰ τῶν μισελλήνων.

—

Στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ἐπῆγε τὸ λιρᾶκι
κατάλληλον προσφώνησιν κ' ἐκ μέρους του ν' ἀκούσῃ.

—

Κ' ἐκεῖνος ἂν καὶ σιγαλὸς τὴν γλωσσοδέτην λύνει,
γιατὶ χωρὶς προσφώνησιν κανένα δὲν ἀφίνει.

—

Φιλήμων πολυείλητε κ' ἀβρότερε κυρίε,
πόσα τὸ στόμα σοῦβλε λυσσώδης μαγγαρίσε

—

Ἔχεις καὶ πένα σὰν φτερὸ
καὶ φόρτε ὁπὸ Δημαρχικά,
ξέρεις καὶ γλῶσσαις σὰν νερό,
Φραντζίζικα καὶ Γαλλικά.

—

Πείζεις ὁπὸ δάκτυλα φαραὶ
τῶν ξένων τὰς μελέτας,
κ' ὅταν σὶ ὧῶ ἀπὸ καρσὶ
μοῦ φαίνεσαι Γαμβέτας.

—

Μὰ τί σ' ὠφέλησαν αὐτά,
ὥρα τωρόντι ζήλευτα ;

—

Κ' ἂν εἶσαι καὶ καλαμαρᾶς κ' ἂν ἔμαθες καὶ γλῶσσαις,
ὁ Λάμπρος ὅμως χάρισε χιλιάδες ὀκτακόσαις.

—

Κ' ἂν ξέρῃς Γαλλικὰ φορεῖ. τὸ κέρδος πάσῃ εἶναι ;
τώρα, Φιλήμων, βρᾶζε τα καὶ τὸ ζουμὶ τῶν πίνε.

—

Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε καὶ σὰν κουρσοῦνα κρίζει
μαύρη Δευτέρα μαύρισε τὰ κάταπορα τεφτέρια σου,
μὰ σὺ μὴ σκλιτίζεσαι καὶ μέτρα πόσοι ρόζει
ἀπὸ χερῶν ασιξίματα ἐφύτρωσαν ὁπὸ χέρια σου.

—

Τσούλληπτά σου σχέδια πρὸς τὸ πικρὸν παρκίτα
καὶ μοναχὰ παρηγοριὰ πῶς μοιᾶζεις τοῦ Γαμβέτα.

—

Καὶ σίνχ, Μπακαλόπουλε, σ' ἐφέραν ἄνω κάτω
καὶ σ' εἶπαν Μπακαλόγατο καὶ μονοδόντη γάτο.

—

Ἐπίστεψες πῶς ἔρριξες 'στ' ἀλήθεια τὸν Τρικούπη
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα μᾶς ἔγινες κουνοῦπι.

—

Ὅμως ἐδείχθη καὶ πρὸς σὲ ἀχαριστον τὸ κράτος
κ' ἂν ἀσπριμάλλης ἤσουνα μὰ βγῆκες μαῦρος γάτος.

—

Νιὰχ νιὰχ στριγγλίζεις 'στὴ γωνιὰ κ' εἶναι πολὺς ὁ θρῆνος,
κ' ἂν τὸν Τρικούπην ἔφαγες μὰ σ' ἔφαγε κ' ἐκεῖνος.

—

Σύνελθε, Μπακαλόγατε, καὶ πάψε νὰ χαζεύῃς
καὶ τῶν σπηλιῶν σου φρόντιζε τὰ νοίκια νὰ μαζεύῃς.

Σουμαρίπα
'στὸ νερὸ
κάνε τρίπα...
δὲν μπορῶ.

—

Ἂν ἦτο δυνατὸν νεροῦ τόσαις ὁκάδες ναύρω
ὅσα μπαλάκια πίσανε 'στῆς καλύβης σου τὸ μαῦρο,
ἀνέλπιστος κατακλυσμὸς νεροπεντῆς δευτέρας
τὸν κόσμον θὰ κατέκλυζε τῆς διψασμένης σφαίρας.

—

Σὲ λένε Νερομπούρα, σὲ λένε Νεροῢδα,
ἀλλ' ὅμως πάντα πίγεσαι μὶ μαύρην κατσιγίδα.

—

Ἔτσιχες μὲς 'στὰ τμήματα μὲ στόμα φλογερὸ
καὶ δεξιὰ κ' ἀριστερὰ 'μιλοῦσες γιὰ νερό.

—

Καὶ λέγωντας ἀπὸ νερὸ πῶς θὰ μας κάνῃς σκνίπα
τὴν ἐκλογὴ γιὰ σίγουρη τὴν εἶχες, Σουμαρίπα.

—

Σὶχ τράκσιτ μοῦντι γκλόριαι, κ' ὅσα σοῦ 'ρίξαν μαῦρα
τόση τὰ χεῖλη τὰ στιγνὰ νὰ τὰ φλογίσῃ λαύρα.

—

Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσαι καὶ θέλθῃ κ' ἡ σειρά σου
κ' ὑδρωπικεῖ θὰ γίνωμε μὲ τάγνωστα νερά σου.

—

Ὦ ποιητὰ Μελαχρινὲ καὶ νιρεληγερέτα,
ἐλθὼν ἐκ γῆς Αἰγύπτου,
ὦ μηχανῶν καὶ λίξιων σπανίων ἐφευρέτα,
ἤγουν τοῦ **κερκαλύπτου**,
καὶ τῆς **μολακιντοστῆς** καὶ τῆς **διχογνωμέδος**,
καὶ τόσων ἄλλων τρομερῶν κατ' ὄψιν καὶ κατ' εἶδος.

—

Τὴν καλπην προσφυέστατα **διχογνωμιδα** εἶπες
γιατὶ τὴν γνώμην τοῦ λαοῦ ἐχαζεῖ σὲ ὀρὸ τρίπαις.

—

Μὰ 'στὴν **διχογνωμίδα** σου εὑρίθη πορ' ἐλπίδα
κατάκεστον τὸ χώρισμα τὸ καταμουντζουρόνον,
καὶ τότε τὴν ὠνόμασε καθεὶς **μονογνωμίδα**
ὡς ἀντιπροσωπεύουσαν τὴν μαύρην γνώμην μόνον.

—

Ἄλλ' εἶχες τύχη, πρὶν ἰδῇς τοιαύτην ἀλογίαν,
καὶ πᾶστριψες διὰ νυκτὸς 'στοῦ Φαραὼ τὴν γῆν,
ἀλλοιῶς ὁ **κερκαλύπτης** σου θὰ 'πάθαινε δουλειᾶς
καὶ δὶν θ' ἀνεγνωρίζετο ἀπὸ τῆς καπελιᾶς.

—

Μπάρμπα-Θανάση πεταχτέ, βρακᾶ Ἐλευσινιώτη,
πρῶτος ἐβγῆκες Παρίσορς κ' ἠχοῦν ὀργάνων κρότοι.

—

Μπάρμπα-Θανάση Παρισῦρε καὶ κοσμαγαπημένε,
βρακᾶ ν' ἀλλάξῃς ἐπίμας, βρακᾶ νὰ μὴ σὲ λένε.

—

Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ τὸν Μαρτὴ μᾶς πρεσμένουν
καὶ θέλθουν μουσαφίρηδες καὶ ξένοι ποὺ σημαίνουν.

—

Καὶ θἄναι κάπως ἀπρεπὶς 'στὰ λοῦσα καὶ 'στὰ φράκα
νὰ δοῦν τὸν πρῶτο Παρεθρο μὲ τὴν φουφοῦ λὰ βρᾶκα.

—

Ἔλαμψε πρῶτος Σύμβουλος ὁ Σπῦρος ὁ Μερκούρης
κ' ἐκέρωσαν τὰ μάγουλα τῆς Κορδονάτης μοῦρης.

—

Στὸ βρόντο πᾶν ξεφωντιὰ τοῦ κάθε κουνενὲ
κ' ἐκεῖν' ἡ καλπονόθευσις, ποῦ θύμωσι κ' ἐμένα,
τόσα κουκιὰ βρεθήκανε στῆς κάλπας του τὸ Ναί,
ὁποῦ μπορῦσε Σύμβουλο νὰ βγάλῃ κ' ἄλλον ἕνα.

—

Ζήτω 'στὸν πρῶτο Σύμβουλο, στεφάνια 'στὸν κουμπάρο,
κ' ἐγὼ γιὰ τὸ χατῆρι του θὰ ρίξω ἕνα σαμπάρο.

—

Κανένας δὲν καπνίζει πιὰ τσιγάρα τῆς ρεμούλας
καὶ τῆς Κερκύρας Δήμαρχος ἐβγῆκε ὁ Ψωροῦλας.

—

Μόνον τσιοῦτος Δήμαρχος, συνώνυμος τῆς φώρκας,
σὲ καθε Δῆμον ἔπρεπε τῆς φωριώσης χώρας.
Θερρῶ πῶς σᾶς ἐζάλισα μὲ τῆς πολυλογίαις,
ἄλλ' ὅμως Ἕλληνες ἐσμὲν κ' εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαις.

—

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κ' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀχτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κ' ὅπωσς ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τρίτη κ' εἰκοστὴ
κ' Ἀττικαρχῶν παράτα ξακουστή.

Εἶκοσι καὶ πεντακόσια
κ' ὅλο δρόμο πέρν' ἡ γλῶσσα.

Εὐαγγέλια μεγάλα καὶ περίεργα τὰ μάλα.

Ἐκ τῶν κατὰ Κορδόνιον ἑπτῶν Εὐαγγελίων
τὸ σοβαρὸν ἀνάγνωσμα ἐνωτισθῶμεν πάλιν,
καὶ δεῦτε πάντες πρόσχωμεν τὸ τύσον μεγαλεῖον
μὲ συντριβήν, κατάνυξιν, κ' εὐλάβειαν μεγάλην.

—

Α'.

Ἐκείνῳ τῷ καιρῷ τῷ σωτηρίῳ,
ἐν μέσῳ τῷ μηνὶ τῷ Σεπτεμβρίῳ,
τοὺς γαίρους Βουλευτὰς τῆς Ἀττικῆς,
τοὺς μύστας ἱερᾶς πολιτικῆς,
τοὺς ἄλλως Ἀττικάρχας λεγομένους,
κατέλαβεν ὀργή, θυμὸς καὶ χόλος,
διότι τὰ συμφέροντα τοῦ Γένους
κατεποδοπατοῦντο ἀτυστόλως.

—

Ὁ γεραρὸς Πετρίδης τῶν γραμμάτων,
Κορίνθιος ἀνὴρ καὶ πείσμων φύσις,
τῶν πρώτων ἐν τοῖς πρώτοις Κορδονάτων
παρεῖδε τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις,
καὶ τὴν ἰσχὺν ἐκείνων παρεγνώρισε
κ' ἄλλας διδασκαλίσσας ἐδιώρισε.

—

Οὐκοῦν οἱ Βουλευταὶ τῶν Ἀθηνῶν
τελοῦντες πανυπέρτατον καθῆκον
μετὰ σπουδῆς μεγάλης καὶ ζωνῶν
προσῆλθον τῷ Λεβίδῃ τῶν Ναυτίκων.

—

Κ' εὗρον αὐτὸν εἰς στίβας ἐσκυμμένον
σημαντικῶν ἐγγράφων καὶ παπύρων,
ἐκεῖ δ' ἐρμητικώτατα κλεισμένον
θυρῶν, παραθυρῶν καὶ παραθύρων,
ἀνέφεραν πολλὰς διδασκαλίσσας
ἀπροσδοκήτως κ' ἄδικα παυθείσας.

—

Κ' ἀπὸ καπνὸν τὴν αἴθουσαν ἐπλήρουν
καὶ πάμπολλα δεινὰ κατεμαρτύρουν
κατὰ τῶν μανιρίστων τοῦ Πετρίδη,
κ' ἐτόξευον βαρείας ἀπιλάς,
ἤγουν πῶς θὰ τοῦ βγάλουν τὸ καρύδι,
κ' ἄλλας ὁμοίας φύσεως πολλάς.

—

Κ' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος καὶ τάλας
μὲ σάλι κατακόκκινον δασκάλας
ἐστέκετο σιγῶν ἐκτὸς τῆς θύρας
ὡς τλήμων πατριώτης θεσιθήρας.

—

Κι' ἐτέντωνε ταύτιά του πότε πότι
ν' ἀκούσῃ τὰ μυστήρια τοῦ κράτους,
καὶ τί φρονοῦν οἱ κράτιστοι διαπόται
εἰς τούτους τοὺς καιροὺς τοὺς ἐπαράτους.

—

Κι' ἀνέκραζεν ὡς πάσχων ἐκ λιμοῦ :
«μνήσθητι, Κορδοναράγκ, κι' ἐμοῦ
ἐν τῇ παμμακαρίστῳ βασιλείᾳ σου
ὅπως ὕστερ τὸ κράτος τῆς κατελίας σου».

—

Β'.

Ἐκείνῳ τῷ καιρῷ τῷ σωτηρίῳ,
ἐν μέσῳ τῷ μηνὶ τῷ Σεπτεμβρίῳ,
ἀκούσας κι' ὁ Λιβίδης τῶν Ναυτίκων
περὶ τοσούτων παύσεων ἀδίκων,
κι' αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων ἐξεμάνη
κι' ἤθελε καὶ καλὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

—

Κι' ἐπρόσταξε τὸν στόλον ν' ἀνθρακεύσῃ
κι' αὐτοστιγμεὶ κατὰ ξηρὰν νὰ πλεύσῃ,
κι' εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ νὰ σταματήσῃ
κι' ἀνελεὼς ἐκεῖ νὰ βομβαρδίσῃ
τὸν ἀειθῆ Πετρίδην τὸν χρηστόν,
τὸν ἀφηρῶντα σπείρας Φαρισαίων.

—

Οἰκεῖν ἀπὸ τὴν Μοῖραν ἀσυστόλως
ἀπήντησαν ἀπάντησαν ῥητὴν
ὅτι δὲν ἔχει κάρβουνα ὁ στόλος,
ἀλλ' οὔτε καὶ πυρίτιδ' ἀρκετήν.

—

Τότε παρεθυμώθησ καὶ φρυάξας
μηνῶν ἐξηγέρθη καὶ τραχύς,
κι' εἰσῆλθε μὲ τοὺς ἄλλους εἰς ἁμάξας
κι' ἤλαυνον καὶ παρῆλαυνον ταχεῖς
μὲ λόγους πικροτέρους τῆς ἀψίνθου
κατὰ τοῦ Κορδονάτου τοῦ Κορίνθου.

—

Ἦτο δὲ πίμπτη ὥρα τῆς ἑσπέρας
καὶ κόσμος ἐκ τῆς κάτω κι' ἄνω σφαίρας
ἔχασκε 'στοῦ Στενίου τὴν ὁδόν,
καὶ τὰς ἁμάξας ἕκαστος ἰδών
νὰ τρέχουν ἐν ὁρμῇ κι' ἀπὸ ῥυτῆρος,
χωρὶς φωνὴ ν' ἀκούσῃ κλητῆρος,
ἐθαύμαζε κι' ἐξίστατο κι' ἠρώτα
ποῦ τρέχουν μὲ τοὺς φρόντας τὰ πρῶτα.

—

Γ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ μετὰ τῆς συνοδείας
προσῆλθεν εἰς τὸ τέμενος τῆς κλασικῆς Παιδείας
ὁ κύριος Νικόλαος Λιβίδης τῶν Ναυτίκων,
ὃν δὲ κι' Ἀλέξανδρος Σκουζὲς ὁ τῶν Ἐξωτερίκων.

—

Κι' ἐκεῖ προσκαλεσάμενοι προστακτικῶς κι' ὀργίλως
τῶν πρώτων Κεντρίωνα, τοῦτέστι τὸν κλητῆρα,
ἠρώτησαν ἂν εἶν' ἐντὸς ὁ τῆς Παιδείας στόλος
κι' αὐτοὺς τοὺς εἶπε «μάκιστα» κι' ἤνοιξ' εὐθὺς ἡ θύρα.

—

Εἰσῆλθον οὖν μηνύοντες καὶ τὸν Πετρίδην εὗρον
κι' οὐ προσεκύνησαν αὐτῷ τὰ γράμματ' ἀψηφοῦντες,
κἀκεῖνος ἐμειδίασεν ὡς μὴ ποπὼς εἰξεύροιν
ὅτι τὸν ἐπερίμεναν πολλαῖς ὁυλειαῖς μὲ φούντας.

—

Καὶ τότε μ' ἀπατσίγαρα ἐμίαναν τὸν θάλαμον
κι' ἐπέθηκαν 'στὴν δεξιὰν τοῦ Κορινθίου κλαμάκα,
ἕνα μ' ἐκεῖνον παύσῃ
ὑπόσας ἐδιώρισε προτοῦ πικρῶς νὰ κλαύσῃ.

—

Λέγουν αὐτῷ : «διάγραψον σωρὸν διορισμένων...»
λέγει αὐτοῖς : «ὃ γέγραφα μενέτω γεγραμμένον...»
λέγει Σκουζὲς : «τοὺς φίλους σου ποσῶς δὲν ἐκτιμᾷς
καὶ ὅτ' αὐτοὺς δὲν ἔμεινεν ὀλίγος λευκουμᾶς ...»
λέγει Κορίνθιος «Ραββί, ἐρ' ᾧ ἐνταῦθα πάρει ;...»
λέγει Λεβίδης «μερδικὸ καθένας μας θὰ πάρῃ.»

—

Λέγει Κορίνθιος « Ἠλὶ λαμὰ σαβαχθανί...»
λέγει Λεβίδης «φαίνεται Ἠλίαν πῶς φωνεῖ,
ἀλλὰ κανεὶς δὲν δύναται Ἠλίας νὰ τὸν σώσῃ,
ἂν κι' εἰς ἡμᾶς ἀνάλογον μερίδιον δὲν δώσῃ.»

—

Εἶπεν αὐτὰ καὶ κόκκινες ἀπὸ ψυχῆς θρασμὸν
ἐκ νέου τὸν ἠπείλησε μὲ τὸν βομβαρδισμόν,
ὁ δὲ Σκουζὲς ἐφώνησε πῶς νότιον θὰ τοῦ στείλῃ
κι' ἕκαστος τὸν Κορίνθιον ἀγρίως τὸν ἠπείλει.

—

Πλὴν μ' ὅλας των τὰς ἀπειλὰς καὶ μ' ὅσα κι' ἂν τοῦ λίνι
οὐκ ἠβουλήθη παντελῶς ἐκεῖνος συνιέναι,
κι' ἰδόντες πῶς οἱ λόγοι των πηγαίνουν κουτουροῦ
εὐθέως ἐπορεύθησαν 'στὸν μπάρμπα Δεληγιάννη,
ὅστις ἦν ἄρχων σιδηστὴς ἐκείνου τοῦ καιροῦ
καὶ ῥουσφετιῶν ἐγνώριζε συμβιβασμοὺς νὰ κάνῃ,
κι' ἔκραζον πρὸς Θεόδωρον πολλοὶ τῶν Βουλευτῶν :
«ἄρον τὸν ἀπεθίστατον κι' σταύρωσον αὐτόν.»

—

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς ἐν συντριβῇ καρδίας :
«τὸν Βασιλέα θέλετε σταυρῶσαι τῆς Παιδείας ;»
λέγει πρὸς τὸν Θεόδωρον ἡ χαύρα λυσσαλία :
«ἄλλον ἡμεῖς οὐκ ἔχομεν σκηπτοῦχον Βασιλέα.
παρὰ τὸν Κορδονάραγκ τὸν ῥαθυμοφόρον,
ὅστις ἐνέπλησεν ἡμᾶς τιμιωτάτων ὡρῶν.

—

»Οὗτος παρέχει τοῖς πιστοῖς σοφίας θησαυρόν,
Πετρίδης δ' ὁ καλαμαρᾶς ἀράτω τὸν σταυρόν
συμφώνως πρὸς τὸν νόμον μας τὸν περὶ ῥουσφετίων,
καὶ γὰρ ἐσταύρωσεν ἡμᾶς στερήσας τῶν πρωτείων.»

—

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς : «εἶδν ἤλπιζα ποτέ μου
πῶς διεστῶτας ὄψομαι ἀγαπωμένους φίλους,
κι' ἐν τούτῳ πάντες γνωσοῦσι πῶς εἶσθε μαθηταί μου
ἂν τὰ ῥουσφέτια νέμεσθε φιλίως πρὸς ἀλλήλους.

—

» Ἐγὼ δὲ νῦν πρὸς χάριν σας ποσῶς δὲν θὰ τυρβάσω
εἰς ὄνειστον συμβιβασμοὺς κι' εἰς ἄλλα μαρκαφέτα,
προτοῦ μὲ τὸν Κορίνθιον τὸ κόμμα συμβιβάσω
ἕνα ἄθεσιν καὶ πρὸς ἡμᾶς τανάλογα ῥουσφέτια.»

—

Ἀνθοδέσμη θρηνουσῶν
δημοδιδασκαλισσῶν.

Λέγουν καὶ πάλιν πρὸς αὐτὸν «Πετρίδης σταυρωθήτω
κι' ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω».
Τότε δ' ὁ Κορδοναράγας καὶ πρῶτος τῶν στωμύλων
ἰδὼν πῶς ἐπιτείνεται ὁ θόρυβος τῶν φίλων,
ὀλίγου δεῖν τὸν κύριον Πετρίδην ν' ἀρνηθῇ
κι' εἰς τούτους τὸν παρίδωκεν ἵνα φραγγελωθῇ.

—

Δ'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῷ σφριγηλῷ κι' ἀλκίμῳ,
ποῦ τὸ μεγάλον ἤμαλζε τῶν ῥουσφετιῶν ἐμπόριον,
πολλοὶ δ' ἐκ πείνης ἄφιναν τὰ κῶλα ἐν ἐρήμῳ,
ἀπήγαγον τὸν μάρτυρα Πετρίδην 'στὸ Πρωτεῖον.

—

Προσῆλθεν δ' οἱ πρεσβύτεροι ἐκεῖ κατὰ σειρὰν
κι' ἄλλοι Κορδοναρούμπαροι περιχαρεῖς παρῆσαν,
κι' ἐνέδυσαν τὸν μάρτυρα χλαμύδα σοβαρὰν
μὲ παύσεις καὶ διορισμοὺς πρυχείρως συρραφεῖσαν.

—

Κι' ἐπὶ Πετρίδην ἔρριπτον βαρὺν ἐγγράφων ὄγκον,
ὁ δὲ Λεβίδης ἔφερε κι' ἐν ἄγημα ναυτῶν,
καὶ τις παυθεὶς διδάσκαλος ἐμπλήσας ὄζους σπόγγου
καὶ περιθεὶς εἰς κάλαμον ὑπότιζεν αὐτόν.

—

Καὶ συνωθοῦντο πέριξ του, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
καὶ μὲ πομπὴν ἀπήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ σταυρῶσαι,
κι' ἐκεῖθεν πορευόμενοι μὲ λάλους νηστευτὰς
ἔτυχον διδασκάλισσαν παυθεῖσαν κατ' αὐτάς,
κι' ἀμέσως τὴν ἠγγάρευσαν ἵν' ἄρῃ τὸν σταυρὸν
κι' ἐκείνη τὸν ἐσήκωσε 'στὸν ὦμον τὸν αὐρόν.

—

Οἰκεῖν εἰς τόπον ἔφθασαν Κρανίου τοῦ κενοῦ,
εἰς τοῦτον γὰρ ἐρρύοντο ἀνθρώπινα κρανία,
μὰ καὶ τὸ μεγαλήτερον δὲν εἶχε ὁράμ νοῦ
καὶ κεφαλὴ μὲ μυελὸν ἐφαίνετο σπανία.

—

Ἐκεῖ δ' ἐσταύρωσαν αὐτὸν τινὲς τῶν ἡμοτίμων
χωρὶς λῃστὴν ἐκ δεξιῶν, ἀλλ' οὔτ' ἐξ εὐωνύμων,
διεμερίσαντο δ' αὐτοῖς καὶ τὸν ἱματισμόν του
κι' ἔβαλον κλῆρον εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν διορισμῶν του.

—

Κι' ἤνοιγον στόμα τρίπηχυ ὡσεὶ πεινώντων γλάρων
καὶ τὸν γιννῆτον μάρτυρα κανεὶς δὲν ἐλυπεῖτο,
καὶ Ῥὰς-Ἀλούλαν ἔλεγον τὸν τῆς Παιδείας φάρον,
καὶ γὰρ πολὺ μαυριδερὸς ὁ σταυρωμένος ἦτο.

—

Κι' ἄλλα πολλὰ χλευαστικὰ ὠνείδιζον αὐτῷ
καὶ τὴν κοχλάζουσαν ὀργὴν στιγμὴν δὲν κατεστέλλων,
ἐκεῖνος ὅμως ἀπαθὴς δὲν ἔδινε λεπτὸ
κι' ἄφες αὐτοῖς, ἐψέλλιζε, μερίδιον νὰ θέλουν.

—

Καὶ διδασκάλων σταυρωτῶν βουλιμιῶσ' ἀγέλη
τοῦ Κορινθίου μάρτυρος κατέαξε τὰ σκέλη,
ἐκ μέρους δὲ τῶν Ὑπουργῶν κι' ἑκάστου Βουλευτοῦ
ἐγένετο κρεουργήσεις καὶ τῶν ὀστῶν του θραῦσις,
κι' ἕνας μὲ λόγχην τὰς πλευρὰς ἐκέντησεν αὐτοῦ
κι' ἐξ ἀμφοτέρων ἔρρευσαν διορισμοὶ καὶ παύσεις.

—

Οἰκεῖν καὶ διδασκάλισσαι, διορισθεῖσ' ἰσχάτως,
ὡς ἡ Μαρία τοῦ Κλωπᾶ κι' ἡ Μάρθα κι' ἡ Σαλώμη,
ἰδοῦσαι πῶς ὀγρήγορα θὰ πάνε κατὰ κράτος
καὶ πῶς τὰ καρδιοκτύπτα των δὲν ἔπαυσαν ἀκόμη,

κατέπεσαν λιπόθυμοι πλησίον τοῦ Πετριδῆ
κι' ἔσπευσαν ὅλοι φέροντες ροδόσταμο καὶ ξύδι.

—

Ε'.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν πλούτων τῶν ἀπείρων,
καθ' ὃν τῆς Ψωμοκώστενας ἐμείραζαν τὰ ράκη
καὶ πόλεμος ἐξύπνησε δεινὸς περὶ λαφύρων,
ἠκούσθη λέγουσα φωνὴ τοῦ μάγου Θοδωράκη
«Ἐκ τοῦ σταυροῦ σου ἄρτιος, Κορίνθιε, κατάβα
καὶ 'στὴ δουλειά σου τράβα.

—

»Εἰς τὰς ἀγκάλας ρίφθητι τῶν φιλικῶν ὁμίλων,
μάθε πῶς ὁ συμβιβασμὸς μὲ συντράχτους σήμερα,
ἐκεῖνος ὁ τῶν δανειστῶν κι' ἐκεῖνος ὁ τῶν φίλων,
ὁ δεύτερος πραγματικός, ὁ πρῶτος ὅμως χίμαιρα.

—

»Ἄφες τὰ κάλλη τῆς Ἀρχῆς κι' οἱ φίλοι νὰ γνωρίσουν,
ἄφες ὀλίγην ἡδονὴν κι' οἱ φίλοι ν' ἀπολαύσουν,
κι' ὁπόσας ἔπρεπες ἐσὺ αὐτὸς νὰ διορίσουν
κι' ὁπόσας σὺ διώριτες ἐκεῖνοι νὰ τὰς παύσουν.»

—

Λέγει Πετρίδης «δέχομαι καὶ ταύτην τὴν θυσίαν,
σύ, Θοδωράκη, μ' ἐπιμψες ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν,
ὁ δὲ Κορδοκαρούμπαρος ἐστὶ κι' ἐμοῦ τὸ μέλημα,
διὰ γανόσθω ἕκαστον τοῦ πίμψαντός με θέλημα»

—

Εἶπεν αὐτὰ καὶ κατάβας ἐκ τοῦ σταυροῦ ὁ τάλας
εἰς τοὺ γελῶντος Καίσαρος ἐρρίφθη τὰς ἀγκάλας,
κι' ἠσπάσατ' ὁ Θεόδωρος τὸν ἄνδρα τῆς ἀξίας
κι' ἐκραύγασε τ ε τ έ λ ε σ τ α ι μετὰ φωνῆς ἰξίας.

—

Τότε δ' ἀντήχησαν χαραὶ καὶ σωτηρίας ἅρματα
καὶ πλῆθος ἐμυκᾶτο,
κι' εἰς δύε διεσχίσθησαν νεῶν καταπετάσματα
ἀνωθεν ἕως κάτω.

—

Τὸ τῆς Παιδείας τέμενος ἐκλόνισε σεισμός.
μὲ τοῦτον δ' ἐφριξίασε παντὸς ἀπίστου μέλος,
καὶ φήμη διεσκόπισε πῶς ὁ συμβιβασμὸς
συναρσει τοῦ Κρονίωνος ἐπῆρε πλέον τέλος.

—

Τὰς δὲ σοφίας ἡ Θεὰ καὶ τοῦ Διὸς ἡ κόρη
ἔκρουσε 'στὴν ἀσπίδα της τὸ πάγχρυσόν της δόρυ,
ἐφ' ὅλων δὲ τὰς κεφαλὰς κατῆλθεν ἀγαστή,
καὶ πᾶσα διδασκάλισσα, σκυθεῖσα νεωστί,
πρὶν τὴν θερίσουν πόνοι
κρεμαστῆκαι σὲ μιὰν Ἐλιὰ
καὶ 'στὸ λικνό της γιὰ θηλειὰ
ἐπέρασι Κορδόνι.

—

Οἰκοῦν καὶ διδασκάλισσαι καὶ Μυροφόραι Μοῦσαι,
εἰ καὶ τρὸς ἀπεθκούσαι
'στῶν τελευταίων παύσεων τὴν φοινικῆν πανοῦλη,
ἐξῆλθον τῶν μνημάτων,

καὶ ζῶσ' ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν
τῶν ἀληθῶν θαυμάτων.

—

Ἀλόην δὲ προσέφεραν 'στὸν Θεοδωρῆν τὸν μάστορα,
σμύρναν καὶ κιτρολίμονα,
κι' ἔλεγεν «αὐ κατήχυνες τὸν μικρὸν κι' ἀλάστορα
τῆς δυχονοίας δκίμονα,
κι' ἐκ συμμορῶν ἐλύτρωσες τὸ κράτος ἀνηκίστων
κι' ὡς πρὶν ἀστιμελῆ
πρὸς τὴν Θεὰν ἐπέστρεψε τῶν ρωτων τῶν ἀσθέστων
ἐκεῖνος ὃν φιλεῖς».

—

Ἐνῷ δὲ καύσων κυνικὸς τὴν πόλιν ἐλυμαίνετο
ὁ Φασουλῆς ἀνθρακιὰν ἀναψας θερμαίνετο,
κι' προσελθὼν ὁ Περικλῆς ὁ βλὰξ καὶ μυγοχάπτης
τὸν Φασουλῆν ἠρώτα :
«πρὸς τί μὶ τόσον ἥλιον ἀνθρακιὰν ἀνάπτεις,
τζουτζὲ συμπατριώτα ;»

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε μ' εὐφράδειαν καὶ χάριν :
«τόσον ὑπερέχάρην
μαθὼν πῶς ὁ Κορίνθιος μ' ἐκείνους ἐριλίωσε
κι' ὁ δύσκολος συμβιβασμὸς πῶς ὄντως ἐτελείωσε,
ποῦ παγερὰ διέτρεξαν τὸν σκελετόν μου ρίγη
ἐκ τῆς πολλῆς χαρᾶς,
νομίζω δὲ πῶς κρύσταλλον τὰ κόκκαλά μου θἤγει
κι' τρέμ' ὁ φουκαρᾶς.
κι' ἂν ρλὲξ ἡλίου πυρπολῇ κι' ὑπὸ πυκνὴν σκιὰν
ἐγὼ ριγῶν θερμαίνομαι εἰς τὴν ἀνθρακιάν».

—

Τοιοῦτα παρελήρησε τὸ στόμα τοῦ βερέμη
κι' ἐρρίγησε παν μέλος του καὶ φανερὸν καὶ κρύφιον,
ὅταν ἰδὼν ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆν νὰ τρέμῃ
ὡς Κάϊν κι' ἀκαγόμενον πρὸς τὴν σφαγὴν ἐρίφιον,
ἐσήκωσι τὸ ρόπαλον τὸ θεραπευτικὸν
κι' ἐπέχυσε 'στὴν ράχην του πολὺ θερμκντικόν.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Μαριδάκης ὁ γνωστός, παγκόσμιος πολίτης,
τῶν ἀνορεικτέλων ἐξιὸς καὶ κάλλιστος τεχνίτης,
ποῦ γελικστὰ κι' ἀκούραστα γυρίζου, τόσα μέρη,
εἰς τῶν Ἀγώνων τὸν καιρὸν κι' ἴσως θὰ μᾶς τὰ φέρῃ.
καὶ θὰ καλέσῃ μ' ἔξαφνα καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν
ὅλους τοὺς ὁμοτέχνους του εἰς συναγωνισμόν.
Μὰ κι' ὁ δικός μας Φασουλῆς μαθ' ὅλων τῶν Ἑλλήνων
θ' ἀγωνισθῇ μ' ἐκείνον.

—

Γεώργης Παρασκευόπουλος, νέος πολλῆς μαθήσεως,
συντάκτης Ἀ κ ρ ο π ό λ ε ω ς ἐκ τῶν γλαφυροτέρων,
ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ περιηγήσεως
ζωηροτάτας ἐξ αὐτῆς τὰς ἐντυπώσεις φέρων.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς – Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνεννῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσαφράγκα, κι' ὁπαίος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τριάντα
καὶ πολλὰ φρικαλέα συμβάντα.

Πεθύντος πεντακόσα σὺν εἰκοσιένα.
καλασμὸς Κυρίου καὶ κορμιὰ σφαγμένα.

Ὁ Θοδωράκης ὁμιλῶν
καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἀπειλῶν.

—

Μὲς 'στὴν Πόλι τί σφαγή,
τί κινήσεις στρατευμάτων !...
τῆς Ἀνατολῆς ἡ γῆ
συγκλεναῖ' ἐκ τῶν ἐγκάτων.

—

Πόλεμος ὁμὸς φρυάττει
κι' Ἄγγλοι στέκουν 'στὰ Μπερίκια,
ροδοκόκκινοι κι' ἀφράτοι
σὰν τὰ μῆλα τὰ φιρίκια.

—

Τριακοσίων καὶ δικρόσων καπνίζει καπνοδόχη
κι' ἐκ τοῦ Κυκλάσου κάτω στρατὸς κατρακυλᾷ...
καθήμενε Θοδωράκη, τὸ ριζικό σου τόχει
σὰν ὅλθ' ἡ Κορδόνκρα ὁ κόσμος νὰ χαλᾷ.

—

Στῶν πρώτων σου πολέμων τὰς πικροδάφνας γύρα
καὶ φούσκωνε καὶ βρέζε σὰν μούστος 'στὸ βουτεί,
καὶ μέσ' ἀπ' τὸ φικάρι τὴν σκκάρκκα σύρα
ν' ἀνατριχιάσῃ Ρώσων κι' Ἐγγλέζων τὸ πετσί.

—

Ἀλλ' ὄχι... στρέψε πρὸς αὐτοὺς εἰρωνικῶς τὰ νῶτα.
κοπάνισε τὸν Βόρειον, στάσου μακρὰν τῆς μάχης,
προτοῦ σὲ πάρουν 'στὸ μιζέ, προτοῦ σοῦ 'ποῦν σὰν πρῶτα :
«Θόδωρε, τὰ κουμπούρια σου μὶ τί γιμάτα τάχεις ;»

—

Ἐγὼ πολέμους ἔκαμα τρομακτικοὺς ἰσχάτως
καὶ τροπαιοῦχος νικητὴς ἐβγῆκα κατὰ κράτος,
Λόρδους Δημάρχους ἔδγαλα, Πκρέδρους καὶ Συμβούλους,
κι' ὅλους τοὺς ἔχω σήμερα κοπέλια μου καὶ δούλους.

—

Στὰ τρόπαια τῆς νίκης μου φαρδὺς πλατὺς στρωμένος
βλέπω ψυχρὸς τὴν κίνησιν καὶ στόλων καὶ στρατῶν,
καρράκι δὲν μοῦ κατέγεται καὶ τρίχω φορτωμένος
ἀπὸ συγχαρητήρια Δημάρχων νικητῶν.

—

Ἀκολουθεῖτε, στρατεύματά μου,
ἀκολουθεῖτε τὰ βήματά μου.
Θέλω πατάρρρα νὰ ξεναλούσω
τοὺς Ἄγγλους-Τόρεις καὶ τοὺς Οὐίγους,
θέλω τῶν Γάλλων μου φωνὰς ν' ἀκούσω,
καὶ πλήρης μένους καὶ πλήρης ὀρέγους
νὰ λύσω δοῦλους καὶ πλοίαρχους πλάνων
στερκνωμένος διὰ λαχάνων.

—

Στὴν Ἀνατολὴν ροΐζει καὶ 'στὸν Πίνδον ξημερόνει,
ἀλλὰ βραδυ μὴ σᾶς μέλῃ....
στεφανώνετε τὸν Μπάρμπα καὶ φωνάζετε Κορδώνι
κι' ἂς ροΐζῃ ὅσο θέλει.

—

Μὴν ξιππάζεσθε καθόλου μὲ σκαπίσματα πελίμων,
μὴν προσέχετε 'στὸν Αἷμον,
μὴ μοῦ λέγετε νὰ στρέψω τὸ Βυζάντιον νὰ 'ζῶ,
νὰ προσέχετε μονάχα 'στοὺς πολέμους τοὺς ἐδῶ,
τούτους τοὺς ἀγῶνας θέλει τῆς πατρίδος τὸ συμφέρον,
τοὺς ἀγῶνας τοῦ στομάχου, τῆς κοιλίας, τῶν ἐντέρων.

—

Κι' ἂν 'στὸν Ὄλυμπον ροΐζῃ, ρόδα ρίχνω, ρόδα πίνω,
κι' ὅλα ῥόδα θὰ τὰ κάνω,
κι' ἂν ἐξαίφνης κατακλύσουν στρατιαὶ σαγλε-Βουλγάρων
γῆν πατέρων σεβαστῶν,
μὰ κι' ἐγὼ θὰ κατακλύσω Δημαρχίας ἄρον ἄρον
διὰ φίλων μου πιστῶν.

—

Ἀκολουθεῖτε, στρατεύματά μου,
ἀκολουθεῖτε τὰ βήματά μου.
Δασκάλες σπεύσατε καὶ σεῖς ἐκκλησίαι,
ὅπου μ' ἐκεῖνα τὰ σῦρε κι' ἄλλα
'στ' ἄραχλα πόδια σας 'φύτρωσαν κάλλι
κι' ὁ Ράς-Ἀλούλας μὲ σᾶς ἐγίλα.

—

Ψιλὰ κρατεῖτε τὰ λαβαρά σας,
σφιχτὰ κρατεῖτε καὶ τὰ ντάντερά σας,
κι' ὄρτε 'στὸν Σώλσβουρυ τὸν δικλωματῆ,
ποῦ κακομοίρασε πῶς εἶναι κάτι.

—

Εἰς Ἄγγλων μὴν πιστεύετε κινήματα γελοῖα...
σώπα νὰ πᾷς νὰ μοῦ χαθῇς, μηχανορράφ' Ἀγγλία,
ποῦ μίνος σὶ κατέλαβε πελιμικὸς μανίκι
καὶ τὸ Κορδόνι πελαμιᾷς διὰ τῆς Ἀρμενίας.

—

Γιατὶ καὶ τοὺς Ἀρμένηδες ἀπάνω σου τοὺς 'πῆρες;
γιατί, μωρή, μὲ πολεμεῖς κρυμμένη μὲς 'στῆς λίρας;
Πέρε τὰ τόσα χρήματα, δῶσε μας τὰ λαφτὰ σου,
κι' ὅλα 'μπροστὰ μου στάσου.

—

Μὰ μὴ νομίσῃς σήμερον πῶς ξίρος ἀνασπάσας
θὰ προσκαλῶ σὲ κι' ἄλλους τοὺς ἡλικίας πάσας.
Δὲν θὰ καλέσω, Σώλσβουρυ, μήτ' ἕνα κἂν Ἀραάβα
κι' ὅλοι θὰ τρῶνε ξύνωτοι ρυζόχορτα καὶ λιακάδα.

—

Καὶ μὴ θαρρῇς πῶς τὴν βοὴν φοβοῦμαι τῶν πολέμων
καὶ τυρτουρίζω τρίγωνα.
Ἐγὼ τὸν πόλεμον δι' ἐμὲ σὰν ξύστρισμένο 'λάρι
κι' ἂν εἶν' αἱ τρίγες μου λευκαί, ὡς Ψ ρ ω ῖ κ α γράφει,
μὰ βόσκει πῦρ πολεμικὸν τὰ λόγια μου στήθη
κι' εἰς πάντα λίγω κατηθῆ.

—

Εἶμαι Κορδοναρουμπαρος, ἀλλὰ δὲν τὸ κουνῶ
διότι σὲ βδελύσσομαι καὶ σὲ περιφρονῶ,
διότι τὰς πλεκτάνας σου γνωρίζω πρὸ πολλοῦ,
διότι σὶ μ' ἀπέστειλες κι' ἐκεῖ 'στὴν Κερκυλοῦ,
διότι ὀκλήτορά μ' ἔστρατρες νὰ πιῶ
κι' ἐπῆρα τὸ μαχαίρι μου
κι' ἔκοψα τόνα γέρι μου,
κἂν τὸ δεξὶ κἂν τὸ ζερβί, δὲν ἐθυμοῦμαι πιά,
κι' ἀνάγκην ἔχω σήμερα χιρῶν δεκατεσσάρων
γιὰ νὰ μοιράζω 'γρήγορα τὰ μερτικὰ τῶν γλάρων.

—

Ἐξύπνησε νηφάλιος ὁ μέγας Κορδονίων
κι' ἂν τὴν Τουρκίαν πολεμῇς διὰ τῶν Ἀρμενίων,
ὅμως ἐγὼ 'στὸ πείσμα σου πολιτικὴν θ' ἀλλάξω
καὶ τὴν ἀκεραιότητα τῶν Τούρκων θὰ φυλάξω,
κι' ἂν θέλῃς ἔλα κόψε με
μ' ἐκεῖνον ν' ἀντιμετρηθῇς, ποῦ κι' ἄλλοτε σ' ἐντρόπιασε.

—

Εἰς ταύτην μου τὴν πολιὰν ὀρκίζομαι φαλάκραν
πῶς θὰ τηρήσω σήμερον οὐδετερότητ' ἄκραν,
κι' ἂν μέ θυμώσῃς πιὸ πολὺ
ἀλλοίμονόν κι' ἂν τρίς ἀλεί,
θὰ βάλω τ' ἀντιρρὶά Σοφτὰ καὶ πράσινο σαρίκι,
ποῦ θάμαι μία φρίκη,
καὶ θ' ἀνεβῶ σὲ μινιρὲ σὰν Χότζας λιγυρὸς
καὶ σκούζων γειρῶς
θὰ φανατίσω τὰς φυλὰς ἁπάσας ἐναντίον σου,
πρὸ πάντων δὲ τοὺς Ἕλληνας κατὰ τῶν βαλαντίων σου.

—

Ὁ Θοδωράκης νεύει
κι' ὁ στόλος ἀνθρακεύει.

—

Στὸ Κορδόνι μου κρατεῖται ἡ πανκόσμιος εἰρήνη...
ἑτοιμάσετε τὸν στόλον γιατί μοῦλθε τὸ μπουρίνι,
ἑτοιμάσετε τὸν στόλον μ' ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει,
νὰ βροντᾷ, νὰ μπουμπουνίζῃ, καὶ βροχὴν σφαιρῶν νὰ βρίζῃ.

—

Κι' ἂν ζητήσετε παράδες τοὺς σκιρπίζω σὰν χαλίκια...
ἑτοιμάσετε τὸν στόλον καὶ θὰ παω 'στὰ Μπεσίκια...
μ' ἔσαιξε πολίμου τρέλλα,
μάκρι ἐμπρὸς νὰ βομβαρδίσω τῶν Ἐγγλέζων τὰ βχτσέλα.

—

Ἑτοιμάσετε τὸν στόλον, ἀρενδονίσετε τορπίλλας,
θρυμματίσετε τοὺς ὄγκους τῆς Διναμιτος τῆς σκύλας,
γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὰ στραβά της
καὶ τὸ χαλὶ της νὰ βλίπῃ καὶ τὰ παπιοκαραβά της.
Ἔγιτα μόλα, ἔγιτα λίσσα,
τραβᾶ 'στὰ Μπεσίκια μέσα.

—

Ἑτοιμάσετε τὸν στόλον, μὴ μοῦ 'πῇ κανένας 'πίσω,
παρακάλια εἶν' ἄκουα, τοὺς Ἐγγλέζους θὰ κτυπήσω.
Μπάμ καὶ μπούμ· χμπουκαπορται... κεραυνοὺς παντοῦ σκορ-
[ποῦν,
μπόμπιας πέρτουν, μπόμπιας σκάζουν, καὶ τὴν θαλασσα πρυ-
[ποῦν.
Μπάμ καὶ μπούμ ἡ μπουκαπόρτας... νὰ κι' ἐκεῖνο νὰ κι' αὐ-
ὅλα σκόνη θὰ τὰ κάνω σ' ἕνα δεύτερο λιφτό. (τό....

—

Τύπο τύπο... μονιχός μου θὰ γεμίσω τὰ κανόνια,
εἰς τὴν πρίμνη καὶ τὴν πλώρη νὰ κρεμάσετε Κορδόνια...
τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι... 'στῆς ἀρμάδες των πηδᾶτε
καὶ 'στ' αὐτιὰ των τραγουδᾶτε :
«τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
κι' Ἄγγλων στόλους ξεπατόνει.»

Φαφουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἀμάν, Κορδονο-Ναύαρχε, μὴν πᾷς 'στὰ Δαρδανέλια
καὶ χάσωμε τὸ γλίντι μας καὶ τὰ πολλά μας γέλοια.
Κι' ἂν μέσα 'στὸν ἀναθρασμὸν σταθῇς σιωπηρὸς
ἐμεῖς γνωρίζομεν ἀνὴρ πῶς εἶσαι τοῦ πυρός,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ξιαθε ποῖος εἶσαι, πῶς λιμάρεις,
καὶ τί καπνὸ φουμάρεις,
ἡ τὲ φωνή σου γῆν κλονεῖ καὶ πόντον κι' οὐρανόν
βροντωδεστέρα τῆς βροντῆς μυρίων κεραυνῶν.
Π.—Χριστὲ καὶ Παναγία μου!... τί μπόμπιας μπουμπου-
μὰ στάσου σύ, Κρονίων, [νίζουν,
καὶ τοὺς Ἐγγλέζους ἄφησε ἡσύχως ν' ἀρμενίζουν
χαρὶν τῶν Ἀρμενίων.
Ἂς βρίμεται κι' ὁ Μοσκοβιὰ κατὰ τὴν Ἀρμενίαν,
ἂς ξιργαλειρώνται πολλοὶ γιὰ τὴν Μακεδονίαν,
τὰ φλὰ τῆς Ἀνατολῆς ἂς γίνουν μιὰ σαλάτα,
ἐμεῖς ἂς μὴν κουνήσωμε καθόλου, Στρατηλάτα,
κατάστειλε τὸ μίνος σου, κανεὶς ἂς μὴ θυμώνῃ,
διότερότης ἐνδοξος πολιτικὴ μας μόνη.
Μὴ κατὰ φρένα καὶ θυμὸν πολέμους μερμηρίζῃς,
γιατὶ καλὰ γνωρίζεις
πὼς ἂν ἐμεῖς δὲν πιάσωμε 'στὸ χέρι τὸ σπαθὶ
ὁ κόσμος τῆς Ἀνατολῆς ποτὲ δὲν θὰ λυθῇ.

Φ.—Μὴ δώσῃς ὅπως κι' ἄλλοτε ἀέρα 'στὰ μραλιὰ μας,
κάτσε 'στ' αὐγά σου, Κορδονε, μὴ 'βρούμε τὸν μπελᾶ μας.
Οἱ πρόγονοί μας τὸ δειξαν ἀλήθεια μιὰ φορὰ
κι' ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
ποίων προγόνων εἴμεθα βλαπτάρχη φλογερὰ
χειμῶνα καλοκαίρι.
Ἐμεῖς τὰ πᾶμε μιὰ χαρὰ μὲ καθε Στρατηλάτην
καὶ κατοικοῦμεν μίαν γῆν πασῶν ἐνδοξοτάτην,
ποῦ σὰν δὲν σκύβῃς νὰ φιλῇς τὸ πάνσεπτόν της χῶμα
ἔρχετ' ἐκεῖνο μόνο του καὶ σοῦ φιλεῖ τὸ στόμα.
Ἐμεῖς κι' ἂν μείνωμεν ποτὲ μὲ τὰς Ἀθήνας μόνοι
ἀπ' ὅλους θὰ λεγώμεθα τὸ κλέος τῶν κλεινῶν.

—

Καὶ τὸ πτολίεθρον τοῦ Παρθενῶνες
ὅσο κι' ἂν πέσῃ κι' ἂν κατιδῇ,
θὰν' ἐνδοξότερον τῆς Βαβυλῶνος,
θὰν' ἐνδοξότερον τῆς Νινευΐ.

—

Ἐδῶ τὸ καταφύγιον τοῦ καθενὸς σακάτη
κι' Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ καὶ πλαισιτῶν Ἠλύσια,
κι' ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ νὰ βομβαρδίσῃς κάτι
βομβάρδισε τῶν ὀκνειστῶν τὰ τοκογλυφεῖα.
Δελ.—Καλὰ μοῦ λές...τὸ σέχομαι...κρατεῖτε τὰς παλάμας,
τὴν πρίμναν ἀνακρούσατε, θὰ πάω 'στὰς Καλάμας.

Ἀγγλία αἰ περιφρονῶ, Σαλισβούρυ γκρεμίσου,
θὰ πλεύσω πρὸς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Πηνίσου,
πλὴν μὴ νομίσῃς δι' αὐτὸ πῶς ἀδρανὴς καθεύδω...
ἔργα τελοῦν ὑδραυλικὰ καὶ 'στὰς Καλάμας σπεύδω,
πάω νὰ κάνω δηλαδὴ μιὰ τρύπα 'στὸ νερό,
τὸν στόλον ἑταιμάσετε κι' εὐθὺς ἀναχωρῶ.

—

(Ὁ κύριος Ὑδραυλικὸς ἀναχωρεῖ σωφρόνως,
ἐκεῖνοι δὲ τὸν χαιρετοῦν καὶ τραγουδοῦν συγχρόνως.)

—

Κορδόνι, σὰν σὲ βλέπω νὰ μακρύνῃς,
Κορδόνι, σὰν ἀκούω πῶς χορτάνεις,
πέρνω ψηλὰ τὸν ἀμανί,
ξκπλόνομαι 'στὸν καφενέ,
καὶ δίνω μούντζαις σ' ὅλους
μικρους μεγάλους στόλους.

—

Γιὰ τὸ κοινὸν τοῦ κόμματος συμφέρον,
γιὰ τὴν φορὰν ὕδατων τε κι' ἀέρων,
γι' αὐτὰ τὰ δυὸ πολεμῶ
καὶ βγάζω σβέρκο καὶ λαιμό,
καὶ πρὶν νὰ τὰ τελειώσω
σπαθὶ δὲν θὰ γυμνώσω.

—

Κορδόνι, σὰν ἰδῶ πῶς ξεραντύνεις
καὶ μοῦτρα θυμωμένα ξαστερόνεις,
θαρρῶ 'στὴν τόση συννεφιὰ
πῶς μπαίνω 'στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ,
καὶ κάνω λειτουργία
'στῆς στρούγγας τὴν ὑγεία.

—

Π. —Εἶδες, μωρέ, τί γίνεται ;
Φ. — Τί γίνεται, μαγκούφη ;
Ἄγγλοι καὶ Ρῶσσοι φαίνεται πῶς παίζουν κλωτσοσκούρι,
μὰ γιὰ νὰ 'πῇ ὁ Θόδωρος πῶς φεύγει 'στὰς Καλάμας
αὐτὸ θὰ 'πῇ πῶς εἴμεθα εἰς τὰ πολὺ καλὰ μας,
κι' ὅλοι γνωστοὶ του κι' ἄγνωστοι σὰν τὸν ἰδοῦν 'στὸν Πάμισο
θὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ σπήτια των μὲ νυκτικὸ 'ποκάμισο.
Μὴν ἀνησυχεῖ παντελῶς καὶ βλέπει ἀσπαλιὰ
τὴν κίνησιν τῆς Δύσεως καὶ τῆς Ἀνατολῆς,
κράτει μ' ἐμὲν ἀκίνητον τὸ χέρι τὸ θρασὺ
καὶ κώφευε 'στὸ σήμαντρον πολεμικῆς καμπάνας,
κι' ἂν θέλῃς σώσει καὶ καλὰ νὰ κινηθῇς καὶ σὺ
οὐδὲν κινητικώτερον σιναμικῆς καὶ μάνας.
Ἠούγασε, κι' ἂν ραγωθοῦν στρατεύματα καὶ στόλοι
σὲ βεβαιόνω πῶς ἐμεῖς θὰ παρωμε τὴν Πόλι,
καὶ ζέσε τὰ μπατούδα σου χωρὶς ἀργοπορίαν
νάσαι ἕτοιμος γιὰ τὴν Στκμπουλ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.
Π. — Ἀνάστα, ζόξ' ἀνέσπερες τοῦ θρόνου τοῦ κρατίστου...
κι' ὁ Βκσιλεὺς ποῦ 'ρίσκεται ;...
Φ. — Μιλεῖ 'στοὺς συγγενεῖς του,
καὶ σοῦρτα φίρτ' ἀδίκκπα μὲ τόσο κκρδιακτύπι
κι' εἶναι συμφέρον, Περικλῆ, καλλίτερα νὰ λείπῃ,
ἂν καὶ φωνάζῃ ἀπ' ἐδῶ τὸ πλῆθος ποῦ δὲν ζεύρει
τί γίνονται τὰ δίκηα του
πῶς χάθηκ' ἕνας Βασιλεὺς κι' ἐκεῖνος ποῦ τὸν εὗρε
θὰ παρῃ τὰ βρεθήκηα του.

Ἐν μέσῳ τόσης ταραχῆς Ἄγγελος ἔρχεται ταχύς.

—

Ταρατατάμ τκρατατάμ... τάστεῖο κατὰ μέρος
κι' ἀγρίεψε ὁ γέρος.
Ὁ Κορδονοκαλόμπκρος καὶ μέγας Λεϊλάμας
ἐμούντζωσε τὸν Πάμισον, δὲν πάει 'στὰς Καλάμας,
ἐκ φόβου τὸ ταξεῖδι του μὴν παρεξκγκλῇ,
καὶ τώρα δίχως χωρατὰ θὰ 'δρᾶξῃ τὸ σπαθί.

—

Ταρατατάμ... συγκάλεσις τῆς πρώτης ἐφιδρείας...
ταρατατάμ... συγκίνησις τῆς μούρης μας τῆς κρύας.
Κλαγγάζει χάλυψ φοικὸς καὶ κατασκράπτουν θώρκκες,
σαλπίζει σάλπισμα βαρὺ κοσμογυρίστρα φήμη,
τὰ μκτωμένα νύχια των ἁπλόνουν μαῦροι κόρκκες
κι' ἀπὸ ψηλὰ ζυγιάζονται νὰ πέσουν 'στὸ ψοφῆμι.

—

Ταρατατάμ... εἰς τάρματα τοῦ Μκραθῶνος γῆ,
ἂς ἠλεκτρίσῃ φρόνημα φρονίμους καὶ τρελλούς...
'στὴν Πόλι ξεθυμέλιασμα, λαχτάρα καὶ σφαγή,
κι' ἀρρίζει κατακάκκινο τὸ κῦμα 'στοὺς γιαλούς.

—

Ράσσ' ἀνιμίζουν, λάβαρα, κι' ἄπρα παπποῦδων γένεια,
κυττάζω δάκρυα χαρᾶς νὰ σταζουν σταλιὰ σταλιά,
κι' ἀνοίγει μὲ βαρὺ τριγμὸ μιὰ πόρτα σιδερένια,
..οὖ Πατριάρχη 'γίνκε ὀξίχκστη κρεμάλα.

—

Ταρατατάμ ταρατατάμ.. ὡς πότε πακλληκάρια ;...
ταράζουν μέσα 'στὸ νερὸ τοῦ Μπαλουκλῆ τὰ ψάρια,
ψάλλουν γυνάτα Χερουβεὶμ ξανθὰ σὰν τὸν Ἀπόλλωνα
ὅπω γλυκοκελαΐδησε τῶν ὑμνῳδῶν ἡ λύρα,
καὶ μέσα 'στῆς Ἁγιὰς Σοφιᾶς τὰ χρυσοστερακόλωνα
ἑνὸς σκηπτούχου μαστυρος λαμποκοπᾷ πορφύρα.

—

Ἡ Βασιλὶς ἡ φέρουσα πρὸς τοὐρανοῦ τὰς πύλας
εἰς βοῦρκον ἔπεσε παχὺν καὶ θίλει μ' αἷμα πλύσιμο...
ξύπνησε Ἑλλὰς τοῦ ρουσφετιοῦ, τῆς μουχλας, τῆς σαπίλας
πρατοῦ δεχθῇς καταμουτρα τὸ τελευταῖο φτύσιμο.

—

(Τοιαῦτα λέγει λαλιὰ Πυθίας μαντική,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δυὸ παστρικοί,
ποῦ καὶ 'στὰ πλέον σοβαρὰ μαρφαζουν ἀνεῖδῶς,
ἔρριξαν μ' ὅσο ρθίγγεται χωνὶ θεσπιῳδός,
καὶ μὲ παλμοὺς παλλόμενοι αἰσθήματος ὁμοίου
ἔτρεξαν πρὸς τηλάλματα τοῦ Πνευπιστηρίου).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὠδαὶ τοῦ Ἀνακρέοντος, τῆς μαγιαῆς βαρβίτου,
κατ' ἔμμετρον παρόρμκσιν τοῦ Πάνου Λευκαδίτου
μὲ σημειώσεις μερικὰς καὶ μὲ διασαφήσεις,
εἰς τεύχτς δὲ προστίθενται καὶ λυρικαὶ ποιήσεις
μὲ πάθος φλεγυρώτατον, ρυθμὸν καὶ στίχον ρέοντα,
ἔργον τοῦ παρορμκσκτοῦ τὸν μάγον Ἀνακρέοντα.

Τυπογραφεῖον Χ. Ρώτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὁκτακόσα κι' ἐνεννῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γραμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπως ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἑβδόμη
καὶ σφαγαὶ Ἀρμενίων ἀκόμη.

Εἰκοστοῦ καὶ πεντακοσα
καὶ τῶν Βουλγάρων ἐλεύθ' ἡ γλῶσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Τί λὲς λοιπόν ;
Φ.— Μοῦ φαίνεται πῶς 'σύχασαν τὰ πράγματα,
οἱ σκοτωμοί, τὰ φονικά, καὶ τάγριοκυττάγματα.
Κανεὶς Ἰμάμης κκὶ Σοστὰς τὰ δόντια του δὲν τρίζει
κι' οἱ στόλοι ξεκουμπίσθηκαν ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια,
σὰν ἄκουσαν τὸν Θόδωρο πολέμους νὰ σκλπίζῃ
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τσαμπουνοῦν τρελλοῦ παππᾶ Βαγγέλια.
Εἴπαμε νὰ καλέσωμε τῆς πρώτκις ἡλικίαις,
ἀλλ' ὕστερα 'κατκλάβαν πῶς κάνομε βλκκείαις,
καὶ 'στοὺς Βουλγάρους εἴπομε ἐμωρὲ παλησ-Βουλγάροι,
ἀλήθεια πῶς θὰ κάνετε καὶ σεῖς ἱπποτρκτεία ;
εἰδὲ μὴ μᾶς σηκώνετε ἀδίκως 'στὸ ποδάρι
κι' εἰς ἔξοδα μας βάζετε χωρὶς καμμὴν αἰτία.»
Κι' ἀπήντησαν οἱ Βούλγαροι, τῆς Σόφιας τὰ καθάρματα :
«ἐμεῖς τοῦ Κρούμου ἡ φυλὴ νὰ σηκωθοῦμε 'στ' ἄρματα ;
πᾶ ! πᾶ ! θεὸς φυλάξοι !
ἐμεῖς δὲν θὰ κουνήσωμε κι' ὁ κόσμος ἂν βουλιάξῃ.
Κι' ἂν τώρα τοὺς ἐκέλλησι ἀγχάτρευτη μανία
γιὰ τὴν Μακεδονία,
νὰ μὴν τρομάξετε γι' αὐτό, τὴν λαχταροῦν καὶ μόνον
γιὰ νὰ τὴν δώσουν ἔπειτα διὰ χειρὸς γενναίκς
'στοὺς ἀπογόνους τοὺς σωστοὺς τῶν πάλαι Μακεδόνων
χωρὶς νὰ 'μποῦν εἰς ἔξοδκ ἐπιστρκτείας νέκς.»
Ἔτσι ποῦ λές 'συχάσαμε
κι' οὔτε λιπτὸ δὲν 'χάσαμε,
κι' ἡ μῆνις ἡ πολεμικὴ κι' ἡ φούρκα μας 'ξεθύμανε
κι' ἀμέσως ὑποχώρησιν ὁ Θεόδωρὴς ἐσήμανε,
κι' ἀντὶ πολέμων ὄργανα κι' ὁδοῦζια καὶ σφαίρας
ἐσκόρπιζε πιριχαρὴς εἰρηνικὰ ρουσφέτια,
κι' εἰς πᾶσαν γῆν Ἑλληνικὴν ἐσάλπιζε μὲ κέρκς :
«τρῶτε καὶ πίνετε, παιδιά, 'στὰ πέντε βιλαέτια.»

—

Μὲς 'στὴ θήκη μκς ἡ πόλκ,
μκὶ γελοῦν εἰρήνης χρόνια,
μὲ τοὺς Τούρκους μίλι γκλα
κι' ὁλοένκ τσιριμόνια.

—

Μὴ γαυγίζῃς, βρέ, σὰν σκύλος,
γιὰ πολέμους μὴ λυσσᾷς,
μὲ τοὺς Τούρκους ἔσε φίλος,
γίνου Μπέης κκὶ Πκσκᾶς.

Τιμινὰ 'στὴν Πύλη κάνε,
τὸν Κιαμὴλ νὰ προσκυνᾷς,
κι' ἡ ζωή σου μόνον νάναι
σκύψιμο καὶ τιμενὲς.

—

Τιμενὰ 'στὸ Καλιφάτο,
κι' ὅπου 'ὄῃς ραχάτ - λουκοῦμι
χασκα, Περικλῆ, καὶ φάτο
κι' ἂς ὁπλίζωντ' οἱ Κρούμοι.

—

Τίμα, σέβου τὸν Βεζύρη
γιὰ νὰ πάρωμι χαζίρι
Ἀλεξανόρων κληρονόμους
καὶ τοὺς ἄλλους περιζόμους.

—

Τιμενὰ 'στὸ Βεζυράτο,
μία, δύο, μπουμ καὶ κάτω.
Σκύψε 'στὸν Σεϊουλισλάμη,
'στὸν Σοφτὰ καὶ 'στὸν Ἰμάμη,
'στὸν Μουφτῆ καὶ 'στὸν Δερβίση,
καὶ σταμάτα νὰ σὲ φτύσῃ.

—

Καὶ ποσῶς μὴν ἀπιρῇς
ἂν κι' ὁ μέγας Θεόδωρος
ξιπροβάλῃ κατ' αὐτὰς
σὰν Ἰμάμης καὶ Σοφτάς.

—

Ἔξω τῶν πολέμων φρίκη,
ἔξω κι' ἅρματα καὶ σάκκοι . . .
βάλε πράσινο σαρίκι,
βάλε κόκκινο φεσάκι.

—

Τὸ Κορδόνι δὲν ψηφᾷ
τὴν Ἀγγλία τὴν μαγκούφα,
καὶ ξαπλώσου 'στὸν σοφᾶ
καὶ μακρὺ τσιμπούκι ρούφα.

—

Λάτρης τῆς ἡμισελήνου
πίνε μπέλικη μαστίχα.
κι' ὥρμα μόνον κατ' ἐκείνου
ποὺ πειράζῃ Τοῦρκου τρίχα.

—

Στὸν καπνὸ τοῦ τσιμπουκιοῦ
καὶ 'στὸν οἶστρο τοῦ ρακιοῦ
τὴν Ἑλλάδα, βρὲ τζουτζέ,
ποὺ φουσκάνει σὰν τουλοῦμι,
θὰ τὴν δῇς μὲ φαρετζέ,
μὲ σαλβάρι καὶ πασοῦμι.

—

Καθε μέσα μας ἐρρέτω,
κι' ἂν ὀλίγον ἔχῃ νοῦ
εὐνοιχίσου, Περικλέτο,
καὶ Κισλάφαγας γενοῦ.

—

Καὶ σιγὰ σιγὰ, βερίμη,
ἔμπα μεσὰ 'στὸ χαρέμι,
γιὰ νὰ 'ὄῃς τῆς Ὀδαλίσκαις
πῶς ἀναβοῦνε σὰν ἴσκαις.

—

Ἔλα νὰ φασκελώσωμε τοὺς ἄλλους κευτεντίδες
καὶ πᾶμε 'στὸν Κεράτιον νὰ 'δοῦμε μπεγιεντίδες,
πᾶμε 'στὴν Πόλι, Περικλῆ, πᾶμε νὰ 'ὄῃς Ἀράπη,
νὰ 'ὄῃς καὶ τὴν καμήλα,
νὰ φᾷς καὶ σῦκα μπλὰ,
ριζόγαλα, μαυχαλεμπί, κι' ἐκεῖνο τὸ κεμπάπι,
καὶ μὲς 'στὴ βράκα τοῦ κομμοῦ
νὰ πιῇς νερὸ τοῦ Ταξιμιοῦ,
ποῦ λάμπει σὰν τὸ κρύσταλλο χειμῶνα καλοκαῖρι,
νὰ φᾷς καὶ τοῦ Χατζῆ-Μπεκὶρ λουκοῦμι κι' σεκέρι,
καὶ τὸ τσασοῦι τὸ γνωστό, τῆς Πόλις τὸ σταφύλι,
νὰ σοῦ κιλλοῦν τὰ χείλη,
νὰ καταλάβῃς ἀνθρωπιὰ,
νὰ φᾷς καὶ λίγα λεπλεπιά,
καὶ βλέπωντας τὸν Βόσπορο
νὰ τρῷς κολοκυθόσπορο.

—

Νὰ χορταίνῃς χαλβὰ σαπουνί,
νὰ φουσκώνῃς μ' ἐκμὲκ καταΐρι,
καὶ νὰ λίς : «Ὁ καθεὶς ἂς γινῇ
μπεχλιβάνης πιστὸς τοῦ Καλίφη.»

—

Τὰ περασμένα 'πέρασαν, μὴν τάνεμοστράττῃς,
Ἔλα ν' ἀκούσῃς σαμπαὶ Χανούμισσας ἀρράτης,
καὶ σὺ γιράτσι μὲ σεβντὰ
νὰ τῆς φωνάζῃς γιὰ μπουρτά.

—

Π.— Παῦσε πλέον, σκληρὶ Φασουλῆ,
μ' ὅσα λὲς μὲ λιγάνεις πολύ.
Σκάσε πιὰ... μὴ μοῦ κάνῃς νὰ ρέψω,
μὴ τὸν φίλον σου τόσον λυπᾷς...
ὦ πατρίς μου, γιὰ σὲ θὰ τουκέψω,
θὰ γενῶ καλντερίμ-τσελεπῆς.

—

Σύρε, καϋμένε καϊξῆ, κι' ἀρχίνα τὸν γιαρέ,
νὰ πάω μές 'στὰ Θειρατρὰ καὶ 'στὸ Μπουγιουκδερέ,
καὶ φέρτι καϊμακλῆ καφρὶ καὶ ναργιλὲ γιαβάσικο,
νὰ φτύσω τὸν καχπὶ-ντουνιᾶ, τὸν κόσμο τὸν μπαγάσικο,
νὰ τραγουδήσω τὸν σεβντᾶ, τὸν ἕνα κι' ἄλλον πόθο μου,
νὰ φάω γυαλὶ-ζῆ-τσλμᾶ μιγάλο σὰν τὸν γρόθο μου,
κερτὶ σὰν τὸ παπούτσι μου κι' ὅστις ἀτζέμ-πιλάφι,
κι' ἀκάν κουζοῦμ, ἄκαν γιαβρούμ, κάνε γανοῦμ νισάφι.
Ἔφθασε τέλος ὁ καιρὸς ἀποῦ θὰ ξιθυμάνω,
καὶ τὴν κυρίαν Περικλῆ Τουρκάλα θὰ τὴν κάνω,
καὶ μόλις πάω σπίτι μου σὰν Τοῦρκα θὰ τὴν ντύσω
κι' ἕνα κιοσκὶ, Φασουλῆ, πρὸς χάριν της θὰ κτίσω,
νὰ βγάζῃ τὸ μουτράκι της καὶ νὰ μοῦ λέῃ τσὰ
κι' ἡ καψερὴ καρδοῦλα μου 'στὸ στῆθος νὰ κλωτσᾷ.

—

Φ.— Τέλος πάντων ἐὰς πότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
ἡ πατρίς μας δὲν θὰ νικήθῃ
τί τὴν σήμερον συμφέρει,
καὶ χειμῶνα καλοκαῖρι
θὰ τὴν τρῷν αἰώνων πόδι :

—

Ἐφίντη Περικλέτο μου καὶ μισακαιμοίρη,
ἂς ἤμουνα 'στοῦ Γαλατᾶ τὸ ξακουστὸ γεφύρι,
καὶ σὰν τὰ τεμπελύστικα τῆς Πόλις ξαπλωμένος

Ἡ Χανοῦμ ἡ Κορδονοῦ,
ποῦ μᾶς 'γράωσε τὸν νοῦ.

νὰ μακαρίζω τῆς Τουρκιᾶς καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος,
ὡς νὰ μᾶς 'ποῦν οἱ Βούλγαροι μ' εὐγένεια σπανία :
«φρίστ' ἐφίντηδες Ρωμηοὶ μὲς 'στὴ Μακεδονία».

—

Π.— Δὲν ἀκούω φιλοσοφίες,
γιὰ τοὺς Τούρκους θὰ πεθάνω,
καὶ Μουφτήδες καὶ Σοφτέδες
σταυραδέρφια θὰ τοὺς κάνω.

—

Καθὼς δὲ τώρα βλαστημῶ καὶ λέω τὸ σταυρό σου
τότε θὰ λέω, Φασουλῆ, τὸ μισοφέγγαρό σου.
κι' ἐκ τόσου φιλοτουρκισμοῦ φλογίζομαι τιμίου,
ποῦ μία σκίψις μεβρχεται, διαβόντρου μου κουλοῦρι,
καὶ 'στὸν μαρμάρινο παπποῦ τοῦ Πανεπιστημίου
νὰ βάλω πολυσέβαστο Σεϊουλισλάμ καβοῦκι.

—

Φ.— Τί καλὰ μας, τί καλὰ,
Περικλέτο Τουρκαλά,
σὶ δὶ Καρκιτσάκηδες κι' οἱ Κολοκοτρωναῖοι
κι' ἄλλοι πολλοὶ προπάτορες καὶ πρόγονοι γενναῖοι
θὰ μᾶς φωνάζουν «ἀφεντιά, γαλίφικα παιδιά,
ἐμπρός σας κάθε πρόγονος ἐὰν βγάζει τσιμουδιά.
Καλὰ τὰ κατορθώνετε, διαβόλου μαστοράκια,
χωρὶς κρεμάδες κι' ἅρματα, χωρὶς ἐπιστρατεῖαις.
σιγὰ σιγὰ καὶ τὴν Σταμπούλ θὰ φᾶτε σὰν σαρακιὰ
μὲ τεμενάδες μοναχὰ καὶ μὲ διπλωματεῖαις.

—

Νὰ θρίαμβος ἀληθινός,
ποῦ φρίττ' ἡ κόκα καθενός,
καὶ μόνο μὲ τὴν γαλιφιὰ
θὰ 'μπῆτε 'στὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ,
κι' ἂν θίλετε πραγματικῶς νὰ παρετε τὴν Πόλι
γενῆτ' εὐνοῦχοι τοῦ Γιλδὶζ κι' ἀρχιθαλαμηπόλοι,
καὶ ρίξετε 'στοὺς τάφους μας κανένα μενεξὲ
ἀπ' τὸν Ντολμᾶ-Μπαξέ».

—

Π.— Τί καλὰ μας, τί καλὰ,
Φασουλῆ μου Τουρκαλά,
κι' ἡ Πόλη πλέον σὰν ἴδῃ τὴν τόσην μας περίνοιαν,
ἀγάπην ἀμεταβλήτων καὶ πίστιν κι' εἰλικρίνειαν,
καὶ πῶς καιροὺς ξεχάσαμε φρονήματος καὶ θάρρους
καὶ τὰ παλιὰ γεννάτα μας,
θὰ δώσῃ κι' ἄλλα τέσσερα Βερκτὴ 'στοὺς Βουλγάρους
καὶ πέντε... μᾶς 'στὰ μάτια μας.
Κι' ἀμέσως θὰ συγκινηθοῦν οἱ πρῶτοι πατριῶται
καὶ θὰ στραφοῦν πρὸς τάγκι τῶν πάππων μας ἐδάφη,
κι' οἱ Βούλγαροι μ' εὐγένεια θὰ μᾶς εἰποῦν καὶ τότε:
«θρίστε νὰ σας δώσωμε καὶ τὸ σικτὶρ πιλάφι».

—

Φ.— Τῶν πολέμων ἡμέρ' ἀνατέλλει
κι' ἄλλα φῦλα πριβάλλουν κεινούργα,
ἀλλ' ἐμᾶς, Περικλῆ, τί μᾶς μέλει
γιὰ τῶν ξένων τὴν ἐξαφνη φούρτα ;

—

Δὲν χάνετ' εὔκολα ποτὲ μιὰ ράτσα θυμοσοφία
κι' ἡ Πόρτα γίνεται γιὰ μᾶς ἐσπερινὴ θυσία,
καὶ χαρὶν τῆς Ἑλλάδος της, τῆς Τούρκας τῆς μαρτόλας,
ἔπαυσε τοὺς Ἀρμένηδες ἀπὸ τὰς θέσεις ὅλας,
κι' ὁ Θεόδωρής, ποῦ ρουσφετῆδον τὸν ἔφαγε σακλέτι,
πάει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ 'στῆς Πόρτας τὸ Ντεβλέτι,
τὸ σύμμαχον κι' ἀγαπητόν,
ἂν εἶναι τώρα δυνατόν
καὶ Παυσανίας ἀπ' ἐδῶ 'δικούς του νὰ τῆς στείλῃ,
κι' ἀμέσως μὲ διαχυσιν ἀπήντησεν ἡ Πύλη :
«Βεζυρακρεδονάραγκ, ποῦ δὲν σὲ σκιάζει κρίσις,
εἰς τὸ μιντέρι 'ξαπλωσε καὶ χαίδευι τὰ γένεια σου,
κι' ἐκείνους ποῦ δὲν 'μπόρεσες αὐτοῦ νὰ ξεφορτώσῃς
μὶ πρῶτο στεῖλε τους ἐδῶ, κι' ὅσο γιὰ θέσεις ἔννοια σου».

—

Φ.— Ζήτω τοῦ Βασιλέως μας,
ποῦναι τὸ μόνον κλέος μας,
ζήτω καὶ τῆς παρέας του,
τῆς Ὄλγας τῆς ὡραίας του.

Ζήτω καὶ τοῦ Διαδόχου,
τοῦ μεγάλου μας κι' ἐξόχου.

—

Νὰ μεγαλώσῃ μὲ χαρά,
πούνκι μπορεῖ ἀκόμα,
καὶ νὰ πεταχτῇ μὲ φτερὰ
μὲς 'στῆς Στεμπούλ τὸ χῶμα,
καὶ μὲ Πασσάδες ποῦ καὶ ποῦ
νὰ κυνηγᾷ τὴν 'Αλεποῦ.

—

Μὰ ζήτω κι' ὁ Νικόλεος, ποῦ 'πῆγε 'στὸ Παρίσι
τοὺς Γάλλους νὰ γνωρίσῃ,
κι' εἶδι στρατῶν γυμνάσια, τουφέκια καὶ κανόνια,
κι' οἱ Γάλλοι τὸν ἐκλαβώσαν ἀπὸ τὴν τσιριμόνια,
κι' ἐδείξαμε 'στοὺς Τσούτσιδες πῶς καὶ μὲ τὴν Γαλλίκ
'σκαρώσαμε φιλία.
Φ.— Στὴν Λόντρα φεύγει κατ' αὐτὰς νὰ παρῃ τὸν ἀέρα του
καὶ λέγεται φιλόμουσος καθὼς καὶ τὸν πατέρα του,
τὴν δὲ φιλομουσίαν του θαυμάζει τὸ Βασίλειον
καὶ λέγουν πῶς συνέγραψε σπουδαῖον Κωμειδύλλιον
πολλῆς νοημοσύνης,
μὰ τόχει 'στὸ συρτάρι του ἐκ μετριοφροσύνης,
δὲν κι' ὅ,τι γράψῃ Πρίγκηπας καὶ Βασιλῆς βλαστάρι
ποτὲ δὲν εἶναι κίνδυνος νὰ δρέψῃ μαξιλάρι.
Μὰ ζήτω καὶ Χριστόφορος κι' Ἀνδρέας καὶ Μαρία,
ἡ νέα μας κυρία,
κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος καὶ καθ μας Παλλάτιον,
καὶ τώρα πιὰ ποῦ δὲν βαρεῖ ἱπιστρατείας δίκνα
ἂς παμε τὸν ἀέρα μας νὰ πάρωμε 'στὸ Στάδιον
καὶ νὰ τσιμπήσωμε κι' ἐμεῖς κομμία παρασμάνα.
Μὰ πρίν, βρὲ μπεχλιβάνη,
νὰ 'βγοῦμε 'στὸ σεργιάνι
σήκωσε τὸ στηλιάρι σου καὶ 'στὰ πλευρά μου κτύπα το ...
Π.— Ὅρσι καμπόσαις ματσουκιαῖς καὶ πᾶμε 'στὸν περίπατο.

Τὸ ταξεῖδι τοῦ Πετρίδη.

—

Ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς ἐπῆγε 'στοὺς Δελφοὺς
μὲ δυὸ πολὺ σοφούς,
τὰς σεβαρὰς ἀνασκαφὰς κι' αὐτὸς νὰ μελετήσῃ,
πρὸ πάντων δὲ τὸ Δελφικὸν μαντεῖον νὰ 'ρωτήσῃ
ἂν, ὡς θρυλλεῖται, τρομερὰ
τὸν περιμένῃ συμφορά.

—

Καὶ τρίμων ἐπλησίασε πρὸς τῆς Πυθίας τάγια
καὶ διδασκάλους μερικοὺς προσέφερεν ὡς σφάγια,
ἀφοῦ δ' ἐξεπλήρωθησαν οἱ τῆς θυσίας τύποι
σιγὰ σιγὰ τὴν 'ρώτησε μὲ τόσο καρδιοκτύπι.

—

«Εἰπέ μοι, μάντις μυστικὴ μυστηριώδους φύσεως,
τωρόντι μεταρρυθμίσεις θὰ γίνῃ Κυβερνήσεως,
κι' ἐκ τοῦ τιμένους τῶν Μουσῶν ὁ Μπάμπας θὰ μ' ἐξώσῃ
ὡς ἀδρανῆ κι' ἀχμάκητ ;
μὴ 'στὸν Γερακωστόπουλον τῆς Πάτρας θὰ τὸ δώσῃ
ἢ μὴ 'στὸν Ἀσημάκη ;

—

»Σὰν Ἀσημάκης κι' Ἀχιλλεὺς θαρρῶ πῶς μοῦ μυρίζει
κι' ἀμέσως ἀποκλῦσον σ' ἐμὲ τὸν ἱερέα
τί κατὰ φρένα καὶ θυμὸν ὁ Γίρες μερμηρίζει,
ἂν θέλῃς νἔρχωμαι σιχτὰ νὰ κάνωμε παρέα.

—

»Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξε, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Τενέδοιο δ' ἀνάσσεις,
εἰ δή ποτ' ἔρεψε μ' ἐμὲ χαρίεσσα ὁκσκάλα
κι' ὑδρομένην γεερᾶς τὴν ἤκουσεν ἡ σκάλα,
εἰ κατὰ πῖον' ἔκηα μηρία δίδασκάλων
μικρῶν τε καὶ μεγάλων,
ἐέλδωρ τόδε κρήηνον καὶ φέρε πᾶθων τέλεσιν,
τίσειαν δάκρυα ἐμὰ κι' οἱ δύο σοῖσι βέλεσιν.»

—

Ὡς ἔφατο τὸ στήριγμα τῶν κλασικῶν γραμμάτων,
καὶ κνίσσα γαργαλιστικὴ δασκαλικῶν κρεάτων
ἐρέθιζε τοὺς ῥάθωνας τῆς Δελφικῆς Πυθίας,
τῆς τόσον ἄλλοτε σοφῆς καὶ τώρα ἠλιθίας.

—

Φωνὴ δ' ἠκούσθη λέγουσα 'στὸν ἄνδρα τὸν κλεινὸν
ὅπως 'στὸν Αὐτοκράτορα τὸν Τουλικινόν :
«Οὐκέτι δάφνην μάντιδα τανῦν ὁ Φοῖβος ἔχει,
οὐδὲ παγὰν λαλίουσαν, ἔσθ' ὅτε ὕδωρ λάλον,
ἐν τούτοις μεῦ μυρίζεται κακὴ δουλειὰ πῶς τρέχει
καὶ εὐ θυσία θὰ γενῇ κἂν σ' ἕνα κἂν εἰς ἄλλον».

—

Ὡς ἔφατο μὲ τρομερούς κι' ὑποχθονίους κτύπους
ὁ τῆς Πυθίας τρίπους,
ὁ δὲ Πετρίδης θέσφατα σὰν ἤκουσε γριφώδη
ἐξέβαλ' ἕνα στεναγμὸν βαρὺν καὶ θηριώδη,
πικρῶς δὲ κλαύσας εἰς σωρὸς ἀνασκαφῶν μεγάλων
ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν Δελφῶν μὲ τὸν Ὠμὸλ τὸν Γάλλον.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὀδόν, 'στοὺς Σταύλους ἀντικρύ,
τρέξατε μὲ τὰ τέσσαρα μεγάλοι καὶ μικροί,
'στὸ πανδήμιον Κατάστημα τὸ τοῦ Γεωργιάδη,
ποῦ τόσοι πάνε κι' ἔρχονται καὶ χάσκουν πρωὶ βραδύ.
Ἐκεῖ τσιγάρα Τσακαλῆ καὶ ποῦρ' Ἀδάνας πρώτης,
ὀσχεῖα Γιαπωνέζικα καὶ Στικὰ συγχρόνως,
πλαγγόνες, δίσκοι, κύπελλα, ριπίδια, καμψότης,
καὶ πράγματα καὶ θαύματα τοῦ λήγοντος αἰῶνος.
Θαρρεῖς αὐτὸ τὸ μαγαζὶ μὲ μαγικὰ πῶς μᾶς σέρνει,
ἰδεῖν κι' ἀκοῦσαι θαυμαστόν,
μάγος κι' ὁ μαγαζάτορας, καὶ φτένιζα ὅσα πέρνει
πρὸς γνῶσιν τῶν ἀγοραστῶν.

—

Λαμπρὰ τοῦ Πεδογύρου Δινγήματα
μὲ σαπουνάκια, μὲ πνεῦμα, μὲ σκιρτήματα,
βιβλίον τοῦ Μπρέμ τοῦ περιφήμου
μικρὸ μικρὸ καὶ νόστιμο... ψυχή μου !
Λεπτὰ πενῆντα μόνον τόσος γέλως
καὶ μία, δυὸ, τρεῖς, θὰ πάρῃ πέλες.

—

Κράτος τοῦ Ζόφου, τοῦ κλεινοῦ Τολστόη συγγραφή,
που μοναχὰ νὰ τὸν ἀκοῦς σὲ πάει ριπατίδι,
μεταφρασις τὰ μαλλιὰ νιυρώδης καὶ σοφὴ
τοῦ Ρωσσιστοῦ Ἀγαθοκλῆ τοῦ καὶ Κωνσταντινίδη.

Τυπογραφεῖον Νέων τιν. νέος παντοῦ ρυθμὸς—Φωτεινὸν ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ ὀὶ αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη Ὀκτωβρίου καὶ δεκάτη.
πολλαῖς ἑτοιμασίαις 'στὸ Παλάτι.

Ποθέντος πεντακόσα σὺν εἰκοσιτρία,
πάει τῶν πολέμων τόση φασαρία.

Μονόλογος τοῦ Θοδωρῆ, ὁποῦ καθένας ἀπορεῖ.

—

Ἐν μέσῳ τόσης κρίσεως
καὶ δέσεως καὶ λύσεως
τοσούτων ζητημάτων
κι' ἐξάψεως πνευμάτων,
κατήχυνα καὶ Τσεύσηδες κι' Ἐγγλέζους ἐπαράτους
κ' ἀνύψωσα μετέωρον τὸ γάητρον τοῦ κράτους.

—

Ὁποῖον ἄρα θρίαμβον εἰς τὴν παροῦσαν κρίσιν !...
θὰ καταπλήξῃ βέβαια κι' Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν,
κι' ὅλοι θὰ μάθουν ἐκπλήκτοι μὲ στόμα κεχηνός
τοιοῦτον γεγονός,
πῶς πνέων πῦρ καὶ σίδηρον ἐπῆρα τὸ τσεκοῦρι
κι' ἀκόρωσα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη.

—

Κι' ἐν Σύμβουλος Δημοτικὸς ἐδείχθη ἐν τοῖς πρώτοις,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ τὸν ἄφησα 'στὰ κρυα γιὰ ποινή,
καὶ τοῦκαμα πολὺ κακὰ γιατ' εἶνε Κρανιδιώτης
κι' οἱ Κρανιδιῶται λέγονται κι' ὀλίγον Ἀλβανοί.

—

Καὶ δὲν μᾶς φθάνει χίλμαρος τοσούτων συμφορῶν,
ὁποῦ μᾶς κατετρόμαξεν εἰς τοῦτον τὸν καιρόν
μ' ἐκείνους τοὺς Ἀρμένηδες καὶ τὸν Σαλισβουρύ,
μὰ 'βγήκανε κι' οἱ Γκίγκηδες 'στὴ μέση σεβαροί,
κι' εἰς τόσην τρικυμίαν
ζητοῦν αὐτονομίαν.

—

Ἐγὼ δὲ σήμερον πυθῶ παγκόσμιον εἰρήνην
κι' ἀνέφελον γαλήνην,
κι' ἂν γιὰ πολέμους ἄλλοτε δὲν μ' ἐμιλε καθόλου,
ἀλλ' εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς παραπολὺ μὲ μέλει,
κι' ἀμέσως 'στὸ καταστιχον ἐγγράφω τοῦ ὁλκοῦλου
ἐκεῖνον ὁποῦ πρῶτον αὐτονομίαν θέλει,
κι' ὑπὲρ χειραφετήσεως μελλούσης ξεσβερκένεται
καὶ 'στ' ἄρματα σηκόνεται.

—

Κι' ὅταν τὴν στάσιν ἤκουσα τῆς Ἀλβανίας τώρα
βαρεῖτε τους, ἐφώναξα, μὲ θυνατὴ σπαλιάρα,
δὲν εἶξευρα τί κάνω,
ἐξέστην τῶν φρενῶν,
καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνω
κατὰ τῶν Ἀλβανῶν,
ἀκυρωσα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη
κι' ἠλαλαξαν ἐκ τῆς χαρᾶς συμπατριῶται πούροι.

—

Καὶ μὴ κανεὶς μεμψίμοιρος νομίσῃ καὶ μουρμούρῃς
πῶς θέλω σώνει καὶ καλὰ νὰ τοῦ τὴν ἀκυρώσω,
γιατὶ 'στὸ κόμμα τῆς Ἕλλης ἀνήκει κι' ὁ Μερκούρης
κι' ἐκλέκτην προσωπικὴν σκοπεύω νὰ πληρώσω.

—

Ἐγὼ τοῦ τὴν ἀκύρωσα σὰν μέγας πατριώτης
γιατ' εἶναι Κρητικιώτης
καὶ λένε τ' Ἀρβανίτικα πὼς σὰν νερὸ τὰ ξέρει,
κι' ἡ γνῶσις τῆς 'Αλβανικῆς 'στὲ κράτος δὲν συμφέρει.

—

Μηδὲ τὸ κρίνω φρόνιμον, μηδὲ τὸ κρίνω πρέπον,
εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς χώρας ἀποβλέπων,
νὰ ξέρῃ κι' Ἀρβανίτικα ὁ τῶν Συμβούλων πρῶτος
ἀφοῦ βογγοῦν κι' οἱ Γκέγκηδες κατὰ τοῦ καθεστῶτος.

—

Κι' ἐκεῖνος ἅστις ἔχυρα τὴν σήμερον δὲν τρώγει
θὰ καταλάβῃ βέβαια, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
πῶς εἰς αὐτὸ μ' ἔβιασαν διπλωματίας λόγοι
κι' ὄχι μικρὸς κομματισμὸς μηδὲ καὶ τίποτ' ἄλλο.

—

Μὲ τὴν ἀκύρωσιν αὐτὴν
τὴν κατὰ πάντα συνετὴν
πάλιν καθυπερέφωσα τῆς Πόρτας τὸ Ντιβανι
καὶ μούπαν εμπράβο κι' ἄφιρμι, ἐφέντη Διληγιάννη.

—

» Ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν
ἐσὺ δὲν βάζεις κρανος,
τοιοῦτον φίλεν καὶ φρουρὸν
δὲν ἔχει ὁ Σουλτάνος,
καὶ σὺ μονάχος εὐνοεῖς αὐτὸν τὸν κακομοίρη,
κι' ἂν ἦσουν Τοῦρκος σίγουρα θὰ σ' ἔκανε Βιζιρη. »

—

Κι' οἱ Πρίσβεις οἱ τῶν Ἀθηνῶν βεβαίως θ' ἀναγγείλουν
τὸν νέον μου τὸν θρίαμβον τὸν διπλωματικόν,
κι' ὅλοι συγχαρητήρια θερμότατα θὰ στείλουν
'στὸν Κορδονοκαλύμπαρον τὸν ἀκυρωτικόν.

—

Τούρκων καὶ Φράγκων ἡ καρδιὰ θὰ γίνῃ περιβόλι
κι' οἱ Πρίσβεις τῶν Δυνάμεων ἐν Κωνσταντινουπόλει,
ἤγουν Νελίδωφ καὶ Κιμπὸν καὶ Φίλιππος ὁ Κοῦρσι
θὰ μάθουν μετ' ἐκπλήξεως
πῶς εἰς καιρους ἐχρήσεως
ἀκύρωσα τὴν ἐκλογὴν τοῦ Σπύρου τοῦ Μερκούρη,
κι' ὅλοι γιὰ τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς ἐκείνης
ἴσου, θὰ σκούξουν, ὁ Σκαπτζὲς κι' ὁ φύλαξ τῆς εἰρήνης.

—

Εἰς τῆς διπλωματίας μου τὰς τέχνας νὰ θαρρῆτε,
ἔλατε νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ νὰ μὲ συγχαρῆτε,
καὶ μὴν ἀκούετε ποσῶς σφαγμένων οἰμωγάς
καὶ μήτε νὰ πιστεύετε καθόλου τὰς σφαγάς.

—

Ἂν δὲ τὰ φύλλα τ' Ἀγγλικὰ
γράφουν τοσαῦτα τραγικά,
τοὺς Ἄγγλους μὴν πιστεύητε γιατ' εἶναι λκοπλάνοι
καὶ θέλουν νὰ μας ἐνοχλοῦν μὲ ψεύδους κακοήθειαν,
κανένα μὴν πιστεύετε παρὰ τὸν Δεληγιάννη,
ποῦ σοβαρὸς ὀρθοτομεῖ καὶ λέγει τὴν ἀλήθειαν.

—

Ἐγὼ λιπὸν σὰς βεβαιῶ κανεὶς πῶς δὲν ἐσφάγη.
μπρὸ ἀρκιὸν Ἕλληνες κι' Ἀρμένη διερράγη,
κι' ἂν μέσα 'στῶν Ἀρμένηδων τὴν φεύγουσαν ἀγέλην
ἐσφάγη κι' ἕνας Ἕλλην,
μὴν τρέφετε παραμικρὸν κατὰ τῶν Τούρκων πάθος,
γεγονὶς ἰλιντοῦ, μὲ τοὺς πολλοὺς ἐσφάγη κατὰ λάθος,
καὶ πᾶς πολίτης σωφρονῶν εἶξειρεν καὶ θὰ μάθῃ
μέσ 'στῆς σφαγῆς τὸν πανικὸν πῶς γίνονται καὶ λάθη.

—

Εἰς τῆς διπλωματίας μου τὰς τέχνας νὰ θαρρῆτε,
ἔλατε νὰ σᾶς συγχαρῶ καὶ νὰ μὲ συγχαρῆτε.
Ἐκφαυνοβολήσαμεν τὴν γαῦρον Ἀλβανίαν
καὶ τώρα πᾶμε ντρίτα,
κι' ὅπως ὁ Γκίγκης μέθυσε εἰς τὴν Β α β υ λ ω ν ί α ν
καὶ κάτσανε τὸν Κρῆτα,
τοιουτοτρόπως σήμερα κι' ὁ γιερὲς Κορδόνις,
στασιαστῶν πελέμιος ἀμείλικτος κι' αἰώνιος,
ἐθύμωσε καὶ κάτσανε τὸν Ἀλβένον Μερκούρη
κι' εἰρήνευσε κι' ἀμίρωσε τῶν Γκίγκηδων ἡ μούρη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π. —Καὶ τέλος πάντων δὲν μοῦ λὲς τί ἔμαθλο θὰ γένῃ ;
τί λένε γιὰ τὸν Ἰραδέ ;
Φ.— Πῶς βγαίνει καὶ δὲν βγαίνει,
πῶς ὁ μεγάλος Σώλαβουρ ὀλίγον τι τὰ 'χαβωσε,
πῶς καθεμία Δύναμις ὀλίγον τι 'παλάβωσε,
πῶς ξιθυμαίνουν μονοχὰ μ' ἀδιάκοπη παρλάτα,
πῶς ὅλ' ἀνακατώθηκαν κι' ἰγίνηκαν σαλάτα,
πῶς νάταις πᾶνε κι' ἔρχονται 'στῆς Πόλις τὸ Σεράγι,
πῶς ἔρχονται κι' οἱ Βασιλεῖς ἀπὸ τὴν Κοπεναγῆ,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος προτοῦ ἐδῶ γυρίσῃ
θὰ πάρῃ ὡς ἐκ περισσοῦ μιὰ βόλτ' ἀπ' τὸ Παρίσι,
μὰ δὲν πηγαίνει, Περικλῆ, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ,
πηγαίνει μόνο γιὰ νὰ 'δῇ, νὰ κρίνῃ, νὰ σπουδάσῃ,
κι' ὕστερα νἄλθῃ νὰ μας 'πῇ πῶς πρέπει νὰ φερθοῦμε
κι' ἂν πρέπει ν' ἀγριέψωμε καὶ ν' ἀνασκουμπωθοῦμε.
Π. —Τί διπλωμάτης Βασιλεὺς σπουδαῖος καὶ μαρὶφλος,
πῶς τὸν ἐκαταλάβαμε κι' ἐμεῖς κι' ὁ κόσμος ὅλος.
Εἶδα 'στὸν κόσμο μαρὶφλικὰ καὶ διπλωμάτας τόσους,
Ἐγγλέζους, Γάλλους, Γερμανούς, Αὐστριακοὺς καὶ Ρώσσους,
μὰ διπλωμάτη σὰν κι' αὐτὸν δὲν 'γέννησε ἡ φύσις...
Φ.— Τὴμολογεῖ κι' Ἀνατολή, τὴμολογεῖ καὶ Δύσις,
κι' ἐνῶ νομίζεις πῶς γλεντᾷ κι' ἀδιαφόρως παίζει
αὐτὸς κυττάζει, Περικλῆ, τί κάνουν οἱ Φραντζέζοι,
κι' ὅταν ἰδῇ καὶ μυρισθῇ τί τρέχει 'στὴν Εὐρώπην
ἀμέσως ρίχνει μιὰ μκτιὰ καὶ κάτω 'στὴν Ροδόπην.

—

Τόνα του μάτι 'στὴ Φραγκιὰ
καὶ τἄλλο 'στὴν Ἀνατολή,
ξέρει τί τρέχει 'στὴν Τουρκιὰ
καὶ σὰν μαρὶδιος δὲν 'μιλεῖ.

—

Σὲ κάθε γέλοιο του σκοπό, σὲ κάθε λόγο σκέψις,
κι' ὅταν ἀκούσῃς πῶς γλεντζὲς ὁ Βασιληὰς μας εἶναι,
ἐσὺ δὲν πρέπει παντελῶς σὲ τοῦτο νὰ πιστέψῃς
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς μακάριζε καὶ 'στὴν ὑγειὰ των πίνε,
λέγε δὲ πάντα 'στους πολλούς, βρὲ Περικλῆ τζουτζέ :
«Ἀβ Βκειληὰς, ζωντόβλα, κι' ἂν κάνῃ τὸν γλεντζέ,
ἔχουν σκοπὸ τὰ γλέντια του καὶ τὰ τρεχάματα του,

Ὁ Θεοδωράκης ἐντρομος ἀπὸ κοντὰ κυττάζει
μίαν κατάμαυρον σκιάν, ποῦ τοῦ Τρικούπη μοιάζει.

καὶ μόνο μὲ τὴν πεῖρα του τὴν διπλωματική
καὶ μ' ἕνα λόγο μυστικὸ του Μεγαλειοτάτου
'στὴ συμμαχία θἄμπωμα τὴν Γαλλο-Ρωσσική».
Π. — Ἀλλὰ δὲν πρέπει, Φασουλῆ, καὶ τόσο νὰ σκοτίζεται
καὶ γιὰ τὴν Ψωροκώστενα νὰ παρασκελετίζεται.
Θὰ γίνῃ μελαγχολικὸς μὲ τῆς διπλωματίας
κ' εἶναι σκληρὸν ἀληθινὰ μὲς 'στῆς ἀχρηματίαις
νὰ βλέπῃς καὶ τὸν Ἄνακτα εἰς σκέψεις βυθισμένον
νὰ προκαλῇ τοὺς στεναγμοὺς ἡμεδαπῶν καὶ ξένων.
Φ. — Μόνον σὰν λείπει κυβερνᾷ κι' ἀλήθεια βασιλεύει
καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν συχνὰ νὰ ταξιδεύῃ,
γιατὶ κι' ἂν λείπῃ δὲν μοῦ λές, βρὲ Περικλίτο χάχα,
σὰν τί καθαίνεις τάχα ;
γιατὶ καὶ σὺ τὸν Ἄνακτα χωρὶς καμμιὰν αἰτία
μπαστάκα μὲς 'στὸ κράτος του τὸν θίλεις, Ἀρλεκίνε ;
ἐγὼ θαρρῶ πῶς βρίσκομαι σὲ μιὰ δημοκρατία
κι' ὁ Διληγιάννης Φιλίξ-Φὼρ μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι.
Ἐκτὸς αὐτοῦ Διάδοχος μὲ πυρωμένο μάτι
διέπει ἀντ' ἐκείνου,
πλὴν μαθε πῶς ἐτέλεωσε καὶ τὸ λαμπρὸ Παλάτι
τοῦ νέου Κωνσταντίνου.
Καὶ κατ' ἀρχὰς ἐζήτησαν χιλιάδες τετρακόσαις,
ἀλλ' εἰς τὸ τέλος 'γύρεψαν νὰ πέρουν κι' ἄλλαις τόσαις,
κι' αὐτὸ τὸ λάθος, ποῦ ξεσπᾷ 'στὸ καψο-Κεντρικόν,
παρ' ὅλων σχολιάζεται ὡς διπλωματικόν,
καὶ σὺ καθόλου μὴ 'ρωτᾷς γιατὶ καὶ πῶς καὶ τἄλλα,
γιατὶ θ' ἀκούσῃς νὰ σοῦ 'ποῦν, βρὲ Περικλῆ κεφάλα.
«Στραβὸς 'στὸν ἀχυρῶνα
ἐγύρευε βελόνα. »

Μὴ σκέπτεσαι σὰν ἄνθρωπος καὶ μπούρος τοῦ σωροῦ,
τρίχα νὰ 'δῇς πῶς ἔγινε κι' ἡ σάλα τοῦ χοροῦ,
ποῦ τὴν φερμάρουν λαίμαργα μαρμαρόλαις καὶ μαρὶφλοι,
κι' ὅταν μιὰ μέρα πάρωμε μὲ τὸ καλὸ τὴν Πόλι,
θὰ γίνουν μπάλοι καὶ χορεὶ σ' ἐκεῖνο τὸ παρκέτο,
ὑπού τὸ πελεκοῦδι σου θὰ τρίξῃ, Περικλέτο.
Π. —Μὰ δὲν μοῦ λὲς ἀληθινὰ μὲ γεγυτὸ καὶ κλαφα
καὶ τὸν Ἀβέρωφ τὸν φτωχὸ ξαναθκλαν 'στὴν καψα,
κι' ἄλλαις τρακόσαις μετρηταῖς τὸν 'κάθισαν 'στὸ χέρι
κι' ἐκεῖνος πάλιν ἔλυσε τὸ δῶλο του κεμέρι ;
Φ. — Ἀμάν, Ἀβέρωφ, πρόφθασε καὶ τοὺς Ἀγῶνας σῶσε
κι' ὁ,τι κι' ἂν ἔχῃς δῶσε.
Δῶσε νὰ λησμονήσωμε καθε φροντίδα κι' ἔννοια
καὶ τοσα βάσανά μας,
δῶσε μας τὰ καθίσματα νὰ γίνουν μαρμαρένια,
γιατὶ τὰ πισινά μας,
τ' ἀρχοντικά, τὰ μαλακά, τὰ τόσον νοιλικάτα,
συνείθισαν σὲ μαρμαρα γλυμμένα καὶ λουστράτα.
Δῶσε γιὰ τοὺς Ἀγῶνας μας νὰ γίνουν ὅπως ὅπως,
νὰ δοξοθῇ κι' ὁ τόπος,
ποῦ δὲν τοῦ λείπει τίποτα, παρὰ μιὰ δόξα μόνον,
ἡ δάφνη τῶν Ἀγώνων.
Δός μας νἀλθοῦν ἀμέτρητοι Φιλέλληνες τὴν ἄνοιξιν
μὲ τρόμον καὶ κατάνυξιν,
δός μας νὰ 'δοῦν μαρμάρινον ὀλάκληρον τὸ Στάδιον,
τὰ κοπρισμένα ἀρχαῖα μας καὶ κάθε μας Παλλάδιον,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς συγχαίροντες
νὰ συμβοήσουν θεατρὶ καὶ νεαροὶ καὶ γέροντες :
«Ποιὸς λαὸς ἀνταξιος χιλίων Παρθενώνων,

ἐνῷ τραβοῦν οἱ Βούλγαροι 'στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων,
αὐτὸς ὑπὸ τὰ νεύματα τοῦ νέου Κωνσταντίνου
δι' ἕνα κλαδὶ μαχέτσι καὶ στέφανον κοτίνου,
κι' ἀνέρχεται μὲ θώρια στεφανωμένης Μούσης
πρὸς ἰδεώδεις πτήσεις,
καὶ μήτε καταδέχεται σὰν πρόστυχος καὶ Τσουσης
νὰ κάνῃ κατακτήσεις.

—

«Ποτὲ γιὰ νίκας ὁλικὰς
δὲν δίνει κάλπικο λιφτό,
κι' εἰς χώρας στρίφ' ἰδανικὰς...
μωρὶ Βασίλεις κι' αὐτοί!»

—

Ἀμέν, Ἀβέρωφ, πρόσθεσε καὶ τοὺς Ἀγῶνας σῶπα
κι' ὅ,τι κι' ἂν ἔχῃς δῶσε,
κι' ὅπως 'στοὺς δρόμους ἐστήναν οἱ παλαι τοὺς Ἕρμας
κι' ἔλαμπε τὸ πτολίεθρον εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους,
ἔτσι κι' ἐμεῖς θὰ στήσωμεν Ἀβέρωφ προτομὰς
εἰς ὅλα τὰ γωνιὰ μας λιθιὰς καὶ χαλκίνους,
κι' ἂν γυμνωθῇς πρὸς χάρτν μας καὶ χώσῃς τῆν ὁρχμεές σου
μὲ θἄχῃς γιὰ πκρηγορία τῆς τόσας προτομὲς σου.
Κάθε ποῦ στέλλεις χρήματα καὶ μία προτομή,
ξιχνεῦμε κάθε πρόγονο καὶ κάθε Καραίσκο,
λυπήσου τοὺς μουρλοὺς νέους, ποῦ χάσκουν γιὰ ψωμί,
κι' ἐβγήκανε γιὰ Σταδία κι' Ἀγῶνας μὶ τὸν δίσκο.
Αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, πρὸς τὸν Ἀβέρωφ λέμε
καὶ σὰν ζητιάνοι κλαῖμε.

—

Γιὰ τίποτα ράτσα, μπουντάλα,
κανεὶς μὴν ἀπελπίζεται...
τὴν φασκιλόνεις καὶ γαλῇ,
τὴν φτίνεις καὶ σκυπίζεται.

—

Π,—Τὶ πλάσις ὑπερήφανος, γενναῖε κι' εὐπρεπής!
δὲν ξέρεις τι νὰ πῇς...
Ἀγῶνες Ὀλυμπιακοὶ καὶ δίσκος ὁλκοφόρη,
μὰ τώρα γύρισε νὰ φᾷς τὸ τακτικὸ στηλιάρι.

Μία δίκη, ποῦναι φρίκη.

Ἡ σεβαστὴ κυροῦλα μας ἡ Παλιγγενεσία
ἀπὸ καιρὸν ἐσκέπτετο πῶς νὰ γενῇ πλουσία,
καὶ τέλος ἐξεθύμανε 'στοὺς Πράκτορας τοῦ τύπου
ζητοῦσ' ἀποζημίωσιν
σωστοὺς χιλιάδες ἑκατὸ κι' ἑξήντα δρὸ περίπου
χωρὶς καμμίαν μείωσιν.

—

Λέγει πῶς ἐσυκοφάντησε μ' αὐτοὺς νὰ τῆς πουλοῦν
ἐδῶ καὶ 'στὰ περίχωρα ὡς τρεῖς χιλιάδες φύλλα,
ὅμως τὴν συμφωνίαν των αὐτοὶ δὲν ἐκτελοῦν
κι' ἔπεσι 'στὴν ἐδώδευσιν ὀλίγη ἐφαίλα.

—

Κι' οἱ Πράκτορες ἀπήντησαν : ἐμιορὲ μὰ τέλειωτοῦτα.
μπαμπάγῃρα φαφοῦτα.
ἐτοῦ μὲ δίκαις κι' ἀγωγκὶς σοῦ 'κάλλησε μανία ;
κι' ἂν μᾶς ἐκάπκιζε ποτὲ μιὰ τέτοια συμφωνία
νὰ κάνωμε 'στὰ σοβαρὰ καὶ μ' ἄλλους καὶ μὲ σένα,
τότε χαρὰ 'στὴν τύχη μας, θὰ 'δρίσκαμε τὸν τάτο.
κατάστιχα καὶ μαγαζιὰ θὰ τἄχαμε κλεισμένα
μὲ βουλοκάρι κόκκινο, κι' ἀντίο νταλ πασσάτσα.

—

Τοιαῦτα κι' ἄλλα πιστικὰ οἱ Πράκτορες τῆς λένε.
ἀλλ' ἡ γεμὰτ δὲν ἤθελε εἰς ταῦτα συνένευσι,
κι' ἀπὸ τ' αὐτὶ 'στοὺς Δικαστὰς καὶ 'στὸ Πρωτοδικεῖον
κι' ὡς μάστυράς της ἔφερε δρὸ τρεῖς ἀπ' τῶν οἰκείων,
κι' ἐπεβεβαίωσαν κι' αὐτοὶ μετ' εἰσυνειδήσιας
τοὺς λόγους καὶ τὰ δίκαια τῆς Παλιγγενεσίας.

—

Κι' ἔγινε Δικαστήριον ἐκ τῶν σοβαροτέρων
καὶ Δικασταὶ σοφώτατοι τὰν νέαν Σελευκίδων
εἶπαν ; αὐτὶ χρείαν ἔχομεν μαστύρων πλειοτέρων ;
ὅλοι δὲν μᾶς χρειάζονται, μᾶς φάνουν οἱ παρόντες».

—

Κι' ἐδίκασαν τοὺς Πράκτορας μὲ νοῦν θεμιστοπόλων
κι' ἐξέδωσαν ἀπόφασιν γῆ' αὐτοὺς κεραυνοβόλον,
κι' οἱ Πράκτορες ἐδῶ κι' ἐκεῖ
στομωκοπούνε' ἀκατάτκοι,
κι' ἀπὸ τὸν Ἄνια ξεκινοῦν καὶ πᾶν 'στὸν Καϊάφα,
κι' ἀμέσως ἡ κυροῦλα μας ἐτῆρε σακορράφα,
κι' ἔρραβε καὶ ξαναρραβὲ σαϊδῶ πλατὺ τσουβάλι
τὰ χρήματα νὰ βάλῃ.

—

Καὶ τέλλα φύλλα τὰ φτωχὰ τὰ περιφρονημένα
τῆς ἔβγαλαν τὸν ἄμπακο τῆς νόνας ὁλοένα.
κι' ἦτο τρόμος ἡ τρομέρμη
ἡ γεμὰ μὲ τὸ κελάμι,
κι' ἐκεῖνους ποῦ τὴν 'πείραξεν τοὺς ἔλεγε προπέτας
ὡς ποῦ τὴν δίκην μὲ τοραπὴν τὴν 'σῆγαν 'στοὺς Ἐφέτας.

—

Κι' ἂν τοῦ δικαίου ἡ Θεὰ τὸ γέρι της δὲν βάλῃ,
καὶ 'στῶν κυρίων Ἐφετῶν τὸ δυνατὸ κεφάλι,
τότε κι' ὁ βλὲ τὸ Φεσουλῆς,
τερπιλιγανὰς δημοσιλῆς,
ποῦ σκίπτεται εἰ διάβολο νὰ κάνῃ νὰ πλουτίσῃ,
ἀμέσως 'στὰ τερτίρια του θὰ τρέξῃ τὰ κλειστά,
κι' ἀπὸ τοὺς Κροίσους Πράκτορας κι' ἐκεῖνος θὰ ζητήσῃ
πέντε χιλιάδες στερλινῶν καὶ πέντ' ἑκατοστά,
κι' ὡς μάρτυρα τὸν ἀβεσιδῆ θὰ φέρῃ Περικλέτο
κι' ἐπὶ τῆς μαρτυρίας του μηδὲ ἀμφιβαλέτω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τῶν ἀδελφῶν τῶν Ἀκριβοῦ, ἐμπόρων μας γνωστῶν,
Κατάστημα περίβλεπτον κι' εἰς ὅλα θαυμαστόν,
ποῦ λέγεται καὶ γράφεται τὸ πρῶτον τοῦ συρμοῦ,
κοντὰ 'στῆς Ρεμβὴς τὸν ναόν, πρὸς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.
Πλοῦτος πολὺς κι' ἐλκυστικὸς παντοίων ὑφασμάτων,
λεπτεπιλέκτων δαντελλῶν καὶ τόσων κεντημάτων,
καὶ τρέξετε, κυράδες μας, κι' ὁλόπρτ' ἀγοράζετε,
καὶ 'στὸνομα τῶν Ἀκριβῶν καθόλου μὴν τρομάζετε,
ἢ ρτήνα μὲ τοὺς Ἀκριβοὺς θὰ βῶσῃ κι θὰ πάρῃ,
ἔχουν μονάχα τὄνομα, δὲν ἔχουν καὶ τὴ χάρι.

—

Ὁ Γεώργιος μας ὁ Ρυλὸς, χρωστὴρ ἐκ τῶν σπανίων
καὶ τάλαντον ἐληφίνον,
ἐγένετο Καθηγητὴς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον
μετὰ λαμπάδων καὶ φανῶν.
Κι' εἶπαν γνωστοὶ του κι' ἄγνωστοι καὶ φίλοι του καὶ φίλαι
«ἀνοίξατε 'στὸν Ρυλὸν Πολυτεχνείου πύλαι,
καὶ σεῖς Μουσῶν θεράποντες κροτεῖτε τὰς παλάμας
γιατὶ μὲ τὸν χρωστῆρα του θὰ πάρῃ τὰ μυαλά μας».

—

Πέτρος Παγώνης, Χῖος ἀπὸ τοὺς συνετοὺς
καὶ κάρτ τετραγωνικῆς,
μ' ἄριστ' ἀνηγορεύθη κι' ἐπαίνους ζηλευτοὺς
Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς.
καὶ τώρα φεύγει πλήρης δικαίων ἐγκωμίων
μὲς 'στῆς Ἀλεξανδρείας τὸ γκρὰν Νοσοκομεῖον.

Τυπογραφεῖον Χ. Ἰ ω ά π. νέος παντοῦ ρυθμός — Φωκιωνὸς ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ' ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ δραγμὲς εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα δράγμα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενοῦς τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Ὀκτωβρίου εἰκοσιμιᾶ,
κάλμα, στὸ κράτος καὶ νηνεμιά.

Ποῦντος εἰκοσιτέσσερα μὲ πεντακόσια πλέον,
συνέντευξις σημαντικὴ συμμάχων Βασιλέων.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ἐδῶσες, Περικλίτο μου, θὰ μάθῃς σεβρὲς,
πῶς μέ 'στὰς τρικυμίας μας καὶ μέ 'στὰς συμφοράς
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, Ρωμηῶν καὶ Γάλλων κλέος,
ἔκαμε καὶ συνέντευξιν μετ' ἄλλου Βασιλέως,
τοῦ Δὸν Καρόλου δηλαδὴ τῶν φίλων Πορτογάλλων,
καθὼς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας μουρλοὺς ζηλῶν μεγάλων,
ἡ δὶ συνέντευξις αὐτή, καθὼς καὶ σὺ τὸ κρίνεις,
σπουδαίως εἰς τὴν πλάστιγγα βαραίνει τῆς εἰρήνης.
Π.—Καὶ τί κουβέντσκις ἔκαναν;
Φ.— Δὶν ἔτυχα παρὼν
ν' ἐκούσω τί κουβέντιασαν περὶ τῶν συμφερόν-
τὰ δρὸ μεγάλα Στέμματα, [ματα,
κι' ὅ,τι κι' ἂν 'πῶ γι' αὐτοὺς τοὺς δρὸ θκρρῶ πῶς θἄνατ ψέμ-

ἀλλ' ὅμως, Περικλίτε,
νομίζω κι' ὑποθέτω
πῶς οὔτω πως ὡμίλησαν οἱ δύο Βασιλεῖς,
οἱ τόσων προσφιλεῖς.

—

Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Βασιλεὺς
τοῦ Κορδονιοῦ καὶ τῆς Ἕλγας
ἐπρόφερε τὸ χέρι
'στὸν ξένο κανονιέρη.

—

Κι' αὐτὸς μ' εὐγένειαν πολλὴν
ὑπέκλινε τὴν κεφαλήν.

κι' ἡ δρῦ χρυσαῖς κορώνες
'καθίσαν 'στῆς πολτρόνας.

—

Κι' ὁ Δόν Γεώργιος ἡμῶν
τὸν Πορτογάλλον ἐτιμᾶν,
πῶς τὰ περνᾷς; τὸν ἐρωτᾷ
μὲ τίχνην διπλωματικήν,
κι' ὁ Πορτογάλλος τὸν κυττᾷ
κι' εἰς γλῶσσαν Πορτογαλλικὴν
εἶπε πρὸς τὸν ἡμέτερον
μὲ τρόπον ἰδιαίτερον:

—

«Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ,
ἂν κι' εἰς πολλοὺς πολλὰ χρωστῶ,
ἀλλ' ἔμαθα μετὰ χαρᾶς
ὅτι τὸ 'σκάσατε καὶ σεῖς. .»
κι' ὁ Βασιλεὺς ὁ ταλλαρᾶς
τῆς Ρωμηοσύννης τῆς χρυσῆς,
ποῦ ξέρει Γαλλικὰ φρασί,
εἶπε 'στὸν Κάρολιν «μερσί».

—

Κι' ὁ Κάρολος ὁ φυκαρᾶς
τὸν 'ρώτησε σπαρακτικὰ
ἂν εἰς τὰς τόσας συμφορὰς
τὸ κράτος τὸ σακάτικο
τοῦ δίνῃ πάντα τακτικὰ
τὸ νόμιμο μηνιάτικο,
κι' ἂν σὲ γρυσάρι καθαρὸ
τὸ πέρνῃ τοῦτον τὸν καιρό.

—

Κι' ὁ Γεώργιος μὰς οὐ κὶ νὶ
εἶπε 'στὸν ξένο κυνενέ,
κι' ὁ Κάρολος ἀπόρησε
μὲ στόμα κιχνιό,
σπουδαῖον ὁ 'θεώρησε
τοιοῦτον γεγονός.
Κι' ἐγώ, τοῦ λέγω, ἀδελφέ,
ἂν καὶ Καρόλων θρέμμα,
ὡς ποῦ νὰ πάρω τὸν λουφὲ
χολὴ θὰ φτύσω κι' αἷμα,
κι' εἶναι 'στ' 'Ανάκτορα γυρτὴ
ἂν μοῦ τὸν δώσουν κι' εἰς χαρτί.

—

Κατόπιν ἤλθαν, Περικλῆ, κι' εἰς ἄλλας ὁμιλίας,
κι' ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος 'στὸν Πορτογάλλον εἶπε
πῶς ἔχει κι' ἕν' 'Ανάκτορον λαμπρὸν τῆς Δικελείας,
ὅπου ξεχάνονται λαοὶ καὶ Βασιλέων λύπαι.

—

Ἐκεῖ ζακούσκαις καὶ τουρσιὰ
καὶ κτήματα μεγάλα,
ξυλεῖα καὶ λαδῆα καὶ κρασιὰ
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

—

Θαρρεῖς πῶς ζῇς 'στὴν Χαναὰν κι' εἰς γῆν Ἐπαγγελίας,
ἔχει κρασὶ τῶν Πιταλιῶν, κρασὶ τῆς Δεκελείας,
ἀλλ' ἔχει κι' ἕν' ἀθάνατο κρυμμένο 'στὸ κατῶι,
ὅποῦ τὸ πίνουν οἱ τρανοὶ σὰν πάνε 'στὸ Τατόι.

—

Ἔχει καὶ κάτι κόταις
μὲς 'στὴν Ἑλλάδα πρώταις,
καὶ κάνουν τὰ χρυσᾶ ταΐγά τὰ δίκωλα, τὰ τρίκωλα,
ποῦ τάλλα 'μπρός των φαίνονται γελοῖα καὶ ρεντίκελα,
πῶς κάθε τόσο τοῦ κλωστοῦν καὶ δός του φρεσκαρία
γιὰ κλώσσοκις ὁλόενα...
δώδεκ' αὐγὰ τοὺς βάζουνε καὶ βγάζουν δεκατρία
πουλάκια τὰ τσαμένα.

—

Τοῦπε πρὸς τοῦτοις, Περικλῆ, πῶς ἔχει 'στὰ τσιφλίκια
χήνες καὶ πάπιαις καὶ γαλιὰ καὶ τράγους καὶ κατσίκια,
καὶ ζῶα κατοικίδια μικρὰ μετὰ μεγάλων,
ποῦ βλέπωντάς τα λησμονεῖς τῶν δανειστῶν τὸν σάλον,
ἀλλ' ἔχει κι' ἀγελάδες,
ὅπου τοὺς ταύρους κάποτε τοὺς βάζουν σὲ μπελάδες,
κι' ὁπόταν κρίσιως σεισμὸς τὸν κόσμον συνταράττῃ
ὡς κι' οἱ κοκόροι τοῦ γενοῦν οἱ νυχοπυδαράτοι.

—

Τὰ παπάκια του παπίζουν,
τὰ χηνόπουλα χηνίζουν,
κλοῦ κλοῦ σκούζει τὸ γαλί,
μπὲ φωνάζει τὸ κατοίκι,
τσίου τσίου τὸ πουλί
κι' οἱ κοκόροι κικιρίκι.

—

Ἐποχὰς προεκλογίζουν
πανευδαίμονες κι' ἥσυχους,
κι' ὅλα τέλος ξερονίζουν
μὲ φωνὲς ποικίλων ἤχους
τὴν εὐμάρειαν τοῦ τόπου,
τοῦ πλουσίου χρεωκόπου.

—

Πορτογάλλε Κάρολέ μου,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων
γιὰ τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων
θαυμαστὴ μακαριότης.
Θόδωρος κι' οὐδετερότης.

—

Τοῦπε ἡ δυνκστεία του πῶς ἔχει καὶ κλαδιὰ
τὰ πίντε του πκιδιᾶ,
καὶ πῶς τὸ μεγαλήτερο,
τὸ πρῶτο καὶ καλλίτερο,
κατὰ τὴν ἀπουσίκν του 'στὸ κράτος βασιλεύει
κι' ὁλημερὶς δουλεύει,
πῶς ὁ 'Αγῶνας μέλλοντας 'στὸ Σταδιον ρεμβάζει,
ἀρέσει δὲ παραμέρα τσαπάτας ἀπολαύσεις,
καὶ τόνομά του τὸ σεπτὸ φαρδὺ πλατὺ τὸ βάζει
σὲ νησταλέων διορισμοὺς καὶ χορτοσμίνων παύσεις.

—

Τοῦπε πῶς ἡ Δεκέλεια καὶ 'σοὺς ἀρχαίους ἦτον
ὡς εἶδος ἐνδεικτήριμα κι' ἐντρύφημα Χαρίτων,
πῶς φρίσκος φρέσκος Βόρειος μιὰν ἀπαλὴ ὁροσιὰ
'στ' 'Ανάκτορα σκορπίζει,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος ἀπὸ τὴν Κηφισσιὰ
τὸν παρακοπανίζει.

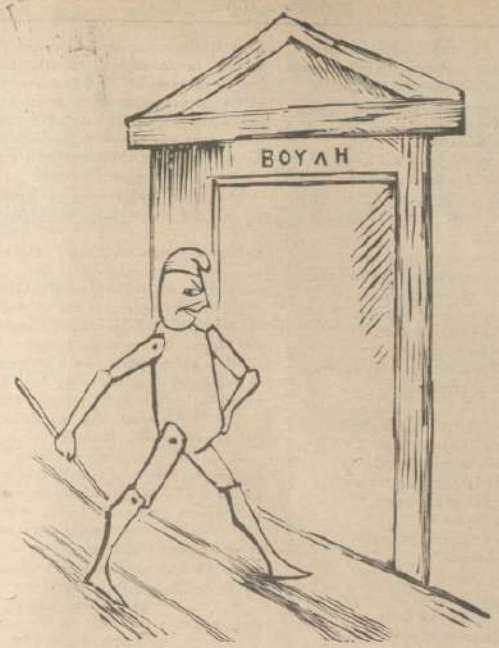
—

Τοῦπε μονάχη του δουλιὰ
πῶς εἶναι νὰ κακιώνῃ
πότε μαζὶ μὲ τὴν Ἑλπὶ,
πότε μὶ τὸ Κορδόνι.

—

Τοῦπε πῶς 'στὴν δυστυχίαν
κι' εἰς καιρὸν μεγάλου πλούτου
ἔχ' ἰσχύν του κι' ἡσυχίαν
τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ του.

—

Ὁ Φασουλῆς
πρὸ τῆς Βουλῆς.

Τοῦπε τὸ Στέμμα τὰ κλινὸν πῶς δὶν ἀνακατόνεται
'στὰς μάχας τῶν κομμάτων,
καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ στοργὴ γι' αὐτὸ δὲν ἐλαττόνεται,
μηδὲ τὸ φρόνημά των,
πῶς ὁ λαός του πάντοτε, καθ' ὅλα θαυμαστός,
εἶναι καὶ μόνος Βασιλεὺς κι' ὑπήκοος πιστός,
πῶς τοῦ λαοῦ του τὸ μεράλο δὲν τὸ σπατζάρει τύποι
κι' ὁπόταν ὁ Γεώργιος παρίσταται καὶ λείπῃ,
γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν μεριμνᾷ καὶ δὲν τὸν μέλει ὄραμι,
μὰ κι' ἂν μᾶς μίλῃ τί μπορεῖ ὁ Βασιλεὺς νὰ κάμῃ ;

—

Πῶς ἡ περίοδος Ἑλλὰς,
ὅποῦ τὴν βλέπεις καὶ γελᾷς,
γελᾷ δι' ὅσα χρωστεῖ,
κι' ἂν ὕπως λέγουν Γαλλιστί:
«Αλὶ Πορτουγκὲ
αὸν τουζοὺρ γκὶ»,
ἂς μάθουν ὅμως οἱ λαοί, ποῦ θυσιν 'στὴν φιλοτότητα,
κι' οἱ Πορτογάλλοι Κάρολοι,
πῶς οἱ μυρολογίζηδες Ρωμηοὶ κι' ὡς πρὸς τὴν ζωηρότητα
ὅλους τοὺς πένε πάρολι,
καὶ πὰρ πρινοῖπ σὸν τουζοὺρ γκὲ
κι' οἱ μπουρζοὰ κι' οἱ ντιστεγκέ.

—

Κι' ἂν λέγουν πῶς ὁ Βασιλεὺς ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ
μέσ' ἀπὸ τὸ Παρίσι,
πλὴν μὴ νομίζῃς πῶς ζητοῦν μὲ τόνον σοβαρὸν
νὰ δώσω τὸ παρών,
γιατὶ σεισμὸς ἐκλόνισε τὰ γειτονά των κράτη
καὶ σίφωνες καὶ λαίλαπες τοὺς φοβερίζουν τόσα,
μὰ γιὰ ν' ἀρχίσ' ἡ μουσικὴ νὰ παίζῃ 'στὸ Πκλατι
καὶ τὸ γυναικοπάζαρο νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ.

—

Τοιοῦτος ὁ κυρίαρχος λαὸς τοῦ Παρθενῶνος,
ἡ θέλησίς του δύναμις, ποῦ κατεβρέχει βράχους,
ἐγὼ δὶ πάντα μὲ τὸν Θεὸν περιπλανῶμαι μόνος
γιὰ νὰ τοῦ 'βρῶ φιρὶ φιρὶ περιφανεῖς συμμάχους».

—

Τρὶζ' ἀ προπό, τρὶζ' ἀ προπό, ἀνέκραξεν ἐξάλλως
ὁ φίλος Πορτογάλλος.
«Ὦ Βασιλεῦ μακάριε λαοῦ τρισμακαρίου,
ἂς εἶναι πάντ' ἀπάνω του ἡ χάρις τοῦ Κυρίου.
Φανταζόμαι τὸ κράτος σου Παράδεισον ἐπίγειον
καὶ δίχως ἰσοζύγιον,
σοροῦς δὲ πόθος, ἀδελφέ, μὲ διαφλέγει τώρα
νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ
καὶ τὴν φυλὴν νὰ δῶ,
ποῦ δὶν χαλᾷ τὸ κέφι της τῶν δανειακῶν ἡ φόρα,
κι' Ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὺς
'στὸ μέλλον ἑτοιμάζει,
ἄλλα κι' ἐκείνους δανεικούς,
κι' ὁ κόσμος τὴν τρομάζει.

—

«Ποθῶ νὰ ἴδω τ' ἀρχαία της, τὴν τάξι, τὴν ἐντέλειαν,
τὸ Σύνταγμά της, τὴν Βουλήν, τὸν Θρόνον, τὴν Δεκέλειαν,
ἀπὸ τὰ τόσα σου κρασιὰ νὰ πιῶ καμιὰ μπουτίλια,
νὰ κυνηγήσωμε κι' οἱ δυὸ λαγοὺς μὲ πατριχήλια,
νὰ τρέξωμεν ἐφ' ἁμαξῶν, ἐφ' ἵππων καὶ πεζοί,
καὶ τὴν σὺρα τῆς Ἀλεπούς νὰ πάσωμε μεζί,
κλώνους Ἐλπὶς 'στὸ Στέμμα μου νὰ βάλω καὶ Κερδώα,
νὰ βγῶ καὶ 'στὸ μαρμαρινὸ τοῦ Πελαγοῦ μπαλκόνι,
καὶ νὰ φωνάξω 'στοὺς Ρωμηοὺς ἐκεῖ ἐγὼ, καλὰ παιδιά μου,
σᾶς ἔχω 'στὴν μιὰ κοιλιὰ θόν, τοὐτέστι 'στὴν καρδιά μου».

—

»Ἐγὼ μὲ τὴν Ἑλλάδα σου θὰ χάσω τὸ μυαλό μου,
μ' αὐτοὺς τοὺς Πορτογάλλους μου τραβῶ τὸν ξιφολόγο μου,
μαζί των πάντοτε περνῶ κακαῖς καὶ μαύραις ὥραις,
δὲν ξέρουν μήτε τὴν Ἐλιὰ καὶ μήτε τὸ Κεφόνι,
καὶ κογκαλογυάλινον, ἀδελφοί, παρὰ μιὰ λὸς ἀμόρε,
ἤγουν ἐπέρασαν γιὰ 'μὲ οἱ τῶν ἐρώτων χρόνοι,
ἀλλ' ὅμως σὺ ποῦ 'στῶν Ρωμηῶν καλλιτερεύει τὸ κρατος
ἀκόμη ροδοκόκκινος κρατεῖ καὶ κοτσονάτος.

—

«Κι' ἐγὼ ποῦ λὶς γιὰ σύμμαχον εἰς τὸ ταξεῖδι βγῆκα
κι' ἀπροσδοκήτως ἔτυχες ἐμπρός μου κελεπούρι,
'στὸν οὐρανὸ σ' ἴγυρνα καὶ 'στὴ Φραγκιὰ σ' εὕρηκα
γιὰ νὰ φρινιάσουν Ἕλληνες καὶ Πορτογάλλοι πούρι.
Ἔλα, μεγάλε Βασιλεῦ τῆς ράτσας τῆς ἀνρείας,
τὰ χέρια μας νὰ δώσωμεν,
καὶ τοὺς λαοὺς τῆς κανεγᾶς καὶ τῆς μουρλιτζαρίας
στενῶς νὰ συνενώσωμεν.

—

»Ἀϊ κονβεντσιόζωμε σιγὰ μὴ μᾶς ἀκεῦν κι' οἱ τοῖχοι...
κακὴ καρδιὰ 'στ' ἀναθεμα κι' ἂς πάῃ νὰ χαθῇ,
τῶν πεινασμένων μας λαῶν ἡ φωριῶσα τύχη
πρὸς συμμαχίαν φυσικὴν πρὸ χρόνου μᾶς ὠθεῖ.
Θὰ μείνῃ καρυνόπληκτος κι' Εὐρώπη καὶ Γαλλία,
τοιαύτη δὲ φιλία
βεβαίως θἄνει πρᾶξαι εὐτυχιῶν ἀρρήτων,
τῶν Πορτογάλλων καὶ Ρωμηῶν τὴν δόξαν θ' ἀνεστήσωμεν,
κι' ἂς εὕρωμεν ὡς σύμμαχον κι' ἕνα μουφλοὺζον τρίτον
καὶ συμμαχίαν οὕτω πως τριπλῆν νὰ κατκρτίσωμεν,
νὰ πᾶμε κόντρα, Βασιλεῦ, εἰς τὴν τριπλῆν τὴν ἄλλην
πρὸς Γκιπλῆξιν μιγκλην.

—

Φίλοι τὰ κράτη τὰ κλεινά,
ὡς Γλῦθ μάρτυς μας κι' ὁ Θών,
καὶ τοῦτον 'στὴν μιὰ κοιλιὰ
θὰ τὸν κρατῶ παντοτεινά.

»Σήκω, καλή μου σύμμαχε, τὰ δόντια μας νὰ τρίξωμεν
ἀγνώστων καὶ γνωστῶν,
καὶ πόλεμον ἀμείλικτον καθ' ὅλων νὰ κηρύξωμεν
τῶν ψωροδανειστῶν».

—

Εἶπεν αὐτά, βρὶ Περικλῆ, τὸ στόμα τοῦ Κερδίλου,
μουρλοὺζη πρώτη νοήμερα καὶ καλτσάκι τοῦ διεβόλου,
κι' ὁ Βασιλεὺς Γιώργιος, ὁπού δὲν ἔχει τάξι
'στῶν τρόπων τὴν ἀβρότητα,
ἐσίμωσε 'στὸν Κάρολον καὶ τοῦ σφιξε τὸ χέρι
μ' ἐγκαρδίαν θερμότητα,
κι' ἐξέχασαν πρὸς τὸ παρὸν τὰ τόσα των μερίκια
καὶ μάτς καὶ μοῦτς 'φιλήθηκαν σὰν τὰ περιστερόκια,
καὶ 'στὰς Ἀθήνας ὁμοῦ μὰ καὶ 'στὴν Λισσαβόνα
πῶς συμμαχοῦν κι' ἐπιμαχοῦν θὰ μείνουν 'στὸν αἰῶνα.

—

Κι' ὁ Βασιλεὺς μας ἔκραξε «ἐπιτρὶ Ἑλλὰς ἀγάλλου».
κι' ἰδὼν τὰ δυὸ μαγουλὰ τοῦ φίλου Πορτογάλλου,
ὑπού κατακοκκινίζαν σὰν μῆλα φετινά,
πρεσέκλινε παρίχαρης καὶ τοῦπε σιγανά:
«καλή σου 'μέρα μῆλο μου, μῆλο καὶ Πορτογάλλε,
'στὸν κόσμο σὰν τὰ κράτη μας δὲν εἶναι κράτος ἄλλο».
Κι' ὡς συμμαχίας τοῦδωσε γενναῖον ἀρραβῶνα
ἕνα κουτὶ σταρίδες,
νὰ τὴν ἰσπάσῃ γρήγορα καὶ μὲς 'στὴν Λισσαβῶνα
ὡς πλοῦτον τῆς πατρίδος.

—

Κι' ὕστερ' ἀπεχωρίσθησαν μὶ ὄακρυα σχεδὸν
οἱ δυὸ μεγάλοι Δόν,
ἐσὺ δὲ τώρα χόρεσε, κυμένε Περικλέτε,
γι' αὐτὴν τὴν συμμαχίαν μας τῆς μόδας στιβαλέτο,
καὶ πίτσι μὶς 'στὰ μοῦτρα μου τὸ τρύπιο σου τσαρούχι,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος κατὰ τὴν φόρα ποῦχει
δὲν εἶναι καὶ παραξενεμένος μὲ μιὰ στραϊδοστίβα
νὰ ταξιδεύῃ μόνος του κι' ὡς 'στὴν Τανεναρίβα,
καὶ νὰ 'μιλήσῃ σύβαρος γιὰ τόνα καὶ γιὰ τἄλλο
καὶ μὲ τὴν Ρενασάλο.
Κι' ἂν τοῦ, ἀκτίβη, Περικλῆ, νὰ πάῃ κι' ἐκεῖ πέρα
ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα,
σφοδρὰς θὰ δακμάσωσιν καὶ πάλιν συγκινήσεις,
καὶ θὰ τοῦ καμουν βίβεια πολλὰς φιλοφρονήσεις
κι' ἡ πρώτη ντάμα τῆς Αὐλῆς, ἡ Ραμαζὶν-Ζαγάνα,
'στῆς τειρμώνειαις μάννα,
κι' ἡ κόρη της Ραζκφιναν-διὰ-μενὰ-μανίτρα,
ποὺναι τὰ ὀρὸ της μαγουλὰ σὰν ὀρὸ μεγάλα εἴτρα.
Κι' ὅταν ἰδῇς καὶ ὅε' αὐτὰς τὸ κράτος πῶς ὀργᾷ
τότε θὰ 'σῇς, κυμένε,
τρία πευλάκια κάθονται, τὰ ζῶα μου ἀργά,
κι' ἐκεῖνο πῶς τὸ λένε,
ποῦ κι' ἄλλοτε πολλαῖς φοραῖς σοῦ τώπα, στραβοκάνη,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρουσσας τὸ φουστάνι,
ποῦ πίντε—Πορτογάλλε μου,
νὰ ζήσῃς Ρενασάλε μου—
πέντε ραφτάδες τόρραφταν καὶ πέντε μαθητούδια...
Π.—Νὰ πέντε μὶς 'στὰ μάτια σου κι' σκόλα τὰ τρχογούδια.

—

Λαμπρὸν Πανελλήνιον ἐκκοινωτρεμένων
Νέα Ἑλλὰς ἱστήμενον Δρασίνη καὶ Καρδόνη...
κι' ὃν συστοιχίαι ἐ' αὐτὸ παρατηροῦν ἐπαίνων
καὶ δὲν εἶναι τίποτα καὶ δὲν θὰ 'πῇς σώνει.
Γιὰ νέκρα πράγματα χρείαι τοῦ κόσμου παραπούζει.
δὲν εἶναι χρεία δ' αὐτὰ συστάσεων γιὰτίμου,
γιατὶ βουλὴ ποῦ βαίνεται δὲν βίβει κολαούζα
καὶ 'στῆς Ἑστίας τρέξετε τὸ Βιβλιοπωλεῖον.

—

Ὁ Πάρπανος ὁ Γεώργιος, γιατρὸς 'στὰ δόντια πρώτης,
'μπορεῖ νὰ 'πῇς δικαίως πῶς εἶναι κι' ἐλογάτης.
κι' ἂν δόντι δὲν σᾶς ρείνῃ μὶς 'στ' ἄλλα ἐφρνικά σας
σᾶς βάζει κάτι δόντια ποὺ φαίνονται δικά σας.
κι' ὅταν ἰδῇ κανένας καὶ τοὐβλα πῶς μασᾷ
ὑμνεῖ καὶ μακαρίζει τὰ χέρια τὰ χρυσᾶ,
ποὺ τόσων πονιδόντων κεσεζῶν βρυχηθμόν...
σπᾶτι 'στὴν Ἀη-Γεώργη μὲ τίποτ' ἀριδιό»

—

Ἔκτα τοῦ Λουτρακίου, ποῦ σαλὰ τσικριτσίων εἴδη
διαφόρων γουστμάτων καὶ νὰ μάλιστ' ἐνρῆς,
ἐχ' ἡ πρώτη Σπυτσκρία Στυλιανοῦ Νικολάου,
τοῦ τοῦ Σιλώνος σπαίζε τὴν πασίγνωστον ὁδόν.
Ἀριθμὸς τοῦ Φαρμακείου ἑβδομήκοντα κι' ἕντά,
ἢ δ' ὁκᾶ τιμᾶται μόνον πέντε κι' εἶσαι ἐκεῖ τά.

—

Ἀνδρέας Σοριανόπουλος, γιατρὸς ἀπ' τὸ Παρίσι,
ταὶ νέος ὅπου χωρεῖται κανεὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ,
ἐνδέξιος εἰς τὴν Κέρκυραν ἐδῶν ἐτκατεστάθη
κι' ὅλιγου δεῖν ἐε τῆς χαρᾶς ἡ Κέρκυρα νὰ πάθῃ.

—

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὀγδόη κι' εἰκοστὴ τοῦ Ὀκτωβρίου.
'στὴ Μπόρσα ξαφνικὸ κι' ὀργὴ Κυρίου.

Ποθοῦντος εἰκοσιπέντε καὶ πεντακόσ' ἀκόμη.
ἀπὸ σεισμὸν ἐσείσθη τρομακτικὸν κι' ἡ Ρώμη.

Ἡ Πατρὶς κι' ὁ Κορδονάτος,
ὁ μακρὺς καὶ κοτσονάτος.

—

Ἡ προσφιλὴς Ἑλλὰς καὶ δοξκτὴ
μὲ στέρμ' ἀπὸ χαρτόνι καὶ μὲ ράκη,
χαρούμενη, νκζλοῦ καὶ γλκστή,
ἔλεγε 'στὸν γενναῖο Θεδωράκη.

—

«Παιδί μου Θεδωράκη, σὺ μονάχος
ἐνῷ τὸ πᾶν σκλεύει καὶ πινεῖται
στέκεις ὀρθὸς κι' ἀσάλευτος σὰν βράχος,
κι' ἡ στάσις σου παρ' ὅλων ἐξυμνεῖται.

—

»Ἔσβυσε γιὰ τοῦ γίνους τὸ καλὸ
ἡ τόση ἀρηΐριλος ἀλκή σου,
καὶ τῶν ἀνθρώπων στρίβει τὸ μυαλὸ
τέτοια πολιτικὴ σὰν τὴ 'δική σου.

—

»Ἔχε, κύρ Θεδωράκη, τὴν εὐχή μου,
σὺ κάνεις περιβόλι τὴν ψυχή μου,
καὶ βλέπω νέον κόσμον ἀνατέλλοντα
κι' ἐλπίζω 'στὰ παρόντα καὶ 'στὰ μέλλοντα.

—

»Εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους τῶν Βουλγάρων,
ποῦ 'γύρευες πολέμους ἄρον ἄρον,
ἤμουνα ὁπλοκονιάρ' ἁρματωμένη
κι' οἱ ντόπιοι μ' ἐκαμάρωναν κι' οἱ ξένοι.

—

»Ἀλλ' ὅμως τώρα, γέρο Κορδονάτε,
ποῦ πόλεμος ἀπαίσιος μυκᾶται,
ζητιάνα δίχως ἅρματα γυρίζω
καὶ δῶστε μου κι' ἐμένα μουρμουρίζω.

—

»Κι' ἑκατοντάκις εἶναι προτιμότερον
πολιτικὴ τοιαύτη παρὰ πρότερον,
ποῦ φέρουσ' Ἀμαζόνος πανοπλίαν
τὸ λιγερό κορμί μου τὸ παρίχωνα
εἰς τὴν στενὴν σκελέαν τὴν γελοίαν
καὶ 'στῆς ἐπιστρατείας τὸν ἀμπέχονα.

—

»Τοὐλάχιστον εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
χάρις εἰς τὸν γενναῖον Κορδονάτον
'στὸ φόρτωμα τῶν Ἑλλων μου βαρῶν
δὲν ἔχω κι' τὸ βάρος τῶν ἁρμάτων,
κι' ἡ ζητιανιά μου γίνεται καλλίτερα
κι' ἁπλόνω καὶ τὰ χέρια μου μακρύτερα.

—

»Ρίψε μακράν, Κορδόνερε, τὸ ξίρος
καὶ μὴ Βουλγαροκτόνου ἔχῃς ὄρος,

κι' ἀπ' ὅσα κι' ἂν σοῦ λένε, Θοδωράκη,
καθόλου νὰ μὴν πίρῃς χαμπάρι,
ἀλλ' ὅμως ἕνα μόνο μὴν ξεχάνῃς
Ὑπουργικὰ Συμβούλια νὰ κάνῃς.

—

»Ρίψε μακράν, Καρδοναρε, τὸ ξίφος,
δι' ὅλους ἔσο πρόβλημα καὶ γρῖφος,
μυστήριον, Πυθία καὶ μαντεῖον,
κι' εἰς πεῖσμα τῶν ὁλικῶν τῶν ἀνεντίων
τήρει σιγὴν ὶδ' ὅλα κι' ἐχεμύθειαν.
κανεὶς νὰ μὴ γνωρίζῃ τὴν ἀλήθειαν.

—

«Πρωτάκουστος ἡ τόση των ἀναίδεια
λογαριασμὸ νὰ θέλουν νὰ τοὺς δώσῃς
τί κάνεις, τί δὶν κάνεις, καὶ τί σχέδια
συμμαχιῶν μεγάλων θὰ σκαρώσῃς.

—

«Βάστα, παιδί μου Θοδωρῆ,
κι' εἰς ὅλους κάνε τὸν κουφὸ,
κι' ἂν ὅλος ὁ καχπὲ-ντευτὲς κατάμουτρα μὲ φτύσῃ
σὺ τὸ Κορδόνι πρόσεχε μονάχα μὴν ξεφτίσῃ,
κι' ὅπου τουρέκι τρώμαζε κι' ὅπου λεπίδι φύγῃ
ν' ἀκούσῃς μπράβο κι' εὖγε.

—

»Κι' ἂν λύσαξαν οἱ Βούλγαροι μὲ τὴν Μακεδονίαν
ἐσὺ φασαίλωσέ τους,
καὶ μόνον μὲ τὸν σαρκασμὸν καὶ μὲ τὴν εἰρωνίαν
κιρκινεζοβόλησέ τους.

—

»Πολέμα τους μὶ μαστοριὰ καὶ μ' ἄλλες Ἀττικὲς
καὶ διπλωματικὲς,
κι' ὅταν πατήσουν τὸ βαρὺ τῶν Μακεδόνων χῶμα
ἔστω ρομφαία δι' αὐτοὺς τὸ τῆς Προῦσας σκῶμμα.

—

»Γιὰ σοβαροὺς τοὺς Τσούσηδες δὲν πρέπει νὰ τοὺς πάρῃς
καὶ νὰ μοῦ γίνῃς Ἄσης.
Τέτοια πλῆρ-ξωντόβολα δὶν θέλουν Δελνηγέννη,
ἁρματωσιές, σκλπίσματα, τρεχάματα καὶ νέρτι,
μὲ κορσοὶδὶκ μεναχὰ νομίζω πῶς τοὺς φθάνει
κι' αὐτὴ νομίζω, Θοδωρῆ, πῶς σὰν πολλὴ τοὺς πέρτει.

—

»Φτοῦ! νὰ χαθῆτε Βούλγαροι, τοῦ κόσμου κασσιάρηδες
καὶ γύφτοι κι' Ἀρκουδιάρηδες. . .
ἀδίκως μὴν ξωδιέτε τοὺς λίγους σας παρὰδες
κι' ἴλατε 'στὰ σωστά σας,
πρὶν γίνετε καὶ τῶν σκυλιῶν ἀκόμη μασκαράδες
μὲ τὰ κουνήματά σας.

—

»Κι' ἂν παίξετε καταστητῶν καὶ πολεμαρχῶν ρόλον
ἀλλὰ χυδαῖοι Τσούσηδες θὰ λέγεσθε παρ' ὅλων,
κι' ἂν συμμορίας ἀνταρτῶν καὶ πάλιν ὁμιλήσετε
καὶ τὴν κληρονομίαν μας ἁρπάξετε γιὰ πάντα,
μὰ δὲν καταδεχόμεθα σὰν Ἕλληνες νὰ λυσίτι
μηδὲ τοῦ στιβολίτου μας τὸν ἄσπιλον ἱμάντα.

—

»Καὶ μόνο νὰ μᾶς πιάσετε μᾶς φαίνεται 'ντροπή,
ἐσεῖς Ἕλλας δὲν ξέρετε ἀκόμη τί θὰ πῇ,
μήτε πῶς ἔφεραν ποτὲ τὰ πάλαι τρόπαιά της
τὸν κόσμον ἄνω κάτω...
καλὰ τὸ λὲν πῶς δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ ὁ χωρὶς τὸ τί θὰ πῇ σφυγγάτο.

—

«Ταιαύτην περιφρόνησιν πρὸς τὴν φυλήν σας τρέφομεν,
ποῦ σ' ὅ,τι κι' ἂν μᾶς κάνετε τὰ νῶτα μας σᾶς στρέφομεν,
μηδὲ θὰ ὀγάλωμε γιὰ σας πολέμου μανιφέστο,
κι' ἡ σιωπή μας, Τσούσηδες, ἀπάντησίς σας ἔστω.

—

«Φτοῦ σας λοιπὸν καὶ κόντρα φτοῦ καὶ φτοῦ καὶ ξαναφτοῦ,
ἀξίους δὲν σας κρίνομεν κι' ἑνὸς ψωρολεφτοῦ.
Ὅρπε 'στὸν Φερδινάνδο σας, τὸν μπίστια τὸν Κεβοῦργ,
τὸν Σταῖλωρ, Καραβελιώρ, καὶ τὸν Ζαγκὼρ τὸν μοῦργο,
φτοῦ καὶ 'στα γένεια τρεῖς φορὲς τοῦ Κλήμη τοῦ Δεσπότη
καὶ καθενὸς προδότη.

—

«Κακὰ θὰ ξεμπερδέψετε μὲ τὴν Ἑλλάδα, Κροῦμα,
μὲ τῆς Ρωμιοσύνης θρασιὰς θὰ γίνετε τουλοῦμι,
θὰ σᾶς νικήσῃ μοναχὰ
ἡ τῶν Ἑλλήνων μου ψυχή,
κι' ὅλοι γελοῦμε χὰ χὰ χά,
κι' ὅλοι γελοῦμε χὶ χὶ χί.»

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς ἀπήντησι 'στὴν ὁλίγη τὴν πατρίδα
μὲ μάτια σὰν γυρίδα.
«Ἄγρυπνον πάντοτε θὰ ὁρῇς τὸν γέρο-Θοδωράκη
γιὰ τὴν Μακεδονία,
καὶ τρίμω γιὰ τὰ μάτια μου μὴ ὄγελον σπιθυράκι
ἀπὸ τὴν ἀγρυπνία.

—

«Ἀνάστα, κυρελεῦ πατρὶς, καὶ τοὺς Βουλγάρους φτύνε,
ἂν κι' οὐδ' αὐτῶν τῶν ἐμπτυσμῶν ἀνταξίους δὲν εἶναι.
Ἀπάνω 'στὰ κουρέλια σου ἀμέριμνος κοιμοῦ,
κι' ἂν ὅλην τὴν ἀτμόσφαιρον ἐθόλωσαν καπνοί,
πλὴν μὴ λησμόνει πάντοτε καὶ πάντοτ' ἐνθυμοῦ
πῶς ὁ Κορδοναρούμπαρος ἡσύχως ἀγρυπνεῖ.

—

«Κι' ἂν σούτσουρο πολεμικὸ σὰν κι' ἄλλοτε δὶν κάνῃ,
ἀλλ' ἀγρυπνεῖ νυχθημερὸν, καὶ τοῦτο μόνον φθάνει.
Ἔχω κι' ἐγὼ τὸν λόγο μου καὶ τὸν λογαριασμό μου
κι' ὅταν ἀκούσω πῶς πυκνὰ σωρεύονται τὰ νέφη
προβάλλω σ' ὅλους ἱμπροστὰ τὸν πατριωτισμό μου
κι' εὐθὺς λουφάζουν ἄφωνοι κι' λίγουν «σύτος ἔφη».

—

«Κι' ἂν τῶν Βουλγάρων χείμαρρος παράπονα φρικτὸς
κατέλθῃ πρὸς τὰς Σέρρας
ἢ μὲ τὴν πούλκα τῆς αὐγῆς ἢ καὶ μὲ τῆς νυκτὸς
τοὺς ἀργυροὺς ἀστέρας,
ἢ μὲ τῶν λύχνων τὰς ἀφὰς ἢ ντάλα μεσημέρι,
ὅμως ἐγὼ θὰ κοπκῶ γκὰπ γκοὺπ μὶ γουδοχέρι
γενναῖον πατριωτισμόν, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ σκόνη
ναρκωτικὴ σὰν ὄπιον,
γιὰ νὰ τὴν πιοῦν οἱ θύννες τυρλῶς εἰς τὸ Κορδόνι
μὲ πάθος ἐπιτόπιον.

—

«Καὶ θὰ φωναζω δυνατὰ μὲς 'στὸν παρξισμό μου:
Ἂν Μακεδόνων ἔλιπετε πῶς ἄναψεν πυρσοί,
μὰ τρέξετε νὰ πάρετε τὸν πατριωτισμό μου
καὶ μὲς 'στὸ ξύδι βάλτε τον καὶ φᾶτε τον τουρσί».

—

Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα ὁ λάλος Θοδωράκης
κι' ἀπὸ μακρὰν τοὺς Τσούσηδες κατέπτυσε δεκάκις,
ἡ δὲ πατρὶς γλυκύτατα 'στὸ στόμα τὸν ἱρίλησε
κι' εἰς δάφνας πατριωτισμοῦ γελῶσα τὸν ἐκύλισε.

—

Προσῆλθε δὲ κι' ὁ Φασουλῆς 'στὰς δάφνας νὰ καθίσῃ
μεστὸς φιλοπατρίας,
κι' ὅλο τὸν ἐγαργάλιζε γιὰ νὰ τὸν ἐρεθίσῃ
κατὰ τῆς Βουλγαρίας.

—

Ὅμως τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς τὸν ἀνεγνωρισμένον
εἰς νάρκην τὸ ναργάλισμα τὸν ἔρριπτε βαθεῖαν,
κι' ἀπὸ μακρὰν ἠκούοντο ψιλμοὶ διορισμένοι,
'στὸν κύριον Κελογερῆν τρεχόντων κατ' εὐθεῖαν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτσο σκέτος.

—

Π.—Αὐτὸ τὸ μορατόριουμ ποῦ λένε, Φασουλῆ,
τί ἔχαβλο ὀηλοῖ;
Φ.—Δηλοῖ πῶς εἶσαι ξόανο, ὀηλοῖ πῶς εἶσαι κτῆνος.
πῶς 'στὰ Χρηματιστήρια Ραχλὶ ἠκούσθη θρῆνος,
ὀηλοῖ πῶς ἡ γειτόνισσα τὰ ξανακακρόνει,
ὀηλοῖ πῶς ὅποιος σοῦ χρωστεῖ λιπτὸ δὲν σοῦ πληρόνει,
ὀηλοῖ θειλίαν δανειστῶν, χριῶν ἀναστολάς,
ὀηλοῖ ἐκεῖνο ποῦχανε κι' ἡ προφίλης Ἑλλάς,
ὀηλοῖ κι' ἐγὼ τὰς πληρωμὰς πῶς θέλω ν' ἀναβάλω,
κι' ὁ Βασιλεύς, σὰν δὲν μπορῇ νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο,
ἕναν μεγάλον ἰραδὲ τοὐλάχιστον ἂς βγάλῃ
καὶ κάθε χρέους πληρωμὴν μ' ἐκεῖνον ν' ἀναβάλῃ.
Π.—Ὥστε κι' ἐγὼ τὰ χρέη μου μπορῶ νὰ τ' ἀναστείλω
χωρὶς νὰ πίσῃ ξύλο;
Φ.—Τί λόγος! φθάνει Περικλῆ, μονάχα νὰ τὸ θέλῃς
καὶ καθεμίαν πληρωμὴν αμέσως ἀναστέλλεις,
κι' ὅταν ἐλθῇ 'στὸ σπίτι σου μπακάλης ἢ ψωμᾶς
καὶ φρενιασμένος σοῦ ζητῇ νομίμους πληρωμάς,
ἐσὺ καὶ δίχως ἰραδὲ
νὰ λὲς εἰς ὅλους ἐμμιὴ δέ;»
Κι' ὁ ναυαρχοκύρης τοῦ σπητζοῦ τὸ νεῖκι σὰν γυρέψῃ
νὰ 'πῇ πῶς μορατόριουμ ἐφέτος θὰ δουλέψῃ,
κι' ἀναστειλ' ἐπ' ἀόριστον κι' ἐπ' ἄπειρον τὰ νοίκια,
κι' ἂν εἰς γυναῖκα χρεωστῇς, ποῦ σοῦ πουλεῖ ραΐζικα
καὶ κάποτε τὴν ὄρεξι σ' ἀνοίγει μὲ τὸ χόρτο,
εἰπέ της «μορατόριουμ καὶ τὰ λεπτά σου μόρτε».
Κοντολογῆς, ὀρὲ Περικλῆ, καθεὶς ἀπέναντί σου
ἂς μένῃ κεχηνώς,
κι' ὁ παπουτσῆς κι' ὁ ράφτης σου καὶ κάθε δανειστής σου
τραχὺς κι' ἐλεινός,
καὶ φώναζε «τὰ χρέη σας, κλεινῶν Ἑλλήνων παῖδες,
μόνοι σας ἀναστείλατε καὶ δίχως ἰραδέες,
καὶ μὲ τὸ μορατόριουμ ὡς μόνον ὅπλον ἴτε
κι' ἐς κρεμαθοῦν ἀπάνω του κι' οἱ νόμοι κι' οἱ προφῆται».
Π.—Ὦ πατριῶται προσφιλεῖς καὶ Μαραθωνομάχοι μου,
πρὸ χρόνου λαχταρῶ
νὰ κάνω μορατόριουμ μαζὶ μὲ τὸ στομάχι μου,
ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ,
κι' ὅταν καλὰ δὲν πληρωθῇ ἀγρίως γουργουρίζει
κι' ἀπὸ τὸ μορατόριουμ ποτὲ δὲν χαμπαρίζει.

Φ.—Κι' ὁ Θεόδωρος σὰν ἔμαθε τὸ ξαφνικὸ μαντάτο
ἔτρεχε τὴν Κυβέρνησιν τοῦ κράτους ἄνω κάτω,
ἀμέτως δὲ τοὺς Ὑπουργοὺς πρὸς σύσκεψιν ἐκάλεσε
καὶ μὲ τὸ μορατόριουμ τὰ κανάκαλά των ἔλυσε,
τὰ μάλα δὲ πιρίφροντις ἐσκίφθη μετ' αὐτῶν
πῶς εἶναι δυνατὸν
καὶ νέον μορατόριουμ τὸ κράτος μας νὰ βγάλῃ
γιὰ νὰ ὁρκαῖον δανειτταί μιπρεῖ τε καὶ μεγάλοι.
Ἐν τούτοις φθάνει κατ' αὐτὰς κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸ Φιοῦμε
καὶ βάλε, Περικλέτο μου, νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε.
Π.— Ἐπῆγε καὶ 'στὸ Φηγαρὸ, εἶδε καὶ τὰ γραφεῖα του,
τὰ τόσα πιεστήρια, τῆς σταμπικῆς, τὰ ψηφία του,
κι' ἴφαλαν γιὰ χατῆρι του μεγάλαις τραγουδίστραις,
τοῦ Παρισιοῦ τασκίστραις,
κι' ἔρχετε μὲ τὸν Πρόεδρον καὶ μ' ἐπισήμους ξίνους
καὶ μὲ τοὺς Γάλλους Ὑπουργοὺς τοὺς καὶ παραιτηµένους,
κι' ἕνα πρὸς ἕνα, Φασουλῆ, κατ' ὄνομα τοὺς γνώρισα
κι' ὅλους γινωκίως κι' ἀρειδῶς τοὺς παρασηµοφόρησα.
Φ.— Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν Κουμπερτέν, τὸν Γάλλον τῶν Ἀγώ- [νων,
περὶ Σταδίων ἐκλεῖς ὡμίλησε μὲ πάνον,
καὶ τοὺς δισμοὺς συνίσριξε παντοτεινῆς φιλίας
κι' ἔμεινε περισσότερον 'στὸ σύμμοχον Παρίσι
καὶ τοὺς κινοὺριους Ὑπουργοὺς νὰ μάθῃ τῆς Γαλλίας
κι' Ἑλληνικὰ παράσηµα κι' εἰς τούτους νὰ χαρίσῃ.
Κι' ὅταν καλὰ τοὺς ἔστωμε µὲ τὰ παρασήμα µας
τότε ν' ἀκουσουν, Περικλῆ, καὶ µάνον τζουµὲ µας,
θ' ἀπαίρουν ὅλοι κατὰ γῆς ἐκ φιλελληνισµοῦ
καὶ βίβλα γκρὶς θ' ἀνακρωνοῦν µετὰ περιξυσµοῦ.
Π.—Προχθὲς κυθόμουν, Φασουλῆ, ἐκεῖ 'στὸν Φληρία
χωρὶς καμμία πρία,
καὶ βλέποντας τὴν Φραστὼ κι' ἐκεῖ πρὸς τοῦ Σκουλοῦδη
θυμήθηκα τοῦ Σολωμοῦ τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι,
κι' ἀπάγκινα γιαλὰ γιαλὸ
κι' ἄρχισα µόνος νὰ 'µιλῶ.
Θάλασσα, πότε πιὰ θὰ 'δῶ τοῦ Βασιλῆ τὸ χῶµα ;
τόσες καιρὸς ἐπίρασι καὶ δὲν τὸν εἶδ' ἀκόµα.
Πέσαις φορὰις κυττάζωντας ἀπὸ τὸν βράχο γίρω
καὶ τὸν ἀφρὸ τῆς θαλάσσας γιὰ Σ φ α κ τ η ρ ί α πέρνω...
φίρτωσε τίλας φίρτωσε... αὐτὰ παρκιλοῦσα
κι' ἔπερν' ἀπὸ τὴν θάλασσα καὶ τὴν καταφιλοῦσα,
χωρὶς νὰ ξέρ' ὁ δύστυχος ὅτι φιλῶ τὸ κῦµα,
ποῦ κάθε χρόνο τακτικὰ τὸν πάει ὁ' ἄλλο κλίµα.
Φ.—Ξέρεις ἀλήθεια πῶς κι' ἀγὼν θὰ γίνῃ καλλονὴς ;
Π.—Μὲ τοῦτο τὸ χαµπάρι σου πολὺ µὲ συγκινεῖς.
Φ.—Λοιπὸν µὲς 'στοὺς ἀγῶνας µας, βρὲ Περικλῆ, τοὺς ἄλ- [λους
κι' ἕνας ἀγὼν ἐπίσηµος θὰ γίνῃ περὶ καλλιους.
καὶ σὺ σὰν ἐδῶπλαστος Ρωμηὸς γιὰ τοῦτον ἐτοιμάσου
καὶ τίµησε τὸ σῶϊ σου, τὸ γένος, τοῦνοµά σου.
Τότε σωµάτων ἔκθεσις κι' ὑποροδίζον χρῶµα,
καὶ θὰ σοῦ κάµουν ἐρεῦναν µεγάλην κατὰ σῶµα,
νὰ 'δοῦν ἂν ἔχῃς ἐπλοστα καὶ τορνευµένα µέλη
κι' ἂν εἶσαι σὰν νεώτερος Ἑρµῆς τοῦ Πραξιτέλη.
Σὺ δὶ µὲ φύλλον ἐκ συκῆς
χάριν τῆς νέας ἠθικῆς
θὰ περιβάλῃς κ/στηρὼς τὰ µέλη τὰ ζυσώνµατα,
τὰ ντροπαλὰ καὶ ρόνιµα,
καὶ τρέχων εἰς τὸ Στάδιον θὰ λὲς 'στοὺς θεατὲς :
«κυττάξετέ µε κι' ἀπὸ µπρός, θέστε µι κι' ἀπ' ὀπισω»,
κι' ἐγὼ παρακαθήµενος µακρὶ µὲ τοὺς κριτὲς
εἰς τοῦ ξυλίνου κάλλους σου τὸν πλοῦτον θὰ τρυφήσω,
κι' ὅλοι θ' ἀποθωµάζωµεν, βρὲ Περικλῆ τοιφοῦτον,
τὴν ἄντζα σου, τὸν ἀφαλό, καὶ τὸ χυτό σου µπούτι,
καὶ παµφηρεῖ τῆς καλλονῆς θὰ λάβῃς τὸ βραβεῖον
νὰ τῶχῃς ὡς ἀνάµνησιν καθ' ὅλον σου τὸν βίον.
Τότε θὰ κοκορεύεσαι σὰν τραπουλας Βαλές,
τότε µὲ τὶ µεταλλίου θὰ σοῦ κολλᾷ µανία,
καὶ δείχνωντας τε κάποτε 'στοὺς Τσούηδες θὰ λὲς :
«νά, βρέ, ἀγῶνες µὰ φορὰ κι' ὄχι Μακεδονία».
Κι' ὅπως µηλέα καὶ ροιὰ περὶ τοῦ κάλλους ἤριζαν
καὶ πὶ πολὺ τὰ φύλλα των ἐφούντωναν κι' ἐµαρίζαν,
ἔτσι κι' ἐµεῖς, πρὸς ἔκπληξιν καὶ τρόµον ἐναντίον,
θὰ προκαλοῦµεν ἔριδας σωµάτων γιγαντείων,
κι' ὅλοι µας σὰν Ἀπόλλωνες γλυπταὶ τοῦ Ντελµπεντέρη
αὐτὰ θὰ ξεφωνίζωµε 'στῶν Τσούηδων τ' ἀσκέρι :
«Ὅσο κι' ἂν κατακτήσετε Μακεδονίας χῶµα,
ὅσα λιπτὰ κι' ἂν δώσετε σὶ σκήγια καὶ µπαροῦτι,
ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσετε τὸ πάγκαλόν µας σῶµα,
τὰ σκίλη µας, τὴν ἄντζα µας, καὶ τὸ χυτό µας µποῦτι,
κι' ὅσο κι' ἂν σᾶς ἀγρίεψε φανὴ πολεµοκραχτρα,
µὰ πάντα µορµολύκεια θὰ µείνετε καὶ σκιάχτρα».
Π.— Τί λόγος ! . . θέλει ῥώτηµα
πῶς δὲν µπορεῖν νὰ γίνουν
τὰ κάλλη µας ἱστόριµα
µ' ἐκείνους ποῦ µας φτύνουν ;

—

Ἀγὼν τοῦ κάλλους µας καλεῖ
κι' ὁλόγυµνος θὰ τρέξω,
µὰ τώρα γύρνα, Φασουλῆ,
καλὰ νὰ σοῦ τῆς βρέξω.

Καὶ καµπόσαις ποικιλίαις, µ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Χαρκλάµπης Ἄννινος—καὶ ποῖος δὲν γνωρίζει
τὸν λογογράφον τὸν κλεινὸν, ποῦ κόσµον ὅλον µονίζει :—
Λοιπὸν ὁ Μπάµπης Ἄννινος κι' ὁ Λάσκαρης ὁ Νῖκος,
ἄλλος καὶ τοῦτος συγγραφεὺς καὶ τῶν γραµµάτων κρίτικος,
θὰ βγάλουν περιοδικὸν «Ὀλύµπια» καλούµενον
καὶ πρὸ πολλοῦ θρυλλούµενον,
λαµπρὰν ἐπιθεώρησιν ἁπαξ τῆς ἑβδοµάδος,
µοναδικὴν ἀντρίφηµα 'στὸν κόσµον τῆς Ἑλλάδος.
Τὸ Σάββατον τὸ πρωτεῖο τὸ πρωτον φύλλον βγαίνει
καὶ θὰ τοῦ γίνῃ ἔρωδος κι' ἀπὸ τὰ δύο γένη.

—

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ τὸ λιµοκοντοράει
«ποῦ ράβεσαι, τὸν ῥώτησε, καὶ γίνεσαι καβράκι ;»
κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε : καὶ µ' ἐρωτᾷς, κυνῶπα ;
χίλιαις φοραὶς σοῦ τῶπα
πῶς 'στὸν κὺρ Γιάννη νύονµαι, 'στὸν µάστορ' Ἀϊδονόπουλο.
γι' αὐτὸ, µωρέ, σοῦ φαίνοµαι τῆς µόδας ἀρχοντόπουλο,
µέ κόδουν τὰ φαλλίδια του, µὲ ράβουν τὰ βελόνια του,
καὶ σύρε, κακοµοίρη,
νὰ 'δῇς 'στὰ καταφώτιστα καὶ ὄνοµαστὰ σαλόνια του
ἐρετειὸ κασµίρι.
καὶ χονδρικὰ καὶ φλιτὰ στολίσµατα καὶ λοῦσα,
ποῦ νὰ τὰ φάλῃ δὲν µπορεῖ καµµιὰ τῆς µόδας Μοῦσα.
καὶ σάλπισε τὴν τέχνην του κι' ἐως 'στὰ τετραπέρατα
ἀφοῦ τῆς µόδας τζέδενα κάνει κι' ἐµᾶς τὰ τέρατα.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η, νέος παντοῦ ρυθµὸς— Φωκιώνος ὁ δρόµος καὶ πέντε ἀριθµός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὁκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίµα µὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα µας πάλιν αἱ 'Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων µας µεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράµµατα καὶ συνδροµαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐµέ.
Συνδροµὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι µόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅµως µέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέροµεν παντὸς εὐµούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦµεν σώµατα «Ρωµηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδροµείων τέλη.

Τέσσαρες τοῦ Νοεµβρίου.
θρῆνος Χρηµατιστηρίου.

Ποῦντος πεντακόσα σὺν εἰκοσιέξη,
αἷµα µοῦ µυρίζει πῶς θὰ ξανατρέξῃ.

Εἰς τὸν Μεγαλειότατον τὸν καὶ πολεµικώτατον.

—

Α'

Δὲν εἶδες, ὅπως ἔγραφαν, µανούµενα τὰ πλήθη,
δὲν εἶδες κυανέλευκον ἐθνόσηµον 'στὰ στήθη,
δὲν ἄκουσες ξερωνητὰ κι' οὐρανοµήκη ζήτω
κι' ἡ γῆ πυρὶ µιχθῆτω.

—

Δὲν εἶδες, ὅπως ἔγραφαν, σηµαίας Μακεδόνων
καὶ Κρῆτας κι' Ἀλβανούς,
καὶ νὰ κατέρχωνται σκιαὶ περικλεῶν προγόνων
ἀπὸ τοὺς οὐρανούς.

—

Ἤλθες 'στὴν γῆν τοῦ ῥαχατζοῦ ἐξαίφνης προσβληθεῖσαν
ἀπὸ πολέµων λύσσαν,
ἄκου τῆς σακαράκκις µας πῶς τρίζουν 'στὰ φακάρια,
καὶ φαλλεντ' ἐµβατήρια,
ὡ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν, ὡς πότε παλληκάρια,
καὶ τόσα νικητήρια.

Εἶδες καὶ τὸν Κιρδύνεραν τῶν ἀρχιταγελάριων
ὠχρὸν καθὼς σουδάριον
νὰ σοῦ φωνάζῃ «Βασιλεῦ, σὺ βοηθὸς γενοῦ,
γιατὶ τοὺς ὑπηκόους σου τοὺς ἔχει πιάσει µοῦρλα,
δὲν ξέρω τί τοὺς ἔστριψε τὸν ἄµοιρλί των νοῦ
κι' ἄρχισαν πάλιν νὰ βροντοῦν πολεµικὰ ταµποῦρλα.

—

»Σύ, Βασιλεῦ, βυθίνσι, κι' εἰς ὅσους 'ἔχῃς µὲ φρόνηµα
'πὶς τους νὰ κάνουν φρόνιµα,
καὶ µήτε νὰ φορτώνωνται σ' ἐµένα κάθε τόσο
γιὰ τόνα καὶ γιὰ τάλλο,
καὶ νὰ ζητοῦν 'στὰ σοβαρὰ τουφέκια νὰ τους δώσω
καὶ λόγο νὰ τους βγάλω.

—

» Πὶς τους πῶς τώρα πνίγοµαι µὲ τὸν συµβιβασµό,
'πές τους ν' ἀφήσουν τῆς φωναῖς καὶ τὸν παρξυσµό,
ἀλλιῶς ἂν µὲ φορτώνεται τὸ φλογερὸ καµίνι
ἐκεῖνος ὁ συµβιβασµὸς ἀτέλεκωτος θὰ µείνῃ.
κι' ἐνόσω, φίλε Βασιλεῦ, αὐτὸς δὲν πέρνει τέλος
ἐδίκιως σκούζουν γι' ἅρµατα κι' οἱ φοιτητὲς κι' ὁ Μπέλλος.

—

»Κατώνασε κι' ἡσύχασε τ' ἀνήσυχα µηαλά των
κι' ἂς ἔλθουν 'στὰ καλά των,
'πές τους εἰρήνη πως γελᾷ παντοῦ τῆς οἰκουµένης,
πῶς δὲν ἐσφάγη πουθενὰ µήτ' ἕνας κἂν Ἀρµένης,

μὰ κι' ἂν ἰσράχτη σύσσωμος Ἀρμένηδων ἀγέλη
τί διάβολο τους μέλει ;

—

»Ἐπέ τους ἂν οἱ Βούλγαροι φωνάζουν πῶς σκοπεύουν
κἂν σήμερα κἂν αὔριον στὰ Σέρρας νὰ κατέβουν,
αὐτὸ τὸ λένε μοναχὰ γιὰ μπόσικη φοβέρα,
πές τους νὰ μὴ ξιπαζωνται μὲ ψεύτικα μηνύματα.
πές τους πῶς ἤλθε κατ' αὐτὰς κι' ἡ Δούκισσα ἡ Βέρα,
κι' εἶναι ντροπὴ μιὰ Δούκισσα ν' ἀκούῃ ξεφωνήματα».

—

Αὐτὰ, Μεγαλειότατε, λελεῖ ὁ Δελληγιάννης,
καὶ σὺ σταυροκοπήματα ἐκστατικὸς θὰ κάνῃς,
θ' ἀκούσῃς καὶ τὸν Φυσουλῆ μὲ κάτσαπρη κονκέρδα
νὰ ξεφωνίζῃ βάρδα,
καὶ νὰ σφυρίζῃ θούρια μετὰ τῶν φοιτητῶν,
καὶ φτοῦ ἀλὰ μπελιὰ θὰ 'σῃς καθ' ἑαυτόν.

—

»Τί μοῦγκα τους ἐκάλλυπε κι' ἔτσι χωρὶς αἰτία
γυρεύουν πάλι φάλαγγα, σπασμοὺς καὶ ἐπιστρατεία ;
Ἄμμ' δὲν καθόμουν ἔξω,
ἀλλ' ἀπὸ πῶρα 'γύρισα μὲ τοὺς μουρλοὺς νὰ μπλέξω ;

—

»Ἀκοῦς νὰ θέλουν πόλεμο κι' ἐράνους γιὰ τουφέκια,
μπαρούτι καὶ φυσέκια ;
Ἀκοῦς ἐράνους νὰ ζητοῦν μὲ τόσο σοβαρὸ
σὲ τοῦτο τὸν καιρό,
ποῦ τὴν πενταρὰ του κανεὶς γιὰ λίρα τὴν μετρᾷ ;...
ἂς εἰμποροῦσα νἄφευγα κι' πάλι γιὰ λουτρὰ,
νὰ ξεκαιδῶ τοὺς Γάλλους μου, ποῦ δι' ἀνθεῖων μ' ἔρανον,
κι' ὄχι ν' ἀκουω τοὺς Ῥωμηοὺς νὰ μοῦ φωνάζουν ἔρανον.

—

«Τί διάβολο τοὺς κάλλησε καὶ πόλεμο μοῦ ψάλλουν
καὶ θέλουν τὸ ταξεῖδι μου ξυνὸ νὰ μοῦ τὸ βγάλουν ;
Ἐγὼ καλὰ τοὺς ἄρησα μὲ κορδονοῦπουνάτσα
καὶ τώρα τείνει τοῦτο ;
ἀλήθεια δὲν ξεκάγινε 'στὸν κόσμο τέτοιο ράτσα
ν' ἀνάβῃ 'στὸ μινοῦτο».

Β'.

Ἦλθες, Μεγαλειότατε, χαρὰ κι' ἐλπὶς μας μόνη,
καὶ γαργαλίζει πόλεμος τὴν δόλια μας ψυχή,
μὰ κρῖμα πῶς δὲν πρόβαλες πομπώτατος 'στο μπαλκόνι
νὰ μᾶς εἰπῇς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποδοχή,
κι' ὅλων ἡ ἀκούσεις νὰ πετοῦν ἀπάνω 'στὸν ἀέρα,
ποῦ νὰ μὴν πάῃ τοὺς σταυροὺς κι' ἡ συγγενής σου Βέρα.

—

Κι' ἡ Δούκισσα νὰ σ' ἐρωτᾷ γιατὶ βογγᾷ τὰσκίρι,
καὶ σὺ τῆς Βέρας νὰ τῆς λὲς πῶς πατριώται βέροι
ζητοῦν ἐράνους γι' ἅρματα μὲ κόρδωμα θρασύ,
καὶ νὰ γελᾷ κι' ἡ Δούκισσα, καὶ νὰ γελᾷς καὶ σύ.

—

Ἀλλ' εἶπε κι' ὁ Διάδοχος : καθ' ὃν καιρὸν, πατέρα,
δὲν ἤσευν ἐδῶ πέρα,
διορισμῶν καὶ παύσεων ὑπέγραψα μὲ θάρρος
δυὸ πλήθη πολλὰ,
μὰ τώρ' ἀναλαβὲ σὰν πρὶν τοῦ θρόνου σου τὸ βάρος
καὶ κάνε τους καλά.

—

»Πατέρα, καλῶς ὥρισες...ἐνώπιόν σου κύπτω,
κι' ἂν γιὰ πολέμους λύσαξαν ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω.

Ὄμβλει σὺ 'στοὺς φοιτητὰς, 'στὸν κύριον Γενναδίον,
κι' εἰς ἄλλους διαφόρους...
ἐγὼ μὲ τὸν Φιλήμονα θὰ τρέχω πρὸς τὸ Στάδιον
νὰ βλέπω τοὺς μαστόρους.

—

»Κι' ἀπέτειν τέλος ἡ στιγμὴ σημαίνῃ τοῦ πολέμου
ἀμέσως μήνυσί μου,
ν' ἁρματωθῶ σὰν ἀστακὸς, τὸ πόδι νὰ κτυπήσω,
κι' ἁμπρός σας σιδηρόφρακτος ἱππότης νὰ πηδήσω.

—

»Κι' ἂς βγοῦν ἀπὸ τοὺς σταύλους μας τὰ φτερωτὰ μας ἅτια,
τῆς ἀστραπῆς καὶ τῆς φωτιᾶς, ποῦ δὲν τὰ βλέπουν μάτια,
ἂς καταστράψῃ φλογερὰς ρομφαίας ἡ λεπίς,
ἂς χλιμιντρίσουν τάτια μας, ἂς μὴν τοὺς βάλουν σέλα,
καὶ σὺ καβάλα 'στῆς φωτιᾶς, κι' ἐγὼ 'στῆς ἀστραπῆς,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχομαι καὶ 'στὴν κορφὴ κανέλα».

—

Ἦλθεις προστάτης ὕπατος
σὲ τόση δυστυχία,
κι' ἀρχίζει κι' ὁ περίπατος
εἰς τὴν Δενδροστοιχία.

—

Ἦλθεις μὲ χαδιὰ καὶ φιλιὰ
'στὸ τακτικό σου χειμαδιό,
κι' ὅλοι φωνάζουν «Βασιλῆ»,
καλῶς 'στὰ μάτια σου τὰ δυό».

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Σήκω μαζί μου 'στ' ἅρματα, βρὲ Περικλίτο βῶδι,
καὶ 'στὸν σοφὰ μὴν καθεσαι σὰν μπέης σταυροπόδι.
Πῆρι φωτιὰ τὸ φρόνημα τῆς λαλοῦ πρωτευούσης
κι' Γλα καὶ σὺ ν' ἀκεύσῃς
παιᾶνας, ἐμβατήρια, καὶ πάταγον καὶ κτύπον
τῶν περιπόλων τῶν πεζῶν καθὼς καὶ τῶν ἱππῶν.
Εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μεγάλος χαλασμὸς
καὶ γδοῦπος καὶ σεισμός,
μέσα 'στὸ σκότος τὸ πυκνὸν σὰν φάρος σελαγίζει,
ὁ Σπῦρος Λάμπρος δημιλεῖ καὶ τὸ καταφλογίζει,
κι' ἐγὼ μὲ βῆμα πτερωτὸν
τρέχω σ' ὁμίλους φοιτητῶν
γενναίων ἐνθουσιασμὸν κι' ἐκεῖ νὰ δικσπείρω
καὶ μὲ τοὺς ἄλλους φώναξα ἐμωρὲ μὰ μπρκδο, Σπῦρο».
Ὁ λιγυρὸς ἱστορικὸς τὰ στήθη πυρπολεῖ
κι' ἔγινε κι' ἕνα ψήφισμα πολεμικὸν πολύ.

—

Πρὸς πολέμους ὁ νοῦς μας ἐστράφη
καὶ πρὸς ἄθλα παλιῶν κλασικά,
καὶ τὸ ψήφισμα πρώτ' ὑπογράφει
κι' ἡ γνωστὴ Θησεία Ρόκα.

—

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς τόσης βοῆς
ὁ τῆς Χίου κλεινὸς Κεραῆς
ἀντὶ πένας τουφέκι κρατῶν
πρὸς ἀγῶνας τοὺς νέους καλεῖ,
κι' ὁ σεπτὸς Πατριάρχης σκιρτῶν
πρὸς τὸν Ρήγαν Φερρεῖον λαλεῖ.

—

Μπόρα μ' εὗρῃκε ξαφνικὴ μὲς 'στὴν πολλὴ σκοτεδρα μου,
μοῦ φιγει τὸμπρελίνο μου, πέφτ' ἡ καππελαδοῦρα μου.

Σήκω μαζί μου 'στ' ἅρματα, πανσοῦ πολέμου κήρυγμα. . .
πηγαίνομε 'στ' Ἀνάκτορα μὲ μάχιμον ἄέρα,
'ρωτοῦμε' ἐκεῖ ποῦ βρίσκεται τῶν πόθων μας τὸ στήριγμα
καὶ μερικοὶ μᾶς ἀπαντοῦν πῶς τρώει μὲ τὴν Βέρα.
Προσμένομε, βρὲ Περικλῆ, τὸ γεῦμα νὰ τελειώσῃ
γιὰ νἄβγῃ μὲ τὰ λόγια του νὰ μᾶς ἐγκαρδιώσῃ,
ὅμως ἐνῶ 'προσμένομε τρεῖς ὧρες ἀποκάτω
μᾶς λὲν πῶς μέλις 'βρίσκεται 'στὸ δεύτερο τὸ πιάτο,
κι' ἠκούσθη τότε μιὰ φωνὴ «μωρὲ μὰ τεῖνει τοῦτα ;»
καὶ μὲ παλμοὺς ἐπρόσμεναν νὰ φθάσῃ καὶ 'στὰ ρροῦτα.

—

Ἀλλ' ὅτκαν ἔρθασε κι' ἐκεῖ
μᾶς λὲν γελῶντες Αὐλικοὶ
πῶς δὲν 'μπορεῖ καὶ μιὰ στιγμὴ τὴν Δούκισσα ν' ἀφήσῃ,
ἐν τούτοις πρὸς τῶν φοιτητῶν τὸ σῶμα παραγγέλλει
νὰ στεῖλῃ μιὰν ἐπιτροπὴ νὰ τοῦ διασαφήσῃ
τί τὸ Πανεπιστήμιον ἀπὸ τὸ Στέμμα θέλει.

—

Κι' ἐνῶ 'γινόταν μεγάλος θρῆνος
ἐγὼ 'σκεπτόμουν 'στὰ δέντρα πέρα
σὰν τί νὰ τρώῃ ὁ Κωνσταντίνος
μὲ τὴν Αὐλὴ του καὶ μὲ τὴν Βέρα.

—

Οὐχ ἧττον τἄκοψαν πολλοὶ κουμποῦρι
κι' ἄρχισε τότε φριατὴ παρλάτα,

κι' όλοι μας 'λίγαμε γιά καλαμπούρι :
«σὶ νὸν ἰ Βέρα ἰ μπὲν τροβάτα».

—

Ζήτω τοῦ Διαδύχου μας, τά χίρια μας κτυπάμε.
καὶ μιὰ καὶ ὀπό 'στὸν Θόδωρο τὸν πολεμάρχο πᾶμε,
ἐκεῖνος ὅμως εὐτυχῶς δὲν εἶχε μουσαφίρη
κι' ἐβγῆκε 'στὸ παράθυρο σὰν ἀστρο, σὰν ζαφίρι,
καὶ λέγει ἐξερώνησε 'στὸ πλῆθος παρηγόρημα
ὑπόταν κάποιος ἔκουφι τοῦ λόγου του τὸ νῆμα,
κι' ἀνέκραξε μὲ τόνον
πῶς ἔργα θἴλει μόνον.

—

Λίγει πρὸς τοῦτον Θοδωρῆς ψηλόλιγνος σὰν βέργα :
«τίς εἶσαι σὺ ὁ προπετὴς, ὁποῦ γυρεύεις ἔργα ;
μήπως δὲν ἐργαζόμαθε κι' ἐμεῖς ὡς τὰς μελίσσας ;
ἢ μήπως δὲν ἐπαίσαμεν πολλὰς διδασκαλίσσας ;
Ἐνόσω χαίρω, κύριοι, τῶν Βουλευτῶν τὴν πίστιν
ἀμεριβολίαν πρὸς ἐμὲ μὴν τρέρετ' ἐλαχίστην,
κι' οὔτ' ἔχετε δικαίωμα καὶ τώρα καὶ ποτέ
δι' ἔργα νὰ φωνάζετε, σφριγῶντες φαιτπταί.

—

»Πρῶτα νὰ καταρτισθῆτε
Συνταγματικοὶ πολῖται,
πρῶτα τὸ καψο-Σύνταγμα νὰ μάθετε νερᾶκι
καθὼς τὸν Θοδωράκη,
κι' ὕστερα νὰ γυρεύετε πολέμων πατατράκα
κι' ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ, τοῦ πρώτου Σακεράκα.

—

«Ἄψυχος δὲν στέκω λίθος
κι' ἂν 'στὸ νεαρόν σας στῆθος
ὁ σπινθὴρ δὲν ἀπεθέσθη
τῆς προγονικῆς ἀνδρείας,
τό δικό μου ἐκορέσθη
ἐξ ἀτμῶν φιλοπατρίας.

—

»Πρῶτος μ' ἐνθουσιασμὸν
εἰς τους πλάκι χρόνους τρέχω,
καὶ τὸν πατριωτισμὸν
μονοπώλιον τὸν ἔχω.

—

»Καὶ νῦν, νεότης ἀγαστή, πρὸς ἔργων δρᾶσιν σύρε,
κι' ἂν 'στὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου μου θυμὸς μὲ παρακίνει
καὶ τὴν φωνὴν κατέπνιξα τῆς ὀρώσης ἡλικίας,
ὅς τύχω τῆς συγγνώμης σας καὶ τῆς ἐπιεικείας.
Χωρὶς νὰ θέλῃ κάποτε κι' ὁ πιὸ καλὸς θυμώνει
καὶ πάντοτε 'στὰς ἐκλογὰς ψηφίζετε Κερδόνι.
Αὐτὸς ὁ λόγος, φαίνεται, πρὸς τὸ παρὸν ἀρκεῖ...
κακὸς μπελᾶς μοῦ γίνατε καὶ σκέλος ἐν σαρκί.»

—

Εἶπεν αὐτὰ γεργὸς γοργὸς
ὁ κύριος Πρωθυπουργός,
κι' ἔκλεισε τὸ παράθυρο κι' ἐπῆγε κι' ἐκοιμήθη
κι' ἠλέκτρισε τὸ σθένος του κι' ἐμὲ τὸ σαμιαμίθι.
Κι' ἐσπευσα 'στὴν Ὁμόνοιαν μεθ' ὅλων τῶν ἐμείων,
καὶ πρὶν ταχὺς 'στὸ τέμενος γυρίσω τῶν Μουσῶν
ἄκουσα τὸν Γενναδίου, τὸν πάντοτε στομῶλον,
νὰ ρητορεύῃ πρὸς πολλοὺς εἰς τὴν δεᾶ πασῶν,
κι' ἴνῆμ τὸν λιμὸν ρήτορα χειροκροτοῦσαν ὅλοι
ἐκεῖ κοντὰ μας ἐξαφνα ἐβρόντησε πιστόλι,
κι' ὡς ἐνοεῖς μ' ἐτρόμαξε τῆς πιστολῆς ὁ κρότος
κι' ἔφυγα πρῶτος πρώτος,
γιατί δὲν εἶναι φρόνιμον, βρὲ Περικλῆ γερᾶτε,
νὰ μὴν ψηφῇς οὐδέποτε τὸ ὄλιγο σου τσακρί,
ἀλλὰ νὰ ρίπτισαι θρασὺς ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων
κι' εἰς πόλεμον νὰ φονευθῇς Ἑλλήνων κατ' Ἑλλήνων.

—

Π.—Δέκα χρονάκια, Φασουλῆ, ἐπέρασαν ἀφ' ὅτου
μὲ σάλπιγγα Τυρτηναῖν ὁ μίγας Κορδονάτος
ἐπτέρωσε τὸ φρόνημα τοῦ κάθε πατριώτου
καὶ τὴν φυλὴν ἐνίκησε τοῦ Κρόνιου κατὰ κράτος.
Καὶ τώρα πάλιν 'στὸ φτερὸ κοττάζει τὴν πατρίδα
καὶ κάνει τῶν πολέμων του τὴν δεκαετηρίδα.
Κι' ἂν 'στὴν μεγάλην ἑορτὴν τῆς δεκαετηρίδος σου
ὡς σύμβολον τῆς λίμας σου καὶ τῆς ἐφημερίδος σου
καὶ κολοκύθι σοὔστειλεν οἱ Κελαματιανοί,
ποῦ βλέπωντας το φώναζες : «Χριστοῦλη μου βοήθει»,
θἐρρῶ πῶς δῶρον ἔπρεπε κι' εἰς τοῦτον νὰ γενῇ
ὡς σύμβολον πολεμικὸν μὲ νερακολοκύθα.
Φ.—Τὴν δ' ἐπομένην, Περικλῆ, ὡμὰς γενομένης
θρῆνος 'στῆς Μπόρσαις ἔγινε τῆς ὅλης οἰκουμένης,
κι' ἐπῆρεν τὸν κατήφορο λογῆς λογῆς χαρτιᾶ,
κι' ὁ κύριος Θεόδωρος γεμάτος μὲ φωτιὰ
ἐκάλεσε τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν
εἰς τρίωρον συμβούλιον, τὰ μάλα μυστικόν.
Κι' ὁ διπλωμάτης ὁ σορός, ὁποῦ τ' ἀνέζω κρίνει,
μὴν ἐνοχλῆσαι, τόλεγε, καὶ μάθει, μὶς κἀρο,
πῶς πάλιν ἡ παγκόσμιος ἑστερεώθ' εἰρήνη
κι' ἂν δὲν πιστεύῃς, Πρόεδρε, σοῦ δίνω καὶ καπαρό.
Δακρύσας δ' ὁ Θεόδωρος ἠσπάσθη τὸν Σκουζέ,
κι' ἐχλευάσαν ἀνιλεῶς τὸ κράτος τῆς Ἀγγλίας,
καὶ τὸν Ἐγγλέζο Σώλσβουρυ τὸν 'πῆραν 'στὸ μεζέ
καὶ μποῦρο τὸν ἀπέδειξεν πολιτικῆς γελοίας.
Ἀλλ' ὅμως ἔρθατε καιρὸς ν' ἀφήσωμε τἀστεῖα
καὶ νὰ σουλίψῃ προσευχὴ μεγάλη καὶ νηστεία.
Ἔχεις δὲν ἔχεις πρόσφορε νὰ πάρωμε τουφέκια,
δι' ὅλους εἶσαι 'αὐστηρὸ, νὰ λείψουν τὰ μπιρτέκια,
ζακούσκους γιὰ τὴν ὄρεξι, χαβιάρι, χειρομέρι,
καὶ κάθε βράδυ τακτικὰ καὶ κάθε μεσημέρι
ὀλίγον μέλι ἄγριον καὶ κάμποσαις ἀκρίδες
ἔστω τροφὴ πολυτελὴς καὶ καθενὸς τρανοῦ
κι' ὅσων φερμαρουν τὸ ψωμὶ μὲ μάτια σὰν γκρίζες
καὶ τὸ νομίζουν, Περικλῆ, γιὰ μάννα τσύρανοῦ.
Αὐτὰ κι' ὁ νέος Πρόδρομος προτείνει Καραπάνος,
ποῦ μὲ τῆς νήστειας ἔγινε ὡς εἶδος πελεκάνος.
Καθένας δι' ἐξόδων του δὲ παρῃ τάρματά του,
καὶ τώρα μὲ τὴν ἀριξιν τοῦ Μεγαλειοτάτου
ἂς πᾶμε, Περικλῆτε,
μὶ φαλαγγὺς κασκέτο
νὰ κάνωμε σὰν κι' ἄλλοτε καντάδα 'στὸ Παλάτι...
Π.—Μὰ πρὶν νὰ πᾶμε γύρισε νὰ φᾷς ὀρὸ τριῶν 'στὴν πλάτη.

Ἀροσαβὼν ἐγκρίτου φίλου μετὰ κόρης ἐπιζήλου.

—

Ὁ Νῖκος Καλικιούνης μας, γιατρὸς σπουδῆς σπανίας,
λιβίντης ἐκλεκτῆς ψυχῆς καθὼς καὶ διανοίας,
'στὴν Λάρισσα μᾶς ἔφυγε μὶ τρόπο ἕνα βράδυ
κι' ἀρραβωνίσθη μὲ χρυσὴ κορίτσι κατ' αὐτάς,
μὲ τὴν Κατίνα ὀνομαστὴ τὴν τοῦ Δημητριάδη,
πλουσίαν ἀπὸ θέλγητρα, παρᾶδες κι' ἀρετάς.
Κι' ἀπὸ κοντὰ κι' ἀπὸ μακρὰν εὐχήθησαν ἐτάρτοι
ραντίζωντάς τους κρῖνα
ὅ,τι καλὸ κι' ἂν ἔχ' ἡ γῆ νὰ τῶχῃ τέτοιο ταίρι,
ὁ Νῖκος κι' ἡ Κατίνα,
κι' ὅταν τῶν γάμων ἡ λαμπὰς χαρμόσυνης ἀναψῇ
ἐ ! τότε πλέον κι' ὁ «Ρωμιὸς» ἀφανιτὸς θὰ τὸ κάψῃ.

Τυπογραφεῖον Χ ή ω τ η, νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιώνος ὁ ὄρομος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου ταιλεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπως ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου ἐνδεκάτη.
Ἄρης πάνοπλος φυσάττει.

Πούντος πεντακόσια κι' εἰκοσιεπτά.
ὅλοι γιὰ τουφέκια δώσετε λεπτά.

Συμπόσιον φανταστικόν, τὰ μάλιστα πολιτικόν.

—

(Εἰς Τραπέζαν πολυτελῆ μιστὴν ἐξ ἐδωδίμων
παρίστανται πιζάτος
μὲ τὴν πληθώραν τῶν γνωστῶν κι' ἀγνώστων παρασήμων
ὁ γέρων Κορδονάτος.

—

(Κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος προσέρχοντ' ἐν στολῇ
μαζὶ μὲ τὰς κυρίας,
κι' ὁ Κάββας κι' ὁ Θανόπουλος κι' ἐπίσημοι πολλοὶ
καὶ πρῶτοι τῆς φατρίας,
ἀστέρες καὶ κοσμήματα τῆς κρατικῆς Αὐλῆς
τοῦ νεφελιγερέτου,
μὲ φράκα δὲ παρίστανται κι' ὁ μίγας Φασουλῆς
μετὰ τοῦ Περικλέτου,
ὡς εἶδος ἀντιμούτσουνοι τῆς Ἑλληνίδος χώρας,
κι' αἱ σύζυγοί των παρεκεῖ μὲ ντεκολτὲ τῆς ὥρας.

—

(Πᾶσαι καὶ πάντες συζητοῦν καὶ τρώγουν σιβάκρι,
κανεὶς δὲν γωρατεύει,
κι' ὁ Θόδωρος μιμούμενος τὸν Ἄγγλον Σωλσβουρύ
τοιαῦτα ρητορεύει.

—

«Ὦ προσφιλὴς ὁμήγυρις τῆς ἐκλεκτῆς φατρίας,
ὁ κύριος Μαρκήσιος ὁ τῆς Σαλισβουρίας,
ἐκ τῶν ἐγκρίτων φίλων μου καὶ γνώριμος ἀρχαῖος,
μὲ τὸν ὁποῖον ἔτυχε νὰ γνωρισθῶ τυχαίως,
ὑπόταν ἐξαπέστειλε κι' ἐμὲ 'στὸ Βερολῖνον
ὁ κυριός μου Βασιλεὺς ὡς Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων,
αὐτὸς λοιπόν, ὁ τῆς ἐμῆς ἀξιωθεὶς φιλίας,
ὅταν ἐπῆρε τὴν ἀρχὴν τοῦ Δήμου τῆς Ἀγγλίας
ὁ νέος Λόρδος Δήμαρχος—δὲν ξέρω τόνομά του—
λογίδριον, ὡς λέγεται, προχείρως ἐξεφώνησε
μηνὰς μινῶν κι' ἀναξιον σπουδαίου διπλωμάτου,
κι' ὅλως ἀείκως δι' αὐτοῦ τὸν κόσμον συνεκλόνισε.

—

»Διὸ καὶ σας ἐκάλεσα σὶ τοῦτο τὸ τσουμπούσι
καθίνας σας ν' ἀκούσῃ
πῶς κι' ὁ κλεινὸς Μαρκήσιος τῆς Γόρτυνος τὸν κρίνει
κι' ὁ κύριος Σαλισβουρὺ ὀρὸ πεφαδῶν νὰ γίνῃ.

—

»Καὶ τοὺς κυρίους βιβκιῶ καθὼς καὶ τὰς κυρίας
πῶς οὗτος ὁ Μαρκήσιος ὁ τῆς Σαλισβουρίας
σαλιάρης εἰς τους λάγους του καὶ προπετὴς ἐφάνη,
κι' ἄλλαι βουλαὶ τοῦ Σώλσβουρυ, κι' ἄλλαι τοῦ Δελυγιάννη.

—

»Τοὺς τρόπους τοὺς φιλέρρωνας 'στὸν λόγον του ἤμίλησε
καὶ τὴν Τουρκίαν τοῦ Χαμὶτ μονέγκος διεμέλισε,

χωρὶς καθόλου νὰ σκεφθῇ τοιοῦτος ἐπιλωμάτης
πῶς τῆς δόξης τοῦ Ζήνωνος ὁ γέρο παπαγάλος
παθεῖ τὴν ἀναλλοίωτον ἀκεραιότητα τνς
κι' ὑπὲρ ἐκείνης μάχεται κατρτερικῶς κι' ἐξάλλως.

—

»Κι' ἂν εἶπεν ὁ Μαρκήσιος ὁ τῆς Σαλισβουρίας
πῶς πᾶς ὑνάκοτης ἀδικιῶν κακῶς ἐξελοβρύεται,
ἀλλὰ κι' ὁ λόγων, κύριοι, τοιαύτας φλυαρίας
τοὺς ἀδικοῦντας ἀδικεῖ κι' ἂς πάγ νὰ κουρεύεται.

—

»Δὲν θέλω τὴν ὑμήγυριν μὲ λόγους νὰ μιάνω,
οὓς εἶπεν ὁ Μαρκήσιος 'στοῦ λόγου του τὴν μίθην.
μεθ' οὗ, καθὼς σᾶς ἔλεγα ὀλίγον πακπάνω,
διὰ φιλίας ὑψηλῆς τυχαίως συνεδέθην,
ὁπόταν ἀντιπρόσωπος 'στὸ Βερολῖνον ἤμην
ἐξαίρων τῆς Ρωμαϊκῆς ρητοριαῆς τὴν φήμην.

—

»Καὶ τίς ἐκείνης τοῦ ζητεῖ μὲ τόσον κομπασμόν
καὶ ναυτικὴν ἐπίδειξιν καὶ ὅπλισμόν ;
Δὶν ἐρωτᾷ τί λέγομεν κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα ;...
πλὴν ἔστι δίκης ὀφλημὸς καὶ θ' ἀνατεῖλ 'ἡμέρα,
κεθ' ἣν θὰ στηλιτεύσωμεν τὸν κόμπον τοῦ προπίτου...

—

(Χί α ρ, τοὐτέστιν ἄκουσον, φωνάζ' ἡ Περικλέτου.)

—

»Στὰ σχέδιά του παντελῶς δὶν θὰ τὸν βοηθήσω,
ἀλλὰ μὲ πᾶσαν ὕναμιν κι' ἐγὼ θὰ προσπαθήσω
ὁ κύριός μοι Ὀσμανλῆς ἀκίρειος νὰ μείνῃ
ἄλλως ἂν κλάσμα γίνῃ
σ' ἐμᾶς θὰ λαχῇ μοναχὰ τοῦ κλάσματος ἡ βρῶμα...

—

(Χί α ρ ωναζ' ἡ Φασουλῆ μὲ μπουκωμένο στόμα.)

—

»Μὴ σᾶς πτοοῦν παντάπασιν τῶν θωρηκτῶν οἱ κρότοι,
ἐγὼ δὲ πρὸς ἀπάντησιν 'στὸν Σώλσβουρι τὸν φίλον
ἐπῆγα 'στὴν παράδοσιν τοῦ φίλου Μιστριώτη
τῆς 'Αντιγόνης χρικα » ' ἀκροασθῆ μὲ ζῆλον,
ἔργα τοῦ ᾄσματου τοῦ γνωστοῦ τοῦ καὶ Σκκελλαριδῆ,
εὐδοκιμοῦντος εἰς πολλὰ τῆς μουσικῆς μας εἴδη.

—

»Κι' ἐκεῖ μ' ἐζητωκραύγασαν μετὰ σφοδρῶν πκταγων,
κι' ἀκούων τὸν Καθηγητήν, τὸν εὐρραδῆ καὶ μαγον,
τοὺς στέλους τῶν Δυναμεων τους ἐραντάσθην τρίμματα
καὶ τὸν 'Αγγλίαν σκελετὸν ἐζώλης κκὶ πρώλης,
κι' ἀνέκραξα 'στὸν Σώλσβουρυ τοῦ Σοφοκλῆ τὰ ῥήματα :
κτήσεις ποτὲ δὲν ἔγιναν ἑνὸς ἀνδρὸς αἱ πόλεις,
οὐδ' εἶσαι σὺ κανένας Ζεύς, ὁ ταῦτα προκηρύττων,
ὅστις ταιούτους ὥρισεν τοὺς νόμους τῶν ἀνθρώπων,
καὶ παρεδίδεις ἕρμαιον φυλῶν κι' ἰθνικοτήτων
τοῦ προσφιλοῦς 'Αβδοὺλ-Χαμὶτ τὸν ἕνα κ' ἄλλον τόπον.

»Κι' ἐκ τοῦ τιμένους τῶν Μουσῶν
ἐξῆλθον ἐσπευσμένος
μετὰ λαμπάδων καὶ πυρσῶν
κατενθουσιασμένος,
ἐλπίζω δὲ πῶς τοῦ λοιποῦ οἱ ὅλοι φοιτηταὶ —
εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ζήνωνος δὲν θἄρχωνται ποτέ
νὰ θέλουν ἔργα παρ' ἐμοῦ τοῦ σώφρονος ἐργατου,
κκὶ τὸ Πανεπιστήμιον θὰ κάθεται 'στ' αὐγά του.

—

(Ἀκουεται μακρὰν χορὸς ἀγγλικῶς συμψάλλων
διὰ φωνῶν ἐξάλλων
τῆς 'Αντιγόνης χορικὰ μὲ τὸν Σακελλαρίδην,
ὑποῦ κι' αὐτὸν τὸν Φασουλῆ τὸν παει ριπιτίδι.)

—

«Ἀκτὶς ἡλίου, κάλλιστον χρυσῆς ἡμέρας φῶς,
εἰς τὴν γαλαξιαν λαμψασα τοῦ Θεοδωρῆ τὸ πρῶτον,
ὁπόταν χαλινὸν ὀξὺν εἰς χεῖρας εἴληφὸς
τὸν ἁρπαγα τὸν Βούλγαρον ἐμάστιζ' ἐκ τῶν νώτων,
κι' ὀξέα κλάζων αἰετὸς εἰς γᾶν ὡς ὑπερίπτα
κι' ἔκραζε ἀστὴθι, Βούλγαρε, τῆς Ρωμυλίας κλέπτα. »

—

«Λευκῆς γιόνος πτέρυγι καὶ τότε στιγκνὸς
ἐξώρμα κι' ἐκορδόνετο σὰν τσαλκπατεινός,
κι' ἄνδρας 'Αρκαδας ἔλεγε ορινήρεις παλκιστὰς
κι' ὑπὲρ μελαθρων στὰς
ἅμφω τὼ χεῖρ' ἐκόπη,
καὶ πᾶσα κατεπλάγη
'Ανατολὴ κι' Εὐρώπη,
ξηραὶ τε καὶ πελάγη.

—

'Αντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γᾷ
ἔπεσε ταντάλωθείς,
νῦν δ' ὡς πρῶτον δὶν ορμᾷ
τοὺς πολέμους οιχαθείς.

—

«Πλὴν νέα μεγαλώνυμος τὸν ἀναμένει νίκη,
ὁ δὲ Σουλτάνος ἔγινε τῆι γοὺνκς του μανίκι,
τανῦν δὲ λησμονήσαντες πολίμους τῶν Βουλγάρων
καὶ τὸν κακὸν μας φλάρον,
πάντας ναοὺς ἐπίλθομεν εἰρῆνης ἐν χορεῖς,
τῶν πανηυχίων δὲ χορῶν ἂς ἄρχῃ Θεοδωρῆς. »

—

(Ὁ Θεοδωρῆς δκκρίζει, καὶ μ' αἴσθημα πολὺ
καθὼς τῆς 'Αντιγόνης τὸν Κρέοντα καλεῖ.)

—

Δ. — 'Ανδρες 'Αρκάδες, εἰ θεοὶ τὴν φάρκν τὴν μεγάλην
μὲ σάλον σείσαντες πόλυν τὴν ὥρθωσκν καὶ παλιν,
ἐγὼ δ' ὑμᾶς ἐκάλεσα τὰ μάλιστα χορτάτος
γνωρίζων ὅτι σέβισθε τοῦ Θεοδωρῆ τὸ κράτος.
Ὅτ' οὖν Τρικουπης ὥλετο διὰ Βκκλοπούλου
κακὴν κακῶς ὁ δύστυχης,
ἐγὼ τὸν θρόνον ἔκαβον τοῦ μυστικοῦ Συμβούλου
κατ' ἀγχιστεῖκ τῆς 'Αρχῆς.
'Αμήχανον δὲ τὸ μαθεῖν παντὸς ἀνδρὸς τὴν γνώμην
καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην,
πρὶν ἐντριβέστατος φανῆ ἀρχαῖς τε καὶ θεσμοῖς,
πρὸ παντων δ' ἐν ταῖς παύσεσι καὶ τοῖς ὁιορισμοῖς.
Ἐμοὶ γάρ, ὅστις κύριος εὐθυνων πάν τὸ κράτος,
κἂν λέγεται Χαρίλαος, κἂν γέρων Κορδονάτος,
τὸ ποίμνιον τῆς στρούγγας του σορῶς δὶν ἐκσικεῖ,
καὶ πάντοτε καὶ σήμερον ὡς κάκιστος δοκεῖ,
ἐκεῖνον δ' ὅστις λησμονεῖ τοῦ κόμματος τοὺς λάτρας
ἴσον θαρρῶ τοῦ Σακκουλὲ καὶ τῆς κυρίας Πάτρας.
Ἐγὼ γάρ, ἴστω Βσιλιὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί,
οὐδόλως παρημέλησα τὰ χρέη τῆς φατρίας,
κι' ὑπερπληρώθησαν πιστῶν οἱ τῆς 'Αρχῆς ναοί,
φλογιζομένων μὲ τὸ πῦρ ἀγνῆς φιλοπατρίας,
οὐδ' ἔπαυσα νομὴν ἀδρὰν μὶ τὴν φατρίκν βόσκων,
τοῦτο καλῶς γιγνώσκων,
ὅτ' ἡδ' ἐστὶν ἡ σώζουσα
κι' ὑπὲρ θεσμῶν σιωζουσα,

καὶ ταύτης ἐπιπλέοντες πτειούμεθα τοὺς φίλους
καὶ παύσεις καὶ διορισμούς πολλοὺς τε καὶ ποικίλους.
Τοιοῖς δὲ νόμεισιν ἐγὼ τὸ κράτος περιτρέχω
καὶ νῦν κηρύγματ' ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω,
ἐκείνον μὶν, ὃς τῆς σεπτῆς ὑπερμαχεῖ Κορδόνας
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας,
διορισθῆναι μέτοχον τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
κι' ἀξιωθῆναι τάχιστα πολιτελοῦς μνημείου,
ἐκεῖνον δ' ὃς ἠθέλησε πρῆσαι πυρὶ κατακρας
τὸ γεραρὸν Κορδόνιον τῆς πολιᾶς φλάκρας,
παύειν ἐκ πάσης θέσεως, μηδέπω διορίζειν,
ἐφ' ὃσ τὴν κοιλίαν του ἀγρίως γουργουρίζειν,
καὶ ῥιπτεσθαι ὡς σπάραγμα καὶ δεῖπνος οἰωνῶν
καὶ μούργων καὶ κυνῶν.

—

«Τοιόνδ' ἐμὸν τὸ φρόνημα, κι' οὔποτ' εἰς ἴσην μεῖραν
καὶ τῶν ἀπίστων τίθημι καὶ τῶν πιστῶν τὴν σπεῖραν,
ἀλλ' ὅστις ἰδίνος φέρεται τῇ στρούγγᾳ καὶ τιμίως
τειμήσετ' ἐξ ἐμοῦ καὶ ζῶν κι' ἀποθνῶν ὁμοίως».

—

(Καὶ πάλιν ὁ χορὸς
ἀρχίζει σοβαρός.)

—

Χορ. Πολλὰ δεινὰ
παντοτεινά,
ὁμως οὐδὲν δεινότερον τοῦ Κορδονίου πέλει,
ποῦ κανεὶ ὁ,τι θέλει.

—

Τοῦτο καὶ πέραν προσχωρεῖ τοῦ πολιτοῦ τοῦ πόντου,
ταντοῦ δ' ἐμβρόντητον σγολὰς ἀνίδρυσι τοῦ βρόντου,
τηρεῖ δ' ἀπόλυτον σιγήν,
'Αρχῆς τε πκχυτάτην γῆν
προσνέμεται δι' ὅλων
τῶν ἀργομίσθων πώλων.

—

(Ἀντιστροφὴ δευτέρα,
τῆς πρώτης γεγονυῖα.)

—

Καὶ κουφονόων πτεινῶν
κι' ὀρνίθων φῦλον ἄγει,
φθόγγοι δ' ἀκούοντα φωνῶν
τίς τὴν κριθὴν νὰ φάγῃ,
ἀλύτου δὲ συμβιβασμοῦ ὑπόσχεται τὴν λύσιν,
κκὶ πάντου περιέβαλε τὴν εἰναλίαν φύσιν
στόλους καὶ μοίρας θωρηκταῖς ἀνὴρ περιφραδής,
ποῦ τρέμεις νὰ τὸν ὄψῃς.
πρὸς ναυτικὴν δ' ἐπίδειξιν κρυφίως ἑτοιμάζεται,
ἂν κι' ὡς τῶν Τούρκων σύμμκχος αὐτόκλητος θαυμάζεται.

—

Ἤξεις ἀφῆξεις φθέγγεται ὡς τῆς Πυθίας τρίπους
σὐδετερότητα κρατῶν εἰς τῶν φυλῶν τὴν πάλην,
κι' ἔκαμψε λκσιαύχενας κι' ἀχαλινώτους ἵππους,
τὸν Κκραπάνον τὸν μακρὸν καὶ τὸν ξανθὸν τὸν Ραλλην,
μεγάλης δ' ἀνορθώσεως τσιλιπουρόϊζει θούριον
περίκλαμπρον καὶ γαῦρον,
δι' ἀμφιλόφου δὲ ζυγοῦ ὑχμάζεται τὸν σθρειον
καὶ τὸν ἀζμῆτα ταῦρον,

τούτοστ τόν Χαρίλαον, κοπιόν των ρητόρων,
καί νύν περιπλανώμενον 'στήν ξίνην δδοιπόρον.

—

Καί φθέγμα μάς έδίδαξε καί φρόνημ' ανεμώδες
καί πάν τό δυσπίλυτον καί τό μυστηριώδες,
κ' άρνεΐσθαι πάσαν θυλλαν κ' Αρμένηδων σραγην
κ' ώς άκυρον τήν έγκυον κηρύττειν εκλογήν
τού Σπύρου τού Μιρκούρη,
έφ' ώ χαρέν ηλάλαξαν των Αχαιών οί κόροι,
ή δέ Θεά των νόμων
πρός τους κριτάς εθγνώμων
τάς τετραγώνους κεφαλάς έκείνων στεφανόνει,
φιλλίζουσα Κορδόνι.

—

Υπέρσορον κ' ύφίπολι καί πατριωτικόν
τό μή μετέχειν σημέρον των Μακεδονικών,
άλλ' άποφεύγειν δεξιώς πολιμικούς μπελάδες
κ' υποθωπεύειν των Οζοί ξανθούς καί μαύρους κοτσους,
καί συμπραχτεΐν μέ Χόζηδες, Μουφτήδες καί Μουδίρες,
ώς όταν μέ τά 'πισω της μάς δώσ' ή μούλα κλώτσους.

—

(Αίφνης άστραπτει καί βροντά
κ' ό Θεδωράκης άπαντά.)

—

Δ.—Θαρρείτε καθώς πάντοτε 'στήν κρίσιν τήν εμήν,
άφοΰ μηδέ τοΰ Σωλσβουρι τον λόγον παρεκλίνησα,
καί πάσαν του περίφρασιν, κερκίαν καί γραμμήν
κ' ιδιαιτέρως, κύριε, κ' εμπρός σας εξηντέλεσα.
Λιξιν πρός λέξιν, μότ' άμό μονάχος τόν διΰλισα
καί μέ τόν Βασιλέα μας εσχάτως συνωμίλησα,
κ' έκείνος όλος χαρις
μούπε τουρκικά τοΰ Λιβέλ ίγρήγορα νά πάρη..
'Εγ' όμως είπα: «Βασιλεΰ, άν θέλης ν' άμολάρω
δώσε μου νά τά πάρω,
έκείνος δέ μ' άπήντησε: «παρτα χωρίς νά δώσω,»
κ' εγώ δέν τόλμα τίποτα γιά νά μή τόν θιμώσω,
κ' ώς ένοείτε, κύριοι, κ' ώς σας διδάσκ' η πείρα,
μήτε κ' έκείνος έδωσε, μηδέ κ' εγώ τά 'πηρα.

—

«Έν τούτοις πόλεων τοΰ Λεβέλ τό πρωτιμά των άλλων,
κ' άν επιμείνη, κύριοι, πρός ένδειξιν φιλίας
τους παναργείους όπλισμους θά παρωμεν των Γάλλων,
μήπως άκούσωμεν φωνάς καί πάλιν έκ Γαλλίας,
κι' ώς έλθουν τότε καθ' ημών Κερκάσια καί Δρόσοι...
ό Βασιλεύς τά Μάουζερ δέν θέλει νά τάκεύση,
ίσως τούς φίλους Γερμανούς τους έχει 'στό στομάχι,
ίσως καί μέ τόν Κάιζερ πολύ καλά δέν τάχει,
κ' έτσι καθ' όλα σημώνει βαστούμε τό βαρύ
αύτός 'στόν Λυτκράτορα, κ' εγώ 'στόν Σωλσβουρι.

—

(Νέον χορικόν
πανηγυρικόν).

—

Χορ.— Θεδωράκη, άνίκατε μαχητά,
ής ένσκήπτεις έν δμνοις μαρτύρων
είς άρχήν μελανήν ώς Φελλάχαν
άπό τέσσες μουντζούρας Σωτήρων.
Σύ καί τάς φρένας τοΰ λαοΰ πτερόνεις κ' έκβακχεύεις
κ' είς Μιστριώτου παρειάς ροδίνους έννυχεύεις
κ' είς τό Πανεπιστήμιον φιλοπαθής φοιτάς
γιά νά τό καλοπιάσης,
καί νά μήν έχης ντραβάλα κ' άπό τους φοιτητάς
κ' άρειμανίους στάσεις.

Νικά δέ πάντας έναργής 'Αρχής εύλίκτρου ίμερος
άκόρεστος κ' άνήμερος,
Πετρίδης δέ μελάνκτιτος, άγακλυτός έν Μούσγ,
σύν τή γλαυκώπιδι θεά παρίσταται συμπαίζων,
όζων δ' άρίνει κοπετόν δασκαλικόν λερούσι
τής πολυτλήμονος γαστρός τόν χάρον συμπαίζον.

—

(Ένώ τοιαΰτα ψάλλονται τής 'Αντιγόνης μίλη
έρχετ' 'Εξάγγελος ταχύς, τιαΰτα δ' εξαγγέλλει).

—

Εξ.—Ω στίς, που πίθος σός τλανδ Τυρκοφιλίας πλάνος,
άκούσατε 'στόν Σωλσβουρι τι γράφει ό Σουλτάνος:
«Τζάνουμ Έγγλέζε Σώλσβουρι, κάνε γιά 'μέ νισάφι,
μηδέ καλίμι Ούλεμά τό χάλι μου δέν γράφει.
Λόγον τιμής σ' όρκίζομαι πώς δ,τι 'στής θά κάνω,
τί θέλεις πκοπάνω;

Βγάλ' ένε λόγο δεύτερο τόν πρώτο ν' άναιρέση,
άλλέως συγκοπάτε μι κι' ό Μουχαμέτ 'εμπρόσσι.
Μή θέλης, τζάνουμ Λόρδε μου, νά πάρω τά βουνά
κ' ίκή όκά σεκέρ λουκούμ κατηρίτιμ σανά.
θά στείλω καί ταπί-κοζοΰλι
νά φάη κάθε Μπε μπέζη,
θά στείλω κ' ένα μάγειρα γιά τό πιλάφι χώρτε
'στήν Βαλγδέ Σουλτάνα σας, είς τήν γρηά Βιτώρια.

—

»Ήϊά δές με πώς κατήντησα καί μή γινής φονιάς...
κοτζάμ Καλίφης, παδήσιαι ό ζευτης ό ντουνιάς
νά τόν κυττά σάν είδωλο καί νά τόν τρέμ', ή γή
καί κάθ' 'Εγγλέζο κ' έπισσο νά πράζη σάν τραγί.
κοτζάμ Καλίφης, παδήσιαι ψιλά ψιλά νά φέγγη.
νά σκιάζεται μέ τής φωναΐς τοΰ κάθε πεζιβίγκη.
Μά μες 'στό τόσο γάλι μου καί σάν νά μή μάς φθάνη
τό ρεζίλι πού τραβά ό Πατισάχ τοΰ κόσμου,
έγω καί κάποιον φωνακλά Γκιαούρη Ντελιγιάννη,
τοΰ θέλει σώνει καί καλά νά γίνη συμμαχός μου.
Λόγον τιμής σ' όρκίζομαι 'στά πάντα βιλαέτια
πώς δέν επρόσμενα ποτέ μιά κορωδία τόσια.
Δέν ξέρω τί τοΰ 'κάνισε καί τάναψε γιεγκίνι,
όπού καμμιά γκιουζέλ Χανούμ θαρρώ πώς δέν τό σβύνει.
Γιά τής πολλαΐς μου συμφοραΐς τοΰ 'κόλλησε σεκλέτι
καί τέλος πάντων τζάλι άμπτη μπαμπέτη
γιά τό χατήρι τής Τουκιδδ
νά πάη κόντρα τής Φραγκιάς.
»Ας ήμερώση, Λόρδε μου, ή Λορδική σου μούργη
πρός χάριν τοΰ Καλίφη σου, τοΰ πάνυ παφιλέτου,
γιά νά γλυτώσω κι' άπ' αύτόν τόν συμμαχον Γκιαούρη,
πού μοΰτσε κακός μπελάς με τόν καρά σεβντά του.»

—

(Είπεν κύτά, καί σχύ πολλά έτκόπευε νά 'πη,
άλλ' ό τζευτζές ό Φασουλής άπό πιστά στουπί
δρμαβ μέ τό στηλόχερι του πρός πάντ' άδιαπρίτως
κ' ό πρώτος στηλοχέρνεται κ' ό δεύτερος κ' ό τρίτος,
καί παύει κάθε μίλος
καί πέρνουν όλα τέλος).

—

Ό Περικλής τόν Φασουλή τό λιμοκοντοράκι
απού ράβασι, τόν 'ρώτησι, καί γίνεσαι καθράκι;»
κι' ό Φασουλής άπήντησε: καί μ' έρωτάς, κυνόπα;
χίλιοις φορείς σοΰ τώπα
πώς 'στόν πύρ Γιάννη ντυνομαι, 'στόν μάστορ' 'Αϊδονόπουλο.
γι' αύτό, μωρέ, σοΰ φαίνομαι τής μόδας άρχιντόπουλο,
μέ κόβουν τά ψαλλίδια του, μέ ράβουν τά βελόνια του,
καί σύρε, κακομοίρη,
νά 'δής 'στά καταπώτιστα καί θαυμαστά σελόνια του
έφτενό κασμίρι,
καί χριβερκά καί φλάκα στολίσματα καί λούσα.
ποΰ νά τά ψάλη ών 'μπορεί κομμιά τής μόδας Μούσα,
καί σάλπισε την τέχνην του κι' έως 'στά τετραπέρατα
άφοΰ τής μόδας τζούφνο κάνει κι' έμάς τά τέρατα.

Τυπογραφεΐον Χιώτη. νέος παντοΰ ρυθμός— Φωκιώνος ό άρρόμος και πέντε άριθμος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κ' ένενΰντα πέντε,
τό Κουβέρνο πάει πρίμα μέ πονέντε.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κ' έδρα μας πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί —άπ' εύθείας πρός εμέ.
Συνδρομή γιά καθε χρονο—δ κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ έ ν ο.
Γιά τά ξένα δμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί 'σ τ ό χ έ ρ ι.

Εις γνώσιν φέρομεν παντός ευμοΰσου τοιελεπή
ότι πωλοΰμεν σώματα «Ρωμηοΰ» ανελλιπή
πρός δύο είκοσάφραγκα, κ' όποιος άπ' εξωθέλει
δέν θά πληρώνη δι' αύτά Ταχυδρομείων τέλη.

'Οφθόν Νοεμβρίου και δεκάτη
κ' ύπουργικό Τραπέζι 'στο Παλάτι.

Πούντος πεντακόσα κ' εικοσικτώ,
ό,τι κ' άν προσφέρης γίνεται θεκτό.

**Βασιλικά ζιαφέτια
κι έξω καρδιάς σεκλέτια.**

Ρατί μεγάλη μουσική μές 'στό Παλάτι παίζει
κι —'λαλεΐ οί μαγειροι μέ τής Αύλής τους δούλους;
ό Βασιλής έκάλεσε σί δνατο τρικπέζι
τόν Κορδονέ Πρωθυπουργό μέ τούς λοιπούς Συμβούλους.

—

Κι' ό Θεδωρής τόν Βασιλή 'στά μάτια τόν θωρεΐ
καί τρώει τό ψωμάκι του τό γλυκαπουκουνάτο,
καί πάλιν ισηκώθηκε σάν τόν Σκλιεβουρι
καί σβαρός απήγγειλεν αύτά τα παρακάτω:

—

«Ω πάντων προσφιλέστατε Μεγαλειότατέ μου,
ώ Βασιλεΰ καί κύριε ειρήνης καί πολέμου,
ό κύριος Σκλιεβουρι, ό Λόρδος ό ποζάτος,
καί πάλιν εις τό Βραΐτον ωμίλησεν ισχατως,
καί πάλιν ανεμασσησεν εν μέσω κεχηνότων
όσα κατεφλυαρησε 'στόν λόγον του τόν πρώτον.

—

»Έν τούτοις, φίλε Βασιλεΰ, ούπερ ό μέγας Θρόνος
ισπύχμει διά παντός ώς φάρος ν' άνταυγάζη,
βλέπω κ' αύτός ό Σώλσβουρι πώς είναι φαμφαρόνος
κ' άρχισε λόγους σάν κι 'εδώ πεντάρικους νά βγάζη.

»Κι' άν την λογομανίαν του δέν χαλιναγωγήση
θαρρώ πώς δέν θ' άργήση
ό νέος Κώστας ρήτορας των "Αγγλων νά γενή,
καί πρός ήμας τους σιγηλούς τοιοΰτος θά φανή,
κ' ίσως τόν πάρουν, κύριε, 'στήν Λόντρα μέ σρουγγάρια
γι' αύτήν τήν λαγοδρεξια.

—

»Είχα πολλήν υπόληψιν πρός τόν Σκλιεβουρι
καί τον ένόμιζα σορόν διπλωματίας μύστην,
μά τώρα ποΰ τόν ήκουσα πελλά νά φκυαρή
σας λέγω πώς εί λόγοι του μας έλλαξαν την πίστιν.

—

»Σάν Λόρδας "Αγγλος, Βασιλεΰ, ένόμιζε πώς ξέρει
ότ' ή σιγή ταίριαστε προς όλους κόσμον φέρει.
Αύτό τό λόγιον κι' εγώ, αύτό τό μέγα ρήμα
φέρων άμέσως κατά νοΰν όταν μέ πιάσ' ή λίμα
δέν όμιλώ πολλά,
λίγα καί στρογγυλά.

—

»Καί μή πιστεύσετε ποτέ πώς λιμαδόρος είμαι,
αί δέ βαθίαι, Βασιλεΰ, έρριζωμένοι λίμαι
ολόλιως επιδεκτικαί δέν είναι θεραπείας,
τής δέ περιλάτσας τής συχνής τάς τόσας συνεπείας
όλν τάς πληρόνουν, Βασιλεΰ, έκείνοι ποΰ λιμάρουν,
άλλ' όσοι λιμαρίζονται καί την Βουλήν φερμάρουν.

—

»Τσαύτας φέρει πληροφορίας τῶν λόγων ἡ βροχὴ
κι' ἀλλαξίτι τὰ πιάτα,
καὶ μήτε πρέπει, Βασιλεῦ, νὰ μᾶς ἀνησυχῇ
τοῦ Σώλσβουρ' ἡ περλάτα.

—

»Κι' ἂν κοίτεται 'στὸν Σόλσβουρυ λιθανωτοῦ θυμίαμα,
οὐχ ἧττον ἐνθυμοῦ
πῶς πρακαλῶν οἱ λάγυε του σαρκαστικὸν μειδίαμα
καὶ τοῦ Σκουζὲ κι' ἐμοῦ.

—

»Σᾶς βεβαιῶ πῶς ἠρεμεῖ 'Ανατολὴ καὶ Δύσις,
ἂς μάθουν δὲ μετὰ χαρᾶς πανήσυχα τὰ πλήθη
πῶς κάποιος Χόντζας φλεγερὸς κι' ἀτίθασος Δερβίσης
μ' ἕναν 'Αρμένη κατ' αὐτὰς στὸν δρόμον ἐμπλήθη.

—

»Κι' αὐτὸ τὸ πανευχάριστον εἰρηνικὸν σημεῖον
παρέχει τὴν παρηγορὸν εἰς ὅλους μας ἐλπίδα
πῶς θὰ πληρωνῇ τακτικὰ τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον
ὅσους μαυράλους δὲν ἐκρούσαν πολεμικὴν ἀσπίδα
καὶ ὄζεκν δὲν ἐζήλευσαν πολεμικῶν στεφάνων,
καὶ τώρ' ἂς ὁμιλήσωμεν καὶ περὶ τῶν ἐρεννῶν.»

—

(Στὴν φρᾶσιν ταύτην τὴν δεινὴν τοῦ γέρο-Κυβερνήτου
κύτοστιγμεὶ κατέβασε καθεὶς τὰ μούτσουνά του,
ἐφάνη δὲ κι' ὁ Βασιλεὺς ὀλίγον σεβαρός,
κι' ὁ Θεοδωρῆς σὰν ἐξύπνος κι' εἰς ὅλα πονηρός
ἐνόησε τὸν 'Ανακτα βαθέως πῶς ἐκίνα,
καὶ τοὺς ἐρεννοὺς ἄφησε κι' ἅλλαξ' εὐθὺς κουβέντα.)

—

Δελ.— Χαίρω, Μεγαλειότατε, ποῦ δὲν ἄλλο δὲν ξιππάζεσαι,
ἀλλὰ καθ' ὅλ' ἀσπάζεσαι
τὴν ἐμβριθῆ πολιτικὴν τῆς διαρκοῦς εἰρήνης
καὶ πᾶσαν πρᾶξιν σχετικὴν ἀσμένως τὴν ἐγκρίνεις.

—

Πιστεύω δὲ πῶς πάντοτε τὸν ἄνδρα θὰ φιλῇς,
ποῦ κατακλεῖει' ὑπὲρ σοῦ συνομιλῶν καὶ γρᾴφων,
θὰ μὲ θωπεύῃ δὲ κι' ὁ Μῶμ, ὁ σκύλος τῆς Αὐλῆς,
ποῦ τὸν ἐνόμιζ' ἄλλοτε ὀρικτὸν μηχανορράφον.

—

Χαίρω ποῦ δὲν σ' ἐτρόμαξαν θρυλλήματα σφαγῶν,
μηδὲ Βουλγάρων ἀπειλαὶ κι' ὁ Μπέλος ὁ τρομερὸς,
χαίρω γιατὶ δὲν ἄφησες τὸ τακτικό σου γλύκι
καὶ μοῦπες «ἔλα, Θεοδωρῆ, καὶ μπουγουρουμὶ ἐφίντη.»

—

Χαίρω γιατὶ τὸν Σώλσβουρυ καὶ σὺ θὰ τὸν οἰκτείρῃς,
ποῦ Χριστιανὴ τὴν ἔπαθε κι' ὡς Τόρυς κατεστράφη,
κι' εἶδε, Μεγαλειότατε, ποτὲ μὴ μοῦ σερβίρῃς
μὲ τέλλα σου τὰ φαγητὰ καὶ τὸ σικτὶρ πιλάφι.

—

Εἰρὴν' ἡμῖν
κι' ἀμὴν ἀμήν,
καὶ φουσερτῶν εἰρηνικὸς ἂς γίνεται καινγὲς,
ἂν δὲ καὶ πάλιν φαγητῶν ἀκούσωμεν κραυγὲς,
ἐγὼ τοὺς κατευναζω,
εὐθὺς 'στὰς πραύσσειες των θ' ἀρχίσω νὰ συγκλάζω
τῆς 'Αντιγόνης χερικὰ ν' ἀκούω κι' ἄλλα ὁρκάματα,
κι' ἐκὼν ἀέκων φαγητὴς θὰ γίνω στὰ γερκάματα.

—

Εἰρὴν' ἡμῖν
κι' ἀμὴν ἀμήν,
κι' ἂς κρουσώμεν τὰ κιπίλλα μὲ Βακχικὴν μανίαν,
ἰσχάτως δὲ διέσπασα καὶ τὴν ὁμιφωνίαν
τῶν ἕξη μας Δυνάμεων τῶν Εὐρωπαϊκῶν
τῇ βοηθείᾳ τοῦ Σκουζὲ τῶν Ἐξωτερικῶν.»

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκάθισεν ὀλίγον κατηφὴς
καὶ πρόπεσιν ἐσκίπτετο ἐευτέραν νὰ τοὺς κάνῃ,
ὅταν 'στὸν κύριον Σκουζὲν ὁ Βασιλεὺς στραφεὶς
τὸν 'ρώτησε τοῦ Σώλσβουρυ ὁ λόγος πῶς τοῦ 'φάνη,
ὁ δὲ Σκουζὲς ἀπήντησε καλὰ δὲν τὸν ἀφίνετε ;
τρονκῶ πῶς λόγας δι' αὐτὸν δὲν ἔπρεπε νὰ γίνεται,
ἂν ὅμως δίχως χωρατὰ
ὁ Λόρδος Σώλσβουρυ ῥωτᾷ
τίς ὁ τολμῶν ν' ἀντισταθῇ 'στοὺς λόγους του, χοὐ τέρι ;
τοῦ λέγω μὲ τὸν τόνον μου τὸν διπλωματικόν :
«δὴ σεκρετὰρ ὑρ δὴ στεῆτ φορ φόρειν ἀφέαρς.
ἦγουν ὁ κύριος Σκουζὲς τῶν Ἐξωτερικῶν.»

—

Εἶπεν αὐτὰ
τὰ δυνατὰ,
ὑπὲρ τῆς ἔξω μεριῶν Ἑλληνικῆς πατρίδος
καὶ τῆς ἐδῶ ἐξίσου,
ἔξυνε δὲ τὰ ὀόντια του δι' ὀδοντογλυφίδος
κι' ὅλοι τοῦ 'λέγαν «ξύσου.»

—

'Αλλ' ὅμως μόλις ἔτρωγι κι' ὁ Βαρβογλὴς ὁ Φίλιππος
τὰ μάλιστα περίλιπης,
κι' ἂν κι' εἰς αὐτὸν δὲν ἔπουεν ὁ Βασιλεὺς νὰ στρίψῃ
δὲν εἶχε ὄρεξιν κέρι,
κι' ὅπου καὶ κάποτε φωνὴν
ἀλλάκοτεν καὶ μακρυνὴν :
«Φίλιππε, μίμνησο καὶ σὺ
πρὸς ὥραν 'Υπουργὸς πῶς εἶ.»

—

Κι' ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς, κοπὶς παντὸς ὀκσκάλου,
βλέπων ψυχρῶς τὸν λαίλαπα τῆς ὅλης εἰκουμένης,
τρώγει μὲ τόσην ὄρεξιν μιρὶ θρεμμένου Γάλου,
ποῦ λές πῶς τρώγει τὸ μερὶ δασκάλισσας πανμένης.
Εἰς δὲ τὸν λεγιώτατον καλαμαρκὰν τῆς πένας
τριχίας ἔφεραν καλὰς καὶ τεταριχευμένας
ἐλαίῳ κι' ὀξυγάρῳ,
κι' αὐτὸς ἐφύσα' ἀδιάκοπα σὰν βαπορτοῦ φουγάρο.

—

Ἐνῷ δ' οἱ πάντες ἔτρωγαν μ' εὐγένειαν Συμβούλων
κι' ἀπὸ μακρὰν ἐκύτταζαν τὴν γῆν τῶν ὑποβούλων
ὡς Βόρειόν τι σίλας,
ὁ γέρο παπαρόλας
ποθῶν καὶ τὴν Βασίλισσαν νὰ καθυποχρεώσῃ
κι' ἔν δεῖγμα τῆς εὐνοίας του καὶ πρὸς αὐτὴν νὰ δώσῃ,
πρεπίνω λέγει, κύριοι, γιὰ τὸν μπεμπὲ τοῦ Τσάρου
τοῦ πρώτου Γοσπαδάρου,
καὶ τὸν συγχαίρω δι' αὐτὸ τὸ σεβαστόν μοι βρίφος,
ποῦ μὲ χρυσοῦν τὸ ρασκωσαν εὐδαιμονίας νέρος.

—

Εἶπε κι' ἄλλα 'στοὺς ἐν τίλει
γιὰ τοῦ Τσάρου τὸ μωρέλι,
ὁ δὲ Μῶμ τοῦ Πελαπτεῦ,
τὸ σκυλὶ τοῦ ραχατιοῦ,
ποῦ πολὺ κι' αὐτὸ σημαίνει,
κοκκαλάκια ροκανίζει,
ἡ δ' ὀρχήστρα πιανίζει
«ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη.»

Ὁ Πρωθυπουργὸς ἐν στάσει ζωγραφίζεται φρικτῇ
τῆς 'Ανατολῆς τὴν κρίσιν βλέπων ἀσκαρδαμυκτεί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ δυο κανταδόρες,
στέκουν ὑπὸ τ' 'Ανάκτορα μὲ κρύο ξεροβόρι.)

—

Φ.— Ἐσεῖς ποῦ τρῶτε 'στὰ ψηλὰ γιὰ δέστε κι' ἀποκάτω
καὶ ριξετ' ἕνα πιάτο,
ριξετε 'στὸν ἀσώματο
κανένα ξερκομμάτι,
καὶ σὰν μ' ἀκούσετε ποτὲ μ' 'Ελληνικὴ μανία
νὰ πῶ μιὰ λέξι μοναχὰ γιὰ τὴν Μακεδονία,
γιὰ πόθους, δικαιώματα, καὶ τέτοιαις ἀηδίαις,
δέστε μι χειροπόδαρα μὲ δηὸ ζουφλομανοῦσαις.

—

Π.— Ἐσεῖς ποῦ τρῶτε 'στὰ ψηλὰ γιὰ δέστε κι' ἀποκάτω
καὶ ριξετ' ἕνα πιάτο,
δῶστε καὶ σ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ 'στὸν τζουτζὲ τῆς πείνας
κανένα μπούτι χήνας,
καὶ σὰν μ' ἀκούσετε νὰ 'πῶ ποτέ μου γιὰ τουρέκι
ἂς δῶ τὴν ἄδεια μου κοιλιὰ νὰ γίνῃ τουφεκέλεκι.

—

Φ.— Ἐσεῖς ποῦ τρῶτε 'στὰ ψηλὰ
γιὰ δέστε καὶ 'στὰ χαμηλὰ,
καὶ σὰν μ' ἀκούσετ' ἔρκιον γι' ἁρμπιτωσιαῖς νὰ θέλω
μὲ τὸν γιατρὸ τὸν Μπίλο,
πίρα καὶ πίρα κόψετε τὴν κλούβια μου καυκάλα
καὶ 'στὰ κανόνια βάλτε την τῶν καραβιῶν γιὰ μπάλα.

—

Π.—Λεβέντη, τὰ μαστάκια σου κυττῶ νὰ ψχαλίζουν
καὶ μέσα 'στὸν ψχαλιομὸ φεργάδες ἀρμενίζουν.
Ἐσὺ καὶ ὄρεξ ἀληθινὰ καὶ θέλεις ν' ἀμελήσῃς,
ἀλλ' ὁ καραβοκύρης σου καὶ τῆς εἰρήνης Ἄρης
σοῦ φωναζει ἀκαπετάνε,
τὴν ἀριάδα 'πίσω κάνε,
ἐδῶ βατσέλα χαίνονται καὶ σὺ γιαλὸ γιαλὸ
ποῦ πᾶς, κυρ Νικαλό ;
δίχω λάδι, δίχως ξύδι,
πῶς θὰ κανωμε ταξείδι ;»

—

Φ.—Συχνοκυττάζω τὴν Βουλὴ κι' ἀπίξω φέρνω γύρα
καὶ μὲ καρδίσκτυπο ῥωτῶ τὸν Μάνθο τὸν κλητῆρα :
«πότε θἀλθοῦν, κὺρ Μάνθο μου, οἱ ῥήτορις οἱ γλάροι ;»
κι' αὐτὸς μοῦ λέει «πρόσμενε τὰ μέσα τοῦ Γενάρη.
Ὅμως δὲς τί προκοπή,
ὡς νὰ μαζευθοῦν ἐκεῖνοι
κι' ἡ ζυλένια των σκεπὴ
ἀπὸ σίδερο θὰ γίνῃ.»

—

Τί χαρὰ μας, τί χαρὰ !
ὅλα στέκουν σιδηρᾶ,
κι' ὁ καθένας θὰ κοπιάζῃ
ὅταν βλίπῃ νὰ σκεπάζῃ
μία στέγη σιδερένια
καϊκαλὰ κολόκυθίνια.

—

Π.—'Απὸ τοὺς Σταύλους πέρασα κι' ἐγὼ τοῦ Βασιλιᾶ
μὲ πόνο 'στὴν κοιλιὰ,
καὶ βλέπω τὸν Διάδοχο μὲ φλεγισμένα μάτια
νὰ καμαρώνῃ πάτσι.

—

Καὶ τὸν κυττῶ
καὶ μὲ κυττᾷ,
τὸν χαιρετῶ,
μὲ χαιρετᾷ

—

Γιατὶ 'στοὺς Σταύλους ἔρχεσκι, τοῦ Θρόνου μας καμάρι
καὶ πρῶτε καβάλαρη ;
Ἐγὼ 'στοὺς Σταύλους ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐνθουσιάζω
καὶ πάλεγε τῆς ἀστραπῆς μὲ λάμπα νὰ κυτταζω,
ποῦ σὰν τὸ δῶ 'μπροστά μου
λέω μὲ τὰ σωστὰ μου :
«Ἄχ ! πότε πιὰ θἀλθῇ καιρὸς νὰ σὲ καβαλικέψω
καὶ σὲ κονάκια πατρικὰ νὰ πάω νὰ κονέψω ;»
κι' αὐτὸ τὸν καβαλάρη του τὸν μέλλοντ' ἀντικρύζει
κι' ἀφρίζει καὶ ξαρρίζει,
χιλιμιντρῇ, παθαίνεται, δὲν εἶνκι 'στὰ καλά του,
καὶ σπίθες ἐξαφνα πετοῦν ἀπὸ τὰ πέταλά του.

—

Ἔχω λαχτάρα μέσα μου ν' ἀνέβω κι' ἀπὸ σήμερα
ἐπάνω 'στὰ καπούλια του τἀστραφτερά κι' ἀντίμαρα,
ἀλλ' ὅμως ἔχω καὶ γονεῖς
καὶ καθὼς πρέπει συγγενεῖς,
ποῦ μοῦ φωναζουν «τσελεπῆ, ποῦ τρέχεις ἀπὸ τώρα ;»
κι' ἔτσι 'στὴ μέση κόβεται τοῦ καβαλάρ' ἡ φόρα.

—

'Αν ὅμως ὁ μπαμπᾶς,
τοῦ γένους ἡ λαμπάς,
καὶ σήμερα μοῦ 'πῇ :
ἀνέβα, τσελεπῆ,

εἰς τὴν φορὰ' ἀπκνω
καὶ σχίνε τὸν ἀέρα,
ὅ,τι μοῦ 'πῆς θὰ κάνω
κι' ἐγώ, καλὲ πατέρα.

—

«Μὰ δὲν μοῦ λέει τίποτα κι' ἀδύνατι περμάνω,
καὶ βλέπωντας ὅρμενο
τὸ φτερωτὸ τετραπόδι νὰ καθεται 'στ' ἀχεῦρι
τὰν ἄχρηστο γαϊδοῦρι,
μέσα 'στὰ φιλοκαρδία μου μεγάλη νοσταλγία
νὰ λύσω τὴν ξεπίμωτη τῆς ἀτραπῆς ἀλόγα,
κι' ἀροῦ δὲν μ' ἐπιτρέπετε μ' ἐκείνην πορκεζῶ
ἀκράτητος νὰ τρέξω,
ἀρῆστε με τουλάχιστον 'στὴν σέλα της ἀπάνω
τὴν 'Αλεποῦ νὰ πιάνω.»

—

Φ. — Ὁ Θοδωρῆς 'στ' Ἀνάκτορα μὶ τόσους χωραταδες
καὶ χίλια φλίλους 'πίσω του κι' ἐμπρός του ὅλο χιλιάδες
Σήκω, Κορδοναλήπασα, καὶ βάλε τὸ φακιόλι
νὰ 'ρθῆς καὶ τὴν ἀρμάδα μας πῶς πάει μᾶς 'στὴν Πόλι,
'στὸ μπράτσο τὸ χαλόδεσε τοῦ Βασιλιᾶ μας γύρε
κι' ὅλες ἐκείνες, ποὖχπε ταὐγὰ μὲ τὸ κκλάθι
καὶ παγανιὰ ὁ δύστυχος τὴν οἰκουμένη 'πῆρε
καὶ τῆς Βοσνίας πρόσκεφλι συστήματα νὰ μάθῃ,
κι' ὅλοι τοῦ λέν «βλαστήματα
μὶ τοῦτα τὰ συστήματα.»

—

Τὸν Φαβρίτο τῆς Ἀλλῆς ὁ Καραπάνος βλέπει
κι' ἀπὸ τὸν ζήλεια τοὖρχιτε νὰ φύγῃ 'στὸ Χελέπι,
κι' ὁ Ραλλῆς τὸν χαλάρισι μὲ τὰ πολλὰ καπρίτσα
καὶ πέρτουνε τὰ σαλία του καὶ βαζιε σκληρίτσα,
τὸν εἶδε κι' ὁ Συμπύλος, ποὖ κάνει τὸν γκριολίκα,
κι' ἔγλεψε κι' ἐξεργύλειψι τὰ δάκτυλα τὰ δίκα.

—

Π.— Τὲ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
'στὸ Παλάτι ξεφαντόνει.
Ποιον καὶ πάλτι γεύματος ἀπήλαυσε σπανίου,
κι' ὁ Μιντριώτης ὁ πολὺς, παππᾶς τοῦ Κορδονίου
τὰ μάλιστα σεβάσμιος
κι' ἀγαπητὸς κι' ἐράσμιος,
ἕναν 'Αράπη βάπτισε προχθὲς Κορδονικὸν
εἰς κύκλον φιλικόν,
καὶ σμίξκς τὸν 'Αλέξανδρον, τὸν μίγαν Βασιλιᾶ,
μαζὶ μὶ τὸν τριέσπερον ἐκεῖνον 'Ηρακλέα,
'Αλέξανδρον ὠνόμασι συνάμα κι' 'Ηρακλείδην
τὸν μαῦρον εὐπατρίδην.

—

Καὶ μὲ σαπούνι Κρητικὸ κι' ἀλαβάστρ' ἀρωμάτων
ἔτριβε τὸν 'Αράπη του, καὶ—θαῦμα τῶν θαυμάτων !—
τὸν ἔβειξε λευκότερον παρθενιᾶς, μιζιθρας,
καὶ φίλων ἔψαλε χορὸς ἐμπρὸς τῆς κολυμβήθρας :
«Δόξα 'στὸν Κορδονίδην ἐβαπτίσθητε
ἀσπρίλες καὶ λουρίδων ἐνεπλήσθητε.»

—

Κι' ἄνωθεν ὅλων ἔπεσε σορὶα μὶ πατίντα,
ὁ δὶ παππας ἐμύρωνε τὸν νεοβαπτισθέντα
καὶ συνετάζω, τοὖλεγε, 'Αλέξ. Ἡρακλείδη,
τῷ δίω Κορδονίδῃ ;
Συνεταξάμην, ἀπάντᾳ, τῷ Βούδδᾳ τῆς Κορδόνας
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

—

Καὶ νὺν πιστεύεις εἰς αὐτὸν
τὸν Τσέλιγκα τῶν Βουλιωτῶν ;
Κι' ὁ μαῦρος εἶπε τοῦ παππᾶ
μὲ γλῶσσα σκέτη καὶ ξερή :
«πιστεύω σ' ἕναν Θοδωρῆ
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά».

—

Κι' ὅταν ἐβαπτίσθη ὁ πιστὸς Ὀθίλλες,
κι' οἱ λευκοὶ κι' οἱ μαῦροι τέτοιωσαν 'στὸ γλέντι
κι' ἔψαλαν ἀρχαῖον καὶ γνωστὸν μας μέλος :
«Χόρευε 'Αρκπη, δὲν χορεύ' ἀρέντι».

—

Φ.—Πατρίδη μου, μὴν παρκτρῶς μὶ τόση λαιμαργία
καὶ μὴ γὶκ πάντ' ἀσκλευτη θαρρῇς τὴν Ὑπουργεία,
καὶ τὸ φαγί σου πρόσεχε νὰ μὴ σοῦ 'ρχῇ φαρμακι
μὶ τὸν Περικωστόπουλο καὶ μὶ τὸν 'Ασημάκη.
Κάνε τὰ μάτια τέσσερα κι' ἄκου τὸν Φακοῦλῆ
πρὶν ἀπὸ τὴν σκαπίλκα σου μαρίσῃς πῆ πολύ.
Ὑπουργιλίαι γλύκκ μου, πεπόνι μου μουλκάκι,
ἐσ' εἶσκι σώματος, ψυχῆς καὶ πνεύματος μαγεία,
κι' ἀνάθεμα τὸ Σύνταγμα, ποὖ μέσα 'στι Ρωμαίικο
δὲν ὥριε' ἑκατὸν ἑπτὰ νὰ γίνουν Ὑπουργῖε.

—

Π.—Μὰ πάμε τώρα κι' ἄρχισε Βορειᾶ νὰ κατεβαζῃ,
ὁ δὶ σκοπὸς τοῦ Παλκτζῆ μᾶς ἀγριοκτυπάζει,
κι' ἐνῶ τὸ στόμ' ἀνοίγομε νὰ γαψωμε μπουκιᾶς
φοβοῦμκι μὴ χρητσωμε καὶ πάλι κονκκιᾶς.
Φ.—Καλὰ μοῦ λὲς, βρὶ Περικλῆ, σοφὲ τῆς γειτονιᾶς μου,
καὶ φεύγω πρῶτος ἀπὸ σὲ πρὶν φάω τῆς χρονιᾶς μου.

—

(Φεύγουν κι' οἱ δυὸ χωρὶς νὰ 'δοῦν ὀπίσω 'στὸ Παλάτι
φοβούμενοι καθὼς τὴν Λὼτ νὰ μὴ γενοῦν ἁλατί).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ πολυγαιδεμμένος μας Ἰωακεὶμ Μηνιάτης,
γιατρὸς 'στὴν Πόλι ξακουστὸς κι' εἰς ὅλ' ἀνοικτομμάτης,
προσβιωσίαιν κατ' αὐτὰς μονάχριδη κοπέλα,
τὴν Πολυξένην τοῦ Πλυτᾶ, ποὖ λὲν πῶς εἶναι τρέλλα,
κι' ἀπὸ τῆς ὁμετρσιας εὐχαῖς, ποὖ γιὰ τὸ ζεῦγος ψάλλει,
καὶ μιὰ νὰ 'ρθῇ κλῃδὼν ἓν θέλουν τίποτ' ἄλλο.

—

Τόστε τοῦ Λουτρακίου, ποὖ πολλὰ γιατρεύουν εἴδη
νοτημάτων διαφορων καὶ τὰ μάλιστ' ἀηδῶν,
βρίσκονται 'στὸ Φαρμακεῖον Στυλιανοῦ Νικολαΐδη,
ποὖ τοῦ Σολωνος σταλίζει τὴν πασίγνωστον ὁδόν.
'Αριθμὸς τοῦ Φαρμακείου ἑβδομήκοντα κι' ἑπτά,
ἡ δ' ὁκᾶ τιμᾶται μόνον πέντε κι' εἶκοσι λεπτά.

—

Ὁ Περικλῆς τὸν Φακοῦλῆ τὸ λιμοκοντοράκι
«ποῦ ράβεσαι, τὸν ρώτησι, καὶ γίνεσαι καβράκι ;»
κι' ὁ Φακοῦλῆς ἀπήντησε : καὶ μ' ἐρωτᾶς, κυνῶπα ;
χίλιαις φορεὶς σοῦ τὼπα
πῶς 'στὸν αὐ Γιάννη κτύνεμαι 'στὸν μάστρο' 'Αϊδονόπουλο,
γι' αὐτὸ, μωρέ, σοῦ φαίνομαι τῆς μόδας ἀρχοντόπουλο,
μὲ κόβουν τὰ φαλλίδια του, μὶ ράβουν τὸ βελοῦδο του,
καὶ σοῦτε κακομοίρη,
νὰ 'δῇς 'στὰ καταφώτιστα καὶ θαυμαστὰ σκλάγια του
ἐφτεμνο κασμίρι.
καὶ γουδρικὰ καὶ φλοκὰ στελίσματα καὶ λοῦσα,
ποὖ νὰ τὰ φίλῃ τὸν 'ποφῆ κομψὸς τῆς μόδας Μοῦσα,
καὶ εἰλπίσει τὴν τέχνη του κι' ὅπως 'στὰ τετραπίρκτα
ἀροῦ τῆς μόδας τζόβενα κάνει κι' ἐμὲς τὰ τέρατα.

Τυπογραφεῖον Νέων τῶν, νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωνάζουσιν ὁ δρόμος καὶ πέντε δραχμαῖς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὁκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου πσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς ὀλο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Νοεμβρίου πέμπτη κι' εἰκοστὴ.
ὁ Ραθάσας μὲ τὸν Ἄγγλο θὰ πιαστῇ.

Ποῦντος πεντακόσα κι' εἰκοσιεννιά,
ἀφάξιμο καὶ φρίκη σ' ὅλον τὸν ντουνιά.

Στρατόπεδον Ἑλληνικὸν τὰ μάλιστα φαντασικόν.

—

Γιατί 'στὴ Θήβα βουϊτὸ κι' ἡ γῆ παραμιγκρίζει ;
γιατὶ τὸ κέφι 'χκλασι τοῦ κάθε μερακλῆ ;
μήπως κκὶ πάλιν τῶν 'Επτὰ ὁ πόλεμος ἀρχίζει
κι' ὁ Πολυνείκης πκνετκι μὲ τὸν 'Ετεοκλῆ ;

—

Μήπως λοιμὸς ξενκπεσε 'στὰ Θήβκς σὰν καὶ τότε,
ὁπόταν ἐβασίλευεν ὁ δύστυχος Οἰδίπους,
καὶ ξανατρίχουν 'στοὺς ναοὺς Θηβκῖοι πκτριῶται
μὲ κλάδον ἱκετήριον, ὁλολυγμοὺς καὶ κτύπους ;

—

Μήτε κκνεὶς 'Ετεοκλῆς δὲν πῆκστηκ' ἐκεῖ πέρα,
μήτε κκνὲν' ἀκούεται πολίμων ἰμβατήριον,
μήτε λοιμὸς ξκνάπεσι, πανοῦκλα καὶ χελέρκ,
καὶ μήτε τρέχουν 'στοὺς ναοὺς μὲ κλάδον ἱκετήριον.

—

Ὁ Βασιλῆκς μιὰ πρόσταγὴ 'στοὺς Ὑπουργούς του δίνει
ν' κχήσουν τῆς παρλατκς των τὴν κοπτερὴ λεπίδα,
κι' Ἑλληνικὸ στρκτόπεδο τρικούβερτο νὰ γίνῃ
'στὴν Θήβκ τὴν ἑπτάπυλη, τοῦ Μπίλιου τὴν πατρίδα.

Γιὰ τοῦτο τόσο βουϊτὸ κι' ἀδιάκοπκις τρεχάλκις,
γι' αὐτὸ κκνόνκ κι' ἅρματκ καὶ σκουρκσμένκις πέλκις,
γι' αὐτὸ καὶ σκόνης ἱερκς σηκόνεται νεφέλη...
ὁ Βασιλῆκς τὸ 'πρόστυξε, ὁ Βασιλῆκς τὸ θέλει.

—

'Στὼν Θηβῶν τῶν ἑπταπύλων
τοὺς 'Αγίους Θεοδώρους
βλέπω στρατεύμκ ποικίλον
καὶ ξεφήρεις σπκθοφόρους.

—

'Απὸ τἄρματκ δεινῶς
συγκλονίζεται ἡ γῆ...
νὰ κι' ὁ Θεῖος Ἰσμηνὸς
καὶ τῆς Δίρκης ἡ πηγή.

—

Νὰ καὶ χήνκις 'στὰ νερά
μὲ τὰ κκτκσπρκ φτερά.
Νὰ καὶ πέπηις μὲ τῆς χήνκις
κι' οἱ σπκθάτοι βικστικοὶ
τρῶν καὶ τούτκις, τρῶν κι' ἐκείνκις,
μ' ἄλλους λόγους τρῶν ἐκεῖ
κότκ χήνκ τὸν Γενάρη
καὶ πκπὶ τὸν 'Αλωνάρη.

Στους Ἁγίους Θεοδώρους
βλέπ' ὁπλίτας διαφόρους.
Τί περίδιξες καιροί !
ἔρχεται καὶ τὸ Πάλκατι,
βλέπω καὶ τὸν Θεοδωρῆ,
τὸν μεγάλο Στρατηλάτη.

—

Γονατίζω ταπεινῶς
στὴν Δύλη καὶ στὸ Κορδόνι,
ὁ δὲ θεῖος Ἰσμηνὸς
τὰ νερὰ του συνενοεῖ
μὲ τῆς Δίρκης τὴν πηγὴν
εἰς τὴν νύκτιον σιγήν,
κι' εἶναι καὶ τῶν ὀχθῶν τὰ ρεῖθρα
τοῦ πολέμου κολυμβήθρα.

—

Τοῦ Τυρταίου κρούω λύραν
κι' ὁ Διάδοχος λαμπρὸς
μὲ τοῦ Κόδρου τὴν πορφύραν
δίνει μιὰ καὶ πάει 'μπρός.

—

Ἐδῶ πέρα πιὰ δὲν εἶναι
παῖξε γέλα, Κωνσταντῖνε,
καὶ τῆς Ἀλεποῦς σύρα,
πιρεξ βρόντει καὶ πυρά.

—

Τί στρατιὰ πολεμικὴ !...
μπάμ μπουμ ἰδῶ, μπάμ μπούμ ἰκεῖ,
ἱππεῖς Κοζάκοι ρεβόλουν κι' ἐμπόλεμοι φανάροι,
βροντοῦν τὰ πυροβόλα...
ὁ ὀχεβόλος τους Ταούτηδες γιὰ σίγουρα θὰ πάρῃ,
βαρεῖτε μέσα σ' ὅλα.
καὶ νίκην ἂς ὑμνήσωμεν πραγματικῶς Καδμείαν,
ἀλλ' ὅμως καὶ τὸν Κεντρικὸν ἂς κλαύσωμεν Ταμίαν,
ποῦ κλαίγεται νυχθημερὸν πῶς χρήματα δὲν ἔχει
νὰ συντηρῇ στρατόπεδα καὶ τοῦ στρατοῦ στελέχη.

—

Τίς στρέφων 'στὸ πτολίεθρον τοῦ πανσεβάστου μύθου
πρὸς θοῦρια πολεμικὰ τὴν λύραν δὲν θὰ κρούσῃ ....
Ὦ ! χαῖρε γῆ περίκλεὴς Ἀμφίονος καὶ Ζήθου,
Οἰδίποδος, Κυκεόνος, Λαΐου καὶ Πενθέως.

—

Βλέπω τὸν Ἄρην τρέχοντα μὲ θώρακα 'στὸ στῆθος
κι' ἀνωρθωμένα τὰ μαλλιὰ πολυβόστρυχου κόμης.
μὲ βαῖζει τὰ ξιφωνητὰ καὶ τῶν χηνῶν τὸ πλῆθος,
ποῦ λίς 'στὸ Καπιτώλιον πῶς βρίσκεσαι τῆς Ρώμης.

—

Κι' ὁ Στρατηλάτης ὁ κλεινὸς τῆς ἄσπρης φαβορίτας
φωνάζει 'στοὺς ὁπλίτας :
«Τάγματα καὶ Συντάγματα, ἐδῶ καὶ μὴ παρίκει,
σιγὰ σιγά, παρακαλῶ, μὴ σκουζίτε πολύ,
καὶ μ' ἄκαπνον πυρίτιδα γεμίστε τὸ τυφέκι
νὰ μὴν ἀκούσῃ τῆς βροντῆς ἡ Πόρτα ἡ Ψηλή,
καὶ τότε ὀφσπυχία μας,
πάει 'στὸ βρόντο κι' ἡ στενή μ' ἐκείνην συμμαχία μας».

—

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἱρηνικῶς πρὸς ὅλους ἐμειδίκε,
κατέθηκαν δὲ τότε
τὰ πάγχαλκά των ὅπλα εἰς τὸν Τροπαῖον Δίκ
οἱ νέοι στρατιῶται
καθὼς οἱ πάλαι λοχαγοί,
κι' ἐσίγκ τῶν Θηβῶν ἡ γῆ.

—

Κι' ὁ Βασιλεὺς ὁ πρακτικὸς
κι' εἷς ὅλα Συνταγματικός,
μὴ θέλων τὴν παγκόσμιον νὰ συντραχῇ ἐρίννν,
πικρὰ τῆς Δίρκης ἤσυχος ἐκάθισε τὴν κρήνην,
κι' εἶπε πρὸς τὸν Διάδοχον : «τὸν Θεοδωρῆ μας ἄκου
καὶ μὴν παρακουράζεσκι γιὰ πόλεμο τοῦ κάκου.»

—

Κι' εἶπε πρὸς τὸν πατέρα του ὁ νέος Κωνσταντῖνος :
«μπαμπᾶ, σοῦ λέω ἐὰν μπορῶ τυράννους νὰ δουλεύω,
θέλω νὰ γίνῃ πατριωτὴ, θέλω νὰ γίνῃ ὀρῆνος,
μὲς 'στ' ἀγκαμένα χώματα ποθῶ νὰ βασιλεύω,
καὶ μὲ στρατοῦ κοπάδια
νὰ πάρω σβάρνα τὰ βουνὰ, τοὺς κάμπους, τὰ λαγκάδια,
κι' ὅλα καὶ σύ, πατέρα μου, κι' ἀπάνω μου στηλώσου».
κι' ὁ Βασιλεὺς ἀπήντησε «παιδί μου, σὲ καλό σου.»

—

Λόγος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ ὀρόνιμα 'μιλεῖ.

—

Ἐχάρη δὲ κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μισκακομοίρης
κι' ἀμέσως εἰς τοὺς ὤμους του 'φορτώθη μιὰ βελέντζα,
κι' ἀπάνω σὲ ψοφαλέγο ἐκάθισε ξιφίρης
γκετ' εἶχε ἡ γαϊδάρα του συνάχι κι' ἰμφλουέντζα,
κι' ἔτσεγε κελαδῶν
καθ' ὅλην τὴν ὁδόν :
«Ἄϊντε, μωρ' Ἑλληνόπαιδα,
'στῆς Θήβας τὰ στρατόπεδα».

—

Κι' ἐλθὼν εἰς τὸ Στρατόπεδον αὐτὸ τῆς φαντασίας
πρὸς τοῦ πολίμου τὸν θεὸν προσέφερε θυσίας,
κι' ἔπειτα προτερώνησεν αὐτὰ τὰ παρακάτω
εἰς ὅλ' τὸ φουσᾶτο.

—

«Ναὶ μὲν ὁ ῥήκτης Βασιλεὺς εἰς τὸν παρόντα χρόνον
βλέπω πῶς συλλογίζεται τοὺς πόθους τῶν αἰώνων,
κι' ἐπιθυμεῖ Στρατόπεδα χειμῶνα καλοκαίρι
'στὰ Φάρσαλα, 'στὶ Τύρναβον, 'στὰς Θήβας, κι' ἄλλα μέρη.

—

»Γνωρίζω κι' ὁ Διάδοχος πῶς ὄχως γυρατά
μεγάλα μελετᾷ,
πῶς τῆς χιλιὸς περιφρονεῖ τὸν βίον καὶ τὰ πλούτη,
πῶς τὸ τσαντίρι προτιμᾷ σαντορινιὸ κονάκι.
καὶ μὲ τὴν φοῦστα τῶν κυττᾶ νὰ τρώγῃ τὸ μπακρατοῦτι
σὰν νάναι πάστα, σκαβαρὲν, καὶ τοῦρτα τοῦ Γιαννάκη.

—

«Γνωρίζω πόθος φλογερὸς πῶς ὅλους σας θερμαίνει,
γνωρίζω πῶς καὶ κάμποσοι σπαθᾶτοι χτενεμένοι
ἐπιθυμοῦν πραγματικῶς ἐρέτοι νὰ τὸ κάψουν
καὶ νὰ ξυπνοῦν μὲ τὴν βοὴν πολεμικῶν πτυκίων,
καὶ μὲ τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς τὴν γῆν νὰ κατασκάψουν
ἐν μέσῳ νεφελῶν κπνοῦ, σαλπίγγων καὶ τυμπάνων.

—

« Ἀλλ' ὅμως τί νὰ σᾶς εἰπῶ, Δρακόνει μου κι' Οὐλάνοι,
ἐγὼ καθ' ὅλα συμφωνῶ μετὰ τοῦ Διληγιάννη,
ποῦ θέλει κι' ἀγωνίζεται ἡ νέα Ρωμηοσύνη
καὶ τώρα τέτοιος καὶ βρακὶ μὲ τὴν Τουρκιὰ νὰ γίνῃ,
καὶ σχίδια πολεμικὰ νὰ λείψουν μιᾷ γιὰ πάντα
κι' οἱ ὄνεισταί μας εὔκολα νὰ πάρουν τὰ τριάντα.

—

«Κι' ἐγὼ γιατί σας ἐρωτῶ νὰ μας κολλᾷ μανία
μὲ τὴν Μακεδονία,
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα νὰ βάζωμι σκλέτζα
γιὰ τοῦτα τὰ Στρατόπεδα καὶ γι' ἄλλα μαχαιρέτζα ;

—

»Εἴμαστ' ἐμεῖς, παρακαλῶ, γιὰ τέτοιες ἱστορίαις,
γυμνάσια φαλαγγηδόν, καβάλαις, μπαταρίαις ;
καὶ τὸ θαρρεῖτε φρόνιμον γιὰ καθενὸς χατῆρι
ὡσὰν Τουρκόγυφτοι κι' ἐμεῖς νὰ ζοῦμι σὲ τσαντίρι,
ποτέ μας νὰ μὴ βλέπωμε κανένα μισογύρι,
νὰ μᾶς παρνᾷ τὸ μόκκαλο γρονιὰς καὶ ξερεβόρι,
ἥλιος νὰ ψήνῃ κυνικὸς καθ' ἑνγενές μας θρίαμα
κι' ἀχρείαις σανίπες νὰ ρουφοῦν τὸ κυνικὸν μας αἷμα ;

—

»Νὰ μὴν πατοῦμι σὲ χαλιὰ καὶ μαλακὰ κιλίμια,
νὰ πάγουν λοῦσα, βίζιταις, παράπαις, κόρτε, μπάλοι,
κι' ἀπάνω σὲ κατσάβραχα νὰ πάμε σὰν ἀγρίμια,
'στὰ ντιλίκατα πόδια μας νὰ βγοῦν πληγαῖς καὶ κάλοι
ποῦ νὰ τὰ βλέπωμε κι' ἐμεῖς καὶ νὰ μὴν τὰ γνωρίζωμε
κι' ὅμως αὐτὸ τὸ χάλι μας νὰ συχνομακαρίζωμε,
καὶ τότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ νὰ μᾶς κατσκηνώνουν,
μὲ κεφαλαῖς κακιμιὰ φορὰ νὰ μᾶς ταΐζουν τράγιαις,
ἀπὸ τὴν δίψα τὴν πολλὴ τὰ χείλη νὰ στεγνώνουν
καὶ τῆς χρυσαῖς σπαλέτσαις μας νὰ βλέπουν κουκουβάγιαις :

—

»Καὶ τότε ποιοί τοῦ Πελαργοῦ τοὺς μπάλους θὰ στελίζουν
καὶ τί σπαθιὰ θὰ τρίζουν ;
καὶ τί θὰ κάνουν τὰ τρανὰ τῶν Ἀθηνῶν σαλόνια
σὰν φύγουν τὰ γαλόνια ;
ἄμμ' ἡ Μαρκίζικες τοῦ συρμοῦ πεζοὺς θέχουν νὰ χορεύουν
ὅταν οἱ καβαλλέροι των μὲς 'στὰ τσαντίρια ρέβουν ;

—

»Δὲν εἶναι προτιμότερον
νήφοντες ὡς καὶ πρότερον
νὰ κρύψωμεν 'στὰς θήκας των τὰ κοκκινισμένα ξίφη
καὶ 'πίσω νὰ γυρίσωμε νὰ βροῦμε καμμιὰ νύφη;

—

»Ἂν ἦτο δυνατὸν ποτέ, χωρὶς κανεὶς νὰ φύγῃ
μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν,
ραχὲ λουκοῦμι νἄπεφτε Μακεδονία λίγη
'στὸ γένος τὸ κλεινόν,
κανένας δὲν θὰ ψωρίζε καὶ πρὸς αὐτὴν τὰ νῶτα
καὶ θὰ τὴν ἐφωτίζομεν μὲ τάπλιτά μας φῶτα.

—

»Ἀλλ' ὅμως, ἐὰν πρόκειται πρὸς χάριν τῆς νὰ ῥέβετε,
ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται.
Ἐμεῖς σᾶς εἴπαμε κι' ἄλλοτε σὰν λάτρης τῆς Κορδόνας
ὅτι περνοῦμε μιὰ χαρὰ καὶ δίχως Μακεδόνας.
Ἔχομεν Στάδιον κλεινὸν
μὲ μάρμαρα περίσσια,
ἔχομεν κι' ἕναν σίφνον,
ψυχή μου 'στὰ Πατήσια,
τοῦ κάθε ξένο κουτεντὲ Φιλέλληνα τὸν κάνει...
καὶ μόνον ἡ πρωτεύουσα νομίζω πῶς μᾶς φθάνει.

—

»Ὅθεν κανένας παντελῶς ἂς μὴν ἀνησυχῇ
καὶ τῆς ζωῆς τὸ μάταιον ὑδόντες καὶ βρεχὺ
οἱ πάντες ἀποθάνεσθε καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πᾶσαν σπουδαίαν μέριμναν περὶ τῶν Μακεδόνων.

—

»Ἂς ζήσωμεν εἰρηνικῶς μετὰ τοῦ Δεληγιάννη
κι' ἐλάτε νὰ γυρίσωμε 'στ' ἀγαπητὰ κονάκια μας,
κι' ἤσυχοι σὰν προτήτερα νὰ βγάζωμε σεργιάνι
ἐσεῖς τὴς σακερκάκας σας, κι' ἐμεῖς τὰ μπαστουνάκια μας.»

—

Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς χωρὶς νὰ κορεϊδεύῃ
κι' ὁ Θεόφρακτης ἔκραξε: «καλὰ σᾶς συμβουλεύει,»
κι' ἀμέσως 'στὴν πρωτεύουσαν μιὰ ἱερὰς σιγῆς
ἐπτερούγαν τῶν ὑπλιτῶν τὰ κουρακμένα πλήθη,
κι' ἐκεῖνο τὸ Στρατόπεδον τῆς Ἐπαπύλεως
ἦτο μιὰ φοῦσκα κι' ἔσκασε, κ.πνὸς καὶ διελύθη.

—

Οἰδίπους δ' ὁ θεοστράβος, τὸ δύστηνον τὸ πλάσμα,
μετὰ τῆς Ἀντιγόνης του ἐπρόβαλε σὰν φάσμα,
καὶ παρεκάλει τοὺς Θεοὺς τὸ φῶς του νὰ τοῦ δώσουν
καὶ τὸ Στρατόπεδο σὰν ὀξὺ νὰ τὸν ξαναστραβώσουν.

—

Κι' εἶπε πρὸς τὸν Οἰδίποδα ἡ παγκαλὸς του κόρη,
ποῦ σαστισμένη τῶν Θηβῶν τὰ πέριξ ἐθεώρει,
«πρᾶ νὰ 'ὃς Στρατόπεδα, ποτίρα, ποῦ νὰ φρίξῃς,
καλλίτερα τὰ μάτια σου στιγμὴ νὰ μὴν τὰνοίξῃς.»

Φυλακίδες τῆς Φραγκιᾶς καὶ τὰ γέλοια τῆς Τουρκιᾶς.

—

Ἀὐσσαξαν οἱ παληόφραγκοι μ' αὐταῖς τῆς φυλακίδες
καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ νὰ 'μποῦν 'στὰ Δερδανέλλια,
ἀλλ' ὁ Καλίφης μ' ὅλαις του τῆς πρώταις παλλακίδες
γιὰ τῆς φοβέρας τῆς Φραγκιᾶς ξεραίνεται 'στὰ γέλοια.

—

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ πηγαίνωντας πρὸς τὴν Κελεκυθοῦ:
«σοῦ φυλακίδα, Κύριε, τῷ στόματί μου θοῦ
λέξι καμμιὰ νὰ μὴν εἰπῶ γιὰ τὸ Γιλδὶζ κακὴ
κι' ὁ Μπέρμπας ὁ φιλότουρκος μὲ βάλῃ φυλακή».

Εἰς τὸν Σακὴρ τὸν Προσβευτὴ μὲ τὴν Χανούμ τὴν ζηλευτή.

—

Φεύγεις καὶ σύ, Σακὴρ Πασσᾶ, καὶ μὲς 'στὴν Πόλι πᾷς,
ἀλλ' ὅμως μὴ μᾶς λησμονῇς καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾷς.
Κι' ἐγὼ γιὰ σένα, φίλτατε, μὲ πόνο τραγουδῶ
σφιγτὰ 'ὃς καιρούς ποῦ ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ
τώρα ποῦ, γίνεσαι κι' ἐσεῖς τῶν Μουσουλμάνων φίλοι
καὶ κατακόβεται γιὰ μᾶς ἡ σύμμαχός μας Πύλη».

—

Κι' ὁ διπλωμάτης ὁ Σκουζὲς τῶν 'Εξωτερικῶν,
ποῦ τῆς λεπτῆς πολιτικῆς στολίζει τὸ συνέρι,
σπουδαίων γεῦμα σοῦδωσε καὶ διπλωματικῶν
καὶ σοῦβγαλε πολλὰ φαγιὰ καὶ τὸ σικτὶρ πιλαφι.

—

Σ' ἐθάμβωσε μ' εὐγένεια καὶ μὲ σερβίτσα πρώτης
κι' ἐγράλισε τὸ μάτι σου σὰν τζέντλεμαν ἱππότης
μὲ τῆς Τραπέζης τὴν χλιδὴν,
καὶ σὰν τὸν Χόντζα Νασραδδὶν
ἀθάκοπα φτερνίσματα τὸν ἔπιασαν 'στὸ γλέντι
καὶ σὺ γελῶντας τοῦλεγες: ἀχαίρόλα, ἐφέντη».

Φεύγεις μὲ τὴν Σακήρενα τὴν Τουρκοκρητικιὰ,
ποῦ σὰν κι' αὐτὴ δὲν βρίσκονται πολλαῖς μὲς 'στὴν Τουρκιὰ,
ποῦ 'χάσκασε τῶν Ἀθηνῶν ἐλεύθερον αἷρα
καὶ λίγο πῶς εἶχε καὶ ζοῦρ φιξ σὰν νταμα Πρεσβευτῆ,
κι' ἀκόμη κάμποσο καιρὸ ἂν ἔμεν' ἐδῶ πέρα
βεβαίως θὰ 'γινότανε Φραγκορωμηὰ κι' αὐτή.

—

Καὶ μ' ἀπορία τῆς Ῥωμηαῖς μεγάλη τῆς κυττοῦσε
κι' ὅλες τῆς ἐρωτοῦσε
πῶς οἱ τρανοὶ Πασσάδες των μονάχαις τῆς ἀφίνουν
καὶ πῶς εἰς τοὺς Πασσάδες των λεγχριασμὸ δὲν δίνουν,
χωρὶς ποσῶς νὰ ξέρῃ
τὸ ζηλευτὸ σου τσίρι
πῶς μέσα 'στὸ Βασίλειο τὸ Συνταγματικὸ
ἡ φούστας δὲν σκλαβόνονται μὲ φλωτρα καὶ γκέμια.
πῶς ἐδῶ πέρα γίνεται Πασσᾶς τὸ θηλυκὸ
καὶ τοῦτο τοὺς κρεμνιοὺς θὰ κλείσῃ 'στὰ χαρέμια.

—

Τὶ κῦμ' ἀφρίζει καὶ λυσσᾷ...
ὥρα καλὴ, Σακὴρ Πασσᾶ,
ἐπιάχτε καὶ σμιάχτε καὶ φίλε κι' ἀδελφέ,
ἀλλὰ φυλάξου νὰ μὴν πῇς μίς 'στὸ Γιλδίζ καφφέ.

Παντοῦ θωρακοφόρα καὶ τελευταία ὥρα.

—

Ἁρμάδες πᾶνε κι' ἔρχονται μὲ κολοσσοὺς ἀσείστους,
ἡ Δύσις ὅπως ἄλλοτε δὶν πιάζ' ἡ γνῶσι,
κι' ὁ στόλος μας διαταγὰς παρέλαβ' ἐνεργείστους
ἐκ τοῦ Ναυστάθμου παρευθὺς νὰ λύθῃ 'στὸν Πειραιᾶ.

Συγχαρητήριον θερμὸν πρὸς ἕνα ὑψίστατον ἡμῶν.

—

Ὁ Παγκνέλης Πρόξενος . . . κι' ὑπάρχει ἕνας Ἕλλην
ὁ μὴ συγχαίρων ἀληθῶς τὸν Σπῦρον Παγανέλην,
ποῦ διωρίσθη Πρόξενος ἐν τῇ Φιλιππουπόλει
καθὼς γνωρίζων ὅλοι;
Ἀνὴρ τοιοῦτος ἀνάσματος καὶ ἔρασιος καὶ σθένους
θ' ἀγωνισθῇ ἀκάματος ὑπὲρ τοῦ δούλου γένους.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ Κώστας ὁ Κατσίμπαλης, ἐκ τῶν σπανίων νέων,
μὲ μόρφωσιν, ἀνατροφὴν, καὶ φρόνημα γνησίαις,
ποῦ 'στὸ Παρίσι πρὸ καιροῦ λαμπρῶς ἐξεπαιδεύθη,
τὴν Ἀλεξάνδραν τοῦ Βουγᾶ ἰσγάτως ἐνυμφεύθη,
πανόμορφ νύφη, τρανταχτὴ, κι' ἕνα κομμάτι μάλαμμα,
ὅπου τὴν βλέπεις καὶ θαρρεῖς πῶς τρῶς ζαχαροκάλαμα.

—

Πρακσὰ κι' Ἐμὰρ περίφημον καὶ μίγα Λεξικὸν
Γαλλοελληνικὸν.
Ἐκδίδεται κομψότατον τὸ κάθε του φυλλάδιον
ἀνοίγον εἰς τοὺς σπουδαστὰς σπουδῆς εὐρείας σταδίον.

Τυπογραφεῖον Νέων, νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιανὸς ὁ ἄρρομος καὶ πέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πυνέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ῥωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληράνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου δευτέρα
κι' ἀκονίζεται κάθε μαχαίρα.

Πεντακόσια καὶ τριάντα,
ἡσυχία κατὰ πάντα.

Ὀλίγους στίχους κάνω γιὰ τὸν Χαμὶτ Σουλτάνο.

—

Μαλλοτραβειέσαι, δέρνεσαι, φρενιάζεις, ὀλολύζεις,
ἐπάνω 'στὰ παληόξυλα τοῦ θρόνου σου τριλίζεις,
λάμπουν χαντζάρια γύρω σου καὶ δίστομα μαχαίρια,
τοῦ βάφουν μ' αἷμ' ἀνθρωπινὸ τῶν φώτων τὸν αἰῶνα,
καὶ μὲ τὰ δῶ πορκλυτὰ κι' αἱματωμένα χέρια
σφικτὰ σφικτὰ τοῦ Πατισὰχ φουχτόνεις τὴν κορῶνα.

—

Φονιᾶδες πᾶνε κι' ἔρχονται 'στὸ ξακουστὸ Σεράγι
κι' ἀκόμ' ἡ Δύσις ἡ σοφὴ τὰ κράσπεδά σου γλείφει,
κι' ἀκοῦς ἀπ' ὅλαις τῆς στερνιᾶς κι' ἀπ' ὅλα τὰ πελάγη:
«ἀνάθεμα 'στὸν Πατισάχ, κατάρα 'στὸν Καλίφη.»

—

Κι' ἂν μέσα 'στὰ μαρτύρια τῆς τόσης συμφορᾶς σου
ὅπως σοῦ κλείσῃ τάγρυπνα καὶ χαῦνα βλέφαρά σου,
φαντάζεσαι 'στὸν Βόσπορο πνιγμένοι πῶς οἱ πνίγουν,
βλέπεις ὀργιλίνους σκλάβους σου τὰ στήθη των ν' ἀνοίγουν
καὶ ν' ἀλαλάζουν «θάνατος εἰς τὸν ἀντεριβγάλτη,»
καὶ κομπασμένος καὶ ὑπνὸς παθαίνεις Ἐφιάλτη.

—

Κι' οἱ πρὶν καὶ τώρα Σύμβουλοι σὲ σκιάζονται κι' ἐκεῖνοι,
Σοϊτιδες, Ῥιφάτηδες, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποιοί,
κι' ὅποιος μὲς 'στὸ Παλάτι σου καφφὲ τῆς Μόκας πίνει
ἀπάνω 'στὸν Παρέδεισο τὸν δεύτερο θὰ πιῇ.

—

Στὸν ὕστερό του τὸν σπασμὸ θαρρῶ πῶς βλέπω 'μπρός μου
τὸν Πατισάχ τοῦ κόσμου.
Ἀκοῦω μυριόστομος ν' ἀντιλαλῇ κατάρα
κι' αὐτὸς μὲς 'στὴν τρομάρα του μ' εὐνοῦχους του φιλειέται,
μὰ μήτε πόθι μέσα του δὶν νοιώθει καὶ λαχτάρα
οἱ χυνωμίνων γυναικῶν τῆς σάρκες νὰ κυλιέται.

—

Σκιάζεται καὶ τὸν ἴσκιο του, τρομάζει τὸ χαρίμι,
κλειστὰ κρατεῖ ταδέλφια του καὶ τὰ παιδιὰ του τρίμει,
καὶ κάθε παλλακίδας του τὸν ἐξαρνίζει μοῦλος,
κι' εἶναι κυρίων κύριος, ἀλλὰ καὶ δούλων δοῦλος.

—

Στίκουν γιὰ βαρδιατόροι του καθέρματα τοῦ ὄρθρου
κι' ἀλλοίμονο 'στὸν ὅμοιρο, ποῦ 'μπρός των ξεροβήξῃ,
κι' εἶναι Παλάτι τὸ Γιλδίζ τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου,
ποῦ τρέμει μάτι νὰ τὸ 'δῇ καὶ χέρι νὰ τὸ δείξῃ.

—

Μήτε πουλὶ πετάμενο δὲν ἔρχεται σιμά του
καὶ σφάζουν Κούρδοι στ' ὄνομα τοῦ πρώτου Σουλτανάτου...
σφαγὴ καὶ ξεθεμέλιωμα ζωὴ των καὶ χαρά των,
πατοῦντει λείψανα, σταυροί, κι' ἁγίων εἰκονίσματα,
τὰ ἐκκλησότηρα βρωμισοῦν ἀπὸ τὰ κατουρά των
καὶ ρίχνουν' Εὐαγγέλια 'στῶν Κούρδων τὰ κεφίσματα.

—

Στῆς σοῦβλακις ψήνονται παιδιὰ καὶ ξεκοιλιάζουν μάννες,
ἀμάτωτη δὲν ἄφησαν Ἀρμένηδων γωνιὰ,
κι' εἰ Βασιλιάδες τοῦ Σταυροῦ μὲ τῆς πολλὲς καμπάνας
ἀκόμη στέλλουν γράμματα 'στὸν Κοῦρδο τὸν φονιᾶ.

—

Κι' ἐνῶ κοντεύει μακελειὸ νὰ ξαναγίν' ἡ πλάσις
εἰ Πράσβεις εἰ Χριστιανοὶ τοῦ κάνουν παρακτάσεις,
ποῦ νὰ τοῦ τρίψουν ὅπουπε τὴν πατρικὴ του μύτη
μὲ τὸ βραχὶ τῆς Φατουμὲς, τῆς κόρης τοῦ Προφήτη.

—

Κι' ἂν πίνῃς αἷμα γιὰ νερὸ καὶ ὅροσερὸ σερμπέτι
κι' ἂν σφάζῃ τὸ Ντουβλέτι,
κι' ἂν σπέρνῃ θάνατο παντοῦ τοῦ Σεραγιοῦ τὸ χνῶτο
κι' ἂν τὰ σπαθιὰ των ἀκονοῦν ἀνήμεροι Καρδοῦχοι,
κι' ἂν στέλλουν κι' ἄλλα γράμματα 'στὸν Πατισὰχ τὸν πρῶτο
πορφυρογέννητοι Βαγιὰν καὶ Ραβασσὸλ σκηπτοῦχοι,
μὰ τώρα τῶν Γκιαούρηδων κατάντησες κοπέλι
καὶ βλέπεις τὴν πορφύρα σου 'στὰ χέρια των κυρέλι.

—

Στὴν Πόλι τὴν Ἑπτάλοφη, τὴν ζηλεμένη νύφη,
φέλλουν εἰ μουζίνηδες τὸ τέλος τοῦ Καλίφη.
Γελοῦν 'στὸν λόγο τῆς τιμῆς τοῦ Μεγαλειοτάτου,
σώρα τὸν ἴσκιο τοῦ Θεοῦ δὲν πρόσκυνᾷ κανένας,
γυρτοκυλᾷ κι' ὁ Βόσπορος, καὶ μὲς 'στὰ κύματά του
κάνουν ἀρροὺς τὰ ὄκρυα ξεκληρισμένης γένιας.

—

Ἐσήμανε τὸ τέλος του, ποῦ τὸ προσμίνουν τόσοι,
καὶ μήτε τὸ Σαντζὰκ-Σερὶφ τολμᾷ νὰ ξεδιπλώσῃ,
κι' αὐτὰ τὰ λίγα ὄκρυκ, ποὺ τώρα τώρα χύνει
καὶ ξυπνητὸς ὁ Πατισὰχ καὶ μέσα 'στὸ σεράι του,
εἶναι τὰ τελευταῖα του, καὶ λίγο λίγο σβύνει
μὶ ζαφικαῖς ἀναλαμπαῖς τὸ μισοφέγγαρό του.

—

Κυττάζει κατοπτρίνου του ν' ἁπλώνωνται λυτὰ
τὰ χέρια τ' ἁλησεδιστα γονατισμένων σκλέβων,
καὶ μὲ μαρτύρων στεναγμοὺς κι' αἰώνων βογγητὰ
πάει βογγῶντας νὰ ψηθῇ 'στὸν ἥλιο τῶν Ἀραβων.

—

Σωριάζεται σὲ θρύμματα τοῦ κόσμου τὸ σκαμάκι
καὶ πίνουν ἅρβα καφρὲ πιστῶν κι' ἀπίστων γένη,
καὶ κρώζει 'στὸ ψορῆμι του τὸ λαίμαργο κοράκι :
« Γεννήθη μίσα σ' αἵματα κι' εἰς αἵματα πεθαίνει. »

Ὁ σὶρ Χαρίλαος ἐν Ἰταλίᾳ χωρὶς κορδώματα καὶ μεγαλεῖα.

—

Ὁ σὶρ Τρικούπης ἐνῶ γυρίζει
τῆς Ἰταλίας καθένα τόπον,
κι' ὅλο μαθαίνει κι' ὅλο γνωρίζει
ὅθιμα κι' ἤθη καὶ νοῦν ἀνθρώπων,
ἔξαφν' ἀκούει τὸν Ριγκελίτο
τέτοια νὰ ψάλῃ μὲ τοργανέτο.

—

«Ὦ μὶς κάρο, ποῦ κάνεις κοῦρα
καὶ τὸν θυμό σου παραβαστᾷς,
ὁ Θοδωράκης τὰ βρῆκε σκοῦρα
μὲ τοὺς ἀχρείους τοὺς δανειστάς
κι' ὅλοι τοῦ δίνουν γερὴ μπατσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Βενίτε, φίλε, μπαρκέτα μία...
δὲν ἔχουν ὅρθιου φιλοτιμία,
δὲν τοῦ χαρίζουν μηδὲ λεφτά,
θέλουν κι' ἐκεῖνο, θέλουν κι' αὐτό,
θέλουν ἐλίγχους καὶ τὰ λαπά,
ὅμως κι' ὁ Μπάρμπας δὲν σιωπᾷ
κι' ὅλους τοὺς δέρνει μὲ κομοῦτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Σοὺλ μάρε λούτσικκ ντ' ἄστρο ντ' ἀρτζέντο...
γύρισε 'πίσω εἰς τὸ μουμέντο
ὅλους τοὺς φίλους νὰ 'δῇς παυμένους
καὶ Καρδινάτους διορισμένους,
ὅπου 'γινῆκαν ὡσὰν βουτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Τρέχει 'στὸν Μπάρμπα πυκνὸ μελίσσι
κι' ἐκεῖνος ἔχει φωτιὰ καὶ λαύρα,
κακὰ χαμπέρια κι' ἀπ' τὸ Παρίσι
κι' ἀπὸ τὴν Λόντρα κακὰ κακὰ μαῦρα,
κι' ὅλοι μὲ τρύπιχ γυρνοῦν βρακοῖα,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Ὅλα 'γινήκανε σὰν μιὰ σκλάτα,
παντοῦ παρλάτα
κι' ἄλὶρ μπαλίρ,
λὰ ντόνα ἐ μάμπιλε πρῦμα ἀλ βέντο
μοῦτα ντ' ἀτσίντο
ἐ ντὶ πενσίρ,
κι' ὅσοι σερμάρουν τὴν Ἐξουτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Χαμένα τάχουν εἰ Καρδινάτοι,
βοὴ κι' ἀνταρὰ μὲς 'στὸ Παλάτι,
τί μαγειρεύεται κανεὶς δὲν ξέρει
κι' ὁ Καρδινάραγκες ἴσως 'στὸ χέρι
νὰ ξαναπάρῃ τὰ παπουτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Τὸ ὀράγκε μία κι' ὑγδονταίνα
καὶ σύ, σινιόρε, γλεντᾷς 'στὰ ξένα,
μία 'στὴν Μπόρσα κακὰ καὶ θρῆνος,
κλαίει καὶ τοῦτος, κλαίει κι' ἐκεῖνος,
κι' ἀρχαῖς' ἡ Μπόρσα πολλῶν πετσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

« Ὁ Θοδωράκης καὶ τί δὲν κάνει !
Ἰκεῖν' ἀφίνει καὶ τοῦτα πιάνει,
τὸν παρασκύτισαν κι' οἱ ξένοι στόλαι,
βλέπει τί γίνεται καὶ μὲς 'στὴν Πόλι,

Ὁ Φασουλῆς ποδοπατῶν
τὸν Πατισὰχ ὡς ἑρπετόν.

καὶ σὺ χαζεύεις 'στὴν Ἀβατσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Μεταρρυθμίσεις παντοῦ σκαρόνει,
κτυπᾷ τὸν Σώλσβουρυ τὸν τζαρλατάνο,
τὰ κομητάτα τὰ κερανώνει,
εἶναι καὶ σύμμαχος μὲ τὸν Σουλτάνο,
νύκτα καὶ μέρα περκεδουλεύει,
κι' ἐν τούτοις γράφουν πῶς κινδυνεύει
νὰ ξαναφάῃ καμμιὰ κλωτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Ἔλα, σινιόρε, σορὲ Κεκάλα,
καὶ μὴν πλκνᾶσαι σὰν Ὀδοιπόρος,
κι' ἴσως μὲ σίνκ μίλι καὶ γάλα
νὰ γίνῃ πάλιν ὁ γκρὰν Σινιόρος,
ποῦ βασιλεύει μὲς 'στὴν Γρκιτσία,
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία.

—

»Τρικούπη ρὲ ντὶ Γκρκίτσια ἐ μάντζκ μακκρόνι,
βολτέμο φὶρ λὰ γκούερκ ντὶ Γκρκίκο φαμφαρόνι,
πῆγεινε σὺ τὸν πόλεμο τῶν δανειστῶν νὰ κάνῃς
ἐρσῦ δὲν τὰ 'κατάφερε ὁ Μπάρμπα-Δεληγιάννης.

—

«Φασκέλωσε τοὺς Ἰταλούς, τοῦ φίρνουν ἀναγεῦλα
κι' ἐσπάστηκαν τὰ μοῦτρα των ἀπὸ τὸν Ρὰς-Ἀλούλα,
φασκέλωσε τὸν βλάκα Βλάνκ, τὸν Κρίσπη τὸν Κρισπίνο,
καὶ κάθε θεατρίνο,
μὴν παρατρῶς τῶν Ἰταλῶν τὰ σκυλομακρόνια
γιατί τὸ ντιλικάτο σου θὰ πειραχθῇ στομάχι,
καὶ γύρισε 'στὸν τόπο σου κι' ἀμόλαρε κανόνια
νὰ ξανασείσουν τὸν ντουνιὰ οἱ Μαραθωνομάχοι. »

—

Τέτοια μὲ γλύκα κελαϊδεῖ ὁ ὄβλιος τροβαδοῦρος
'στῶν δανειστῶν τὸν μπόγια,
κι' εὐθὺς ὁ σὶρ Χαρίλαος ἀνεστηλώθη ντοῦρος
καὶ τοῦπε τέτοια λόγια.

—

«Μὰ ἰο σπέρο, κάρο μου, κὶ νὸν ριτερντερό
ἐ κὶ ἰν μία πάτρια μὲ πρῶτο βενιρό»,
καὶ μίαν πρὸς τοὺς Ἰταλοὺς πενταλφὰν ἀπευθύνας
ἐπῆρε τὰ μπαγάγια του γιὰ νὰ ἔλθῃ 'στὰς Ἀθήνας.

Θοδωράκης ὁ γλυκὺς γίνεται πολεμικός.

—

Δανειστῶν ἀπαιτήσεις θὰ ψάλω,
εἶναι, φίλοι, σκοπὸς θλιβερός,
τοὺς μπουκώνω μὲ τόνα καὶ τέλλο,
πλὴν ἐλίγχους προβάλλουν σκληρούς.

—

Πιρισεύματα τοὺς δίνω, ἀλλ' αὐτοὶ μὲ μπιρμπαντιὰ
Γλεγχε τσιλιπουρδίζουν 'στῆς Κορδόνας μου ταὐτιὰ
κι' ἄκυρα, φωνάζουν ὅλοι, τὰ μιγκλα σου χαρτιὰ
καὶ μὲ κάνουν πολεμάρχο καὶ μοῦ βαζουνε φωτιὰ.

—

Πίσω 'πίσω, κομητάτα δανειστῶν φουλεπιραύλων,
ἔνα 'ναξιχ καὶ σταῦλων...
γιὰ χατῆρι σας ὡς τώρα δὲν ξεσπάθωσα κι' ἐγώ,
ποῦ πρὸς πόλεμον ἐφριγῶ,
καὶ γιὰ πεῖσμα τῆς Εὐρώπης ἤμουν φίλος τοῦ Καλίφη,
ἄλλα τώρα πιὰ δὲν ἔχει κι' ἀνασασάστε τὰ ξίφη
νὰ τοὺς κόψωμε γιὰ πάντα
καὶ τὰ πρῶτα τὰ τριάντα.

—

Ἱστορία τῶν Ἑλλήνων, σὺ τὸν Θεόδωρο θὰ κρίνῃς
ὡς τσιράκι τοῦ παλίμου κι' ὄχι θρίαμβα τῆς εἰρήνης,
σὺ θὰ 'πῇς πῶς γιὰ τὸν "Αρην αἰώνιως ἐξέφυσα...
μαῦρε οἰδὲ θὰ τοὺς ραῖν ἂν μὶ πιάσ' ἡ πρώτη λίσσα,
καὶ περίτρομος ἐμπρός μας ἡ δυσώνυμος ἀγέλη
θὰ φωνάξῃ μόνον πέντε μὲς 'στὰ μάτια της πῶς θέλει.

—

Νέον αἷσθημα πολέμου φλογερὸ μὲ παραπῆρι...
κανονιοφόρος "Αλφα μές 'στὸ Βερολῖνον σύρε,
κανονιοφόρος Βῆτα
μὲς 'στὴν Λόντρα τράβα ντρίτα,
κανονιοφόρος Γάμα μιὰ καὶ δυὸ μὶς 'στὸ Παρίσι,
ποῦ μαζεύτηκαν οἱ Κρῆτες.

—

Ἂν ἐλέγχους μᾶς γυρεύουν τὰ μηλιὰ των καὶ μιὰ λύρα,
Νικολάκη τῶν Ναυτίλων, ἂς ἐκπλεύσ' ἡ μαύρη Μοῖρα,
ἔγχα λίσσα, ἔγχα μόλα
τὰ θωρακωτά μας ὅλα,
μπάμ καὶ μπούμ ἡ μπουκαπόρτας, τὰ ναυτόπουλά μας σβέλ-
σύρτε κανονιοφόρες "Αλφα, Βῆτα, Γάμα, Δέλτα, [τα,
μὰ τί λέγω ;... 'πῆρα ὁρμὸ καὶ 'στὴν φοῦρτα μου, πατρίς,
ἔχυσα πῶς ἔχεις μόνο κανονιοφόρους τρεῖς.

Ἡ Μπουμπουλίνα ἡ παληὰ θαλαμηγὸς τοῦ Βασιλιᾶ.

Ὁ Βασιλιᾶς μας ποῦ καὶ ποῦ 'στὸν Ναύσταθμο σκιγαίνει
νὰ 'δῇ τὴν Μπουμπουλίνα του τὴν πολυζηλεμένη,
ὁποῦ προετοιμάζεται θαλαμηγὸς νὰ γίνῃ,
κι' ὡς ἐννοεῖτε τὸν παρὰ τὸ Κινεζικὸν τὸν εἶνε.

—

Λαπὸν μ' εὐφράδεια πολλὴ
Πάγανε 'στὸν Φασουλῆ
καμπόσοι θεωνήστικοι τῆς πεῖνας Βασιλιάδες
γιὰ τοῦτε τὸ θαλαμηγὸν τοῦ Μεγαλειοτάτου
ὅτι τριάντα στρογγυλὰς θὰ χρεικοθοῦν χιλιάδες
μονάχα πρὸς κατασκευὴν καὶ κόσμον ἀποπάτου.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ τρυφηλὸς τοὺς ἔκυψε τὸν βῆχα
καὶ πλήρης παθους ἔκραξε «ψυχή μου νὰ τὸν ἴδω,
καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς νὰ 'φώναζα μετὰ πολλῶν φασκέλων
ὅτι τοὺς ἔχω 'στὸ παρόν, τοὺς ἔχω καὶ 'στὸ μέλλον.»

Στοὺς φίλους μας Δανοὺς καὶ συγγενεῖς στενούς.

Ἕνα φίλτρο τῆς Δικαίας μὲ γερὰ βρισιὰ λουζει
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς φουκαράδες καὶ τὸν τόπο τὸν μουλιάζει,
καὶ ξυγᾷ πῶς βασιλεύει Βασιλιᾶς παντοτεινὸς
εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος ὁ Γεωργάκης ὁ Δανός.

—

Δὲν Δαΐζαμε 'στὲν τόπον, τὸν τσοῦτον πρωτοείδη,
πῶς ὑποληψιν δὲν χαίρει τῶν μουλιάζυλων ἡ χώρα,
τέκνους κι' ὁ Περικλέους κεὶ 'στὸν φίλον Φασουλῆ
τίμιου Δανοῦς, τοῦ λέγει, κι' ὅταν ἔρχωνται μὲ δῶρα.

—

Λὲς πῶς 'φάγαμε καὶ τούτων τῶν χαζῶν τὸ πιρνικάκι,
λὲς πῶς 'γαθήκαν καὶ τούτων τὰ κεραλκια κι' οἱ τόκοι,
ἄλλ' ἂς εἶναι, δὲν πειράζει, προσοιλετῆς Δανιμαρκέζος,
ἂς μὴν πκύῃ κι' ἡ Δανία τους Ρωμηοὺς νὰ περιπαίζῃ,
συνιθίσαμε σὲ τέτοια
καὶ δὲν βάζομε σεκλέτια.

—

Οἱ Ρωμηοὶ δὲν θὰ κρυώσουν μὲ τὰ λόγια σας τὰ κρύα
κι' ἡ στωμύλες των ἡ γλῶσσα δὲν θὰ βγάλῃ τσιμουδιά,
κι' ἂν θυμώσατε τωόντι, γιὰ πολλὴ μας τιμωρία
σάρτε 'πίσω τὸν Γεωργάκη, παρτε 'πίσω τὰ πιπιδιά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἀλέξανδρος Φιλαδελφεύς, γνωστὸς λογᾶς βαθέντος
καὶ λάτρης τῆς ζωγραφικῆς, ἐκόσμησεν ἰσχάτως
τὸν "Αγιον Γεώργιον μὲ θαυμαστὴν εἰκόνα,
χωρὶς κανένα πολαϊὸν κι' ἀπηγτικὸν κανόνα.
Εἰκὼν ἀδρᾶς συλλήψεως καὶ πρωτοτυποστάτης,
κι' ὁ μέγας Ἰουλιανὸς ὃν ἦτ' ὁ Παραβάτης
χάριν αὐτῆς καὶ μόνων
ἔβαλ' εὐθὺς τὸν διωγμὸν νὰ παύσῃ τῶν εἰδώλων,
κι' εἰκονοκλάστει σύγχρονοι ἐνίκησαν πολλοί :
« τέτοιες εἰκόνες μάλιστα... καὶ ποιὸς δὲν τῆς φιλεῖ ; »

—

Τί πλοῦτος "Ημερολειτῶν εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
ἕλων λαμπῶν εἰς σχήματα κι' εἰς χρώματα κι' εἰς εἴδη...
τί πράγματα, τί θαύματα, στουπίρι κάθε νοῦς,
δὲν ἐναυθήκαν ἄλλοτε σὰν τοὺς ἀρταιρούς,
κι' ἀπόκαν 'στὸ Γραφεῖο σου τοὺς πάρτης καὶ 'στὸ σπῆτ
τότε δὲν χάνεις μονοχᾶ Περασκευὴ καὶ Τρίτη.

—

Γεώργης Παρασκευόπουλος, τὰ μιλὰ φλογερίς
καὶ ὁλῆ τῆς "Αρροπόλεως συντάκτης γλαφυρὸς,
τὰ τραντατὰ Τ α ξ ε ί δ ι α του ἐντὸς μικροῦ ἐλπίδει
καὶ μόλις τὰ ξιμάκωσαι θὰ θέλατε ταξίδι.

—

Ἰωάννου τοῦ Δομπρίδη "Α π ο ι κ ί" Ἑ λ λ η ν ι κ α ί,
συγγραφὴ σπουδαιοτάτη, ἐμβριθὴς, σοφὴ, καὶ... καὶ...
προτιμότερον δὲ κρίνω κι' ἕνα βράδυ νὰ μὴ φᾶς
ἢ τειαύτας νὰ μὴν ἔχῃς πολυτίμους συγγραφάς.

—

Ὁ Πανεγῆς Κουταλιανὸς,
ὁ νέος ἥλιος ὁ λλενιός,
τὴν ἀδριον Κιρικκηνιώτικα τὸ μετημέρι
θὰ δώσῃ μιὰ παράστασι, ὅτου δὲν θἄχῃ ταξῖ,
καὶ τρέξετε 'στὸ Θέατρον τοῦ Τσόχα, συμπολῖται,
τοῦ γίγαντος Κουταλιανοῦ τὰ θαύματα νὰ ἴδητε.

—

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ τὸ λιμοκοντόρακι
ἐποῦ ρέβιασε, τὸν 'λάτεψε, καὶ γίνεσαι καθόρακι ;
κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε : καὶ μ' ἐρωτᾶς, κανῶπα ;
χίλιες φορὰς σοῦ τῶπα
πῶς 'στὸν κῶ Γιάννη ντύνομαι, 'στὸν μάστορ' Αἰλουσόπουλο,
γι' αὐτό, μωρέ, σοῦ φαίνομαι τῆς μόδας ἐρχοντόπουλο.
ρὲ κιβδιοι τὰ ψαλλίδια του, μὶ ράδουν τὰ βελοῦα του,
καὶ οὔτε κακιμοίρης,
νὰ 'βῃς 'στὰ κανταφώπατα καὶ θαυμαστὰ σαλόνια του
ἐρεστανὶ κατρώβι,
καὶ χονδρικὰ καὶ φιλικὰ στολίσματα καὶ λοῦσα,
ποῦ νὰ τὰ φύλῃ δὲν ἠμπορεῖ κανμιὰ τῆς μόδας Μοῦσα,
καὶ σάλτσες τὴν τίγχην του κι' ἕως 'στὰ τετράπλατα
ἀφοῦ τῆς μέδας τζόκεϋ κάνει κι' ἔμας τὰ τίρατα.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η, νέος παντοῦ ρυθμός — Φωκιώνος δ δρόμος επὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ί κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι παιλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφρραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἐννέα
καὶ μανιάτα δὲν ἔβαιναν νέα.

Ποῦντος πεντακόσα καὶ τριανταένα,
πᾶν 'στο φοῦντο φόντα παραξετσεμένα.

Κάθοδος μετὰ τυμπάνων ξεκαλτσώτων Ἀτσιγγάνων.

—

(Ἀτσιγγάνικος χορὸς
ἁπλοῦτος καὶ βρωμερός.)

—

Κάθε Τουρκόγυφτος στεφάνια πλέκει
'στὸν τυχερό μας Σουλεϊμάν . . .
ἐμπρός, βαρεῖτε του τὰ τουμπελέκια,
ἰβίβα, ζήτω, κι' ἀμὰν ἀμάν.

—

Σ' αὐτὸν τὸ πρῶτο λαχεῖο πέφτει
κι' ἤλθ' ἐδῶ πέρα σὰν νύχη νέφτι
μὲ Τουρκογύφτων πυκνὸ λεγιόνι
μεγάλους ὕμνους Ρωμηῶν ν' ἀκούσῃ.

—

Πῶ ! πῶ ! τί φίστα καὶ πανηγύρι !..
ἔξω τὰ ροῦχα τὰ ψειρασμένα,
τώρα μεγάλο θὰ 'δῇ χαίρι
τῶν Τουρκογύφτων ἡ βρωμογέννα.

—

Ὢ σὺ περίδοξες Ἀθῆναι χώρα,
ποὺ χαίρους τρέφεις καὶ προσκυνεῖς,
κι' αὐτὸς ποῦ 'κέρδισε θὰ γίνῃ τώρα
τῶν Ἀτσιγγάνων ὁμογενής.

—

Δὲν θὰ κυλῆτκι μές 'στὰ τσακτίρια,
δὲν θὰ τσακίζῃ 'στὸν ἥλιο ψείρας,
θἄχῃ πηρούνια, πιάτα, ποτήρια,
καὶ θὰ δουλεύουν γι' αὐτὸν ἡ Μοῖρες.

—

Πολλὰ θὰ κανῃ μὲ τὸν παρά,
ζωὴ θ' ἀρχίσῃ τοῦ ραχατιοῦ,
κι' ἴσως τὸν 'δῆτε καμμιὰ φορὰ
καὶ μὲς 'στοὺς μπάλους τοῦ Παλατιοῦ.

—

Ἴσως νὰ γίνῃ καὶ Βουληφόρος
μὲ τοῦ λαχείου τὸν θησαυρό,
ἴσως νὰ γίνῃ καὶ παγκαλόφορος,
ἴσως νὰ πάρῃ καὶ τὸν στκυρό.

—

Ἡ δὲ πιστὴ του βρωμακτσιγγάνα
ἴσως 'στῆς μόδες νὰ γίνῃ μάννα,
θὰ φασκελώσῃ τὰ κόσκινά της
κι' οὔτε θὰ τρέχῃ νὰ τὰ πουλῇ,
καὶ θὰ φουσκώνῃ τὰ πισινά της
μὲ πούφ τῆς μόδας πολυτελῆ.

—

Μίσα 'στὰ λοῦσα, μίσα 'στὰ μοῦρα
δὲν θὰ μᾶς λέῃ σὰν πρὶν τὴν μοῖρα,
κι' ἴσως κι' ἀπείνη μὲ τῆς φακλάναις
νὰ κάνῃ φίσταις καὶ πατιρντί.

καὶ 'στῆς κυρίκις τῆς 'Ατσιγγάναις
νὰ δίνῃ τσάι κι' ἀπρὲ μιντί.

—

Ἴσως ἀλλαξῃ κι' αὐτὴ γιὰ πάντα
καὶ 'στὰ γυφτάκια τὰ παστρικὰ
νὰ πάρῃ μπόλ καὶ κουβιρνάντα
νὰ τὰ μορφώσῃ μὲ Γαλλικά.

—

Μὲς 'στὴν 'Αθήνα, τὸ πρῶτο φτιάρι,
ποῦ τ' 'Αϊ-λιάτρ βρωμᾶ σαρέλα,
ψάλτε τοῦ Βέρδη τὸ Τροβατόρι...
λ' ἀτσιγκαρέλα, λ' ἀτσιγκαρέλα.

—

Μὲς 'στὴν πρωτεύουσα τὴν ὀξασμένη
καὶ σεῖς 'Ατσίγγανοι ξεφεισιασμένοι
βάλετε τώρα ψηλὰ καπέλα...
λ' ἀτσιγκαρέλα, λ' ἀτσιγκαρέλα.

—

Σὲ τόπο φθάσαμε μουρλουζεμμένο,
παῦχει καὶ Στάδιο μαρμαρωμένο,
κι' ὅπου καθένας τραβᾷ κορέλα...
λ' ἀτσιγκαρέλα, λ' ἀτσιγκαρέλα.

—

(Ὁ Φασουλῆς προαίρχιτκι πολλὰτος μὶ στεφάνους
κι' ἔτσι μὲ πάθος προσφωνεῖ τοὺς φίλους 'Ατσιγγάνους).

—

Φ.—Ὦ προσφιλεῖς 'Ατσίγγανοι, μιτὰ πολλῆς χαρᾶς
θὰ μάθῃ κάθι πλούσιος καὶ κάθι φουκαρᾶς
πῶς τοῦ Λιχείου ἔπεσε τὸ νούμερο τὸ πρῶτο
εἰς τὸν Σουλεϊμὰν Χασάν, 'Ατσίγγανε βρωμιάρη,
ὁποῦ σοῦ φέρνει ξερατὸ τὸ νηστικό του χνῶτο,
κι' ἔρθαο' ἐδῶ μετὰ πιμπῆς τὸ κέρδος του νὰ πάρῃ.

—

Συγχαίρω τὸν Σουλεϊμὰν ἐξ ὅλης μου ψυχῆς,
ποῦ τὸν τραφτένει θησαυρὸς καὶ βίος εὐτυχὴς,
πιστεύω δὲ πῶς ὁπωδὸς θὰ γίνῃ τῆς Κορδόνες
καὶ πῶς θὰ ὥσῃ κάτι τί καὶ γιὰ τοὺς Μακεδόνας.

—

Πιστεύω καὶ 'στὸ Στάδιον, ποῦ κόσμο θὰ πρελλάνῃ,
κανένα δηὸ καβίσματα μαριμέρινα νὰ κάνῃ,
κι' ἐμεῖς εὐγνωμονοῦντες τὸν πρὸς δόξαν καὶ τιμήν του
ἀμέσως θὰ τοῦ στήσωμεν τὴν μαύρην προτομήν του.

—

Πιστεύω πῶς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ
κι' ὅταν παράβες τοῦ ζητοῦν πῶς δὲν θὰ κάνῃ πόζα,
καὶ εἶχως ὁ Διάδοχος νὰ τὸν παρακαλέσῃ
μὲ γράμματ' ἀλλεπάλληλα πολὺ κοπλιμεντόζα,
τῶν 'Ατσιγγάνων τένεμα δὲν θὰ τὸ κηλιδώσῃ
κι' ἀνάλογον μερίδιον ἐκ τῶν κερδῶν θὰ δώσῃ,
καὶ θὰ ταχθῇ 'στῶν θωρητῶν τὴν ἔνδοξον ἀγέλην
ὡς πατριώτης ἀληθὴς κι' 'Ατσίγγανος Φιλέλλην.

—

Κι' ἀφοῦ Λαχεῖον ἔλαχε κι' αὐτὸς 'Αρχιστήτων
ἴσως ἐγκύψῃ τοῦ λοιποῦ 'στὴν κλασικὴν παιδείαν,
κι' ἀρχαιολόγος νὰ φανῇ 'στους κύκλους τῶν ἐγκρίτων
δεκάκις σπουδαιότερος ἀπὸ τὸν Καββαδίαν.

—

Ὦ προσφιλεῖς 'Ατσίγγανοι, καθίσετ' ἐδῶ πέρα
νὰ 'ὄῆτε τοὺς ἀγῶνας μας τοὺς 'Ολυμπιακούς,
νὰ παρακύῆτε δὲ καὶ σεῖς 'στὴ βρῶμα καὶ 'στὴ λίρα
μὲ τοὺς συγχρόνους Ἕλληνας, τοὺς τόρσεν παστρικούς.

—

'Αν δέ, βρωμοτουρκόγυφτοι, καθὼς καὶ σεῖς τὸ ξέρετε,
παναρχαῖα πρινόμια 'στὴν ρωπαρείαν χέρσες,
σᾶς βεβαιόνω 'στοὺς Ρωμηοὺς πῶς θὰ δοθῇ τὸ γέρας
τῆς βρώμας καὶ τῆς λίρας.

—

Φιλίαν σᾶς προσφέραμεν σχεδὸν ἀδελφικήν,
οὐχ ἧττον ὁμοιάζομεν καὶ 'στὴν πολιτικήν,
καθὼς δὲ σεῖς οἱ πονηροὶ τοὺς φίλους ὅλων κάνετε
καὶ χέρι, ὅπου δύσκολα 'μπορεῖτε νὰ δαγκάνετε,
ἀμέσως τὸ φιλεῖτε,
Τουρκόγυφτοι πολῖται,
τοιουτοτρόπως κι' οἱ Ρωμηοί, καὶ πρὶν νὰ σᾶς γνωρίσουν,
φιλοῦν ποδιᾶς, ποῦ δύσκολα 'μποροῦν νὰ μαγκρίσουν,
καὶ μὲ προγόνων τρόπαια καὶ παλαιστῶν στεφάνους
σαπίζουν μὶς 'στοὺς βούρκους,
κι' ἴσως νὰ γίνουν σύμμαχοι καὶ μὲ τοὺς 'Ατσιγγάνους
καθὼς καὶ μὲ τοὺς Τούρκους.

—

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς τριγύρω σᾶς κυτάζω
κουρελιασμένους, μελαψούς, κι' 'Αράπηδες ἀνίφτους,
κι' ἐκ μέρους ὅλων τῶν Ρωμηῶν πρὸς ὅλους σας φωνάζω :
«γύφτοι, καλῶς ὁρίσατε σ' ἡμᾶς τοὺς Φραγκογύφτους,»
κι' ἐλᾶτε τώρα μετ' ἐμοῦ προθύμως, 'Ατσιγγάνοι,
ν' ἀκούσετε προσφώνησιν κι' ἀπὸ τὸν Δεληγιάννη.

—

(Ἕνας γύφτος παστρικὸς
ὁμιλεῖ συμβολικῶς.)

—

Μεγάλη μας χαρά, μεγάλη μας τιμή,
ὅς μας τατὸ μαρό, ἤγουν ζιστὸ ψωμί,
ὅς μας πανὶ σντρί, κρύο νερὸ νὰ πιοῦμε,
καὶ γύφτικα πολλὰ 'στοὺς Ἕλληνας νὰ 'ποῦμε.

—

Δός μας καὶ μίλ κρασὶ καὶ μποκογιὸ κουλοῦρα,
καὶ μιὰ γαντζιὰρ' ἀσέ, παρθενικὴ γαϊδοῦρα,
δῶσε μας καὶ μπελό, γουροῦνι δηλεδή,
μὰ καὶ Κορδόνι ὅς καὶ τῆς Ἑλπὶς κλαδί,
καὶ μέτρησε σωστὰ τὰ κέρδη μας τὰ νέα,
ἴν, ντουί, τσὶν, σιὰρ, πάντς, ἔρτα, ὄχτω, κι' ἔννεα,
καὶ φίρε μας εἴθυς 'στὴν γίρο Στρατηλάτη
ν' ἀκούσῃ κι' ἀπὸ 'μὲς χίλιαις φορᾶς σπελλάτη.

—

(Μ' ἐξῆψιν οἱ Τουρκόγυφτοι 'στοῦ Δεληγιάννη πάνε
κι' ὅλοι τὰ τουμπιλέκια των ἀδιάκοπα κτυπᾶνε,
κουνοῦν κι' ἡ Τουρκογύφτισσες μὲ γύφτικα τερτίσια
τὰ κόσκινα τὰ τρύπια,
κι' ἀκούσας ὁ Πρωθυπουργὸς Κορδόνι καὶ Κορδόνι
ὡσὰν σκιπάρι γύφτικο πρεβάλλει 'στὸ μπαλκόνι.)

—

Προσφώνησις τοῦ Θοδωρῆ,
ποῦ κάθε γύφτος ἀπορεῖ.

—

Θ.—Ἄνδρες 'Αθίγγανοι, κι' ἐγὼ μανθάνω εὐχαρίστως
πῶς ὁ λαχνὸς πόνδησε τοὺς γύφτους ἀνελπίστως,
διὸ καὶ προμηνύεται 'στὸ κράτος εὐτυχία
ὅταν κι' οἱ βρωματσίγγανοι κερδίζουν τὰ Λαχεῖα.

—

Χρηστὰς παρίχει πρὸς ἡμᾶς τὸ γεγονὸς ἐλπίδας
κι' ἐξ ὅλης μου ψυχῆς
τοὺς 'Αθιγγάνους προσφωνῶ καὶ τὰς 'Αθιγγανίδας,
τὰς τόσον εὐτυχεῖς.

—

Μὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς προσφιλοῦς εἰρήνης
ἀπεκατέστη κι' ἡ φυλὴ πλανήτων ρυπαρῶν,
καὶ μακαρία ἡ γαστὴρ τῆς γύφτισσας ἐκείνης
ἥτις τὸν Χασὰν βαστάσασα, τὸν τόσον τυχηρόν.

—

Εὐλογημένοι κι' οἱ μαστοί, ποῦ τὸν Χασὰν ἐθήλασαν,
καὶ πάντες οἱ Κατσίβελοι, ὅπου 'στὴν γῆν εἰσήλασαν
τῶν ἀνεσπέρων φώτων
μετὰ κρυγῶν καὶ κρότων,
κι' ἔτυχαν ὀξιώσεως κι' ἀδελφικῆς ἀγάπης...

—

(Ἔργα φωνάζει δυνατὰ Κατσίβελος 'Αράπης.)

—

Θ.—Τίς εἶσαι σύ, Κατσίβελε, ποῦ προπετῶς μὲ βλέπεις
κι' εἰς ἔργα μὲ προτρέπεις :
Καὶ σὺ λοιπὸν πολίμιος μετὰ τῶν ἄλλων εἶσαι
καὶ τόσον πατριωτισμὸν ἀναίδην τὸν ἀρνεῖσαι ;

—

Γενναίως ἱμαχέσθημεν κι' ἡμεῖς ὑπὲρ βωμῶν
κι' ἐθύσαμεν τὸ σῶμα μας καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν
ὑπὲρ τῶν ἐκλογέων μας κι' ὑπὲρ τῶν 'Αθιγγάνων
κι' ἐμείναμεν ὀδόντι σὶ τόσο πατατράκα,
ἐφ' ᾧ κι' ἐσυμμαχήσαμεν μὲ τὸν Χαμὶτ Σουλτάνον,
ἂν καὶ μὲ λύπην βλέπωμεν πῶς τῆς Φατμὲς ἡ βρόκα
μ' ὅλην τὴν συμμαχίαν μας κατήντησε κι' ἐκείνη
ἐὰν βρώμας Τουρκογύφτισσας πελησβράκο νὰ γίνῃ.

—

Οὐχ ἧττον, ὦ Τουρκέγυφτοι τὰ μαλιστα θρασεῖς,
πιστεύω τοὺς παρῳδυσμούς ν' ἀρήσετι καὶ σεῖς,
καὶ βλέποντες τὸν πρὸς καλὸν τῶν γύφτων ἐργασμόν μας
θαρρούντως θ' ἀνακύψεσθε 'στὸν πατριωτισμόν μας,
καὶ σύροντες τὰ ράκη σας 'στῶν 'Αθηνῶν τοὺς δρόμους
θὰ σέβισθε καὶ τοὺς θεσμοὺς κι' τους κειμένους νόμους.

—

Σᾶς ἔχομαι, Τουρκόγυφτοι, θερμῶς καὶ παραφόρως
ὡς ἄρχων ἀντιμούτσουνες τῆς Ὀλυμπίου χώρας,
θὰ ὑψώσω δὲ πρὸς χάριν σας σὰν νέος Τροβατόρες
τῆς παναθλίας καὶ γνωστῆς ἐκείνης Λεονώρας.

—

'Α κὶ λὰ μόρτ ὑμάρ
ἐ τάρτα νὲλ βενίρ,
τῶν ἔργων ἤλθ' ἀνήρ...
ἀντίο Λεονώρα.

—

Σκάντο κὸλ σάνκβε μίε,
λὰ μὸρ κὶ πόζι τί,
'ρημάξαν τὸ Τεμέϊο
Κερδονοβουλευτικί,
κι' ὅλοι μὲ σκιάζουν τώρα...
ἀντίο Λεονώρα.

—

Ἔλα μὲ τὰ νταούλια
τῶν Τουρκογύφτων σμήνος...
Συμβιβασμός ;... μαρούλια,
μόρτο Σαμψὼν κι' ἐκεῖνος,
καὶ ψάλλ' ' ἡ γυφτοχώρα :
«ἀντίο Λεονώρα.»

—

Περκὲ δὲν μᾶς τὸν κάνεις ;
μοῦ λένε μόλις φέξῃ,
ὅμως ὁ Δεληγιάννης
χωρὶς νὰ βγάζῃ λέξι,
μὶ παντοχρύσαις δίνει
'στοὺς δανειστὰς σπαλιόρα,
ὡς ποῦ νὰ 'ποῦν κι' ἐκεῖνοι :
«ἀντίο Λεονώρα.»

—

Συμβιβασμὸς περιττοῦτο...
πῶς σᾶς ἐβλπιζε καὶ τοῦτο ;
καὶ καθ' ἑχθρὰ γελαστὰ
στοιγγλίζει μές 'στὴν μπόρα :
«γιὰ τὸ μὴν εἶναι ἄνδρα
μὰς κυβερνᾷ Θεοῦρα
κ' ἀντὶς Λεπνώρα.»

—

(Ἐξαίφνης φαίνεται κοντὰ 'στὸν γέρο Τροβατόρο
μὲ Καταιβέλα μάγισσα σὰν ὄρνιο σαρκοβόρο.)

—

Μιὰ προφητεία σιβαρὴ
'στὸν Τριβατόρο Θεόωρη.

—

Μέγ—Ἔλα κοντά, κύρ Θεόωρε, καὶ κύτταξέ μ' ἐδῶ
καὶ δῶσε μου τὸ χέρι σου τὴν τύχη σου νὰ 'δῶ.
Γέρος σὲ λέν καὶ σίνεσαι μὲ λεβεντιᾶς φιγοῦρα,
σκοῦρος δὲν εἶσαι, μὰ συχνὰ τὰ κατηφέρνεις σκοῦρα,
βαραίνεις μές 'στὴ ζυγαριὰ κ' εἶσ' ἱλαρὸς σὰν λαός,
τσοπάνης δὲν 'γεννήθηκες κ' ἔχεις ἀρχὰ κοπάδι.

—

Θεός δὲν εἶσαι καὶ σοῦ καῖν λιβάει 'στὰ φουλούνια,
ποτὲ μπαστοῦνι δὲν κρατεῖς, μὲ θὰ τὰ 'βρῇς μπαστούνια,
σὲ κατατρέχ' ἡ μοῖρα σου, μὰ σ' ἀγαποῦν ἡ Μοῖρες,
ταππᾶς δὲν σ' ἐστεφάνωσι καὶ σὺ γυναῖκα πῆρες,
'Αρχὴ τὴν λέν, κ' 'αρχὴ μ' αὐτὴν δὲν 'βρίσκεις μήτε τέλος
καὶ γίνετ' ἀργολαβὸς της ὁ καθε Σγαναρίλος,
εἶναι γελαδὰ ξεχωριστή, μὰ γκλὰ δὲν τῆς μίνει,
γιατὶ τὰ μοσχαράκια της τὴν ἔχουν ατραγγιομίνη.

—

Ἕνας ἀρίντης σ' ἀγαπᾷ, ποῦ κόσμος τὸν δοξάζει,
εἶναι ξανθός, εἶναι ψηλός, μὰ χαμηλὰ κυττάζει,
ἄνθρωπος εἶναι, τζόγια μου, μὰ κάποτε κλωτσᾷ
καὶ τῶν τρανῶν τὰ μούτσουνα τὰ κάνει σὰν πατσᾶ.
Ἐδῶ ποτάμι σιγανό, 'στὰ ξένα δικαιώνεται,
ὅεν τὸν γελᾷς σὲ τίποτα, ψηλόγιγνέ μου κρῖνε,
μὲς 'σὶ Πλατὶ κάθεται, μὰ ζῇ σὰν δημοκράτης,
φορεῖ κορῶνα Βασιλῆ, μὰ Βασιλῆς δὲν εἶνει.

—

Ἔχεις καὶ φίλους, γυφτάκι μου, γερούς σὰν τὸ ραβδί μου,
μᾶχες κ' ὀχτρούς, παιδί μου,
ὁποῦ κρυφὰ καὶ φανερὰ γυρεύουν νὰ σὲ φᾶνε,
κ' ἕνας ὀχτρός σου καψερός, ποῦ ξορκισμένος νάναι,
'πῆρε κατὰ τὰ μάτια του καὶ πάει γιὰ τὰ Γιοῦρα
καὶ πότ' ἐδῶ καὶ πότ' ἐκεῖ στριφογυρνᾷ σὰν σβοῦρα.

—

Λόρδο τὸν 'λέγαν μιὰ φορὰ, καὶ σὺ καλὰ τὸν ζέρεις,
ὅταν τοῦ Θρόνου Δράκοντας καὶ τῆς κορώνας βάρδια,
σμπάρο ποτὲ δὲν ἔρριξε, μὰ βγῆκε μπουρλοτιέρης,
κ' ἔχει γιὰ τὴν γυναῖκα σου σιδεντὰ 'στὰ φυλλοκάρδια.

—

Καὶ τρεῖς ὀχτροί σου, Μπέη μου, γεμάτει φρονιμάδα
κόμμα φρονίμων 'σκάρωσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα,
μὰ πρέπει κάθε φρόνιμος νὰ πάῃ νὰ τοὺς δείρῃ
μὲ ταβανοσανίδα . . .
τὸν πρῶτο λένε Κωνσταντῆ, τὸν δεύτερο Σωτήρη,
τὸν τρίτο Λεωνίδα, [ταις των,
κ' ἀλαμπρατσάτα πᾶν κ' οἱ τρεῖς, βασοῦν 'γκλὰ τῆς μύ-
καὶ τώρα 'στὰ γεράκματα θὰ 'βγοῦν οἱ φρονιμίτζις των.

—

Κ' ἄλλες ἀρέντης σ' ἀγαπᾷ καὶ μὲ τὸ παρακάτω,
ὁποῦ τὸν λένε Πατσὰχ, Καλίφη καὶ Σουλτάνο.
Κ' αὐτὸς γιὰ σένα χάνεται, λεβέντη μου καὶ Ρήγα,
μὰ τοῦ Καλίφη τὰ ψωμιὰ θαρρῶ πῶς εἶναι 'λίγα.

—

Καὶ σὺ πολὺ τὸν ἀγαπᾷς,
Κορδοναρούμπαρε Γαζῆ,
μὰ συφορίζεσ σου ἂν πᾷς
νὰ πιῇτε τὸν καφὲ μαζί.

—

Ἴσως κλωτσᾷ νὰ ξαναφᾷς σὰν νέος κανονιέρης,
ποῦθε θὰ σαῤῥῇς ξαρνικὰ καὶ σὺ δὲν θὰ τὸ ξέρῃς,
κὰν ἀπ' ἐδῶ κὰν ἀπ' ἐκεῖ,
κὰν φανερὰ κὰν μυστικὴ,
ὅ,τι γιὰ τοῦτο κ' ἐν σοῦ 'πῶ 'μπορεῖ νὰ σὶ γελάσω
καὶ νὰ κοπῇ τὸ κέρι σου καὶ τὸ πολύ σου πάσο,
μ' ἀπ' ὅποιο μέρος κ' ἂν ἔλθῃ, Πασσὲ μου καὶ Σουλτάνε,
πάντα κλωτσᾷ θὰ λίγεται, πάντα κλωτσοῦδι θάναι.

—

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ φοβερὰ ὁ στρίγγλα παπαρδέλα
καὶ μαύρη Κατσιβέλα,
καὶ τὰ μαλλιὰ της ἴλυσε κ' ἰσούρωσε τὰ φρύδια
κ' ἔναψε μόνη μιὰ φουδοῦ μὲ 'λίγα ροκανίδια,
κ' ἔβαλ' ἐπάνω 'στὴν φωτιὰ τὸ μαγικὸ σαχάνι,
κ' ὁ Φασουλῆς ἐσάστισε κ' ὁ Θεόωρης τὰ χάνει,
καὶ μὲς 'στὰ μάγια, 'στῆς χαρᾶς, καὶ τῆς πολλαῖς ἀντάραις
'στοὺς 'Ατσιγγάνους ἔρριχνε νικέλιναις πεντάραις.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Λοιπὸν ὁ Σακελλάριος, Πολύβιος ὁ φίλος,
οὔπερ πολὺς κ' ἐκάματος ὁ τῆς μελέτης ζῆλος,
εἰς ὅρος γλαυρότατον καὶ γλύσαν κρητικὴν
μετάφρασε τὴν πάνσοφον τοῦ Μελὰν Στατιστικήν.
Καὶ πάντοτε καὶ σήμερα 'στοὺς χρόνους τοῦ παρὰ
σπανίως βγαίνουν σὰν κ' αὐτὰ βιβλία σοβαρά·
ποῦ τὰ διαβάζουν ἐκλεκτοὶ κ' ὀλίγοι ἀνεγνῶσται
κ' ὄχι πολλοὶ καὶ μπόστικοι τῆς Μιχαλοὺς χρειῶσται.

—

Τὶ λαμπρὸν Πιλοποιλεῖον Ρακιτζῆ τε καὶ Ζαρτάνη
εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σιαδίου ἀριθμὸς δεκαεννέα...
τὶ πολὺ λιτιδερίσι, τὶ φηγοῦρα ποῦ τὴν κάνει,
τὶ στολίδια, τὶ καπέλα πολυποίκιλα καὶ νέα,
ἔμπα κ' ἔβγα κάθε τόσο, ὧν προστάτευε 'στῆς δουλειᾶς.
μόνο μὲ καπέλα τέτοια δὲν φοβᾶσαι καπελιᾶς.

—

Σκόκου 'Ημιρολόγιον, ὑποῦ ντουνιᾶς τὸ ζέρει,
λόγον τιμῆς τὸ φετεινὸ κ' ἐλλοῦ δὲν ἔχει ταῖρι,
μὲς 'στὰ καλὰ καλλίτερο
κ' ἔπ' ὅλα μεγαλήτερο
μαγνάει κάθε κύριο, μαγνάει κάθε φοῦστα.
καὶ τῶν ἀλίγων καὶ σπάνιων εὐχαριστεῖ τὰ γοῦστα.

—

'Στοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου τὸ βαρβάτο μαγαζί,
εἰς τὸ Λοῦβρον δηλονότι, στίκουν ὅλοι σὰν χαζοί,
καὶ κυττάζουν καὶ κυττάζουν μὲ ὄρθ μάτια σὰν γαρίδα
τόσα λοῦσα, τόσα δῶρα, ποῦ σαλεύουν κάθε βίδα
Μὰ τί Λοῦβρο εἶναι τοῦτο !... μπαίνει σ' ἕλιον τὸ ρουθοῦνι,
'βρίσκεις δίκως καὶ μιὰ λάμπα, ποῦ τὴν λένε Μιλλιοῦν...
μὰ τί λάμπα μαγική!...
τὴν πατῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
καὶ δὲν σβύνει τέτοιο φῶς της, ποῦναι σὰν ἠλεκτρικό,
κ' οὔτε πυρκαγιὰ φοβᾶσαι καὶ κανένα ζαρνικό.

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὁκτακόσα κ' ἐνενῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γραμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κ' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἕκτη τοῦ Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη
καὶ γεύματα μεγάλα 'στο Παλάτι.

Ποῦντος πεντακόσα, δύο καὶ τριάντα,
καὶ τοὺς δανειστὰς μας ἐχόμε γιὰ πάντα.

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸν Θοδωρῆ, ποῦ Μεγαλόσταυρο φορεῖ.

—

Κυπαρισσένιο μου κορμί, ψηλόλιγνο κ' ἐβρό,
ποὺ τίσσει πάνω κ' ἔρχονται καὶ προσκυνοῦν ἐμπρός σου,
ἀφοῦ τοῦ κράτους ἄλλαξες ὡς τώρα τὸν σταυρό
κ' ἐγὼ σκοπεύω, Θοδωρῆ, ν' ἀλλάξω τὸν σταυρό σου.

—

Καὶ σήμερα, τιπίνι μου, ποῦ τὰ πενῆντα κλείνω,
γι' αὐτὰ μου τὰ γενέθλια τὰ τρισευτυχισμένα
κ' εἰς σὲ τὸν Μεγαλόσταυρο φῶς φανερὰ τὸν δίνω
καὶ βάλε τον 'στὸ στῆθος σου νὰ λάμπῃς σὰν κ' ἐμένα.

—

Κ' ἐφοῦ δὲν ἔχει σήμερα μηδὲ σταυροὺς τὸ κράτος
κ' οὔτε μιγκλους κὰ μικρεὺς δὲν ἔκοψαν ἰσχάτως,
γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ, μωρέ μου,
σοῦ δίνω τὸν σταυρό μου,
γιὰ νὰ τὸν ἔχῃς καμαρὴν τῶν ἄλλων μεγαλείων
κ' ἀναμνησιν παντοτεινὴν αὐτῶν τῶν γενεθλίων.

—

Ἔχω μερακι, Θοδωρε, γιὰ σένα περισσό,
καὶ πῶ καλὰ χωρὶς σταυροὺς ὁ Βασιλεὺς νὰ μείνῃ
παρὰ τὸ φόρε τῆς Αὐλῆς, ἡ τζόγια, τὸ χρυσό,
ποῦ φέγγει 'στὸ Ρωμαίικο σὰν ἄσβεστο λουμίνι.

—

Ἔλα, χρυσό μου, φόρα τον κ' ἐμπρός μου ντοῦρος μεῖνε
καὶ λέγε «τοῦτος εἶναι
ὁ καταστρέψας ἄλλοτε εἰς Βασιλείους θώρακα
καὶ βγάλετε τὸν κόρακα.»

—

Αὐτὸς ὁ Μεγαλόσταυρος τὸν κόσμο θὰ ζουλάνῃ,
θὰ σοῦ πηγαίνῃ τρέλλα,
κ' ἐν ἡ κορδέλα του μικρὴ σοῦ πέρτῃ, Δεληγιάννη,
τραβᾶ καὶ σὺ κορδέλα.

—

Πάρτον καὶ τὰ γενέθλια γιὰ πάντα νὰ θυμᾶσαι,
μὲ τοῦτον νὰ σηκώνεσαι, μὲ τοῦτον νὰ κοιμᾶσαι,
νίκας λαμπρὰς δωρούμενος καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων
καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν γλάρων,
καὶ σῶν διὰ τοῦ σταυροῦ φυλάττων θερραλίους
καὶ τὸ πολίτευμα τὸ σὸν καὶ τὸ τοῦ Βασιλέως.

—

Εἶπεν αὐτὰ 'στὸν Θοδωρῆ μὲ τόσας διαχύσεις
κ' αὐτὸς ξεπαρδαλώθηκε ἀπὸ τὰς ὑποκλίσεις,
καὶ μὲ πολλὴν συγκίνησιν ἐσήμωσε κοντά του
λάμπων ἐκ παρασήμων,
καὶ τὸν σταυρὸν ἐσήκωσε τοῦ Μεγαλειοτάτου
σὰν Κυρηναῖος Σίμων.

—

Κι' ἀνίκραξε : «τιτίλισται κι' ἂς ἐρτάκῃ' ἡ σπείρα
γιὰ τὸν σταυρὸ ποῦ 'πῆρα,
καὶ διασκορπισθήτωσαν τὰ πονηρὰ δαιμόνια
ὁπόσα σχίδια γιννοῦν κρυφὰ καὶ κανταχθόνια.

—

«Τοὺς σταυρωτὰς τοῦ κόμματος μὲ τοῦτον θὰ πατάσω,
καὶ τὴν ταινίαν τοῦ σταυροῦ 'στὰ στῆθός μου φορῶν
τὴν λαίμαργον τῶν φίλων μου ταινίαν θὰ χορτάσω,
ποῦ ὡς οἱ κακαρίζικα δὲν εἶδαν ἱλαρόν.

Τρέχει ντουνιᾶς νὰ συγχαρῇ
τὸν Σταυροφόρο Θοδωρῆ.

—

Πῶ ! πῶ ! παπᾶ, πῶ ! πῶ ! λιλιᾶ,
πῶ ! πῶ ! σταυρὸς τοῦ Βασιλῆ !
Ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη σου μὶ τοῦτον καμαρώσου,
'στὸ παραθύρι πρέβαλε μαζὶ μὶ τὸν σταυρό σου,
ἔβγα καὶ 'στὸν περίπατο στρεβοὺς ν' ἀποστραβώσῃς
καὶ κόσμο νὰ θαμβώσῃς.

—

Κυττᾶτε τὸν φωστῆρα σας, Κορδονικοὶ φωστῆρες...
βγάλε μας λόγο, Θοδωρῆ, μὲ τὸν σταυρὸ ποῦ 'πῆρες,
ὁδὸς μας νὰ τὸν κυττάζωμε, δδὸς μας νὰ τὸν φιλήσωμε,
κι' ἐσεῖς μ' αὐτὸν τὸ στῆθός μας γιὰ χαλὶ νὰ στολίσωμε.

—

Ἄσε μας, Μιγαλόσταυρι, νὰ κάτσωμε κοντά σου
καὶ 'μεῖς μας μὲ τὸ σταυρό, βασιλικὲ 'στὴ γλάστρα,
λάμπουν ἀστέρια 'πίσω σου, ἀστέρια κι' ἱμπρατὰ σου,
κι' εἰς ὅλους τώρα φαίνεσαι σὰν οὐρανὸς μὲ τ' ἄστρα.

—

Πῶς σοῦ συνέβη, Θοδωρῆ,
κι' ἐπῆρες τὸ παράστημα,
καὶ κάνεις τώρα τὸν βαρὺ
μὲ Σταυροφόρειου στάσιμα ;

—

Μὰ τί σταυρὸς ἀληθινά !...
πέρτουν τὰ σκλῆρ καθένός,
κι' ἀμέσως πέρνει τὰ βουνὰ
κάθε λογῆς μηδαμινός.

—

Θὰ σκάσῃ κι' ὁ Σαλισβουρὶ
γιὰ τὸν σταυρὸ τοῦ Θοδωρῆ,
θὰ φουρκιστῇ κι' ἐκεῖνος
ὁ Κρίσπης ὁ Κρισπῖνος.

—

Κι' ἕνας ποῦ τρέχει πρὸ καιροῦ
ἔξω 'στὰ ξένα κουτουροῦ,
'στὸ πεῖσμα αὐτοῦ τοῦ Βασιλῆ
θὰ κρεμαστῇ σὲ μιὰν Ἕλλη,
καὶ τὴν ταινία τοῦ σταυροῦ
θὰ βαλῃ 'στὸν λαιμὸ θηλειά.

—

Ὅλους τοὺς 'πῆρε μαυρίλας μπόρα,
κι' ὁ Θεοδωράκης ἄσπρος μας κρίνος
μὲ τὸν σταυρό του πριβάϊνει τώρα
σὰν Σταυροφόρος Βλλεροδούνος.

—

Τριγυρισμένος ἀπὸ σωρεῖαν
συσταυροφόρων Κορδονικῶν,
κηρύττει νέαν σταυροφορίαν
κατὰ ταμείων Ἑλληνικῶν.

—

Κανεὶς τόπο γιὰ τὸ Κορδόνι,
βαρδα 'στὸ διάβα τοῦ Δεληγιάννη ..
μὶ τὸν σταυρό του μᾶς ξεστκυρόνει,
μὶ τὸν σταυρὸ του καιλιοὺς θὰ γιάνῃ.

Στὸν Θοδωρῆ μετὰ στολῆς
προσέρχεται κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Φ. — Σταυρωτέ μου Θοδωρῆ, γιὰ σένα παίζουν λύρες
καὶ μές 'στ' ἀρχοντικό μου,
κι' ἀφοῦ τὸν Μιγαλόσταυρο τοῦ Βασιλῆ μας 'πῆρες
πάρε καὶ τὸν δικό μου.

—

Εἶναι μικρός, πλὴν δίξου τον μὲ πᾶσαν προθυμίαν,
χρῆσιν αὐτοῦ μηδέποτε δὲν ἔκαμα καμμίαν,
καὶ τῶρ' ἀμεταχείριστον ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ 'μένα
μετὰ τῶν ἄλλων καρφωτὸν 'στὰ στῆθη τὰ πυρθίνα.

—

Πάρε κι' αὐτὸν ἐκ περισσοῦ μὶ τοὺς Μιγαλοσταύρους
γιατὶ μᾶς φέρνει ἱμετοὺς μὶ τὴν πολλὴ μπουνάτσα,
κι' οὔτε χαρτιὰ δὲν βλέπομε μὲ Γεωργίους Σταύρους
καὶ πάει τῶρ' ἀχνίζωντες ἡ κάθε μας συχνάτσα.

—

Πάρτον γιατὶ κακμαρωτὸς μὲ ρεδιγκότα βγαίνεις,
καὶ πάλι γιὰ τὸν τόπο
τῆς σκάλας τῆς Ὑπουργειακῆς ἀνεβοκατεβαίνεις
καὶ κάνεις τόσο κόπο.

—

Πάρτον γιατὶ δὲν σοὔμειναν 'στὴν κεφαλὴ μαλλιά,
πάρτον γιατ' εἶσαι πιὸ ψηλὸς κι' ἀπὸ τὸν Βασιλῆ,
πάρτον γιατὶ σὰν κι' ἄλλοτε δὲν πίνεις τὴν σουμάδα.
πάρτον γιατὶ Κορδόναρος κλείεσαι καὶ Κορδόνα,
κι' ἴσιος κι' ὄρθιος κορδόνεσαι σὰν τῆς Λαμπρῆς λαμπάδα,
καὶ 'στὰ Παλάτι στέκεισαι σὰν μαρμαρόκολῶνα.

—

Πάρτον γιατὶ σὶ βλέπομε τοῦ Βασιλῆ κολλήγα
κι' ἐνῷ 'μπορεῖς νὰ λές πολλὰ μᾶς ὁμιλεῖς ὀλίγα,
πάρτον γιατὶ δὲν χάνεσαι ποτὲ σου γιὰ κουβέντα,
πάρτον γιατ' εἶσαι μάστορη, 'στὰ ψεντοκοπλιμέντα.

—

Πάρτον γιατὶ δὲν ἔκοψες καὶ τάλλο σου τὸ χέρι
μὲ μαχαίρι ἐγχώριον,
πάρτον γιατὶ 'στὴν Κηρισσιὰ τραῦβᾳς τὸ καλοκαίρι
καὶ κοπανᾷς τὸν Βέρμιον.

—

Πάρτον γιατὶ τῆς ἄσπρες σου κτενίζεις φαβορίτες,
πάρτον γιατὶ τῆς Κηρισσιᾶς μαθᾷς τῆς μαργαρίτες,
πάρτον γιατὶ σὰν κυβερνᾷς ξεχάνεις καθε γρίνα,
πάρτον γιατὶ 'στὸ λύγισμα περνᾷς καὶ μπαλκόνα.

—

Πάρτον γιατὶ ζηλεύωντας τὸν Λόρδο κανονέρη
παιζογελᾷς τοὺς δανειστὰς μὲ τὴν διπλωματία,

Ὁ καραγκιοζῆς Φασουλῆς, ποῦ σὰν χαζὸς γελᾷ,
καὶ τὸν δικό του τὸν σταυρὸ 'στὸν Θοδωρῆ κολλᾷ.

Ὁ Πατισὰχ παντρεύτηκε μὲ μιὰ Χανούμ κοκέτα
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ φώναζε «ὄρτε γαμπρὲ κουρέτα»

κι' εἶπες 'στὸν Ἀγγελόπουλε νὰ γράψῃ πῶς συμφέρει
πεντάλφαις νὰ τοὺς δίνωμε γιὰ μιὰ πεντακοσία,
πάρτον γιατὶ ξεντρόπιασται γελοῦμε 'στὸ πλευρό σου
κι ὅποιος παρακάτω μᾶς ζητεῖ τοῦ λίρα... τὸ σταυρό σου.

—

Πάρτον γιατὶ διώρισες παπαδόλους Ἡμετέρους,
ἐνῷ 'μπορεῖς σὰν θέλῃς
νὰ διορίσῃς αὐθωρεὶ πολὺ περισσοτέρους
ἐκ τῆς πυκνῆς ἀγέλης.

—

Πάρτον γιατὶ ξεφύτρωσες καὶ φίλες τοῦ Καλίφη.
ποῦ κατ' αὐτὰς παντρεύτηκε μὲ μιὰ Χανούμ βαρβάτη,
κι' ἴσως γιὰ δῶρον ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἀρθῇ καμμιὰ νύφη
κι' ὁ Βασιλῆς νὰ σ' ἐρωτᾷ ποῦ 'βρῆκις τὸ κομμάτι.

—

Πάρτον γιατὶ τοὺς Τσούηδες ἐξ ὕψους θεωρεῖς
μὶ τόσην περιφρόνησιν, καὶ μᾶς πληροφορεῖς
πῶς πουθενὰ δὲν 'μάτωσι Χριστιανοῦ ρουθοῦνι
πρὸς ἡσυχίαν καθενὸς σαλέφη πατριώτου,
πάρτον γιατὶ καὶ τῆς Βουλῆς 'σουρρώθη τὸ κουδοῦνι
κι' ἄλλο καινούριο 'πῆραμε καλλίτερον τοῦ πρώτου.

—

Πάρτον γιατὶ τὰ 'κάστισαν κι' οἱ ξένοι κι' οἱ δικοί σου
μὲ τὴν πολιτικὴ σου.
Στοὺς Τούρκους Καρα-Θοδωρῆς, 'στοὺς Φράγκους Δεληγιάν-
κρατεῖς ψηλὰ τὴν μύτη, [νης,
κι' ἀπὸ τὰ γένεια, Θόδωρε, πότε τὸν Πάππα πιάνεις
καὶ πότε τὸν Προφήτη.

—

Πάρτον γιατὶ μὲ τὸν Σκουζὲ τὰ πᾶτε μιὰ χαρὰ
καὶ τρῶς μὶς 'στὰ σαλόνια του.
κι' αὐτὸς τῆς φαβοριτας σου χαϊδεύει τρυφερὰ
καὶ σὺ τὰ μπαμπατσόνια του.

—

Πάρτον γιατὶ μηνύματα κι' ἡ Καλαμάτα στέλλει
πῶς φόρους δὲν πληρώνει,
κι' ἐκείνη τώρα τσαμπουνᾷ πῶς ἔργα μόνον θέλει
κι' ἀναβει καὶ κορώνει,

μὰ σὺ μὶ βλέμμα πυρινὸν πρὸς τοῦτην ἀπαντᾷς
καὶ ποία σύ, τὴν ἐρωτᾷς, ποῦ μ' ἔργα μὲ σκοτίζεις ;

—

Πάρτον γιατὶ κατηύνασες πολλῶν παρεξυσμούς,
πάρτον γιατὶ μᾶς 'φουσκωσες μὲ πατριωτισμούς.
Πάρτον κι' ἂς γίνῃ, Θόδωρε, καθένας δρόμος σου,
πάρτον γιατὶ τοὺς φωναξες τοὺς 'πήραμε φαλάγγι,
καὶ μές 'στὸ ξύδι βάλαμε τὸν πατριωτισμό σου
γιὰ νὰ τὸν χαψωμε τουρσὶ 'στὴν πρώτη μας ἀνάγκη.

—

Πάρε καὶ τοῦτον τὸν σταυρὸ καὶ 'στὸ Παλάτι σύρε,
τοῦ Παλατιοῦ καμάρι,
κι' ἐκεῖνος μὲ τὰ κέρατα θαρρῶ πῶς μας ἐπῆρε
κι' ἀκόμη θὰ μᾶς πάρῃ.

—

Πάρτον γιατὶ κι' ἐγὼ πωθῶ νὰ σὲ σταυροστολίσω,
κι' ἂν δὲν τὸν καταλέξασαι τὸν ξανεπέρνω 'πίσω,
κι' ὑψόμεθα, Θεόδωρε, 'στοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο,
ποῦ τὸν ἀφόρετο σταυρὸ 'στὸ πεῖσμα σου θὰ βάλω.

Κι' ὁ Περικλέτος φθάνει
ταχὺς 'στὸν Δεληγιάννη.

—

Π. — Δὲν μοῦ λές, κύρ Θοδωράκη, τἐναι τοῦτο τὸ κακό,
τοὔγινε γιὰ τοῦ σταυροῦ σου τὸ μεγάλο ξαφνικό ;
ὅπου πάω καὶ καθίσω, Κορδονίζη σταυρωμένε,
χίλια δῶ γιὰ σένα λένε,
κι' ἀλαλάζουν μετὰ γοῦπων καὶ πταγων καὶ βροντῶν :
«χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρώτε γκράν Κορντόν.»

—

Στὸ Παλάτι σὰν ἐπῆγες γοῦσσο σοῦπε τὸ χρυσό σου
κι' ἐμεινες μὲ τὸ γελέκο καὶ μὲ τὸ 'πακάμισό σου,
καὶ σοῦ 'πέρασ' ἐκεῖ πέρα
τὸν λαμπρότερον ἀστέρα,
καὶ κατόπιν σοῦπε ντοῦσου καὶ σοῦ ζήτησε παρντόν....
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρώτε γκράν Κορντόν.

—

Κι' ἂν ἐμπρὸς 'στὸν Βκατλέκ μὲ δειλίαν ἐξεδύθης
πλὴν τὴν ἀρθῖτον τὴν δόξαν τοῦ σταυροῦ περιεβλήθης,
κι' ὃν ἐξέβαλες ἐμπρός του τὴν ἀπίσημον βελλάδα
πλὴν πρὸς ὥραν ἐγυμνώθης γιὰ νὰ ντύσῃς τὴν Ἑλλάδα,
καὶ ν' ἀκούσῃς μὲ κουδούνας τάγκα τούγκα ντίγκι ντόν
χαῖρε κεχαριτωμένη, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.

—

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει τὸ κεφάλαιον τὸ πρῶτον
τῆς μελλούσης σωτηρίας τῶν Ρωμηῶν τῶν ξεβραχιῶτων,
κι' ἡ πατρὶς ἡ κακομοῖρα,
ποῦ τὴν ἔφαγε ἡ ψεῖρα,
τὸν ξιφίρη Ταξιάρχην Μεγαλόσταυρον βαπτίζει,
κι' ὁ Γεώργιος τὴν χάριν πρὸς αὐτὸν εὐαγγελίζει,
κι' ὁ λαὸς ἀνακραυγάζει πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἄπαντῶν:
«χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.»

—

Ἔπεσαν ἐμπρός σου ρόδα καὶ πανέρια καὶ καλάθια,
κι' ἂν ἀξίως ἐστεφώθης, τῆς κορώνας μας βλαμμένε,
ὅμως ἄλλοι θὰ φορέσουν τοὺς στεφάνους μὲ πάγκαθα
καὶ θὰ σιροῦνε τοῦ σταυροῦ σου τὴν χολὴ καὶ τὸ φαρμάκι,
πλὴν κι' ἐγὼ σὲ ραίνω ρόδα κι' εὐωδίας λεβαντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.

—

Στὸν σταυρὸν καθηλωμένος τὸ γλυκύ σου τεῖνε βλέμμα
κι' ἄφες, λέγε πρὸς τὸ Στέμμα.
τοὺς ἐχθρούς μου κι' ἀντιπάλους, κι' ὁ καθεὶς ἂς λοιδωρῇ,
οὐ γὰρ εἶδασι τί πράττουν τὰ συνάρτα τῶν ἐχθρῶν σου ...
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω καὶ δοξάζω, Θεόδωρῃ,
τὸν μεγάλον καὶ σωτῆρα καὶ ζωοπόιον σταυρόν σου,
κι' ἀφιερώνω μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν ἱερεφαντῶν:
«χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν».

Καθωδήγησες πρὸς ὅρμον ὀλβιότητος χρυσῆς
τὴν σκαφίδα τὴν σαθρὰν,
ὅπως δὲ σταυρὸν χαράξῃς ὁ μεγάλος Μωϋσῆς
ἔταμε τὴν Ἐρυθράν,
ἔταμες καὶ σὺ τὴν γλῶσσαν συρφετοῦ συκοφαντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.

—

Ἐσταυρώθης, Θεόδωρακη, δι' ἡμᾶς τοὺς ψειρισμένους,
τοὺς ἀνθρώπους τῆς πεντάρας, τῆς μερίδας καὶ τῆς γύπας,
διεσκέλιζε δ' ἡ Φήμη τὴν ἀνάστασιν τοῦ γένους
ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα κι' ἀνὰ πάσας τὰς Εὐρώπας,
κι' ἐκραύθη κι' ἡ σημαία εἰς περιβλέπτον κοντόν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν...

Κατηχύνθη κάθε μόρτης
κι' ἡ σιπτὴ σου μήτηρ **Γόρτυς**
ὦ γλυκύ μου τέκνον, λέγει, καὶ γλυκύτατόν μου ἔαρ,
ποῦ ποτὲ δὲν βρίσκεις πάτον εἰς Ἀρχῆς ἀπάτου φρέαρ,
κι' ἀπὸ 'μὲ στεφάνους δέξου ἐκ λαχάνων προφαντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.

—

Ἐπεφάνης σταυρωμένε καὶ γλυκύτατος μαρτύλος
κι' ἐκελαδοῦν τὸν σταυρόν σου τοῦ σπηγοῦ σου παπαγάλοι,
κι' ἐλαμψε κι' ἡ Κορδονάρη κι' ὁ γιαλὸς κι' ὁ κόσμος ὅλος
καθὼς τότε ποῦ 'φανῆκαν Χιωτοπούλας ἀστραγκλοι
κάτω 'στὸ γιαλό, κοντή,
νεραντζούλα φουντωτή,
πλὴν κι' ἐγὼ μιὰ' ὅλων φλάλω τῶν ψηλῶν καὶ τῶν κοντῶν:
«χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.»

—

Πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί,
σταυρωμένε Θεόδωρῆ !...
Μήτ' ἐγὼ 'στὸν νοῦ μου τῶχα, μήτε κἄθε Φασουλῆς
πῶς θὰ γίνῃ μέσα σ' ὅλα κανακάρης τῆς Αὐλῆς
ὁ ποτὲ κοκκινοσκούφης Ρεβεσπιέρος καὶ Δαντών...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.

Δόξα τῷ Μεγαλοσταύρῳ,
δόξα Θεοδωρῇ τῷ γαύρῳ,
δόξα σοι τῷ σταυρωθέντι
κι' ἂς τὸ ῥίξωμε 'στὸ γλέντι,
κι' εἰπωμεν Ἑλλὰς ἀνέστη μετὰ δούλων κι' αὐθεντῶν...
χαῖρε κεχαριτωμένε, χαῖρε πρῶτε γκρὰν Κορντόν.

—

Μέσα 'στὴν Πόλι γάμοι τοῦ Πατσὰχ τοῦ βλάμη.

Ὁ Πατισὰχ ὁ καρρετζῆς, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι ὅλος,
μιὰ κρινοδάκτυλη Χανούμ ἔπῆρε γιὰ Ραβίκκα,
κι' εἶπαν γι' αὐτὸν τὸν νειόγαμπρο κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος:
«δὲν βλέπει τὴν κατάντια του, μὰ θέλει καὶ γυναῖκα.»

—

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ ρέκτης Ἀθανάσιος Ρουσόπουλος ὁ πάνυ,
ποῦ δεκαπέντε μόνος του ἀργαλειόγους πάνει,
πρῶτος διακαρτύρεται περιφρᾶξ κι' ἐντόνως
κατὰ τῶν διορθώσεων αὐτῶν τοῦ Παρθενίνος.
προτείνει δὲ 'στὸ νέον του περιφανὲς βιβλίον
νὰ μείνῃ 'στὸ παρθένον του καὶ πρῶτον μεγαλεῖον,
καὶ συνιστᾷ διόρθωσιν 'στὰ τωρινὰ μας χάλια
μόνον γιὰ τ' ἀετόρθωτα Ρωμαίικα κεφάλια.

—

Ἀνατολή, ἐφημερὶς σπουδαία ποῦ σημαίνει
κι' ἀπὸ στομάδεια πόσωπα πελλὰ συνασσομένη,
μί φρόνημ' ἀνεξάρτητον ἀπὸ πολιτικὴν
ἐπτάστηλος ἐκδίδεται κατὰ Κυριακήν.

—

Ὁ τῆς Ἑστίας κυβερνῶν τὸ Βιβλιοπωλεῖον
καὶ πρὸς ἐκδόσεις ἑκάστοτε μονοκλικῶν βιβλίων,
ἐξέδωκεν Ἑλληνικῶν Διηγημάτων τόμον,
ἔνθα τὰ διηγήματα λογίων προσφιλῶν,
ὅσοι πλατὺν ἐχάραξαν στὰ γράμματά μας ὄρόμον
ἀρίνοντες τῆς ρυπαρᾶς ρουτίνας τὸν πηλόν.
Αὐτὸς ὁ τόμος ὅασις, μπαξὶς καὶ περιβόλι,
ἔχει καὶ τὰς εἰκόνας των κι' εἶναι καβράκια ἔλοι.

—

Ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ τὸ λιμοκοντόρακι
ἀποῦ ράδεσαι, τὸν 'ρώτησε, καὶ γίνεσαι καβράκι;»
κι' ὁ Φασουλῆς ἀπήντησε: καὶ μ' ἐρωτᾷς, κυνῶπα;
γιὰ ἰδὲς φοιὰς σοῦ τῶπα
πῶς 'στὸν κὺρ Γιάννη νούνομαι, 'στὸν μάστορ' Αἰδονόπουλο,
γι' αὐτὸ, μωρέ, σοῦ φαίνομαι τῆς μοῦσας ἀχυντόπουλο.
μὲ κόδουν τὰ ψαλλίδια του, μὲ ράβουν τὰ βιλόντα του,
καὶ σωρὲ, κακομοίρη,
νὰ 'ὄβῃς 'στὰ καταφύγιστα καὶ θαυμαστὰ σαλόνια του
ἐφετεινὸ κασμίρι,
καὶ γονδρικὰ καὶ φλιτὰ στρίσματα καὶ λοῦσα,
ποῦ νὰ τὰ ψάξῃ δὲν μπορεῖ καμμιὰ τῆς μόδας Μοῦσα,
καὶ σάλπισε τὴν τέχνην του κι' ἴδιος 'στὰ τετραπέρατα
ἀφοῦ τῆς μόδας τζέντζενα κάνει κι' ἐμᾶς τὰ τέρατα.

—

Τί λαμπρὸν Πελοποννείων Ρακιντζῆ τε καὶ Ζαργάνη
εἰς τὸν ὄρόμον τοῦ Σταδίου ἀριθμὸς δεκαεννέα...
τί πολὺ λαισβέρισι, τί φιγοῦδια ποῦ τὴν κάνει,
τί στυλίβῃκ, τί καπέλα πολυποίκιλα καὶ νέα.
ἔμπα κι' ἔβγα κάθε τόσο, δὲν προφταίνει 'σιῆς δουλειαῖς,
μόνο μὲ καπέλα τέτοια δὲν φοβᾶσαι κατεληαῖς.

Τυπογραφεῖον Χιὼ τυπ. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωνάζουσ' ὁ ὄρρημος καὶ πέντε ἀριθμοί.

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα πέντε.
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ ε κ ὰ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν τώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσαφράγκα, κι' ὅπως ἀπ' ἐξωθέλει
ἂν θὰ πληρωνῃ ὁ αὐτὰ Ταχυδρομεῖον τέλη.

Τοῦ Δεκεμβρίου τρίτη κι' εἰκοστὴ
καὶ σύλληψις Βαρόνου θαυμαστή.

Πεῦντος πεντακόσια καὶ τριάντα τρία
ἐποχὴ μεγάλη καὶ πρὸ πάντων κρύα.

Παράδοσις τοῦ Γερμανοῦ, τοῦ Χαμπερστάϊν τοῦ τρανοῦ.

Τὸν Χαμμερστάϊν πιάσανε, τὸν δόλῳ Γερμανό,
τὸν Χαμμερστάϊν πιάσανε 'στὸν τόπο τὸν κλεινό,
ποῦ τόσοι νόμων καὶ θεσμῶν φυτρόνουν βασιλίσκοι
καὶ κάθε ξένος δοῦλος κυλ προστασίαν βρίσκει.

—

Τὸν Χαμμερστάϊν πιάσανε σὰν ἄτιμο φονιᾶ
κι' αὐτὸ τὸ κακο 'σήκωσε 'στὸ πόδι τὸν ντουνιᾶ,
ἕναν Βαρόνο 'τόκαμνε ὁ κύριες Βαρόνες
τοῦ νέου Μαραθῶνος
μὲ τέχνη διπλωματικὴ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς σπανία,
καὶ μὲ καὶ ὅρὸ τὸν ἐστειλε γιὰ τὴν Μ α κ α ρ ω ν ί α.

—

Ὁ κὺρ Ἀλίκος ὁ Σκουζὲς μὲ τὸ πλατὺ κεφάλι
ἐλέντουσι μὲ τους Ἐθνικοὺς εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη,
ὅπου συκνὸ μαζεύτηκε Κορδονικὸ φουσάτο,
κι' ὁ Θοδωρῆς μὲ τὸν σταυρὸ καὶ ζωγαρέϊο στόμα
προτοῦ νὰ σιριέρισουνι τὸ παλευτικὸ πηκτό
ἔκαμε μίαν πρόποσιν 'στῶν Ἐθνικῶν τὸ κόμμα,
ποῦ δι' αὐτὸς ἔζησε 'στους ἅπαντες τιζόνε
τὸ κόμμα τῆς Κορδόνας.

—

Εἶπεν ὁ Μεγαλόσταυρος πως τὸν ἀγαποῦσε μόνον
'στὸν κύριον Πρωθυπουργόν, τὸν πρίν Βενιζελογράπτην.
ὡς ἀμοιβὴ τῶν θυσιῶν
καὶ τόσων ὑπηρεσιῶν,
ἀλλ' ἔχει μέρος εἰς αὐτὸν καὶ καθὲ Κορδονάτος,
ὅστις μ' ἐκεῖνον ἐθνικῶς εἰργάσθη γιὰ τὸ κράτος.

—

Εἶπε κι' ἔπῆρε παρευθὺς τοῦ τραπεζιοῦ μαχαῖρι
καὶ τὸν πολύτιμον σταυρὸν κατέκοψεν εἰς μέρη,
καὶ δεῦτε, λέγει, λάβετε πρὸς δόξαν σας αἴσιον
τὸ πρέπον σας μερίδιον.

—

Οὗτος ὁ Μεγαλόσταυρος κι' ὁ νέος λουκουμᾶς,
ὅστις ἐκαίως ἄνωθεν ἐπέμφθη πρὸς ἡμᾶς,
καὶ τὰ λομμάτια τοῦ σταυροῦ φιλοκερμίνα κι' ἴσα
τὰ 'σκόρπιζε 'στους Ἐθνικούς, λὲς κι' ἤτανε βαπτίσια.

—

Τοιοῦτου ἔτυχον τιμῆς κι' ἀγάπης ἐνθυμίου,
καὶ τότε πάντες ὥρμησαν κι' ἔπῆραν ἁρπακτὰ
τὰ τίμια τεμάχια τοῦ ξύλου τοῦ τιμίου.
καὶ τάβαλαν 'στοὺς κόρφους των ὡς εἶδος φυλακτὸ
κατὰ δαιμόνων πονηρῶν καὶ πάσης βασκανίας,
κι' ἐδόξασαν κι' οἱ μένοντες ἐκτὸς τῆς Κυβερνήσεως
τὸν εὐγενῆ Μαρκήσιον τὸν ἐκ τῆς Γορτυνίας,
ποῦ μετ' ἀγαπης ἀληθοῦς καὶ μετ' αὐταπαρνήσεως
ἐώρτασε τὴν ἑορτὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.

—

Ὁ δ' εἰγανὴς Μαρκήσιος τῶν τρόπων τῶν ἀβρῶν
κατέλαμπε παράποτε περιχαρὴς κι' ὡραῖος,
μὶ καμπανίτην δ' ἔβρεξεν ἀφρώδη τὸν σταφῶν
ὁ Καμπανίτης Θεόδωρῆς, ἀλθέντης τοῦ Μωρέως.

Μία πρὸς Σκουζὲν γραφὴ
κι' ἀναχώρησις κρυφή.

—

Ἄλλ' ὅμως πρὶν τὴν πρόποσιν ὁ Θεόδωρῆς νὰ κάνῃ
καὶ πρὶν νὰ γὶν' ἡ μιρασιὰ ἐκείνη τοῦ σταυροῦ,
ἀπὸ τὸν Πρίσβυ Γερμανὸ μιγαλο γραμμα φθάνει
κι' ἀνεχιρίσθη 'στὸν Σκουζὲ παρὰ τοῦ θυρωροῦ.

—

Αὐτὸ τὸ γραμμα τοὔγραφε: «ἀγαπητὲ Βαρόνε,
ν' ἀφήσῃς τὸ ξεφαντωμα καὶ νἀλθῇς ποῦ σὲ θέλω»,
κι' ὁ κὺρ Ἀλέκος ἄρησε τοὺς Ἐθνικοὺς νὰ τρῶνε
καὶ σαστισμένος ἄρπαξε τὸ μαῦρο του καπέλο,
καὶ γρήγορος καὶ βιαστικὸς σὲ μιὰ Πρεσβεία φθάνει,
ὅπου καὶ ξένε 'χόρευε καὶ ντάπια θηλυκά,
κι' ἔχασε καὶ τὴν πρόποσιν τοῦ Μπαρμπα-Δελῆγιάννη
κι' ἀπὸ τὸν Μεγαλόσταυρο δὲν 'πῆρε μερτικό.

—

Βρίσκει τὸν Πρίσβυ 'στὸ χορό, πηγαίνει βῆμα βῆμα,
ἐμπρός του σεβαστικὰ στέκεται, τοῦ κάνει καὶ τὸ σχῆμα,
καὶ τοῦ μιλεῖ: «Βαρόνε μου κι' ὑκτὸ φορεῖς ἀφίντη,
ἄρησα γιὰ χατήρι σου τῶν Ἐθνικῶν τὸ γλίντι,
κι' ἦλθα νὰ σ' εὕρω 'γρήγορος νὰ μάθω τί μὲ θέλεις
καὶ τί μοῦ παραγγέλλεις».

—

Κι' ὁ Πλέσσεν εἶπε 'στὸν Σκουζὲ: «προστάζω νὰ μοῦ δώσῃς
τὸν Χαμπερσταὶν τὸν γνωστό, τὸν κλέφτη, τὸν ἰνφάμε,
ποῦ 'στὴν Ἀθήνα κρύβεται, ἀλλιῶς θὰ μετανιώσῃς,
κι' αὖτε ποτὲ θὰ ξαναλθῶ 'στὸ σπῆτι σου νὰ φάω.»

—

Κι' εἶπε στὸν Πλέσσεν ὁ Σκουζὲς: «ἐπὶ θέλεις συλλογίσου,
ἄλλ' ὅμως, Ἐξοχώτατε, ὅς γὶν' ἡ προσταγή σου,
κι' ἂν τῶν Ρωμηῶν ὁ τραχηλὸς ζυγὸν δὲν ὑποφέρῃ
καθὼς ὁ κόσμος ξέρει.
ἐγὼ 'μπροστὰ σου χαμνομαι καὶ σκύβω τιπεινῶς
κι' ἀπὸ Βαρόνος γίνομαι κλητῆρας Γερμανός.»

Περιοδεία νυκτερινὴ
ἐνῷ φωνάζουν οἱ πετεινοί.

—

Εἶναι βαθειὰ μισάνυκτα, παντοῦ νικρὰ σιγή,
ὅταν ἀκούει' ἔξαφνα μεγάλη προσταγή:
«'στὰ πόδια κι' Ἀστυφύλακες. 'στὰ πόδια κι' Ἀστυνόμοι,
κι' εἶναι τοῦ Πλέσσεν θέλημα καὶ τοῦ Σκουζὲ σας γνώμη
ὁ Χαμπερστὰιν νὰ πιαστῇ, ὁ κλέφτης, ὁ κανάγιας,
κι' ἀνοίξατε τὰ μάτια σας καθὼς τῆς κουκουβάγιας.

—

«Τὸν Χαμπερσταὶν πιάσετε, γιατ' εἶναι μία λίρα,
κατακλέψε τοὺς Γερμανούς, τοὺς ἔστραψε τὰ νιάτα,
καὶ μουσαφίρης πρὸ καιροῦ μᾶς ἦλθε κι' ἐδῶ πέρα
νὰ κλέψῃ καὶ τοὺς Ἕλληνας, κι' ἐμένα πρῶτα πρῶτα.

—

«Εἶναι Βαρόνος Γερμανὸς, εἶναι κι' ἀντισημίτης,
κι' ἐγὼ τὸν τρέμω, βρὲ παιδιά, γιατ' εἶμαι Τραπεζίτης,
καὶ 'στῆς νυκτὸς τὴν παγωνιὰ
πάρτε τοὺς δρόμους παγανιὰ,
κι' ὅπου μιὰ πόρτα θρίσκετε γκὰπ γκοὺπ νὰ τὴν κτυπᾶτε,
κι' ἀφοῦ τὸν ξετρυπώσετε μὲ πονηριὰ καὶ τρόπο
δεμένο χειροπόδαρα 'στὸν Πλίσσεν νὰ τὸν κάτε
καὶ δὲν θὰ μετανοιώσετε γιὰ τὸν πολὺ σας κόπο.

—

«Συλλογισθῆτε, βρὲ παιδιά, πῶς εἶναι κι' ἐντροπὴ
κοπέλια νὰ μὴ γίνωμε σὲ τέτοιον τσελεπῆ,
ποῦ τῆς εὐνοίας του πιστὶ κι' ἐμένα δὲν ἐσπίρησε...
πρέπει καὶ τοῦτο νὰ γενῇ μισ' ὥρα μισ' ἄλλα τὰ καπρίτσια μου,
ἀλλιῶς ἂν δὲν τὸν πιάσετε, ὁ Πρίσβυς μ' ἐφοβέρισε
πῶς σπῆτι μου δὲν θἄρχεται νὰ βλέπῃ τὰ σερβίτσια μου.

—

Εἶπεν αὐτὰ καὶ πάραυτα τοὺς βαζει 'λίγο νέρτι
νὰ τρέξουν νὰ χραπώσουνε τὸν Γερμανὸ τὸν κλέρτη,
κι' αὐτοὶ πετοῦν ἀστραπηδὸν, λὲς κι' εἶχανε φτερούγα,
μὰ σ' ὅποια πόρτα κι' ἂν βροντοῦν
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοὺς ἀπαντοῦν :
«'στὴν παρακάτω γειτονιὰ, 'στὴν παρακάτω ροῦγα».

—

Μετὰ πολλὰ τρεχάματα βαροῦνε δυνατὰ
καὶ 'στοῦ κυρίου Φασουλῆ τὸ θορυβῶδες σπῆτι,
κι' ἐκεῖνος μὶ τὸ σώβρακο τί θέλουν τοὺς 'ρωτᾷ...
—Γυρεύομε τὸν Γερμανὸ—ποιὸ ; τὸν Μητροπολίτη ;—
—Ὄχι, μωρέ, τὸν Γερμανὸ, τὸν κλέρτη τὸν Βαρόνε,
ποῦ 'μαρτυράσαμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὸν κακό του χρόνο. —

—

— Ἐδῶ κανεὶς δὲν κατοικεῖ Βαρόνες Γερμανές,
οὐχ ἧττον ὅμως μάθετε
πῶς ἐδῶ πέρα κάθεται
κάποιος ἱπποτὴς ἀγνυρεύς, πλὴν ξερακιανός,
ὅστις μεγαλως ἐκτιμᾷ τους κλέπτας τῆς φευγάλας
καὶ δουλικῶς μιμούμενος τὲς πραξεις τὰς μεγάλας
τοῦ πολυστράτου Θεόδωρῆ καὶ νεφελιγερέτου,
ἐμοίρασε τὸν ἀργυροῦν μετὰ τοῦ Περικλέτου. —

—

Πηγαίνουν καὶ 'στοῦ Περικλῆ, κτυποῦν νὰ τοὺς φωτίσῃ,
κι' ἐκεῖνος εἶχως νὰ τους ὔῃ καὶ νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ,
σὰν Περικλέτος πρόσωχτις καὶ ξέστρωτο γκιδοῦρι
ἀμέσως τὴν ἐξώπορτα τους ἔκλεισε 'στὴ μούρη.

—

Μαθαίνουν εἰς τὸ Σταδιον ὁ Γερμανὸς πῶς μένει
κι' ἀμέσως γιὰ τὸν Τλιστὸ τραβοῦν λαχανιασμένοι,
ψάχνουν μὲς 'στὰ καθίσματα, κυττοῦν καὶ 'στῆς κονίστρας,
ἀλλὰ μὲ πίσω πίσω
χαλεύουν καὶ 'στὸν Τλισσό,
κι' ἀπὸ τὸ κρυο 'πάγωσαν κι' ἐβγάλανε χρονίστρας.

—

Τί κακὴ νυκτιὰ κι' ἐκείνη !
τρέμει καθε λογισμός...
τοῦ Βορειᾶ παντοῦ μπουρίνι
καὶ πιλὺς ξιπαγιασμός.

—

Μήτε φίθυρος φωνῆς
δὲν ἀτάγκιε 'στὸν ἀέρα,
κι' οὔτε μπακάκας κανεὶς
δὲν ἐκόαζ' ἐκεῖ πέρα.

—

Κοκαλιάζουν, τουρτουρίζουν
εἰς τὸ ψύχος τῶν νυκτῶν,
καὶ κοψίματα θερίζουν
τῆς κοιλιᾶς τῶν διωκτῶν.

—

Μήτε Γκιώνης δὲν λαλεῖ,
κι' ἂν ἀκόμα πιὸ πολὺ
τοὺς παρασριγγαν οἱ πόνοι,
τὸ στηθάκιον κι' ἡ σφενδόνη
θὰ 'πχθαίναν τρομεραῖς
κοψιμάτων συμφοραῖς.

—

Κι' ἀφοῦ δὲν ηὗρανε κι' ἐκεῖ τὸν Γερμανὸ τὸν μπόγια
ἰγύρισαν 'στὸ Σύνταγμα καὶ τοὔκαναν κατρτῖρι,
βλέπουν καὶ τὰ περίφημα κι' ἠλεκτρικὰ 'ρωλόγια,
'σπίια κυττοῦν τριὲς ὧμιση καὶ 'στ' ἄλλο μισημέρι.
Ἔχάσανε τὸν μπούσουλα, στὴν νύκτα καὶ τὴν 'μέρα,
καὶ 'θλαστημοῦσαν μέσα των τὸν Γερμανὸ τὴν λέρα,
κι' ὅπιον ὁλκάτη 'τύχαιναν 'ρωτοῦσαν γιὰ τὴν ὥρα,
μὰ ξανακπέρνουν φόρα,
καὶ 'στοῦ Σ τ α δ ί ο υ σταματοῦν τὴν ξακουστὴ λοκάντα.
τοῦ νέα ξετιλίγονται πιρίεργα συμβάντα.

Ἔροδος τῶν λύκων
κι' ἐριυνα κατ' οἶκον.

—

Σὲ κάποιο μέρος μ' ἄγριο κτυποῦν ξερονησί,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα νουμερο κυττάζουν ἐκατό,
καὶ μιὰ ὑπαρίσιος ὀσμὴ τῆς μύτικς των προσβάλλει
κι' ἀλώθε πάνε κι' ἄλλοι,
ὡς ὅτου 'θρῆκαν τὸν ὄντα τοῦ ξένου παιδοφάνου
κι' ἐκτύπησαν τὴν πόρτα του μὲ κτύπημα τραχύ...
ἀνοιξε πόρτα τοῦ λησταῦ καὶ πόρτα τοῦ Βαρόνου,
κι' ἡ πόρτ' ἀπὸ τὸν φόβο της ἀνοίγει μοναχή.

—

Ὁρμοῦν ξιφάρια ὅλοι των καὶ τοῦ τραβοῦν ταὐτιά,
τοῦ πέρνουν τ' ἀνεπίσημα κι' ἐπίσημα χαρτιά,
πέρνουν τὰ μαξιλάρια του, πέρνουν καὶ τὰ σεντόνια του,
πέρνουν καὶ ὅλο ξουράφια του νὰ δώσουν τοῦ Σκουζὲ
γιὰ νὰ ξουρίζῃ κάποτε τὰ μαῦρα μπαρμπατόνια του
κι' ἐμπρὸς σὲ κάθε Πρισβευτὴ νὰ στέκεται πεζέ.

—

Κι' ὁ ξένος τοὺς ἐκύτταζε καὶ τάχε σὰν χαμένα,
ὅμως αὐτοὶ τοῦ λένε:
«τοῦ κὺρ Ἀλέκου προσταγὴ καὶ τὰ σκυλιὰ δεμένα,
Βαρόνε ξεπεσμένε.
Ὁ Χαμιροταὶν εἶσαι σύ, Γερμανικὴ μαγάρα,
μὰ ποῦ τὴν πᾷς τὴν κλάρα;»

—

Βρῆκαν καὶ τὸ τσουκάλι του, πολύτιμόν του κτῆμα,
πούχε Βαρόνου σῆμα,
καὶ τόκρυβε μὶς 'στὸ μπουρὸ
γιὰ τὸ φιλό του τὸ νερό.

—

Κι' αὐτὸ δὲν ἠσυδόσθησαν οἱ λύκοι νυκτιθῆρει
καὶ 'στὸν Σκουζὲ γιὰ λάφυρο τὸ 'πήγανε πηλάλα,
κι' αὐτὸς ἰδὼν ἐμβλήματα Βαρονικὰ τὲ 'πῆρε
καὶ γιὰ τσουπέρα τόβαλε μὶς 'στὰ σερβίτσια τάλλα.

Δίχως τσιμουδιὰ καμμία
πάει 'στὴν Ἀστυνομία.

—

Τὸν Χαμπερσταὶν πιάσανε, τὸν μπόγια, τὸν κενέρη,
ποῦ τοὺς καϋμένους Γ'ρμανοὺς τοὺς ἔχει κάνει ντέοι,
καὶ 'στὸ Πρωτώριο τὸν πᾶν ἐμπρὸς εἰς τὸν Κατῆ
νὰ μάθουν ἂν ἐσούφρωσε καὶ πόσα καὶ γιχτί

—

Τὸν 'ρώτησαν ποῦ τἄκρυψε τὰ χρήματα τὰ ξένα
κι' ἀπὸ παντοῦ τὸν ἐψάχναν γιὰ νἄβρουν τὰ κλεμμένα,
κι' ὕστερα τὸν καλόπιασαν, καὶ 'στὸν ἀντισημίτη
ἐπρόσφεραν συμίτι,
ὁ δὲ Βαρόνος σοβαρὸς δὲν ἔβγαζε μιλιά,
μὰ καὶ καφρὲ τοῦ 'πρόσφεραν τοῦ ξένου τζαρλατάνου,
κι' ἐκεῖνος μὲς 'στὸ στόμα του δὲν ἔβαλε σταλιὰ
γιατὶ τὸν νόμισε καφρὲ σὰν τοῦ Χαμὶτ Σουλτάνου.

—

Ὁ Φ.—Ἄ ρέστο, μέσα 'γρήγορα.... μὴ μοῦ ξεφεύγῃς. στῆθι,
γιατὶ τὸν Μεγαλόσταυρο τὸν 'κρέμασες 'στὰ στῆθη
κι' ἐπῆγες καὶ τὸν 'μοίρασες εἰς τοῦ Μπρομιχάλη
προτοῦ γι' αὐτὸν ὁ Βασιλεὰς διάταγμα νὰ βγάλῃ.

Κι' ὅταν ὁ πρῶτος σαλπιγκτὴς κελαϊδήσῃ 'στοὺς δρόμους
κι' ἄρχισαν κι' ἐτρεμόσβυναν λύγερινὸς καὶ πούλιε,
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς κειμένους νόμους
σ' ἑνὸς γαϊδάρου παράλογο τὸν κάθισαν καπούλια,
καὶ τότε χειροκρότησε σὰν Βαρκόβα ἐμεῖνό
κι' ἄνιρτο κι' ἀξυρόκοιστο καὶ κακομοιριασμένο
τὸν ἔφεραν 'στὸν Πειραιᾶ, τὸν ἔβαλαν 'στὴ βάρκα,
νὰ πάῃ 'στὴν πατρίδα του νὰ ξανακλέψῃ μάρκα.

Βαρκαρόλα Φασουλῆ
μὲ παραπονο πολύ.

—

Μὰ πρὶν τὸν ὁδηγὸ Γερμανὸ τὸν πάνε 'στὸ βαπόρι
τῶν νάμπων Ἀστυφύλακες καὶ ξίνει δορυφόροι,
ἐπρόφθασε κι' ὁ Φασουλῆς
ὡσὰν Βαρόνος κουρελῆς
καβάλα 'στὴν γαϊδάρα του, τὴν πετυχτὴ μαρίδα,
καὶ τοῦ Βαρόνου τοῦχλε μιὰ τέτοια βαρκαρόλα.

—

«Λέμπεν Ζὶ βόλ, Βαρόνε μου, καὶ σοὺρε 'στὸ καλό,
μὰ σὶ παρακαλῶ
νὰ μὴ μισῆς τοὺς Ἕλληνας, καὶ πάντοτε νὰ λὲς
σὲ κάθε ξίνο εουφρατζῆ, ποῦ θέλει ν' ἀποδράσῃ
πρὸς ἄουλεν ἐλεύθερον καὶ μέρος ἀσφαλὲς
εἰς τὴν Ἑλλάδα νἄρχεται καὶ θὰ καλοπεράσῃ.

—

«Ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾷς, ἀμακατζῆ χαζί,
νὰ πῇς 'στὸν Λύσκρατορα, δισπότην τῶν Ἑλλήνων,
νὰ διορίσῃ 'γρήγορα κλητῆρα τὸν Σκουζὲ
κι' ἐδῶ 'στὴν τοπαρχίαν του καὶ μὲς 'στὸ Βερολῖνον.

—

«Ἂς βραβευθῇ κι' ὑποταγὴ καὶ προθυμία τόση
καὶ τοῦ Σκουζὲ τὸν ἀετὸν τὸν κόκκινον ἂς ζώσῃ,
γιατὶ τὸν μαῦρον ἀετὸν τὸν ἔχει σιγουράρει
κι' ἀπὸ Ρωμαίους καὶ Γερμανοὺς ἀρεύκητος θὰ τὸν πάρῃ.

—

«Ἤλθις σὰν κλέφτης 'στῶν κλεφτῶν τὸ ξακουστὸ λημέρι
κι' ἐγύριζες ἐλεύθερος ἡμέρα μεσημέρι
κι' ἐθαύμαζες τὸ Στάδιον καὶ τὴν παλλὴ μας πάστρα,
μὰ σὰν νὰ μυρισθήκαμε πῶς θἄκανες χαλάστρα
'στὴν βιομηχανίαν μας τὴν ἐθνικὴν κι' ἐγχώριον,
εἰς τὴν ἀμάκαν ὀκλαδὴ κι' εἰς καθε λαθεμπόριον,
καὶ μέ σχεινιὰ σ' ἐστείλαμε νὰ πᾷς 'στὰ ξεκουμπίδια
καὶ τοὺς Βκρόνους ρίξαμε 'στῶν κάρων τὰ σκουπίδια.

—

Ἂν ἦσουν ντότζος εουφρατζῆς καὶ θρέμμα Ρωμοσύνης
ἑνὸς παρὰ ρεντίκολο δὲν ἤθελες νὰ γίνῃς.
Τοὺς ξένους κλέφταις πάνομε μὶ τρύπο ντιλιατο,
μόνον ἐκείνων τρίβομε τῆς ζεβαμμίνας μούρκις,
ἀλλ' οἱ δικοί μας δίχονται χαιρετισμοὺς ὡς κάτω
ἀπ' ὅλαις τῆς ἐπίσημαις ψηλοκαπελαδούραις.

—

Ὅμως σ' ἐκδικηθήκαμε, ξετσίπωτε φονιᾶ,
ποῦ σῆς Ἑλλάδος ἔβρισες τὴν καφεπαρθενιὰ
κι' ἔγραψες πῶς ἐσκάσαμε μεγάλη κανονιᾶ,
ἐνῶ κι' ἡ Γερμανία σου κι' ὁ κόσμος ὅλος ξίρει
πῶς ἕως τώρα δανειστὴ δὲν βάλαμε 'στὸ χέρι.
Ἀναχωρεῖς, μὰ πρὶν νὰ πᾷς ἐκεῖ 'στὴν Γερμανία
ἴσως νὰ βρῇς τὸν Λόρδο μας μὲς 'στὴν Μακρονία,
κι' ἂν τὸν ἰδῇς προσκύνα τον μὶ δέκα τεμενὲδες
κι' εἰπὲ του σὲ παρακαλῶ πῶς εἶνι κρίμα κι' ἄδικο
τόσον καιρὸ νὰ καθεται μὲς 'στους μακαρονάδες
κάνωντας τὸ στομάχι του σωστὸ μακαρονάδικο.
Πές του τὴν τόση κακιὰ του ν' ἀφήσῃ τὴν γελοία
καὶ νἄλθῃ νὰ μᾶς σώσῃ,
πρωτοῦ ζητήσωμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν Ἰταλία
νὰ μας τὸν παραδώσῃ

—

Λέμπεν Ζὶ βόλ, Βαρόνε μου... καλὰ σοῦ τὴν ἐφτειάσαμε...
ἀναχωρεῖς κι' ἐκεῖ ποῦ πᾷς 'στοὺς κύκλους τοὺς 'ψηλοὺς
νὰ πῇς πῶς Μεγαλόσταυρε καὶ 'στὸν Σακλὴρ κρεμάσαμε
γιατὶ δὲν ἔφαε' Ἕλληνες ὁ Πατσιὰχ πολλούς.
Νὰ πῇς πως καταντήσαμε τῶν κουρελιῶν κουρέλια
κι' ἑνὸς Χαμὶτ μηδαμινοῦ μηδαμινὰ κεπέλια,
κι' ἂν γίνωμε τοῦ Καῖζερ σπιούνοι καὶ κλητῆρες
τιμὴ μας καὶ κορῶνα μας,
θὰ 'σῇ πῶς δὲν ἐχάθηκαν ἀκόμ' οἱ χαρακτῆρες
'στὸν ἠθικὸν κοπρῶνα μας.

—

Νὰ πῇς πῶς ἡ Πολίτισι μας χαρτάκι δὲν ἀφῆκε
μηδὲ σὶ πανταλόνι σου, στυρτοῦκο καὶ γελέκο,
κι' ἀπὸ τὸν Παππα Θοδωρὴ συχωροχαρτὶ 'βγῆκε
γιὰ τὸν πιστὸ σου Νούτσιο, τὸν Γιούδα τὸν Ἀλέκο.
Νὰ 'πῇς, Φιρφλιχτχαρ κλέφτρε, πῶς θὰ γενῇ καὶ πάλι
κι' ἄλλος σπουδαίος σουαρὲ εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη,
κι' ὁ Θεοδωράκης πρόπασιν θὰ κάμῃ λαμπροτέραν
καὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου του ἀνανμὴν ἐεντέρκη,
κι' ἔτσι θὰ πάρῃ κι' ὁ Σκουζὲς τὴν πρέπουσαν μερίδα,
ποῦ τόσον ψ' ἐξ κίτιες σου 'στὴν πρώτην ἐστερίδα.
Ἀναχωρεῖς, Βαρόνε μου, χωρὶς νὰ βλέπῃς 'πίσω...
ὀρεβουὰρ, εἰς τὸ καλό, καὶ φτῦσε γιὰ νὰ φτύσω.

Γράφει κι' ὁ Φασουλῆς
γιὰ γάμους προσφιλεῖς.

Σέρατ τὴν ἀδελφὴν τῆς Κασκίλος,
τὴν Λίζαν Ὀδυσσέως Βελιδῆ,
τὴν κόρην τῆς Ἀφρώδες ἀφρίλιας,
τὴν τόσον πενυκατσίδη κι' εὐκεπῆ ;
Λοιπὸν ἐπιφανῶς μετ' αὐτῆς
τῆς ἀξιαγαπήτου δεσποινίδος
ὁ φίλτατος τοῦ ἴδιου μαχητής,
ὁ Ρούσης τῆς γνωστῆς Ἐφημερίδος
Κι' οἱ φίλοι μὲ εὐφρένα κι' ἄνδη τόσα
καλὰ τοὺς ἐπευχήθησαν μυρία,
κι' ἀντέλαβε τὸ στέφανα σκιρτῶσα
τοῦ Τριανταυλλέτου ἡ κυρία.

Γεώργιε Παρασκευόπουλε, τοῦ Σεβδίκ Θαλασσινοῦ,
τὰ λαμπρὰ ταξεῖδια ζηγεῖνον, ποῦ θαμβόνουν κάθε νοῦ.
Ἐκεῖ μέσα ἔβαλε θαύματα καὶ παραγκῶν σωρεία,
ἄνατον καὶ πλέον τρέλες παραγγέλει καὶ χορία,
μὰ καὶ χάρτης τῆς Ἑλλάδος τὸ νησὶ χρυσαετοῦς . . .
βγαλτὸν ἀτράν ἐμπόριον, ποῦ 'γεννᾷτη ὁ Χριστός.

—

Θέλεις Ἡμερολόγιον πολύτιμον νὰ πάσῃ,
ὅπου νουφέτης τὸ κοσμεῖ καὶ γυναικεῖα χάρις ;
ἀγόρασε τῶν Κυρτῶν, τελῶν λατρείας ζῶντος
'στὸ καλλιτσιὸν τῶν βιβρῶν,
ποῦ ζέγραφαν ἀβρότατον χαράκα τροφαρὰ
νὰ τάζῃ κάθε κυρὰς κι' εὐτεκνὴ κυρά.

—

Στοῦ γνωστοῦ Κανελλόπουλου τὸ βαρδάτο μαγαζί,
εἰς τὸ Λεύβρον δηλονότι στέκουν ἔλαι κάν χαζοί,
καὶ κυττάζουν καὶ κυττεζοῦν μὲ δυὸ μάτια σὰν χαρίβα
τόσα λεύτα, τόσα εὔτρα, ποῦ σαλεύουν κάθε βίβα.
Μὰ οἱ Λεύβρα εἶναι τοῦτα !... μπαλωτὰ σ' ὅλων τὸ ρουθοῦνι,
'βρίσκουν ὅμως καὶ μιὰ λάμπα, ποῦ τὴν λένε Μιλλιούνι...
μὰ οἱ λάμπα μαγικὰ !...
τὸν κατῆς ἔδῶ κι' ἔκεῖ.
καὶ δὲν σβύνει πόσην ὥρα τηνε, πόσους αὖν ἠλεκτρικὸ,
κι' ὥστε πυρακτὴ ρυθόνει καὶ κανένα ξαμένε.

Τυπογραφεῖον Χ φ σ τ ν, νέος παντοῦ ρυθμός— Φωκιανὸς ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνεννηνταέξη,
στέφανον λοχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δικτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμαίου» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ ὀϊ αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἔξη τοῦ μηνὸς Γενναρη,
πάνε κι' οἱ Καλικαντζάροι.

Ποιῦντος πεντακόσα, πέντε καὶ τριάντα,
ἔπεσε καὶ πάλι καθεμία ράντα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ὦ σὺ Πελάτι προσφιλὲς, Πελάτι λαμπερό,
ἐφώναξα, βρὲ Περικλῆ, 'στὴς Τρίτης τὸν χορό,
ὅταν μὲ τὴν βελλάδα
καὶ μὲ πολλὴ γιαλάδα
ἀτέβαινα τῆς σκάλας του μονάχος κι' ἀφανὸς
ὄχως τὴν ντουαλίτα μου νὰ τὴν ἰδῇ κανείς.
Ὦ σὺ Πελάτι ζηλευτὸ κι' ἀπ' ὅλα πιὸ μεγάλο,
πόσον καιρὸ δὲν ἄνοιξες τῆς σάλας του γιὰ μπάλο,
πόσον καιρὸ δὲν ἄναψαν τῶν χιρευτῶν ἡ φτέρνας
μὲς 'στοὺς πολυελαίους σου καὶ 'στῆς χρυσαῖς λευσέρνας,
πόσον καιρὸ κι' ὁ Φασουλῆς,
ὁ τροβαδοῦρος τῆς Δούλης,
δὲν 'πάτησε τῆι λαξευταῖς καὶ μαρμαρίνιαις σκάλαις σου
καὶ μὲς 'στῆς καταφώτιστιας δὲν ἔζιστάθη σάλας σου,
καὶ σ' ἔβλεπε κατάκλιστο πολλῶν Σιλφίδων μάτι
κι' ἐξέχασα παρὸλ ντ' ὑνιὸρ πῶς ἔχομι Πελάτι.
Ἀφότου τῶν μουφλούζηδων τὴν φήμην ἐκερδίσαμεν
κι' ἀπὸ μεγάλα τρόπαια δανείων ἀπουδήσαμεν,
ἱστέκεσο καὶ σὺ βουβὸ, περίλυπο, κλεισμένο,
σὰν νάσουνα μουφλούζικο καὶ χρεωκοπημένο.
Μὰ τώρα ποῦ κατέκλυσαν τὴν Ρωμοσύνη πλούτη
κι' ἔπαυσε τὸ μονότονο τῆς φτώχιας μας τροπάρι,
τώρα ποῦ 'καρδαμώσαμε κι' ἔπαιχνε τὸ μπούτι
κάθε μουφλούζη νηστικοῦ καὶ κάθε κοκαλάρη,
ἄνοιξε τὴν παρήγορον 'στοὺς ὑπηκόους θύραν
καὶ δεῦτε, λίγες, ἴδετε τὴν λαμπουσαν πορφύραν,
καὶ χαίροντας σκιρτήσατε κι' ὁ μπάλος ἂς κορώσῃ
κι' ὅλοι ριχθῆτε 'στὸ σουπέ, ποῦ τῶχετε πληρώσει,
κι' ἂν μερικοὶ νηστεύετε σὶ τούτους τοὺς καιρους
τεύλαχιστον χορταίνετε μὶ Πελατεῖ χορεύς.

—

Ὦ σὺ Πελάτι λατρευτό,
κι' ἂν εἴμαστε χωρὶς λεφτό,
σὺ στάλαξε παρηγοριὰ
'στὴν τόση μας κακομοιριά.

—

Μέσα σὲ τόσα λοῦσα
κι' ἀστέρια καὶ παράσημα
κι' ἡ σκοτεινὴ μου Μοῦσα
ἂς ψάλῃ τἀναστάσιμα.

—

Τὰ ντεκολτὲ τῶν γυναικῶν
ἂς πείσουν τὸν καθένα
ὅτι τὸ κράτος νηστικὸν
δὲν εἶναι κἂν κι' ἁρίνα.

—

Καὶ 'στοῦ μπάλου τοὺς ποικίλους
καὶ τοὺς ζωηροὺς στριφίλους

Ὅς πειθῶ κι' ἐγὼ τὸ βῆδι
πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλῆ
πῶς χορεύει καὶ τὸ πόδι
κι' ὄχι μόνον ἡ κοιλιά.

—

Ἂς ξεχάσω μές 'στὰ κάλλη
κάθε ντέρτι, κάθε γαλί,
ἂς ὑμνήσω μές 'στὰ ρῶτα
καβαλιέρους σὰν καὶ πρῶτα,
ἂς ὑμνήσω καὶ σαλιάραις
πκχουλαῖς καὶ κοκκαλιάραις.

—

Ἂς ἰδῶ τὸν Θών, τὸν Λέλη,
καὶ καθένα τῶν ἐν τέλει,
τὰς κυρίας τῆς Αὐλῆς,
ὅλους τοὺς διαγγελιές,
τοὺς Αὐλάρχας καὶ τοὺς ἄλλους,
ποὖναι πρῶτοι μὲς 'στοὺς μπάλους.

—

Ὦ σὺ καρδιά μου μὴν κλωτσᾷς καὶ μὴν κτυπᾶτι στήθη...
θὰ 'δῶ τὸν Βασιλέα μας Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ποῦ δὲν τὸν εἶδα πρὸ καιροῦ, κι' ἴσως νὰ μετεβλήθη
κατόπιν τῶν σημαντικῶν τοῦ κράτους γεγονότων.
Ἐξέχασα τὴν ὄψιν του, τῶν ρόδων του τὸ χρῶμα,
καὶ τὴν φωνὴν ἀκόμα,
κι' ἀκούω μόνο Βασιλῆ, μὰ Βασιλῆ δὲν βλέπω,
ἂν καὶ συχνὰ τὸ βῆμα μου πρὸς τὸ Παλάτι τρέπω.
Τάχα σὰν πρῶτα θὰ τὸν 'βρῶ γιρὸ καὶ κοτσονάτο
καὶ σὰν φραντζέλ' ἁρμάτο,
ἢ μήπως ὁ συμβιβασμὸς κι' ἀμίτρητοι φροντίδες
τὰ ρόδα τοῦ προσώπου του ἐμάρανεν πρωΐρως,
καὶ τὰς θαλλούσας παριὰς ηὐλάκωσαν ρυτίδες
καὶ σύννους συλλογίζεται σὰν ἄλλος Ὀδυσσεύς ;

—

Θεέ μου, κάμε νὰ τὸν 'δῶ
σὰν πρὶν καρδαμωμένος,
καὶ νὰ μὴ φύγω ἀπ' ἐδῶ
μὲ μεῦρε ξυνισμένο.

—

Ἂς τὸν κυτταξω 'στὸν χορὸ
χαρούμενο καὶ ζωηρό,
ἂς μοῦ γιλᾷ τὸ νεῦμα του,
ἂς ξεχειλᾷ τὸ πνεῦμα του,
γοργὸς ἂς περιστρέφεται,
κι' ἂν θλίψις μὰς τυχαίνῃ
μὲ τοὺς κωμικοὺς νὰ τρέφεται,
μ' ἐκείνους νὰ παχαίνῃ.

—

Ὦ σὺ καρδιά μου μὴν κλωτσᾷς... θὰ 'δῶ καὶ τὴν Βασίλισσαν ποῦ 'στὸ χειροφίλημά τὸ χέρι της τὸν ἔβλεπα, [σα,
κι' εἶναι νοσούντων ἰατρὸς καὶ βάλσαμον καὶ δρόσος,
κι' ἤθελα γιὰ χατῆρι της νὰ γίνω ναύτης Ρῶσσος.
Θὰ 'δῶ καὶ τὸν Διάδοχο, τοῦ Θρόνου τὸ ξιφτέρι...
πόσον τὸν ἐπεθύμησα μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.
Κι' ἐκείνος βιβλιοῦν πολλοὺς
πῶς κλήθως μιλαγχολεῖ,
κι' αὐτὸν τὸν ἔχουν πρὸ καιροῦ τὰ ντέρτια μας μερέκι
καὶ μήτε κἂν τὴν 'Αλεποῦ σὰν κι' ἄλλοτε δὲν τιάνει.

—

Ἐμπρὸς προχώρει, Φασουλῆ, 'στοὺς καβαλλιέρους μέσα
νὰ δῇς καὶ κάθε Πριγκηπα καὶ κάθε Πριγκηπέσα,
κι' ὅλην τὴν τρισαγάπητη τοῦ Βασιλῆ φαμίλια.
ποῦ 'στὸνομά της χάνομαι καὶ μοῦ κολλεῦν τὰ γείλια.

—

Ἔτσι μιλοῦσα, Περικλῆ, χωρὶς κανεὶς ν' ἀκούσῃ,
τῆς σκάλας ἀνεβαίνωντας μαζὶ μὲ τὸ λεφοῦσι,
ὡς ὅτου μὲ κατέλαβε συγκίνησις τρελλὴ
κι' ἔκυψα μιὰ κι' ἐρίλησε τῆς σκάλας τὸ χαλί,
ὅπου τσαλαπατήθηκε κι' ἐγίνηκε κουρέλι
ἀπὸ γοβάκια γυναικῶν καὶ βρώμαις τῶν ἐν τέλει.

—

Ὡς ποῦ ν' ἀνέβω, Περικλῆ, τὸν διάβολό μου 'βρῆκα
καὶ μὲς 'στῶν Ὅπλων μόνος μου τὴν αἴθουσαν ἐμβῆκα,
ὅπου παληαῖς ἁρματωσιαῖς ἐκρέμοντο 'στοὺς τοίχους
καὶ μόλις τῆς ἀντίκρυσα ξεράθηκα 'στὰ γέλοια,
κι' ἀκούων τόνους μουσικῆς κεἰ διαφόρους ἤχους
ἔκανα βήματα χορεῦ μὲ τὰ κιμπέ μου σκέλια.
Π.—Ἤμουν κι' ἐγώ, βρὶ Φασουλῆ, μέ μιὰ στελὴ σπανία,
μὰ δὲν μποροῦσα νὰ σὲ 'βρῶ μὲς 'στὴν Βαβυλωνία.
Θεέ, τί τσαλαπάτημα !... Θεέ μου, τί σπρωξίδι !...
κι' ὁ Βασιλεὺς φαιδρότατος σὰν νάταν γιὰ ταξεῖδι...
Φ.—Κι' ἐγὼ τὸν εἶδα, Περικλῆ... γεμάτος ἀπὸ γλύκα
ἐχάρενε καμψότατα μαζὶ μὲ μιὰ Τζιτζίκα,
κι' ἅπο τὸ σφρίγος κι' ἡ ζωὴ τοῦ θερυβώδους μπάλου,
ἐγὼ δὲ χαίρων ἔκραξα «ψυχή μου λυπημένη,
τὰ φαλιμέντα ξίχασε κεἰ σκίρτησε κι' ἀγάλλου,
κι' ὁ Βασιλεὺς χωρατατζῆς καθὼς καὶ πρῶτα μένει.»
Τέτοια μιλοῦσαν, Περικλῆ, τὰ γείλη μου τὰ λάλα
κι' ἔτρεμ' ἀπὸ συγκίνησιν σὰν στέλεχος καλάμου,
κι' ἐκ τῆς ἀμίτρου μου χαρὰς δηὸ δάκρυα μεγάλα
σὰν νούμερα τῆς τόμπολας κυλοῦν 'στὰ μάγουλά μου,
ὅταν ἐξαίφνης ἐν πομπῇ παράπτυτε μεγάλῃ
μὲ προσειλεὶς ἀνεψιὰς ὁ Θούρρῆς προβάλλει.

—

Βαστῶνται 'στένα μπράτσο τὴν Ἑλένη,
μιὰ Δεληγιαννοπούλα ζηλεμμένη,
καὶ 'στ' Ἄλλο τὴν κυρίαν Χρυσοσπάθη
νὰ διαδῇ τὸ πλῆθος ἐπροσπαθεῖ.

—

Καθεὶς μὲ σεβασμὸν παραμερίζει,
κι' ὁ Θούρρῆς πηγαίνει καὶ καθίζει
'στὸ μέρος ποῦ 'καθόταν μιὰ φορὰ
ἐκεῖνος, ποῦ μᾶς 'χόρτασε παρὰ
'στοῦ πλούτου μας τὰ ξέχειλα τὰ χρόνια,
καὶ τώρα μὲ κομμένα τὰ φτερὰ
τρώει 'στὴν Ἰταλία μακρόνια.

—

Ἐκεῖ λοιπὸν ἐκάθισε κι' ὁ μέγας Κορδονίων
μετὰ σταυρῶν καὶ ταινιῶν, πολλῶν τε καὶ σπανίων,
κι' εἰς ὑποκλίσεις ἔκαμπτε τὸ λιγερόν του σῶμα,
κι' ἔτρεχε μὲ κατανυξίν τῶν Ἐθνικῶν τὸ κόμμα
τὰ μαλιστ' ἀνθηρὸν
νὰ δώσῃ τὸ παρόν.
Ἀλλὰ προσέτρεξα κι' ἐγὼ μετὰ τῶν ἄλλων φίλων,
εἰς σχῆμα δὲ μεταβαλὼν τὸ σῶμα μου καμπύλον,
ὦ Θεόδωρῆ, τοῦ 'φώνεξα, ἐμβρόντητ' ἐρισμάραγε,
τέτοιος φωστῆρας σὰν κι' σὶ θὰ γίνῃ κι' ἄλλος ἄραγε ;
Ἐν Ἰορδάνῃ σήμερον βαπτιζομένου, κύριε
καὶ Θεόδωρῆ Σωτῆρι,
τοῦ πολυτίμου σου Σταυροῦ, σκίρτᾷ κι' ὁ Φασουλῆς,
ἐν εἶδαι δὲ περιστερὰς τὸ πνεῦμα τῆς Αὐλῆς

καθίπταται πρὸς τὴν σοφὴν
τοῦ Θεοδωράκη κορυφήν,
φωνὴ δ' ἠκούσθη λέγουσα αὕτως ἐστὶν ἐκεῖνος
ὁ νέος Μαζαρῖνος.»
Π. — Ἄμμ' εἶδες, βρέ, καὶ τὸν Σκουζέ, τῶν ξένων τὸν ἐκδέ-
Φ.—Εἶδα τὸν Ἐξοχώτατο εἰς τὴν σειρὰν τὴν πρώτην..[της;
τὸν ἐπεριτριγύριζαν λογῆς λογῆς ἱππόται
κι' αὐτὸς τὸν Πρέσβυ Γερμανὸ 'ρωτοῦσε πότε πότε
ἂν 'γρήγορα τὸν ἀετὸ τὸν κόκκινο θὰ πάρῃ,
γιατί κοντεύει, Περικλῆ, γιὰ τοῦτον νὰ κρεπάρῃ.
Κι' ὅπου τοῦ Πλέσσιν ἔβλεπε τὸ φίνο τρικαντὸ
θὰ 'κύτταζες γιὰ σίγουρα καὶ τοῦ Σκουζέ τὴν μούρη,
ἐν ἄλλοις λόγοις δηλαδὴ τὸν 'πῆρε 'στὸ κοντό
κεἰ γιὰ κοκκίνους ἀετοὺς τοῦ 'κέλλησε τσιμποῦρι.
Π.—Εἶδες, μωρέ, παράστημο ποῦ τοὔδωσαν κι' αὐτὸ Γάλλοι,
γιατί τοὺς ἔπιασε τὸν Πού, τὸν βαγαπόντη Γάλλο,
πεῦθει κι' ἐδῶ σὲ ντράβαλα καὶ φούρναις νὰ μᾶς βάλῃ
σὰν τὸν Βαρόνο Γερμανό, τὸν μουστερῆ τὸν ἄλλο ;
Φ.—Γιὰ τοῦτα τὰ παράσημα δὲν πρέπει νὰ γελᾷς,
κι' αὐτὸ τὸ φτιόρε τῆς Αὐλῆς καὶ τῶν διπλωματῶν
θὰ πιάσῃ βαγαπόντηδες ἀπ' ὅλας τὰς φυλὰς
καὶ θὰ γενῇ τὸ στῆθος του φωλιὰ τῶν 'Λετῶν.
Π.—Κι' ἐγὼ τὴν ὥρα ποῦβλεπα κομπόσα τρικαντὰ
δὲν ξέρω πῶς εὑρέθηκα εἰς τὸν Σκουζὲ κοντά,
καὶ μόλις τὸν ἐγνώρισα 'στὸ τσιν νταβατοῦρι
χωρὶς νὰ θέλω 'τρόμαξα καὶ τέλεφα κουμποῦρι,
γιατί πολὺ 'ροβήθηκα κι' ἐμένα μὴν τσακώσῃ
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα σὰν Γερμανὸ μ' ἐκδώσῃ.
Φ.— Ἄμμ' εἶδες καὶ τὸν μωταρὰ τὸν Ντοῦκα Ντικαντάρο
μ' ἐκεῖνη τὴν μυτάρα,
ὅπου ζωγίζει καθὼς λὲν ἑνάμισυ καντάρι
καὶ σὰν τοῦ πέφτει, Περικλῆ, δὲν σκύβει νὰ τὴν πάρῃ ;
Π.— Ἄμμ' εἶδες καὶ τὰ κρῖνα μας, τὰ θηλυκὰ τεύτεστι,
ποῦ 'ρέβανε 'στὴ ζίστη,
καὶ τῆς μικρᾶς μυτίτσαις των ἐσήκωναν ψηλὰ ;...
Φ.—Τάδα καθὼς τὰ 'γνώρισα μὲ χρόνια πρὸ πολλά,
εἶδα καὶ κάτι κόκκαλα μέσα 'στ' ὡραῖο φῦλο,
ποὖχω μεγάλη τύψι
πῶς δὲν ἐπῆρα καὶ τὸν Γκιούλ, τὸν νηστικό μου σκύλο,
γιὰ νὰ τὰ ξεργολείψῃ.
Π.—Εἶδες καὶ τὸν Γενιήσαρλη μὲ τὴν Καλδοκορίστη,
ποῦ σ' ὅλους παραρέσει ;
Ἄμμ' εἶδες, βρὲ σακάτη,
κι' ἐκείνην τὴν Μερκάτη,
μιὰν ὡμορφιὰ ρωμαντική, ποῦ φρένας πεκρεμέι
χειμῶνα καλοκαῖρι ;
Ἄμμ' εἶδες καὶ τὴν Δούμενα, τὴν Τάσσω δηλονότι,
ὅπου μετὰ τοῦ Πρίγκηπος ἐπᾶτα Νικολάκη ;
εἶδες καὶ τὴν Ζαΐμενα καὶ τὴν Πεκαμυθιώτη,
ποῦ τρώγεται, βρὶ Φασουλῆ, καὶ μέ τὸ κοκκαλάκι ;
Εἶδες τὴν νταμὰ Κούπα,
χαριτωμένη τσοῦπα ;
Ἄμμ' εἶδες 'στῆς Σινιόρκις
καὶ κάτι φρίσκαις κόρακις,
τὴν Κασσαβίτη τοῦ γιατροῦ καὶ τὴν Χαλκοκονδύλη
καὶ τὴν Μαρίνου τὴν γλυκειὰ σὰν ραζκὶ σταφύλι ;
Ἄμμ δὲν εἶδες, βρὲ στραβέ, 'στὴν τόση φασαρία
τὴν Καραπάνου τὴν κομψή, τουτέστι τὴν Μαρία,
ἕνα κορίτσι τρυφερό,
ποῦ τώρα μπαίνει 'στὸ χορό,
καὶ τζύγιαις μου νὰ σᾶς χαρῶ ;
Φ.—Μὲ τὰς Σινιόρας 'λύσσαξες καὶ μὲ τὰς Σινιορίνας.
Π.— Ἄμμ' εἶδες καὶ τὴν Νάζενα, τὴν Ἔλδα τῆς Ἑλμίνας,
τὴν Δαραλίξη, τὴν Βαλτῆ, τὴν Βαλτατζῆ, τὴν Ρώτα,
ποὺ κάθε τσαλαπετινὸς συχνὰ γι' αὐταῖς μ' ἐρώτα ;
Φ.—Βλέπω καὶ σὺ πῶς ἀνταψες γιὰ τούταις σὰν δαξέ.
Π.— Ἄμμ' εἶδες καὶ τὴν Βλάχενα, τὴν Φόρη δηλαδή,
μὲ κεραλὴν μοναδικὴν καθ' ὅλον τὸ Βασίλειον,
ὅπου νομίζεις πῶς κυττᾷς εἰκόνα Ραφαήλειον ·

δὲν εἶδες καὶ τὴν μαννα της μὲ πούλιαις παραπέρα ;...
καλησπερίζω δρὸ ψυχῆ, μάννα καὶ θυγατέρα.
Δὲν εἶδες τόσα λούλουδα, δὲν εἶδες τόσα κρίνα,
μὰ 'πῆγες σὰν τὸν πενικὸ κι' ἔχαρωσες 'στὴν αὐλὴ ;...
Ἄμμ' τί σοῦ λέει, Φασουλῆ, κι' ἐκεῖν' ἡ Βαβυγλίνα ;
μωρὲ χαρὰ 'στὸν Φίλιππα... τί γούστε ποῦ σοῦ τᾶχει !
'Αμμ' τί σοῦ λένε κι' ἡ λειπαῖς τοῦ κράτους Ὑπουργίναις ;
ὅλαις νταρντανες μὲ καὶ μιρά, κακμαρωτὲς σὰν χήναις.

—

Ὦ κόμμα κράτιστον τοῦ Κορδρνίδου
καὶ καλλιγύναικον ἔχεις σωρόν,
καθὼς ὁ' ὁ Λύσανδρος ἐκ τῆς 'Αβύδου
παρίπλ' εἰς Λέψεκον νυχθημερόν,
συμμαχον οὖσαν τῶν 'Αθηναίων,
κι' ἐγὼ περίπλεα πλησίον τούτων
μετὰ γερόντων, ἀνδρῶν καὶ νέων,
θαυμάζων ἐκθυμβος θελγήτρων πλοῦτον.

—

Τί ρὲζ ἐδῶ, τί ρὲζ ἐκεῖ !... ἀπὸ παντοῦ Ρεζίναις...
ἄμμ' τί σοῦ 'λέγω, Φασουλῆ, κι' ἡ δὺο Κρεζίναις ;
εἶδες καὶ μία μὲ τὰ ρὸζ ;... 'Αγγελικὴ τὴν λένε,
κι' εἶναι κωρὶα τῆς τιμῆς, μωρὲ χαντακωμένε.
'Αμμ' εἶδες καὶ τὴν Καλλιγᾶ, τὴν Τζούλια, βρὲ κακοῖδε,
μὶ μέση δακτυλίδι ;
'Αμμὲ γιατὶ δὲν 'σήκωνες, βερέμη, τὰ γκαβὰ σου
νὰ 'δῇς τὴν Καππελέτρια, τὴν Μεσαλλᾶ, τὴν Βάσσου ;
Εἶδες τὸ κρινοδάκτυλο κορίτσι τοῦ Κορέλλα ;
εἶδες τὴν Χατζηπέτρενα, τὴν λατρευτὴ κοπέλα ;
εἶδες τὴν Σούτσου θαλλουσαν εἰς ρόδα περισσά ;
εἶδες τὴν περδικόστηθη Γκιοβάνα τοῦ Κρασσᾶ ;
ἄμμ' εἶδες ὅλας τὰς γνωστὰς καθὼς καὶ τὰς ἀγνώστους,
τὰς ἀχαμνὰς κι' εὐρώστους ;
εἶδες κορίτσιν ποῦ προχθὲς ἀφῆκαν τὸ Σχολειό ;
εἶδες καὶ καθὲ κόμματο κατνούριο καὶ παληό ;
καὶ κάποτε Ρουσσὰ στρογγυλὴ δὲν εἶδες σὰν βαρέλα,
ὁποῦ δὲν εἶχε τελειωμὸ ἀπὸ τὸ σύρι κι' ἔλα ;
δὲν εἶδες μήτε Πρισβευτὰς καὶ γαλονάδες τόσους,
μήτε τῶν ξένων θηλυκῶν τὸ ντιστεγκὲ μπουκέτο,
μηδὲ καὶ τὴν Βασίλισσα, ποῦ 'χόρευε μὲ Ρώσσους,
καὶ μόνο ποῦ δὲν 'χόρεψε μαζὶ μὲ τὸν Ρωσσίτο ;
ἄμμ' τὴν Βασιλοπούλα μας τουλάχιστον δὲν εἶδες,
ὁποῦ πανόφορα 'χόρευε μὲ νέους τσελεπῆδες ;
Φ.—Μ' ἐλύσκαξες, βρὲ Περικλῆ, καὶ μὲ στιγμὴ βουβάσου.
Π.—'Αμμὲ δὲν ἄναιγες, μωρὲ, καὶ 'λίγο τὰ στραβὰ σου
νὰ 'δῇς κι' αὐτὰς τῆς Ψύχενας, τὴν Ζηνοβίαν ἤτοι,
ποῦ 'πῆγα καὶ μὲ ντόμινο 'στὸ ξακουστό της σπῆτι
κι' ἔβλιπα σὰν 'Αλήπασσας τὸ τορνευτό της μπράτσο ;...
Φ.—Σκασμὸς, αἰθιὸν Περικλῆ, πρὶν φᾷ κανένα μπάτσο.
Π.—Δὶν εἶδες καὶ τοῦ Στεφανῆ τὴν Ντέμπη τὴν ἀφρατη,
ὁποῦ 'στὸν μπάλο καλικὸ σοῦ 'γιαλισε τὸ μάτι,
κι' ἡ πῦρ μικρὴ της ἀδελφὴ 'παντρεύθη, κυρανέ,
κι' ἐπῆρε Γκίλον εὐγενῆ, τὸν κύριον Μπινέ ;
'Αμμὲ δὲν εἶδες, ξόανο, καὶ τὴν Μωραϊτίνη,
ὁποῦ καὶ τώρα 'στοὺς χοροὺς τὴν ὠμορφιὰ της χύνει ;
μὰ δὲν εἰμπόρεσες νὰ 'δῇς, μωρὲ κιοπὲκ κεπόγλου,
μηδὲ τὴν Καυτανζόγλου,
ποῦ μόλις τὴν κιαλάρισα μὲ κίτρινο φουστάνι
ἀμέσως ἐκιτρίνισα κι' ἔγινηκα λεμόνι : . . .
δὲν εἶδες περιδέραια καὶ λοῦσα, μπεχλιβάνη,
ποῦ 'στὸ χορὸ 'βασίλευαν μαζὶ μὲ τὸ Κορόνι ;
Φ.—Εἶδα καὶ τὰ πρωτόβγαλτα κορίτσια, κακομοίρη,
καὶ μόνος ἐψιθύριζα 'στὸ τριλλοπαννύχι ;
«πότε κι' ἐγὼ τῆς κόρακς μου θὰ 'δῶ μεγάλαις
καὶ ν' ἀγκαλιάζουν Πρίγκηπας μὲς 'στῶν χορῶν τῆς σάλαις ;
μὰ πότε καὶ τῆς τίσσερις μαζὶ θὰ τῆς ἐκθέτω
γιὰ νύφαις, Περικλέτο,
ἐγκώμια νὰ δέχωμαι καὶ θαυμασμοὺς ἀρθόνους,
μὲς 'τοὺς χορους νὰ ρέβω,
καὶ νὰ μὴν τῆς παντρεύω
ἂν δὲν εὑρῶ τοὐλαχιστον Μαρκίζους ἡ Βαρόνους.»
Εἶπα καὶ βλέπων ἐνιὸς τοὺς κύκλους τους 'ψηλοὺς
τοῦ Βασιλῆ μας ἔκανα μεγάλη ριβερέντζα,
κι' ἐπῆγ' ἀμέσως 'στὸ σουπὲ κι' ἀντέκρωσα πολλοὺς,
ποδοπατῶν τὰ ρουθούνια των ἀπὸ τὴν ἰμολουέντζα.
Δὶν εἶξερα ποῦ διάβολο τὸ βρωμοκλάκι νὰ βάλω
καὶ παρ' ὀλίγον νάτρωγα καὶ τῆς χρονιᾶς μου ξύλο,
κι' ἂν ἔρωτας γιὰ τὸ σουπὲ δὲν ἦτο τίποτ' ἄλλο
παρὰ πατᾶς, λουπανικα, κι' ἕνα φρίκι μῆλο.
Καὶ μὲ τὰ μοῦτρα 'ρίχτηκαν καὶ τόσοι μουστερῆδες,
πιστεῖ τῆς Κυβερνήσεως,
τὰ δὲ γλυκὰ ξιρὸ ψωμὶ καὶ μερικαῖς σταφίδες
ἔκ τῆς παρακρατήσεως,
καὶ θἄλεγες, βρὲ Περικλῆ, ἂν ὄντως ἰσωρρόπει,
πῶς ἦτον εὐκολώτερον εἰς τὸ σουπὲ τῆς Τρίτης
τὸ νὰ διέλθῃ κάμηλος τρυπαλιὰν βελόνης
παρὰ τὸν εἰσοφέρον σου ὀλίγος Καμπανίτης.

—

Καὶ πρὸς ὅλους εἶπα τότε :
«προσοχὴ εἰς συμπατριῶτας,
μὴ κανένας ἀπορῇ
καὶ θὰ φᾶσουνε καιροί,
ποῦ θὰ γίνωνται χορεῖ
μὲ κουλούρια καὶ τυρί».

—

Εἶπα, καὶ εἶχως τῆς κοιλιᾶς τὴν μᾶηνν νὰ δαμάσω
ἐγύρισα τοῦ κοτιλιὸν φιγοῦραις νὰ θαυμάσω,
κι' εἶδα σπαθάτους γύρω μου κι' ἀπὸ γαλόνια στίβας
κι' εἶδα πολλοὺς νὰ στέκωνται γιὰ τῆς καρίκλαις βάρδιες,
καὶ τότε τὸ στρατόπεδον Θυμήθηκα τῆς Θήβας
καὶ πάλι ξαναγίλασα μὶσ' ἀπ' τὰ φυλλοκάρδια.
Κι' ὁ Βασιλεὺς παραίτησε τὴν κάθε μπαλαφίνα
κι' ἔπῆρε τὴν Θεοδώρα του τὴν Μεγαλεταιρίνα,
κι' ἰδοὺ, 'φωνάξεν ὁρὸ τρεῖς γκαβοί,
ἡ Θεοδώρα τοῦ Ραγκαβῆ,
μὰ κι' ἄλλοι 'φώναξαν αἰδοῦ
ἡ Θεοδώρα τοῦ Σκορδοῦ,»
κι' ἐκείνην ἀνεκήρυξαν μετὰ χαρᾶς ἐξάλλου
Βασίλισσαν τοῦ μπάλου.
Οὐχ ἧττον κι' ἕνας μπογιατζῆς ἀπρόσκλητος ἐφάνη
θέλωντας τὴν φιγοῦρα του 'στ' Ἀνάκτορα νὰ κάνῃ,
καὶ μὲ πινέλο 'γυρίζε μὲς 'στῆς ἀνεμοδούρκες
νὰ βάψῃ γυναικῶν κι' ἀνδρῶν τῆς ξεβαμένες μοῦρες,
ἀλλ' ὁ Βαρόνος ὁ Σκουζὲς μὲ πᾶσαν προθυμίαν
πρωτοῦ κανένας μουρδοῦκ τὸν μπογιατζῆ νὰ πάρῃ,
κρυφίως τὸν ἐξέωσε πρὸς τὴν Αστυνομίαν
γιὰ νὰ χορέψῃ κοτιλιὸν μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη.
Π.—Κι' ἐγὼ πολὺς ἐγίνετο μέσ' 'στὸ Παλάτι θρῆνος
προσῆλθε κι' ὁ Μαλεχρυσὸς, ἀπρόσκλητος κι' ἐκεῖνος,
πασίγνωστος καὶ προσφιλὴς ὁι' ὅλους συμπολίτης
ὡς Δήμαρχος ἀποτυχὼν καὶ λέξεων τεχνίτης,
ἐν τούτοις ὅμως, Φασουλῆ, σὰν Καλχὰς προεῖδεν
πῶς εἰς τὸν καρκαλύπτην του θἄ 'πᾶσουν βρυχηδὸν
κατραπεζαῖς καὶ ἐκπιλῆς παντὸς σιχαμεροῦ,
τζάτριφε μ' ἕνα φάσελο 'στὴ σάλα τοῦ χορεῦ
κι' ἔπῆγε 'γκάγκρα νὰ 'δρῇ καὶ νευτέρας λίξεις
νὰ στιγματίσῃ ὁι' αὐτῶν ἐαλλὰς ἀχρείας ἕξεις.
Ἐν γένει διεκρίθησα 'στὸν μπάλο, κακκαλίαρη,
καὶ τώρα δίξον πρόθυμος τὸ τακτικὸ στηλιάρι.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαις ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ ὁι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκατρεῖς μηνὸς Γενναρη,
τὸ Τριῳδὶ ἀριθάρει.

Πούντος πεντακόσα καὶ τριανταξέη.
κι' ἄλλος 'στὸ Παλάτι μπάλος θὰ μᾶς ψέξῃ.

Χορὸς γκαμήλας 'Εθνικῆς, τὰ μάλιστα χορευτικῆς.

—

Ἦλθε μιὲς 'στὸ καραβάλι
κι' ἡ γκαμήλα ἡ μεγάλη,
ὁποῦ λέγεται Βουλή,
καὶ μὲ μπάλαις ἀπὸ χιόνια
καὶ μπαγιάτικα λεμόνια
τὴν 'κτυποῦσανε πολλοί.

—

Κι' ὁ μεγάλος γκαμηλιάρης
τῆς Σουσοῦς τῆς σοβαρῆς,
ὁ 'Ψηλὸς ὁ Θεόωρῆς,
ὅλος γλύκα κι' ὅλος χάρις
τίτοια τραγουδεῖ παρέκει
μ' ἕνα θεατουμπελέκι.

—

«Χόρευε, γκαμήλα μου, σήκω τὸ κεφάλι,
ἦλθες σὰν θεότριλλη μὲς 'στὸ καραβάλι,
γιὰ ν' ἀνοίξῃ σὰν καὶ πρὶν τὸ κλεισμένο κίρι
καθενὸς χωραφατζῆ, καθενὸς κενέφη.

—

»Τῆς τριλλῆς 'Αποκριᾶς ἔρθασαν καιροί
κι' ὁ λεβέντης Βασιλιᾶς μοῦπε —Θεόωρῆ,
σὺ ν' ἀνοίξῃς τὸν χορὸ τῆς Σουσοῦς Γκαμήλας,
τὸν χορὸ τῆς ἀπλωσιᾶς καὶ τῆς βερβεντίλας.

—

»Μονος ἤθελε νἀληθῆ ἔσαι γιὰ καλὸ,
μόνος ἤθελε νἀληθῆ καὶ νὰ σὲ χορέψῃ,
μὰ τοῦ 'κούρασε πολὺ σῶμα καὶ μυαλὸ
ὁ χορὸς τοῦ Πλατιοῦ, ποῦ μας εἶχε ρίψει.

—

»'Ακου γύρω χάχανα, κύτταξε κορδόνια,
ἔρχεται μὲ πλοῦτη χρόνος εὐτυχῆς,
ἄλλες, γκαμηλίτσαι μου, μόλις τέκοπα χιόνια
ἐγινῆκαν λάσπη καὶ πηλὸς παχύς.

—

»Ἔσκασαν γιὰ τὸν σταυρὸ σταυρωτῆδες τόσοι
κι' ἕνα κι' ἄλλο κόμμα των ψόφιο καὶ σακάτικο...
ὁ λεβέντης Βασιλῆας μοῦ τὸν ἔχει δώσει
γιὰ νὰ κόψω 'στὰ παιδιὰ τακτικὸ μηνιάτικο.

—

»Τ' ἄπλυτα ποδάρια σου μὲς 'στὴ λάσπη νἤψε,
τὸ σαιρβέλο καθενὸς πιάστο καὶ πατίκωστο,
κάτω τὸ κεφάλι σου σὰν σοῦ λέγω σκύψε,
τὸ κεφάλι σου 'ψηλὰ σὰν σοῦ λέγω σήκωστο.

—

»Τί κονσίλια κρίμονται, τί σταυροὶ μεγάλοι,
κύτταξε καὶ τὸν Σκουζὲ μὲ τὰ μπαμπαιτόνια,

τοὔδωσαν παράσημα Γερμανοὶ καὶ Γάλλοι,
'πῆρι κι' ἕναν ἀπὸ νὰ τὸν παίζῃ χρόνια.

—

»Μὲ κλωστὴ τὸν ἔδεσε γιὰ νὰ τὸν πεταξῇ
καὶ τοῦ λέει γελαστός ὅποιος τὸν κυττάξῃ :
—βρὲ χαρὰ 'στον τὸν αὐτὸ
τὸν κοκκινοφτερωτό. —

—

»Χόρευε, κυρὰ Σουσοῦ, χόρευε μαρίδα,
κάθε πίαρα ξίχασε, κάθε βάσανό σου...
κὺρ Ἀλέκο, κὺρ Σκουζέ, τὴν καλοῦμε' ἀμόλα
γιὰ νὰ πάγ πιὸ ψηλὰ τὸ πετούμενό σου.

—

»Ἀετὸς κι' ἐγὼ μεγάλος, ἀετὸς καὶ σύ,
ἀετῶν χωρὶς φτερούγιαις συντροφιὰ χρυσῆ.
Χέρι χέρι, κὺρ Σκουζέ, τρέξε νὰ πιαστοῦμε
καὶ τὴν γῆ νὰ βλέπωμε σὰν μικρὴ βελόνα...
βάστα νὰ μὴν πίσωμε καὶ κομματιαστοῦμε
σὰν τοῦ μύθου τοῦ γνωστοῦ τὴν φτωχὴ γελώνα.

—

»Χόρεψε, γκαμήλα μου, χόρεψε φαγάνα,
τὸ Τσιμεῖο ψαρίψι... ὤχ ! κυρὰ νταρτάνα.
Φάε τὸν περίδρομο, γλεῖψε καθε κόκκαλο,
μὴν ἀφήσῃς ψίχουλο, μὴν ἀφήσῃς φράκαλο.

—

»Κι' ἂν μὲ τοῦτο τὸ φαγὶ δὲν καλοχορτάσῃς
κι' ὁ σταυρός μου ἂς γενῇ βρῶσις Κορδονάτων,
κι' ἂν καὶ τοῦτος δὲν ἀρκῇ καὶ ξαναπεινάσῃς
τοῦ Σκουζὲ τὸν ἀετὸ μάδησέ τον καὶ φάτον.

—

»Βλέπε μὲ τὸ στόμα σου κι' ὄχι μὲ τὸ μάτι...
τί χορτὶ ποῦ γένονται, τί συχνὰ ζιαφέτια,
κι' ἄλλος μπάλες θὰ γενῇ μέσα 'στὸ Παλάτι
μήπως τοῦ συμβιβασμοῦ ξεχασθοῦν σκελίτσια.

—

»Τὸ Κορδόνι τὸ μακρὺ σὰν γκίτάνι πλέκεται
καὶ καθένας μασκαρᾶς σὰν τὸν χάχα στέκεται...
κύτταξ τὸν ἀφέντη σου μὲ τὸ στόμα χάσκα,
ποῦ θερμοῦ Παλατιανοῦ τὸν σπεπάζει μάσκα.

—

»Χόρεψε, γκαμήλα μου, κι' ὅλα σάλτους δίνει,
ὅμως καὶ 'στοὺς Πρίγκηπας ὅσοι συνορμοῦ...
τέτοιος Μεγαλόσταυρος χωρατὰ δὲν εἶναι,
τέτοιος Μεγαλόσταυρος θέλει πληρωμή.

—

«Ρίξε το, γκαμήλα μου, 'στὸ κουβερτελῆνι,
γκαντέμια νὰ φανῇς κι' ὄχι κασεδάρα...
πρέπει νάχουν σὰν πκιοῦπι 'λίγο χαρτζηλίκι,
ὁ μπεμπᾶς των δὲν 'μπορεῖ νὰ τους δώσῃ δηάρα.

—

«Δὲν 'γεννήθη Βασιλεὺς πλούσιος σὰν κι' ἄλλους
κι' ὅσοι πλούσιοι τὸν λὶν θέλουν σκύλοι φρόλα,
ἔχει κι' ἰζοδα πολλὰ, κάθε τόσο μπάλους,
καὶ τί πέρνει τάχ' αὐτὸς γιὰ νὰ δίνῃ κι' ὅλα;
μόλις εἰμπορεῖ καὶ ζῇ μὲ τὴν πληρωμή του,
τεῖναι, θρὲ, ὁ κάβουρας, τεῖνακι τὸ ζουμί του;

—

«Χόρεψε, γκαμήλα μου, γιὰ νὰ μᾶς γλεντίσῃς,
'στὰ γερὰ κκαπούλια σου σήκωσε κι' ἐμένα
νὰ ρεμβάζω σὰν Μουσῆς καὶ πιστὸς Δερβίσης
σὶ γκαμήλας ἱερᾶς πισινὰ γδαρμένα.»

Καὶ 'στὴν 'Αθῆνα χιόνια, πούχαν νὰ πέσουν χρόνια.

—

Ἐκύτταζε κι' ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τὸ παραθύρι
τὸ χιόνι, τὸ τρελλόχιονο, ποῦ κάνει πανηγύρι,
κι' εἶπεν· «ἂς ἦτο δυνατὸν 'στὰ τωρινά μας χρόνια,
ἀντὶ νὰ πέφτουν χιόνια,
κι' εἰς ὅλο τὸ Ρωμαϊκο κι' ἰδῶ μὲς 'στὴν 'Αθήνα
νὰ πέφτῃ κεβδαλίνα,
ὅλ' οἱ Ρωμιοὶ νὰ 'κάναμε μὲ κεβδαλίναις μπάλαις
μικρούλαις καὶ μεγάλαις,
καὶ νὰ καὶ σύ, καὶ νὰ κι' ἐγώ, καὶ πατριῶται πούρει...
αὐτὸ καὶ μόνον ἔπρεπε 'στὴν παστρικὴ μας μούρη.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Λοιπὸν ἐπῆγες 'στὴ Βουλή;
Φ.— Ἐπῆγα... τί νὰ κάνω;
ἀλλ' ὅμως ἀηδίασα κκὶ μὲ τὸ παραπάνω.
Π.—Εἶδες τὸν Μιγαλόσταυρο;
Φ.— Τὸν εἶδα...τί γυαλάδα!..
λαμποκοποῦσε, Περικλῆ, μέσ' ἀπὸ τὴν βελλάδα,
κι' ὅπου πηγαίνει τοῦ λοιποῦ μαζί θὰ τὸν τραβᾷ,
καὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου του θ' ἀκοῦμε τὸν χαβᾶ.
Π.—Λοιπόν ;
Φ.— Μεγάλος ἀγῶνας μὲς ἐγίνηκ' ἐκεῖ πέρα
κι' ὁ Γερμανὸς ἐλάβωσε τὸν κάθε μας πατέρα,
ὑπόταν ἐξαφνα φωνὴ ἀντίχησε μεγάλη :
ἀνὰ σᾶς εἰπῆ παππᾶς 'στ' αὐτὶ καὶ ὁλάκος 'στὸ κιρκέλι.
Καμπόσα πεδερούστανα περὶ πολλῶν 'σκλαβέριζαν,
ἦσαν κι' 'Αγγλίδες μιρικαῖς, ποῦ τὸν Σκουζὲ 'χιλαέριζαν,
κανένα ξένο μούτσουνο 'στ' ἀπάνω θεωρεῖτο
κι' ἀπέξω 'λίγοι νησιῶτοι τουρτούριζαν 'στὸ κρύο.

—

Καὶ 'μιλοῦσαν μοναχεί
κι' ἔπεφτε ψιλὴ βροχή,
κι' ἡ περίφημη παντιέρα
'μάλλωνε μὲ τὸν ἀγέρα,
ποῦ τὸν εἶχε πάσει λύσσα
καὶ βγυγῶντας τὴν ἐρύσα.

—

Καὶ βλέπωντάς την ἔλεγες «γιὰ δέστην πῶς κατάντησε»,
κκὶ μὲ τὴν ἀγριοτοῦρα του ὁ Γερμανὸς τους 'ράντισε,
ἀρχίζωντας κατὰ σειρὰν ἀπὸ τὸν Κορδονίδη
κι' ἄφησε δίχως ράντισμα μοναχὰ τὸν Λιβίδη.

—

Καὶ 'στὸ βῆμα νάτος νάτος
Θεόδωρῆς ὁ Κορδονάτος.
Τὸ Διάταγμα κυττᾷ
καὶ καθένας τοῦ φωνάζει :
«πὶς τε μὲ τὸ χωρατό,
μὶ τὸ πάσο καὶ τὸ νάζι».

—

Κι' ὁ λεγνὸς Βιλλαρδουΐνος,
ποῦ σὰν ἄσπρος θἄλλει κρῖνος
μέσα 'στ' ἄλλο τὸ μπουκέτο,
τέτοια λέγει, Περικλέτο :

—

«Τόσοντες πῶς ἐθέρισε τοὺς Βουλευτὰς ἡ πεῖνα
καὶ τἄρθρα τοῦ Συντάγματος, τό 'παδε καὶ τὸ δεῖνα,
ἰδόντες πῶς χρειαζίτκι 'στοὺς φίλους νέα κοῦρα
γιὰ νὰ μὴ λέν τὰ πράγματα πῶς εἶναι κάπως σκοῦρα,
κατὰ θέλησιν μεγάλην
σεβασμίκν κι' ὑψηλήν,
ὅπως πάντοτε καὶ πάλιν
συγκαλοῦμεν τὴν Βουλήν.

—

Καὶ θυμιάζοντες λαλοῦμεν
περὶ τάσης εὐνομίας,
ποῦ δεσπόζει κατ' αὐτὰς,
καὶ θερμῶς παρακαλοῦμεν
νὰ πληρώσῃ ὁ Ταμίας
τοὺς κυρίους Βουλευτάς».

—

Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα καὶ τοῦπαν ὅλοι μ π ρ ά β ο.
ἀλλὰ κι' ἐγὼ δὲν ἔπαυα νὰ κρίνω καὶ νὰ ράβω,
κι' ἀμέσως μὲ λαρυγγισμοὺς ὀξεῖς καὶ διατόρους
εἶπα 'στοὺς Βουληφόρους :

«Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς καὶ πάντοτε καὶ τώρα
δὲν θἄβλεπα τριγύρω μου κανένα Βουληφόρο,
κι' ἐπιθυμῶ κι' ἡ μάντρα σας νὰ κλείσ' ἡ λιμαδόρα,
ὅπου γι' αὐτὴν κανένας μας δὲν ἔχει μπάρμπα-ντόρο.

—

»Ἤθιλα καθε Βουλευτὴς νὰ πάσ' ἰμηλυενζάτος
γιὰ μῆνες εἰς τὸ στρῶμα,
μήπως γιὰ κάμποσο κειρὸ 'συχάσῃ καὶ τὸ κράτος
ἀπὸ τὸ κάθε στόμα,
κι' ἐμεῖς νὰ ζεστακινώμεθα κοντὰ 'στὰ κρύα τζάκια μας
καὶ μήτε νὰ λασπώνωμε παπούτσια καὶ μπατζάκια μας.

—

»Ὡς τώρα μᾶς ἱκάνατε κουρκοῦτι τὸ τεερβέλο,
κι' ἂν σ' ὅλα τἄλλα πράγματα ἐπιθυμῶ καὶ θέλω
νάχω τ' αὐτιὰ τοῦ Μήδα
καὶ μάτια σὰν γαρίδα,
μόνον ὑπόταν τῆς Βουλῆς τοὺς γλάρους ἀντικρίζω
τοὺς κωφαλάλους καὶ τυφλοὺς ἀμέσως μακαρίζω.

—

»Δὲν εἶχα καμμιὰν δρεξι νὰ 'δῶ τὰ μούτσουνά σας,
μηδὲ τὰ πισινά σας,
ἂν δὲ τὸν Μιγαλόσταυρον δὲν εἶχε τώρα πάρει
ὁ Μπέρμπας ὁ πολύς,
δὶν θἄκουε τὸ στόμα μου κανένας νὰ παρλάρῃ
'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς.
»Γι' αὐτὸν τὸν Μιγαλόσταυρον ἀγίνηκα θυσία,
κκὶ λαοπαῖς ἐλησμόνησα καὶ χιόνια κι' ὑγρασία,
κι' ἤλθα τροχάδην ὡς ἐδῶ
κι' ἀπὸ κοντὰ νὰ τὸν ἰδῶ,
γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο πᾶς ὅστις τῆς Ἑλλάδος
πολίτης ἐνεγράφη,

καὶ μὲ τὸ γάλα τῆς Ἀρχῆς, μητρός μας ἀγελάδος,
νἠξήθη κι' ἀνετράφη,
τέτοιον τρικούβερτο σταυρὸ νὰ μὴ τὸν καμερώσῃ,
σφοῦ τὸ κράτος πρόκειται γιρὰ νὰ τὸν πληρώσῃ.

—

«Ἐσκίρτησε 'στὴν εἴδησιν ἡ μία κι' ἄλλη πόλις,
ἐχάρη γιὰ τοὺς Πρίγκηπας καὶ πᾶς φιστικοπώλης,
ποῦ τώρα θἄχουνε παρὰ γιὰ τὰ κουδκρυταλήκια
κι' ἀλοιπὸν θὰ παίζουνε μονὲ ζυγὰ φιστίκια.

—

«Καὶ λοιπὸν ὁ Θρόνος ζήτω
ἂς βοήσωμεν κι' ἡμεῖς,
καὶ τὴν ἔναρξιν κηρύττω
τῆς δικαίας πληρωμῆς
πρὸς τοὺς ἄνδρας Βουληφόρους,
τοὺς πολὺ γενναιοδώρους,
ποῦ τῶν λόγων τὴν μανίκαν
ἂν καὶ τώρα δὲν ἀφήσουν,
μὰ τοῦ Θρόνου τὴν πινίαν
ὁπωσοῦν θ' ἀνακουφίσουν,
καὶ σ' ἐμᾶς θὰ λένε χάσκα
καὶ κακὴ ψυχρὴ μας φλάσκα».

—

Τέτοια 'φώναξα κι' ἐφίτο
εἰς τοὺς γλέρους, Περικλέτε,
κι' ἔφιρνα 'στὴ σκάλα γύρα
γιὰ νὰ 'δῶ τὸν Διληγιάννη,
καὶ τὴν ἀγχαστοῦρα 'πῆρα
καὶ τὴν γέμισα μελάνι.

—

Κι' ἔρχανα κι' αὐτὸν κι' ἐκεῖνον
τῆς Βουλῆς τὸν 'Αρλεκῖνον,
τὸν καθένα κουδουνάτον
καὶ τῆς στρυγγυακς τῆς λιμάρκις,
κι' ἔκανα τὰ μούτσουνέ των
μιὰ χαρὰ καὶ ὅλο τρομάρκις.

—

Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ τῆς Βουλῆς τὴν ἔναρξιν ἐξέρκσα
ἀπὸ τὸν Ἄγιο Φίλιππα τυχαίως πως ἐπέρκσα,
κι' εἶδα παντιέρα, Περικλῆ, καταμαυρη στημένη
κι' ἠρώτησα περίεργος νὰ μάθω τί συμβκίνει.
Καὶ τέλος πάντων ἔμκθα μετὰ μεγάλων κόπων
πῶς μάλλωσι ὁ Γιρμανὸς μιτὰ τῶν ἐπιτρόπων,
ὁ δὲ Σεβασμιώτατος μεγάλως χολωθείς
τοὺς εἶπε παρευθὺς
νὰ κλείσουνε τὴν Ἐκκλησιὰ τῶν Φώτων τὴν ἡμέρα
γιατὶ μὲ παῖσμα ὁρθκνε τὸν ἰδικό του ψάλτη,
κι' ὁ νεωκόρος ἔστησε τὴν πένθιμη παντιέρα,
καὶ μιὰ τοῦ 'λίγαν βγαλτηνε, καὶ μιὰ τοῦ 'λίγαν βάλτη.
Καὶ τὴν σημαίαν ἔβλεπαν θεσσεβεῖς χαλοί,
ὅταν τὴν εἶδα ἐγὼ καὶ κι' ἐγὼ νὰ σείεται 'στὰς αὖρας
κι' ἄκουσα ν' ἀναφέρεται κι' ὁ Γερμανὸς μαζί,
νὰ κι' ἡ σημαία 'φώναξε τοῦ Γερμανοῦ τῆς Λαύρας.
Π.—Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπέρασα μὲ στόμα νηστικὸν
ἀπὸ τὸ Κεντρικὸν,
καὶ διευθύνας πρὸς αὐτὸ τὰ βλέμματα περίλυπα
εἶδα σημαίαν μελανὴν κκθὼς 'στὸν Ἄγιο Φίλιππα,
κι' εἶπα μονάχος ἐν στενχυμῷ:
«κκὶ τὸ Ταμεῖον ἐν διωγμῷ».
Καὶ πλησιάσας, Φασουλῆ, μὲ μάτια λιγωμένα
αὐτὰ τὰ λόγια ἔγκθκα 'στὴν πόρτα του γραμμένα:
«ἐδῶ 'στὸν πάνδημον ναὸν τῶν γόων καὶ τῶν θρήνων
λευκὴ σημαία στήνεται μονάχα ὅτ' ἐκεῖνον,
ποῦ 'μπρός 'στὸν Πάππα Θεόδωρῆ τὸ ν α ὶ καὶ τ ὄ χ ι ψάλλει
μὲ ταπεινὴν κατανυξιν καὶ μὲ σκυφτὸ κεφάλι.
Ὅποιος δὲ ψάλτης συστηθῇ παρὰ τοῦ Πάππα τούτου
εἰς τὸν τρισάγιον ναόν, ποῦ κάμαις τὸν λιμπίζεται,
αὐτὸς μετέχει μοναχὰ τοῦ νεκλίνου πλούτου
κι' ἀπὸ τοὺς ἐπιτρόπους του ποτὲ δὲν ξεκυμπίζεται».
Κι' ἐκ τοῦ Ταμείου ἔφυγα μὲ δακρυσμένο μάτι,
κι' ὅταν τυχαίως βρέθηκα κοντὰ πρὸς τὸ Παλάτι
καμμιὰ σημαία, Φασουλῆ, δὲν εἶδα κι' ἐκεῖ πέρα,
ἀλλ' οἱ σκοποί, ποὺ κκτηρεῖς ἀπέξω συνλατσάρων,
καμμιὰ μοῦ λέν δέν θὰ στνθῇ 'στ' Ἀνάκτορα παντιέρα
πρὶν μερδικὸ κι' εἰ Περίγκηπας ἐκ τοῦ ναοῦ νὰ πάρουν.
Κι' ἤκουσα φῶς πῶς θὰ γενῇ λαμπρὸν ἐκ τῆς σταφίδος
κι' ἀνέκραξκ γουπατῶς πρὸ τῆς κλεινῆς πατρίδος:
"Ἴδωμεν φῶς σταφιδικόν, φῶς ἅπλετον καὶ σπάνιον,
καὶ πνεῦμ' ἀπὸ τοὺς Πατρινοὺς μᾶς ἔρχετ' ἐπουράνιον,
κι' ἀγάλλει σήμερον, Σιών,
καὶ χῶρα φωτοχυσιών,
κι' ὄν ἡ σταφὶς σ' ἐκκότισι
μὰ σήμερα σ' ἐρώτισε,
καὶ δὲν θὰ λέμε τοῦ λοιποῦ σὰν κι' ἄλλοτε 'στ' ἀστεῖα
ὅτι τῶν φώτων εἰμεθκ πυρίφλεκτος ἑστία.
Χαῖρε κι' ἀντίχκιρε σταφίς, φῶς ἀπὸ σὲ θὰ 'βγῇ,
καὶ κάτω τὸ πετρέλαιον ἠκούετο κραυγή,
καὶ 'στοῦ Τρικούπη 'νόμισα πῶς εἴμκι τοὺς καιροὺς
τοὺς τόσον φλογερούς,
ὅποῦ κι' ἐμεῖς Πετρέλαιον τὸν εἴχκμε βκπτίσει
γιατὶ ζητοῦσε καὶ καλὰ μ' αὐτὸ νὰ μᾶς φωτίσῃ.
Μὰ μόλις τὸν Πετρέλαιο 'μαυρίσκμε τὸν πλόνο
τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ 'τελείωσε κι' ἐκεῖνο,
κι' ὁ σεβκρὸς Πετρέλαιος ἀκούει 'στὸ Μιλάνο
τοῦ Παπρωμένου τὴν Ἰσχύν, τὴν Φ ὄ ρ τ σ α ν τ ἰ λ Ντε-
Καὶ τώρκ πάω μασκρκς 'στοῦ Κόζεκ τὸν χορὸ, [στίνο.
ὅποῦ θὰ γίνῃ νίλα,
καὶ δέξου 'πίσω κι' ἔμπροστὰ μπκγλάρωμα γερὸ
μὲ ὅρδ κκινούρια ξύλκ.

Προβελεγγίου συλλογὴ
μὲ τόσον οἶστρον διαιγῆ.

—

Ὁ κράτιστος ἐν ποιηταῖς κι' ἐν Μούσαις ἐκτραφείς
ὁ φέρων ὄβιν ἤρεμον Προφήτου τῆς Γραφῆς,
εἰς τόμον πολυσέλιδον, κομψότατον κι' ἄδρον
ἐξέδωκε τῆς Μούσης του τὸν μάγαν θησαυρόν,
ὅπου ποιήσεις ἄδρῶς ὑτερχυλίζει κάλλος
καὶ συνταράσσεται ψυχὴς καὶ διανοίας σάλος.
Κι' ὁ Φασουλῆς, τῶν στίχων του τροχίζων τὸ καλέμι,
συζητητήρια θερμὰ μετ' ἄλλων ἀπονέμει
πρὸς ποιητὴν ἐξέχοντα, παῖζει καὶ τὸν παρᾶ του,
κι' ἀπὸ τὴν κάμαρά του
πατῇ πρὸς κόσμον λυκνοῦν χωρὶς νὰ κηλιδάνῃ
τὴν Μοῦσαν του τὴν ντιστεγκέ μ' Ἐλγὰ καὶ μὲ Κορδόνι.

—

Π α τ ρ ὶ ς Βουκουρεστίου, ἐφημερὶς ξεφτέρι,
ποῦ λάμπει κὰν τὸν φῶμο εἰς τῆς Βλαχιᾶς τὰ μέρη,
ποῦ μέσα 'στὸ σκοτάδι τοῦ κρύου μαρασμοῦ
σκορπᾷ ζεστὴ τὴν φλόγκ τοῦ πατριωτισμοῦ.
Μὲ τὸν καινούριο χρόνο τὸ σχῆμα της αὐτάνει
καὶ δυνατὰ κονδύλῃς συντάκτας προσλαμβάνει.
Διευθυντὴς της εἶναι ὁ ῥέκτης Σπῦρος Σῦμος,
ὑποστηρίξατέ τον ἀγρίγγορα κι' ἐκθύμως.

—

Ἡμερολόγιον τὸ Σ ἰ κ τοῦ Πώπ τοῦ σκανδκλιάρη,
ἀπόλκυσις πνευματικὴ γεμάτη καλοκαίρι,
κι' ὅπλος δὲν δίνῃ μιὰ δραχμὴ κι' ἐμεῖσος δὲν τὸ πάρῃ
αὐτὸς σὰν βρῇ θὰ γκιῇ πῶς ἀπὸ σ ἰ κ δὲν ξέρει.

Τυπογραφεῖον Χ ἰ ὼ τ π, νέος παντοῦ ρυθμός— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ 'σ τ ὸ χ ἰ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ μηνὸς Γεννάρη,
ὅπου κι' ἡ Βουλὴ ζευκάρει.

Πεντακόσια, τριάντα κι' ἑφτά,
Καρναβάλια πηδοῦν χορευτά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

—

Φ. Ἂν ἔχῃς φράκο φόρα του κι' ἔλα μ' ἐμὲ 'στοὺς μπάλους,
ὅπου γιατρεύουν, Περικλῆ, τῶν ποδαριῶν τοὺς κάλους.
Ἂς παύσ' ἡ μαύρη τοῦ μηνὸς καὶ τῆς ψυχῆς ἀνία
κι' ἔλα νὰ 'δῇς μπὰλ κοστουμὶ μὲ τόσο μεγαλεῖο...
ἐρέτος τόση μ' ἔπιασε γιὰ τοὺς χορούς μανία,
ὅπου νὰ κάνω σκέπτομαι χορδιδασκαλεῖο.
Αἰσθάνομαι 'στὰ πόδια μου χοροῦ παροξυσμό...
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τὴν Βουλὴ καὶ τὸν συμβιβασμό,
μὴ μ' ἐρωτᾷς ἂν θ' ἀκουσθῇ κατὰ τὸ κκλοκαίρι
βοὴ καὶ βόγγος σάλων,
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτα, ποῦ δὲν ἐνδιαφέρει
τὴν κίνησιν τῶν μπάλων.
Κι' ὄν μ' ἐρωτήσῃς, γιὰ χορούς μενάχα θὰ φρυάξω
καὶ τὰ μεγάλα σου ταύτια μὲ τούτους θὰ σπαράξω.

Τί χορεί, τί πανηγύρια,
σὲ βεγκέρκις ἁλένκ...
'στὰ ψηλὰ τὰ παραθύρκ
μάγισσ μούχεις καιμωμένκ.

Μέσκ 'στὸ Φρενκκομεῖο,
ποῦ τὸ λένε Ρωμηοσύνη,
καθε τόσο μπάλους εἶνει
ἕνκ κι' ἄλλο μας Ταμεῖο.

Καὶ συχνὰ πηδοῦν ἐκεῖ
καβαλιέροι ποντικοί,
καὶ κουρδίζουν μπὰλ ντ' ἀτμῷν
τὰ μιερὰ τὰ ποντικάκια,
κι' ὅλοι τρέχουν γιὰ νὰ φᾶν
κι' ὅλκ γίνονται πλακάκια.

Τί χορευτικὴ μανία
καὶ σὲ τόσκ Τελωνεῖα,
σὲ μικρὰ καὶ σὲ μεγάλκ,
καὶ 'στοῦ Πειρκιῶς καὶ 'στ' ἄλλκ.

Καὶ χορεύουν μιὰ χαρά,
Περικλέτε φονκρά.
Φαρισσαῖοι καὶ Τελῶναι,
κι' ὅ,τι βροῦν ἐμπρὸς τὸ τρῶνε.

Καὶ χορεύει κουτουροῦ
ὅλ' ἡ κλίφτρκ Ρωμηοσύνη,
δίχως δάσκκλος χοροῦ
τὸν χορὸ νὰ διευθύνῃ.

Γύρνα 'στὸ χορὸ νὰ ρίψῃ,
μπαλαρίνα κλασική,
καὶ μὴ στέκεσαι μενοῦτο,
ἕως ὅτου νὰ χορέψῃς
μὲ καζάκ' Αὐστριακὴ
καὶ βαρὺ χαχόλου κνοῦτο.

—

Περικλέτο προσοχή,
σκέψου μὲ τὸν Φασουλῆ
πῶς μᾶς ἦλθε καρναβάλι
καὶ μὴ στέκῃς σὰν Βουβάλι.

—

Γιὰ νὰ νοιώσῃς τὴν Ἑλλάδα
βάλε κόκκινη βελλάδα,
βάλε κι' ἕνα παντελόνι
τῆς καινούργιας μόδας φίνο,
ποῦ νὰ φθάνῃ ὡς 'στὸ γόνυ,
κατακόκκινο κι' ἐκεῖνο.

—

Ὅλα σου νάνει κόκκινα καὶ τῆς 'τροπῆς τὸ χρῶμα
ν' ἁπλώνεται, βρὲ Περικλῆ, καθ' ὅλον σου τὸ σῶμα,
καὶ μόνον ἐκ τῆς μοίρης σου παντοτεινὰ νὰ λείπῃ
ὡς ἀπαιτοῦν οἱ τύποι,
κι' ὅταν οἱ φαῦλοι δανειστάι, τὰ λιλίμεργα φαντάσματα,
γυρεύουν πλεονάσματα,
σὺ δείχνοντας τῆς γαμπᾶς σου νὰ λὶς ἀβρὶ μασκαράδες,
μὲ τέτοια ξύλινα μερὰ προσμένετε παράδες ;»
Κι' ἔλαβε πρόσκλησιν ποῦ λὲς κομψῆς κοκεταρίας
ἀπὸ τὸν Κόζικ τὸν τρανό, τὸν Πρέσβυ τῆς Αὐστρίας.
κι' ἄρχισε μὲς 'στὰ σπίτι μου συζήτησις μεγάλη
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ τί ρόμπα θὰ βαλῇ,
κι' ἐκείνη μίν ἐγύρευε σὰν κουτσομπολιὸ κοκέτα
νὰ γίνῃ μιὰ Βασίλισσα τῆς παλαιᾶς Γαλλίας,
ὡσὰν νὰ λέμε ὁπλαδὴ Μαρί' Ἀντωανίτα
μ' ἕνα κουστοῦμι σπανιον ἀβρὲς πελυτελείας,
κι' ἐγὼ νὰ γίνω Λουί κένζ ἢ κχὶ Λουὶ κιπρῆς,
ἢ τῆς Ἀγγλίας Βασιλεὺς, Ριχάρδος, Ζὰκ καὶ Ζόρζ.
Ἀφοῦ λοιπὸν μᾶς ἔπιασε σκοτοῦρα κι' ἀγρυπνία
τί μασκαράτα 'στὸ χορὸ νὰ κάνωμε σπανίᾳ,
εἶπα πρὸς τὴν κυρίαν μου κυρία λιμαδῖρα,
ἀντὶ τῶν Γάλλων νὰ γενῆς Μαρί' Ἀντωανίτα,
ν' ἀφήσῃς τάλλα τὰ κοστοῦμ καὶ νὰ γενῇς ἡ ψ ὼ ρ α,
καὶ μὴ σοῦ φαίνεται φτηνὴ τοιαύτη ντουκλίτα.
Ἐμπρὸς σ' αὐτὴν θὰ φαίνωνται τάλλα κοστούμια κρύα,
τέτοιο κοστοῦμι δὲν τὸ φορεῖ κι' ἡ πιὸ τρανὴ σκλάφα,
ἀφοῦ κι' ἡ φίλη μας Ἑλλὰς, τρὲ κόμ ἰλ φὸ κυρία,
τόσους παράδες ξύδεψε γιὰ νὰ γενῇ ψωμάκια.
Κι' ἐγὼ θὰ γίνω μασκαρᾶς, ποῦ θὰ σοῦ παραρίσω,
'στὰ ὀξύ μου χέρια θὰ κρατῶ μουρλούζικα κουτάπια,
καὶ φρέσκο κατακόκκινο τῆς μόδας θὰ φορέσω
κι' ἕνα βρακὶ πολὺ κοντὸ κι' ὁλόμαυρα τσουράπια,
καὶ μ' ἕνα θὰ περιδληθῶ μακρὺν ζουρλομανδύαν
σὰν Βενετὸς ἱππότης,
καὶ θὰ μιλῶ 'στοὺς Πρίγκιπας κι' εἰς ἄλλους κατ' ἰδίαν
ἱππότας ἐν τοῖς πρώτοις.
Κι' ἐνῷ θὰ περιπλέκωνται μαρὶόλαις καὶ μαρῖδοι
θὰ μακαρίζω ὑπνατὰ τὸν κύρη καὶ τὴν μάνα των,
θὰ δείχνω δὲ τῆς γαμπᾶς μου γιὰ νὰ κυττάζουν ὅλοι
πῶς καταντᾷ τοῦ καθενὸς τὸ σῶμα μετὰ θάνατον,
καὶ νὰ καταλαβαίνουνε σὰν στρέφουν πρὸς τὸ μέρος σου
πῶς εἶμαι καδδαλίερος σου.

—

Ἔξω γάμπας ξυλένιας καὶ κάλλη,
μασκαράδων μπουκίτο προδάλλει.
Συνωδὸς τῆς τρανῆς γυναικός μου
θὰ γενῶ μασκαρᾶς τοῦ καιροῦ...
ἐδαρύνθην τὰς θλίψεις τοῦ κόσμου
καὶ τὴν ζάλην πιθῶ τοῦ χοροῦ.

—

Γιὰ νὰ πρίχω μὲ κέφι μεγάλο,
ποῦ δὲν τώχα σὲ χρόνια πολλὰ,
εἰς τὸν ἕνα χορὸ καὶ 'στὸν ἄλλο
σὰν νὰ πέρνω μισθὸ Βασιλῆᾶ,
γιὰ νὰ πάσῃ μανέα κι' ἐμὲ
μὲ τοῦ Κόζικ τὸ μπάλ-κοστουμέ,
τέτοια λύσσα βιβλίως σημαίνει
ὅτι κάτι καλὸ μᾶς προσμένει.

—

Κὰν σ' ἐμὲ; Θὰ χρίσουν τὰ χρέη
ὀκνιστικὰ τσακγλύφοι κι' Ἑβραῖοι,
κὰν σὲ ξένα 'στοὺς νέους ἀγῶνας
μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτὸ θ' ὁπομείνουν,
κὰν ἀπάπαπα κι' ἄλλοι θὰ γίνουν
'στοὺς πολλοὺς τῆς Ἀθήνας κοπρῶνας,
κὰν θὰ ὁράσουν στρατοὶ μας καὶ στόλοι,
κὰν θὰ περωμ' ἐφέτος τὴν Πόλι.

—

Λοιπὸν ποῦ λὲς ἐπήγαμε 'στοῦ Κόζικ τὸν χορὸ
καὶ μασκαράδων ἴδαμε τριακοσέρτο σωρό,
ἐκεῖ κι' ἀρχαῖος Ἕλατος, Ψαρᾶς καὶ Πιερότος,
ἐκεῖ καὶ βομδοι συνεχεῖς ὡσὰν σρηκορωλιᾶς,
προσῆλθε δὲ καὶ τῶν Ρωμηῶν Γιώργιος ὁ πρῶτος
μαζὶ μὲ τὴν φαμήλιᾳ του ντυμένες Βασιλῆᾶς.
Ἐκεῖ κι' ὁ κόσμος ὁ λεπτὸς τῶν νέων Ἀθηνῶν,
ποῦ κι' ἂν σὲ φτύσῃ, Περικλῆ, νὰ τώχῃς γιὰ τιμή σου,
ἐκεῖ καὶ γάμπαις ἀνόρικαις εἰς θέαμα κοινόν,
ποῦ τεταρταίους πυρετοὺς δὲν φέρνουν 'στὸ κερμί σου.
Π. —Μ Τλὺσσεξες, βρὲ Φασουλῆ, μὲ τῶν ἀνδρῶν τὰ σκέλη.
Φ. —Δὲν εἶναι καὶ μικρὸν νὰ ἴδῃς τῆς γάμπαις τῶν ἐν τέλει,
καὶ ὅι' αὐτὰς πρὸς τὸ παρὸν
θὰ κάμω λόγον ἐκτενῆ,
ἂν κι' εἶναι κάπως ὑχληρὸν
εἰς σὶ τὸν γυναικομανῆ.
Μόλις ἐμπῆκ' ἀντίκρυσα τὸν λιγερὸ Σερπιέρη
μὲ κάτι γάμπαις σὰν χυταῖς, ὁποῦ δὲν ἔχουν ταῖρι,
μὰ νὰ 'μπροστὰ κι' ὁ μυτρὰς ὁ Ντοῦκας Ντὲ-Καντάραις,
ὁποῦ τὸν λὲν Ἑλληνιστὶ καὶ Δοῦκα τῆς κατάρας,
μὲ κάτι σκέλη πιὸ λιγνὰ κι' ἀπὸ κονδυλοφόρους,
καὶ συζητήσεις ἤκουις πολλὰς καὶ διατόρους,
ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, φιλόσοφος ἱππότης,
ἐφώναξα τ' ἀνθρώπινα πῶς εἶναι ματαιότης
ὅσο κι' ἂν δίν συγκρίνεται, ὅσο κι' ἂν διαρέρῃ
τοῦ Ντεκαντάρα τὸ μιρὶ κι' ἐκεῖνο τοῦ Σερπιέρη.
Βλέπω τὴν οἰκοδέσποιναν μεγάλην Μαρκησίαν,
κερμάτι πρῶτε νούμιρο κι' ἀπὸ λιακνὰ πλουσίαν,
βλέπω καὶ κάμποσαις Ρωμηᾶς ἀφράταις καὶ θρεμμέναις,
ὡσὰν κι' αὐτὴν ντυμέναις,
καὶ ψιθυρίζω μόνος μου 'στοῦ Κόζικ τὰ σαλόνια :
«τί Μαρκησίας ἔχομεν 'στὰ τωρινά μας χρόνια
καὶ πόσον αἷμα κυανοῦν 'στὰς φλέβας ὅλων ρέει,
κι' ἐν τούτοις μᾶς ἐρήμαξαν ἡ πεῖνα καὶ τὰ χρέη».

—

Βλέπω λουλούδια καὶ φτερὰ,
βλέπω καὶ κάθε μασκαρᾶ,

βλέπω καὶ κάθε μασκαροῦ
τοῦ μασκαρίνιου μας καιροῦ.

—

Στριμώνομαι μὲς 'στὸ σωρὸ καὶ δός του πῦξ καὶ λαξ,
νὰ κι' ἕνας ἕξυπνος ἐδῶ, νὰ κι' ἕνας ἄλλος βλαξ,
ἰδοὺ καὶ μάτια φλογερὰ, ἰδοὺ καὶ μάτια κρύα,
νὰ κι' ἕνας χωρικὸς Μπρετόν, ὠρκῖος ὡς ὁ Πάρις,
ὅσοῦ καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἤσουνα κυρὰ
βιβλίως ἤθελες γι' αὐτὸν 'στὸν μπάλο νὰ κρεπάρῃς.
Ὅσὶ παγαίνω καὶ ριγῶ κι' ὅτι μὲ φλίγει πῦρ,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ γιὰ τοῦτο τὸ μπαλέτο,
κυττῶ καὶ τὴν Πριγκήπισσαν Μχρίαν μας Ἀ μ π ὶ ρ
κι' ἐς πάγι τὸ παληάμπελο φωνάζω, Περικλέτο.

—

Μὰ βλέπω σὰν Κινέζα τὴν Μπουρέ,
γλυκειὰ καθὼς σπανάκι μὲ πουρέ,
καὶ ξερουσῶν ἡ δύο μου ρουθούναις
καὶ νοιώθω σὰν φαγοῦρα 'στὴν πατοῦνα μου,
βλέπω καὶ τῆς 'Ονοῦ τῆς παπαρούναις,
κι' ὅλαις ἡ παπαρούναις παπαρούνα μου,

—

Καὶ μὲς 'στ' Ἀποκρηάτικα φορέματα καὶ φράκα
νὰ καὶ σπαθάτοι πάμπολλοι κομψότητος σπανίας
μὲ τῆς σπκλέτσιας τῆς χρυσᾶς καὶ μὲ τὴν σκακράκα,
τὸ σωμδολον τὸ κοπτερὸν εἰρήνης αἰωνίας.

—

Βασιλεὺς χορευτὴς προηγεῖται
τοῦ σκιρτῶντος ἐκείνου χοροῦ,
καὶ μὲ βλίμματ' ἀνδρὸς τελμηροῦ
πρὸς στροβίλους κινεῖται.

—

Τὰ παιδιά του, τοῦ Θρόνου τὰ κρῖνα,
ποῦ μὲ σκέψεις ξυπνοῦν καὶ κοιμοῦνται,
μὲ τὰ κόκκινα φράκα κι' ἐκεῖνα
τὸν μπαμπᾶ των μιμοῦνται.

—

Σειληνοὶ στροβιλίζουν καὶ Φαῦνοι
καὶ μὲ νάζια καὶ πάσσα σειστά
μασκαράδων χορὸς παρελαύνει
'στὸν κλεινὸν Βασιλέα 'μπροστά.

—

Ἐμπροστὰ του δ̓ιαδαίνει κι' ἡ Ψώρα
καὶ κραυγαζουν ποικίλαι φωναί :
«χαῖρε χαῖρε καὶ πάντα καὶ τώρα,
Βασιλεῦ μασκαράδων κλεινέ.»

—

Κι' ἐνῷ κόσμος μουρλὸς τριγυρίζει
καὶ πρὸς κῶμους ἀρχαίους πετᾷ,
μιὰ **Μινῆδων** περὶ κλάδους ἱρίζει
μὶ κυρίαν **Μπερζὲρ** τοῦ **Βαττώ**.

—

Ὢ χαρὰ καὶ γιὰ μένα τρελλή,
ποῦ 'στὸ μίσον τοιούτων ἐμίλων
ἐρωτοῦσα μὲ χεῖλι πολύ
ποιὰ τῆς ἐριδος εἶναι τὰ μῆλα.

—

Μὲ λορνιὸν καὶ τὰς δύο κυττῶ
καὶ φωνάζουν μικροὶ καὶ μεγάλοι :
«πῶς ἀφίνεις, *Μπερζὲρ* τοῦ *Βυττώ*,
ἡ *Μινιὼν* τὰ γραλιὰ νὰ σοῦ βάλῃ ;»

—

Π. —Αὐτά, μωρί, τὰ Γαλλικὰ ποῦ 'σῆγες καὶ τὰ 'βρῆκες ;
Φ. — Ἐσὺ 'στὸν κόσμο τὸν καλὸ ἀκόμη δὲν ἐμπῆκες,
ὅμως ἐγὼ, τὸ κόσμημα τῶν νέων Ἀθηνῶν,
ποῦ πάντ' ἀνακατεύομαι μετὰ τῶν εὐγενῶν,
θὰ μάθω γλῶσσαις, Περικλῆ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω
καὶ 'στοὺς Ἀγῶνας ἴσως ὅῆς κ' ἐμένα ξεχρυσωμένο.
Ἀλλ' ἄκου κ' ἄλλα Γαλλικά, πομπὴ τῆς πρωτευούσης,
ποῦ σπάνιν 'στὸν βίον σου ποτὲ νὰ μὴν τακούσῃς.
Ἰδοὺ καὶ μία μπούλ ντὲ νέζ, ἤγουν μιὰ μπάλα χιόνι,
κ' ἐγὼ τῆς εἶπα «τζόγια μου καὶ καρυδογελάστρα,
μὲ τέτοια χιόνια σὰν καὶ σὲ κανένας δὲν κρυόνει,
ἴσ' εἶσαι φοῦρνος, κάμινος, καλοριφέρ, θερμάστρα.»
Σαλτάρει κ' ἕνας Διάβολος μὲς 'στάλλα ὁρδεβάκια,
ποῦ τριγυρνοῦν τὸ Στέμμα,
πετᾷ καὶ μία Πιερὲτ μὲ κάτι μαγουλάκια,
ποῦ σταλοῦν ῥόδων αἷμα.
Ἀλλ' ἀντικρύζω, Περικλῆ μὶς 'στὸν σωρὸν ἐκεῖνον
καὶ κάποιον Ἀρλεκῖνον,
ὁποῦ κ' ἂν ἤσουν Βασιλεὺς τούλαχιστον ἰρίτης
μπορεῦσες γιὰ χατῆρι του νὰ γίνῃς Ριγκελίτης.
Μὰ νὰ καὶ μιὰ *Μανταμ Σὰν Ζὸν* μὲ μάτι ποῦ λιγόνει
καὶ μιὰν οὐρὰ τρομακτικὴ σὰν νάτανε πηγῶνι.
Πηδᾷ καὶ μιὰ *Νιερεκτουὰρ* μὶ φτερωτὸ καπέλο,
ποῦ 'στὰ φτερὰ της 'σήκωστε πολλῶν γαμβρῶν τσιρβέλο.
Πεῦ νὰ σοῦ λέγω Γαλλιστὶ τὸ τέλος καὶ ὅλη εἶδα ;
κλὴν διακρίνω, Περικλῆ, καὶ μίαν Ἑλβετίδα,
ποῦ μένουν ἀμασκάρευτα τάρχεντικὰ της κάλλη
ὅ,τι κοστοῦμ κ' ἔν βάλῃ.
Νὰ κ' ἕνας ἥλιος παρικιὶ
μὶ φῶς θαμβόνει καὶ γλυκύ,
κ' ὑπόταν τὰς ἀκτῖνας του πλουσίως ἀντηκαῖα
ἡ μούρη μου 'φασίνιζε 'στὸ φῶς του σὰν ἀντράκλα.
Π.— Πῆγα κ' ἐγὼ 'στοῦ *Παρνασσοῦ* τὸν μπάλο βιχστικός
κ' εἶδα τὸν Βασιλέα μας οἰκογενειακῶς,
καὶ πλησιάσας, Φασουλῆ, 'στὸν *Ἄνακτα* ταχὺς
τοῦ λέγω «ποιὰ σύμπτωσις μεγάλη κ' εὐτυχὴς
νὰ σᾶς εὑρίσκω 'στοὺς χορούς κ' ἐρέτος τακτικά»,
κ' ὁ κύριός μου Βασιλεὺς ἐγέλασε γλυκά,
κ' ἔλαβε καὶ συνέντευξιν μὶ τὸν Μελαχρινόν,
τὸν ἐφευρέτην λέξεων καθὼς καὶ μηχανῶν,
ποῦ παρευρίσκετε κ' αὐτὸς μὲ χυσὶν εὐγλωττίας
τὰ ντεκολτὲ τῶν γυναικῶν καλῶν ρυμνοπλατίας,
χειροκαλύπτρας δ' εὐρυῶς ὠνόμασε τὰ γάντια,
κ' ὁ Δήμαρχος Καλλιφρονᾶς 'στὴν τότην θυμηδίαν
ἔλεγε 'στὸν Διάδοχον τοῦ Δήμου τὴν κατάντια
καὶ μετ' αὐτοῦ περὶ χρεῶν ὠμίλει κατ' ἰδίαν,
ἐκεῖνον δὲ κατέλαβε συγκίνησις πολλὴ
καὶ μόνο ποῦ δὲν ἔκλαψε, καϋμένε Φασουλῆ.
Οἱ καβαλιέροι 'χάσκανε, τὰ θηλυκὰ 'πινίζαν,
κ' εἶδα τὴν νυμφὴν Καλυψὼ μαζὶ μὲ τὴν Ἀρίθουσαν,
τοῦ Μίκιου δὲ τὰ μάγουλα σὰν φράουλες 'κοκκίνιζαν,
ὅν κ' ἕνα ψύχος πηγερὸν διέτρεχε τὴν αἴθουσαν,
κ' ἐπαγώναν 'στὰς αὖρας του καὶ χεῖρες μου καὶ κνῆμαι,
ὁποῦ θαρρεῦσα 'στὸ βουνὸ τοῦ Παρνασσοῦ πῶς εἶμαι.
Καὶ τέλος πάντων εὔηχος τοῦ μπάλου μουσικὴ
τῆς φτέρνας ἐγαργάλισε τῆς καθὶ πετταλούδας,
ἀλλ' ὅμως κ' ἐκ τῶν Ὑπουργῶν παρῆσαν μερικοὶ
κ' ὁ κοσμαθλὲς δι' ἀετῶν τοῦ Χαμμερστάϊν Γερτοῦδες.
Κ' εἶδα τοὺς ἴδιους χορευτὰς, κ' εἶδα τῆς ὥρας τσούπας
κ' ὁ τοῦ Συλλόγου Πρόεδρος 'πῆγε νὰ παίξῃ Κούπας,
ὁπόταν ἡ Ἡελίτινε, κοκκίνα Πρωεδρίνα,
'σηκώθηκε καμαρωτὴ νὰ σύρῃ τὸν συρτό...
βάλτε φωτιὰ 'στὰ τόπια μας, βαρεῖτε τὰ κλαρίνα,
κερδίσαμε, δόλιε μου κορμί, ποῦ 'χάρωσες κυρτό.
Κ' ἡ Προεδρίνα τὸν χορὸ 'βαστοῦσε μιὰ χαρὰ
καὶ γειὰ σου, τῆς ἐφώναζαν, λαβίντισσα κυρά,
ὁ Νίκος παίζει σβάρος τισσάρια καὶ πεντάρια
καὶ 'στῆς Μαρίας τὴν ποδιὰ σφαλοῦνται παλληκάρια.
Κ' ἕνας μπαρμπέρης ἔξαφνα ἐφάνη μὲς 'στ' ἀσκέρι,
κ' ἐγὼ μὲ μύτη ποῦ φυσᾷ σὰν νάνελ καραμούζα
ἰδιαιτέρως, Φασουλῆ, ἐπῆρα τὸν μπαρμπέρη
γιὰ νὰ μοῦ βάλῃ 'πίσω μου καμμιὰ κοτὴ βιντούζα.
Κ' ὁ μπαλὲς ἐτελείωσε, λὰ μουζίκια φινίτο,
ἀκινητεῖ παν σκίλος,
ἔ ! καὶ τοῦ χρόνου, βρὲ παιδιᾶ, τοῦ *Παρνασσοῦ* μαζύγω,
κ' ἀπεφασίσθη τίλος
νὰ γίνῃ δεύτερος χορὸς μὲ κάπαις καὶ βιλέντζαις
γιατὶ μᾶς ἐξεπάτησαν ἀχρεῖαις ἱμρλουέντζαις.
Μὰ τώρα μὲ τὸ ζῦλε μου κ' ἐγὼ θὰ ξεθυμάνω
γιὰ τὰ βαθιὰ τὰ Γαλλικά, ποῦ μοῦπες παραπάνω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐστοῦ Ἀντωνάδου τρίξετε τὸ θαυμαστὸν κουρσεῖον,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν, 'στὸ θέατρον τοῦ Τσόχα,
ποῦ λίγιστε τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν κομμωτηρίων
καὶ σαπουνόδας τώποτε δὲν σᾶς προσβάλλει βρῦμα.
Ἐκεῖ κολόνια ντιστιγκέ, τὸ πᾶν κομψὸν κ' εὐώδες.
ἐκεῖ ζευστὸν ἀλάνθαστον κ' ἀντιπιτυριάδες,
ἐκεῖ καὶ κέφιμο μαλλιῶν καὶ ξουρισμα στιγνὸ,
κ' ὅλοι κουρεῖο σήμερα τὸ λὲν Παρισινό.

—

Ἐκεῖνο τὸ Κατάστημα Βασίλη τοῦ Κασλόνη,
ὁποῦ 'στὸ σπῆτι βρίσκεται τῶν Ἀθανάτων ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβόνει
καὶ μὲ στολίβια χίλια δηὸ φιγγοβολεῖ γεμάτο.
Κ' ἂν γελασθῆς 'στὸ ὁδάδι σου ἀπέξω νὰ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῇς καὶ κάτι θ' ἀγοράσῃς.
κ' ἐν εἶσαι ἀρλιάκλος καὶ πρῶτος κασσελιέρης
τότε θὰ φύγῃς μονοχὰ καὶ πράγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Ἀκοῦν μὴ χάσετε καιρὸ, γιατ' εἶναι ἀρῆμα κ' ἔβικο
ἀπέξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελάδικο.

—

Ἐστοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου τὸ βαρβάτο μαγαζί,
εἰς τὸ Λονδρον δηλονότι στίκουν ὅλοι σὰν γκζοί.
καὶ κυττάζουν καὶ κυτάζουν μὰ δηὸ μάτια σὰν γαρίδα
τόσα λούσα, τόσα ἔδρα, ποῦ σαλεύουν κάθε ὥρα.
Μὰ τί λοῦσερο εἶναι ταῦτο !... μπαίνες σ' ὅλων τὸ ρουθούνι,
βρίσκεις ὅμως καὶ μιὰ λάμπα, ποῦ τὴν λένε Μιλλιούνι,..
μὰ τί λάμπα μαγικὴ !...,
τὴν πετᾷς ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
καὶ δὲν σβύνει τάστρο φῶς της, πούναι σὰν ἠλεκτρικὴ,
κ' οὔτε τυρκγιὰ φοβᾶσαι καὶ κανένα ξαφνικό.

Τυπογραφεῖον Χ ξ ὼ τ π. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶστιν φέρομεν παντὸς ἰωμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κ' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Γεννάρη κ' ἑβδόμη,
μασκαράδες δὲν ἤπιαν ἀκόμη.

Πεντακόσα τριάντα κ' ὀκτὼ
καὶ Κορδόνι χορῶν τραντακτό.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

—

Ἡ Φ.—Λοιπὸν κ' ἐφέτος, Φασουλῆ, μὲ μπάλους δὲν θὰ ὁρέ-
ψ μοναχὰ μὲ τόμπολα τῆς νύκτας θὰ περάσωμε ; [σωμε,
Πρέπει νὰ κάνωμε χορὸ κ' αὐτὸ τὸ κρανιοβόλι
καλλίτερον καὶ τοῦ Σκουζὲ καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη.

—

Θέλω νὰ φέρῃς τὸ Σουπὲ μέσ' ἀπὸ τὸ Παρίσι,
ποῦ κ' ὁ Μεγαλειότατος ἀκόμη ν' ἀπορήσῃ,
θέλω λουλούδια τροπικὰ καὶ τοῦ Ντελιὰ Μπαξέ,
θέλω κοστοῦμ γιὰ μᾶς τοὺς δηὸ νὰ κόψουν ἐξαίσιηδες,
θέλω νὰ φιγουράρωμε μὶ δυνατὸ σουξὲ
καὶ νὰ μᾶς πιάσουν τῶν χορῶν ἀνίατοι φρενίτιδες.

—

Θέλω νὰ γίνω Πομπαδοὺρ
καὶ σὺ νὰ καμαρώνῃς,
κ' ἔλο σὰν ξίστρωτο γαϊδοὺρ
νὰ τρίχῃς νὰ πληρώνῃς.

—

Θέλω πηδήματα μπαστὸν ἕως 'στὰ ξημερώματα
καὶ νὰ λουσθῶ 'στ' ὁποπωνάξ καὶ 'στὴν ὀλαγγυλάγγη,
θέλω μετᾶξια κ' ἰρίδας, μὰ θέλω κ' ἄλλ' ἀρώματα,
ποῦ δὲν τὰ ξέρουν Ἕλληνες, ποῦ δὲν τὰ ξέρουν Φράγκοι.

—

Θέλω ν' ἀνοίξῃ, μὸν μαρὶ καὶ πρῶτε μπιζλιβάνη,
τῆς σάλας τὸ τεβάνι,
κ' ἐγὼ τὰ ζεύγη φέρονται 'στὴν μέθην τῶν στροβίλων
νὰ πέσῃ κατεπάνω των βροχὴ τριανταφύλλων,
ὑποῦ νὰ πάθουν ἔξαφνα ζαλάδα κ' ἀναγούλα,
καὶ νὰ φανῇ τὸ σπῆτι μας Παλάτι Καλλιγούλα.
Θέλω νὰ σκάσω, μὸν μαρί, τὴν ταξὲ καὶ τὴν ξεῖνα,
θέλω νὰ γίνω μιὰ Μαινὰς κ' ὡς ἰδὲς Μεσσαλίνα,
νὰ μαίνωμαι μὶς 'στοὺς χορούς καὶ πατιρτὶ νὰ κάνω,
τοὺς καβαλιέρους νὰ τσιμπῶ καὶ σένα νὰ δαγκάνω.
Ὁ Φ.—Παρατηρῶ μετὰ χαρᾶς, ἀγαπητὴ κυρία,
ὅτι κ' ἐφέτος λυσσάξεις γιὰ μπάλους καὶ βεγκέραις,
κ' αὐτὰ θερρῶ πῶς ἔμειναν μικρὰ παρηγορία
εἰ τούταις τοῦ συμβιβασμοῦ τῆς πονηρᾶς ἡμέραις.
Ἀλλὰ κ' ἐγὼ, κυρία μου, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
τοὺς μπάλους δὲν θὰ παψω,
καὶ κατ' ἰδίαν σκέπτομαι σὰν θηριώδης Νέρων
κ' ἐφέτος νὰ τὸ κάψω.
Μίνω καὶ τώρ' ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν μου,
ἐμπρὸς νὰ προσκαλέσωμεν τὸν κόσμον τὸν ἀνώτατον,
καὶ πᾶσε γρᾶψε 'γρήγορα καθ' ὑπαγόρευσίν μου
μίαν σπουδαίαν πρόσκλησιν πρὸς τὸν Μεγαλειότατον.

—

«Μεγαλειότατε σεπτέ...
ὁ μπίστης Φασουλῆς,
δ πάντοτε καὶ σήμερον θεράπων τῆς Δίλλης,
ἱππότης ἐκλαμπρότατος καὶ τῆς ἀρούρης βάρος,
τὴν κυνικὴν ἀναίδειαν λαμβάνει καὶ τὸ θάρρος

'στὸν προσεχῆ του τὸν χορὸν νὰ σᾶς καλέσῃ πάλιν,
ἂν κι' ἔχετε πρὸς τοὺς χοροὺς ἀποστροφὴν μεγάλην.

—

»Ἐρίτος δὲν ἐσκέπτηκα τὸ σπῆτι μου ν' ἀνοίξω
καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ λούστρου μου νὰ δείξω,
ἀλλ' ἡ πατρίς, ὦ Βασιλεῦ, καθ' ὅπνους ἐτιράννη
καὶ μοῦπε σοβαρώτατα «τί χάσκεις μπεχλιβάνη ;
ξεχνᾷς τοὺς χρόνους τοῦ χρυσοῦ καὶ μόχθων εἰτεστῶν,
ὅπου προσκλήσεις γιὰ χορεὺς μετὰ σπουδῆς ἐγράφοτε ; ...
ξύπνα κι' εἰς μπαλὸν ἔκτακτον προσκάλεσε κι' Αὐτόν,
ᾧ τόσα μέμηλε δεινά, λαοί τ' ἐπιτετράφαται».

—

»Τοιοῦτος θεῖος ὄνειρος καθ' ὕπνους ἐτιράννη
γιὰ νὰ μὲ ξετριλλάνῃ,
καὶ 'στῆς πατρίδος τὴν φωνὴν ὁ Φασουλῆς ὑπείκων
αὐτὴν τὴν νίαν πρόσκλησιν καθ' ὑγρὴλὴν καθῆκον
πρὸς τὴν Μεγαλειότητα τὴν Ἡμετέραν στέλλει
καὶ 'στῆς οἰκογενείας Σας τ' ἀγαπημένα μέλη.

—

»Ἐν τῷ μέσῳ συμφορῶν
εἰς ἀλλόκοτον χορὸν
ἡ πατρὶς σᾶς προσκαλεῖ
δι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ.

—

»Ἡ πατρὶς βεβαρυμένη
ἀπὸ δάφνας εὐθαλεῖς,
'στὸν χορὸν μου περιμένει
περιλάμπρους Βασιλεῖς.

—

»Τὸ γόητρον τῆς δόξης της μὲ τοὺς χορούς θὰ σώσῃ
καὶ δι' ἐκείνων τοὺς ἐχθροὺς θὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ,
κι' ὁ Περικλέτος σκέπτεται μπάλ κοστουμὲ νὰ ζώσῃ
κι' ἴσως, Μεγαλειότατε, κι' αὐτὸς σᾶς προσκαλέσῃ.

—

»Ἔσται δ' ὁ μέλλων μου χρὲς περιφανὴς κι' εὐσίωνος,
ἐγὼ δέ, φίλε Βασιλεῦ, σὰν ἄγριος ἡμέρως
ὅλους ἐκείνους θὰ κλωτσῶ τοὺς βδιλυροὺς φιλύρεις,
ποῦ σκέπτοντκι τὴν ἄνοιξιν καὶ τοὺς σαχλο-Βουλγάρους.

—

»Ἐπιθυμῶ τὸ φρόνημα τοῦ γένους νὰ θερμάνω
καὶ σύμπτωσι θὰ προσκληθῇ τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις.
προσέλθετε φιλελικῶς κι' ὅ,τι 'μπορῶ θὰ κάνω
πρὸς εὐχαρίστησιν Ὑμῶν καὶ τῆς Αὐλῆς σας ὅλης,
ἡ δὲ πατρὶς σᾶς βιβαιῶ στεφάνους θὰ μᾶς πλέξῃ,
ποῦ θὰ φωνάξετε καὶ Σεῖς : «ἄμαν, Χριστέ, κι' ἂς ρέξῃ».

—

Ὁ Φ.—Τὴν ἔγραψες ;...
Ἡ Φ.— Τὴν ἔγραψα...
Ὁ Φ.— Καὶ τώρα νὰ τὴν [στείλωμεν

καὶ τὸ σπουδαῖον γιγονὸς πρὸς ὅλους ν' ἀναγγείλωμεν,
καὶ νὰ παρακαλέσωμεν θερμῶς τὸν Περικλέτο
νὰ φέρῃ φυσαρμόνικα, λαντέρνα κι' ὀργανέτο,
μὲ νὰ μὴ λείψῃ καὶ ζουρνὰς κι' ἐγχώριόν ντοῦλι,
προσφιλεστάτη μουσικὴ 'στὸ κρατικὸν Κορέόν.
ἐν γένει θέλω νὰ γενῇ ὁ γάμος τοῦ Κευτρούλη
καὶ σὺ νὰ ψάλῃς τὴν Μινῷὼν σὰν Πάπτη, σὰν ἀηδόνι.
Ἡ Φ.—Καλὲ τί λέγεις, Φασουλῆ :...δὲν δέχεται καὶ πλύνα βάλῃ τέτοια πράστυχη 'στὸ σπῆτι της ὀρχήστρα, [στρα
σοῦ λέγω δὲ Γαλλίζουσα, χρυσέ μου μὸν μαρί,
πῶς ἔγινες τετράποδον καὶ θέλεις σαμαρί.

Ὁ Φ.— Ὁ μπάλος θέλει θόρυβον καὶ πάταγον καὶ βρέντοι
καὶ μιὰν ὀρχήστρα σὲν κι' αὐτὴ καθεὶς τὴν λαχτρφ,
θὰ πάρωμε καὶ τέντερα Παυσανιῶν πεινώντων
καὶ κόρδακις θὰ τὰ κάνωμε μεγάλου ταμπουρᾶ,
ἐγὼ δὲ τότε θὰ πηδῶ μὲ σάλτους σχοινοβάτου...
Ἡ Φ.—Μὲν ντρὲ !... τί μπάλος 'στὸν «Ρωμηὸ» τοῦ προσι- [χοῦς Σαββάτου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Ὅλα τὰ βλέπω ρόδινα, μὰ δὲν μοῦ λές, ψωρίτη,
γιατὶ δὲν ἔγραψες καὶ σὺ γιὰ τὸν Μητροπολίτη ;
Φ.—Ἂν τίποτα δὲν ἔγραψα 'στὴν ζέλην τῶν χορῶν
ἀλλ' ὅμως ἐξεπλήρωσα καθῆκον ἱερόν,
κι' ἀναμιχθεὶς μὲ τὸ πυκνὸν τῶν εὐσεβῶν ἀσκίρι
ἐπῆγα καὶ τοῦ 'φίλησα μ' εὐλάβειαν τὸ χέρι.
Τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν Ἀρχιερεὺς εὐσχήμων,
φιλάνθρωπος, φιλεύσπλαγχνος, σωστὸς Παντελεήμων,
ὅστις ἐκ νόσων ρυπαρῶν τὸν κλῆρον ἀπελύμανε,
τὴν πούμνην δὲ τὴν βλασφημον δικαίως διεπόμανε,
κι' ἂν τὴν ἑπτὴν δὲν ὕβωσι τοῦ Γερμανοῦ σημαίαν
στέλλων πρὸς ὀύλους μαρτυρας λυτρώσεως ἀκτῖνας,
ἀλλὰ τὴν πίστιν ἀσπίλον ἐφύλαξε κι' ἀκμαίαν
εἰς ἐποχήν, ποῦ ρίπτεται πᾶν ἅγιον 'στοὺς κύνας,
καὶ βλέπομεν νὰ γίνεται τῶν Δισποτῶν ἡ μέτρα
προαγωγὸς πολιτικὴ καὶ ψήφων προξενήτρα.
Καὶ νῦν εἰς κόλπους Ἀβραὰμ ἀστράπτων ἐπιστρέφει,
λαμπρὸς ὅ' ὁ φωτοστέφανος τῆς πίστεως τὸν στέφει,
ἡμεῖς δὲ τώρα κύπτοντες πρὸ τοῦ σεμνοῦ του τάφου
ὀκκρύθρεκτον τὸ βλέμμα μας 'στὴν πίστιν ἂς ρυθίσωμεν,
καὶ μὴ παραβακχεύσωμεν μὲ τὴν Θεὰν τῆς Πάφου
καὶ μήτε 'στὸν Ἀσκληπιὸν ἀλεκτρυόνας θύσωμεν,
ἀλλ' ἂς ζητῶμεν ἴασιν κι' ἀπαλλαγὴν τῶν νόσων
'στῆς πίστεως τὴν ὀρόσον,
κι' ἂς εἴπωμεν 'στὸ θίαμα αἰθέρων κυανῶν
ὡς ὁ πατὴρ Βασίλειος εἰς χρόνους ἀνομβρίας :
«ἀνέφελον ἐπάνωθεν ὁρῶμεν οὐρανόν
ὅτενὴν πεισῦντα πρὸς ἡμᾶς τὴν αἴγλην τῆς αἰθρίας. »
Π.—Τί λές, μωρὲ ζωντοβόλο ;
Φ.— Περίδρομος, βουβάσου...
εἶναι καιρός, βρὶ Περικλῆ, ν' ἀνοίξῃς τὰ στραβά σου,
κι' αὐτὰς τὰς εἰρωνίας σου παραίτα τὰς ἀστείας
κι' ἀσθεστον φύλαττε τὸ πῦρ τῆς ἱερᾶς Ἑστίας,
ποῦ τὰς ἀλύσεις ἔθρεψε μαρτυρικῶν αἰώνων
κι' ἐξήγαγε τὸν Ἰσραὴλ ἐκ γῆς τῶν Φαραώνων,
καὶ δικαιοῦται σήμερα κέθε Ρωμηὸς λιμάρης
ν' ἁπλώνῃ τὰ ξιρόβρα του 'στὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο,
κι' ἔχεις καὶ σὺ δικαίωμα γιὰ μπάλους νὰ παρλάρρς
χωρὶς γι' αὐτὰ νὰ στέλλεσαι μὲς 'στὸ Φρενοκομεῖο.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, ὅτσοῦ τὰ πάντα κρίνεις,
ποῖον καὶ σὺ διαύσχυν τοῦ Γερμανοῦ πρωτεύεις ;
Φ.—Ξέρεις πῶς ἂν ἡ Σύνοδος σωτήριον τὸ κρίνῃ
Μητροπολίτης εἶμπορεῖ καὶ λαϊκὸς νὰ γίνῃ,
κι' ἂν ἤσουν ἄνθρωπος σωστὸς κκὶ μὲ τὸ παρπάνω
'μποροῦσα πράστσιν γιὰ σὶ 'στὴν Σύνοδο νὰ κάνω.
Διὸ προτείν' ὡς ἄξιον ἡμῶν Μητροπολίτην
τὸν Γορτυνίας Θεόωρῆν, Χρυσόστομον μαγνήτην.
Σκίψου καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, τὴν πρότασιν καὶ κρῖνε,
ἄλλος καταλληλότερος πρὸς τὸ πκρὸν δὲν εἶναι.
Ἔχει καὶ γένεια κάτσαρα καὶ θάρρος γιὰ μαρτύριο
κι' ὡς τώρα δὲν ἐγνώρισε τοῦ γάμου τὸ μυστήριο,
κι' ἂν σαρῃ διεζύγιο κι' ἀπὸ τὴν Ἐξουσία

θὰ λείψῃ κάθε πρόσκομμα γιὰ τὴν Ἀρχαιρεσία.
Ἔχει καὶ κἄτι σεβαστὸν καὶ γλώσσαν παπαρδέλα,
τοῦ τὸ Κυριε λέησον ἀκουραστὰ θὰ ψάλῃ,
κι' ἡ πατερίτσα, Περικλῆ, θὰ τοῦ πηγκίνῃ τρίλλα
καὶ τὸ φιλόνι τὸ χρυσὸ κι' ἡ μίτρα 'στὸ κεφάλι.
Καθὼς δὲ τώρα Τσέλιγκας ἐχρίσθη Κερδονάτων,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐρήμαξεν τοῦ Κεντρικοῦ τὴν κάσσα,
ἔτσι καὶ τότε θὰ χρισθῇ ἀρχιποιμὴν προβάτων...
τσοπάνης μὲ τὰ φράγκικα, ποιμὴν κκὶ μὲ τὰ ρόσσα,
καὶ τἀγχασμένα χέρια του θὰ τὰ φιλοῦν καὶ τότε
χορτάτοι πατριῶτες,
κι' ὅπως καὶ τώρα τὸν ὠμοῦν οἱ ποῦροι Κερδονάτοι
ἔτσι καὶ τότε θὰ τοῦ λέν: «Ὦ Δέσποτα σπολλάτη,
καὶ τὴν σεπτὴν θὰ προσκυνοῦν Πανιερότητά του,
καὶ τότε θὰ συγχωρεθοῦν καὶ τἀκαρτήματά του,
ὅσα κι' ἐν ἔργοις ἥμαρτε κι' ἐν διηρκεῖ παρλάτσᾳ
καὶ τἄκανε σκλάτα.
Τότε τὸν Μεγαλόσταυρο, ποῦ τὸν κτκλάρουν ὅλοι
καὶ 'στῶν ἀπίστων τῆς καρδιᾶς ἐκόλλησε μακράζι,
θὰ τὸν φορῇ 'στὴν Ἐκκλησιὰ καθημερινῆ κκὶ σκόλη
καὶ μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν συχνὰ θὰ τὸν μετρᾷῃ,
κι' ὅπουον ἀπαραγώρισε
καὶ ζὲν τὸν ἰδιώρισε.

θὰ λείψῃ κάθε πρόσκομμα γιὰ τὴν Ἀρχαιρεσία.
Ἔχει καὶ κἄτι σεβαστὸν καὶ γλώσσαν παπαρδέλα,
τοῦ τὸ Κυριε λέησον ἀκουραστὰ θὰ ψάλῃ,
κι' ἡ πατερίτσα, Περικλῆ, θὰ τοῦ πηγκίνῃ τρίλλα
καὶ τὸ φιλόνι τὸ χρυσὸ κι' ἡ μίτρα 'στὸ κεφάλι.
Καθὼς δὲ τώρα Τσέλιγκας ἐχρίσθη Κερδονάτων,
ποῦ κατ' αὐτὰς ἐρήμαξεν τοῦ Κεντρικοῦ τὴν κάσσα,
ἔτσι καὶ τότε θὰ χρισθῇ ἀρχιποιμὴν προβάτων...
τσοπάνης μὲ τὰ φράγκικα, ποιμὴν κκὶ μὲ τὰ ρόσσα,
καὶ τἀγχασμένα χέρια του θὰ τὰ φιλοῦν καὶ τότε
χορτάτοι πατριῶτες,
κι' ὅπως καὶ τώρα τὸν ὠμοῦν οἱ ποῦροι Κερδονάτοι
ἔτσι καὶ τότε θὰ τοῦ λέν: «Ὦ Δέσποτα σπολλάτη,
καὶ τὴν σεπτὴν θὰ προσκυνοῦν Πανιερότητά του,
καὶ τότε θὰ συγχωρεθοῦν καὶ τἀκαρτήματά του,
ὅσα κι' ἐν ἔργοις ἥμαρτε κι' ἐν διηρκεῖ παρλάτσᾳ
καὶ τἄκανε σκλάτα.
Τότε τὸν Μεγαλόσταυρο, ποῦ τὸν κτκλάρουν ὅλοι
καὶ 'στῶν ἀπίστων τῆς καρδιᾶς ἐκόλλησε μακράζι,
θὰ τὸν φορῇ 'στὴν Ἐκκλησιὰ καθημερινῆ κκὶ σκόλη
καὶ μεταξὺ τῶν εὐσεβῶν συχνὰ θὰ τὸν μετρᾷῃ,
κι' ὅπουον ἀπαραγώρισε
καὶ ζὲν τὸν ἰδιώρισε.

ἀλλ' ἄδικα τὸν ἄφησι μὲ τὸν καῦμό 'στὰ γείλη,
θὰ τοῦ φορέσῃ κἂν παππᾶ κἂν διάκου πετραχῆλι,
καὶ θὰ βαπτίζῃ διαρκῶς ἀπίστων λεγεῶνας
εἰς τόνομα τὸ τριλαμπὲς τῆς ἱερᾶς Κορδόνας,
καὶ θ' ἀναρρᾷζῃ «Κύριε, σὺ βονῇς γενοῦ,
κι' ἐξ ὕψους οὐρανοῦ
ἴδε κι' ἡμᾶς κι' ἐπίσκεψαι τὴν ἄμπελον αὐτὴν
καὶ κράτησον 'στὴν ποίμνην μου τὸν κκθὲ Βουλευτήν,
ὃν ἔθρεψεν ἡ δεξιὰ Δισπότου τοῦ Μωρέως
καὶ νῦν Ἀρχιερέως».
Φαντάσου τον μὲ τἄμφια Δισπότη νὰ προβάλῃ
ἐκ τῆς ὡραίας Πόλης,
καὶ 'στοὺς ἀχρείους δανειστὰς ἀφορισμὸν νὰ ψάλῃ
διὰ φωνῆς ὀργάνης,
ποῦ τὴν Ἑλλάδα, τὸν ναὸν τῆς ὁδῆς τοῦ Κυρίου,
ἀχρείως τὴν μετέβκλαν εἰς οἶκον ἐμπορίου,
καὶ θέλουν σώνει καὶ καλὰ μ' ἐλέγχους νὰ μᾶς σκάνουν
κι' ἐβάλθηκαν συμβιβασμὸ μαζί του νὰ μὴν κάνουν.
Κι' εἰς λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς προσκυνητὸς θὰ μένῃ,
θάναι Πανιερώτατος καθὼς ἐγὼ τὸν θέλω,
κι' ἀγρύπνως μὲ τὴν μίτρα του θὰ μᾶς διαποιμαίνῃ
ὅπως μὲ τὸ καστόρι του καὶ τὸ 'ψηλὸ καπέλο.
Τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν Ἀρχιερεύς, βουβάλι.

Π.—Εἶδες τί μπάλες τραντακτὸς εἰς τοῦ Μαυρομιχάλη!...
ὡσὰν καὶ τοῦτον δεύτερος δὲν ἔχει ξαναγίνει
καὶ 'στῶν χορῶν τὰ χρονικὰ ὅλα παντοῦ θὰ μείνῃ.
Φ.—Τέτοιον χορὸ τριεύθερτε δὲν εἶδα 'στὸν αἰῶνα !...
τί λούσο, τί στιλίσματα, καὶ τί φωτοχυσία!...
φαμιλικῶς εὑρίσκετο παρούσα κ' ἡ Κορώνα
καὶ μόνον ἡ Βασίλισσα ἐπῆρε ἀπουσία.
Π.—Λέγουν πῶς παρευρέθησαν καὶ κάτι νέοι κύριατοι,
ὅπου γι' αὐτοὺς τὰ μάτια των ἐγουρλώναν κι' ἀόριατοι.
Φ.—Σέρεις καὶ σὺ πῶς ἔγινες ἕνας τσακπίνης πρώτης ;
κι' ὕστερα θίλω, μασκαρᾶ, νὰ γίνῃς καὶ Δεσπότης.
Π.—Χρευτικὴ πανήγυρις παιῶν ὡραιοτέρα,
ὄμως καὶ τόσοι Βουλευταὶ παρῆσαν Κορδονάτοι,
πούλεγες πῶς τὸν Πρόεδρο θὰ κάνουν ἐκεῖ πέρα
καὶ πῶς θ' ἀρχίσῃ γιὰ σωλλὰ συζήτησις βαρβάτη.
Κερδώνος καὶ Κορδόναρος ἀνέκραζαν πολλεί,
ὁ Κορδονακαλούμπαρος γλεντᾷ καὶ ξεφαντόνει,
ὁ δὲ Μεγαλειόπανος, ποὺ σκέψεις προκαλεῖ,
τῆς Ὑπουργίνας τῆς τραναῖς ἐχόρεψι Κορίδα.
Κι' ἄνθιζαν κ' ἐλουλούδιζαν Κορδονικεῖ στεφάνοι
καθὼς ἀνθίζουν, Φασουλῆ, βασιλικαὶ 'στῆς γλάστρας,
ὡς κ' ὁ Πετρίδης κάτασπρος περὶ χορῶν ὡμίλει,
καὶ 'στὴν αὐλὴ σκεπάσματα καὶ μερικαῖς θερμάστρες,
εἶδος προφυλακτήρια κατὰ τῆς πνευμονίας,
ποῦ πέλιμον ἐκήρυξε κατὰ τῆς κοινωνίας.
'Αμμ' τὸ Σουπέ, βρὲ Φασουλῆ, τὸ μέγα καὶ ποικίλον ;
συχώριο κάθε μπουκουνιὰ καὶ γλείψιμο δακτύλων,
τῆς δ' 'Αντιπολιτεύσεως οἱ πρῶτοι καὶ πρῶτοι
σὰν εἶδαν τούτους τοὺς χορούς καὶ τόσο φαγεπότι,
ἰφώναξαν «μωρὲ παιδιά, ξυπνήσετε κομμάτι,
ὁ Κόρδονος μὲ τοὺς χορούς μας γιάλισε τὸ μάτι,
σουπὲς ἐδῶ, σουπὲς ἐκεῖ, προσκλήσεις Βασιλικά,
καὶ μὲ σουπίδες 'πρίστηκε τῆς στρεύγγας ἡ κοιλιά.
Καθὼς δὲ συνεπραξάμεν ὡς τώρα 'στὴν Βουλὴν
μ' ὁμόνοιαν πολλήν,
ἴλατε νὰ συμπράξωμεν κ' ἕναι χορὸς νὰ γίνῃ
γιὰ νὰ φανῇ κ' ἡ στρεύγγα μας πῶς συμπαθεῖς ὄινει,
καὶ νὰ σωθῇ τὸ γόητρον τῆς 'Αντιπολιτεύσεως
ὅτι προσκλήσεων χορεῦ καὶ πόσεως καὶ γεύσεως».
Καὶ τότε κλῆρον ἔβαλαν τσοπανερέϊ πρῶτα
κι' ἐπὶ Ματθίαν ἔπεσεν ὁ κλῆρος, ὀηλονότι
ἐπὶ τὸν Καραπάνον,
τὸν πλούσιον τσοπάνον,
καὶ τότ' ἐκεῖνος ἐξαρθεὶς μὶ θάρρος καὶ τουπὲ
σπουδαῖον ἔδωσε χορόν, ἀλλὰ χωρὶς Σουπέ,
πλὴν ὑπεσχέθη, Φασουλῆ, καλὰ νὰ μᾶς τελέσῃ
ὅταν κι' ἐκεῖνος συν Θεῷ τὸ κράτος κυβερνήσῃ.
Οὐ μὴν ἰδὼν κ' ὁ Βασιλεὺς τὴν ζάλην τῶν χορῶν
εἶπε μὲ σκέψιν ὥριμον καὶ τόνον σοβαρόν :
«γιὰ τὰ καὶ μπάλε δεύτερο 'στ' 'Ανάκτορα νὰ δώσω ;
ἐγὼ προσκλήσεις γιὰ χοροὺς λαμβάνω κάθε τόσο,
κ' ἀφοῦ χορεύω τακτικὰ 'στὸν ἕνα καὶ στὸν ἄλλο
νομίζω λοῦσο περιττὸ τὸν δεύτερο τὸν μπάλο».
Εἶπεν αὐτὰ
ὀρθὰ κοφτά.
καὶ λέγουν πῶς ἀνέβαλε τὸν δεύτερον χορόν,
ἐπῆγε δὲ καὶ 'στοῦ Σκουζὲ νὰ δώσῃ τὸ παρών,
κ' εἶδε τοῦ προσφιλοῦς του τοῦ Συμβούλου
ἐκεῖνα τὰ περίφημα σαλόνια,
καὶ μιὰ τραπεζαρία σὰν Λευκοῦλλου
κ' ἔφαγε καὶ πικστίτσια μακαρόνια.

—

Κι' ἡ σαλπιγξ διεσάλπιζε τῆς ταχυπτέρου Φήμης
πῶς πάλιν ὁ Ζαχήμης
ἔγινε Πρόεδρος Βουλῆς καὶ κουδουνας τρανὸς
κ' ἀντήχησαν πολλῶν φωνὲ «Κορδόναρε νταγιάντια»,
τῆς δὲ πτωχῆς ἀριστερᾶς ὁ κὺρ Αὐγερινὸς
ἐπῆρε ψῆφους ὀυνατοὺς ἑνὸς καὶ τριάντα,
κ' ἄλλαξε χρῶμα μερεμὲν ἀριστερῶν ἡ μοῦρη
κ' ὁ Βουλευτὴς ὁ Ζέγγελης, δεινὸς 'στὸ καλαμποῦρι,
κυττοζῶν τῆς ἀριστερᾶς τὴν τότην τριχιμέαν,
ἐφώναξε πῶς ἔρχετ' ὁρμὴ πυρὰ μίαν.
Ὅμως σπουδαῖος, Φασουλῆ, συνέβη γεγονὸς
καθόσον κ' ἄλλος Βουλευτής, ὁ καὶ Μελισσηνός,
ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ παίγνιον αὐτὸ διεξεδίκει,
καὶ μὶς 'στὸ ντεβαντοῦρι
ἔρχετ' καὶ συζήτησις εἰς ποῖον τάχ' ἀνήκει
αὐτὸ τὸ καλαμποῦρι.
Ὅθεν καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ,
τοῦ ὁρόμου λείμαργο σκυλί,
ποῦ πάσχεις ἀθεράπευτον παρλάτας βουλιμίαν,
δέξου μπροστὰ καὶ πίσω σου σκρόττα παρὰ μίαν.

—

Ἔλευσις Διονύσου,
ἐνὸς Θεοῦ μεθύσου.

—

Ὁ παλαιὸς Διόνυσος, τὸ τέκνον τῆς Σεμέλης,
τῶν μασκαράδων ὁ Θεὸς κ' ἐπάστης τῶν Σατύρων,
μεθ' ὅλης του τῆς ἀνειδοῦς καὶ κυνικῆς ἀγέλης
ἐφ' ἅρματος διέλαυνε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ τῆς τρελλῆς ἁμάξης του τὰς τίγρεις μαστιγόνων
ἔφθασε πρὸς τὸ Στάδιον ἐκεῖνο τῶν Ἀγώνων.

—

Κι' ἔξω φρενῶν ἐφώναξε «ψυχή μου μασκαράτα !
οἱ πρῶτοι γασομέρηδες
καὶ σαγλοκανομέρηδες
σκαλίζουνε τὴν φτώχια των σὶ μάρμαρα λουστράτα.

—

»Ἄλλα καὶ δίσκοι ζητιανᾶς !.... μωρὲ μασκαραλῆκι !...
σκορπίσετε 'στὴν γυμνὰ των κισσοῦ κ' ἀμπέλου φύλλα...
κάνουν κ' αὐτοὶ τὸν κόλπο καὶ τὸν Ἑλλανοδίκη,
μὰ βόσκει μὶς 'στὰ σπλάχνα των τῆς νέκρας ἡ σαπίλα.»

—

Τοιουτοτρόπως ὁ Θεὸς ἐλάλησε τῶν κώμων
καὶ 'στοῦ Σταδίου ἔφθασε τὸν θορυβώδη δρόμον,
κ' εἶδ' ἐν ἑκατὸν τὴν Βουλήν, τοῦ γένους τὸ Παλλάδιον,
ἀγώνων δὲ κοιλιακῶν καὶ πυγαλίων Στάδιον,
κ' ἂν ὁ Διόνυσος τοτὲ Χριστιανὸς δὲν ἦτο
ἐν τούτοις βλέπων τὴν Βουλὴν κατεσταυροσοπεῖτο.

—

Κι' ἐνῷ πολλὰ παραλυεῖ
ἠκούσθη γκάρισμα βαρὺ
ἀπὸ τοῦ γέρο-Σολωνοῦ τὸν δοξασμένον ὄνον,
ποῦ τοὺς Ἰνδοὺς ἐνίκησε μὲ τὴν φωνήν του μόνον.

—

Καὶ τότε τὴν ἀγέλη του τὴν ἤκουσα γελῶσαν
κ' ἐμόρφασε σαρκάζουσα πάντος Σατύρου μοῦρη,
ὁ δὲ Θεὸς ἐξέχασε τὴν πατρικήν του γλῶσσαν
κ' ἐφώναξε σὰν Τουρκαλῆς «εἰκεῖρ ὀρντὲν Γκιαούρη.»

Τυπογραφεῖον Χ ω τ π, νίος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιωνος ὁ ὁρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κ' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κ' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τὼ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κ' ὅποιος ἀπ' ἐξωθίλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Φεβρουαρίου τρίτη.
χορὸς δὲ κάθε σπίτι.

Πεντακόσα, τριάντα κ' ἐννιά.
μασκαράδες Ρωμηοὶ 'στὰ πανιά.

Μπὰλ κοστουμὲ τοῦ Φασουλῆ,
ποῦ στριψίμο ὀρενῶν δηλοῖ.

—

Εἰσέτω κάθε μασκαρᾶς κ' ἀνὴρ ἀγκλυτὸς
ἐφώναξεν ὁ Φασουλῆς ντυμένος Σκελετός,
κ' ἐδέχετο σὰν εὐγενὴς ἐκ φύσιως καὶ γένους
τοὺς μετημφιεσμένους,
ποῦ πλημμυροῦν τὸ σπίτι του μὲ βάμβον μελισσῶν
καὶ μάλε βρέχει γίνεται καὶ σύγχυσις γλωσσῶν.

—

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ποζάτος ἀριβάρει
στραβὰ φορῶντας τὸν σταυρὸ τὸν πολυδοξασμένο,
ἐπάνω δὲ 'στὸν ὦμο του βαστᾷ μακρὺ κοντάρι
ἀπὸ μεγάλα καὶ μικρὰ κορδόνια σκεπασμένο.

—

Ἀμίμητον τὸ λύγισμα τοῦ λιγεροῦ του σώματος,
ὁ δὲ σταυρὸς φεγγοβολεῖ 'στοῦ μπάλου τὸ σαλόνι,
καὶ τῆς Αὐλῆς οἱ Σύμβουλοι κ' οἱ Βουλευταὶ τοῦ κόμματος
ἀκολουθοῦν κατόπιν του νὰ πλίξουν τὸ Κορδόνι.

—

Ὁ Βάρβογλης προσέρχεται ντυμένος Σολομῶν
βαστῶντας τὴν ἀθάνατη τοῦ Σολομῶντος βοῦλα,
νὰ κ' ὁ Πετρίδης δίπλα του μὲ κύκνειον λαιμόν,
μὲ Ράς-Μακόναν φορεσιὰ καὶ μοῦτρο Ράς-Ἀλούλα.
Ἀκολουθᾶται παπποῦς ἀπὸ στρατὸν μεγάλον
Ἀβυσσινῶν δασκάλων.

καὶ τὸν 'ρωτᾷ μετὰ σπουδῆς τῶν χορευτῶν τὰ σκέρι
πῶς πάει μὲ τοὺς Ἰταλοὺς καὶ μὲ τὸν Βρατσέρη.

—

Σὰν Μπέης ὁξεγίννητος νὰ κ' ὁ Μαυρομιχάλης
κ' ὁ Γραμματεὺς Καμπούργλους, τοῦ Μπέη Καγκελάριος,
ἕνα τσιμπούκι Μπέϊκο βαστάζων ὑπὸ μέλης,
νὰ κ' ὁ τῶν Ὅπλων Ὑπουργὸς ὡσὰν Πρωτοσπαθάριος.
Κ' ἐν μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τοῦ μαγικῶς ὡραίου,
ποῦ κατερωτοβόλει,
νὰ κ' ὁ Λιβίδης μὲ βρακιὰ καραβοκύρ' Τζιρίσυ,
καὶ τοῦ φωνάζουν ὅλοι :
«καλῶς το τὸ κὺρ Νικολό, καλῶς τὸ παλληκάρι,
ποῦ θὰ τὸ 'βοῦμε 'γρήγορα Μικούλη καὶ Κανάρη».

—

Νὰ κ' ὁ Μινίστρος ὁ Σκουζὲς καὶ παραλῆς τρανὸς
κλητῆρας Γερμανός,
γιὰ κράνος 'Αστυφύλακος φορῶντας 'στὸ κεφάλι
τοῦ Χαμμερσταΐν τοῦ γνωστοῦ τὸ ντιστιγκὲ τσουκάλι.

—

Ἀπὸ τοὺς γύρω Βουλευτάς,
τοῦ Κορδονιοῦ τοὺς χορευτάς,
αὐτοὶ μὲν εἶναι τρωκτικὰ κ' ὡς εἴδος ἀρουραῖοι,
ἐκεῖνοι βακτηρίδια, τσιμπούρια καὶ κορέοι,
πολλοὶ σὰν ἐλογάριαγκας, κουνούπια, ψύλλοι, σκνίπες,
ἄλλοι σὰν βδέλλαις, ἔρπετὰ, καὶ σαρκοβόρ' ἀγρίμια,

κι' άλλοι σάν μαΰροι κόρακες, ίέρακες καί γύπες,
κι' εδῶ κι' ἐκεῖ μυρίζοντας γιά νἄβρουνε ψοφίμια.

—

Νά κι' ὁ Ζαΐμης κουδουνᾶς καί μὲ τὸ τάγκα τούγκα
σωπαίνει' ἡ δόλια στρούγκα,
καί τούτου κουδουνίζοντος καί τῆς Βουλῆς παρούσης
ὁ γέρο – Μεγαλόσταυρος 'στὸ μέσον τῆς κιθούσης
μὲ τὸ κοντάρι στέκεται
καί τὸ Κερδόνε πλέκεται,
ὁ δὲ δεσπότης Φασουλῆς, τοῦ Κερδονέου παιδί,
τοιαῦτα τραγουδεῖ.

—

«Κορδονάκι, ποῦ καί κάτω καί 'στ' Ἀνάκτορ' ἀγαπᾶσαι,
'στὸν χορὸ ξυπνᾶ λιγάκι καί παπούτσια μὴ λυπᾶσαι.
Ἔλα 'σύρσε 'λιγάκι τῆς ψυχῆς μας τοὺς βραμμούς,
ἔλα ρίγε μας νὰ δοῦμε τοὺς Προϋπολογισμούς,
ποῦ ξανοίγουν τὴν ἀκρολιὰ μας καί ποῦ βάζουν 'στὴ φαγάλα
καθε μπέστια μογθηρό,
πεζὸν τόνα, πεζὸν τ' ἄλλο, πεζὸν τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα
καί τ' ἀθάνατο νερό.

—

«Κορδονάκι χαϊδεμένο, ποῦ μᾶς κάνεις πανηγύρι,
Κορδονάρ' ἀπὸ στεφάνους κι' ἀπὸ τρόπαια κυρτή,
ἕνα μοναχὰ δὲν ἔχεις, τὸν κανάγια τὸν Ἀργύρη,
γιὰ νὰ φίρῃς σ' ἕνα τίλος ὅσα γράφεις 'στὸ χαρτί.

—

»Δίχως τοῦτον ὅλα νοῦλα
λιμπέρα Θοδωροῦλα.
Ἤθελα νἀλθῶ τὸ βράδυ γιὰ ν' ἀνοίξωμε κουβέντα,
τὸν Θεόν παρακαλοῦσα μοναχὴ σου νὰ σ' εὕρω,
μήτε μοναχὴ σ' εὑρῆκα, μήτε μὲ τὰ ντακεμέντα,
'στὸν καθρέφτη σου στεκοῦσον μὲ τὸν νέο σου σταυρό.

—

»Θοδωράκη μου, τὴν νύκτα τί τὸ θέλεις τὸ λυχνάρι,
ὅταν ἔχῃς μὲς 'στὸ σπῆτι τέτοιον ἥλιο καί φεγγάρι :
Τὸ Κερδόνι τὸ Κερδόνι
δσο πάει καρδαμόνει.
Τώρα μόνον ἡ Κερδόνα
μὲς 'στὸ κράτος ἀπεκρούει,
καί μετζί της ἡ Κερῶνα
ἕως 'στὸ πρωὶ χορεύει.

—

»Σάλτα μίαν, σάλτα δύο ... σέτε νταβὶ καί κρεμᾶζέ...
'πρίστηκαν οἱ Κορδονάτοι μὲ σουπίδες τοῦ Σκουζέ,
ἀλλὰ τρώει κι' ἡ Κερῶνα μὲ τὸν κάθε Κορδονάτο
τὸ ψωμὶ τὸ ζαχαρένιο καί τὸ γλυκομπουκουνέτο,
καί φωνάζουν ἐμπνευσμένοι μὲς 'στοῦ γεύματος τὸν οἶστρο :
«Βρὲ χορὰ 'στον τὸν παγκέρη καί τὸν πρῶτο μας Μινίστρο».

—

»Ὦ Κερδόνα μου, γιὰ σένα σουκρὲς καί φαγοπότι
καί τὰ χαβιὰ τῆς πορφύρας,
θέλεις καί Μητροπολίτη τὸν δικό σου τὸν Δεσπότη,
τὸν Μεθόδιο τῆς Σύρας.
Κι' ὅταν σύ τὸν θέλῃς, τζόγια, πεζὸς πιστὸς δὶν θὰ ορυαξῇ
κι' Υ π ε ρ ά ξ ι ο ς γιὰ τοῦτον τρεῖς φορὲς δὲν θὰ φωνάξῃ;
σὺ νὰ θέλῃς καί μποροῦμε νὰ τὸν κάνωμε καί Πάππα,
καί 'στοὺς ἄλλους μία φάπα.

—

»Φαρδομάνικ' ἀγριεύουν κι' οὐρλιαχτοῦν σὰν τσακάλια,
Δεσποτικὸν» βραχεῖ χύτρα,
κι' ἴσως σπάσουν πατερίτσας οἱ θιόπνευστα κιρκλίκι,
ποῦ χρυσὴ τοὺς πρέπει μίτρα.

—

»Σάλτα μία, σάλτα δύο, κάνε τούρ καί μπαλκανσέ...
πάντα κουτουροῦ κουβέντας, πάντα λόγια βερεσέ.
Ὁ Προϋπολογισμός σου μᾶς ἐκόλλησε μεράκι
καί θὰ τὸν ἀποστηθίσω νὰ τὸν λέω σὰν νεροκι.
Ἔρε πάλι... τί χαρὰ μας !... ἔλεγε, Κερδόναρέ μου,
πούλθες πρῶτος νὰ τιμήσῃς τὸν μιγάλο συναρέ μου.»

—

Τοιουτοτρόπως τραγουδεῖ μὲ σκέρτσα καί μὲ πάσα,
μὰ φαίνεται κι' ὁ Κεντρικὸς Ταμίας μὲς 'στὸν μπάλο
σημώνοντας 'στὸν ὦμο του τοῦ Κεντρικοῦ τὴν κάσσα,
καί τότ' ἐγίνηκε κακὸ καί ξαφνικὸ μεγάλο.
Ὄρνιξε κι' ἀγρίεψε κι' ἔντομα τὴν ρέγουν ἄνω κάτω,
ἁρπάζουν τοὺς παράδες της, πίρνουν καί τὰ ποντίκια,
ποῦ πρὸ καιροῦ 'χαργάλιευαν 'στοῦ Κεντρικοῦ τὸν πάτο,
κι' ὅλοι 'στ' αὐτιὰ των τὰ κρεμοῦν ὡς εἶδος σκουλαρίκια.

—

Κι' ἄλλοι προσκεκλημένοι καί μετημφιεσμένοι.

—

Ἐνῷ δ' ἀγρίως ἀπηχοῦν ἀλαλαγμοὶ τῆς πάλης
κι' ἡ κάσσα ξεπατόνεται τοῦ Κεντρικοῦ Ταμία,
ὁ Καραπάνος ὁ μακρύς, ὁ Λεμονῆς, κι' ὁ Ράλλης
προβαίνουν κατηφέστατοι σὰν τὸν Ἱερομία,
κι' οἱ τρεῖς ἀλαμπρατσίτα
μὲ προφητῶν καβούκια,
καί στρώνουνε πετσέτα
γιὰ τέλλα τὰ κουλούκια,
καί κλαῖν οἱ φουκαράδες
καί πατζοῦν ταμπουρᾶδες.
Κατόπιν των ἀκολουθοῦν μὶ γλῶσσαν καρακάξας
κι' ὅσοι φθονοῦν τὸ ποίμνιον τὸ Δεληγιαννικόν,
καί τὴν Ἀντιπολίτευσιν ὁ Φασουλῆς κυτταζας
μὲ τόνον εἶπε πρὸς αὐτὴν πολὺ σπαρακτικόν :
«Στάμπατ μάτερ ντολορόζα,
'στὸ Κερδόνι βάστα πόζα.»

—

Πλὴν μὲ κουκούλαις προχωροῦν καμπόσοι Καπουκῆνοι
κι' ὅλοι 'ρωτοῦν περίεργοι πῆρε τάχα νἄν' ἐκεῖνοι.
Ἐνσπείρουν τρόμον παγερὸν τὰ μαῦρα των τὰ ράσσα
καί ψάλλουν ὅλοι μὲ φωνὴ βαρειὰ βαρειὰ καί μπάσσα :
« Ἀλλειτήρια,
Λόρδε σωτῆρι,
δόξα σοι κύριε.»

—

Στεναζουν κι' ὁλορύοντκι μὲ δάκρυα τῆς φώκης,
ἀλλ' ὁ κανάγιας Φασουλῆς ἐνόησε πῶς εἶναι
Σκουλούδης καί Σιμόπουλες καί Κόντε-Θεοτόκης,
ποῦ τόσαι τοὺς ἐπλήγωσαν βαρυκλιγιὲς ὀδόντι.
Νά ! κι' ὁ Δρακούμης ἔρχεται μετὰ τῶν Καπουκίνων,
ἑνόνων μαῦρα ἔκκρυα μὲ τῶν τριῶν τὸν θρῆνον,
μὰ κι' ὁ Βουδούρης θρηνωδεῖ πικρότερον τῶν ἄλλων
καί 'στοῦ χορεῦ τὸν σάλον
ἐκεῖνο τὸ κουδοῦνι του θυμᾶται τὸ κλειμένο,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν συμπονεῖ καί λέει «τὸν καϋμένο.»

—

Κι' ἐνῷ καθεὶς φραγκόπαππας καί κουδουνᾶς σπουδαῖος
τὸ σοβαρόν του πρόσωπον 'στὸ ντόμινό του κρύπτει,
ὡσὰν Περιπλανώμενος καί σύννους Ἰουδαῖος
κάποιος Σιδὰχ-Θαλασσινὸς εἰς τὸν χορὸν ἐνακήπτει.
Στέκει, κυτταζει μιὰ στιγμὴ, καί χάνεται σὰν φάσμα,
καί ξαναρχίζει πένθιμον τῶν Καπουκίνων ἆσμα.

Τῆς Αὐλῆς ὑποδοχὴ καί μεγάλη ταραχή.

—

Ὁ Βασιλεύς, ὁ Βασιλεύς... ἀμάν, Χριστέ, κι' ἁγ. φίξη,
τὸν ὕμνον τὸν Βασιλικὸν ἡ μουσικὴ νὰ παίξῃ.
Ὁ Βασιλεὺς εἰσέρχεται 'στὸν μπάλο κεστουμεί
ὅπως ἐστὶ κι' εὐρίσκεται χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ὀχύλου,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀνέκραξε : «τί ὄδξα πρὸς ἐμὲ
νὰ δέχωμαι τὸν κύριον Αὐλῆς παλυκοχόλου.»

—

Ἔρχεται κι' ἡ Βασίλισσα μετὰ τοῦ Μετσκλὲ
κι' ὁ Φασουλῆς τὴν δέχεται βκοτῶντας μασσαλὲ.
Ὅμως κι' ὁ γυιὸς τοῦ Φασουλῆ πρὸς τὴν Αὐλὴν σιμόνει
καί μὲ λαμπρὰν εἰκοστολὴν παιδὸς τοῦ Πλατιοῦ
τῆς Βασιλίσσης τὴν οὐρὰ σιγὰ σιγὰ σηκόνει,
ὁπόταν ἔξαρνα κι' ὁ Γκιούλ, ὁ σκύλος τοῦ σπητζοῦ,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα σηκόνει τὴν δική του
καί κάνει τὴν κακή του.

—

Ἀνασκιρτοῦν μικροί τε καί μεγάλοι,
τῶν μασκαράδων βρίμιτκι τὸ σμῆνος,
ὁπόταν κι' ὁ Διάδοχος προβάλῃ
ὡσὰν Παλαιολόγος Κωνσταντῖνος.

—

Τοῦ Κωνσταντίνου ζώνεται τὸ κοπερὸ λεπίδι,
τὸ ὁωραθὲν παιγνιδωδῶς ἀπὸ τὸν Εὐγενίδη,
καί τοῦτο πήξας κατὰ γῆς τὸ ὀοξασμένον ὅωρον
λέγει καθὼς τὸν Αἴαντα τὸν καί Μαστιγοφόρον.

—

»Ὁ μὶν σοαγεύς, ὡς βλέπετε, τομώτατος ἐστήθη,
ὃς παρ' ἀνόρὸς ἀγαπητοῦ γενναίως μ' ἐδωρήθη,
ἐν γῇ δὲ πίπηγε σιπτῇ γελώτων καί χορῶν,
ἔνθα βλαστάνει σύμβολον εἰρήνης ἱερόν.

—

»Τοιοῦτον ἔλεγεν ἁμοὶ Αὐτοκρατόρων γίρας
'στῆς ἐνηλικιώτεως τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας,
περὶ δὲ τῷδε τῷ λαμπρῷ καί νεοῤῥάντῳ ξίφει
καλῶ παράπαντα φαιδρὸς τῶν χορευτῶν τὰ στίφη
ξὺν ἀσφαδάστῳ καί ταχεῖ πηδήματι πηδῆσαι
καί μὴ πρὸς στρόβιλον γοργὸν τὰς πτέρνας ἀπευθῆσαι,
καί τὰς τανύποδας καλῶ Σιλφίδας τοῦ καιροῦ
μὴ φείδεσθαι χορεῦ.

—

»Σὺ δ' Ἥλιε, ὁ τὸν αἰπὺν διερχηλατῶν αἰθέρα,
στιγμὰς ὀλίγας ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
ἄγγελον πῶς ὁ διάβολος θὰ πάρῃ τὸν πατέρα
παντὸς ὑπόδρα βλέποντος πρὸς τὴν Μακεδονίαν.

—

»Ἄγγελον ἄθλους τοὺς ἐμοὺς καί τὸν ἐμὸν ἀγῶνα
πρὸς τὴν πατρῴαν γθόνα,
ἐκέτης δὲ θερμότατος παρακαλῶ νά 'ʼπῇς
πρὸς λείψανα προγόνων
πῶς εἶμαι τώρα Πρόεδρος μιᾶς ἐπιτροπῆς
τῶν διεθνῶν Ἀγώνων,
κι' εἰς ἀσχολίας τρίπομαι πολλὰς καί διαφόρους
καί τρέχω πρὸς τὸ Στάδιον νὰ βλέπω τοὺς μαστόρους.

—

»Ὦ φίγγος φαεινότατον, ὦ πέδον Σαλαμῖνος,
προσαγορεύει σε θερμῶς ὁ νέος Κωνσταντῖνος.
Βαθρον ἑστίας πατρικῆς, Θρόνε, κλῖναί τ' Ἀθῆναι,
καὶ ποταμοὶ καὶ κρῆναι,
ἔνθα τοὺς λασιαυχενας ἀποκαθαίρουν ἵππους
ὅπως μᾶς φέρουν πρὸς χορῶν καὶ πότων πανηγύρεις,
καὶ τὰ πεδία προσαυδῶ, Γουδὶ κ' Ἀμπελακήπους,
ποῦ τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπαῦς ἐπόρθησα ξιφήρης.

—

»Προσαγορεύω σύμπασαν τὴν ζείδωρον Ἑλλάδα,
τὴν ἔχουσαν μεταλλικ κ' Ἀγώνων γραμματόσημα,
οὐ μὴν κ' ἐκείνην χαιρετῶ τὴν φίλην Μανωλάδα,
ὅπου μου στέλλει βούτυρο κ' ἄλλα πολλὰ φαγώσιμα.

—

»Τοῦθ' Αἵας ὁ νιώτερος κελαδῶμα θρεῖ,
ποῦ πρῶτος μπαίνει 'στοὺς χορούς καὶ φεύγει τὸ πρωί,
ὅτα νοῦ φθάσῃ σὺν Θεῷ κ' ἡ τῶν Ἀγώνων φίστα
τότε μὲ δάφνας νικητοῦ θὰ σᾶς εἰπῶ τὰ ρίστα.»

—

Ὁ Νικόλαος ὁ Πρίγκηψ ψάχνει γιὰ νὰ βρῇ μοντέλα
σὰν ζωγράφος Ραφαῆλος μὲ μπογιαῖς καὶ μὲ πινέλα,
ὁ δὲ Γεώργιος, θικιώτης τῶν ἡθῶν μας τῶν ἀντρίκιων,
μπαίνει μὲ κοστοῦμι ἀντάμη τῆς Πλατείας τῶν Ἡρώων,
μόλις δὲ τὸ χέρι πιάνει τοῦ κυρίου Φασουλῆ
ὤχ ! ἐκεῖνος ξεφωνίζει καὶ ξαφνίζονται πολλοί.

—

Νά ! κι' ἡ δέσποινα προβάλλει 'στὰ χορὸ σὰν Ἡμερονύκτια
καὶ σιμόνει 'στὸ Πελάτι καὶ τοῦ κάνει ρεβεράντσα,
ὑποκλίνει δ' ἐμπροστά του μετὰ χάριτος σπανίας
κι' ἡ κυρία Περικλέτου μὲ κοστοῦμι Πνευμονίας,
χαιρετᾷ κι' ὁ Περικλέτος μ' ἕνα τρόπον Γαλλικόν
ὅλος μετημφιεσμένος εἰς Καταρρουν Βρογχικόν.

—

Γκὰχ καὶ γκούχ κι' οἱ δυὸ τὸ πάνε μ' ἕνα μοῦτρο σὰν λεμόνι
καὶ μὲ τέτοιον βῆχα βήχουν μές 'στοῦ μπάλου τὸ σαλόνι,
ποῦ καθεὶς προσκεκλημένος τὸν ἀκούει καὶ φωνάζει :
εὖχ ! ψυχή μου νὰ τὸν εἶχα...
πλὴν ὁ νέος Κωνσταντῖνος τὸ σπαθί του ξαναβγάζει
καὶ τοὺς ἔκυψε τὸν βῆχα.

—

Ὁ Φ. —Δὶν ἐνθυμοῦμαι, Βασιλεῦ, καθ' ὅλ' ἀγαπητέ,
ἂν τὴν Πινακοθήκην μου σᾶς ἔδειξα ποτέ.
Οὐχ ἧττον ὅμως στρέψατε πρὸς ταύτην τὴν εἰκόνα,
ὅπου βιβείως ἔκπληξιν μεγάλην θὰ σᾶς κάνῃ
κι' εἰς ὅλους μας ὑπόσχεται πολεμικὸν ἀγῶνα...
τῆς Θηβας τὸ στρατόπεδον θαρρῶ πῶς παριστάνει.
Τὰ βλέπουν Σακαράκηδες κι' ἄφρα πέρν' ἡ γκλάβα των,
κι' ἴσως τὸν μῆνα νὰ γενῇ, ὁποῦ δὲν ἔχει Σάββατον.
Ἴδέτε κι' ἀπεικόνισμα λαμπρὸν τῆς Μπουμπουλίνας
μὲ τοὺς χρυσοῦς κεντῶνας της καὶ τὰς χρυσᾶς της κλίνας...
ψυχοῦλα μου θαλαμηγός !... ἐν θαύμα τῶν αἰώνων !...
ἐγὼ δέ, φίλε Βασιλεῦ, ἂν εἶχα τόσα μόνον
ὅσα τὸ κράτος ζώδεψε γιὰ τὸν ἀπόπατό της,
ἠμποροῦσα καθε Σάββατο νὰ δίνω μπάλους πρώτης.

—

Ὁ Δήμαρχος Καλλιφρονᾶς μὲς 'στὸ χορὸ σαλτάρει
φορῶντας μὲ κομψὸν
τοῦ μπαμπᾶ του πατέρα του χιονάτη φουστανέλα,
ποῦ τοῦ πηγαίνει τρέλλα.
Κι' ὁ Μιστριώτης ρίνεται ντυμένος Ἀντιγόνη
καὶ κόσμο ξελιγόνει
μ' ἐκεῖνα τ' ἁλαβάστρινα καὶ κάτασπρά του μπράτσα,
καὶ τὰ ζηλεύει καθεμιὰ ξεβίδωτη κυράτσα.

—

Προσέρχεται 'στὸν Φασουλῆ μὲ τὸν Σακελλαρίδη,
τὸν ψάλτη τὸν γλυκύστομο, τῆς μουσικῆς στελίδι,
ποῦ μὲ ρυθμὸν πα βοῦ γὰ σὶ
χορεύει ἀρχαίους τραγουδιά.

—

Ὁ Φ. —Ὦ σὺ κοινὸν αὐτάδελφον καὶ Μιστριώτη κάρα,
ποῦ 'υτύθηκες σὰν ἥρως κι' ἀρχαία γυναικάρα,
ἄρ' ἔσθα πῶς ὁ Σοφοκλῆς θὰ παθη συφορίζια
καὶ μὲ τὴν τραγῳδία του θὰ σπάτωμε 'στὰ γέλοια ;

—

Ἀρχίζουν ἡ περιφημαις ριγοῦρακις τοῦ μπαλέτου
κι' ἡ Φασουλῆ χορεπηδᾷ 'στοῦ Βασιλιᾶ τὸ μπράτσο,
ὅταν ἡ ζηλιάρηγατα κυρία Περικλέτου
μὲ τὸ ζερβὶ τὸ χέρι της τῆς δίνει ἕνα μπάτσο,
καὶ γίνετ' ἕνα σούσουρο, κακὸ κι' ἀνταυχία,
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ Περικλῆ ζητεῖ μονομαχία.
Ὅμως ἐν μέσῳ τῆς βοῆς, τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης
νὰ κι' ὁ Φιλήμων ἔρχεται ὡσὰν Ἑλλανοϊκης
μεθ' ὅλης τῆς ἐπιτροπῆς τῶν διεθνῶν Ἀγώνων,
ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ τοὺς πάντας στεφανόνων.

—

Ἀπὸ κοτίνους γέμισε καὶ δάφνας τὸ σαλόνι
καὶ πρῶτον στεφανόνει
τὸν νοικοκύρη τοῦ σπητιοῦ, ποῦ τόσων σίβας τρίφει
πρὸς πάντ' ἀρχαῖον Ἕλληνα.
κι' ἐκεῖνος τὴν ἐπιτροπὴ ἀντὶ κοτίνου στέφει
μὲ μαϊντανὸ καὶ σέλινα.

—

Κι' ἠλάλαξαν περιχαρῆς ἀγωνιστῶν φωναὶ
κι' ἀμέσως δίσκους ἔβγαλαν νὰ κάνουν ρεφρενί.
Γιὰ τοὺς Ἀγῶνας, κύριοι, μὴν ἀδιαφορῆτε,
κι' ἂς ρίξη κάθε μεσαναρὰς αὐτὸ ποῦ προαιρεῖται,
πλὴν ὅλους πάνουν ξαρνικὰ κι' ἀδρέκοπα φτερίσματα,
μόν' ὁ δεσπότης Φασουλῆς κι' ἡ Δόνα Φασουλίνα
ρίχνουν 'στὸ δίσκο μιρικὰ νικέλινα νομίσματα,
πούχαν κερδίσει κατ' αὐτὰς ἀπὸ τὴν τ σ ι ν κ ο υ ί ν α.

—

Μὲ παρακλήσεις προσπαθοῦν πολλοὺς νὰ συγκινήσουν,
κιμίρι δὲν ἀνοίγει,
ἀλλ' ὅταν καὶ 'στὸν Ἄνακτα ἐπῆγαν νὰ ζητήσουν
ἐκείνος εἶχε φύγει
μαζὶ μὲ τὴν Βασίλισσα καὶ μ' ὅλα τὰ παιδιά
χωρὶς γιὰ τὴν φυγάλα του νὰ πάρουν μυρωδιά.
Καὶ μόνον ὁ Διάδοχος, πρὶν φύγῃ καταπόδι,
μέσα 'στὸν δίσκο φάκελλον τοὺς ἄρησεν ὀγκώδη,
κι' ὅλοι 'σταυροεκτυπήθηκαν γιὰ τοῦτο τὸ τερτίπι
κι' ἐφώναξαν ἑνὰ συνδρομὴ καὶ δωρεὰ γενναία»,
πλὴν ὅταν τὸν ζεβούλωσαν μὲ τόσο καρδιοκτύπι
εἶδαν πῶς εἶν' ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀβέρωφ νέα.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ἐμβρόντητος μετὰ τῶν ἄλλων μένει
καὶ τὸ 'φολόγι τοῦ σπητιοῦ χαράγματα σημαίνει,
καὶ μόλις ὑπερόδιζε κρεκόπιπλος ἡμέρα
ἡ στίγη τοῦ Μελάθρου του ἀνοίγει πέρα πέρα,
ἐνῷ δ' ὀρχήστρ' ἀπὸ παντοῦ μανιωδῶς ἠχεῖ
καὶ στροβιλίζετ' ἔξαλλος κάθε ψηλὸς καὶ νάνος,
τοὺς ἦλθε καπνόφλακα μαξιλαριῶν βροχή,
μόν' ὁ Μινίστρος 'γλύτωσε, γιατ' ἦλθε μὲ τὸ κράνος.

—

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος 6 ὁρόμος καὶ πέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξα.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενοῦσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
ἐὰν θὰ πληρωνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δέκα τοῦ Φεβρουαρίου
κι' ὄχτη Κεκεμπτηρίου.

Πεντακόσα καὶ ὅμοια
τσίχες Γιάννη ; τσίχα πάντα ;

Ἡ σεβαστὴ Σαρακοστή.

—

Ἐγκαταλείψωμεν λοιπὸν τοὺς βίους τοὺς ἀσώτους,
ἀπαλλαγῶμεν, ἀδελφοί, τῶν ἀνθρώπων τοῦ σκότους,
ἂς εἶναι 'στὸ τραπέζι μας φασόλι καὶ ρεβίθι,
τὸν ῥύπον ἀποπλύνωμεν τοῦ σώματος καὶ νοῦ,
κι' ἂς κραξωμεν κεφτόμενοι καὶ τύπτοντες τὰ στήθη :
«Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.»

—

Ἀχ ! πᾶν τὰ ξεραντώματα κι' οἱ ξεκουσμένοι μπάλοι
τοῦ κὺρ Ἀλέκου τοῦ Σκιουζὲ καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη,
ποῦ τὴν μεγάλην καὶ μιζερὰν ἡλίκτρισαν Ἑλλάδα,
κ' ἂν γίνῃ σήμερα Σουπὲ σὲ κανενὸς τρανοῦ
θέγγ χαβιὰρι κόκκινο, κουκιὰ καὶ φασολάκια...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

—

Καιρὸς τοῦ κάθε μασκαρᾶ νὰ λείψῃ πᾶσ' ἀνεῖδεια
καὶ γκάρισμα βαρύ,
κι' ἂς μείωμε καὶ μὲ μετρᾶ 'στὰ τόσα Νομοσχέδια
τοῦ Μπεράτα-Θεοδωρῆ,
ποῦ θὰ πατήσωμε μ' αὐτὰ 'στὴν πήτα τοῦ Σπανοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

—

Ἂς ξεχασθοῦν τὰ γωρατὰ καὶ τὸς' ἀντεῖς λόγια
κι' ἂς πάρωμε 'στὰ χέρια μας μεγάλα κομπολόγια,
καὶ τόσους κόκκους στρογγυλοὺς ἂς ἔχῃ τὸ καθένα
ὅσα τὰ Νομοσχέδια τὰ τρία εὐλογημένα,
κι' ἂς πέσωμεν εἰς ἔκστασιν ὑπέρου κυανοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

—

Τοὺς λόγους ἂς ἀκούσωμεν ῥητόρων μας ἐντίμων,
ἐνωτισθῶμεν ῥήματα τοῦ λόγου Θεοδώρου,
καὶ μὲ τοῦ Ραΐντγεν του γνωστοῦ τὸ φῶς τὸ σκοτεινὸν
ἂς δοῦμε τὸν ἐγκέφαλον τοῦ καθε λιμαδόρου,
καὶ τοῦτον ἂς συγκρίνωμεν πρὸς τὸν τοῦ πετεινοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

—

Ἴσως μὲ βάκρυα νὰ 'πῇ 'στὸ τέλος κι' ἡ Κερῶνα :
«ἐρίτιμ τὸ 'γλεντίσιμα κυλᾶ μὲ τὴν Κερκόνα
κι' Ἀπακρυὰ 'περάσαμε πραγματικῶς σπανία,
μὰ τώρ' ἂς δοῦμε μιὰ στιγμὴ καὶ τὴν Μακεδονία
καὶ τ' ἀγκαζιὰ κόμματα προγόνου μας κλεινοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

—

»Ἂς γίνουν καὶ στρατόπεδα γιὰ νὰ χαροῦν σπαθάτοι
κι' ἡ δόλιες σαπαράκιες μας ἂς ῥίχνουν ἀπ' τὰ φυκάρια...»
αὐτὰ γιὰ σίγουρα θὰ 'πῇ καὶ τὸ λιμπρὸ Πελάτι
κι' ἀμέσως ὅλα τὰ σκυλιὰ θὰ βάλῃ 'στὴν ἀγγαρεία
πρὸς αἴσχος καὶ τῶν Τσουδερῶν καὶ καθ' ἑλεινοῦ...
Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποὺ τόσα μελετοῦν, μέσα 'στὸ Κοιμητήριον σπουδαίως συζητοῦν.)

—

Φ.—Καὶ πλὶ Ψυχεσάββατο, καῦμένε Περικλέτο, κι' ἡ τρέλλα τῆς 'Αποκρηᾶς εἰς κόρακας ἰορέτω. 'Αλήθεια πῶς ἐπέρασε κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι!... μηδὲ γκαμήλας ἄκουσα ντουῦλι νὰ βαρῇ, καὶ τώρα ποὺ 'τελείωσαν τῶν ζωντανῶν οἱ μπάλοι τῶν παθημένων ἄρχισαν τρικούβερτοι χορεί. Θυμᾶσαι κι' ἄλλοτε, μωρέ, ὁποὺ 'στὴν ἴδια θέσι ἐκάναμε μνημόσυνο γιὰ τὴν Μεγάλ' Ἰδέα, κι' ἴδαμε κι' ἕναν Βασιλιᾶ κομπάλαιον μὲ φρέσι καὶ φορεστὰ φουστανελλᾶ γελεία καὶ χυδαία; Λοιπὸν ἐρίτος, Περικλῆ, θὰ γίνῃ λιτανεία γιὰ τὴν Μακεδονία, καὶ τάφο θὰ τῆς σκάψωμε κι' ἕνα κιρὶ 0' ἀνάψωμε, καὶ μὲ Μακεδονιστικὰ καὶ περικεφαλαία μνημόνευε θὰ κάνω 'στὸν Μακεδόν' 'Αλέξανδρον, τὸν μέγαν βασιλέα, ὁποὺ δὲν τὸν ξεχάνω, καὶ θὰ γουλλίζω φέρνοντας 'στὴν παθημένη γύρα «Θεὸς 'σχωρίστην τρεῖς φοραὶς κι' αὐτὴν τὴν κακομοίρα!... πολὺ συχνὰ τὴν γλῶσσα μας γιὰ τὴν παρλάτ' ἀκόνιζε καὶ τόσο μᾶς 'δαιμόνιζε, ποὺ τοὺς κοντοὺς 'σηκώναμε πολεμικῶν λεβάντων, μὰ σήμερ' ἀναπαύεται 'στοὺς κόλπους τῶν Βουλγάρων, ὁποὺ μὲ φέσια βάπτισαν τὸν Βόγορι τριλλαὶς καὶ μουντζαῖς γιὰ βαπτιστικὰ μᾶς ἔστειλαν πολλαῖς.

—

Θὰ φίρω καὶ τὸν Θοῦωρῆ μὲ λίμα νὰ τὴν κλέψῃ, κι' ἕνα πενταρικο κερὶ 'στὸν τάφο τοὺς νὰ ἀνάψῃ.

—

Σύρε καὶ τράβ' ἀπὸ σ' αὐτὶ κάθε λεγάδα Βουλευτή, καὶ φέρε τον ἐδῶ μπροστὰ γιὰ νὰ τῆς βγάλῃ λόγο, κι' ἐγὼ μὲ μοῦτρα γελαστὰ τὰ κάλλυδά νὰ τρώγω.

—

'Αλλ' ὅμως, Περικλίτο μου, ἂς ἔλθῃ καὶ τὸ Στέμμα μὲ κάθε κανακάρικο τῶν 'Ανακτόρων θρέμμα, 'Ολίγο μπαστὸν 'στὸ μνῆμα τῆς τριγύρω νὰ χορέψῃ καὶ μὲ κυπαρισσόμηλα καὶ μύρτα νὰ τὸ στέψῃ.

Π.—Μίκ σκιά, βρὲ Φασουλῆ, 'στὰ μέροι μας συμβαίνει περίλυπος καὶ μόνη.

Φ.—Ὁ Βασιλεὺς 'Αλέξανδρος, βρὲ κουτομάη, θάναι...

Π.—Μίκν θερμὴν προσφώνησιν 'στὸν Μακεδόνα κάνε.

Φ.—Γιὰ κυτταξε πῶς προχωρεῖ μὲ βήματα μεγάλα.

Π.—Νομίζω 'στὸν Βουκέφαλο πῶς ἔρχεται καβάλα.

Φ.—Ἐσίμωσι... τὴν ὄψιν του καλὰ τὴν διακρίνω, καὶ τέλοιγο ἐκεῖνο βεβαίως ὁ Βουκέφαλος ὁ ὀξυσμένος εἶναι...

Π.—Γονυπετὴς ἐνώπιον τοῦ Μακεδόνος μείνε.

Φ.—Ὦ Βασιλεῦ 'Αλέξανδρε, ὦ τέκνον τοῦ Φιλίππου, καλῶς μᾶς ἦλθε ἔφιππος ἐπὶ σφριγῶντος ἵππου, πλὴν γνώριζε πῶς κυβερνᾷ τὸ κράτος τὸ Κορδόνι, κι' ἐμεῖς οἱ Μακεδόνοι δὸς του καὶ θυμιατίζομε τοῦ Μπάρμπα τῆς μπακραπέταις καὶ σκούζομε τὴν δόξα του μὲ τρομπαῖς καὶ τρομπέταις. Γνώριζε πῶς 'περάσαμε καλὰ τὸ καρναβάλι, ἂν κι' εἴμεθα μουφλούζηδες καὶ πρῶτοι φουκαράδες, πῶς τὸ μεγάλο 'στὰ πόδια μας κατέβασαν οἱ μπάλοι κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς τοῦ Γκυγκ ὦμ ἐζήχθη μασκαράδες, κι' ὅλοι μὲ τῆς μουτσούνας των ἐδικεβαίναν κοντά του κι' ἐπείραζαν τὴν σεβαστὴν Μεγαλειότητά του, κι' αὐτὸς ἐδέχετο γλυκὺς τοῦ καθενὸς τὸ σκῶμμα κι' εἰς θηλυκοὺς κι' ἀρσενικοὺς ἐπρόσφερε τὸ χέρι, καὶ κάποτε διήνοιγε τὸ σκωπτικὸν του στόμα, σκορπίζων ἅλας 'Αττικοῦ καὶ Δανικοῦ πιπέρι. Κι' ἤρχετο καὶ παρήρχετο μεγάλου κόσμου ρεῦμα κι' ἀστρίγγλιζαν κι' ἐκίχλιζαν τῶν σκλοντζῶν κυράδες, κι' Ἐκεῖνος ἀμασκάρευτος ἐπίδιδ' ἕνα πνεῦμα, ὁποὺ πολλοὶ τὸ 'ζήλεψαν ἀπὸ τοὺς μασκαράδες. Δι' ὅλ' αὐτὰ παντάπασιν δὲν πρέπει ν' ἀπορῇτε, γιατί, μεγάλε Μακεδών, σὰν ἔλθῃ καρναβάλι καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον ἀκόμη συγχωρεῖται νὰ 'πῇ καμπόσα χωρατὰ καὶ μ' ὅλους νὰ τὰ βάλῃ.

—

Ἄνθρωπος εἶναι σὰν κι' ἐμᾶς πᾶς Βασιλεύς, πᾶς Ἡγεμών, κι' ἔχει βεβαίως τὰς ὁρμὰς καὶ τὴν διαθεσιν ἡμῶν.

—

Οἱ Βασιλεῖς κι' ἐδῶ κι' ἀλοῦ κι' εἰς ἅπασαν τὴν κτίσιν ἐπλάσθησαν ἐκ τοῦ πηλοῦ κι' ἔχουν ἀνθρώπου φύσιν.

—

Κι' ἂν 'ποῦν κανένα χωρατὸ σὰν ἔλθῃ καρναβάλι, δὲν εἶναι βέβαια κι' αὐτὸ καμμιὰ δουλειὰ μεγάλη.

—

Ἂν ἤμουν Βασιλεὺς ἐγὼ κι' ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους, δὲν θάπαινα νὰ κυνηγῶ τὰ γλίντζια καὶ τοὺς μπάλους.

—

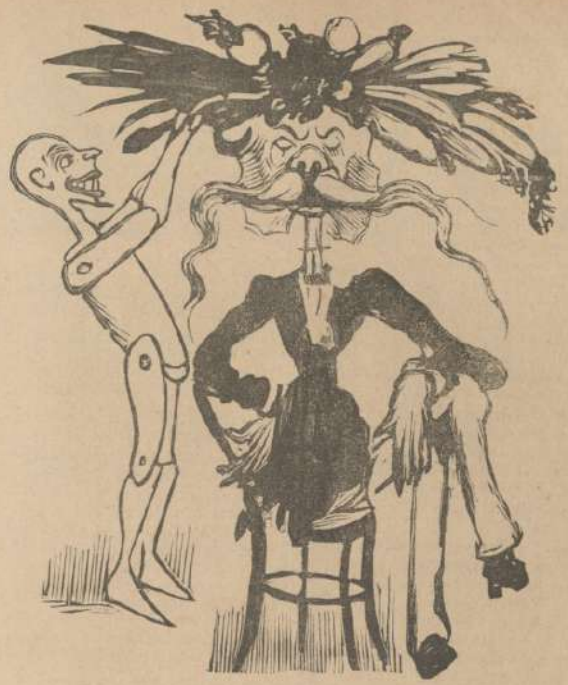
Θυμήσου, Μακεδών, καὶ σὺ πῶς τώχες ριξει 'στὸ κρασί, κι' ἂν εἶχες τόσαις λαμπεραῖς κορώναις καταπατήσει, πόσκις δὲν σ' εὕρισκαν φοραῖς κουρσῦνα 'στὰ μεθύσι;

—

Στὸν κόσμο τοῦτο, τσελεπῆ, ὅπεσον 'ρωτήσῃς θὰ σοῦ 'πῇ πῶς ἕνα μόνον εἶναι, τὸ τρῶγε καὶ τὸ πίνει.

—

Μὰ δὲν μᾶς λές, παρακαλῶ, σὰν τί κατάλαβες καὶ σύ

μὲ τὸ μεγάλο τὸ μυαλό, ἂν ζόξα σ' ἔστιψι χρυσῆ;

—

Ὁρίστε τώρα, Μακεδών, μένεις σκιὰ καὶ μόνη, δὲν εἶσαι τίποτα σχιδόν, μηδὲ τῆς σκόνης σκόνη.

—

Κι' ἂν μνήμης κόκκοι μερικοὶ σοῦ μένουν, Βασιλεῦ, κι' ἐκεῖ, ὅπου σὰν ἴσκιος σκιλετοῦ ἀσώματος πλανᾶσαι, μόνο τῆς ὥρας τοῦ πρωτοῦ ἀπ' ὅλα θὰ θυμᾶσαι.

—

Ἴδι τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν καὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν, καὶ κλαῦ' ἐκείνους τοὺς μωρούς, ποὺ δὲν 'καταλάβαν γερούς, ἀλλ' ἔκαναν τοὺς σοβαρούς, καὶ μήτε 'στὸ Βαριετὲ δὲν ἐξενύκτισαν ποτέ.

—

Ἐκτὸς αὐτῶν, 'Αλέξανδρε, 'στὸ κλῖμα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ φύεται χαρμόσυνος ὁ τῆς ἐλαίας κλάδος, τοῦ Τξιάρχης γίνεται κι' ἱπποτὴς τοῦ Σωτῆρος κάθε δεινὸς ἀμακατζῆς κι' ἐπίσημος τζουτζές, ὅσο κι' ἂν εἶσαι σοβαρὸς κι' ἀρχώνου χαρακτῆρος ἀμέσως ἀνεκτὸ καρδὸς θὰ γίνῃς καὶ γλυκύζές. Ἐδῶ νὰ θέλῃς μὲ στιγμὴ τὸν σοβαρὸ νὰ κάνῃς τότε 'στ' ἀλήθεια φαίνεσαι τζουτζὲς καὶ μπεχλιβάνης.

—

Π.— Περίδρομος, βρὲ Φασουλῆ, νεκρῶν καὶ ζώντων βρῶμα, γιατί τὸν Ζάλισε πολὺ τὸ ρυπερὸν σου στόμα.

—

Φ.—Κι' ἐγὼ ποῦ λές, Ἀλέξανδρε, παντοτινὴ λατρεία,
τῆς προσφιλοῦς κυρίας μου ἐπόρασα τὸν μπούστο
καὶ μὲ φουστάνι 'στοῦ Γκουγιώμ ἐπῆγα σὰν κυρία,
κι' ὁ Βασιλεὺς σιγὰ σιγὰ μ' ἐτσίμπησε γιὰ γοῦστο.
Οὐ μὴν 'στὸ μπράτσο τὸ δεξὶ μ' ἐτσίμπησε γιὰ χρῆ
κι' ὁ σκαπτικὸς Διαδοχὴς, στολίδι τῆς παρέας,
κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ χαρατζῆς γελῶντας τοῦ φωνάζει :
«Ἄμμ' δὲν τσιμπᾷς καμμιὰ πυκνὴ νὰ καταλάβῃς κρίσις ;»
Καὶ πρὶν νὰ 'πῶ τὰ ἐπείσματα κι' ἀθῷα χωράτα μου
τσιμπηχτὲς κι' ἀπὸ τὸν ἕνα, τσιμπηχτὲς κι' ἀπὸ τὸν πρῶτο,
ὡς ποῦ κατακεκλίνισαν τὰ ὀλίγα κρέατα μου
καὶ σὰν ἐπῆγα σπίτι μου ἐκόλλησα τσιρότο.
Μὰ τώρα, ποῦ Σπρακοστῆς ἐσήμανε νηστεία,
τώρα ποῦ δὲν ἀκούονται πειράγματα κι' ἀστεῖα,
τώρα ποῦ καθησυχάσαν γκιμπρὶ καὶ κοβαλλίρει
κι' ἡ τῶν χορῶν ἄνθρακα,
τώρα ποῦ δὲν κυττάζομαι τῆς ἀντζιὲς τοῦ Σιρτήρη,
μηδὲ τοῦ Ντεκαντέρη,
ποῦ δὲν ξεπερβολόνεται καμμιὰ τρανὴ κοκκώνα
κι' ἔλει κοιμοῦνται μιὰ χαρὰ ποὺ λὲς πὼς ἤπιαν ὄπιο,
σὰν μιὰ θεοβούμενη γυναίκα κι' ἡ Κορῶνα
Μητροπολίτη μας ζητεῖ νὰ χρίσῃ τὸν Προκόπιο.
Καὶ τίποτα περαξενο νὰ 'δῇς τὸν Δεληγιάννη.
ποῦχει καὶ ξένων καὶ Ρωμηῶν Μεγαλοσταύρους μάτσο,
Μητροπολίτη τὸν παππᾶ του Παλατιοῦ νὰ κάνῃ
καὶ γιὰ τὸν Μεγαλόσταυρό ν' ἀφήσῃ τὸν Κολιγκᾶ,
τὸν Κορινθίας ὁπλαρχὴ,
κατηχητὴν περιφρᾶῃ,
ἄνδρα σοφῆς παιδεύσεως, ἀσπίλου σωφροσύνης,
καὶ σήμωμα καὶ ταύγκμα τῆς Ἀρχιερωσύνης.
Κι' ἀφοῦ Μητροπολίτης μας δὲν εἶμπορεῖ νὰ γίνῃ
Πρωθιερατεύων εὐκλεὴς, Ἰωακεὶμ ὁ τρίτος,
ἀλεῖνον πρέπ' ἡ Σύνοδος ἀμέσως νὰ προτείνῃ
ὡς ὑπερέχοντα πολλῶν ὁμοίων ἀσυγκρίτως.
Αὐτὰ ποῦ λές, Ἀλέξανδρε, καὶ σὶ παρακλῶ
νὰ σώρῃ 'στὸ κελλί,
δέν τύχῃ δὲ 'στὸν δρόμο σου νὰ πᾷς κακμπὰν ἡμέρα
'στὴν ἄλλοτε σατρίβα σου, στιμάτης' ἐκεῖ πέρα,
καὶ τότε δῶσ' ἐκ μέρους μας κι' ἐκ μέρους τῆς Κορῶνας
τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν 'στοὺς καψο-Μακεδόνας.
Εἰπὲ τὸ τσῖδες κι' ἄκουσες 'στὴ γῆ τὴν ψωραλέα,
ποῦ κάθε τέντζερες κυλᾷ καὶ βρίσκει τὸ καπάκι,
καὶ βγάλε, γόνε τοῦ Διός, τὴν περιτεραλέια
καὶ ζωγραφίζου τοῦ λοιποῦ μὲ Τσούσικες καλπάκι.
Ἂν τύχῃ δὲ 'στὸ ἐλαῖο σου νὰ 'δῇς ποτὲ σιμὰ σου
καὶ κάπιον Λάρδον Ἕλληνα, ποῦ 'πῆρε τόνομα σου,
πὲς του ν' ἀλλάξῃ τόνομα, τέτοιον νὰ μὴ τὸν λένε,
σοῦκανε τὰ μαπακια μας ὁλημερὶς καὶ κλαίνε.
Ὁπότον δὲ τὴν διώξιν ἀκούσῃς ἐξ Ἑλλάδος
Ἀγώνων Ὀλυμπιακῶν τρελλὰς ἐπευφημίας,
πᾶτα 'στὸ νέον Στάδιον τῆς κλασικῆς Ἑλλάδος
νὰ 'δῇς τοὺς ἄθλους παλαιστῶν καὶ τὰς ἱπποδρομίας,
ὁποῦ κι' ἐγὼ περίρρυτος καὶ στιχζων ἐξ ἰδρῶτος
μαζὶ μὲ τὴν γκιώφρα μου θὰ παρατρέξω πρῶτος.

—

Τότε κράξε μεθ' ἡμῶν
'στῶν Ἀγώνων τὸν βωμὸν :
«Νὰ τῆς ζήσῃ ἡ γωνιὰ
καὶ τὸ ζωντανὸ φορθμι...
ὦ πατρὶς Μακεδονία,
αἰωνία σου ἡ μνήμη.

—

(Εἶπεν αὐτὰ
τὰ χωρκὰ,
κι' ἀρρίσας ὁ Βουκέφαλος μὲ μιὰ κλωτσιὰ 'στὸ στόμα
τὸν σώρισε 'στὸ χῶμα.
'στὰ πισινὰ πούδρισε του 'σηεώθη μὲ μανία
καὶ κακδαλίνασε ρίχνωντας ἐπῆρε τὰ βουνὰ,
κι' ὁ Περικλέτος ἐκλαψε γιὰ τὴν Μακεδονία
κι' ἐμοίρασε καὶ κόλλυβα νὰ φᾶν τὰ ζωντανά.)

—

Φασουλῆς 'στὸν Δεληγιάννη μὲ περίφημο στεφάνι.

—

Γιὰ τὴν γιορτή σου, Θεοδωρῆ, πηδῶντας σὶ συγχαίρω,
καὶ τοῦτο τὸ τριακοσάρτο στεφάνι θὰ προσφέρω
ὡς ἀνταξίαν ἀμοιβὴν εἰς τῶν Ρωμηῶν τὸν Καίσαρα,
ποῦβγαλε Νομοσχέδια σωστὰ πενῆντα τέσσαρα,
ἂν καὶ θαρρῶ πὼς ἔπρεπε 'στὸν Μπέρμπα-Δεληγιάννη
γιὰ κάθε Νομοσχέδιο ξεχωριστὸ στεφάνι.

—

Νὰ χαίρισαι, Θεοδωρὶ, καὶ πλὶ τόνομα σου,
τὸν νέο Μεγαλόσταυρο καὶ τὰ παράσημά σου,
ἴσως κι' ὀρθὸς νὰ στέκεσαι σὰν μαρμαρικολῶνα,
ὅπως μᾶς 'ἔλεγε νὰ 'βγῇ τῆς Μιχαλοὺς χριώστης,
νἄχῃς καὶ φιλενάδα σου τὴν λατρευτὴ Κερῶνα,
σὺ νάσαι κι' ὁ Ρωμαῖος της, σὺ νάσαι κι' ὁ Ρωμηός της,
νὰ σ' ἀγαπᾷ σὰν σήμερα καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷς
χωρὶς ποτὶ 'στὴν Κηφισιὰ σὰν κι' ἄλλοτε νὰ πᾷς.

—

Τέτοιος νὰ 'βρῇς περίσσιωμα, ποῦ νὰ φανῇ σὰν μῦθος,
νὰ μὴ σκορπίσ' ἡ στρῦγγα σου, ποῦ χόρτο τῆς μυρίζει,
κι' ἡ κεφαλή σου νὰ γενῇ Νομοσχεδίων πλῆθος
χωρὶς Ἡφαίστου πλεκτὸς σὶ δυὸ νὰ τὴν χωρίζῃ.

—

Χρόνια πολλὰ, χυρ Θεοδωρῆ,
κι' ἡ στρῦγγα σου νὰ σὶ χαρῇ...
Μὲ σίβες 'στὴν φαλάκραν σου τὸν στιφανόν μου θίτω,
μὰ δέξου χαιρετίσματα κι' ἀπὸ τὸν Περικλέτο.

—

Λάμπι, Θέοωρε, νὰ λάμπω,
κι' ὅσα λούλουδα 'στὸν κάμπο
μαδημένα 'ρωτηθῆκαν,
κι' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
πὼς ἐσὺ θὰ κυβερνᾷς
καὶ τὸν μῦλο θὰ γυρνᾷς.

—

Πάλιν λοιπὸν τὰ ἑκατοντὰ θὰ βγοῦν Μυθιστορήματα.
ποῦ κι' ἄλλες' ἐξελίσσοντο αἰσιογραφημένα,
καθ' ὅλα τελειότατα, σωστὰ καλλιτεχνήματα,
κι' ἔκαναν τέτοια πούλησι, ὁποῦ δὲν ἔμεν' ἕνα.
Θὰ περιέχουν σήμερα σιλίδας δεκαέξη,
ὁ γάρτης δὲ κι' ὁ τύπος των ποιότητες καλλίονες,
τὸ δὲ κειμὲν ὡς ἔλλοτε πρεβίμως θὰ συντρέξῃ...
Γραφεῖον πέντε ἀριθμός, εἰς τὴν ὁδὸν Φωκίωνος.

—

Τί σάπιον δραματικὸν καὶ πρώτων ποιοτήτων
ὁ τῶν Τριῶν Χαρίτων,
ἀνέθαντες, ἀγνῶτατες, κι' μ' ὅραιμα θαυμάσιον,
ποῦ κάθε δέρμα γίνεται λευκὸ σὰν κουραμπιέ,
εἰς τὴν ὁδὸν Πεσμαζόγλου, 'στὸ νέον Ἐργοστάσιον
τὸ μέγα καὶ παγίωτατον Κωσμέσεκ καὶ Λουρτιέ

Τυπογραφεῖον Χ. Φ. Α. Τ. Σ. νέος παντοῦ ρυθμός— Φθηνὸς ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶστι φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπως ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἑπτὰ καὶ δέκα Φεβρουαρίου,
μεγάλη σάλπα Βουλευτηρίου.

Ποῦντος πεντακόσα καὶ σαρανταένα,
γιὰ τὸν Λαμπερσταῖν λόγια μασσημένα.

Ἕνα παραμύθι ἀπὸ τὰ συνήθη.

—

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
σ' ἕνα κράτος τρομερὸ
ἦταν μιὰ τρανὴ κοκκώνα,
ποῦ τὴν ἔλεγαν Κορῶνα.

—

Ἀνοικτόκαρδη γυναῖκα ὄιχως λύπη καὶ σικλέτι,
κι' ὅπου μπέλος καὶ ζεμανφέτι
ἔτρωγ' ἔπινε κι' ἐγλέντα
καὶ δὲν ἔπερνε κουβέντα.

—

Μιὰν Ἀπόκρηα τρελλὴ
εἶχε κέφι πιὸ πολύ,
καὶ δὲν ἄφηνε ἕνα μπάλο
κὰν μικρούλη κὰν μιγάλο.

—

Μὰ σὰν 'πίρασαν τὰ γλέντια τῆς τρελλῆς Ἀποκρηᾶς
ἔβαλε κι' αὐτὴ τὰ ῥάσσα σεβαστῆς καλογρηᾶς
γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ψυχή της,
κι' εἶπε τότε μοναχή της :

—

« Χόρτασα χοροὺς ἰφίτες καὶ μὲ ξίνεμαστα μαλὰ
εἶχ' ἀνάψει σὰν τὴν ἴσκα,
καιρὸς εἶναι νὰ κυττάξω καὶ Λιγάκι τὰ ψυλὰ
καὶ νὰ γίνω πρώτη θρήσκα.

—

»Εἰς εὐλάβειαν καὶ πίστιν ἡ κατμπάνα μὲ καλεῖ
κι' ἂς τρυπώσω 'στὸ κελλί,
καιρὸς εἶναι νὰ προσφέρω καὶ 'στὸν Ὕψιστο θυσία
καὶ νὰ 'δῶ τὴν Ἐκκλησία,
κι' ν' ἀρχίσω τῆς μετάνοιας, τὰ ψαλτήρια καὶ λοιπά,
κάνωντας Μητροπολίτη τὸν δικό μου τὸν παππᾶ. »

—

Καὶ 'στὴ Σύνοδο φωνάζει
ὅλη πάσα κι' ὅλη ναζί
ὁ δικός της ῥασσοφόρος κι' ἐκλεκτὸς Ἀρχιμανδρίτης
νὰ γενῇ Μητροπολίτης.

—

Βγαίνουν μίτρακις ἐμπροστά της, προσκυνοῦν γονατιστοὶ
Δισπόταδες σεβαστοί,
καὶ τῆς λὲν ἀκυρὰ Κορῶνα, τρισαγία κι' Ἡγουμένη,
ὅ,τι 'πῇς ἐσὺ θὰ γένῃ.

—

»Σὺ δεσπόζεις καὶ τῶν ῥάσσων, σὺ καὶ φῶς κι' Ἀσπασπερί-
κάθε μίτρας ποιμαινούσης, [της
σὺ μοναχὰ νὰ προσταξῇς κι' ἂς γενῇ Μητροπολίτης
κι' ὁ παππᾶ-Μυριανθούσης. »

—

Τέτοια λὲν κι' οἱ Δεσποτάδες,
τῆς Κορώνας δουλευταδες,
κι' ἕναν κι' ἄλλον ἡ Κορῶνα μυστικὰ τὸν καλοπιάνει
καὶ φροντίζει γιὰ τὰ μάτια τὴν ἀνήξερη νὰ κάνῃ.

—

Κι' ἀκουμπῶντας 'στὸ ραβδὶ της τρίχει μέσα 'στὸ κελλὶ
κι' ἀπ' ὀπίσω λὲν πολλοί :
«Εἶ ! κυρὰ καλογρηοῦλα μὲ τὰ ράσσα τὰ φαρδιὰ
ὅλοι 'σᾶραν μυρωδιὰ
πῶς θὰ 'βγῇ Μητροπολίτης ὁ Θεός σου ὁ παππᾶς
καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς ;»

—

Κι' ἡ γρηοῦλα δίχως λέξι καὶ μονάχη 'στὸ κελλί της
ὁ παππᾶς της περιμένει νὰ γενῇ Μητροπολίτης,
καὶ γιὰ τοῦτον τὸν παππᾶ
τρώει λάχανα καὶ πράσσα,
καὶ τὰ χέρια της κτυπᾷ
καὶ χορεύει μὲ τὰ ράσσα.

—

Νά σου κι' ἕνας 'Αστρονόμος... τίκι τάκ βαρεῖ μὲ τρόμο...
προσκυνῶ τὴν Ἡγουμένη... βρὲ καλῶς τὸν ἀστρονόμο.
Ξέρεις δά, κυρὰ Κορῶνα, πῶς μὲς 'στ' ἄλλα μεγαλεῖα
εἶναι κι' 'Αστεροσκοπεῖο, δίχως ὅμως ἰργαλεῖα,
καὶ δὲν ξέρομε καλὰ
τί συμβαίνει 'στὰ ψηλά.

—

Κι' ἔμαθε πῶς ἐβαρίθης κάθε φέστα κοσμικὴ
καὶ πῶς τόρριξες 'στὴν νήστεια καὶ 'στὴν Καλογερική,
καὶ κυττᾷς τοὺς οὐρανούς,
ποῦ σεστίζει κάθε νοῦς,
καὶ γιὰ τοῦτο περιμένω κι' ἀπὸ σὲ τὴν σεβασμία
ὅτι κάτι θὰ προσφέρῃς καὶ γιὰ τὴν 'Αστρονομία.

—

Κι' ἡ Καλόγρηα τοῦ λέει μὲ χαμόγελο 'στὸ στόμα,
«μὲ σκλαβώνεις, 'Αστρονόμε, καὶ πολὺ μὲ συγκινεῖς,»
καὶ χαρτὶ λουστράτο πέρνει καὶ σὰν πρώτη γαλαντόμα
τέτοια γράφει 'στοὺς πιστούς της, ποῦ τοὺς λὲν ἐφεμινεῖς.

—

«Μάθετε πῶς 'Αστρονόμων μᾶς χρειάζονται ἰργαλεῖα,
κι' ἂν τῶν οὐρανῶν πιθῆτε ἡ μεγάλη Βασιλεία
ν' ἀνοιχθῇ καὶ πρὸς ἡμᾶς
μὴ φεισθῆτε συνδρομάς.

—

»Μὴ ξυνίσετε τὰ μοῦτρα, μὴ μᾶς κάνετε χαλάστρα,
δῶστε, παιδιά, παράδες νὰ κυττάξωμε καὶ πάστρα,
γράψετε καὶ 'στὸν 'Αβέρωφ, ποῦ σκοπίζει τὸν παρά,
καὶ γιὰ τὴν 'Αστρονομία νὰ ξοδέψῃ 'στὰ γερά.
Πέστε του πῶς τὴν Κορῶνα
μὲς 'στῆς ὅλης τὸν αἰῶνα
τὴν ἐπιάσανε πρεμοῦραις καὶ γιὰ τῆς 'Αστρονομίαις,
κι' ἂν μὲ τόπαις του μεγάλαις καὶ συχναῖς γαλαντομίαις
ἀπομείνῃ κιμπὶ 'μέρα μὲς 'στοὺς δρόμους μὲ τσιγγάρι,
ἀλλ' ἡ ὄξιξ του μὲ τάστρα καὶ τὸν ἥλιο θὰ τρακάρῃ.

—

»'Απὸ 'μένα μὴ ζητᾶτε καὶ γιὰ τάστρα νὰ ξοδεύω,
ἐγὼ μόνο προστατεύω,
καὶ νομίζω πῶς σας φθάνει μία τέτοια προστασία
γιὰ νὰ γίνετε θυσία.»

—

Ἡ Κορῶνα τέτοια γράφει, καὶ σκονίωντας τὴν μύτη
πάει 'στ' 'Αστεροσκοπεῖο καὶ κυττᾷ τὴν 'Αφροδίτη,
βλέπει Κρόνους, Γαλαξίες, καὶ τῶν ἄστρων τὸ λεροῦσι,
μὰ κεθόλου δὲν κελάρει
καὶ τὸν γείτονα μας 'Αρη...
μήτε θέλει τόνομά του τὸ χαπάκικο ν' ἀκούσῃ.

—

Κι' ἐκεῖ μ' ἐνδιαφέρον
περὶ χρυσῶν ἀστέρων
'ρωτᾷ τὸν Αἰγινήτη,
μὰ μὲ τὸ τηλεσκόπιο
καὶ τὸν παππᾶ Προκόπιο
κυττᾷ Μητροπολίτη,
καὶ λέει κεθὲ στόμα :
«χαρὰ 'στὴν 'Αστρονόμα.»

Κυνῆγι τοῦ Μινίστρου τοῦ κλεινοῦ ἀπὸ σκιὰν Βαρόνου Γερμανοῦ.

—

Σκουζ. —Μακρὰν, σκιὰ τοῦ Γερμανοῦ, καὶ παῦσε νὰ φρυάττας περασμένα πίρισαν, μὴν τἀνεμοταράττῃς. [της,
Φύγε... δὲν θέλω νὰ σὲ 'δῶ... σικτίρ. ἀμακαδόρα
καὶ παίγνιον τοῦ κόσμου...
κακὸς μπελᾶς μοῦ 'γίνηκες κι' ἀνάθεμα τὴν ὥρα,
ποῦ 'βρέθηκες ἐμπρός μου.

—

Ἂν τόξερα πῶς θἄψηνες 'στὰ χείλη μου τὸ ψάρι
παρὰ ντ' ὀννέρ, ζαγάρι,
θὰ σ' ἄφινα νὰ ζῇς ἐδῶ νὰ 'δῇς καὶ τοὺς Ἀγῶνας,
μὰ δὲν ἐσπούδασα καλὰ τους διεθνεῖς κανόνας,
γιατὶ κι' ὁ κάθε ντιστεγκὲ κι' ὁ πρόστυχος χωρᾶτης
ξέρει πῶς ἤμουν κι' ἐσμικι παγκιέρης διπλωμάτης.

—

Δὲν ἔπρεπε, Βαρόνε μου, νὰ κηρυχθῇς ἐχθρός μου,
ἐγὼ γνωρίζω μοναχὰ ποῦ 'βρίσκεται τὸ φράγκο...
μακρὰν, ἀμείλικτος σκιά, κι' ἂς μὴ σὲ βλέπω 'μπρός μου
καθὼς ὁ Μακβεθ ἔβλιπε νυχθημερὸν τὸν Βάγκο.

—

Χωρὶς νὰ θέλω σοῦρταιξα... συχώρεσε τὸν πταίστη...
ὅπου σταθῶ κι' ὅπου βρεθῶ γιὰ σὲ ταὐτιὰ μου τρῶνε,
μήτ' ἐκυνήγησ' Ἐρινὺς καμμία τὸν Ὀρέστη
καθὼς ἐσὺ μὲ κυνηγᾷς, ἀμακετζῆ Βαρόνε.

—

Γιὰ σένα μ' ἐλυπήθηκαν καὶ διπλωμάται ξένοι,
γιὰ σένα μ' ἐριγκάρισαν καὶ μετημφιεσμένοι,
καὶ τόσοι φαρμακόνοι
ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει
ν' ἀπαρνηθῶ τὴν πόλα μου τὴν διπλωματικὴ
καὶ ν' ἀσχολεῦμαι μοναχὰ 'στὴν Τραπεζιτικὴ.

—

Γιὰ σένα μ' ἐφαρμάκωσαν, γιὰ σέν' ἀμακαδόρε
κάπως στραπκτσαρίστηκε τῆς τέχνης μου τὸ νόημα,
κι' οἱ πρόστυχοι τὸν ἔμπκο μοῦ λὲν ὀρθὰ κοφτά,
μὰ δὲν ἐξελιώθηκες ἀκόμη μ' ὅλ' αὐτά,
κι' ἐμπρὸς σὰν κελικάντζαρος μκινόμενος πηδᾷς
κι' ὅλο τὰ μπαρμπετόϊζα μου βαρρῶ πῶς μοῦ μαδᾷς.

—

Συχώρεσέ με, Γιρμανέ... θρηνῶ γονυπετῶς...
ἐσύ, μωρέ, κατήντησες γιὰ 'μένα μία μόρολα...
σὲ βλέπω 'μπρός 'στὰ μάτια μου σὰν εἶμαι ξυπνητὸς
κι' σὰν κοιμοῦμαι μεῦ κουνᾷς τοῦ κρεββατιοῦ τὰ πόμολα.

—

Κι' ἀνάμισα γιὰ μιὰ στιγμή. Βαρόνε κακομοίρη,
ἀπὸ τὸ τόσο ρέψιμο πῶς 'σύχασα γιὰ πάντα,
ὅταν ἐξαίφνης ἄκουσα τῆς Ἄνδρου τὸν Καΐρη
νὰ μοῦ ζητῇ λογαριασμὸ γιατί καὶ πῶς καὶ γιάντα
Ξεκούμπισα διὰ νυκτὸς Βαρόνο ξακουσμένο
σὰν Βαραββᾶ δεμένο.

—

Κι' ἐγὼ τοὺς 'φώναξα ἐπαιδιά,
κανεὶς μὴ βγάλῃ τσιμουδιά,
εἶναι καιρὸς τοῦ Γερμανοῦ νὰ λείψ' ἡ φασαρία,
καὶ κατ' αὐτὰς ἐδιάβασα τὸν Κέντ, τὸν Μακαρία,
τὸν Βρὸτ, τὸν Στόρικ, τὸν Ταλβὸτ, καὶ κάθε φαμφαρόνε,
κι' εἶδ' ἀπὸ τόσων γνώσεων μεγάλων κατασταλαγμα
πῶς ἄδικο δὲν ἔκαμα γιὰ τοῦτον τὸν Βαρόνο
ἂν νύκτα τὸν ἐξέδωσα σὰν ὄψεως συνάλλαγμα.

—

Οὐχ ἧττον καὶ πικράδειγμα κατάλληλον εὑρῆκα...
ἂν κάποιος τοῦ βουνοῦ Τσολιὰς συφρώσῃ μιὰ κατσίκα
δὲν θὰ συλλάβεται ἐν σπουδῇ
τὸν κατσικᾶ τὸν ἀναιδῆ,
ἢ θὰ τοῦ 'πῆτε «σούφρωσε καὶ τὸ τραγὶ συγχρόνως ;»
κι' ἔπρεπε τάχα νὰ φιρθῇ τὸ κράτος ἀβροφρόνως
σ' ἕναν κεινὸ κακοῦργο
καὶ Χαμμουραπάϊ μοῦργο,
καὶ νὰ τοῦ 'πῶμε ἐμπουγιουρούμ κι' ὅ,τι σ' ἀρέσει κάνε ;»
κι' ἕνας Βαρόνος δὲν μπορεῖ κατσικοκλέφτης νάνκι :

—

Πρὸς τούτοις κι' ἔγγραφα πολλὰ καὶ βίβλους ἐξεφύλλισα
περὶ τῆς μ α λ α κ ύ ν σ ε ω ς τῶν σχέσεων μετ' ἄλλων,
ἐμβρόντητοι δ' ἀπέμειναν ὁπόταν τοὺς ὡμίλησα
καὶ περὶ μαλακύνσεως συγχρόνων ἐγκεφάλων.

—

Ἐπέδειξα κι' εὐγένειαν ἐκφράσεως καὶ πνεῦμα,
ὁ λόγος μου δ' ὑπόδειγμα θὰ μείνῃ 'στὸν αἰῶνα,
πλὴν εἰς τοῦ λόγου τὴν φορὰν καὶ τὸ παφλάζον ῥεῦμα
σπουδαῖον τῆς Γραμματικῆς ἐξίχασα κανόνα,
κι' εἶπα πῶς ἔσωσα τὴν γῆν παγκέρηδων ἐγκρίτων
ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον τῶν ξένων λ ω π ο ύ τ ω ν.

—

Ὁ δὲ Πετρίδης ὅμοιος μὲ μαῦρον ἀγριόλυκον
τῆς γενικῆς πληθυντικῆς ἄκουσας τὸ σακάτικον,
ὀλίγου δεῖν 'στοὺς Γερμανοὺς μ' ἐξίδιδεν ὡς σόλοικον
καὶ παντελῶς Ἀνάττικον.

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπα, Γιρμανέ, καὶ τώρα πιὰ βουβάσου,
κι' ἂν μ' ἐρωτοῦν γιὰ τὰ χαρτιὰ καὶ τὰς ἀποσκευάς σου,
ἐγὼ τοὺς λέγω εβρὶ παιδιὰ καὶ φαρμακόνων σπεῖρα,
σας βεβαιῶ πῶς τίποτα δὲν ἄρησ' ἐδῶ πίρα,
πῶς μήτε τὸ ὀσχεῖον του ἐκεῖνο δὲν ἔπρεπε
καὶ μήτε 'στὰ σερβίτσια μου δὲν τόχω γιὰ σουπιέρα.

—

Κι' ἂν εἰς τοὺς λόγους ἀπιστῇς, ἀγίλη μικύρων λύκων,
ἐλατε μίαν ἔρευναν νὰ κάμετε κατ' οἶκον,
κι' ἂν εὕρετε 'στὸ σπῆτι μου τὸ ντιστεγκὲ τουκάλι,
σᾶς τὸ χαρίζω, πάρτε το, κι' ἂς σας γενῇ χαλάλι.

—

Μὰ νὰ καὶ πάλιν ἡ σκιὰ, φρικώδης μ' ἀτενίζει
καὶ τέτοια ξεφωνίζει :

—

«Πάντα 'μπρὸς θὰ μὲ θωρῇς,
θὰ σὲ πίρω 'στὸ κοντό,
κι' ἂν φορῇς καὶ δὲν φορῇς
τοῦ Μινίστρου τρικαντό
Χαμμιρσταὶν θὰ μυρίζῃς.

—

»Ξυπνητός, μὰ καὶ καθ' ὕπνον,
ἐνιὼ καὶ μετὰ στελῆς,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσων δείπνων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς Βουλῆς
τὴν σκιάν μου θ' ἀντικρίζῃς.»

—

Φύγε... μὴ μοῦ κάνῃς νεῦμα,
μὴ μὲ πίρνῃς ἀπ' ὀπίσω...
'στῆς ζωῆς αὐτῆς τὸ ρεῦμα
διατί νὰ σ' ἀπαντήσω ;
διατί νάλθῃς ἐδῶ ;...
χάσου μὴ σὲ ξαναίδω.

—

Μάννα μου, πῶς μὲ κυτᾷ !...
μ' ἔσπασαν 'στὰς ἐρωτήσεις,
ὁ Καίρης μ' ἐρωτᾷ
κι' ὁ Φλάρετος ἐπίσης,
ἄλλ' ἀκούω καὶ τὸν Στάην
νὰ 'μιλῇ γιὰ Χαμμερστάϊν.

—

Ἀμάν, σταθῆτε μιὰ στιγμή... μοῦ φεύγει τὸ κεφάλι...
ἐπιθυμῶ παρηγοριὰ καὶ σωτηρία νάβρω,
κι' οὔτε κανέναν Ἀετὸ τοῦ Χοεντζόλλερν θέλω
κἂν κόκκινο, κἂν πράσινο, κἂν κίτρινο, κἂν μαῦρο.

—

Ἐγὼ καὶ δίχως ἀετοὺς ἐπέταξα ψηλά,
πιτῶ καὶ μίσα 'στὴν Αὐλὴ καὶ μὲς 'στὸ Παρλαμέντο,
κι' ἂν εἶμαι μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θοδωρῆ καλὰ
'μπορῶ νὰ ῥθάσω 'στοὺρκιοῦ τὸ τρίτο παρτιμέντο.

—

Πάψε, Καίρη, νὰ 'ρωτᾷς τὸν κὺρ Σουζὲ μὶ πίκα
γιὰ ξέναις μαλαγάναις...
κρῖμα 'στῆς Ἄνδρου τὸ νησί, ποὺ βγάζει πρώτης σῦκα
καὶ τόσαις παραμάννακις.

—

Νισάρι πιὰ γιὰ τὸ Θεό κι' ἂς ἔλθωμε 'στὰ πρῶτα,
μουντζώσατε τὸν Γερμανὸ τὸν παληολωποδύτη,
κι' ἀφήσατέ μ' ἐλεύθερον νὰ στείλω μία νότα
'στὸν συμμαχό μας τὸν Χαμὶτ γιὰ τὴν φτωχὴ τὴν Κρήτη.

—

Ὦ Πάππα Κορδονάραγα καὶ Θοδωρῆ μεγάλε,
γιὰ τὸν Μινίστρο τὸν Σκουζὲ συχωρεχάρτι βγάλε,
κι' ἂν δωρεὰν μ' ἐμίσησαν καμπόσοι Κορδονάτοι
εἰπέ τους, σὲ παρακαλῶ, ν' ἀφήσουν τὸ γενάτι,
νὰ λείψουν τόσα βάσανα κι' ἀτέλιωτα μαρτύρια,
κι' ἀπ' ἔλευς σήμερ' ἂς ἐχθῶ θερμὰ συγχαρητήρια.

—

Ἐγὼ χορούς σας ἔδωσα καὶ μὶ τὸ παραπάνω...
ἀδέλφια συχωρᾶτε με, καὶ δὲν τὸ ξανκάνω,
εἰς δὲ τὸ μέλλον πρὸς τιμὴν τῶν Χαβιαρεχανίτων
κι' ὅλων τῶν διπλωμάτων
ἐκδότης ἂς μὴ λίγωμαι Βαρόνων λωποδυτῶν,
ἀλλὰ συναλλαγμάτων.

Ἔρι πάλ' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ τὰ λοῦσα της ἐκεῖνα.

—

Καὶ πειράζουν τῶν Ναυτίκων τὸν χερσαῖο Νικολά :
'πές μας γιὰ τὴν «Μπουμπουλίνα», πρὶν τὴν ρίξουν 'στὸ γιαλό.
Καὶ 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἀπαντᾷ ὁ Νικολῆς :
«Ἔχει γίνει μιὰ χαρά,
μὰ ξεθέψαμε παρά,
κι' ἑκατὸ χιλιάδες πᾶνε σ' ἕνα μίρος της καὶ μόνο,
ἄλλ' ἂς γίνουνε θυσία κι' ἄλλα τόσα γιὰ τὸν Θρόνο.

—

«Πρέπει νάχῃ μιγαλεῖα
κι' ἡ δική μας Βασιλεία,
κι' ἂν εἰς χρόνους πιρασμένους, ποῦ κανεὶς δὲν τοὺς ξιχάνει,
ποῦ κατεῖχε τὸ Κορδόνι στυγερὰς νησιτείας φρίκη,
θὰ 'ξεφώνιζα πῶς εἶναι ἀσυνείδητος ὁ ἀπάνη
ἂν τὴν ἔβλεπα καὶ μέσα σὲ ψαρόβικο καΐκι,
τώρα λέγω πῶς τῆς πρέπει μὶ βαττέλα ξακουστὰ
τὴν ἀξιοπρέπεια της ὅσο πέρνει νὰ βαστᾷ.»

—

Καλὶ βέβκια...τί λόγος !... ἀνταπήντησαν πολλοί,
'πές μας κι' ἄλλα, Νικολῆ.
Νὰ καιρὸς γιὰ Βασιλίων πολυδάπανα καπρίτσα,
νὰ καιρὸς νὰ βάλῃ τώρα φρετζὲ κι' ἡ Ζαφειρίτσα,
νὰ καιρὸς κι' ἡ Βασιλεία πρὸ πολλοῦ νὰ γενῇ,
νὰ καιρὸς κι' ὁ Βασιλῆς μας 'στὰ ταξείδια νὰ φανῇ
Χοεντζόλλερν Γουλιέλμος, Αὐτοκράτωρ, Καῖσαρ, Τσάρος,
καὶ σὰν τούτους νάχῃ κύρος, καὶ σὰν τούτους νάχῃ βάρος.

—

Κι' ἂν βλακέντιος κανένας σαστισμένος ἐρωτᾷ :
«ποιὸς αὐτὸς ποῦ ταξιδεύει μὲ παλάτια κινητά ;»
ν' ἀπαντοῦν οἱ ὑπνεισταὶ μας κι' ἄλλοι ξένοι φαμφαρόνοι :
«Βασιλεὺς μεγάλου κράτους, ποῦ χρωστᾷ καὶ δὲν πληρώνει.

—

Ὅμως ἔτυχε ν' ἀκούσῃ κι' ὁ ζιυζέκης Φασουλῆς
τὰ λεχθέντ' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Κορδόνας τῆς Βουλῆς,
καὶ 'στὸ σπῆτι του τραβῶντας πότε πότε μὲ φωνὴ
'τραγουδοῦσε σιγανὴ :

—

«Ὅλα τέρμεν' ἁρμενίζουν δίχως ἄρμενα γερὰ
κι' ἡ καθμένη' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ χρυσάφι λαγαρό,
κι' ἀπομένει τὸ Κουβέρνο γιὰ τὰ λοῦσα της χρειώστης...
ὄχου, μάννα, πῶς μυρίζει ὁ χρυσὸς ἀπόπατός της.»

Τὴν αὔριον τὰ Ἐκλεκτὰ θὰ Ἔργων Μυθιστορήματα.
ποῦ κι' ἄλλοτ' ἐξεδίδοντο εἰκονογραφημένα,
καθ' ὅλα τιλειότατα, σωστὰ καλλιτεχνήματα,
κι' ἔκαναν τέτοια πούλησι, ὑποῦ δὲν ἔμεν' ἕνα.
Θὰ περιέχουν σήμερα σελίδας δικαίξη.
ὁ χάρτης δὲ κι' ὁ τύπος των ποιότητος καλλίονος,
τὸ δὲ κοινὸν ὡς ἄλλοτε προθύμως θὰ συντρέξῃ...
Γραφεῖον πέντε ἀριθμοί, εἰς τὴν ὁδὸν Φωκίωνος.

—

Στοῦ Ἀντωνάδου τρέξετε τὸ θαυμαστὸν κουρεῖον,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, 'στὸ θέατρον τοῦ Τσόχα.
ποῦ λέγεται τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν κομμωτηρίων
καὶ σαπωνάδες πώποτε δὲν σᾶς προσφέλλει βίγα.
Ἐκεῖ κολόνια ντιστεγκέ, τὸ πᾶν κομψὸν κι' εὐώδες,
ἐκεῖ ρουστὸν ἀλλάθαστον κι' ἀντιπιτυρίδες,
ἐκεῖ καὶ κόφιμο μαλλιῶν καὶ ξυρίσιμα φτηνό,
κι' ὅλοι κουρεῖο σήμερα τὸ λὲν Παρισινό.

Τυπογραφεῖον Χ ξ ώ τ π, νίος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος ὁ ὄρομος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενοῦς τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσὶ τέσσαρες Φεβρουαρίου.
καιρὸς ἀνοίξεως, καρὰ Κυρίου.

Ποῦντος πεντακόσα. δύο καὶ σαράντα.
καὶ γιὰ τοὺς Ἀγῶνας συζητήσεις πάντα.

Στὸν Βύρωνα κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ μεγάλης συστολῆς.

—

Ἀστεροστόλιστη βραδιὰ
μαγεύει πνεῦμα καὶ καρδιά,
κι' ἐκεῖ κατὰ τὸ Ζάππειον ὁ Φασουλῆς γυρίζει
καὶ μόνος του σφυρίζει.

—

Ὁ νοῦς του σὲ παληοὺς καιροὺς γοργόφτερος πετᾷ
καὶ πότε τὴν Ἀκρόπολιν ἐκστατικὸς κυττᾷ,
τοῦ γίνους τὸ Παλλάδιον,
καὶ κάποτε τὸ Στάδιον.

—

Καὶ μὲ πολλοὺς συλλογισμοὺς πηγαίνοντας παρέκει
ἔξαφνα 'μπρὸς 'στοῦ Βύρωνος τὸν ἀνδριάντα στέκει,
κι' ἰδοὺ κι' ἐκεῖ συχνοτηρᾷ
μὴν εἶναι γύρω του κανείς,
καὶ τέτοια λέγει σοβαρὰ
μὲ τόνον χαμηλὸν φωνῆς.

—

«Τοιαύτην ὥραν, Μπάϋρον, προσέρχομαι καὶ μόνος
μὲ τῆς νυκτὸς τῆς ἱερᾶς τοὺς ἀργυροῦς ἀστέρας,
γιατ' εἶναι μίγας κίνδυνος, υἱὲ τῆς Ἀλβιόνος,
ἐν μὲ τὸν δίσκον τῶν χρυσῶν προσέλθω τῆς ἡμέρας,
μήπως νομίσῃς ἄδικον δὲν ζώσου κι' εἰς ἱμένα
νὰ 'πῶ 'στὸν ἀνδριάντα σου ἐγκώμιον κανένα.

—

Εἶδες πῶς ἀπηγόρευσαν κι' αὐτὸν τὸν Σκμαρτσίδη,
ποὖκανε γιὰ χατῆρι σου μαρτυριὸ ταξείδι,
καὶ τόσαις ἡμέραις 'πρόσμενε, καθὼς τὸ ξέρουν κι' ἄλλοι,
κατ' ἐντολὴν τοῦ ὡρητοῦ γεννικώς νὰ σὲ ψάλῃ.

—

Καὶ τοὖκαναν πολὺ καλὰ
γιατ' εἶναι φρόνιμα μυαλά,
κι' ἂν στίχους εἰς τὸν Βύρωνα τὸν ἔμιναν νὰ 'πῇ
ἴσως οἱ Γάλλοι νάλιγαν «ἀκοῦς ἐκεῖ 'ντρομή,
'στοὺς Ἄγγλους μόνον οἱ Ρωμηοὶ νὰ στένουν ἀνδριάντας
καὶ νὰ τοὺς προσφωνοῦν,
κι' ἐμεῖς τοὺς Γάλλους, τοὺς πολλοὺς ἀγῶνας ὑποστάντας,
νὰ παραλησμονοῦν.»

—

Τοιαύτην σκέψις ἔλαμψε 'στὸν νοῦ τοῦ Δεληγιάννη
κι' εἶπε 'στὸν Βασιλέα μας τὸν ἄρρωστο νὰ κάνῃ,
κι' ἐκεῖνος τὴν βαρύτητα τῶν στίχων ὑπελόγισε
κι' εὐθὺς ἐκρυολόγησε,
κι' εἶπε πῶς μήτε τέταρτον ἐκείνην τὴν ἡμέραν
'μπορεῖ νὰ μείνῃ 'στὴν ψυχρὰν τῶν Στύλων ἀτμοσφαῖραν.

—

Γιὰ τοῦτο δὲν ἐβρόντησαν Ἑλλήνων πυροβόλα,
γιὰ τοῦτο δὲν ἀπέδωσαν ἀξίαν 'στέψωμά σου,
καὶ ὀλογύκελγορν δὲν ἔπαιξε καὶ μία μπασαβίόλα
κι' ὀλίγα κουρελόπανα 'κρεμάσθηκαν σιμά του.

—

Γι' αὐτὸ δὲν εἶδες, Μπάϋρον, κι' ἐμὲ τὸν πατριώτη,
γιὰ τοῦτο σ' ἐξεσκίπασαν χωρὶς κανένα λοῦσο,
γιὰ τοῦτο δὲν ἀράδιασαν μήτ' ἕνα στρατιώτη
ἂν κι' ὅλους τοὺς πιρέταξαν 'στὸν Ναύαρχο τὸν Ρῶσσο.

—

Ὁ στρατηλάτης Θοδωρῆς,
Γελλόπουλος ἐν τοῖς σοβαροῖς,
ἔχει κι' αὐτὸς τὴν σκέψι του καὶ τὸν λογαριασμό του.
ἂν δὲ πομπὴ σ' ἐγίνετο μετὰ πολυτελείας
ὁ κάθε Γάλλος θἄχανε τὸν φιλελληνισμό του
κι' ὁ Θοδωρῆς δὲν θἄκουε φωνὲς ἐκ τῆς Γαλλίας.

—

Εἶναι φιλία, Μπάϋρον, μεγάλη καὶ παληά,
ὁ Θεοδωράκης χανεται γιὰ Γάλλους καὶ γαλιὰ.
Γαλλία σαούζι κι' ἐπῆ μετέωρος 'στὰ νέφη
καὶ τόσην περιφρόνησιν πρὸς τοὺς Ἐγγλίζους τρίφιι,
ποῦ σὰν τοῦ 'μίλησαν γιὰ σὲ μὲ τρόπον εἶπεν εἴρωνα :
«τοτέ μου δὲν ἐγνώρισα τὸν κύριόν μου Βύρωνα.»

—

Ἐν τούτοις ἔρχομαι κι' ἐγὼ γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ καμπόσα
ἀνῶ τριγύρω μας ἡ νύξ ἁπλοῦται σιωπῶσα,
καὶ δέξου στίχους μερικοὺς
πολὺ θρασεῖς καὶ κυνικούς
ἀπὸ τὸν κυνικώτερον τοῦ γένους στιχοπλόκον,
ποῦ νύκτωρ περιφέρεται σκιὰς κατακιόνων.

—

Ὁ κυνισμὸς τὴν σήμερον τοὺς πάντας συγχίνει
καὶ μέσα 'στὴν Ἑλλάδα,
κι' ἐκεῖνος μόνον, Μπάϋρον, λαμπρὸς μεσουρανεῖ
πρὸ πάντων 'στὴν Πικλαΐδα.

—

Κι' ὅσους κυττᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ σοβαρὰ στασίματα,
δὲν εἶναι παρὰ κυνικοὶ
καὶ κυνισμοῦ βλαστήματα.

—

Κι' ὁ καθένας ποῦ λιμάρει
ὅλος πόζα καὶ καμάρι,
εἶναι πρῶτος κυνικὸς
σὰν κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆν
ἢ 'στὸ πράττειν διαρκῶς,
ἢ 'στὸ γράφειν καὶ λαλεῖν.

—

Ὅσον δ' ἀξίωμα κρατεῖ βαρύτερον κι' ἀνώτερον
τόσον ἐκεῖνο, Μπάϋρον, τὸν κανει κυνικώτερον,
καλύπτει δὲ τὸν κυνισμὸν μὲ λόγια καὶ μὲ φράσεις,
ποῦ νὰ τἀκούσῃς μιὰ φορὰ καὶ δέκα νὰ ξεράσῃς.

—

Τὸν λιθανίζει δ' ἡ κοινωνία
καὶ τὸν προσβλέπει μὲ θαυμασμόν,
καὶ κἂν ἐν γνώσει κἂν ἐν ἀγνοίᾳ
ὅλοι ζουλεύουν 'στὸν κυνισμόν.

—

Ἀλλ' ὅποιος κυνικὸς μοχθεῖ σημεῖον νὰ πετύχῃ ρέλιεφ
καὶ νὰ σκεπάζῃ προσπαθεῖ τὸν κυνισμόν του πάντα,
θαρρῶ πῶς κυνικώτερος ἐκεῖνος εἶν' ἐξ ὅλων
κι' οὐδέποτε 'στὴν μνήμην του δὲν θἄστην' ἀνδριάντα.

—

Θυμᾶσαι εἶπες, Μπάϋρον, εἰς τὰ ποιήματά σου
σὰν ἤσουν 'στὰ σωστά σου ;
εἶπες ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ 'πῇ ὡς φανερὰ
ὁ κόσμος μιὰ φορά
τί κρύβει μὲς 'στὰ στήθη του, τί κρύβει μὲς 'στὸν νοῦ του,
εὐθὺς ἡ πλάσις θἄλλαζε τοῦ κυνικόμου τούτου.

—

Ἔτσι νομίζω, Μπάϋρον, κι' ὁ Φασουλῆς ἐγώ,
ποῦ γιὰ ψιλλοπηδήματα συχνὰ πολυλογῶ,
ἂν τοῦτο δὲ συνέβαινε πρὸς τὸ καλὸν τῆς κτίσεως
τότε τὴν ἀποκάλυψιν θὰ 'βλέπαμε τῆς φύσεως,
κι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς στίλβοντας ἐπὶ χρυσῶν τιθρίππων
ἀναιδεστέρους κυνικοὺς τῶν παλαιῶν Μινίππων.

—

Πλὴν μάθε τώρα, Μπάϋρον, πῶς δὲν μᾶς συγκινεῖς
κι' οὔτε ξεπαρδαλόνεται πρὸς χάριν σου κανείς.
Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν θέλομεν ἀγάλματα προμάχων
καὶ Φιλελλήνων ποιητῶν καὶ Λόρδων ἂν καὶ εἶναι,
ὅπου τῆς Ἀκροπόλεως ἐξύμνησαν τὸν βράχον
κι' ἐρίλησαν τὸ χῶμα του μὲ μάτια βουρκωμένα.

—

Μὲ τῶν ἡρώων τὰς σκιὰς μᾶς ζάλισαν ἀλήθεια,
γιὰ πελεμάρχων τρόπαια ταῦτά μας δὲν βαστοῦν,
κι' αὐτὰ τὰ κουρευρέζαλα κι' αὐτὰ τὰ καλακύθια
καὶ τὸν Μιγκελιάτατον κι' ἐμᾶς δυσαρεστοῦν.

—

Ὅμως κι' ἐγώ, Τσαϊλδ-Ἀρόλδ, ὁ μέγας φκμφκρόνης
καὶ τετραπέρατις Ρωμηὸς τοῦ λήγοντος αἰῶνος,
ὅπου ποτὲ δὲν ἔπαυσα νὰ σὲ παραθυμάζω
καὶ τοῦτο μου τὸ κακόκαλο γιὰ τζιτζιμά σου τζάνα,
ἰδιαιτέρως σήμερα τιμῶ κι' ἐγκωμιάζω
ἐκείνους ποῦ μπῆκ' ἔφραν κι' ἐδῶ τὰ Χεβγερόχανα.

—

Μὲ τούτους ἐθριάμβευσε ἐαφνοστερνὴς ἡ χώρα,
αὐτοὶ πρεβάλλουν ἥρωες καὶ τῆς Αὐλῆς ἐνδύματα,
ἂν μείνῃς δὲ καὶ τοῦ λοιποῦ ἀκίρκιος σὰν τώρα
ἴσως ἰσῆς τριγύρω σου παγκέρηλων ἀγάλματα
μὲ πανοπλίας, θώρακας καὶ περικεφαλαίας,
πρὸς θρίαμβον παντοτεινὸν τῆς γῆς τῆς ψωρκλέας.

—

Κι' ἂν ἦλθες 'στὸν Ἑλληνικὸν ν' ἀγωνισθῇς ἀγῶνα
γιὰ τοῦτο βλαξ θἀ λέγεσαι καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα,
κι' ἐγὼ γιὰ σὲ τὸν Δ ὸ ν Ζ ο υ ὰ ν θἀ λέγω πρὸς τοὺς φίλους
κι' εἰς ὑψηλοὺς ὁμίλους :
« Ἄκεῖς ν' ἀγήσῃ κι' ἀδόνας καὶ κώμους καὶ θαλίας,
τὸν ἀγαθὸν Δὸν Ἄλφονσον τῆς Δόνας Ἰουλίας,
τῶν Χαρεμῶν Χανούμισσαις, πεντάμορφαις Σινιόραις,
ὅπου μαζὶ των 'πίρασι τριλλῶν ἐρώτων ὥρκις,
κι' ἐκείνην τὴν σουρτούκισσα
τοῦ Γιρολστάϊν Δούκισσα,
καὶ νἄλθῃ νὰ θυσιασθῇ 'στὴ γῆ τὴν σκλαβωμένη
τέτοιος γαλάντης ποιητὴς καὶ Λόρδος σὰν τὸν Μπάϋρον,
καὶ δὲν ἐπῆγε νὰ περνᾷ ζωὴ χαριτωμένη
μὲς 'στὸ γνωστόν μας Ἀΐξ – λὲ – μπέν, 'στὴν Νίκαιαν, 'στὸ
— [Κάϊρον ;»

Γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε πρὸς σὲ κανένας ἀνδριὰς
καὶ πρὶν σὲ φέρουν, Μπάϋρον, 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
τὰς μαρμαρίνους ἔπρεπε νὰ βάψουν παρειὰς
μὲ τῆς αἰδοῦς τὸ χρῶμα.

—

Κι' ἐγὼ γι' αὐτὴ τὴν τρέλλα σου καὶ τὴν ἀνοησία,
ποῦ τὴν νομίζουν οἱ κουτοὶ ποιητικὴ θυσία,

Προσδέχεται κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς περιηγητάς,
ὁποῦ γιὰ τοὺς Ἀγῶνας μας πλακόνουν κατ' αὐτάς.

αἰσχύνομαι τὴν ὄψιν σου καὶ μόνον ν' ἀτενίσω,
καὶ τόσος μὲ κρατεῖ θυμὸς καὶ ἀχαμάρα τόση,
ὁποῦ κι' ἐμένα μοῦρχεται νὰ σὲ περιφρονήσω
καὶ νὰ φωνάξω τοῦ Σκουζὲ 'στοὺς Ἄγγλους νὰ σ' ἐκδώσῃ.

—

Ἂν δὲ τὸν ἀνδριάντα σου ἐδίχθημεν, ὦ Βύρων,
νὰ στήσωμεν 'στὸ Ζάππειον ἐν μέσῳ τῶν ἀνδρῶν,
δὲν ἔγινε δι' ἀμοιβὴν τῶν θυσιῶν κι' ἀγώνων
καὶ μὴ γκυρὶκ παντελῶς, μηδὲ τὴν χεῖρ' ἀνάπαλον...
ἐμεῖς εἰς τὴν πρωτεύουσαν σ' ἐδίχθημεν καὶ μόνον
γιατ' ἦσουν πρῶτος γυναικᾶς καθὼς τὸν Σαρδανάπαλον.

—

Ὦ Δόν-Ζουὰν κομψότητος καὶ καλλονῆς τελείας,
ὦ Λόρδε, ποῦ κατήχνινες τοὺς Λόρδους τῆς Ἀγγλίας,
ὦ σὺ Μαμρῤῥὲδ σκοτεινὲ τῶν σκωπτικῶν γελώτων,
ὦ τζίντλεμαν ρρενόλητε καὶ χάρμα τῶν ἐρώτων,
ὁποῦ κατεκεραύνωσες τοὺς τζέντλεμαν ἐκείνους,
τοὺς Σκώτους τοὺς Ἐλγίνους,
ἰδὲ καὶ τζέντλεμεν Ρωμηοὺς καὶ Λόρδους εὐπρεπεῖς,
ὁποῦ γι' αὐτοὺς ἀδύνατον κακὸ ποτὲ νὰ 'πῇς.

—

Κι' ἐδῶ βρίσκεις μιὰ χαρὰ
Λόρδους πέντε 'στὸν παρὲ.
Κύττα, λάτρα τῶν Ἑλλήνων,
πόσοι Λόρδοι κι' αὐπατρίδαι,
ποῦ καὶ μέσα 'στὸ Λονδίνον
κανεὶς Ἄγγλος δὲν τοὺς εἶδε.

—

Κι' ὁ πρῶτος πρῶτος Λόρδος μας ἐπῆρε τὰ βουνά
καὶ 'στῶν φιλτάτων Ἰταλῶν τὸ κλίμα τριγυρνᾷ,
ποῦ νέας ἐξανάπαθεν καὶ μαύρας συμφορᾶς
ἀπὸ τοὺς μακρους Ρᾶς,
ὁ Κρίσπης δὲ παρείτησιν πρὸς τὸν Οὐμβέρτον στέλλει,
κι' ἐκεῖνος πρὸς τὸν Λόρδον μας Τρικούπην παραγγέλλει
ἂν εἰμπορῇ προσωρινῶς νὰ λάβῃ τὰς ἡνίας
καὶ τῆς Μ α κ α ρ ο ν ί α ς,
κι' εἶπεν αὐτὸς πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τέτοιο σάλτο
γιατί μιὰ κάλπη Βουλευτοῦ τοῦ 'βάλανε 'στὸν Βάλτο.

—

Κι' ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰταλῶν ἐξέχασε τὰς ἥττας
καὶ τῶν Μακαρονάδων του τὰ τραγικὰ σκιλέτα,
καὶ χαρωπὸς συνέψαλε μετὰ τῆς Μαργαρίτας :
«κάτω 'στοῦ Βάλτου τὰ χωριά, 'στὰ πέντε Βιλαίτια.»

—

Ὦ Λόρδε κι' ἐγκαλλώπισμα τῆς οὐρανίας Μούσης,
ποῦ λόρδα δὲν ἐτράβηξες μὲ τὰ ποιήματά σου,
ἰδὲ τοὺς Λόρδους τοὺς πεζοὺς αὐτῆς τῆς πρωτευούσης
μὲ πόσην περιφρόνησιν περνοῦν ἀπὸ 'μπροστά σου.
Χά χά, φωνάζουν, ποιητὴς καὶ λάτρης τῆς Ἑλλάδος !...
σὺρ μὰ παρὰ ἀλλόκοτοι ζευζέκης καὶ σκρτάδος.

—

Καὶ μοναχὰ καμμία Μίς, ὁποῦ μυρίζει σκόρδο,
τὴν ὠμορφιά σου βλέπωντας ἴσως γιὰ σίνα 'πῇ :
«ἐχ ! ἂς 'μποροῦσα νἄπερνα κανένα τέτοιον Λόρδο
κι' Ἐγγλέζο τσιλιπῆ.»

—

Ἐγὼ δὲ τώρα, ποιητά,
μὲ φαντασίαν ποῦ πετᾷ
σὲ παραδίδω 'στὸν κεινὸν τῶν Ἀθηναίων οἶκτον
νὰ γίνῃς κέντρον σαρκασμῶν δριμέων κι' ἀμειλίκτων,
ποῦ ξεχειλοῦν 'στὰ στόματα τῶν Λόρδων τοῦ καιροῦ μου,
κι' ἂν 'στἄγαλμά σου κἄποτε σιμώσω πρὸς νεροῦ μου,
συγχώρει τὴν ἀναίδειαν κι' ἐμοῦ τοῦ πλακιθρώπου...
εἶναι καὶ τοῦτο, Μπάϋρον, συνήθεια τοῦ τόπου.

—

Κι' ἂν δμίλους Κανιβάλων
ὅλη ἡμέρα μισημέρι
νὰ σοῦ σπάσουν ὅπως κι' ἄλλων
κἂν τὴ μύτη κἂν τὸ χέρι.

—

Κι' ἂν ρητῶν γραφῆ σωρεία
κἂν ὀπίσω κἂν ἐμπρός σου,
κι' ἂν ὀνόματα μυρία
σκαλισθοῦν 'στὸ μάρμαρό σου.

—

Κι' ἂν ἀνάπηρο σὲ κάνουν
κι' ἂν τὸ πόδι σου κουτσάνουν
καὶ τὸ ὅλης κουτσὸ καὶ πάλι,
ὅπως τἄχεις ζωντανός,
μὴν κουνήσης τὸ κεφάλι,
μὴ θυμώσης ἀπηνῶς.

—

Φαίνεται πῶς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὥρισεν ἡ φύσις
νὰ ζοῦν μὲ τὰς ἀλύσσεις,
γιὰ τοῦτο ἀπάζουν εἴδωλα κι' Ἑλληνικὰ καὶ ξένα,
ποὺ τὰ δεσμὰ των ἐσπάσαν μὲ πάλαι καὶ μὲ πίνα.

—

Καὶ τώρα, Λόρδε Μπάϋρον, σ' ἀρίνω μοναχὸν
νὰ βλέπῃς τὸν περίβλεπτον τοῦ Παρθενῶνος βράχον,
τὸ κῦμα τοῦ Σκαμανδρείου, τὰ λείψανα μαχῶν,
καὶ τὰ κονταύρια τὰ συχνὰ ν' ἀκούῃς τῶν βατράχων.

—

Καλύψου μὲ τῆς ὀόξης σου τὴν κυανῆν νεφέλην
καὶ διηγοῦ πρὸς ἔκστασιν ἀγωνιστὴν ἀπόκληρον
τί 'στὰς Ἀθήνας 'τραβηξε κι' ὁ Λόρδος ὁ Φιλέλλην
κουκουλωμένος μὲ πανιὰ ἀνιαυτὸν ὁλόκληρον.

—

Ὅταν ὁ' ἀγώνων διεθνῶν μεγάλ' ἡμέρα φέξῃ
κι' ἀπ' τὰ καλαμιδράκια μας καινούρια ὀόξα τρέξῃ,
τότε καὶ πάλιν, Μπάϋρον, ἐκείνην τὴν ἡμέραν
θὰ 'πῶ 'στὸν ἀνδριάντα σου προσφώνησιν ξευτέραν.

Κανονισμὸς Βουλῆς σπουδαῖος ἐν πολλοῖς.

—

Δικαιοῦται ὁ καθένας ὅσα θέλει νὰ 'μιλῇ
κἂν ὀλίγο κἂν πολύ,
ἀλλ' ἂν ὁ ρητορεύων εἰς τὸ βῆμα παραργήσῃ
κι' ἀσυνείδητα λιμάρῃ,
δικαιοῦται καὶ καθένας τὸ χασμούρημα ν' ἀρχίσῃ
ἢ καὶ ὕπνο νὰ τὸ πάρῃ.

—

Δικαιοῦνται καὶ καμπόσοι τῶν πολὺ σιωπηρῶν
τὸ ταμπέρο των ν' ἀφίνουν γιὰ νὰ δίνῃ τὸ παρών,
ἐπειδὴ συχνὰ συμβαίνει, ὡς ἐπείσθησαν πολλοί,
εὐγλωττότερον ἐκείνων τὸ ταμπέρο νὰ λαλῇ.

—

Ἐπιτρέπεται καθένας μπόγια ρόπαλον νὰ φέρῃ
καὶ 'στὴ μέση του σιλάχι μὲ κουμπούρας νὰ φορῇ,
κι' ἂν ἡ πεῖνα τὸν θερίσῃ ὅταν γίνεται νυκτέρι
νὰ γεμίζῃ τὴν κοιλιά του μὲ κουλούρια καὶ τυρί,
ἀλλ' εἰς ἔκτακτα τοῦ κράτους κι' ἀπροσδόκητα συμβάντα
ἡ Βουλὴ 'μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ ταβέρνα καὶ λουκάντα.

—

Δικαιοῦσ' ἐπερωτήσεις βραχυτάτην νὰ προκαλῇς,
ἐπιτρέπονται βριτσίδια μπέστια, κτῆνος, θιοτούμπη,
καὶ 'μποροῦν οἱ Βουλευτῆρες, συζητοῦσης τῆς Βουλῆς,
μὲς 'στὴ σάλα της νὰ μπαίνουν τραγουδῶντας τὸ Γιαροῦμπι.

—

Εἰς ἐξάψεων ἐσπέρας κι' εἰς στιγμὰς μαχῶν καὶ σάλων,
ὅπου γίνεται καὶ χρῆσις ὅπλων, ξύλων καὶ ροπάλων,
εἰμπορεῖ τὸ Προεδρεῖον τὸ κουδοῦνι νὰ σημαίνῃ,
ἀλλ' οὐχ ἧττον ὁ καθεὶς
δικαιοῦται 'στοῦ Προέδρου τὸ κουδοῦνι ν' ἀπομίνῃ
ἀτάραχως ἀπαθής,
ὁ δὲ Πρόεδρος θυμῶνων νὰ το ρίχνῃ παραπέρα,
ἕως ποῦ 'βριθῇ κανένας νὰ τὸ κλέψῃ καμμιὰ 'μέρα.

—

Εἰς τῆς στρούγγας τοὺς φιλτάτους καὶ κυρίους ἰγκαθίτους
ἐπιτρέπετ' εὐκολίας νὰ περίχουν ἐξαιρέτους,
δικαιοῦται δὲ ν' ἀνοίγῃ καθεμία μοσχομάγκα
ἕνα κι' ἄλλο θεωρεῖο καὶ νὰ μπαίνῃ κάρτα μπιάγκα,
μὰ 'μποροῦν κι' ἀπὸ τὰ πάλκα Παυσανίκι πατριῶτκι
'στῆς Βουλῆς τὰς συζητήσεις νὰ μετίχουν πότε πότι.

—

Ἐπιτρέπεται πρὸς ὅλους τῆς Βουλῆς τοὺς κωφαλάλους
τὰ κεφάλια των μοναχὰ ν' ἀνεβάζουν καὶ νὰ πνεύουν,
ἐξιστι δὲ 'στὸν Παλάσκα κι' εἰς φουστανελαδεῖς ἄλλους
τὰ παπούτσια των νὰ βγαζουν καὶ τὰ πόδια των νὰ τρίβουν.

—

Ἐπιτρέπεται 'στοῦ κράτους τὰς σπουδαίας Κυβερνήσεις
'στῶν σοφῶν νομοσχεδίων τὸν βαρὺν κατακλυσμὸν
νὰ προσθέτουν κάπου κάπου μερικὰς μεταρρυθμίσεις
κι' εἰς τὸν νέον ἀνὰ χεῖρας τῆς Βουλῆς Κανενισμόν.

—

Κι' ὅταν μὲ προσθαφαιρίσεις ἐντελὴς καθ' ὅλα γίνῃ
κι' ἕνα τέλος πλέον πάρῃ,
ἕνας μόνον μέγας ὅρος ὅπως εἶναι θ' ἀπομείνῃ,
ὁ πριβλέπων τὸ στηλιτεύειν.

Μὲ δάκρυ ραίνομεν πικρὸν τοῦ Μεσσηνέζη τὸν νεκρόν.

—

Γι' αὐτόν, ποῦ μὲ τὸν τρίβωνα τοῦ Κάτωνος ἐγύρισε
κι' ἀσελίδωτης τῆς τοιλετικῆς τὸν μαῦρο βοῦρκο πέρασε,
κατάφωτο τὸ Πάνθεον τῆς ἀριτῆς ἀνοίγει,
ὅπου σὰν τοῦτον ἐλλάκτοι κοιμοῦνται μέσα Ἅλυοι.

—

Στὸν τιμημένο γέροντα τι' ἀμάραντο στεφάνι
ἕνα καὶ μένε φθάνει
νὰ δικαλαῇ μὲς 'στῆς καρδιαῖς ἡ βιαλαΐτσρα Φήμη :
«τοῦ μαχητοῦ τῆς ἀριτῆς εὐλογημὰν' ἡ μνήμη.»

Ποίημα συμφωνικὸν καὶ τὰ μάλ' ἀρχαϊκόν.

—

Τὸ τοῦ Πολέμη Π έ ν τ ε θ λ ε ν, τὸ τόσον γλαφυρόν,
τὸ μ' ἐμπνευσιν καὶ μ' ἔβραιεν γραικμένον λυρικήν,
καὶ τοιοῦτον ἀρχαϊκῶς εἰς τόσον σοβαρὸν
παρὰ τοῦ Διευθύνοντος τὴν Φιλαρμονικήν,
θὰ παίξῃ ρόλο τραντακτὸ 'στοὺς προσεχεῖς Ἀγῶνες
τοῦ νέου Βασιλείου,
κι' ὅλοι θὰ τρέξουν νοερῶς εἰς τοὺς χρυσοῦς αἰῶνας
τοῦ πάλαι μεγαλείου.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς — Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' Ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου δευτέρα
καὶ βρῶμα καὶ λίρα.

Ποῦντος πεντακόσα καὶ σαράντα τρία
καὶ γιὰ τὴν Κορῶνα τόση ρητορεία.

Τρία πουλιὰ 'στὸν Βασιλιᾶ.

—

Τρία πουλάκια κελαϊδοῦν 'στὸ βῆμα τὸ μεγάλο
μέ πόνο 'στὴν καρδοῦλα των κι' πίκρα 'στὸ χειλάκι,
τὸ πρῶτο Στάης λέγεται καὶ Μιχρομμάτης τἄλλο,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο τὸ λὲν Πετροπουλάκη.

—

Ἐκελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγεν μὲ θέρρος καὶ τὰ τρία :
«Κορῶνα κανακάρισσα καὶ πρώτη μας κυρία,
ξύπνα λιγάκι μιὰ φορὰ
νὰ σοῦ τὰ 'ποῦμε φαναρά.

—

Ξύπνησε, χαϊδεμμένη μας, ποῦ 'σ᾽ρες πιὰ συνήθεια
νὰ δέχεσαι λιβάνι,
καὶ τέντωσε ταὐτάκια σου ν' ἀκούσῃς τὴν ἀλήθεια,
ποῦ κλαῖει καὶ δαγκάνει.

—

Ὅλο μὲ κουκουνάρι
παχαίνεις τὴν φαμίλια,
κι' ὅταν ἀκοῦς τὸν Ἄρη
φεύγεις σαράντα μίλια.

—

Χοροὺς καὶ γλέντια νὰ θωρῇς
εἶναι κρυφὴ χαρά σου,
κι' ὅλο τὸν Μάη καρτερεῖς
νὰ πᾷς εἰς τὰ λουτρά σου.

—

Καὶ σὰν γυρίσῃς ἀπ' ἐκεῖ
ἀξένοιαστη καὶ παστρική,
ἄχ ! πότε θὰ ξαναλθῃ, λές,
καὶ τἄλλο καλοκαίρι,
καὶ μ' ἔννοιαις ἀρχίνῃς πελλαῖς
τὸ δεύτερο καρτέρι.

—

Κι' ὁπόταν νἰος Μάϊος προβαλῇ
ἐδῶ, μᾶς ξαναλές, πηγαίνουν κι' ἔλλοι,
καὶ ξαναπᾷς τὸ φρίσκο σου νὰ πάρῃς,
μὰ μόλις ἀπ' ἐκεῖ ξαντριβέρῃς
σὲ πιάνει γιὰ τὸ κράτος ἀναγούλα,
κι' ἀμέσως μὲ τριχάματα μεγάλα
δένεις τοῦ ταξειδιοῦ σου τὰ μπακοῦλα
γιὰ τρίτη καὶ μακρύτερη φευγάλα.

—

Κἂν ἕνα καλοκαίρι μόνο μεῖνε
ἔξω 'στὴν ἐξοχὴν τῆς Δεκελείας...
σκέψου Βασίλειόν σου πῶς δὲν εἶναι
τὸ Ἀξ-λι-μπὲν ἐκεῖνο τῆς Γαλλίας,
ποῦ τὸ νομίζεις γῆν ἐπαγγελίας.

—

Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
σὰν πᾷς σὲ ξένα μέρη
ὅτι γιὰ 'μᾶς ἀδίκησα 'μιλεῖς 'στοὺς συγγενεῖς σου
κι' ἀπ' τῆς κουβέντας τῆς πολλαῖς βραχνιάζει κι' ἡ φωνή σου.

—

Τῶν συγγενῶν σου ξέρομε πῶς πίριες τὸν ἀέρα
καὶ πλημμυρεῖ τὸ κράτος μας συμπαθειῶν πληθώρα,
ἀλλ' ἕνα χρόνο καθισε μονάχα κι' ἔδω πίρα
κι' ἂν πάῃ τὸ Ρωμαϊκὸ χειρότερ' ἀπὸ τώρα.
τότε γιὰ πάντα 'στὰ λουτρὰ τοῦ Λίξ-λὶ-μπὲν νὰ μείνῃς
καὶ μὶα' ἀπὸ τὰ μπάνια
νὰ κυβερνᾷς τοὺς Ἕλληνας καὶ νὰ τοὺς διευθύνῃς
σκορπώντας παντισπάνια.

—

Κι' ἐμεῖς, Κορῶνα λατρευτή, θὰ κατακαμαρώνωμε,
ποῦ 'κάρωσες τὸν Θρόνον μας εἰς ξένης γῆς ἰδέαν,
κι' ἀπ' ἔδω πέρα τακτικὰ θὰ σὲ κελοπληρώνωμε
μὲ καθαρὸ χρυσάφι.

—

Κι' εἰς ἕνα κι' ἄλλον φαγλατσ,
ὅπου γιὰ σὶ θὰ μᾶς 'ρωτᾷ,
ἐμεῖς θὰ λέμε ἐμάθετε
πῶς ἔξω πάντα καθεται
κι' ἀπέξω βασιλεύει
χωρὶς νὰ ρεμπελεύῃ.

—

Κι' ἂν δὲν τὴν βλέπετε ποτὲ νὰ λάμπῃ σὰν τὸν ἥλιον
'στῶν φώτων τὸ Βασίλειον,
δὲν πταίει δι' αὐτὸ κανείς,
παρὰ καμπόσες συγγενεῖς,
ποῦ δὲν ψηφοῦν τὰ λόγια της μὲς 'στοὺς Ρωμηοὺς σὰν μένη
καὶ τὸν κουφὸ τῆς κόνουν,
μὰ σὰν τὴν ὅσον ἀπὸ κοντὰ τὴν πελυγκεδεμένη
μὲ τὸ καλὸ τὴν πρόνουν.
κι' ἀμέσως μὲ πολύτιμον τὴν καθερίζουν σάπωνα,
πίρνουν κι' ὑπὸ σημείωσιν τὰ τόσα της παράπονα,
καὶ τότε παρακρῶμα
τὸ κράτος πάει πρᾶμα.

—

Γιὰ τοῦτο πρέπει πάντοτε νὰ πίνῃ καὶ νὰ τρώγῃ
μὲ τὸ συγγενολόγι,
νὰ τὴν ἀκοῦν ἀπὸ κοντὰ
καὶ νὰ τῆς λίνε «γκίλ μπιουντέ,»
κι' εἰς ἕνα κι' ἄλλον δυνατὸ
αὐτὴ νὰ λέῃ τὸ καὶ τό.

—

'Αλλοιῶς ἀπ' ἔδω πέρα
μ' ὅσα κι' ἂν τοὺς εἰπῇ
δὲν εἶναι προκοπὴ
καὶ πίφτομε 'στὴν ξέρα.

—

Σεινάμενη κουνάμενη μὲ τὴν λικκαδα βγαίνεις
ασργένι 'στὴν 'Αθήνα,
καὶ κάποτε 'στὸν Ναύστεθμο καιμακρυὰ τηγκίνεις
νὰ ὄῃς τὴν Μπουμπουλίνα.

—

Μὲ τούτη τὴν ἰρίρισσα θὰ ταξειδεύῃς τοῦρκ,
κυρὰ σουλατσεδόρα,
κι' εἰδὲν εὗρῃ ξεκάλτσωτοι συμφέλλουν πατρῶται,
μὲ τούτη θὰ θαμπώσωμε καὶ Γερμανὸ καὶ Ρούσσο,
κι' ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ θὰ ξερωνίσουν τότε:
«ὁ τῆς Ἑλλάδος συγγενὴς μᾶς πέρασε 'στὸ λῶσο»

—

Γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ τὰ τρόπκια καὶ τὰ καμώματά σου
ὅλους τοὺς θίλεις δεῦλους σου γονατιστοὺς μπροστά σου
νὰ σοῦ φωνάζουν ἄφεριμ καὶ νὰ σὲ θυμιατίζουν,
κι' ἂν μὶς 'στοὺς τόσους κόλακας, ποῦ μπρός σου γονατίζουν,
'Ορεθῇ καὶ κάποιος νὰ σοῦ πῇ ὀχὸ λόγους ἀληθεῖς
χολιάζεις παρευθύς,
καὶ τότε τὴν ἀδρανειαν τὴν ὑψηλὴν ἀφίνεις
καὶ μὲ θυμὸ τὴν πόρτα σου κατάμουτρα τοῦ κλείνεις.

—

'Στὸ Παρλαμέντο σιωπή,
κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ.

—

Τέτοια 'στὸ ὄθμα κελαϊδοῦν τὰ τρία τὰ πουλιὰ
κι' ὅλοι τ' ἀκοῦνε χάσκωντας χωρὶς νὰ 'ποῦν μιλιά,
ἀλλ' ὅμως ἀπὸ μέσα των ἰτραύλισαν καμπόσοι:
«αὐτὰ θὰ 'λέγαμε κι' ἐμεῖς τὰ πρῶτα κουφαηδόνια,
μὰ καὶ μαζί μας τρίμομε τὸ Στέμμα μὴ θυμώσῃ
κι' ἔτσι δὶν γίνομι ποτὲ τοῦ κήπου του παγώνια.

—

Κι' ἕνας Κορδοναρούμπαρης καὶ πρὶν ρεπουμπλικάνος
μακρὺς σὰν πελεκάνος,
εἰς τῶν πευλῶν ἀπήντησι τὰ λόγια τὰ πικρὰ
μὲ μιὰ φωνὴ σὰν νάταν γίρου κοράκου κρά.

—

Κι' ἐγέλασε μ' αὐτὸ τὸ κρὰ τοῦ πρὶν κακκινοσκούφη
ὁ κόσμος ὁ πολύς,
καὶ τὸν μελίνιο λόγο του τὸν ἤπιαν μονοροῦφι
τὰ τζακια τῆς Αὐλῆς.

—

Μὰ τοῦλεγε κι' ὁ Φασουλῆς: «πρώην ρεπουμπλικάνε
τοῦμπα 'στὸ Στέμμα κάνε,
κι' ὑπὲρ αὐτοῦ τερέτιζε καὶ πέτα σὰν πουλί
ἂν καὶ τὰ κελαϊδήματα θαρρῶ πῶς πᾶν 'στὰ κούρτα,
καὶ πρὸ καλὰ νὰ 'βούλωναν τὸ στόμα των πολλοί,
ποῦ κρύβουν μὶς 'στὴν τσέπη των τὴν κάκκινη τὴν σκούρια».

—

'Ολος ὁ κόσμος 'στὸ φτερὸ
γιὰ τὸ συμβὰν τὸ σοβαρό.

—

Κι' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ Στέμμα του τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ,
ἰδὲ τοὺς τρεῖς νὰ ξεπιτοῦν ἰὶς ὄψος δυσκαβάτον,
κι' ἀνίστατο κι' ἐξίστατο, κι' ἀντήχησε φωνή:
εὐλογημένον τρεῖς φορεῖς τὸ περασμένον Σάββατον,
ἰσπέρα πολυόμνητος καὶ μία τῶν Σαββάτων,
ποῦ τῆς Κορώνας τὴ φαλαν μὲ τὸν βαρὺ χαβᾶ των».

—

Κι' ἀπὸ τὸν 'Ολυμπον καὶ μέχρι τοῦ Μαλιᾶ
δοῦλοι κι' ἐλεύθεροι βοοῦν «χαρὰ 'στὸν Βασιλέα,
πεζεύει κι' ἀνθρώπους κάποτε νὰ θέλουν τὸ καλό του
καὶ μὲ ψευτολογήματα δὲν πίρουν τὸ μεγαλό του.

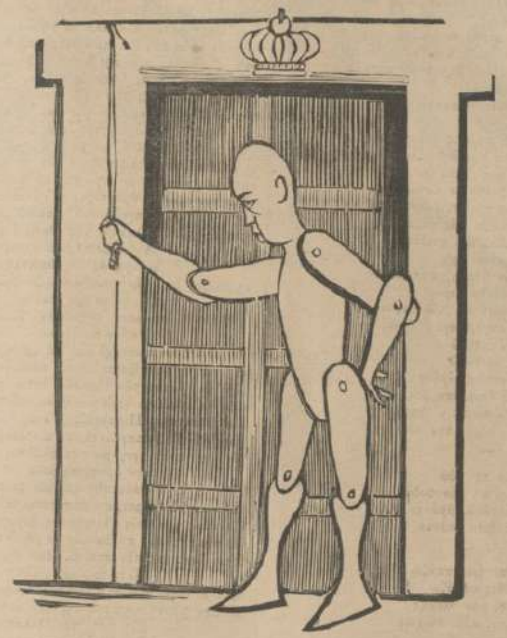
—

«Μακάρι κι' ἄλλοι νἄρτιαν λιδανωτοὺς κι' ἐγκώμια
καὶ τίτλοι κολακεύθια,
κι' ὀρθὰ κουρτὰ καὶ ρανερὰ καθὼς τοὺς τρεῖς παρόμοια
νὰ σκούζουν τὴν ἀλήθεια.

—

«Χαρὰ 'στοὺς τρεῖς ἀληθινοὺς... χαρὰ 'στὸν Μαυρομμάτη,
ποῦ γιὰ καιρὸ δὲν θὰ γενῇ δεκτὸς μὶς 'στὸ Παλάτι,
καὶ θ' ἀπομένῃ μόνος
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

—

Εὔγε 'στὸν Τειριγώτη,
τὸν ῥήτορα τὸν Στάη,
γερὸ συμπατριώτη,
ποῦ δείχνει πῶς βαστάει,
κι' ἔχει καὶ ψαλίκι
μ' ὅλο τὸ δασκαλίκι.

—

'Αλλ' ὅμως πρῶτα πρῶτα ψηνήσετ' ἐν αὐλοῖς
τὸ θρέμμα τῶν Λακώνων καὶ τὸν Πετροπουλάκη,
ποῦ τώρα θυμωμένο τὸ πλῆθος τῆς Αὐλῆς
τὰ πράσσα θὰ τοῦ κύψῃ καὶ τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι.

—

Τῆς τάψαλε σὰν Λάκων πολὺ λακωνικά,
ξάστερα, τσακισμένα καὶ περιεπτικά,
ἤγουν πεινώντι τῶνδρες, τὰ καλα πλέον ἔρρει,
ἡ πίστις ἀπεσούδα κι' ἡ θέα τῆς στερλίνας,
πλὴν νέον ἀπειλεῖται κατὰ τὸ καλοκαῖρι
ταξεῖδι τῆς Κορώνας ἐκὶ τῆς Μπουμπουλίνας.
ὁκπάνην δὲ ποιοῦμεν καὶ ὅ,τ' αὐτὴν ἀόραν
καὶ πᾶς τις ἀπορίει τί χρὴ πρὸς τοῦτο ὄρξν.

Τέτοια τῆς λέγουν κι' ἄλλα
τὰ στόματα τὰ λάλα,
κι' ἐκείνη πρὸ 'στὰ μάτια δὲν θέλει νὰ τοὺς 'ᾖ,
κι' ὁ κόσμος 'στὴν Κορῶνα γελῶντας τραγουδεῖ:
«τὸ λένε τάηδονάκια κατω 'στὰ ῥέμματα,
πῶς ἡ ψευτιὰς σ' ἀρέσουν δὶν εἶναι ψέμματα.»

—

'Ενας δοῦλος τῆς Αὐλῆς
κι' ὁ δουλόφρων Φασουλῆς.

—

(Ὁ Φασουλῆς, ποῦ πάντα τὸν Θρόνον ἀγαπᾷ,
ἔξω τῶν 'Ανακτόρων μ' εὐγένειαν κτυπᾷ.)

—

Δοῦλ.—Τίς ὁ κτυπῶν;
Φα. Ὁ Φασουλῆς...
Δοῦλ.— Καὶ τί ζητεῖς ἐδῶ;
Φ.—Μεγάλως ἐπεθύμησα τὸν 'Ανακτα νὰ 'δῶ
καὶ σκέπτομαι περὶ πολλῶν πολλὰ νὰ τοῦ 'μιλήσω...
Δοῦλ.—'Εχω ῥητὴν διαταγὴν τὴν πόρτα νὰ σοῦ κλείσω.
Φ.—'Αλλὰ γιατί παρακαλῶ;
Δοῦλ.— Γιὰ τὴν κακή σου 'μέρα,

γλετ' είσαι στόμ' ἀπύλωτον, γλετ' είσαι πρώτη λέρα,
καὶ μὲ στραδὴ ρουμπλικα 'στούς βρόμους τριγυρνῆς
κι' ἀνευλαβῶς ἐκρεμᾶσαι κατὰ τῆς Μπουμπουλίνας,
καὶ γλὲ τῶν ἀποπάτων της τὸ λοῦσο τσαμπουνᾶς
μαζὶ μὲ τοὺς κηρῆνας.
ἐνῶ γλὲ τούτην ἔπρεπα νὰ μᾶς εἶπῆς σπολλάτη,
κι' ὕστερα θέλεις, μασκαρᾶ, νὰ 'μπῆς καὶ 'στὸ Παλάτι.
Φ.— Ἐγώ, μωρὲ Παλατινέ, κι' ἂν δὲν φορῶ κοστέρι
μὰ σκούρια δὲν κρατῶ,
κι' ἂν εἶπα τίποτα ποτὲ γλὲ τοῦτο τὸ βαπόρι
τῶτα γλὲ χωρατό.
Ἐγὼμαι λάτρης τῆς Αὐλῆς καὶ πρῶτος στρατιώτης
καὶ γλὲ τὴν Μπουμπουλίνα της δὲν θέλω νὰ τὴν σκάνω,
κι' εἶδε κι' ἐγὼ κιμπάρι φορὰ μὲς 'στὸν ἀπόπατό της
τὴν ὀφηλὴν ἀνάγκην μου ν' ἀξιωθῶ νὰ κάνω.
Ἐγὼ κι' ἂν λέγω κάποτε πῶς χριωστεῖ νὰ βράσῃ
τὸ λέγω μήπως τῆς ζωῆς ἡ πλῆξις μᾶς περάσῃ,
ἀλλ' ἂν Ἐκείνη πάντοτε γελᾶσα καὶ φαιδρὰ
'στοὺς μπάλους μόνο βρᾷ,
κι' ἂν ἀπὸ βράσεις ἠθικὰς δὲν πέρνῃ χαμπαράκι
ποτὲ γλὲ τοῦτο μέσα μου δὲν ἔβαλα μεράκι.
Ἐγὼμαι πάντοτε πιστὸς θεράπων κι' Αὐλικὸς τῆς
κι' ἂν ἀποστρέφεται τὸ βρῶν λογαριασμός 'δικός της
Ἐγὼ πολὺ τὴν ἐκτιμῶ
κι' ὡς συνετὸς ἐτιθυμῶ
νάναι μονάχος τέθος της ἡ διαρκὴς εἰρήνη
καὶ μήτε 'στὴν Σκοπευθλὴ νὰ δουκμάσῃ βόλι,
κι' ἀσύβστος κι' ἀνεύθυνος γλὲ πάντα ν' ἀπομείνῃ
καὶ νάμεθε ὀπεύθυνοι γλὲ τὸν λουφὲ της ὅλοι.

—

Ἀνοιξέ μου νὰ τὴν 'βῶ...
τὸ γλαρομάτι πρωτοβδό...
τίγκι τάγκ, Κορῶνα, βράστα,
κι' ἔλα τὰ ποτήρια σπάστα.

—

Μὰ κι' ἐγὼ ποτήρια σπάζω
κι' ἀνοικτόκαρδος φωνάζω
ἐν τῆς τσεπινῆς μου κώχης :
«ὤχ ! κυρά μου, κέρι πῶχεις»

—

Κι' ὅταν μᾶῆνες ταξειδεύτη
πότε τρεῖς καὶ πότ' ἑπτὰ
καὶ 'στὴ ράχη μας ζοβεύτη,
δὲν λυποῦμαι τὰ λεπτά.

—

Κι' ὅταν ἕνας, ποῦ φορεῖ
τὴν Κορῶνα, δὲν 'μπορῇ
'στὰ λουτρὰ νὰ λείπῃ μόνο
'λίγους μῆνας κάθε χρόνο.

—

Κι' ὅταν ἕνας Κερωνάτος,
ραδινὸς καὶ κοτσονάτος,
παντελῶς δὲν δικρέρῃ
ἀπὸ 'μὲ καὶ τὴν παρέα,
ὁποῦ κάθε καλοκαῖρι
λόδνω μᾶς 'στὸν Φαληρέο,
μὰ κυττᾷ τὸν Περδενῶνα
μὲ λαχτάρα γλὲ ταξεῖδι,
τότε βράστε τὴν Κορῶνα,
τότε βάλτε την 'στὸ ξύδι.

—

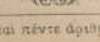
Δούλ.— Ὅ,τι κι' ἂν 'τῆς δὲν γίνεσαι θεκτὸς μὲς 'στὸ Παλάτι.
Φασ.—Λοιπὸν κι' ἐγὼ θ' ἀποπεμφθῶ καθὼς τὸν Μαυρομμάτη,
μήτε θὰ 'πῶ 'στὸν Βασιλῆ ὁ Μεγαλειότατέ μου,
μήτε σὲ μπάλους Παλατιοῦ θὰ προσκληθῶ ποτέ μου,
μήτε θὰ βλέπω στολισμοὺς Αὐλῆς ὑπερηφάνου,
μήτε σαλάτα Ρωσσικὴ θὰ φᾶω σὰν καὶ πρώτα,
μήτε θὰ κλέψω τὸ μερὶ καλοφημένου θάνου,
ἢ καὶ καμμία κότα.
μήτε κι' ὁ Μῶ τοῦ Βασιλῆ καὶ τῆς Αὐλῆς θραστάρι
δὲν βάρχεται τα χείλη μου νὰ γλυκοπιπλίξῃ,
μήτε τὸν Γκιόλ τὸν σκύλο μου, τὸν γέρο κακκαλάρη,
θὰ θὰ τὸν φέρνω κάνκαλα νὰ ξερονκκλίξῃ.
μήτε θὰ καίω σὰν καὶ πρὶν λιβανωτοῦ θυμίαμα,
μήτε μ' εὐνοίας ποθητῆς θὰ τιμηθῶ μεσίτμα,
μήτε πρὸς κύκλους ὑψηλοὺς πιζάτος θὰ πετῶ.
μήτε θὰ φᾶλω τῆς Μινιῶν καὶ τῆς Μπερζὲρ Μπατῶ,
μήτε σοφῶν διπλωμάτων ἡ σόβαρα βλακεία
δὲν θὰ βομβῇ τολύγλωσσος 'στὰς ἄκρας μου πλέον,
μήτε θὰ πάω 'στοῦ Γκυγιῶμ νυμφίος γυναικεῖα
νὰ μοῦ τσιμποῦν τὰ μπρόστα μου τὰ χίρια Βασιλέων.
μήτε θὰ φαίνωμαι κι' ἐγὼ σὰν κι' ἄλλους Εὐρωπαίος,
ἀλλὰ σὰν τράγος τρύστυχος κι' ἀποδιοπομπαῖος
δὲν θ' ἀτενίζω τσεπενὸς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
πρὸς τὸν ἡλιοστέλλαντον τῆς Βασιλείας Θρόνον;
Ἀχ! Αὐλικέ μου προσφιλῆ,
ἂν ἀγαπᾷς τὸν Φασουλῆ,
μὴ βιάξῃς ἀπὸ τὸν χρυσῆν τοῦ Σεμνότατος θαλίαν
κι' ἐμένα σὰν κουρέλια,
καὶ βίβω τὸ δικαίωμα 'στὴν ρίλιη Βασιλείαν
νὰ κάνῃ ἐ,τι θέλει.
Θέλει νὰ βράσῃ μονάχα γλὲ τὰ συμφέροντά της ;
θέλει νὰ μὴ σκοτίζεται μὲ τὰ καθήκοντά της ;
θέλει τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν ἑστίαν ρεμπιλιοῦ ;
θέλει κι' ἀθάνατο νερὸ καὶ γάλα τοῦ πουλιοῦ ;
θέλει Παλάτια, Πεταλοὺς, Τατόγια, Μιχωλάδες ;
θέλει λαγοὺς, φραγκόκοτσες, κοκόρους, ἀγελάδες ;
θέλει κι' ἐμᾶς τριγύρω της ὁλάλους καὶ ῥωβοὺς
σὰν ἀροτῆρας βοῦς ;
θέλει νὰ μὴ συγκρατηθῇ καὶ μία ψευτομάχη ;
θέλει καὶ τὸν Προκόπιο Μητροπολίτη νάχῃ ;
θέλει καὶ γλὲ τοὺς Πρίγκηπας ξεχωριστὸ λουρὲ
καὶ παπαγάλους παρδαλοὺς νὰ μὴ ζητοῦν καφφὲ ;
θέλει Δεκὸ της τὸν στρατὲ, Δεκὸ της καὶ τὸν στόλο ;
θέλει τὸ κράτος ὅλο ;
θέλει κι' ἐγὼ τῶν σταῦλων της τὴν μυρωδιὰ νὰ πέρνω
καὶ τὴν χρυσῆ καρότσα της σὰν ἄλογο νὰ σέρνω ;
Εἰς ὅ,τι 'πῇ, Παλατινέ,
ἐγὼ θὰ λέγω πάντα ναί,
καὶ 'πὲς 'στὸ Στέμμα, ποῦ κι' ἐμὲ 'στὰ ξεκουμπίδια στέλλει,
ὅτι κι' ἂν βρᾷ κι' ἂν ἀποβρᾷ κουκεῦτσι δὲν μὲ μέλλει.
Δούλ.—Ὅσα κι' ἂν λὲς τὸν Βασιλῆ δὲν θὰ τὸν βῆς 'στὰ μάτια
καὶ σωρὲ 'στὰ κομμάτια.
Φασ.—Λοιπὸν κι' ἐγὼ μ εὐγένειαν τὰ νῶτα μου σοῦ στρέφω
καὶ γλὲ νὰ βεῖξω πρὸς αὐτὸν πόσην ἀγάπην τρέφω.
χωρὶς γλὲ τὸ ξεκούμπισμα νὰ σοῦ ξαναμιλήσω,
πηγαίνω πρὸς τὸ Στάδιον τοὺς θώκους νὰ φιλήσω,
ποῦ θὰ καθίσουν Βασιλεῖς
γλεντζέδες καὶ λοφεῖλεῖς
νὰ στεφανώσουν παλαιστὰς εἰρηνικῶν Ἀγώνων
μὲ δάφνας Μαραθώνων.

—

(Ἐνῶ τοιαῦτα φθέγγεται 'στὸν Δεῦλον σκυθρωπὸς
νὰ κι' ἔρχετ' ἕνας εὐζωνος, τοῦ Παλατιοῦ Σκοπὸς,
καὶ τότε πέρτουν κοντσαλᾶς καὶ φάπαις σαν 'χαλάζι
καὶ τέλος τὸν ἀδέξαστο τοῦ παρλαπῖπ' ἀλλάζει.)

—

Ψηφίσεις γλὲ Σύμβουλο τὸν Χοϊδᾶ τὸν Στάθη,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτον Σύμβουλος 'στὸν κόσμο δὲν ἐστάθη,
καὶ 'πὶς τε πῶς ψηφίζετε τὸν Σπῦρο τὸν Μιρκόρη,
ποῦ πρῶτο τὸν ἐβγάλατε
κι' ἔγκωμα τοῦ 'γιάλατε,
γλὲ νὰ ζωνίσῃ μερικῶν θερμόκεφλων ἡ μούρη.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νίος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιώνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθῆναι.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ 'σ τ ὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου ἐννέα
καὶ λίμα γενναία.

Σαράντα τέσσερα καὶ πεντακόσα,
'στὸ Κοινοβούλιον συμβάντα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Τί γίνεται μὲς 'στὴ Βουλή, καθύμενε Περικλέτο !...
ἡ Θεοδωράκης 'θύμωσε κι' ἐρόφορε στιλίτο.
Π.— Μίλα καλά, βρὲ Φασουλῆ...
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, μαγκούφη ;
ἄρχιζουν πάλι 'στὴ Βουλὴ τὸ πρῶτο κλωτσοσκούφι.
Ὁ Μπάρμπας ὁ παλληκαρᾶς γεμάτος νταηλίκι
φορεῖ τῆς ρεβιγκότσας του τ' ἀριστερὸ μανίκι,
καὶ τάλλο τόχει 'πίσω του σὰν κούτσαβος ριγμένο
καὶ στρίβει τὸ μουστάκι του τὸ καλοκτενισμένο.
Σινάμενος κουνάμενος, 'στὸ βῆμα προχωρεῖ
καὶ τὸ ψηλὸ καπέλο του στραβὰ στρκβὰ φορεῖ,
κι' ἁπλόνει τὰ ζωνάρι του κι' ὅλο κακυγὰ γυρεύει
καὶ τίτοια ῥητορεύει.
«Ἀπὸ τὰ τώρα τὸ λοιπὸν ἀνάγκη κάθε μέρα
δύο φορὲς τουλάχιστον νὰ ρίθετ' ἐδῶ πέρα,
τὴν μιὰ 'στῆς δέκα τὸ πρωὶ γιὰ τῆς ἐπερωτήσεις
καὶ γι' ἄλλαις συζητήσεις,
τὴν δεύτερη 'στῆς τέσσερης μετὰ τὸ μεσημέρι
γιὰ τοῦ Κουβέρνου τῆς δουλειὲς καὶ τάλλο νταραβέρι.»
Κι' ἀκούοντας ἐξάφνα φωνὴ καύτα ποῦ λέι, ἀντάμα
καὶ Κορδονέ μας βλάμη,
καθόλου Συντακτικὴ δὲν εἶναι θεωρία,
ἀλλὰ δικτατορία.»
Κι' ἡ Θεοδωρῆς σὰν ἀστραπὸς ἀμέσως κοκκινίζει
καὶ τέτοια ξεφωνίζει :
«Ἐγώ, μωρέ, Δικτάτορας, ποῦ τὸν καθέν' ἀρίνω
νὰ 'πῇ κι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο ;
ἐγώ, μωρέ, Δικτάτορας,
ποῦ κλαίω γιὰ προπάτορας,
ποῦ 'μέρα νύκτα γιὰ θεσμοὺς τὰ λυσσακά μου τρώγω
κι' ἐμπρὲς σας καὶ μονάχος μου γιὰ τούτους βγαίζω λόγο ;
Ἐγώ, μωρέ, Δικτάτορας, ἐγώ, μωρέ, τἀβρέτι,
ποῦ κανενὸς δὲν 'χάλασα καμμιὰ φορὰ τὸ κέρι,
κι' ἀρίνω καθε φωνακλὰ
γιὰ τὸ Κουβέρνο νὰ 'μιλῇ,
ἂν κι' εἰς ἐμέν' ἀντανακλᾷ
ἡ καθεμία προσβολή ;
Ἐγώ, μωρέ, Δικτάτορας, ποῦ σᾶς ἀρίνω κι' ὅλα
νὰ λέτε γιὰ τὸν Βασιλῆ καὶ γιὰ τὴν Μπουμπουλίνα,
ἂν κι' ἔπρεπε 'στὸ Σύνταγμα νὰ στήσω καρμανιόλα
καὶ μ' αἷμα νὰ πληρώνατε τὰ λόγια σας ἐκεῖνα,
καὶ τὰ ξιρὰ σας καύκαλα τὰ ντὶπ κελεκυθίνια
νὰ τέστελνα μὲς 'στὴν Αὐλὴ εἰ τι'τα φαφουρίνια ;
Τὰ καμπκίτζια τέσσερα μᾶς κάνουν μερικοὶ
κι' ἂς πάψουν τῆς Κορδόνας μας νὰ πέρνουν τὸν ἀέρα,
ἀλλοιῶς αὐτὸ ποῦ γίνεται μὲς 'στὴν Ἀμερικὴ
θὰ γίνῃ κι' ἐδῶ πέρα,
καὶ μὲς 'στὴν σάλα τῆς Βουλῆς θὰ μπεινεβγκίνουν ὅλοι
μὲ κάμα καὶ πιστόλι.»
Κι' ἡ Ράλλης 'μπῆκε, Περικλῆ, 'στοῦ Θεοδωρῆ τὴ μύτη
κι' ἕνας τὸν ἄλλον ἔλεγε τοῦ Βασιλῆ σταυλίτης,
ἐσ εἶσαι πρῶτος, Θεοδωρῆ, ἐσ' εἶσαι πρῶτος, Μῆτσο,
καὶ γιὰ τοὺς σταύλους μᾶλλωναν μὲ πεῖσμα καὶ κακρίτσο,

κι' ἐχύθη μέσα 'στὴ Βουλὴ σὰν σταύλου μυρωδιά
κι' ἀπὸ τὰ πάλκα 'φώναζεν ἑκάμαν, μωρὲ παιδιά,
γιὰ σταύλους μὴ μαλλώνετε, γιατ' εἶναι καὶ 'ντροπή,»
καὶ τότε τοὺς ἐπρότρεψε ὁ κάθε συμπολίτης
νὰ πᾶν εὐθὺς 'στὸν Βασιλῆα, κι' ἐκεῖνος νὰ τοὺς 'πῇ
ποιὸς φαίνεται καλλίτερος ἀπὸ τοὺς δυὸ σταυλίτης.
Αὐτὰ λοιπὸν ἐλέγοντε μὲ τόσην ἀταξίαν
ὅταν ὁ Καρδοναράγας 'στοῦ λόγου τὴν φορὰν
ὑπέστη μίαν ἔριδον κι' ἀπὸ τὴν Εὐταξίαν
τὰ μάλα συδαρὸν.
Κι' ὁ Θοδωρῆς ἐθύμωσε καὶ εἶχως νὰ τὰ χάσῃ
λέγει 'στὸν κὺρ Θανάση :
«μὲ τίποτε μπόι δὲν θὰ 'ζῇς ποτὲ τὴν Ἐξουσία
κι' ἔδιακε κατακάβεσαι κι' γίνεσαι θυσία.»
Κι' ὁ κὺρ Θανάσης 'φώναξε σὰν ἄφιδος Λοκρός :
«ὥρε σὲ πιάν' τὰ λές αὐτά, κὺρ Θοδωρῆ,—σ' ἐμένα ;
ἐγὼ ποῦ λές κι' ἂν φένωμαι 'στὰ μέτρα σου μικρός
εἶμαι πολὺ 'ψηλότερος κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ σένα.»
Κι' ὁ Θοδωρῆς ἀπήντησε «γιὰ νὰ βιβλιωθοῦμε
στάσου νὰ μετρηθοῦμε.»

—

Πάει δίπλα 'στὸν Θανάση
κι' ἐπερίμεναν τὰ πλήθη
μὲ κατρούκτυπο 'στὰ στήθη
ποιὸς τὸν ἄλλον θὰ περάσῃ.

—

Ἐνῷ ὁ ἐσκουζεν ἐξάλλως
τῆς Βουλῆς ἡ κάθε σπεῖρα
καὶ βαρὺς ἐρρύθμει σκλος,
ἕνα μέτρο τὸς ' ἐπῆρα
νὰ μετρήσω χωριστὰ
δύο μπόγια σιδαστά.

—

Ὁ καθένας ἐκορδώθη
ὅσο 'μπόρεσε καλά,
κι' ὁ Θανάσης ἐσηκώθη
εἰς τὰ νύχια του 'ψηλὰ
τὸν Κορδόνερο νὰ φθάσῃ,
μὰ τοῦ λὶν «κατὰ Θανάση.»

—

Ὁ κὺρ Θόδωρος 'πῆρε τὸ γέρος
τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐσπέρας,
κι' ὅλ' ἡ στρούγγα γι' αὐτὸν καμαρόνει
κι' ὁ Λοκρὸς 'στὴν γωνιὰ του ζηρόνει.

—

Χαῖρε χαῖρε, 'ψηλὲ Θοδωρῆ,
χαῖρε χαῖρε, μακρυ μας λελίκι,
ποιὸς ἀπ' ὅλους ποτὲ του 'μπορεῖ
ἴσος ἴσος μὲ σένα νὰ στέκῃ ;

—

Τί χαρὰ μας, ποῦ πάλιν ἡ νίκη
'στῆς Κορδόνας τὸν γίγαντ' ἀνῆκε! !...
παλαμιάκια γιὰ σένα κτυπᾶμε
καὶ σοῦ λέμε «κατέβα νὰ φᾶμε.»

—

Αὐτὰ ποὺ λὲς ἐγίνοντο, καὶ μὲς 'στὴν τόση φοῦρτε
μοῦ 'φάνη πῶς ἐτράβηξαν καμπόσοι καὶ κομπούρτε,
κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς πάλι 'στὸ βῆμ' ἀπάνω
'ψηλότερος ἀνέβη,
καὶ 'στὰ γερὰ τσακώθηκε καὶ μὲ τὸν Καρκαβάνο
κι' αὐτὰ τὸν συμβουλεύει :

«Ρὲ Κώστα, πάψε νὰ 'μιλᾷς, ρὲ Κώστα, μὴ μᾶς κρένῃς,
καὶ γιὰ Βουλῆς κανονισμοὺς 'στὴ μύτη μὴ μᾶς μπαίνῃς,
γιατὶ κι' ἂν εἶσαι παρκλῆς, γιατὶ κι' ἂν ἔχῃς λίρες,
ἀλλὰ τὴν ἰθαγένεια μόλις προχθὲς τὴν 'πῆρες,
κι' ὅπερος δὲν ἐγεννήθηκι 'στὸν γέρο τὸν Μωρᾶ,
ἢ κὰν 'στὴ βρύσι τοῦ Ψυρρῆ, 'στὴν Πλάκα καὶ 'στοῦ Λίκα,
αὐτὸς δὲν πρέπει κι' πολὺ ν' ἁπλώνῃ τὰ λουριά
καὶ μήτε πρέπει σὲ τέμπλι νὰ κάνῃ τὸν γκιουλίκα.
Κι' ὁ Κωνσταντῆς ἀπάντησε μὲ θυμωμένο στόμα :
«ἐγὼ τὴν ἰθαγένεια κι' ἂν 'πῆρα χθὲς ἀκόμα,
ἐν τούτοις ὁ παππούλης μου, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει
κι' ἐδῶ κι' εἰς ἄλλα μέρη,
ἦτο πολὺ καλλίτερος ἀπὸ τὸν ἰδικό σου
καὶ σώπα, Θεοδωράκη μου, καὶ σύρε χαντακώσου.»
Κι' ἐβγῆκαν τίτλοι περισσοὶ γιὰ πάππους καὶ γιαγιάδες
ἀπὸ μεγάλων γενεῶν ἀτρύπητο σακκοῦλι,
κι' εἶπαν ἐλεύθεροι Ρωμηοὶ κι' ἡμεδαποὶ ραγιάδες
πῶς ὅλων μας ὁ ὡραιότερος θὰ πάρῃ τὸν παππούλη.
Κι' ἄλλα πολλὰ συνέβησαν, κι' ὁ Στάης, Περικλέτο,
ποῦ ξεσκεπάζει τάγια βωμῶν ὑπεραγίων,
μεγαλοφώνως ἔκραξε περίφημο λιμπρίτο,
ποῦ τῆς Παιδείας ἔβγαλε τὸ θάλλον Ὑπουργεῖον,
ἀπὸ πολὺν συμβολισμὸν καὶ σύνταξιν γεμάτο,
κι' ἔγραφ' ἐπάνω κάτω :

—

«Νῦν καὶ πάλ' ἐν τῇ παιδείᾳ τῆς Ἑλλάδος ἐξεχούσης,
πρὸ πολλοῦ δ' ἐγκατρωμένης ἐκ πολλῆς σοφίας οἴσης,
εἴθισται νομοσχεδίους πᾶν χωρίον, πᾶσα πόλις,
παύσεις δὲ καὶ μεταθέσεις κἂν ἐξώλης κἂν πρωΐας,
τὸ Παλλάδιον τοῦ κόσμου, τῆς σοφίας ἡ καθέδρα,
ὁ δὲ νοῦς πολλῶν ἀπέδρα κι' ἐξακολουθεῖ ἀπέδρα.»

—

Π.—Τί λές, μωρέ ;
Φ.— Συμβολισμός, ὅπου χαλᾷ κεφάλι,
ἐνῷ ὁ' ὁ Στάης ἀπηνὴς τὸ τῆς Παιδείας χάλι
παρίστανε μὲ χρώματα παράποτε μελάντερα
δεινῶς ὑπεργουργούριζεν τὰ δύστηνά μου πάντερα,
κι' ἔφυγε καὶ τοὺς ἄφησα νὰ συζητοῦν τραχέως,
κι' ἀπὸ τοὺς Σταύλους τῆς Αὐλῆς ἐπέρασα τυχαίως,
καὶ πρὸς τὸ βάθος ἔριξα τἀλλοίθωρά μου μάτια
κι' εἶδα ὅτι τρεῖς Σειζηδὲς νὰ καλιγώνουν τάτζι,
κι' ἀμέσως εἶπα καὶ γι' αὐτοὺς μὲ μιὰ κρυφὴ χαρά :
«ἴσως τοῦ Θρόνου Σύμβουλοι γενοῦν καμμιὰ φορά.»
Π.—Μὰ πρὶν νὰ γίνουν γύρισε γιὰ νὰ σὲ μπαγλαρώσω,
ἂν καὶ 'στὴ βρωμοράχη σου τὸ ξύλο θὰ λερώσω.

Θοδωρῆς ὁ λιγερὸς κουτσαβάκης τρομερός.

—

Πεζὸς ἀείκης σὰν κι' ἐμένα 'στὸ πεζάκι περπατεῖ
μὲ κουμπούρια ὅπου 'στὴ μέση καὶ γαρούφαλο 'στ' αὐτί ;
Γέρο κούτσαβος ἐβγῆκι τὸ καμάρι τῆς Αὐλῆς,
τὸ μαγκαῖρι μου καρφόνω μές 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
κι' ὅποιου τοῦ βαστοῦν τὰ κότσα 'μπρὸς σ' ἐμέν' ἂς ξεμ[ύτ]ισ[ει]
τί κι πῶς νὰ μ' ἐρωτήσῃ.

—

Σὰν Δικτάτορας 'μπροστά σας οὔλα θάλασσα τὰ κάνω...
ὅρκο μιὰ μπηκτὰ 'στὸ Μῆτσο...νὰ καὶ μιὰ 'στὸν Καραπάν...
καὶ σύ, Στάη, ποῦ ποτίζεις μὲ φαρμάκια τὸν Πετρίδη,
συφορέλια σου, καϋμένε, θὰ σοῦ βγάλω τὸ καρύδι.

Ρὲ βλαμάκια μὴ 'μιλᾶτε, ρὲ βλαμάκια σύρτε 'πίσω,
πρὶν φοράρω τὸ ριβόλβερ κι' ὅλους σᾶς ριβολβερίσω.

—

Εἶναι κι' ἄλλος ἀντιμάκι σὰν κι' ἐμένα ξακουστό ;
μὴ 'στ' αὐτιά μου τσαμπουνᾶτε λόγια χασομέρικα,
μὴ μοῦ τρῶτε, ρέ, τῆς ὥρας, εἰδεμὴ μὰ τὸ Χριστὸ
φονικὰ κι' ἐδῶ θὰ γίνουν ὅπως 'στὴν Ἀμέρικα,
καὶ θὰ 'βγῶ μαχαιροβγάλτης τώρα 'στὰ γραφεῖα
καὶ θὰ κάνω πράμματα.

—

Ἄιντε, ρέ, μὲ τὴν στραβή σας κι' ἀστικλίδικη χωρίστρα...
σκάζω μὰ τὴν Βαγγελίστρα.
Ἄιντε, ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε τί νὰ 'πῶ καὶ τί νὰ κάνω,
ἄιντε, ρέ, ποῦ δικαστάδες κάθε λίγο θὰ σᾶς βάνω,
ἄιντε, ρέ, ποῦ μοῦ ζητᾶτε φανερὰ λογχρισμό
καὶ γιὰ τὸν συμβιβασμό.

—

Κι' ἂν κανένα σας ἀκούσω νὰ μοῦ πάρῃ 'στὸ μιζὶ
γιὰ τὸν κλίφτη τὸν Βαρόνο τὸν Ἀλέκο τὸν Σκουζέ,
ἢ κανέν' ἀπὸ τὴν στρούγγα Ὑπουργὸ καὶ Βουλευτή,
συφορὰ ... τραβῶ τὸν λαζὸ καὶ τοῦ κόβω τὸν' αὐτί.

—

Κι' ἂν ἀκούσω γρῦ νὰ 'πῆτε γιὰ τὸν Βασιλῆα τὸν Ρήγα,
τῆς Κορδόνας τὸν κολλήγα,
βγάζω τὸν Κολοκοτρώνη, βγάζω τὸν στραβοσσυγλῆ,
καὶ σας σφάζω σὰν τραγιά.

Αἷμα θὰ χυθῇ ντενεκέων, αἷμα ποῦ θὰ σκὴ γόνα ...
ὄχ ! Αὐλή μου ζαχαρένια, πρίμα πᾶς μὲ τὴν μπουνάτσα...
γιὰ χατήρι σου, κυρά μου, θὰ βαρέσω μιὰ γοργόνα
καὶ 'στὰ δυὸ χυτά μου μπράτσα.

—

Μὴν ἀκοῦς τὰ τί σοῦ λένε τόσα στραβοκάπελα ...
φέρτε μας, παιδιά, νὰ πιοῦμε ... κέρνα μας, ρὲ κάπελα ...
σήκω μία, μπαρμπουνάρα, τὸ χρυσό σου φλάμπουρο ...
σὺ γιὰ 'μένα τὸ σταφύλι, μὰ κι' ἐγὼ τὸ τσάμπουρο.

—

Σὰν ἀκούω πότε πότε τί σοῦ λένε μερικοί
φαμφαρόνοι νηστικοί,
κάνω δώδεκα σηκώτια καὶ λιγόνομαι 'στὰ γέλοια
μὰ τὰ δώδεκα Βαγγέλια.

—

Ἐβκρίθημεν τὴν τάξι καὶ τὴν νομιμοφροσύνη,
ὅρκε μές 'στὴν καλοσύνη ...
τόση τάξις, ρὲ βλαμάκια, μᾶς καθίζει 'στὸ στομάχι ...
σὶ δακτυλιδένια μέση βάλτε κόκκινο σελάχι.

—

Εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ γένῃ καὶ 'λιγάκι ρεμπελιό,
εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ γένῃ κι' ἡ Βουλή μας μακελειό ...
πέρτε κόμπλις καὶ ριβόλβερ, πέρτε καὶ κουμπούρια ντόπια,
βάλτε καὶ φωτιὰ 'στὰ τόπια,
δῶστε μου καὶ μιὰ μαχαίρα
γιὰ νὰ κόψω φανερὰ
καὶ τὴν ἄλλη μου τὴν γέρα
σὰν κι' ἐκείνη τὴν φορά.

Τὰ ριβόλβερ μου γιομίζω
καὶ τοὺς λύκους ἀκονίζω,
κι' οὗλοι γειὰ σου, λένε τώρα,
κουτσαβάκινα Θοδώρα.

—

Ταιαῦτα λίγει φοβερὰ
κι' ἀλλόκοτα κι" αἱματηρὰ
ὁ πρωτοστάτης τῶν θεσμῶν καὶ Νέστωρ τῆς Βουλῆς,
τοῦτον δ' ἄκουσας ὁ διεθνὴς καὶ Χιώτης Φασουλῆς,
κι' ἰδὼν τὸν νομιμόφρονα μ' αἱματωμένας χεῖρας
νὰ πετσοκόβῃ κρέατα σὰν βοδινὸ φιλέτο,
εἶπε σιγὰ 'στὸν Περικλῆ : «Πολὺ δεινὸν τὸ γέρας,
καὶ γὰρ οὐ μόνον ἔρχεται, καὶμένα Περικλέτο.»

Ρίνες τοῦ Ναυτικοῦ, ποῦ πᾶνε τοῦ κακοῦ.

—

Ρεμοῦλα λὲν πῶς ἔγινε καὶ μὲς 'στὸ Ναυτικὸ
καὶ γιὰ τῆς ρίνες ντραβάλα καὶ τόσο ξαφνικό,
κι' ἔξω καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ φωνάζουν οἱ κηφῆνες
πῶς χαμὲν τούτων τῶν ρινῶν θὰ πίσουν κάτω ρίνες,
καὶ θίλουν σώνει καὶ καλὰ ἐπιτροπὲς νὰ γίνουν
μὲ τῆς ρινὸς τὴν δέφρησιν τὰ τῶν ρινῶν νὰ κρίνουν.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς σὰν ἄκουσε τὰ λόγια των ἐκεῖνα
δὲν εἰμποροῦσι μὲ στιγμὴ τὰ γέλοια νὰ κρατήσῃ,
κι' ἐτέντωσε τὴν καθρὰν καὶ κλασικὴν του ρίνα
σὰν κυνηγοῦ λαγωνικὸ τῆς ρίνες νὰ μυρίσῃ.

—

Κι' ἔψαλε σὰν ρινόφωνος διὰ ρυθμῶν ἐρρίνων :
«Μὲ τέτοιαις ρίνες — Ρίνα μου,
νὰ ζήσῃς, Κατερίνα μου—
ρινίζουν μενεκίρωτες τὰς ρίνας τῶν Ἑλλήνων.

Ἔρι πᾶλ' ἡ Μπουμπουλίνα μὲ λαγοῦτα καὶ κλαρίνα.

—

Ἀγαπημένε Βασιλιᾶ καὶ πρῶτε μας ἀφέντη,
ἡ Μπουμπουλίνα 'στὴ Βουλὴ καὶ πάλι περνοδίνει,
κι' ὁ περιούσιος λαὸς μεγάλε κάνει γλέντι
μὲ τοῦτο τὸ σουλόφαρο, ποῦ τόσα κατεπίνει.

—

Κερόνε μας μονάκριβη, καμαρωμένη πάτζα,
παραπολὺ ο' Ἰπίκρανεν ἐξύφωμαι σκαρτάδοι,
κι' ὁ τῶν Ναυτίκων Νικολὴς 'κουβάλησαι κρυτάπιε
νὰ 'δοῦμε τί ζωδιάθηκε 'στὸ ξύδι καὶ 'στὸ λάδι,
κι' ὅλοι τοῦ λένε «Νικολό, χαμήλωσε τ' αὐτιά σου,
ἄκυρα τὰ κρυτάπια σου, ψεύτικα τὰ χαρτιὰ σου».

—

Γι' ὁρα Λερναία 'γίνηκε καὶ τοῦτο τὸ βαπόρι,
ἀχόρταγη κι' ἡ πρύμνη του, ἀχόρταγη κι' ἡ πλώρη,
κι' ἔξω καὶ μέσα 'στὴ Βουλὴ τοῦ δίνουν δίκοι τρακὸ
καὶ σκούζουν 'στὴν διαπασῶν πῶς ἔχ' ἡ ραδιὸ λάκκο,
ἀλλὰ κι' ἡ γλῶσσα λύνεται τοῦ καπετὰν Σκουλούδη
κι' ἀχίζει τῆς θαλαμηγοῦ τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι.

—

Μιὰ Μπουμπουλίνα φτιάξαμε κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες
κι' ὅλος ὁ κόσμος 'γέλασε πῶς ἤρεξε παρδὲς,
καὶ γιὰ τὰ μιλιούνια της μὰς 'κόλλησε μεράκι,
μὰ σύ, Κερόνα πρωσηλὴς, μὴν πέρνῃς χαμπεράκι,
καὶ βίζιτσις 'στὸν Ναύσταθμο πολὺ συχνὰ νὰ κάνῃς,
νὰ βλέπῃς τὴν θαλαμηγὸ καὶ κάπως νὰ ξεσκάνῃς,
πρὸς δὲ τῶν λύχνων τὰς ἀφὰς
εἰς τὰς Ἀθήνας γύρευε,
κι' ἀφοῦ μὲ κῆφι πῆς καὶ φᾶς
λέγε πρὸς ὁποῖον δίν ψηφᾷ :
«ἂν δὲν βαρρέσαι σφυρίζω».

—

Κερόνα ροδοκόκκινη καὶ χαμηλοβλεπούσα,
ὅλες τὸ ξέρουν πῶς ἐσὺ δὶν ἀγαπᾷς τὰ λοῦσα,
καὶ Βουλευταὶ τρισίβαστοι καὶ ῥήτορες μεγάλοι
ἐφώναξαν μιᾶς 'στέ σορὸ τοῦ κράτους Παρλαμέντο
πῶς τὴν χρυσὴ θαλαμηγὸ σοῦ τὴν 'σκαρώσαν ἄλλοι
γιὰ κολακεία τῆς Ἀλίθης κι' ὡς εἶδος κοπλιμέντο.

—

Ἀλλ' ὅσο κι' ἂν ἐνίσκηψε 'στὸ κράτος μας ἡ ψώρα
μὰ πρίπει καὶ Παλατιανὰ νὰ γίνωνται καπρίτσα,
κι' ὁ τῶν Ναυτίκων Νικολὸς αὐτὸ πρεσβεύει τώρα,
ποῦ τὸν ξανάπαν 'στὴ Βουλὴ κιτρινογουατερίτσα.

—

Κι' ἂς μάθῃ κάθε κουρελῆς,
ὑποῦ 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
στριγγλίζει σὰν κυρατσα,
πῶς τῶν Ρωμηῶν ἡ ρατσα
μὲ τὴν μεγαλοπρέπεια προώρισται νὰ δράσῃ,
χωρὶς γιὰ τόσα λοῦσα της ὁ κόσμος νὰ ξέρῃ.

—

Κι' ἂς πείσουν ὅλ' οἱ ῥήτορες τὴν ψωρικοινωνία
πῶς εἶναι κι' ἡ θαλαμηγὸς ἀνάγκη μας ἀπόλυτες,
μήτε θὰ γίνουν κι' οἱ Ρωμηοὶ σὰν τὴν 'Αβυσσινία,
ποῦ βασιλεύει Βασιλῆς ἄραπτς καὶ ξυπόλυτος.

—

Ἔτσι κι' ἐγώ, Κερόνα μου, τοῦ κράτους ἡ φαρίνα,
ὁπόταν θεία χάριτι τελειώσ' ἡ Μπουμπουλίνα,
σ' ἕνα δικρίνι 'γρήγορο νὰ μεταμορφωθῶ,
κι' ὑποτὲν ὅλη χέρις
πηγαίνῃς νὰ φρεσκάσῃς,
τὸ κῆτος τὸ θαλάσσιον νὰ περακολουθῶ,
ποῦ κατεβρόχθισε παρὰ κι' ἀλλοδαπὸν κι' ἐγχώριον
ὡς τὸν προφήτην Ἰωνᾶν τὸ κῆτος τὸ πελώριον.

—

Ἀφοῦ δ' ἐκ τόσων αἰώνων καὶ προφητῶν βαρβάτων
γνωρίζομεν πῶς 'στὸν Ρωμηὸν τὴν φλογισμένην βάτον
ἀείποτε θὰ βλέπωμεν εἰρηνικοὺς ἀγῶνας,
κι' ἀφοῦ γνωρίζουν ὅλοι
πῶς μόνον μὲ τοὺς εὐγενεῖς καὶ φίλους τῆς Κορώνας
θὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
μακάρι, τῶν ψωρο-Ρωμηῶν χιλιόχρονα Βασίλεια,
νὰ κάνωμε θαλαμηγοὺς καὶ τἄλλα μας τὰ πλοῖα.

—

Καὶ τώρ' ἀπὸ τὸν Θρόνον σου τοὺς παλαβοὺς συγχώρει,
ποῦ τὴν χαλὴ σου 'ταράξαν γιὰ τοῦτο τὸ βαπόρι,
δῶσε συγχώρησιν κι' εἰς ἐμέ, Μεγαλειότατέ μου,
ποὺ κόβω ῥάβω σὰν κυρὰ γλωσσοῦ κιὶ κουτσομπόλα,
κι' ἂν μὲ τοὺς ἀποπάτους του 'χωράτσψα ποτέ μου,
ὅμως ἐκεῖ τἀνθρώπινα κατασταλέζουν ὅλα.

Τυπογραφεῖον Χιῶτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φακιώνος ὁ δρόμος καὶ πάντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μὰς μεταβολή. ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Γωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἕκτη τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη,
παίζουν κωμῳδίαις 'στὸ Παλάτι.

Ποῦντος πεντακόσα, πέντε καὶ σαράντα.
δυνατὸ νυκτέρι 'στὴ Βουλὴ σὲν πάντα.

Λόγος τοῦ Φασουλῆ τοῦ φαμφαρόνου πρὸς τὸν σεπτὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου.

—

Ἔλεγα, Διάδοχέ μου, πῶς θὰ γίνῃς δίχως ἄλλο
Πρόεδρος τῆς Ἑταιρίας τῆς Ἀρχαιολογικῆς,
κι' ἐγὼ χαίρων μὲ λαντέρνα τὴν ἀνάστασιν νὰ ψάλω
τῆς εὐκλείας τῆς συγχρόνου καὶ τῆς προπατορικῆς.

—

Ἔλεγα κι' ἀρχαιολόγων μέσα 'στὴ ἄλλα νὰ σας ζώ
κι' ὅλο νὰ χορτσηδῶ.
Ἐμακάριτα τοῦ γένους τὴν στραβὴν καὶ μύρην μοῖραν
μὲ τραγουδῆτα περισσὰ,
κι' ἔλεγα πῶς μὲ τοῦ Κόδρου τὴν ἱστορικὴν πορφύραν
καὶ μὲ πέδιλα χρυσᾶ
'στὴν Ἀκρόπολιν ἀπάνω θ' ἀνεβῆτε πεπλατὺς
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

—

Ἐφαντάσθην πῶς ρεμβῶνες, Ὑψηλότατε, καὶ μόνες
κατηπαζιοθε τὰς πέτρας τοῦ παγκάλου Παρθενῶνος,
καὶ κατανύξις καπεῖχε τὴν ψυχὴν σας ἱερὰ
καὶ σᾶς ἄκουσα νὰ λέτε τέτοια λόγια σοβαρά.

—

«Ὦ Παρθένε τῆς σεμνῆς, ὦ Διὸς μεγάλη κόρη,
κρῖνε πάλιν τὴν ἀσπίδα μὲ τὸ πάγχρυσόν σου ὄρθρο,
τὸν καλὸν λαὸν μου σῶσε,
ποῦ τὸν ἔχει πάσει ψώρα,
κι' εἰς ἐμὲ σοφίαν δῶσε
νὰ τὸν κυβερνῶ πανσόφως.

—

»Ὅταν δὲ καὶ πάλιν ἔβλεπα νέον πλήρωμα τοῦ χρόνου
κι' ὁ μπαμπᾶς μου ξαναφύγῃ γιὰ νὰ βρῇ τοὺς συγγενεῖς
καὶ μ' ἀφήσῃ τὰς φροντίδας καὶ τὰ βάσανα τοῦ Θρόνου,
μὴ τὸν Ἀντιβασιλέα τῶν Ἑλλήνων λημεργῆς.

—

»Τρέξε τότε, θεία κόρη, φῶτιζέ με νὰ ῥεμβάζω,
νὰ μισῶ τὰς ἀπολαύσεις,
καὶ φαρδὺ πλατὺ βοήθα τὄνομά μου νὰ τὸ βάζω
σὲ διεθνισμοὺς καὶ πικύσεις.

—

»Φώτιζε τῆς Μανωλάκας τοὺς ἀγρότας νὰ μοῦ δίνουν
τὸ χαρατσι τακτικά,
κι' ὑπαθίστατοι γιὰ πάντα 'στὸν ἀφέντη ν' ἀπομείνουν
γιὰ νὰ ζοῦν βασιλικά.

—

»Σὺ νουθέτει τοὺς ἀγρότας πῶς δὲν πρέπει ν' ἀγοράζουν,
ἀλλ' ὀφείλουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ κυρίου των ν' ἀκοῦν,
νὰ μὴν πέρνῃ κάθε τόσο κονσαλίδι καὶ μπαρουτάχι
'στὴν ἐλευθερη των ράχη.

—

»Φώτιζέ τους πότε λαοὶ, πότε βούτυρο νὰ στίλλουν,
ἢ κανεὶς ἀφιλ θρεμμένο καὶ καμμιὰ πεχιὰ 'γιλάδα,

ρώτιζέ τους, 'Αθηνα μου, νὰ μὴ σκούζουν καὶ νὰ θέλουν
νὰ τοὺς δώσω σὰν ἱππότης τὴν φιλτάτην Μανωλάδα.»

—

Τέτοια λοιπὸν σας ἄκουσα 'στὴν 'Αθηνὰ νὰ λέτε
καὶ κάποτε νὰ κλαίτε,
κι' ἠσθάνθη, Ψηλότατε, πολλὴν καὶ κρύαν φρίκην
ὅταν σιγὰν πρισκήθετε 'στὴν "Αμπερον τὴν Νίκην.

—

Κι' εἶδα τὴν "Αμπερον κυττὰν 'στὸ στιβαρό σας χέρι
πλατειὰ φτερὰ νὰ κάνῃ,
καὶ παρ' ὀλίγον νάφευγε πρὸς ἄλλα ξένα μέρη
καὶ τότε ποιὸς τὴν πιάνει!

—

Νικῶν παιᾶνας ἤκουσα νὰ γλυκοτραγουδᾶτε
καὶ τῆς "Αμπερου τὰ πτερὰ σας εἶδα νὰ μοδᾶτε,
καὶ πᾶς αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς Νίκης τῆς πανδήμου
προσῆλθε νὰ κυτταξῃ,
ὁ δὲ μπαμπᾶς σας ἔλεγε ἐμὴ τὴν μαθές, παιδί μου,
κι' ἄφις την νὰ πετάξῃ.»

—

Μὰ σεῖς δὲν τὸν ἀκούσατε
κι' ὅλο τὴν ἐμαθούσατε,
ὡς ὅτου τὴν ἀφήσατε σάν μαθημένη κότα
καὶ Νίκη πάλιν "Αμπερος ἀπέμεινε σὰν πρῶτα.

—

Καὶ τότε ρωμαλέον κι' ὑστερὰ
πρὸς διεθνεῖς 'Αγῶνας σας ὡδήγει,
καὶ 'πίσω σας ἐφώναζαν πολλοί:
«πρόσεξε τὰ καλὰ νὰ μὴ σὰς φύγῃ.»

—

Κι' εἶδα πῶς ἐκαθίσαμεν θυμοῦ
περὰ τὴν βάσιν καίοντος βωμοῦ
μὲ πνεύματος ἐξάρσεις καὶ καρδίας,
κι' ἦλθε κι' ὁ προφιλὴς ὁ Κεβδεΐδης,
ὁ μύστης τῶν ἀρχαίων μεγαλείων
καὶ τούτου καὶ τοῦ μέλλοντος κλεινοῦ,
ποὺ μ' ἕνα τετραπέρατον βιβλίον
τοῦ 'τύναξε τὴν γοῦνα ὁ Σβορῶνος.

—

Κι' εἶδα πῶς ἀπονήθητε τοῦ Θρόνου τὰς τρυφὰς
κι' ἐτρέχατε νυχθημερὸν εἰς τὰς ἀνασκαφάς,
κι' ἐγὼ κοντὰ σας ἔτρεχα μ' ἕνα τσαπὶ 'στὸ χέρι
μὲς 'στὰ βυθειὰ μισάκυατα κι' ἡτέρα μεσημέρι.

—

Κι' ἀγάλματ' ἀνευρίσκαμεν μ' ἕνα μονάχα σκέλος
κι' ἄκακρτο δὲν ἀπέμεινε μὶς 'στὴν 'Αθήνα χῶμα,
ὡς ποὺ τὴν Ἐννεακρουνον εὑρήκατε 'στὸ τέλος
κι' ὁ Δαΐφριλὸ ἔχασε ἑνὸς μὲ δυὸ πῆχες ἔτσμα.

—

Τίποτε δὲν σας ἔθελγε καὶ δὲν σας συνεκίνει
καὶ γιὰ τὴν ἀρχαιότητα σας ἄναψε γιαγιάνι,
μὶ πάθος δὲ καὶ μ' ἔκαεσαν ἀρχαϊκῆς λατρείας
ἀρίνατε τὰς ἐλπίδες καὶ ζώσας χορευτρίας,
καὶ κάλλος ἐθηρεύατε 'Αφροδιτῶν ἀψύχων,
κι' ἐγὼ μαζί σας ἔσπευδα κεραλλῆγων καὶ βήχων.

—

Μὴν καθεσθῆ, σᾶς ἔλεγα, εἰς κάθε πίτραν κρύον
γιατὶ μπορεῖ νὰ πάθετε καὶ νὰ συναχωθῆτε,
μὰ σεῖς μὲ στωϊκότητα καὶ μ' ἀδιαφορίαν
ἠκούατε τοὺς λόγους μου χωρὶς ν' ἀποκριθῆτε.

—

Καὶ μ' ὅλον τὸ Βασιλικὸν καὶ λαμπρὸν μεγαλεῖον
ἐμπρὸς 'στὰς Κερυκτίδας σᾶς εἶδα μὲ σεβντᾶ,
καθὼς εἰς τὴν Γαλατειαν ὁ παλαι Πυγμαλίων,
χωρὶς 'στὰς διαχύσεις σας καμμία ν' ἀπαντᾷ.

—

Μὲ μάρμαρα σᾶς ἔβλεπα νὰ κάνετε παρέα
κι' ὅλην τὴν ἀρχαιότητα τὴν ξέρατε φαρσί,
κι' ἕνα χρυσοῦν ἐδώσατε κι' ἀρχαῖον ἀμφορέα
'στὸν σεβαστὸν πατέρα σας νὰ βάζῃ τὸ κρασί.

—

Καὶ βλέπων σας ἐχαζεύω κάθε χαΐδι ἰρίφης
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔκθαμβος ἐξίστατο κι' ἠπόρει
πῶς ἕνας τέτοιος ἔγινε σοφὸς ἀρχαιοδίφης
τοῦ Βακιγιὰ τάγάρι.
Κι' ἐπιγραφὰς βουστροφηδὸν
ἑρμήνευες ἀστραπηδὸν,
ἐγὼ δ' ἀνέκραζα πηδῶν:
«ποία 'στὸν θρόνον λαμπηδών».

—

'Ο Περικλέτος μοναχά, πολὺ χυδαῖον κτῆνος,
ποῦ ὄχλου δὲν τὸν συγκινεῖ τὰ μάρκαρα κι' οἱ λίθοι,
μήτε Φειδίας, Μνησικλῆς, Πεισίστρατος κι' Ἰκτῖνες,
ἰδὼν πῶς μετηλλάξατε τὸν βίον τὸν συνήθη,
ἐθύμωσε 'στ' ἀλήθεια κι' εἶπε μές 'στὸν θυμό του:
«ὁ Καββαδίας τὸ παιδὶ τὸ 'πῆρε 'στὸ λαιμό του».

—

'Αλλ' ὅμως, Ψηλότατε, κρῖμα καὶ πάλιν κρῖμα!...
τῶν ὑψηλῶν σχεδίων σας ἀπέκοψαν τὸ νῆμα,
καὶ Πρόεδρον σᾶς ἔκαμαν μὲ δεκαέξη μαῦρα
κι' ἔγινε τόση χαβρα,
κι' ἴσως δὲν ἀνελάβατε κι' αὐτὴν τὴν Προεδρείαν
καὶ τότε θρῆνες θ' ἀκουσθῆ πικρὸς 'στὴν ἀκαρείαν.
Θλῖψις στυγνὴ κατέλαβε καθέν' ἀρχαῖον μύστην,
ἡ δ' ἀρχαιότης ἔπαθεν ἀπώλειαν μεγίστην,
κι' ἐγὼ τἀποτελέσματα μαθὼν τῆς ἐκλογῆς
καὶ μὲ τοὺς μαύρους ψήφους σας 'στὰ καίρια πληγές,
αἰδὼς αἰδώς, ἐφώναξα, μωρὲ παιδιὰ 'ντροπή,
ταῦ κάκου... 'στὸ Ρωμαΐκο δὲν εἶναι προκοπή.

—

Κι' ἂν ψῆφον δὲν σᾶς ἔδωσεν καμπόσοι... τὴν κακή των,
ὅλ' ἡ 'ντροπὴ 'δική των...
ἀργότερα τὸ λάθος των, Διάδοχε, θὰ νοιώσουν
καὶ θὰ τὸ μετανοιώσουν.

—

Ἐσεῖς παρασκοτίζεσθε καὶ μ' ἄλλας ἀσχολίας,
κι' ἂν μύστην δὲν σᾶς ἔχρισαν τῆς παλαιᾶς εὐκλείας,
ἔχετ' ἐμπρὸς τὴν γενιὰν συγχρόνων 'Αθηναίων,
ἔχετε καὶ τὸ Στάδιον, Διάδοχε, τὸ νέον,
ποῦ τἄρχισαν μὶ μάρμαρα κι' ἐτέλειωσε μὲ ξύλα
κι' ἑνὸς 'Αβέρωφ τὸ πνεῦμα θὰ ξαναπάθῃ νίλα.

—

Νὰ φᾶτε δὲν προφθάνετε μὲ τούτους τοὺς ἀγῶνας
καὶ δὲν σᾶς μένει μιὰ στιγμὴ καὶ γιὰ τοὺς Παρθενῶνας,
ἀλλ' ἔχετε μπελάδες
καὶ μὶ τῆς Μανωλάδες,
κι' ἂν μερικοὶ δὲν συμφωνοῦν τὴν Προεδρείαν ν' ἄρετε
καὶ ν' ἀναπνεύσετε καὶ σεῖς ἀρχαϊκὸν ἀέρα,

Δεκιμαὶ τῆς Ἀντιγόνης,
ποῦ τῆς βλέπεις καὶ παγόνεις.

μπορεῖτε καὶ 'στὸ Φάληρον τὸ φρίσκο σας νὰ πᾶρετε
κἂν μόνος, Ψηλότατε, κἂν καὶ μὲ τὸν πατέρα.

—

Μὴ σᾶς λυποῦν παντάπασιν οἱ δικαίξη ψῆφοι
καὶ μερικῶν παρλάτα...
συλλογισθῆτε πρὸς στιγμὴν τί κόσμος ξερογλείφει
τοῦ Πλατζιοῦ τὰ πιάτα,
καὶ πόσοι 'μπρός σας στέκονται μὲ τὸ λιβανιστῆρι
καὶ πόσοι θυσιάζονται γιὰ κάθε σας χατῆρι.

—

Μὴ δείχνετε τὴν ὄψιν σας καθόλου κατηφῆ
κι' ἂν Πρόεδρος δὲν βγῆκατε ἀπ' ὅλους πεμψηφεί.
πλὴν εἰδώλων θὰ μίνετε γλυκὺ καὶ λατρευτόν
εἰς ὅσους παραπάχυναν μὶ μόσχον σιτευτόν.

'Ανάστασις Λαζάρου
καὶ τοῦ 'ψηλοῦ κολλάρου.

—

Ἔρθε Λαζαρε περβέ... πάρτε βάγια, βρὲ διαβόλοι...
ἔρθε Λαζαρε περβέ... μὲς 'στὸν Βάλτο ψάλλουν ὅλοι...
Σευλοδῆμο παρκιτήθη,
τὸ Τρικούπη ἀναστήθη,
τσὶ ποτὶς μὲ, τσὶ σκαλὶς μι,
κι' εἰς ἀνάστασιν καλεῖς μι.

—

Λαζαρέμκε ἔξω δεῦρο,
ποῦχεις γλῶσσα, ποῦχεις νεῦρα...
'πές μας τιδὲς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ 'κοπάνιζες ἄέρα;
Εἶδα κλῆθος Λαζαρόνους,
εἶδα βάσανα καὶ πόνους,
εἶδα Κρίσπη—ὠμέναι!—
νὰ τουμπάρῃ σὰν κι' ἐμένα.

—

Ἔτρεξα 'στὰ πρῶτα χρόνια
τῆς 'Αρχῆς τῆς μαλαγάνας,
ἔφαγα καὶ μακαρόνια
μὲ τυρὶ τῆς Παρμετζάνας.

—

Μοναχὸς πρωὶ καὶ βράδυ
ἔζωέυσα τὰ γρόσα μου,
κι' ὅλο μὶ τῆς Λούκας λάδι
'τρόχιζα τὴ γλῶσσα μου.

—

Τριγυρνοῦσα σὰν πουλί,
πούχει χέσει τὴν φωλιά,
καὶ μὲ κυνηγοῦσαν πολλοί,
μὰ δὲν ἔβγαζαν μιλιά.

—

Δίχως βλάβη καὶ κολλάγκα
ἔξυνα τὸ νύχι μου,
καὶ στὸ Μόντε-Κάρλο πῆγα
γιὰ νὰ δῶ τὴν τύχη μου.

—

Μὰ κι' ἐκεῖ τζαναμπιτζιά,
τέρτσος ἤλθα 'στὰ χαρτιά,
πάω πιάζω 'στὴν ρολίνα,
μοῦ σουρρόνουν μιὰ στερλίνα.

—

Τὸν Βεζούβιο τὸν εἶδες;
τὸν 'ρωτοῦν οἱ τσελεπῆδες.
Τὸν Βεζούβιο τὸν εἶδα,
κι' αὐτὸς μοῦρρους ἠλοίνα
ἐκορπούσε σὰν κι' ἐμένα,
ὅταν ἤμουν 'στὴν βαλδίζα.

—

Τραβηξε κακὰ μεγάλα
τοῦτο τὸ τρανὸ κορμάκι...
δῶστε μου νερὸ μιὰ στάλα
νὰ ξεπλύνω τὸ φαρμάκι
τῆς ψυχῆς καὶ τῶν χειλιῶν,
καὶ μὴ μ' ἐρωτᾶτε πλέον.

—

Ἔρθε Λάζαρι ὀρέ
γαρού τι Νούσεζα ἐρέ,
τσίλτ καρφώσε μερά ντιάλε;
ποιός σ' ἐκαρφωσε, μεγάλε;
Οἱ καλοὶ συμπατριῶτες,
Γκραββεβρίτικα κεφάλια,
καὶ δὲν ἔρχαι' ἀπὸ τότες
νὰ τσιπούρας, νὰ πεταλιά.

—

Βάγια βάγια τῶν Βαγιῶ,
ποῦ θὰ βγάλουν μονεκοῦσα
τοῦ ὀκταθέντρου μας τὸν γυιό,
τοῦ ὀκταθέντρου τὸ κουλοῦκι.
Κι' ἀφοῦ πρῶτα 'βγῆ 'στὸν Βάλτο μὲ βιολιὰ καὶ μὲ κλαρίνα
τότες κάλιο θὰ τοῦ βάλουν κι' ἐδῶ μέσα 'στὴν Ἀθήνα,
κι' ὕστερα 'στὸ κράτος ὅλο, τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο,
καὶ θὰ γίνῃ τὸ Τρικούπη σὰν τὸ Μπουλαζὶ τὸ Γάλλο.

—

Ἄϊντε πάρε βγαίνοντα ντερά,
νὰ καὶ φθόν' ἡ Κορδοπάσα,
τρόμαξε γιὰ τὸ Τρικούπη καὶ τὸ Μπάρμπα-Ντελιγιάννη
κι' ἀρματώθη μὲ ρεβόλβιρ, μὲ σπαθὶ καὶ γιαταγάνι,
καὶ πκθαίνει καθε τόσο 'στὸ Βουλὴ περιζυμωμὸ
καὶ φαγώνεται νὰ παρῃ τὸ Προϋπολογισμό.

—

Τρόμαξε καὶ τὸ Παλάτι γιὰ τὸ νέο Μπουλαντζὲ
καὶ παρᾶδες λὲν πὼς στέλνει τὸ Μινίστρο τὲ Σκουζὲ
νὰ μὴν ἔβγῃ τὸ Τρικούπη κι' ἀρχίνιση τὸ κουγὰ
κι' ὕστι χαστῇ τὸ Μινίστρο τὰ κελεθρια καὶ ταίγκα.

—

Ἔρθε Δάζαρι πιρδέ,
πάρ' τὴ λύρα σου, στραβέ,
καὶ τραγούδα τίρι λίρι
'στὸ κοινούρμε πανηγύρι.

—

Πήδα, μπέρο μ', μὲς 'στὸ Βάλτο
κι' ὄξω τὸ κεμπούρι βγάλτο,
κι' ἀγκλαρησ' ἕνα ὁμπαρο
γιὰ τὸλόβδο τὸ κιλλάρι.

Μιὰ ὁπλωσιὰ μας σοβαρὰ μὲ λίγα λόγια καὶ ξερά.

Πρὸς τὴν σωστὴ ἐπιτροπὴν τῶν διεθνῶν Ἀγώνων
διαβεβαιῶ μὲ τόνον
πῶς κι' ὁ Ρωμηὸς, ἂν κι' ἀπὸ πρὶν δὲν ἤθελε τὴν σχέσι
κομμιὰ ἐπιτροπῆς,
ἀποχωρεῖ μὲ τοὺς λαοὺς χωρὶς νὰ θέλῃ θέσιν
ἀπὸ περισπᾶς.

—

Οὐ ἕνεκεν τὴν εὐχαριστῶ
καὶ χαίρετος τῆς χρεωστῶ,
ποῦ βιβλίον δὲν ἐτίμησε καὶ τοὺς καλαμαράδες
καὶ θέσι δὲν τοὺς ἔδωσε 'στῆς πλὴ καλοῖς ἁράδες.

—

Μοῦ φαίνεται 'στὸ Στάδιον πῶς θάταν ἐντροπὴ
κι' οἱ δημοσιογράφοι,
τὸ πρόστυχο συνάφι,
νὰ κάθωνται κοντὰ κοντὰ μὲ τὴν ἐπιτροπὴ,
καὶ τέτοιαις φάσεσις δίπλα της ἡ Βασιλεία νἄχῃ,
ποῦ τώρα τώρα γιὰ πολλὰ τῆς ἔχει 'στὸ στομάχι.

—

Ἀναίδειαν καθὼς αὐτὴν ὡς σήμερα δὲν εἶδα
ὁρίστε τζάκια γιὰ τιμαῖς καὶ μοῦτρα γιὰ κερκίδα!...
Ἄκουδς νὰ θέλουν μούτσουνα σοχλὰ καὶ ψωραλία,
ποῦ μᾶς παραφορτώνονται μὲ τὰς ἐφημερίδας,
νὰ βεῖχνουν τὴν ριγοῦρα των κοντὰ 'στὸν Βασιλέα
κι' ἴσα νὰ γίνουν κι' ὅμοια μὲ κάσους εὐπατρίδας,
ἀφοῦ ποτὲ δὲν μπόρεσαν καὶ μήτε θὰ μπορέσουν
ἕνα ψηλὸ τῆς προκοπῆς κατσέλο νὰ ῥοράσουν.

—

Ἄμμ' εἶναι τρόπος νὰ ζητῇ κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς,
τοῦ βρόμου τὸ περίτεμμα, τὸ φαῦλον μορμολύκειον,
νὰ κάθεται 'στὸ Στάδιον κοντὰ 'στοὺς Βασιλεῖς
καὶ σταυραδέλφι νὰ γενῇ μὲ κάθε μιᾶς Πατρίκιον;
Ὅρεε λοιπὸν σὲ μπόσικης πολιγγραφείδων μούραις
κι' εὖγε 'στῆς εὐγενέστατες ψηλοκαπελαδούρκις.

Ὁ Φασουλῆς ἐρώτησε τὸν βλάκα Περικλέτο:
«Εἶδες τὸν Ἀδαμόπουλο τί 'κάρωσε κι' ἔφθετο;
Εἶδες ποῦ πῆγε κι' ἔφερε τὰ καλοκαιρινά
κι' ἔχει δυὸ Καταστήματα μιγάλα καὶ τρανὰ
μὲς 'στοὺς μαγάλους ἔρημους μας, Λέοντος καὶ Σταδίου,
ἀνάμεσα λαμπρότητος καὶ τέχνης ὀλβίου,
μὰ καὶ 'στὰ δυό, δυό Περικλῆ, βρίσκεις τὴν ὅλη φτήνεια
κι' ὅλα τῆς μόδας τῆς κομψῆς τὰ νέα φιγουρίνια,
κι' ἀπὸ τὰ ὑφ σωστὸς γαμπρὸς καὶ γκρὰν ἱππότης βγαίνεις,
ἂν ὅμως πρῶτα τζίβανε ἐπιθυμῇς νὰ γένῃς
πρὸς τοῦ Σταδίου προχωρεῖτ τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
γιὰ νὰ πεζόρῃς πρῶ πολὺ καὶ γιὰ νὰ κάνῃς πρωτο.

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπήντησεν ψυχῆ μου 'στὰ Πατήσια!
καμαρωτὸς ἐγυρίσαμεν ἀπὸ τὰ Παρίσια
μὲ κάθε τῆς ἀνεξίκακος περίφημο στολίδι
κι' ἔκαβε καὶ ξανάκαβε μαρζολικὸ φαλλίδι,
κι' εἶπα γαρὰ 'στὸν ἀγαπῶ, γαρὰ καὶ 'στὸν προγάστορα,
ὅπου 'μπορεῖ καὶ βάζεται οἱ τέτοιον πωποτὲ στόρα.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός— Φωτίζουσι ὁ ὅρθμος καὶ πέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαρτίου τρίτα κι' εἰκοστή,
Λαμπρῆς ἡμέρα γελαστή.

Ποῦντος πεντακόσα καὶ σαρανταέξη,
αἷμ' ἀρνιῶν καὶ μόσχων κρουνοῦν θὰ τρέξῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
ὁ Θεοδωρῆς ἐλύσσαξε τὴν στρούγγα 'στὸ νυκτέρι,
καὶ πρὸς τοὺς φίλους ἔλεγε ἀμὴν ἀδικορῆτε
καὶ πάντες γγηγορεῖτε,
ἵνα μὴ πέσωμεν κι' ἐμεῖς εἰς ὕπνου πειρασμόν
καὶ τότε δὲν θὰ πάρωμεν Προϋπολογισμόν.
Νῦν δ' ὁ Νυμφίος ἔρχεται τὰ μάλιστα φρικτός
ἐν μέσῳ τῆς νυκτός,
καὶ τρεῖς φορᾶς μακάριον ἐκεῖνο τὸ κοπέλι,
ὑποῦ βαστοῦν τὰ κότσα του οἱ δυνατὰ νυκτέρια,
καὶ συμφορὰ 'στὸν ὁκνηρὸν κι' ἐκεῖνον τὸν τεμπέλη,
ποῦ δὲν τὸν 'βρίσκουν ξυπνητὸ τῆς χαραυγῆς τὰ στέρια.
Νῦν ἂς δειχθῇ τοῦ καθενὸς ἡ ῥώμη κι' εὐρωστία...
σᾶς ἔσπασε πραγματικῶς ἡ νύστα κι' ἡ νωθεία,
ὅμως, τικιὰ προσοχὴ, μικρὸν ἀνθίξετ' ἔτι
κι' ὕστερα θὰ χορτάσετε μὶ μπόλικο ρουσφέτι
κι' ἐντιμοειδὰς θὰ λάβετε πολυνιέρου κόπου,
ἐγὼ δὶ τώρα ἀπέρχομαι κατεσπουδασμένος ὅπου
σχεδίων σκέψεις ὑψηλαὶ μὶ περιμένουν μύριαι...
λέγει Σκουζὶς πρὸς Θεοδωρῆν καὶ ποῦ πηγαίνεις, κύριε;»
λέγει πρὸς τοῦτον Θεοδωρῆς «νὰ κάνῃς τὴν δουλειά σου,
τὸ ποῦ πηγαίνω μὴ 'ωτᾶς καὶ πήγαινε καλιὰ σου.»
Εἶπεν αὐτὰ καὶ θέλερς εἰσῆλθε 'στὸ Πρυτανῖον,
καὶ Κορδοπάτοι μιρικοὶ
ἐρώτησαν ἐκστατικοὶ
μὴ σκέπτεται 'στὴν Κηφισιὰ νὰ κοπανίσῃ Βόρειον.
Λέγει δ' αὐτῷ κι' ὁ Φίλιππος
τῆς Θέμιδος τῆς θείας,
τὰ μάλιστα περίλυπος
ἐκ τῆς κακοπαθείας:
«κοντεύει τὸ κεφάλι μου, Διδάσκαλε, νὰ σπάσῃ,»
λέγει πρὸς τοῦτον Θεοδωρῆς εἰρήνη σοὶ καὶ πάσι.»
Καὶ τότε πᾶς μακτύριον ἀνήκουστον ὑπέστη,
οὗ 'στῆς Βουλῆς τὰ χρονικὰ περήμειον οὐκ ἔστι,
κι' ὥρες ἡ συνεδρίασις διήρκεσε τριάντα
ἕως τὸ ῥῆμα πληρωθῇ Καλχάντων καὶ Μεντόρων
πῶς ὁ Κορδονκρούμπαρος μιμεῖται κατὰ πάντα
τοῦ Βάλτου καὶ Κραβκασσρᾶ τὸν νέον Βουλευτόρον.
Π.— Ἐκ τῶν κατὰ Θεόδωρον λαμπρῶν Εὐαγγελίων
ἀκούσωμεν τὸ δεύτερον, τριακοστὸν βιβλίον.
Ἐκεῖνον τότε τὸν καιρόν,
τὸν εὐτυχῆ καὶ θαλπερόν,
καθ' ὃν ἀγῶνας διεθνεῖς καὶ τόσας πανηγύρεις
εἰ κλασικοὶ μουσηλοίζηδες ἐώρταζον φρουτῆρες,
καὶ παλαιστικὴ προπότριχον ἀνάμιστοι μανίαι,
ἐφύτρωσε κι' ὁ Θεόδωρῆς ἀγῶνας ἀγρυπνίας,
καὶ μάτια πριστήκκαν πολλῶν κι' ἔβγαλαν κατρράκτη
κι' ὁ Θεοδωράκης ἔβγαλε πολὺ τῆς λίμας ἄκτι
Παλάσκας δ' ὁ φουστανελᾶς, βαθὺς ἐκτίματ,
οὐ μὴν κι' ὁ Τρέκας, ἄλλοτε φουστανελᾶς κι' αὐτός,
βαρειὰ βαρειὰ 'φουχάλιζε 'λιγάκι παρακάτω,
καθένας ἐὲ τὰ μάτια του μισόκλεινε σκοπτός.
Ἀπέκαμε δὲ κι' ἡ φρουρὰ
κι' ἀπεκοιμήθη φαεφρὰ,

μηδὲ παρίστατο κανεὶς ἐκ τῶν διπλωμάτων,
μηδὲ καμμιὰ κυρία,
κλητῆρες δ' ἐφοχαλιζαν μιτ' ἀμαξηλατῶν
'ψηλὰ 'στὸ θεωρεῖο.
Οὐ μὴν καὶ Κερκυρᾶτοι,
γεροὶ καὶ κοτσονάτοι,
ἀπεκοιμήθησαν γλυκὰ παρὰ τὰς φουστανέλας,
κι' ἦτο τὸ Βουλευτήριον
ὡς εἶδος ὑπνωτήριον,
ἕνθ' ἄγρυπνος παρέστηκεν ὁ γέρο-παπαρέλας.
Φ.—Τὸ τρίτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν μὲ τρόμον...
εἰς τοὺς καιροὺς τῶν ἑορτῶν καὶ τοῦ παροξυσμοῦ
βαστάζων ὁ Θεόδωρος σὰν Ἡρακλῆς ἐπ' ὤμων
τὸν Ἄτλαντα τοῦ τρέχοντος Προϋπολογισμοῦ,
ἠγρύπνει μέγας κι' εὐσταλὴς
'στὸ Παρλαμέντο τῆς Βουλῆς,
καὶ ραδινὸς ἐσήκωνε τὸ κούτελο τὸ γλυκὺ
κι' ἦτο παράδειγμ' ἀντοχῆς σὲ τόσους ὑπνηλούς,
καὶ μόνον κάπου ἔτρωγε 'λίγο χαβιάρι μαῦρο,
ἂν κι' ἔλεγαν πῶς 'πούλησε γιὰ πράσινο πολλούς.
Καὶ μόνος ἐπαρλάριζε λογῆς λογῆς πικρλάτικες,
κι' ἀπὸ τὸν Κόντε-Ρώμα
τσουρέκια προσφέροντος μαζὶ μὲ τσοκολάτας
'στὸ κοιμισμένο κόμμα.
Ἀλλὰ κι' ἐκ μέρους τοῦ Σκουζὲ καὶ τοῦ Μαυρομιχάλη
ἐδίδοντο τονωτικὰ πρὸς ὅλους ἐν σκουδῇ,
γιατ' εἶχαν τέτοια κατάντια, γιατ' εἶχαν τέτοιο χάλι,
ὁποῦ 'σιχαίνετο κανεὶς τὰ μοῦτρα των νὰ δῇ.
Καὶ φύρδην μίγδην ἔκειντο χαρτιὰ κι' ἐφημερίδες
καὶ γύπικες πατημένες,
κι' ἔνθεν κἀκεῖθεν ἐβλέπες φαρδειὰς πλατεῖας ἀρίδας
μὲ χάρι τεντωμένας.
Κι' οὔτε σχοινὶ δὲν εὑρίσκε κανένας γιὰ νὰ δέσῃ
κάθε ξυπνὸ κρεμνικαλὲ καὶ κάθε κοιμισμένο,
μὰ καὶ τοῦ Τούρκου Πετρεδδὴν τὸ κόκκινο τὸ φέσι
κατέβαινε κι' ἀνέβαινε κι' ἐκεῖνο κουρασμένο,
ποῦ 'νόμιζες πῶς ἔλεγε μιὰ τ ὄ χ ι μιὰ τὸ ν α ἰ
πρὸς πάντα τὰ λεγόμενα τοῦ Μπάρμπα Θοδωρῆ,
κι' ὡς Μπέης ὠνειρεύετο Τουρκάλας ὁμορφιὰ,
ἀτζέμ-πιλάφι καὶ γελὰ καὶ χαρεμιῶν Οὐρί.
Π.—Τέταρτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν μὲ φρίκην...
Ἐκείνας τὰς ἡμέρας
τῆς βρώμας καὶ τῆς λέρας,
ὁποῦ τὸ πᾶν ὑπῆρχετο 'στοὺς Ἀβδηρίτας νίκην,
εἰς τῶν Ἀβδήρων τὴν Βουλὴν
ἐνίκων νίκην ὑπνηλὴν
τοῦ κράτους οἱ Πρεσβύτεροι,
οἱ πρῶτοι καὶ καλλίτεροι,
καὶ τοῦ Προϋπολογισμοῦ 'περνοῦσαν τὰ κεντύλια
χωρὶς ῥητόρων λιγυρῶν ν' ἀναβοῦν τὰ κεντύλια,
κι' ὅλο καφρέδες ἐβγαιναν ἀπὸ τὸν καφενὲ
κι' ἔλεγαν ὅλοι ν α ἰ,
κι' ἀπὸ τὸ τόσο στπούμμα κι' ἐκεῖνο τὸ νυκτέρι
κανεὶς δὲν εἶχε δύναμιν ἀντίρρησιν νὰ φέρῃ,
καὶ μόλις 'λίγο σήκωναν ἀπάνω τὸ κεφάλι
τόπερνα' δίπλα πάλι.
Κι' ἦτο σκληρὸν τὸ θέαμα καὶ πάντας συνεκίνει,
καὶ δὲν ξυπνοῦσαν μερικοὶ μηδὲ φωνὴ Στεντόρων,
ἑκάστη δ' ἕδρα τῆς Βουλῆς ἐγόγγυζε κι' ἐκείνη
μὲ τὴν βαρεῖαν πίεσιν τῆς ἕδρας τῶν ῥητόρων.
Οὐ μὴν κουλούρια καὶ τυρὶ
ἔτρωγαν 'λίγοι ζωηροὶ
τῆς πτέρυγος τῆς δεξιᾶς καὶ τῆς ἀριστερᾶς
κι' εὑρῆκ' ἐκεῖ τὴν τύχη του καθένας κουλούρας.

Καὶ βαρβάτίλας ἄρωμα καὶ μόσχος εὐωδίαζε
κι' ἡ πούλπιτις ἐτρεμοσβυναν κι' ἔβγῆκε τὸ σαλέπι,
κι' ὁ περιούσιος λαὸς μεγάλως ἀηδίαζε
τὰ μάτια των τὰ τσιμπλικα πρωΐ πρωΐ νὰ βλέπῃ.
Φ.—Τὸ πέμπτον Εὐαγγέλιον... Ἐκείνῳ τῷ καιρῷ,
ποῦ κολοκύθια λίγαμε πολλὰ 'στὸ πατερό,
ὑποφωσκούσης τῆς αὐγῆς κι' ὀψίας γενομένης
'μπῆκαν 'στὴν σκλα τῆς Βουλῆς τῆς ἀπεκοιμισμένης
ὁ Καρκαπάνος ὁ μακρὺς, ὁ Δεληγιώργης. κι' ἄλλοι,
κι' ἰδόντες τὸ σπαρακτικὸν τῆς συνεδρίας χάλι,
Ἰλαὶ λαμὰ σαβαχθανὶ 'στοὺς παρεστῶτας εἶπον
κι' ἀπεκοιμήθησαν κι' αὐτοὶ μετὰ τῶν ἐπιλοίπων.
Π.—Ἕκτον καὶ σπουδαιότερον ἀκούσετ' Εὐαγγέλιον...
Ἐκείνας τὰς ἡμέρας
ὁ Θεοδωρῆς ἐμάστιζε μὲ νικητοῦ φραγγέλιον
τοὺς τέσσαρας ἀέρας.

—

Τὴν δ' ἐπιοῦσαν, τοῦτέστι
μετὰ τὴν Παρασκευήν,
τῶν φρενῶν κεκθεὶς ἐξέστη
μὲ τὸ Δεῦναι καὶ Λαβεῖν.

—

Καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
ἠκολούθ' ἡ συνεδρία,
κι' ὡς 'στὴν ἕκτην τῆς ἑσπέρας
ὁ Στρουγγάρχης ἐγαυρία.

—

Φ.—"Ογδοον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν βαρβάτον...
Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, τὴν μίαν τῶν Σαββάτων,
περὶ τὴν ἕκτην ὥραν
ὁ Θοδωρῆς ἀνέκραξε «τετέλεσται, τὸν 'πῆρα,»
κι' εὐθὺς τὴν Θεοδώραν
τὴν κατεχειροκρότησε τῆς ὀξιᾶς ἡ σπεῖρα.

—

Ἐκεῖνος δ' εἶπε τότε :
«ξυπνήσετε καὶ τρῶτε,
καὶ γὰρ λαμπρὸν διδόξασται τὸ κράτος τῆς Κορδόνας
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

»Εἰ δὲ κι' ἐγὼ δεδόξασμαι καὶ πάντες σὺν ἐμοί,
ἀλλὰ δὲν εἶναι ψέμμα
ὅτι τῆς Κορδονάρας μας ἡ δόξα καὶ τιμὴ
προσήκει καὶ 'στὸ Στέμμα.

—

»Εἰ δ' ἐν ἐμοὶ δεδόξασται τὴν σήμερον ὁ Θρόνος,
ἀλλ' ἐν αὐτῷ δεδόξασται κι' ὁ Θοδωρῆς συγχρόνως,
εἰ δὲ τὸν Μεγαλόσταυρον ἐδώρησεν ἀβρῶς
ὁ κύριός μοι Βασιλεὺς τῷ Θεοδωρῇ τῷ λαύρῳ,
τανῦν ἐσταύρωτ' ἐν ἐμοὶ κι' ὁ τῆς Λύλης σταυρός,
σὺ μὴν ἐσταύρωμαι κἀγὼ ἐν τῷ Μεγαλοσταύρῳ.

—

»Τὰ ῥήματ' ἅπερ σήμερον πρὸς τοὺς φιλτάτους εἶπα,
τοὺς δι' ἐμοῦ χορτάσαντας δημόσιον ψωμί,
οὐκ ἐξ ἐμοῦ προέρχονται, τοῦ γέρο-παρλαπίπα,
ἀλλ' ἀπὸ τὸν Κορδόναρον, ὃς μένει ἐν ἐμοί.

—

»Αὐτὸς μοῦ λέγει—Θόδωρε, μὴ σταματᾷς μενοῦτο
καὶ κάθε τόπος διὰ σὲ νὰ γίνεται καὶ βῆμα—
ἐκεῖνος ἐν τῷ Θοδωρῇ κι' ὁ Θοδωρῆς ἐν τούτῳ,
ἡμεῖς δὲ πάντες ἐν ἐμοὶ τῇ γηραλέᾳ λίμᾳ.

—

»Ἂν δέ, τεκνία προσφιλῆ, δὲν πίρνετε χαμπάρι
ἀφ' ὅσα τώρα δι' ἐμοῦ ὁ Κόρδονος παρλάρει,
ἀλλὰ κανεὶς ἀκούων με τοιαῦτα νὰ λαλῶ
ἂς μὴ μὲ συνερίζεται,
καὶ γαρ, καθὼς γνωρίζετε,
μὲ τὰ νυκτέρια γίνεται κουρκοῦτι τὸ μυαλό.

—

Π.—Ἔνατον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν πρηνεῖς...
Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν ἀληθῶν θαυμάτων
ὁ Θόδωρος ἐπίπεσε καθ' ὅλων ἀπηνὴς
καὶ τὸν Προϋπολογισμὸν ἐπῆρε δι' ἁλμάτων,
κι' ἐδείχθη πρῶτος ἔλτης,
κι' ἐχθρῶν καὶ φίλων ἔγινε μπαμπούλας κι' ἰφιάλτης.
Ἀπάρας δὲ τοὺς ὀρθαλμοὺς τοιαῦτα προσευχήθη :
«Πάτερ Κορδοναρούμπαρε, ὁ τρίφων τοὺς πατέρας,
ὅστις ζωὴν ἐφύσησες 'στὰ λάσιά μου στήθη
καὶ πολλαπλῶν ἀγρυπνιῶν ἐκίρισα τὸ γίρας,
κι' ἐνῷ τὰς ὄψεις ἔβλεπα τῶν ἄλλων ὡς σουδάριον
ἐγὼ παρίστεκ' ἄγρυπνος ὡς θαλερὸν παιδάριον,
σὺ σκέπε καὶ καρδάμωνε καὶ τοὺς ἐμοὺς φιλτάτους
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ κράτους.
Μὶ τὰ νυκτέρια τὰ συχνὰ τὰ μάτια των ἐστράβωσα,
τοὺς ἔσπασα, τοὺς ἔλρωσα, 'στὴ λίμα 'τοὺς 'παλάβωσα,
μὰ σύ, Κορδοναρούμπαρε, γινοῦ πρὸς τούτους ἵλεως,
ἵνα τιμᾷ τὸ κράτος σου καθεὶς ἐχθρός μας ζείλαιος.
Ναί, Πάτερ, ποῦ προσέρχομαι γιγάντειος σιμά σου,
σὺ δῶσε μου τὴν δύναμιν τοὺς πάντας νὰ σαρώσω,
κι' οὓς δείλωσας μοι τήρησον πιστοὺς εἰς τὸνομά σου
ἵνα τὴν θείαν δόξαν σου ταχέως συμπληρώσω,
κι' ἵνα πληρώσας τὰς κινὲς τῶν δούλων σου γαστέρας
κτυπήσω κατακούτελα μαζὶ μὲ τοὺς ἀστέρας.»
Τοιαῦτα παρελάλησεν ὁ μέγας Κορδονίδης,
προσηύχετο δὲ παρ' αὐτῷ κι' ὁ λόγιος Πετρίδης,
ποῦ μὲ τὸν Στάη κατ' αὐτὰς τὸν διάβολό του ἔβρῆκε,
κι' ὅπως ρουσφέτι καρτερεῖ
ἐρώναζε τοῦ Θοδωρῆ
χαῖρε, Ραββεῖ διδάσκαλε, καὶ 'στὸ Ταμεῖο 'μπῆκε.
Φ.—Δέκατον Εὐαγγέλιον... Ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
καθ' ἃς ἐσφρίγων πκλαιστεὶ τῆς γῆς τῆς νεωτέρας
κι' ἐκόπτετο καλίφυλλος τῆς Ἀλτεως ἐλαία,
ὁ κύριος Θεόδωρος 'στὸν ὁρῶντα Βασιλέα
προσῆλθεν ἐπ' εὐθείας
ὡσὰν εὐσχήμων Ἰωσὴφ ἐκ τῆς 'Αριμαθείας.

—

Καὶ τοῦπε φανερὰ
πῶς πάει τὸ Κορδόνι
τυλίξας ὁ' ἐν σινδόνι,
λευκῇ καὶ καθαρᾷ
καὶ τὴν 'Αστυνομίαν
τὴν Στρατιωτικήν,
τὴν ἔθαψε μὲ μίαν
παρλάταν τραγικήν.

—

Κι' ὅταν ἀπὸ μακρὰν
ἄψυχον καὶ νεκρὸν
τὴν εἶδαν νὰ προβάλῃ,
τέτοια καθένας ψάλλει:

—

Ὦ σὺ γλυκύ μας ἔαρ, ὦ τζόγια παθαμμένη,
τὴν ἀραχλή μας ράχη τί τάχα νὰ προμένῃ!
Τσιαῦτα ψάλλουν κι' ἄλλα
πολλὰ καθώνται λάλε,
τὴν δὲ φωνὴν ὀξύνουν
κι' ἕλο τῆς ραχις ξύνουν,
κι' ἐντρόμως θεωροῦν
πῶς πκλιν ἡ ρεμπέτικις
τῆς κόκκινους γυκείτσις
χωρὶς κουμπιὰ φοροῦν.

—

ΙΙ.—Ἐνδέκατον ἀκούσωμεν οἱ πάντις Εὐαγγέλιον...
Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, πεῦ τοὺς τρελλοὺς ἀπέλυον
καταμεσῆς τῶν ὄρόμων
χωρὶς τὴν ἐπιτήρησιν κλητήρων κι' Ἀστυνόμων,
καὶ χέλικες ἐστρώνοντο μὶ τὸν ὁδοστρωτῆρα,
μέλις τῆς στρύγγας ὁ ποιμὴν ἀνέκραξι «τὸν ἤπρα,»
καὶ μόλις ἀπελλάγησαν ἐκ τόσου μαρτυρίου
τὰ λαγιαρνιὰ κι' οἱ τράγοι,
εὐθὺς τὸ καταπίτασμα τὸ τοῦ Βουλευτηρίου
εἰς δύο διερράγη,
συνεκλονίσθη δὲ κι' ἡ γῆ μὲ τὰ πολλά της μέταλλα
καὶ πασ' Ἀντιπολίτευσις ἐτίναξε τὰ πίτελα,
οὐ μὴν ἐξεπεράσθησαν κι' ἀπάτωτα Τιμεῖα
κι' ἄλλα τσιαῦτα τέρατα συνέβη καὶ σημεῖα·
ὁ Ῥαλλης δὲ κι' οἱ σὺν αὐτῷ μὲ τρόμον καὶ σπασμὸν
ἰδόντες τὰ γενόμενα κι' ἐκείνον τὸν σεισμόν,
μὰ καὶ πολλοὶ τῆς ἐξιᾶς κι' οἱ πκρεστῶτες πάντες,
οἱ σταύρωσιν παντύχιν γενναίως ὑποστάντες,
δρῶντες τὸν Θεόδωρον ἀκμαῖον ὡς τὸν ἔρωτα,
τῶν ἄλλων δὲ τὰ μούτσουνα σκαμμένα κι' ἀσόριστα,
ἀνέκραξαν περιέρεις ἐξ ἑκατέρου κέρατος:
«ὄντως ἐστὶν ὁ Θεόδωρος μαρτὶλος τετρκπέρατος.»
Φ.—Καὶ τώρα τὸ δωδέκατον ἀκούσετ' Εὐαγγέλιον
καὶ φθάνομεν εἰς πέρας...
Ἐκείνος τὰς ὑμέρας,
ὁποῦ τὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν πρασήγγιζε 'στὸ τέλειον,
κάτω 'στοῦ Βάλτου τὰ χωρὰ
ἐβρόντησε μιὰ κουμπουρὰ,
κι' αὐτὸς ὁ βρόντος ἡ βαρὺς
ἐξόρνισι τὸ κράτος,
κι' ἐτρόμαξε κι' ὁ Θοδωρῆς
καὶ κᾶθε Καρδονάτος.

—

Κἀγὼ προσῆλθον μονυχὸς μετὰ μεγάλου θρήνου
'στὸ μνῆμα τὸ πολιτευτὴ τοῦ πλάνητος ἐκείνου,
ποῦ οὐξύλα μὰς ἄφησι μετὰ τοῦ Θοδωρῆ
καὶ μακαρόνια 'χόρτασι μὶ μπάλικο τυρί.
Ἐν μέσῳ δὲ τῆς ἱερᾶς ἐκείνης σιωπῆς
κι' ὁ Περικλέτις μετ' ἐμοῦ προσῆλθεν ἀσκεπής,
καὶ τὸ μνημεῖον ἔρρανε
μὲ φύλλα τῆς Ἐλιᾶς,
ποῦ πρὸ καιροῦ τὰ 'ζέρανε
Βουλὴ καὶ Βκεῖλησις.

—

Καὶ σκύψας παραζῆμα
'στοῦ πλάνητος τὸ μνῆμα,
ἔνθεν κακεῖθεν σχίσια προσεῖδον σκορπισμένα
καὶ ὀξὺ φωκόλι κατασπρα κατασκλακωμένα,
οὐ μὴν καὶ τόζα πάκοπλλα καὶ βέτη καὶ φαρέτραν,
πρὸς τάνω δὲ στραφεὶς
ὤχρὸς καὶ κατηφὴς,
πρασίβλεφα 'στοῦ μνήματος τὴν κυλισθεῖσαν πέτραν
ὀρὸ Βκλτινοὺς ἀνταμηδὸς μὶ φέσια καὶ μὲ καπκις
καὶ 'στὶ μεθύσι τάπκις.

—

Εἶπον δ' ἐκεῖνοι πρὸς ἐμὲ μετὰ μεγάλης χλεύης:
«ὦρέ γιὰ ποιῶν χαλεύεις;»
εἶπον δ' ἐγὼ πρὸς Βκλτινούς: «Τρικούπην τὸν ἀττίρκ,»
λέγουν ἐκεῖνοι πρὸς ἐμέ: «ασκατὶρ ἀπ' ἰδοῦ πέρκ,
κὶ μκθι, πκληοφράγκου
κὶ χουρταλοῦ σκκατικοῦ,
ποῦς ἔρκηι τοὺν Ράγκου
κὶ κκθε μκς ἀρίντη
Τρικούπη τὸ λεβέντη,
κὶ τοῦρκ 'πῆρι πράτικου.»

—

Οὕτως ἐλάλησαν ἐμοὶ κι' ἐξέβαλον τῆς κάπκις
καὶ μ' ἔρχισαν 'στὴς φκπκις,
κι' ἰσκόρπιζαν ἐλπκὶς
κι' ἐρρίχναν πιστόλκις
πρὸς ἔνδειξιν χαρᾶς, τιμῆς, κι' ἀγάπης ἐξκιρέτου,
μκκρὰν δ' ἀπῆχησεν ἠχὼ βροντῆς ἐρισμκράγου,
κι' ἐγὼ 'στὰ πόζκ τόβκλα μετὰ τοῦ Περικλέτου
κηρύττων τὴν ἀνάστασιν τοῦ Μακαρονοφάγου.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸ τεῦχος τῆς Ποστίας τὸ Πανηγυρικὸν
θαυμάσιον καθ' ὅλα καὶ μάλ' ἀρχαϊκὸν,
μ' ἐξωφύλλον τοῦ Λύτρα πολυχρωματισμένον
καὶ περιέχον ἄρθρα κι' ἡμετέρων καὶ ξένων,
ἀναμεστὸν δ' ὡραίων καὶ γλαφυρῶν εἰκόνων
πωλεῖται 'στοῦ Κασδόνη πρὸς τρία φράγκα μόνον.

—

Ἐκεῖ παρὰ τὸ Στάδιον, κοντὰ 'στὸ Γυμναστήριον,
κᾶθε κυρίαν προκαλεῖ καὶ κᾶθε ρέκτην κύριον
τῆς Κρητικῆς Λεβύρινθος, ὅπου τὸν νοῦ σου χάνεις.
κόντρον διοκαδέκατον καὶ τόσων ἀπορρήτων...
γυρνᾶς ἰδῶ, γυρνᾶς ἐκεῖ, καὶ νὰ 'στὸ τέρμα φθάνεις,
χωρὶς κανένα νὰ κρατῇς τῆν Ἀριάδνης μίτον.

—

Τί πανόραμα μεγάλον, εἰκλεὶς, ἡρωϊκόν,
κι' ἐξαιρέτως ἐθνικόν,
ἐνθυμίζον τὰς ἡμέρας περιδόξου μαρτυρίου,
εἰς τὸ θέατρον τοῦ Τσέχα, ὅρόμος Ὀφθαλμιατρείου.

—

Στίλλει μετ' ἄλλων κι' ὁ Ρωμηὸς τῆς ἀδρνῆς τὸ στεφάνι
'στὸν γηραιὸν διδάσκκλον, τὸν Φιλάρκλη τὸν πάνυ,
ποῦ τόσα συνεκλόνισε γυμάτος εὐφυΐαν
διδασκαλίας ἀγαπτῆς πεντηκονταετίαν.

—

Ὁ Φασουλῆς ἐρώτησε τὸν βλάκα Περικλέτο:
«Εἶδες τὸν Λεβονόπουλο τί σκάρωσε κι' ἔρεττο;
Κίδες ποῦ 'σῆγε κι' ἴφιρε τὰ καλοκαιρινὰ
κι' ἔχει δρὸ Καταστήματα μεγάλα καὶ τρανὰ
μὲς 'στοὺς μεγάλους ὅρόμους μας, Λεόλου καὶ Σταδίου,
ἀνάμεστα λαμπρότητος καὶ τέχνης δείδιου;
μὰ καὶ 'στὰ δρὸ, βρὶ Περικλῆ, βρίσκεις τὴν ὥρα φτήνια
κι' ὅλα τῆς μυίδες τῆς κομψῆς τὰ νέα φηγουρίνια.
κι' ἀπὸ τὰ δρὸ σωστὸς γαμπρὸς καὶ γκρὰν ἱππότης βγαίνεις,
ἂν ὅμως πρῶτο τζόβενο ἐπιθυμῇς νὰ γένῃς
πρὸς τοῦ Σταδίου πρηγωρεῖ τὸ μαγαζὶ τὸ πρῶτο
γιὰ νὰ σοζέρῃς πῆ πολὺ καὶ γιὰ νὰ κάνῃς κρότο.

—

Κι' ὁ Περικλῆς ἀπήντησε: «ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!
κκμαρωτὸς ἔγκρισε μὶς ἀπὸ τὰ Παρίσια
μὲ κᾶθε τῆς ἀνεῖσης τερίφνιο στολίδι
κι' ἔκοβε καὶ ξανάκοβε μακρόλικο φαλλίδι.
κι' εἶπα γκρὰ 'στὸν ἐγκυνό, γκρὰ καὶ 'στὸν προγέστορα,
ὁπού 'μπορεῖ καὶ ράβεται σὲ τέτοιον πωτομάστορα.

Τυπογραφεῖον Χ. Χ. Νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκικὸν δίβρομος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κᾶθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μάρτη τριάντα
κι' Ἀγώνων συμβάντα.

Πεντακόσια, σαράντα κι' ἑπτά.
ποῖα νὰ λέη Σταδίων ἀπτά!

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέος ἀκέτος.

—

Φ.—Γιμνους ἀνκξιφόρκιτγκς, βρὲ Περικλῆ, θὰ φάλω
καὶ δι' Ἀγῶνος διηθεὶς τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.
Τίνα μεγάλον ἥρωα, τίν' ἄνδρα κελεοδήσωμεν;
Ἴκατε βάρη ν' ἄρωμεν, Ἴκατε νὰ πηδήσωμεν,
καὶ νὰ παρκκλέσωμεν μὲ ζέσκους εἰς τὸ χέρι
Ἀθίρωβ τὸν περίδοξον νὰ λύσῃ τὸ κεμέρι,
κι' ὑλάκερο τὸ Στάδιο μκρακρίνω νὰ κάνῃ
γιὰ ν' ἀλωνίζουν Κόνολυ καὶ Φλὰκ κι' Ἀμερικάνοι.
Λοιπὸν ποῦ λές τὸ Στάδιον παρέδωσεν εὐσχήμων
'στὸν κύριον Διάδοχον ὁ κύριος Φιλήμων,
ὁ δὲ κλεινὸς Διάδοχος τὸ 'πῆρε πέρκ πέρκ
κι' ἀμέσως τὸ παρέδωσι πρὸς τὸν σιπτὸν πατέρα,
ὁ δὲ πατὴρ διὰ μιᾶς συντόμου ρητορείας
τὸ 'χαρισι πρὸς τὸν λαὸν διὰ μελλούσας χρείας.
Καὶ τοῦ' Ιβροντοροῶνγκι τὸ κλέος τῶν Ἑλλήνων
κι' ὁ πλίον ἀφιλόπατρις εὐθὺς ἐσυγκινήθη,
καὶ δι' ὀργάνων, Περικλῆ, ἐγχόρδων καὶ χαλκίνων
ἡ ὁξκαστὴ παράδοσις ἐξόχως ἐξυμνήθη.
Χαῖρε λοιπόν, ὦ Στάδιον,
τῆς δόξης μὰς Παλλάδιον,
καὶ θκῦμκ δυσθεώρητον τοῦ τρέχοντος αἰῶνος,
μακαμαρινωμένον καὶ πέτρινον καὶ ξύλινον συγχρόνως.
Συγήσατε, μισέλληνες, κατάμαυρκ κερκίκκ...
ἀλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, ζεστὰ μαξιλαρκκκκ,
ποῦ μὲ τὴν μπόρα τῆς βροχῆς κανένα δὲν ἐβρέχη
καὶ ξαφνικὰ δὲν ἐπαθαν οἱ Μαραθωνομάχοι,
ἀλλιῶς ἡ κοιλίτσα των πρὸς αἴσχος μας αἰῶνιον
ἀγῶνας θέρχιζε δεινοὺς καὶ ὁρόμων Μαραθώνειον.
Ὤ! χαῖρε τέρψις κᾶθε νοῦ καὶ βάλσαμον καρδίας,
φάρε καὶ φῶς ἀνέσπερον εἰκλείας ἀϊδίου...
εἰσῆλθεν οὖν ὁ Βκοϊλεὺς μετὰ τῆς κουστωδίας
κι' ἀμέσως ἐξετόρθωσε τοὺς θώκους τοῦ Σταδίου,
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος, σκιὰς καταδιώκων,
ξιφήρης ἐκυρίευσε τὸν ἰδικόν του θῶκον,
καὶ πάντες εἰσερμήναντες κατέλαβον κερκίδας
καὶ ζῶνας καὶ βαλθίδας,
αὔρα δ' ἐφύσα ζείδωρος καὶ βαλσαμώδης ὁρόσος,
κι' εἰσῆλθε κι' ὁ Γεώργιος, ὁ νέος Δευξ ὁ Ρῶσσος,
ποῦ μέσα 'στὰ τριγκματκ καὶ μὲς 'στὴν φασαρία
ἀρραβωνιάσθη κατ' αὐτὰς μαζὶ μὲ τὴν Μαρία,
ἕνα κορίτσι ντιστιγκὶ καλῆς οἰκογενείας
καὶ χάριτος σπανίας,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτο δεύτερο σπανίως θ' ἀπαντήσῃς...
ΙΙ.—Καὶ 'στῶν παιδιῶν σου, Φασουλῆ...
Φ.— Εὐχαριστῶ... ἐπίτης.

—

Ἀλλὰ νὰ κι' ὁ Δεληγιάννης
μὲ τὸ σύνταγμα τῆς στέγνης,
καὶ μὲ χέρι στιβαρὸν
εἰς τὴν ἄρσιν τῶν βαρῶν.

—

Ζεύς αιγίδων και θυέλλης
είναι πρώτος όπου θέλεις,
και φριχτόν εμπνέει τρόμον
'στας κονίστρας των Σταδίων...
θέλεις 'στόν άπλοΰν τόν δρόμον,
θέλεις 'στόν μετ' εμποδίων;
δίνει μιά και πάει πέρα
κι' όλων πίρνει τόν αέρα.

—

Ποία ρώμη, ποίον νεΐκος!...
θέλεις άλμα κατά μήκος,
θέλεις άλμα κατά πλάτος;
πρώτος και τά δρη τά κάνει
και κερδίζει τό στεφάνι
Θεόδωρης ό Κορδονάτος.

—

Καθ' ίλιγγ πού ξερτρόνει
και τούς κλώνους της άπλώνει
κι' έδω πέρα και 'στήν Άλτιν
δέν θά φθάση δι' αύτόν
τόν δρομέα και τόν άλτην
των συγχρόνων άθλητών.

—

Άν 'ρωτας και γιά τήν σφαίρα
πρώτος είναι κι' έκεί πέρα,
κι' όταν άνεισταί τόν δοΰν
είς τό χέρι νά τήν πάρη,
τρέμουν μή τήν άμολάρη
και τά γένεια των μαδοΰν.

—

Άλλά νά κι' ό Καραπάνος,
παλαργός και πελεκάνος...
προχωρεί και διαστέλλει
τάξεδάκτυλά του σκίλη,
και πηδά νά ξεπεράση
και τόν άρθαστον νά φθάση.

—

Σ ρίξου τού φωνάζουν όλοι
νέοι, γέροι, και παιδιά,
νά μάς κάνης περιβόλι
τήν κλεισμένη μας καρδιά.

—

Σφίγγεται και πέρνει φόρα
μέ ξεφωνητά και βρόντους,
μά τού κάκου... πάλι τώρα
μένει πίσω δέκα πόντους.

—

Τότε βρόντοι συμβαλλέει
και τό Σταδίον φρενιάζει,
μά κι' ό Ράλλης, πού τό λέει,
τήν ρεπούμπλικά του βγάζει.

—

Έν θερμή φιλοπατρία
ό καθένας διευκαίτε...
όπ! κι' αύτός πηδά 'στά τρία,
μά 'στό τρίτο πέρτον κατω.

—

Θεόδωρης ό λιμαδέρος
άλτης μένει νικηφόρος,
τά καπέλα των τινάζουν,
χίπ... χίπ... εδρα τού φωνάζουν,
κι' άλλους σάλτους ξανακάνε,
Κένναλυ κι' Άμερικάνε.

—

Έν τώ μέσω δέ βροντών
'στού Σταδίου τόν κοντόν
άνυψώθη λαμπροτέρα
τής Κορδόνας ή παντιέρα.

—

Τρίς χαίρε, Σταδίον κλεινόν μέ παλαιστάς κλεινούς,
ένώπιόν σου Καλχαντες λουφάζουν άπεσκιασεν...
ό δέ Μινίστρος ό Σκουζές ίδών τούς Γερμανούς,
πού σ' άγωνίσματα πολλά έβγήκαν τελευταίοι,
όλίγου δεΐν, βρέ Περικλή, σπουδαίως νά θυμώση
και 'στόν Φόν-Πλέσσιν έξαφνα δικούς νά τούς εκδώση.

—

Π.— Νά στηθαίν και σφενδόνη,
πού τήν βλέπω και τά χάνω,
άνω ζώνη, κάτω ζώνη,
τίνος είν' έπάνω πάνω;
Γύρω λόφοι δίχως τέλος
μ' ένα στρώμα χλοερόν,
άνω σκέλος, κάτω σκέλος,
δεξιόν κι' άριστερόν,
κλίμακες, κονίστραι, στίβοι, θάκοι, τέρματα κι' άφίσεις,
και μικραί μεγάλαι θέσεις,
κι' ένας έκ τής Τραπεζοΰντος μέ καθαρά μ' έρωτά:
«τζάνεμ, τί τά 'πή κερκίνα;» και 'στά μάτια μέ κοττά,
κι' ένας άλλος Καππαδόκης μοΰ φωνάζει: «Τσελεπή,
έλυτάρχη τί τά 'πή;»
Έλυτάρχης τού φωνάζω είναι μαύρη ριδιγκότα
και ψηλοκαπελαδούρα,
έν' άξιωμ' άπ' τά πρώτα,
όρμιος, γρέφιμο, σκοτοΰρα.
Άνω κόσμος, κάτω κόσμος, πέρ' άκουω τήν όρχήστραν,
άλλ' ίδών και τόν Καζάζη νά γυρίζη 'στήν κονίστραν
νόμισα πώς μέ τούς άλλους
θά πηδήση τούς παστάλους,
μά και τόν Εύαγγελίδη μίς 'στόν στίβον συναντώ
κι' άλμα μούρχεται νά κάνω καθώς λέν έπί κοντώ.
Φ.— Άγώνες, πού παρίστατο κι' ό σαβαστές Ραββίνος,
ή Σύνοδος, ό πέρ-Ντιντόν, άλλά κι' ό πέρ-Μαρτίνος,
Άγώνες, πού παρίσταντο και Χάντζηδις άκόμη,
Άγώνες, πού βροΰξι πολύ κι' έλάσπωσαν οί δρόμοι,
και τά παιδιά των άλλοτε νικώντων τόν Τσάσπην
άλμα γεννάϊον έκαμαν είς ΰψος ύπέρ λάσπην.
Άγώνες, πού φημίζεται τό πτερωτόν μας τάχος,
Άγώνες, πού καθένας μας παραμιλεί μονάχος
δι' όλης τής ήμέρας
γιά δρόμους, έίσκους, σφαίρας.
Άγώνες, πού ξετίναξε καθένας τά χαλιά του
και ξένους έπερίμενε τήν τύχη του νά κάνη,
Άγώνες, πού παράτησε καθένας τήν δουλειά του
και μέ πηλέκεις δυνατάς 'στόν Μαραθώνα φθάνει.
Άγώνες, πού κατήντησι ή των προγόνων δόξα
γιά τούς συγχρόνους λάξα,
Άγώνες, πού μας ζουρλάνε τό τόσο μας όνόρε
και κόσμος πάει κι' έρχεται 'στής Άθηνάς τό φόρε,
Άγώνες, πού δέν βρίσκεται κανείς νά σωφρονίση
τής ράτσας τής Ρωμαίικης τήν άκρατητα παιδιά,
Άγώνες, όπού 'νόμισαν και 'στά Βαθρακονήσι
πώς θά νικήσουν κάμαρας δπό λίρκις τήν βραδιά,

Άγώνες, όπού 'πίστεψαν πολλοί μές 'στήν Άθήνα
ότι μονάχα τών' αύγό θά πάρη μιά στερλίνα,
Άγώνες, πού πτερόνεται τό φρόνημα τού γένους
κι' ή γάτσας κάνουν άλματα ψηλά 'στά κεραμίδια,
Άγώνες, όπού 'φύλαξαν καμπόσοι γιά τούς ξένους
τά ψάρια των, τά χαβάρα, τής πίνακες και τά μήλια.
Άγώνες, ποΰδειξε μικρό τόν καθε κουνελί
ή γή μας ή μεγάλη,
κι' ό Πύργος διεσπάθισε τόν Γαλλον Περονέ
μιθ' όσης τέχνης άλλοι
διασπαθίζουν φανερά
τών φουκαράδων τόν παρά.
Άγώνες, πού 'κουνήθηκι και τούτο τό ρημάδι,
πού πρώτος ό Καρασεβντάς έβγήκε 'στό σημάδι,
κι' είς όλους άναφε σβέντα τό γέρας τού κοτίνου
κι' άς βάλη τό χεράκι της ή Παναγία τής Τήνου.
Άγώνες, πού 'χαρνίζεται κι' ό Βουλγαρος κι' ό Βλάχος,
κι' αύτός τής Άκροπόλεως ό γκραλιές βράχος
άπό πυρσών φωτίζεται κι' άπό φωσφόρων χρώμα
κι' άστράπτ' ή καλλιμάρμαρος τής τέχνης Βασιλεία,
και φαίνεται καλλίτερα μέ τούς πυρσούς ή βρώμα,
πού πρό καιρού διακόσμει τάρχαία μεγαλεία.
Π.— Άγώνες, πού 'καθίσαμι 'στόν Βικελή καρσί
κι' άπό τήν ζέλη βλέπαμε τόν ούρανό σφουγγάρι,
Άγώνες, πού θυμάσαμε τό σώμα τού Βερσή
και τόν Παρασκευόπουλο και τόν Χαλκοκοντύλη.
Άγώνες, πού μέ σώματα παρίστημεν άκμαία
κι' έθάμβωσε μισάλληνας ή πάγκαλος άλκή μας,
μά πάντ' Άμερικάνικη 'σηκώνετο σημαία
μ' έλπίδα πώς θά σκεωθή 'στό μέλλον κι' ή δική μας.
Άγώνες, όπού λύσσαξαν τά ξένα τά σκυλιά
και τόν μπελά μας βρήκαμι μέ τούς Άμερικάνους,
μά βάλαμε τής φίλης μας Εύρώπης τά γιαλιά
και τούς δευτέρους πήραμε περιφανείς στεφάνους.

Ἀγῶνες, ποῦ σ' ἐμάγευε τοῦ δρόμου των ἡ χάρις
καὶ δὲν 'μπορούσες χαρτοσὶ 'στὸ τρίξιμο νὰ πάρῃς,
Ἀγῶνες, ποῦ δρασκέλιζαν τὰ κατὰ φύσιν ὄρια
τοῦ Φλὰε τοῦ δορκαδίζοντος τὰ σκέλη τὰ πελώρια.
Ἀγῶνες, ποῦ συνήθαμεν μὲ τοὺς λαοὺς φιλίαν,
ποῦ μὲ τοὺς Ὀζγγρους καὶ λοιποὺς περιοῦμε ντελαπεντέρικα,
κι' ὁ Γούσκος μας ἐδόξασε μὲ τὴν ὀφιριβολίαν
κι' ὁ Γκάρετ 'τηλεγράφησε γε" αὐτὸν ἰὶς τὴν Ἀμέρικα
πῶς τῆς Εὐρώπης ἔκαστον ἐγίκησε Βασίλειον
κι' ὁ Γκάρετ τὴν ὑρχίλιον.
Ἀγῶνες, ὅπου δίνομε 'στοὺς ξίφους καὶ γιαταγάδες
κι' ὁ Πατρινὸς Μητρόπουλος μὲς 'στὴν πολλὴ μας τρίλλια
στεφανηφόρος νικητὴς ἐδείχθη 'στοὺς χαλκάδες
κι' ἐκ τῆς χαρᾶς ἰσχίσθηκαν καὶ κάμπισα κεπέλα.
Ἀγῶνες, ποῦ 'στὸ πέλαγος τῆς μούρλιας πελαγόνιες
τοῦ μὲ σωφαΐλια 'πιξέμε χοροὺς τῆς Ἀντιγόνης,
κι' ἔτρεξε τὸ φιλόλογον καὶ λόγιον ἀκαίρι
ν' ἀκούσῃ τὸ π ά β ο ύ γ κ ὸ ὶ καὶ νέων τόνων εἴδη,
τὸ φάσμα δὲ τοῦ Σοφοκλῆ μ' ἕνα ραβδὶ 'στὸ χέρι
τὸν Μιστριώτη 'γύρευε καὶ τὸν Σκιελλαρίδη.
Ἀγῶνες, ποῦ κι' ὁ Σοφοκλῆς πιζίτι τὸ τσιρβέλο του,
ποῦ τῆς φλογέρκας μουσικὴ μᾶς ἔτερψεν ἀρίστη,
κι' ὁ Μιστριώτης ἔβγαλε 'στὸ πάλκο τὸ κασέλο του,
ἓκ μέρους δὲ τοῦ Σοφοκλῆ τὸν κόπιον ἐχαρίτευε.
Ἀκτὶς ἡλίου—ἄνετε ντέ,
τύφλωσε σὲ καθὲ κουτεντέ,—
Μᾶς εἶπανε πελλαῖς φοραῖς ἀρχαῖοι μερακλῆδες
τὸν ἐχεθολὸ των πῶς τραβοῦν μ' ἐμᾶς οἱ Σοφοκλῆδες.
Ἀντιτύπα ὁ' ἐπὶ γᾷ
—σπάστε τῆς Λαμπρῆς τὰ γᾷ—
ἔπεσε ταντάλωθείς
—φτοῦ ! νὰ πᾷς νὰ μοῦ χεθῇς.—
Φ.—Ἀγῶνες, ποῦ δὲν ἔπαυσαν νὰ ρίβουν 'στὴν δουλειὰ
τὰ τέκνα τὰ λαοφιλῆ τοῦ ὡρίωνος Βασιλειᾶ.
Ἀγῶνες, ποῦ κι' οἱ Πρίγκηπες 'γενήκαν μ' ὅλους ἴσοι
κι' ἀγῶνας ἠγωνίσθησαν μακροὺς κι' ὑπερανθρώπους,
καὶ τώρα θάναι εἴκοσι τὸ κράτος νὰ ψηφίσῃ
ἀξιὸν ἐπιχορήγηση γιὰ τῶν παιδιῶν τους κόπους.
Ἀγῶνες, ποὺ παντοκπὰς ἐδέχθημεν πρισθεῖσι,
Ἀγῶνες, ποὺ κι' ὁ Βασιλεὺς μᾶς ἤλθι τῆς Σερβίας
μὶς 'στῆς τριουδέρτιας γιορτὰς τῆς νίκς Πασχαλιᾶς
νὰ παρῃ τὴν Μαρίκ.
ἀλλ' ἔμεινε 'στὰ κρῦα
κι' ἔφαγε τὴν χιλόπιτα ὁ Σέρβος Βασιλιᾶς.
Ἀγῶνες, ποῦ 'στὴν θέαν του καθεὶς ἰσυγκινεῖτο
κι' ὅλοι τοῦ Σέρβου 'φώναζαν «ὁ σύμμαχός μας ζῆτω,»
Ἀγῶνες, ποῦ γεραίρεται σφριγῶσα νεολαία,
κι' ἡμεῖς μὲ τῶν Ὀβρένοβιτς τὸν νέον Βασιλέα
ὁλὸ μερόλια θὰ κατώμε τὴν γῆν των Μακεδόνων,
κι' ἀπλώνοντας φαρδιὰ πλατειὰ τὴν καθε μας ἀρχὴν
μοναχὰ μὲ τὸ Σταδίον τῶν διεθνῶν Ἀγώνων
θὰ χάψωμεν τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ λίοντος μερίδα.
Ἀγῶνες, ποῦ 'στερνώσαν οἱ Μακεδόνες ὅλοι
τὰ ὄυς διαζώματα,
Ἀγῶνες, ποῦ θὰ πάρωμε μιὰ 'μέρα καὶ τὴν Πόλι
μὲ βρόμους καὶ πυρίτιδα.
Ἀγῶνες, ὅπου 'φώναξεν σὲ καθὲ ξένο ἀρίτης,»
Ἀγῶνες, ποῦ μᾶς 'φουσκωσαν μὶ φίμπρατα καὶ κούρκες,
ὅπου κι' ὁ Σέρβος Βασιλιᾶς 'στὴν Ἀντιγόνη 'πῆγε
καὶ μήτε ὁρὸ δὲν τοῦρριγαν βαθιᾶς Ἑλληνικούρκας.
Ἀγῶνες, ποὺ κρατύνεται τὸ κράτος τῶν γιγάντων
καὶ πνεῦμ' ἀρχαῖον ἔλαβε καὶ νέον ρὸς σύρανίον,
ποῦ κι' ὁ πολὺς Συμβιβασμὸς τελειόνει τέλος παντων
κι' ἴσως μᾶς φέξῃ 'γήγορα κανένα νέον ὄανειον.
Ἀγῶνες, ποῦ τὰ βέλτιστα κι' ἐγὼ προανηγγέλλω,
Ἀγῶνες, ποῦ τὸ ξύλο μου μὶ τόνα χέρι πάτω,
Ἀγῶνες ἀπαρωμύλλαι, ποῦ λαχταρῶ καὶ θέλω
γενοῦσιν ἀναρρίχησιν 'στὴν ράχη σου νὰ κάτσω,
κι' ἀργαζώντας ἐλύσπησα τὸ ὄόλιο σου τομάρι
ν' ἀναφωνήσω δυνατὰ μὶ σένα τὸ γομάρι :
«Ζήτω τῶν Σέρβων καὶ Ρωμηῶν, ζήτω καὶ τῶν Ἀγώνων,
τῶν πάππων, τῶν πατέρων μας, κι' ἡμῶν τῶν ἀπογόνων.»

Νέος Μαραθωνοδρόμος.
ποῦ δὲ πιάνει κρῦος τρόμος.

Ἠθέλησε κι' ὁ Φασουλῆς, τὸ ξύλινον κωδώνιον,
νὰ διατρῖξῃ καὶ' αὐτὸς πεζὸς τὸν Μαραθώνιον,
ἀλλ' ὅμως μόλις ἔρθασε κοντὰ πρὸς τὸ Πεντέλι
τὸν ἔπιασε μιὰ θέρμη,
κι' ἔγινε σὰν σουδάριον ἡ σιγαμένη μοῦρη του
κι' εὐθὺς ἐτηλεγράφησε νὰ στείλουν τὸ γαϊδοῦρι του.
Κι' ἀνέβη μὲ κομψότητα 'στὴν ὄκκα του πολλὴν
κι' ὅταν πρὸς τὴν Ριζάρειον ἐσίμωσε Σχολὴν
ὁ Περικλέτος τύραννον ἐσίναξε βροντώδη
κι' ἀμέσως ὅλος ὁ ντουμπᾶς 'σηκώθηκε 'στὸ κέδι,
κι' εἶπεν ὁ Φασουλῆς
ἀκμαῖος κι' εὐσταλής
« Ἡ Ρωμηοσύνη σήμερον πρὸς τοὺς ἀστέρας αἴρεται...
'πήραμε τ ά π α υ τ ὸ ἀ σ τ ρ ο... νικῶμεν πρῶτοι... χαίρετε.
Εἶδα κι' ἐγὼ μὲ ὄάκρυα τὸν τόπο μας τὸν ἅγιο
καὶ μόλις ἔφυγ' ἀπ' ἐκεῖ μὲ ζῆτο καὶ μὲ σιμπάρα
ἡ Δέξα κατασβέλι μου μοῦ 'φώναζε «κουράγιο»
κι' ἐκόντευα 'στὸ τρίξιμο νὰ σκάσω τὴν γαϊδάρα.
Φαρροῦσα 'μπρὸς καὶ 'πίσω μου πᾶς πηλαλοῦν στρατόπεδα,
ἄνδρες καὶ γέροι κι' ἔγκυοι, γυναῖκες, γυναικόσοιδα,
παππάδες καὶ Σινδικοὶ μὲ σημαῖνα ράσα,
κι' οἱ παλαιοὶ κι' οἱ φρόνιμοι κι' ἡ Ρωμιοσύνη πᾶσα.
Μὰ τέλος πάντων ἀπ' αὐτῆς τῆς πτερωτῆς ὁρμάδος
νικήσας τὸν Μαρβίνιον,
ἐντὸς μιᾶς διῆμισυ καὶ πλέον ἑβδομάδος
τὸν μέγαν Μαραθώνιον.
Κι' ὡς Μαραθώνος Ἄγγελος σᾶς λέγω παρχυρῆμα
ὅτι τὸν τόμβον τὸν σικτὸν κανεὶς δὲν κηλιδώνει,
πῶς ἐκεῖ πέρα κι' ὁ Σκουζὲς ἔχει σπουδαῖον κτῆμα
καὶ βγαίνει πρῶτος Βουλευτὴς καὶ δίγως τὸ Κορδόν.
Πρὸς τοῦτοις ὅμως μάθετε, γιγαντομάχων πλῆθη,
'στοὺς τωρινοὺς κατοίκους του πῶς αἷμ' ἀρχαῖον ρέει,
λειπροκυμαῖον δὲ λαμπρὸν ἰσχάτως ἀνεβρύθη
κι' εἰς τοῦτο συμμαζεύονται πολλοὶ κασσιδιαρέοι.
Ὅπου δ' ἐβρέντα πανσπίλος ὁ τῶν Ἑλλήνων Ἄρης
κι' οἱ πρόγονοι κατσίγυναν τοὺς Περσικοὺς κιδάριες,
μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς αὐτόπτης μάρτυς ἔβα
πῶς βασιλεύει σήμερον ἡ λέτρα κι' ἡ κασσέλα,
καθὼς σᾶς τῶπα κι' ἄλλοτε, καθὼς καὶ σεῖς τὸ ξέρετε...
'πήραμε τ ὸ π α υ τ ὸ ἀ σ τ ρ ο... νικῶμεν πρῶτοι... χαίρετε.»
Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα κι' ἐπῆρε τὸ γαϊδοῦρι
καὶ τέλλισε 'στ' ἀγκοῦρι,
καὶ τέτριφε μὶ βάλσαμα καὶ λάβδανο' ἀνακάνη
μήπως τὸν Μαραθώνειον ντακάπο ξανακάνῃ.

Τελευταία ὥρα
μὲ μεγάλη ὄόρα.

Τὸν νικητήριον χορὸν καὶ σύ, «Ρωμηὴ» μου, σύρε...
τὸν ἐρίμην τὸν περίοδον, ποῦ χίλιους ἑρόμους κάνει,
Ἀμαρουσιώτης κρατερός, ὁ Λ ο ύ η ς τὸν ἐπῆρε,
κι' ὁλόκληρον τὸ Σταδίον φρενῆρες ἐξεμάνη.
Ὕμνος Πινδάρου σήμερον ὁ Λ ο ύ η ς ἂς ἀκούσῃ...
Ζήτω τὸ Γένος, ὁ Λιός, τὸ Στίμμα, τὸ Μαροῦσι.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιωνος ὁ ὄρόμος καὶ πέντε ἀριθμος.

Ρωμηός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

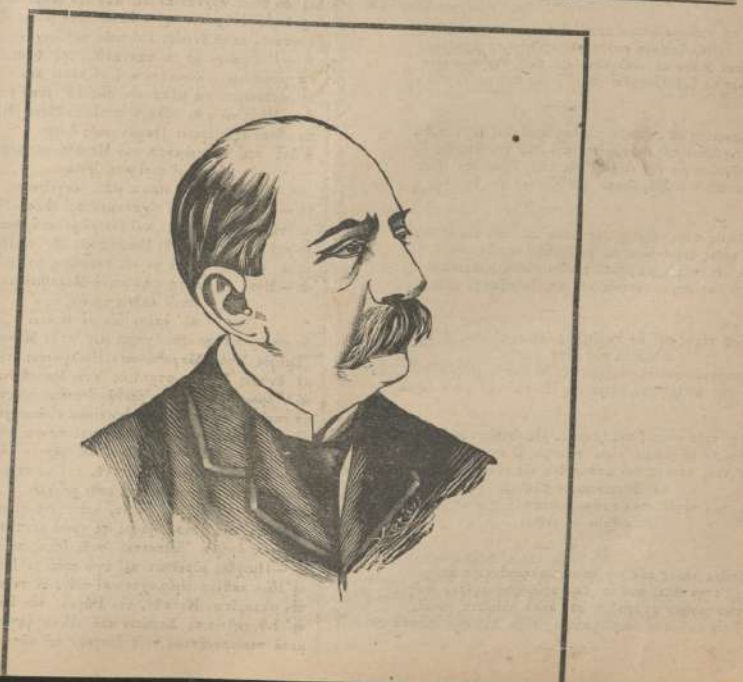
Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τὼ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'στὸ χέρι.

Ἔκτη τοῦ μηνὸς Ἀπρίλη,
πέφτουν θυρεοὶ καὶ στύλοι.

Πεντακόσα. σαράντα κι' ὀκτώ,
πανηγύρι τολειόνει φρικτό.

Δάκρυ τοῦ «Ρωμηοῦ» πικρὸ στὸν μεγάλο τὸν νεκρό.

—

Καὶ σὰν εἶδε πῶς κυλιέται μὲς 'στὸν βοῦρκο σὰν τοὺς ἄλλους
καὶ πῶς ἔπαψε σὲ τοῦτον τόσους πόνους του μεγάλους,
ἔφυγε φαρμακωμένος μὲς 'στὴν ξένη συννεφιὰ
πέρνωντας τὴν μαύρη πίκρα γιὰ μοναχὴ συντροφιά,
ὡς τοῦ βίχως μὲν ἐλπίδα μὲ τὰ χεῖλη πικραμένα
μόνος ἔσουσε 'στὰ ξένα.

—

Ὕμνος γιὰ τὴν ἀρετή του, γιὰ τὸ λάσπωμά του χάρις,
καὶ βουβὸς ἂς μείνῃ μπρές του κάθε ρόβιος κατηφόρης . . .
μὲς 'στοῦ τάφου του τὸ χῶμα
δὲν θ' ἀνοίξῃ πιὰ τὸ στόμα,
ἴσια θὰ σείσῃ τὸν ἀγέρα μὲ βροντόφωνη λαλιὰ
διαλαλῶντας τὴν Ἑλλη.

—

Μὴ κανένας ξεροψήχτη γιὰ τὸν ἄφωνο μικρός,
μὴν ξυνήσῃ καὶ νεκρός . . .
ξεριωμήματα δὲν θέλει καὶ στεράνια Παλατηοῦ,
ρήκανου γιὰ τὸ λείψανό του τὰ λουλούδια τοῦ στηγιοῦ.

—

Μόνον ὁ λαὸς νὰ πάρῃ
τῆς Ἑλλάς μικρὸ κλωνάρι,
κι' ἀκλουθῶντας βαρυμμένης τὴν νεκρὸ νὰ τραγουδῇ
τῆς Ἑλλάς τῆς πικραμένης τὸ παρήγορο κλαδί.

—

Μὲ τὰ πράσινα κλωνάρια κι' ἡ πατρὶς στεφανωμένη
φῶς ἀντίκρυζε 'στὴ μαύρη κι' ἀξημέρωτη βραδιά,
μ' ἀπὸ 'πανω κι' ἀπὸ κάτω μὲ πυρὴ φαρμακωμένη
'σκάρτισε ξερυλλισμένα τῆς Ἑλλάς της τὰ κλαδιά.

—

Βλέπωντας τὸ σημαδὸ του λαχταρούσμε μ' ἐλπίδα,
ἐβροντοῦσαν πυλεμάρχοι τοῦ πολέμου τὴν ἀσπίδα,
κι' ἔψαλλαι μὲ τῆς εἰρήνης τῆς βουλεύτρας τὴν αὐλὴ
τὸ σπαθὶ τοῦ Καραΐσκου, τοῦ Κανάρη τὸν δαυλό.

—

Δύναμις παρηγορήτρα μὲς 'στὶν συλλέων τὸν ἀγῶνα,
σωτηρίας ξερωνήτρα καὶ ροβέχρυσος νεφέλη,
ἀλλ' ἐπέταξαν μὲ βόμβους 'στὸν εὐώδη μελισσῶνα
τόσοι λαίμαργοι ληγῆτες κι' ὅλο βούλαξαν τὸ μέλι.

—

Ἕνας τάφος κι' ἂν ἀνοίξῃ μὲς 'στοὺς ἄλλους τί σημαίνει ;
ὁ νεκρὸς ποῦ μέσα μπαίνει
λαμπροφώτιστο τὸν δείχνει τῆς ἀθανασίας μνῆμα
καὶ τὴν ἀψυχὴ του πέτρα τῆς Ψυκιὸς τὴν κάνει βῆμα.

—

Μὶς 'στῆς νέκρας τῆς ἡμέρας, μὲς 'στοὺς πίνους τοὺς μακρυούς,
στρέφετε τὰ μάτια πίσω, στῶν μεγάλων τοὺς νεκρούς.
Εἰς τοὺς τάφους των ἀπάνω δὲν σᾶς φθάνουν ἐρημικοὶ
καὶ ξεραυλισμένο τλήθος,
εἰς τοὺς τάφους των ἀπάνω ζωντανεύει μιὰ στεγνὴ
κάθε πεθαμμένο στῆθος.

—

Τέτοιος τάφος σὰν καὶ τοῦτος ἀλησμόνητος ἀνοίγει
μὲς 'στὴν ὥρα, ποῦ τὸ γένος βριμερὸς ἀγέρας πήγει,
τέτοιο μνῆμα πρεσνίζει 'στ' ἄλλα μνήματα κοντά,
κι' εἰς λυγμοὺς νεκρῶν προμάχων μὲ λυγμοὺς ἀντακαστᾷ.

—

Φύγε, φθόνε, ποῦ καὶ τώρα σὰν ὀχιὰ κρυοσουρίζεις,
καὶ μὲ φῶτα καὶ πυροὺς
καὶ καπνὸς κεφισσούς
τοῦ θανάτου του τὴν ὥρα σηβγκὸς πανηγορίζεις.

—

Φύγε, φθόνε φρενιασμένε, κι' ἄφησέ τον νὰ 'συχάσῃ.
Βίχως λόγους καὶ στεράνια πρασκυνᾶτε τὸν σκυφτό,
τὴν Ἑλλὰ του, τὴν Ἑλλὰ του τραγουδᾶτε νὰ ξεχάσῃ
τὰ φαρμάκια καὶ τῆς πίκρας, ποῦ 'ποίστηκε γι' αὐτή.

—

Μὲ τὸ σύμβολον ἐκεῖνο 'πῆρε λάμψι καὶ τὸ Στέμμα,
κι' ἂν εἰς Στάδια καὶ στίβους κι' εἰς ἀγῶνας ἔβγως αἷμα
τῆς Ἑλλὰς διχθῆτε κλώνους ἀπὸ χέρια Βασιλιᾶ
μὴν ξεχνᾶτε 'στὴ χαρά σας τὴν Ἑλλὰ του, τὴν Ἑλλά.

—

Κι' ὦν ἀνοίσετε ποτέ σας ἕως πίτε παλληκάρια,»
κι' ἂν τὰμάντωτα σπαθιὰ σας δὲν σκουριάσουν 'στὰ φακάρια,
κι' ἂν σημαία νικηφόρος 'στὰ πελάγη κυματίσῃ
κι' ἀγγελοι πετάξουν νίκης σὰν γεργόρτερα πουλιά,
μὲς 'στοὺς ὕχους τῶν παιάνων ὁ λαὸς ἂς καλαΐδῃ
τὴν Ἑλλὰ του, τὴν Ἑλλά.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Λησμόνησε, βρὲ Περικλῆ, μεγάλον πατριώτη
κι' ἔλα νὰ κουβεντιάσωμε γιὰ τὸν 'Αμερικαιώτη.
Γι' αὐτὸν ξεπαρδαλόνιτσι κι' ὁ κόσμος κι' ἡ Κορῶνα,
κι' ἂν ξένος ἤρχετο κανεὶς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα
κι' ἂν δὲν ἐτύχαινε κι' ὁ Φλὰκ 'στὴ μέση ν' ἀπομείνῃ,
φαντάσου ποῖον ὕνιεδες καὶ ποία κατασιγνίνη.
Φ.—Καὶ μόνον νὰ τὸ φαντασθῶ, βρὲ Φασουλῆ βερέμη,
τὰ γόνατά μου λύνονται καὶ τὸ κορμί μου τρέμει,
κι' αἰσθάνομαι τὰ μέσα μου πῶς τὰ τρυπᾷ στιλέτο...
Φ.—Περὸ νὰ μὰς τὸλεγε ποτέ, καῦμένε Περικλέτο,
πῶς ὅταν ἐξημέρωνε Παρασκευὴς ἡμέρα
ἡ Δέξ' ἀπὸ τὰ χώματα τοῦ Μαραθῶνος πέρα
φιρὶ φιρὶ μὰς 'γύρευε
καὶ νίκαις μὰς 'μαγείρευε.
Π.—Τί δοξᾶ ποῦ θὰ 'χάναμε, βρὲ Φασουλῆ, χαράμι,
μὰ τώρα νενικήκαμεν καὶ δὲν μὲ μέλει δράμι
ἂν μιὰ γιὰ πάντα τῆς Βουλῆς κλειοθῇ τὸ Περλαμέντο
κι' ἂν πάνωμα' ἐκατὸ φοραῖς καινούρια φαλιμέντο.
Φ.—Μέσα σὲ τοῦτη τὴν κοινὴ Μαραθωνομανία,
ὅπου καθεὶς ὁρινάζει,
κι' ἐμένα δὲν μὲ νοιάζει
ὅτι πᾶν οἱ παλιο-Βούλγαροι μὲς 'στὴν Μακεδονία.
Ἐμπρὸς 'στὸν Μαραθώνιεων Βουλγάρους ποιὸς κυττᾷ;
κι' ὅν νέες Ξέρξῆς στρατιὰς 'στὸν Μαραθῶνα στείλῃ,
ἀλλ' ὅμως κάποιος θὰ 'βρεθῇ μὶ πόδια δυνατά
νὰ σπεύσῃ τὴν ἐπιδρομὴν ἐγκαίρως ν' ἀναγγείλῃ.
Π.—Τὸν κόσμον νενικήκαμεν καὶ πάντα τὰ καθέρματα...
οὐγού! καὶ φίρτεν τὰ βιολιά, καὶ φίρτεν τὰ σιμάρματα.
Φ.—Ἂς φιληθοῦμε, Περικλῆ, καὶ τοῦτη μας ἡ νίκη
ἐσάρωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κάθε ρεζιλίκι.
Π.—Ἂς φιληθοῦμε, ξόανε, καὶ τοῦτο τὸ σπιτάκι
τὴν ὀδξα τὴν ξαναφαγε μὲ τὸ χρυσὸ κουτάκι,
κι' ὅμως ἀκόμη 'βρίσκεται 'στῆς δόξης τὸ προείμιον...
Φ.—Προχθὲς ὑρίθηκα κι' ἐγὼ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον,
κι' ἰδὼν καθένα πρόμαχον καὶ πρόγονον πελώριον,
τὸν μακαρίτην Κοραῆν, τὸν Ρήγαν, τὸν Γρηγόριον,
κι' ἀνθυμηθεὶς τὸ Σταδιὸν καὶ τάλλα γεγονότα,
μετὰ περιορινήσεως τοὺς ἔστριψα τὰ νῶτα.

Π.—Μπράβο, καλὰ τοὺς ἔκανες, κι' ἀξίζεις γιὰ φιλί...
κι' ἐγώ, βρὲ Φασουλῆ,
τὸν Παρθενῶνα 'κύτταζα, κειμήλιον κιόνιον,
ἀλλὰ τὸν ὄρόμον ἔξαφνα μνησθεὶς τὸν Μαραθώνιον,
τόσην φριχτὴν ἀποστροφὴν καὶ τόσην ἀηδίαν
ἠσθάνθην πρὸς τὸν Μνησικλῆν, Ἰκτῖνον καὶ Φειδίαν,
πρὸς τὸν ἀρχαῖον Περικλῆν καὶ τοὺς λοιποὺς ἐπίσης,
ποῦ πρέπει νὰσαι μέσα μου γιὰ νὰ τὴν ἐννοήσῃς.
Φ.—Γιὰ μασκαράδες σὰν κι' αὐτοὺς δὲν θέλω πιὰ ν' ἀκούσω
καὶ τοὺς προγόνους σκίπτομαι πατόφορφα νὰ λούσω.
Π.—Τὰ νέα νικητήρια καθεὶς ἂς ἀνακρούσῃ
καὶ τόπος προσκυνήματος ἂς γίνῃ τὸ Μαροῦσι.
Φ.—Τὸν Μαραθωνοδρόμον μας ἂς πᾶμε νὰ στολίσωμε,
ἂς πᾶμε τῆς πατούναις του μὲ τρέλλα νὰ φιλήσωμε,
ποῦ νίκην μᾶς ἐδώρησαν καθ' ὅλων τῶν βαρβάρων
καὶ τοὺς κοντοὺς ὑψώσαμεν περιφανῶν λαβάρων.
Π.—Χαίρε, πατρίς μου πότνια, κι' ἂν ἐτυχγθ' ἡ γοῦνα μας
ὅμως ἡ δόξ' ἀπὸ ψηλὰ κατέβη 'στὴν πατοῦνα μας.
Φ.—Σήμερα μὶ τὸ δίκηο του τὸ κράτος μας θὰ λέῃ
πῶς ὅλους 'στὴν πατοῦνα του τοὺς γράφει, Περικλίτο,
κι' ἐδῶ χιλιάδες ἀθλητὰ θὰ φθάνουν ψωραλέοι
ἀπὸ τὰ πόδια τῶν Ρωμηῶν νὰ κόβουνε φιλέτο.
Χαίρε, πατρίς, νενικημένε, καὶ κόσμε μὴν ψηφᾶς...
Π.—Γι' αὐτὴν τὴν νίκη σήμερα συκλάρι δὲν θὰ φᾷς,
κι' ἂς κάνωμε γιουρούσι
'στὸ ξακουστὸ Μαροῦσι,
κι' ἀπ' ἐκεῖ πίρα μὲς καὶ δρό, μωρὶ φαρμακομάντη,
ἂς πάρωμε τὸν δρόμο μας γιὰ τοῦ Δρομοκαΐτη.

—

(Εἰς τὸ Μαροῦσι πᾶν κι' οἱ δρό, τὰ ξύλινα ζαγάρια,
καὶ μπρούμητα κατηφιλοῦν τοῦ Λούη τὰ πόδαρια).

Συμπόσιον Βασιλικὸν κατόπιν ἄθλων καὶ νικῶν.

—

Ἐλπίζετε, θαρρεῖτε,
κι' Ἑλλήνων πατῆες ἴτε,
ἐλευθεροῦτε δ' ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θήκας,
κι' ὁ Βασιλεὺς συγκινηθεὶς διὰ τὸν Μαραθῶνα
παρίθεσε συμπόσιον 'στους Ὀλυμπιονίκας
κι' ἐνθουσιάσθ' ὑπὲρ αὐτῶν ὁ εὐσεβαστὸς Κορῶνα.

—

Κι' ἐν μέσῳ τῶν ἐπιτροπῶν καὶ ξένων κεχηνότων
διὰ θερμῆς προπόσεως ἐν πρώτοις συνεχάρη
τὸν Βασιλέα τὸν σεπτόν, Γεώργιον τὸν πρῶτον,
ὅπου τοῦ πρέπει τῆς ἕληκς τὸ πῆ καλὸ κλωνάρι.

—

Κατόπιν τὴν Βασίλισσαν, στοιχῶν παρηγορίαν,
ποῦ τῶν Ἀγώνων θεατὴς παρέστεκε γιὰ λοῦσαν,
κατόπιν δὲ τὴν κόρην του, τὴν ἐκλεκτὴν Μαρίαν,
ἣτοῦ τὴν ἀρραβώνιασαν μ' ἕναν σπουδκὲ Ρούσσο.

—

Κατόπιν τὸν Διάδοχον, ποῦ 'σήκωσε 'στὸ πόδι
κι' ἰθαγενεῖς καὶ ξένους,
εἰς ἔργα δ' ἐπιδίδεται τὰ μάλα κοπιώδη
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ γένους.

—

Κατόπιν δὲ τοὺς Πρίγκηπας τοὺς καὶ λαοφιλεῖς,
κατόπιν τὸν Γεώργιον, θαλασσινὸ ξεφτέρι,
κατόπιν τὸν Νικόλαον τὸν τῆς Σκοπελέλης,
Ἀνδρέαν καὶ Χριστόφορον, καὶ τῶν μιαρῶν τάσκερι,
καὶ τῆς ἐλπὶς ἐσκόρπισε τὰθάνατα κλαδιὰ
'στὴν λατρευτὴ φαμίλια του, κι' ἐγγόνια καὶ παιδιά.

—

Καὶ μετὰ τόσην κόπωσιν
ἔκαμε νέαν πρόποσιν,
καὶ κατὰ τάξιν ἤρχισε Μελχισεδὲκ καὶ πάλιν
ἐνθέρμως νὰ συγχαίρῃ
ἕλλην τὴν εἰκογένειαν, τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην,
καὶ γενικῶς κι' ἐν μέρει.

—

Ὁ δὲ Φιλήμων σηκωθεὶς μὲ στήθη θαρραλία
εἶπε 'στὸν Βασιλέα :
«Ὦ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεῦ, τοὺς ἀθλητὰς εὐλόγει,
κι' αὐτὰ ποῦ σήμερα μᾶς λὲς δὶν εἶναι πλέον λόγοι,
μηδὲ φιλοφρονήματα τοῦ Θρόνου τυπικά,
ἀλλ' εἶναι διαμαντόπετραις καὶ ζεβεϊρικά,
ποῦ μὲς 'ἀπὸ τὸ στόμα σου κατρακυλοῦν 'μπροστά μας,
κλεινὲ συναθλητὰ μας.

—

»Μίλησε πάλιν, Βασιλεῦ, νὰ ξεναπέσουν κι' ἄλλα
καὶ νὰ γεμίσ' ἡ σάλα.
Μὰ τώρα, ποῦ μὲ χαίρουσαν καὶ παλλουσαν ψυχὴν
τὰ πάντα βλέπω, Βασιλεῦ, πῶς ἤλθαν κατ' εὐχήν,
πῶς νίκη τοὺς κροτάφους μας δὲν ἔσταψε ραπτσία,
πῶς ἀμαντόπετραις κυλοῦν ἀπὸ τοῦ στόματός σου,
νῦν ἀπολύεις, Δέσποτα, κι' ἐμὲ τὸν Γραμματία
κι' ὅλους τοὺς λάτρας τοὺς πιστοὺς τοῦ θείου Στέμματός σου».

—

Εἶπεν αὐτὰ τὰ σεβαρὰ
καὶ χἰπ ἐφώναξαν κι' οὐρὰ
οἱ προῦχοντες οἱ σεβαστοί,
κι' ὁ πρῶτος Φασουλῆς παρὼν
εἶπε μονάχος Γαλλιστί :
«Ὦ! ντιαμὰν ντὶ λὰ κουρόν».

—

Καὶ βλέπων πῶς ἀνέλπιστα οἱ τούτους τοὺς Ἀγῶνας
χρυσωρυχεῖον ἔγινε τὸ στόμα τῆς Κορώνας,
ὅσα διαμάντια 'πέσανε μὲ τόσον μεγαλεῖον
σὰν ὁμοκοίμητρα πρόστυχες τὰ 'μαζεψε σκυφτός,
κι' ἀμέσως 'πῆγε κι' ἄνοιξε 'Αθαμαντοπωλεῖον
καὶ χρυσοχόος τῆς Αὐλῆς ξεφύτρωσε κι' αὐτός.

Ψάλλω κι' ἐγὼ εὐγνώμιον τὸν Μαραθωνοδρόμον.

—

Ὦ νικητὰ ἀπόγονε κι' Ἀμαρουσίου θρίμμα,
ἔστεψε τοὺς θριαμβεῖους σου τὸ θριαμβεῖον Στέμμα,
Διάδοχοι καὶ Πρίγκηπες σ' ἐπῆρκν ἀγκαλιά,
ξέναις περιηγήτριαις σ' ἐχρότησαν φιλιά,
κι' ἴσως, λεβέντη χωριὲ καὶ πρῶτο παλληκάρι,
καμμία Μὶς παραξενη θελήσῃ νὰ σὲ πάρῃ.

—

Γιὰ σένα τὰ καλλίτερα στεφάνια καὶ λουλούδια,
γιὰ σὲ ζουρνάδες, πίπιζαις, κι' ἀμέτρητα τραγούδια,
καὶ τὸ καλύβι γέροντος καὶ πολιοῦ πατρὸς
βλέπει μεγάλων καὶ μικρῶν νὰ μπαινοβγαίνουν μούρας,

καὶ μὲ τὴν φουστανέλα σου μὲς 'στὸ Πλατὶ τρῶς καλλίτερ' ἀπὸ μερικοὺς ψηλοκαπελαδούρικους.

—

Γκὰπ γκοὺπ βαρεῖ μὲς 'στὸ χωριὸ ἀδιάκοπο ντακοῦλι, ὁλοὲνὰ λώσεις σοῦκπμαν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, ἐσὺ τὰ πάντα δύνασαι νὰ δέσῃς καὶ νὰ λύσῃς, σὲ μαλακὰ προσκέφαλα στεφανωμένος γέρνεις, δέχεσαι ἐπισκεπτήρια καὶ τῶν τραπῶν προσκλήσεις καὶ 'στῆ, Προσβέτσις ἔμαθα τὸ τσκὲ σου πῶς πέρνεις.

—

Δέχεσαι θυμιάματα καὶ δωρεὰς τοῦ πλήθους, ἀγγεῖα τε καὶ κύπελλα καὶ δακτυλιολίθους μὲ πρασταύτσεις κι' ἐγγλυφὰς καὶ πελαιῶν ἐπιγραφάς.

—

Νὰ σὲ μυήσουν προσπαθοῦν 'στὴν κλασικὴν παιδείαν, κι' οἱ τῆς σοφίας γόνοι ζητοῦν καλὰ καὶ σώνει ὀχκιολόγος νὰ γενῇς καθὼς τὸν Καθθεδίαν.

—

Τὸν θρίαμβόν σου σήμερα περίτρομος ἀκούει Ἀνατολὴ καὶ Δύσις, καὶ πέφτουν ὅλοι κατὰ γῆς καὶ σοῦ φωνάζουν «Λούη, τρέξε νὰ μᾶς πατήσῃς.» Μὰ σὺ τοὺς λίγους Γαλλιστί : *«ὦ σακρενὸν καὶ σαπριστί.»*

—

Κι' ὁ νέος κόσμος βρέμεται καθὼς ὁ γηραλέος, καὶ τῶν Ρωμαίων τὸ κλέος 'στὰ δρό σου πόδια κρέμεται.

—

Τρὶς χαῖρε, Λούη, νικητά .. γιὰ σὲ τὸ παν θυσία καὶ χάρισμα λοκάντα, κι' ἔσριξε τὸ Ρωμαϊκὸ μεγάλη βουριεσία καθὼς τὸ σφίγγει πάντα, μὰ σὺ γι' αὐτὰ κι' αὐτὰ μὴ δίνῃς δρὸ λιφτά.

—

Ἄκου μὲ φλίγμα στωϊκὸν τὸ τί καθεῖς σοῦ ψάλλει καὶ μὴν ἀφίνῃς τὸ ταπὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃς, τσελεπῆ, πῶς ἔχεις σὰν τὰ πόδια σου γερὸ καὶ τὸ κεφάλι.

Τοῦ Διαβόχου στέψις, ποῦ μᾶς ἐμβάλλ' εἰς σκέψεις.

—

(Προσῆλθεν οὖν κι' ὁ Φωσουλῆς μὲ στέφανον κοτίνου κι' ἐπίστεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου Κωνσταντίνου.)

—

Φασ.— Ὁ Δεληγεώργης ἔμαθε, ὁ Λεωνίδας ἤτος, ὁκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς σᾶς ἔβωσε στεράκι, καὶ Σᾶς ὡς μόνον νικητὴν ἀθάνατον κηρύττει μὲ φλογερὰν προσφώνησιν, ποῦ σὲ πολλοὺς ἐφάνη παιγν, αὐδὴ μελίρρυτος, ρητορικὴ μακελίκ,

κι' αἰνέσιμος διατριβὴ ἐπὶ Πρωθυπουργείαι.
Ὁ λόγος δ' οὗτος ὅμοιος μὲ τὸν περὶ Στεφάνου καὶ δι' ἐντέχνου ἀμιλευθείς ρητορικοῦ γλωσσόνου, κἀ' ἡ στέψις ἡ περιλαμπρος κι' οἱ τόσαι σας τιμαὶ ἠλέκτριζον κι' ἐμέ,
καὶ τοιοῦτον τὸν στέφανον, Διάδοχε, προσφέρω ὡς ἔπαθλον τῶν κόπων σας, δι' οὓς καὶ σᾶς συγχαίρω. Στεφάνων ἔγινε πολλὴ κἀ' ἀνέξιδος σπατάλη, βλέπω κοτίνου στέφανον σὲ πράσινὸς κεφάλι, ἐμπρὸς σας δὲ παρέρχεται στεραγυρόφρων ὁμήγυος... κἀ' ὁ Παππαριγαλέτσουλος σὰν Βασιλεὺς κι' ἔκλινος μέσα 'στοῦ στεφανώματος ἐρώνεξε τὴν τρίλλα : «πάρε καὶ τὸ Φιλήμονα, πάρε καὶ οὐ Βικέλα.» Ὁπόταν δ' ὁ σιπτὸς πατὴρ μετὰ πλουσίας θήκης ἐμόρφασε 'στοὺς νικητὰς τὰ στέφανα τῆς νίκης. καὶ τῆς βροντώδους του φωνῆς ὑπερυψῶν τὸν τόνον ἐκήρυξ' ἐκ τοῦ θώκου σου τὴν λῆξιν τῶν Ἀγώνων, οἱ πάντες, νικηταὶ καὶ μή, καὶ τὸ τυκνὸ λεφοῦσι πρὸς τοὺς κοτίνους ὥρμησε μὲ δυνατὸ γλουρεῦσι, κἀ' ἔτσι καθεὶς στεράνωσε τὸν ἄκυτόν του μόνος μὲ κότινον ἐπίζηλον πιρκλεοῦς Ἀγῶνος, κἀ' ἐγὼ πικρακαθήμενος πρὸς τῆς Αὐλῆς τὰ πλάγια ἔξω φρενῶν ἐφώναξα «πόρτε διαβόλοι βάγκα.»

—

Κι' ὑμνήκαθεὶς
συγκινηθεὶς
στεφανηφόρον βίον,
κἀ' ἀπὸ τενος
ὁ κότινος
εἶνκι κοτινον βραβεῖον.

—

Περὶ κοτίνων καὶ δαφνῶν φαντασμὸς καὶ μένος, ἀλλὰ κἀ' ἐγώ, Διάδοχε, ποῦ τὰς παλαίστρας βλῶ, ἐγύρισα 'στὸ σπῆτι μου μὲ δάφνας φορτωμένος γιατὶ πολὺ χρειάζονται σὰν κάνωμε σ τ ι φ ά θ ο. Καὶ τώρα τὴν μεγάλην σας ἐξαίρων προκοπὴν σᾶς στεφανόνω σήμερα μὲ τὴν ἐπιτροπήν.
Στέφανον περιβάλλεται μὲ δάφνας καὶ ταινίας ὁ περιβάλλων τὴν λαὸν μεθ' ὑψηλῆς εὐνοίας. Στέφανον περιβάλλεται κοτίνων καλλιγράμμων ὁ μ' ἔξηβτν περιβαλὼν τὸν Μαραθωνοδρόμον, Στέφανον περιβάλλεται παρ' ἕλλων ὁμοιήρως ὁ τὸ χρυσοῦν περιβληθεὶς τοῦ Κωνσταντίνου ἔιρος, τὸ πρὸς ἐκείνον θωρηθὲν ἀπὸ τὸν Εὐγενίδη καὶ κατακόπτον δισπαδᾶ τὸ πὰ χοντρὸ σανίδι. Στέφανον περιβάλλεται μὲ δάφνας καὶ ταινίας ὁ περιβάλλων τὴν Αὐλὴν δι' ὀλίγας σὐρανίας, ὁ νῦν περιβαλλόμενος τοῦ στρατηγεῦ τα ροῦχα, συνάμα δὲ περιβληθεὶς καὶ ἔιρος τοῦ Βαρούχα, ὁπερ ἐδέχθη κατ' αὐτὰς ἀτρύτων κόπων γέρας γελῶν ἐν συστολῇ.
Αἰκατερίνης δ' ἦν αὐτὸ τὸ ἔιρος τῆς δευτέρας, ὡς μαρτυροῦν πολλοί.
Στέφανον περιβάλλεται παρ' ἕλλων ὁμοερόνως ὁ δύο ἔιρη τρομερὰ περιβληθεὶς συγχρόνως καὶ δοὺ μεγάλα σύμβολα παντοτεινῆς εἰρήνης, τοῦ Κωνσταντίνου τὸ σπαθὶ καὶ τῆς Αἰκατερίνης.
Στέφανον περιβάλλεται μ' ἐμβατηρίων μέλος ὁ μ' εὐκλειαν περιβαλὼν τὴν γῆν τὴν Ἑλληνίδα,
Στέφανον περιβάλλεται καὶ δι' ἐμοῦ 'στὸ κέλος ὁ στέφανον περιβληθεὶς δια τοῦ Λεωνίδα.
Κι' ὅπως κυττῶ στεφανωτὸν εἰς τὸ Ναπολεόντια τὸν μέγαν Ναπολέοντα καθὼς τὸ φὸρ' ἡ γάτα, ἐτσὶ καὶ σύ, Διάδοχε, μετὰ κακαῖσια χρόνια στεφανωμένος θὰ κοιμᾶς τ' Ἁγια-Κωνσταντινάτα.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ ι ν, νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκαϊκὸς ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ·

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Δεκατρεῖς μηνὸς Ἀπριλίου,
ἔκλαψαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Πεντακόσα σαράντα κι' ἐννιὰ
καὶ τῆς δόξης μουγκρεῖς' ἡ γωνιά.

Δυὸ πῆχες κάσσα μοιαχά σ' ἐχώρεσε καὶ σένα τὸν γίγαντα—ὠιμένα !

—

Στὰ χέρια σὲ τὸν Ἄτλαντα σ' ἐβγάλαν ἀπ' τὴ θύρα τὴν μαυροφορεμένη,
τὴ θύρα, ποῦ ἀόρατη τῆς δόξας ἡ πορφύρα τὴν ἔχει στολισμένη.

—

Οἱ μύριοι ποῦ ξεπέταγαν πόνον παλμοὶ γιὰ σένα δὲν μπόρεσαν—ὠιμένα !—
'στὸ στῆθος, π' ὠνειρεύτηκε κι' ἐσβῆσε μεγάλα, ζωῆς νὰ χύσουν στάλα.

—

Νὰ δῇ μετάνοια, δάκρυα, λαχτάρα καὶ λατρεία, καὶ νὰ χαρῇ ἡ καρδιά του,
ποῦ πικραμένη ἐπάγωσε 'στὴν ἄχαρη ἐξορία σ' ἀγκάλιασμα θανάτου.

—

Νὰ δῇ τὴ γῆ, ποῦ δέχτηκε τὸ πῦρ, τὴ δύναμί του, τὴ μεγαλοφυΐα,
περλυπῆ ἀλλ' εὐγνώμονη ν' ἀνοίγῃ 'στὸ κορμί του ἀγκάλη τρισαγία.

ΑΡΙΕΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Τὸν ἔφεραν 'στὸν Πειραιᾶ μ' ἐμπορικὸ βαπόρι,
πούχε σημαία, Περικλῆ, κατάκαυρη 'στὴν πλώρη.
Τὸ πρᾶγμα σὰν παράξενο κι' ἀλλόκοτο μ' ἔφάνη
κι' ἐρώτησα περίεργος τὸν Μπέρμπα Δεληγιάννη :
«Μπάρμπα, γιατί δὲν ἔστειλες πολεμικὸ κανίνι ; »
κι' ἀπάντησε σ' ἐμένα :
«Ὦ κύριέ μοι Φασουλῆ,
μὴ μὲ σκοτίζετε πολύ,
καὶ μάθετε, παρακαλῶ, σεῖς ὅλ' οἱ λιμπέρι
ὅτι, καθὼς γνωρίζομεν, ἑνὸς μοναχὰ Γάλλου
μετέφερε τὰ κόκκαλα πολεμικὸ βαπόρι,
ἤγουν τοῦ Ναπολέοντος, ἐκείνου τοῦ Μεγάλου. »

—

Τέτοια μοῦπε παρδαλά,
ἐγὼ δ' εἶπα πρὸς ἐκεῖνον :
«Ἔκαμες πολὺ καλά,
καπετάνιε τῶν Ἑλλήνων.

—

Κι' ἂν ἐστέλλατε κεφάλι
δι' αὐτὸν κατεσπευσμένως,
τ' ἤθελε νὰ καταλάβῃ
ὁ Τρικούπης πεθαμμένος ;

—

Κι' ὁ μεγάλος κι' ὁ μικρὸς
ὅταν εἶναι πιὰ νεκρός,
ξέρομε, κύρ Θεδωρῆ,
πῶς νὰ νοιώσῃ δὲν μπορεῖ
ὅ,τι χαρὰ κι' ἂν τοῦ κανῇς,
κι' ἄδικα τὸν κόπο χάνεις.

—

Ἐὰν ἦτο ζωντανός
κι' ὅπως ἄλλοτε τρανός,
θὰ σοῦ 'λεγαν πῶς ὀφείλεις
καθε Μοῖρα νὰ τοῦ στείλῃς.

—

Μὰ 'πὲς καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, 'στοὺς ἄλλους ποὺ δὲν ξέρουν
τὰ ρήματα τὰ σεβαστὰ τοῦ σεβασμίου στόματος,
πῶς ὅλα τὰ πολεμικὰ μοναχὰ μεταφέρουν
τὸν Μέγαν Ναπολέοντα καὶ τοὺς πιστούς του κόκκαλα.
Κι' ὁ Θεδωράκης ἔμαθα τὰ τυπικὰ πῶς ἄρησι
καὶ 'στοῦ νεκροῦ τὴν ἀδελφὴν πῶς δὲν ἐτηλεγράφησι,
κι' εἶπα «χαρὰ 'στὸν Θεδωρῆ, χαρὰ 'στὸν Δεληγιάννη,
ποὺ τὰς τυπικότητας ἀφῆκε τὰς γελοίας,
κι' οὔτ' ἕνα τηλεγράφημα δὲν ἔπιασε νὰ κάνῃ
καθὼς ὁ Δίλκε, Τσαμπερλαίν, κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας. »
Καὶ μοῦπαν τὸν Πρωθυπουργὸν πιστῶς πῶς ἔμαθε
κι' ὅπως αὐτὸς ἐξέχασε τὰ χρέη τὰ συνῆθη
κι' ὁ κὺρ Ἀλέκος ὁ πολὺς ὁ μὲ τὰ μπαρμπετόνια,
ποὺ τὸν Τρικούπη 'καθιζε 'στ' ὁλόχρυσο τζακάζι,
καὶ τοὔκανε τὸν ἄπιστο σὲ περασμένα χρόνια
καὶ βόρδα 'μπρὸς ἐφώναζε, μὴ βρέξῃ καὶ μὴ σταλῇ.

—

Κι' εἶπα στέτοιος διπλωμάτης
κι' Αὐλικὸς ἀριστοκράτης,
ποὺ ἔχασκε θ' ἀπομείνῃ
τῆς Κερδώως, ὅπως λέν,
αὐτοκρατειρᾶ πετὶ νὰ γίνῃ
μιμητὴς τοῦ Τσαμπερλαίν ; »

—

Κι' ἔμαθ' ἀπὸ καθὲ στόμα
πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς ἀκόμα
ἔστειλε μὲ σιδαρὸ
τηλεγράφημα ξερό.

—

Καὶ 'στὸν Σερβο τὸν ἀγμάχη
εἶπε λέγια σεβαρὰ
πῶς τὸν 'πότισε φαρμάκι
ὁ Τρικούπης μιὰ φορά.

—

Κι' εἶπα «τάχα τί σημαίνει
τέτοιος λόγος φοβερός ;
ὦ Κερδὼα πικραμένη,
'πές μας τα λιπτομερῶς.

—

Ἄρχισε καὶ σὺ νὰ λὲς
τὰ φαρμάκια, Βασιληᾶ,
καὶ τῆς πίχρας τῆς πολλαῖς,
πούχες κῆ μι τὴν Ἐλγὰ,
νὰ τῆς μάθωμε κι' ἐμεῖς
οἱ ταχύποδες δρομεῖς.

—

Ἔλα 'πές μας τί συμβαίνει,
ὦ Κερδὼα πικραμένη,
γιὰ ν' ἀκοῦν κι' οἱ πατριῶται
τοὺς καϋμούς σου καὶ τοὺς πόνους...
Ἐμεῖς ξέρεμε πῶς τότε
'στοὺς πικροὺς ἐκείνους χρόνους
ἤκμις τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα
κι' εἶδες ἀγαθὰ μεγάλα.

—

Κρῖμα νὰ μὴ σοῦ χαρίσῃ
ὁ Τρικούπης πιὸ πολλὰ,
κρῖμα νὰ παραγναρίσῃ
τόσα χρέη μας 'ψηλά.

—

Ἔνα δῶρον ζηλευτὸν
δὲν ἀπέκτησες καὶ σύ,
ἀδικήθης κι' ἀπ' αὐτὸν,
Κορωνίτσα μας χρυσῆ.

—

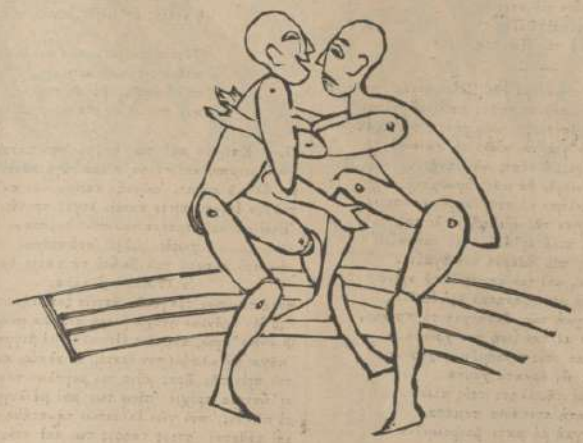
Κι' ὅσοι πρέπει νὰ σοῦ κάνουν
ἕνα κι' ἄλλο σου χατῆρι,
προσπαθοῦν νὰ σὲ πικράνουν
μὲ πικρότατο ποτῆρι,
κι' ἀπ' αὐτὸν κι' ἐκεῖνον μένει
ἡ Κορῶν' ἀδικημένη.

—

Ἔλα 'μίλα μὲ τὸ στόμα
πικραμένου Βασιληᾶ...
ξέρεις τοῦ νικροῦ τὸ πτῶμα
πῶς δὲν ἔχει πιὰ 'μιλιᾶ.

—

Τὴν Αὐλὴν κι' αὐτὲς ἠδίκει
καὶ γιὰ τοῦτο τάδικο

Πάλη δὸ φαμφαρόνων
κατόπιν τῶν Ἀγώνων.

νὰ τὸν φέρουν μὲ καῖκι
ἔπρεπι ψαράκι.

—

Στέστισε μὲ τὸ Στάδιον κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
καὶ νὰ δοξάσῃ προσπαθῶν μὲ τοῦτο τὴν Ἑλλάδα,
ἐξίχασε 'στὴ φούρια του πῶς 'πέθανε κι' ἐκεῖνος,
ποῦ μιὰ φορὰ τοῦ 'χάρισε τὴν δόλια Μανωλάδα,
κι' οὔτ' ἕνα τηλεγράφημα δὲν ἔστειλι 'στὰς Κάννας
ὁ τῶν Ἀγώνων κατ' αὐτὰς τὴν δόξαν ἐξυφάνας.
Ἄλλως τε καταγίνεται, βρὲ Περικλῆ, μὲς 'στ' ἄλλα
κι' εἰς σύνταξιν ἐπιστολῆς περισπουδάστου μᾶλα,
καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν, ὡς διαδίδουν θρύλοι,
πρὸς τὸν Ἀβέρωφ σκέπτεται μὲ πρῶτον νὰ τὴν στείλῃ.

—

Στὴν κάμαρά του μόνος κλεισμένος
κι' ἀπὸ στιφάνους βιβερμυένος,
κατεπειγόντως τὸ γράμμα ἀρχίζει,
κι' ὅλο καὶ γράφει κι' ὅλο καὶ σχίζει,
καὶ τρίχ' ἢ πένα σὰν νἄναι βέλος,
ἀλλὰ τὸ γράμμα δὲν πέρνει τέλος.

—

Κι' αὐτὸ τὸ γράμμα διαβρυλλεῖται
ὡς κομψοτάτη λογοτεχνία,
κι' ὅλοι 'ρωτοῦνε οἱ συμπολῖται
σὲ σκήτια, δρόμους καὶ καφενεῖα
πότ' ἐπὶ τέλους θ' ἀποσταλῇ
ἡ πρὸς Ἀβέρωφ ἐπιστολή.

—

Π.—Καὶ τί νὰ γράφῃ τάχατε ;
Φ.— Πολὺ μ' ἐνδιαφέρει,
μὰ τὸ περιεχόμενον κανένας δὲν τὸ ξέρει,
κι' οὔτε γνωστόν, ὡς φαίνεται, πρὸς τὸ παρὸν θὰ γίνῃ
καὶ σκοτεινὸν μυστήριον δι' ὅλους θ' ἀπομείνῃ.
Ἐν τούτοις μάθε, Περικλῆ, πῶς ἐν σπουδῇ μεγάλῃ
καὶ 'στὸν Ἀβέρωφ κότινος ἀειθαλὴς ἐστάλῃ,
ἀποκοπεὶς ἐξ ἱεροῦ τῆς Ἄλτεως πεδίου,
γιὰ νὰ τὸν ἔχ' εἰκόνισμα 'ψηλὰ 'στὴν κάμαρά του,
καὶ νὰ θυμᾶται κάποτε τὴν δόξαν τοῦ Στεφέου
καὶ τὸν παρὰ ποὺ ζώδεψε γιὰ τάσπρα μάρμαρά του.

—

Κι' ἂν 'στῆς δόξης τὴν πλημμύραν
ὅλοι κότινον ἔπῆραν
τὰ κεφάλια των νὰ στέψουν
δίχως δηάρα νὰ ζωδέψουν.

—

Κι' ἂν 'στὰς σήμερον ἡμέρας
ἦτ' ὁ κότινος τὸ γέρας
ὅλων τῶν ἐπιτροπῶν,
σοῦ κι' ἐμοῦ καὶ τῶν λοιπῶν.

—

Ἀλλ' ὁ κλάδος τῶν Ἀγώνων
'στὸν Ἀβέρωφ πρέπει μόνον,
ἐπειδὴ μὲ τὸν παρὰ του
τὸν ἔπῆρε... γιὰ χαρά του.

—

Καὶ 'στὸ μέλλον πιθανόν,
ὅπως βεβαιόνουν τόσοι,

πρὸς χαρὰν τῶν Ἀθηναίων
ἀκριβὰ νὰ τὸν πληρώσῃ.

—

Καὶ γι' αὐτὸ θλιβερῶ προσμένει
μὲ τὸν κλάδον τοῦ κοτίνου
νὰ τοῦ πάῃ συστημένη
κι' ἡ γραφὴ τοῦ Κωνσταντίνου.

—

Π.—Βαρειὰ βαρειὰ τὸ σήμαντρο τῆς Ἐκκλησιᾶς σημαίνει
καὶ τόσος κόσμος 'στοῦ νεκροῦ τὸ σπῆτι μπαινοβγαίνει.
Φ.—Ἀλήθεια!... πῶς ἐπέτρεψαν κομπέγκας νὰ σημάνουν,
τέτοια τιμὴ πῶς ἄραγε γιὰ τὸν νεκρὸ νὰ κάνουν!...
Π.—Τόσον πολὺ μεγάθυμος ὁ τόπος νὰ φανῇ...
γι' αὐτὸ βεβαίως κι' ὁ νεκρὸς θὰ μᾶς εὐγνωμονῇ.
Φ.—Ἐπῆγα καὶ τὸν ἠλησα μὲ τόσο καρδιοκτύπι
καὶ τὴν καρδιά μου 'ραγισε τῆς ἀδελφῆς ἡ λύπη,
κι' ἀπὸ τῆς λύπαις πιὸ πολὺ κι' ἐμένα μὲ τρομάζει
ἐκεῖν' ἡ θλῖψις ἡ βουβή, ποῦ δάκρυα δὲν βγάζει.
Ἐπῆγα καὶ τὸν ἠλησα, καὶ τοῦ σπητιοῦ τὰ κρίνα
σὰν μαραμμένα καὶ ξερὰ μοῦ 'φάνηκαν κι' ἐκεῖνα,
κι' ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς ἔκλαιγαν τὸ πτῶμα,
ποῦ μιὰ φορὰ τοὺς ἔδινε μὲ τὴν ζωὴ του χρῶμα.
Δὲν ξέρω πῶς θυμήθηκα τοὺς περασμένους χρόνους,
ὅτκαν ὁ γκύρος θρίαμβος εἰς ἅρματα χρυσᾶ
στεφανωτὸς ἐδιάβαινε μὲ τῆς ἐλπίδας τοὺς κλώνους
σκορπίζοντας 'στὸν νικητὴ στεφάνια περισσά.
Θυμήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ μὲ μάτι βουρκωμένο
καὶ τοῦ νεκροῦ τὴν ἀδελφή,
ὁπόταν μὲ χαρὰ κρυφὴ
ἐπρόσμενε τὸν ἀδελφὸ χρυσοστεφανωμένο.
Θυμήθηκα χωρὶς φιλιὰ καὶ κτύπημα 'στὸν ὦμο
πῶς ἔτρεχαν ἀκράτητοι νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι,
θυμήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν ὄχλο
τῶν μὲ τῆς νίκης τους πυρσοὺς λαμπρὸς ἐριγγοβόλει.
Θυμήθηκα καὶ τῆς Ἑλλάδ' τὰ ξέχαστα τραγούδια,
τὸν λόγο τὸν βροντόφωνο, τὸν λόγο τὸν μαγνήτη,
τῆς εὐωδιαῖς, ποῦ σκόρπιζαν καμάρωτα λουλούδια,
τὰ πανηγύρια τῆς χαρᾶς, ποῦ βοΐζει τὸ σπῆτι,
τὰς ἐπισκέψεις τῆς Δόξης, τοῦ Θρόνου τὰ μειδιάματα,
τῶν φίλων τοὺς λιβανωτούς, τοῦ πλήθους τὸ θυμίαμα,
ὅλη τὴν ὀδξα, ποῦ γεννᾷ τῆς ἀρετῆς τὸ κάλλος,
ποῦ σκύβει 'μπρός της κι' ὁ μικρός, ποῦ σκύβει κι' ὁ μεγάλος,
ὅλη τὴν ὀδξα, ποῦ γεννᾷ γοργὸς κι' ἀκμαῖος νοῦς,
ὅλη τὴν ὀδξα, ποῦ εἶνε σὲ φθόνους τακεινούς,
θυμήθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ χρόνια τὰ πολλά,
ποῦ κάθε χέρι δικλεκτὸ 'βαστοῦσε τὴν Ἑλλάδ,
καὶ τῆς ἐλπίδες τῆς κρυφαῖς, ποῦ μές' σ' αὐτὸ τὸ δῶμα
ἐπρασινελουλούδιζαν παρθενικιᾶς ἀκάμα,
καὶ μέσα μου 'βλαστήμησα χίλιες φοραῖς τὸν χρόνο,
ποῦ δὲν ἀφίνει τίποτα, παρὰ τὴν πίκρα μόνο.

—

Π.— Κι' ἐγὼ τὸν ἔκλαψα πολύ,
μὰ τοῦρκ πιά. ποῦ δὲν 'μλεῖ
κι' ἐλλείστηκαν τὰ χείλη του,
ἐβγῆκαν ὅλοι φίλοι του.

—

Καὶ κάνουν ὅτι κλαῖνε
γι' αὐτὸν ἀπαρηγόρητα,
καὶ τοὺς ἀκοῦς νὰ λένε
πῶς ἔλα του τ' ἀπόρρητα
τὰ ξέρουν ἕνα κι' ἕνα,
μὰ δὲν τὰ λέν σ' ἐμένα.

—

Μὲ τὰς γνῶμας των καὶ μόνον
ἐκυβέρνα τόσον χρόνον,
κι' ἂν τὸν ἄφιναν οἱ φίλοι
ἤθελε πατῇ τριβόλους,
διὸ χάριτας ὀφείλει
ὁ νεκρὸς κι' εἰς τούτους ὅλους.

—

Τίτοια τσαμπουνεῦν πολλοί,
καθενὸς τραγοῦ κεφάλι,
ποῦ τάκεῖς, βρὶ Φασουλῆ,
καὶ πικρὰ σὲ πήνευν γέλοια.

—

Π.— Ἐπῆγαν καὶ τὸν ἔθαψαν 'στὸ πατρικό του μνῆμα
χωρὶς πομπὴ καὶ στέρνα καὶ λόγο κανενός,
κι' ὅλος ὁ κάμος 'φάνεξε «κρῖμα καὶ πάλι κρῖμα,
ποῦ δὲν ἐριγυρίσαμε κανεὶς λογᾶς τρανός.»
Ἐκεῖ μὲ τοῦ πατέρα του τὸν 'σκέπασαν τὸ χῶμα
χωρὶς μιλιὰ 'στὸ στόμα,
μόνο τοῦ κόσμου τοῦ βωβοῦ τὰ μαστὶχ τὰ θολὰ
'μιλοῦσαν πιὸ καλά,
παρὰ τενόρων τραγικῶν ἀστεῖα ξιρωνήματα,
ποῦ δὲν ἀρίνουν πουχ μιαρὰ μεγάλα μνήματα.
Φ.—Κι' ἐγὼ, καθήμενε Περικλῆ, μὲ βγγγητὸ 'στὸ στῆθος
'πῆγα νὰ κλάψω τὸν νεκρό, νὰ κλάψω καὶ τὸ πλῆθος,
ποῦ πρὶν τῆς ὥρας μόνο του μεγάλων τάφους σκάβει
κι' ὕστερα πρέχει 'πίσω των καὶ μὲ λιγμοὺς τοὺς θάβει.
τὸ πλῆθος, ποῦ τῶν ἐκλεκτῶν τὰ στήθη φαρμακάνει
καὶ κάθεται 'στοὺς τάφους των καὶ τοὺς μετρολογεῖ,
ποῦ κάθε Κλέων σὰν μωρὸ μὶ λόγια τὸ φουσκώνει,
τυρλὸ τὸ σίρνει 'πίσω του καὶ τὸ δημαγωγεῖ.
Τὸ πλῆθος τὸ δαιμόνιον,
τὸ κύπτον πρὸ τῶν ταινιῶν,
ἀμίλητον δὲ μὲ κώνειον
τοῦ Σωφρονίσκου τὸν υἱόν.
Τὸ πλῆθος τὸ μαινόμενον, ποῦ μ' ἕνα μόνο χᾶδι
παραληρεῖ καὶ μ' ἐξαΰνι χορεπηδᾷ Δερβίσσι,
τὸ πλῆθος τὸ θυμάσιον, ποῦ καὶ τὸν Μιλτιάδη
τὸν στέλλει μὲς 'στὰ αἰδέρα τῆς φυλακῆς νὰ ἀδύσῃ.
Π.—Πάει, τὸν 'θάψαμε κι' αὐτὸν μαζὶ μὲ τοὺς μεγάλους,
ἀροῦ τὸν ἐοξάσαμε μὶ τόσα μεγαλεῖα,
καὶ τώρ' ὅς προσπαθήσωμε νὰ φᾶμε καὶ τοὺς ἄλλους
γιὰ νὰ 'μπορέσῃ γρήγορα νὰ δράσ' ἡ Βασιλεία.
Πάει, τὸν 'θάψαμε κι' αὐτόν
τὸν ἄνδρα μας τὸν ζηλευτόν,
ἀλλ' ὅμως τὸ κεφάλι μας δὲν πρέπει νὰ κτυπᾶμε
καὶ χαίροντας ἀς πᾶμε
τοῦ κήπειου τοῦ Βασιλικοῦ ν' ἀκούσωμε τὰ πουλόνι,
ποῦ τόσ' ὡραῖα ψάλλει,
καὶ τώρα δύναμις, παιδιά, νὰ φᾶμε τὸ Κορδόνι
καὶ τὴν μορτιὰ τοῦ Ράλλη,
καὶ τότε νὰ σεπασωμεν μὲ κροκωτὴν πορφύραν
τῶν προσφιλῶν σαράφηδων καὶ μεσιτῶν τὴν σπῆραν.
Π.— Πάει, τὸν 'θάψαμε κι' αὐτὸν
τὸν ἄνδρα μας τὸν ζηλευτόν,
κι' ἐγὼ σκυτὸς ἐσίρωσα 'στὸ τιμημένο μνῆμα
κι' ὅταν σὶ τοῦτο 'βρόντησε τῆς κάσσας του τὸ ξύλο,
μονάχος ἐβυθίρισα τοῦ Σολωμοῦ τὴν ρίμα:
«νεκρὸν ἴλαρρὸ τὸ χῶμα σου σὰν τῆς ἐλπίδας τὸ φύλλο.»

Τῶν Παίδων ἡ Διάπλασις τὸ Περιοδικὸν
ὄντως ὀλίγου Θέατρον ἐκδίδει Παιδικόν,
κι' αὐτὸ τὸ χρησιμώτατον κι' ἐπιφανέστατον βιβλίον
συνέγραψε Γρηγόριος Διονυσόπουλος ὁ πάνυ
πρὸς χρῆσιν πάντων τῶν μικρῶν καὶ πάντων τῶν Σχολείων,
κι' ἡ γλῶσσα καθενὸς παιδιοῦ θὰ γίνεται ροδάνι.

Τυπογραφεῖον Χ. Ἰω. τ. π. νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκιανὸς ὁ ὄρθρος καὶ πέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχανῶν ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γραμμάτα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀχτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἴκοσι μηνὸς Ἀπριλη
καὶ λιμοῦν τομμάτων σκύλοι.

Ποῦντος πενῆντα καὶ πεντακόσα
κι' ἡ ψύσις ὅλη διαγελῶσα.

Συνέδριον Τρικουπικῶν, τὰ μάλιστα σημαντικόν.

—

Ἀκέφαλοι λειποὶ Τρικουπικοὶ
ἐπῆγαν εἰς τοῦ Ζίγγελη τὸ σπῆτι
κι' ὅλοι των ἐσυζήτησαν ἐκεῖ
περὶν θἄχουν τοῦ λοιποῦ Μητροπολίτη.

—

Καὶ μὲς 'στοὺς φιθυρίζοντας ὁμίλους
ἐπροβλήθαν οἱ ρίζοντες τὰ πρῶτα,
κι' ὁ Ζέγγελης ἐτράταρε τοὺς φίλους
μὲ τσαΐ καὶ μὲ μπάλικα πισκότα.

—

Κι' ὁ κύριος Σιμόπουλος ἀρχίζει
τὴν εὐφραδῆ του γλῶσσαν νὰ τροχίζῃ
καὶ λέγει πρὸς τὸν ὅμιλον συντόμως:
«Ἐγὼμαι τοῦ Τρικούπη κληρονόμος
καὶ τῆς ἀρχῆς ἂς πάνσῃ πᾶς ἀγών,
κι' ἂν πᾶτε τὸν θανόντα νὰ 'ρωτήσετε
βεβαίως θἀ σᾶς 'πῇ πῶς ἀρχηγὸν
ἐμένα μόνον πρέπει νὰ βχπτίσετε.

—

«Ἐγώ, καθὼς γνωρίζετ καθε φίλος,
ὑπῆρξα τοῦ Τρικούπη μόνος στύλος,
ἐγὼ διὰ παντοίων προτροπῶν
ἐλύτρωσα τὴν χώραν ἐκ λιμοῦ,
κι' αὐτὸς πρὸ τῶν γνωμῶν μου σιωπῶν
τὸ κράτος ἐκυβέρνα δι' ἐμοῦ».

—

Βρὲ τί μᾶς λές; ἀπάντησαν οἱ φίλοι
κι' εὐθὺς ὁ κληρονόμος σιωπᾷ,
κι' ἀνοίξας ὁ Σκουλούδης λάκκα χείλη
τὸν κύριον Ἀναργυρον κτυπᾷ.

—

«Σιώπησε, μαντεῖον τῆς Πυθίας,
μὴ φαίνεσαι προφήτης καὶ θρασύς,
κι' ἐγὼμαι κληρονόμος ἀπ' εὐθείας
καθὼς καλὰ τὸ ξέρετε καὶ σεῖς.

—

«Κανένας ἀρχηγὸν μὴν προσμένῃ,
κι' ἂν εἶχαν λαλιὰν οἱ πεθαμένοι,
ἀμέσως ὑποχθόνιος κραυγὴ
ἀπὸ τοὺς τάφους θἤθελε νὰ 'ργῇ

—

«Καὶ θἄλιγε «τοὺς ἄλλους νὰ σωρίζετε
κι' ἀπ' ὅσους ἀπανίζουν ὀφηλὰ
ἐκεῖνον ἀρχηγὸν σας νὰ κηρύξετε,
ποῦχει κι' ἀπ' ὅλους γένεια πιὸ πολλά».

—

Κι' εἶπε κι' ὁ Θεοτόκης ὁ πολύς,
τὸ πρῶτο φιγουρίνι τῆς Αὐλῆς:
«Βρὲ τζόγιαις μου, τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶτε;

παρακαλῶ κι' οἱ δυὸ νὰ σιωπᾶτε,
καὶ κυττοῦντες ἐμπρὸς 'στὸ φιγουρίνι
φιλήσετε τοῦ Κόντε τὸ λουστρίνι.

—

«Πηγαίνατε νὰ 'ζῆτε τοῦ θανόντος
τὰς παλαιὰς καὶ νέας διαθήκας,
καὶ τότε θὰ φωνάξετε πῶς ὄντως
ἀγωμὲ Πτολεμαῖος καὶ Περδίκας,
ἐγὼ τῶν σουαρέδων τὸ περδίκι,
κι' ὁ τίτλος ἀρχηγοῦ σ' ἐμέν' ἀνήκει,
τὸν Κόντε τὸν φωστῆρα 'στοὺς φωστῆρας
καὶ πρῶτον Μουσιοῦ Τζώρτζη τῆς Κερκύρας.

—

Εἶπαν αὐτὰ κι' οἱ τρεῖς οἱ Πτολεμαῖοι
σφριγῶντες, θλερώτατοι κι' ἀκμαῖοι,
καὶ κάθε φίλες πρόθυμος ἐφάνη
καὶ τῶν τριῶν ν' ἀκούσῃ τὴν κουβέντα,
κι' ὁ Ζίγγελης δὲν ἔπαυε νὰ κάνῃ
διάφορα 'στοὺς φίλους τραταμέντα.

—

Κι' εἰς ἕνα βῆμα πρόχειρον ἀνέβη
κι' εἰς ἅλην τὴν δημήγυειν προτείνει
ὑπαρχηγὸς τοὐλάχιστον νὰ γίνῃ,
ἀφοῦ γιὰ τὸ κασέρι των ξεδιέι
ἀλύπητα πετρέλαια καὶ φῶτα,
τὸ τσαὶ τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ πισκόταν.

—

Κι' ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν αὐτὴν
κι' ἐκήρυξαν τὸν νέον Βουλευτὴν
ὑπαρχηγὸν περίβλεπτον καὶ πρῶτον
κι' ἐπίπεσαν 'στοὺς δίσκους τῶν πισκότων.

—

Κι' ἔγινε συμφωνία μυστική,
συμβόλαιον δ' ὑπέγραψαν ἐκεῖ
περὶ τῆς πολιτείας τῆς μελλούσης,
ὅπου σπασμὸς οὲ πιάνει νὰ τὰκούσῃς.

Συμφωνία μυστικὴ κι' ἀληθῶς ἀδελφική.

—

Συνῆλθον μὲ διάχυσιν σπανίαν
κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν εἶναι Βουλευταὶ
τὰ κάμωμεν μιὰ' ὅρκου συμφωνίαν
πῶς δὲν θὰ συμφωνήσωμεν ποτέ.

—

Κι' ἂν πρόσκλησιν ὁ Θρόνος ἀποστείλῃ
'στὸν Κόντε, ποῦ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ,
Σκουλούδης καὶ Σιμόπουλες ὀφείλει
'στοῦ Πελατιοῦ τὸ καζὸ νὰ φρυάξῃ.

—

Ἂν πάλιν 'στὸν Σιμόπουλον τὸν λάλον
ἡ πρόσκλησις σταλῇ τοῦ Παλατιοῦ,
ὁ κύριος Σκουλούδης μὲ τὸν ἄλλον
ὀφείλει νὰ τὸν κάνῃ τάλατιοῦ.

—

Ἂν ὅμως ὁ Σκουλούδης προσκληθεὶς
κόψῃ τῶν συναδέλφων του τὸν βῆχα,
ὁ Κόντες κι' ὁ Σιμόπουλος εὐθὺς
τὰ γένειά νὰ τοῦ βγάλουν τρίχα τρίχα.

—

Οὐχ ἧττον ἂν κληθοῦν κι' οἱ τρεῖς συγχρόνως,
σὲ μείναντες ἁπλῶς τοῦ Νυμφῶνος
πρέπει 'στοὺς τρεῖς τὰ ὄντιχ των νὰ τρίξουν
καὶ τὴν τριάδ' αὐτὴν ν' ἀποκηρύξουν.

—

Καὶ πρὶν γνωσθῇ τοῦ Στέμματος ἡ γνώμη
νὰ σπεύσουν εἰς τοῦ Ζίγγελη ὁρμαῖοι,
καὶ νὰ χρισθοῦν κι' ἐκεῖνοι κληρονόμοι,
Ἀντίγονοι, Περδίκαι, Πτολεμαῖοι.

—

Κι' εἰ; ἵνα συμφωνοῦμεν ἅλοι μόνον
καὶ τώρα καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
νὰ λέγεται καθένας ἀρχηγὸς
καὶ πρῶτος τῆς μερίδος δὲν ἐγώ.

—

Ἐν μέσῳ τηλικούτων συμφορῶν
τοιαῦτα συμφωνοῦμεν ἐκ συμφώνου,
διὸ καὶ συνετάχθη τὸ παρὸν
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ Θρόνου.

Συνέλευσις δευτέρα, πολὺ σπουδαιοτέρα.

—

Πᾶν καὶ 'στοῦ Καλλιρρονᾶ
κάμποσοι Τρικουπικοὶ
γιὰ ν' ἁπλώσουν τραχανᾶ
καὶ νὰ 'ποῦν πολλὰ κι' ἐκεῖ.

—

Μυστικὰ τροπάρι ψάλλουν
καὶ γυρεύουν ἄρον ἄρον
ὑποψήφιον νὰ βγάλουν
τὸν Δραγούμη τῶν Μεγάρων.

—

Τοῦτος εἶναι τὸ προζούμι
καὶ τοῦ κάμματος πυρὴν,
κι' ἡ ταχύπτερος ἡ Φήμη
φθόγγον φθέγγεται βαρύν:

—

»Ἂς σᾶς πιάσῃ κρύος τρόμος
καὶ μὴ βγάλετε μιλιά...
τοῦτος εἶναι κληρονόμος,
ποῦχει τάσπρα τὰ μαλλιά.

—

«Τοῦτος πρόκειται νὰ δράσῃ
καὶ λαμπρὰ νὰ δρέψῃ νίκας,
βάρδ' μπρὸς γιὰ νὰ περάσῃ
ὁ καινούργιος ὁ Περδίκας.

—

«Φυσκωμένος σὰν τουλοῦμι
κι' ἐχώντας ψηλὰ τὴν μύτη,
χαῖρε, Στέφανε Δραγούμη,
Μακιδὼν καὶ Μεγαρίτη.

—

«Στέφανος οἱ περιβάλλει,
ποῦ τὸν λαχταροῦν πολλοί,

Τῆς ἀφανοῦς σαβούρας ὁ κόντες Φασουλῆς
ραβδίζει τὸ καπέλο τοῦ Κόντε τῆς Αὐλῆς.

χαῖρε, κάτασπρο κεφάλι,
χαῖρε, κάτασπρο μαλλί.

—

«Στοῦ Καλλιρρονᾶ τὸ σπῆτι
μετὰ κρότων καὶ κραυγῶν
σὲ τὸ κόμμα προκηρύττει
ὡς τὸν μέλλοντ' ἀρχηγόν.

—

«Κάθ' ἐλπὶς τῶν ἄλλων φρούδη
καὶ τὸ νέο σου στεφάνι
τοῦ Στεφάνου τοῦ Σκουλούδη
μαῦρο τὸ σκηκότι κάνει.

—

«Κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ τλήμων
κι' ἀρχηγὸς ἐκ τῶν δεκάμων,
'στὸ καινούργιο τὸ μανιτάτο
δίνει μιὰ καὶ πέρτει κάτω.

—

«Ἄμμ' ὁ Κόντες τί νὰ γένῃ,
τῆς Αὐλῆς τὸ φιγουρίνι;
γιὰ τὴν Κέρκυρα πηγαίνει
μὲ σκοπὸν ἐκεῖ νὰ μείνῃ.

—

«Ἂς θρηνήσῃ δυνατὰ
ὁ καθένας Σγαναρέλας,
'σώθηκαν τὰ χωρατά
κι' ἀρχηγὸς εὑρέθη τέλος.

—

«Ἀρχηγοῦ μυρίζει κνίσσα
κι' ἂς βαρέσουν τὰ βιολιά...
ἀγεράκι φύσα φύσα
'στοῦ Δραγούμη τὰ μαλλιά.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — Κι' ἂν μ' ἐρωτᾷς τί γίνεται 'στὸ κράτος τὸ σφριγῶν
μὲ 'λίγα λόγια στρογγυλὰ σοῦ λέω, βρέ ψωρίτη,
πῶς ψάχνουν οἱ Τρικουπικοὶ τὸν νέον ἀρχηγόν,
γυρεύουν κι' οἱ Συνοδικοὶ νὰ 'βροῦν Μητροπολίτη.
Κι' ἀφότου τὸ Ρωμαίικο μὲ δάφνινα κλωνάρια
ἐρίμασε τὸ μέλλον του 'στοῦ Λοὺη τὰ ποδάρια,
κι' ἀφότου κλέος παλαιὸν 'στὸ Στάδιον ἐμύρισε
κι' ὅλοι μας ἀπεκτήσαμεν κοτίνους καλλιχρώμους,
νομίζω πῶς διόκληρον τὸ κράτος ἐπλημμύρησε
ἀπὸ κομμάτων Ἀρχηγοὺς καὶ Μαραθωνοδρόμους.

—

Διατί μουγκρίζ' ἡ γῆ;
νέα πάλιν ἐκλογή,
Περικλέτο, ξημερώνει,
πάλιν Ἄγκυρα, Κορδώνι.

—

Τοῦ Ναυάρχου 'δὲς τὸ χέρι,
ποῦ καθὼς μᾶς λέν πολλοί,
σωτηρίαν θὰ μᾶς φέρῃ
καὶ 'στὴν καλπην μας καλεῖ.

—

Νά! βκετσ βαρὺ νιμπούπι
καὶ γιγάντειον πριβάλλιι...
Ἄγκυρα φωνάζουν τοῦτοι,
Ἄπατε φωνάζουν ἄλλοι.

—

Θρόνες καὶ Βουλὴ κι' ἀσκίρι,
Ἄγκυρα, Ναυάρχου χέρι,
καὶ Κορδόνι καὶ γκιτάνι
καὶ μπακρέτα Δελγιγιάννη,
ὅλα πᾶν κάνω κάτω
κι' ὅλα δὲν εὑρίσκουν πάτο.

—

Μὲ τοὺς νέους λασσώσται
ρθάνει κι' ἡ Πρωτομαγιά,
κι' ὁ Σταυρόπουλος ὁ Κώστας
ὑπερφέρις σιμόνει,
ποῦ τὸν λὲν στρακοσουγλὲ
ὁίχως ὁίδλου νὰ θυμώνῃ.

—

Μὰ τὴν νέαν ἐκλογὴν
μὲ λαμπρὰν μαρμαρυγὴν
κι' ὁ Δρεγούμης θὰ λαμπρύνῃ,
νέου κόμματος πιλότος,
ποῦ τρυπούτος θ' ἀπομείνῃ
κι' ἀπ' τὰ μαῦρ' ἂν ἴβγῃ πρῶτος.

—

Πλὴν τοὺς πάντας θὰ σκιάσῃ
παρὰ πάντας φωτεινὸς
ὁ πιλὸς Μελαχρινός,
ποῦ γιακαδὶς θὰ χορτάσῃ.

—

Π. — Ἀλλ' ὅμως μὲς 'στὰς ἐκλογὰς καὶ τὰς δικαιοδόσεις
δὲν εἶδες τί κωμῳδιῶν ποικίλων πικριτάσεις
εἰς τοῦ Παππούδωφ γίνονται καὶ 'στοῦ Μαυρομιχέλη,
ποῦ 'πήγανε κι' οἱ Βασιλεῖς κι' ἡ τάξις ἡ μεγάλη ;
Φ. — Κι' ἐμένα μ' ἐπροσκάλεσαν μεθ' ὅλων τῶν ἐγκρίτων,
ἐνῶ δὲ γκάκων ἔβλεπα μὲ τάλλο τὸ μπουκίτο,
ὁ Δελγιγιάννης ραδιὸς σὰν μία τῶν Χαρίτων
ἱματρὸς εἰς ὅλους προχωρεῖ καὶ κάνει τὸν Ἀκιλέα.
Τοῦ μπὶ λοιπὸν ὁρμενοῦμπι,
τάχα τί σκίψις θὰ τοῦ 'μπῇ;
Τάχα θὰ μίνῃ σεβαστὸς ὁ Θρόνος ἀμφιβάλλων;
τάχα θὰ βκῇ 'ὑπογραφὴν 'στὸν νόμον τὸν μεγάλον,
τὸν κανονίζοντα σεφὲς τὰ τῆς 'Δεπτυνομίας,
ἢ μετὰ ψυχραιμίας
'στὸ τέλος ἀνυπόγραφον θὰ μεῖν τὸν ἐπιστρέψῃ
κι' ἀδίκως θὰ μὲ ρίψῃ;
Μήπως ἐὰν εἶναι προσοχὴ σὰν πρῶτα 'στὸ Παλάτι
τοῦ Κορδονιὸ 'ἡ φάτσα,
ἢ μήπως ἄλλον ἔβαλε νεώτερον 'στὸ μάτι
κι' ἄρχισι τρίπα κάτσα;
'Αν ὅμως ἐὰν ὑπογραφῇ, 'Αμλίτε, τί θὰ κάνῃς;
βεβαίως θὰ παρκιτθῇς χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς.
Κι' ἂν ὁ Κορδονκεϊμπιτρὶς σκληρῶς παρκιτθῇ
'στὸ χάος τὸ πρωτογενὲς τὸ κράτος θὰ βγεθῇ,
καὶ μὲ τοὺς νέους ἀρχηγοὺς ὁ Θρόνος θὰ χαπάρῃ
κι' οὔτε θὰ φύγῃ 'στὰ λουτρὰ τὸ φρέσκο του νὰ πάρῃ.
Κορῶνα περιστέρα μου, μαντέρα μου,
κύττα 'στὰ μάτια μὲς στιγμὴ τὸν γιὸ σου τὸ φουρτζέζε,
ὑπόγραψε τὸν νόμον μου καὶ δὲν τὸν ἐφαρμέζω.

Φίλει καθὼς μ' ἐφίλεις,
ὦ πάπια τοῦ γιαλοῦ,
μὴν ἀγαπᾷς ἄλλου,
καὶ μὴ μὲ ξενασταίλῃς
νὰ δῶ τὴν Καρκαλοῦ.

Εἶπε καὶ στρίψας ἱλαρὸς 'στὴν κόρην 'Οφηλίαν,
ἤγουν 'στὴν Βασιλείαν,
τὸν νέον νόμον ἔστρωσε μπροστὰ 'στὸν Βασιλέα
κι' ἐκεῖνος τὸν ὑπέγραψε μὲ κάλαμον χρυσᾶν,
ἀμέσως δὲ κατέπεσεν ἡ τῆς σκηνῆς αὐλαία
χειροκροτούντων μετ' ἐμοῦ καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Π. — Ὄρσε λοιπὸν μπαγλοῦμαι γι' αὐταῖς τῆς ἀηδίαις
καὶ σύρε 'γρήγορα νὰ δῇς κινούριαις κωμῳδίαις.

Ἐν δάκρυ μας ἀληθινὸν
'στὸν δύσμοιρον Βιζυηνόν.

—

Ἐσκόρπισαν 'στὸν τάφο του μοσκίνες καὶ ῥεζ' Ἀπρίλη,
ψυχαὶ νεκρῶν τραγουδιστῶν ἐπετρώγισαν σιμά του,
καὶ γύρω του 'μουρμούρισαν πολλὰ θλιμμένα χείλη :
«εὐλογημένη ἡ μνήμη του, μεγάλο τάνομά του.»

—

Κι' ἕνα πουλὶ περίλυπο 'κελαΐδησε μὲ πόνο :
«Σὺ ποῦ τῆς πίκρας ἔψαλες τοῦ ξένου κι' ὀρφανοῦ,
γιὰ συντροφιὰ 'στὸν τάφο σου βιβλία θέλεις μόνο,
βιβλία ποῦ σοῦ 'φώτισαν καὶ σοῦδωσαν τὸν νοῦ.

—

»Ἔλᾶτε τοῦ τραγουδιστῆ νὰ κάνωμε τὴ χάρι
κι' ἂς βάλωμε 'στὸ τάφο του χαρτὶ καὶ καλαμάρι,
γιὰ τῆς Μαρίδς καὶ Μάγκρως νὰ γράψῃ τὰ γενάτα,
γιὰ τῆς λαχτάρας τῆς σκλαβιᾶς, γιὰ τάστρα τοὐρανοῦ,
καὶ γιὰ τὴν μαῦρη μάνα του, ποῦ μὲ σουσμένα μάτια
κλαίει τὸ βιβλίο της παιδὶ μὲ τὸν σουσμένο νοῦ.

—

»Τραγούδησέ μας τὸ γωρλί, ποῦ τὸ πατεῖ σατράκης,
τραγούδα τὴν Ἀγιὰ Σοφιὰ καὶ τάστρο τῆς Ἀγάπης
Ποῦθε ξέρει καμμιὰν ἀνοιξι, καμμιὰν Ἀπρίλ' ἡμέρα,
ὅταν Θεὸς χρυσόταξις κατέβῃ κι' ἔβῃ πέρα,
ὅταν τῆς ἀναστάσεως τὰ σήμαντρα βροντήσουν
καὶ σπάσῃ σκλάβιων εἴδερα βιὴ κοσμοχαλάστρα,
πολὺς ξέρει καὶ τὸ μνῆμ' αὐτὸ μιὰ μέρ' ἂν δὲν ῥωτίσουν
τῆς δόξης τῆς ἀληθινῆς καὶ τῆς ἀγάπης τάστρα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἀναγνωστάκης ὁ γιατρός, γαριτωμένος νοῦς,
κι' ἀπὸ τοὺς ἐπισήμονας τοὺς πρώτους καὶ κλεινούς.
ὁ θεραπεύων ἀνιαυτῷ τὰ μάτια καὶ τὰς Μούσας,
πρὸς τὸν Θεὸν Ἀσκληπιὸν σταλὶς σωμπαθούσας.
μετέρχεται περιφανῶς εἰς πρώτην ἐδικαιοῦτο
τὸ δίπλωμα τὸ Σχιλλήειον, τὴν Στουάρτ τὴν Μαρίαν,
μὲ κάλλος γλώσσης ἄγαστον καὶ στίγων γλαυρότητα,
προδίδουσαν τὴν θέλησιν τοῦ πνεύματος νεότητα.

—

Τοῦ Παρασκευοπούλου τὰ τραγικὰ Τελείδια
'πουλήθηκαν καὶ πᾶνε, καὶ φέρτε μας τὰ ἴδια.
Ἐβγήκαν τώρα πάλιν εἰς ἔκδοσιν δευτέραν,
τῆς πωλησάσης πρώτης καθ' ὅλα καλλιτέραν.
ὁ δὲ Γ ω μ η ὸ ς ἐκ νέου πρὸς τὸ κοινὸν κηρύττει
πὼς ἔκδοσις θὰ γένῃ τῶν Τελειῶν καὶ τρίτη.

—

Τυπογραφεῖον Χιώτη. νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος Δ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέψανον λαχάνων ἡ πατρίς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν οἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ ε κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη,—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Γωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Μαΐου τέσσαρες,
σιβὰν 'στὴ Μόχα Καβάρες.

Ποζάντος πενηντάσσια καὶ πενηνταένα,
χαιρετῶ τὸν Μάη κι' ἡ 'στιά μου πένα.

Μὰ χαιρετισμοὶ
εἶδος παροξυσμοί.

—

(Ὁ Φκσουλὴς κι' ὁ Περικλῆ; 'στὰς ἐξοχὰς πετοῦν
καὶ μὲ διάφορον ῥυθμὸν τὸν Μάη χαιρετοῦν.)

—

Φ. —Χαῖρε καὶ πάλιν, Μάη τρελλὲ καὶ χρυσομάλλη,
χαῖρε μηνὸν στιλπνέ,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ γαϊδάρα μου τὸν ἐρχομό σου ψάλλει
στρωμένη 'στὸ γρεκέτι.
Χαῖρε, ποῦ στέρνα σκιρπᾷς ἀπ' ὅπου κι' ἂν περάσῃς,
χαῖρε, ποῦ σήμερ' ἀρχινᾷ κι' ἡ τῶν γαϊδάρων δρᾶσις,
χαῖρε, ποῦ ὅρους περιχαρεῖς 'στὰ πεῦκα καὶ τοὺς σχίνους,
ἀλλὰ κανένας ἐ ν τ ε ρ έ σ ο υ δὲν κάνει καὶ μ' ἐκείνους
νὰ μάθωμεν ἡ δρᾶσις των ἂν εἶ' ἐπωφελὴς
εἰς τὸ παρὸν πολίτευμα καθὼς ἡ τῆς Ἀλλῆς.
Τρὶς χαῖρε, μὴν ἐρτσινὲ τεσσάρων συμπλεγμάτων,
ποῦ τοὺς τετράπλευρα κοντέσσης Μούσης θηκώτης,
χαῖρε, ποῦ σὰν ἀκούεται βαρὺ τηγανητὸ τῶν
μοῦ φαίνεται πὼς Ἕλληνας ἀκούω πατριώτης.
Χαῖρε, ποῦ ζεστελλίνεται καθὼ λογᾷς συνάμα,
χαῖρε, ποῦ μὲ τὸν ἔρωτα τὸ κάθε στῆθος πάλλεται,
καθὼς δὲ γράφουν ποιητὰ καὶ δημοσιογράφοι
τὴν ἐφταπλοῦν στολήν ἡ φύσις περιβάλλεται.
Χαῖρε χαρὰ τῆς ἀκοῆς, τῶν ὀρθοπλίων ἐτρύγημα,
χαῖρε θεὲ χρυσόπλουμε νυκτερινῆ θυέλλα,
χαῖρε, ποῦ τόσων ὑγιεινῶν ἐγκόλπιν περίχυμα
γενεᾶν δράσιν πρακτικὴν στομάχου καὶ κοιλίας.

Χαῖρε, ποῦ τὴν ἐπιθυμία τῶν ποιητῶν ὑπέστης
καὶ μὲ ῥυθμοὺς σ' ἐλύσσαξαν καὶ μέτρα κιχρισάν,
χαῖρε, μεγάλε πρόδρομε κυνικωτάτης ζέστης,
ποῦ τόσα κρέατα βρωμοῦν καὶ λησὲς 'στὸν ἐρωτα.

—

Π. —Ψάλλω κι' ἐγὼ περιχαρὴς τὸν μῆνα τῶν ὡρᾶίων
διὰ ῥυθμῶν ποικίλων...
χαῖρε, ποῦ σήμερ' ἀρχινᾷ κι' ἡ δρᾶσις τῶν κορέων,
τῶν κουνουπιῶν καὶ ψύλλων.
Χαῖρε ποῦ σκόνη πλημμυρεῖ τὰς κινοστερνους,
χαῖρε, ποῦ τὰ κοψίματα τὰ πρῶτα μᾶς θερίζουν,
κι' ὅλοι μὲ ρετσινόλαδα, σινιμπαζὶ καὶ γιάνους
κατ' ἐντολὴν τῶν ἰατρῶν τὰ μέσα καθαρίζουν.
Χαῖρε, ποῦ τὸ πτολίθριον 'στὴν δίψα θὰ ὀρυάξῃ,
χαῖρε, ποῦ τρέχουν οἱ πολλοὶ μαζὶ μὲ τὰ μωρὰ των
κι' εὐκίνητοι μπεκρεμπεζῶν ὡς ὅτου νὰ χορτάξῃ
καὶ μὲς 'στὰ ῥόδα σου τριῶν καὶ βγάζουν πάντρα των.
Χαῖρε, ποῦ καὶ τὰ δίπορδα μὲς 'στὰ γρεκίζα στρώνονται,
χαῖρε ποῦ κουμπωμπεζόνται, χαῖρε ποῦ μαχαιρώνονται
ἐν μέσῳ τῆς ἀνοίξεως, ἐν μέσῳ τῶν ἀνθίων
οἱ γίγαντες ἀπόγονοι τοσούτων ἡμιθέων.

—

Φ. —Χαῖρε κυρὰ παρηγορὰ ζωντανεμένων καὶ γκρέμνων,
ὑποῦ λιγόνεις ἔγκυκλος μὲ μυρωδιὲς τῶν τσίρων,
χαῖρε ποῦ τσίροι τρώγονται μὲ λάδι καὶ μὲ ξύδι
κι' ἡ Βασιλεία σκίπτεται τὸ γαστρικὸ τσεβδί,
χαῖρε, ποῦ τοῦτο πρόκαλεῖ τὴν ὑγρὰν τῆς σκέψιν,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ Βασίλισσα ἐπῆγε μὲ τὸ ζῆρι

'στοῦ Τσάρου τοῦ συμμάχου μας νὰ σαραστῇ τὴν στίφη
καὶ τὴν κατισοδώσαμεν ὡς μέσα 'στὸ βαπόρι.
Χαῖρε, ποῦ καὶ τοὺς Πριγκηπας παρέλαβι μαζί της.
οὐχ ἧττον δὲ κι' ὁ Μεσσαλᾶς μ' ἐκείνους ἀνεχώρησε,
καὶ γιὰ τοὺς Κρῆτας ὁ Σκουζὲς, Μινίστρος Τραπεζίτης,
τὸν σύμμαχόν μας τὸν Χαμὶτ πολὺ τὸν 'στενοχώρησε.

—

Φ.—Χαῖρε, ποῦ μὲ τῆς νότιες του θὰ γίνῃ σαματᾶς
κι' ὅλους τοὺς πάει πρίτσι,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ Πριγκήπισσα Σοφία κατ' αὐτὰς
ἐγέννησε κορίτσι.
Χαῖρε, ποῦ πέφτουν κανονιὰς κι' ἀντιλαλοῦν σαντούρια;
εὐγνωμονοῦσα ὁ' ἡ πατρὶς γι' αὐτὰ τὰ γεννητούρια
στέρανεν 'στὸν Διάδοχον προσφέρε κοτίνου
καλλίτερον ἐκείνου,
ποῦ πρὸς αὐτὸν ἐδώρησαν ὡς ἔπαθλόν του μόνον
τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Διεθνῶν Ἀγώνων.
Χαῖρε, ποῦ μὲς 'στὸ Στάδιον κυττῶ τοὺς Ἀθηναίους
νὰ ὁρίπουν τοὺς κοτίνους,
χαῖρε, ποῦ 'στοὺς στεφάνους των προσθέτεις ἄλλους νέους
μὲ ῥόδα καὶ μὲ κρίνους.
Χαῖρε, ποῦ συνεκλόνισε τὸν μέγαν οὐρανὸν
ἦχος βαρὺς κι' ἰριγδουπος ἀριπρεπῶν παιάνων,
χαῖρε, ποῦ τὸ πτολίεθρον τῶν νέων Ἀθηνῶν
κατήντησεν ἀπό τινος ἡ χώρα τῶν στεφάνων.
Χαῖρε, ποῦ τὴν ὑφήλιον θαμβώσαμεν κι' ἐμεῖς
καὶ τὰ μυρέλια τῶν Σχελιῶν ἐβγήκανι ἐρεμιές,
κι' οἱ τηλήμονες πατέρες των παπούτσια δὲν προφθάνουν
γιὰ τοὺς δρομεῖς νὰ κάνουν,
τοξεύουν δὲ νυχθημερὸν κατόρθ ροθεράς
'στὸν Μαραθῶνα τὸν σεπτὸν, τὸν Ξέρξην, τὸν Μαρδόνιον,
ὅπου 'σταθῆκαν ἀφορμὴ τοιαύτης συμφορᾶς
κι' οἱ παπουτσῆδες εὐλογοῦν αὐτὸν τὸν Μαραθώνιον.

—

Φ.—Χαῖρε, ποῦ τώρα πηλαλοῦν καὶ τὰ μωρὰ μας ὅλα
καὶ 'στὰ παπούτσια μερικῶν δὲν μένει μεντζεσόλε,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ πατούνια μας παντοῦ γεννᾷ τὸν τρόμον
κι' οἱ δυστυχεῖς γενίτσαροι τῶν Μαραθωνοδρόμων
σὰν ἔπουσαν πῶς 'σκότωσαν καὶ τῶν Περσῶν τὸν Σάχη,
ἐρώνεξαν « 'στ' ἀνάθεμα καὶ κακὸ ψόφο νὰ σχῇ. »
Χαῖρε, ποῦ τοῦ Στικδίου μας τὸ κατακλῆσαν κάλως
τὸν ἕνα κι' ἄλλον ἔδειξε γενναῖον δωρητήν,
κι' ὁ Γιάννης Ἀϊδονόπουλος, ὁ ράπτης ὁ μιγέλος,
ἐχάρισε μιὰ φορεσιὰ σὲ κάθε νικητήν,
κι' εἶπε κι' ἐγὼ καθ' ἑαυτὸν μὲ μάτια δακρυσμένα :
« Ἂς ἤμουν νικητὴς κι' ἐγὼ νὰ χάριζε κι' ἐμένα.
Παρὰ κοτίνου νὰ φορῇς καλλίφυλλον στεφάνι
κάλλιο κοστοῦμι χαρισμα κεμμένο 'στοῦ κὺρ Γιάννη. »

—

Π. Χαῖρε, Μάϊε, ποῦ κάνεις
εἰς τοὺς γάμους μας χαλάστρα
κι' ἐλαττώνεται τὸ γίνος,
χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Δεληγιάννης
σὰν βασιλικὸς 'στὴν γλάστρα
λουλουδίζει κορδωμένος.

—

Χαῖρε, ποῦ τὸ Στέμμα χαίρει
καὶ τοῦ Βασιλᾶ τὸ χέρι
τὸν βασιλικὸ ποτίζεις,
χαῖρε, ποῦ τῆς φαβορίτας
ὡσὰν δεσποινὶς μαργαρίτας
τῆς μαδᾷ καὶ τῆς σκορπίζει.

—

Χαῖρε, μὴν τῆς τερπελιᾶς
καὶ βαστᾷς τῆς ὀπώρας,
χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Βασιλιᾶς
κάνει ναζιὰ τῆς Θοδώρας.

—

Χαῖρε, ποῦ γλυκὺς ἱστράφη
καὶ τὸν μίγαν ὑπογράφει
τῆς Ἀστυνομίας νόμον,
ὁ δὲ Θόδωρος εἰγιώμιων
μὲ τὰ σκέρτσα του τρελλαίνει
τὸν σκερτσόζο Βασιλᾶ,
καὶ τρεγάτος κατεβαίνει
πέντε πέντε τὰ σκαλιᾶ.

—

Φ.—Χαῖρε λατρεία καὶ χαρὰ τοῦ καθενὸς ἀλήτου,
χαῖρε, ποῦ γίνεται κουρὰ περὶ Μητροπολίτου,
χαῖρε, ποῦ νόσος ἐνοχλεῖ τῆς Ἕλλας τὸν Ἀρτένιον
καὶ κρίμεται τὸ ζήτημα 'στὸ σεβαστόν του γένειον,
χαῖρε, ποῦ δὲν εὑρίσκετο παρὼν 'στὰς ρητορείας
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.
χαῖρε, ποῦ 'γίνκει καλὰ κι' ἦλθε 'στὰς συνεδρίας
μὲ χρῶμα νέου ῥόδου,
χαῖρε, ποῦ πρὶν τὸ ζήτημα σοφῶς νὰ συζητήσῃ
λένε πῶς εἶνκι κίνδυνος νὰ μὴν ξανῤῥιαστήσῃ.
Χαῖρε, ποῦ κάθε λεμονιὰ, βιολέτα κι' ἀκακία
ἐπιχαρίτως θάλλει,
χαῖρε, ποῦ κάθε νόστιμα καὶ πασα μαλακία
τὴν Σύνοδον προσβάλλει.
Χαῖρε, ποῦ μίτραις ἔγιναν δουλεύτρικις τῆς Αὐλῆς
ἐν ὕμνοις κι' ἐν αὐλοῖς,
χαῖρε, ποῦ πᾶν 'στὴν Σύνοδο ποῦ Παλατσοῦ σπαλέτσαις,
χαῖρε, ποῦ λόγια λέγοντκι γλυκὰ καὶ ζαχαρένια,
χαῖρε, ποῦ τοῦ Κορδόναχα τῆς σιβκστκῖς μπαρμπέτσις
τῆς τρέμουν τὰ εἰσβάσμια τῆς πατερίτσας γένεια.
Χαῖρε, ποῦ ψύλλοι μὲς 'στ' αὐτὰ τῶν θεοφόρων μπῆκαν,
χαῖρε, ποῦ τάγια τὰ τρῶν οἱ σκύλοι κι' ἡ κουρούνκις,
χαῖρε, ποῦ ῥοδοκόκκινοι 'στὰς ἐξοχὰς ἐβγῆκαν
κι' οἱ μιτροφόροι λειτουργοὶ νὰ 'δοῦν τῆς παπαρούνκις.

—

Π.—Χαῖρε, ποῦ τὸ τόσον σρῆγος εἰς τοὺς κήπους προσκαλεῖ
καὶ τὴν Ἁγιότητα των,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ παπαρούνκις κοκκινίζουν πρὸ πολὺ
μὲ τὰνδραγαθήματά των.
Χαῖρε, Μάη, καὶ τὰ ῥάσσα τῶν Συνοδικῶν τραγούδα,
χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Κερδονίδης σὰν Μαΐου πεταλούδα
ἀπὸ τοῦτον εἰς τὸν ἄλλον Ἁγιώτατον πετᾷ
καὶ τοὺς λέγει χωρατὰ,
καὶ τὸν ἕνα παροτρύνει καὶ τὸν ἄλλον κατηχεῖ
μὲ τὸ μάτκιον τοῦ κόσμου, μὲ τοῦ βίου τὸ βρυχύ.

—

Χαῖρε, ποῦ μὲ μαντολῖνα
χαιρετᾷ τὸ χέλι μας,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ Μπουμπουλίνα
'πῆρε τὸ κεφάλι μας.

—

Χαῖρε, ποῦγινε μεγάλη
καὶ γι' αὐτὴν ἐπιτροπή,
φανερὰ νὰ τῆς τὰ ψέλῃ
καὶ τὰ πρίποντα νὰ 'πῇ.

—

Ἄλλ' ἡ χεὶρ τοῦ Κορδονίδη,
ποῦ 'στὸ Στέμμα ῥώμκν δίδει,
τὴν ὁρμὴν των σταματᾷ,
ἀπηνὴς ἐμπρὸς των στέκει
καὶ φωνάζει δυνατά :
« ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει. »

—

Χαῖρε, Μάη χρυσομάλλη
καὶ προάγγελε τῆς μπάμιας,
κι' ἴσως νόσος νὰ προσβάλῃ
καὶ τῆς θαλασσίας Λάμιας
ἐπιτρόπους μερικούς
ὅπως τοὺς Συνεδρικούς.

—

Φ.— Χαῖρε, ποῦ μᾶς περιμένει
νέος ἔνδοξος ἀγών,
χαῖρε, μὴν τῶν ἐκλογῶν,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ πίστις βγαίνει
τῶν μεγάλων ἀρχηγῶν.

—

Χαῖρε, ποῦ Κελλιφρονᾶς
ἀπὸ τώρα μοῦ μυρίζει,
τοῦτον γὰρ ὁ Κορδονᾶς
ἐκλεκτὸν ἀναγωρίζει.

—

Χαῖρε, μὴν τῆς ἀγκινάρας,
χαῖρε, ποῦ τῆς Κορδονάρας
ἀρειμάνιες κρκυγὴ
τοὺς πολίτας παρκφέρει,
χαῖρε, ποῦπρεπι νὰ 'βγῇ
τὸ παιδὶ τοῦ μπουρλοτιέρη,
γιὰ νὰ 'δοῦμε τί θὰ κάνῃ
κι' ἂν 'μπορῇ νὰ 'βρῇ λιμάνι.

—

Χαῖρε, ποῦ κανεὶς δὲν βλέπει
μὲς 'στὴν Ρωμηοσύνη πέτο,
χαῖρε, ποῦ μπουρλότο πρέπει
κι' ἀπὸ 'πάνω κι' ἀπὸ κάτω.

—

Χαῖρε, ποῦ μεταβολὴν
πολιτεύματος ζητοῦν,
μόνον δὲ τὴν κιφαλὴν
ἀμεταβλήτου κρατοῦν.

—

Χαῖρε, ποῦ τοῦ Βασιλέως,
τοῦ χωροῦντος θαρραλέως,
ἄλλοι μὲν φωνάζουν ὄρασε,
ἄλλοι δὲ φωνάζουν βράσε,
ἄλλοι κούκου κι' ἄλλοι μπράβο,
καὶ κανεὶς δὲν πέρνει κάβο.

—

Χαῖρε, ποῦ κι' αὐτὸς τὰ χάνει
καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ,
καὶ σαστίζων μὲ τὴν ὄρασιν
καὶ σαστίζων μὲ τὴν βράσιν,
τὰς ἀποσκευάς του δίνει
κι' ἴσα 'στὰ λευτρὰ πηγαίνει.

—

Χαῖρε, ποῦ περιοδείαις
ψηφοθηρευτῶν ἀρχίζουν,
καὶ τῆς πρώταις ἀηδίαις
μᾶς 'στ' αὐτιὰ μᾶς τσαμπουνίζουν.

—

Χαῖρε, ποῦ ρετσέτκις εἶναι
κάθε πάνσοφο κεφάλι,
χαῖρε, ποῦ 'μπορεῖ νὰ γίνῃ
κι' ὁ Σταυρόπουλος τοῦ Ρέλλη.

—

Χαῖρε, ποῦ φωνὴ τοῦ Γκρίνη
τὸν Δραγούμη πικροκλαίει,
κι' ἀλαλάζουν τὸ Κορδότι
Κορδινάτοι λυσσακλεῖοι.

—

Χαῖρε, ποῦ τὸν φοβερίζει
'Αθηναΐκη μαυρίλα,
χαῖρε, ποῦ μοσχομυρίζει
ψηφοφόρων βαρβατίλα.

—

Χαῖρε, ποῦ λαὸς ἀρπάζει
ταιγυρίτια ντιλικάτα,
χαῖρε, ποῦ πολτρόνιες σπάζει
κάθε μιὰ μπακρακκάτα.

—

Π.—Χαῖρε, ποῦ νέος κατ' αὐτὰς Μεσσίας θ' ἀνατείλῃ.
χαῖρε, ποῦ κάνομ' ἐκλογαῖς κὰν Μάῃ κὰν Ἀπρίλη,
χαῖρε, ποῦ θέλλουν μάγουλα χορτάτων σὰν μπουμπούκια,
χαῖρε, ποῦ βγαίνουν Βουλευταὶ μὲ τάγιανροουνκχα,
χαῖρε, ποῦ τόσων ἐκλογῶν ἡ φούρια μᾶς ἐτλάκωσε
καὶ τὰς σιπτὰς ἀνησυχεῖ τῶν θεσφόρων κάρας,
ἡ δὲ σκληρὰ καρδία μας καὶ πάλιν ἰμαλάκωσε
σὰν τὴν καρδιὰ τοῦ μακρυλογᾶ καὶ σὰν τῆς ἀγκινάρας.
Χαῖρε, ποῦ τὸ τσιρβέλι μας τὸ φλογερὸ γανόνει
μὲ νέους ψηφοθήρας,
χαῖρε, ποῦ μὲ τῶν φόδων σου τὸν πλοῦτον στεφανόνεις
καὶ ρασσα καὶ πορφύρας.

—

Φ.—Χαῖρε, ποῦ πολυθρύλητα τελοῦνται τ' Ἀνθεστήρια
κι' ἀόρατα μυστήρια.
Χαῖρε, ποῦ μὲ τὰ ταηδόνια σου μᾶς 'κβλήτες τσιμπούρι,
χαῖρε, ποῦ 'βγῆκε τῶν σκυλιῶν ὁ μπόγιες μὲ τὸ κάρρο,
χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Διάδοχος μας τὰκιψι κουμπούρι
καὶ πάει τὰ στεφάνια του νὰ δείξῃ καὶ 'στὸν Τσάρο.
Χαῖρε, ποῦ τὸν ματιάζουνε χιγόλοι καὶ χαχόλκες,
χαῖρε, ποῦ γίγνουν γιὰ σκυλιὰ 'στοὺς μαχαλάδες φόλιες,
χαῖρε, ποῦ καὶ τῆς γάτας μου τῆς ἔρριξαν μιὰ φόλα
κι' ἐτίναξε τὰ κώλα,
χαῖρε, ποῦ τεμπελόστυλα πολλὰ θὰ τὰ κορδώσουν,
χαῖρε, ποῦ τρεῖς Συνοδικαὶ πατριάρχηδες θὰ δώσουν,
χαῖρε, ποῦ γίνετ' ἔρανος κι' ἐδῶ κι' εἰς ἄλλα μέρη
νὰ πάρουν τηλεσκόπιον,
χαῖρε, ποῦ νέαν Σύνοδον ὁ Θεόδωρος θὰ φέρῃ
νὰ χρίσῃ τὸν Προκόπιον.
Χαῖρε, ποῦ χάρισμα μεθῶν τῶν ἐκλογῶν μπικρίδες,
χαῖρε, ποῦ πάνε κι' ἔρχονται Συμβιβασμοὶ κρυστάκρι,
χαῖρε, ποῦ παρελύσσαξαν κι' ἡ βρωμοκαπασιὲς
καὶ περιπάτους τσατσικοὺς ἀρχίζουν 'στὰ ντυλάπια.

—

Π.—Χαῖρε, ποῦ τρίχουν τὰ νειὰ κι' ἡ γλῶσσαις σὰν ψαλ-
χαῖρε, ποῦ καταλλίγομαι σὰν νέχω πιῇ ζιντέρ. [λίδι,

κι' ἡ Ἀσυκίνειος γραφὶς τοῦ τρομεροῦ Ρεΐδη
τῶν κυρίων τῶν γραφουσῶν ἐπείραξι τὰ νεῦρα.
Χαῖρε, ποῦ βλέπω γύρω μου Θεσμοφοριαζούσας,
χαῖρε, ποῦ γλώσσας κυρίων ἀκούω κιχλιζούσας,
χαῖρε, ποῦ βλέπω νὰ χυμοῦν κι' ἀπάνω 'στὸν Ρεΐδη
καθὼς 'στὸν Εὐριπίδη,
χαῖρε, ποῦ περιγρίψιαν ὡραῖα κατσελίνα,
χαῖρε, ποῦ 'στὸν πολίτικο δὲν κάνουν ἐτιμέτες,
ἀλλὰ τοῦ γίγνουν βιοχηδὸν γυβάκια κι' ὀμπρελίνα
καὶ τὸν κατρὸν ἀνηλεῶς τῶν κότσων ἡ φορεῖτσις.
Χαῖρε, καὶ 'στὸν πιθόγυρον ποτέ σου μὴ στρεχθῇς
μὲ μισογύνη πρόσωπον, ἂν θέλῃς τὸ καλό σου,
γιατὶ σὰν τύχουν μάλιστα κυρίαι συγγρεφεῖς
τραβᾶ τὸν διάβολό σου.

—

Φ.—Χαῖρε, ποῦ δὲν κορδιδίψκ καὶ μήτε κορτιδεύω
τὰς νέας θεωρίας,
χαῖρε, ποῦ τὸν ἀκρότατον ἰμπιριαλισμὸν πρεσβεύω
μαζὶ μὲ τὰς κυρίας.
Καθ' ὃ μέρος ἐρεθισμὸς καὶ μόνον τῆς αἰσθήσεως
εὐθὺς ἰδέας προκαλεῖ καὶ χιίμαρρον ποιήσεως.
Χαῖρε, ποῦ πάντα συμφωνῶ καὶ μὲ τὰς μὴ λογίας
πῶς τὸ φουστάνι κυδιρνᾷ, κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς τράβ' το,
χαῖρε, ποῦ τὸ κεφάλι μου παθαίνει νευραλγίας
καὶ δὲν ἐξέβωκα «Ρωμηὸς» τὸ περασμένο Σάββατο.
Χαῖρε, ποῦ 'σταν ἐρώτων μου τὸ σφρῖγος καὶ τὴν βίαν
νὰ πκρω δὲν ἐφρόντισα φιλόλογον συμβίαν,
καὶ 'σταν ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ γράψω δύο στίχους
καὶ δέρνω τὴν κακόκκλκ μου καὶ τὴν κτυπῶ 'στοὺς τ
αὐτὴ νὰ βγαζῃ τὸν Ρωμηὸ μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ
γιὰ νὰ μὴν παραρίβωμε 'στὴν ἀνεπαρδιά.

—

Π.—Χαῖρε, ποῦ τὰς κυρίας μας θαυμαζω τὰς σοφάς,
χαῖρε, ποῦ ξύλο, Φασουλῆ, Μαγιάτικο θὰ φᾷς,
χαῖρε καὶ στρῶσε 'γκάγερα τὴν ὁδὸν σου τὴν ραχη
γιὰ νὰ ἐχθῇ τοῦ ξύλου μου τὸ τακτικὸ μπερντάχι.

Νέου εἴδους ἑσπερίς,
ποῦ πηγαίνεις κι' ἀπορεῖς
κι' ἴσως πάῃ κι' ὁ Σουρῆς.

—

Ὁ Πολίτης τοῦ Ὀνείρου αὖριον Κυριακὴν
δίδει μίαν ἐσπερίδα ὄντως φιλολογικὴν
εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὁμίλου τὴν ἀριστοκρατικὴν
μὲ δοκιμάκια καὶ στίχους καὶ μ' ὅλίγην μουσικήν.
Εἰσιτήρια πωλοῦνται εἰς τοῦ Ζήτα Βιβλιοθήκην,
'στοῦ Καββάδα, καὶ τοῦ Δίδορ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου,
κι' εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς,
κι' ἂς προστρέξῃ ν' ἀγοράσῃ πᾶς τῆς τέχνης θαυμαστής.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εὐγενία ἡ Ζωγράφου, ποῦ χαρίσατ' πεῖρ
'στὴν πηγὴν τῆς Κασταλίας καὶ ρεμβάζει μὲ τὰς Μούσας,
ποῦ καὶ δράματα συγγράφει καὶ Σαιξπήρους μελετᾷ,
εἶναι δὲ κι' ὡραιοτέρα μὲς 'στὰς ἄλλας τὰς γραφούσας.
βγάζει τώρα σ' ἕνα τόμον Διηγήματα καμπόσα
γιὰ νὰ δοῦμ 'στὸν Ρεΐδη ὅτι τάχει τετοιάσα.

—

Ἡ Σφῦρα ἡ περίφημος τοῦ 'Αθανασάκη,
ποῦ σὰν καὶ τοῦτον ἔχομεν ἄλλους ἓν Ἑλλάδι,
τὴν αὔριον Κυριακὴν θ' ἀνταλλαξῇ 'στοὺς ἀγῶνας
μὲ σίτερτν, μὲ μούσσακα, μὲ γάλατς καὶ μάμους.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—Φακίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ματὸν ἐνδέκατη,
Δόξασε τὸ Παλάτι.

Πενῆντα δύο καὶ πεντακόσα,
τοῦ πιοδογόρου παρλάρ' ἡ γλῶσσα.

Στίχοι, ποῦ πέφτουν βροχηδὸν
μὲ μίαν νέαν ἐπωδόν.

—

Τὸ μαῦρο μου κασσόρι φορῶντας τὸ στρεβὸ
γιὰ τῶν ὑποφηρίων τάρχοντικὰ τραβῶ.
Ἕνας σὰν νυσταγμένος σὲ μιὰ γωνιὰ σκαλίζει
τοὺς νέους καταλόγους τοῦ Δήμου Ἀθηναίων,
ἐκεῖνος χασμουρεῖται καὶ τούτους ρουχαλίζει
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «φύσκα καὶ τῶν γονέων.»

—

Τῆς ἐκλογῆς ἡμέρα μεγάλη ξημερόνει
κι' Ἄγγουρι δὲν ἀκούω, δὲν ἀντιχεῖ Κορδόνι.
Ἀνάλατα καὶ κρύα διαβόητον γεγονότα,
ἡ Κορδονακαλοῦμπα δὲν βρίμιτκι σὰν πρώτα,
καὶ μήτε ὄρχ κουμπούρα καὶ ρόπαλον γενναῖον,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «νίκρα καὶ τῶν γονέων.»

—

Ἀπλόνει τῆς ἀρίδες καθεὶς τεμπελχανᾶς
κι' ἐγὼ πρὸς ὅλους ὁρασιν σπουδαίκν ἐξαγγέλλω.
κὰν ὁ Κανάρης θἄβγῃ, κὰν ὁ Καλλιφρονᾶς,
κὰν ὁ τρελὸς Δραγούμης μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο,
κὰν ἡ μυρτιὰ τοῦ Ρέλλη, τὸ σύμβολον τὸ νέον,
ἀκοῦει παντοῦ νὰ λένε «ξέρα καὶ τῶν γονέων.»

—

Γιὰ τοὺς ὑποψηρίους ὁ κόσμος δὲν χαλᾷ,
γιὰ τούτους βουβαμάρα σὶ καθε μαχαλᾶ,
κι' ὁ μίγας Κορδονίδης 'στὴν Κηφισιὰ πηγαίνει
κι' ἐκεῖ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν δανειστῶν προσμένει,
τὸν Βόρειον μαστίζων καὶ τοῦτον ἀναπνέων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «φρέσκο καὶ τῶν γονέων.»

—

Ἐκεῖ ζωογονεῖται μὲ στόμα κιχηνὸς
γαλῶν δι' ἀντιπάλους καὶ δανειστὰς κοπρίτας,
μὰ κι' ὁ Σκουζὶς μὲ πέναις ἀπὸ πτερὰ χηνὸς
στέλλει διακοινώσεις 'στὴν Πόλι γιὰ τοὺς Κρῆτας
πρὸς ὄξαν τῶν Μινίστρων καὶ τῶν κκπετανίων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «πένα καὶ τῶν γονέων.»

—

Ἀπίξω 'στὸ Παλάτι μονάχος συλατεάρω
κι' ὅλοι μοῦ λὲν πῶς, 'πῆγαν 'στὴ Μόσχα γιὰ τὸν Τσάρο,
κι' ὁ Βασιλεὺς μονάχος ἀπίμεινε' ἐδῶ πέρα
μὲ δύναμιν νὰ ὁράσῃ χιλίων σκκπανέων,
μὰ 'στοὺς Κορρούς ἐπῆγε ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «ζεῦκι καὶ τῶν γονέων.»

—

Καλὸ σου κατευόδιο κι' ἐκεῖ 'στὸ Μὸν Ρεπό
ὅσο μπορέσῃς μεῖνε . . .
τὴν πόρτα τῆς Συνόδου τῆς Ἱερᾶς κτυπῶ,
μέσα κανεὶς δὲν εἶναι,
κι' ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει σ' ἰμὲ τὸν κιχηνεῖον
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «βρύδι καὶ τῶν γονέων.»

—

Θάρρώστησε καὶ πάλιν μὲ νόσους Αὐλικὰς
κανένας θεοφόρος καὶ φαρδύμανικας,
ἐγὼ δὲ τῆς Τσιαδος ὑμῶν τὸ τριλομπὲς
κι' ἕνα σταυρὸν βαστάζων καθὼς τὸν Κυρηναῖον,
τῶν φαρδομανικάδων γερπέρω τῆς πομπαῖς
καὶ μὲ φωνὴ φωνάζει «πίστις καὶ τῶν γονέων.»

—

Μοῦ λένε πῶς κι' ὁ μέστης Διαδοχὲς τοῦ Θρόνου,
ὁ μιμητὴς καὶ λάτρης τροπαίων παλαιῶν,
ἐν σχεδὸν ἐκκλησθῆ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου
περὶ μελλούσης φύσεως Ἀγώνων ἐκλεῖν,
ὅπου θὰ γίν' ἡ γῆ μας κοιλὰς τῶν Χαναναίων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λέει «πνεῦμα καὶ τῶν γονέων.»

—

Κυττάζω καρδωμένο μὲ τρόπαια 'στοὺς ὤμους
κάθε κατσικοκλέφτη,
βλέπω τὸν ἕνα κι' ἄλλον νὰ πηλαλῇ 'στοὺς δρόμους
σὰν νἄχῃ πίσω νίφτι,
τρέχω κι' ἐγὼ μαζί των μὲ στῆθος μόλις πνέον
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λέει «μοῦρλα καὶ τῶν γονέων.»

—

Ἔμπρὸς καὶ 'πίσω τρέχει πυκνὸν δρομέων σμῆνος
καὶ τοῦ Σταδίου λίγουν ὁ χρηγὸς ἐκεῖνος
πῶς θὰ ξαναπληρώσῃ
γιὰ νὰ τὸ μαρμαρώσῃ,
κι' ἀπὸ τῶν Ἀπεινίων κι' ἀπὸ τῶν Πυρρηναίων
βοᾷ κραυγὴ μεγάλη «πλοῦτος καὶ τῶν γονέων.»

—

Παρῆλθε τέλος πάντων τῆς χώρας ὁ λιμὸς
κι' ὅλος ἐκμαρμαρώθηκε τῆς ὁδοῦ ὁ βωμός,
ὅμως ἐν μέσῳ τόσου καλλιμαρμάρου πλούτου,
ποῦ χάνει καθεὶς ξένος βλακέντιος τὸν νοῦ του,
ἀκούω 'στὸ Τεμένη συχνοὺς κρωγμοὺς ὀρνέων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λέει «φόρα καὶ τῶν γονέων.»

—

Στεφανωμένος τώρα μὲ κλῆθρα καὶ κισσὸν
ἀμέριμνος καθίζω πρὸ τὸν Ἰλισσόν,
κι' ἀκούω βαρυτόνους καὶ λιγυροὺς βατράχους
τὸ Σταδίου νὰ ψάλλουν καὶ τοὺς ἀερομαχητούς,
ποῦ φέρουν ἀμκρτίας τῶν Κολοκοτρωναίων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λέει «δόξα καὶ τῶν γονέων.»

—

Βλέπω 'στὴν τόση λάμψη, βλέπω 'στὴν τόση ζέστη,
πῶς ἄρχισε μιὰ πάστρα, ποῦ κύριος θ' ἀπορήσῃ,
ἀκούω πῶς κι' ὁ στόλος θὰ πάῃ 'στὴν Τεργέστη
νὰ πατρωτῇ ντεκάπο καὶ νὰ ξαναγρίσῃ
τὰς κιρκὰς φυβίων πολλῶν Τρώων Λιρναίων,
καὶ μὲ φωνὴ μοῦ λέει «πάστρα καὶ τῶν γονέων.»

—

Βλέπω μικρῶν μεγάλων ἀσπίλους χαρακτῆρας
ψηλὰ νὰ μᾶς στολίσουν,
'στὸν ὄρμο τοῦ σπητιοῦ μου κιτταζ' ὁλοτρωτῆρας
τῆς πέτρες νὰ πλακώσουν,
βλέπω καὶ πτῶμα σκύλου, θῦμα σκληρῶν φενίων,
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «βρῶμα καὶ τῶν γονέων.»

—

Τῆς ὄρασεως τὸ σφρῖγος κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
λυπᾶ κοὶ περαφέρει
τὴν ράτσα τῶν συγγρόνων, τοὺς ὄνους καὶ τὰς Μούσας,
ταὐτιᾷ μου ξεκουφαίνουν στριγγλίσματα γυναίων,
κυττάζω καὶ κυρίας πολλὰς ἐγκυμοσύπας,
κι' μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «ὄρασις καὶ τῶν γονέων.»

—

Δὲν ἔχω τί νὰ γράψω, δὲν ἔχω τί νὰ 'πῶ,
κι' ἐκεῖ μὲς 'στοῦ Φαλήρου τὸ μέγα Μ ὲ ν Γ ε π ό
ἴσως τὸν ἄλλον μῆνα κι' ἐγὼ νὰ γευζουρέψω
μὲ κόνδυλον μεγάλον ἀπὸ λιανὰ νὰ ῥίψω,
μὰ στίχον πιὰ δὲν βρίσκω ποῦ νὰ τελειών' εἰς γ έ ν
καὶ μιὰ φωνὴ μοῦ λέει «σαχλὰ καὶ τῶν γονέων.»

—

Συνέδριον τῶν γυναικῶν τὰ μάλιστα τρομακτικόν.

(Ἡ πανφιλτάτη δέσποινα κυρία Φασουλῆ
μεγάλας εἰς τὸ σπῆτι της κυρίας προσκαλεῖ,
καὶ πρώτη χειροφίτησιν τῶν γυναικῶν γυρεύει
καὶ τέτοιχ ρητορεύει.)

—

Ἡ Φ. — Ἀγαπητεί κυρίαι μου, καὶ λόγιαι καὶ μή,
βιβλίως εἶν' ἐξαίρετος καὶ δι' ἐμὲ τιμή
τὸ νἄλθετε 'στὸ σπῆτι μου μετὰ σπουδῆς καὶ ζήλου
νὰ δείξωμεν τὴν δύναμιν τοῦ κρατικοῦ μας φύλου.

—

Δὲν ἀγνοεῖτε βέβαια, περιφανεῖς κυρίαι,
πῶς ἤπραν ὄρεμο τῶν ἀνδρῶν αἱ τόσαι φλυκρίαι,
ἐσχάτως δὲ κι' ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνος τῆς Π α π ί σ σ η ς
μᾶς ἔλουσε πατόκορφα μὲ τοὺς λοιποὺς ἐπίσης.

—

Κι' ἐκεῖνος εἶπε τὰ παληὰ καὶ τὰ συνειθισμένα,
πῶς θηλυκὸν φιλόλογον δὲν ἐκτιμᾷ κανένα,
κι' αὐτὸς τῆς ἰδίαις ἀνοησίαις, ποῦ λένε κι' οἱ λοιποί,
καὶ πῶς ἡ λογιότης μας δὲν εἶναι προκοπή.

—

Ἀλλὰ κι' ἐμεῖς, κυρίαι μου, τὸν λούσαμε καλὰ
μὲ περισσὴν ἀβρότητα, κι' ἐδείξαμεν καὶ πάλιν
πῶς τῶν ἀνδρῶν κουφκούτιασαν τάδυνατα μηλὰ
καὶ δὲν ἀντέχουν σὰν κι' ἐμᾶς εἰς τῆς ζωῆς τὴν πάλην.

—

(Τοιοῦτα 'στὶ Συνέδριον ἡ δέσποιν' ἀλαλάζει
καὶ στόματα γιὰ μιὰ στιγμὴ κλεῖ τὸν ρυθμὸν ἀλλάζει.)

—

Καὶ σήμερον ἐμπρός σας λυσίκομος πετῶ
καθὼς ἡ Λυσιστράτη, καθὼς ἡ Λυμπετώ.
καὶ ῥέγομαι μαζί σας κι' ἀνάβω καὶ καψόνω
καὶ τῆς χειραφεσίκς τὸ λάβαρον ὑψόνω.

—

Ἐμπρός... χειραφεσία κι' ἐδῶ κι' εἰς ἄλλα μέρη,
τῆς γυναικὸς ὁ ἀβίρκος ζυγὸν δὲν ὑπερέρει.
Ἐμεῖς μ' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας δὲν κάνομε χωρίς,
τὸ φοῦλον μας ἀρχαίκς πραλήψεις ἂς πατήσῃ,
κι' ἂν ἀπὸ τώρα πάω ποτὲ 'στὸ μαγειρειὸ
ἂς ἔλθῃ καθεμία 'στὰ μοῦτρα νὰ μὲ φτύσῃ.

—

Ἀφίνω τοῦ σπητιοῦ μου τεμέτρητα κουρέλια,
ποῦ μὲ τὰ δουλικά μου μὲ κάνουν ἴσα κι' ἴσια,
μὰ καὶ τὰ προσφιλῆ μου περιρρονῶ μουρέλια,
ποῦ 'μέρα νύκτα κλαίνε καὶ μοῦ φωνάζουν τσίσια,
καὶ λίγω 'στὸν συμβίον, τὸν μπόσικον μαζέτα:
«πάρτα καὶ σκουπίζι τα.»

—

Κάτω πιὰ τὸ μαγειρειό,
κάτω τὸ νοικοκυριό,
κάτω βίος δουλικὸς
καὶ δεσμὰ τῆς γυναικός.

Κι' ἡ δέσποινα τοῦ Φασουλῆ, τῶν δεσποινῶν στολίδι,
σηκόνει τόμπρελίνο της καὶ δέρνει τὸν Ροτδῆ.

—

ἡ ψυχή μου πλέον θέλει
Πλάτωνα κι' Ἀριστοτέλη.

—

Συγγραφεύς κι' ἐγὼ πρεβλέπω
μὲ τὰς ἄλλας τὰς κυρίας,
τὰ κορίτσια μου πηγαίνω
νὰ τὰ γράψω φοιτητρίες,
νὰ γεμίσουν ἀπὸ γνώσεις
κι' ἀπὸ ρήματ' ἀνδρικά,
κι' εἰς ἀνδρῶν διαδηλώσεις
νὰ βροντοῦν μὲ τὴν Ροκά.

—

Θέλω τώρα 'στὸ γεννᾶτ
καθε κούκου μισογύνου
νὰ γενῶ λεγιωνᾶτη
καὶ κυρία Γυαρίνου.

—

Οἶστρον θέλω νὰ μοῦ φέρῃ
δρόσος κι' αὖρα πουτιᾶς,
νάμαι Σταὶλ, Καλλισπέρη,
καὶ Σαπφὼ Λεοντιᾶς.

—

Ὦ κυρίαι μου καὶ Μοῦσαι,
ὅσ' εὑρίσκεσθε παροῦσαι
'στῶν γραμμάτων τὸ σαλόνι,
μὴ μοῦ δίνετε βελόνι
τὰ κουρέλια μου νὰ ῥάψω,
ἀλλὰ δότε κι' εἰς ἐμένα
γυναικὸς λογίας πένα
τραγῳδίας νὰ συγγράψω

ἐμπαθῶς καὶ διαπύρως
σὰν Ρακίνας, σὰν Σαιξπῆρος.

—

Δρᾶμα πρόχειρον θὰ κάνω,
πρὸς ἐκεῖνο τρέφω κλίσιν,
ὑποθέσεις συλλαμβάνω
καὶ βαδίζω πρὸς τὴν λύσιν.

—

Πλὴν τί φρίκη τραγική!
τὰ μικρά μου πλησιάζουν
καὶ μὲ κλάψες μοῦ φωνάζουν
νὰ τοὺς λύσω τὸ βρακί.

—

Ὦ! μόν ντιέ, καὶ τίς δὲν φρίττει;
πότε πλέον θὰ γλυτώσω;...
δέν μ' ἀφίνουν μές 'στὸ σπῆτι
μίαν πρᾶξιν νὰ τελειώσω.

—

Πᾶν καὶ λύσεις, πᾶν καὶ δέσεις,
καὶ δραμάτων ὑποθέσεις
ἕνικα τοῦ σπητικοῦ,
καὶ ἔτσι πάει τοῦ κακοῦ
ἕνκς νοῦς δραματικὸς
ὑπερόχου γυνκικός.

—

Μ' ἐνοχλεῖ τὸ σπῆτι πλέον
κι' ἀπομόνωσιν διψῶ
εἰς κρησφύγετα σπηλαίων
ὡς ἡ Νύμφη Κελυφώ.

—

Νέχω τά βουνά συντρόφους,
μοναχή μου νά ριμβάζω,
καί τής γής τούς φιλοσόφους
νύκτα μέρα νά ξαφχίζω.

—

Ἔξω τά γεννητούρια
καί τῶν παιδιῶν ἡ φούρια.
Κλωτσηξαῖς ὁτούς ἀνδρες δίνω,
δέν θέλω πιά παιδιά,
δέν θέλω νά πρατείνω
κοιλίαν ἀναιδῆ.

—

Ὁ τοκετός προσήκει
μόνον εἰς τάς προστύχους,
ὁπού φορεῦν πεδιά...
Εἶν' αἶσχος, εἶναι ὁρίκη,
ἐκεῖ ποῦ κάνει στίχους
νά κάνῃ καί πκιδιά,
κι' ἴτσι νάχῃς ἐνταυτῷ μές' στάς ἄλλας ἀσχολίας
τοκετόν τῆς κεφαλῆς, τοκετόν καί τῆς κοιλίας.

—

Ἄς μή λέγ πιά γιά 'μας κι' ὁ Ρεΐδης καί κανένας
παλαιάς κοινοτοπίας,
πρίπει πλέον νά λυθῇ καί τό ζήτημα τῆς γίννας
χάριν ἀξιοπρεπείας.

—

Ἔξω τοκετός χυδαῖος
κι' ἄς ζητήσωμεν σπευδαίως
εἰς τόν μέλλοντα καιρόν
καί τό φοῦλον τό σκληρόν
κάπως γόνιμον νά γίνῃ,
κι' ἐπί τέλους ὅπως ὅπως
ἄς βρεθῇ κανένας τρόπος
νά γιννεβολοῦν κι' ἐκεῖνοι.

—

Καί γι' αὐτό θά τρίξ' ἡ γλῶσσα καθεμιᾶς κυρᾶς γελιάνδρας,
ποῦχει νοῦν συγγραφικόν...
ποιός εἰξύρει ἄν κι' ἡ φύσις δέν προώρισε τούς ἄνδρας
γιά δουλειαῖς τῶν γυναικῶν,
ἀλλ' ἐμεῖς ἡ βλακεντίαις τούς ἀφήσαμε μιά 'μέρα
νά μᾶς πάρουν τόν ἀέρα,
καί νά λένε πῶς δέν κάνουν τά 'δικά μας τά μυαλά
γιά μεγάλα καί ψηλά.

—

Φθάνει πλέον, προσφιλεῖς μου, μακροχρόνιος βλακεία,
φθάνει τόση καταισχύνη,
τόν συμβίον μου τόν βλάκα θά τόν 'νύσω γυναικεῖα
Σαρδανάπαλος νά γίνῃ.

—

Καί θά 'πῶ 'στήν Περικλείτου νά κτυπήσῃ τό πιδάρι
'στόν 'δικό της τόν σαλιάρη,
νά μή ρίβῃ μές 'στό σπῆτι, νά μάν εἶναι ντίπ Ριβέκκα,
νά φανῇ κι' αὐτή λογίκ κι' ἡρωΐς κι' ἀνδρογυναῖκα,
καίχημά μας καί καμάρι τοῦ λογίου μας μπουκέτου
καί 'στό τέλος 'Ασπασία νά γενῇ τοῦ Περικλέτου.

—

(Τέτοιους λόγους 'στάς κυρίας ἀποτείν' ἡ λιμαδόρα
καί δριμεῖς κι' ἐντονωτάτους,
ὅταν ἔξαφνα 'στήν σκλα ξεπροβάλλ' ἡ Θεελίφορα,
κυβερνήτρια τοῦ κράτους,
μέ λουλούδια καί 'στά χέρια μέ λουλούδια καί 'στό στῆθος,
καί τοιαῦτα ρητορεύει 'στό συνεδριάζον πλῆθος.)

—

Ἡ Θεοδ. — Ὦ κυρίαι μου μεγάλαι, προσφιλέστατόν μου φίλον, [λον,
ὅπου μόνος συνιγεύθην μέ τόν Ἄνακτα τόν φίλον
εὐεσμάτων διαφόρων,
ὡς ἓν μέλος τῆς φιλτάτης καί σιπτῆς οἰκογενείας,
ἀπολαύσας ἀπιστεύτου καί φιλόφρονος εὐνοίας,
καί καθίσας εἰς τήν θέσιν τῆς ἀπουσης Βασιλίσσης
μέ μυρίας διαχύσεις.
Κι' ὅταν ἔφαγα μί κίφι σάν οἰκεῖος τοῦ σπητιοῦ
'στοῦ κυρίου μου τό μπράτσο ἐστηρίχθην τό δεξί,
καί κατῆλθον μετ' ἐκείνου 'στόν μπαξέ τοῦ Παλατιοῦ
λέγωντάς του χωρατάδες εἰς αὐτό τό μεταξύ.
Περπατοῦσα μές 'στά ρόδα κορδωμένος κι' ἀνθηρός
κι' ἔλεγα περί τοῦ κράτους, τῶν ἐξόδων του κι' ἐσόδων,
καί στραφείς ὁ κύριός μου πρός ἐμέ περιχαρῶς
ξέρεις, Σύμβουλε, μοῦ λέγει πῶς πατοῦμεν ἐπί ρόδων ;
Κι' ἀμεβάλλετε, τοῦ λέγω, πῶς 'γινῆκαν ὅλα ρόδα ;
καί δέν 'πάμε νά λέμε κλαμπούρια πνευματῶδη,
καί τό πνεῦμα μας ἀσκίρτα
κι' εἴμεθα κι' οἱ ὁδόμας σπίρτα.
Ρόδα δί μέ σημασίαν μοῦ πισσέρερε ποικίλα
μαργαρίτας, ἀνεμώνας, παπορούνας, ραζαντέ,
κι' ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρός μας ἐκελαδ' ἡ Φιλομήλα
τοῦ κυρίου μου τῆς γλύκας, τῆς Θεοδώρας τόν αἰδντέ.
Ἀναφέραμεν ἐν τούτοις καί τήν ὄρασιν τῆς πορφύρας,
κι' αὐτός μέν 'στήν μάγον νῆσον ἐπερεύθη τῆς Κιρκούρας,
ἐγώ δέ ροΐζων δίος πρός τ' ὠρεῖον μου τό φοῦλον
εὐσεβάστως νά προσφέρω τριανταφυλλέν μέ φύλλον.
Ὦ κυρίαι μου μεγάλαι, συμπονῶ 'στά βάσανά σας
κι' ἀληθῶς ἀναγνωρίζω τά πικρά παράπονά σας,
ὑπέρ τούτων δ' ἀγορεύω κι' εὐχοῦμενος καί νῆφεν,
κι' ἄν ἀκόμη σᾶς ἀρνοῦνται δικαιώματα καί ὕφεν,
πλήν πιστεύω πῶς κι' ἀπίξω μί τήν γλῶσαν ποῦ πλανᾷ
θά συνδράμετε τήν καλήν τοῦ πιστοῦ Καλλιεροντέ.
Ἐξευρα πῶς ὁ Ρεΐδης, πρίν τόν βῆχα νά σας κέψῃ,
πῶς τό φοῦλον σας θά σκώψῃ,
προμαντεύσας δ' δλα ταῦτα καί τόν χόλον καί τήν φρίκην
ἔπαυσα τόν ὑβριστήν σας ἀπό τήν Βιβλιοθήκην,
κι' ἄν πολύν ἀκόμη χρόνον καρφωθῇ 'στήν 'Εξουσίαν
τότε δέν θά παραβλέψω κάθε νόμιμον θυσίαν.
Ἴσως δέ κι' ἰδιαιτέραν ἀνιδρύσωμεν Βουλήν
νά συνέρχετ' ἐκεῖ πέρα καθεμιᾶ κυρία πρώτη,
καί πρός πᾶσαν ἀτεκτοῦσαν ὡς Μιδούσης κεφαλήν
θά προτείνω τήν εἰκόνα τοῦ κυρίου Μιστριώτη,
τέλος πάντων θά σᾶς κάμει τῆς Θεοδώρας ἀρμέλλους,
ὅπου μάχεται μ' ἄνεμους, μέ θεσμούς κι' ἀνεμομύλους.

—

(Εἶπαν αὐτά κι' ἡ δίσποινα, ποῦ τήν Αὐλήν τιμᾷ,
κι' ὅλον τό πλῆθος μείνεται καί τήν χειροκροτεῖ,
ὅταν μές 'στό Συνέδριον κι' ὁ Φκεουλῆς χυμᾷ
καί 'στῆς Ρεβέκκαις ρίχνεται καί τῆς χειραφετεῖ.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εἰς τό Μιγίλον Θέατρον ἀπέφη θυελλέου
κι' ἡ λιγυρά Σαντρὶ Πακάρ τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου
εἰς ἱσπερίδα μᾶς καλεῖ ἐκ τῶν σπανιωτάτων
κι' ἀνάμικτον ἐκ Γαλλικῶν ἐμμάτων.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρίς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρός ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τά ξένα δμως μέρη — δέκα φράγκα καί 'στό χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρός δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνῃ δι' αὐτά Ταχυδρομείων τέλη.

Ὀγδόη τοῦ Μαΐου καί δεκάτη
καί νίκη τῆς Κορδόνας λαμπρότάτη.

Πενῆντα τρία καί πεντακόσα,
σφαγή τῆς Κρήτης καί χίλια τόσα.

Τῆς Κορδόνας ἐκλογή
καὶ τῆς Κρήτης ἡ σφαγή.

—

Γειά σου, Κόρδονι μεγάλε, γειά σου Βασιλοκορδόνα,
σύ θά μείνῃς 'στόν κιόνα,
σύ μας φέρνεις πάντα κέφι
καί σκορπίζουν μαῦρα νέφη,
νέαν νίκην πανικίζουν νικητήριοι πυκίνες,
τήν 'κουδούνισαν κουδούναις, τήν τροκάνισαν τροκάναις.

—

Κουκουλόνεται μέ ρόδα καί ραντίζεται μέ κρῖνα
ὁ μεγάλος τῆς Κορδόνας Θεοδωρῆς Μιχαραγιάς,
καί κουδοῦνα κουδουνίζει καί φυσᾷ τρομπομαρίνα :
ἐπάει κι' ὁ τρανός Δραγούμης, πάει κι' ὁ Στραβοσουγιάς.)

—

Βγῆκαν κι' οἱ στραβοσουγιάδες γιά νά κόψουν τό Κορδόνι,
ἀλλ' ἐκεῖνο τούς στομώνει,
καί χρυσῆν ρομφαίαν δράττει
καί τόν κόσμον συντράττει,
καί τοῦ Δήμου παρεζύνει τόν πολύν παροξυσμόν
καί μέ μιᾶς κόβει πέρα κάθε Γόρδιον Δεσμόν.

—

Καί τό Στέμμα 'στό πεδάρι
κι' ἀντελάλησε φωνή
πῶς τόν Ναύαρχο Κανάρη
πολεμοῦν Παλατιανοί.

Εἶναι γυιός τοῦ μπουρλοτιέρη κι' ὅλοι μαῦρα μέ κερράτα
ἐπιεδή καί 'στό Πκλάτι δέν ἀρέσει τό μπουρλάτο,
κι' ἐξαπλώθη τῆς Θοδώρας ἡ τρισέβαστος μανίκα
κι' ἐψηφίζετ' ὁ πλωτάρχης καί τόν Ναύαρχον ἐνίκα.

—

Εἶναι Ναύαρχος τφόντι δοξασμένος κι' ἀγλαός,
μά δέν θέλει πολεμάρχους ὁ πολέμαρχος λαός,
κι' ἀπό λόγια τοῦ Κανάρη
μήτε πέρνει κάν χαμπάρι.

—

Ἔρι πάλι τά λαγοῦτα, ἔρι πάλι τά βιολιά,
τό Κορδόνι θέλουν ὅλοι καί τόν Μπάρμπα Βασιλᾷ,
'στραβωσαν στρακοσουγιάδες κι' ἐτραβήχθηκαν μαλλιά,
'λησμονήθηκαν καί πᾶνε μπουρλοτιερῖνῶν δουλιά,
χαμηλόνει τοῦ Δραγούμη τό ψηλά μέ κακαλιά,
τό Κορδόνι καί τό πεῦμα, τό Κορδόνι κι' ἡ κοιλιά,
τό Κορδόνι τέλος πάντων κι' ἂς μας πνίξῃ σάν θηλειά.

—

Κι' ἐξημέρωσι Δευτέρα
παρά πάσας λαμπροτέρα,
ὁ δέ Βράχμας τῆς Κορδόνας,
λιγερή κορμοστασιά,
κουρκοθεῖς μέ τούς ἀγῶνας
'τραβηχτεῖ 'στήν Κηφισιά,
καί δέν ἔπκυε μέ τρίλιες γελαστός νά κελαϊδῇ
'στῶν χορτάτων τό μελίσσι,

Τυπογραφεῖον Χιώτη. νέος παντοῦ ρυθμός — Φυσιώνος ὁ δράμις καί πάντα ἀριθμός.

κι' ἐπροσκάλει τοὺς ἀνέμους 'στὸ μεγάλο του γουδί
νὰ τοὺς ξαναχοπανίσῃ.

—

Κι' ἤλθαν ἀνεμοι φυσῶντες ἀπὸ Νότου καὶ Βορρᾶ,
ὁ δὲ Βράχμιες 'στὸ γουδί του τοὺς 'κοπάνιζε γιρά,
καὶ τοῦ 'ρώναζε τάσκιρι :
ετὸ γουδὶ τὸ γουδοχέρι.»

—

Γκὰπ καὶ γκοὺπ Βορρᾶς καὶ Νότος...κατακεφαλιᾶζ τοὺς δι-
καὶ θαμβόνει τοὺς πιστεύς, [νει
τοὺς δ' ἀνέμους κοπανίσας σὰν τὸν Αἶολον τοὺς κλεινει
ε' ἓν' ἀσκὶ κοπανιστούς,
καὶ 'στὸν νέον τοὺς χαρίζει τῶν Ναυτίκων Νικολὸ
νὰ τοὺς ἔχῃ πάντα κτῆμα,
κι' ὅποιον ἀπὸ τούτους θέλει νὰ τὸν ρίχνῃ 'στὸν γιαλὸ
κι' ἔτσι ν' ἀρμενίζῃ πρίμα.

—

Βάρτους τοὺς ἀριλετίμους... γκὰπ καὶ γκοὺπ Βορρᾶς καὶ Νό-
τὶ τραπέζι νεκηφόρον!... τί ξεράντωμα καὶ κράτος! [τος...
Βάλτε, νικηταί, νὰ πιοῦμε 'στῆς Κορδόνας τὴν ὑγειὰ,
γιοῦχα πάλι τοῦ Δραγούμη, γιοῦχα τοῦ Στραβοσευγιᾶ,
κι' ἂς μὴ μείνουν 'στὰ ποτήρια ὀλὸ σταλαγματιὰς κρασὶ
καὶ γι' αὐτόν, ποῦ ραχατεύει 'στῆς Κερεύρας τὸ νησί.

—

Γειὰ σου. Βασιλοκορδόνα,
γειὰ σου, Κορδονοκορῶνα,
κι' ἂν γιὰ κάμποσες ἡμέρας σᾶς ἐχώρισαν σκληρὰ
τῆς θαλάσσης τὰ πελάγη κι' ὄρη τόσα σκληρά,
πνεῦμα' ἀόρατον συνιδέει ὀι' ὁρέων καὶ κυμάτων
τὴν Κορδόνα τῶν τροπαίων, τὴν Κορῶνα τῶν θαυμάτων.

—

Ἔμαθε κι' ὁ Βασιλιᾶς μας 'στῆς Κερκύρας τοὺς λειμῶνας
τοὺς θριάμβους τῆς Κορδόνας,
καὶ γιὰ νὰ ξεχάσῃ λίγο τὸ πολὺ του τὸ σεκλέτι
ἔκαμε τὴν ἴδια 'μέρα πρώτης τάξεως ζεϊμπέκι,
κι' ἐπροσκάλεσε τῆς νησιοῦ τοὺς ἐξέχοντας φωστῆρας
κι' ὅπανε κι' ὁ Μουσιοὺ Τζώρτζης, πρῶτες Κόντες τῆς Κερκύ- [ρας.

—

Ὁ καθεὶς ἐσηκώθη μίαν πρόποσιν νὰ φέρῃ,
ἔλιγαν καὶ χωρατάδες καὶ κευδέντσιες ἀσσαρᾶς,
κι' ἔγρεκε 'στοὺς γύρω τοίχους ἕνα 'μακτιμένο χέρι
τρεῖς μυστηριώδεις λέξεις, τὸ Θεσὲ Μανὲ Φαρὶς.

—

Ποία σύμπτωσις πνευμάτων καὶ συνάντησις χρυσῆ !..
μὲς 'στῆς Κρήτης τὴν ἀντάρα καὶ τὴν κοσμοχαλασιὰ
ἐγλεντοῦσε κι' ἡ Κορῶνα 'στῆς Κερκύρας τὰ νησί,
ἐγλεντοῦσε κι' ἡ Κορδόνα 'στὴν ὁρσάτη Κηφισιά.

—

Μὰ κι' αὐτὸς ὁ κὺρ Ἀλέκος, ὁ σοφὸς κηρα-Μινίστρος,
ποῦ πολὺς τὸν παρακέρεσε τῆς διπλωματίας εἴστρος
καὶ ξεχάνει τὸν παρὰ,
γιὰ τὴν νίκη μιὰ χαρὰ
ἐγλεντοῦσε 'στὸν Καρὰ.

—

Κτύπα πίπιζα, νταούλι, καὶ κευδεῦνα καὶ ρεκκὰ,
κι' ὁ παγκέρης μας 'ξοδεύει...
γέρο δίκοβολος θὰ πάρῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μάννα
τοῦ Χαριτ, ποῦ κορεΐδευει.

—

Κὺρ Σκουζέ, νὰ σὲ χαρῶ,
σήκω σύρε τὸν χερό,
κὺρ Σκουζὲ μὲ τὰ σελόνια,
Θρόνου καὶ Κορδόνας στύλε,
νὰ χαρῇς τὰ μπαρμπατόνια,
μία νύχ' ἀκόμη στεῖλε.

—

Ὅλοι καὶ γι' αὐτὸν ἰβίβα,
ὅπου γράφει νότιες στίβες,
κὺρ Μινίστρο, κὺρ Σκουζέ,
ὅλους πάρε 'στὸ μεζέ,
φθάσε καὶ τὸν Σουλτάνο μὲ μιὰ μύνη σου πινιά,
μούντζωσε καὶ τοὺς Μινίστρους του χαρακαχπὲ ντουνιᾶ.

—

Κι' ὁ γαλλίζων Φασουλῆς, κουσκευσεύρης καὶ βρωμοῦσα,
ποῦ καθένας τὸν γελᾷ τῆς ἡμέρας ἰσχυρός,
βλίπων τούτων τῶν τριῶν τρία σύγχρονα τσουμπούσα,
σὲ ραγκόντρ λὲ γκρὰν ζ' ἐσπρὶ φιθυρίζει σοβαρός.

Τῆς Κρήτης τὸ μαντάτο κι' ὁ κόσμος ἄνω κάτω.

—

Καὶ παρῆλθεν ἡ Δευτέρα, κι' ὅταν ἐφεξε κι' ἡ Τρίτη
θυμηθῆκαν τέλος πάντων πῶς ὑπάρχει καὶ μιὰ Κρήτη,
καὶ πῶς 'σφάχτηκαν ἐκεῖ
ὡς τριάντα Κρητικοί.

—

Κι' ὁ πολὺς Βουλγαροκτόνος μὲς 'στὸ νέο πατατράκα
ἔβγολε τὴν σακαράκα,
κι' ὅταν μέσα 'στὰ βιολιὰ
ἔσθασε τὸ βογγητό,
ἔγραψε τοῦ Βασιλιᾶ
γιὰ τὴν Κρήτη τὸ καὶ τέ.

«Βασιλιᾶ μου ζηλεμμένε, μὲς 'στ' ἀμέτρητα καλά μας
προμαντεύω μὲ τὴν Κρήτη πῶς θὰ 'βροῦμε τὸν μπελᾶ μας.
Ἔμαθ' ἀπὸ τὸν Γεννάδη
κάπως λυπηρὰ συμβάντα,
καὶ πῶς 'κῆγαν εἰς τὸν Ἅδη
Κρητικοὶ σχεδὸν τριάντα.

»Βλέπω δὲ πῶς τοῦ Σουλτάνου καὶ συμμάχου μας ταῦτα
δὲν ἐβρόνουν ἀπὸ νότιαις τοῦ Μινίστρου καὶ χαρτιά,
καὶ προσμένω νὰ μοῦ τρύξῃς ὅπως κι' ἄλλοτε νὰ βράσω
καὶ τὸν γείτονα τὸν μπέστια νὰ τὸν κόψω σὰν τὸ πράσσο.»

—

Κι' ἔγραψε κι' ὁ Βασιλιᾶς μας : Θεοδωρῆ, νὰ σὲ χαρῶ,
βάλε 'στὸ κρασὶ νερό,
καὶ πρὶν ἔλθω νὰ μὴ βράσῃς,
κι' ὅπως ὅπως νὰ περάσῃς.»

—

Κι' ἡ Κορδόνα ποῦ βροντᾷ
'στὴν Κερκύρ' ἀντιπαντᾷ
«Βασιλιᾶ μου ζηλεμμένε,
γιὰ σφαγὰς καινούριαις λένε,
κι' ἐσηκώθη τὸ λεφοῦσι νὰ μοῦ πάρῃ τὸ μπαλὸ
κι' ὅπως πρῶτα σωστισμίνος κάνω τάχυρα κομμάτια,

κι' εἶπα τέλος 'στὸν ἀπίκη τῶν Ναυτίκων Νικολὸ
νὰ προστάξῃ τὴν ἁρμάδα ν' ἀνθρακεύῃ γιὰ τὰ μάτια,
νὰ τρομάξουν κι' οἱ μεγάλοι τῶν Δυνάμεων Μινίστροι
καὶ νὰ βάλουν 'στὸν Σουλτάνο χελινάρι καὶ καπίστρι.

—

«Πάλι τώρα μ' ἐφορτώθη καθεμιὰ σαχλομαγάρα
κι' εἰς πολέμους μὲ καλεῖ,
καὶ καπνίζουν νύκτα 'μέρα τῆς ἁρμάδας τὰ φουγάρα
κι' ἡ Ἰσκὴ μου κεφαλή.

»Ἐως τώρα δὲν 'γινῆκαν ξεκοιλιάσματα μεγάλα,
μὰ σὰν 'δῶ ξεκοιλιασμένους κι' ἄλλους Κρῆτας πὶὸ πολλούς,
τότε πλέον θὰ προστάξῃ καὶ τὸν στόλο γιὰ φευγάλα
ὁ ποτὲ Βουλγαροκτόνος καὶ νταοῆς τῆς Καρκαλοῦς.

»Καὶ κοντὰ πρὸς τὸ Τσιρίγο θὰ τοῦ 'πῶ νὰ σταματήσῃ
καὶ τοῦ Στάη τὴν πατρίδα μονομιὰ νὰ βομβαρδίσῃ,
Τσιριγώτη Βουλευτοῦ
κι' ἀντιπάλου μισητοῦ,
ποῦ γι' αὐτὴν τὴν Μπουμπουλίνα κάνει τόσαις ἱστορίαις
καὶ μεγάλαις φασαρίαις.»

—

Κι' ἡ Κορῶνα μας ξανὰ
ἔγραψε 'στὸν Κορδονᾶ :
«Θεόδωρε Κορδονορέλε, Στρατηλάτα τῶν στεφάνων
ἕνα γέρας τῶν Ἀγώνων ἂς σταλῇ καὶ 'στὸν Σουλτάνον,
τὸ μετάλλιον τοῦτέστι, ποῦ λαχτάριες νὰ δῇ,
στεῖλετέ του καὶ κοτίνου περιλάλητον κλαδί.

»Καταπάξετε καὶ τοῦτον εἰς τοὺς Ὀλυμπιονίκας
γιὰ νὰ σώσετε τὴν Κρήτην κι' ἱερὰς προγόνων θήκας,
νὰ μᾶς λείψουν κι' ἡ σκοτοῦρες, νὰ προκόψῃ πιὰ κι' ὁ τόπος,
κι' ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸ πάρῃ ὁ Σκουζὲς αὐτοπροσώπως
μὲ μετάνοιαις ἕως κάτω, μὲ Μινίστρου τσιριμόνια,
καὶ μὲ γράμματ' ἀπὸ 'μένα,
κι' ὅταν ὁ Χαμὶτ κυττάξῃ τοῦ Σκουζὲ τὰ μπαρμπετόνια
θὰ τὸν πάῃ τρία κι' ἕνα.

—

Θέοδωρε Κορδοναρέλε,
'στὸν Χαμὶτ κοτίνους στέλλε,
νὰ μὴ σφάζῃ τοὺς συμμάχους καὶ νὰ μὴν τοὺς κοροιδεύῃ,
λέγε δὲ καὶ 'στὴν ἁρμάδα 'μέρα νύκτα ν' ἀνθρακεύῃ,
κι' ἂς μὴν παύουν σοῦρτα φέρτα τοῦ ποτὲ Σαὶτ-Ζούστ Λιτέζη...
πότε πλὲ κι' ἡ Μπουμπουλίνα θ' ἀνθρακεύσῃ γιὰ ταξεῖδι !

Ὁ Θοδωρῆς μὲ βλέμμα βλοσυρὸν ὡς τοῦ Σαιξπήρου Λὴρ παραληρῶν.

—

Θ.—Ἀγέρα φύσα, μάνιζε, τὰ μάγουλά σου σκάσε,
ὦ Θοδωρῆ ξεσπάθωσε καὶ ταὺς ἀνέμους πιάσε,
τοῦ Στρατηλάτου βάλτε μου τοὺς θαλερούς στεφάνους,
σείσατε γῆ καὶ θάλασσα πολεμικαῖς τρομπέτσαις,
καὶ σεῖς ῥιπίδες τοῦ κεραυνοῦ, ποῦ σχίζει τοὺς πλατάνους,
ἐλᾶτε καβαλίσατε τῆς ἀσπρας μου μπαρμπέτσης.

—

Καὶ σὺ τοῦ κόσμου χαλαστὴ, σὺ πέλεμε κατέβα
καὶ χῦσε μάχης ὀργασμὸν 'στὴν γέρικη μου φλέβα,
καὶ ράγισε τῆς φύσεως καὶ σπάσε τὰ καλούπια,
γιατὶ καὶ πάλ' οἱ Κρητικοὶ μᾶς ἔγιναν κουνούπια.
Ἴβού, σιμώνουν πρὸς ἐμέ, μοῦ σφίγγουν τὸν λαιμό,
ὁ γέρων ὅμως Παρα-Λὴρ τοὺς διώχνει μὲ θυμό.

—

Μακράν, μὴν πλησιάζετε μ' αὐταῖς τῆς σκυλοξέστεις...
καὶ πάλιν κάτει σὰν βαρὺ μοῦ σφίγγει τοὺς κροτάφους,
καὶ πάλιν ξένος δάκτυλος θὰ μοῦ σκαρώσῃ φέστας,
καὶ πάλιν ξένος δάκτυλος κινεῖ μηχανορράφους.
Μακρὰν σᾶς λέγω, Κρητικοί,

μὴ φαίνεσθε πολεμικοί...
τί βιβόλο παθαίνετε, τί μύγα σᾶς κολλᾷ,
καὶ κάθε τόσο βάζετε τὸ κράτος σὲ μπελᾶ ;

—

Μετρᾶν σᾶς λέγω, Κρητικοί... κι' ἐγὼ πουθὲ νὰ δράσω
καὶ τοὺς αφηγιές ἐν στέμματι ρομφαίας νὰ σκεπάσω,
ἀλλ' ὅμως τῶν Δυνάμεων οἱ Πρέσβεις δὲν μ' ἀφίνουν,
αὐτοὶ καὶ μόνον ἄθελα τρὶς δράσειν δὲν μοῦ δίνουν,
κι' ἐμπρός μου κάθε Πρεσβευτὴς γελᾷ καὶ κακορίζεται,
καὶ θὸς του καίει κάρβουνα νυχθημερὸν ὁ στόλος,
γιὰ νὰ πιστεύῃ κἀ' ὁ λαὸς πῶς κάτι μαγειρεύεται,
Ἰσαχαλίτης ἀγαθός, ἐν ᾧ οὐκ ἔστι θέλος.

—

Ἔξω, σκύλε Βρεττανία, σὺ κακότροπος Ρεγένη,
ποῦ δὲν θέλεις νἀναβέρῃ μὲ τὸν Λὴρ τὸν Δεληγιάννη,
ἀλλὰ νὰ κἀ' ἡ Γερμανία, νὰ τοῦ Λὴρ ἡ Ρονερίνη,
μοῦ κρατεῖ σφιχτὰ τὰ γέρια γιὰ νὰ μὴν ὁρμᾷς' ἡ Πόλη,
ἀλλὰ νὰ κἀ' ἡ Κορδηλία,
ἡ φιλτάτη μου Γαλλία.
Ἔλα σύ, καλή μου κόρη, 'στὰς ἡμέρας τὰς βαινὰς
καὶ νικηφόρες μὲ τάλιπ μὲ τὰς πρώτας σου ἐωνὰς.

—

Ὦ Δυνάμεις τοὐρανοῦ...
ἄφησέ με, κὺρ Ὄνοῦ,
Γερμανέ, μὴ μὲ κυττάζῃς,
Ἔγγλεζε μὴ μὲ τρομάζῃς,
μὰ καὶ σὺ μὴ μὲ βαστᾷς, Γάλλε φίλτατε Μπουρέ,
μὴ σοῦ κἀψωμε τὲ μπᾷ, καὶ σὲ κάνωμε πουρέ.

—

Κι' ἐλίτσμε πῶς τὸ καϊκὶ 'μπορεῖ νὰ ξεβαμάνῃ
σὰν ἔβαμε τὸ ξαρκὶ τοῦ Πατσαὰγ φιρμάνι,
κι' ὁμέσως ἀναγγάλλιασε Κυβέρνησις καὶ Θρόνος
καὶ ἀὸὺ θριαμβους τρομεροὺς ἐώρτασε συγχρόνως,
τὸν θρίαμβον τῆς ἐκλεγῆς καὶ τῆς διπλωματίας,
πλὴν φεῦ τῆς πλάνης τῆς οἰκτρᾶς καὶ φεῦ τῆς ὀπισίας !
Ἀλλ' ἔχι...πόλεμον κανεὶς δὲν θέλω νὰ προφέρῃ,
δὲν ξανατρώγω λάχανα, δὲν ξενικάβω χέρι.

—

(Ὁ Σκουζὲς τὸν πλησιάζει
καὶ γλυκὰ τοῦ κουβεντιάζει.)

—

Σκ.—Τί λές, παππού, νὰ κάνωμε τί' αὐτὰ τὰ γεγονότα ;
τί λές, παππού ; 'στὸν Πατισὰχ νὰ στείλω κι' ἄλλη νότα ;
Δελ.—Τὸν κεραυνὸν εἰς φακίλλιον κλεισμένον νὰ τοῦ στείλῃς
κι' ἡ νέα νότα τὰ γενῇ πασῶν φοβερωτέρα.
ἐν τούτοις τὸ μετάλλιον γι' αὐτὸν μὴ παραγγείλῃς,
αὐτὸς δὲν εἶναι σύμμαχος... κακὴ ψυχὴ τοῦ μέρα.
Σκ.—Ἡσύγασε, καλὲ παππού, δὲν εἴμαστε παιδάκια,
θὰ σοῦ τὸν κάνω τελατζοῦ καὶ μὲ τὰ κρεμικιοδάκια
Δελ.— Ἀφεῖμ λοιπὸν, ξεφτέρι
καὶ Μινίστρο καὶ παγκέρι,
γκελὰ μπουρνοὰ νὰ σ' εὐλογήσω,
γκελὰ μπουρνοὰ νὰ σὲ φιλήσω.

—

(Κι' ὁ Λεβέντης καταθάνει
καὶ 'μιλεῖ τοῦ Δεληγιάννη.)

—

Λεβ.—Ὁ στόλος ἔκανε φωτιὰ, καπνὸζει σὰν τσιμάρο...
παππού, τί λὲς νὰ κάνωμε ; παππού μου ! ἀμολάρω ;

Δελ.—Ὦ κρεατοῦρ' ἀντζόλικα, παιδί μου Νικολό,
σιγὰ παρακαλῶ.
Φρόνιμος νὰ φανῇς,
τοὺς Πρέσβεις νὰ κελόργῃς.
κι' ἂν δὲν κυττᾷ κανεὶς
κάνε πῶς ἀμελάρεις
Νικόλαρε, Νικόλαρε,
χωρὶς φωτιὲς ἀμόλαρε.

—

(Ἔρχεται κι' ὁ Φασουλῆς
μὲ μαλλιὰ σὰν τῆς τρελλῆς.)

—

Φ.—Παππού μὴν παραφέρεσαι, παππού μὴν κάνῃς ἔτσι,
μὰ γλίνισε τὴν ἐκλογὴ καὶ στρῶσε μας γκλουβέτσι
Εἶναι καπνὸς καὶ θὰ χαθῇ, φούρια καὶ θὰ περάσῃ,
καὶ μοναχὸ 'στὰ κάρβουνα τοῦ στόλου θὰ ξεσπάσῃ.
Ὦ Στάλαρχε Θεμιστοκλῆ, πάψε τὸ ντεβατσούρι,
κι' ἂν ἄλλο πάλι ῥοῦτρωσε 'στὴ μέση μας ἀγγοῦρι,
ἀγγεῖα φέρτε τραβηντά, μὰ καὶ σαλάτα τσίρους,
καὶ περιφρόνει, Πάρα-Λὴρ, παραληρούντων λήρους.
Θυμήσου λίγο, Στόλαρχε, καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον,
ὁποῦ τὸν κόσμον οἱ μουρλοὶ γιὰ τοὺς Βουλγάρους 'χάλασαν
καὶ κομιτσίρης λαχανᾶς ἐκλήθης τῶν Ἑλλήνων,
πῶς ἔβρασες κατὰ ξηρὸν, καὶ τώρα κατὰ θάλασσαν.
Δελ.—Πιὸ τε βροχὴ, γύνου φωτιὰ, καὶ βρέντ' ἀστροπελέκι,
ὁ μέγας γέρων Παρα-Λὴρ παλιάρων παραστέκει.
Βαρβᾶτ' ἐμπρὸς καὶ προχωρῶ Γοργόνας ἐπισείων,
βωρβᾶτ' ἐμπρὸς καὶ προχωρῶ ευρίτσους καὶ πυρέσσων,
κόβω δακτύλους ξενικοὺς μακρὰν μου καὶ πλησίον,
ἀντίχειρα καὶ λιχανὸν, παράμεσον καὶ μέσαν.
Ἔξω ψυχῆς ἀβάνεια καὶ γήρατος βεῖλια,
πλὴν φεῦ ! οἱ πάντες ἔσιστοι... κι' ἡ κόρη Κορδηλία
λέει 'στὸν Παπαρδέλα :
«τράβα, παππού, κορδέλα.»
Φ.—Πρὸς τὲς Κορδόνας γύρισε τοὺς σωφρονοῦντας φίλους
κι' ἔλα 'στὰ σύγκαλά σου,
καὶ τετραμένα πρότεινε 'στοὺς ξενικοὺς δακτύλους
τὰ δέκα δάκτυλά σου.

—

Μὴν ἀκοῦς πολλῶν παλάβρες,
μὴν πλουτίζῃς ἀνδρακλᾶς,
ἄρχισε νὰ βγάλουν μαῦρες
πολεμάρχοι τῆς φακῆς,
κι' ὃς σφυρίζουν, Μπάρμπα Λὴρ...
τὰ μπαλὰ των καὶ μὴ λύρ.

—

(Ὁ Φασουλῆς, ποῦ πόλεμον ἀκούει τοῦ λοιποῦ
καὶ τούρτουρος τὸν πάνει,
πάρνει 'στὸ μπράτσο τὸ δεξὶ τὸν γέρο τὸν παππού,
τὸν Λὴρ τὸν Δεληγιάννη,
κι' ἔρχεται 'κεῖ' ὁ κὺρ Σκουζὲς ὡς μόνη συνοδεία,
κι' ἔτσι τοῦ γέρου Παρα-Λὴρ τελειὸν' ἡ τραγῳδία.)

—

Τῶν «Παίδων ἡ Διάπλασις» τὸ Περιοδικὸν
ἐξέδωσε τὸ Θ ἰ α τ ρ ο ν τὸ μᾶλλ Παιδικὸν,
κι' αὐτὸ τὸ χρησιμώτατον κι' ἐπιφανέστατον βιβλίον
συνέγραψε Γρηγόριος Ξενόπουλος ὁ πάνυ
πρὸς χρῆσιν πάντων τῶν μικρῶν καὶ πάντων τῶν Σχολείων.
κι' ἡ γλῶσσα ἐκτενὸς παιδικοῦ θὰ γίνεται ῥοδάνι.

Τυπογραφεῖον Χ ρ ώ τ η, τέως πεντοῦ ρυθμός—Φανέωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπισθεν ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ ὁ τ' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μαΐου πέμπτη κι' εἰκοστὴ
κι' Ἑλλήνων δράσις θαυμαστή.

Πενῆντα τέσσερα καὶ πενταπόδα
κι' ἡ Κορδονάρα μας γενναίως δράσα.

Φάλλε, Ρωμηέ, καὶ σὺ
τῆς Κρήτης τὸ νησί.

Τὰ χαντζάρια τοῦ Καλίφη 'στὸ κορμί σου ξαναμπήγουν,
ὁ χασάπης αἷμα θέλει καὶ 'δικό σου νὰ χυθῇ,
μὰ χυμοῦν ἀνόρειωμένοι καὶ παππάδες Διάκοι σμίγουν
τὸ σταυρὸ μὲ τὸ τουφέκι, τὸ σταυρὸ μὲ τὸ σπαθί.

Μὴ σκιαχτῇς τοὺς ξένους ἔσκιους, μὴ σκιαχτῇς τὰ ξίνα σκιάχτρα,
κι' ἂς βουΐζῃ πέρα πέρα μιὰ βαὴ πολεμοκράχτρα
'στῆς κορφαῖς τῆς χιονισμέναις καὶ 'στῆς ράχαις τῶν βουνῶν,
ποῦ μιὰ μέρα 'γεννηθήκαν οἱ θεοὶ τῶν κεραυνῶν.

Λιγερὴ μὲ πάρματά σου 'μπρὸς 'στὸν κόσμο ξαναδιάβα,
'στοὺς στρατοὺς τοῦ μακελλάρη σκόρπα βόλια κι' ἀστραπαῖς,
ὁ καπνὸς τῶν τουφεκιῶν σου νὰ σκεπάσῃ, κόρη σκλάβα,
τῆς ἐλευθερᾶς σου μάννας τῆς ξεσκέπασταις ντροπαῖς.

Μὴ γερνᾶτε, παλληκάρια, σὰν κυτιᾶτε 'μπρός σας γέρους,
ποῦ τὴν ἄσπρη λεβεντιὰ των στεραιώτρα σκούζει Φῆμη,
κι' ἐλευθέρωσε σὺ σκλάβα τοὺς λυτοὺς τοὺς ἐλευθέρους,
ὁποῦ σέρνονται δεμένοι 'μπρὸς στῆς Πόλις τὸ ψοφῆμι.

Παραφοραὶ τοῦ Θοδωρῆ, ποῦ κατ' αὐτὰς παραληρεῖ.

Πρώτη παραφορὰ γορτὴ καὶ φλογερά.

—

Λὲρ μπαλὲρ... θὰ πολεμήσω... λὲρ μπαλὲρ, βαρδᾶτε πέρα,
κι' ἀκονίζεται σὰν πρῶτα τῶν πολέμων ἡ μαχαίρα.
Σπᾷζει πάλι ἀλωσίβδες ὁ Βουλγαροκτόνος λάος,
πάλιν εἶμαι Μπουναπάρτης, πάλιν εἶμαι Νικολέως,
καὶ φαντάζομ' ἐκστρατείας κι' ὀνειρεύομαι Μαρέγγα,
κι' ἀδυνάτησα σὰν τσίρος, καὶ κατήντησα σὰν ρέγκα.

—

Ξαναρρύμασαν τὰ πλήθη καὶ μὲ πέρνουν 'στὸ κοντὸ
καὶ μοῦ λένε «Θοδωράκη, ξαναβάλε τρικαντό,
καὶ παραίτησε τὸ νάζι καὶ παραίτησε τὸ πάσο,
κόψε γέρι, κόψε πόδι, φάγε λάχανο καὶ πράσο,
γίνου σκιάχτρο κι' Ἐφιάλτης Καλιφῶν καὶ Βασιλέων,
γειά σου, γέρο-Μπουναπάρτη, γειά σου, Κορσο-Νατολέων.»

—

Συγκλονιέται γῆ καὶ πόντος, συγκλονοῦνται κι' οὐρανοί...
νά ! βουΐζει μὲς 'στ' αὐτιά μας τῆς Γαλλίας ἡ φωνή.
Ἐξ τὸν λαίλαπα τῆς Κρήτης, εἰς αὐτὴν τὴν νέαν πάλιν
τὸ δαιμόνιον τῶν Γάλλων δαιμονίζεται καὶ πάλιν
μὲς 'στοῦ Θοδωρῆ ταύτιά
καὶ μοῦ σβύνει τὴν φωτιά.

—

Τὸ ξεπάτωμα τῆς Κρήτης ἀληθῶς μὲ συγκινεῖ,
βλέπω θρῆνος κι' ἀκοῦ πέρα πῶς θὰ γίνῃ μακελλειό,
μὰ κατήντησε γιὰ 'μένα τῆς Γαλλίας ἡ φωνὴ
τὸ δαιμόνιον ἐκεῖνο τοῦ Σωκράτους ταῦ πελυγοῦ,
καὶ πρὸ ταύτης τῆς φωνῆς
στοματὼ γονυκλινῆς.

—

Χαίρετε, καλοί μου Γάλλοι,
φίλοι, σύμμαχοι μεγάλοι,
μόνοι τῶν Ρωμηῶν προστάται, μόνη τῆς Ἑλλάδος δόξα
καὶ τοῦ Θοδωράκη λόξα.

—

Δεληγιάννης καὶ Γαλλία... Δὸν-Κισσώτης καὶ Γλυκέρα,
ἐμπροστά του. Δέσποινά μου, παραφέρομαι κι' ἀστράφω.
Ὅπου πάω τῆς Γαλλίας ὁ Μπουρὲ μ' ἀκολουθεῖ...
τί μανία ! ποῖος ἔρως ! ..
θίγω μιὰ καὶ ξεσπαθώνω, μιὰ μοῦ πέρνουν τὸ σπαθὶ
τὰ χεράκια τῆς Γλυκέρως,
καὶ μοῦ λέει «Μπουναπάρτη, ξαναβάλτο 'στὸ φιλάρι,
τέθυεξες κι' εἰς ἄλλα χρόνια πῶς 'γεννήθης παλληκάρι.»

Παραφορὰ δευτέρα, τῆς πρώτης σφοδροτέρα.

—

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψος, ὦ Γλυκέρια δοξασμένη,
γόρνα 'θὲς ἱλαρωμένη
τῶς σ' ἀκολουθεῖ πιστῶς
ἀμορόζος σεβαστός.

'Δὲς τί βάσανα καὶ πάλι, 'θὲς τί πόνους ὑπερθρο,
ἀμορόζα μου Γλυκέρω,
καὶ προστάτις μου γενοῦ
μὲ τῶν Ρώσσων τὸν Ὄνοῦ,
πρὶν μοῦ πάρουνε τὸν νοῦ.

—

Ἂν ζητοῦν τὰ τόσα μίση τοῦ γελοίου τούτου κόσμου
ἀπὸ σὲ νὰ μὲ χωρίσουν, ὦ ψυχίτσα μου καὶ φῶς μου,
μὰ καὶ πάλιν μᾶς ἑνόνει ὁ παμφίλτατος Μπουρὲ
κι' ἐγὼ ψάλλω νύχτα 'μέρα τὸν 'Διχό σου τὸν γλαρέ.

—

Σὺ παιᾶνας ἄφτινέ με τῶν πολέμων ν' ἀνακρούω,
τοὺς Ἐγγλέζους δὲν τοὺς θέλω καὶ ξερνῶ ποῦ τοὺς ἀκούω.
Τρικαντὸ τοῦ Μπουναπάρτη σὰν καὶ πρῶτα θὰ φορέσω,
τὴν Τριπλῆν τὴν Συμμαχίαν μὲ Κορδόνι θὰ τὴν δέσω,
κι' αἰχμαλώτους ὀπισθέν μου θὰ τοὺς σύρω τοὺς σκασμένους
χειροπόδαρα δεμένους.

—

Νὰ κι' ὁ Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας... φύγε πλάνε, φύγε φίδι,
μὴ μὲ λόγια καλτσιλάνγκς τὸν Φραντζέζο Κορδονίδη...
ἔρχεται, μοῦ κουβεντιάζει, πλὴν εἰς μάτην μοῦ 'μιλεῖ...
εἶμαι Μπουναπάρτης, Γάλλος, παπαγάλος καὶ γαλί.

—

Πρέσβεις ἔρχονται καὶ πᾶνε, κάτι θέλουν νὰ μοῦ 'ποῦν...
Γιάννη, κλεῖστε τους τὴν πόρτα κι' ἄφησέ τους νὰ κτυποῦν...
Πρέσβεις ἔρχονται καὶ πᾶνε... τὸν καιρό τους τὸν καιρό...
ὁ Μπουρὲ μονάχ' ἂν ἔλθῃ 'πές του πῶς τὸν περτερῶ.

—

Ὦ Γλυκέρω μου καλή,
γύρνα 'θὲς τὸ παλληκάρι,
κι' ἄφησε τὸν Νικολὴ
τῶν Ναυτίκων ν' ἀμολάρῃ.

—

Τώρα μίαν ἑβδομάδα
κάρβουνο δὲν ἔχει μείνει,
κι' ἔχω κάνει τὴν ἁρμάδα
ἀτελείωτο κομμάτι.

—

Μὲ μαΐστρο καὶ σιρόκο
κάθε 'μέρα 'θὸς του φόκο,
καὶ μπορίζει τὸν αἰθέρα
ἡ κακνίλα πέρα πέρα.

—

Γύρνα 'θές, νὰ μὲ χαρῇς,
πῶς ὁ στόλος μας κακνίζει,
ποῦ τὸν βλέπεις καὶ θαρρεῖς
πῶς μαρίδες τηγανίζει.

—

Πόσον θέλω τερπνὸν !...
μὲ τοῦ στόλου τὸν κακνὸν
σμίγουν τώρα κι' οἱ κομποὶ τῆς 'δικῆς μου κεφαλῆς
ὡς σημεῖον ἀπελῆς,
κι' ὁ κυρίκριχος λαὸς ἀπὸ λογιῶν κακνούς κυττάζει
καὶ κακνίζωντας κι' αὐτὸς κακνιστὸς διακεκδύζει.

—

Ἄφησέ τον, Γλυκερία,
μές 'στὴν Κρήτης τὰ νερὰ
ν' ἀμολάρῃ μπατκρία
μόνο τούτη τὴν φορά.

—

Ὅμως πλάνει τὸ μπουρὶ
τῆς Γλυκέρως τὸν Μπουρέ,
καὶ μοῦ λέγει «Θοδωρῆ,
πολεμάρχης τρομερέ,
κάνε τὴν ἁρμάδα 'σέως,
εἶμαι θὰ σ' ἐκτοπίσω.»

—

Ὄχι, πάψε, μὴ θυμώνῃς, ἀμορόζα μου σκληρέ,
κι' ὃς κομπίζ' ἡ Μαύρη Μοῖρα 'στοῦ Φαλήρου τὰ νερά,
'θὸς τῆς ἄθειαν, Γαλλία, ν' ἀνθρακεύῃ ὅσο θέλει,
κι' ἂν κακνίζῃ τί σὲ μέλει ;
Μὴν προφέρῃς ἐκτοπίσεις, ὦ Γαλλία τῶν φωνῶν,
μήπως γίνουν ἐκτοπίσεις ἀγκεφάλων καὶ φρενῶν.

Τρίτη παραφορὰ ὀλίγον χλιαρά.

—

Ἰδοὺ κι' ὁ Σάντζος ὁ Σκυζές, πιστὸς εἰς τὰς φιλίας...
πλησίασε καὶ σὺ φωνάς ν' ἀκούσῃς τῆς Γαλλίας...
Ἀκὸ τοὺς κάπους τοὺς πολλοὺς κι' ἀπὸ τὸ σύρε κι' ἔλα
βλέπω ρυτίδας κι' αὐλακας ἐπὶ τῶν παρειῶν σου,
ὅμως καὶ σύ, Μινίστρο μου καὶ μάστρε καὶ κανέλα,
θερμὸς τοὺς Γάλλους ν' ἀγαπᾷς καθὼς τὸν κύριόν σου.

—

Κι' ὁπόταν δίνῃς γεύματα καὶ κάνῃς σουαρὲ
'στὸν κύριον Μπουρέ,
νὰ βάζῃς τὸ καλλίτερα σερβίτσια 'στὸ τραπέζι
γιὰ νὰ σκυλεύζονι Γερμανοὶ κι' Αὐστριακοὶ κι' Ἐγγλέζοι.

—

Τοῦ Χαμμερστεῖν, Σάντζο μου, μὴ λησμονῇς τοὺς σάλους,
ὅταν τὸν κλέπτην Γερμανὸν καὶ τέσσους ἀντιπάλους
μὲ θαυμαστὴν εὐρράδειαν 'στὴν λάπτη τοὺς ὁκλώνεις
καὶ περὶ μ α λ α κ ύ ν σ ε ω ς τῶν σχέσεων ὠμίλησες.

—

Πλὴν μάθε σύ, ποῦ σπαταλᾷς καὶ νοῦν καὶ πνεῦμ' ἀσώτως,
ἐὰν τῆς μαλακύνσεως ὁ ῥήτωρ ὁ βριμὸς,
πῶς ἔπαθε μαλάκυνσιν κι' ὁ Πατσιὰν ὁ πρῶτος
καὶ πρόσεχε μὴ πάθωμεν μαλάκυνσιν κι' ἐμεῖς.

—

Κατακαϋμένε σύντροφε, μὲς 'στὴν φουρτοῦνα βάστα
κι' αὐτὰ τὰ νέα ξαφνικὰ φασιλωστὰ καὶ βράστα,
τοῦ διπλωμάτη τρόχιζε μονάχα τὸ καλάμι
ὁ κόσμος νὰ σὶ τρέμῃ,
καὶ μάθε τὸ καλέμι σου πῶς ἔτσι καλὸ νάχω
εἶναι σπαθὶ μονάχο,
καὶ σὰν ἰδοῦν τῆς νότιας σου ζαρίνους καὶ λουφάζουν
κι' ἀμέσως κι' ἄλλους Κρητικοὺς οἱ Κοῦρδοι ξαναφάζουν.

—

Ἂν δὲ πρὸς δυστυχίαν μας ἡ Κρήτη πάλιν βρίσκεται
κοιμοῦ καθ' ἑλ' ἀμέριμνος 'στὰ μαλακὰ σεντόνια σου,
ὅλον τὸ κράτος σήμερα 'στοὺς δυὸ μας μόνον κρέμεται,
τὸ μὲν εἰς τῆς μπαρμπέτσης μου, τὸ δὲ 'στὰ μπαρμπετόψα σου.

Παραφορὰ τετάρτη τοῦ γέρο-Μπουναπάρτη.

—

Τάδε Θοδωρῆς ὁ Τσάρος 'στὸ Ρωμαΐκο προστάζει
μ' ἕνα τρομερὸν οὐκάζι :
Ἂν κανένας ἰδιώτης ἢ θερμάσιμος ἁπλίτης
ὁμιλήσῃ περὶ Κρήτης,
θὰ προστάξω τὸν Σκουζὲ ἀπὸ τοῦτον νὰ μᾶς τώσῃ
καὶ 'στὸν Τοῦρκον 'Αβδυλλὰχ αὐθωρεὶ νὰ τὸν ἐκδώσῃ.

—

Μὴ ζαλίζετε ταύτιά μου μὲ τῆς Κρήτης τὰς σφαγάς.
ἄφετέ μου δίχως τρόμους τὴν 'Αρχὴν ν' ἀπολαμβάνω,
νὰ σαλπίσω καὶ τὰς νέας τῆς Βενίτσης ἐλλυγὰς
καὶ σπουδαίαν τοῦ Κουβέρνου μεταρρύθμισιν νὰ κάνω.

—

Ἀφετέ με νὰ πληρώσω πρὸς τοὺς φίλους τὸ καθῆκον,
ἄφετε τὸν 'Ασημάκη νὰ τὸν φέρω τῶν Ναυτίκων,
ἄφετε νὰ διορίσω πρὸς καλὸν τῆς Ρωμηοσύνης
τὸ ξεχωρίτερ τῆς θαλάσσης Ὑπουργὸν Δικαιοσύνης.

—

Μή, λαέ, μοῦ σφίγγης πάλιν γιὰ πολέμους τὸ καρύδι.
μὴν 'στοῦς τὸν Βασιλέα,
ἄφετέ με νὰ καθίσω καὶ 'στὴν θέσιν τοῦ Πετρίδη
τῶν Πετρῶν τὸν 'Αχιλλέα.

—

'Αρκεσθῆτε 'στοῦ Μινίστρου τὰ πολύκροτα χαρτιά,
ἐπιτρέψατε νὰ σβύσω καὶ τοῦ στύλου τὴν φωτιά,
ἐπιτρέψατε νὰ παύσῃ τοῦ κακνίσματος ἡ φρίξη,
ἐπιτρέψατε νὰ κάμω τὸ Κουβέρνο τερπρίκι.

—

Μὲ πολέμους τὰ τατρῖα διεσείσθησαν ἐδάφη,
πάντα πόλεμοι καὶ λαύρκις, ἀλλὰ τώρα τὰ νισάφι.
Ξεκουμπίσου πλέον, "Αρη, στυγερὲ καὶ μαῦρε Δαίμον,
μὴ τὸν γέρο Μπουναπάρτη τοῦ λοιποῦ παρεβρούνῃς,
ἐκουράσθη μὲ τὴν δόξαν καὶ τὰς δάφνας τῶν πολέμων,
ἀφησέ τον πιὰ νὰ δρέψῃ καὶ τὰς δάφνας τῆς εἰρήνης.

—

Ξεκουμπίσου μιὰ γιὰ πάντα, καὶ 'στῆς γῆς αὐτῆς τὸ χῶμα
μὴ μὲ κράνη καὶ ρομφαίας ἡ σκιά σου ξεμυτίσῃ.

ἄρπαξε τὸν Μπουαπάρτη νὰ κυττάξῃ καὶ τὸ κόμμα
μήπως ἔξαφνα χάσ' ἀέναν τὸ Κορδόνι του ξεχύσῃ.

—

Ἀφετέ με δίχως πρόμους, προφυλαξῆς μου συμπολῖται,
μὲς 'στῆς Κηφισιᾶς τοὺς κῆπους νὰ τσακώνω πεταλούδαις,
καὶ 'στὸ γυῦρο κούτελό μου, ποὺ μὲ σκέψεις περαλείπει,
βάλετε παγὶα βριγμένα κ' ἀγγουριῶν βροσάτας γλοῦδαις.

Πέμπτη σκηνὴ
κι' ὅλο φωνή.

—

(Ἐδῶ τὸν σφίγγει δυνατὰ τὸν Μπάρμπα Κορδονέλο
καὶ κάνει τὸν Ὀθέλλο.)

—

Χαῖρε λοιπόν, ὦ τριανταὶ καὶ περικεφαλαία μου,
σᾶς καταθέτω σήμερα μπροστὰ 'στὸν Βασιλέα μου,
χαίρετε διατάγματα κι' ἠλιακῶν προσκλήσεις,
τῶν παραθύρων κ' ἐξωστῶν μυρίαι προσφωνήσεις,
βόμβαρδα, βομβαρδίσια, περιβοσβοῦντες ὁμίλοι,
ὅπλα πανοῦκλων ὑαλιῶν κ' ὅπλαὶ τῶν τετραπόδων,
ἀλλ' ὅμως χαίρετε καὶ σεῖς, ἀέρες κ' ἀνεμμίλιοι,
ἐσεῖς αὐτόπται μάρτυρες ἡρωϊκῶν ἐφόδων.

—

Χαίρετε γουργουρίσματα πολεμικῶν στομάχων,
χαίρετε μπλόκοι ξαφνικοὶ τῶν στόλων τῶν συμμάχων,
χαίρετε παληολόγεια καὶ σὺ κομμένη χέρα
καὶ τωρινὰ κατνίσματα τῆς Μαύρης μας ἀρμάδας,
παράτασις μενδιὴ κι' ἀπ' ἔλας λαμπροτέρα
ἐξ ὅσων ἔθωσε ποτὲ ὁ γέρων τῆς συμμάδας.

—

Ἦτο μιὰ φυσέκια κι' ἔσκασε, καπνὸς καὶ διελύθη...
νά! νά! κι' ὁ Βάμπας ἔπεσε.., καταδοῦν τὰ πλήθη...
κι' ἐγὼ τραβῶ 'στὴν Κηφισιὰ μὲ διακόσους φίλους
κι' ὁ κύριος ὁ περίεργος μὲ βλέπει κεχηνώς,
κι' εἰς τῶν ἀγνώστων καὶ γνωστῶν ἀγγέλλει τοὺς ὁμίλους
τὸ μέγα καὶ χαριτόσυνον τῆς Κρήτης γεγονός.

Λοιπὸν ὁ Βάμπας ἔπεσε... σκιρτήσετε μ' ἐμένα...
ἴσως κι' ὁ νέος πόλεμος νὰ πάῃ 'στὰ χαμένα,
ἴσως ὁ Κορδονάρχας ἀπὸ φωτιαῖς 'σχάσῃ,
ἴσως τὸ ταξιδάκι του κι' ὁ Βασιλεὺς δὲν χάσῃ.

—

Χαίρετε, πρώτιστε ρούμπιος μου, τολυμήματά μου τόσα,
ὁ Τοῦρκος εἶν' ἐλεύθερος νὰ καίῃ καὶ νὰ σφάζῃ,
ὁ Θεοδωρῆς 'γρονήμησε καὶ τάχυε τετρακόσα
κι' ἀπ' τὴ φωτιὰ τὰ κάστανα σὰν κι' ἄλλοτε δὲν βγάζει.

—

Χαίρετε, τθέγγοι καὶ σπασμοὶ καὶ βρυχηθμοὶ ρητόρων,
ποὺ χέσκει πᾶς ἐμβρόντητος καὶ κόσμος ἀγελαῖος,
πολύωρα συμβούλια κι' ἐντὸς τῶν Ἀνακτόρων,
παρόντος εἰς αὐτὰ καὶ μὴ τοῦ φίλου Βασιλέως.
δουλειαῖς μὲ φούντας, ντραβέλια, τρεχάλαις, ἔμπα κι' βγα,
καὶ πάλι ξαναπήγαινε καὶ πάλι ξαναφεύγε,
καὶ βὸς του ξερωνήματα καὶ βὸς του παρλαμέντο
κι' ἐκεῖ 'στῶν Οἰκονομικῶν τὸ πρῶτο πορτιμέντο.

—

Χαίρετ' ἐξάψεις, ἀπειλαί, ντελίριοι θυμοῦ,
μηνύματα τῶν Λύλαρχῶν καὶ τῆς Λύλης Μαγίστρων,
καταδωῖξεις Πρέσβειων ὑπὸ Σκουζὲ κι' ἐμοῦ,
καταδωῖξεις δὲ κι' ἡμῶν παρ' ὅλων τῶν Μενίστρων,
φὶτ φὶτ ἐβῶ, φὶτ φὶτ ἐκεῖ, μηχανορράφοι, βόλοι,
πλεκτάναι, ξένοι δίκτυολοι, πολεμικοὶ διαβόλοι,
σαλπίσματα καὶ τύμπανα πετιῶντων στρατοπέδων,
βρυγμὸς ὀδόντων καὶ τριγμός, λιμοὶ γυναικοπαίδων,
πεζῶν καὶ καβαλάρηδων μεγάλαι συναθροίσεις
πρὸς ἐξολλυν διάλυσιν τῶν συλλεκτηρίων,
προμήθειαι καθαρτικῶν καὶ τούτων κατεχρήσεις
πρὸς ὅμοιον ἐνέργειαν Συμβούλων θραστηρίων.

—

Στὸ Μὲν Ρεπὸ τῆς Κηφισιᾶς ξαπλόνω μιὰ χαρὰ
κι' ἐξίσταμαι 'στὴν ἅμετρον τῶν ρόδων ποικιλίαν,
κι' ἕνα μικρὸ γατάκι μου θωπεύω τριφερά,
ὁποὺ πολὺ τὸ συμπαθῶ καθὼς καὶ τὴν Γαλλίαν,
κι' ἂν ἔχῃ τύχῃ γὰ πολὺ νὰ κυβερνῶ τὸ κράτος
θὰ γίνῃ Κορδονόγατος καὶ γάταρος βαρβάτος.

—

Ἰδού! μετὰ γλυκύτητος μὲ βλέπει κι' ἀφελείας,
ἀλλ' ἔξαφνα ξιπάζεται 'στὰ τόσα χωρατά μου,
ὑποῦ νομίζω πῶς φωνὰς ἀκούει τῆς Γαλλίας,
καὶ φεύγει καὶ ξαπάρχεται φοιβερὸν 'στὰ γόνατά μου.

—

Χαῖρε, θριάμβων ἐμετέ, τροπαίων ἀηδία,
ποῦ παρεχώρτασε μὲ σᾶς ὁ γῆγας ὁ πελώριος,
χαῖρε καὶ σύ, γατάκι μου, καὶ σὺ ζουρλομανδύα.
ποῦ χαριέντως σὲ φυσῇ τῆς Κηφισιᾶς ὁ Βόρειος..
Στὰ πόδια πάλιν ὁ μπελᾶς τῶν Κρητικῶν μᾶς ἔλωσε...
ὁ βίος ὁ πολεμικὸς τοῦ Μπουαπάρτη τέλειωσε.

—

Πλησίασε, ψυφίνα μου... μὲ πάθος σὲ λατρεύω,
σὺ προσφιλὴς κυρία μοι καὶ μόνον μου στολίδι...
μὰ νά την! πάλιν ἔρχεται καὶ τὴν ξαναχαϊδεύω,
κι' ἕνα τραγοῦδι τραγουδῶ πικρὸ τοῦ Ταντολίδη.

«Εἶδες, φῶς μου, τὸ γατάκι
ὅπως ἕνα κουρελάκι
ἀπὸ κάτω 'στὸ τραπέζι
μὲ τὰ νύχια του σὲ παίζει;

Ἐγὼ εἶμαι τὸ κουρέλι
κι' ὁ Γεωργάκης τὸ γατί,
ποῦ μὲ κάνει ὅπως θέλει
καὶ 'στὰ νύχια μὲ κρατεῖ.

Ὥραις τὴν καρδιά μ' ἀνοίγει,
ὥραις πάλιν κλεῖ καὶ μὲ πνίγει,
μιὰ μὲ κάνει καὶ κακόνου,
πάλι μιὰ τὸ μετανοῶ.

Πότε τὰ χεριά σιμά του
ἀνυπόφορα κρατεῖ,
πότε βάζει τὄνομά του
μὲς' σ' αὐτὰ φαρδὺ πλατύ.

Ὥραις ἀγαπῶ νὰ κλαίω
κι' ἐμπροστά του κλαίωντας
νὰ μοῦ λέῃ, νὰ τοῦ λέω,
νὰ πηγαίνῃ λέωντας.

Ὥραις μὲ φιλοφρονήσεις
μοναχὲν μὲ προσκαλεῖ,
κι' εἰς παντοίας ἐρωτήσεις
τὰν μαρζόλος ἐν 'μιλεῖ.

Μιὰ 'στὸ μπράτσο του μὲ πέρνει
καὶ 'στὸν κῆτο του μὲ φέρνει,
μιὰ μὲ πάνει, μιὰ μ' ἀφίνει
μὲ τοὺς τρόπους τοὺς μαρζέλους,
μιὰ βασιλικοὺς μοῦ δίνει,
μιὰ σφουκνίδες καὶ τριβόλους.

Μιὰ κερδῶνε του μὲ κάνει,
μιὰ δὲν κάνομε χωριό,
τρέμει τὸ θερὸ τὸν Γιάννη,
μὰ κι' ὁ Γιάννης τὸ θερό.

Πτιγκιδιάρικη Κασῶνε,
παῖζε παῖζε τὴν Κορδόνα,
ἕως οὗ μ' αὐτὰς τὰς πράξεις
βαθμηδὸν νὰ τὴν ἐπροάξῃς.

(Ὁ Φωτσυλῆς σιγὰ σιγὰ 'στὸν Θεοδωρὴ σιμόνει
με πρόσωπον πολὺ στριφνόν,
καὶ δένει χειραψίαν μὲ σφιδιπλο Κορδόνι

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς δὲ πλέξῃ.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γραμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμαίου» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου πρώτη,
μέσα κι' ἔξω κρότοι.

Πενῆντα πέντε καὶ πενταπόσα
κι' ἡ Κορδονάρα φρενητιῶσα.

Μιὰ κόρη καὶ μιὰ μάννα,
λερὴ σὰν Ἀσπιγγάνα.

—

Στὴ μάννα τὴν ἐλεύθερη φωνάζ' ἡ κόρη σκλάβα:
«γιὰ κύτταξε τῆς κόρης σου τὰ θάνατα βουνά,
γροίκα βοὴ παλληκαριῶν, γιὰ δὲς φωτιαῖς καὶ λάβα,
ἐγὼ ζητῶ μὲ τὸ σπαθὶ καὶ σὺ μὲ τεμενᾶ.

»Μὲς 'στῆς σφαγῆς τὸ βαγγητό, 'στοὺς χαλασμοὺς τοὺς τόσους,
ὀλίγα βόλια στεῖλε μου παρηγοριὰ νὰ βρῶ,
δὲν θέλω τὴν βοήθεια σου, δὲν θέλω Φραγκο-Ρώσσους,
ὅλοι φονιάδες ἔγιναν καὶ Τοῦρκοι μὲ σταυρό.

—

»Μάννα, ποῦ σκύβεις 'στὸν φονιᾶ, 'στὸν ἄτιμο τὸν Τοῦρκο,
γύρνα καὶ δὲς τὰ σπήτια μου, τὰ κάστρα, τὰ χωριά μου,
μάννα μου, παραχώθηκες 'στῆς λευθερίας τὸν βοῦρκο
καὶ πιργελᾶς τὴν παρθενιὰ καὶ τὴν παλληκαριά μου.»

—

Κι' ἡ μαννα στέκει καὶ γελᾷ 'στῆς κόρης της τοὺς θρήνους,
γελῶντας βλέπει τὴ σφαγὴ καὶ τὰ καῦμένα κάστρα,
κι' ἡ κόρη σκούζει τρεῖς φορὲς «ἀνάθεμα σ' ἐκείνους,
ποὺ τῆς τιμῆς σου σ' ἔκαναν πομπὴ καὶ πιργελάστρα.»

—

Μὰ ὁρκιτὴ καὶ σοβαρὰ τοῦ Σουλτάνου συμφορά.

—

Κλάψετε τοῦ Σουλτάνου τὰ κοπέλια,
κι' ἅπαθε μὲς μεγάλη συφορέλλα
αὐτὸς ποῦ στέκει σ' ὅλους ἀποπάνω
καὶ ποῦ διευθετεῖ ταδιευθέτητα,
μὴν κακομελετᾶτε τὸν Σουλτάνο
καὶ λέν πῶς θὰ τοῦ κόφουν ταμελέτητα.

—

Μὲ τέτοια συφορέλλα δὲν μπορεῖ
μηδὲ Σοφτᾶ νὰ γράψῃ τὸ καλέμι,
ὁ κόσμος ὅλος χάσκει κι' ἀπορεῖ
κι' ὅλο μαλλοτραβιέται τὸ χεράκι,
καὶ μέσα 'στὸ Σεράγι σου, καϋμένε,
μοιρολογοῦν ἐκεῖνα πῶς τὰ λένε.

—

Τί ξερνικὸ μεγάλο τοῦ συνέβη
μέσα σὲ τόσους κλιδωνας καὶ σάλους,
κι' ὁ τρομερὸς Καλίφης κινδυνεύει
Κιελάραχας νὰ γίνῃ σὰν τοὺς ἄλλους,
ν' ἀφήσῃ τὲ χαρέμια τόπαραίτητα,
καὶ ν' ἐπομείνῃ δίχως ἀμελέτητα;

—

Σκούζουν 'στοὺς μιναρέδες τῶν τζαμιῶν
τὴν συμφορὰ τοῦ πάσχοντος Καλίφη,
καὶ καθεμιὰ Χανοὺμ τῶν Χαρεμιῶν
καὶ καθεμιὰ Σουλτάνα του καὶ νύφη
τοῦ λέει «Πατισάχ δυστυχισμένε,
θὰ σοῦ κοποῦν ἐκεῖνα πῶς τὰ λένε.»

—

Ἀλλοίμονο!... τί κόσμος θρηνωδεῖ...
μήτ' ἕνα δὲν θὰ βγόλῃς πιὰ παιδί,
καὶ θὰ γλυτώσ' ἡ πλάσις τοῦ ντουνιᾶ
ἀπὸ καινούριο Κοῦρδο καὶ φονιᾶ,
κι' ὅλα τὰ μιγαλεῖα σου παρεῖτε τα,
σὰν σοῦ κοποῦν ἐκεῖνα ταμελέτητα.

—

Τί συμφορᾶς σ' ἐπλάκωσαν ἡμέρες!
κι' οἱ δοῦλοι θὰ σὲ πέρνουν 'στὸ μεζί,
ἐσένα, ποῦ τῶν Φράγκων τῆς φοέρχις
καὶ τῆς βαρβάτκις νύτσις τοῦ Σκουζὲ
γελῶντας, Πατισάχ, ἐξκουσμένε,
τῆς ἴγραφες σ' ἐκεῖνα πῶς τὰ λένε.

—

Ὁ Μουεζίνης ἄγριος εἰμώζει
πῶς μήτε τὸ βραχὶ τῆς Ψιατουμᾶς
ἀπὰ τὸ ρεζιλίκι δὲν σὲ σώζει,
τὸ ρεζιλίκι, πούπανε κι' ἴμπῆς
'στὰ χρύσα τῆς χερᾶς μας τάπεκλίτσια
νὰ κλαῖμε τοῦ Σουλτάνου ταμελέτητα.

—

Ἂν ἀπονοῦν σεσκιγὲς ἀγριομούρηδες
χανιζέρια διψασμένα κι' αἱμοβόρα,
μὰ βλέπτες πῶς κι' οἱ φίλοι σου Γκιαούρηδες
μαζί μὲ τὸν Σκουζὲ καὶ τὸν Θεοδώρα
'κρεμαστήκαμε, Χαλὶτ τακατιμένε,
ἀπάνω 'στὸ Ἐπιὰ σου πῶς τὰ λένε.

—

Σὶ τοῦτα 'κρεμαστήκαμε κι' ἐμεῖς
οἱ τῶν Σταδίων ἄλτες καὶ βρομεῖς,
μὰ τώρα, ποῦ κι' ἐκεῖνα θὰ χαθοῦν,
δὲν θἄχουν ἀπὸ ποῦ νὰ τσακωθοῦν
αὐτοί, ποῦ δὲν ἀρίνουν ἀχαιρέτητα
τοῦ κραταιοῦ Σουλτάνου ταμελέτητα.

—

Καὶ τώρα δι' ἀντάλλαγμα κι' ἐκείνου
τοῦ δοξαστοῦ τῆς Ἄλτεως κοτίνου,
βάλε καὶ σὺ σ' ἰλὶχρυσο πανέρι
καὶ στεῖλε 'στοὺς συμμάχους, ποῦ σὲ κλαῖνε,
'στὸν γέρο φαβλατᾶ καὶ 'στὸν παγκλέρη,
ἐκεῖνα τὰ σεπτά σου πῶς τὰ λένε.

Τὸ ταξειδι τῆς Κορώνας, τῆς ἀγαπητῆς κοκκώνας.

—

Λὲν πῶς φεύγει, νάτος νάτος
ὁ γλεντζὲς ὁ Κορωνάτος.
Σοῦρτα φέρτε 'στὸ Παλάτι, ξεσκονίζονται γαλιά,
ἀνθρακεῦ' ἡ Σφακτηρία γιὰ ταξεῖδι Βασιλιᾶ,
καὶ μουγγρίζει κάθε κῦμα 'ματωμένο 'στὸ γιαλό:
«κατευόδιο του καλό.»

—

Λὲν πῶς φεύγει, νάτος νάτος
ὁ γλεντζὲς ὁ Κορωνάτος.
Δὲν 'μπορεῖ ν' ἀκούσῃ θρήνους κι' ἐθυρμοὺς ἀπὸ κοντὰ
καὶ μὲ θρήνους ν' ἀπαντᾷ...
δὲν 'μπορεῖ νὰ βλέπῃ μάτι βασκρυσμένο καὶ θολό...
κατευόδιο του καλό.

—

Τοῦ ραγίζουν τὴν καρδιὰ
τὰ πεντόρρανα παιδιά,
τόσοις λύπαις ξαφνικαῖς
κι' γυναῖκες Κρητικαῖς . . .
εἶν' εὐσίσητος πολύ . . .
ὥρα του λοιπὸν καλή.

—

Πάει μακρυὰ 'στὰ ξένα γιὰ νὰ κλάψῃ τοὺς σφαγμένους
καὶ τὸ κάψιμο τοῦ γένους.
Κι' ἂν ἐδῶ μαζί μας μείνῃ, τί 'μπορεῖ μ' αὐτὸ νὰ κάνῃ;
μᾶς ἀφῆνει τὸν Μινίστρο, τὸν νταγῆ τὸν Δελιγιάννη,
μὲ τῆς νύτσις νὰ τρελλάνουν τοῦ Καλίφη τὸ μυαλό....
κατευόδιο του καλό.

—

Θέλει δὰ κι' ὁ Κορωνάτος τὸ σπαθί του νὰ γυμνώσῃ
καὶ σπαθιαῖς γεραῖς νὰ δώσῃ,
μὰ τοῦ βάζουν ξένα χέρια τὸ σκαθί του 'στὸ φιλάρι
καὶ πηγαίνει νὰ φρεσκάρῃ...
τί νὰ γίνῃ τὰν δὲν θέλουν τῆς Εὐρώπης τὰ σκολιά;...
κατευόδιο, Βασιλιᾶ.

—

Λὰν πῶς φεύγει, καὶ βροντᾷ μὲ φωτιαῖς ὁ Ψηλορείτης
κι' ἕνα σύνεφο καπνοῦ μέσ' ἀπ' τὸ νησὶ τῆς Κρήτης
τριγωρίζει τὸ καράβι τοῦ μεγάλου ταξειδιώτη...
κατευόδιο, πατριώτη.

—

Λὲν πῶς φεύγει, κι' ὀπ' ὀπίσω μαῦρα πλήθη γυναικῶν
μὲ τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου σέρνουν ξέκλεκα μαλλιά.
καὶ κορόϊδα ποῦ 'χερτάσαν ἀπὸ σάρκικις Κρητεῖων,
κρώζουν δίπλα 'στὸ καράβι, «κατευόδιο, Βασιλιᾶ.»

Κορδονόπασσας Ἀλῆς κι' ὁ Σκουζὲς ὁ παραλῆς.

—

Ἀλ.—Θόδωρος εἶμαι δυνατὸς καὶ Θεοδωρῆ μὲ λένε,
Μινίστρο δοξασμένε,
ἀλλ' ὅμως λέγομαι κι' Ἀλῆς αὐτοῦ τοῦ κούρσου κόσμου,
καὶ σὺ Ταχτῆ, ἀκόλουθος, πιστὸς γκρμματικός μου.
Γιὰ κύτταξε τὰ μάτια μου... σπιθοβολοῦν, Ἀλέκο...
αἷμα Κρητῶν ἂς τρέξῃ...
στεφάνια γιὰ τὴν γκλαβιὰ μου 'κουράστηκα νὰ πλέκω
ἀπὸ τὰ γόνατα ξίξῃ.

Σκ.—Τοὺς ἄθλους σου, Βεζύρη μου, ποιὸς μπουνταλᾶς δὲν
Μινίστρο σὺ ξαφορνισες κι' ἐμένα τὸν πκγκιέρη. [ξέρει;
Ἀλ.—Ἀφεριμ, Τζοχαντάρη μου, νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις
καὶ νότιες εἰς τὸν Πατισὰχ ἀδίκεσα νὰ στέλλῃς,
κι' ὅσο πηγαίνουν πιὸ πολλὰὶς εἰς τὸν Καλίφη νότκις
τόσο θὰ στέλλῃ πιὸ πολλοὺς 'στὴν Κρήτη στρατιῶτκις,
καὶ τόσον εὐκολώτερα φουδοῦνι δὲν θὰ μείνῃ
'στῆς Κρήτης τὸ κομμίνι,
κι' ὁ Κόρδονος θ' ἀντιλαλῇ 'στὴν νίκρα τῆς ἐρήμου...
Σκ.—Δὲν ξέρεις πῶς λυπήθηκα, Βεζύρη Θοδωρῆ μου,
σὰν ἄκουσα 'στῆς Βουκολτᾶις
πῶς 'νίκησαν οἱ Κρητικοί,
κι' ἐμπῆκκ πάλι σὲ δουλειᾶις
κι' ἐπηλαλοῦσα Ὦ κι' ἐκεῖ.
Ἀλ.—Κι' ἐγώ, Μινίστρο μου Ταχτῆ, ἐγίνηκ' ἄνω κάτω
μὲ τοῦτο τὸ μαντᾶτο
'Ἀλλοίμονο καὶ τρὶς ἀλοί!
καὶ μὲς τὴν νίκη, παραλῆ,
εἶναι μεγάλη προσβολὴ
γιὰ τῆς Κορδόνας τὸν Ἀλῆ.
Δὲν πρέπει ξεφωνήματα πολλῶν νὰ σὲ ξεπαίζουν,
ἀπὸ 'ψηλὴ πολιτικὴ κουκοῦτσι δὲν σκαμπάζουν...
μόνον ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀλῆ νὰ κάνῃς μιὰ μετάνοια
καὶ μὴν ἀκοῦς τοὺς παλαβοὺς καὶ τὰ τσιμπούκ-ογλάνια.

Σκ.— Ἀκοῦς νὰ πάρουν Τούρκικα κανόνια καὶ τουφέκια
καὶ νὰ μὴ σκύψουν τοὺς λαιμοὺς 'στῶν Κούρδων τὰ πελέκια;
Ἀλ.— Ὁποία λύσσα καὶ θυμὸς 'στὸ στῆθος μου κοχλάζει.
ἀνδραγαθίκις τῶν Κρητῶν κανεὶς μὴν ἀλαλάζῃ.'
Βάλτε φωτιὰ 'στοῦ Μίνωος τὴν ἄπιστη πατρίδα,
βουλώσετε τὰ στόματα τοῦ κόσμου τοῦ ζευζέκη,
καὶ σύ, Μινίστρο, πρόσεχε, τὰ μάτια σου γερίδα
νὰ μὴ σταλῇ 'στοὺς Κρητικοὺς μηδὲ μισὸ φυσέκι.

—

Τάλογο τάλογο φέρτε νὰ φύγω,
ἡ Κρήτη 'χήμηξε καὶ μᾶς πλακώνει...
νά! γυναικόπαιδα Κρητῶν ξανοίγω
γυμνὰ καὶ κίτρινα σὰν τὸ λαμόνι.

—

Γιὰ δῖς, Μινίστρο μου, τί μᾶς προσμένει
καὶ στεῖλε 'γρήγορα καὶ τρίτη νύτα...
τρέχουν ὀπίσω μου σὰν λυσσασμένοι
κι' ὅλοι μοῦ σέρνουνε τὴν ρεζιγκότα.

—

Τάλογο τάλογο, καιρὸ μὴ χάνῃς,
νύτκις 'στὸν σύμμαχο διπλᾶς νὰ κάνῃς...
τάλογο τάλογο... βάλτε του σέλα...
Ταχτῆ ἀγρήγορα... μὰ πάλι τρίλλα.

—

Χαζὸς μὴν κάθεσαι, βρὲ διπλωματη,
ἄκου τῆς Κρήτης τὰ νταβαντοῦρι,
κι' ἂν ἀξετίμωτο δὲν εὕρῃς ἄτι
φέρτε μουλάρι, φέρτε γαϊδοῦρι.

—

Ὄχι... δὲν φεύγω... μακρὰν ἡ ρίκη...
Ἀλῆς κκινούρχος θἄλω νὰ γίνω...
ὁδός μου τσιμπούκι, ὁδός μου ταρίκι,
μὰ καὶ μαστίχα φέρε νὰ πίνω.

—

Συλλαλητήρια βλέπω μεγάλα...
έμπρός πεζούρα μου καὶ σὺ καβάλα...
σ' ὅλα τὰ τόπια βάλτε φωτιά,
κόψετε μύτες, γλώσσες, αὐτιά.

—

Σκ.—Σήκω λοιπόν, Ἀλήπασσα, καὶ βάλε τὸ φιγκόλι
νὰ ὄψῃς κι' αὐτὰ ποὺ γίνονται 'στοῦ Πατισὰχ τὴν Πόλι.
Ἀλ.—Ταχήρ, ἐὰν ἄκουσες καὶ συ χαμπέρια θλιβερὰ
πῶς ὁ Σουλτάνος ἐπαθε μεγάλη συμφορά,
πῶς δὲν βαστοῦν τὰ κότσα του σὰν πρὶν γιὰ τὸ χαρέμι
κι' οὔτε κανεὶς Κιελέργης σὰν πρῶτα δὲν τὸν τρέμει ;
Σκ.—Ἰδί' ἐγώ, Βεζύρη, τάκουσα κι' ἔκλαψα τοῦ Προφήτη
'στὰ μέλη του συμμάχου μας τὸ χέρι του νὰ βάλῃ,
καὶ νὰ τοῦ δώσῃ δύναμι νὰ πολεμῇ τὴν Κρήτη,
ποὺ καὶ τῶν δῦο μᾶς ἔκανε κουραδοῦτι τὸ κεφάλι.
Κι' ὁ Μουχαμέτης ἄκουσε κι' ἐμέ τὸν Κορόνατο,
ποὺ λές Κορόνα-φώμπαρες πῶς ἦταν Βουλευτής,
καὶ τοὔτο τοῦ Σουλτάνου μας τὸ ζαφνικὸ μαντάτο
ἀμέσως ψήμμα τέβγαλε κι' ὁ Τοῦρκος Πρεσβευτής.
Ἀλ.— Ἀλλὰχ Ἀλλάχ
εἰδάλλαχ !

Τώρα ποὺ τοῦ συμμάχου μας βαστοῦν γερὰ τὰ κότσα
κι' ἀπὸ χερὰ Χανομισαίις τηδοῦν ὡς 'στὸ τκβάνι,
ρέρε, Ταχήρ, ὀγρήγορα κατάγρυστη καράτσα
κι' Ὅλα κοντὰ μου πάθιτε σὶ τοῦτο τὸ ντιβάνι.
Χικτὶρ συλλαλητήρια καὶ Κρητικὰ σελλέτια,
καὶ γέμιτε κρυστάλλινα ποτήρια μὲ σερμπέτια,
καὶ βγάλε τὰ σερβίτσια σου νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φᾶμε
κι' ὅρσε 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ, 'στὸν κόσμο τὸν Ἰνφάμε.
Σκ.—Τώρα ποὺ τοῦ συμμάχου μας βαστοῦν γερὰ τὰ κότσα
ὅσο 'μπορεῖς, Βεζύρη μου, τοὺς μπαταξῆδες κλώτσα.
Διῖξε καθὲ φωνακλᾶ,
δεῖξε καθὲ λακεπλάκου
πῶς ἡ ρώμη τοῦ Σουλτάνου
καὶ σ' ἐμὰς ἀντανακλᾶ.
Ἀλ.—Μὰ τώρα σὲ παρακαλῶ γιὰ κάνε μου τὴ χάρι
κι' ἔβγα νὰ ὄψῃς 'στοὺς οὐρανούς ἂν θἄγῃκε τὸ φεγγάρι.
Σκ.—Εἶναι θολό, Βεζύρη μου, καὶ κόκκινο σὰν αἷμα.
Ἀλ.—Βλέπω, Ταχήρ, μὲ λύπη μου πῶς εἶσκι φόβου θρίαμα.
Τόσον κιαρὸ μὲ τὸν Ἀλλὴ τὸν κόσμον ἀνατρίπιες
κι' ἀκόμη δὲν 'ενειθίασες τίτοιο βαφὴ νὰ βλέπῃς ;
Ἀκόμη δὲν μ' ἐγνώρισες, δὶν ἔμαθες ἀκόμα
πῶς ἡ ζωή μου πόλεμος παντοτεινὸς ἐστάθη,
τὴ μία γιὰ τοὺς Τούρκηδες, τὴν ἄλλη γιὰ τὸ νόμιμα,
κι' ὅλοι μαζί μου 'χάσανε ταύγα μὲ τὸ καλάθι.
Δὶν ἔμαθες πῶς μὲ ξυπνοῦν πολεμικαῖ τρομπέτσις,
πῶς ἤσυχ' ἡ φαλέκρα μου καὶ μιὰ στιγμὴ δὶν στέκει,
καὶ τοῦ Βεζύρη πρόσεχε μὴν πίσσῃς τῆς μπαρμπίτσις,
γιατὶ σὶ τούτσις κρύβεται φωτιὰ κι' ἀστριπελέκι.
Πάντα μὲ βρόντους ἔβγκιναν χειμῶνες κλοκοίρια,
νειάτα πολλὰ 'κουλούρασαν σὰν ναργιλὲ μαρκοῦτσι,
κι' ἐγὼ τῆς ὀφρυκις ἔκοβα καὶ μὲ τὰ ὄρθ μου χέρια...
γιὰ ὄνομα ἔλλες τίποτε, ἀλλὰ μπαλὸ κουκοῦτσι.
Ταχήρ, Ταχήρ, τί μὲ κυττᾷς χωρὶς νὰ βγαίνῃς λίξι ;
καταπαυμένα νειάτα μου, καϋμέν' ὀγδοντάξη !
Τί χρόνια ποὺ τὰ πίρασα μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ στόμα,
μὰ 'στοὺς καιροὺς τῆς ὀρκέσεως καὶ τῆς ἱπποτρατίας
ἔσένα μὲ τὰ σπάργανα σὶ 'φάσκιωναν ἀκόμα
τῆς ὑφηλῆς πολιτικῆς καὶ τῆς διπλωματίας.
Τί χρόνια ποὺ 'περάσανε, μωρὲ συμπατριῶτα !
τί θέρρος εἶχα τότε !...
πετούκιζε τὰ χέρια μου μὶ κορτερὸ λεπίδι
ὡς ποὺ νὰ 'πῇς κρεμμύδι.
Μὰ τώρα Τοῦρκικ' ἀντεριὲ φορῶ μαζὶ μὲ σίνα
καὶ κάνω 'μπρὸς 'στὸν Πατισὰχ μετανοῇκις ὀλσένα,
τώρα κι' ἐγὼ 'κρεμάστηκα 'στὰ γένεια τοῦ Προφήτη
κι' Ἀλήπασσας ἀντέκερος πρόβλινα γιὰ τὴν Κρήτη,
τώρα μὲ νότιες μοναχὰ σαραφικιὲς θὰ ὅράσω,
σῶσον Ἰλάησον, Χαμὶτ, καὶ κόψε με ν' ἀγγάσω,
κι' ἂν βγαλτ γρῦ γιὰ Κρητικούς τὸ νηστικὸ μπουλοῦκι
τσακίζω τὸ κεφάλι του μὲ τοῦτο τὸ τσιμπούκι.

—

Ὄχι !... δὲν φτάνω... μακρὰν μου τώρα
τἄτζια τῆς μάχης καὶ τὰ μαχαίρια...
θέλω νὰ γίνω Χανούμ Θεόδωρα,
θέλω κιφασίκ, θέλω μεντέρια.

—

Κανεὶς 'στὴν Κρήτη μὴ στείλῃ βόλι,
θέλω σαλβάρι, θέλω φακιόλι,
θέλω γιασμάκι, θέλω πασούμι,
θέλω νὰ τρώγω ραχάτ λουκούμι.

—

Πήγαινε 'γρήγορα, Ταχήρ, καὶ φίρι τῆς Θεόδωρας
μπουγάτσα, σπανὶ χαλβᾶ, μουχαλεμπὶ τῆς ὥρας.
Ταχήρ, ἄκουω γύρω μου ντουνιᾶς νὰ μακαρίζῃ
καὶ τοῦ δικεῦ μας Πατισὰχ τὸν ταξιδιῶτη Θρόνο,
Ταχήρ, ἰσβύσαν ἡ φωτιαῖς, ὁ στόλος δὲν καπνίζει,
καὶ τώρα τὰ τσιμπούκια μας ἂς ἀνθρακεύουν μόνο.
Ταχήρ, πιλάφι φέρε μου, μὴ βγάλῃς τσιμενδιά,
Ταχήρ, χτυνάτοι 'βγήκαμε καὶ μὲς 'στὴν Λειβαδιά,
Ταχήρ, 'νικήσαμε κι' ἐκεῖ... Ταχήρ, παντοῦ μπουνάτσα...
Ταχήρ, 'στοὺς Φράγκους ὡσκιμὲ καὶ μιὰ δευτέρα μπάτσα,
Ταχήρ, ὁ φίλος Βαρβογλὴς ἡμέρα μεσημέρι
ἔπεσε ζάφνου κατὰ γῆς κι' ἐκτύπησε 'στὸ χέρι,
Ταχήρ, ἐν μέσῳ τῆς σφαγῆς, τοῦ τρόμου καὶ τοῦ κτύπου
καὶ τὸ χαρτοφυλάκιον ἔπῆρα τοῦ Φιλίππου,
Ταχήρ μου, ταῖρι σὰν κι' ἐμᾶς 'στὸν κόσμο δὲν ἐβγῆκε,
Ταχήρ μου, τὸν Ναθαναὴλ ὁ Φίλιππος εὑρῆκε,
Ταχήρ, θαρρῶ πῶς 'πίρασε ὁ πυρετὸς κι' ὁ θέρμη.
Ταχήρ, τραβῶ 'στὴν Κηπιαοῖκ καὶ τραβα 'στὸ Πικέρμι.
Σκ.—Σὲ προσκυνῶ, Βεζύρη μου, καὶ πάω καὶ 'στὸ Στέμμα
νὰ 'πῶ πῶς εἶναι ψέμμα
ἡ συμφορὰ τοῦ Πατισὰχ, τοῦ μόνου μας φιλτάτου,
πρὸς ἡσυχίαν τῆς Αὐλῆς τοῦ Μιγκλειστάτου.
Πετῶ μὶ τὴν ἀνάρρωσι τοῦ προσφιλοῦς ἀρρώστου
κι' ὑπὸ τὴν εὐδρόσεσι σκιὰν καὶ τὴν ἀμφιλαφῆ
τῆς κρητικῆς ἰσχύος του καὶ τῆς δυνάμεώς του
ὁ θρίαμβος κι' ἐμοῦ καὶ σοῦ χρυσὸς θ' ἀναγραφῇ,
καὶ τὰ κεφάλια τῶν Κρητῶν σὰν πρῶτα θὰ 'συχάσουν
κι' ἡ κάσσαις τῶν παγκερίηδων πεντάσα δὲν θὰ χάσουν.
Σὶ προσκυνῶ, Βεζύρη μου, μὶ τὸ πολὺ τόνόρε...
Ἀλ.—Ὥρα καλή σου, μπέρε μου, γραμματικέ μου, φτόρε.

Τὴν «Σφῦρα» τὴν αὐριανὴ καθεὶς ἂς ἀγοράσῃ
κι' εἰκόνα κάθε Κρητικὸς ὑψηλὰ νὰ τὴν κρεμάσῃ.
τῆς «Σφύρας» τῆς αὐριανῆς τὸ φύλλο τὸ βαρδάτο
τσουζλι, δαγκάνει, βρίμτει, κι' εἶναι φωτιὰ γεμάτο.

—

Ὁ Κάλφογλους κι' ὁ Μπάρας, ἐκδόται προσφιλεῖς,
ἐκδίδουν τὸν α'Αστέρα τὸν 'Αθηναϊκόν»
μὲ κομψοτάτην ὕλην κι' εἰκόνας ἐντελεῖς.
λαμπρύνοντες τὸν τύπον τὸν περιοδικόν.

—

Εἰς τοῦ Γεωργ. τοῦ Μπαλάσκα τὸ περίφημον Ραφεῖον
ἀντικρὺ πρὸς τὸ μεγάλον Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον,
πάντα χάρις καὶ κομψότης, πάντα νέα φιγουρίνια,
εἰλικρίνεια, ταχύτης, καὶ πρὸ πάντων πρώτης φτήνεια.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ α. νέος παντοῦ ρυθμός—Φακιάνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνε—ὀ κ τὼ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἑβδόμη Σεπτεμβρίου
κι' ἀρχὴ τοῦ μαρτυρίου.

Πενῆντα ἓξη καὶ πεντακόσα,
μες 'στο μυαλό μου γυρίζουν τόσα.

Ἄξιος τοῦ Φασουλῆ
ἐν γαϊδάρᾳ καὶ στολῇ.

—

Ἀνάστα καὶ ζωντάνεψι, ψυχή μου κοιμισμένη,
κι' ὁ κόσμος σὲ προσμένει.
Ἀνάστα καὶ ζωντάνεψε, κορμὶ τοῦ ραχατζοῦ
κι' ἀνήμπορο κουφάρι,
νὰ 'ὄψῃς τὸν Μπάρμπκ πεῦκαμε τοὺς Κρῆτας τάλατζοῦ
μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη.

—

Σφαγμένος γύρω σήπεται πολύδακρυς ντουνιᾶς
καὶ παραστέκει γελαστὸς ὁ κόσμος τῆς ἀγάπης....
τροχίζει τὸ χαντζάρι του τῆς Πέλις ὁ φονιᾶς,
ὁ τοῦ Γιλδὶζ φιλόλαος κι' ἀμφιλαφὴς χασάπης,
καὶ τὴν σφαγὴν κι' ὁ Μέσκιοβος κι' ἡ Δύσις τὴν ἐγκρίνει
κι' εὐθὺς ἐξασφαλίζεται παγκόσμιος εἰρήνη.

—

Ὑπὸ τὰς αὔρας τὰς λεπτὰς εἰρηνικοῦ ζεφύρου
κόσμος αἱματοσταλάκτος κυττάζω νὰ περνᾷ,
κι' ἐκεῖ παρὰ τὴν θέν' ἀλὸς τὸ κῦμα τοῦ Φαλήρου
Ἀρμενηδῶν καὶ Κρητικῶν κιφάλια νὰ ξερνᾷ
ὡς ἐγγυήσεις ἀσφαλεῖς εἰρήνης παγκοσμίου,
καὶ τὸ χαντζάρι χαιρετῶ δημοφιλοῦς ὀημίου.

—

Ἀκούω τὴν διάχυσιν σεπτῶν Αὐτοκρατόρων
καὶ μεῦ φωνάζει μιὰ φωνὴ ἑώς πότε θὰ σιγᾷς ;
ξύπνα καὶ σύ, κοπρόσκυλο, θηρίον αἱμοδόρον,
ἰσὺ ποῦ θέλεις αἵματα καὶ φόνους καὶ σφαγάς,
κι' ἐξύμνησε τὸ σφάξιμο κι' ἂς ἐντρυφᾷ' εἰς αἷμα
τὸ παγερόν σου βλέμμα.

—

»Στρέψι καὶ πρὸς τὸν Ὄλυμπον καὶ πρὸς τὸν Ψηλορείτην
χαιρέτησε περιχαρὴς αὐτόνομον τὴν Κρήτην. [την,
κελάδησε τὰ τροπικὰ περιφανοῦς ἀγῶνος,
ψάλε τὸν Μπροῦρα καὶ νεκρὸν καὶ ζωντανὸν συγχρόνως,
τοῦ Παππαδήμου τὴν ἀλκὴν καὶ τόσους Μακεδόνας,
ποῦ τὸ ραχάτι 'χάλασαν τῆς Λαμίας τῆς Κορδόνας.

—

»Ἀρμένη πάρε καύκαλο, ποῦ τέκοψαν ἐφίτος,
καὶ φιλοσόφησ' ἐπ' αὐτοῦ σὰν πλακὸς Ἀμλέτος.
Τοῦ κόσμου τὸ Ἐπάτωμα ψυχρὸς μὴ θιωρῆς
ἐνῷ μυκᾶται τῶν σφαγῶν αἱματοσταζων δαίμων....
βρόντα καὶ σὺ, πολέμαρχε, καθὼς κι' ὁ Θεόδωρής,
ὁ τὰς βροντὰς περδόμενος τῶν εἰρηνοπολέμων.

—

»Στεφάνωσε καὶ τὸν Σκουζέ, διπλωμάτων στολίδι,
τὸν ἐν βρονταῖς συνδράσαντα μετὰ τοῦ Κορδονίδη.
Ἀνάστα καὶ ζωντάνεψε νὰ κόψῃς καὶ νὰ ράψῃς,
τρέξε 'στοῦ βούρκου σὰν καὶ πρὶν νὰ κυλισθῇς τὸν λάκκο,
μόνο γι' ἀραβωνιάσματα βασιλικὰ μὴ γράψῃς
νὰ μὴ σὲ στείλουν συντροφιὰ 'στοῦ Σ κ ρ ὶ π τὸν Κου-
[σουλάκο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Καλῶς ἦλθε, Περικλέτο...τί μοῦ γίνεσαι; καλά;
πῶς τὰ πᾷς ἀπὸ μηχανά;
Φτερωτὸς ἱμπρός σου φθάνω σὰν τὸν ἵππο τοῦ Μαζέπα...
ἐμάθε τὸν Θοδωράκη πῶς τὸν βάπτισαν Χαλέπα,
ἐμάθε πῶς εἶχι ραγιᾶ τὲ μανίκια του γι' αὐτὸν
κι' ἔλη μίρα σοῦρτα φόρτα 'στὸν καθένα Πριοδευτήν,
ἐμάθε πῶς εἶχι παθεῖ παρακρούσεις φοβερές,
ἐμάθε πῶς εἶχι χάσει καὶ Παρασκευὴ καὶ Τρίτη,
ἐμάθε πῶς εἶχι βάλει 'στὰ παρκλέα φρωμὰ;
καὶ δὲν ἄφινε τουφέκια καὶ φυσέκια γιὰ τὴν Κρήτη.
Ἔμαθα πῶς εἶχε γίνει σὰν Πυθία μυστική,
ὅτι τοὔρυαν μιὰ νύκτα καὶ σκαθάτοι μερικοί,
κι' ἔγινεν ἐκτὸς ὁρισμῶν
καὶ γιομάτος ἀπὸ λύσσαν
γῆν καὶ θάλασσαν κινῶν
ἐξαπέστειλε τὴν Κίσσαν.
Κι' ἔβλεπε μηχανορράφους ὅπως πρὶν Σατανικούς
Ἕλληνας, Ἑβραίους, Ρώσσους, Εὐρωπαίους. Κρητικούς,
κι' ἔλεγε γι' αὐτὸν καὶ μόνον πῶς συνέβαιναν εἰ φόνοι
καὶ τῆς Κρήτης ἡ φουρτοῦνα γιὰ νὰ πέσῃ τὸ Κορδόνι,
κι' ἦτο τρόμος κι' ἐρεθισμὸς ὁ θυμὸς τοῦ Θεοδωρῆ
καὶ δὲν ἔτρωγε μοζίθρα, μήτε Κρητικὸ τυρί,
ἀλλ' ὁ φίλος Γκολουγόφσκης καὶ τῆς Πύλης ὁ Ταφὴκ
νύφαν τὴν διαγωγήν του καὶ κορφὴ κὶ μαντῆλι,
καὶ λαβὼν ὁ κυβερνήτης τῆς κορδονιζούσης γῆς
πιστοποίησιν ἀρίστης καὶ λαμπρᾶς διαγωγῆς.
ἐπεδείκνυε 'στοὺς φίλους τὸ πιστοποιητικόν
κι' ἀφρίζετο μὲ τοῦτο πρὸς χαρὰν τῶν νησιωτῶν.
Κι' ἔστεκαν ἐχθροὶ καὶ φίλοι τῆς Κορδόνας μιχνιότες
κι' ἔλεγαν εἰς τὸν Μαγκάρον: «χαῖρε χαῖρε κι' ὡσαννά,»
κι' ἄκουσε μετὰ χαρᾶς μου πῶς τῆς φλογερᾶς μας νότιες
τὰ σεβάσμια σῆς εἶδεν τοῦ Καλίφη πιεινά.
Πυία δόξα, Περικλέτο!....χαῖρε τῶν Μινίστρων γῆ!....
ὅμως ἔξαφνα συνέβη 'στὴν Ἀνώπολιν σφαγή,
κι' ἔψησαν σὰν ἄλλον Δέκκο κάποιον Κρητικὸ παππᾶ
καὶ τὰ ξέρεις τὰ λοιπά.

—

Μέσα 'στῆς σφαγῆς τὸν εἵστρο
νά! καὶ βλέπω τὸν Μινίστρο
τὸ μουστάκι του νὰ στρίφῃ
μὲ τὸν Πρίσβυ τοῦ Κκλίφη,
κι' ἔτρωγαν κι' εἶ ξηὸ περιὰ
μιὰ χαρὰ 'στὸν Φαληρέα.

—

Τόκα, βλέμη, τόκα, Μπέη...ζήτω Πατισὰχ Σουλτάνε
γιὰ τὸ νέο φενικό,
κι' ὅταν εἶδα τὴν παρέα, εἶπα μόνος μου πῶς θἄναι
σκέρτσο διπλωματικό.
Ὅσο γιὰ διπλωματίκις ὁ Μινίστρος μας τοὺς παίζει
μὲς 'στὰ πίντε δάκτυλά του καὶ μὲ γέντι τοὺς κτυπᾷ,
πλὴν ἐτίμησα μὲ τρόμον 'στῶν Μινίστρων τὸ τραπέζι
καὶ μοῦ 'φύκηκε πῶς τρῶνε τὸν ψημένο τὸν παππᾶ.
Ποῖος κόσμος, Περικλέτο!....δίκκα κλαῖς καὶ μιὰ γελᾷς...
δὲν μᾶς ἔφθανε τῆς Κρήτης ἡ καϊλα κι' ὁ μπελᾶς,
κι' ἄλλο νἰο μᾶς 'στὴ μέση μας ἐφύτρωσε παλιόκι....
νά! κι' ὁ κύριός μοι Μπρούφας, τοῦ διαβόντρου τὸ κουλοῦκι,
τὴν φυλὴν τῶν Μακεδόνων πέρα πέρ' ἀναστατόνει...
κι' ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πέσῃ τὸ Κορδόνι.
Κι' ὅταν ἤρθαν νικηφόρα τὰ τουφέκια τῶν Κρητῶν
ὁ Χαλέπας Κορδοναρχὴς εἰς τὰ σύννεφα πετῶν
εἶπε πρὸς τοὺς ἡμετέρους,
καὶ τοὺς δούλους κι' ἐλευθέρους:

«Πρὸ τῆς Θεζώρας σκύψετε καὶ πρὸ τῆς φαβορίτας,
αὐτὴ καὶ μόνον ἔσωσε πρὸς τὸ παρὸν τοὺς Κρῆτας.
Ξύπνα, Κορδόνα, γρήγορα, καὶ μὲ τυμπάνων κρότον
πιράτα νὰ μοῦ κάμῃς.
ἔλατ' εὐχαριστήσετε τὸν Μπέρμπα κατὰ πρῶτον
κι' ὕστερα τὰς Δυνάμεις.
Ἐγὼ μονάχος ἔλυσα καὶ τοῦτο δίχως ἄλλο,
ἐμπρὸς συλλαλητήριον καὶ κόσμου πανηγύρι,
ἔχω καιρό, μωρὲ πικιᾶ, δικάρικο νὰ βγάλω
περὶ θριαμβων καὶ νικῶν ἀπὸ τὸ παραθύρι.»
Κι' ἔφαν' ἡ λαμπρουσα μορφὴ τοῦ λαλου Μιστριώτη,
χαριεστάτου ρήτορος καὶ πούρου πικτριώτη,
κι' ἕνας 'στὸν ἄλλον ἔλεγε «γιὰ κύττα το, γιὰ κύττα το
τὸ στόμα τὸ μιλιστραγές, τὸ μοῦτρο τὸ γλυκύτατο.»
Καὶ σύμπαν τὸ πτολίεθρον ἐκ βαθρων ἐκλονεῖτο
κι' ἐπῆραν τάλληρα πολλοὶ γιὰ νὰ φωνάζουν ζήτω,
κι' ὁ Θοδωρῆς ὁ λύτης
καὶ τῶν δεσμῶν τῆς Κρήτης
τὸ πλῆθος ἐπερίμενε τῶν διαβηλωτῶν,
κι' ἦλθαν Κορδοναρεύσπακροι τὸν θρίαμβον βοῶντες,
μὰ 'στὸ συλλαλητήριον ἐκεῖνα τῶν Κρητῶν
λέγουν πῶς μόνον Κρητικοὶ δὲν ἔτυχαν παρόντες,
σὺχ ἧττον ἔσπευσα κι' ἐγὼ γοργὸς ἀπὸ τὸ Φαληρο
χωρὶς νὰ πάρω τάλληρο.

—

Κι' ἔγκακε καθένας ρήτωρ καὶ Κορδοναρέλος βλέμμ
κι' ὁ μελίρρυτος Χαλέπας, ποὺ σὲ τόσαις ἀκόνας γέρνει,
εὐχαρίστησ' ἐγκαρδίως ἑαυτὸν καὶ τὰς Δυνάμεις,
ἑρμηνεὺς τῶν αἰσθημάτων τοῦ λαοῦ τοῦ Ποσαπίρνη,
καὶ 'στοὺς Κρῆτας μὲ θυμὸν
στρατιᾶς ἀμίλησε,
γιὰ νὰ σκούζουν μεθ' ἡμῶν
πῶς ἐκεῖνος τόλυσε.
Μὰ δὲν τόλεγαν ἐκεῖνοι, κι' ἀντελάλησαν οἱ ὄρμοι
πῶς θὰ γίνῃ συμφορά,
κι' ἀμελήθηκαν κλητῆρες καὶ ξιφίριες 'Αστυνόμοι
δεξιὰ κι' ἀριστερά.
Νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος... κι' ἀντιστάσεως μὴ οὔσης
ἐκυρίευσαν τοὺς ὄρμους τῆς ιὐκόνου πρωτευούσης,
κι' ἐκτυποῦσαν μὲ κοντάκια καὶ μὲ ρόπαλα βαρειά,
κι' ἐκατάλαβαν κι' οἱ σκλάβοι τί σημαίνει Ἐλευθεριά.
Κι' ἀνοιξαν Κρητῶν ρυθοῦνια κι' ἔγιναν κεφάλια πλάκες,
κι' ἔλεγαν καμπόσοι βλάκες
πῶς τὸ Σύνταγμα κι' οἱ νόμοι κι' οἱ περίφημοι θεσμοὶ
κυβερνώσης τῆς Κορδόνας ἐκατήντησαν χισμοί.
Ποία μάχη ὀοξασμένη!... κι' ὅποιος σήμερα τελμήσει
νὰ τοῦ 'πῇ τοῦ Θεοδωράκη πῶς αὐτὸς δὲν τὄχει λύσει,
ὁ φωστὴρ τῆς Καρκαλοῦς
λέει τοῦ Μπέρακάκη
καὶ τοῦ λύνει 'στὸ στηλιάρι
καὶ παγίδια κι' ἀφκλους.

—

Ὁ Μεσσίας δὲ τῆς Κρήτης
ἔγινε καὶ λογοκρίτης,
κι' ἀποροῦσες, Περικλέτο, πῶς ὁ γέρων τῆς Σουμπάδας
ἐπεφάνη τώρα τώρα τρομερὸς Τουρκεμπάδας,
κι' ἂν τὸ κράτος δὲν ἐξύμνεις καὶ τὴν ὀόξαν τῆς Κορδόνας
νῦν κι' ἀεὶ καὶ 'στοὺς αἰῶνας,
ἔβγκλ' ἕνα μανιφίστο
καὶ σ' ἐκάθιζαν ἀ ρίστο.

—

Ἤρθαν κι' οἱ Βασιλικοὶ
κι' ἔλεγαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
πῶς ὁ λύτης εἶναι μόνον
ὁ καθήμενος 'στὸν θρόνον.

Κι' ὅποιος ἄχυρα δὲν τρώγει
παρευθὺς θ' ἀνεγνωρίσῃ
πῶς ἐκεῖνο τόχει λύσει
τὸ γνωστὸ συγγενολόγι.

—

Τόλυσαν οἱ συγγενεῖς
κι' ὄχι χέρι Δεληγιάννη,
κι' ὅλον εἴξευρε κανεὶς
ποῦ νὰ δώσῃ τὸ στιφάνι.

—

Δίχως νὰ πολυλογῶ
ἐβεβαίωνα κι' ἐγὼ
ὅ,τι κι' οἱ Βασιλικοί,
μήπως πάω φυλακὴ
ὡς ἐκρᾶχ ων δυσπιστίκν
πρὸς τοιαύτην δυνατείκν.

—

Περικλέτο, μὴ γελᾷς,
καὶ μὴν εἶσαι μπουνταλᾶς.
Ἡ Κορῶνα, ποὺ σκλαβόνει
μὲ χαμόγελο γλυκύ,
ἄρχισε καὶ νὰ θυμώνῃ
καὶ νὰ βαζῇ φυλακή.

—

Γρῦ μὴν 'πῇς γιὰ Βασιλέα
νὰ μὴ ζῇς Εἰσαγγελέα
καὶ σοῦ 'πῇ πῶς ἔτσι θέλω
καὶ μετὰ χωροφυλάκων
μὲς 'στὰ κάτεργα σὲ στέλλω
σὰν τοῦ Σκρίπ τὸν Κουσουλάκεν.

—

Φύλακες τῶν νόμων ἴτε,
καὶ γνωστὸν εἰς ὅλους κάνω
πῶς ὁ νόμος ἐξηγεῖται
κατὰ βούλησιν τῶν ἄνω.

—

Περικλέτο κουφαηδόνι,
'πές κι' εἰς ἄλλους φαρλατάδες
πῶς τὸ Στέμμα δὲν ἐγκόνει
σὰν καὶ πρῶτα χωρατάδες.

—

Κι' ἂν κανένας παροξέτης
γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης,
Περικλέτο, σοῦ 'μιλήσῃ,
'πές πῶς ὅλοι τόχουν λύσει,
κι' αἱ Δυνάμεις κι' ἡ Κορῶνα
κι' ἡ περίβλεπτος Κερζόνα,
σὺ κι' ἐγὼ κι' ὁ Μιστριώτης,
κι' ἕνας κι' ἄλλος πατριώτης.

—

Κι' ὑποστήριζε, βρὲ χάχα,
περὶ τούτου συζητῶν
πῶς δὲν τόλυσαν μονάχα
τὰ τουφέκια τῶν Κρητῶν.

—

Κι' ὅταν ἐκεῖνα, Περικλῆ, ἐβρόντησαν ξανὰ
καὶ μὲ καπνοὺς ἐσκέπασαν τῆς Κρήτης τὰ βουνά,
κι' ὁπόταν λίβης ἤρχισε πολεμικὸς νὰ βράζῃ
κι' ἐδῶ πολέμου σαλπιγγες ἀντήχουν ἐπράτου,
τώχα μιὰ λύπη, Περικλῆ, καὶ τόβαζε μαράζι
πῶς ὁ Μεγαλειότατος θὰ χάσῃ τὰ λουτρά του.
Κι' ὅταν συνάρσει Στέμματος καὶ Θᾶτα Δεληγιάννη
αὐτονομίας Κρητικῆς ἐγράφετο φιρμάνι,
μιθ' ὅλων ἔκραξκ κι' ἐγώ, τοῦ ὄρμου τὸ σκευπίδι:
«εἶχε δὲν εἶχε τόκανε κι' ἐφίτος τὸ τεξείδι.»
Ὅμως αὐτό, βρὲ Περικλῆ, δὲν εἶναι σὰν καὶ τάλλα,
ἰγκρύπτει βλέψεις ὑψηλὰς καὶ σχέδια μεγάλα,
ψὶτ ψὶτ, κρυφομιλήματα, καὶ μέλλοντας σκοπούς
καὶ συναντήξεις μυστικὰς μὲ Τσάρους καὶ λοιπούς.
Αὐτὸ ποῦ λές, βρὲ τζάγκρα μου, θὰ μᾶς προεθίσῃ κλέος,
ἀλλ' ὅμως περισσότερα δὲν λέγω, φίλη κάρα,
γιατί φοβοῦμαι μὴν ἰδῶ μορφὴν Εἰσαγγελέως
καὶ τότε γιὰ τὰ μέλλοντα δὲν εἶνω μιὰ δεκάρα.

Κι' ὁ Χαλίπας Θοδωράκης πρὸς τὸ μέλλον μας ἱστράφη,
μὰ τὸν κόβουν μές 'στὴ μέση πονηρὴ μηχανορραφία.
Ἐτσηδίζει μεγάλα γιὰ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
κι' ὁ συμβιβασμὸς 'στὸ τέλος νὰ μᾶς ἔλθῃ σὰν μεζίς,
ὅταν 'πίθανι τυχαίως κι' ὁ Λαμπάνωφ ὁ πολύς,
σὰν νὰ λέμε, Περικλέτο, τῆς Ρωσσίας ὁ Σκουζές.
Μὰ θαρρῶ πὼς κι' ἄλλος Ρῶσσος ὁ Σουβλάκωφ τὰ κορδόνει...
ἄλλη μηχανορραφία γιὰ νὰ πέσῃ τὸ Κορδόνι.
Ἔχω δέ, καθὼς γνωρίζεις, ἀψευδεῖς πληροφορίας
ἀπὸ κύκλους ἐπισήμους, ἀπὸ κάτω κι' ἀπὸ πάνω,
πὼς ὁ κύριος Μακρίζος τῆς γνωστῆς Σκλιποὺρίας
βάλθηκε νὰ ξεπατώσῃ τὸν δημοφιλῆ Σουλτάνο,
κι' ἡ σκιά, βρὶ Περικλέτο, τοῦ Θεοῦ τῶν οὐρανῶν.
Ὁ Καλίρης ὁλονύχτι, ὁ μηδένα προσκυνῶν,
ἑκατῄντησ' ἐς τοῦ φόβου μιὰ σκιὰ πραγματική
καὶ γι' αὐτὸν δὲν ἔχεις ρόδα νὰ σὶ χώσουν φυλακή.
Ὅλοι πάλιν πλέουν ὅλους 'στὸν ἀτρύμητον Ἀρκάδα,
μὲ τὰς μηχνορραφίκς θὰ γενῇ μιὰ κ ο λ λ ι ξ ι ό ν.
Βγῆκε δὰ μηχανορράφος κι' ἡ γυναίκα τοῦ Ζαρκαδᾶ,
προστυχιὰ καὶ τῶν γονέων, δίχως σ ὶ κ καὶ ν τ ι σ τ ε ξ ι ό ν.
Μπᾶμ καὶ μπούμ ἑκαναστασεις. ξεκουλιάσματα καὶ φόνοι...
Λύσσαξεν οἱ μασκαράδες γιὰ νὰ πέσῃ τὸ Κορδόνι.
Ἐδουλεύθης, Περικλέτο;...δὲν μιλᾷς καὶ σύ, μουγγέ;
δὲν θυμᾶσαι καὶ τὸ ρ ά ο υ τ, ποῦ καμποσοι ντιετιγκὲ
εἶχαν 'πῇ σπουδὸ μπάλο νὰ κουρδίσουν μιὰ βραδιὰ
'στὴν ἐξέδρα τοῦ Φυλήρου γιὰ τῆς Κρήτης τὰ παιδιά,
κι' ἡ κυρίαις ἡ μεγάλαις, ποῦ ψευδίζουν εἰς τ ο ρ ό,
παρακλύσαξαν γιὰ τοῦτον τὸν φιλάνθρωπο χορό,
κι' ὅλοι γιὰ τῶν φιλανθρώπων τὸν ἐπίσημο σωρὸ
εἶπαν τὴν κακή του 'μέρα, τὸν κακό του τὸν καιρό;

—

Δὲν θυμᾶσαι, Περικλέτο, πῶς ἐκείνη τὴν φορὰ
τὰ συναφιὰ τῶν πρωτούχων τοὺς ἐφέρθησαν σκληρά,
πῶς ἀγρίεψε κι' ὁ τύπος, καὶ μὲ λόγια σοβαρὰ
ἔκανε τοὺς εὐγενεῖς μας ὁῇ λεπτὸν κι' ἑνὸς παρά,
κι' ἔγραψε γι' αὐτοὺς πῶς εἶναι μὲ τὸ νεῦ τρὶ ντιστεγκέ,
ρύσει δὲ τριζ ἀναγκαί;

—

Δὲν θυμᾶσαι τὴν ἀντάρα, ποῦ μᾶ, 'πῆρε τὸ μυαλό;
δὲν θυμᾶσαι ποῦ τοῦ ρ ά ο υ τ τὸ συνάφι τὸ 'ψαλό
μὲς' σ' ἐκεῖνο τοῦ Φυλήρου τὸ ξεσκέπαστο σαλόνι
ἱρωδήθη μὴ δουλεύῃ μ α γ γ ο υ ρ ά ο υ τ καὶ λαμόνι,
ἀγγουρῶν καὶ φρούτων φλοῦδα καὶ ντομάτα γιὰ μπελτέ,
καὶ λερώσουν ντυκλέτας καὶ ξεχίσουν ντεκολτέ,
καὶ μαλλιὰ κουβάρια γίνουν τὰ κ α ρ έ τῶν εὐγενῶν,
καὶ μ ὁ ν ν τ έ, 'φωνάξκν τότε, σ α π ρ ι σ τ ὶ καὶ σ α κ ρ έ [ν ὸ ν
κι' ἡ Μαρκίζαις τοῦ τσοκάρου κι' οἱ Μαρκίζοι τοῦ πατσᾶ,
κι' ἔπαυσι γιὰ τοὺς ἀστέγους ἡ καρδιὰ των νὰ κλωτσᾷ,
ἀνεβλήθη δι' τὸ ρ ά ο υ τ φιλανθρώπων λεπτοτάτων
κι' ὅλοι τότε γιὰ γιατάκι 'πῆραν 'πίσω τὰ λεπτά των,
κι' ἐνθυμήθησαν τῶν μπαλῶν διαχύσεις καὶ ρωμάντζα
καὶ συνέκλαυσαν μαζί,
λέγοντες πῶς ἰδοὺ πέρα βασιλεύει προστυχάντζα
καὶ λαός μ π ο υ ρ ζ ο α ζ ί;

—

Ξυπνῶ καὶ μοῦπαν ἔφυγε ὁ στόλος γιὰ τὴν Τῆνο,
καὶ κατεβαίνω 'στὸ γιαλό,
μὲ κύματα κρυφομιλῶ
καὶ τοὺς ἀφροὺς των πίνω.

—

Τὸ πρῶτο κῦμα 'πέρασι χωρίς νὰ μοῦ 'μιλήσῃ,
ὀρκαβαίνει κι' ἄλλο, μὰ κι' αὐτὸ
δὲν σταματᾷ μηδὲ λεπτὸ
νὰ μὲ πληροφορήσῃ.

Ὀρκαβαίνει τρίτο, τὸ 'ρωτῶ, δὲν θέλει νὰ μοῦ 'πῇ...
ὁρμητικὸν ἀφροβολᾷ,
τὰ μούτσουνά μου πιτσιλᾷ
καὶ γίνομαι παπί.

—

Κι' ἐραντάσθην σὰν καὶ πρῶτα τὸν Κορδόναρον μὲ χράνος
καὶ τὸν στόλον νὰ θολώνῃ μὲ κανοὺς τὸν οὐρανόν,
κι' ὅταν εἰς τὸ πῦρ τῆς Κρήτης πρῶτος ἐβράμιν ὁ Μάνος,
ποιητὴς ἐνθουσιώδης, τίκιον ὄντως εὐγενῶν.
κι' ὅταν εἶδα κι' ἄλλοι νέοι καὶ κκλαμκράδες φίλοι,
πόθων ἔρμαια κι' ὀνείρων,
νὰ φουκτώνουν τὸ τουφέκι καὶ νὰ ρίχνουν τὸ κονδύλι,
πλὴν ἡμῶν τῶν ἀναπήρων,
κι' ὅταν ὁ Πιτροπουλάκης ἔφυγε μὲ τὸ κανόνι
(κι' ἄλλη μηχνορραφία γιὰ νὰ πέσῃ τὸ Κορδόνι)
κάτι 'φτέωσι καὶ τοῦτη τὴν ἀοτίρωτη καρδιά
κι' εἶπα μ' ὅλη τὴν ψυχή μου «σύρτε 'στὸ καλό, παιδιά.»

—

Κι' ὅταν εἶδα παλληκάρια τοῦ σπαθιοῦ καὶ τῆς Κορώνας
ἕνα κι' ἕνα ὁλεγμένα—συρφελία τῆς Κερδόνας!—
νὰ πεταχτοῦν 'στοῦ πολέμου τὴν βροντὴ καὶ τῆς φωτιᾶς
γιὰ νὰ παίξουν μὶ τοῦ μπόγια τοὺς φονιάδες μπαλωτιᾶς,
εἶπα: «σύρτε τὸ σπεθί σας μὶς 'στὸν πόλεμο νὰ τρίξῃ,
κατευόδιο, παλληκάρια, 'στῶν πολέμων τὸ νησί,
κι' ἂν γραπτὸς καὶ κρὺς νόμος λιποτάκτας σᾶς κηρύξῃ
τὸ σκαμνὶ τοῦ καταδίκου θἄνει δόξα σας χρυσῆ.»
Κι' ὅταν παίζωντας μιὰ 'μέρα μὲ τῆς ἀμμουδιᾶς τὰ φύκια
ἔμαθα πῶς ζωντανέψαν τὰ παληὰ τάρματωλίκια,
ὅταν εἶδα τὸν Βερβέρα καὶ τὸν Μπρούφα καὶ τοὺς ἄλλους,
ἥρωας χωρὶς ἀνταρα καὶ γιὰ τοῦτο πιὸ μεγάλους,
νὰ ξυπνοῦν μὲ τάρματα των καὶ τὰ Τουρκοφάγα βόλια
τὴν ψυχὴ τοῦ Νικοτσάρα καὶ τοῦ Λάζου καὶ τοῦ Τόλια,
ὁάκρυα χαρᾶς μ' ἐπῆραν κι' εἶπα ὁῇ φορᾶς καὶ τρεῖς:
«χαίρε, γῆ τῶν Μακεδόνων, χαῖρ' Ἑλληνικὴ πατρίς.»

—

Καὶ πόθους εἶχα μέσα μου σὰν τὸν σωρὸ τῆς ἄμμου,
κι' ἦλθε καὶ στόλος Ἄγγλικὸς 'στὸ Φάληρον νὰ μείνῃ,
κι' ἦλθαν τρεῖς Ἄγγλοι μιὰ βραδιὰ κι' ἐκάθισαν σιμά μου,
κι' ἐγὼ τοὺς ἐτρατέρισκ, μὰ 'πλήρωσαν ἐκεῖνοι.
Ἐνώθηκαν Ρωμαῖϊκκις κι' Ἐγγλίζικκις καρδιαῖς
κι' ἔκανε γιὰ τοὺς φίλους μας κι' ἐγὼ κουβαρντακλήκιξ,
κι' ὁ Θεοτόκης σοῦρδς ἐφάνη ὁῇ βρεθηᾶς
καὶ μὲ κανένα φιστικὰ δὲν ἔπαιξε φιστίκια.
Ὁ γαλανὸς αἰγιαλὸς ἐγέλα γαλὰ ὅλος
κι' ἔβλεπα τὸ πανόραμα τῶν κολοσσῶν ἐκεῖνο,
καὶ 'στοὺς Ἐγγλίζους ἔλεγα ἀποῦ τῶν Ρωμηῶν ὁ στόλος,
ὅταν καπνίζῃ μάλιστα καὶ παίγνῃ γιὰ τὴν Τῆνο.»
Ὁ δὲ Μεγαλειότατος, πρωτοῦ 'στὴν Κοπεναγῆ
νὰ φύγῃ παρ' ἐλπίδα,
ἦλθε μιὰ νύκτα, Περικλῆ, φαμιλικῶς νὰ φάγῃ
'στὴν πρώτην Ναυαρχίδα,
καὶ τότε πιὰ μουρλαθήκαν οἱ φίλοι μας Ἐγγλίζοι
κι' ἡ συμμαχία 'τέλειωσε μαζὶ μὲ τὸ τραπέζι.

—

Πιρικλέτο, Πιρικλέτο,
πεισματάρικη γκαμῆλα,
μὲ κουμπούρι καὶ στιλέτο
γιὰ πολίμους μόνο μίλα.

—

Κι' ἔλα τώρα δός μου ξύλο
καὶ 'στὸ πρσιχίς μου φύλλο
ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ πολλὰ...
ταρλαμπούμπα, τρὰ λὰ λά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου τέσσαρες καὶ δέκα,
σφάζε, μωρὲ Σουλτάνε, καὶ πελέκα.

Πεντακόσια πενῆντα κι' ἕφτά,
βλέπω 'μπρος μου νεμποῦτι Σοφτᾶ.

Νάσουν πουλί, βρὲ Φαδουλῆ.

—

Νάμουν πουλὶ νὰ πέταγα νὰ 'πήγαινα τοῦ 'ψήλου,
καὶ νὰ πεταῖω 'γρήγορος 'στὴν ξακουσμένη Πόλι,
νὰ 'δῶ Σεράγια τοῦ Χαμίτ, τοῦ πρώτου βρωμοσκύλου,
ποῦ ξεκληρίζει τὸν ντουνιᾶ καθημερνὴ καὶ σκόλη.

—

Νάμουν πουλὶ νὰ πέταγα νὰ 'μπῶ μὲς 'στὸν ὀντᾶ του,
κι' ἂν οἱ γιατροὶ δὲν τοὔκοψαν ἀκόμη τ ἀ π α υ τ ά του
'στὸν Θοδωρῆ τὸν βλάμη του τρεχάτος νὰ γυρίσω
καὶ τὸ μαντάτο νὰ τοῦ 'πῶ νὰ τὸν παρηγορήσω.

—

Νάμουν πουλὶ νὰ πέταγα 'στοῦ κόσμου τὴν χαλάστρα,
μὰ νὰ περάσω μιὰ στιγμὴ κι' ἀπὸ τὰ Δαρδανέλλια,
νὰ 'δῶ τοὺς στόλους τῆς Φραγκιᾶς νὰ φοβερίζουν κάστρα,
καὶ βλέποντάς τους 'στὴ γραμμὴ νὰ ξεραθῶ 'στὰ γέλοια.

—

Νάμουν πουλὶ νὰ πέταγα καὶ μέσα 'στὸ Παρίσι,
ὁποῦ θυσία θἄ γενῇ γιὰ Τσάρους καὶ Τσαρίτσαις,
καὶ 'στὸ μωρὸ τἀγέννητο τοῦ Τσάρου θἄ χαρίσῃ
κούναις χρυσαῖς καὶ σπάργανα, φασκιαῖς καὶ σκαλιαρίτσαις.

—

Νάμουν πουλὶ νὰ πέταγα κατὰ τὴν Κοπεναγῆ,
ποῦ Καίσαρες καὶ Βασιλεῖς ζωκάρουν κουρασμένοι,
νὰ 'δῶ τὸν Ρήγα τῶν Ρωμηῶν 'στὸν Τσάρο πλάνι πλάγι,
ν' ἀκούσω τί κρυφομιλεῖ, ν' ἀκούσω τί τοῦ κραίνει.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκιωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

Ἄχ ! ἂς μποροῦσε κάτι τι κι' ὁ Ρήγας μας νὰ κάνῃ
καὶ σὰν ἐλθῇ μὲ τὸ καλὸ νὰ 'πῇ τοῦ Δεληγιάννη :
« τέντωσε τὴν ἀρίδα σου, νὰ μὴ σὲ μέλῃ σκάπα,
κι' ὀρθὰ κεφτὰ 'στὸν Μόσκοβο τὸν συγγενῆ μου τάπα. »

—

Νάμουν πουλὶ νὰ κούρνιαζα 'στῶν βράχων τὰ κοτρώνια,
νὰ συντροφεύω τοὺς ἀϊτοὺς τοὺς νυχοπόδαράτους,
νὰ μὴ μὲ σκιάζῃ Σύνταγμα δεμένο μὲ κορδόνια
καὶ νόμος, ὅπου σκιάζεται τοὺς παχυμυαλαράτους.

—

Νάμουν πουλάκι νάκτιζα 'ψηλὰ 'ψηλὰ φωλιαῖς,
νὰ μὴν ἀκούω χαλασμὸ καὶ Φράγκων μανιφέστα,
νάμουν πουλάκι νάφινα πενῆντα κουτσουλιαῖς,
σαραντάπεντε 'στὴ Φραγκιὰ καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς τὰ ρίστα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—"Ας πέσουν μπόμπακις γύρω μας, ἂς σακάσουν, ἂς βροντήσουν τοὺς Κάισαρας νὰ καταβυμματίσουν. [τῆς Δύσεως
Ὦ δολοφόνοι Καίσαρις μὲ τὰ συμπέροντά σας,
τὴν κλέφτρα ποῦ τὴν πάτε ;
βλέπω πισμένα κατὰ γῆς τὰ γαῦρα Στέμματά σας,
κι' ὁ κόσμος σᾶς λυπᾶται.
Φοβίζει τὸν Καισαρισμὸν ἡ δύναμις τῆς μπόμπας.
ἀντιλαλοῦν οἱ βρυχηθμοὶ τῆς ταρταρείου τρόμπας,
καὶ μὲ τὴν δυναμίτιδα καὶ νιτρογλυκερίνην
τιναζόνται τὰ Στέμματα,
ὁπόσα τὴν παγκόσμιον ἐβάπτισκν εἰρήνην
εἰς μαύρων σκλάβων αἵματα.
Ὦ μπόμπα πολυρίζικος, ἐσὺ 'στὸ μέλλον μεῖνε
τῶν ἀδυνάτων δύναμις, τῶν δυνατῶν τρομάρα,
ὅταν βροντᾷς ὁ βρόντος σου μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι
σφαγμένων ζώων μουγγρισμοὶ καὶ βόγγος καὶ κατάρα.

—

Μπόμπαις ὅλοι σας βαπτᾶτε,
ἀερόστατα πετᾶτε,
κι' εἰς σκηπτοὺχους Γεσποδάρους
χύνετε πυρὸς χειμάρρους.

—

Ποίας ὁρίκης ἐποχή !...
βλέπω μπόμπαις σὰν βροχή,
ὑπονόμους χαμηλὰ
κι' ἀερόστατα 'ψηλὰ
νὰ σκορποῦν φωτιαῖς καὶ λαβὰ
σ' ὅσους θέλτιον σκλάσι σκλαβᾶ.

—

Τρόμος στυγερῶν θανάτων
τῶν θνητῶν τὸ μέλλον εἶναι...
ὅπλον σὺ τῶν ἀδυνάτων
βρόντα βρόντα κι' ὅλο χύνε
πῦρ καὶ φλόγας κεραυνῶν
κι' ἀπὸ γῆς κι' ἐξ οὐρανῶν.

—

"Ας ψαλοῦν γιὰ σὲ παιᾶνες,
κι' ἂς περάσουν ἀπ' ἐμπρός μου
Ραβασσὸλ καὶ Φαινιᾶνες
ὡς σωτῆρες σκλάβου κόσμου.

—

Π.—Πῶς ἀγριψες πολύ,
ἀδελφέ μου Φασουλῆ ;
Σὺ τοσοῦτον νευρικῆς
πῶς στριγγλίζεις παραφόρως ;....
'φτου ἐκ τῆς ἐξοχῆς
ἦλθες τίγρις εἰμεβόρος.

—

Φ.—Μοῦ 'σαλιψαν ἡ βίδες,
δὲν εἶμαι σὰν καὶ πρῶτα,
ὅδ, μου χειριδομβίδες,
μασκούλα καὶ μπεμπλότα.

—

Ἐγὼ μ' ἐκεῖνο, Περικλῆ, τὸ νόμιρο τὸ πρῶτο,
ὁ Φαινιὰν ὁ Ἰάσων, ποῦ κάνει τόσο κρότο.
'Επίτρεψε νὰ κολυμπῶ
μὲς 'στῶν αἱμάτων τοὺς σωροὺς,
κι' εἰς ἀεράτατον νὰ 'μπῶ
μὲ Φαινιᾶνας τρομεροὺς,
καὶ τὰ τουφέκια ν' ἀψηφῶ, τῶν κανονιῶν τῆς μπούκαις,
καὶ ν' ἀμελέρω 'πίσω μου βρεντακὶς καὶ τρακατρούκαις.
Μ' ἔπιασε λύσσα τὸν ντευλὲ τὸν ἄτιμο νὰ καψω,
νὰ μὴν ἀφήσω φυλακὴ μηδὲ Φρενοκομεῖο,
μὰ κι' ὁπονόμους σκέπτομαι διὰ νυκτὸς νὰ σκάψω,
ποῦ νὰ μὲ βγάλουν ἀσφαλῶς 'στὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο.
Καὶ τοὺς κερβους νὰ γεμίσω
νίτελ καὶ ναπολεόνι,
κι' αὔτε κἂν χαρτὶ ν' ἀφήσω
γιὰ νὰ φάῃ τὸ Κορδόνι.

Π.—Γιὰ τοῦτη τὴν ὑπόνομο κι' ἐγὼ σὲ βοηθῶ....
ἔχω λοχτάρα, Φασουλῆ, σὲ κάσσαις νὰ χωθῶ.
Φ.—Αὐτὸν τὸν πόθον παντοτε νομίζω, συμβωρύχε,
πῶς πᾶς ἐλεύθερος Ρωμηὸς τὸν ἔχει καὶ τὸν εἶχε,
καὶ χάριν τούτου γίνεται πρὸς ὥραν Φαινιᾶν,
οὐ μὴν κι' Ἀρτανιᾶν.

Π.—Εἶδες τί γράφει, Φασουλῆ, τῆς Μιχαλοῦς χριώστη,
μιὰ Ρωσικὴ ἀγαμερί, ποῦ λίγετκι Ν ο β ό σ τ η ;
Αὐτὴ λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, δὲν ξέρω πῶς τῆς 'φάνη,
κι' εἰς ἓν' ἀπὸ τὰ φύλλα της γνωστὸν εἰς ὅλους κάνει
ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος πῶς θὰ παραιτηθῇ
καὶ 'στὸν κλεινὸν Διόδοχον ὁ θρόνος θὰ δοθῇ,
γιατὶ σὰν νέος εἰμπορεῖ νὰ δράσῃ περισσότερον
καὶ κάπως ἀμεσώτερον.
Καὶ σὺ ποῦ κάνεις τὸν σοφὸ καὶ πρῶτο παντογνώστη
μάθε πῶς τέτοια ὄλιβιρὰ μᾶς γράφει κι' ἡ Ν ο β ό σ τ η.
Φ.—Κι' ἀστεῖα νἆναι, Περικλῆ, δὲν θέλω νὰ τακτοῦσα
καὶ τὴν Ν ο β ό σ τ η μοῦρχεται πατάκορφα νὰ λούσω.
Μωρὴ Ν ο β ό σ τ η μπουνταλοῦ, χαζόλα καὶ μαρζούτα,
δὲν ντρέπεσαι καὶ σὺ νὰ λὲς τὰ παραμύθια τοῦτα ;
Κι' ἂν ὁ χρυσὸς μας Βασιλῆς θελήσῃ καμμιὰ 'μέρα
νὰ μᾶς παρακηρύνῃ,
'μποροῦμ' ἐμεῖς ν' ἀφήσωμε τοῦ γένους τὸν πατέρα
τέτοια βουλιὰ νὰ κάνῃ ;
Μποροῦν ν' ἀφήσουν οἱ Ρωμηοί, Ν ο β ό σ τ η ψωραλέα,
τοιοῦτον Βασιλέα,
ὁποῦ ποτὲ δὲν χαλασε κανένα μας χατῆρι,
ὁ δὲ λαὸς φωνάζει :
« ἂς βασιλεύῃ μοναχὰ κι' ἂν τρώγω ψωμοτύρι
καθόλου δὶν μὲ νοιάζει; »
Δύσκολο σὰν τὸν Ρήγα μας καλλίτερος νὰ γίνῃ,
ἀνεύθυνο τὸν θέλομε κι' ἀνεύθυνος θὰ μείνῃ,
κι' ὁποιος γι' αὐτὸν δὲν χάνεται τὸν τρῶν τὰ μαῦρα φίδια.."
τὸν Δεληγιάννη θέλομε ;...τὸν Δεληγιάννη φέρνει...
δὲν θέλομε τὸν Θοδωρῆ ;... φωνάζει ξεκουμπίδια

Ὁ Θεόδωρῆς βαστῶντας φανὰρ' ἠλεκτρικὸ
ζητεῖ τὸ Κομητᾶτο τὸ Μακεδονικό.

κι' ὁ Θεόδωρῆς 'στὴν Καρκαλοῦ τὸ φύσημά του πέρνει.
"Ὅλοι περνοῦμε μιὰ χαρὰ μὲ τέτοιον διπλωμάτη
καὶ μήτε φαίνεται κανεὶς σοφώτερος πιλότος,
κι' εὔκαιρον νὰ φαντασθῶ Ρωμαῖικο Παλάτι
χωρὶς ἐκεῖ νὰ 'βρίσκεται Γεώργιος ὁ πρῶτος.
Ὁ λόγος του γλυκύτατος, τὸ σκίρτσο του τὸ μαρμάλιασο,
χαρὰ γιὰ τὸν φτωχό,
εἰς ὅλα χάρις ἄθραστος, ἁλάτι, πνεῦμα μπάλικο,
καὶ σπίρτο μοναχό.
"Ὅλους τοὺς καταδέχεται, ποὺ λέγε πῶς ἐχάνει
τὸν Βασιλῆ νὰ κάνῃ.
Μὲς' ἀπὸ τὸ Παλάτι του δὲν ἔβγαζε κανένα,
ἔβγες μαζὶ μὲ τοὺς μικροὺς, ἴδιος μὲ τοὺς μεγάλους....
πόσαις φοραῖς δὲν 'κάλεσε 'στοὺς μπάλους του κι' ἐμένα,
πόσαις φοραῖς τὸν 'κάλεσα καὶ 'στοὺς δικούς μου μπάλους ;
πόσαις φορκῖς, βρέ Περικλῆ, δὲν τσάμανε καντάδα
μαζὶ μὲ τὴν στριγγλίζουσαν τῶν τίκνων μου πενταδα ;
πόσαις φοραῖς νὺδάκησεν ἡ περισσὴ του χάρις
τὰ κάλατα τραγούδια μου νὰ τοῦ φανοῦν ὡραῖα ;
πόσαις φοραῖς κι' ὁ σκύλος μου, ὁ Γκιούλ ὁ κοκκαλάρης,
μὲ τὸν μακάριον τὸν Μ ὼ ψ δὲν ἔπαιξε πικρία ;
πόσαις φοραῖς δὲν ἔπρεπε 'στὸ φρύακο νὰ μὲ βαλῃ
κι' ὅμως ποτὲ δὲν μοῦκανε μιὰ τέτοια συμφορά ;
πόσαις φοραῖς τὸν εἴπαμε κι' ἐμεῖς τὸ καρναβάλι
νὰ χωρατεύῃ σὰν φασόν μὲ καθε μασκαρᾶ ;
Πῶς ἔνα τέτοιον Ἄνακτα φιλόλαον ἐν γένει
καθένας δὲ ἐλπίσῃ,
μόνο ποῦ 'στὸ μπαλκόνι του καμμιὰ φορὰ δὲν βγαίνει
παρὲ δὲς νὰ σκορπίσῃ.

Π.—Χαριτωμένος Βασιλῆας, καυμένε Φασουλῆ,
καὶ μόλις μὲ παραίτησιν τὸ κράτος ἀπειλεῖ,
κτυποῦμε τὰ κιρκέλια μας κι' ἀρχίζομε νὰ κλαίμε...
'ριζωσε μέσα μας βαθιὰ καὶ μὴν ἀκοῦς τί λέμε.
Ἐδῶ κι' ὁ Κόδρος ἂν ἐλθῇ, θὰ μουρμουρίσουν τόσοι,
κι' ἀπὸ τὴν γρίνια τῶν Ρωμηῶν κι' αὐτὸς δὲν θὰ γλυτώσῃ.
Φ.—Κι' ἂν ποτὲ παραιτηθῇ, ποῦ Θιὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ,
ὁ λαὸς γονατιστὸς ἐμπροστά του θ' ἀλαλάξῃ :
« Μὴ τὸν τόπο παραιτήσῃς, ποὺ σ' ἀγάπησε πολύ,
ποὺ τὸν 'πλούτισες μ' ἐγγόνια καὶ πικιὰ δημοφιλῆ,
μὴ τὸν τόπο παρκιτήσῃς καὶ τοὺς φίλους τοὺς παληοὺς,
μὴν ξιχάνῃς τὸ Τατόι, μὴν ξεχνᾷς τοὺς Πεταλιούς,
μὴ ποτὲ σου παραιτήσῃς ἔϊχνος ἥλιος καὶ πόντος
τὸ Ρωμαῖικο λαφοῦσι,
ποῦ μιτίφερε τὴν ὀξεῖαν τῶν ἀρχαίων Μαραθώνων
κατ' εὐθεῖαν 'στὸ Μαροῦσι.

—

Μὴν ἀφήσῃς—ὠμίνα !—
χῶραν ὄντως ζηλευτήν,
ποὺ στεφάνωνες καθένα
τῆς εἰρήνης νικητήν.

—

Ἐνθυμοῦ τὸν Φασουλῆ
καὶ τὰς ὥρας τὰς φαιδρὰς,
ὅταν ἐσκουζαν πολλοὶ
ὅτι πρέπει καὶ νὰ ὀρθῇς.

—

Ἐθυμοῦ τῆς βαρκαρόλικες
γιὰ τὰ τόσα σου ταξειδῖα,
μὴν ξεχνᾶς ὅλους κι' ὅλαις,
τοὺς χαρούς μας, τὰ πικνίδια.

—

Μὴ μᾶς λὶς πῶς δὲν σὲ μέλει
γιὰ τὸν κόσμο τῆς Ἀλλῆς,
μὴν ξεχνᾶς τὸν Θών, τὸν Λίλη,
καὶ τοὺς ἄλλους προσφιλεῖς.

—

Μὴν ἀρίνῃς τέτοιον τόπο,
ὁξκσμένε Βκειληᾶ,
ποὺ δὲν ἔχει ὄλλου κόπο,
μήτε ζόρικη δουλειά.

—

Κι' ἂν δὲν ὅρασης, δὲν τὸν μέλει
τὸν λαό σου τὸν τεμπέλη,
τέτοιος εἶνκι, τέτοιος θέλει,
πάντα λόγια σὰν παστέλι,
ροδοζάχαρι καὶ μέλι.

—

Κι' ἂν πρὸς ὅρασιν εἰς τὸν θρόνον τὸν Διάδοχον καλῇς
καθίσε καὶ σὺ νὰ ζήσῃς 'στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς θερμοκίμους,
κι' ἰδοῦ πίρ' ἂς βκειλεύουν ὅρὸ 'στὸ μέλλον Βτσιλεῖς,
ὁ μπαμπᾶς γιὰ τὴν εἰρήνη, τὸ παιδὶ γιὰ τοὺς πολέμους.

—

Π.—Κι' ἂν ποτὲ παραιτηθῇ, ποῦ θιὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ,
ὁ λαὸς γενατιστὸς ἐμπροστά του θ' ἀλαλάξῃ:
«Τώρα θέλεις τὴν καρδοῦλα τοῦ λαοῦ σου νὰ πικράνῃς,
τώρα ποῦλειψαν σκοτούρκαις καὶ φρικτῶν πολίμων φόβοι,
ποὺ δὲν μκίνεται ξιφήρης σὰν καὶ πρὶν ὁ Δεληγιέννης,
μήτε λάχανα μειράζει, μήτε χάρτα πετσοκόβει;

Τώρα πούφυγες καὶ σύ,
Κορωνίτσκ μας χρυσῆ,
νὰ 'μιλήσῃς μὲ τὸν Τσάρο
καὶ μὶ κάθε Γοσποδάρο;

—

Τώρα ποῦ 'μπορεῖς νὰ σώσῃς
ὑπηκόους ἀφανεῖς,
κι' ἴσως κάτι κατορθώσῃς
μὶ τοὺς τόσους συγγενεῖς;

—

Τώρα πούλειψε κι' ἡ γρίνκ,
ποὺ 'συχάζουν καὶ 'στὴν Κρήτη,
καὶ τὴν Λάμπκ Μπουμπουλίνκ
τὴν 'βκπτίσκν Ἀρφιτρίτη;

—

Τώρα ποῦ κυττᾷ καθεὶς
πῶς τὸ μέλλον μας ροδίζει,
τώρα θὰ παραιτηθῇς,
ποῦ κι' ὁ στόλος δὲν κοπνίζει;

—

Τὸν λαό σου μὴν τρελλάνῃς.
Βτσιλιᾶ μας λαοφῶστε,
τέτοιο καζὸ μὴ μᾶς κάνῃς,
βγκλε ψεύτρα τὴν Νοβέττκ.

—

Φ.—Πρὸς θεοῦ ἀνκεθκλέ το,
ἄλλκ κάνε μας τὴ χάρι,
σὺ δὲ τώρα, Παρικλέτε,
λύσκεξέ με 'στὸ 'στηλιάρι.

—

Π.—Ὁ λαός σου σὲ καλεῖ,
φώνκ τηέ, τοῦ Τσάρου τόπκς,
ζήνκς δέξου, Φκσουλῆ,
μές 'στὴ μούρη πίντε φάτκις.

Συγχαρητήρια Δημαρχικὰ γιὰ τὸν Κορδόναρον ἀμκντικά.

—

Τῷ Στρατηλάτῃ Θεοδωρῇ καὶ πάλιν νικητήρια...
Δημάρχων ἀλλεπάλληλα πετοῦν συγχαρητήρια...
τοῦ Κορδονᾶ τὸν θρίκμβον πεῖς Δῆμος δὶν γεραίρει;
κι' ὁ Κουτσυλιὲς κι' ὁ Κατρουλιὲς φρενήρης τὸν συγχαίρει.

—

Σμίξε μὶ τούτων τὰς αὐδάς, παράτονος αὐδή μου,
νὰ Τερεμίας, Δήμαρχος δὶν ξέρω εἶνος Δήμου,
ποῦ τὄνομά του τὸ σεπτὸν βαρὺν σημαίνει θρῆνον
καὶ κοπετὸν ἀξέτκστον καὶ σάλον τρικυμίας.
τὸν Θεοδωράκη γελαστὸς συγχαίρει μετ' ἀκείνων
καὶ μὲ τὸν Κόρδονον γελᾷ καὶ πᾶς Τερεμίας.

—

Δέξκ 'στὸν ἀπροσμάχητον Χαλέπκν τῶν Κρητῶν,
ὁποῦ φκιδροὶ τὸν χκιρετοῦν Τερεμίου στόνοι,
κι' ὁ Κολοκύθκς, Δήμαρχος Παρκχελωτῶν,
τὴν ἀποκολουθοῦσκν τοῦ κράτους στεφανόνκι.

—

Κι' ὁ Κολοκύθκς ἐκ χαρᾶς μετὰ τῶν ἄλλων κλαίει
κατάπληκτος πρὸ τῶν νικῶν τοῦ λάμποντος Εἰθώλου,
κι' ὁ Θεοδωράκης δι' αὐτοῦ γενκίως ἐπιπλέει
ἐπάνω κάθε ποτκπιοῦ μηχκνορρήφων δόλου.

—

Ἐφθόνησκν τὸ τρίπτυον αὐτὸ τοῦ Θεοδωρῆ
κι' ἦπκν πετνώντων πλῆθη:
θὰ ποστικὸς 'στὴν τρύπκ του μονάχος δὲν χωρεῖ,
πέρνει καὶ κολοκυθιᾶ.

—

Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἀπέδειξε πῶς τὸ συγχαρητήριον
καθόλου μὲ τὴν ρίγκη δὶν εἶνκι κολοκύθκ,
ἀλλὰ τῆς νίκης τῆς ἰωπῆς ἰωπότκτον τεκμήριον,
ποῦ τὴν ἀντιπολίτευσιν 'ρεζίλεψε 'στ' ἀλήθεια.

—

Δέξῃ τῶ Θεοδωράκῃ μκς. ἀνδρὶ λκοπροβλήτῳ,
κι' ὁ Κωβωνίων Δήμαρχος μὲ τοῦτον ἐξεμάνη...,
ἂν τοῦ Σουλτάνου σύμμκχος ὁ Θεοδωρῆς δὲν ἦτο,
ὁ Πκτσὰκ δὲν θἄγκζε τῆς Κρήτης τὸ φερμάνι.

—

Τὸ κράτος σου, Κορδόναρε, λκμπρὸν ἐμεγκλύνθῃ
καὶ νῦν συγχαρητήρια τοῦ Κολοκύθκ πάλλε,
τοὺς Κρῆτκς σὺ τοὺς ἔκκμπες καθὼς ἡ κολοκύνθη,
ποῦ τὸν προφήτην Ἰωνᾶν ἰσκίκσε τὸ πάλκι.

—

Σὺ τὰ κολοκυθίζοντκ κωθώκλκ μκς βοήθκ,
κι' ἐμεῖς κολοκυθίζοντες μετὰ τοῦ Κολοκύθκ
δείχνομεν τὸν Κορδόναρον μὲ τῆς χειρὸς τὸν δείκτην,
κι' ὡς π ά σ σ ε τ έ μ π ο τρώγοντες γλυκὺν κολοκυθόσπορον,
ὑμνοῦμεν τὸν μκλάζκντκ τὸν Κόρδον σκυλοπνίκτην,
ποῦ μὲ κορμοὺς ἀνθρωπινοὺς ἐπάτωσε τὸν Βόσπορον.

Τυπογραφεῖον Λ ι ώ τη. νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ ὅρομος καὶ πέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή. ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ κ ε ἶ ν κ ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ κ φ ρ ά γ κ κ κ κ ὶ 'στ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σῶμκτκ «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφρκγκκ, κι' ὅπκως ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἴκοσι καὶ μία.
τριηρότων ἀπειλαὶ καὶ νηνεμία.

Πεντακόσα πενῆντα κι' ὀκτώ,
ρεζιλίκι τῶν στόλων φρικτό.

Ὅλοι ψάλλετε μαζὶ πῶς ὁ Μπρούφας ξαναζῇ.

—

Ὁ Μπρούφας ἐζωντάνεψε καὶ ζῇ καὶ βασιλεύει,
ὁ Μπρούφας μὲ Νιζάμηδες ὁλημερὶς παλεύει,
ὁ Μπρούφας μὶς 'στ' ἀσκέρι του πετῶντας ξαναφάνῃ,
ὁ Μπρούφας ἐζωντάνεψε....ποτέ του μὴν πειθάνῃ.

—

Μ' αὐτὸν ξαναζωντάνεψε βασανισμένο γένος,
μ' αὐτὸν ὁλόρθο 'σήκωσαν οἱ δοῦλοι τὸ κεφάλι,
κι' αὐτὸς ὁ γέρος Ὄλυμπος χιονοστεφανωμένος
'στοῦ τουφεκιοῦ του τὴ βροντὴ ξαφνιάστηκε καὶ πάλι.

—

Τί μάτια τὸν ἁρματωλὸ Ἰαχταρίσαν νὰ 'δοῦν,
θλούφαξε 'στὸν Ἴσκιο του πολιτικὴ μαγκεδρα,
καὶ τὰ πουλιὰ πασίχαρα 'στοὺς κάμπους κελαϊδοῦν:
ὁ Μπρούφας ἐζωντάνεψε .. βάστα, καημένε Μπρούφα.»

—

Ὁ Μπρούφας ξαναβρόντησε, κι' ἐκεῖ ποῦ ξιφιχῇ
σὰν τὸν ἀϊτὸ φτερόνει...
κλαῖε γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Μπρούφα μοναχὰ
σύ, καψερὸ Κορδόνι.

—

'Ακοῦς ἐκεῖ ν' ἀναστηθῇ....γι' αὐτὸν τὸν ταλαικτίστη
ὁ Τοῦρκος Πρέσβυς ἔβγαλε τοῦ Κορδονιοῦ τὴν πίστι,
κι' ἴσως καὶ τώρα 'στὸν Σκουζὲ γιὰ τοῦτον ν' ἀγριέψῃ
γιατὶ καὶ πῶς τὸν ἄφησι νὰ ξαναζωντανέψῃ.

—

Αὐτὸν τὸν κτίστη, τὸν σκαφτιᾶ μὲ τὸν ἁπλὸ τὸν νοῦ,
τὸν τραγουδοῦν ἀθάνατα τραγούδια τοῦ βουνοῦ,
αὐτὸς ὁ κτίστης καὶ νεκρὸς χίλιους Μινίστρους κάνει....
ὁ Μπρούφας ἐζωντάνεψε....ποτέ του μὴν πεθάνῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Κι' ὅστερα λέμε, Περικλῆ, περὶ τοῦ Δελιγιάννη
πῶς κάπως τὰ ζαβόνει...
δὲν βλέπεις τὸν Σαλισβουρὺ τί ἐπροβιμάρας κάνει
καὶ τί δουλειὰς σκαρόνει ;
Γιὰ τὸν Σουλτάνο 'στὴν ἀρχὴ στριγγλίζει σὰν Ἑβραῖος
κι' ὅλοι τοῦ λένε «κτύπα του»,
ἀλλ' ὅστερα σὰν ποντικὸς κυτταζιὲς ἀριερειὸς
νὰ μπαίνῃ μὲς 'στὴν τρύπα του.
Στέλλει καράβια τραντακτὰ γιὰ νὰ τὸν φοβερίσῃ,
μὰ μόλις ἕνα Ρούσσικο καράβι ξεμυτίσῃ,
τὸν βλέπεις καὶ κολώνει
κι' ἀμέσως κοκκαλόνει.
Καὶ γίνονται Ρωμαῖϊκα τῶν Ἄγγλων τὰ κεφάλια,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν Τσάρο σκύβωντας ἀρχίζει παρακαλιὰ :
« Ἀμάν, τοῦ λέει, Μόσκοβι, 'στεῦ κόσμου τὸ κεμίνι
χωρὶς ἐσένα τίποτε δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ,
κι' ἂν ἀπὸ πέρσυ φαίνωμαι 'στὰ λόγια παλληκάρι
κι' ἂν παραμπῆκε τοῦ Χαμὶτ ὁ Φίλιππος ὁ Κέρρυ,
σὲ τοῦταις τῆς φοβέραις μας καθόλου μὴν πιστέψῃς,
τὰ λόγια πᾶν χαμένα,
καὶ μένε τόσα μάτσου λιγάκι ν' ἀγριέψῃς
μᾶς πάει τρία κι' ἑνα.
Δέξου νὰ γίνῃς σύμμαχος καὶ τῆς Ἀγγλίας τώρα
καὶ κόβω κάθε φόρα,
τοῦ κόσμου τὸν ἀειαιτητὴν πιστῶς θ' ἀκολουθήσω
κι' ὅ,τι μοῦ 'πῇς θὰ κάνω,
κι' ἂν θέλῃς γιὰ χατῆρι σου 'μπορῶ νὰ βοηθήσω
καὶ τὸν Χαμὶτ Σουλτάνε.
Ἔλα νὰ κουβεντιάσωμαι καὶ μὴν ἀκοῦς παλαβριὲς
κι' ὅσα γιὰ τοὺς Ἀρμένηδες ἂς τοὺς νὰ βγάλουν μαύρες. »

—

Π.— Κρῖμα 'στὸν Σαλισβουρύ,
τῶν Τζὼν Μπουλ τὸν παπαρδέλα,
καὶ 'στῶν Ἄγγλων τὲ μπουρὶ
καὶ 'στὰ τόσα των βατσέλα.

—

Φ.— Δός τα τοῦ Δελιγιάννη
καὶ βλέπεις τί σοῦ κάνει!
Ὡς ποῦ νὰ φτύσῃ, Περικλῆ, τὸν κόσμο ξιπατόνει
καὶ δένει χειροπόδαρα τοὺς Τσάρους μὲ κορδόνι.
Π.—Αὐτὸς καὶ δίχως ἕνα κὰν Ἐγγλίζικο βατσέλο
μὲ τοὺς πολέμους 'τρέλλανε τοῦ κόσμου τὸ σερβέλο,
κι' ἐσκάρωσ' ἕνα πόλεμον 'στους Τσούχδες ἀθάνατον
κι' ὁ διάβολος ἐσήκωσε τὸν κῦρη καὶ τὴν μάννα των.
Κι' ὅταν συχρείνω κάποτε τὰς δύο διανοίας,
τοὺτέστι τὸν Σαλισβουρὺ
μὲ τὸν 'δικό μας Θεδωρῆ,
κερδόνομαι καμαρωτὸς ἐξ ὑπερηφανείας.
Φ.—Ζήτω τοῦ Θεδωράκη μας, καὶ σκέψου, φιλαράκι,
πῶς δὲν 'μποροῦν τὰ δύνατα νὰ γίνουν δυνατά,
κι' ἀνώτερος τοῦ Σωλισβουρυ Μαρκήσιος ἐφάνη
κι' ὅ,τι 'μπορεῖ 'στὴ φτώχεια μας ὁ κακομοίρης κάνει,
δικαίως δὲ γεραίρεται,
γιατὶ θελῶς δὲν φέρεται
καθὼς τὸν Λόρδο Σώλεσβουρυ, τῶν Ἄγγλων τὸν Γεγέ,
μήτε μὲ τὰ βατσέλα μας 'στοὺς Τσάρους γονατίζει,
καὶ μόλις ἀνηγγέλθηκαν τῆς Κρήτης οἱ σφαγὲς
μιὰν ἑβδομάδα 'πρόσταξε τὸν στόλο νὰ κατπνίζῃ.

Καὶ 'στὴν περίστασιν αὐτὴν, ποὺ καὶ κοτζάμ Ἀγγλία
κολώνει 'πίσω, Περικλῆ, καὶ γίνεται γελοία,
δὲν εἶναι παίξε γέλασε νὰ βάλῃς τὴν ἁρμάδα
νὰ βγάζῃ μπόλικο καπνὸ μιὰν ὅλην ἑβδομάδα.

—

Μὰ καὶ σήμερα, καῦμένε,
ὅπου σ' ὅλον τὸν ντουνιὰ
τὸν Χαμὶτ Σουλτάνε λένε
δολοφόνο καὶ φονιᾶ.

—

Ποῦ κι' ὁ Γλάδστων τῆς Ἀγγλίας
δημοσίως ρητορεύει,
καὶ μὲ λόγους κι' ὁμιλίας
τὸν Σουλτάνε μασκαρεύει.

—

Τώρα ποῦ κι' οἱ Γερμανοὶ
ἐρριχτῆκαν τοῦ Σουλτάνου,
κι' ἕναι βόγγος συγκλονιστὴ
καὶ τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.

—

Ὁ Κορδόναρος καὶ μόνον,
φρονιμώτερος αὐτῶν,
ποῦ φωνάζουν δολοφόνον
τὸν Χαμὶτ τὸν λατρευτόν,

—

Μήτε γρῦ γι' αὐτὸν δὲν βγάζει,
μήτε λίει μιὰ βρισιὰ,
κι' ἀπαθῶς διασκεδάζει
μὲ τὴν κοσμοχαλασιά.

—

Γιατὶ ξέρει, βρὲ κασεῖδη,
πῶς μονάχα μὲ βρισοῦλι
καταντᾷ κανεὶς τελείως
παπαρδόλας καὶ γελοῖος.

—

Ἔτσι κρίνει, καὶ γι' αὐτὸ
πλήρης πάθους παρηφόρου
χαιρετᾷ μὲ θυμιατὸ
τὸν Καλίφη τοῦ Βεσπόρου.

—

Νά, μωρέ, πολιτικὴ
ἀληθῶς ἑλληνικὴ
κι' ἀκαταλήπτου γιὰ 'μᾶς...
μὲ τὸ πάνσεπτον βρακὶ
τῆς πανσέπτου Φατουμᾶς
μᾶς ἐκόλλησε μεράκι,
κι' ὅλοι λὶν ἐκστατικοὶ
ἐμωρὲ γιὰ σου, Θεδωράκη. »

—

Κι' ὁ Χαμὶτ σ' ἐμᾶς θαρρεῖ,
Περικλέτο κακομοίρη,
καὶ τοῦ φίλου Θεδωρῆ
δὲν χαλᾷ ποτὲ χατῆρι.

—

Ὅ,τι τὸ Κορδόνι θέλει
τοῦ τὸ δίνει μιὰ χαρά,
κι' ἄλλους Βεγγαλέους στέλλει
μὲς 'στὴν Κρήτη φανερά.

—

Τοῦ διαβόλου τὸν μαρτόλο!...
ἀγαπᾷ νὰ μᾶς φουρκίζῃ...
κάνει κέφι μὲ τὸν στόλο
σὰν ἀκούσῃ πῶς κατπνίζει.

—

Π.—'Αλήθεια πῶς γυμνάσια θὰ γίνουν, Φασουλῆ,
σημαντικὰ πολύ;
Φ.—Ἂν ὁ μακρόθυμος Χαμὶτ γιὰ τοῦτα δὲν μᾶς ρίψῃ
καὶ μ' ἕνα του φιρμάνι
αὐτὴν τὴν διασκέδασιν προθύμως ἐπιτρέψῃ
'στὸν μπάρμπα Δελιγιάννη,
ἂν τῆς Τουρκιᾶς ὁ Πρεσβευτὴς σπουδαίως δὲν θυμώσῃ,
ἂν ὁ Σαουζίς εἰς τὸν 'Ασπρη ἐξήγησιν τοῦ δώσῃ
περὶ τῆς σημασίας των, τῆς ὄντως ἀκινδύνου,
ἂν τέλος ἐπιτύχωμεν τὴν ἄδειαν κι' ἐκείνου,
κι' ἂν ἐκτὸς τῶν 'Αθηνῶν
ὡς ἀκίνδυνα τὰ κρίνουν,
τότε κάπως σιθενὸν
τὰ γυμνάσια νὰ γίνουν.

—

Π.—Ἔλα, καῦμένε Φασουλῆ, κι' οἱ δύο μας ἀντάμα
'στὸν σύμμαχό μας τὸν Χαμὶτ νὰ στείλωμε' ἕνα γράμμα,
νὰ τὸν παρακαλέσωμε μὲ γίλιες παρακάλια
ν' ἀφήσῃ τὰ γυμνάσια νὰ 'δώμε τοῦ στρατοῦ,
νὰ πέσουν δόφιρα πυρὰ καὶ κανονιῶν ἁμοῦραλια
κι' ἐγὼ νὰ ψάλω θούρια Τυρταίου ποιητοῦ.
Φ.—Ἐπίτρεψε, Σουλτάνε μας, χίλιαις φοραῖς ἀφέντη,
καὶ 'στὸν Βιζύρη Θεδωρῆ καὶ 'στὸ Σερασκιράτο
νὰ κάνῃ τὸ περίφημο τῶν γυμνασίων γλέντι
καὶ 'στὸ φτερὸ νὰ σηκωθῇ τὸ κάθε μας φουσάτο.
Ἐπίτρεψε καὶ 'στοὺς Ρωμηοὺς μπαρούτι νὰ μυρίσῃ
κι' ἡ μυρωδιὰ τοῦ μπαρουτιοῦ νὰ τοὺς πληγορήσῃ,
μὰ μὴ θαρρῇς, φιλόλαε καὶ σύμμαχε Σουλτάνε,
πῶς ὁ 'δικός μας ὁ καπνὸς καπνὸς πολέμου θάναι.
Ὄχι, μὰ τὸν Προφήτη σου. . . δὲν θέλει σὰν τῆς Κρήτης,
μήτε φοβέρας δοκιμὴ καὶ πρόκλησις θρασεῖα,
καὶ 'στὰ ρουθούνια θάρχεται τῆς ὑψηλῆς σου μύτης
ὡσὰν κάποιος λιβανωτοῦ, σὰν φιλικὴ θυσία.
Π.—Ἐπίτρεψε, Σουλτάνε μας, καὶ τώρα γιὰ φοβέρα
'στὸν διπλωμάτη τὸν Σκουζὲ μὴ νότσις ξαναστείλῃς...
ἐσύ, Χαμὶτ, σὰν ἴδιόλο λατρεύεσ' ἐσὺ πέρα
κι' ἔγινε τὸ Κουβέρνο μας παράρτημα τῆς Πύλης.

—

Πὲς 'στὸν Τοῦρκο Πρεσβευτὴ
μὲ θυμὸ νὰ μὴν τραβιέξῃ
τοῦ Μινίστρου μας ταύτι
καὶ τὰ δόντια νὰ μὴν τρίξῃ.

—

Τάχα τί θὰ καταλάβῃς
ἂν γυμνάσια δὲν γίνουν;...
γιὰ φωτιαῖς νὰ μὴν ἀνάβῃς,
ποῦ φουντάνουν μιὰ καὶ σβοῦνουν.

—

Ἄφησε, μωρὲ Καλίφη,
κι' ἐσὺ πέρα μιὰ φορὰ
τοῦ στρατοῦ ν' ἀστράψουν ξίφη
καὶ τουφέκια βροντερά.

—

Εἶδε δὲ νὰ κατχυγάζῃ;
μὲ τὴν ὄζλαν σου κι' ἐμᾶς,
καὶ νὰ πνίγῃς καὶ νὰ σφάζῃς
κι' ἐλευθέρως νὰ κρεμᾷς.

—

Εἰθε δὲ κι' αὐτοί, ποῦ τώρα
τὴν ἰσχὺν σου φοβερίζουν
μὲ τὰ σκάφη τὰ πυρφόρα
καὶ ξιστέποντα σὲ βρίζουν,

—

Τσεινοὶ νὰ σιωποῦν
ἐμπροστά σου, παθιασμένε,
καὶ πετὶ νὰ μὴν κοποῦν
καὶ τ α ὐ τ ὰ σου πῶς τὰ λένε.

—

Φ.— Ἀμὰν, μεγάλε Πατισάχ, ἄκου κι' ἐμὲ τὸν βλάκα,
κι' ὅσον ἡ σιβασμίκ σου σ' ἐξασθενῆ μαλάκα,
κι' ὅσον κι' ἐκείνη τῶν Ρωμηῶν μεγαλειτέρα γίνεται
μὲ τῆς καινούριας συνταγὰς, ποῦ βγάζει τὸ Κορδόνι,
τοσοῦτον κι' ἡ μαλάκυνσις τῶν σχέσεων ἐντείνεται,
καθὰ τὸ διπλωματικὸν μᾶς εἶπε μπαρμπατόνι.

—

Ἀμαν, Χαμὶτ Σουλτάνε,
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ θαυμάσια
κι' ἕνα φιρμάνι βγάνε
νὰ γίνουν τὰ γυμνάσια.

—

Μέμνησο, φίλε Πατισάχ, καὶ ὄχι μὴ λησμόνει
πῶς τώρα ποῦ κατήντησες τῆς οἰκουμένης βάρος,
ὀχὶ μένουν ὡς πρόστατκι σου καὶ σύμμαχοί του μόνοι,
ὀχὶ μονάχα μὰ λίοντες... ὁ Θοδωρῆς κι' ὁ Τσάρος.

—

Χαῖρε, μπόγια σεβνταλῆ,
ποῦ 'στὸ σοφλὲμι τρυφᾷς,
ὅμως τώρα, Φασουλῆ,
γύρνα 'λίγο νὰ τῆς φᾷς.

Ὁ Σκουζὲς κακὰ μηνύων στὴν πληθὺν τῶν Ἀρμενίων.

Ἐμάθατε, καπόκυρις, τὸ θλιβερὸ μαντάτο;
ὁ Τοῦρκος Πρίσβυς ἀπαιτεῖ καὶ θέλει νὰ σᾶς βιάσωμε,
κι' ἐμεῖς ἐμπρὸς του βγάζομε τὴν σκούρα μας ὡς κάτω,
γιατὶ δὲν πρέπει σήμερα τὰ πράγματα νὰ σπρώξωμε.

—

Λέγει πῶς ὑποπτεύεται τὴν τόσην μας ξενίαν,
ὅτι μπελάδες κακὰ σ' ἐμᾶς θὰ βγάλετε μεγάλους,
λέγει πῶς θὰ χυμᾶξετε καὶ 'στὴν Μακεδονίαν
μὲ τοὺς δικούς μας τοὺς λησταί, τὸν Μπρούφα καὶ τοὺς ἄλλους.

—

Κι' ὅταν ὁ Τοῦρκος Πρισβευτὴς τοιαῦτα βεβαιώνῃ
κι' ἐγὼ τὴν ὑποψίαν του τὴν θεωρῶ βεβαίαν,
φιλία διπλωματικὴ πρὸ χρόνου μᾶς ἑνόνει
μὲ σταθερὰν ἐκτίμησιν καὶ πίστιν ἀμοιβαίαν.

—

Βιβλίως δὲν ἐπιθυμῶ κανένα ν' ἀπειλάσω,
ἀλλ' ἐμὰς εἶναι βδύσκολος ἡ τωρινὴ μου θέσις,
καὶ μήτε γιὰ χατῆρι σας ποτέ μου θὰ χαλάσω
τὰς πρὸ πολλοῦ καὶ δι' ἐμοῦ μαλακυνθείσας σχέσεις.

—

Ὡς τώρα τὰς θρηνώδεις σας ἀκούσαντες φωνὰς
προθύμως σᾶς ἐβώξαμεν τσαντίρια καὶ σκηνάς,
ἀλλὰ δὲν πρέπει βὸ καὶ σεῖς βουλεύεις νὰ μᾶς ἀνοίγετε
κι' ἀνάγκη κατεπείγουσα μὲ τὸ καλὸ νὰ φύγετε,
διότ' ἡ παρουσία σας εἰς τὰ δικά μας μέρη
καθόλου διπλωματικῶς στὸ κράτος δὲν συμφέρει.

—

Ἐκτὸς δὲ τούτου, κύριοι, σᾶς λέγω καθαρὰ
πῶς ὑποπτεύομαι κι' ἐγὼ τὸ βόλι σας λερωδιοῦ,
κι' ἀφτοῦ 'στὴν Πάγκα μπήκατε τῆς Πέλις φανερὰ
καὶ 'στὴ δική μου πίκουν νὰ κάνετε γλουρούδι,
καὶ τότε βίχως Τρόπιζα καὶ πάγια καὶ ράντα
καὶ τοῦ Μινίστρου τόνορα τὸ γάνω μιὰ γιὰ πάντα.

—

Τρόμω μὲ τὴν ὑπόνοιαν μιᾶς τοιαύτης στάσεως,
οὐ θέλω δ' ἀγνοεῖν ὑμᾶς περὶ τῆς ἀπειλάσεως,
κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια σας κι' ὁρμώσετε τ' αὐτιά
καὶ μάθετε τόνορα μου πῶς βὲν θὰ κηλιδώσω,
κι' εἶναι μεγάλος κίνδυνος καὶ σᾶς καμμιὰν νυκτιὰ
σὰν τὸν Παρόνο Γερμανὸ ἀρμφὰ νὰ σᾶς ἐκδώσω.

—

Στῶν Ἀρμενίων τὴν φυλὴν τὴν ἀκηράν καὶ χαύνην
μὲ τρόπον ἀνεπαίσθητον ἀρχίζει τὰ μαλὰ φιλικὸν
πῶς τὸ κρυφὰ διὰ νυκτὸς ἐκβίβειν κι' ἀπελαύνειν
εἶναι τὸ φόρτε τοῦ Σκουζὲ τὸ διπλωματικόν.

—

Ἔχει δὲ τοῦτο κατὰ νοῦν τὸ πλῆθος τῶν προσφύγων
ὅς μὴν ἐπαναπαύεται 'στὸν τῆς ξενίας νόμον,
καὶ πρὶν αὐτὸ τὸ φόρτε μου σᾶς δείξω μετ' ὀλίγον
φεύγατε καθὼς ἔφυγε κι' ὁ Λὼτ ἐκ τῶν Σοδόμων.

Τοῦ Κουσουλάκου συμφορὰ καὶ συνοδεία σοβαρά.

Ὁποίους νόμους ἔχομεν δικαίους κι' αὐστηρούς!...
'στὸν Κουσουλάκον ἔστειλαν εὐζώνους τρομερούς
γιὰ νὰ τὸν πᾶνε 'γρήγορα θεσὸν εἰς τὴν Λαμίαν
συμφώνως πρὸς τὴν τρέχουσαν τοῦ κράτους εὐνομίαν.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'φώναζε:—Καλὰ νὰ τὰ τραβᾷς,
γιατ' εἶσαι μπόγιας, δήμιος, λῃστὴς καὶ Βαρκοβᾶς,
κι' ἐπλήμησες αἰμοχαρῶς ἐκτὸς τῆς ἄλλης ὕλης
διάλυσιν Βασιλικῆς μνηστείας ν' ἀναγγείλῃς.

—

Καλὰ νὰ πᾷῃς, Βαρκοβᾶ, σκορπιὲ καὶ μισῦρο φίδι,
γιὰ τοῦτο τὸ κακούργημα καὶ πολὺς βὲν θὰ φρυάξῃ;
καὶ νὰ βοᾷλῃς τὸν Θεόν, ποῦ μὲς 'στὸ Παλαμῆδι
βὲν καρατέμησαν καὶ σὲ μαζὶ μὲ τοὺς δεκάξη.

—

Ἤθελες τὸν πολύξερο καὶ 'στὴν Λύλη νὰ κάνῃς,
καὶ μήτ' ἐμένα ρώτησες, μηδὲ τὸν Περικλέτο,
μὰ τώρα τοῦτο γνωρίζει καὶ τοῦτο μὴν ξεχάνῃς:
«οὓς ὁ Θεὸς συνέζευξε τὸ Σκρὶπ μὴ χωριζέτω.»

Γεγονὸς σημαντικὸν κι' ἄκρως διπλωματικόν.

Ἐν μέσῳ τόσων στυγερῶν κι' αἱματηρῶν συμβάντων,
ἐνῷ φρικώδεις ἀπειλοῦν τὰ Δαρδανέλλια στόλοι,
ὁ Πατισὰχ ὁ συμμαχος ἐβέχθη τέλος πάντων
καὶ τῶν Ρωμηῶν μία φυλακὶς νὰ πάῃ μὶς 'στὴν Πόλι.

—

Κι' αὐτὸς ὁ νέος θρίαμβος τοῦ Θοδωρῆ θαυμάζεται,
μὲ τοῦτον τοὺς μισάλληνας τοὺς 'κάναμε κυρίλλια,
ὁ δ' ἀτμοβρόμων Ἀλφειὸς πρὸς ἔκπλουν ἑτοιμάζεται
κι' ἐντὸς ὀλίγου θὰ περνᾷ γοργὸς τὰ Δαρδανέλλια.

—

Καὶ βλέπων στόλον Ἀγγλικὸν ἀπίξω 'στὰ στενά,
ποῦ βέζ του πάει κι' ἔρχεται κι' ἀέρα κοπανᾷ,
μετὰ περιφρονήσεως ὁ δρόμων θὰ περάσῃ
καὶ μόλις θὰ κατοδειχθῇ τοὺς Ἄγγλους νὰ γελάσῃ.

Τυπογραφεῖον Λ ι ω τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς—Φωκιώνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηντάξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ 'στ ὸ χ έ ρ ι.

Ὀγδόη Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστὴ
καὶ μοῦρλα 'στὸ Παρίσι ξακουστή.

Πεντακόσα πενῆντα κι' ἐννέα,
τῆς Κορδόνας καμώματα νέα.

Ἀθώωσις πρώτη λαμπροῦ στρατιώτη.

—

Γιὰ τοῦ Καλομενοπούλου τὴν ἀθώωσι κι' ἐγὼ
τὸν καθένα Στρατοδίκη τὸν δοξάζω κι' εὐλογῶ.

—

Τοῦ λιβίντη τοῦ σπαθάτου χίλια δῶστε του φιλιὰ,
τοῦπρεπι στεφανωμένος 'στοὺς ἀριτάδες του νὰ βγῇ...
τὸν ἰδίκασαν ἐκεῖνοι, ποῦ 'στὰ νειάτα τὰ παληὰ
τινιαχθῆκαν σὰν καὶ τοῦτον 'στοῦ πολέμου τὴν κρυγή.

—

Μὶς 'στὸν πόνο καὶ 'στὴ θλίψι τῆς ἀτέλειωτης βραδιᾶς
καθὶ κρὺος νόμος παύει,
κι' εἶναι νόμος ἡ λαχτάρα τοῦ σπαθιοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς
σὰν βγγοῦν ἀδέλφια σκλάβοι.

—

Κάθε νόμος, κάθε τύπος αὐστηρὸς νὰ βιοβιοθῇ
κι' ἐλαλάζουν μὲ τὰ νειάτα πολεμάρχων γηραιτερά:
«ὀξέα νύχη τὸ τουφέκι, ὀξέα νύχη τὸ σπαθί,
σὰν ἀστραφῇ καὶ βροντήσῃ μὶς 'στῶν σκλαβῶν τὴν φωτιά.»

—

Ψῆρος ὅσπερ περιμένει σὰν τῆς Κρήτης τὸ παιδὶ
καὶ καθένα πελληκάρι, ποῦ κλεισμένο κιλαϊδεῖ...
λιποτάκτας σὰν κι' αὐτοὺς ὁ λαὸς τοὺς στεφανώνει
κι' ἡ στιμαία τοῦ στρατοῦ τιμημένους τοὺς ἐσκιάνει.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ἔμαθες, Περικλέτο μου, χαμπέρια φοβερά;
ὁ Θοδωρῆς ἐκόσωσι καὶ τούτη τὴν φορά,
κι' ἐκ τῆς ὀργῆς ἐθύλωσε τὸ λαμπερό του μάτι
καὶ τόβαλε γυνάτι
νὰ χώσῃ μὶς 'στὴν φυλακὴ τὴν καθ' ἑφημερίδα,
ποῦ τῆς Κορδόνας μάχεται τὴν τρώγουσαν μερίδα.
Καὶ τώρα 'στὴν Ἀκρόπολιν βκρὸς θὰ ξεθυμάνῃ
κι' ἐπῆγαν 'στὰ Γραφεῖα της Ἀνακριτὶ Ρωμάνοι,
κι' ὁ Ρέπουλης, συντάκτης της τὰ μάλα σθεναρός,
τοῦ Κουσουλάκου συντροφιὰ μὲ τὸ στανιὸ σηγαίνει,
κι' ὁ Κουσουλάκος ὁ τοῦ Σκρὶπ γελῶν ὁ καψερὸς
εἰς προϋπάντησιν θερμὴν τοῦ συναδέλφου βγαίνει.
Ρέπουλη καλῶς ὥρισες, καλῶς σᾶς ἤρθαμ, φίλοι...
πῶς ἦταν τοῦτο τὸ καλὸ νὰ λᾴθῃς ἀπ' ἐδῶ πέρα;
ὁ νομιμόφρων Θοδωρῆς νὰ σὲ στείλῃ
κι' ἐμὲ τὸν ἀνεξάρτητον ν' ἀλλάξω τὸν ἀέρα.
Κάτσε νὰ φᾷς, κάτσε νὰ πῇς, καὶ μὴ 'ρωτᾷς γιατὶ
σὲ στίλλουν 'στὸν Στρατῶνα,
κάτσε νὰ πάρῃς κόρζα καὶ ψεῖρα φτερωτή,
ὑποῦ νὰ πάῃ γόνα.

Π.—Τὴν φυλακή, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ λείχνει κάποιο χέρι,
κι' ἐκεῖ θὰ μένουν τοῦ λοιποῦ χειμῶνα κλοκοπέρι
ὅσοι δὲν ἐπροσκύνησαν τοῦ Μπάρμπα τὴν μανίκα
κι' ὅσοι θρασεῖς ἀπατελμοῦν νὰ λὲν τὰ σοῦκα σοῦκα.

Φ.— Ἐκεῖ καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, τὸν βίον θὰ περάνῃς,
ἐκεῖ ποῦ τὸ βκαίλειον κυριαρχεῖ τῆς ψείρας,
ἂν μ' ἕνα λάγον μοναχὰ τολμήσῃς νὰ ρυπάνῃς
τὴν καλλονὴν τὴν ἄσπιλον τῆς κροκωτῆς πορφύρας.

Κι' ἂν εἶσαι μπεχλιβάνης
μ' ὀλίγον νεῦν ἀκόμα,
καὶ τόνομα μὴν πιάνῃς
τοῦ Βασιλῆ 'στὸ στόμα.

—

Μὴ φαίνεσαι στωμύλος,
ἁλλίως ἡ Κορῶνα,
τῆς Βασιλείας στύλος
καὶ μαρμαροκολῶνα,

—

Μ' ἕνα βαρὺ λευκέτο
σοῦ στέλλει τὸν Ρωμανό,
καὶ τότε, Περικλέτο,
τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω;

—

Π.— Μὴ μοῦ τὸ λές, κυρέμε,
καὶ τὸ κορμί μου τρέμει,
κι' εἰ κρότταροί μου καῖνε
καὶ ρίχνω τὸ καλάμι.

—

Βλέπεις ἐκεῖ τὰς φυλακὰς τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος,
ὅπου δεσπόζει κρατικὸς τῆς κόρυζας ὁ θρόνος;
βλέπεις τὴν γῆν τῆς Χαναάν, τὸν τόπον τῶν Ἀγγέλων;
ἐκεῖ παντὸς καλαμαρᾶ διαγελᾷ τὸ μέλλον.
Δός μου λευκέτο 'γρήγορα τὸ στόμα μου νὰ κλείσω,
δὲν ἔχω χεῖλη νὰ σοῦ 'πῶ καὶ γλῶσσα νὰ μιλήσω.
Ἀδύνατον νὰ κειμηθῶ σὰν τὸν Χαμὶτ Σουλτάνο,
καὶ μόλις τὰ μεσάνυκτα 'στὸ στρῶμα μου ξαπλώσω
βλέπω 'μπροστά μου ζυπνητὸς τὸν κύριο Ρωμανό
καὶ πέφτω 'μπρός του μπρούμυτα νὰ τὸν ἐξιλεώσω.
Ἐκεῖνος ὅμως ἄπονης μοῦ ξερουρίζει μήνυσιν
κι' ἐγὼ θρηνῶ τὸ ροϊζικό του καθενὸς μωροῦ μου,
κι' ἀπὸ τὸν τρόμον, Φασουλῆ, καὶ τὴν φρουρὰν συγκίνησιν
χίλιαις φορμὶς σηκώνομαι καὶ τρέχω πρὸς νεσοῦ μου.
Φ.—Κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο μου, μετὰ χυμοῦ φασγάνου
νομίζω πῶς μὲ κυνηγᾷ τὸ φάσμα τοῦ Ρωμανοῦ,
κι' ἐν μέσῳ τόσων συμφορῶν καὶ τόσης συμφορᾶς
καταδιώκομαι σκληρῶς σὰν παλαιὸς Ὀρέστης.
Π.—Νάτες! θκρρῶ πῶς ἔρχεται...
Φ.— Ποιός, μωρέ, ποιός;
Π.— Ἐκεῖνος.
Φ.—Κρύψε με, Περικλέτο μου, γιατὶ θὰ γίνῃ θρῆνος.
Π.—Νάτος! τρεχάτες ἔρχεται Ρωμηούς νὰ καταιρέσῃ.
Φ.—Θκρρῶ πῶς 'πῆρε καὶ τριχοῖς μαζί του νὰ μᾶς δέσῃ.
Π.—'Εσώθηκαν τὰ ψέμματα καὶ πᾶνε πιὰ τὰ γέλοια μου.
Φ.—'Αλλὰ 'στὴν Φασουλίνα μου, ἀλλὰ καὶ 'στὰ μουρέλλα
Π.—Σὲ χειρετῶ μὲ δάκρυα μεγάλα σὰν τοὺς βόλους.[μου!
Φ.—'Αφίνω γειὰ 'στοὺς φίλους μου καὶ 'στοὺς 'δικούς μας
[ὅλους,
καὶ κόβωντας καὶ τὰ μαλλιὰ, ποῦ μ' ἔκαναν σὰν δίκο,
τρέχω νὰ 'βρῶ τὸν Ρέπουλη, νὰ 'βρῶ τὸν Κουσουλάκο.
'Αφίνω γειὰ 'στοὺς φίλους μου, τοὺς γωνατάδες πάνω...
πρὸς τί κι' ἐμέν' ἀδέσμευτον νὰ μὲ κρατοῦν ἀκόμη;
εἶναι καιρός, μωρὲ παιδιά, κι' ἐγὼ νὰ καταλάβω
τὸ τί θὰ 'ποῦν Συνταγματα, θεσμοὶ, χαρτὶ καὶ νόμοι.
Καιρὸς νὰ γίνουν κι' εἰς ἐμὲ διατυπώσεις τόσαι
καὶ ν' ἁπτῇ γουν δέσμιον κι' ἐμὲ πρὸς τὸ σταυρῶσαι.
Ἄρχτε πύλαι, ἄρχοντες, τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος...
τίς ἐλεεινύσει' ἐν αὐτῷ μετὰ λυμπρᾶς πομπῆς;
ὁ ριζοσπάστης τοῦ Ρωμηοῦ κι' ἀντάρτης φημερίνος,
ὁ λαμπὸν κι' ἐκ τῶν ὄπισθεν καθὼς πυγολαμπὶς.
Οἱ νόμοι ἐὲν ἐγράφησαν γιὰ νὰ γενοῦν κουρέλι
κι' ὅταν ὁ νόμος θέλῃ,
ὀφείλεις τὸν αἰχένα σου νὰ κύψῃς ταπεινῶς
χωρὶς αὐτὸ νὰ τὸ θαρρῇς σπουδαῖον γεγονός.
Εἶναι καιρός, μωρὲ παιδιά, κι' ὁ νόμος νὰ δουλέψῃ
πρὶν πάρωμε κατόφορα κι' ἡμεῖς ἡ πεπαρδέλαις,
καὶ τότε τὸ Βασίλειον τοῦ νόμου θὰ σαλέψῃ
καὶ τότε μὲ τὸ Σύνταγμα τυλίξετε σαρδέλαις.

—

Ὅταν ὁ νόμος μᾶς καλῇ
'στοὺς πελαίους Στρατῶμες,
κανεὶς δὲν πρέπει ν' ἀπειλῇ...
ἐὲν μᾶς βγεῖ;.. μεταβολή,
ἐδῶ τὸ Δίκαιον λαλεῖ
κι' ἡ Θέμις τῆς Κορῶνας.

—

Καιρὸς κι' ἐγὼ τὴν ζύνεσιν τῆς Θέμιδος νὰ μάθω,
αὐτὴ θὰ ρέρῃ τῶν κακῶν ἐντελεστάτην ἴσιν,
ἄραγε πύλας φυλακῆς κι' ἂν εἶμαρτκι νὰ πάθω
τοῦ Φερεκύδη τοῦ σοφοῦ τὴν ἔνδεξιν φθειρίσει.
Ἐγείρου, νόμε, κι' ἄρχισε τὸ καθιστῶς νὰ σκίπῃς...
γυναῖκα, νάρχεσαι συχνὰ τὸν ἄνδρα σου νὰ βλέπῃς.
στέλλε μου πάντα μπύλικα ταιγάρκ καὶ τκμπάκο,
φέρνε καὶ βύσσινο γλυκὸ, φέρνε καὶ κουκουναρι,
νὰ καρδκμώσω μιὰ χαρὰ καθὼς τὸν Κουσουλάκο,
ποῦ μὲς 'στὸ φρίσκο 'πάχυνε κι' ἐγίνηκε μανάρι.
Τὸν Φασουλῆ σου μὴν ξεχνᾷς, μὰ κάποτ' ἐκεῖ πέρκ
πέρνε μαζί καὶ τὰ παιδιὰ, καρπούς θειρῶν ἐρώτων,
καὶ φέρουσα παράδειγμα τὸν ἅλλον πατέρα
ἐμρύσα τους τὸν σεβασμὸν ὑπὲρ τῶν καθιστώτων.
Τὸν Φασουλῆν ἐν φυλακῇ κανεὶς δὲς μὴν ξεχάνῃ...
στέλλε μου καὶ τὸν σκύλο μου παρέα νὰ μοῦ κάνῃ.
Μὴν κλαῖς, Φασουλίνα,
γιὰ μίαν κηρᾶν,
κι' ἡ Θέμις ἰδοὺ ἀπαιτεῖ, λευκορροῦσα κόρη...
δικαίκν τὴν φυλάκισιν καὶ νόμιμον θεώρει.
Ὁ νόμος μας ἐνώτερον κανένα ἐὲν γνωρίζει
κι' ἴσους καθ' ὅλα θεωρεῖ κι' αὐτοὺς τοὺς Κορδνάτους,
στέλλε καὶ τὴν γαϊδάρκ μου ἀπέξω νὰ γκαρίξῃ
τὸ κῦρος τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν θεσμῶν τοῦ κράτους.
Π.—Ἂς σπεύσωμεν 'στὸν Θεόδωρον μετὰ θεραπᾶ δεήσεως
κι' ἴσως καὶ πάλιν τύχωμεν γενναίας συγχωρήσεως.
Φ.—Ἂς σπεύσωμεν, ὃς σπεύσωμεν μὶ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
πρὸς τῶν θεσμῶν τὸν Δράκοντα, τῶν νόμων τὴν κρηπῖδα.

Λύσις θερμοτάτη τῆς δυάδος ἐμπρὸς εἰς τὸν δεσπότην τῆς Ἑλλάδος.

—

Φ.—'Αρχικορδονκλήπασαλικατσαρλεΐλαμα,
κατ|δκ 'λίγο κι' ἄκουσι καὶ τὸ 'δικό μας κλάμμα.
'Ηλθαμ' ἐδῶ γονατιστοὶ 'στὰ πόδια σου νὰ πέσωμε
καὶ μὶ στηθοκτυπήματα νὰ σὲ παρακαλέσωμε,
καὶ τώρα σ' ἐξοργίζομε 'στῆς ζωῆ σου φαβορίτας
νὰ λυπηθῇς κι' ἐμᾶς τοὺς δηὸ τοὺς κεφαμελίτσους.

—

Π.— Ἐγώ, μπάρμπκ Θεόδωρκη,
πρὸς ἐκείνους ἐξ ἡμῶν,
ποῦ σηκόνουν μπαϊράκι,
λέγω πάντα μὲ θυμόν:

—

«Γιατί, βρὲ καλκαμαρᾶδες
καὶ ζιαβόλου μακαρᾶδες,
σκούζετε 'στὸν Δεληγιάννη
πῶς δὲν πρέπει νὰ ξιχάνῃ

τὰς σκηνὰς τῆς Κηφισιᾶς
καὶ τὴν κόκκινη τὴν σκούρτκ,
καὶ τοὺς λόγους τοὺς πολλοὺς,
ποῦ κερδῆσε 'βγῆκεν κούρτκ,
καὶ τὰ προνουντσιαμέντα,
τὰ παντοῦ σχελιασθέντα;

—

Λέγω καὶ 'στὸν Φασουλῆ
ὅταν πιρὶ σοῦ λαλῇ:
«Ἂν ὁ Θεόδωρος ποτὲ
κόκκινο 'φορῆσε σκούρο,
ἀλλ' ἐκεῖνος, βρὲ κουτὲ
καὶ βλακέντιε καὶ μπούρο,
ἤτο Θεόδωρε ἀνάρτης
καὶ Βουλγαροκτόνος λέων,
κι' ἐξαπίνης Μεσολογγίτης
καὶ μιγάλος Ναπολέων,
Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων.

—

«Τέτοιος ἦταν, τέτοιος μένει,
ἕνα κάτι ποῦ σημαίνει,
κι' εἶζαφρε, βρὲ φουκαρᾶ,
μὶς 'στῶν λόγων τὴν ἀντάρκ,
πῶς ἡ σκούρτκ μιὰ φορὰ
θὰ γενῇ γρυσῆ πιάρα.

—

«Εἰς ἀνθρώπους σὰν καὶ τούτων, ποῦ παράστημα σωριάζουν,
ὅλα πᾶνε καὶ παίρνουν,
ὁ δὲ κόκκινος ὁ σκοῦρος νέκν αἴγλην τοὺς προσθέτει,
ἀλλ' ἐμεῖς οἱ Φασουλῆδες, ἀλλ' ἐμεῖς οἱ Περικλέτοι,
μὲ τί μοῦτρα, μὶ τί τίτλους καὶ μὲ τί παρηγμένας
θὰ τολμήσωμεν ὀξείκς νὰ γρυλλίσωμεν φωνάς;

—

«Μίκ σκούρτκ, βρὲ βουβαλί,
παρδαλοκκκινωπὴ
'στὸ 'δικό μας τὸ κεφαλί
φαίνετ' αἴσχος κι' ἔντροπή.

«Κι' ἂν 'στοὺς ἄρχοντες οἱ σκοῦροι
δίνουν δόξαις περισσαῖς,
μὰ γιὰ 'μᾶς, μωρὲ μαγκούφη,
θὰναι μόνον Μενδρισαῖς.

—

«Ὅλοι βγάλετε τὴν σκούρτκ, βγαλιτέ την," φωναρόνει,
καὶ κανεὶς μὴ τὴν λερώνῃ,
ἀπειδὴ καμμιὰν ἡμέρα τὸ Κορίδκι μας ἂν πίσῃ,
πιθανὸν νὰ τὴν ζητήσῃ καὶ νὰ τὴν ξκκρορέσῃ,
καὶ γιὰ τοῦτο, πατριῶται,
πρέπει νὰ τὴν εὕρῃ τότε
ποστρικὴ σὰν τὸ 'ψηλό του, ποστρικὴ σὰν τὸ καστόρι,
ζίχως νὰναι λιγδιχσμένη καὶ τῶν ἄλλων ἀπορίρ».

—

Τίτοιχ λίγω νύκτα 'μέρα
καὶ τοὺς πέρνω τὸν ἀέρκ,
ὅμως σύ, Μαχαραγιᾶ
καὶ Δικτάτορ πάσης γῆς,
μὴ μᾶς στείλῃς σὰν τραγιὰ
εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς.

—

Φ.—'Ω ρόδον μαϊ ἀμάραντον, καμέλια, μαργαρίτκ,
κυπαρισσένιο μου κορμὶ κι' ἄσπρη μου ραβορίτκ,
ρίξε καὶ κατεπάνω μου τὰ τρυφερά σου μάτια
κι' ἐγὼ γιὰ σένκ γίνομαι σκρένκτα ζρὴ κομμάτια.
Γιὰ Σουμαδάκια γάνομαι, γιὰ Θεόδωρη πιθαίνω,
γιὰ τὸν Κορδονκρούμπαρο σχίζω τὴν γῆ καὶ μπαίνω.

—

Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἄνοιξα τὸ στόμα μου θρασύ,
μήτε τὴν σκούρτκ 'σόρεσα, ποῦ 'λάμπρυνες ἐτύ,
κι' ὅταν ὁ Περικλέτος μου κιμμὶς τρρκ μοῦ κρατῇ:
«βάλτην καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, νὰ 'ὦ πῶς σοῦ πηγαίνει»,
ἐγὼ φορώντας τρικκντό
'στὸν Περικλέτον ἀπαντῶ:
«Ὁ Θεόδωρῆς τὴν 'φίρεσε κι' ἐγὼ νὰ τὴν λερώσω;
δὲν θέλω νὰ τὸ ξαναπῇς νὰ μὴ σὶ μπαγλαρώσω».

—

Λυπήσου με, Κορδόναρε, στάσου νὰ σοῦ 'μιλήσω.
Δός μου τὸ χέρι ποδκιφιὲς νὰ τὸ καταφιλήσω.
Δέξου με 'στὸν Νυμφῶνα σου καὶ μὴ μ' ἀποκηρύττῃς,
ἐγὼ κι' ὑπάτων ἀνῆψε τὸ ξυρικὸ τῆς Κρήτης
καὶ μ' ἐρωτοῦσι κάποτε κανένας φαφλατὰς
τί τάχατε νὰ σκίπτεται κεῖ τί νὰ μελετᾷς,
εἰς ὅλους ἔλεγα ἀσπαρὸς κι' ὁπορονὶ, βρὶ νάνοι,
κι' ὁ Θεόδωρῆς τὸ θαῦμα του θὰ μας τὸ ξανακάνῃ.»

—

Καὶ δός του κι' ἀπουρμαύρισε ἡ καθαρὰ μαγκέρα,
μὰ σαν ἐπήρανε φωτιὰ τοῦ στύλου τὰ φυγάρα,
ὅταν κι' ἡ Μοῖρα 'κάπνιζε σὰν νάταν μαγειρὶὸ
καὶ νέον θάρρος ἔδειξες ἀνέλπιστο κι' ἀντρεῖο,
τοὺς εἶπα «ἔδεν σᾶς τέλεγα, μωρὲ κηρηναριό;»
κι' ἐκεῖνοι βουβαθήκανε καὶ μεῦπαν «εἶχες δίκηο».

—

Ἐγὼ γιὰ σένα πάντοτε καὶ τί κακὰ δὲν ψέλλω
κι' ἀλάργα καὶ κοντὰ σου;...
ἐγὼ καὶ μὲ τὸν Σώλεμπουρι τῶν Ἀγγλων παραβγέλλω
τὴν ἐξυρόστητά σου,
κι' ἐμπρὸς 'στὸν γέρο τοῦ Μωρῆσ. 'στοῦ κόσμου τὸν μπαμ-
τὸν βρίσκω μία νοῦλα. [πούλα,

—

Ἐγὼ σὲ λέγω κι' ὅμοιεν μ' ἐκείνους τοὺς Λαπίθες,
ὁποὺ τὸ πάλ' ἐνίκησαν τοὺς γείτονας Κενταύρους,
καὶ εἶχως νέμαι Δήμαρχος, τοὺπίκλην Κολοκύθας,
γειρίζω τοὺς θρυκμβους σου καὶ τοὺς Μεγαλοσταύρους,
καὶ σκούζω σὺ πῶς ἔλυσες τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης
καὶ λάμπεις σὰν Λύγειρινὸς καὶ σὰν Ἀποσπερίτης.

—

Κι' ἂν μοῦ 'σῆ ποτὲ κανένας ἀκριβιστατος σαλιάρης
ὅτι θέλεις γιὰ Δικτάτωρ τῆς Ἑλλάδος νὰ παζάρῃς,
τότε τὴν φωνὴ ἐκείνων
ἔτσι λέγω πρὸς ἐκεῖνον :

—

«Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι, κατὰ πάντ' ἀκμαῖος νοῦς,
ἀποφεύγει τὰ συνήθη καὶ τοὺς τόπους τοὺς κοινούς.
Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι, χρυσαλλὶς τοῦ κράτους κούφη,
δὲν πιτρᾷ μὲ τὴν μουτσοῦνα τοῦ παληοῦ κοκκινοσκούφη,
Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι, Παντοκράτωρ εὐστελής,
θέλει τώρα νὰ πεταχῇ πρὸς τοὺς κήπους τῆς Αὐλῆς.

—

«Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι θὰ προκύψῃ κατ' αὐτὸς
φιβερὸς Σεϊγουσλάμης καὶ Δερβίσης καὶ Σοφτᾶς,
Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι μὲς 'στους τρέχοντας λιμοὺς
θὰ βυζαχῇ κατὰ βάθος κάθε νόμου τοὺς χυμούς.

—

«Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι, ποῦ τὸν ἔπεμψαν θεοί,
δὲν θ' ἀφήσῃ τοὺς ἀπίστους μὲς 'στῶν νόμων τὸ Τζαμί,
θὰ προσεύχεται δ' εἰς τοῦτο μὲ φωνὴν διὰ παντῶν
φίρων πλῆθος ἀθίκων μελισσάων μελισσῶν.

—

«Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι, πάντ' ἀνήσυχο κεφάλι,
θέλει πράγματα καινούρια κι' ὅλους μέσα θὰ μᾶς βάλῃ,
Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι, πρῶτος βλάμης τοῦ Σουλτάνου,
τώρα βάλθηκε νὰ παίξῃ κεῖ τὸν ρόλο τοῦ τυράννου,
Θεόδωρῆς ὁ κύριός μοι καὶ φωστὴρ τῆς Καρκαλοῦς
ὅπου ρόλο καὶ νὰ παίξῃ δὲν χρωστᾷ τῆς Μιχαλοῦς».

—

Π. — Σὲ τὸν μακαριώτατον, ὃν τρέμει πᾶσα γῆ,
σὲ κι' ἡ ψυχή μου σήμερον θαρροῦσα σ' εὐλογῶ,
σὲ τὸν διέποντ' ἀσφαλῶς ὑπόσθρον ἀκάτιον,
σὲ τὸν περιβαλλόμενον τὰς φλόγας ὡς ἱμάτιον,
σὲ τὸν συγκαταβαίνοντα πρὸς ὃν ἐμπρός σου κλαίει,
τὸν στεφανοῦντα τοὺς πίστους ἐν οἰκτιρμοῖς κι' ἐλέει.

—

Σὲ τῆς Αὐλῆς τὸν φύλακα, μὰ καὶ τοῦ Κεντρικοῦ,
σὲ τὸν ἀνταποδίδοντα καλὸν ἀντὶ κακοῦ,
σὲ τὸν εὐλατεύοντα τὰς ἁμαρτίας πάσας,
τὸν ἐν καπνοῖς θολώσαντα τὰς κυκνὰς θαλάσσας.
Θεόδωρε τὸ ὄνομά σου
καὶ καπνὸς τὸ φύσημά σου.

—

Σὲ τὸν θεόμενον
νικῶν εὐκλείας,
σὲ τὸν ἰώμενον
πολλῶν κοιλίας.

—

Σὲ τὸν πυκνοῦντα
καπνοὺς καὶ νέφη,
σὲ τὸν ποιοῦντα
πολλῶν τὸ κέφι.

Σὲ τὸν κακίζοντα
τριλλοὺς ἀγῶνας,
καὶ φυλακίζοντα
τοὺς Μακεδόνας.
Σὲ τὸν ποιοῦντα
Συνοδικοὺς
παθαίνειν πεῦντα
καὶ κωλικούς.

Σὲ τὸν ἀρμόζοντα
τὴν ἁρμονίαν,
κι' εἰς ὅλους κρώζοντα
εὐδαιμονίαν.
Σὲ τὸν ἀγγέλλοντα
πῶς πλοῦτος ῥέει,
κι' ὅμως μὴ θέλοντα
πληρῶσαι χρέη.
Σὲ τέλος πάντων,
πηγὴ ταλάντων,
θερμῶν ἀχράντων
θελαγισάντων
ὡς ἀδαμάντων,
γίγα γιγάντων
καὶ Κορυβάντων,
τρὶς ἀναβάντων
καὶ καταβάντων.

—

Φ. — Ἀπὸ Ρωμάνους καὶ λοιποὺς τὸν ὑμνητήν σου σῶσε....
ἔχ ! μὴ μὲ στείλῃς φυλακὴ στιφάνια νὰ σοῦ πλέξω,
τοὺς ἄλλους ὅλους, Κόρδονα, μὲς 'στὴν κατώγα χῶσε
κι' ἐμένα μόνον ἄφησε νὰ τοὺς 'γελῶ ἀπ' ἔξω.

—

Μὴν ἀφήσῃς μὲς 'στὴν πεῖνα
τὸν χορτάτο Φασουλῆ,
τὰ παιδιὰ, τὴν Φασουλίνα,
τὸ γαϊδοῦρι, τὸ σκυλί.

Ἄχ ! ἐλίησε, Δεσπότη,
τὴν γνωστὴ τὴν φαμελιὰ
τοῦ ξυλίνου πατριώτη,
νὰ σὲ λίγη Βασιλιᾶ,
καὶ νὰ ψάλῃ 'στοὺς αἰῶνας
τὴν ἀΐδιον τιμὴν
καὶ τὸ κράτος τῆς Κορδόνας...
ἀλληλούϊα κι' ἀμήν.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η, νίος παντοῦ ρυθμός — Φωκιωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὁκτακόσα κι' ἑνενηνταέξη,
στέφανον ἀχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Πέμπτη Ὀκτωβρίου.
βρυχηθμὸς θηρίου.

Παῦντος ἐξήντα καὶ πεντακόσα
κι' ὅλ' ἡ Γαλλία φρενιτιοῦσα

Φαντασίαι Φασουλῆ,
ποῦ μονάχος τον 'μιλεῖ.

—

Πρώτη φαντασία,
εἶδος βουρλισία.

—

(Ὁ Φασουλῆς φαντάζεται πῶς μπαίνει 'στὸ Παρίσι
καὶ τρέχει πρὸς τὸν Φίλιξ Φὼρ γιὰ νὰ τὸν προσφωνήσῃ.)

—

Ὁ Φασ. — Χαῖρε πανένδοξε καὶ πρῶτε Γαλλε,
ὁποῦ 'στὸν κόσμον παρασημαίνεις,
τρὶς χαῖρε Πρόεδρε πολὺ μεγάλε
Δημοκρατίας μοναρχουμένης.

—

Χαῖρε τῆς φίλης Γαλλίας στύλε,
τοῦ Ντελυγιάννη τοῦ φίλου φίλε,
ὅνπερ φιλοῦντα τοὺς Γαλλους μάνον
φιλεῖ Γαλλία θερμῶς πρὸ χρόνων.

—

Μετὰ τὰς τόσον θαυμαστὰς τοῦ Τσάρου πανηγύρεις
κι' ἐγὼ μὲς 'στὸ Παρίσι σας προφθάνω μιὰ χαρά,
νὰ δῶ τί κόσμος μαίνεται κι' ἀγάλλεται φρενήρης,
νὰ καταλάβω τί θὰ 'πῇ μανία μιὰ φορά.

—

Μ' αὐτὸν τὸν Τσάρο τὸ μεγάλο τῶν Γάλλων θὰ στουπίρῃ,
αὐτὸς ὁ Τσάρος φαίνεται σᾶς ἔχει κάνει μάγια,
ἐν τούτοις ἐπιτρέψατε σ' ἐμὲ τὸν κακομοίρη
τοῦ κρατικοῦ συμμάχου σας νὰ γλείψω τ' ἀποφάγια.

—

Ἐβρόντησαν ἀλαλητά, κανόνια καὶ ταμπούρλα,
καὶ ξεμαλλιάρα 'πῆρεσι μὲς 'στὸ Παρίσ' ἡ μοῦρλα,
κι' εἰς ὅλους ἐνερύσησε τὸν αἷστορ τῆς μανίας
μέ νέον Εὐαγγέλιον εἰρήνης αἰωνίας.

—

Θεούλη μου, πῶς ἔγινεν τὰ ξακουστὰ Παρίσια !...
ὁ Μόσκοβος σᾶς τάκανε τῶν Ρώσσων κλωτσοσκοῦρι,
καὶ τῆς μικρῆς Δρακοῦλας του τὰ μυρωδάτα τσείλια
'μπορούσατε 'στὴ μοῦρλα σας νὰ πῇτε μονορούρι.

—

Θεούλη μου, πῶς 'χάθηκαν τὰ τόσα μεγαλεῖα,
ποῦ τοὺς Φραντζέζους 'σήκωναν καὶ κουτουλοῦσαν τάστρα;
Θεούλη μου, πῶς ἔγινεν ἡ φίλη μας Γαλλία
κάθε Τσαρίτσας λατρευτῆς ἡ μπόννα κι' ἡ βυζάστρα ;

—

Θεούλη μου, πῶς ἔγινε κοτζάμ Γαλλία δοῦλα
κι' ὅλον τὸν κόσμο σήμερα τὸν ἔπιασε ναυτία,
καὶ μὲ τῆς βουρλισίας της 'γελοῦσε κι' ἡ Δρακοῦλα
σὰν νὰ τῆς ἔλεγε κι' αὐτὴ «μωρὲ Δημοκρατία.»

—

Θεούλη μου, πῶς ἔφθασαν ἰς ἕνα τέτοιο χάλι
κι' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι ;
Θεέ μου, πῶς κατήντησαν τοῦ Θεόδωρα' οἱ φίλοι,
μὲ τῶν Καισάρων τόνομα νὰ τοὺς κολοῦν τὰ χείλη,
καὶ 'πίσω των νὰ σέρνωνται σὰν σκλαβὲ κοπέλια
μὲ τῆς δημοκρατίας των τὰ παρδαλὰ κουρέλια ;

—

Ὦ σὺ Γαλλία προσοχλῆ, μὲ τοῦτα ποῦ μας κάνεις
θερρῶ πῶς σ' ἐσιχάθηκε κι' αὐτὸς ὁ Ντελυγιάννης,
κι' ἴσως τὴν Δουλσινέαν του τὴν λησμονήσῃ πλέον
ὁ φλογερὸς ὁ γέρος,
ποῦ κάποτε βαπτίζεται μεγάλος Ναπολέων
καὶ πότε Ροβεσπιέρος.

—

Ὦ σὺ Γαλλία προσοχλῆ, μὲ τοῦτα ποῦ μας κάνεις
ὑποῖον μέγαν σύμμαχον, ὑποῖον φίλεν χάνεις !
ἴσως παιδνας τοῦ λοιποῦ γιὰ σὲ δὲν ἀνακρούσῃ,
ἴσως φωνὲς ἐκ μέρους σου ποτὲ νὰ μὴν ἀκουσῃ.

—

Ἴσως τοῦ Τσάρου σύμμαχος μονάχα ν' ἀπομείνῃς,
ἴσως ἀλλάξῃ σήμερα τὴν πρὶν πολιτικήν,

καὶ τὸ πεῖσμ' τὸ κλεινὸν τῆς Καρκαλοῦς ἐκείνης
νὰ μὴν ἰδῇ σὰν κι' ἄλλοτε σημαίαν Γαλλικήν.

—

Τί θἄβολο, Γαλλία,
τὸ μέλλον σου θὰ γίνῃ :
'στὴν τύχη σου, γελοία,
κι' ὁ Θοδωρῆς σ' ἀφίνει.

—

Γαλλία, σάκκον φόρεσε κατάμαυρον καὶ κλαῖγε
μέσα 'στῶν μεγαλείων σου τὰ σκερπισμένα ράκη,
καὶ γιὰ τὸν ἀμφορέα σου τὸν Κερδονάτο λέγε :
«Γαλλία γίνεται ποτὲ χωρὶς τὸν Θοδωρέκη ;»

—

Καὶ τώρα, ποῦγινες καὶ σὺ τῆς Μοσκοβίας κοπέλι
καὶ μπρούμητα τὰ κράσπεδα τῶν Τσάρων προσκυνεῖς,
κι' ὁ Θόδωρος νὰ μιμηθῇ τὴν προσοχὴ του θέλει
κι' ἐχρίσθη Καῖσαρ τρομερὸς καὶ Βασιλομανής,
καὶ τί μ' αὐτὸ τί ξαρνικὸ τὸ κράτος ὑποφέρει
ὁ Κουσουλάκος ὁ τοῦ Σ κ ρ ὶ π κι' ὁ Ρίπουλης τὸ ξέρει.

—

Δὲν ξέρετε, μὲ σὶρ ἀμὶ, πῶς μετεβλήθη τώρα
ἡ φίλη Θεοδώρα.
Καὶ μοναχὰ νὰ σκέπτεσαι περὶ τῶν Βασιλέων
ἔστω κατὰ διάνοιαν.
σ' ἐξαποστέλλει παριθὺς ὁ πρώην Ναπολέων
'στοῦ φρέσκου τὴν ἀβρανιέν.

—

Καὶ λέν πῶς ἑτοιμάζει
Καισαρικὸν σύκαζι,
τὸν περὶ τύπου νόμον,
ποῦ θὰ γεννήσῃ τρόμον.

—

Τί μελετᾷ μὶ τοῦτον
ποιὸς τάχα προμαντεύει ;
ἴσως μὲ Τσάρου κνοῦτον
πολλοὺς νὰ σακατεύῃ.

—

Ἴσως καὶ σ' ἐξορία
μᾶς στείλῃ καμμιὰ 'μέρα,
ἐκεῖ 'στὴν Σιβηρία
κι' ἀκόμη παραπέρα.

—

Ὦ Φὼρ, ὦ μὸν ἀμὶ,
μαζὶ σας 'πῆρε φόρα,
κι' εἶναι σκληρὰ κι' ὠμὴ
κι' ἡ ματριαζὶλ Θοὐδωρα.

—

Μὰ δὲν μοῦ λές, θεραπευτὴς, Γαλλία τῶν Καισάρων,
ποῦ χάνεσαι σὰν μυρισθῇς ἀβρὸν σκηπτοῦχου χνῶτον,
πῶς δὲν ἐλέχθης πομπωδῶς καθὼς τὸν Γεσσαΐσιον
καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸν Ἄνακτα, Γεώργιον τὸν πρῶτον ;

—

Σὺ πρέπει τὰς ἀγκάλας σου ν' ἀνοίγῃς θερραλία
σὲ κάθε βασιλέα,
σὺ πρέπει νὰ βουλιάζεσαι, Γαλλία κακομοίρα,
γιὰ καθιμιὰ πορφύρα,
σὺ πρέπει μέσα τῶν δεφνῶν, τῶν φώτων, τῶν χαρίτων,
Δημοκρατία νὰ γενῇς τῶν πορφυρογεννήτων.

—

Κι' ὁ τῶν Ἑλλήνων Βασιλεὺς 'στοὺς Παρισίους φθάνει
κουβένταις μὲ τὸν Φίλιξ Φὼρ διάφορες νὰ κάνῃ

γι' αὐτό, ποῦ τώρα λέγεται παγκόσμιος εἰρήνη,
κι' ἡ γνώμη του 'στὴν πλάστιγγα βεβαίως θὰ βαρύνῃ.

—

Κι' ὁ Βασιλιὺς μας ἐκεῖ αὐτὴν μοχθεῖ καὶ παξιδεύει,
χωρὶς γιὰ τὸ ταξεῖδι του τὸ κράτος νὰ ζωδεύῃ,
κι' αὐτὸς γιὰ τὴν παγκόσμιον πολλὰ θὰ ξεκαλίσῃ
'στὸ Περισάκι τὸ τρελλό,
καὶ σὰν ἔλθῃ μὲ τὸ καλὸ
ὁμέννην χειροπόδαρα θὰ μᾶς τὴν κουβαλήσῃ.

—

Σεισοπυγοῦσ' ἀρχόντισσα, κατακαθμένη Φράντσα,
μὲ σκούφια δημοκρατικὴ καὶ μπόλικα ρωμάντσα,
θαρρῶ πῶς παληωσες καὶ σὺ, καθὼς παληώνουν ὅλα,
καὶ τὰ λουριὰ σοῦ 'μαζεψε πολιτικὴ χχχόλα.

—

Κτύπα τὸ μάρς τοῦ Μπουλανζὶ
τὴν δίξεν σου νὰ χαιρετῶ....
σὶ πέρνουν ὅλοι 'στὸ μεζὲ
καὶ πιργελᾷ τὸν Ἄννοτώ
τὸ μπαρμπατόνι τοῦ Σκουζί.

Δευτέρα φαντασία
ὡς εἶδος ὀπτασία.

—

(Ὁ Φασουλῆς φαντάζεται πῶς μὲ στολὴν Οὐσσάρου
πρὸς τὴν Μεγαλειότητα παραληρεῖ τοῦ Τσάρου.)

—

Ὁ Φασ.—Τσάρε, γονὴ τῶν Ρωμανῶν, περίβλεπτε, χρυσέ,
τοῦ κόσμου μεγαθήριον, τῶν Ρώσσων κολοσσέ,
Τσάρε, ποῦ γιὰ τοὺς ὕμνους σου Πινδάρων πρέπουν στίχοι,
Τσάρε, ποῦ παίζεις τὸν ντουνιὰ 'στὸ πτὸ μικρό σου νύχι,
ποῦ μονοῦ θαρρῶνιται κανένας νὰ σὲ βλέπῃ,
τοῦ μακελλάρη στήριγμα καὶ τῶν σφαγμένων σκέπη.

—

Τσάρε, Μεγαλειότατε τῶν Μεγαλειοτάτων,
ποῦ ξακουσμένα προσκυνεῦν Βασίλεια 'μπροστά των,
Τσάρε, ποῦ ξέρεις τῆς Φραγκιᾶς νὰ πίρῃς τὸν ἀέρα,
Τσάρε, τῶν Γαλλων εἴδωλον, τοῦ Σώλεβουρου φοβέρα.

—

Τσάρε, ποῦ μόνος σήμερα τὰ δίκαιά μας κρίνεις
κι' ἀχνίζει 'μπρός σου κόκκινο μαχαῖρι ποῦ μᾶς σφάζει,
ἀπόστολε περήγορε χασαπικῆς εἰρήνης,
ὁποῦ κι' αὐτὸς ὁ πόλεμος τὴν βλέπει καὶ τρομάζει.

—

Τσάρε, ποῦ δὲν φαντάζεται τὴν δύναμίν σου νοῦς
καὶ πῶς θὰ μᾶς σαρώσῃ,
Τσάρε, ποῦ δὲν σκοτίζεσαι γιὰ τοὺς Χριστιανούς,
ἐκτὸς ἂν εἶναι Ρῶσσοι,
καὶ λὲς 'στὸ γένος τοῦ Ραφοῖ καὶ τοῦ Καρλὰ Κατίμπα :
«σοβάζου γιὰ τὴν εἰρήνη μου κι' εἰς αἵματα κολύμπα.»

—

Τσάρε, ποῦ σ' ἔχομεν κι' ἐμεῖς προστάτην καὶ πατέρα
κι' ἐγίναμε συμπέθεροι μαζὶ μὲ τὴν Ἀρκοῦδα,
καὶ λέμε 'στὴν Ἑλλάδα μας «τοῦ Τσάρου συμπεθέρα,
χωρὶς σκοτοῦρες καὶ καῦμοὺς τὸ μέλλον σου τραγοῦδα.»

—

Τσάρε, λαμπὰς συγγενικὴ τοῦ λάμποντος πρὸ χρόνων
εἰς τὸν ἡλιοστάλακτον τῆς Ρωμηοσύνης θρόνον,
Τσάρε, τῶν θρῆσκων κερυσὸ, τῶν Ρωσσιῶν Ρωσσία,
εἰκόνα, σταυροκόπημα, καμπάνα κι' ἐκκλησία,

ποῦ κι' ἡ φυλή μας θὰ σταθῇ μὲ σένα τὸ θεριὸ
ἀσκλευτη κολώνα,
κι' ἴσως κανένα Ρούσικο νὰ 'ζῇ κομπανρὸ
καὶ μὲς 'στὸν Παρθενῶνα !

—

Ἐμπρός σου κλίνω κι' ἐγὼ τὸ γόνυ,
Τσάρε μου θρῆσκε κι' εἰρηνοκράκτη,
ἀτίνισί με νὰ γίνω σκόνη,
ἀτίνισί με νὰ γίνω στάκτη.

—

Πέρνα 'μπροστά μου καὶ πάτησί με
σὰν τὸ χαλὶ σου, σὰν τὸν σοφᾶ,
καὶ νὰ 'μιλήσω συγχώρησί με
μὲς 'στὸν' αὐτὶ σου κρυφὰ κρυφά.

—

Εἰς ὅ,τι λέγω λέγε ναί,
Τσάρε κι' ἀόμα φωτεινέ,
καὶ κούνα πρὸς τὸν Φασουλῆν
τὴν ὑφηλὴν σου κεφαλήν,
γιὰ νὰ νομίζουν μερικοὶ
φωστῆρες διπλωματικοὶ
πῶς δὲν σκοτόνω τὸν κυρό,
μὰ κάτι λέω σοβαρό.

—

Κούνα 'λίγο τὸ κεφάλι,
κάνε μαν κανένα νεῦμα,
γιὰ ν' ἀπιθυμάζουν κι' ἄλλοι
τὸ παμπόνηρόν μου πνεῦμα.

—

Κούνα, Τσάρου κεφαλή,
γιὰ νὰ χάσκουν οἱ πολλοὶ
καὶ νὰ λὶν καμπόσοι χάνοι:
«ἴδατε τὸν Φασουλῆ
τί κρυφὰς κουβένταις κάνει!»

—

Γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ κοπίλια
'δὲς πῶς ἔρχεται κοντά...
σοβαρὸς καὶ ἴσχως γέλοια
'πές μου «χαρᾶσό, ντά, ντά.»

—

Ἐτελείωσε... τοῦ τάπα...
δὲν θὰ μᾶς πατοῦν τὴν κάπα
Τσουσηδες παληο-Βουλγαροι
καὶ μαγύαρκις καὶ Μαγυάροι.

—

Ἐτελείωσα, φὶνίτο,
μοῦπε ντὰ καὶ χαρασσό,
γιὰ τὸν Τσάρο τρία ζήτω
κι' ἄλλα τρία καὶ μισό
καὶ γιὰ 'μὲ τὸν παρλαπίπα,
ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίπα.

Τρίτη φαντασία
ὄντως ἐξαιδία.

—

(Ὁ Φασουλῆς ὁ λάλος, ἀτήμυχον στοιχεῖον,
πρὸς τοῦ Μ π ρ ι σ τ ὸ λ πηγαίνει τὸ γκρὰν Σενεδοχεῖον,
καὶ μόνος ἐκεῖ πέρα χωρὶς τὸν Περικλέτο
ἀρχίζει πατινάδες κτυπῶντας τόργανέττο.)

—

Ὁ Φως. — Ἀγαπημένε Βασιλιᾶ, ποῦ 'στὸ Μ π ρ ι σ τ ὸ λ
κι' σκιπτικὸ περὶ πολλὰ βεβαίως θὰ τυρβάζῃς, (ρεμβάζεις
ἀπὸ τὸ παραθύρι
σκύψε μιτὰ σπουδῆ
κι' ἰμὶ τὸν κακομοίρη
περίεργος νὰ ἴδῇς.

—

Ὁ Φασουλῆς ὁ γιαουντῆς. Ρωμηός, τσιφούτης τράγος,
ἔλθε κατόπιν ἑορτῆς νὰ συμπαννηγυρίσῃ,
κἂν φαντασίᾳ τὸν πλανᾷ, κἂν ὀπτικεία μάγος,
κι' ὁ δύστυχος ραντάζεται πῶς εἶναι 'στὸ Παρίσι.

—

Ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται κι' ἡ πλάσις ἡ χρυσῆ,
ὁδῷ 'στὸν Κορδονάραγα τρὶ μπῆν κι' βῆ μεραί.
Μητροπολίτην μοναχὰ δὲν ἔχρισαν ἀκόμα
κι' ὁ Μπάρμπας παρεκάλεσι τὸν τῆς Κεφαλληνίας
νὰ πέσῃ 'γρήγορα κι' αὐτὸς κατέκοιτος 'στὸ στρῶμα
ταχέως προσβαλλόμενος ἐκ πάσης ἀσθενείας.

—

Κι' ὁ αἰθαστὸς ὁ Δόριζας, Δεσπότης Κεφαλλήνων,
'στοῦ Μπάρμπα τὴν παράκλησιν τὴν καλὴν του κλίνων,
καθὼς καὶ τὸν Ἀρσένιον μὲ πᾶσαν εὐκολίαν
ἀρρώστησι πολὺ κακὰ κατὰ παραγγελίαν.

—

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Θοδωρῆς, φωτιὰ καὶ πιπερόριζα,
καὶ πάλι τὰ κατάφερε μὲ τὸν Δεσπότην Δόριζα,
κι' ὅλο 'φωτοῦν οἱ λαϊκοὶ
κι' οἱ ρασοφόροι κληρικοί:
«Τί μαγειρεύει τόχατε τοῦ Θοδωράκ' ἡ χύτρα;
ταχὰ μετὰ τὸν Δόριζα ποιὸς ἄλλος θ' ἀρρωστήσῃ;»
καὶ στέκεται μετέωρος Μητροπολίτου μίτρα
χωρὶς νὰ βλέπῃ ποῦθενὰ κεφάλι νὰ καθίσῃ.

—

Κι' ἐγὼ περὶ τὰ εἴκοσι σπουδαίων τῶν τιμίων
βλέπω πῶς ἡ περίπυστος τῶν Δισποτῶν οἰκία
κατέντησαν ἀπὸ τινες φρικτὸν Νοσοκομεῖον,
ποῦ πᾶσα νόσος ἐνδημεῖ καὶ πᾶσα μαλακία.

—

Ἄκουτε τὸργανέτο μου γιὰ σίνα πῶς κτυπᾷ
καὶ 'ἐὰς κι' ἐμὶ τὸν χᾶλα...
μὰ καὶ γιὰ τὸν Διάδοχο δὲν ἔχω νὰ σοῦ 'πῶ
παρὰ καλὰ μοναχά.

—

Ὁ προφιλὴς Διάδοχος, ποῦ τὸν τιμῶ πολύ,
μὲ πίστιν καὶ μ' εὐλάβειαν πρεπόντως ἐκτιλεῖ
τὰ χρέη τὰ δυσβάστακτα τῆς Ἀντιβασιλείας
καὶ ὅδ' του πάει κι' ἔρχεται ταχὺς ἐκ Δικελείας,
κι' ἐκθύμως συνεργάζεται μὲ τοὺς Συμβούλους ὅλους,
ἀνδρες πολυσχόλους.

—

Ὅλα κι' ὅλα, Βασιλιᾶ,
μὰ τὸ πρῶτο σου παιδὶ
εἶναι μάννα γιὰ δουλιᾶ
καὶ γιὰ δρᾶσι καὶ σπουδή.

—

Ἐπῆγε καὶ 'στοὺς Πετραίους γιὰ νὰ διασκεδάσῃ,
μὰ δὲν τὸν ἄφησαν κι' ἐκεῖ καθόλου νὰ 'σιχάσῃ,
κι' ἴνας ὀρκώμης φακελλὲν ὁ Θοδωρῆς τοῦ στίλλει,
ποῦ τἄκουσε κι' ἰρρίγησαν τὰ ξύλινά μου μέλη.

—

Ἐρρίγησε καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις ἡ δειλὴ
κι' εἶπε πῶς κάτι σοβαρὸν συμβαίνει κι' ἐπισυμέν,
κι' ὁ Θοδωρῆς πῶς ἔστειλε 'στὸν Ἀντιβασιλέα
τὸν κεραυνὸν εἰς φακέλλαν ὀρκώμη κεκλεισμένον.
Δὲν ἦτον ὅμως κεραυνός, ἀλλὰ χαρτιὰ συνθέτ,

Μάθε καὶ τοῦτο, Βασιλιᾶ, τὸ ξανικὸ χαμπέρι,
ὅλων τῶν ὀπηκῶν σου ἀπογραφὴ θὰ γίνῃ,
κι' ὅστις τῆς Βασιλείας σου τὴν εὐαμεῖαν χαίρει
ἐλεύθερος ἀπογραφῆς ἐφέτος δὲν θὰ μείνῃ.

—

Ἀπὸ γυρὰν τῶν πολιτῶν τὰ μεῦτρα καταυγάζουν
καὶ πηλαλοῦν ἀπογραφεῖς κι' ἀπάνω κάτω πᾶνε,
ταπεινοὶ δὲ κι' ὑπήκοοι 'στῆς Ἐκκλησιαῖς φωνάζουν
πῶς ὅποιος δὲν ἀπογραφῇ κατραμένος θάνῃ.

—

Πλὴν ἑτοιμάζομαι κι' ἐγὼ σὰν ρέκτης πατριώτης
ν' ἀπογραφῶ φαμελικῶς καὶ μόνος ἐν τοῖς πρώτοις,
προθύμως δὲ θ' ἀπογραφῶ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κι' ὁ Περικλέτος, φίλος μου καὶ βλάμης παλαιός,
καὶ τότ' ἐκ τῆς ἀπογραφῆς θὰ μάθῃ ὑπερχαίρων
πόσων Ἑλλήνων εὐκλεῶν ἀνάσσεις εὐκλεῶς.

—

Ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται καὶ γιὰ τὴν φυλακίδα
προσμένομαι τὸν Ἰραδὶ μὲ μάτια σὰν γαρίδα,
πλὴν ὁ Χαμπῆ ὁ εὐμμαχος καὶ λόξα μας μεγάλη
τοῦ Θοδωρῆ τοῦ φίλου του τὴν πίστι θὰ τοῦ βγάλῃ.

—

Καὶ κακὸς μπελᾶς μᾶς 'βρῆκε
μὲ τὸν νέον Ἰραδέ,
κι' ἄλλοι λέγουν πῶς ἐβγῆκε
κι' ἄλλοι λέγουν ἐμμιὰ δέ;»

—

Καὶ κυττῶ τὸν Θοδωρῆ
νὰ τὸν πάνῃ τὸ μπουρί,
καὶ μὲ πρόσωπον ὀργίλον
χέρων μέτωπον θρασὺ
ξεφωνίζει πρὸς τὸν φίλον:
«ἐμμ' τί φίλος εἶσαι σύ;»

—

Μὴ καθεῖλου βιασθῇς νὰ γυρίσῃς, Βασιλιᾶ,
γιὰ πολίμους σὰν καὶ πρὶν δὲν τραβοῦμε τὰ μαλλιά,
τώρα πλέον ἡσυχάζει καθεμιὰ 'φυλὴ Πρεσβεία
κι' ἡ Βουλὴ θάργήσῃ νέλθῃ καὶ δὲν εἶναι τόση βία.

—

Μόνον ἡ Μακεδονία τὸ τσερβέλο μας γανόνει,
ἀλλ' ὁ Κόρδονος καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα κερδυνόνει,
καὶ τὸ φῶς χρυσῆς εἰρήνης κι' ἐκεῖ πέρα θ' ἀνατείλῃ
καὶ θὰ πάνε 'στὰ κομμάτια πολεμάρχοι πλαθοῦ,
εὐσεβάστως δ' ἀναρίμω πῶς ἐκηρύξεν ἡ Πύλη
γιὰ τοῦ Μπρούφα τὸ κεφάλι χίλιαις λίραις ἀμοιβή,
κι' ἀνηγγέλθησαν Μινίστροι καὶ Κορδόναροι σωτῆρες....
ἄχ! ἂς τὄχα, Βασιλιᾶ μου, νἄπιρνα τῆς χίλιες λίρας.

—

Κι' ὁ Φιλήμων 'στὸν Ἀδίρωτ 'πῆγε ὰκ μὲ τὸ στεράνι
τσιριμόνιας νὰ τοῦ κάνῃ,
κι' ἡ σταρίδα μας ἐφέτος λέν πὼς πάει μιὰ χαρά...,
πλὴν πρὸς τί παρλάζουν ἔτσι τῆς θαλάσσης τὰ νερά;
Βλέπω Τριτώνας σαρτῶντας κι' ὀρχουμένους μὲ Διλρίνας
κι' ὅλοι λίγουν πρὸς ἐμέ
πῶς θὰ γίνουν δεκεμκὶ
τῆς μεγάλης Ἀμριτρίτης, τῆς καὶ πρώην Μ π ο υ - [μ π ο υ λ ί ν α ς.
Καὶ 'στὸν ῥάχθον τῶν κυμάτων ἄκουα 'ἀκούεται Σειρῆνος
καὶ κραυγάζει πᾶς πολίτης:
«κύλιε τὸν ἀργυρόν σου θάλασσα τῆς Σκλαμῖνος
'στὰ πλευρὰ τῆς Ἀμριτρίτης.»

Κι' ἀφοῦ τοῦπα, Βασιλιᾶ, καὶ γι' αὐτὴν τὴν Μπιμπουλίνα
τἀπεινῶς εἰ χειρετῶ καὶ πηγαίνω 'στὴν Ἀθήνα,
σπεύδω δὲ νὰ μ' ἀπογράψουν κατὰ μόνας, κατὰ μέλος,
πρὶς γκοὺν τῆς Βασιλίκας ἡ οὐδέποτ' ἔσται τέλος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελιπῆ,
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ὀκτωβρίου δωδεκάτη
κι' ἀπογράφουν τὸ Παλάτι.

Ἐξήντα ἕνα καὶ πενταούα
καὶ τῶν Καισάρων ἐλύθη' ἡ γλῶσσα.

Τοῦ Σκρὶπ ἡ δίκη
μεγάλη νίκη.

Βρὶ χαρά 'στο, βρὶ χαρά 'στο... καὶ τὸ Σκρὶπ ν' ἀθῳωθῇ
καὶ νὰ μὴν ταλαιπωρηθῇ
Ζήτω ζήτω τοῦ φωνζοῦν καὶ βαροῦν τὰ βιολιά,
κἄτε γιὰ τοὺς νευρόμονους, κἄτε γιὰ τὸν Βασιλιᾶ,
καὶ μὶ βοῦλα 'στὸ Παρίσι στείλετέ του μιὰ γραφή
πῶς τὸ Σκρὶπ εἰς τὴν Λαμίαν ἀθῳώθη παμψηφεί.

—

Βρὲ χαρά 'στο, βρὶ χαρά 'στο... νὰ μὴ βάσουν ἕνα πράκο
καὶ 'στοῦ Σκρὶπ τὸν Κουσουλάκο.
Τί χαρὰ κι' ὁ ταξιδιώτης 'στὸ Παρίσι θὰ τὴν πάρῃ
σὰν ἀκούσῃ τὸ χαμπάρι,
μὰ κι' ἐδῶ μὶς 'στὸ Παλάτι τί τρικούβερτας χαρᾶς,
κι' ἴσως ἔξω 'στὸ Τατόϊ νὰ γενῇ καὶ σοιαρές.

—

Πῶς σᾶς φαίνεται μιὰ τέτοια κουταμάρα λαϊκή,
ἄλλο τὸν Κουσουλάκο νὰ τὸν στείλουν ἀπ' ἐκεῖ,
νὰ τοῦ κάνουν πανηγύρι καὶ μιὰ φέστα ξεφτιλή,
πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τοῦτο νὰ τοῦ κάζουν μουσική,
πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τοῦτο νὰ μὴν πάῃ φυλακή,
κι' ὁ λαὸς ὁ σιχαμένος τοὺς τρανοὺς τον ν' ἀδικῇ.

—

Πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τοῦτο!... δίχως νόμους νὰ γνωρίζῃ
μὲ τὴν ἄσπρη του τὴν ψῆρα νομοθέτας νὰ μαυρίζῃ.
Γιὰ σου, Σκρὶπ ἀθῳωμένο, σκανδαλισάρικο, τρελλέ,
ποῦ σ' ἐστρίμωξαν 'στὸ φρέσκο γιὰ τὸ δίκιο τὸ ψηλέ,
καὶ δὲν εἶδες τόσους μῆνες φῶς ἡμέρας καὶ φεγγάρι
γιατὶ σοῦλθε νὰ χωρίσῃς ἡλεκτρισμένητο ζευγάρι.

—

Ἔρραγαν τὰ λυσσακά των τὰ λυσσάρικα σκυλιὰ
γιὰ νὰ γλείψουν τὰποφάγια γυρτασμένου Βασιλιᾶ,
μὰ κατέβαπαν ταύτιά των τὰ κοπέλια τῆς Αὐλῆς,
καὶ 'μιλεῖ 'στὸν Περικλέτο γελαστὸς κι' ὁ Φασουλῆς:
«Περικλέτο, δὲν σοῦ τάπα
πῶς θὰ φᾶν κατούρλα φάπα;»

—

Ἐδῶ μέσα, ποῦ κι' ὁ νόμος 'στῶν τρανῶν τὸ κράτος στρέφει,
καὶ πολὺ συχνὰ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ κέφι,
ἐδῶ μέσα, ποῦ τὸ δίκηο τὸν ἀδύνατο τὸν ἐνίγει,
πότε πότε φέγγει 'μπρός μας καὶ παρήγορος ἀνοίγει
λαχτὴ δικαιοσύνης λαοφρούρητος νοὸς
ζήτω ζήτω τῆς Λαμίας ὁ φιλέπτερις λαός.

—

Ὁ Φασουλῆς χαράζει καὶ στίχους μερικοὺς
γιὰ τοὺς ἀθῳωθέντας ἀξιωματικούς.

Κι' εἶπε λοιπὸν ὁ Φασουλῆς, ἡ μάννα τῆς κουδέντας,
πρὸς τοὺς ἀθῳωθέντας:

«Νοὶ μὲν μᾶς τὸν θυμώσατε πολὺ τὸν Ντελιγιάννη
καὶ μὲ ποινὰς πειθαρχικὰς ζητεῖ νὰ ξεθυμάνῃ,
κι' ἴσως ἐκεῖ 'στὴν ἔρημον τῆς Λεπενοῦς σᾶς στείλῃ
κι' ἔτσι μὲ τὴν ἀθῳωσιν νὰ μὴ θυμᾶσ' ἡ Πύλη.

—

«Μὰ τώρα σᾶς παρακαλῶ, παιδιὰ σταθοζωσμένα,
ν' ἀκούσετε κι' ἐμένα.

Ὅταν ἀκούτε σάλπιγγα πολίμου νὰ σαλπίζῃ
'μπροστά σας μὴ φαντάζεσθε ἀφρισμένα ἀρόμα,
καὶ μέσα 'στὸ Ρωμαΐκο, ποῦ λόξευει καὶ σκάζει,
μὴν κάνετε καμμία φορὰ καὶ τὴν καρδιά σας νόμο.»

—

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—'Απογραφὴ ἀπογραφή...θὰ κόψω καὶ θὰ ραφω...
στάσου, Κορδοναρούμπαρε, νὰ λθῶ νὰ σ' ἀπογράψω.
Κι' ἐκεῖνος μοῦπε, Περικλῆ, πλησίασε ἐμπρός μου,
καλοῦμαι Κορδονάρχαγας, καὶ τοῦτο τόνομά μου
'στὸν κόσμον μυριόστομοι τὸ μετακοῖσιν φῆμοι,
ἀρσενικὸς ἢ θηλυκὸς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίμακι.
Κανεὶς ἀπὸ τὰ γίνεια μου τὰ χρόνια μου μὴν κρίνῃ,
ἐγὼμαι φηγουρίνα
κύττα κορμάκι λιγερὸ καὶ δακτυλίδι μέσῃ,
ποῦ μοναχὰ κι' ἡ φούκτα σου μπορεῖ νὰ τὴν χωρέσῃ.
Κι' ἂν μ' ἐρωτᾷς ποῦ κάθομαι, θὰ 'ζῇς καὶ σύ, καλέ μου,
πῶς κάθομαι σὲ κάρβουνα καὶ σὲ φωτιαῖς πολέμου,
κι' ἂν ἐρωτᾷς ἀπαγγελμα τοῦ Θοδωρῆ, παιδί μου,
τὸν Βόρειον τῆς Κηφισιᾶς λιμνίζω 'στὸ γονεί μου.
'Απόγραψε, παρακαλῶ, θριαμβους πανυμνήτους,
περγαμηνᾶς, παράσημα, καὶ νίκας ἀμετρήτους,
ἀπόγραψε πολιτικὴν, ποῦ βίδις ξεβιδώνει,
κ' ἐκύτταξα, βρὲ Περικλῆ, τῶν Λαγκαδιῶν τὴν τζόγια,
κι' εἶδα θριαμβους περκατσὸς σ' ἕνα μακρὺ Κορδόνι
κι' ὁ Θοδωρῆς τους ἔπαιζε σὰν νάταν κομπολόγια,
κι' ἠκούετε τριγύρω μου βαρὺ παιάνων μέλος,
κι' ἀπέγραφα κι' ἀπέγραφα χωρὶς νὰ βρίσκω τέλος,
κι' ἐνοιωθα μιὰν ἀλλόκοτη 'στὰ χέρια μου τρεμοῦλα
κι' ἐφώναξα : Θεόδωρε, Θεδῶρα, Θοδωροῦλα,
γιὰ ν' ἀπογράψω τράπαια καὶ νίκας Ντιλιγιάννη
θέλω χαρτὶ τὸν οὐρανό, τὴν θάλασσα μελάνι.»
"Ανοιξε, κύρ 'Αλέξανδρε, Μενίστορ καὶ παγαίφη,
στάσου νὰ σ' ἀπογράψωμε καὶ σένα γίρε γίρι.
Φίρε μας ν' ἀπογράψωμε, παλίσπλοκο κεφάλι
κι' ἀγλάϊσμα τοῦ Θρόνου,
τάτίμητα σιρβίτσια σου, κι' ἐκεῖνο τὸ τσουκάλι
τοῦ κλίφτη τοῦ Βαρόνου.
Κι' εἶπε κι' αὐτός : «ἀπόγραψε περίφημα σιρβίτσια
καὶ τόσα διπλωματικὰ κι' ἀλλοιώτικα καπρίτσια,
ὁποῦ γι' αὐτὰ 'σουρλάθηκαν καὶ ντόπιοι κι' Εὐρωπαῖοι,
ἀπόγραψε τὴν πάγκα μου, τὸν τραντάχτ παρά μου,
καὶ τὰ τραπέζια ποὺκανα γιὰ τὸν 'Ασσὴμ τὸν Μπέη
μὴπως τὸν φέρω 'γρήγορα καὶ τοῦτον 'στὰ νερά μου.
'Απόγραψε παρακαλῶ τῆς νότιας πούχω στείλει
'στοῦ Πικτσιάγ τὴν Πύλη,
ἀπόγραψε παρακαλῶ τῆς νότιας μία μία
νὰ 'ζῇς τί ζέζα βγαίνει,
μὶ τούτους ἐξιώθηκαν νὰ 'δοῦν αὐτονομία
κι' οἱ Κρῆτες σὲ καμμένοι.
'Απόγραψε τῆς νότιας μου μ' εὐλαβειαν μεγάλην,
κι' ἂν ἕως 'στὸν καιρὸν
τῆς προτεχοῦς ἀπογραφῆς Μενίστορ μείνω πάλιν
γεμάτων κκὶ χορῶν,
θὰ 'ζῇς τί νέτκις θἄβγουνε μέσ' ἀπ' αὐτὸν τὸν νοῦ,
ὁποῦ θὰ φᾶσ' ἡ στίβα των ὡς 'στ' ἄστρα τοὐρκετοῦ.
Κι' ἀπογραφεῖς ἀπέμειναν ἐμπρός του κεχηνότες
κι' ἐγὼ καθ' ὅλα σοβαρὸς ἀπέγραφα τῆς νότιας,
ποῦ καὶ τῶν Φράγκων ἔκεψαν καὶ τοῦ Χαμὶτ τὸν βῆχα,
κι' ἀπέγραφα κι' ἀπέγραφα καὶ τιλειωμὸ δὲν εἶχα.

—

"Ανοιξε παρακαλῶ,
καπετάνιε Νικολῆ,
κι' ἔλα δῶσε μας μιὰ πίνα
ν' ἀπογράψωμε καὶ σένα.

—

Κι' ὁ Νικολὸς μοναχὸς του κουνῶντας τὸ κεφαλι
ἀπέγραφε τὰ κάρβουνα, ποῦ κάπνε 'στὴν Μυκάλη.
Ξέρεις, μοῦ λέγει γελαστὸ τὸ στόμα τοῦ Λεβίδη,
ὁ μίγας 'Αντιβασιλεὺς ἐβγῆκε σὲ ταξίδι,
καὶ τριγυρνᾷ 'στὴν θάλασσα μ' ἐκείνην δλοίνα
χωρὶς κἂν δευτερόλιπτο ν' ἀρλξῃ σὶ λιμένα.

—

Φαίνεται τοῦτη τὴν φορὰ
πῶς ἀκουράσθη σοβαρὰ,
καὶ συλατσάρει, Φασουλῆ,
νὰ πάρῃ ρέσκο πρὸ πολύ.

—

Κανένας μας δὲν εἶχεμι ποῦ τώρα ταξειδεύει,
ἁρμάδες ἐρωτήσαμε, καράβια καὶ κανίκια,
καὶ μὲ τρομάρα λίγαμε : ἐμὴν τάχα τοῦ κατέβη
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα τραβήξῃ 'στὰ Μπεσίκια ; »
Πλὴν μᾶς ἐπληροφόρησαν μετὰ χαρᾶς ἐσχάτως
πῶς εἶνε 'στὰ καλὰ νερά, κι' ἠσύχασε τὸ κράτος,
κι' ἀνέκραξαν καὶ Σύμβουλαι τοῦ θρόνου καὶ πολῖται
πῶς τῶν στενῶν ἰκβίκσις ποσῶς δὲν ἀπειλεῖται,
κι' εἶναι μοναχὰ κινδυνος μὴ τὸ κουβαρταλῆκαι
μήπως δὲν μείνουν κάρβουνα μὲς 'στὴν καρβουνοθήκη.

—

Κι' ἄρχισα τότε νὰ γελῶ
κι' εἶπα 'στὸν νἱο Νικολὰ
γιὰ τὸ παιδὶ μας τὸ καλὸ
ποῦ σιργιανίζει 'στὸ γιαλό :

—

«Νὰ μεγαλώσῃ μιὰ χαρὰ,
νὰ πάῃ 'στὰ καλὰ νιρὰ,
καὶ σὰν καὶ τούτη τὴν φορὰ
νὰ κάψῃ κάρβουνα γιρά.»

—

Καὶ τραβῶ 'στὸν Ρὲς-'Αλεύλα
καὶ τὸν λόγω Πετρίδη,
τῶν δασκάλων τὸν μπαμπούλα,
τῶν δασκαλισσῶν λεπίδι.

—

Στάσου νὰ σ' ἀπογράψωμε, πολύξερε κεφάλι,
κι' ἐβούλιαζαν ὀπίσω μου δασκάλαις καὶ δασκάλοι :
«ἀπόγραψε τί γίνεται καὶ 'στὴν 'δική μας χώρα,
πλημμύρκν μεταθέσεων, ποῦ τὸ μαλλὸ τρελλαίνουν,
δασκάλων καὶ δασκαλισσῶν τὰ δάκρυα τὰ μαῦρα,
ποῦ σὰν σταγόνες δάκτυλα τὰ μάρμαρα κοιλαίνουν.
'Απογραφέτωσαν δαρμοὶ κι' ὁλολυγμοὶ κκὶ θρῆνοι,
μόνον γιὰ 'μᾶς ἀπογραφὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ,
ὁ δὲ περιπλανώμενος ἔρρην καὶ θῆλυς κλάδος
ὡς πληθυσμὸς κινούμενος θὰ μείνῃ τῆς Παλλάδος.»

—

Αὐτὰ ποῦ λὶς ἐστρίγγλιζαν μὶ τόνου τραγικοῦ
κι' ἔτρεξα πρὸς τὸ μέγαρον τῶν 'Εσωτερικῶν,
κι' ἔμαθα πῶς ἀπέστειλαν μὲ ζῆλου προθυμίαν
περίεργον ἐγκύκλιον πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
« Ὅταν μεταναστεύεται κανεὶς ἐκ τῶν κατοίκων
πρέπει κατ' ἀπαραβατον καὶ παγκαινον καθῆκον
μὲ φανὸν τὰ σκιὰν του καλῶς ν' ἀπολυμαίνῃ
ὡς ποῦ κορέσῃ εἰς αὐτὰ κανένας νὰ μὴ μείνῃ,
καθόσον ἡ πρωτεύουσα στὸν τρέχοντα καιρὸν
κατήντησε κρησφύγιετον κορίων δέλεφῶν,
κι' ἂν τούτου τοῦ καθήκοντος παραλειφθῇ κιραία
θὰ γίνῃ τὸ πτολίεθρον μετὰ μικρὸν Κορέα,

ποῦ δὲ' κύτὴν ἐπάλκισαν, καθὼς γνωστὸν σᾶς εἶναι,
Ἰάπωνες καὶ Σίναι.»
Καὶ τοὺς κορέους ἐβλεπα τοῦ καψο-Κιντρικοῦ,
ὁπου δὲν ἔχουν μετρημὸ καὶ γράφεις τοῦ κακοῦ,
κι' ὀρθὸ κορτὰ
ἔγραψ' αὐτά :
«Ὅποιος κορέος νηστικὸς μὲς 'στὰ Ταμεῖα μαίνεται
ἀπὸ πατρίδος προκοπαῖς πρέπει ν' ἀπολυμαίνεται,
πρὶν 'στὰ κασσόνια τόδοια
ν' ἀπλώσῃ τὰ ξιρέδια.»
Κι' ἂν λυσσαλέα μ' ἔλησε τοῦ φθινοπώρου ζέστη
ἐπῆγα κἂι 'στὸν Φίλιππα, τὸν Βέρβογλη τουτέστι,
κι' ὁ Φίλιππος μὲ τὸ μονὸκλ χωρὶς νὰ μὲ κυττάξῃ
ἀπέγραφε τὰς κεφαλὰς ἐκείνων τῶν δικάξη,
ποῦ τοὺς ἐμακελλόκεφαν ἐκεῖ 'στὸ Παλκμπῆδι
ὡς ποῦ νὰ 'πῆς κρεμμύδι,
κι' εἶναι τὸ μόνον τρόπαιον, ποὺχει νὰ δείξῃ' ἡ Θέμις,
καὶ τὸ κυττᾶς καὶ τρέμεις.
Κι' ἐρρύαξα, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐγίνκα' ἄνω κάτω
καὶ μ' αἵματα 'κακίτζαν τῆς Θέμιδος ἡ πλάκες,
καὶ μιὰ καὶ δυὸ 'ξεκίνησα γιὰ τὸ Σεράσκεράτο,
μὰ μόλις εἶδα γύρω μου σπαθιὰ καὶ σακκαράκαις,
κρίος ἐζωστὰς ἔκοψε κι' ἁπλνα τὸν καμπούρη
καὶ τὸ ἔβαψα κουμπούρι.
Π.—Τρέχω κι' ἐγὼ 'στ' 'Ανάκτορα μὲ τρίχας ὀρθωμένας,
μὲ μιὰ φωνὴ μ' ἀπάντησε «δὲν εἶν' ἐδῶ κανένας
καὶ στόμα δὲν εὑρίσκεται νὰ σὶ πληροφορήσῃ...
τόνα παιδὶ μὲ τὸν μπαμπᾶ γυρνᾷ μὲς 'στὸ Παρίσι,
τἄλλα μας ἀπογράφονται μοναχὰ 'στὴν Δεκέλειαν
καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν,
τὸ πρῶτο τὸ καλλίτερο, πανόρμο παλληκάρι,
'στὸ πέλαγος φρεσκάρει.

Κι' ἂν τώρα περιλεύσεσι μὲ χειμάρρουν ἰδρῶτος
καὶ φθάνῃς ὡς ἀπογραφεύς, ἀδίκως κατεσκάπτης,
κκὶ μόνος σου σημείωσε «Γεώργιος ὁ πρῶτος,
ἐπάγγελμα του Βασιλεύς καὶ κάτοικος Εὐρώπης.
Κατόπιν 'Αντιβασιλεὺς νὰ γράψῃς Κωνσταντῖνος,
ἐπάγγελμα Διάδοχος καὶ του στρατοῦ ξιφτέρι,
κατόπιν ἄλλοι Πρίγκηπες καὶ τῆς Αὐλῆς τὸ σμῆνος,
ὁποῦ καθεὶς λεπτομερῶς ὀρίλει νὰ τὸ ξέρῃ.
Κι' ἀπέγραφα τοὺς Βασιλεῖς καὶ τοὺς 'Υψηλοτάτους,
ὅσους ὁ Θρόνος τῶν Ρωμηῶν ἰσκιόνει ἀκόμ ἐλάτη.
κι' ἐτυχήθην εἰς τὴν μέλλουσαν ἀπογραφὴν τοῦ κράτους
πενταπλασίους Πρίγκηπας νὰ 'ρῶ μὲς 'στὸ Παλάτι,
κκὶ νὰ γεμίσῃ Πρίγκηπας τὸ κράτος τὸ ἀκκάτικο
καὶ 'στὸν καθένα χωριστὰ νὰ κόψωμε μηχάτικο.
Εἶπα κι' ἀμέσως ἔρυγε βαστῶντας τὰ χαρτιά μου,
μὰ πρακκατὸ μιὰ φωνὴ 'γαργάλισε ταύτὰ μου :
«Τὸ χρέος σου μὴν ἀμελῆς
καὶ τὴν δουλειὰ μὴν πάψῃς,
γυρίπε 'πίσω τῆς Αὐλῆς
τοὺς ἄθλους ν' ἀπογράψῃς.»

—

Κι' ἐγύρισα, βρὲ Φασουλῆ,
μὲ στεγνωμένα χείλη,
κι' ἦσαν οἱ θρίκμβοι πολλοί,
μεγάλοι καὶ ποικίλοι.

—

Καὶ τόσους πόθους καὶ σκοποὺς
τοῦ πολεμάρχου γένους
σὲ μιὰν σιρὰ τῆς 'Αλεποῦς
τοὺς εἶδα κρεμασμένους.

—

Κι' άπέγραψι, βρέ Φασουλῆ, μετὰ σκανδῆς κι' βίας
τοὺς ἄθλους της τοὺς περισσοὺς καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα κι' ἀπ' ὅλας τὰς Πρεσβείας
πῆγα 'στὸ Χ ε ζ ο λ ί θ α ρ ο μετὰ τοῦ Μαυρογίνη.
Ἤν δὲ τὸ Χεζολίθαρον εὐώδης συνοικία,
ποὺ μευκτευόμενα κρίνωνται μωρῶν πακιδῶν βρυκία,
κι' εἰς τοῦτον τὸν συνοικισμὸν
προσείπα μ' ἐνθουσιασμόν.

—

«Τρὶς χαῖρε, Χεζολίθαρον,
καὶ δέξου λόγια λίγα
κι' ἀπὸ τὸν κοντοπίθαρον
τοῦ Φασουλῆ κολλήγα.

—

«Ἀμέσως πρὸς ἀπογραφὴν ἀθρόον ἐτοιμάσου,
τρὶς χαῖρε Χεζολίθαρον, στολίζον τὴν Παλλάδα,
τρὶς χαῖρε Χεζολίθαρον, καὶ σοῦτο τόνομά σου
εἰς ὅλην πρέπει νὰ δοθῇ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα.»

—

Αὐτὰ τὰ λίγα μίλησα
καὶ κλαίων κατερίλησα
Χεζολιθάρου χώματα, συνοικιῶν ἰδαφη,
καὶ τότε 'στὰ βιβλία μας πρεπόντως ἀπιγράφη
τῆς πρωτευούσης πόλεως ἡ κλασικὴ κοπρία,
ὅσην ὡς ἀναμνήσεως περιφανὲς σημεῖον
διαθέρμως κι' εὐκοίλιος Ρωμηῶν φιλοπατρία
'στους λίθους ἐναπέθηκε πρηγονικῶν μνημείων.
Φ.—Λοιπὸν μὲ τῆς ὑγείαις σου, βρὲ Πιρικλῆ, καὶ τώρα...
Π.—Δέξου 'μπροστὰ καὶ 'πίσω σου τὴν τακτικὴ σπαλιόρα.

Ὁ Καπετάνος ὁ Ντελῆς κι' ὁ ψυχογυιὸς ὁ παραλῆς.

Ντε.—Ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, 'στὸ καπετανιλίκι,
ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, ποὺ νὰ πᾷς ρῶν οἱ λύκοι,
ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, μόλις 'στὰ πόδια στέκω,
κι' ἀκόμα δὲν ἀποστασα, κάμαινε νὺρ Ἀλέκο.

—

Ἔλα, μωρὲ γραμματικέ, καὶ ξάπλωσε κοντά μου...
γιὰ δὲς τί ὀλόγυρα ἔφαγαν τὰ βόλια τσαμπατά μου,
ἄκου παλάμου μούγγρισμα, λὲς καὶ μουγγρίζει βόδι,
σύρε, μωρὲ γραμματικέ, νὰ πᾷς 'στὸ καρεοῦλι,
στρῶσε τὴν κάπα κατὰ γῆς νὰ κάτσῃ στουροπόδι
ὕψηλος γεροπαλλήκαρος, σωστὸ γκαμηλοπόδι.

—

Ταραπατωλίκια μούντζωσε τοῦ Λάζου καὶ τοῦ Τέλλη,
τοὺς Μπρούφηδες, τοὺς Γκρούτηδες, καὶ τὰ καπετανάτα,
μὲ τόνα χέρι χάϊδεψι κατάχρυσα πιστόλια,
μὲ τ' ἄλλο χέρι χάϊδεψε τὰ γένεια τα γλυκάτα.

—

Ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, κορδονοξεκουτιμένος,
τὸ φέρμα δὲν ἐχόρτασα, πολιτικὴ συνήθεια,
ἐγέρασα παρέκαιρα, καὶ τώρ' ἀποσταμένος
θέλω, Κορδονερούμπαροι, νὰ 'πῶ καὶ μιὰν ἀλήθεια.

—

Τί Μπρούφηδες, τί Γκρούτηδες, τί Τάκηδες, Βερβέρηδες,
καὶ τόσοι χασομέρηδες ;
Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κυττᾷς ;... ὁρὲ 'στὸν τόκο μεῖνε...
ὁ καπετάνος τῶν Ρωμηῶν ἕνας μονάχος εἶναι.

—

Μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, αὐτὸς ὁ κουγκέρης,
τοῦ μὲν φορὰ ξετρέλλανε τοὺς καβαιρεὺς Ἀρκάδες,
μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, καθὼς καὶ σὺ τὸ ξέρεις,
αὐτὸς καὶ Μπρούφας λέγεται καὶ Γκρούτας καὶ Ζαρκάδης.

—

Πίσιτ' ἔμπρις τοῦ μπρούμητα, βρὲ φυτοκαπετάνοι,
ρίξετε κάτω τ' ἅρματα, λουφάξετε 'στὴν κώχη.
μόνον ὁ μπάρμπα Θόδωρος, τὸ γέρικο πλατάνι,
σύτσωμο τὸ Ρωμαίικο καπετανάτο τσχει.

—

Ἀστράφτετε τσαπρᾶζια μου κι' ἀνέμιζε φλουτάτα...
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος μοιράζει τὰ πρωτάτα,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος ἁρματωλίκια σιήνει,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος συχωρογχάρτια δίνει,
καὶ δίχως ἄδεια σήμερα τοῦ μπάρμπα-Ντελιγιάννη
ἁρματωλοὶ δὲν γίνονται, δὲν βγαίνουν καπετάνοι.

—

Μόνο τοῦ γέρι-Θόδωρου δὲν τοῦ πατοῦν τὴν κάππα
μόνον αὐτὸς ἀκούγεται, πολλαῖς φοραῖς σᾶς τάπα...
μόνο τὸν γέρο-Θόδωρο τὸν λὲν αὐτὸ καὶ ζιάπι,
φιλᾶτε τὸ τσαροῦχι του, μοιρίστε τὸ τσουράπι.

—

Μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος φυσοῦντας μὲ τσαμπούνα
'στοῦ φτερωτοῦ του τσαρουχιοῦ σᾶς γράφει τὴν πατοῦνα,
μόνον ὁ γέρι-Θόδωρος, κοκόρι μου βραχνοί,
θὰ κάνῃ τοὺς Γιαννήδες σας στιράδο καὶ γιακνί,
κύτσος κι' αὐτὸν τὸν ψυχογυιὸ καὶ τὸν τρανὸ παγκέρη
μὲς 'στοὺς Μινίστρους τοῦ ντουνιᾶ τὸν ἔβγαλε ξερτέρι.

—

Τί 'κούναγαν ἡ μάνναις σας, ρὲ Μπρούφα καὶ ρὲ Γκρούτα
μωρὲ μὰ παλαβώσατε ; μωρὲ μα τ' εἶναι τοῦτα ;
ἔτσι λοιπὸν μοιράζετε πρωτάτα δίχως τσίπα
καὶ δίχως νὰ ῥωτήσετε τὸν γέρο παρλαπίπα ;
ρὲ ψυχογυιὲ δὲν μοῦ 'μιλᾷς ; ρὲ μπέρο μου δὲν κρίνεις ;
καὶ σὺ μὲ τούτους τοὺς μουρλοὺς τί βάσιλο θὰ γένῃς ;

—

Ψυχ.—Δὲν ξέρω, καπετάνο μου, τί ρόλο νὰ τοὺς παίξω,
μὲ τὸν Ἀσσὴμ τὸν Τουρκαλᾶ φοβᾶμαι μήπως μπλέξω.
Πέτε μ' ἐκεῖνον τὸν Γιαννῆ, πέτε μὲ τὸν Βελέντζα
θὰ χάσωμε τὴν σειρὰ τοῦ Τούρκου ριβερέντζα.
Μᾶς παραμηλάνε, κυπποῦ κι' ἀρέντη καπετάνο,
κι' ἐγὼ μαζί τους 'σάστισα, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

—

Ντε.—Πάρε κοντύλι καὶ χαρτὶ 'στὰ χέρια μάνι μάνι
κι' ἀπόγραψε τὴν στρούγγα μου καὶ τῆς Βουλῆς τὴν στάνη,
καὶ κάνε σοῦμα γιὰ νὰ 'βῶ μὴν ἔγινε πὼ 'λίγη,...
Ψυχ.—Παππού μου, τὴν ἀπόγραφα... κανεὶς δὲν ἔχει φόγη
Ντε.—Ἀφεντικό, Ἀλεκάκι μου, γραμματικέ μου κρῶτε,
κι' ὅσο τὴν στρούγγα τῆς Βουλῆς τὴν βλέπετε γιομάτη,
ψευτοπρωτάτα φτύνετε καὶ πίνετε καὶ τρῶτε,
χωρὶς φωτιὰς νὰ σκιάζεται τὸ λαμπερό σας μάτι.

—

Ἀστράφτετε τσαπρᾶζια μου καὶ σὺ φλουτᾶτ' ἀνέμισα,
τοὺς καπετάνους τοὺς σαχλοὺς πετάχτε τους 'στὸ κάρρο,
καὶ τώρα τὸ τρραπάνι σου, γραμματικέ μου, γέμισε
'στοὺς μέζηδες τοὺς δύνεστας νὰ ῥίξωμ' ἕνα σμπάρο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σπουδαῖον ἀνεγγέλλεται πρὸς ἅπαντ γενικόν.
Ὁ Τάσσος ὁ Γενναῖος, ὁ ῥήτωρ ὁ δεινός,
ἀφησερίδα κατ' αὐτὸς ἐκδίδει «Σωτηρίαν»,
ἀπὸ κακῶν ἐφιαλτῶν, λοιδ παρηγορίαν.

—

Τῆς Σ φ ύ ρ α ς τῆς κύριοῖς τὸ φύλλο τὸ τρανότερ
καὶ κάθε Θεσσαλὸ καρδιὰ γλυκάται θὰ πετάξ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεννέα.
Χριστοὶ κηρύττουν δόγματα νέα.

Ἑξῆντα δύο καὶ πεντακόσα
κι' ἡ στρούγγα φθάνει βουλιμιῶσα.

Μνημόσυνον μὲ πόνον ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων.

Μνημόσυνο 'στὴς ἐκκλησιαῖς, ποῦ τόσα μάτια κλαῖνε,
μὴ τοὺς νεκροὺς λεβέντηδες ῥωτᾶτε πῶς τοὺς λένε.
Γι' αὐτοὺς ῥωτᾶτε τὸ βουνό, τὴν ρεμματιά, τὸν λόγγο,
ποῦ κάθε κτύπο 'γρείκησε καὶ κάθε προσευχή των,
κι' ἐκύτταξε μὲς 'στὴ βροχὴ καὶ 'στὴς σκλαβιᾶς τὸν βόγγο
μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν τουφεκιῶν νὰ φεύγῃ κι' ἡ ψυχή
[των.

Προσευχηθῆτε σήμερα γιὰ λεβεντιὰ γελάστρα,
ποῦ λάμπει μιὰ καὶ χάνεται σὰν τὰ πετοῦμεν' ἄστρα,
κι' ἡ προσευχή σας κουφαριῶν στιβάδες νὰ περάσῃ
καὶ 'στὸ θρονὶ τῆς λευθεριᾶς βροντόφωνη νὰ φθάσῃ
γι' αὐτοὺς ποῦ πῆγαν ἄγνωστοι τὸν θάνατο νὰ λά-
[χουν...
τίτσιαις ψυχαῖς παλληκαριῶν χίλια συχώρια νἄχουν.

Ὁ Μεσσίας ὁ σωστὸς καὶ τῆς Πάτρας ὁ Χριστός.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ, καθ' ὃν πολλὰ ζαγάρια
νέοι Χριστοὶ ξεφύτρωναν ὡς εἶδος μανιτάρια,
ἦλθε Χριστογιαννόπουλος, ὁ τῶν Πατρῶν Χριστός,
οὐρανοπούλησιν τῆς γῆς διδάσκων θνητικοῖς,
καὶ πλῆθος ἔτρεχε πολὺ ν' ἀκούσῃ τὸν Μεσσίαν
ἐγγέλλοντα πρὸς τοὺς λαοὺς ἐαυτὸν παρουσίαν.

—

Προσέτρεξε κι' ὁ Φασουλῆς μεθ' ὅλων τῶν ἀστῶν
καὶ συλλαβόντες μερικοὶ τῆς Πάτρας τὸν Χριστὸν
'στὸν Καϊάφαν ἔφεραν τῆς ἱερᾶς Κορδόνας,
τὸν τιμωροῦντα τοὺς μουρλοὺς καὶ τοὺς ἀπατεῶνας.

—

Ὁ δὲ Χριστογιαννόπουλος ἐνώπιόν του στὰς
τοῦ λέγει «Κορδονάρχαγε, τῆς Μιχαλοῦς χρωστᾷς».
Λέγει πρὸς τοῦτον Θεόδωρῆς : «Ἀλοιπὸν Χριστὸς καὶ σύ ;»
σὺ λίγαις, εἶπε πρὸς αὐτὸν τῆς Πάτρας ὁ Μεσσίας,
θαυμάζω, λέγει Θεόδωρῆς, τὸ θάρρος τὸ θρασύ
καὶ τὴν πολλὴν αὐθάδειαν ἀγροίκου παρουσίας.

—

Λέγει Χριστογιαννόπουλος 'στοῦ κράτους τὸν ἀστέρα:
«ἐλᾶτε ἀμὲν προσλέγωμεν σοι πῶς θ' ἀνατείλ' ἡμέρα,
καθ' ἣν πολλοὶ τινάξουσι τὴν γοῦνα τῆς Κορδόνας
καὶ ἀπολακτίσουσιν αὐτὴν οἱ φίλοι τῆς Κερώνας,
καὶ τότε 'στὸ Κορδόνιον οὐκ ἔστασι σωτηρία
καὶ ἀπομενεῖ 'στὰ κρύα.

—

«Τότε βρυγμὸς ὀδόντων
καὶ χόλος τῶν πεινώντων
καὶ μένος τῶν νεηβῶν,
καὶ τότε μετὰ λύσσης
πρὸς Καρκαλοὺν λαλήσεις
μὲ σκοῦρον ἐρυθρόν.

—

«Φρίκην παντοῦ θὰ χύσουν
οἱ βροντεροί σου ῥόγγοι,
καὶ τούτους θ' ἀπηχήσουν
βουνά, κοιλάδες, λόγγοι.

—

«Πεινῶν θὰ καταφάγῃς
στεφάνους ἐν μανίᾳ,
καὶ' οὓς σήμερον προσάγεις
ἐπὶ σφαγὴν ἀρνία,
καλέσεις τούτους πάντας
πιστοὺς ἱεροφάντας.

—

«Κι' ἀνάμεστος χολῆς
τὸ στῆθος προβαλεῖς
κατὰ Βκσιλοῤῥόνων,
καὶ τῶν πιστῶν τὸ στίφος

Τυπογραφεῖον Χ ω τ ά, νέος παντοῦ ρυθμός—Φακτώνος ὁ ὁρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

θὰ ζώσῃς μὲ τὸ ξίφος
τῶν Ἀριστογειτόνων.

—

«Κι' αὐ θέσουσιν εἰς θήκην
τὸ ξίφος τὸ γυμνόν,
μηδένα δὲ πρὸς δίκην
ἀπάξουν ὡς ἀνόν.

—

«Οὐκ ἐντελοῦσι πρός τινα τὸ ξίφος του νὰ σπάσῃ,
μηδὲ προφυλακίσουσι κανένα μὲ σβαρκαΐς,
καὶ μήτε Βαλασσόπουλος Εὐαγγελὺς δικάσει,
ὡς Μπεκαρίας λέγεται κι' Ἀλιμπανι Ντέ- Μαρκέζ.

—

«Τότε δ' ὁ Μπεκαρίας
οὐ κύψει μεθ' ἡμῶν
ὑπὸ τῆς Βασιλολατρείας
τὸν πάνσεπτον βωμόν.

—

«Ἐκδώσει δὲ τὴν Νέμεσιν
πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον,
κλῶν κι' ἰμὲ πρὸς ἔμσιαν
καὶ τιραχὴν ἐντέρων.

—

«Ἐκείνας τὰς ἡμέρας
οὐκ ἔσονται πανέχεια
εἰς νηστικὰς γαστέρας
Βασιλικὰ πινέκια.

—

«Καὶ τότε, Θεοδωράκη,
μὲ ρακενδύτου ράκη
πεσεῖται καὶ τὸ κλέος,
πού ψάλλει κεραμούζα,
καὶ πρὸ τοῦ Βασιλέως
ἄλλοι θὰ στέκουν σοῦζα.

—

«Καὶ τότε παραιτήσει
τὸν τίτλον τοῦ Συμβούλου,
καὶ μαθητὴς γενήσει
τοῦ Χριστογιαννοπούλου,
ὃς μαθητὴς ἐστὶ
Ἀρνέλου τοῦ Σωτῆρος,
κι' ἔσονται τρεῖς Χριστοὶ
κι' ἔστκι τριπλοῦς ὁ λῆρος.»

—

Εἶπε Χριστογιαννόπουλος μετὰ φωνῆς μεγάλης
καὶ λίγει Θεδωρῆς :
«Ἐνώπιόν μου πῶς τολμᾷς Μισσίας νὰ προβάλῃς
καὶ νὰ παραληρῇς,
ἀφοῦ Μισσίας πλὴν ἐμοῦ κανένας δὲν ἰφάνη ; . . .
ἐγὼ καὶ σκούφον κόκκινον ἐφόρεσα στιφάνι,
καὶ προφυλὰς πρὸ καιροῦ μ' ἐνέδυσαν κοκκίνην
καὶ δωρεὰν μ' ἐσταύρωσαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.
Ἀνίστην δὲ μὲ μηχυθμοὺς καὶ μὲ δυνάμεις ταύρου,
κι' ὁ Βασιλεὺς μ' ἐσταύρωσεν ἐπὶ Μεγαλοστεύρου,
κι' ἐμοίρασα τεμάχια τοῦ ξύλου τοῦ τιμίου
πρὸς μαθητὰς πολλοὺς,
ὅσοι 'στὰς θύρας θυρουλοῦν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
μὲ τύμπανα κι' αὐλούς.

—

Κι' ἐν οὐ διὰ τῶν λόγων σου πρὸς πλῆθη Κερουβάντων
νέαν οὐρανοποίησιν ὑπέσχεσαι τῇ γῇ,
ἐγὼ καλλοποίησιν ὑπόσχομαι τῶν πάντων
πρὸς τοὺς ἐμοὺς τοὺς μαθητὰς καὶ λαὸς ἐκλογεῖς.

—

Ἐγὼ μὲ τοὺς χορτάσαντας τῆς στρούγγας μου προφήτας
κοιλιοπαίησιν θεσμῶν καὶ φρονημάτων κρώζω,
ἐγὼ καὶ μόνος ἔσωσα τοὺς σφαζομένους Κρῆτας,
ἐγὼ κι' αὐτὸ τὸ γόητρον τῆς Βασιλείας σώζω.

—

Λέγει Χριστογιαννόπουλος γελῶν τὰ μεγαλεῖα :
«Ἀρνέλος μόνος Βασιλεύς, οὐδ' ἔστι Βασιλεία
καθὼς καὶ τὴν Ἀρνέλειον χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος» . . .
λίγει πρὸς τοῦτον Θοδωρῆς : «καὶ τίς ἐστὶν Ἀρνέλος ;»
λέγει Χριστογιαννόπουλος : «Μεσσίας ἀληθής,
μιτίχιων θείας φύσεως καὶ λόγου θείκοῦ,
ἀλλὰ τὸ κρατητήριον μεγάλως φοβηθείς
ἀπέπτη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐρ' ἅρματος λευκοῦ.»

—

Αὐτοῦ δὲ ταῦτα λέγοντος εἰς ὕψος σκοτεινὸν
ὁ Θεδωρῆς λευκότατος εἰς ἵππον φαεινὸν
ἀπέπτη πρὸς τῆς δόξης του τὸν μέγαν οὐρανόν,
πάντα Χριστογιαννόπουλον κι' Ἀρνέλειν κεφαυνῶν
καὶ πρὸ τῆς φοβερίτας του Μεσσίας ταπεινῶν,
ὁ δὲ Χριστογιαννόπουλος ἔβοα προσκυνῶν :
«ἕνα Μεσσίαν ἔχομεν, ἕνα κι' ἀληθινόν,
τὸν Κορδονοκαλύμπαρον, τὸν ἄνδρα τῶν φωνῶν»,
εἶπε κι' ἀμέσως ἔφυγε μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν
κι' ἐπίταξε κατάπληκτος 'στὴν γῆν τῶν Πατρινῶν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Λοιπὸν τοῦ λὲς τοῦ Βασιλῆ τὸ φετεινὸ ταξεῖδι
δὲν γίνεται μετὰ σκοποῦ καθὼς μοῦ λέν, κακοῖδη.
Π.—Τί θέλεις τάχατε νὰ 'πῇς ;
Φ.— Θέλω νὰ πῶ. κεφάλι,
πῶς σημασίαν ὑψηλὴν δὲν ἔχει σὰν καὶ τάλλα,
κι' ἂν μὲ τὸν Αὐτοκράτορα συναντηθῇ 'στὴν Βιέννη
αὐθεντικῶς σὲ βεβαιῶ πῶς τίποτα δὲν βγαίνει.
Π.—Βρὲ πήγαινε 'στὸ διάβολο, ποῦ θὰ μοῦ 'πῇς κι' ἐμένα
πῶς τοῦτο τὸ ταξεῖδι του θὰ πάῃ 'στὰ χαμένα.
Μπορεῖ κανένας Βασιλῆᾶς νὰ τριγυρνᾷ 'στὰ κούρσε ;
σκασμός, ἀλλέως ρίχηδὲν σοῦ βγάζω τὰ τσουλούρια.
Φ.—Δὲν ἔχει βρέ . . .
Π.— Συμμάζωξε τὴν γλῶσσαν τὴν θρασείαν.
Φ.—Σὺρ μὰ παρέλ, βρὲ Περικλῆ, δὲν ἔχει σημασίαν,
κι' ἂν συνεντεύξεις πρὸς πολλοὺς ὁ ράπτης Ἄνοξ εἶδη
αὐτὸ βεβαίως γίνεται μονάχα δι' εὐγένειαν.
καὶ τοῦτο κατ' ἐξαίρεσιν τὸ φετεινὸ ταξεῖδι
δὲν ἔχει σὰν τὸ περσινὸ τὴν ἐλαχίστην ἔννοιαν,
καὶ μάρτυρες τὸ βιβλιοῦν καθ' ὅλ' αὐθεντικοί . . .
Π.—Αὐτὰ τὰ λές, βρὲ μασκαρᾶ, γιὰ νάμπης φυλανῇ,
ἀλλ' ὅμως σὲ περιργοῦσι, καὶ βέλλου δὲν ἀρκίζει
νὰ φυλακὴν Εὐαγγελοὺς καὶ σὲ τὸν καραγκιόζη.

—

Σκάσε σκάσε, Φασουλῆ,
γύθιζε σὰν τὸ σκυλί,
σκάσε, βρῦμα καὶ σκουπίδι,
ποῦ γελᾷς εἰς ὅ,τι 'πῶ,
λέγε τοῦτο τὸ ταξεῖδι
πῶς δὲν ἔχει ντὶπ σκοπό.

—

Παῖδες ποτέ, βρὲ μπεχλιβάνη,
τιμὴ τέτοια θὰ σοῦ κάνη
πούβις καὶ σένα θὰ τσακώσῃ
καὶ 'στὸ φρέσκο θά σὲ χώσῃ ;

—

Λύσσαξε, γλωσσακοκάνα
καὶ σᾶς ἀπιστίες μάννα,
μὰ τῆς στράτας ἡ τουμπῆ
μὲς 'στὸ φρέσκο δὲν θὰ μπῇ.

—

Μ' ὅσα 'πῆς ποτὲ δὲν μπαίνεις
σὲ παλροῦ Στρατιῶνος ταμπῖ,
κι' ἔξω πάντοτε θὰ μένῃς
γιὰ νὰ σκᾷς, χαρμακομύτη.

—

Φ.—Ἐγὼ βεβαίως σὰν τζουτζὲς καθόλου δὲν σημαίνω
καὶ παραιτοῦμαι ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν,
ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, καὶ πάλιν ἐπιμένω
πῶς τοῦτο τὸ ταξεῖδι του δὲν ἔχει σημασίαν.
Ποία ζωὴ μονότονος μ' ἐλεύθερον ὀφρὶ !...
ὡς μ' ἔβαζαν 'στὴ φυλακὴ καὶ μόνο μίαν ἡμέρα.
Πῶω κτυπῶ τὴν πόρτα της μὲ μάτια δακρυσμένα
καὶ λέω 'στὸν πορτιέρη :
«Ἔτσι γιὰ γοῦστο μοναχὰ φυλάκισε κι' ἐμένα
τὸν πρῶτο χασομέρη.
Τοὺς ἐλευθέρους τοὺς μισῶ, μ' ἐνθουσιεῦν οἱ σκλάβοι,
κι' ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἔρχεται κι' ἐμένα νὰ συλλάβῃ
ὁ Φασουλῆς προτιμωρῶν τὸν ἑαυτόν του μόνος
προσέρχεται 'στὰ θέλγητρα τοῦ παλαιοῦ Στρατιῶνος.»

Εἰς μάτην ὅμως, Περικλῆ, τὸ φρέσκο κορτεζάρω
κι' ἀπέξω σουλατσάρω,
κανένας δὲν μὲ δέχεται, κανένας δὲν μ' ἀνοίγει,
κι' ἡ τόση περιφρόνησις με σκάζει καὶ με σπίγει.
Ὁ νόμος ἀτιμάζεται σὰν τεμπιρῆ τὸ ρακός,
μὲ βλίπουν καὶ παρέρχονται τῆς Θέμιδος ἱπτόται,
τοὐλάχιστον ἂν ἔμκοινε τοῦ Σκρίπ ὁ Κουσουλάκος
νὰ πήγαινα νὰ τοὔκανα πασέα πότε πότε ;
μὰ 'στὴν Λαμίαν παμφηρεῖ κι' ἐκεῖνος ἀφρώθη
καὶ μιὰ γιὰ πάντα 'πέταξαν τῆς φυλακῆς οἱ πόροι,
κι' ἐλπίδες πλάνοι μοῦ πλανοῦν τὴν πλάνον φαντασίαν . . .
ἐν τούτοις τὸ ταξεῖδι του δὲν ἔχει σημασίαν.

—

Π.— Μ' ἔτσι λὲς καὶ φλιαρεῖς
πάντα ὅλοσα κακομοίρης,
καὶ τὸ φόρτωμα θὰ σύρῃς
ἀλευθερίας σιχαμερῆς.

—

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ . . . Χριστὸς νὰ γίνω θέλω
σὰν τὸν Χριστογιαννόκουλο κι' ἐκεῖνον τὸν Ἀρνέλη,
οὐ μὴν ἐνόα' ὁ Θοδωρῆς Μεσσίας ὀνομάζεται
κι' ὡς λυτρωτὴς θαυμάζεται,
ποσῶς δὲν ἐπιτρέπεται τὸν ρόλο του νὰ παίξῃς
κι' ἄρων ἐπ' ὤμων τὸν σταυρὸν 'στὸν Γολγοθᾶ νὰ τρέξῃς,
ἀλλέως ἀποστέλλεσαι χωρὶς κεμμίαν χάριν
πρὸς τὸν Μπαϊρακτάρην,
κι' ἐκεῖνος χαστουκίζων σε σὲ βέβαι παρευθὺς
πρὸς χαίρους Ἀστυφύλακας γιὰ νὰ φραγγελωθῇς.

—

Π.— Τοῦ κάκου, λόγια χάνεις,
καῦμένε φαρλατᾶ,
καὶ τὸν Χριστὸ νὰ κάνῃς
κανεὶς δὲν σὲ κυττᾷ.

—

Κι' ἂν ἄλλ' ἀντ' ἄλλων θέλων
γυρνᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μὲ τὸν Χριστὸν Ἀρνίλον,
δὲν μπαίνεις φυλακή.

—

Καὶ μένει μόνον ἕνα
γιὰ σὲ τὸν κουρελιάρη,
νὰ τσαμπουνᾷς μ' ἐμένα
κι' ὅλο νὰ τρῷς στηλιάρι.

Ψάλλε, Μοῦσα ψωραλέα,
τρομερὸν Εἰσαγγελία.

—

Κι' εἶπε 'στὸν Βλασσόπουλον τὸ σεβαστὸ Κορδόνι :
«σοῦ θέλω, Βλασσόπουλε, νὰ μοῦ γενῇς ἀηδόνι,
ξέξε καλὰ ποῦ εἶσαι
κι' ὅλο τὸν κόσμο 'βρίσε,
τράβα τοῦ Σ κ ρ ὶ π ταύτηλ
κι' ἄτιμα 'πές χαρτιὰ
τὰ φύλλα τἀνιξήρτητα, τὰ φύλλα τἀπειρόκαλα,
ὁποῦ δὲν γλείφουν λαίμαργα ξαναγλειμμένα κόκκαλα.»

—

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς ἀνταξιος ἐφάνη
τοιαύτης ἐντολῆς,
κι' ἀνάμαστος χολῆς
μικροὺς μεγάλους αὐθωρεὶ ὅρῳ παραδίδων τοὺς κάνει.

—

Κι' ἡ λεμπηδῶν τοῦ Στέμματος ὑμνεῖτο κι' ἐγερκίρετο
κι' ὁ Φασουλῆς ἐχαίρετο
τὰν ἔμαθε πῶς τῆς Αὐλῆς ἐδείχθη θιακώτης
κι' ὑπηρεσίας πρὸς αὐτὴν προσέφερ' ἐξαίρετους
ὁ πρὶν ἀμείλικτος ἐχθρὸς καὶ Ροβισπιέρος πρώτης,
ὁμὲ τὴν Ν ί κ ι ε ι ν ἐμῶν παντοδαπῶς ἐμέτους.

—

Μὴ στεμματῆς, Εἰσαγγελεύ, ἠλάλαζαν τὰ πλήθη,
μὰ κι' ἡ σκιὰ τοῦ Σόλωνος ὡς μάρτυς προσεκλήθη,
κι' ὅπως ὁ Κρίσπος ἄλλοτε κι' ὁ Φασουλῆς μεθ' ὅλων
ἐδόξασε «Σόλων Σόλων.»

—

Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς πυρίσσων ἀτσαμπούνα
κι' ὁ Γουναράκης δυνατὰ τοῦ 'τίναξε τὴν γούνα,
κι' ὁ Μπεκερίης ὁ πλοὺς εὐρῆκε τὸν μπελᾶ του,
ποῦ καὶ Κορδονικοὶ
ἐτρώλισαν ἐκεῖ
πῶς ὁ σορὸς Εἰσαγγελεὺς δὲν εἶναι 'στὰ καλά του.

—

Καὶ τώρα 'μπρὸς καὶ 'πίσω του σπαθὶ τὸν ροβερίζει,
ὅμως ὁ Βλασσόπουλος σπαθιὰ δὲν χαμπαρίζει,
παλληκαρᾶς ἐκ γενετῆς χωρὶς κανένα τρόμο
ξέρει νὰ παίζῃ τὸ σπαθί, νὰ παίζῃ καὶ τὸν νόμο.

—

Ἐτσὶ τσοκκὶς ἐπαίξει καὶ ξεφαράχου ρόλους
καὶ τώρα τρίπα μὲ μπηγαταῖς τους ἀντιπάλους ὅλους,
γιὰ νὰ χαρῇ κι' ὁ Θεόφορος, τῶν νόμων Βασιλεύς,
καὶ 'στὸ πεδίον τῆς τιμῆς
νὰ συμβοήσωμεν κι' ἐμεῖς
ὅτι τοιοῦτος ἔπρεπεν ἡμῖν Εἰσαγγελεύς.

—

Πάρε πόζις . . . ἐλελεῦ ! . . .
μὰρ ἐμπρός, ἕν, δύο, τρία,
κτύπα τους, Εἰσαγγελεῦ,
νὰ χαρῇς τὸν Μπεκερία.

Τοῦ Πρακτορείου δίκη,
ὁποῦ δὲ πιάνει ὁρίκη.

—

Πάλ' ἡ Π α λ ι γ γ ε ν ε σ ί α, πολυσέβαστη κυροῦλα,
γιὰ τὰ πλεύτη ποῦ θὰ πάρῃ ρόβει μιὰ χρυσῆ σακκοῦλα,
κι' ὅσο βλίπει πῶς τὰ χρόνια τῆς φιρεύουν τὰ μηλὰ
νὰ πλουτίσ' ἡ καλομοῖρα θέλει αὐτὴ καὶ καλά.

—

Καὶ τὸν κόσμο ἐαμεννίζει μὲ γεροντικὰ καπρίτσα
ἡ μαριόλα μας ἡ γρήτσα,
κι' ἀποφάσεις καθε τόσο ξεφουρνίζει δυνατάς,
κι' ἑκατὸν ἑξῆντα θίλει χιλιαδούλαις μετρητάς,
καὶ 'στοὺς Πράκτορας τῶν φύλλων χύνει μούδρους, χύνει λάβα,
καὶ 'στῆς δίκης τὰ λιμπρέτα λάκκο λὲν πῶς ἔχ' ἡ φράβα.

—

Μὴ συμβόλαια ζητᾶτε καὶ χαρτιὰ καὶ ντοκουμέντα,
ἡ γρηοῦλα δὲν σκοπεύει καὶ πολλὴ πολλὴ κουβέντα...
μὴν ὁ λόγος της μενέχει ὅρῳ συμβόλαια δὲν κάνει
καὶ τὸ κύρος τῆς κυρούλας γιὰ τὴν Θέμιδα δὲν φθάνει ;
Μὴν τῆς λέτε τέτοιες σάχλαις γιατὶ γίνεται θηρίο
κι' ἂν δὲν θέλῃς τὸ κακὸ σου πλήρωσέ την, Πρακτορίῳ.

—

Τάχα τόσες νέες πλοῦτοι 'στὸ χρυσὸ πευγγί σου θάμπη ;
τάχατε τὸ Πρακτορεῖο θὰ τὸ χάψῃς μόνη, φῶς μου ;
ὅλα δυνατὰ νὰ γίνουν ὅσο βλέπομε νὰ λάμπῃ
Κορδονοῦ Δικαιοσύνη, πολυκάντηλο τοῦ κόσμου.

Καὶ καμπόδαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἀπ' τὰ Παρίσια, Μοῦσα μου, πῶς ἦλθε μὲν ἐχάνης
ὁ μάγας Ἀϊδονόπουλος, ὁ πρῶτος μαέστρο—Γιάννης,
πάλι λοιπὸν μᾶς σέρνεις, πάλι θὰ μᾶς μερόνῃς,
πάλι μὲ τὰ κασρίρια σου τὸν κόσμο θὰ ζωηλόνῃς,
πάλι μὲ τὸ φλελίδι σου νἀρκισσοῦς θὰ μᾶς κάνῃς,
πάλι κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς ὁ μιξοπεχλιδάνος
κυπαρισσοῦλι θὰ γενῇ κατὼ ὁ Ντελιγγιάννης,
πάλι ἐκθέσιων κορμιὰ καμπούρηδων θὰ γένῃς
καὶ μὲ τὸ ρόβε κάθε μας νὰ τρῷς δὲν θὰ προσθένῃς.
καὶ πάλι καλὸς ὅρισες καὶ μὴ μᾶς χολοσκάνῃς.

—

Τὸ Λ ύ κ ε ι ο ν τὸ τοῦ Μ α κ ρ ῆ, παντοῦ μοναδικόν,
καθ' ὅλα δ' ἐντελέστατον ὡς Εὐρωπαϊκόν,
καρπούς πλουσίους κι' ὄγλαους κατ' ἔτος ἀναβλέπει,
ἐκεῖ μαθαίνει νὰ παιδεύῃ πῶς πρέπει νὰ ξυβάζῃ
χωρὶς ἡ γλῶσσα κουτσυρνῇ νὰ τρίχῃ τὸν φαλλίδι,
ἐκεῖ κι' ὁ γυμναστὴς τοῦ Φασουλῆ προκόβει καὶ σπουδάζει.

Τυπογραφεῖον Χ ι ὼ τ π. νίος παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λοχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ καθε χρόνο—ὀ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοίρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ κι' ἕξη τοῦ Ὀκτωβρίου,
Ἐνάδος νέα Βουλευτηρίου.

Πεντακόσα ἑξῆντα καὶ τρία
καὶ κομμάτων πολλῶν φασαρία.

Λόγος πρὸς τὴν Βουλὴν
ἀπὸ τὸν Φασουλῆν.

Σας χαιρετῶ καὶ σήμερα μετὰ χαρᾶς πολλῆς,
γαλήνεντραις τῆς Βουλῆς,
γαλαζίκις δὲ καὶ κάτασπρικις 'κυβάλησα κορδέλαις
'στοῦ Κιντρικοῦ τῆς βόλλαις,
νὰ κόψουν ἀσπρογάλαζαις ἐλευθερίᾳς κονκαρδαις
πλατεῖκις ὡς δύο γηπέδαις.

—

Ξέρω πῶς πάσχετε καὶ σεῖς μὶ πατριώτου πόνον
ὑπὲρ τῶν Μακεδόνων,
ξέρω πῶς βλέπαμον καὶ σεῖς 'στοὺς δούλους θὰ σταλάξετε,
καὶ πῶς μὲ τὸ 'ψηλάϊγνο τοῦ κράτους κυπαρίσσι
τοῦ γίνους τὰ τρισάγια γεννικίως θὰ φυλάξετε
νὰ μὴν ἐλθῇ βρωμόμυιγα νὰ μᾶς τὰ μαγκρίσῃ.

—

Ξέρω μεγαλεπήβουλοι πῶς σᾶς κινοῦν σκοποί,
ξέρω πῶς ἔξι καὶ ξερὸ κανεὶς δὲν θὰ σᾶς 'πῇ,
ξέρω πῶς μόνον ἡ πατρὶς δι' ὅλους δόηγὸς
παρίσταται κι' ἐφέτος,
τώρα ποῦ 'βγῆκε μάλιστα μιγκλὲς ἀρχηγὸς
κι' ὁ Κόντες ὁ Τζωρτζέτος.

—

Ξέρω πῶς κόρτε δυνατὸ κι' ὁ Κόντες θὰ σᾶς κάνῃ
καὶ μὲ τὸ κοντιλίκι του καρδούλαις θὰ μαράνῃ,
ξέρω χαρτοφυλάκιον πῶς τώρα κυνηγᾷ,
ξέρω πῶς θάναι τῆς Αὐλῆς πιστὸς Βενικιμίν,
ὁ δὲ λαὸς ἀμβράντητος θὰ 'πῇ σιγὰ σιγὰ
πῶς πάλιν ὅρος ὥδινε χωρὶς νὰ τέξῃ μῦν.

—

Ξέρω πῶς ἔχει νὰ γενῇ Κουτρούλη πανηγύρι
ὅταν κι' αὐτὸς θὰ ὄγῃ σπορεὺς τὸν σπόρον του νὰ σπείρῃ,
ξέρω κι' ἀγροὶ πῶς θὰ σπαροῦν καταξερὶ καὶ χέρσοι,
κι' ὁ Καραπάνος, ποῦ ὀψὲ τὴν πρακοπὴ μὲ πόνο,
μοῦ φαίνεται 'ψηλότερος ὅρῳ δάκτυλ' ἀπὸ πέρσυ . . . .
μὲ τοῦ Κουβέρνου τὸν καυμὸ 'ψηλόνει χρόνο χρόνο.

—

Ξέρω σὲ κόκκαλα πολλῶν πῶς δὲν θὰ μείνῃ δέρμα,
πῶς θὰ τραπῇ πρὸς τὸ καλὸν ἡ τῶν κεμμάτων ἁμίλλα,
μὲ τόσην δὲ ταχύτητα θὰ φθάσετε 'στὸ τέρμα
μ' ὅσην ὁ μέγας Μακεδὼν διέβη τὰ Γαυγάμηλα.
Ξέρω μὲ τὰ ξεράδια σας πῶς δὲν θὰ τσακωθῆτε
καὶ μήτ' ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς 'πῶ : ἀρτοῦ ! ποῦ νὰ ξεραθῆτε.»

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Καὶ πῆγα 'στὸ μνημόσυνο ν'ἀκούσω τί θὰ γίνῃ
κι' εἶδα στρατό, κι' εἶδα λαό τὰ γόνατα νὰ κλίνῃ,
κι' ἐνόμισα πῶς ὄνειρο μοῦ 'πλάνεσε τὸν νοῦ
καὶ τρίβοντας τὰ μάτια μου σὰν ἄπιστος Σγαρίλιος
ἔλεγα μήπως ἄλλαξε τὸ χρῶμα τοὐρανοῦ
ἢ μήπως μές' 'στὴν πλάση μας ἐβγῆκε νέος ἥλιος ;
Λοιπὸν ἀλήθεια πῶς βωμὸς παλληκαριᾶς ἐστήθη
κι' ἀστόλισαν τὸ μνῆμα της μὲ δάφνη καὶ μυρτιά,
καὶ πῶς μιὰ σπίθα κρύβεται μές' 'στῶν Ρωμηῶν τὰ στήθη,
ποὺ περιμένει μιὰ στιγμὴ ν' ἀνάψῃ σὰν φωτιά ;
ἀλήθεια πῶς 'γονάτισαν μὲ προσευχὴς 'στὸ στόμα
σὲ κόλλυβα παλληκαριῶν κι' ὄχι μπροστὰ σὲ κόμμα ;
ἀλήθεια πῶς τὰ στόματα πολέμους ἀλαλάζουν ;
ἀλήθεια τὸ μνημόσυνο, ποῦ βλέπω τώρα 'μπρος μου ;
ἀλήθεια πῶς 'στὰ μάρμαρα τῆς ἐκκλησιᾶς σταλάζουν
τὰ δάκρυα τἀληθιὰ γονατισμένου κόσμου ;
Κι' ἄκουσα τότε σήμαντρο τριγύρω νὰ σημαίνῃ
κι' εἶπα «γονάτισε γενιὰ πολυβασανισμένη,
κι' ἔλα 'μπροστὰ σὲ κόλλυβα θαφνοστεφανωμένα
ν' ἀνοίξῃς τὴν ψυχή σου,
καὶ μὲ τὴν προσευχή σου
βγάλε φαρμάκια καὶ χολαῖς, ποῦ σ' ἔχουν ποτισμένα.
Στὸν εἶσαι τοῦτον 'σίρωσι κι' ἔχεις νὰ 'πῇς πολλά,
μὲ τὸν καῦμὸ 'στὰ χείλη σου γονάτισε 'μπροστά του,
μὲ τοῦτο τὸ γονάτισμα νὰ σηκωθῇς ὑψηλά,
νὰ 'βρῇς ζωὴ κι' ἀνάστασι 'στὸν ἴσκιο τοῦ θανάτου.

—

Ἄστρο πουλὶ παρηγοριᾶς
γοργὸ 'μπροστά μας ὄρθε,
κι' ἂς κλαῖ' ἡ γῆ τῆς ἐλευθεριᾶς
γιὰ νὰ γελᾶσ' ἡ σκλαβιά.

—

Κλάψι, τὸ στῆθος τὸ νεκρό
μὴ 'μέρα ν' ἀνασάνῃ,
κλάψι, τὸ κλάμμα τὸ πικρὸ
τοὺς σκλάβους νὰ γλυκάνῃ.

—

Κύτταξε καύκαλα ξερά,
ποὺ προσκυνοῦν τὸν Τοῦρκο,
κλάψε γιὰ νἄβγῃς μιὰ φορὰ
μέσ' ἀπὸ μαῦρο βοῦρκο.

—

Καμπανεριὸ τῆς ἐκκλησιᾶς μὴν πκύσῃ νὰ σημαίνῃ,
τὸν κόσμο σὲ μνημόσυνα προσκάλει σὰν κι' ἐκεῖνα,
γλῆξε τῆς γῆς τῆς ἄμοιρης τῆς ἐλευθερωμένης
ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς σκλαβιᾶς γιὰ πάρε μιὰν ἀκτῖνα.
Κι' ἄκουσα τότε μιὰ φωνὴ νὰ λέῃ 'στὸ στρατό,
ποὺ 'μπρὸς 'στοὺς ἴσκιους ἔστεκε μὲ πόνου βογγητό.

«Πνοὴ θὰ σὲ μαράνῃ
φαρμακερή, στρατέ,
καὶ δὲν θὰ 'ξῇ, ποτὲ
ὅσα φυτὰ ἔκατσε στεφάνι.

—

«Γιὰ κούρσους πόθους δὲν πονῶ,
μηδὲ σπαθὶ δὲν πιάνω,
τὸ σύμβολο τὸ γαλανὸ
κουρέλι θὰ τὸ κάνω.

—

«Χωρὶς ἀγάπης λόγο
νὰ λέω 'στὸ στρατό,
τὰ σπλάγχνα του θὰ τρώγω
σὰν τὸν γυπαετό.

—

«Θὰ τοῦ τὰ ροκανίσω
ἐγὼ σιγὰ σιγά,
καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω
λεπίζια νὰ λυγᾷ.

—

«Κι' ἐκεῖνα τὰ ὀρσάτα
καὶ λιγερά του νιάτα
θὰ ταλακώσουν χρόνια
γεμάτα καταρόνια.

—

«Μόνον ἐτσὶ θὰ πέρνῃ
γιὰ νὰ στεφανωθῇ,
κι' ἀνήμπορος θὰ γέρνῃ
σ' ἀζόξαστο σπαθί.

—

«Ἐγὼ θὰ σὲ μαράνω,
κι' ἐκείνην θὰ βουβάνω
τὴν πολιμάρχα Μοῦσα
τὴν ἀηδονολαλοῦσα.

—

«Λαχτάρας δὲν θὰ κρύβῃς,
ποτέ σου δὲν θὰ σκιβῇς
σὲ πολεμάρχων χῶμα,
θὰ τόχῃς γιὰ 'ντροπή,
κι' οὔτε θ' ἀνοίξῃ στόμα
συχώρεσι νὰ τοὺς 'πῇ.

—

«Τὰ μάτια σου θὰ κλείνουν
χαΰνα καὶ νυσταγμένα,
καὶ κόλλυβα θὰ γίνουν
μεγάλα καὶ γιὰ σένα.

—

«Κι' ὅλοι θὰ 'ποῦν — ἐλᾶτε
τὰ κόλλυβα νὰ φᾶτε
στρατοῦ, ποῦ τὰ σπαθιὰ του
σκουριάσαν 'στὰ φυλάκια,
κι' ὅμως τοῦ λὲν θανάτου
λυπητερὰ τροπάρια.—

—

Κι' ἄκουσα τότε τοῦ στρατοῦ νὰ λέῃ μιὰ τρανὴ
κι' ἀλλοιώτικη φωνή:
«Μὰ τῆς σημαίας τὸν σταυρὸ βουβὸς δὲν θὰ σαπίσω
καὶ χαΰνος ἐδῶ πίρα,
μὲ τὸ γαλάζιο της πανὶ τῶν σκλαβῶν θὰ σκουπίσω
τὰ δάκρυα μιᾶς 'μέρας.

Μὰ τῆς σημαίας τὸν σταυρό, ποὺ κάτω δὲν θὰ πέσῃ,
νὰ κρυφτρῶ τὰ σπλάγχνα μου δὲν θὰ σ' ἀφήσω, Λάμια,
καὶ μήτε τοῦτα τὰ σπαθιᾶ, ποὺ μοῦζωσες 'στὴ μέση,
θ' ἀφήσω νὰ τὰ καθολάξῃ ὡσὰν παιδιῶν καλαμιά.
Δὲν θὰ μοῦ σταζῇς 'στὴν καρδιὰ φαρμάκι λίγο λίγο,
δὲν θὰ μὲ κάνῃς σὰν λαγὸ 'στοῦ τουφεκιοῦ τὸν κρότο,
δὲν θὰ μοῦ κλείσῃς μὲ φορὰ τὸν δρόμο ποῦ ξανοίγω,
δὲν θὰ ξιράνῃ τῆς μυρτιᾶς τὸ καφτερό σου χνῶτο.
Ἐκεῖ ποῦ νέας λεβεντιᾶς χιονάτας φουστανέλαις
πετοῦν μὲ τὸν ἀλαλητὸ 'στὴ μαύρη γῆ τοῦ βόργου,
ἐκεῖ ποῦ χρυσοδάκτυλαις τῆς Νιόβουσας κοπέλαις
τὸν πολυδέξαστο χορὸ χορεύουν τοῦ Ζαλόγγου,
τὰ τυμπανά μου τὰ βουβὰ σὲ δούλους ποῦ δὲν εἶδες
θὰ ξηκλαλήσουν βρυντερὰ παρηγοριαῖς κι' ἐλπίδες,
κι' ὅπλα κορωνοστόλιστα θὰ σμίξουν ἐκεῖ πέρα
μὲ τὸ τουφέκι τῆς σκλαβιᾶς, ὁποῦ καὶ κάστρα ρίχνει,
τρίξε σπαθί μου κι' ἄστραψε, κι' ἂν πέσω μιὰν ἡμέρα,
μὰ τῆς σημαίας ὁ σταυρὸς τὸ μνῆμα μου θὰ δείχνῃ.»
Τέτοια θαρρῶ πῶς ἄκουσα σ' ἐκεῖνη τὴν ἀντάρα
καὶ μ' ἔπιασε λαχτάρα,
καὶ τόσον κόσμο 'κύτταξα 'μπροστὰ γονατιστό

κι' ἐκελαϊδοῦσαν Ἄγγελοι κι' ἁρμάκτωλοι πκπκάδες,
καὶ τὰ κεριὰ ποῦ καίγανε μὲ φῶς τρεμουλιαστὸ
μοῦ 'φαίνανε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν τῆς Λαμπρῆς λαμπάδες,
καὶ τὴν καρδιά του 'κράτησε καθένας μὴν τοῦ φύγῃ,
τὴν ξύπνησαν ἐλευθεριᾶς καὶ νίκης προμηνύματα,
κι' εἶδα στρατό, κι' εἶδα λαό 'στῆς ἐκκλησιᾶς νὰ σμίγῃ
καὶ νὰ σταυρώνῃ τὰ σπαθιὰ σὲ πολεμάρχων μνήματα.
Κι' ἐγὼ μαζί των 'νόμισα πῶς εἶμαι πκλληκαρι
κι' εἶδα φεγγαροπρόσωπο 'μπροστά μου καβαλάρη,
μοῦ 'φάνηκε σὰν μιὰ μορφὴ μεγάλου Βασιλῆ,
'στὸ ἄλογο του τὸ 'γρήγορο 'γονατιζαν ὁλάβατσες,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ κράνος του κατάχρυσα μαλλιὰ
κυμάτιζαν ἡλιόφωτα σὲ μαργαρένιες πλάτες.
Ἀπὸ παντοῦ ξεφώνιζαν 'στὸν ἕκστερον αἰθέρα
τῆς νίκαις τῆς ἀμίτρητες πανήγυρι Κορωνάτου,
καὶ τότε τὸ ξετίμωτο 'πετοῦσε 'στὸν ἀέρα
καὶ μάλις μάλις χάϊδευαν τὴν γῆ τὰ πέτηλά του,
καὶ σ' ὅσον μέρος ἄγγιζε τὰ φτερωτὰ ποδάρια
'πηδοῦσαν γαργαρα νερὰ σὰν κρύσταλλα καθάρια.
Ἔτρεχαν ὁδοῖς ἁρθάστακις 'στὸν ἄφθαστο κοντὸ
κι' ἄκουσα τότε μιὰ φωνὴ τριγύρω νὰ βροντᾷ :
«Τὴν γῆ τὴν πολυζήλευτη, ποῦ λαχτάρατε τόσο,
τὴν γῆ μου τὴν μονάκριβη βραβεῖο θὰ τὴν δώσω
'στὸν Βασιλιᾶ, ποῦ θὰ φορῇ τοῦ Κόσσου τὴν πορφύρα».

Π.— Κι' ἐγὼ, καϋμένε Φασουλῆ,
ἐπῆγα κι' ἔκλαψα πολύ,
κι' εἶπα : «στρατέ μου καὶ λαέ, γιατὶ νὰ χολιάσκανης
τὰ τζάκια τὰ μεγάλα,
καὶ θέλεις σώνει καὶ καλὰ μνημόσυνα νὰ κάνῃς
μὲ πένα καὶ μὲ πλάκα;

—

Γιατὶ τροχίζεις τὸ σπαθὶ
καὶ πῶς δὲν θέλεις, βρὶ χαλί,
τὸ ζήτημά σου νὰ λυθῇ
μόνο μὲ νότσιες τοῦ Σκουζί,
μὲ τοξιτσάκια τῆς Αὐλῆς
καὶ παρλαπίτσαις τῆς Βουλῆς;
Τί διάβολο 'λυσσάξατε μ' αὐτούς τους Μακεδόνας
καὶ δὲν 'ρωτᾶτε καὶ γι' αὐτὸ τὸν γύρο τῆς Κορδόνας;
Ὦ μπαρμπατόνια δύστυχα τοῦ προσωπιλοῦς πκγκέρη
τί συμφοραῖς θὰ παθετε μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.
Πάλιν ὁ Τοῦρκος Πρεσβευτὴς μαζί σας θὰ φουλξη
κι' ἴσως τὴν ἡσυχία σας μὲ νότσις νὰ ταραξῃ.
Ὦ μαῦρα μπαρμπατόνια μου καὶ κάτασπρες μπκρμπέτσις
τώρα ποῦ τίμπανα βροντῶν κι' ἠχολογεῖον τρουμπέτσις,
εἰς τὸν Ἀσσὴμ τὸν Τουρκαλὲ
τί διάβολο θὰ 'σῆτε,
ἂν γιὰ μνημόσυνα τρελλὲ
κι' οἱ δυὸ σας 'ρωτηθῆτε;

—

Γιατί, στρατέ, γιατί, λαέ, νὰ πέρνῃς τόση φούρα;
μὴν κάνῃς μιὰ μνημόσυνα γιὰ λεβεντιὰ καινούρια.
Ἀφῆστε καὶ τὸν Σκουζὶ νὰ παίξῃ 'λίγο ρόλο,
δὲν βλέπετε κι' ὁ Βασιλεὺς μὲ φλογισμένα στήθη
πῶς ἔξαρνα μας ἔστιλε μιὰ μυδραλιοβόλο,
κι' ὁ κόσμος μόλις τάκουσε κατεσταυρικοπήθη ;
Γιατί, στρατέ, γιατί, λαέ, σὰν ὁρόνιμος δὲν κρίνεις ;
κι' ὁπόταν ἕνας Βασιλεὺς παντοτεινῆς εἰρήνης
πέρνῃ μονάχος ὄργανα τρομακτικοῦ θανάτου
μὲ χρήματα δικά του,
δὲν εἶναι παίξη γίλα
καὶ βαρὺ 'ἀπὸ φουρνέλα.

—

Εἶναι σημεῖον τῶν καιρῶν ἡ μυδραλιοβόλος,
αὐτὸ τὸ βλέπει φανερὰ κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος.
Κι' ὁ Βασιλεὺς πολεμιστὴς κι' ἐκεῖνος παλληκαρι...

πῶς δίχεθολο δὲν 'τρίμαξε σὰν 'πῆγε νὰ τὴν πάρῃ;
καὶ μὲ 'δικα του χρήματα νὰ στείλῃ τέτοιο δῶρο
χωρὶς νὰ ζώσουν οἱ Ρωμηοὶ μηδὲ λιπακοντόρο;
Μὲ Βκιλιεὶκ πιτκιτὴ κι' εἰφνικὴ μαρτέλα
πῶς τοὺς παρεῖες τῆς πετᾷ σὲ μυδραλιεβόλα;
καὶ σὰν τὸ μάθουν Πρεσβευτὰ καὶ σὰν τὸ μάθ' ἡ Πύλη
δὲν θὰ φωνέξουν: «Ἔλαλε τῶν ἀσεβῶν τὰ χείλη;»

—

Στρατέ, λαέ, παρείτησε μνημόσυνα γελοῖα,
πρὶν 'στοὺς Μινίστρους τῆς Φραγκιᾶς ἡ φήμη σου ξετάσῃ,
κι' ἠσυχοὶ πήγαινε νὰ 'ζῇς θανάτων ἐργαλεῖα,
ποῦ τεκεϊδιώτης Βασιλῆς σοῦ τάστειλε πισπέτι.
Αὐτὰ 'στὸν κόσμο 'φώναζα κι' εἰς καθε μας ὁπλίτη
κι' ἐβγῆκα τὸν κέρα μου, βρὶ Φασουλῆ, νὰ πάρω,
κι' ἐψάχνα τὸν κοινούριο μας νὰ 'βρῶ Μητροπολίτη,
μὰ μοῦπαν πῶς 'μνημόνευε τὸν πεθαμμένο Τσάρο.
Καὶ μὲ περίσα 'καθισε 'στὸν καφενὲ καρσὶ
καὶ κάτι γλώσσαις μοῦλεγαν πῶς ὁ Μητροπολίτης
μέσα 'στὴν Μόσχα 'σπούδασε τὰ Ρώσσικα φαρσὶ
καὶ πῶς ὁ Τσάρος 'ζώδευε γι' αὐτὸν ὁ μακαρίτης,
κι' ἐπίτηδες τὸν ἔφεραν νὰ μνημονεύῃ Τσάρους
καὶ Ρώσσους Ροσποδάρους,
νὰ ψάλῃ δὲ κι' ἐκεῖνο
τὸ Γκάσπεντι πομπίνο.

—

Αὐτὰ μοῦ λὶν πολλοὶ
καὶ τώρα, Φασουλῆ,
ὅρσε γιρὸ μπερνάχι
'στὴν ὁδὸν σου τὴν ράχη.

Μιὰ χήρα μαυροφόρα κι' ἡ Κορδονοῦ Θοδώρα.

Ἐλεημοσύνη, Θοδωρῆ, κάμετ' ἐλεημοσύνη,
κι' ἡ προκομμένη στρούγγα σου δεκάδικλη νὰ γίνῃ.
Ἐλεημοσύνη κάμετε 'στὴν ἔρημη τὴν χήρα.

—

Φτωχὴ γυναῖκα 'φώνεζε 'στοῦ Θοδωρῆ τὴν θύρα.

—

Θοδ.—Πολὺς εἶσαι σύ, ποῦ μοῦ κτυπᾷς τὴν πόρτα μὲ μανία;
Χέρ.—Καὶ δὲν μὲ ξέρεις τάχατε; μὲ λὲν Μακεδονία.
Θοδ.— Κύριος δὲν εἶναι τώρα
καὶ νἄλθῃ ἄλλην ὥρα.
Ἔχω δουλειαῖς μεγάλαις
καὶ ντράβαλα καὶ ζάλαις.
Ἄνοιξε κι' ἡ Βουλὴ
κι' ἄρχισαν τὰ σεκλέτια,
κι' ἡ στρούγγα σὰν σκυλὶ
ρεμάρει γιὰ ρουσφέτια.

—

Μὴ μοῦ ζητᾷς βοήθεια,
φύγε, γκρεμίσου, γάσου,
ἀὸς ἔσκασες ἀλήθεια
μὲ τὰ μνημόσυνά σου,
καὶ μὲ τὸ Κομητάτο,
ποῦ μυστικὸ τὸ λές,
μοῦ κάνεις ἄνω κάτω
τηκέτια καὶ χολαῖς.

—

Μὴ ζώνῃς 'στὸ πλευρό σου
μεγάλη σακαράκα,
μὴν βλέπῃς 'στὸ νυφιό σου
φωτιαῖς καὶ πατατράκα,
κι' ἡ Κορδονάρα, γέρα,
σὰν δὲν εἰσῇ τὸ νοῦ,
μὴν καρτερῇς σωτῆρα
κανένα κουτενό.

—

Ἐμεῖς καλὰ κερνοῦμε
τοὺς φίλους τῆς Κορδόνας,
ἐμεῖς καλὰ περνοῦμε
καὶ δίχως Μακεδόνας.
καὶ βάλε σὲ μιὰ κούφα
τὸν Τάκη καὶ τὸν Μπρούφα,
καὶ φέρε τους ἐδῶ
τὰ μοῦτρα τωὺ νὰ 'δῶ.

—

Γιὰ σένα δὲν θ' ἀνάψω
καὶ νύχτα μὴ μοῦ κάνῃς,
ἄρμοσε ν' ἀπογράψω
τὸν πληθυσμὸ τῆς στάνης.
Φεύγ' ἀπ' τὴν γειτονιά μου,
μὴ μοῦρχεσαι μπροστά,
φεύγε νὰ 'δῶ ταρκιά μου
ὁν τόβγαλα σωστά.

—

Ἄκου ρωνάζ ἐκεῖ!...
ὡς κι' οἱ Τρικουτικοὶ
ζητοῦν κεφάλι τώρα,
καὶ μὲς 'στὴν τόση μπόρα
μοῦ 'μπῆκε μέσ' 'στὴ μύτη
τοῦ Λέγγελη τὸ σπῆτι.

—

Φύγε, μὴ μοῦ κτυπᾷς
γλωμὴ σὰν θεσπεσίκιρι,
καὶ 'στὸν Σκουζὲ νὰ πᾷς,
ποῦ πᾶν καλὰ σὲ ξέρει.»

—

Κι' αὐτὴ τραβᾷ γιὰ τὸν Σκουζέ, κι' ἐκεῖνος σὲ ντιβάνι
μὲ τὸν 'Λοσὶμ τὸν Τουρκαλᾶ καθότταν σταυροπόδι,
κι' ἡ γλῶσσα του 'ρητόρευε κι' ἐπήγαινε ροβάνι
καὶ τοὔλεγε γιὰ τοὺς χορούς, ποῦ δίνει τὸ Τριῶδι.

—

Τίκ τάκ, ποιὸς εἶναι ποῦ βαρεῖ; μιὰ δύστυχη κυρά . . .
κι' ὁ κὺρ 'Αλέκος ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ μὲ χαρά,
νομίζωντας ἐπίσκεψι πῶς ἦλθε νὰ τοῦ κάνῃ
κανένας Πρέσβυς ἀπ' αὐτοὺς, ποῦ 'χάρτασαν λιβάνι,
μὰ μόλις τὴν ἀντίκρυσε, θυμώθης καὶ τραχὺς
κατάμουτρα τῆς ἔκλεισε τὴν πόρτα τῆς πτωχῆς.

—

Κι' ὁ Μπέης τῶν διπλωματῶν ἐρώτησε τὴν μάννα:
«παῖδες εἶναι καὶ τί θέλει;»
κι' ἐκεῖνος εἶπε: «Μπέη μου, μιὰ κρίσουχη ζητάνα,
τῶν σουκακίων κουρέλι.»

—

Κι' ὁ Μπέης ξαναρώτησε νὰ μάθῃ καὶ καλὰ
μὴ τύχῃ κι' ὁ Μινίστρος μας μὲ τράπο τὸν γελᾷ,
κι' ὁ κὺρ 'Αλέκος 'σάστισε κι' ἐπῆγε νὰ τὸ χάσῃ
κι' ἕνα τετμπούκι τοῦφερε γιὰ νὰ τὸν καλοπιάσῃ,
καὶ τζάνουμ Μπέη, τοῦλεγε, μὴ βάζῃς ντὶπ σεκλέτι,
τέτοιαις ζητιάνοις σὰν κι' αὐτὴ δὲν σκλίζουν τὸ Ντοβλέτι.

—

Κι' ἡ μαυροφόρα 'τράβηξε μὲ θλωμένο μάτι
κι' ἐπῆγε 'στὸ Παλάτι,
μὰ κάποιος τῆς ἐρώτησε «ποῦ τρέχεις ἔτσι; στέκα,
μωρὴ παλιογυναῖκα».

—

Καὶ κάποιος ἄλλος παρεκεῖ τῆς εἶπε «τράβ' ἀλλοῦ,
κυρὰ μου κουρελοῦ,
καὶ μὴ τὴν τόση γύμνια σου παρακαλέσῃς,χήρα,
νὰ τὴν σκεπάσῃ 'γρήγορα Βασιλικὴ πορφύρα.
«Κι' ἂν θέλῃς περισσοὺς
νὰ παρηγορηθῇς,
σύρε χωρὶς μιλιὰ
σύρε νὰ 'βῇς τὸν στόλο,
ποὖχει τοῦ Βασιλῆ
τὴν μυδραλιοβόλο.»

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ὃς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἔρως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου δευτέρα
καὶ πολέμου βρυγμὸς ἀπὸ πέρα.

Ἐξήντα τέσσερα καὶ πεντακόσια,
καινούρια κόμματα, καινούρια γλῶσσα.

Πρόγραμμα Κομητάτου Πανελληνικωτάτου.

—

Ξύπνα, Ρήγα πρωτομάρτυ, μὲ σπαθὶ καὶ μὲ κοντύλι
βροντοκτύπημα ν' ἀκούσῃς σὲ πελάγη καὶ στεριαῖς,
κι' ἂς χαράξῃ χαμογέλασο 'στὰ κατάκλειστά σου χεῖλη,
ποῦ κελαϊδήσαν μιὰ 'μέρα χίλιαις ὅλο παρηγοριαῖς.

—

Ξύπνα νέα νὰ 'βλεγήσῃς Ἑταιρεία Φιλική,
ποῦ κρυμμένη μὲς 'σὲ τοῦτη τὴν ἐλεύθερη γωνιά
τὰ παιδιά σου, ποῦ στενάζουν σκορπισμένα 'δῶ κι' ἐκεῖ,
δὲν τἀρίνει μοναχὰ των 'στὸ χαντζάρι τοῦ φονιᾶ.

—

Γροίκα πόθους καὶ λαχτάραις μὲς 'στὸ πρῶτο πρόγραμμά της,
μυριανθίζουν μαραμμένα καὶ καταξερα στεφάνια,
ξύπνησε, Βελιστινιώτη, νὰ 'ρωτήσῃς τὸνομά της,
σὺ ποῦ κλαῖς καὶ μαρμαρένιος γιὰ τῶν σκλάβων τὴν ὀρφάνια.

—

Μὲς 'στὰ χρόνια, ποῦ 'βουβάθη κάθε μάρτυρος φωνή,
'ὅξ ψηλὰ πῶς κυματίζει μιὰ σημαία γαλανή,
καὶ μιὰ κόρη λευκοφόρα σὰν πανόρμα Παναγιὰ
τὸν ἐλεύθερο φτερόνει, ζωντανεύει τὸν ραγιᾶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
Ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Παλιόυιον τόσα κόμματα κι' εἶναι σπουδαία πόλη
κι' ὅσα δὲν ἔχουν, Περικλῆ, πρὸς τὸ παρὸν κιρόλι
τρίχουν παντοῦ ψιρὶ ψιρὶ
νὰ τόβρουνε μὲ τὸ κερί.
Κι' ὁ Θεοτόκης Πάγε μὲ τὸ λεπτὸ του στόμα
'στὸ ξυπεσμένο κόμμα :
»Ἂν πότε πότε σκέπτεσθε τοῦ γίνους τὸ καλό,
ἂν ἔχετε μυαλό,
κι' ἂν θέλετε 'στὰ πράγματα νἀλθῆτε μάνι μάνι
ἐμένα νὰ βαπτίσετε τῆς στρούγγας σας τσοπάνη.
Ἐγὼμαι Κόντες Ἐκκουστὸς καὶ Κόντες Κιρκυραῖος,
καμαρωτὸς κι' ὡρκῖος,
πούρος γιαμὰ φωστῆρας,
ψιόρε καὶ ριγουρίνε,
Τζωρτζέτος τῆς Κερκύρας,
τῶν πιπιγιῶν πιπίνι.

—

»Τὸ μάτι μου λιγόνει
τὸν κάθε διπλωμάτη,
ἐγὼμαι γιὰ σκλόνι,
ἐγὼμαι γιὰ Πελάτι.

—

«Κι' ἀλίγρα κόβω ῥάβω,
καὶ σὰν μὲ πάρουν κάβο
μοῦ λέν : —ἐρέντη μπράβο,
Κόντε Τζωρτζάκη σκιάβο—

—

»Ἐγὼ, συμπατριῶται,
κλωτσῶ τὰ κοντιλίκια,
καὶ παίζω πότε πότε
μονὰ ζυγὰ φιστίκια.

—

»Δὶν μοῦ ξαφνίγνει μπάλις,
μηδὲ σουπὶ κανένα,
ντούνκουε Τζώρτζης ἄλλος
δὲν εἶναι σὰν κι' ἐμένα.

—

«Αὐτὸς μπορεῖ νὰ 'πῇ
τὸν Βακιλῆ πιπίνι του,
καὶ κάθε τσελεπῆ
τὸν γραφει 'στὸ σκαρπίνι του.

—

»Μὶ τοῦ Θρόνου τὸ νερὸ
διψασμένους θὰ ποτίσω,
κι' ἀπὸ σήμερα μπορῶ
Ἰπουργους νὰ διορίσω.

—

«Μὶ τιμοῦν οἱ Βακιλεῖς
κι' ὅλ' οἱ μοῦργοι τῆς Αὐλῆς
τριγυρίζουν 'στὸν Τζωρτζέτο,
καὶ μοῦ λένε τὸ καὶ τὸ
καὶ τοὺς λέω πῶς κρατῶ
ἀπὸ κάποιον Καπουλλέτο.

—

«Πεζός, μωρέ, γιὰ τὸν Γεωργάκη
δὲν θὰ φέρῃ τὰ βιολιά,
ποῦ θὰ γίνῃ σὲ λιγάκι
τὸ ῥεβεὶ τοῦ Βασιλιᾶ ;

—

« Ἐγὼμαι τζέντσα τῆς σεπτῆς Μεγαλειότητός του,
ἐγὼμαι, καθὼς ξέρετε, καὶ συνωμότος του,
κι' ὅλους ὁ Τζώρτζης 'στὴ Βουλὴ τζωρτζίνικις θὰ τοὺς κάν
καὶ τρεῖς φορὲς ἀλλοίμενος 'στὸν μοῦργο Ντελιγιάννη».

—

Μά πρεβαίνει . . . νάτος νάτος
κι' ὁ Σκουλούδης ὁ γενάτος,
καὶ θυμόνει καὶ φωνάζει :
«Κόφτο, Τζώρτζη μου, τὸ ναζι.

—

«Κάτε τόπο νὰ περάσω,
μὴ γελῶντας μὲ θωρῇς,
κόφτο, Τζώρτζη μου, τὸ πάσο
κι' ἤλθε κι' ἄλλος μουστερῆς.

—

«Μὴ λὲς πῶς εἶσαι τῆς Αὐλῆς ἐσὺ μοναχὰ φίλος,
γιατ' εἶναι κι' ἄλλος στύλος.
Ἐμένα Πρέσβυ μ' ἔστειλε καὶ μέσα 'στὴν Μαδρίτη
κι' ἔπαιξα τέσσερις ῥόλους,
ὑποῦ τοὺς Ἰσπανιόλους
τοὺς ἔκανα νὰ χάσουνε Παρασκευὴ καὶ Τρίτη.
Καὶ ταυρομάχους τρεμερούς εὐτύχησα νὰ 'δῶ
καὶ παρ' ὀλίγον νἄφερνα τρεῖς τέσσερις κι' ἐδῶ,
ἔμεινα χέσκων, Τζώρτζη μου, μὲ τόνον ἅρπας μάγον,
εἶδα τὰ σκίρτσα καθεμιᾶς τρελλῆς ἀνεμοδούρας,
τὰς παναπλίας τὰς χρυσᾶς παληῶν Ἀβενσαράγων,
τῆς Σαραγόσσας τὰ βουνὰ καὶ τῆς Ἐστραμαδούρας,
ὑποῦ μὶ τὸν Ἐρνάνη
ἐπήγαινε σιργιάνι
ἐκεῖν' ἡ Δόνα Σόλα,
μιὰ πρώτης Ἰσπανιόλα.

—

«Ἄκουσ' αὐτὰ κι' ἐκεῖνα,
τὴν Ἐστουντιαντίνα,
καὶ πατινάδες τρέλλα,
κι' ἀντίκρυσα μαρτόλαις
κι' ἀφράταις Ἰσπανιόλαις
τρελλὰς γιὰ Ταραντέλα.

—

Εἶδα καὶ τραναῖς κοκέταις
νὰ ατυποῦν τῆς καστανιέτας,
μὲ τῆς εἶδα καὶ στελέτο
εἰς τὴν μέση νὰ φορέσουν,
ποῦ νὰ τῆς ἰδῇς, Τζωρτζέτο,
καὶ τὰ σάλια σου νὰ πέσουν.

—

« Ἀλλὰ μὲς 'στὸν τόσο κρότο
εἶδα καὶ τὸν Δὸν Κιχώτο
μὶ τὸν Σάντσο του νὰ κάνῃ
τοὺς ἱππότας ἄνω κάτω,
κι' ὅμοιες μὶ σὲ μοῦ 'φάνη
'στὸ κορμὶ τὸ ντιλικάτο.

—

»Σ' ἐμένα, Κόντε, δὲν περνᾷ κανένα κοντιλίκι
κι' ἡ τῆς Αὐλῆς συμπάθεια μόνο σ' ἐμέ' ἐντίκει.

κι' ἂν εἶσαι Κόντες Κόντων κι' ἀριστοκράτης πρώτης,
ἀλλ' ὅμως λέγομαι κι' ἐγὼ Δὸν-Στέφανος ἱππότης,
ἕνας Τυφένες, Ρούζ-Βλές, γενάδας Ἱσπανός,
ποῦ μὲ πορὲς ἐτάκη,
καὶ κάνι τόπε, Τζώρτζη μου, γιατ' εἶσαι ντὶπ σπανός
μὶ τόσο δὲ μουστάκι.
'Σ' ἐμὲ μὴν κομπορέυεσαι γι' ἀγάπες Βασιλιᾶ
καὶ χέσια καὶ φιλιᾶ,
πολλαῖς φοραῖς, Τζωρτζίτο μου, μοῦ χάϊδεψε τὸν ὦμο
καὶ τοῦτα μου τὰ γένεια,
πολλαῖς φοραῖς μὲ χειρετᾷ γλυκὰ γλυκὰ 'στὸν δρόμο
κι' ὅλο καὶ ζαχαρίνια.

—

»Λάμπω τὰν 'Αποσπειρίτης
μέσα 'στῆς Αὐλῆς τὰσκέρι,
καὶ 'στὸ ζήτημα τῆς Κρήτης
ἤμουν τὸ δεξὶ της χέρι.

—

»Καθε τόσο 'πηλαλοῦσεν
καὶ τὴν ζώπορτα 'κτυποῦσαν
τοῦ μεγέλου μου σπηγιοῦ
ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ.

—

«Κι' ἐβλέπαν τὸν Δὸν-Σκουλοῦδη
'στὴν Αὐλὴ νὰ μπαινοβγαίνῃ,
κι' ἔλεγε τὸ κάθε βοῦδι
ὅτι κάτι θὰ συμβαίνῃ.

—

»Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ στέκω
'στὸ πλευρό της ὁλοένα,
κι' ἔκανα τὸν κύρ' Ἀλέκο
νἄχῃ τεύρτουρα γιὰ 'μένα.

—

» Ἐγὼ θὰ γίνω μοναχὴ τοῦ Θρόνου συντροφιά,
μόνον μ' ἐμένα γρήγορα 'στὴν Πόλι θὰ μᾶς φέρῃ.
κι' ὄχι μὲ σέ, ποῦ φαίνεσι πὰν μιὰ ζωγρεφιά,
ποῦ κάποτε σὲ σκάτουλακις τὴν βλέπω Φιαμιφέρι».

—

Κι' ὁ Τζωρτζέτος 'στὸν Σκουλοῦδη
λέει τοῦτο τὸ τραγοῦδι :
«Μάθε πῶς ἔζω τῆς Αὐλῆς ἀέικως σουλατσάρεις
καὶ μὴ τὸνόρι μου γυαμὰ ζητῇς νὰ στραπετσάρῃς.
Τρέμε τοῦ Κόντε τὸν θυμό, τρίμα τὸ ντελίκι μου,
μὴν τᾶχῃς μὲ τὴν φάτσα μου γιακὶ θὰ τσακωθοῦμε,
καὶ πέρε σὺ τὰ γίνεια σου κι' ἐγὼ τὸ κοντιλίκι μου
καὶ πᾶμ' ἐμπρὸς 'στὸν Βασιλιᾶ κι' εἰ δῇ νὰ μετρηθοῦμε».

—

'Αλλ' ὅμως κι' ἄλλος Στέφανος πρεβκίνει κοτσονάτος,
ὁ κὺρ Δρκγούμης ὁ κολύς, ὁ 'ψηλοκαπελάτος,
καὶ λέγει : «τί μαλλιώνετε, κυρίοι τοῦ δικβόλου ;
γιατί σὲ τοῦτον τὸν καυγᾶ δὲν βλέπετε καθόλου
κι' ἐμένα τὸν κακόμοιρο μὲ τὸ 'ψηλὸ καπέλο ; . . .
κι' ἐγὼ πρωτεῖα θέλω.
Μήπως δὲν στέκεται 'ψηλὰ καὶ τοῦ Δρκγούμ' ἡ θέσις ;
μήπως δὲν ἔχω παλκιὰς μὲ τὸ Παλάτι σχέσεις ;
μὴ Στέφανος τοῦ Στέμματος δὲν ἤμουν ῥόδων πλήρης ;
κι' ὁ Κόντες τότε 'φώναξε ἐνὰ κι' ἄλλος μουσκρέρης . . .
Δρκγούμη, τὸ καπέλο σου γιὰ βάλτο 'στὸ μαστέλο
καὶ κάνε το μιὰ πιλεριὰ κι' ἐγὼ τὸ ῥιζι στέλλω.»
'Αλλ' εἶδε κι' ὁ Συμπαυλος μὲ τὸ βαθύ του μάτι
πῶς εἰς τὸν Κόντε 'γρήγορα θἀ κλίνῃ τὸ Πελάτι,
κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἄχυρα τοὺς ἄφησε νὰ τρῶνε
καὶ κίτρινος ὁ φουκαρᾶς ὡς εἶδος κολαμπόκι

ἐρώναζε μὶ δάκρυα «Σὺ ζοξασμένε Θρόνε,
σῶσε καὶ τὸν Σιμόπουλον πρεσβεῖαις Θεοτόκη.»
Κι' ἐνῷ κακιγκς ἐγίνετο σπουδαίος καὶ τραχύς
ὁ γίρος ὁ μαντρόσκυλος ἐπρόφθασε ταχύς,
καὶ τὰ σκυλάκια τὰ μικρὰ ῥαντίκολα τὰ κάνει
καὶ τάπαλὰ των κρίατα μὲ λύσσα τὰ θαγκάνει.
Βρὲ σεῖς κουτάβια, τοὺς μιλεῖ, τί σκούζετ' ἐδῶ πέρα
γιὰ Βακιλῆα, γιὰ κόμματα, καὶ τὴν κακή σας μέρα ;
Ἐγὼμαι μόνος Κέρβιρος καὶ Δράκος τῆς Κερκύρας
καθ' ὅλους τοὺς κανόνας,
κι' ὁπόταν σεῦλο κάποτι παρατηρῶ λιμάρι
ἀπίξω νὰ φερμάρῃ,
τρεχίζω τῆς ζουτάρας μου καὶ ρίχνομαι κοντά του
κι' τότε τρὶς ἀλλοίμενο 'στὰ ὁλία κρίατά του.
Εἶπεν αὐτά, τὸ στόμα του ὁρὸ πιθαμὴς ἀνοίγει
κι' μὶ καμπόσικις δαγκωνιᾶς τὰ στρώνει 'στὸ κυνῆγι,
κι' ἔμεινε πάλι σὰν καὶ πρὶν ὁ πρώην Σαχαράκις
μαντρόσκυλος τοῦ Παλατιοῦ καὶ τῆς Αὐλῆς μπαστάκις.
Καὶ σὺ τί ξέρεις, Περικλῆ ;
Π.— Νὰ ξεραθῇς, βρὲ τάβλα,
ποῦ κουβεντιάζεις πάντοτε χωρὶς νὰ βάζῃς παῦλα.
Σίρω πῶς βρίσκεσαι κι' ἐγὼ σὲ τόση φασαρία,
πῶς κορτετζάρει τὴν Αὐλὴ καθένας πατριώτης,
κι' ἔρυγε κι' ἡ Βασίλισσα μαζὶ μὶ τὴν Μαρία
καὶ μὶ τὸν Μιχαήλοβιτς, τὸν Δοῦκα τὸν γαμπρό της,
ἀφοῦ κατέβασι σταυρὸ τὴν ἴδρα τὴν τιμίρα
εἰς ἕνα ναοῦτη Μόσκοβο, ποῦ 'πθαν' ἐδῶ πίρα.
Μὰ κι' ἐγὼ μετὰ πολλῶν
χρέες ὄφιστον τελῶν
πλήρης πίστεως καὶ φόβου
εἰς τὸν τάφον τοῦ Μοσκόβου
κόνιν ἔρριψα ταρρᾶ,
καὶ ὁκρύσας εἶπα ταῦτα :
«χαῖρε Ρῶσσι, χαῖρε ναῦτα,
γαῖαν ἔχεις ἐλαφρᾶν.»

—

Κι' ὁ Πρίγκηψ ὁ Νικόλαος ἐφάνη μὲν αὐγὴ
ἁρματωμένος δυνατά, κι' ἀντήχουν ὅπλων κρότοι,
κι' εἶπα: «μὴ τάχατε κι' αὐτὸς ἁρματωλὸς θἀ 'βγῇ
κἂν μὲ τὸν Τάκη, βρὲ παιδιά, κἂν μὲ τὸν Λεπενιώτη;»
Μὰ φήμη μυριόστομος σκλπίζει 'στὰ συνάφια
πῶς πάει κι' ὁ Νικόλαος νὰ ἀνυηγήσῃ Ἄλφια,
κι' ἀμέσως ἀντελάλησε πολυμερόκαρκορα Μοῦσα
κι' ἐγὼ μαζὶ της 'χόρεψα καὶ τέτοια 'τραγωδοῦσα :
«Σ' ἕνα δασάτοπο, σὲ μακρονῆσι,
'Βγῆκ' ἕνας Πρίγκηπας νὰ κυνηγήσῃ,
καὶ μὲς 'στὰ δάση καὶ 'στὰ χωράφια
ἐκυνηγοῦσι λαγοὺς κι' ἐλάφια,
κι' ὅλοι 'πρισμένον γυμάτοι ζήλεια
λαγοὺς νὰ πιάσῃ μὲ πιτσαχήλια,
μὰ ξαναγύριτε μὲ ντιλίκι
κι' ἄλλος δὲν ἔπιασε παρὰ τὴν Νίκη,
ποῦ 'παραμόνευε μέσα 'στὰ δάση
τὸ Βακιλόπουλο γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ.»
Τέτοια συμβαίνουν, μωρὲ τσιφούτη,
καὶ τώρα γύρνε νὰ σᾷς λιμπούτι.

—

Θοδωρῆς ὁ τῶν παιάνων
πρὸς τὸν φίλον του Σουλτάνον.

Καβάλισέ με, Πατισάχ, καβάλισέ με, φῶς μου,
ἐσὺ δὲν εἶσαι σύμμαχος, εἶσ' ἕνας ἀδελφός μου ...
δὲν ξέρεις πόσο χαίρομαι νὰ σ' ἔχω καβαλάρη,

'τὶς τῆς Σουλτάνας Βελησδὲ καφρὶ νὰ μὶ τρατάρῃ,
καὶ χαΐδεφε μὲ τῆς σεπτῆς μανίκας σου τὴν ἄκρα
τῆς ἀστρεις φαβορίτας μου καὶ τούτη τὴν φαλάκρα.

—

Καθάλασί με, Πατισάχ, καθάλα τὸ Κορδόνι,
τῆς σαΐνης σου τῆς ἱερᾶς νὰ γίνῃ μία εκόνη,
κὶ' ἐκείνους τοὺς κανάγηδες, ποῦ τώρα μὲ μανία
'ἐγκαν 'ψηλὰ 'στὸν 'Ὄλυμπο καὶ 'στὴ Μακεδονία.
σὺρ μὰ παρολ σὶ βεβαιῶ πῶς θὰ τοὺς ἐξορίσω
κὶ' ὡς λωποδύτας καὶ ληστὰς θὰ τοὺς χαρακτηρίσω.

—

'Εξω, μωρὶ, ποῦ τοῦ Χαμὶτ 'σηκώσατε κεφάλι,
σεῖς Μπρούρηδες καὶ Τάκηδες καὶ Λεπενιώταις κὶ' ἄλλοι.
'Εγὼ γὶα τρόπου λαχταρῶ καὶ σεῖς μοῦ τὸν κτυπᾶτε
καὶ κόντρα 'στὴν ἀγάπη μου μ' ἐπαναστάσεις τᾶτε ;
Φτοῦ σας κὶ' ὁλομπελίδερσιν, τοῦ θρόμου λωποδῦται ...
'στὴν ἐξορία 'γρήγορα, χαΐρι νὰ μὴ 'δῆτε.

—

Δὲν θέλω μήτε νὰ σᾶς 'βῶ, γὶα σᾶς δὲν ἔχω μάτια,
καὶ σύρτε 'στὰ κομμάτια,
σᾶς λέγω δὲ 'στα σύβαρ πῶς ἂν παραφουρίσω
μὲ κάθε λωποδύτη,
καὶ τῶν παληῶν ἀγωνιστῶν τὰ κάδρα δὲν θ' ἀγόρω
σὶ μαγαζὶ καὶ σπῆτι.

—

Τείνει κὶ' αὐτοί, ποῦ μ' σῆματα τῆς πάλαις των 'κοκκίνισαν ;
ἔξω τὰ κάδρ' ἀρματωλῶν, ποῦ Τοῦρκο δὲν 'προκύνησαν,
καὶ τὴν εἰκόνα σήστετε παντοῦ τοῦ Θυθωράκη
αὐτὸς νὰ γίνῃ σήμερα ποῦ κόσμου τὸ καδράκι.

—

'Εγὼ, Χαμὶτ, τῶν παλαιῶν θὰ κόψω τὸν ἀέρα
κὶ' ἴσως καὶ μισοφεγγαρο νὰ βάλω 'στὴν πανοπλία,
μὰ παρακαλεῖ τὸν 'Αλλὰχ κὶ' αὐτὸν τὸν Μουχαμέτη
πολὺν καιρὸ 'στὰ χέρια μου νὰ μείνῃ τὸ Ντολμέτι,
κὶ' ἔνοιξα σου, μακελάρη μου κὶ' ἀδελφικέ μου βλάμη,
θὰ σπάσω τὸ τουφέκι των καὶ θὰ γενῶ καλάμι.

—

Καὶ σὰν ἀπονῆς τῶν Ρωμηῶν νὰ ψιθυρίζουν γλῶσσαις
τρικούβερτα γυμνάσια κὶ' ἐπιστρατείαις τόσαις,
αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ περνοῦν σ' ἕνα Χαμὶτ Σουλτάνο
γιὰ σημασίας πράγματα,
ἐγὼ μονάχα μπόλικους Συνταγματάρχας κάνω,
ἀλλὰ χωρὶς συντάγματα.

—

'Εμαθα, κρατικότατε, πῶς γὶα λεπτὰ φρενάζεις
καὶ πῶς παρεμουβλοζήψες καὶ καῦμένες βγάζεις,
κὶ' ἐγὼ 'στὴ φτωχὴ σύντροφος περνῶ μὲ καῦμὸ,
λιμακοντόρι μπόλικοι μὲ δέκα χρόνων λέρα,
μὰ στεῖλαι καῦμένες σου κομπόσους κὶ' εἰς ἐμὲ
μὲ τοὺς 'θικούς μου νὰ γενοῦν χαρόσι κὶ' ἐβῶ πέρα.

—

Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ γὶα τέσσα ποδγὶα κάνει
'στὸ σιδαστὸ Ντιβόνι,
ἀπὸ τὴν βράκα τῆς Φατμὲς ὀλίγη βρακοζώνα
νὰ στείλῃς 'στὴν Κορδόνα.

—

Στεῖλε μού την νὰ τὴν βάλω
μέσα 'στ' ὄλλα τὰ Κορδόνια,
στεῖλε μού την γιὰ νὰ φέλω
τὰ μακαρτὰ σου χρόνια,
καὶ στρωμένος 'στὸ μαντέρι
νὰ τὴν διέχνω σοβαρὰ
'στὸν Μινίστρο τὸν παγκλέρη,
ποῦ γὶα σένα λαχταρᾶ,
καὶ 'κεῖνος μὲς 'στ' αὐτὶ
τοῦ πιστοῦ σου Πρεσβευτῆ:
«Σὰν τὸ βρακὶ τῆς Φατουμᾶς καὶ τέτοια βρακοζώνα
δὲν εἶδα 'στὸν αἰῶνα.»

—

Συγχρόνως δέ, χασάπη,
καὶ μόνη μας ἀγάπη,
παρακαλῶ τὴν ἐκλαμπρὴν Μεγαλειότητά σου
ἂν —ὃ μὴ γένοιτο ποτέ—καὶ κόψουν τ ὰ π α υ τ ά σ ο υ,
νὰ μὴν ξεχάσῃς τένα
νὰ στείλῃς 'στὴν Κορδόνα,
γιὰ νὰ τὸ δείξῃ 'στῆς Βουλῆς ἐκεῖνο τὸ ρημάδι
ὡς μόνον τῆς ἀγάπης μας πολύτιμο σημάδι
καὶ τὸν στρατὸν καὶ τὸν λαὸν τὸν δύσπιστον νὰ τσούξῃ
καὶ τὴν ἀλεφριότητα τοῦ κράτους σου νὰ σκούξῃ.

—

Κὶ' ἄλλοτε τὸ ζητήσαμε τολλαῖς φορεῖς τῆς Πύλης,
ἀλλ' ὁμως δὲν ἠθέλησες ὡς τώρα νὰ τὸ στείλῃς.

—

Στεῖλε μου τὰ δῶρα
καὶ γὶα σένα τώρα
'στὸ μεζὲ μι 'πήρανε
καὶ μοῦ λένε! «κοίρανα
καὶ Βεζύρη τύραννε,
τὸ μπαλὸ σου 'φίρανε.»

—

Ψάλλομεν τοὺς ἁρπαδῶνες κὶ' ἄλλου ζεύγους ζηλεμμένου,
Παναγιώτη Κουγιτέα κὶ' Εὐριδίκης Κουρέπου,
σταυβγάρου μας μὲ χάρες καὶ μὲ νοῦ ποὺ γυρὶ
καὶ μᾶς κόρης σὰν τὸ ρόδο κὶ' τὸ γάργαρο νερό.
Κὶ' ἀνερώνει κάθε φίλος ἐνὰ ζευγάρι τερπνὸ !
γιὰ χαρὰ 'στὴν Παναγιώτη, γιὰ χαρὰ 'στὴν Εὐρυδίκη.»

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ ἄρεμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κὶ' ἐνεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κὶ' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου ἐννάτη
κὶ' ἀριθμοῦντες πολλοὶ Καρδονάτοι.

Ἑξῆντα πέντε καὶ πεντακόσα.
Βουλὴ μᾶς ἦλθε βουλιμιάδα.

Φουχτώδετε λεπίδα
γιὰ πίστι καὶ πατρίδα.

—

'Αφῆστε τοὺς Ματσαλῆδες, τἀναρχικὰ καθάρματα,
καὶ τρέξετ' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ λαμπερὰ βροντοβολοῦν τὰ Τουρκομάχα τᾶρματα
τοῦ Μπρούρα, τοῦ Βερβέρα.

—

Ἐκεῖ μουγγρίζει τὸ στοιχεῖο τῆς νέκρας, τῆς σφαγῆς,
καὶ κοκκινίζουν χώματα τῆς πατρικῆς μας γῆς,
ἐκεῖ φωλιάζει τύραννος μ' αἱματωμένο στέμμα
καὶ πίν' ἐδῶ τ' ἀδελφικὸ κὶ' ἀδελφικό μας αἷμα.

—

Ἐκεῖ σκλαβιαῖς ἀληθιναῖς καὶ σίδερα βαρειά,
κλάμμα πικρὸ κὶ' ἀτέλειωτο χωρὶς παρηγοριά,
κὶ' ἐκεῖνον, ποῦ γιὰ τόνομα τῆς 'λευθερίας 'πεθάνῃ,
τὸν καρτερεῖ παλληκαριᾶς τραγοῦδι καὶ στεφάνι.

—

Πέρα κατὰ τὸν 'Ὄλυμπο κυττάξετε μὶ πόνο
πῶς πᾶν τὸν θάνατο νὰ 'βροῦν ἐγγόνια τοῦ Ηλιαχάβα,
κὶ' ἐκεῖνο νὰ ζηλεύετε τὸ παλληκάρι μόνο,
ποῦ τρέχει τὴν ἀληθινὴ νὰ ζωντανέψῃ σκλάβα.

—

Μόνον ἐκεῖ σηκώστετε μαχαῖρι μ' ἀπουνὰ
καὶ μπῆχτε το μὶς 'στὸ κορμὶ τοῦ Τούρκου τοῦ φονιᾶ,
κὶ' ἀρῆστε τοὺς Ματσαλῆδες τὸν Ραβασστὰλ νὰ κάνουν,
φονιάδες ἐγεννήθηκαν, φονιαδὶς θὰ πεθάνουν.

—

Ὁ τιμημένος δουλευτὴς κὶ' ὁ γνωστικὸς ἐργάτης,
ποῦ γιὰ Θεὸ κὶ' ἐλεύθερη πατρίδα λαχταρᾷ,
μόνο γὶ' αὐτὴν καὶ τὸ σταυρὸ πετειὰ 'επαναστάτης
φωνάζωντας ἀνάθεμα 'στὸν καθὶ μαχαιρᾶ.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Τί παραξένος ντουνιᾶς! !
ἄλλο πάλι ξαφνικό...
ἕνας παπουτσῆς φοντᾶς
κάνει τὸν ἀναρχικό.

—

Νάτος! χύνιται 'στ' ἀσκέρι
καὶ κτυπᾷ μὲ τὸ μαχαῖρι
ὀπὸ πλουσίους Πατρινοὺς
καὶ τρομάζει κάθε νοῦς.

—

Ὦ πατρίς, καὶ πάλιν χαῖρε!...
ἤλθαν εὐτυχεῖς ἡμέραι,
κ' ἀξιώθηκα νὰ 'δῶ
έναν Ραβασσὸλ κ' ἐδῶ.

—

Πῆραν ὅρομο τὰ μυκλά μας,
κύττα φόνους τρακτικούς,
μέσα 'στάλλα τὰ κελλά μας
ἔχομε κ' ἀναρχικούς.

—

Ἀναρχία μὲ τὸν νόμο,
ποῦ τὸν σέρνουν μὲς 'στὸ ὅρομο,
ἀναρχία πέρα πέρα
μὲ κλεψιὰ καὶ μὲ μαχαίρα.

—

Ἀναρχία 'στὸ κεφάλι
καὶ πρὸ πάντων εἰς τὸ χέρι,
κ' ἀναρχία τοῦ Ματσάλη
μ' αἱματόβρεκτο μαχαῖρι.

—

Ἀναρχία καθε γνώμη,
Θέμις, τύποι καὶ λιμπρίτα...
πιὸ τολὺ μὲ σκιάζουν νόμοι
παρὰ μπόμπιας καὶ στιλέτα.

—

Ἀναρχία καθε βῆμα
κ' ἡ τιμὴ 'μπροστά μας πίφτει
μὲ τοῦ Κόττακη τὸ ρῆμα,
μὲ τὸ κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει.

—

Ἀναρχία, ποῦ σαλεύουν
κ' ἡ καλλίτεραις κανακλαις,
κ' ὅσ' ἰδρόνουν καὶ δουλεύουν
γλείφουν μόνο τῆς κοκκαλιᾶς.

—

Κ' ὅσοι στέκονται καρτέρι
καὶ κυττοῦν τὸ Κεντρικό,
μιὰ φορὰ κ' αὐτοὶ μαχαῖρι
θ' ἀκονοῦν ἀναρχικό.

—

Σὰν κεφάλι τῆς τρελλῆς
σχίσεις Θρόνου καὶ Βουλῆς
κ' ἀναμὶς σὰν μεσκουλάντζα
παστρικοὶ καὶ λερωμένοι,
ἀρχοντιὰ καὶ προστυχάντζα
πρωτοκλέφτικες καὶ κλεμμένοι.

—

Ἀναρχία, ποῦ γανώνει
καὶ τὸ κλοῦβο μου κεφάλι,
κ' ἔλ' αὐτὰ τὰ στεφανώνει
τὸ στιλέτο τοῦ Ματσάλη.

—

Π.—Τί τσαμπουνᾶς,βρὲ Φαστυλῆ, μουλάχες ἰκαῖ πέρα;
Φ.—Μιχρίβιεν ἀναρχικὸν κυτταζω 'στὸν ἀέρα.
Μὴ μὲ σιμώσῃς, ἄθλιε, καὶ τράβα παραπίσω,
γιατί σκοπεύω σήμερα νὰ σὶ δολοφονήσω,
θὰ μαχαιρώσω τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ πλευρό σου,
ἀλλ' ἅμως πρῶτα πήγκινε νὰ κάνῃς τὸ νιρό σου.
Π.—Τί λές, μωρέ;
Φ.— Θὰ σκοτωθῇς καὶ δὲν θὰ τρῶς μπιφτέκι...
'τελείωσαν τὰ ψίμματα,πομμένο τὸ γιλέκι.
Μάννα, σοῦ λέω δὲν μπορῶ 'στὸν κόσμο νὰ δουλεύω
καὶ 'στὴν δουλειὰ νὰ ριθῶ,
ἐγὼ 'στὴ γῆ 'γεννήθηκα μονάχα γιὰ ραχάτι
καὶ φέρετέ με ντικωτὸ σὲ Βασιλῆ Παλάτι.
ἐγὼ 'στὴ γῆ 'γεννήθηκα μονάχα γιὰ χευζοῦρι,
'στὸν ἥλιο νὰ ξαπλώνωμαι, τὸν ναργιλὲ νὰ πίνω,
νὰ χασμουριέμαι κάποτι, καὶ τοῦτη μου τὴ μοῦρη
χιλιάδες μυίγιες νὰ τὴν τρῶν κ' ἐγὼ νὰ τῆς ἀφίνω.
Μάννα, μινοῦτο δὲν μπορῶ 'στὸν κόσμο νὰ δουλέψω,
γιὰ τεμπελιὰ τρελλαίνομαι, γι' αὐτὴν φορῶ καὶ ράσσα,
καὶ νὰ μ' ἀγήσουν, Περικλῆ, καμμιὰ φορὰ νὰ κλέψω
θὰ βαρεθῶ τὰ χέρια μου ν' ἁπλώσω μὶς 'στὴν κάσσα.
Σὺ Περικλέτο κουτεντί, μὲ ζῆλον ὁλοένα
ἐργάζου καὶ κοπιάζε καὶ δούλευε γιὰ μένα,
κ' ἂν μὲ κλεψιὰς ἢ μὲ τιμὴ
πλουτίσῃς, δὲν μὲ μέλει,
φθάνει νὰ βάζῃς τὸ ψωμὶ
'στὸ στόμα τοῦ τεμπέλη.

—

Δουλεύετε, πλουτίζετε,
γι' αὐτὸ δὲν σᾶς ζηλεύω,
μόνο νὰ μὲ ταΐζετε
χωρὶς νὰ σᾶς δουλεύω.

—

Δουλεύετε μὶ τὸ στανιὸ
χεμῶνα καλοκαῖρι,
κ' ἀνοίξετε τεμπελχανιὸ
γιὰ 'μὲ τὸν ρεμπεσκέρη.

—

Ἀλλοιῶς θὰ γίνῃ συμφορὰ
καὶ 'στ' ὅρομα τοῦ νόμου
σᾶς μαχαιρώνω μιὰ χαρὰ
κατσιμισὸς τοῦ ὁρέμου.

—

Ὁ κόσμος δὲ φρουαξῇ
κ' εἶναι κιρὸς ν' ἀλλαξῇ
καὶ 'στὸν 'σκόν μας τόπον
ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων.

—

Τὴν φτώχια καὶ τὴν ἀρχοντιὰ συχνογελῶ καὶ κλαίω
καὶ μόνο τοὺς τεμπέληδες θυμάζω μαχαιράδες...
πάω σὲ κάποιον φούρναρη, ὁδός μου ψωμὶ τοῦ λέω,
κ' αὐτὸς μοῦ λέει «δῶσε μου γιὰ τὸ ψωμὶ παράδες,
κ' ἐγὼ τοῦ δίνω 'στὸ λαιμὸ μιὰ μαχαιριὰ μὲ λάζο
καὶ πέρνω τὰ καρβέλια του καὶ σκούζω κ' ἁλαλάζω.
Εἷς ἕνα σπῆτι μοῦρχεται νὰ πάω νὰ κτυπήσω
καὶ μέσα νὰ καθίσω.
Θέλω τὸ σπῆτι χάρισμα καὶ τζάμπα τὸ καρβέλι,

κ' ὁ νοικοκύρης ἔρχεται καὶ νὰ μὲ δώξῃ θέλει,
κ' ἐγὼ μὲ τρόπο μοῦ 'μελεῖ τσαχοῦ καὶ ντιλικάτο
τοῦ δίνω μιὰ 'στὸ ψυχικὸ κ' ἐμίσως πάρταν κάτω.
Φέρτε τῆς κάσσας τ' ρέγερα τοῦ τάδε καὶ τοῦ δεῖνα
κ' ἀφῆστε τὰ κεφάλαια νὰ θύσω κ' ἀπολέσω,
δὲν σκιάζομαι τὸν θάνατο, μπιδὲ τὴν γκιλοτίνα,
κ' ἀπάνω 'στὸ σανίδι της ἀνάσκελα θὰ πέσω,
καὶ θὰ τρυβήξω μόνις μου γιὰ πιὸ πολλὴ φοβέρα
τοῦ μπόγια τὴν μαχαίρα.

Ὦ Περικλῆ, θὰ σκοτωθῇς καὶ θρήνησε τὸ χάλι σου,
θὰ φάω τὸ κεφάλαιον μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι σου.
Δὲν θέλω πιὰ κεφάλαια, νὰ λείψουν μιὰ γιὰ πάντα,
ὁ βίος νὰ κατρακυλᾷ σὰν ρύακος κελάρυσμα,
καὶ 'στὸν φονιᾶ τὸν παπουτσῆ νὰ στήσουν ἀνδριάντα,
ποῦ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ ζήσ' ἡ φτώχια χάρισμα.
Κάτω, μωρὲ κηρηγαρῖό, κεφάλαια καὶ τόκοι...
κάτι σπουδαῖον ἔμαθα καὶ γιὰ τὸν Θεστόκη,
δὲν θέλει λέγουν κεφαλὴ τοῦ κόμματος νὰ γίνῃ
καὶ μόνο Κόντες στέπτεται πρὸς τὸ παρὸν νὰ μείνῃ.
Μὲς 'στὰ βαθειὰ μεσάνυκτα, ποῦ σκούζουν τὰ κοκόρια,
μὲ πιάνει στενοχώρια,
καὶ τρέχω μὲς 'στὸ πῆτι μου μὲ τῆς νυκτὸς τὴν ρόμπα
καὶ σκέπτομαι τὸν Ραβασσὸλ καὶ τοῦ Βαγιὰν τὴν μπόμπα,
καὶ μὲς 'στὴν μαύρη σιωπὴ τρυζίζω τὸ στιλέτο...
ὄχ! ἂν δὲν εἶχαμε κοιλιὰ, καϋμένε Περικλέτο!
Καμμιὰ φορὰ κατάγμενη τὴν βλέπω σὰν Φακίρη:
κ' ἔτσι 'μιλῶ φρενήρης:
ἐγιατί, μωρὴ σαποκοιλιά, τὸν νοῦ μας κυβερνᾷς
καὶ νηστικὴ δὲν εἰμπορεῖς 'μιὰ μέρα νὰ περνᾷς ;
ἰσὺ θκρᾷ, σαποκοιλιά, πῶς μᾶς τὰ κάνεις ὅλα
κ' ἐκείνους φέρνεις 'στὴν Ἀρχὴ κ' αὐτοὺς 'στὴν καρμα-
Τῆς γῆς τὰ βρωμοπλάσματα τὰ τυραννεῖς πολύ. [νιόλα.
κοῦμος μεγάλος ἔγινες καὶ στωμωτῆς δικός μου,
ὅταν πεινᾷς, σαποκοιλιά, πεινᾷ κ' ἡ κεφαλή
καὶ τότε τὴν ἰσότητα φαντάζεται τοῦ κόσμου,
καὶ μὲ φομφαίας αἴχτεται καὶ νιτρογλυκερίνας
νὰ γίνουν ὅλοι πλούσιοι γιὰ νὰ φορῶν τῆς πείνας.

—

Ἔλα πλέον,έτσιμάσου,
μὴ καθόλου χρονοτρίβεις,
θὰ ξεσχίσω τὴν κοιλιὰ σου
γιὰ νὰ 'δῶ τί βρώμικις κρύβει.

—

Θέλω νὰ χύσω τάντερα, χολαΐς, σηκώτι, σπλῆνα,
κ' ἐκεῖνον τὸν πανέθλιον ἐντερικὸν σωλῆνα,
καὶ νὰ κτυπῶ τὰ μοῦτρα σου μ' ἐκεῖνα ποῦ θὰ βγάλω,
καὶ ν' ἀποδείξω, Περικλῆ, φῶς φκνερὰ μὶ τοῦτα
πῶς ὁ κτηνώδης ἄνθρωπος δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο
παρὰ μιὰ βρῶμ' ἀτέλειωτη καὶ κινουμένη βοῦτα.
Βρώμικος κόσμος, Περικλῆ, καὶ 'στὸν πλανήτη τοῦτο
πάντα τῆς φτώχιας ἡ μερὶς θὰ μάχεται τὸν πλοῦτο,
πάντα θὰ ραμμακώνεται τὸ μαῦρο μας σηκώτι,
κ' ἂν τὸ κεφαλαῖον κτυπᾷς μὲ καμὰ καὶ πιστόλα
θὰ στέκῃ πάντ' ἀσάλευτο 'στὴν θέσι του τὴν πρώτη
καὶ μόνο τὸ κεφάλι σου θὰ λεβῇ καρμανιόλα.
Κ' ὑπόταν εἶμαι δοῦλος σου τὸ μῖσος μου θὰ χύνω
μὲ λόγια τοῦ Ματσάλη,
ὡς ὅτου κύριος κ' ἐγὼ μὲ τὸν καιρὸ νὰ γίνω
νὰ μὶ μισήσουν ἄλλοι.
Θεέ, τί κόσμος πλάσθης, ποῦ πέρνεις τὰ βουνά,
γεμάτους κ' ἐδιπλανεῖς τσιλιαῖς κ' ἐγκλήματα κορδόνι,
καὶ μὲς 'στὰ φυλλοκάρδια μου μιὰ θλῖψι μοῦ γεννᾷ
κ' ἐκεῖνος ποῦ σκοτόνεται κ' ἐκεῖνος ποῦ σκοτόνει.
Κ' ὅταν ἐμπρός μου φόρεμα γυμνόποδος ἁπλοῦται
ἢ Καίσαρος πορφύρα,
τότε φωνάζω μέσα μου: «κατακαυμένε πλοῦτε
καὶ φτώχια κακομοῖρα,
κτυπᾶσθε, σκυλοτρώγεσθε, μὰ τίποτα δὲν βγαίνει,
τρομάζω τοὺς πολέμους σας; μὰ τίλος δὲν εὑρίσκω,
κ' ὁ Βασιλῆς μας ἔκανε φιγοῦρα μὲς 'στὴ Βιέννη
καὶ μυστικὰ 'κουβέντιαζε μαζὶ μὲ τὸν Φραγκίσκο,
κ' ὁ φίλος μας ὁ Πατισσὸχ ἱτρόμαξε πολύ
κ' ὁ Θεδωρῆς ὁ φίλος του μὲ γλῶσσα τοῦ 'μιλεῖ:
«Γ' αὐτὰ ποῦ λένε 'ξενοχατος, τζάνουμ Σουλτάνε, μεῖνε,
κ' ἡ μυστικαῖς κουβέντιαις μας μόνο κουβέντιαις εἶναι.»
Τοιαῦτα λέγει 'στὸν Χαμίτ, τὸν παντοχοῦ παρόντα,
μὶ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν μυριοστόμου φήμης,
κ' ἐνῶ τὴν Πέμπτην εὐρανὸς κατάμαυρος ἐβρόντα
ἐβγῆκε Πρόεδρος Βουλῆς καὶ πάλιν ὁ Ζαΐμης,
κ' ἐγέλασε γλυκύτατα τῶν Βουλευτῶν ὁ κῦρις
κ' ἐσήμανε φιλοπρόοδος ὁ καῶν ὁ σωτήριος.
Μὰ τώρα σταῦσου, Περικλῆ, χωρὶς νὰ κάνῃς πάσο,
νὰλθῶ μὲ τὸ μαχαῖρι μου καὶ νὰ σὶ ξεκοιλιάσω.
Φεῦ σου, κορμὶ παμμίαρον, ποῦ τόσον ἐκτιμᾶσαι,
φεῦ! νὰ χαθῇς, σαποκοιλιά, καὶ τρὶς ἀναθεμά σε.

—

Ὅτ' ὁ κόσμος τρώγεται κανεῖς
γι' αὐτὰς τῆς βρώμικις ποῦ μᾶς τρῶν,
γι' αὐτὰς οἰκτρῶς αὐτοκτανεις
καὶ σύ, Ματσάλη τῶν Πατρῶν.

—

Π. Μὰ πρὶν μοῦ χύσῃς τὴν κοιλιὰ
κ' ἱμπρός σου σπαρτερήσω,
δέξου 'στὸ στόμα μιὰ ζυλιὰ
καὶ τρεῖς κλωτσιὲς ὀπίσω.

Δειμρὰ σκηνὴ,
ποῦ συγκινεῖ.

Χωρὶς ραβδὶ καὶ στήριγμα 'στὸ χέρι,
μὲ τὰ γερὰ ποδάρια του κι' μόνα
τῆς φτερωτῆς Κορδόνας τὸ ξεφτέρι
ἀνέβη 'στὸν μεγάλον Παρθενῶνα.

—

Τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ἀγώνων
σκιαὶ τὸν ἐχωρέτησαν προγόνων,
ἐσείσθη δὲ τῆς δόξης τὸ κειμήλιον
κ' ἔλαμψε μὲ τοῦ Στέμματος τὸν ἥλιον.

—

Κ' ὁ Θεδωρῆς προγόνους προσκυνῶν
ἀνέβλεψε 'ψηλὰ 'στὸν οὐρανόν
κ' ἐβόησε τοιαῦτα 'στὸ κενόν:
«Δίξου 'στὰ μάρμαρα σου, Παρθενών,
κ' ἐμὲ τὸ πρῶτον σίκωμα τοῦ Θρόνου,
ποῦ τίτλες μὲ κοσμεῖ Βουλγαροκτόνου,
καθὼς ἐδέχθης ἄλλοτε, κειμήλιον,
καὶ τὸν Βουλγαροκτόνον τὸν Βασίλειον.

—

«Κ' ἐγὼ Βουλγαροκτόνος Θεδωρῆς
κατὰ Βουλγάρων ἔπιασα βαρύς,
τὴν σπάθην δὲ ποθῶ τὴν νικηφόρον,
τὴν πλήθυσαν στεφάνων καὶ τιμῶν,
νὰ καταθέσω σήμερον ὡς δῶρον
'στῆς Ἀθηνᾶς τὸν ἅγιον βωμόν,

καὶ ρίσα σὲ κατέχρυσο πανέρι
νὰ φέρω τὸ κομμένο μου τὸ χέρι.

—

«Ὦ χρόνε, σύ τὰς νίκας μου πρὸς τὰς σκιὰς νὰ κρώξῃς: ...
ἀρείπιον τῆς δόξης μας σκῆπτρον καὶ γηρκλέον,
δέξου κι' ἐμέ, τὸ δεύτερον ἐρείπιον τῆς δόξης,
ὅπου τοῦ πρίπουν στέμματα καὶ σκῆπτρα Ἐκατέων.
Τὴν δόξαν σου τὴν ἄφθιτον μὲ τὴν ἰμὴν ἐνδύω,
γέρος καὶ σύ, γέρος κι' ἐγώ... σαράβλα κι' εἷς δύο.

—

«Κρυφὴ σ' ἐνόμισε, Παρθενών, μὲ τὸ Κορδόνι σχίσις,
κι' σὺ μὲν διορθώνεται γιὰ νὰ μὴν καταπίσῃς,
ὅμως ἐγώ, τὸ καύχημα χρυσῆ ἀποθέωσες,
φωνάζουν ἀνεπίδεκτος πῶς εἶμαι διορθώσεως.

—

»Ἐδῶ, ποῦ κλίες παλαιὸν διὰ παντὸς μαρμαίρει,
ἐδῶ, ποῦ βρῆκε θάνατον ἡ τοῦ Μιμίκου Μαίρη,
ἐδῶ προσῆλθε λιγερὴ μὲ κλίνη νικηφόρα
κι' ἡ Μαίρη τῆς πιλιτικῆς κι' εὐαίσθητος Θεόδωρα,
κι' ὅλους ἐκείνους τοὺς μουρλοὺς, ὅπου τοὺς πρέπει δέσιμο,
ἀπὸ ὕψηλα τοὺς θεωρεῖ καὶ δὲν φοβᾶται πέσιμο.

—

«Τῆς Κορδονάρας κύτταξε τὸν ὑψιπέτην Δία,
τὰ χρόνια κι' ἂν τὸν ἔπήρανε τὰ κότσα του βαστοῦν,
πρόβαλ' ἐμπρός μου, θαυμαστέ κι' φεῖμνηστε Φειδία,
γιὰ νὰ μοῦ στήσῃς ἄγαλμα μ' ἐλέφαντος ὀστοῦν.»

—

Τοιαῦτα διελάλησε τρανὰ
κι' ἀμέσως ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ
προσῆλθε 'στὸν παρθένον Θεόδωρη

μ' ἐκεῖνο της τὸ δόρυ τὸ βαρύ,
καὶ πηλεκλεῖν μειδιάμενοι χορεί
κι' ὁ κόσμος τοὺς κυττάζει κι' ἀπορεῖ.

—

Λευκόπαπλος ἡ παγκαλὸς ἡ κόρη
βλέπει τὸν Θεόδωρη καὶ σιωπᾷ,
κι' ἐξαφνα μὲ τὸλόχρυσο τὸ δόρυ
τὸν Δία κατακούτελα κτυπᾷ.

—

Μὰ βρῆκε τὸ κεφάλι του γυρὸ
κι' ἡ κονταριὰ δὲν ἄφησι σημάδι,
κι' ὁ Φασουλῆς μαζί μὲ τὸν σωρὸ
ἐρώναζε πηδῶντας σὰν ζαρκάδι.

—

«Πρόσεχε, Θεόδωρη, νὰ σὲ χαρῶ,
μὴν πέσῃς ἀπὸ 'πάνω σὰν τὴν Μαίρη,
καὶ μάλιστα σὲ τοῦτον τὸν καιρό,
ποῦ τί θὰ μᾶς συμβῇ κανεὶς δὲν ξέρει.

—

«Σήμερον ἡ γηράσασα Κορδόνα
τὸν γηραιὸν ἱππεύει Παρθενῶνα,
κι' ἀνῆλθεν ἑτοιμόρροπον ἱκρίωμα
τῆς δόξης τὸ λαμπρότατον ὑμεῖωμα,
ποῦ λαίμαργα τὰ βλέπουν τόσα στόματα,
ἡ κεφαλὴ τοῦ κράτους ἡ σπανία,
ποὺ στήνει λαμπετόμων ἱκριώματα
γιὰ ἀνωνύστων ἀχύρινα κρανία.

—

«Τὸν Παρθενῶνα σήμερον ἀνέβη
ὁ Ζεὺς τῆς νεωτέρας Ρωμιοσύνης,
ποῦ εἶσται τὸ κράτος μόλις νεύει
καὶ χείμαρρος ῥεῖ Δικαιοσύνης.

—

«Σήμερον καταπλήττων τὸν λαὸν
ἐξ ὕψους θεωρεῖ τοῦ Παρθενῶνος
τῆς Νίκης τῆς Ἀπτέρου τὸν ναὸν
ὁ φοβερὸς πολέμαρχος κι' ὁ μόνος,
ποῦ σπείρει 'στοὺς βαρβάρους κρύαν φρίκην
κι' ἱππεύει πισκάπουλα τὴν Νίκην.

—

«Σήμερον ὁ σορὸς ὁ τροφοδότης
κατινόρτα καὶ παληὰ κυττάζει χάλια,
κι' ἐμπρός του τῆς σοφίας ἡ Θεότης
ἔχασε καὶ ταΰγα καὶ τὰ πκεχάλια.»

—

Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Φασουλῆς τὸν σβέρκο του τεντόνων,
κι' ὁ τῆς Κορδόνας Περικλῆς ἐκάλεσε μὲ τόνον
τὸν παλαιὸν τὸν Περικλῆ μαζί του νὰ λιμάρῃ
περὶ πολλῶν ἀνέτως,
ὅμως ἀντὶ τοῦ Περικλῆ προσῆλθε μὲ στηλίκρι
γελῶν ὁ Περικλίτος.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τὸ Λοῦβρον τὸ θαυμάσιον εἰς τὴν ἕδραν Αἰόλου
μὲ παρασκάνιες κρύσταλλα, καὶ χίλια δηλ παρδάλια...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος μαρμάλος τοῦ δημάλλου.
καὶ ἔμαθε κι' εὐχαριστεῖ τοῦ κόσμου τὰ καμώματα.
Τὸ Λοῦβρον τὸ θαυμάσιον μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
μονάκριβο πανόραμα θὰ γίνῃ 'στὴν Ἀθήνα.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος παντοῦ ρυθμός—Φαικίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δεκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμενοῦσου τσελιπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξῶ θέλει
ἐὰν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἔκτη τοῦ Νοεμβρίου καὶ δεκάτη,
μᾶς ἦλθε τέλος πάντων τὸ Παλάτι.

Ἐξηνταέξη καὶ πεντακόσα,
τῶν Βουλῃφόρων παρλάρ' ἡ γλῶσσα.

Ἐρχομὸς τοῦ Βασιλῆ
μ' ὅλη του τὴν ἁμελιά.

—

Ἦλθες ἦλθες, Βασιλῆ μας καὶ Κορῶνα μας χρυσῆ...
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω τὴν Μεγαλειότητά σου,
κρῖμα κρῖμα ποῦ δὲν ἤσουν 'στὰ μισηδούνια καὶ σύ
μπρὸς 'στὰ κόλλυδα νὰ κλίνῃς εὐλαβῶς τὸ γόνατά σου.

—

Κρῖμα κρῖμα ποῦ δὲν ἦτουν λεβεντιὲς νὰ στέψῃς τάφους,
κι' ἔχασαν οἱ Παρισιάνοι κι' ἀνασήκωναν τῆς ράχαις
ὅταν σ' ἔβλεπαν νὰ κάνῃς καὶ τραπέζια σὶ ζωγράφους,
ποῦ πολέμους ζωγραφίζουν καὶ στρατόπεδα καὶ μάχαις.

—

Κάθε τόσο σοῦρτα φέρτα καὶ τρεχάματα περίσσια
κι' ἔγκλεισαν τὰ Παρίσια,
σὰν ἐπῆγες καὶ 'στῆς Σόρας τῆς Μπερνὰρ τὸ καμαρίνι
κι' ἔζηλέψαν θεατρίνοις κι' ἐζηλέψαν θεατρίνοι.

—

Κι' ἔβῶ μέσα καὶ 'στὰ ξένα δὲν 'συχίζεις καὶ κομμάτι,
πάντα βάσανα καὶ κόποι, πάντα σκιφὶς διπλωμάτη,
μυστικὰ 'στὸν Γκολουγόσκη, μυστικὰ καὶ 'στὸν Φραγκίσκο,
γιὰ νὰ σκᾷς τὸν Φιρδινάνδο καὶ τὸν κάθε Βασιλίσκο.

—

Σοῦσεψαν τὰ φιλλικάρδεια τῶν Ρωμηῶν ἡ συμφοραῖς
κι' ἄλλοι λὲν πῶς μαγειρεύεις συμμαχίας σοβαρᾶς,
κι' ἄλλοι λὲν πῶς τοζαρεύεις τὸ Παλάτι τῆς Κερκύρας,
ἔπαυλιν τῆς Ἐλισσάβετ, τῆς γνωστῆς Αὐτοκρατείρας.

—

Κὰν γιὰ μᾶς κουδέντασις κάνεις, κὰν παζάρια γιὰ Παλάτι,
μὲ τῆς βίττσιας ἐκείνας κατατρόμαξαν τὰ κρέτη,
κι' ἐφορτώθηκαν οἱ Πρέσβεις 'στὸ Μανάστηρο μας ξανά,
ποῦ τὰ τόσα μεγαλεῖα τοῦ τὰ βγάζουνε ξυνά.

—

Τοῦ διαβόλου τοὺς Φραντζέζους καὶ τοὺς θρῆσκους Γοσποδάρους...
δὲν ἀρίνουν συμμαχίαν νὰ γανῇ μὲ τοὺς Μαγυάρους,
κι' ἀπεκήρυξ' ἐπισήμως τὴν Τριπλῆν ἡ Κορδονοῦ
νὰ 'συχάσῃ μιὰ γιὰ πάντα τὸν Μπουρὲ καὶ τὸν Ὀνοῦ.

—

Ἦλθες ἦλθες, Βασιλῆ μας καὶ Κορῶνα μας χρυσῆ,
τὰ Παλάτια τῶν Μαγυάρων ὅς γενοῦν καὶ κτήματά σου,
κι' ἔστι νύχης βάθ κονάκια 'στῆς Κερκύρας τὸ νησί
κι' ὁ λαός νὰ μεγαλύνῃ τὴν Μεγαλειότητά σου.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Ἔπεφτε φιλὴ βροχοῦλα
κι' ἐμαζεύτηκαν πολλοὶ
μὲς 'στὴν ἔρημη Βουλὴ
γιὰ νὰ 'ούν τὴν Θεοδωροῦλα.

—

Κουβεντιάζουμε ;... φωνάζει
ὁ Ντελῆς μὲ λιβεντιά,

κι' ἀπ' τὴν ρεζιλικότα βγαζει
ἕνα μάτσο μί χαρτιά.

—

Κι' ἔτρεξε κι' ἐγὼ σμιά του
καὶ 'σκαρφάλωσε 'στὸ βῆμα,
κι' ἔρχισε τὸ μάθημά του
καὶ τὴν τακτική του λίμα.

—

« Ἀνοίγει νέον στάδιον θριαμβου καὶ τιμῆς,
κι' ἂν ὁ γνωστὸς συμβιβασμὸς περίμεν' ἐκεμμὸς,
ὅμως οἱ φαῦλοι δανεισταὶ πρὸς λύπην μας μεγάλην
ἔλειπαν εἰς τὰς θέρμας των καθὸσον ἦτο θέσις.
πλὴν μόλις ἐπανέκαμψαν ἀκὸ τὰς θέρμας πάλιν
θέρμη κακὴ τοὺς ἔπιασε καὶ συρετὸς ἀκαίρως.

—

Καὶ θερμανθέντες οὕτω πως ἐπάνω 'στὰς προτάσεις
ἐξέχεψαν τοῦ ζήλου μου τὴν θέρμην ἀποτόμως,
ὅταν ἐξαίφνης πανηραὶ μᾶς ἦλθαν περιστάσεις
κι' ἔπαγωσε τὰ μέλη μας ὁ τοῦ πολίμου τρόμος.
Τοῦ στόλου δὲ κατπίζοντος ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας
κνίσσα κι' ὀσμὴ καπνίσματος ἐχύθη 'στοὺς ἀέρας,
ἐκεῖνο δὲ τὸ κάπνισμα παντοῦ διελαλήθη
κι' ἀπήμβλυνε πραγματικῶς ξιρῶν αἰχμὰς καὶ κόψεις,
καὶ τότε κι' ὁ συμβιβασμὸς εἰς νέφη διελύθη,
ὁ δὲ καπνὸς ἐμάκρυσε τῶν δανειστῶν τὰς ὄψεις,
καὶ δὴ κατεμουντζούρωσε ῥρικτοὺς ἀπάτεωνας
καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

—

Οὐχ ἧττον ἔγγραφα κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃ,
μηδὲ τὴν πίστιν τὴν καλὴν νὰ διαμφισβητήσῃ,
'στὰς χεῖρας ἐμπιστεύθητε τοῦ γκύρου Θεοδώρου,
Ποντίφηκος ἡμῶν,
τώρα ὁ' ὑπάτων, κύριοι, κατόπιν φρενοπώρου
περίπετσι χειμών,
χωρὶς κανὲν δικαίωμα ποσῶς νὰ θυσιάσωμεν
χάριν μηχανορράφων.
βιβλίως θὰ φροντίσωμεν νὰ δικαιολογήσωμεν
τὴν στάσιν τῶν ἐγγράφων,
ὡς ποῦ βουνὸν πανύψηλον νὰ γίνῃ σὰν τὰς Ἄλπεις
μὲ τὰ δικά μας ἔγγραφα καὶ τοῦ Σκουζὲ τῆς γέτσες,
καὶ 'στὸ χαρτοβασίλειον νὰ στρέψῃ καθὲ κάλπης
κι' ὅλοι νὰ μένουν ἀνυπόδυτοι καὶ χῆνες κεχηνότες.

—

Κατόπιν κατεπαύσαντος ἐκείνου τοῦ καπνοῦ,
περιφανοῦς θεάματος καὶ μάλιστα τερπνοῦ,
ἤλθον εἰς συνεννόησιν μαζὶ μὲ τὰς Δυνάμεις
κι' ἡ Δύσις ὅλη μ' ἔλεγε : «Θεόδωρε μὴ σπεύσῃς
ἀνθρωποκτονίαν πόλεμον ὡς ἄλλοτε νὰ κάμῃς
καὶ μήτε τὴν παγκόσμιον εἰρήνην νὰ σακλεύσῃς.»
Κι' ἐγὼ ἐὰν τὴν ἰσακλεύσα καθόλου, πατρίδιτσαι,
ὡς τὸν καιρὸν τὸν τότε,
καθ' ὃν σραδάζων καὶ σφριγῶν ἐκ πόθων κατακτήσεως
ξισπαθωσα μέ λύσσαν,
κι' ἔρριψα κατὰ πρόσωπον τῆς ἡνωμένης Δύσεως
τὴν χεῖρα τὴν κοπεῖσαν.

—

Καὶ τότε—ποία σύμπτωσις !—καθὼς γνωρίζουν ὅλοι,
ἐκάπνιζαν 'στὸν Πειραιᾶ τῆς Δύσεως οἱ στόλοι,
καὶ τώρα πλέον τῆς μιᾶς ἐκάπνιζ' ἑβδομάδος
'στὸν ὅρμον τὸν Φαληρικὸν ὁ στόλος τῆς Ἑλλάδος.
Καὶ τότε μπάλικος καπνὸς, πολὺς καπνὸς καὶ σήμερα,
ἄλλα καπνὸς καὶ χίμαιρα.

—

Αἱ κεφαλαί μας ἔπαθαν παντοίας παρακρούσεις,
τὸ δὲ κακὸν μὲ τὴν φρενῖτιν τῆς φίλης πρωτευούσης
βλέπον ἐκείνου τοῦ καπνοῦ τὰς μελανὰς τελύπας
ἐξέχασε προσωρινῶς τὰς μαύρας του τὰς λύπας,
οἱ δὲ ψαράδες ἔπιαναν τὰ ψάρια καπνισμένα
καὶ τἄχαν σὰν χαμένα.

—

Κατόπιν μ' ἀπησχόλησε κι' ὁ νῦν Μητροπολίτης,
κατόπιν μ' ἀπησχόλησι καὶ τῶν Κρητῶν τὸ δράμα,
καθόσον, ὡς γνωρίζομεν, οἱ κάτοικοι τῆς Κρήτης
εἶναι λαὸς δημόφυλος κι' ἡμόθρησκος συνάμα.
Κατόπιν τούτου καὶ τὸ Σκρὶπ ἐνήγαγον εἰς δίκην
ὡς γράψαν τὴν διάλυσιν τῶν μνήστρων τῆς Μαρίας,
καὶ τῆς Χαλέπας ἐξαλλος ἐζήτουν τὴν συνθήκην,
ἡ δὲ Χαλέπα, κύριοι, κατὰ πληροφορίας
κάπου τῆς Κρήτης κεῖται,
νομίζω δὲ πῶς οὕτω
κι' ἡ σύμβασις καλεῖται
ἀπὸ τὸ μίρος τεῦτο.

—

Κατόπιν θέρνβος πολὺς ἠκούσθη κι' ἐπιπόλαιος,
κατόπιν ἦλθε κι' ἡ σφαγὴ τῆς κώμης Ἀνωπόλεως,
καθ' ἣν βαρρῶ πῶς ἔβγαλαν καὶ κάποιον ἱερέα.
κι' ἡ κνίσσα τὸν Ἀσταμπὴν μεγάλως τὸν ἐρέθισε,
καὶ τὸν Σκουζὲ 'προσκάλεσε νὰ ῥθῇ 'στὸν Φαληρέα,
ὁ δὲ Μινίστρος μετ' αὐτοῦ σπονδὰς φιλίας ἔθυσι.

—

Κατόπιν ἔδωσε κι' αὐτὸς τοῦ Τουρκικοῦ τραπέζι
μετὰ χρυσῶν κονίστρων,
κατόπιν ὅμως ἄρχισε κι' ἡ Πόλη νὰ πιέζῃ
μὲ νότιας τὸν Μινίστρον.
Κατόπιν ἀντιπίεσε κι' ἐκεῖνος τὸ Νεϊδάνι
τῆς Πόλης τῆς Ὑψηλῆς,
κατόπιν δεύτερος καπνὸς 'στὸ Φάληρον ἐφάνη,
ἀλλ' ὄχι καὶ πολύς.

—

Κατόπιν ὅμως κι' ὁ καπνὸς ἐκεῖνος διελύθη
ὡς τὸν καπνὸν τὸν πρῶτον,
κατόπιν τὰ περίεργα τῶν περιέργων πλήθη
ἀλλήλους δηρῶτων
τί κι' ὁ καπνὸς ὁ δεύτερος τοῦ στόλου νὰ σημαίνῃ.
ἀλλ' ἔμεινε μυστήριον, τοιοῦτον καὶ θὰ μείνῃ.

—

Κατόπιν εἶδε τὸν Χαμὶτ δι' ἀνοικτῆς παλάμης
εἰς πᾶσαν διακίνησιν σπουδαίαν ν' ἀπαντᾷ,
κατόπιν παρεκάλεσε τὰς φίλας τὰς Δυνάμεις
τρουμὲ κι' ἐγὼ νὰ στέλλωμαι 'στὸν Πατισὰχ κοντά.
καὶ τὴν σιωπὴν σιβόμενοι Μεγαλειότητά του
νὰ τὸν ἀφήσουν πρὸς καιρὸν ἀρτιμελῆ κι' ἀκέραιον,
ἐρ' ὁ κι' ὁ φίλος Πατισὰχ θὰ στείλῃ τὰ πανιά του
εἰς τὴς Κορδόνας τὸν λιμὸν νὰ γίνουν περιβόητον.

—

Κατόπιν ἡ φίλη μας στερρῶς ἐκρατιοῦθη,
κατόπιν ἔδειρεν μακρὰν γελάσαν νηνεμίαν,
κι' ὡς τῶν καπνῶν ἀντάλλαγμα Χαλέπα μᾶς ἐζέβη
καὶ ταύτην ὡμολόγησαν Κρητῶν αὐτονομίαν,
μεγάλως δ' ἰχαλέπιαναν ἀντίπαλοι χαλίδες
καὶ τοῦ Χαμὶτ Νεζάμπεις μὲς εἶπαν καὶ λαλεῖες.

—

Κατόπιν ἠκολούθησαν τῆς νίκης οἱ τιμαί.
μὲ τὴν Χαλέπαν δ' ἡ πατρὶς ἐπέτα πρὸς ἐμέ,
κι' ὑπὸ Ναρκίσσειον μορφὴν πηγκάλου Μιστριώτου

τὴν νίκην ἐστεφάνωσι,
καὶ τὴν φαλάκραν τὴν σοφὴν τοῦ γέρο-πατριώτου
λαχάνες ἐστεφάνωσε.

—

Κατόπιν Ἀστυφύλακες μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη
ἐχόρτασαν τοὺς Κρητικοὺς μὲ χαλιπὸν στηλιάρι,
κατόπιν 'πῆρι κι' ἔδωσε τοῦ Θεόδωρακ' ἡ γλῶσσα
κι' ἴσος πρὸς ἴσον 'κάθισαν 'στὲν Πατισὰχ κιαρσί,
προσῆλθε δ' ἡ παγκόσμιος εἰρήνη προαγελῶσα
κι' ἐθώπευσε τὴν κάραν μου καὶ μοῦπε μὶ λ μερσί.

—

Κατόπιν ἀνεκάλυψα περίσσευμα πολὺ
κι' ἔρχισε τὰ γκιγίσματα καθὶ πιστὸ σκυλί,
κι' εἶδα πῶς ἐπερίσσευαι πατριωτῶν ἀλήθεια,
δικαιοσύνη κι' ἀριτὴ καὶ σύνεσις κι' ἐμβρίθεια,
μὰ καὶ χωρὶς ἐγκράτεια κι' οἰκονομίας σίστρος
καὶ σχέσεων μαλάκυνσις, ὡς λέγει κι' ὁ Μινίστρος,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ἔλεγε χωρὶς νὰ χωρατεύῃ
πῶς τὸ Κορδόνι καὶ μονὸ σβάνει καὶ περισσεύει.
Κατόπιν τὸ περίσσευμα τὸ τρὶς ἀναθεμὰ τὸ
ἔβγηκε πάλιν ἔλλειμμα κι' ἀγίνης 'ἄνω κάτω,
περίσσευμα δὲ κι' ἔλλειμμα
ἦτο συχνὰ μου μέλημα,
κι' ἐς ἀριθμοὺς εἰσάδω,
μ' ἐκεῖνα ταλανίζομαι,
καὶ μεταξὺ τῶν δύο
στέκω καὶ βασανίζομαι.
Ἐν τούτοις τὸ περίσσευμα σωστὸν θὰ σᾶς τὸ βγάλω
ἐφέτος ἔιχως ἄλλο,
ἐκὶν ἔκεν θὰ ταχθῇ 'στοῦ Κερδενὰ τὸ θέλημα
καὶ μόνον τὰ κεφάλια μας 'μπορεῖν νὰ βγάλουν ἔλλειμμα.
Κατόπιν βελτιώσεων μ' ἐκέντησαν κνισμοί
καὶ τῶν ὑσπρίων ἤθελα νὰ λείψουν οἱ ὁσμοί,
νὰ τρίψω μήπως τοὺς ὁσμοὺς ὑσπρίων ἐλαττόνων
ὀιχθῶ παρὰ τῶν δανειστῶν χυλάζας πυραπόνων.
κι' εἰς νέων βελτιώσεων εἰσῆλθα λαβυρίνθους
κι' ἀπὸ τοὺς κλάδους ὅλους
ἠγάπησα πλειότερον εὐπίπτους ἐρεθίσεις,
φακὰς καὶ φακοὺλους.
'Αλλ' ἴσως ὁ μακάριος καιρὸς νὰ μὴ βραδύνῃ,
καθ' ὃν ἡ Ρωμηοσύνη
θὰ τρώγῃ μόνον ὑσπρια μὲ πᾶσαν λαμπαργίας,
καὶ μὲ τἀποτελέσματα τῆς ὑσπριοφαγίας
θὰ πρωτοχήσωμεν κι' ἡμεῖς ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων
καὶ θὰ διεκδικήσωμεν τὰς κτήσεις τῶν προγόνων.
Μὶ τακύτην τὴν παρήγορον τοῦ μέλλοντος ἐλπίδα,
ποῦ σὰν βροντόφωνον ἠχεῖ 'στὰς ἀκοὰς μας μέλες,
ζητωκραυγάζω σήμερον Κορδόνι καὶ πατρίδα
κι' ὁ λόγος πέρνει τέλος».

—

Εἶπεν αὐτὰ, βρὲ Περικλῆ, κι' ἰσήκωσαν κεφάλι
τῆς 'Αντιπολιτεύσεως ὁπλαρχηγοὶ μεγάλοι,
καθὼς μὶ τὸ μπτυλοῦκι του 'στὸ μετωπιζὶ βγῆκε
κι' ὁ Μπρούφας τῶν Κορδονικῶν τὸν ὁλαβόλο του ὄρθηκε.
Καὶ πρῶτος πρῶτος 'χίμηξε μετὰ φωνῆς μεγάλης
ὁ καπετάνιος Ραλλῆς,
ὡσὰν νὰ λίμε δηλαδὴ ὁ καπετὰν Χατζάκος,
καὶ μετὰ σπλήρα 'σράκηξε 'στὸν γέρο τῆς σουμπάσας,
ὁ Δεληγιώργης ἔπειτα πολὺ πολεμικὸς
σὰν Παπαφλέσσας ἔξαρμα καθ' ἑλης τῆς ἀγίλης,
κι' ὁ καπετάνιος Κωνσταντῆς ὁ Προεδευτικός,
ὡσὰν νὰ λέμε δηλαδὴ ὁ καπετὰν Νταβέλης.
Μὰ βλέπω καὶ τὸν Στεφανῆ, τὸν καπετὰν Σακελλίδη,
ὡσὰν νὰ λέμε δηλαδὴ τὸν καπετὰν Βιλούλα,
πέρνει κι' ἐκεῖνος ἔξαρμα πολεμικὸ τραγοῦδι
καὶ ρίχνεται μὲ τοὺς λοιποὺς 'στὴν ὅλμα Θεοδωράδα,
καὶ ὅς του κι' ἐκορδώνετο μὲ καπετάνου ναζιὰ
κι' ἐλάμπανε τὰ γένεια του 'στὸ στῆθος σὰν τσαπρακίνα.

Έβγαλε τό κομπιούρι του κι' ὁ Τζώρτζης ὁ Κορμάτος,
ὁ Λεπενιώτης ὁπλαρχηγός, ντουζ Ἰπποπαστάτης,
καὶ τὴν Βουλὴ τρομάζει
καὶ ὅυναστ' φωνάζει :
«Γιαμὰ θὰ γένῃ ξαφνικό,
γιαμὰ θὰ κάνω φοτικό,
γιαμὰ θὰ ρίξω σμπαρο,
βάρδι καὶ θ' ἀμπλάρω »

—

Στάσου, τοῦ 'φώναξε κι' ἐγώ, χίλια καλὰ νὰ λάχῃς,
Κόντι μου, τὰ κομπιούρια σου μὲ τί γεμάτα τάχεις ;
Κι' ὁ Θεοδωράκης ἔλεγε : «βρέ σύρτε 'στὰ καμπάνια
καὶ μὴ 'στὸν Μπρούφορ τῆς Βουλῆς γουρλώνετε τὰ μάτια,
γιὰ σᾶς δὲν ἔχω τούρτουρα καὶ φόβου καρδιοκτύπι,
ἐμένα μόνε μ' ἔσκιαζε κάποιος ποῦ τώρα λείπει....
φαντάσου νὰ ζωντάνευε καὶ ν' ἄνοιγε τὸ στόμα του,
θιὸς ἐχωρίστου τρεῖς φορὲς καὶ πούπουλο τὰ χῶμα του.»
Καὶ τότε τῶν ἀπλαρχηγῶν ἐχάμηξε τὰκαίρι
'στὸν ψυχογυιὸ τοῦ Θεοδωρῆ, 'στὸν λιγερὸ παγκέρη,
καὶ τοῦ ζητοῦσε τὰ χαρτιὰ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος,
κι' ὁ ψυχογυιὸς τοῦ Θεοδωρῆ προσῆλθ' ἐπὶ τοῦ βήματος.
Κι' ἐγὼ τοὺς λέει, βρὲ παιδιά, καθὼς τὸν κεπετάνο
τὴν χαρὶ δὲν σᾶς κάνω.
Γιὰ τὴν διπλωματία μου μὴ βάζετε σεκλέτι,
κι' ὅπως ὁ γέρος τὰ χαρτιὰ τῶν δανειστῶν τὰ κρύβει,
ἔτσι, μωρέ, κι' ὁ ψυχογυιὸς χαρτιὰ δὲν κατεβάτει,
ξεπλένει τὰ 'στῆς νύτας του καὶ τὸ μουστάκι στρίβει.
Κι' ὁ Θεοδωρῆς 'στὰ λόγια του φουρκίστηκε πολύ
κι' ἀπὸ ταύτιὰ τὸν 'τραβηξε καὶ τέτοια τοῦ 'μιλεί :
«Χίλιες μοῦρες πολλὲς,
βέλθηκες νὰ μὲ τριλλάνῃς,
ὅ,τι λέω νὰ μὴ λὲς,
ἔ,τι κάνω νὰ μὴν κάνῃς.

—

«Τὴν δουλειὰ σου νὰ κυττᾷς,
κι' ἂν ποθῇς νὰ σ' ἀγαπῶ,
πρὶν 'μιλᾷς νὰ μ' ἐρωτᾷς :
«Μπάρμπα, 'πές μου τί νὰ 'πῶ.

—

«Κι' ὅταν ἔρχεται Βουλή,
ψυχογυιέ μου παραλῆ,
ὁπλωμάτης νὰ μὴν εἶσαι,
τσιμουδιὰ νὰ μὴν προφέρῃς,
καὶ τῆς νύτας ν' ἀπαρνήσαι
καὶ νὰ γίνεσαι παγκέρης.

—

«Κι' ὅταν ἡ Βουλὴ δὲν εἶναι,
τότε, ὁπλωμάκτη γίνε,
τὸν παγκέρη νὰ ξιχάνῃς
καὶ τὸν 'Ανοιτὸ νὰ κάνῃς.»

—

Κι' ὁ ψυχογυιὸς ἐρώνταξε μὲ χαλασμένο χρῶμα :
«γέρο παππού, συχώρα με καὶ δὲν ἀνοίγω στόμα».
κι' ὁ χαλκηδὸς ἐκόπασε καὶ τῆς Βουλῆς ἡ θέλλια
κι' ἐγίμισε τὸ πάτωμα μὲ σκλίτσ καὶ μὲ πτυέλα.
ΙΙ.—Μὰ δὲν ἀγάπιες μὴν στεγνὴ κι' ἐγὼ νὰ σοῦ 'μιλήσω;...
μ' ἐλύσσαξες καὶ σήμερα κι' ἐλθὲ νὰ σὲ ξυλίσω.

Τραγούδια παλαβὰ μ' ἀδίκικο χαβᾶ.

Α'.

Λάμπουν 'στὸν ἥλιο τὰ βουνά, λάμπουν καὶ τὰ λαγκάδια,
λάμπουν κι' οἱ Ντελιγιάννηδες, ποὖχουν τὰ ὅπλα χρῶμα
καὶ τὰ χρυσὰ περάσματα καὶ τοὺς Μιγαλοστούρους
καὶ χορτασμένοι πιργελοῦν τοὺς νηπτικοὺς τοὺς μαύρους.
Κι' ὁ Θεοδωράκης ἔσκουζε κι' ὁ Θεοδωράκης σκούζει :
«ἀπόψε μές 'στὸν ὕπνο μου μοῦ 'φάνηκε πὼς εἶδα
τὸν Γερμανὸ τὸν Κάιζερ, ἐκεῖνον τὸν γρουσούζη,
κι' ἐφούλτωνε 'στὸ χέρι του μιὰ τρίκοπη λεπίδα.
Μ' ἔτσιωσε καὶ μοῦλεγε : ἀκοῦ Θεόδωρ', ποὺ λάμπεις,
ἔλα καὶ σὺ μές 'στὴν Τριπλῆ γιὰ κακοχημὰ μας νἄμπῃς ».
Καὶ τὸν Οὐμβέρτο 'κύτταξα γεμάτα τσιριμόνια
μὲ μιὰ κιθάρα τρίχορδη καὶ τρία μακαρόνια.
Μ' ἐσίμωσε καὶ μοῦλεγε μὲ μιὰ φωνὴ μινόρε :
«Τριπλῆ βολίτε, Θεόδωρ' ; » καὶ τοῦπα νὸ σινιόρε.
Μὰ κι' ὁ Φραγκίσκος Ἰωσὴφ, ὁ Ρήγας ὁ Μαγιάρος,
μ' ἕναν ἀέτο τριαίσθολο μ' ἀντίκρυσε σὰν γλάρος,
κι' ἀρχίνισε γιὰ τὴν Τριπλῆ κι' ἐκεῖνος νὰ παρλάρῃ
κι' ἤθελε σώνει καὶ καλὰ μαζί του νὰ μὲ πάρῃ.
Κι' ἐγὼ τους εἶπα : «Κάϊζερ κι' ἀρέντηδες Ρηγάδες,
γιὰ πολυκέφαλον αἰτὸ μὴ στήνετε καυγάδες,
κι' ὁ Θεόδωρῆς μὲς 'στὴν Τριπλῆ δὲν χώνει τὴν Ἑλλάδα,
ὄρνια, καθόμαι καὶ σπαθιὰ νὰ πάτε νὰ χαθῆτε,
κι' ὅταν μὲς 'στὸ Ρωμαίικο φτενὸν' ἡ φασουλάδα
ἔλατε τότε, Καίσαρες, μ' ἰμᾶς νὰ μετρηθῆτε.»
Κι' οἱ τρεῖς Ρηγάδες ἔρυγαν μὲ ὁκκρυσμένα μάτια
γιὰ τοῦ Ντελῆ τὰ πείσματα καὶ τὰ πολλὰ γενάτια.

Β'.

Λάμπει 'στὸν ἥλιο τὸ βουνί, τὸ ρέμμα, τὸ λαγκάδι,
φεγγοβολεῖ κι' ὁ Θεόδωρος σὰν λαμπερὸ πετράδι,
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς μὲ τέτοια λόγια σκούζει :
« θέλουν νὰ πάρουν 'στὴν Τριπλῆ κι' ἐμένα τὸν μουρλοῦζη,
μὰ 'γὼ, ποὺ πάντα τῆς Φρυγκιᾶς ἐγάπωσα τὸν νοῦ,
λέω 'στὸν Γκλὸ τὸν Μπουρέ, 'στὸν Ρῶσσο τὸν Ὀτοῦ,
πὼς τῆς Τριπλῆς ὁ Θόδωρος κολῶνα δὲν θὰ γίνῃ
καὶ πάντα σύμμαχος πιστὸς τοῦ Πατισάχ θὰ μείνῃ,
καὶ μονοχὰ μιὰ τρίχα του καμμιὰ φορὰ νὰ πάθῃ
διπλῆ, τριπλῆ καὶ τετραπλῆ 'κκακάρωσι κι' ἐχάθη».
Τέτοια 'μιλεῖ γιὰ νὰ τὰκούν καὶ 'στὴ Βουλὴ κι' ἄλλοι,
καὶ μέσα 'στῶν διπλωμάτων ἀκούστηκι τὴν λόζα :
« χαρὰ 'στὸν κεγκελάριο, χαρὰ 'στὴν Κερκελοῦ,
καὶ Χοενλόε νἄκτανε δὲν θἄχε τέτοια πίζα».

Μὲς 'στὴν νίλα τὴν πολλὴ Κιβωτὸς τοῦ Φασουλῆ.

—

Κατακλυσμὸς ἀταίσιος, κατακλυσμὸς φριτσάδης,
κι' ὁ Φασουλῆς μὲ τοὺς βροντὰς ἐβρόντα θυριώδης.
καὶ προβιὰν τοῦ βρέφοντος κατακλυσμοῦ τὸν σάλον
ὁ Νῶε κατεκτύπα μεγάλον Κιβωτόν.
κι' ἐμβάτας ζῶα πάμπολλα μικρὰ μετὰ μεγάλων,
τοὺς σπύλους, τῆς γαλῆδρας του, καὶ τὸν ἀγαπητόν.
τοὺς Ταρταρείους δαίμονας ἐνάλιον διετήρου
κι' ἀρμένιζε πρὸς Ἀραρὰτ, τῆς Ἀρμενίας ὄρος.
πλὴν Ἀραρὰτ δὲν ἤξιστε, καὶ τοῦπεν ἐκεῖ πάρα
ὅτι κι' ἐκεῖνο τόκοψε τοῦ Πατισὰχ μαχαίρα.

Ἁπλοῖ καὶ σκέτοι γάμοι ἀγαπητοῦ μας βλάμη.

—

Ὁ προσκυνὰς μας Ἄδωνις ὁ Κίρος τῆς Ἐφτίας.
καλάμι πῆρες πεσμάτος καὶ δίμιτς κι' εὐρωστίας.
μὰ τὴν Δανὸν Κουμανε ἐγίνεις ζευτάρι.
ἕνα κορίτσι μάλαμμα καὶ κερασιὰν κεφάλι.
Κι' ἀντηλλάξανε κι' ἐστουρώσανε τὰ νυφικὰ στεφάνια
μὲ τέση 'κατηφόνια.
ἡ δέσποινα τοῦ Φασουλῆ κι' ὁ Δάσκος ὁ Σπύρος.
Ἀνθρωπολύτης φίλαπτος κι' ἰσχυτὴς τοῦ καλάμου,
καὶ μετ' εὐτύπι κι' ὁ Φασουλῆς εὐχέθη διατρόπος
νὰ γίνουν σιριόλα γαρδὰ τὰ στέφανα τοῦ γάμου.

Τυπογραφεῖον Χ. χ. π. νέος παντοῦ ρυθμος—Φωκαίωνος ὁ ὅρομος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλεῖμεν σώματα «Ρωμαίου» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου καὶ τρίτη,
συζητεῖται καὶ πάλιν ἡ Κρήτη.

Πεντακόσια ἑξήντα κι' ἑπτά,
γιὰ τὸ σπίτι μας δόσιε λεπτά.

Μιὰ μυστικὴ πολιτική.

—

Γειὰ σου, Ρέλλη... σὺ μαντάτο ξιρωνίζεις ξαφνικὸ
πὼς θὰ γίνῃ κι' ἐδῶ μέσα Κυβερνεῖς Ρωσσικό.
Γειὰ σου, Ρέλλη... ἔϊχως φόβο μὴς 'στῆς πέρκις τῆς πολλαῖς
ἀπ' τὸ ψεύτικο τὸ βῆμα μᾶς ἀλήθεια σὺ μᾶς λὲς.

—

Σκύψε 'μπρὸς σὲ Τσάρο θρῆσκο, γῆ κι' ἐλεύθερη καὶ σκλάβα,
γίνε Ρούσσα, γίνε Σλάβα,
γαρέμιτσε τῆς Ἐκκλησιᾶς σου, ρίξε κάτω Παρθενῶνες,
ψάλε Ρούσσικο τροπάρι, φίλα Ρούσσικες εἰκόνες.

—

Μοσκοβιὰ παρηγορήτρα, Μοσκοβιά, γλυκειὰ μας μάννα,
σπάσι τῶν ἀϊτῶν τὰ νύχια, φραξι στόμα καθε λύκου,
μᾶν ἤμερ' ἂς μᾶς ξυπνήσῃ Μοσκοβίτικη καμπάνα
κι' οἱ ραγιάδες νὰ μεθύσουν μὲ τὴν βότκα τοῦ μουζίκου

—

Πλέκεται σὲ σκλάβων σάρκαις ὁ πολύπλοκος ἱστός σου,
τὸ Βαγγέλιο σου τὸ ἁρπάξει καὶ μᾶς τόχεις μυστικό,
μάννα τῆς ὀρθοδοξίας, εἶναι Σλάβες κι' ὁ Χριστός σου,
δὲν κρατεῖ καλάμι μόνε, μὰ καὶ κνοῦτο Ρωσσικό.

—

Κλάψε, γῆ, ποὺ σταζιες αἷμα καὶ βογγᾷς σφιχτοδεμένη,
Πάσχα Τσάρου σὲ προμένει,
καὶ μὲ πόνε θὰ θυμᾶσαι τοῦ Σουλτάνου τὴν σκλαβιὰ
σὰν 'ματόνῃ τὸ κορμὶ σου κοσμοπνίκτρα Μοσκοβιά.

—

Κρεβαίνει κατεβαίνει καὶ σκεπάζει πίρα πίρα
καθε λείψανο τῆς δόξας καὶ παληὸ σου θησαυρό,
ποῦ κι' ἐλεύθερει καὶ δοῦλοι θ' ἀλαλάξου μιὰν ἡμέρα :
«κακλίζο Τοῦρκος μὶ φεγγάρι, πιρὰ Ρούσσος μὲ σταυρό.»

Στοῦ στρατοῦ τὰ παλληκάρια, τῆς πατρίδος τὰ καμάρια.

—

Τώρα τώρα, ποῦ τοῦ Μάρτη θὰ μᾶς 'ποῦν τὰ χιλιδόνια
πὼς ξημέρωμα γελᾷ,
μὴ χωρέσουν 'στὴν ψυχὴ σας μαύρικες ἐχθρικὲς γιὰ γαλόνια,
μήτε πάθη χαμηλά.

—

Τώρα τώρα, ποῦ βροντοῦνε τυφεκιοῖς ἀνάρχη ἀνάρχη,
πάθος δὲν χωρεῖ κανένα,
καὶ 'στὸν ἴσκιο τῆς σημαίας ἰσχυμῶστε, παλληκάρια,
σὰν καὶ πρῶτ' ἀδέλφωμένα.

—

Μὲ λαχτάρα κι' ἕνας πόνος τὰ σπαθιὰ σας νὰ σταυρώνῃ,
τῶν ραγιάδων ὁ καϋμός,
τοῦτος νἄναι τζιντρό σας, τοῦτος νἄναι καὶ γελόνι
καὶ μονάχος σας θυμός.

—

Γλυκογέλα τους, ἀγάπη, γλυκογίλα τους, εἰρήνη,
μιὰ τιμὴ γιὰ τὰ γαλόνια, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
μιὰ τιμὴ καὶ μιὰν ἀγάπη, γιὰ νὰ μὴ χαροῦν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ τῆς ἔγνοιας τὸ φαρμάκι σᾶς ποτίζουν σταλα σταλα.

Ὁ Φασουλῆς ἡ λέρα κλαίει μὲ μιὰ ὁλογέρα.

—

(Ὁ Φασουλῆς σὰν ζήτουλας μὲ θλιμμένο μάτι
κάθεται κατσόνυχας ἀπέξω 'στὸ Παλάτι,
καὶ πραγουδεῖ λυπητερὰ μὲ θλιβερὴ φλογέρα,
καὶ χύνεται παράπονο καὶ κλάψα 'στὸν ἀέρα.)

—

Φ.—Παλάτι πολυέξαστο, Παλάτι λατρευμένο,
γύρα καὶ 'δές τὸν ζήτουλα τὸν κακομοιριασμένο.
Τώρα ποῦ μέσα 'στὴ Βουλὴ μᾶς κάνουν σαματὰ,
τώρα ποῦ κι' ὁ μαντρόσκυλος μᾶς λέει χωρατὰ
καὶ ξεσπαθόνει γιὰ στρατὸ μὲ πόζα Σαχαράκα
κι' ἀνάβει τὸ Ρωμαΐκο σὰν μιὰ φουφοῦ λὲ βράκα.

—

Τώρα ποῦ βλέπω, Βασιλιᾶ, τοὺς πολεμάρχους ὅλους
νὰ τρῶνε τὰ μανίκια των γιὰ τοὺς στρατοὺς καὶ στόλους,
τώρα ποῦ σχολιάζεται μὲς 'στὴ Βουλὴ κι' ἡ Κρήτη
καὶ τρέχει καὶ χειροκροτεῖ πολὺ κηφηναριό,
νεροποντὴ 'πλημμύρησε καὶ τὸ 'δικό μου σπήτι
κι' ἔπεσε κι' ἡ τραπέτσα μου καὶ 'λίγο μαγειριό.

—

Λυπήσου, Κορωνίτσα μου, ζητιάνε κτηματία,
ποῦ μὲς 'στὸ ὄρφιο 'βρίθηκε χωρὶς καμμιὰν αἰτία.
Ἔμαθα, Κορωνίτσα μου, μὲ τύπα μου χαρὰ
πῶς τώρα πάλι τόδειξες κι' ἐφάνης γαλαντόμα,
καὶ τρεῖς χιλιάδες ἔδωσες 'στὴν μαύρη συμφορά,
ποῦ τόσος κόσμος ἔμεινε μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα.

—

Τρεῖς χιλιοδούλαες μετρηταῖς γι' αὐτοὺς ποῦ 'βγῆκαν λοῦτσα,
τρεῖς χιλιοδούλαες μετρηταῖς σὲ τούτους τῆς ἀντάρας...
καὶ μόνο νὰ τῆς φανταθῇς μικρὰ μικρὰ χαρτοῦτσα
γεμάτα μὲ ἡπειώτικης ἡ χάλκινες πενταράς,
κατακαβκίνεις τί πικρὲ ἔχυθη γιὰ τ' ἀσκέρι
μέσ' ἀπὸ τὸ φιλάνθρωπον τοῦ Παλατιοῦ κεμέρι.

—

Τρεῖς χιλιοδούλαες μετρηταῖς! ...
ὄωστε μου 'λίγκις ἀπ' αὐτοῖς.
Κι' ἕνα χαρτοῦτσο νέχα
τοῦ Βασιλιᾶ μοναχα,
θἄκτιζα τὴν ταράτσα μου, θἄκτιζα τὴν κουζίνα,
καὶ θἄπινα τὴν γρίνα.

—

Μὲς 'στοὺς παθόντας ἂς γραφῇ κι' ὁ ταλας Φασουλῆς,
δώσατε κάπουον ἔρκνον κι' ἐμένα τοῦ σκλάτη...
μὶ τοὺς ἐρκνους τακτε δὲν ζοῦν κι' εἰ Βασιλεῖς;
μὶ τοῦ λαοῦ τὸν ἔρανον δὲν πρῶτοι τὸ Παλάτι;
Μὲ τοῦ Κυβέρνου τὸν παρὰ τὸ Στέμμα του λαμπρύνει
καὶ σὰν μᾶς τύχουν συμφορὲς ὀπίσω μᾶς τὸν δίνει.

—

Πάντα σὲ τοῦτον τὸν ντουνιὰ
θὰ βασιλεύ' ἡ ζητιανιὰ,
κι' ὁ κόσμος ἄλλο τίποτα νομίζω πῶς δὲν εἶναι
παρ' ἕνα πίρνε δίνε.

—

Ἠλίπω κόσμον μὶ χρυσὸ
ἐμπροστά μου νὰ πεζάρῃ,
βλέπω κι' ἄλλον μὲ τυχάρι
καὶ κυρίλια περισσά,
καὶ φωναζω μοναχός μου λιγωμένος εἰς τὰ γέλεια:
«νὰ ζητιάνος μὲ χρυσάφια, νὰ ζητιάνος μὶ κυρίλια».

—

Ὁ Κορδονοκαλούμπαρος μᾶς κάνει φασκρία
καὶ νὰ πρεικίσῃ 'βάλθηκε τὴν κόρη σου Μαρία,
κι' ἂν σὺ δὲν θέλῃς, Βασιλιᾶ, πιντάρα γιὰ τὴν κόρη,
ὅμως ὁ Κρῶσος Θοδωρῆς θὰ βάλῃ μὲ τὸ ζόρι
κάθε πιστό του κουνενὶ
νὰ σκεύῃ γιὰ τὴν προῖκα ναί.

—

Αὐτὸς ὁ λαοπρόβλητος φωστὴρ τῆς Καρκαλοῦς,
αὐτὸς ποῦ χύνει ὄαχαρνα γιὰ ψευτοπερισσεύματα,
καὶ λέει πῶς ἀμέτρητα χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς
ὅσοι φωναζουν καὶ βογγοῦν γιὰ στόλους καὶ στρατεύματα,
μόνο γιὰ σίνα, Βασιλιᾶ, δὲν κάνει τὸν μουφλοῦζη
κι' ἂς πάῃ τὸ παληάμπελο γιὰ τὴν Κορῶνα σκοῖζει.

—

Αὐτὸς σοῦ δίνει, Βασιλιᾶ, μὰ σὺ τὴν προῖκ' ἀρνιέσαι
καὶ μόνο μὲ τῆς συμφορᾶς τῆς φτώχιας συγκινιέσαι,
καὶ λίω σ' ὅλους τοὺς κουτοὺς:
«μὴ νηστέσετε μὲ τὰ βιολιὰ
ὁρὸ γαλαντόμους ὑνικτούς,
Πρωθυπουργὸ καὶ Βασιλιᾶ.

—

«Μέσα 'στὴ φτώχια, ποῦ κόσμο δέρνει,
ἐκεῖνος δίνει κι' αὐτὸς δὲν πέρνει,
κι' ἂν τὸ Κυβέρνο πικρὸς ὁμιλῇ
μὶ τὰς θυείας τοῦ Κορδονάτου,
ὅμως καὶ πάλιν τὸ κράτος σώζει
γαλαντομία τοῦ Κορωνάτου.

—

Μὰ κι' ἐγὼ μὲ τὴν Θοδώρα
ξεφωνίζω τώρα τώρα:
«Ψωροκώσταινα μυρλοῦζα,
μπρὸς 'στὸν Θρόνο στέκα σούζα,
κι' ὅλη χαρὶς κι' ὅλη λεῦσο
'στῆς θυσίας σου τῆς τσάκις
δῶσε 'στὸν γαμπρὸ τὸν Ρούσσο
χιλιοδούλαες τετρακόσιες.

—

«Κάνε κι' ἄλλη μιὰ θυσία,
τὸ βαρὺ πουγγὶ σου κούνε,
μὴ φανῇς καὶ 'στὴν Ρωσσία
Ψωροκώσταινα ταιγκούνα.

—

«Συλλογίσου, κασιδιάρα,
τί θὰ 'σῇ κι' ἡ συμπεθέρα,
σὰν δὶν δώσῃς μήτε δεκάρα
γιὰ τὴν κόρη τὴν ἑνδεκάρα.

—

Θεόδωρῆ, σοῦ βλαστημᾶς
σὰν σοῦ λείψῃ καὶ βελόνι,
δὲν τσιριζουν κι' ὅμως κλαῖνε Ἑλληνοβελόνια.

—

«Ἄπλωσε, τοῦ Θρόνου ταίρι,
τὸ κομμένο σου τὸ χέρι
μὲς 'στῆς ἀδερκὶς μὰς ἐντούναις
γιὰ νὰ χασκουν ὅλ' οἱ Δοῦκες.

—

«Κορδονάρα μου γλυκειά,
ἔλα δῶσε τὰ προικιά,
ἔλα νὰ κλοκαρδίσῃς
τοὺς συμμάχους, Θεοδωρῆλα,
κι' ἐγὰ θέλω νὰ πρεικίσῃς
τὴν χρυσῆ βασιλοπούλα.

—

«Ὅσοι κι' ἂν φωναζουν τώρα
πῶς μᾶς πνίγει φτώχεια μπόρα,
πρέπει νὰ κρατοῦμε, χῶρα,
τοῦ Κυβέρνου μας τὸνόρι.

—

«Θοδωρῆ, τὴν πίστι στῆσε
τῆς μουσολίζας Ρωμιοσύνης,
γαλαντόμος μόνον εἶσαι
νὰ μὴν ζῇς καὶ νὰ δίνῃς.

—

«Ἄχ! ἂς ἤμουν Βασιλιᾶς σου 'στὸ θρονί μου νὰ σὲ κάτσω,
ἄχ! ἂς ἤμουν Βασιλιᾶς σου, Θεοδωρῆ μου λαχανᾶ,
νὰ σοῦ δίνω κάθε τόσε τοὺς Μεγαλοταύρους ματσο
καὶ μαντρόσκυλο νὰ σ' ἔχω τῆς Αὐλῆς παντοτεινά.

—

«Κορδονάκι λιγερὸ
μὶ γεινάτια καὶ καπρίτσια,
πρεικισε, νὰ σὲ χαρῶ,
καὶ τὰ δίλια μου κοριτσια.

—

«Κι' ὁ φτωχὸς ὁ Φασουλῆς
μὲ τὴν ξύλινη τὴν ρᾶχη,
τροβολεύουρες τῆς Αὐλῆς,
τέσσερα κορίτσια τάχει
μὲ συμπάθειο, Θοδωρῆ,
κι' ἀπὸ σένα καρτερεῖ.

—

»Συμφορὰ μου κι' ὀλμένα!
δίξε καὶ γιὰ τοῦτα πένα,
κι' ἕλα δῶσε 'στὸ καθένα
ἑκατὸ χιλιάδες μόνο.

—

Σὺ προστάτης των νὰ γίνῃς,
σὺ νὰ θίλῃς νὰ μοῦ δίνῃς,
κι' ἐγὼ δπάρα νὰ μὴν πίρνω,
νὰ φωναζω παρτα 'πίσω,
καὶ τῆς προίκας 'στὸ Κουβέρνο
δώρεαν νὰ τῆς ἀφήσω.

—

Μὶς 'στῆς μπόρες τὴν βροντὴ
καὶ μὲς 'στὴν νεροποντή,
ποῦ βογγοῦσι σὰν θεριὸ,
πάει καὶ τὸ μαγειριὸ,
πάει κι' ἡ ταρατσα πούχα...
τώρα ποῦ θ' ἀπλώνω ροῦχα;

—

Ἔμαθα κι' ὁ Διάδοχος, σιμνὸν τοῦ Θρόνου κρῖνον,
σὰν ἄλλες λεοντόκαρδους Ριχάρδες τῶν Ἑλλήνων
μὲς 'στὰς πολλὰς προνοίας του πῶς ἔλαβε τὴν πρόνοιαν
νὰ στήσῃ καὶ τὸν λέοντα, ποῦ κεῖται 'στὴν Χαιρώνειαν,
κι' ἔτσι ν' ἀρχίσῃ δι' αὐτοῦ τὴν ὄρασιν τῶν ἀγώνων
ἐκεῖ ποῦ κλαῖον ἔσβυσε τὸ κλέος τῶν προγόνων.

—

Κι' εἶπα «ἐδὼ εἶναι πρὸ καλὰ πρὸς τὸ κεινὸν συμφέρον
νὰ βράσῃ κι' ὁ Διάδοχος τὰ κλέη τῶν πατέρων,
νὰ προσοχῆσῃ καὶ γιὰ 'μέ, νὰ λυπηθῇ τὴν φάτσα μου,
κι' ἀντὶ νὰ στήσῃ λέοντας νὰ στήσῃ τὴν ταράτσα μου;»

—

'Δὲς τἀπλήρωτα τὸ σπῆτι
τοῦ φτωχοῦ τοῦ φαμελίτη,
κι' ὅρκο κάνω, βρὶ παιδιὰ,
σὰν θεράπων Αὐλικὸς
νὰ μὴ βγάλω τσιμουδιὰ
γιὰ τὴν προῖκα τοῦ Δουκός.

—

(Ἐνῶ τοιαῦτα τραγουδεῖ προσέρχετ' ἐκεῖ πέρα
κι' ὁ Περικλέτος ὁ χαζὸς φυσώντας μιὰ φλογέρα.)

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Παραίτα τῆς φλογέρας σου τὸ δυνατὸ μεράκι
κι' ἔλα νὰ πᾶμε 'στὴ Βουλὴ νὰ 'δῇς τὸν Θοδωράκη,
σωστὸ λειτούργι καὶ θερτὸ σὲ τοῦτο τὸ Ντεβλέτι,
ποῦ τρίμουν ὅλοι σὰν ἰδιοῦ τὴν κάτασπρή του χαίτη.
Μὲ γίλοιο κορεϊδευτικὸ τὸν εἶδα νὰ κυττάζῃ,
τὸν εἶδα τὸ ταμπάρο του, βρὲ Φασουλῆ, νὰ βγάζῃ,
καὶ μὶς 'στὴν φουρὶα τὴν πολλὴ, ποῦ 'πῆγα νὰ κρεπάρω,
ἔβγηκι κι' ἡ ρεζιγκότα του μαζὶ μὲ τὸ ταμπάρο.
Τὸν κύτταξα κι' ἡ φάτσα του μοῦ 'φάνη σὰν καινούρια
κι' ἀρχίζει σὰν χωραχτζῆς νὰ λέῃ καλαμπούρια,
καὶ μ' ὅλους 'φώναξα κι' ἐγὼ χωμένος σὲ μιὰ αὐλὴ:
«χαρὰ 'στον τὸν χωραχτζῆ, τί κέρι ποῦ σοῦ τόχει!»
Στὸ βῆμα χιλιμίντριζε σὰν ἄλογο βαρβάτο
καὶ λέει τοῦ Κορριάτη:
«ἔχεις ἀνάστημα ψηλὸ, μὰ χέρι ντιλικάτο
κι' ἀξύνακτη τὴν πλάτη.»
Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκτύπησε γιὰ τοῦτον ἡ Κορώνα
μὶ τὸ ζερβὶ τὸ χέρι της τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα,
σὰν νὰ τοῦλεγε: «κτὶ βγαίνεις
καὶ παρλάρεις, φουκαρᾶ;

απ' ἐδῶ κι' ἐσὺ θὰ γένῃς
πομπάρχης μιὰ φορά.»
Καὶ τὸν Ρωμανὸ τὸν λεπτό, πρωτόπειρον ἀκόμα,
ὁ Θεόδωρῆς τὸν ἔκανε νὰ παραλλάξῃ χρῶμα.
Πεῦ νὰ 'στὰ λέω, Φασουλῆ...τὸν ἕνα κι' ἄλλον Ἴκαρο
τὸν πάρωσε σὰν σκεῦος,
κι' ἀπὸ ψηλὰ 'κραύγαινε τὸ γεροντοπαλλήκαρο
καθὲ κυρὰ καὶ τσοῦπα.
Τραγούδα τὸν Κορδόνερο, τὸν γέρο μαὶ πατέρα,
καϋμένη μου φλογέρα.
Γιὰ 'δέστε τὸν πῶς ἄλλαξε.... σὰν πρῶτα δὲν τὰ χάνει,
κι' ἂν λέγεται Γαλλόφιλες, μὰ τὸν Ἐγγλέζ κανεὶ,
Κοινοβίριον, Θρόνου καὶ Βουλῆς ἀφράτος ἀμορζός
δὲν μᾶς σκαρώνει συμφοραῖς, μηδὲ πολέμων δράματα,
καὶ μήτε φαίνεται σὰν πρὶν Ὀρλάνδος ὁ φουρῴζος,
ποῦ λές πῶς τούλθε τὸ μαλὸ μαζὶ μὲ τὰ γιφάικατα.

—

Καὶ λέει καὶ κηρύττει
ραγδαῖος καὶ ὁρμὴς
πῶς σὰν στενᾶ," ἡ Κρήτη
στενάζομε κι' ἐμεῖς,
ὅταν ὁ' ἡ γῆ μας στένῃ
τάνάπελεν συμβαίνει.

—

Κι' ἂχ βὰχ ἀρχίσαν τότι
νὰ λὶν οἱ πατριῶται,
κι' ἐστέναξα κι' ἐγὼ
μὲ τὸν Πρωθυπουργό.

—

"Αχ, βάχ! ἐστέναξι βαρειὰ Βουλή, Κυβέρνο, Θρόνος;
ἀνεστενάξουν, βγεῖν' ἀχνοί, καὶ μέσα βρᾶζει πόνος;
κι' εἶπε 'στὰν τόσο στεναγμὸ, ποῦ μούγγριζε σὰν βρῶλι,
πῶς ἡ Χαλέπα, Φασουλῆ, τῆς προσφιλοῦς του Πλήκτος
εἶναι μιὰ σκάλα δηλαδή, κι' αὐτοῦ πατῶντας πᾶλι
θὰ φθάσ' ἡ Κρήτη 'γρήγορα 'στὴν κορυφὴν τῆς στέλης,
καὶ τέτοια λόγια λέγωντας ἡ καφερὴ Κορδόνα
μᾶς ἔδειξε μὲ 'στὴ Βουλὴ τὴν πρὸ 'ψηλὴ κολόνα.
Κι' ἀμέσως ἐσηκώθ κι' ἐγὼ σὰν μαρτυρότα κοῦκλα
νὰ 'δῶ 'στὴν στέλη τῆς Βουλῆς τὴν Κρήτη μὲ λαχτάρα,
κι' ἀντίκρυσα, βρὲ Φασουλῆ, μιὰν ἀνοικτὴ χεροῦκλα,
ποῦ μόνο νὰ τὴν ἔβλεπες θὰ σ' ἔπιανε τρομάρα.
Εἶπε πῶς πρέπει τὰ πολλὰ νὰ λείψουν μαγαλεία,
κι' ἡ Ρωμηοσύνη φαίνεται κεφάλα καὶ γιλοία
νὰ θέλῃ σώνει καὶ καλὰ καὶ μ' ὅλα τὰ σωστά της
τῶν Πανελλήνων ἀδελφῶν νὰ λίγεται προστάτης.
Νὰ μιὰ φορὰ Πρωθυπουργὸς καὶ Κυβερνήτης μέλημμα,
εἶνετ γλυκὰ τὰ λόγια του σὰν τὰ ζαχαροκάλαμα...
μακρὰν πῶν κατακτήσεων πολεμικὴ μανία,
ὅρεξ κι' ἡ Κρήτη ὁλαδή, νὰ κι' ἡ Μακεδονία.
Μιγὰλ' ἰδέα τῶν Ρωμαίων ἂς εἶναι μιὰ καὶ μόνη
πῶς τῶν ὁσιρίων τους δισμοὺς θὰ φθάσῃ τὸ Κορδόνι,
κι' ἔτσι μιὰ 'μέρα μὲ φακνὶς, ρεβίθια καὶ φασούλια
τῆς ἀχαμνῆς κεφάλαισαις των νὰ κάνουν σὰν ντασούλι,
κι' ὅταν ὁ Κορδονάραγας πηγαίνῃ 'στὸ Παλάτι
νὰ τῆς βαρεῖν ὀπίσω του καὶ νὰ τοῦ λὶν σπολάτη.
Εἶπε καὶ τὰ καραβάκια μας πῶς ἔγιναν σερβάλα
καὶ μόνο σ' ἕξοδα πολλὰ μας βάζουν καὶ σὲ νταμπάλα,
πῶς πίντε μίλια μονυχὰ τραβοῦν 'στὰ κουτουρού,
κι' ἐκεῖνα μὲ τὰ ζόρι,
καὶ μέλις γιὰ τὸν Καύθαρο καὶ τὴν Κρεμμυδαρού
'μπορεῦν νὰ βάλουν πλάρη.

—

Τέτοια τὸ βαθὺ μυαλὸ
τοῦ καραβοκύρη κεβε,
κι' ἔκανε τὸν Νικολὸ
ν' ἀπομείνῃ σὰν Νιόβη.

—

Φ.—Τρκγούδα, βαρδὶ Φασουλῆ, τὸν γέρο Φασουλᾶ,
ποῦ μέσα 'στῆς γερουσιᾶς τὸ μούγγρισμα γλυκᾶ.

Ἐλεύθεροι καὶ ὄουλοι
βαρεῖτε τὸ νταούλι,
φασοῦλι τὸ φασοῦλι
γαμεῖται τὸ σακκοῦλι.

—

Κι' ἂν ἐρωτᾷς γιὰ τὸν Σκουζέ,
βρὲ Περικλῆτο μου χαζέ,
ὁ Ράλλης σοῦ τὸν ἔκανε τοῦ κύσμου παιγνίδι,
ποῦ τὸν παραλυπήθηκα κι' ἐγὼ τὸν κακομοίρη.
Τί 'τραβᾷξι, μανοῦλα μου, κι' ὁ τῶν Ἐξωτερίκων
μ' ὅλα τὰ μπερμπετόψιχα του καὶ μ' ὅλας του τὰς γνῶσεις,
μονάχος ἐμουρμούσιζε κ α θ ἤ κ ο ν καὶ κ α θ ἤ κ ο ν,
καὶ δίχως λαθος τζιλιτε καθ' ὅλας του τὰς πτῶσεις.

—

Γιὰ καθῆκον ὁμιλεῖ
καὶ τοῦ 'φώναξαν πολλοί :
«Κόρτε πλίον τὸ καθῆκον, τῆς Κορδόνας ξεκανίει,
καὶ μαζὶ μας ἔλκ κλίνε τοῦ Βαρόνου τὸ καθῆκ.»
Π.—Κι' ἐγὼ τὸν ἐλυπήθηκα, καϋμένε Φασουλῆ,
τὸν ἔκλαψε κι' ὁ ὁέσκλος, ὁ μπάρμπα-Ντιλιγιάννης...
Μινίστρο περιλάλησε, σὰν ἔρχεται Βουλή,
μὲ τὴν διπλωματία σου καὶ τὴν μιλιὰ σου χάνεις.
Φ.—Κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν Σκουζὲς καθῆκον καὶ καθῆκον
'στοὺς ὁρόμους καὶ κατ' ὅλον,
καθῆκον τὸ συντάσσεσθαι πρὸς πάντα Κορδονίτην,
καὶ πρεῖκα τὴν ἀνέλογον εἰς Πριγκηπίσσας ὄδειαν,
καθῆκον τὸ ζητεῖν λεπτὰ μιὰς 'στῆς βροχῆς τῆς μπόρας,
καθῆκον τὸ προικοδοτεῖν καὶ τῆς 'δικαίς μου κόρας,
καθῆκον κι' ἕνα θούριον πολεμικὸν ἀκούειν
καὶ πρύμναν ἀνακρούειν
ὅταν τὸ χέλι βλέπῃς
τῆς ἀδελφῆς σου τσέπης.
Καθῆκον ἀπαραίτητον τὸ καλομένον ὅλους,
Μαγυάρους, Ἄγγλους, Γερμανοὺς καὶ Ῥώλλους καὶ Χαχόλους,
καθῆκον τὸ παρεύεσθαι μὲ τὴν τυρλὴν τὴν τύχην,
καθῆκον ὄι καὶ τὸ ποδιᾶς κατουρημένας λείχειν,
καθῆκον καὶ τὸ προσκυνεῖν τὴν ὑψηλὴν εὐθύνην,
καθῆκον καὶ τὸ σιωπᾶν καὶ κρύπτειν τὴν ἀλήθειαν,
καθῆκον καὶ τὰ καθεσθαι σὲ Κηνσοιρᾶς ρολόρας
καὶ κοπανᾷν τὸν Βόρειον,
κι' ἀεὶθεν βλέπειν τὸν κάκκον τῆς Μαύρης μας τῆς Μαίρας
ὡς γίγαντα πελώριον.

—

Καθῆκον ὄι καὶ τὸ φαγεῖν
μὲ τὸν 'Ασσὴμ τὴν Τουρκαλᾶ,
καὶ γαμβρὸς μὲ τὴν ὀραγὴν
τῶν ὑποσούλων, μπουνταλᾶ.

—

Π.— Ἡμέρας διακρίχαμεν μυρίων καθηκόντων
παρόντων καὶ μελλόντων,
παντοῦ καθῆκον μᾶς καλεῖ,
ἐγὼ ὄι τώρα, Φασουλῆ,
ἔχω καθῆκον ἱερὸν μὶς 'στὸ μιγάλο χέλι σου
μὲ τούτη τὴ φλογέρα μου νὰ σπάσω τὸ κεφάλι σου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ὄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ Καρκαβίτση Λιτογρ/φ. τὰ κάγκελα εἶβλόνουν,
τιμὴ ὅρη φράγκα μοναχὰ δι' ἕλον τὸ Παράδεισον.
Ὁ φίλος τέκτων ὁ Βασιὰς ἐκ τῶν ἐσημάντων
καμπάν μελέτην ἔγραψε περὶ τῶν Ἀθηνῶν.
Ἡ παλιοῦμων ἡ Πορρὶν μ' ἐμβρίθειαν μεγάλην
τὴν Ἱστορίαν ἔβιασε τῆς Γυναικὸς καὶ πάλιν.
Σώρε 'στὸν Ἀθανασόπουλο, τὸν ἐκουσιὸ τεχνίτη,
ποῦ κάνει πρῶτο τζιβάνι κι' ἰμένα τὸν Θερίτη.
Τοῦ Πιπινέλη τὰ Κουζὰκ ἀπὸ τὰ ἀκριβώτερα,
μὰ 'σ' ἕλλη φυλὴ δ' αὐτὰ τὰ γράφω περισσότερα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γραίμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'στὸ χερι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου τριάντα
καὶ σπουδαία συμβαίνουν συμβάντα.

Πεντακόσα ἑξῆντα κι' ὀκτώ.
μανιφέστο τοῦ Θρόνου ἐρικτό.

Διάγγελμα Βοηλικὸν, τὰ μάλιστα πολεμικόν.

—

Ὁ Θρόνος μας, χαρὰ κρυφὴ
καὶ μόνο μὲς στὸ λίδι,
πάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ
'στὸν γέρο Κορδονίδη.

—

Ἀγαπητέ μου Θεόδωρῆ καὶ πρῶτε Στρατηλάτη,
δὲν ξέρω πῶς ἐτέκμηρε καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι
πολεμικὴ φαγοῦρα,
καὶ γιὰ στρατοὺς καὶ στόλους
μᾶς ἔπιασε πριμοῦρα
μικροὺς μεγάλους ὅλους.

—

Ἡ προσφιλὴς Κορῶνα σου, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς,
ἐπιθυμεῖ στρατόπιδο τρικούβερτο νὰ κάνῃς,
ἐπιθυμεῖ τὸ πρῶτο σου νὰ δείξῃς νταϊλίκι,
νὰ παρῃ ὁρόμο κι' ὁ στρατὸς καὶ νἄνει τεφαρίκι,
ἔκα σταθῆ 'στὴ μέση του καθένας νὰ φορέσῃ
κι' ἐκ πυρετοῦ πολεμικοῦ τὸ κράτος νὰ πυρέσσῃ.

—

Ἐπιθυμεῖ πραγμάτα, πολλῶν φασκιρίας,
ἐπιθυμεῖ νὰ πρεσκληθοῦν καμπόσαις ἐφεδρεῖαις,
στρατὸς ἐδῶ, στρατὸς ἐκεῖ, στρατόπιδο παρίκι,
ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦ στρατοῦ ν' ἀλλάξῃ τὸ τουφέκι,
ν' ἀλλάξουν κι' ὅλα τ' ἄλογα καθὼς καὶ τὰ μουλάρια,
κι' ἀλέι μπαλέρ, ζιγὶ μαλέρ, κι' ὡς ποτὲ πλλικάρια.

—

Νὰ γαλίζουνε γαλόνια,
νὰ βροντοῦν μπὰμ μπούμ κανόνια,
μασκουλᾶ, ρουκέταις, τράκαις,
τρίγκι τρίγκ ἡ σαπαράκαις,
γκάπα γκοῦπο τὰ ταμποῦρλα,
πόλεμος, μανία, μοῦρλα,
ταρατάμ τὰμ τὰμ τρουμπέτσις,
ὅλοι γεμοῦρκ 'στὰ τυφλα,
καὶ καπνὸς νὰ τσουρουφλᾷ
τῆς χυνατκις σου μπαρμπέτσις.

—

Ἐπιθυμεῖ καὶ τὰ παιδιά, τοῦ Θρόνου τὰ καμάρια,
ποῦ πρωτα τὰ 'μαρκναν σακλέτια καὶ καῦμοί,
νὰ μένουν 'στὸ στρατόπεδο μὲ τάλλα πκλληκάρια,
νὰ καταλάβουν μιὰ φορὰ πῶς βγαίνει τὸ ψωμί.

—

Ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος σὰν τροπαιοῦχος Ἄρης
μὶ τ' ἄλογ τῆς ἀστραπῆς νὰ τρέχῃ καβαλάρης,
νἄνει φωτιὰ καὶ λαύρα
μὲς 'στοῦ στρατοῦ τὴν χαύρα,
λεπίδες μὲς 'στὰ χέρια του νὰ πιάζῃ κοφτερὲς,
καὶ μ' ὅσαις ἄλλοτ' ἔπιασε τῆς Ἀλάτους ουρκὶς

νὰ δέσῃ χειροπόδαρα τὴν φάρα τῶν Βουλγάρων
καὶ τῶν λοιπῶν βαρβάρων.

—

Ἡ πρεσβεία Κορῶνα σου θέλει μαζί μὲ σένα
σὲ στρατοπέδου φλογιροῦ νὰ κάθεται τσαντίρι,
γιὰ τρακατρούκαις νὰ 'μιλῇ καὶ μάχαις ὁλοένα
καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ χαλᾷ χατῆρι.

—

Θέλει τυφλίσῃ τοῦ λεπτοῦ καὶ ξίφη νὰ μετρᾷ,
θ' ἀφήσῃ τὰ τεζέδζα της, θ' ἀφήσῃ τὰ λουτρά,
ἐδῶ μί' εἶσ', καλέ μου,
διὰ παντὸς θὰ μείνῃ,
καὶ σὲ λουτρὸ πολέμου
θὰ λοΐζεται κι' ἐκείνη.

—

Ὅλοι μαζί της ν' ἀπεράσῃ, πολίτσι καὶ σποθέτσι,
νὰ γίνῃ τὸ στρατόπεδο Τατόι καὶ Πικάτι,
νὰ τὴν ξυπνᾷ πρωὶ πρωὶ τοῦ στρατοπέδου δίαυλα
καὶ σταυροπόδι κατὰ γῆς νὰ τρώῃ κουρκμάνα.

—

Ἐκεῖ χορὸς καὶ σουαρὶς χειμῶνα καλοκαίρι,
καὶ τὸν ζωγράφο, πεδρχγε μαζί της 'στὸ Παρίσι,
μὲ τὰ δικά της ἔξοδα 'στὴ Θήβα νὰ τὸν φέρῃ
τὴν πολεμάρχα τὴν Αὐλὴ καὶ σὲ νὰ ζωγραφήσῃ.

—

Ἐπιθυμεῖ ν' ἀναρριχᾷ ὁ πρῶτος Ντελιγιάννης,
πέρα καὶ πέρα νὰ στηθοῦν γιὰ πολεμάρχους τέτοιαις,
κι' αὐτοστιγμεὶ στρατόπεδο 'στὴ Θήβα νὰ μοῦ κάνῃ,
ποὖχει τῆς χήνας τῆς παχειᾶς καὶ τῆς πιλλαΐς τῆς πάπιας.

—

Ἐκεῖ τοῦ κόσμου χολασμός, καὶ μὲ βρυντᾶς καὶ κτύπους
νὰ ξυπουρλώνωνται ταύτιὰ τοῦ κάθε θεριακλῆ,
σὰν τὸν καιρὸ ποὺ 'πέθανε κι' ὁ Βασιλῆας Οἰδίπους
κι' ἡ Πολυνείκης πράκτικες μὲ τὸν Ἐτεοκλῆ.

—

Τελείωσαν τὰ ψήμματα, κυρὸς παρασκευῶν,
καὶ μία Σφιγξ νὰ καθίται 'στὰς πύλας τῶν Θηβῶν,
καὶ γιὰ σπουδαῖο πρόβλημα τοῦ καθενὸς ζιβάτη
αὐτὸ νὰ τοῦ προτείνῃ,
πῶς ἔγινε καὶ τῶν Ρωμηῶν τὸ γελικετὸ Παλάτι
πολεμικὸ καμίνι.

—

Καὶ σύ, Κερδεναρούμπαρε, γιὰ τοῦτο θ' ἀπορήσῃς,
ἀλλὰ κι' ἡ Κερωνίτσα σου καλὰ καλὰ δὲν ξέρει
γιατί ζητεῖ στρατόπεδα κι' ἰφαδρειῶν προσκλήσεις
κι' ἄλλα καινούρια λάχανα κι' ἄλλο κομμένο χέρι.

—

Ἐν τούτοις, φίλε λαχανᾶ,
πολέμους σκάπισε ξανά,
κι' ἔλα, πολέμαρχε σιφλᾶ,
μαζὶ νὰ πᾶμε τὸν καφρί.

—

Ἔλα σὰν πρῶτα χαρωπός,
μὴν εἶσαι λυπημένος,
καὶ μὴ 'ρωτᾷς γιατὶ καὶ πῶς
μαχῶν μὲ φλέγει μένος.

—

Μὴ θαρρεῖς πῶς εἶναι ψήμμα,
καὶ σοῦ λέγω τσόρμα
πῶς ξεσπαθώσε τὸ Στέμμα
καὶ θὰ δρασῃ σοβαρά.

—

Δρᾶσις, βράσις, πατατρᾶκα,
κι' ὅταν, φίλε Σακαράκα,
λάβῃς τὴν γραφὴ μου τούτη,
ποὺ παραθρωμᾷ μπακροῦτι,
δίχως τὸ κηρύγγαρό
νὰ σὲ πάρῃ μυρωδιά,
ἔλα μὲς 'στὸ μαγειρειό
μὲ χαρσιμένη κατρδιά.
γιὰ νὰ 'δῇς ἡ Κερωνίτσα, ποὺ τὸν Κόρδενο λατρεύει,
τί γιὰ σένα μαγειρεύει.

Θόδωρος ὁ μένους πλήρης
'στὸ Στρατόπεδον ξιφήρης.

—

Θοδ. — Ἤλιες κάκιστος προβλλιε
κι' ἐρυθρὰς ἀκτῖνας βλίπω,
σακαράκα ζώνω πάλι
καὶ τὸν κόσμον ἀνατρέπω.

—

Ἔξω ροῦχα τῆς εἰρήνης
καὶ χυτή μου ριδιγκότα,
πάλι, Θόδωρε, θὰ γίνῃς
Μπονοπάρτης σὰν καὶ πρῶτα.

—

Ὅσο τώρα κι' ἂν πεθῇς
ἤσυχος ν' ἀναπαυθῇς
καὶ παντοῦ νὰ σὲ νομίζουν Κυβερνήτ' εἰρηνικό,
μὰ σὲ σπρώχνει σὲ πολέμους τὸ κακό σου φριζικό,
καὶ σοῦ λέει μιὰ τρομπὴ
καὶ βαρύτυπη φωνή :
«Κάλλι στρατιώτ, Κορδόνι,
τοὺς Ἀρκάδας σου πρωτρώνει,
βόλιε καὶ μπαρούτι μάσσα
καὶ κατάπιτε μαχαίρια,
τρῶγε λάχανα καὶ πράσσα,
κόβε πόδια, κόβε χέρια.

—

Τοῦ Χαμίτ τοῦ μακελλάρη στύλος ἔγινα καὶ βλάμης,
ἐβαπτίσαμε τοὺς Γκάλους καὶ τὰς φλάκας τὰς Δυνάμεις
πῶς μαζὶ μὲ τὸν Μινίστρι, πῶς μαζὶ μὲ τὸν Ἀλέξο
θὰ φυλάξω τὴν εἰρήνη, καὶ φρουρὸς γ' αὐτὴν θὰ στέλω.

—

Ἔσκουξα πῶς γιὰ πολέμους παντελῶς δὲν συγκινοῦμαι,
πῶς τὸν τίτλον τοῦ προστάτου τῶν Ἑλλήνων ἀπαρνοῦμαι,
πῶς κι' ὁ στόλος μας τὴν ὥρα μόλις πέρνει πέντε μίλια,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου,
κεραυνοὺς πολέμων ἄκου,
κι' ἀρματῶσου, Θεοδωράκη, κι' ἂς σ' ἀνάψουν τὰ καντίλια.

—

Μὲ κλωνάρια τῆς εἰρήνης τὴν φαλάκραν σου μὴ στέψῃς,
πάντα πόλεμος ἀχρεῖος, πάντα πόλεμος κενέργης,
τὴν φιγοῦρα του μοῦ δείχνει,
κι' ὅλο σπρώχνει κι' ὅλο σκούντα
κατακέφαλα μὲ ρίχνει
πρῶτον πλεισιοφηφοῦντα.

—

Ἀλλαξε μοῦ λίνει δρόμο καὶ Πριυσολεγισμό
καὶ τῶν δανειστῶν ἡ φάρεις ἂς ζητοῦν συμβιβασμό,
κι' ἂν δὶν θρίσκωνται λιανὰ
'στὸν μουλούζη καρβουνᾶ,
τραβᾶ 'μπρός καὶ μὴ σὲ μίλῃ τί θὰ βγαλ' ἡ τόση φούρια
κι' ἄλλα γράψε μας καινούρια.

—

Ὦ Χαμίτ, σὲ βεβαιόνω πῶς τὸν πόλεμο δὲν θέλω,
μὰ τὸ γράμμα τῆς Κορώνας μοῦ γαιόνει τὸ τσιρβέλο.

Μ' ἕνα κράνος βαρὺ 'στὸ κεφάλι
καὶ μὲ πάλα σὲ χέρι θρασύ
σὲ στρατόπεδα τρέχω καὶ πάλι,
βάρδα 'μπρὸς νὰ περάσω... τίς σύ ;

—

Τοῦ πυρὸς ἀγριεύουν τὸ ἄνδρα
κι' ἀπὸ 'πάνω Κερῶνα χρυσῆ
ξεφωνίζει γιὰ 'μὲ σὰν γκλάνδρα :
«βάρδα 'μπρὸς νὰ περάσῃ... τίς σύ ;»

Ὁ Θοδωρέτος ὁ δεβνταλῆς
κι' ὁ Περικλέτος κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Φα. — Ἐγῶμαι, Θεοδώρακη μου, μὰ μὴ τὸ ξίφος σύρῃς,
ἐγαλίσαν τὰ μάτια σου καθὼς καὶ τῆς γαρίδας,
καὶ τρέχεις σὲ στρατόπεδα μονάχος σου ξιφήρης
σὰν Αἴας Τελαμώνιος διώκων τοὺς Ἀτρείδας.
Πιρ. — Πές μας, Κορδοναρούμπαρε, ψηλὰ κυπαρισσάκι,
τί τρέχει μὲ τοῦ Βασιλῆ τὸ νιὸ ραβδοσάκι ;
Γιὰ τοῦτο τὸ μυστήριον μὴ σιωπᾷς, ὠμίλει...
τοῦ τώπιες σὺ καὶ τζούρωψι, κἂν μόνος τόχει στείλει ;
Θεό. — Κἂν μονοχός του τόστειλε, κἂν τοῦπα 'γὼ νὰ γράψῃ,
πρχθῆς μὲς 'στὸ Πικάτι του μ' ἐπῆρε μουσαρίφη,
κι' ὅσο κανένας φαφλατᾶς νὰ κόψῃ καὶ νὰ ῥάψῃ
θάμεσ τοῦ Θρόνου τὸ χρυσό, τοῦ Θρόνου τὸ ζαρέφι,
κι' ἀδίκως μέσα 'στὴ Βουλὴ στριγγλίζουν βλοένα,
τὸ σκοτσιμένο των μυαλὸ κατήντησε κουρκούτι...
μοῦτρα κι' αὐτεί γιὰ πόλεμο... καὶ ποῦ τὰ λὶν ; σ' ἰμένα,
ποῦ μὲ τῆς φούστας ἔτρωγα καὶ τρώγω τὸ μπαρούτι.
Φα. — Πές τα, καϋμένε Θοδωρῆ, 'στοὺς νηστικοὺς φωστῆρας..
ἐρίστε... 'βγῆκε μαχαιρᾶς κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας.
Πιρ. — Μὴν τοὺς ἀφήνῃς, Θόδωρε... κοπάνα καὶ παλίκα,
βαρτοὺς ὀπίσω κι' ἐμπροστά. βέρτους κι' ἀπὸ τὰ πλάγια...
ἀκοῦς ἐμπρός 'στὸν Θόδωρο νὰ κάνουν τὸν γκιουλέκα,
ποὺ 'γέμισε τῶν Τσουσπέων τὰ πισινὰ μὲ σκάγια ;
Φα. — Μὰ 'πές μας φανερὰ,
λειονταμε μας κι' ἔλαφι,
θὰ κάνῃς μιὰ φορὰ
δσα τὸ γράμμα γράφει ;
Θοδ. — Ἐγὼ τοὺς εἶπα 'στὴ Βουλὴ πῶς τὰ μισὰ θὰ κάνω
καὶ κάτι περαπάνω.
Φα. — Ἀλλὰ γιατὶ δὲν 'φώναξες, Θεόδωρα μου μαρτύρα,
πῶς θὰ τὰ κάνῃς ὅλα :
Καὶ σύ, τοῦ Θρόνου στύλε,
γραμμα 'στὸ Στέμμα στεῖλε,
καὶ γραφε πῶς γιὰ τέτοια
πολέμων μαραφέτια
δὲν θέλεις πιὰ νὰ σκάνῃς
καὶ τίποτα δὲν κάνεις.
Πιρ. καρὶ καὶ βοῦλα,
κι' ὁ Θρόνος, Θεοδωσοῦλα,
τὰ λόγια σου θ' ἀκούσῃ
χωρὶς νὰ σοῦ θυμώσῃ,
καὶ δεύτερο τσουμπούσι
πρὸς χάριν σου θὰ στρώσῃ.
Πιρ. — Κι' ἂν δὲν μας κάνῃς τίποτα, Κορδοντσελαπῆ,
τοῖς εἶν' ἐκεῖνος ὁ σαχλὸς, ποῦ λόγο θὰ σοῦ 'πῇ ;
Μὴ μᾶς χολιάζῃς, γέρο πατέρα,
κι' ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς θέλῃ' ἡμέρα,
ποῦ κι' ἡ Κερῶνα θὰ τὰ ξιχάσῃ...
εἶναι μιὰ φούρια καὶ θὰ περάσῃ.
Θοδ. — Προχθὲς ἐξεραντώνομαι μὲ τὴν Κορῶν' ἀνταμὸ
κι' ἐκουβεντιάζομε πολλὰ γιὰ τὸ σπουδαῖο γράμμα,
κι' ἡ Κερωνάτος μούλεγε μὲς 'στοῦ κρασιοῦ τὴν τίλια :
«Πετιλικέ μου τρικλώνα μὲ τὰ σκεφτερὰ φίλια,
κι' ἂν ἡ Κερῶνα σήμερα πολεμικὰ σοῦ γράφῃ
μὰ μὴ νομίζῃς πῶς θὰ φᾷς καὶ τὸ σικτὶρ πλάκα.
Ἔβιβα, Μεγαλόσταυρε κι' ἀρχάτε λαβεντόπαιδε,
γειά σου κι' ἀντάμωσαις καλαῖς 'στὴς Θήβας τὸ στρατόπεδο.»
Μὰ τότε πλέον ἄναφε γιὰ πόλεμο κι' ἡ πόκκα μου
καὶ τοῦπα «γειὰ σου, Βασιλῆ, καὶ τόκα σου καὶ τόκα μου.»
Κι' ὅς του κι' ἐπληκτρίζε σκαμπάζα γιὰ τὸ γεῦμ
καὶ μ' ἕνα στρατιωτικὸ τὴν 'πίναμε παγοῦρι,
καὶ πιάτα κομματιάσθηκαν κι' ἐσπάσανε ποτήρια
καὶ τούρταις ἤλθαν ὁλόκληραις φτιασμέναις σὰν τσαντίρια,
κι' εἶχαν γιὰ γαρνιτοῦρας
πιστόλαις καὶ κουμπούρας.
σπαθάκια κι' ὅπλα Μαουζὲρ ὅλο καὶ ζεχαρένια,
ποὺ 'κάλιναν 'στῆς τρίχαις μου καὶ 'στοῦ Σκουζὶ τὰ γένεια.

—

Μὲς ἤλθαν κι' ἄλλα φαγητά
καὶ ὁρέγει παραγεμιστοί
μὲ βόλια καὶ μπαρούτι,
κι' ἐξεργαλείφαντο γι' αὐτά
τόσοι σαλπαρῆδες γνωστοί
καὶ λυσσασμένοι Βραΐτοι.

—

Παγγεῦταν στρούγκακις νηστειαῖς
μὲ βουκομέν' μάτι,
καὶ ὅπο μεγάλαις μουσικαῖς
βαπῦσαν 'στὸ Παλάτι.

—

« Ἀλλάζ ἀνράν ντέ λά πατρί.
ἔξω σπαθί μου λιγυρό,
καὶ τὸ κεφάλι σας γλαστρί
νὰ τίνουν ὄρνιθες νιρό. »

—

Φτσ.—Γράμμα ψηλά, ποῦ 'σήκωσες 'στὰ σύννεφα τὸ Στέμμα,
γράμμα γραμμένο μὲ θυμό, γράμμα γραμμένο μ' αἷμα,
γράμμα, τοῦ κρυβεῖς μέσα σου φωτιὰ κι' ἀστροπελέκι,
γράμμα, ποῦ τώρα 'στὰ κερρὰ τὸ Καρδονάκι στέκει,
γράμμα" ἀνοικτὸ καὶ φανερὸ γωσὶς κερὶ καὶ βούλα,
γράμμα, τοῦ μέσα 'στὴ Βουλὴ γεννᾶς ἀναμπωμπούλα,
γράμμα, ποῦ μᾶς ἐζούρλανες κι' οὔτε κανεὶς δὲν ξέρει
ποιὸ σ' ἔχει γραφεῖ χέρι,
γράμμα, ποῦ τὸν ἀνεύθυνον ὑπεύθυνο τὸν κάνεις,
ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς εὐθύνεται, μηδὲ κι' ὁ Δεληγιάννης,
γράμμα, ποῦ ζαφρίσασις ντουγιὲ σὰν ξεφτερὸ κακόν
καὶ συμφωνεῖς ἀνύμφωνον μαζὶ μὲ τὸ Κορδόνι,
γράμμα, ποῦ γνεῖς βαλσαμο 'στὰ μαῦρα βάσανά μας,
γράμμα, ποῦ χαμηγέλασεν τὰ στραβομουτσουνᾶ μας,
γράμμα, ποῦ τόσα σχίδια ξεσχίζεις εἰρηνόφιλα,
γράμμα, ποῦ καὶ τὴν γύμνια μας σκεπάζεις μὲ σκιάφυλλα,
ποῦ σὲ πανηγύρια προσκαλεῖς τὸ χῆνος τὸ φαρίσικο,
ποῦ καὶ τὸ Στέμμα τοῦ γλεντιοῦν πηδῶ πελληκαρίσιο,
καὶ βγάζεις ἀσπροπρόσωπο 'στὸν κόσμο τὸ Ρωμαίικο
σὰν νἄλειφε τὰ μοῦτρα του γιακοῦρτι σακκουλίφη,
γράμμα, ποῦ λούζεις μερικοὺς μὲ χείμαρρον ἰδρῶτος
καὶ φέρνεις μιὰν ὑπογραφὴ «Γεώργιος ὁ πρῶτος»,
γράμμα, ποῦ σαλπίγγα κι' ἐγὼ Τυρρηνικὴν σημαίνω,
γράμμα, ποῦ κάθε ἀνειστὴς σοκοκρατεῖ τὸν νοῦ του,
γράμμα 'στῆς Κυβερνήσεως τὸ φύλλο τυπωμένο
συμφώνως μὲ τὸ Σύνταγμα, μὰ κι' ἐναντίον τούτου,
γράμμα, κουράγιο τοῦ στρατοῦ καὶ κάπνισμα τοῦ στόλου,
κι' ἐκεῖνος ὑποῦ σ' ἔλαβε δὲν ἀπαντᾷ καθόλου,
γαμμα χωρὶς ἀπάντησι, γραμμα χωρὶς ρουσφέτι,
ὑποῦ κι' ὁ στείλας κι' ὁ λάβων τὸ στρῶσαν 'στὶ ζεμπέτι,
γράμμα, ποῦ πάλιν ἀγωνᾷ γιὰ τοὺς πολέμους κόβρα,
γράμμα, ποῦ κι' ὁ Θεόδωρος τὰ Ὄρθικα 'λίγο σκόβρα,
καὶ τώρα ξενυφόρεσε φουσκόνωντας σὰν δίνος
τοῦ Μπουναπάρτη τσικαντὸ καὶ τοῦ Μεμβρίνου κράνος,
γράμμα, ποῦ κι' ὁ Θεόδωρος σὰν πολὺ δὲν γωρκτούει
κι' εἰς ἕναν Ἀχαμανόντα μὲ μιὰ καβαλικεύει.

Περ.— Γράμμα φρέσκο, γράμμα φίνο,
τέτοιχτα καὶ δὲν τ' ἀφίνω
μὰ τὸν νέο Κωνσταντῖνο.

—

Γράμμα τῶν γραμμάτων πρῶτο,
κόκκινο σὰν τὸ καρότο,
νέο μπλάστρι καὶ τσιρότο.

—

Γράμμα, πόστ μεστάντ γιὰ πάντα,
ποῦ θὰ ρίξῃς καθε ράντα,

γράμμα, ποῦ φωνάζουν ὅλοι
τῶν πελλίμων οἱ διαβόλοι :

—

« Χτίσε πλέον ἀνυχία καὶ παγκόσμιος εἰρήνη,
πᾶν τάκτσιξι, πᾶν τὰ γέλεια,
ἔριτσε καὶ τὴν Κορῶνα τοῦ πολήμου τὸ μπουρίνι
καὶ θὰ γίνῃ συφερίλιγκ. »

—

Θεό. —Λοιπὸν ὀπίσω βάρβαρος κι' αἰωνοχαρὰς ἀγέλη.
κι' ἂν τρέχουν Πρίσβεις 'στὸν Σουζὲ κ' ἐμένα νὰ τοὺς στέλλῃ.
Ὁ Θεόδωρὸς τὰ μούτσουνα τῶν Πρεσβευτῶν θὰ σπάσῃ,
ἐνθυμηθῆτε τοὺς καιροὺς Ρουμπρὸ καὶ Κουρτοπάσσι,
καὶ τότε σὰν καὶ σήμερα πηλάκις καὶ φὶ φὶ,
μὲ μ' ἕνα τόβι 'χόρεψεν ἀπάνω 'στὸ ταψί.
Δίκ' ἀπὸ τότε πέρασαν, δέκα μεγάλοι χρόνοι,
ποῦ βλέπει τὸ Κορδόνι,
καὶ ὅπο κεφάλια δὲν θὰ βρῇς 'στὰ κράτος ἀλλαγμένα.
κι' ἔλλειξε μόνον ὁ κειρὸς τους Πρεσβευτὰς κι' ἐμένα.
Λοιπὸν ὀπίσω... μπαρουτιοῦ μὲ συνεπέρνει βρῶμα,
θ' ἀνεῖξω ἐδῶ τὸ στόμα
κι' ἐκ συνέπειας θὰ πληρωθῇ πολεμικῆ μανίας,
κι' ὅπερ τῆς Κρήτης θὰ σκιρτῶ καὶ τῆς Μακεδονίας.
Τώρα τὸ σύμπαν συγκλονεῖ Διαγγελμάτων φῶνα,
τώρα Βερβέρας γίνομαι καὶ Μπερβέρας καὶ Ζερκάβας,
καὶ ἀρίμετσι 'στὰ χείλη μου προσοώπως ἐτοίων
πρὸς Ἀχαιοὺς, πρὸς Ἴωνας, πρὸς Ἕλληνας Ἀρκαδες,
ὁπούκαν ἐδῶ τὸ 'ρετσινὸ μὰς ἔβαψ καρυοβόλι
χρυσᾶ Μακεδονίστικα κι' ὁ Θεόδωρὸς θὰ βάλῃ,
γιὰ νὰ μοῦ 'πῇ κι' ὁ Βασιλεὺς
βαστῶντας συμβόλου ἔλυρας :
« μὲ τὰ Μακεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπίστηκα. »

—

Φτ — Ἐγὼ σοῦ τοῦμα κι' ἄλλοτε, Ἰεγοῦ μου Σακαράκα,
πῶς εἶνοι μόνο φορτε σου τὸ ψευτοπεντατράκα,
ἐρ' ὦ δ' ἐλήθῃ, Μπάρμπας μας, εἰς τοῦτο κεῖ νὰ μένῃς
καὶ μὴ ζητῇς εἰρηνικὸς μὲ τὸ στενεῖ νὰ γένῃς.
Τὰ τῆς εἰρήνης σχέλια φασαλωτὰ τα κι' ἄρηστα,
τὴν ἀρεδρείαν σύναξι παιδνὸς σ' ἀνκαρεύσῃ,
καὶ μὴ τὰ γένῃ κακιὸς ἀφύσης ἀξουαφιστα,
μὲ κάρτα καὶ τοῦ Φισουλῆ νὰ μείνῃ μὲ τὸ μεῦσι.
Π. —Εἰς τέρματα, κηρυκειρύ... πολέμου γρικῶ δράμα...
ζήτω τοῦ Μπουναπάρτη μας, μὰ ζήτω καὶ τὸ γράμμα.

Μιὰ δίκη δυνατή, ποῦ 'τέλειωσε κι' αὐτή.

Ἐκιρύσαν οἱ Πράκτορες τὴν ξακουσμένη δίκη
κι' ἡ μαμμή μας 'χολόκαπε γιὰ τὸ μπακαλάκι.
Μὰ κι' ὁ Ρωμηὸς 'λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀδικημένη
κι' ὅπουκαν εἶδε τὰ στενὰ κι' ἡ Παλιγγενεσία,
ὅπα λιπτὰ 'λογάριαζε πῶς εἶχε νὰ λαβάνῃ
τὰ 'χαρισι 'στοὺς Πράκτορας καὶ τἄκανε θυσία.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σκόκου Ἡρεσολόγιον, τρανὸ αὐτὸ 'στὰ πανά.
ποῦ σὰν καὶ τοῦτο ἄλλο δὲν βγαίνει πουθενά.
Φύλλον ἐκκλησιῶν ἐκδίδεται ἐκείνοις τανασείου
μὲ τίτλον «Ὀλυμπιάκεια» τῆς Ἄννας Στεφανίου.
Τὸ Λοῦβρον τὸ διαφάνειον τοῦτ καὶ μὲν ἐγκώδια.
νὰ στέκεσθε δυὸ τρεῖς στιγμὲς ἀπέξω σὰν περιπόδια.
Γεώργιος Παρασκευόπουλος, τοῦ 'Λεπτοῦ ναυτόλι,
στοιχῶν ἀπέξω 'γράφει καὶ τόσα μέ' ὠώδια.
Μὰ γιὰ τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας τί νὰ γράψω,
ἀπειδὴ δὲν ἔχω τόπο νὰ σᾶς 'πῶ 'στὸ φύλλο τοῦτο.

Τυπογραφεῖον Χιών. νέος παντοῦ ρυθμός—Φωκιωνος ὁ ὄρομος καὶ πέντε ἀριθμος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἑβδόμη Δεκεμβρίου,
βραδυὰ Βουλευτηρίου.

Πεντακόσια κι' ἑξήντα κι' ἑνιὰ
κι' ὁ νταὴς Θεόδωρὴς 'στὰ πανιά.

Σάλπισμα τοῦ Θοδωρῆ, ποῦ πολλὰ παραλπρεῖ.

—

Ἀνεφέ μι σὰν καὶ πρώτα πῦρ καὶ μένος τῆς ἀνδρείας,
μιὰ σαλπίζω, ἄλλ σαλπίζω, προσκαλῶ τὰς ἐφεδρείας.
Ἐξ τῆς σάλπιγγος τὸν ἦχον δὲν λογιοῦν τὰ γονατά μου,
κι' εἶναι τὰ σαλπίσματά μου
τρομηκόμματα τρομάρας, συμφορᾶς στομαχικῆς ...
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

—

Ποῖον θάρρος μ' ἐνθαρρύνει, τί βεζούδιος μὲ φλέγει ! ..
τοὺς γελᾷ τὸν Θοδωρακη : τίς τὸν Ἡρακλέα φέγει !
Μιὰ σαλπίζω, ἄλλ σαλπίζω, καὶ πλακίνουν τα φουσάτα
νὰ τὰ βγάλω 'στὴ σοχμᾶτα, νὰ τὰ κάνω στράτα στράτα,
κι' εἰς σκηνὸς νὰ τὰ κοιμίσω στρατιᾶς εἰρηνικῆς....
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

—

Μιὰ σαλπίζω, ἄλλ σαλπίζω, καὶ μὲ πέρνουν 'στὸ κοντό....
λύσετέ μου νὰ φορέσω τὸ παληό μου τρικαντό,
ἂν τὸ 'πάλησαν οἱ χρόνοι, δὲν τὸ 'ξέβαψαν χαιροί,
τετραπέρο σι μιὰ κωχὴ πατατράκα καρτερεῖ,
καὶ τοὺς βόλους διεγγέλασι παλαιᾶς πολεμικῆς....
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

—

Μιὰ σαλπίζω, ἄλλ σαλπίζω, προσκαλῶ τὰς ἐφεδρείας,
μὰ 'στὴν φούρλα δὲν ξεχνῶ καὶ τὴν προῖκα τῆς Μαρίας.
Καὶ προκίζω καὶ σαλπίζω καὶ τρομάζω τὴν Τουρκιὰ
καὶ τὸν πόλεμον φοβοῦνο μὲ τῆς κόρης τὸ προικιό,
καὶ προβάλλω προκοβότης καὶ πολεμαρχος γλυκύς....
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

—

Γιὰ στρατόπεδα καὶ προῖκες τὰ λεπτὰ δὲν πᾶν χαράμι,
μές 'στὸ σάλπισμα κι' ἡ προῖκα, μές 'στὸν πόλεμο κι' οἱ γάμοι.
Πάντοτε χαρὰ τὴν θλῖψιν συγκερνᾶ κι' ὀλιγοστεύει,
ὁ δι πρὸς Ποσέος μὲ τὸν Ἄρην συγχωρεύει,
κι' Ἄρεως καπνίζουν βόμβες καὶ χαρὰς Βασιλικῆς ...
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

—

Πρικεβότης οἰκονόμος, Σακαράκας κοφσίγρης,
καὶ Ταμπούρ Μαῖς ὁ γροφοῦζος, παλτσιγκτὴς καὶ κανονίρης.

Ραπατάου, ραπατάου, μπόμ καὶ μπούμ καὶ τρα τατάτα,
φαβορίτας σὰν μπαμπάκι κ' ἕλα λόγισμα καὶ νιάτα
ἐναντίον κάθε νόμου τῆς κρικτούσης φυσικῆς . . .
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

—

Μιὰ σαλπίζω, ἄλλο σαλπίζω, καὶ λυσσοῦν οἱ φαρμακόνοι,
ὅτ' ἐδῶ στρατοῦ φουσάτα κι' ὅπ' ἐκεῖ χρεῶν τερτέρια,
ἐρουφλάθη τὸ Κουβέρνο καὶ ζητεῖ παλὰ καὶ σώνει
καὶ τὸν λόγο χορτασμένο καὶ τὴν προβατίν' ἀκέρια,
κι' ἔρως στέκω ξιπροσώπου κι' ἀπηνὴς πολιτικῆς . . .
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

—

Μιὰ σαλπίζω, ἄλλ σαλπίζω σὲ Ρωμαίικο μουλάρι,
μόρε ἐμπρὸς ἐκεῖ 'στὴ Θήβα, τὸ κατσίρρι Βατσρλω . . .
Θεόδωρῆς χωρὶς ἀντάρα καὶ πολλῶν ἀστραπὰς
εἶκατ φαβὲ δίχως λάβι καὶ νερόβραστος λαπᾶς
Μόρε ἐμπρὸς μὲ νέους ἤχους μανιῶδους μουσικῆς . . .
εἶμαι μπόννα τῆς Κορώνας, Μπουναπάρτης τῆς φακῆς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φα.—Λοιπὸν τοῦ Διαγγέλματος ἐφαρμογὴ τελείκ
καὶ βαμβαβεύει κατ' αὐτὰς θηλυμβῶν Βκπελείκ.
Ὁ κύριος Θεόδωρος εἰς τὴν Βουλὴν προτείνει
τόσα γιὰ τὸ στρατόπεδο καὶ τόσα γιὰ τὰ κτήνη,
μὰ καὶ γιὰ τὴν ἱππόνειαν καὶ τὰ κλινοσκεπάσματα
δὲν ξέρω τί γυρεύει,
κι' ἀκούετ' ἐμβατήρια καὶ τῶν πολέμων ἄσματα
κι' ὁ κόσμος ἐγρυεύει.
Οὐχ ἧττον θὰ μᾶς χρειασθῇν καὶ μερικαῖς χιλιάδες
γιὰ τζίφρα, γιὰ τὸν σανό, γιὰ τὰς ἐσοφορδάς,
καὶ λυπημένοι θὰ κυττοῦν οἱ νησιακοὶ Τσιλικάδες
πῶς ἔδειχνε κι' ἐρώτησε τοῦ κράτους ὁ ντορδᾶς.
Ὅψις παντοῦ πολεμική,
μπαμ μπούμ ἰδοῦ, μπαμ μπούμ ἐκεῖ,
τοῦ Βασιλῆ μας ἔγινε τὸ θέλημα κι' ἡ χάρις,
ἐκεῖνο τὸ Διαγγέλμα σκόνισι τὸν ντονιᾶ,
μὰ τρίχει κι' ὁ Διαδοχὸς πιζῆς καὶ καβαλλάρης

καὶ τοὺς στρατῶνας, Περικλῆ, τοὺς πέρνει παγανιά.
Βλέπει τόγκα, βλέπει τάλλα,
ξιστραβώνει φανερά,
κι' ἐγὼ θούρια τοῦ ψέλλω
κι' ἡ ψυχή μου λαχτερᾶ.

—

Π.—Χριστὲ καὶ Παναγία μου!....
Φ.— Δὲν εἶναι παίξε γέλα,
τρέμε, καῦμένε Περικλῆ, καὶ βάρδ' ἀπὸ φουνίλα.
Τῶπ' ἐκεῖνος καὶ θὰ γίνῃ
τὸ Ρωμαίικο καμίνι,
τῶν' ἐκεῖνος μὲ τὸ Στίμμα
καὶ τὸ τίμιόν μας αἷμα
θὰ χυθῇ ποτάμηδὸν
'στοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν.

—

Ὅλοις ἡ καρδιὰς πετοῦν,
τί πανήγυρις μεγάλη!
τὸ Διαγγελμα κυττοῦν
Ρῶσσοι, Πρῶσσοι κι' Ἀγγλογάλλοι,
καὶ τὰς σκίψεις ἐχολιάζουν Βασιλέως πατριώτου
κι' ἕνας λέει τὸ μακρύ του κι' ἄλλος λέει τὸ κοντό του.

—

Τί Διάγγελμα κι' ἐκεῖνο!
τὸ διαβάζω, Περικλέτε,
κι' εἰς μισέλληνας προστείνω
κάμε, στόκο καὶ στιλέτο.

—

Ἄκου, Περικλῆ, πῶς τρίζουν
τὰ σπαθιὰ μὲς 'στὰ φιλάρια,
τάλογα χλιμιντρίζουν
καὶ κλωτσοῦνε τὰ μουλάρια.

—

Μὰ στρατόπεδα μυρίζει
καὶ τὸ δόλιο μου γαϊδοῦρι,
κι' ἕνα θούριον γαρίζει
ξεπλωμένο μὲς 'στ' ἀχοῦρι.

—

Διάγγελμα πραγματικῶς δαιμόνιον κι' οὐράνιον,
Ἰμπνεύσου θάρρος, Περικλῆ, καὶ ὀρόνημ' ἀρημένιον,
ἄρδος κι' ὑπερήφανος σὰν πελεμάρχος στέκα
καὶ νὰ διαβάζῃς ὄνατὰ τὸ γραμμα τῆς Κερκύρας
ἐμπρὸς εἰς τὰ μουρέλλα σου κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν Ρεβέκκα,
κι' ὑπόταν ὁ Διάδοχος πηγαίνῃ 'στοὺς στρατῶνας,
πήγαινε, βρὲ μπεχλιβάνη,
ἀπ' ὀπίσω του καὶ σύ,
κι' ὅταν καβάλλινα κάνῃ
τάλογάκι του χρυσῆ,
μαζεύε τὴν ἀπὸ κάτω,
καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ βλέπῃ
σὰν χρυσὸ Κωνσταντινάτο
φύλαγέ την μὲς 'στὴν ταίπη,
κι' ὅλοιον κυττάζοντας τὴν κατὰ μόνας νὰ τρυφᾷς
καὶ 'στὸ τέλος σὰν πεινάσῃς ξέρανε τὴν νὰ τὴν φᾷς.

—

Π.— Στρατοπέδων ἡμέρα 'ναντίλλει
κι' ἕνας γέρος ἀφράτος καὶ νέος
νὰ ζωσθῇ τὴν ρομφαίαν του θέλει
Σκαραμαγκᾶ σὰν πρῶτα γενναῖος

—

Στρατοπέδων ἡμέρα σημάνει,
κάθε Φράγκος χαλὲς ἀπορεῖ,
κι' ἕνας γέρος βαρβάτος θυμᾶνει,
ποῦ τὸν λέν καπετὰν Θοδωρῆ.

—

Στρατοπέδων ἡμέρα προβάλλει
κι' ἕνας γέρος μὲ νειάτης ὁρασὶὰ
πρὶν νὰλθῇ τὸ τρελλὸ καρναβάλι
πολεμάρχου φορεῖ φορεσιά.

—

Ἀπὸ κρύον ἅρματων βουΐζει
τῶν Θηβῶν ἡ περίδοξος χώρα,
κι' ἕνας γέρος ξιφήρης ἀφρίζει,
ποῦ καλεῖται κυρὰ Θοδώρα.

—

Βασιλεὺς τροπαιοῦχος διαβαίνει
καὶ σαλπίσματ' ἀκούω φριχτά,
σὲ τσαντίρια κι' αὐτὸς παραμένει,
σὲ τσαντίρια κι' αὐτὸς ξενυχτᾷ.

—

Νάτος νάτος... ἐκεῖ 'στὸ τσαντίρι
τρώει μόνος ξερὸ ψωμοτύρι,
μὰ τὸν τρέρει μεγάλης σκοπὸς
κι' εἶναι πάντα γλεντζὶς χαρωπός.

—

Τὴν ζωὴ σας τὴν πρώτη ξιχνᾶτε
κι' ἂς ἀνάψουν πολέμων πυρσοί...
γειὰ σου γειὰ σου, τρανὲ Κορωνάτε,
γειὰ σου γειὰ σου, Θοδώρα καὶ σύ.

—

Τὰ παιδιὰ τῆς Κερκύρας 'στὸν κρότο
τρέχουν τρέχουν νὰ βροῦν τὸν μπαμπᾶ,
καὶ κυττᾷ τὸ παιδὶ της τὸ πρῶτο
σὲ σωροὺς τουρκικῶν ν' ἀκουμπᾷ.

—

Ἐς ἐκείνος ἐκάνω κοιμᾶται
κι' ὅλο ὄξεις ἐμπρὸς του ξανοίγει,
καὶ σὰν πρῶτα στιγμὴ δὲν θυμᾶται
τῆς τρελλῆς Ἀλεπούς τὰ κυνήγι.

—

Τώρα κόπος, πηλάλα καὶ ὁρέσεις,
καραβάκια, σακκί καὶ παγοῦρα,
τώρα πιὰ κι' ἡ Ρωμαίικη πλάσις
ρασκελόνει τὸ πρῶτο χυζοῦρι.

—

Στῆς μεγάλης σκηνῆς του τὸ χῶμα
μὲ κουβέρτα του στρώνουν γειὰ στρῶμα,
κι' ἔχει μόνο κι' αὐτὸς μαξιλάρι
τοῦ χρυσοῦ του σπαθιοῦ τὸ φικάρι.

—

Τῶν Ἑλλήνων ἀνάβει τὸ στῆθος
κι' ἀπὸ μέσα σκιτσέται μιὰ σπίθα,
καὶ σκατίζει μαζὶ μὲ τὸ πλῆθος
κάθε ξίνου ξερὴ κελεκύθα.

—

Ὦ πατρὶς τῶν Ἑλλήνων μουφλοζύχα,
δὲν φυσᾷς ὅπως πρὶν καμαούζα,
κι' εἰς ἐρίπνων σωροὺς καὶ πεζῶν
σὰν ἀρχαῖα πηδᾷς Ἀμαζών.

—

Μὲ τυμπούρλα 'στ' αὐτιά μας βροντᾷς,
χιλιάδες τὰ τραγούδια τοῦ Μάρτη,

καὶ μὲ μία καρδίτσα κιντᾷς
τὸν λιγνὸ τῶν Ρωμαίων Μποναπάρτη.

—

Ἀνδρειεύου κι' ἐγὼ 'στὴ φωνή σου
καὶ λευκρίζουν ἐγθροί μας σπιεῦνοι,
κι' ὁλισμένη γυρνᾷς 'στὴ σκηνή σου
καὶ γυρεύεις ἐκοτσὶ καὶ σαποῦνι.

—

Φ.— Ὁ Θοδωρῆς 'συμφώνησε καθ' ὅλα μὲ τὸν Θρόνο
καὶ ἤλεγχωμε τρεχάματα μὲ τὸν κακοῦργο χρόνο,
τοὺς ἔκανε στὰς Ἀθήνας
καὶ μιὰ χαρὰ 'συμφώνησε,
καὶ τὴν 'Αντιπολίτευσι τὴν ἄρχισε 'στὰ κρύα
κι' οἱ φουκαράδες ἔμειναν σὰν πρὶν 'στὴν ἐφεδρεία.
Ὁ Θοδωρᾶκης γειὰ ποινὴ
μὲ τὴν Κορώνα συμφωνεῖ,
κι' ἐγὼ μ' εἰστρεφε εἰστρηλατηλεὶς πολεμικῆς ἐμπνεύσεως
θ' ἀρχίσω παπαρδέλαις,
καὶ μίσα 'στὰ προγραμματα τῆς 'Αντιπολιτεύσεως
τυλίγονται ταρδέλαις.
Μένει καθ' ὅλα συμφωνος ὁ γέρο λιμανδόρος
'στὸ γράμμα τῆς πορούρας...
κρίμα ποῦ τώρα πρόβαλε σὰν 'Αργὴς πίμεδόρος
κι' ὁ Κόντες τῆς Κερκύρας.
Κρίμα ποῦ τώρα 'φύτρωσε κι' ὁ Προσδευτικὸς
ἄντρ πολεμικός.
Κρίμα ποῦ κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ τῆς οἰκονομίες
μᾶς 'στὸν πολὺν ἀναβρασμὸν τῆς τόσης τρικυμίας
ἀντὶ νὰ παίζῃ νοιμερα 'στὰ δίκκα δἐκτυλά του
παίζει τουρκιὰ καὶ σπαθιὰ μὲ τόλμην Στρατηλάτου.
Κρίμα ποῦ παραγρίψαν καὶ τοῦ νταῆ Σκουλούδη
τὰ γένεια τὰ τρανά,
καὶ καθ' ἐλπὶς ἀπέμεινε τῶν πολεμάρχων φρεύδη
κι' ἀπλόνουν τρχανά.
Ὁ Θοδωράκης γειὰ ποινὴ
μὲ τὴν Κορῶνα συμφωνεῖ,
ἀλλὰ κι' ἂν δὲν 'συμφώνησε μὶς 'στὴν ἀσυμφωνία
θὰ 'βρῇς τὴν ἁρμονία,
καὶ πάλι μὲ τὸν Θοδωρῆ κατήφορο θὰ πάρωμε
καὶ πάλαις θὰ φορέρωμε.

—

Διάγγελμα διαβάζω
σὲ κόρμο παλαβό,
καὶ τάρματά μου βάζω
'στὴ θήβα νὰ διαβῶ,
παπάκια νὰ σκετώσω,
χῆνας καὶ πετεινούς,
κι' ἐκεῖ νὰ ξιφαντώσω
μετὰ τῆς Κορδονούς.

—

Π.— Κι' ἐμένα τώρα, Φασουλῆ,
ἄπλεστον πῦρ μὲ πυρπολεῖ,
καὶ τὴν γραφὴ διαβάζοντας τοῦ ρίχτη Βασιλῆ
πίρνω τὸ τουφεκάκι μου καὶ πάω γειὰ πουλιά.
Μὰ πρῶτ' ἂς πάμε 'στὴ Βουλὴ νὰ δοῦμε τόση χαύρα
καὶ τὸν πολὺ σελήνιασμὸ τοῦ καθενὸς Παλκύρα,
καὶ γύρισε τὴ ρόχη
ν' ἀρχίσῃ τὸ μπιρπιτάχι.

Στὰς δαπάνας τὰς μυρίας προικοδότησις Μαρίας.

—

Καὶ χιλιάδες τετρακόσιες τίλος πάντων τί σημαίνει
ἂν ὀφθοῦν ἐκ περισσοῦ;
χαῖρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος. χαῖρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κερδόνι μετὰ σοῦ.

—

Ἐδῶ τόσοι τὴν Ἑλλάδα
τὴν βυζαίνουν σὰν γελάδα,
κι' ἀλωτίζει τὰ σεντούκια τῶν Ἑλλήνων ἡ ρεκεδῦλα
καὶ χιλιάδες τρῦμα τόσαις,
καὶ μιὰ κόρη τῆς Ἑλλάδος, μιὰ χρυσῆ Βασιλοποῦλα,
δὲν θὰ πάρῃ τετρακόσιες;

—

Ἐδῶ τρῶν κηρυκτριὰ
καὶ πληρώνονται βαρειὰ,
κι' ἀπ' τὸ δόλιο Κεντρικὸ
θέλουν ὅλοι μερδικό,
καὶ μιὰ κόρη Πριγκηπίσσα
καὶ βλαστάρι ντιλεκάτο,
ποῦχει ὀξύκ, ποῦχει μίσα,
καὶ πατέρα Κορωνάτο,
ἴχνος προῖκα θ' ἀπομείνῃ ;...
ποιὸς αὐτὰ σωστὰ τὰ κρίνει;

—

Ἂς κλισθῇ τὸ λαλὸν στόμα καθημέρας γλωσσοπατινάδες,
καὶ 'στὰς νέας τὰς δαπάνας,
ποῦ θὰ γίνουν γειὰ πολέμους καὶ προσκλήσεις ἐφεδρείας,
ὅς γραφοῦν καὶ τετρακόσιαις γειὰ τὴν προῖκα τῆς Μαρίας.
Σὲ Κυβέρνο σὰν καὶ τοῦτο, ποῦ κατακλυσμοὺς ὑπέστη,
τετρακόσιες δὲν τοῦ κάνουν μήτε κρύο μήτε ζέστη.

—

Τί 'ντροπή μας γειὰ τὴν προῖκα τόσος θόρυβος νὰ γένῃ
'στὴ Βουλή μας τὴν γλωσσοῦ...

χαῖρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος, χαῖρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κορδόνι μετὰ σοῦ.

—

Τί κακό, τί νταβαντοῦρι
μὲ τὴν τόση ρητορεία !....
κι' ἄλλοι τέσσερα καμπτοῦρι
ἀπὸ τὴν ψηφοφορία.
κι' ἄλλοι, καλτσάκις τοῦ ζαβόλου,
δὲν ἐπήγανε καθόλου,
μὴν ἡ Θρόνος τοὺς κακώσῃ
καὶ Κουβέρνο δὲν τοὺς δώσῃ.

—

Εἶναι πρώτης ζευζεκιᾶς
νὰ βουρλίζωνται πολλοὶ
ρεμπεσκέρηδες τριλλοὶ
γιὰ τῆς κόρης τὰ προικιά,
κι' ὁ Θεόδωρος μὲ τούτους νὰ μὴν εἶναι 'στὰ καλά του,
νὰ θυμώνῃ, νὰ φουρτσίζῃ, νὰ κουνῇ τὰ δάκτυλά του.

—

Μήτε Ράλλης, μήτε Στάης νὰ μὴ βγάλῃ τσιμουδιὰ....
τὸ Διαγγέλμα τοῦ Θρόνου θυμηθῆτε. βρὲ παιδιά,
ὁποῦ βάζει 'στὴν εἰρήνη μιὰ κρυφὴ τρικλοποδιὰ
καὶ μᾶς κάνει περιβόλι τὴν κλεισμένη μας καρδιά.

—

Τέτοιο γράμμα, ποῦ τὸ βλέπεις κι' ὅλο λὲς ἐὲν τοῦτο νίκα,)
δὲν ἀξίζει 'λίγη προῖκα ;
τέτοιο γράμμα, ποῦ τῶν Φράγκων ἰσοψηφίζεψε τῆς γλώσσαις,
δὲν ἀξίζει τετρακόσιες ;
Καὶ γι' αὐτὸ μοναχὰ πρέπει νὰ χαρίσετε 'στὴν κόρη
τετρακόσιες μὲ τὸ χάρι.

—

Βασιλῆ πολεμικέ,
μὴ γι' αὐτὸ χαλάσῃς τώρα,
καὶ τὸν καθὼς τενεκὲ
ἀπὸ μέσα σου συχώρα.

—

Μὴ γι' αὐτὰ ποὺ τσαμπουνίζουν μιὰ στιγμὴ κακοκαρδίσῃς,
μὴ πατεῖ τῆς τετρακόσιες σὰν Ὀλυμβέρτος τῆς γυρίσῃς.
Ἔλα νὰ μᾶς γίν' ἡ χαρὰ,
κατεβέζου νὰ τῆς πάρῃς,
εἶναι 'λίγαις, Βασιλῆ μου, μὰ δὲν δίνουν σὲ πολλαῖς,
τετρακόσιες καὶ καλαῖς.

—

Μὴν ἀκοῦς τοὺς φωνακλάδες, ποὺ φρενιάζουν 'στὴ Βουλή,
μὴ θελήσῃς νὰ μᾶς κάνῃς μία τίποτα προσβολή,
γιατὶ τότε κι' ὁ λαός σου μαῦρους σάκκους θὰ φορέσῃ,
μὰ κι' ἡ πίστις τῆς Ἑλλάδος περισσότερον θὰ πίσῃ.

—

Τί θὰ 'πῇ καθένας ξένος κι' ἀθυρόστομος σκληρὸς,
ὅταν μάθῃ πῶς τὴν προῖκα δὲν ἠθέλησες νὰ πάρῃς ;
Βασιλῆ θὰ 'πῇ καθένας πῶς μᾶς εἶρνες τόση φόρα,
ποὺ καὶ σὺ μᾶς ἐλυπήθης καὶ δὲν θέλεις προῖκες τώρα.
Γαλαντόμος ὅπως πάντα κατεβέζου της καὶ πάρτη,
εὐλαβῶς σοῦ τῆς προσφέρει τῆς φακῆς ὁ Μπουναπάρτης,
μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τούτων
ἐγκαυχώμενος εἰς πλοῦτον,
ἔρχομαι ἀκυφτὸς μπροστά σου
καὶ θερμῶς παρακαλῶ
τὸν Μεγαλειότατόν σου
γιὰ τοῦ γένους τὸ καλὸ
νὰ δεχθῇ τὴν προῖκα τούτη
κι' ἀπὸ 'κένα τῶν τεφούτη.

Τρὶς ἀνάθεμα κατὶ πάλιν 'στὰς ἀχρείας περιστάσεις,
ποῦ μᾶς τρῶνε τὸν παρὰ μας τῶν πολέμων τόση ὄρεξις,
ἄλλως γιὰ τὸν Ρῶσσο Δεῦκα
τόσοι λάτρεις σου σημνοῦ
φᾶβγαζαν καὶ τὰ σουρτοῦκα
καὶ θ' ἀπίμεναν γυμνοί.

—

Ἄγγελος μὲ φαβορίτας 'στὴν Μικρὰ παρακαλεῖται
καὶ τὴν προῖκα τῆς μετρᾷ...
ἄχ ! ἂν εἴχαμε παρέα, δὲν θὰ 'βάζαμε φωτιὰ
καὶ γιὰ μπαλοῦι καὶ λουτρὰ.
Τρὶς ἀνάθεμα 'στὴ φτώχια, ποῦ τὸ κράτος δὲν ἀρίνει
μὲ τὸ φτιάρι νὰ τὰ χύνῃ.

—

Πάντα φτώχια, πάντα χλεύη,
κι' ὅταν ἕνας βασιλεὺς
σὲ Κουβέρνο σὰν καὶ τοῦτο, Βασιλεὺς καλεῖται μάρτυς,
ὅμως πάρτα σοῦ φωνάζει γαλαντόμος Μπουναπάρτης,
ποῦ 'μπορεῖ κομμάτι ἡμέρα τὸ σπασμένο του Κορδόνι
νὰ προικίσῃ καὶ κορίτσια ὄχι μπάρμπα 'στὴν Κορώνη,
κι' ὄχι μόνο Πριγκηπέσσας καὶ πινταμπράτας κοκώνας,
ποὺ χουν μπάρμπα καὶ πατέρα καὶ παππεῦλη μὲ Κορώνες.

—

Εὐτυχία μας γελᾷ
καὶ προσέξετε καλὰ
νὰ μὴ βάλετε μήτ' ἕνα 'στὸ περικὸ λιπεκοντόρο,
ὥστε τα σὶ μπάρμπα-ντόρο,
νὰ χυθῇ μὲς 'στὸ Παλάτι
μπάρμπα-ντόρος παστρικός,
νὰ γκαλίσῃ καὶ τὸ ματι
τοῦ μεγάλου μας Δουκός.

—

Ἄγγελος μὲ φαβορίτας πρὸς τ' Ἀνάκτορα πηγαίνει
φορτωμένος ἐκ χρυσοῦ...
χαῖρε, κόρη τῆς Ἑλλάδος, χαῖρε, κεχαριτωμένη,
τὸ Κορδόνι μετὰ σοῦ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἡ χήρα τοῦ Περίκλεους ἐπλήρωσε τώρα πρώτον
τοὺς ἐκ καπνιάτων πιστολίων κι' ἀνεκδότων
τοῦ μάγου ποιητοῦ μας, τῆς μόνης ἀφέσεως,
ποὺ δὲν τὴν τρώγει κλέπτι σπαρὲς κακίους καὶ πένες.
Καὶ λοιπὸς πρὸς τοὺς καρδίας τὸν ποιητὴν ἐγγνώριση
δὲν θὰ τρυγήσῃ τώρα μ' αὐτὸν τὸν νέον τρόπον ;
καὶ πηδᾷ τῆς Μούσης λέβητα μὲ τὸν δικῆν προθύμιαν
ἓξ δὲ τρισεύρῃ κόρην 'στοὺς ποιητοὺς τὴν μενήμην ;

—

Μέγα τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας τὸ γνωστὸν,
μὲ δοῦ ἰδέαις τεραστίαις καὶ κοῦ δυὸ δωμάτιον.
Καταλάβαμε μὲς 'στὴ ρώγα, καταλάβαμε μὲς 'στὸν πλοῦτο,
τοῦ τὸ βλέπεις σὰν τὸν χάρο καὶ ρυτιδᾷς ἀταίωτ τοῦτος ;
Ἀν 'ρωτᾷς καὶ τὰ χαρᾷ του, ὁ Ριμπεῦς γνωστὸν σᾶς κάνει
ποὺ κι' ὁ Λεοντιὰς τῆς Ρώμης 'μπρὸς σ' αὐτὸ τὸν νοῦ του χάνει
κι' ἔλιο νέκταρ κ.' ἀμβροσίαν ὁ Διόνυσος πετυχᾷ...
Λιβαδᾶς τὸ διεύθυνε, Λιβαδᾶς τὸ συνεχᾷ.

—

Ὁ Φάληρος, ὁ σπουδαῖος τῆς Σμύρνης ὁ μεγάλος,
ποὺ μαγικὴ σπουδαῖος τὴ συντροφᾷ τὸ κάλλος,
κόρτε τώρα τώρα μὲ πολλὴν τρελλὰ,
καὶ κι' ὁ Ἀγρὸς μὲ τοὺς πολὺ φαλτσινὸ κοιλάδα.
Κι' ἂν θέλῃς, Φαληρεύς μου, νὰν Νέμπουσας νὰ γίνῃ
πάρα τὴν πολιτεία τοῦ Φάληρου τοῦ σπουδαίου,
γάλλα συμφερωτοθέλων μὲ μέγιμα λονιλένιος,
χαρὰ κι' ὁ Περικλέους τὸ μυαλὸν νὰ ἴδῃ.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέας παντοῦ φυσμὸς—Φακιώνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑνενηνταέξη.
στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Δέκα καὶ τέσσαρες τοῦ Δεκεμβρίου,
μηνὸς τὰ μαλλιὰ σοχλοῦ καὶ κρύου.

Εἰς τὸ πενηντάκοσα κι' ἑβδομήντα βάλε,
καὶ τῶν πυθμενίων τὴν ρεμοῦλα ψάλε.

Ἕνα χέρι μυστικό,
λαίμαργο κι' ἁρπακτικό.

—

Σ' ἄκουσαν πολλοί, Λιβίδη, δυνατὰ νὰ τοὺς τὸ λές
πῶς σὰν ἔβγῃ μὲς 'στὴ μέση μιὰ ρεμοῦλα ' ἀπ' τῆς πολλαῖς,
ξεπροβάλλει μιὰ χεροῦκλα καὶ σκεπάζει τὴν ἁμάκα
κι' ὅλα μαζὶ τὰ κάνει πλάκα.

—

Σ' ἄκουσαν πολλοί, Λιβίδη, νὰ τὰ λὲς κ' ἐσὺ 'στὸ βῆμα
καὶ τοὺς ἔκανες καὶ σχῆμα
γιὰ νὰ δείξῃς πῶς τὸ χέρι, ποῦ σκεπάζει τὴν ρεμοῦλα,
εἶναι χέρι περαστίου κι' Ἐκατόγχειρος Μπαμπούλα.

—

Σ' ἄκουσαν πολλοί, Ναυτῖνε, κι' εἶπαν ὅλοι των : ἀτὶ χέρα !
ὅπου πᾷς, ἁπρὸς τὴν βλέπεις, εἶν' ἐδῶ καὶ φθάνει πέρα,
κι' ὅπου πέτρα καὶ μαντύλι
δέξου καὶ τὸν κύρ Βασίλη.

—

Παναγιὰ μου τὶ χεροῦκλα, ποῦ δὶν ἔχει τελειωμό,
μιὰ χεροῦκλα. ποῦ ξερίνει καθὲ ρόδο καὶ χωμό,
μιὰ χεροῦκλα, ποῦ τὴν φτώχια μὲ τὰ νύχια της τὴν σριγγλαι,
μιὰ χεροῦκλα, ποῦ γυρεύει καὶ 'στὴ μυῖγα νάβρῃ ξύγκι.

—

Μιὰ χεροῦκλα, ποῦ τεντόνει καθε δάκτυλο νυχάτο
κι' ἕνα στόμα δὲν ἀνοίγει νὰ τῆς 'πῇ «χεροῦκλα κάτω»,
μιὰ χεροῦκλα, ποῦ μουντζώνει καὶ πολλοὶ πηδοῦν σιμὰ της
νὰ δεχθοῦν ἐκεῖνοι πρῶτοι τὸ μεγάλο μούντζωμά της.

—

Μιὰ χεροῦκλα σὰν βελοῦδο καὶ μὲ δέρμα σὰν παιδιοῦ,
ποῦ παγώνει 'στὴν ἀφή της ὅπως σ' ἄγγιγμα φιδιοῦ,
μιὰ χεροῦκλα, ποῦ φοβίζει καὶ τὴν φτώχια τὴν 'δική μου,
καὶ κλειδώνω τὸ σουρτοῦκο, τὸ γελέκο, τὸ βρακί μου.

—

Μιὰ χεροῦκλα τίλος πάντων, ποῦ σὲ σχίζει σὰν σὲ ὄρεξη,
ποῦ τῆς λύπαις μεγαλόνει καὶ μικραίνει τῆς χαραῖς,
ἕως ὅτου μιὰν ἡμέρα καὶ γιὰ τοῦτη νὰ χαρεῖῃ
τοῦ Βαλτάσσαρ ἡ χεροῦκλα τὸ Θεκὶλ Μανὲς Φαρές

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ ὀχὸ χαντακωμένοι,
συνομιλοῦν μετὰ σπουδῆς κανόνια φορτωμένοι.)

—

Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ βρῆκες τὸ κανόνι ;
Φ. — Ἀμμὲ καὶ σύ ;
Π. — Μὴ μ' ἰρωτᾷς νὰ μὴ σὲ κάνω σκόνη.
Φ. — Τὸ 'πῆρ' ἀπὸ τὸν Ναύσταθμο, βρὲ Περικλῆ ψωρίτη,
καὶ θὰ τὸ στήσω σπῆτι,
νὰ μὴ ζυγώνῃ δανειστής, μπακάλης ἢ ψωμᾶς,
καὶ θἄλουν πλήρωμάς.
Κι' ὁ Ναύσταθμος σὰν Κέρκυρα κατήντησ' ἐλευθέρα
καὶ μόνος ἢ μὲ συντροφιὰ πηγαίνεις ἐκεῖ πέρα,
καὶ μπαίνεις σὰν 'στὸ σπῆτι σου χωρὶς κανεὶς σκοπὸς
νὰ σ' ἰρωτᾷ μὲ σοβαρὰ πόθεν καὶ ποῦ καὶ πῶς.
Μπαίνεις λοιπὸν 'στὸν Ναύσταθμο μενάχος, μπεχλιβάνη,
κι' ἀρχίζεις τὸ σεργιάνι,
καὶ δός του βόλτας φέρνεις
κι' ὅ,τι σ' ἀρέσει πέρνεις.

—

Θέλεις μιὰ βίδα,
θέλεις πριόνι,
θέλεις ὑδρία,
θέλεις κανόνι ;

—

Θέλεις τορπίλλαις
τρομακτικαῖς,
ἢ κι' ἄλλαις ὅλαις
ἐκρηκτικαῖς ;

—

Ὅ,τι σ' ἀρέσει, Περικλῆ, τὸ πέρνεις φανερὰ
καὶ φεύγεις μιὰ χαρὰ.
καὶ Ναύσταθμο τὸ σπῆτι σου μὲ τὸν καιρὸ τὸ κάνεις
ἄνευ μικρᾶς ἐκπλήξεως.
Ἄλλοῦ νὰ 'μπῇς σὶ Ναύσταθμο μενάχα, Περικλέτε,
σὲ στέλλουν 'στὸ μουστέτο.

ἀλλ' ἐδῶ πέρα, ποῦ τὸ πᾶν διακρισις κι' εὐγένεια,
σουφρόνεις τῆς ὀδιὰς του, σουφρόνεις τὰ πυθμένια,
χωρὶς κανεὶς νὰ σὶ κυττᾷ
κι' ἂν σὶ κυτταξῃ δὲν ῾ρωτᾷ.
῾Οποῖον Συντάγματικὸν κι' ἐλεύθερον Βασίλειον,
ποῦ σίρνεις τὰ μαλλιά σου...
ἁρπάζεις τὸ πυθμένιον, ἁρπάζεις τὸν ὀκτύλιον,
καὶ πᾷς εἰς τὴν δουλειά σου.
Κτῆμα κοινὸν, βρὶ Περικλῆ, κι' ὁ Ναύσταθμος κι' ὁ στόλος,
ὁ πλοῦτος ὁ δημόσιος εἶναι ὅλος μας ὅλος,
καὶ τὸν φορεῖν ποῦ πληρόνεις
στὰ Τσαμέϊα τῆς πατρίδος,
ὅταν θέλῃς τὸν σουφρόνεις
κἂν εἰς χρῆμα κἂν εἰς εἶδος.
Μακάριος ὁ Βασιλιᾶς, ὁποῦ σὲ τίτοιο κράτος
παχαίνει κοτσονάτος,
καὶ μὲ τὰ Διαγγέλματα τῆς ὥρκις του περνᾷ...
μακάριος ὁ Θοδωρῆς, ὁποῦ τὸ κυβερνᾷ,
οὐχ ἧττον τρὶς μακάριοι καὶ σεῖς οἱ πατριῶται,
ποῦ μήτε νόμος ἄγραφος σᾶς σκιάζει καὶ γραμμένος,
κι' ὀδιὰς καὶ πυθμένια καὶ ὀκτυλίους τρῶτε
καὶ μένουν πέντε ὄκτυλα 'στὸ βάθος τοῦ πυθμένος.

—

Μακάριοι κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ δὲν ᾽φανῆκαν κτῆνη,
κι' ἔκλειψαν μὲν ὀδιὰ
γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίδα.

—

Μακάριοι καὶ τοῦτοι
κι' ὅλο τὸ σκυλολόγι,
ποῦ μὲ τὴν φοῦκτα τρώγει
τοῦ κράτους τὸ μπαρούτι.

—

῎Ομως μακάριος κι' αὐτὸς, ποῦ τὴν κλεψιὰ κυτταζει
καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάζει,
οὐ μὴν μακάριος κι' ἐγὼ καὶ σύ, βρὲ κουφαπόδι,
ποῦ ᾽πῆγες εἰς τὸν Ναύσταθμο κι' ἔπῆρες τὸ κανόνι,
καὶ κάθεσι, βρὲ Περικλῆ, 'στὴ μποῦκα του καβάλα
νὰ ψάλωμ' ἰθνικους σκοποὺς κι' ἀνείρατα μεγάλα.
Π. —Στρατόπεδο κουρδίζεται ... πές το, πουλί μου, πές το...
τοῦ Βασιλῆ τὸ πρόσταξε μιγάλο μανιρέστο.
Στρατόπεδο κουρδίζεται, βροντὴ κι' ἀναμπουμποῦλα,
καὶ τριγυρνᾷ 'στὸν Ναύσταθμο Ρωμαϊκὴ ρεμοῦλα,
σέρνει καὶ τὰ πυθμένια, πέρνει καὶ τῆς ὀδιὲς,
καὶ χύνει 'στὸ Ρωμαϊϊκο παρηγορεῖς κι' ἐλπίδες.
Νὰ καὶ προσκλὶ Βασιλικὰ καὶ 'στὴ Βουλὴ νυκτέρια,
χορταίνουν τὰ Παλάτια μας, πεινοῦν τὰ ψαρακαλιᾶς,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν Ναύσταθμο πουλοῦνε τὰ μαδέρια,
πουλοῦνε καὶ τὸ σίδερο, πουλοῦνε καὶ τὸν γαλβὸν.
Φ. — Στρατόπεδο κουρδίζεται τρικούβερτα 'στὴ Θήβα
κι' ἡ δόξα εἶναι πάνω στίβα,
στρατόπεδο κουρδίζεται σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι
κι' ἦταν Δευτέρα βράδυ,
σὰν ἔγινε μές 'στὴ Βουλὴ γιὰ τῆς ὀδιὲς φίστα
καὶ τοῦ Σκυλούδη φώναζαν « πές τα, Σκυλούδη, πές τα. »
Κι' ὁ καπετάνιος Νικολὸς μὲ μιᾶς 'στὸ βῆμ' ἀνέβη
καὶ τέτοια ρητορεύει:
«Τὸν Ναύσταθμο τὸν ῥήμαξε ρεμοῦλα τόσα χρόνια
καὶ θαῦμα πῶς ἀπίμειναν καὶ μερικὰ κανόνια,
ἐδῶ τὸ κράτος σύστασιν κοντεύει νὰ φουντάρῃ
καὶ τώρα σεῖς ζυπνᾶστε κι' ἐνῆρτε χμπάρι;
Ἐδῶ καθένας ἀπορεῖ
πῶς βίδα δρίσκεται γερὴ,
πῶς ἔμειναν καὶ νερβοῦνα νὰ δώσω 'στὴν ἀρμαδα
σὰν 'κάπνιζε 'στὸ Φαλῆρο μιὰν ὅλην ἑβδομάδα,
καὶ σήμερα σοῦ 'κάπνισε. Σκυλούδη μπουνταλᾶ,
τὸν καπετάνιο Νικολὸ νὰ βάλῃς σὲ μπελᾶ,
κι' ἀπράβαλε τὸ μούτρο σου χωρὶς καμμιὰ 'ντροπὴ
γιὰ βαμβακοπυρίτιδες κι' ὀδιὲς νὰ μᾶς 'πῇ; »

—

῎Εγιν λίσσα κι' ἴγια μόλα,
'πές τα, καπετὰν Νικόλα,
μὲ τὴν πρώτη σου φωνή . . .
μαῖνα πανιὰ καὶ φλόκοι,
'πές τα καὶ τοῦ Στεφανῆ,
'πές τα καὶ τοῦ Θεοτόκη.

—

Ἐσὺ δὲν σκιάζεσαι γιαλὸ
καὶ μήτε φουσκοθαλασσιὰ,
ἀμπρὸς σὶ σένα, Νικολό,
κανεὶς δὲν πιάνει χαρτοσιὰ.

—

Τρεῖς Ὑπουργοὶ τσακόνονται ... χειροκροτοῦν τὰσκέρια...
τρεῖς Ὑπουργοὶ τσακόνονται, θαλασσινὰ ξεφτέρια,
ὁ Νικολὸς, ὁ Στεφανῆς, κι' ὁ Τζώρτζης τῆς Κερκύρας,
κι' ἔτριξαν τότε τὰ ρέμενα τῆς Μαύρης μας τῆς Μοίρας,
καὶ φουσκόνει κάθε κῦμα
'στὸν εὐρὺν Ὠκεανόν,
κι' ἔβλαπες ὀδιὸς βλῆμα
νὰ χαρίζῃ 'στὸ κενόν.

—

Κι' ἦταν σὰν μπούκα κανονιοῦ τοῦ Νικολοῦ τὸ στόμα
καὶ βλῆμαν' ἀπ' ἐκεῖ πετοῦν γιὰ πιθεμένα κόμμα,
κι' ὁ Στεφανῆς πληγώνεται καὶ κάθε Τραπεζίτης,
κι' ἦτον ὀδιὸς ὁ λόγος του καὶ βαμβακοπυρῖτις.

—

Καπετάνιε, Νικολὸ,
ἔλα μου γιαλὸ γιαλὸ,
κι' ἂν καμπόσοι ταλιπῆδες
ἀμακώνουν τῆς ὀδιὲς,
πεῖσὲ ποτὲ θὰ 'πῇ γι' αὐτὰς;
τώς ἐσύ, Νικόλα, φταῖς ;

—

Καπετάνιε Νικολὸ,
μίλα μας μὲ τὸ καλὸ,
δεῖξε μας καραβοκύρη πῶς ἀπέκτησες μερκὸ,
κι' ὅπως κάνει μπαλύφη μιὰ πέτρα σὰν τὴν ρίξουν 'στὸ γιαλὸ,
ἔτσι κάνει μπλεύμ, Νικόλα,
τὸ Κουβέρνο μέσα σ' ὅλα,
κι' ἴγια λίσσα κι' ἴγια μόλα.
θὰ τινάξωμε τὰ κῶλα.

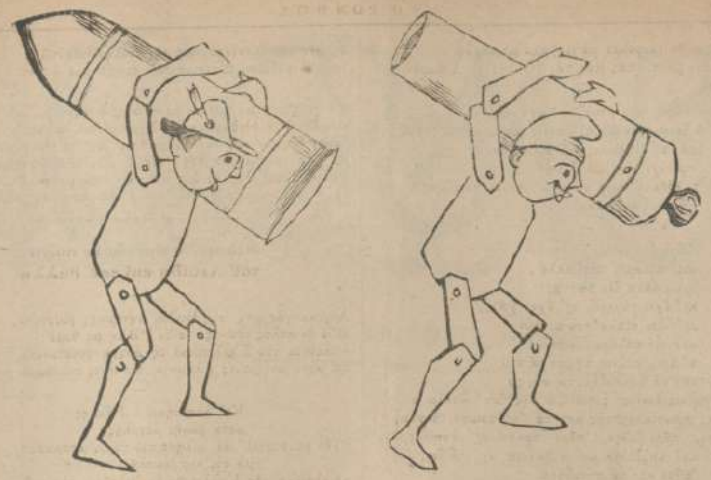
—

Ἐξ αὐτοὺς ποῦ σὲ φουρκίζουν
συμφέλει καὶ τρομάρα,
τὰ ρουθούνια σου κάπνίζουν
σὰν τοῦ στύλου τὰ φουγάρα.

—

Νικολό μου, γιὰ παραπίτα παιδιαχίστικα καπρίτσα,
γιὰ δημοψήφισε τὰ χρόνια, ποῦ σὶ 'λέγαν γουστερίτσα,
Νικολό, μὴν κιτρινίζῃς, μὴ θυμώνῃς, μὴ φωνάζῃς.
μὲ τοὺς Χαβιαροχανίτσις κάθε τόσο μὴν τὰ βάζῃς,
μὴν πετᾷς ὀδιὲς βλῆμα
καὶ σὶ κάπιτσι νέα μνῆμα.

—

Μὴ τὸν ἔσχιο του ξυπνᾶτε
κι' ἄρινέ τον νὰ κοιμᾶται...
ἔσκιος εἶναι, μὰ τρομάζει
καὶ χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάζῃ.

—

Ἴδὲς μας τίνος εἶναι τάχα τὸ παρέξενο τὸ χέρι,
ὁποῦ μέρα μεσημέρι
μὲς 'στὴν καθεμιᾶ ρεμοῦλα τῆς ὀκτύλαις του ξαπλόνει
καὶ τὸν κλέφτη κουκουλόνει ;
'πάνω χέρι, κάτω χέρι, τίνος εἶν' ἐπάνω 'πάνω ;
'πές μας τίνος εἶναι χέρι, Νικολό μου καπετάνε,
μὲ χασκάκικη μαχαίρα
νὰ τὸ κόψω πέρα πέρα ;

—

Εἶναι χέρι, ποῦ βουλόνει κάθε στόμα σὰν ἀνείξῃ
νὰ μᾶς 'πῇ καὶ νὰ μᾶς δείξῃ ;
'Πές μας μήπως εἶναι χέρα,
ὁποῦ βαζει μουζελιέρα
καὶ 'στοῦ Νικολοῦ τὰ χείλη
καὶ τοῦ λέει «μὴν ὁμιλεῖς ; »
Εἶναι χέρι ποῦ σὲ σκιάζει ;... 'πὶς μας τα, παρακαλῶ,
νὰ σοῦ 'ποῦμε μωρὲ γειὰ σου, πατριώτη Νικολό.

—

Π. — Στὴ Θήβα τὸ στρατόπεδο θὰ γίνῃ δίχως ψέμματα
νὰ τιμηθοῦν καὶ μερικὰ τῆς Κορωνίτσας στρίμματα,
τοῦ μιᾶ φορᾶ 'στὸν "Ανακτα τὰ 'χαρισ πρεθύμως
ὁ τῶν Θηβαίων Δῆμος.
Ὁ πολεμάρχος Βασιλῆς 'στὴ Θήβα δὲν τὸ θέλει,
ἀλλ' ὅμως κάθε τῆς Λύλης παράκατο κοπέλι
ἐκεῖ ζητεῖ στρατόπεδο παντοτεινὸ νὰ γίνῃ
καὶ πάλιν ἀζήλειωτος ὁ θρόνος μας νὰ μείνῃ.

—

Κἂν ὁ πόλεμος δὲν βγαίνῃ,
κἂν εἰρήνη μᾶς γελᾷ,
πάντα κάτι νὰ κομπᾷ.
πάντα κάτι νὰ κολλᾷ.

—

Στοὺς Ἁγίους Θεοδώρους τῶν Θηβῶν τῶν ἑπταπύλων
βλέπω στράτευμα ποικίλον,
καὶ 'στὰς Θήβας καταφθάνει Βυσεραλλῶν ἀναβάτης
Θοδωρῆς ὁ Στρατηλάτης.
Θόδωρος ὁ πολεμάρχος, μὰ Θεόδωρε κι' ὁ τόπος,
ποῦ θ' ἀνάψῃ τὸ κεμίνι τοῦ πολέμου πελυτρόπως.
Πάντα Θόδωρος 'στὴ μέση, πάντ' αὐτὸν θὰ τραγουδῶ,
πάντα Θόδωρο θ' ἀκούσῃς, πάντα Θόδωρο θὰ ᾽δῇς.

—

Φ. —Τὸν πειράζουν τώρα τώρα τῆς Βουλῆς τὰ κουρκουδίνια
καὶ τοῦ λὶν πῶς κατακίνει σὰν λαζάνια μακαρόνια
τὰς πολλὰς ἐπερωτήσεις,
ποῦ σὲ κάνουν νὰ ταστίσῃς.
Κι' ὁ Θεόδωρες φωνάζει: «ἐδῶ ἀκοῦτε πράμματα ;
νὰ μὲ λίνι Λαζαράνε τώρα 'στὰ γερἀματα :
Μήπως ἔφαγε σπαγέτο ;
μήπως ἔφαγε λαζάνι ;
μὴ μὲ λάλο καὶ στιλέτο
ἴδατε τὸν Ντελιγιάννη ;

—

Πρῶτα μ' εἶπαν λαχανα,
σήμερα μακαρονὰ,
μὰ τὸ κράτος καρδιμόνει
λάχανο καὶ μακαρόνι.

—

Λάχανα ξαναβρασμένα
καὶ λαζάνια μακαρόνια
δίχως σάλτσα καὶ τυρί,
νὰ διάγγελμα γιὰ μένα,
νὰ τουφέκια, νὰ κανόνια,
νὰ χαρὰ τοῦ Θεοδωρῆ.

—

Ὁ Θεόδωρος ντακάτο τὸ σπαθί του θὰ φορέσῃ
καὶ τὸ κεθὲ μακαρόνι θὰ τὸ κόβῃ μὲς 'στὴ μέση,
κι' ἐκεῖ πέρα 'στὸ τσαντίρι
ἐγὼ μόνος καὶ τὸ Στέμμα
θὰ γεμίζωμε ποτῆρι
μὲ φριχτὸν βαρβάρων αἷμα.

κι' ἀπ' ἐκεῖνο θά ρουφοῦμε μέ μεγάλο μακαρόνι
γιά νά τρίμουν βλέπουντάς μας τῆς Βουλῆς οἱ Λιζερόνοι.

—

Θεδωράκη, Θεδωρῆ, ποῦ μυρίζεις λαχανίθρικις,
ποῦ φυσᾷς κι ξεφυσᾷς καί μᾶς κάνεις μπουρμπουλίθραις
σαν κι' ἐκείνες τοῦ Κοκκίδη,
πρόπιχε μήν ἀληθεύῃ
πῶς πολλοί βαλθῆκαν τώρα νά σοῦ χάψουν τό Κορδόνι
σάν λαζάνι μακαρόνι.

—

Π.— Στό Ρωμαϊκό 'μπροστά
νέος πόλεμος προβάλλει,
ὅμως ὅπλα δέν βαστᾷ,
κι' ἔχει γόμια, κι' ἔχει χάμ,
κι' ὅλοι δίπλα του πετοῦν
καί τόν πόλεμο 'ρωτοῦν:
«Ἄρη, πούκει τάγματά σου
καί τά κεμποδίματά σου;»
Κι' ὁ κατάγυμνος ἐκεῖνος ξερωνίζει μές 'στ' ἀσκέρι:
«μιᾶς εἰρήνης πρωτοκλέφτρας μοῦ τά 'παύρωσι τό χέρι,
'πῆρι σκάγια, 'πῆρε βόλια, 'πῆρι δόρατα κι' ἀσπίδες,
καί μπρούτζι καί καψούλια καί πυθμένια κι' ὄβιδες,
'πῆρι καί τά πυροβόλα
καί τά σύνεργά μου κι' ὅλα,
καί παραίτησε τόν Ἄρη
μονχό νά σουλατσάρῃ,
καί τσιτσιδι μές 'στό κράτος τῶν Ρωμηῶν νά τριγυρνᾷ,
ποῦ ρεμοῦλα βασιλεύει καί ρεμοῦλα κυβερνᾷ.»

—

Φ.— Χειμῶνας ἔρχεται βαρύς
γιά νά χαρῶ καί νά χαρῆς,
κι' ἄν τό πουγγί σου δέν βαστᾷ νά πάρῃς παπατσοῦκα
τά πιτσικά σου ζέσταινε 'στοῦ κανονιοῦ τήν μπούκα,
καί μί θερμόν πυθμένιον καί βλήματα κλειμένα
φλόγιζε τοῦ ὀπίσθιου τοῦ σώματος πυθμένα,
κανά δ' ἐκ τούτου βλήματα νά βάλῃς 'στό κενόν
ὡς εἶδος προκινάρτουμεν θριαμβων τωρινῶν.
Π.— Λύτο καί κάτω, Φασουλῆ, καί τρέξε παρχαρῆμα
νά πῇς τοῦ πυθμένος μου τό νικηφόρον βλῆμα.

Γενέθλια τοῦ Βασιλιᾶ
μὲ ταμπουράδες καὶ βιολιά.

—

Κλείσεις τά πενηνταένα, 'στά πενῆντα δύο μπαίνεις,
Βασιλιᾶ νά τά χιλιάσῃς, Μαβουσάλας μας νά γένῃς,
πάντα ντοῦρος καί θρασμένος 'στόν χρυσό νά λάμπῃς Θρόνο
κι' ἀνθ' ὅσ' νά μᾶς τερβίρῃς Διαγγέλματα τόν χρόνο.
κι' ἔτσι νά μᾶς ἡσυχάζῃς
κι' ἀπ' τῆς ἔνοιαις νά μᾶς βγάζῃς.

—

Βατιλιᾶ νά τά χιλιάσῃς, κι' ἡ μετάκοπη Κορῶνα
νά περάσῃ τόν αἰῶνα.
Τίρι λίρι τά λαγοῦτα, τίρι λίρι τά βιολιά.
τά γενέθλια νά ὀβλιᾶ μεσοκόπου Βασιλιᾶ,
ποῦ σάν βλέπῃ πῶς ὁ κόσμος μέ πολέμους ἐξεμένη
ὀφέ σέβασ ξεφουρνίζει γιά Στρατόπεδα φιριμάνι.

—

Πῶς ἐπέρασαν ἀλήθεια τά πενηνταδύο χρόνια...
Βέν ἀκόμη ὑπεγκόσους ὅπως τώρα σκυθρωπούς,
πάντα δόξες, πάντα νίκαις ἐπετοῦσαν μπαλιάλα,
κι' ἤχαμε γιά λαφηρί μας τήν οὐρά τῆς Ἀλεποῦς.

—

Ποτέ δῶρο τοῦ Μπουλίκη, πότε γῆ τῆς Μανωλάδας,
ἐνθουσίαζαι κι' ἐμένα κι' ἀμροτέρας τας Ἑλλάδας.
Δηλαδή τήν ἐλευθέραν καί τήν δούλην ἐνταυτῷ,
καί γιά φούρσις Στρατοπέδων δέν ἐζήνεμε λεπτό.

—

Τά γενέθλιά σου φάλλω μέ παιδιᾶς διαρόρους,
εἶδε δέ κι' ὁ Θεδωρῆκις τό Στρατόπεδόν νά στήσῃ
'στῶν Θηβῶν τῶν ἑπταπύλων τούς Ἁγίους Θεοδώρους,
κι' ὅλα τά σιρίμματα τῆς Θήβας ὁ λαός νά σοῦ χαρίσῃ,
καί μέ τόσας δωρεάς μας καί συχνά κουβαρνταλήκια
ὅλ' εἰ τόποι μας νά γίνουν τοῦ Γεωργάκη μας τσιφλίκια.

Μιὰ πολὺ σπουδαία πάλη
τοῦ Λεβίδη καὶ τοῦ Ράλλη.

—

Λογοκαυγᾶς μις 'στή Βουλή, ρητορικῆς φουρνέλα,
κι' ὁ Νικόλας ἐφώναξε 'στόν Ράλλη μέ θυμό:
«φιλοῦσες τοῦ Καλλιφρονᾶ τήν ἄσπρη φουστανέλα
καί μάτς καί μούτς φιλήματα, δέν εἶχες τελειωμό.»

—

Κι' ἀπάντησεν ὁ Ράλλης
μετά χωνῆς μεγάλης:
«Τήν φουστανέλ' ἄν φίλησα τοῦ γέρου μπαμπαλῆ,
μά σύ, κύρ Νικολῆ,
μέ κλάμμα τῆς Καλλιφρονοῦς 'φιλοῦσες τήν ποδιά
κι' ἔμπρός σ' ἐμένα, Νικολέ, καί σ' ὅλα τά παιδιά.»

—

Κι' εἶπεν αὐτά σχιδόν
ὁ νέος Ποσειδῶν:
«Κι' ἄν ὅπως λες ἐφίλησα τοδιά κατά καθῆκον,
ἀλλ' ὅμως τώρα λέγομαι ξερτέρι τῶν Ναυτίκων,
κι' ἐμπρός μου σκύβουν κλοιάρχοι, λοστρόμποι, ναύταις, μοῦτσοι...»
κι' ὁ Ράλλης τοῦ φωνάζει:
«πότε 'φιλοῦσες τήν ποδιά καί πίτε τό πακοῦτσι,
κι' ὅλοι σ' ἐκάναν χάζι.»

—

Καί βλῆμ' ἀμέσως ἔβολε δυνάμεως πολλῆς
ὁ μέγας Νικολῆς:
«Κι' ἄν τό πακοῦτσι 'φίλησα κι' ἐγώ κομμιᾶν ἡμέρα
μά πίρα 'στό πακοῦτσι μου σᾶς γράφω πίρα πίρα.»

—

Εἶχεν αὐτά, κι' ἐβάλοντο δεινῶν στομάτων βλήματα,
κι' ὁ Φασουλῆς, ποῦ δέν 'μπορεῖ 'στή θέσι του νά κάτσῃ,
σάν ἄκουσε γιά πακοῦτσιδν καί γιά ποδιῶν φιλήματα,
ἔπῆγε καί τούς ἔκανε μέσα 'στό χεῖλη μάτσι.

—

Ζωή Νέα, νέον αὔλιον, εἶδος περιεδικόν,
φύλλον ἑβδομαδιαῖον κι' ἔτους φιλολογικόν.
Ὅλα δῶσαι 'στή Ζωή ἕνα κι' ἕνα ἡμιλετικά,
Ζωή Νέα μέ χιμηδς καί μέ σερβίτας νέους κορμί,
καί τά βγάλῃ τόν Ζωή ἀφ' καλύμμα τραντατά.
Κωνταντίνος Παλαμᾶς καί Ξενόπουλος Γρηγόρης.

—

Νέον Ἡμερολόγιον τό Μακεδονικόν.
γεννᾶον, μεγαλόφωνον καί πατριωτικόν.
Ἐκεῖ καινούριας λεβεντιᾶς φουσάτα ζηλευτά,
μή λυπηθῇτε μιά δραχμή μπρεῖ μεγάλοι κι' Ἕλα,
γιατί κι' ἐκεῖνος ὁ παρᾶς, ποῦ δά διόβ γι' αὐτό,
τουφέκι τώρα θά γενῇ καί τυφεκοφόρο βιβλίο.

—

Ὁ Φιλομούσων Ὅμιλος, ποῦ τόν ζηλεύουν τόσοι
ἕνα κοντσέρτο δυνατό μεδαίμων τά δώσῃ,
κι' αὐτό θά διευθύνεται παρά τοῦ Καμπλίρη,
περιλαλήτου μουσικοῦ, ποῦ ρρίνες παραφέρει.

—

Κάτω τοῦ Καρρεσείου τῶν Παρισίων κάτω
λαμπρόν Ξενοδοχεῖον Κυριάκου τοῦ Μουρίκη,
καί τρέξετε οἱ τούτου φανῆτες σωπηλοί,
καί ρίχτε τό 'στό γλέντι καί 'στό νικοδρονταλῆκι.
Ἐκ τούτου κι' ὁ Φασόλας κρατῇ σερβίρει πρώτος,
ποῦ βλέπαμε τά λέγει καλύτερος ψραστικός.

Τυπογραφεῖον Χιώτη, νέος σιαντοῦ ρυθμός—Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καί τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηντοέξη,
στέφανον λαχάνων ἡ πατρίς ἂς πλέξῃ.

Τοῦ Δεκεμβρίου εἰκοσιμία,
βοῆ πλημμύρας καί τρικυμία.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑβδομῆντα ἕνα,
στόματα ρητόρων κλείνουν λιπασμένα.

Ρίξετε γοργὴ ματιὰ
καὶ στὴν ἔξω τὴν φωτιά.

—

Δείξετε καί πάλι χέρια στιβαρά κι' ἁρματωμένα
'στό ψωρόκυλο τῆς Πόλις, πούχει σ' αἵματα βαφῇ,
πρίν καί νέου Πατριάρχη 'δῆτε ράσα κρεμασμένα
μπρός 'στήν πόρτα τήν μεγάλη, μπρός 'στήν πόρτα τήν κρυφή.

—

Μή τῆς θρῄσκας τῆς Ἀρκούδας σᾶς φοβίσῃ τό ποδάρι,
κι' ὁ σταυρός μας δέν κτυπιέται σάν κι' ἐκεῖνο τόν καιρό
μέ τοῦ Τούρκου τόν Προφήτη, μί τοῦ Τούρκου τό φεγγάρι,
μά κτυπιέται μέ τοῦ Σκύθη τόν ἀντίχριστο σταυρό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Κάτω κι' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ νά πιοῦμε νά ξεχάσωμε
τούς πόνους καί τά πάθη,
κάτω κι' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ νά πιοῦμε καί νά χάσωμε
ταῦτά καί τό καλάθι.
Ὁ Θεδωρῆς τόν καταργεῖ, τώρα 'στό πρόγραμμά του,
προσκύνα τόνομά του.
Ἐκεῖνες κάνει πράγματα, πού δέν μας τάχε 'πῇ,
κι' αὐτόν τόν φόρο σήμερα δέν θά τόν καταργήσῃ;...
κάτω κι' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ νά γίνωμε στουπί.
κι' ὅλα μας τό Ρωμαϊκο πισμένο ν' ἀπεργήσῃ.

—

Ἀπεργίας παίζει ρόλο
κάθε φορά, κάθε κλάδος,
ἀπεργεῖ τό κράτος ὅλο
τῆς ἐργατικῆς Ἑλλάδος.

—

Κάθε νόμος, ὑπού μένει
μέ σκοπό νά λειτουργῇ,
ξεχασμένος ἀπεργεῖ,
κι' ἄν ὑπάρχῃ δέν σημαίνει.

—

Ἀπεργίας τριακοντα,
κι' ἀπό τήν πολλή ρεμοῦλα
θ' ἀπεργήσουν καί Ταμεῖα
καί θά μείνουν μία τούλα.

—

Ἀπεργίας νέος θρῆνος,
ἀπεργεῖ κι' αὐτός κι' ἐκεῖνος,
ἀπεργεῖς καί σύ, καϋμένε,
κι' ἀπό σήμερα μοῦ λένε
θ' ἀπεργήσῃ κι' ἡ Βουλή,
πούχει σπάσει 'στό γυαλάρι,
νά ξαναλθῇ πιό τρελλή
μ' ἑξακόσιες καί 'στό χέρι.

—

Ἀπεργία, Περικλέτο, ποῦ τραβοῦμε τά μαλλιά μας....
ἂς 'μποροῦσα ν' ἀπεργήσῃ μιά γιά πάντα κι' ἡ κοιλιά μας,
νά μή νεώθωμε γουργούρικις
καί τῆς πείνας τῆς λεγούρικις.
Τί καλά, βρέ Περικλέτο, ν' ἀπεργοῦσαν 'στόν αἰῶνα
τά Ρωμαϊκα Κουβέρνα καί τά λόγια τῶν ἀνθρώπων,
τι καλά, βρέ Περικλέτο, ν' ἀπεργοῦσι κι' ὁ Κορῶνα
κι' οὔτε νἄβγαζε ποτέ της Διαγγέλματα πολλῶν.
Τί καλά κι' ὁ Θεδωράκης ν' ἀπεργοῦσε μέ τήν στάνη
κι' ἀντί ξίφους νά φορέσῃ καπελλίνο καί φουστάνι.

τί καλὰ μας ν' ἀπεργοῦσε καθε στόμα ποῦ μας ρίθει
κι' ν' ἀφίναμε μονάχα τὴν ρεμοῦλα νὰ δουλεύῃ,
κι' ὅλα, βλάμη μου χρυσέ,
νἄλθουν σοῦρ καὶ βερεσέ.
Τί καλὰ, βρὲ Περικλέτο, ν' ἀπεργοῦσε μιὰν ἡμέρα
τὸ Ρωμαίικο καθ' ὅλα,
πρὶν αὐτὸ νὰ μᾶς τὸ κάνῃ τῶν Ρωμηῶν ἡ συμπεθέρα
κι' ἡ θρησκόληπτος χαχόλα.
Τί καλὰ, βρὲ Περικλέτο, κατὰ μῆκος κατὰ πλάτος
ν' ἀπεργήσωμεν ὡς ἔθνος, ν' ἀπεργήσωμεν ὡς κράτος,
νὰ τελειώσῃ μιὰ γιὰ πάντα τῶν Ρωμηῶν τὸ ραζιλίκι
καὶ νὰ γίνωμε μουζίκοι.
Τί καλὰ, βρὲ Περικλέτο, τὸ Ρωμαίικο ν' ἀκούσω
Κυβερνεῖο Ρωσσικό,
τί καλὰ, βρὲ Περικλέτο, νὰ σὲ ἰδῶ καὶ σένα Ροῦσσο
μὲ καλπάκι Σλαβικό.
Τί καλὰ θὰ σοῦ πηγαίνῃ, μπεχλιβάνη τοῦ ὀβαδόλου,
τὸ καλπάκι τοῦ χαχόλου,
τί καλὰ, βρὲ Περικλέτο, νἄσαι Ροῦσσος, νἄσαι Σλάβος,
Τσάρου καὶ Τσαρίνας σκλάβος,
κι' ὄχι πράστυχος γραικύλος,
λιμαδόρος καὶ λιμάρης,
ποῦ τοῦ γείτονος φερμάρεις
τὸ Χριστόψωμο σὰν σκύλος.
Τί καλὰ μας ν' ἀπεργήσουν καὶ στρατεύματα καὶ στόλοι,
τί καλὰ μαι, Περικλέτο, νὰ λιγώνεθα χαχόλοι,
νὰ μὴν ἔχωμε μανία
καὶ γιὰ τὴν Μακεδονία.
κι' εἴτε Βούλγαροι τὴν πάρουν εἴτε Σέρβοι γουρουνάδες,
νὰ φωναξω γειὰ χαρὰ σας καὶ νὰ κάνω τσιμπουδιές.
Τί καλὰ, βρὲ Περικλέτο, τῆς Ἀγίας Σοφίας ὁ θόλος
ἀπὸ Ρούσσων ν' ἀντηχήσῃ ψαλμῳδίαις καὶ βρονταῖς,
τί καλὰ, βρὲ Περικλέτο, νὰ γενῶ κι' ἐγὼ χαχόλος,
κι' ὄχι ρήτωρ κοκκαλίκρης καὶ Ρωμηὸς παρακεντές,
κι' ἂν ποτὲ μου παθω κάτι
κι' ἀρωστήσω, τί τιμή! . . .
Θἔρχεται καὶ τὸ Παλάτι
γιὰ νὰ μὲ νοσοκομῇ.

—

Τί καλὰ κι' ὁ Φαρουλῆς
νὰ μὴν κοίτεται 'στοὺς ὁρόμους,
ἀλλὰ νἄχῃ Βασιλεῖς
βοηθοὺς καὶ νοσοκόμους.

—

Τί μεγάλο ξεφτίλικ! . . .
κι' εἰς ἐμὲ τὸν ψωραλέον
νὰ προσφέρουν γιατρικὸ
χέρια θρήσκων Βασιλέων.

—

Ἡ Κορῶνα μοῦ 'μιλεῖ
καὶ μὲ γλύκα μοῦ γιλᾷ . . .
τῶς πηγαίνεις, Φασουλῆ;
χαρασσό . . . πολὺ καλά.

—

Τὸν μικρὸν τὸν ἑαυτόν μου
περιέργως τὸν κυττῶ,
εἶρω οἱ τὸν ἀραβδιτόν μου
κι' ὑγιὴς περιπατῶ.

—

Π.— Μὴ κανένας μοῦ 'μιλῇ . . .
θ' ἀπεργήσω, Φασουλῆ,
θ' ἀπεργήσω, τί νὰ κάνω;
θέλω πιὰ νὰ ξεθυμάνω.

—

Γι' ἀπεργία πέρνω φόρα
καὶ γιὰ νία τιμπελιά,
τούτη μόνον εἶναι τώρα
ἡ μοναχή μου δουλειά.

—

Μακρύστα θὰ σκαρώνω
ἀπεργίας δυνατῆς,
κι' οὔτε φόρους θὰ πληρώνω
τρίγκι τράγκα τοῖς μετρητοῖς.

—

Κι' ἂν κανεὶς ζητήσῃ χρίνη θ' ἀπεργήσω κι' ἀπ' αὐτά,
θ' ἀπεργήσουν καὶ τεφτέρια, θ' ἀπεργήσουν καὶ λιφτά,
ὅλα πλέον ἀπεργοῦν, κι' ἄλλο τίποτα δὲν μένει
παρὰ μόνο τὸ κρασὶ ν' ἀπεργοῦμε μεθυσμένοι..
Κάτ' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ γιὰ νὰ πιῶ καὶ νὰ μεθύσω
καὶ μαζί σου ν' ἀπεργήσω.
Κάτ' ὁ φόρος τοῦ κρασιοῦ γιὰ νὰ γίνω ντὶπ στηλιέρι
καὶ νὰ 'δῶ τὸν Θεόδωρῆ σὰν καὶ πρώτα κεβδκλάρη.
Ἄκουσες, βρὲ Φασουλῆ,
τεῖπε μέσα 'στὴ Βουλή; . . .
ὅτι πρέπει πιὰ νὰ λείψουν ἀπὸ τὸν στρατὸ κι' οἱ γέροι,
ποῦ γοργὸ μπαλὸ δὲν ἔχουν, μήτε πόδι, μήτε χέρι.
καὶ νὰ μείνουν μόνον νειάτα
λεβεντόκορμα κι' ἁρπακτα,
κι' ὅταν ἡ κλεινὴ πατρὶς μιὰν ἡμέρα τὸ βροντήξῃ
κι' ὁ στρατός μας μὲ στρατοὺς μυστικῶν συμμάχων ὁράσῃ,
μόνον ἡ κορμοστασιὰ τὸν στρατόν μας θ' ἀνεβάσῃ
καὶ τὸν ἄλλον συρφετὸν 'στὴ φυγοῦρα θὰ περάσῃ.
Τέτοια λέγει, τέτοια σκευζει, κι' ὅλοι τὸν χειροκροτοῦν
καὶ 'στὰ μάτια τὸν κυττοῦν.
Ποιοὺς συμμάχους ἐννοεῖ;
κὰν Αὐστριακοὺς κὰν ἄλλους;
τάχα τούτους εὐνοεῖ
κι' ἐρασκέλωσι τοὺς Γάλλους;

—

Φασουλῆ, μὴν ἀπορῇς
σὰν κι' ἐμὲ τὸν παλαβόν,
εἶναι Σοφὸς ὁ Θεόδωρῆς
ὡς ἐκεῖνοι τῶν Θηβῶν.

—

Νὰ μὴν εἶσαι φαφλατᾶς,
πίστευε καὶ μὴ 'ρωτᾷς,
βλέπε πλήρης ἡσυχίας
τὸ παρήγορον Παλάτι,
πίστευε 'στὰς συμμαχίας
τοῦ μεγάλου Στρατηλάτη.

—

Πίστευε καὶ μὴν ἐριύνα σὰν κι' ἐμένα, βρὲ κενέφη,
κι' ἄρχισε καὶ σὺ νὰ πίνῃς γιὰ νὰ κάνῃς 'λίγο κέφι.
Τόκα μίκ τὰ ποτήρια
καὶ καλῶς νὰ σ' εὕρω, βλάμη,
μὲς 'στὴν Θήβαις τὰ τσαντήρια
ντιλικάτο σὰν καλάμι.
Νά! στρατοῦ λιγερικόρμου βλέπω λιγερὸν ἀσκέρι
νὰ περνᾷ βουνὰ καὶ βράχους,
κι' ἕνας γέρος Στρατηλάτης, ποῦ στολὴν Δραγόνου φέρει,
τ' δύκγεῖ πρὸς τοὺς συμμάχους.
Ὅλοι νέοι κι' ἕνας γέρος 'στοὺς ἐχθροὺς τοὺς πάει ντρίτα,
μὰ κι' ἐκεῖνος εἶναι νέος μὲ χιονάτη φαβορίτα.
Φέρτε μαῦρα, φέρτε κι' ἄσπρα, μὰ καὶ κόκκινα κραγιὰ . . .
σὲ γνωρίζω, Θεόδωρακη, λιγερὴ κορμοστασιά,
σὺ καὶ πάλιν ξεσαθόνες μὲ πελέμων πυρετούς
καὶ μαρσίνες καὶ ζουρλαΐνες τῶν συμμάχων τοὺς στρατούς.

Τοῦτος εἶναι . . . νάτος νάτος
Θεόδωρῆς ὁ κοτσονάτος,
τοῦτος εἶναι, ποῦ καὶ γίρος μὲς 'στοὺς νέους βασιλεύει,
τοῦτος εἶναι, ποῦ τὸν νοῦ μας μὲ πελέμους τὸν σαλεύει,
τοῦτος εἶναι, ποῦ ξεχάνει τῆς Γαλλίας τὸν σιδύτα,
καὶ πρὸς ἄλλων συμμαχίας τὸ Ρωμαίικο σκουντᾷ.
Φτοῦ σας, ἄπιστοι Φρενζέζοι, καὶ κακὸς ψυχρὸς σας φλάρος...
ὄχι πλέον Μπονιπάρτης, μὰ δικέφαλος Μαγυάρος.
Φ.—Τί κρασιοῦ, βρὲ Περικλέτο, μὰ καὶ τί νεροῦ πλημμύρα...
φαίνεται πῶς τόχ' ἡ μοῖρα
σὰν ἀναθ' ἡ Ρωμηοσύνη μὲ τοῦ Θρόνου τὰ χαρτιὰ
τὸ νερὸ νὰ πλημμυρίζῃ καὶ νὰ σβύνῃ τὴν φωτιά,
κι' ὁ Θεόδωρες, τὸ κλέος τῶν πολέμων τῶν ξυλάτων,
νὰ καλᾶται Στρατηλάτης τοῦ πυρὸς καὶ τῶν ὑδάτων.

—

Παναγιὰ μου τί νερὸ
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.
Τί κατακλυσμοῦ βροντή!
βλέπω μιὰ νεροποντὴ
τὰ Στρατόπεδα νὰ πέρνῃ
καὶ σὰν φράκαλα νὰ σέρνῃ
ὅπλα, μυδραλισβόλους,
παραπήγματα, γιαμιά,
καὶ τοὺς πολεμάρχους ὅλους
νὰ τοὺς κάνῃ σὰν πιπιά.

—

Παναγιὰ μου τί νερὸ
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.
Νὰ κι' ὁ πόλεμος παρίκει
ἐπιφαίνεται ταχύς,
καὶ βασταζει γιὰ τουφέκι
παρασόλι τῆς βροχῆς,
καὶ σηκώνοντας ἀπάνω τὸ βρεγμένο παρασόλι
παῖδες ἴτι, ξεφωνίζει, γιὰ νὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

—

Παναγιὰ μου τί νερὸ
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.
Πᾶν τὰ Διαγγίλματά μας,
ποῦ κατέβασαν αὐτοί,
Φράγκηκαν καὶ τἄρματά μας
καὶ δὲν πιάνουνε φωτιά.

—

Ὦ Κορῶνα πολεμάρχα καὶ Ρωμηῶν πυρῶδες γένος,
ἂν βαπτίζεσαι καὶ πάλιν 'στοῦ πολέμου τὸ καμίνι,
τρὶν ἡ μάγος οὐρανὸς σου σκοτεινὸς καὶ μαυρισμένος
εἶναι μόνος πυροσβέστης γιὰ τὸ νέο σου γιαγκίνι.

—

Π. Ἀστυφύλακες καυμένοι,
τί φουρτοῦνα σᾶς προσμένει.
Νέος νόμος, νέα τάξις Θεοδωρέικη τοῦ φωστῆρος,
χωροφύλακες θὰ βάλουν τὸ κασκέτο τοῦ κλητῆρος,
κι' εἰς περιζωμάτων ἡμέρας κι' ἀπεργίας περισσῆς
μὲ τοὺς ἄλλους ἀπεργοῦντας ἀπεργοῦστε καὶ σεῖς.

—

Ἀστυφύλακες καῦμένοι,
τί καὶ σᾶς κι' ἐμᾶς προσμένει!
Χωροφύλακες μὲ βλέπουν καὶ μὲ πάει τρία κι' ἕνα,
χωροφύλακες θ' ἀργάσουν τὰ πετσιὰ μας τάργασμένα
μὲ μουστάκια θηριώδη καὶ μὲ κάτι μαῦρα φρύδια,
κι' ἐτσιμάτσου γιὰ χασοῦκια, γιὰ σπαθιὲς καὶ κοντακίδια,

κλὴν ἀτσίμησε πρὸς τοῦτες τὸ ζυλένιο σου τομάρι
καὶ θαρρῶ καιρὸς πῶς εἶναι νὰ δουλέψῃ τὸ στηλιάρι.

—

Νὰ καὶ τοῦτη, νὰ κι' αὐτή,
νὰ καὶ ἑκατὸ γιὰ 'στ' αὐτὶ
ἀπὸ 'μὲ τὸν Σταυρωτή.

Χριστούγεννα πολεμικά, τὰ μάλιστα τρομακτικά.

Καλὴν ἑσπέραν, ἄρχοντες, μὲς 'στ' ἄλλα ξαρτικὰ σας
νέου πολέμου γέννησιν νὰ 'πῶ 'στ' ἀρχοντικά σας.
Ἄρης γεννᾶται σήμερον ἐν τῇ Θηβαίων πόλει,
ὁ Θρόνος μας ἀγάλλεται καὶ χαίρ' ἡ κτίσις ὅλη,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς σὰν μάγοι μὲ τὰ δῶρα
'στὸν ὅρομο σᾶν τοῦ Ζήνωνος καὶ 'ὅρίσκουν τὴν Θεώρα.

Γονατιστοὶ τὴν προσκυνοῦν μὲ γλῶσσα σὰν ροδάκι,
μὰ καὶν καὶ 'στὰ ροῦθούνια της μπαρούτι καὶ λιδάνι,
τὸ μὲν μπαρούτι γιὰ φωτιᾶς πολεμικῆς σημεῖο,
τὸ δὲ λιβάνι γιὰ πολλούς, ποῦ τρίφει τὸ Τσαμπί.

Ἀφοῦ τὴν ἱπροσκύνησαν μὲ πάτο καὶ μὲ νάζι
πολεμιχάρακτος Ἄγγελος ἀμέσως τοὺς προστᾶζει
νὰ πάνε καὶ 'στὸν Βασιλιᾶ νὰ μάθουν τί συμβαίνει
καὶ μὴ καὶ δρῷ ξεκίνησαν γι' αὐτὸν λαχανιασμένοι.

Μές 'στὸ Παλάτι μπήκανε, κυτταζοῦν κάθε ράχη,
δὲν εἶδαν Ἄλεπούς οὐρακᾶ καὶ κύκλωσε μαρμαρένιες,
μὰ βρήκανε τὸν Βασιλιᾶ Διάγγελμα νὰ γράφῃ
σ' ἕνα τραπέζι κόκκινο γιομάτο μπαγιοκάτικα.

Σταυροκοπήθηκαν κι' οἱ δυό, τοὺς 'πῆγε ριπιτίδι,
κυτταζοῦν καὶ τοὺς Αὐλικοὺς νὰ δίνουν σάκκους στίβα,
κι' ἱρώτησαν ὁ Βασιλιᾶς μὴν εἶναι γιὰ ταξεῖδι,
κι' αὐτοὶ τοὺς εἶπαν γαλαστοὶ πῶς φεύγει γιὰ τὴν Θήβα.

Γιὰ πόλεμον ὡς ἔχουσε τῆς ἔσπρης φαβορίτας
σὰν θηριώδης ἔγινε κι' ὁ Βασιλιᾶς Νικήτας,
καὶ 'στ' ἅρματα 'πρισκλίσει τὸ ὁδλο Μαυριδιῶτι
γιὰ νἄμπῃ μές 'στοῦ Θεόδωρη τὸ φλογερο ρουθοῦνι.

Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεόδωρος μὲ τέτοια δὲν ἱβρόνει
καὶ βγαζει μία προσταγή, ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς κορόνει,
ὅσα παιδιὰ κι' ἂν εὑρίσουν δέκα χρονῶν καὶ κάτω
νὰ πᾶν μὲ τῆς νταναδὸς των 'στῆς Θήβας τὰ φουσάτα.

Καὶ πάλιν ἄλλος Ἄγγελος τὸν Φασουλῆ προσταζει
νὰ παρευθὺ 'στὸν Ἰημνιὸν γιὰ γλέντι καὶ γιὰ χαζι,
νὰ 'βρῇ καὶ τὴν ἀπιτροκὴ νὰ τὴν καλημερίσῃ,
ποῦ 'πῆγε τὸ Στρατόπεδο τῆς Θήβας νὰ μετρήσῃ.

Κι' ὁ Φασουλῆς ξεκίνησε μονάχος του μὲ φόρα,
μὰ μόλις ἀριβάρισε κακὴ τὸν πῆνει μπόρα,
κι' ἀνέβηκε τσαμπαλίνο του μές 'στῆς βροχῆς τὴν φούρτι,
ὅταν ἐμπρὸς ἀντίκρυσε τὴν Δίξα τὴν κακιούρτα,
ποῦ μόνη 'στὸ Στρατόπεδο 'τραβοῦσε κοῦτσα κοῦτσα
κι' ἔκανεν ἡ πατούνες της 'στῆς λάσπαις πλάτσα πλοῦτσα.

Μέσα 'στὴ λάσπη 'κόλλησε κι' ἐκεῖνο' ἡ κακομοῖρα
καὶ μεῦρες βοῦρος λάσπωσε τὴν ἀγγιστὴ πορφύρα,
κι' ὁ Φασουλῆς τὴν 'πάνεσε, καὶ ἔβγαν νὰ μιλήσῃ
τὸν ἐξαβολό του 'τραβηξε γιὰ νὰ τὴν ξεκολλήσῃ.

Ἴδου ποῦ σᾶς ἐψάλαμε καὶ πάλι μὲ σκαντούρια
τοῦ Θρόνου τὸ Διάγγελμα, τοῦ Θεόδωρη τὴν φούρια,
καὶ σᾶς κυκλονακτίζομεν, κι' μόλις φτὲ ἡμέρα
σύρτε 'στὸ γύρο ἐβδόμο κι' ἀκόμη πιρπαίρα,
μὰ δίστε καὶ τῶν Βουλευτῶν τῆς πανισμένας γλῶσσας
καὶ δῶστε γιὰ τὸν κόπο τους καινούρικις ἐξκούσαις.

Φασουλῆς ὁ ποιητὴς 'στὸν Χαμὸ γονατιστός.

Φ.— Ὁ Θεόδωρος μὲ στέλλει 'στὰ ποδάρια σου νὰ πέσω
καὶ νὰ σὲ παρακάλεσω
μὲ κτυπήματα τοῦ στήθους καὶ μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια
νὰ μὴν παρουσιαστεῖς ἐσὺ σὲ Σίρβοι κι' οἱ Κουτσόβλαχοι Βεράτια.

Τὸν πιστό σου Κορδονάτο μὴ τὸν κάνῃς νὰ φρυάξῃ
κι' εἴθε κι' ὅλλους Ἀρμενίους τὸ χαντζάρι σου νὰ σφάξῃ
μὴ, Σουλτάνε μου, νὰ ζήσῃς, τὰ παντά σου νὰ χαρῇς,
κι' ἂν κουρδίζῃ Στρατοπέδων στρατιὰς ὁ Θεόδωρης
καὶ φρικτοὺς πολέμους γράφῃ τὸ 'δικό μου τὸ καλάμι,
μὴ Κισλάραγας κανένας, μὴ καμμιὰ Σουλτάνα τρέμῃ.

Καθεμιᾶς Χανούμ κασσῦμι τὸ φτελῶ μὲ τιμενάδες,
μὴν ἀκούσῃς μήτε Βλάχους, μήτε Σέρβους γουρουνάδες,
κι' ἂν μᾶς βλέπῃς πότε πότε μὲ τουρέκια καὶ σμυρνάλλα,
μὰ τὸ δίκηο μας ζητοῦμε μονάχα μὲ παρακάλια.

Μὴ, Σουλτάνε μου, λυπῆσαι καὶ μὲ τοῦτο τὸ σεκλέτι
τῆς Κορδόνας τὸ Ντεδέτι,
μὴ τὸν Θέοδωρο γελάσῃς μὲ τῆς μέρολαις τῆς πρώταις
νὰ μὴ βάλῃ τὸν Μινίστρο καὶ σὲ σπάσῃ μὲ τῆς νόταις.

Ἄνοιξε, μωρὲ Σουλτάνε, τὰ κατάκλειστα στρατά σου,
μερβικὰ γυρεύουν κι' ἄλλοι τετραπέρατοι διαβόλοι,
τὸν Ἐπίσκοπον Σκπιπίου, τὸν Ἀμβρόσιον σεβάσιου,
μὴν ἀφήσῃς κι' Ἐξαρχίας Κουτσοβλάχων μὲς 'στὴν Πόλι.

Κύτταξε τὸν Θεοδωράκη... μὲ δαυκὸς καὶ μαύρας σκέψις
ἀνορθώνεται ξυρίβης καὶ πελώριος μαροστά σου,
πρόσεχε, μωρὲ σακατη, μὴ ξεκὰ τὸν καρσεβίψρος,
νὰ μὴ βγάλῃ τὸ σπαθί του καὶ σοῦ κόψῃ τὰ παντά σου.

Εἰδοποίησις σπουδαία καὶ πρωτότυπος ἰδέα.

Ἐπειδὴ δι' ἀγγελίας μᾶς ροτέονται πολλοὶ
νὰ ἐκτεθῇ καὶ τὸ συμβαῖνον καὶ τὸ κέρδος μᾶς καλεῖ,
προκηρύττομεν εἰς πάντας καὶ πρὸ πάντων 'στοὺς ἐμπόρους.
πὼς δεχόμεθ' ἀπὸ τοιαῦτας μὲ τρισλημοτάτους ὅρους.
Ὅμως σπεύδομεν προτοῦμες νὰ τοὺς κάμωμεν γνωστόν,
ἁπλᾶς σταυρὸς ὁ χῶρος τῶν στηλῶν μας θεωρεῖται,
πὼς ἐχαιλλεύει θὰ βγαλῇ σαν φῶς καὶ χωρισμὸν
καὶ μὲ τὸν Ρωμηὸν συγχώνως εἰς τους ἰρίμους θὰ πωλεῖται.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Βοῦβα, τύχη φούτση, θεόστραβε, σαμπιτσίκε,
καὶ 'στὰ τραχεῖα τὰ γνωστὸν τοῦ Παναγιώτη Σούκα.
τὰ καὶ πρὸ χρόνων λειτουργῶν ὑπὸ καλλίστους ὅρους,
ὁμολογίας κατ' αὐτὸς θὰ 'ρῇς λαχαναφόρους
Παρισινῆς ἐκθέσεως τοῦ χίμα ἐνταικάτα,
ποῦ φέρουν ὡρολόγιατα κ' ἐγὼ δὲν ὅρα πόσα.
Ἔξι κληρώσεις τακτικὰ θὰ γίνωνται τοῦ χρόνο.
καὶ κάθε τέλος τί 'γενός!... ἄκουσι ὁράτικα μόνο.

Μέγα τὸ Συνοδεῖον τῆς Ἀγγλίας τὸ γνωστόν,
μὲ ἕξι λόγια τσιμπίδι καὶ καθ' ὅλα θαυμαστόν.
Καταλάβαμε μέ 'στὰ ρῶτα, καταλάβατε μές 'στὸν πλοῦτο,
ποῦ τὸ θέλουσε σὰν τὸν χάρο καὶ φανέζες ντεβὸν τοῦσαι»
"...ν 'ροπῆς καὶ τὰ ματιά του, ὁ Ρωμιὸς γνωστὸν σᾶς κάνει
πὼς κ' ὁ Λουκούλλος τῆς Ρώμης 'μπρὶς σ' αὐτὸ τὸν νοῦ του χάνει,
κ' ἕλα νὰτσαρ κ' ἀμέρσοιαν ὁ Δίνυσος κερνᾷ ...
Λιδιᾶδες τὸ διονῦσι, Διδιᾶδες τὸ κυδερῆ.
τὸν δὲ πλοῦτον ἀπὸ μέρος τὸν ἐπῆρ' Ἐλληνικόν,
τὸ Κατάστημα τοιοῦτον τῶν Ἀπείρων Γνωσεῶν.

Τυπογραφεῖον Χ. Ι ὼ τ κ. νέος παντοῦ ρυθμός—τοῦ Φωκίωνος ὁ ὁρόμος καὶ πέντε ἀριθμος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενηνταέξη, στέφανον λαχάνων ἡ πατρὶς ἂς πλέξῃ.

Ὀγδόη Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή, εὐχαῖς καὶ μπουναμάδες ξακουστοί.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑβδομῆντα δύο καὶ τὸν Κορδονιδῶν θώρακας ἐνδύω.

Πρωτοχρονιὰ τρελλὴ τοῦ τρελλο Φασουλῆ.

(Δίντρο ψηλὰ σὰν πλάτανος 'στὸ μίσον τῆς αἰθούσης
μὲ δῶρα φορτωμένο,
καὶ πίρξ οἱ πρωτευοντες τῆς ψωροπρωτευούσης
μὲ μάτι γουρλωμένο.

Προσέρχονται κι' οἱ Βασιλεῖς
καὶ τὸ τρανὸ φουσάτο,
κι' ὁ νοικοκύρης Φασουλῆς
λέγει τὰ παρακάτω).

Ὁ Φ.— Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ, παντοῦ χαρὰ καὶ χάρις,
κι' Ὦα, Μεγαλειότατε, τὰ δῶρα σου νὰ πάρῃς.
Δίξου καλίμι μυτερὸ καὶ βούτα το καὶ γράφε,
ἔξου καὶ κόκκινη βαγὶ καὶ τὴν πορφύρα βάφε,
γιὰ νὰ σχεδιάσῃς διαγγέλματα, ποῦ νὰ φρενιάζουν γλῶσσαις,
ἔξου καὶ μιὰ θλιμμηγὸ καθὼς τὴν Ἀμφιτρίτη,
καὶ πάλι καλῶς ὥρισες 'στοῦ Φασουλῆ τὸ σπῆτι,
κ' εἶδε μᾶς 'στὸ στρατόπεδο τῆς Θήβας νὰ σὲ δῶ
ζωσμένο σκαπάκα,
καὶ βλέποντάς σε μὲ σπαθὶ νὰ γλυατρεγουδῶ
αἰρήνης πατατράκα.

Νὰ καὶ κορῶνα, Βασιλιᾶ,
καινουρια νὰ χαρῇς,
γιατὶ μοῦ φαίνεται παληὰ
ἐκείνη ποῦ φορεῖς.

Ναὶ μὲν 'δοξάστηκε κι' αὐτὴ
μὲ τόση δόξα ζηλευτή,
ναὶ μὲν ἐχόρτασε τιμὲς
καὶ τὸ Ρωμαίικο κι' ἐμᾶς,
ἀλλ' ὅλα θέλουν ἀλλαγή,
κατρακυλοῦν αἰῶνες,
κι' ἐδῶ 'στὴν ἄπιστη τὴν γῆ
παληόνουν κι' ἡ κερώνες.

Ἄφησε κάτω τὴν παληὰ
καὶ τὴν καινούρια βάλε,
ν' ἀρχίσῃ ὄρσεις καὶ δουλειὲ,
πολέμαρχε μεγάλε.

Καὶ τῶρ' ἂς παίξ' ἡ μουσική, γιατὶ δὲν εἶναι φέμμα
πὼς τῶν Ρωμηῶν ὁ Βασιληᾶς φορεῖ πολέμου Στέμμα,
καὶ γράφει γράμματα φωτιᾶ, ποῦ φέρνουν τὴν ἀντάρα,
κι' ἐγὼ πατῶ 'ψηλὰ 'ψηλὰ μιὰ χαλκινη πινταρα,
καὶ παίζω μὲ τὸν Θεόδωρο, τοῦ Παλατσοῦ τὴν μπόννα,
«γράμματα γιὰ κερῶνα ;»

Ἔλα καὶ σύ, Βασίλισσα καὶ Μεγαλειοτάτη,
φιλάνθρωπος, φιλόθρησκος κι' ὑπερευλαβεστάτη,
ποῦ δὲν παραξαλίζεσαι πολὺ μὲ τὰ θνητὰ,
κι' εἰκόνες δίξου περισσὲς, σταυροὺς καὶ θυμιατὰ,
κι' ὅταν κανένας ἀσθενῆ 'δικός σου συμπολίτης
ἢ νιούτης Μοσκοβίτης,
ὡσὰν ἐλέους ἀδελφὴ καὶ τοῦ Θεοῦ γυναῖκα
κοντὰ του παρκατίκα,
καὶ σπεῦδι πάντα πρόθυμος νὰ τὸν νοσκομῇς
κι' εἶδε τῆς νοσηλείας σου νὰ τύχωμεν κι' ἐμεῖς.

Καὶ σύ, Μαρία κύρη της, δέξου λιυτὸ φουστάνι
καὶ νυφικὸ στεφάνι.
Γιὰ σίνα, νύφη, περιττὴ νομίζω καθε σύστασι,
κι' ἂν τετρακόσαις μοναχαῖς ἐπῆρις Πριγκηπέσσα,
χίλιαις φοραῖς ἀναθεμα σὲ τούτη τὴν περίστασι,
ὁποῦ γιὰ πρίκας δυναταῖς δὲν ἔχομε τὰ μίσα.

Ὦ Διάδοχέ μας, χαῖρε . . .
Περικλέτο, γρῦ μὴν 'πῇς,
καὶ γι' αὐτὸν πεσκέσι φίρε
τέλογο τῆς ἀστραπῆς.

—

Ξύλινο θά τοῦ φανῆ,
ψεύτικο θά τό νομίσῃ,
μάχει μία μηχανή,
ὅπου μόλις τήν κουρδίσῃ,
πέρνει δρόμο δυνατό.
βγάζει σπίθιες ἀπ' τά μάτια,
καί τόν πάει φτερωτό
σέ νησάκια Παλάτια,
ποῦ θά 'μπῇ καί θά τό ἀτρώσῃ
ἔχω δῶρα νά πληρώσῃ.

—

Χαρίζω καί 'στούς Πρίγκηπας ἀπόνα κουμπαριά
νά κρύβουν μέσα τόν λευρί κι' ἐκεῖνο τό μηχάτικο,
ποῦ θά τούς κόψῃ 'γρήγορα τό κράτος τοῦ παρά
ὅταν καί πάλ' ἡ πίστις του πάρῃ καινούριο πράτικο.

—

Ἰδού καί καραγκιόζηδες γιά τ' Αὐλικά κοπίλια,
ποῦ μέ τά τόσα σκίρτσα των ξεραίνεσκαι 'στά γίλεια,
ἰδού καί 'λίγα κόκκαλα Βασιλικά γιά γλείψιμο,
νά καί σαπούνι καί σκεινί γιά κρίμασμα κακί νίψιμο,
ἰδού κι' ἀτκιά ξεφούσκωτα καί ρούσκακις παραπίρα,
ποῦ μ' ἕνα πούφ φουσκώνουνε καί πάνε 'στόν ἀέρα.

—

Ἰδού καί γιά τόν Θεόδωρο γαϊτάνια καί κορδόνια,
τοῦ Μποναπάρτη τρικαντά στεγασμένα μέ χαρτόνια,
ζουρλομανδύαις μερικοί καί Δόν-Κισσότου μπόταις,
ξαναβρεσμένα λέχανα σέ ραγισμένο πιάτο,
καί ξύλινα Στρατόπιδα γεμάτα στρατιώταις,
ποῦ τά φυσᾷς γιά χωρατά καί πίφτουν ὅλα κατω.

—

Νά καί καράβια ξύλινα, κι' ἄσπρη καί μαύρη μοῖρα,
εἷ' ἕνας ξυλένιος Νικολῆς, ποῦ τῆς φωνάζει βίρα,
νά κι' ἕνας Ναύσταθμος ἐδῶ μέ κάτι ταλεπῆδες,
ποῦ πίρνουν τά πυθμένια κι' ἀφίνουν τῆς ὑδῖδες,
νά σύνεργα τουρλοῦ τουρλοῦ
καί Ναύσταθμος σάν χάνι,
καί μπούσουλας τοῦ Νικολοῦ,
ποῦ τά νερά του χάνει.

—

Νά κι' ἕνα τσόλι 'στόν Σκουζέ, Μινίστρο ντιλικάτο,
γιά νά τό στρώνῃ κάτω,
σάν σκίβῃ 'μπρός εἰς τόν Ἀσσάν καί σέ Μινίστρους ἄλλους
καί τούς παρλάρει Γαλλικά καθώς τούς παπαγάλους,
γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο τό κάθε παντελόνι
μέ τά πολλά σκυφίματα νά τό παραλερώνῃ.

—

Νά χαρτιά, καλαμαρικίς,
καί διπλώματα περίσσια,
νά καί 'λίγαις ζωγραφιαίς,
ποῦ ποτέ δέν στέκουν ἴσια.

—

Νά 'στόν Βαρβογλη γράλι
γιά νά βλίπῃ πιό πολύ,
νά καί 'λίγο κυκυνάρι
νά πεχύνῃ σάν μανάρι.

—

Νά βαθειᾶς γραμματικῆς
βιβλία, ταῦρει καί γεωδαῖς,
νά Παιδείας κλασικῆς
ἕλφαις βήτας καί φυλλάδες.

—

Νά βιβλία καθε γλάρου,
ποῦ χρειαζοντκι σπουδήν,
νά φυλλάδα τοῦ Γαϊδάρου
καί τοῦ Χόιτζα Ναστραδδίν.

—

Νά βιβλία 'στούς χορτάτους, νά βιβλία 'στούς πεινῶντκς,
νά κι' ἡ βίβλος τοῦ Μπερτόλδου, ποῦ πηγαίνει μπουσουλῶντας
ἱμπροστά 'στόν Βασιλέα τῶν ἀρχαίων Λογγοβάρδων
σάν κι' ἐμέ τόν σχλο-Βέρδον.

—

Νά πλησίον του κι' ἐκεῖνος
ὁ μεγάλος Μπερτολδῖνος,
ποῦχει κατορθώσει τόσα
καί κλωσσᾷ ταύγά σάν κλώσσα,
ὅπως σήμερα κι' ὁ Μπάρμπας τῶν αἱμάτων καί τοῦ φόνου,
ποῦ φυσᾷ καί ξαρυσᾷ,
καί καθίζει καί ζεσταίνει τό Διάγγελμα τοῦ Θρόνου
καί Στρατόπιδα κλωσσᾷ.

—

Γιά τήν στρούγγα τήν χορτάτη,
ποῦ μάς γράλισε τό μάτι,
μιά ματσούκα κλασική
νά κτυπᾷ τήν νηστική.

—

Τόν Ἰώβ τόν φουκαρᾶ
δίνω 'στήν ἀριστερά
δοῦηγός της νά γενῇ,
νά τῆς τρώῃ μιά χαρά
καί νά κάν' ὑπομονή.

—

Νά τοῦ Ραλλῆ δηό παλούκια νά βασταᾷ τόν Ντελιγιάννη
κι' ἀπαρτία νά τοῦ κάνῃ,
νά καί τοῦβλα γιά κοιλίτσκις, ποῦ χορταίνουν παραπούλι,
νά καί κόθρνοι 'ψηλοί
'στόν μικρό τόν Καραπάνο καί τόν κοντορεβιθούλη
νά 'ψηλώσῃ πιό πολύ.

—

Στόν Σιμόπουλο τόν ρίκτη τό κανκί νεροχελώνας,
'στόν Σκουλούδη τόν γνωστό τσιριμόνιαις τῆς Κερώνας,
καί 'στόν Τζώρτζη τόν Κορρήκτη σκαρπινάκια Κάντε φίνα
καί νά χάνῃ ντίπ τζορτζίνα
κάθε μπόσικο Σγκρίλιο, ποῦ γυρεύει φτγευρίνι
τῆς Κερώνας μας νά γίνῃ.

—

Νά μιά γάτα πεινασμένη κι' ἕνας σκύλος φουκαρᾶ;
σύμβολα τῆς ὁμονοίκς τῆς σοφῆς ἀριστερᾶς,
νά τοῦ Στεφ μιά ροκάνα
καί γερή γλωσσοκοπάνα,
κι' ἀντρί λίμπρ 'στόν Μαυρομμάτη
γιά νά 'μπῇ μέ 'στό Παλάτι.

—

Τοῦ Ζαΐμη μιά κουδοῦνα
κι' ὅλο κτυπα κι' ὅλο κούνα
γιά νά γίνῃ τσιμπάτα:
καί στιγμή μή σταματᾷς.

—

Νά Χαβιαρόχανο, ποῦ μπαινοβγαίνει
κόρμος ἀπίστερος παρακαντέδων,
νά Μεγαλόσταυροι νεοκομμένοι
τοῦ νέου τάγματος τῶν τενεκέδων.

—

Καθεἰς τους βλέπει καί τους φερμάρει,
πάρτε τους ὅλοι καί βάλατέ τους,
κι' ὁ νέος χρόνος τούς Περικλίτους
Μιγαλοσταύρους νά τούς χαλάρῃ.

—

Νά καί μιά μεγάλη μάσκα,
ποῦ δέν παύει νά γελᾷ,
καί 'στόν κύριον Παλάσκα,
τόν 'ψηλό φουστανελᾶ,
τοῦ Σωτῆρος θά προσφέρω τόν σταυρόν τόν ἀργυροῦν,
ποῦ πολλοί τόν λαχταροῦν,
ἐπειδή τοῦ παρορίσει,
καί καθώς μάς βεβαιόνει
'στό λεβέντικό του φίσι
τακτικά θά τόν κερδώνῃ.

—

Ἔχομαι γιά τούς γραφειάδες φυλακαῖς παλιοῦ Στρατῶνος
κι' ἔξω ν' ἀπομείνω μόνος,
εἶθε δέ νά μ' ὀνομάσουν τῆς Αὐλῆς καρυδαλόν,
δοῦλον, σκῦλον καί γομάρι,
καί σπαθιαῖς χωροφυλάκων κι' Ἀστυνόμων παρδαλῶν
νά μ' ἀργάσουν τό τομάρι.

—

Χειροφίλημα σπουδαῖον 'στό Παλάτι νά γενῇ
κι' ὁ καθεἰς νά προσκυνῇ,
κι' ὁ στρατός νά παραιτήσῃ
κάθ ἐκάκις καί γεινάτι,
καί νά τρίξῃ 'στό Παλάτι
καί τό χέρι νά φιλήσῃ.

—

Εὔχομαι χορό καινούριο καί τρικούβερτη παράτα,
σέ χορτάτους Πατρικίους τά συσσίτια Πληβείων,
τοῦ Δημάρχου δηό μαστίλα μέ μικρόβια νεμάτα
καί γαστέρας ψηφοφόρων κατοικίας μικροβίων.

—

Εὔχομ' ἰκ ψυχῆς ἀκόμα
νά χαθῇ καί καθε βρῶμα
σέ πλημμύρκς καταρράκτη,
κι' ὅλο σκόνη κι' ὅλο στάκτη
γιά τοῦ κόσμου τά στραβά
νά μή θλίπῃ ποῦ τραβᾷ.

—

Καθημιαί τραντᾷς Μαρκόλφκς ὑφηλή εὐαισθησίαν
κι' ἀπό κοίτης καί τραπέζης παντελῆ χειραφεσίαν,
καί ν' ἀρχίσουν κι' ἡ Ρεβίκκαις τῆς ἀνδρίκιαις τῆς δουλειαῖς
ἔχω μέ καρπούς ἐρώτων ν' ἀσχημίζουν ἡ κοιλιαῖς,
τῶν γεροντοπαλλήκαρων κάτι φαρμακα νωπά
καί τοῦ Μαυρουδῆ μανιζοῦνι κι' ἐννοοῦνται ἀ λοιπά.

—

Θέλω ὧρα νά σκορπίσω
κι' ὅπως πάντα νά χαρίσω

καθεμιᾶς καὶ καθενὸς
κάτι νέον νὰ χαρῇ.
ἀλλ' ὁ χάρος μου στενὸς
καὶ τὸ φύλλο δὲν χωρεῖ.

—

Καλῶς νἄλθῃς, νέε χρόνε, τί χαρὰ μας, τί χαρά,
'κόρωσε κι' ὁ νοικοκύρης κι' ἡ καλὴ νοικοκυρά...
καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, τὴν τραλλὴ μου φέστα κύττα,
κι' ὅλοι σας ἐλᾶτε τῶρα γιὰ νὰ κόψωμε τὴν πίτα.

—

(Εἶπε καὶ τὴν πίτα κόβει μ' ἕνα ξύλινο μαχαῖρι
καὶ 'στὸν ἕνα καὶ 'στὸν ἄλλο τὰ κομμάτια της προσφέρει,
μὰ τῆς πίτας ἡ πεντάρα γυαλισμένη σὰν στερλίνα
ἔπεσε 'στὸν Βασιλῆ,
κι' ἀνεβόησε τὸ πλῆθος κι' ἐπαιάνισαν κλαρίνα,
ταμπουράδες καὶ βιολιά,
κι' ἔλεγε κι' ὁ νοικοκύρης 'στοὺς ὁμίλους καὶ 'στὰ ζεύγη :
«τυχερὸς ὁ Βασιλῆς μας, κι' ἡ πεντάρα δὲν τοῦ φεύγει»).

—

Ὁ δὲ μπέρμπα-Θοδωράκης, ἐνῶ μόνος ἐπερπάτει,
δὲν εἶξερε πῶς τῆς πίτας κάποιο 'πάτησε κομμάτι,
κι' ὁμοφώνως εἶπαν ὅλοι «πολεμάρχα φαβορίτα,
πάλι 'πάτησες 'στὴν πίτα».

—

Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ
τρεβόντας τὸ γνωστὸ σκυλί,
'τριγύρισαν θιάτριλλα τὸν γέρο Στρατηλάτη
κι' ἕλα μαζί του 'φώναζαν μὲ δακρυσμένο μάτι :
«νὰ ζήσῃς Μπέρμπα, πάρε μας κι' ἐμᾶς εἰς τὰ Στρατόπεδα»,
κι' ὁ Θοδωρῆς τους ἔλεγε «'συχάστε, βρὲ παληόπαιδα».

—

'Αλλ' ἔρχε κι' ἡ φαμελιὰ
τοῦ τυχεροῦ τοῦ Βασιλῆ
μὲ τόση δῶρα κι' ἀλιλιὰ
κι' οὔτ' ἔβγαλε κανεὶς μιλιά,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀνίκραξε 'στοὺς περιλειπομένους
καὶ προζύχοντας τοῦ γένους.

—

Ὁ Φ. — Ὦ προζύχοντες καὶ πρεσβύτοι καὶ τῶν Ρωμαίων δρομάκροῦ σᾶς παρεκάρτωσα μὲ τόσους μπουναμάδες, [δες,
κι' ἀπὸ τὰ δῶρ' ἀλεξάκωνα τοῦ δέντρου τὰ κλωνάρια
κι' ἔβυσαν τὰ φανάρια,
'στὸ δέντρο τοῦτο σκίπτομαι νὰ σᾶς κρεμάσω τῶρα
κι νὰ γενῆτε ἐγκλεικτὰ γιὰ τὴν πατρίδα δῶρα.
Θέλω καθὲ κολοκύθα
κρεμαστὴ νὰ τὴν θαυμάσω....
Περικλέτε μου, βοήθα
τοὺς ψωστῆρας νὰ κρεμάσω.

—

(Εἶπε κι' εὐθὺς τοὺς 'κρέμασε 'στοῦ δέντρου τὰ κλαδιὰ
χωρὶς κανένας πρεσβὺς νὰ βγάλῃ τσιμουδιά.)

—

Ὁ Φ.— Ὦ πατρὶς περιλημένη
καὶ καθ' ὅλα κλασική,
νὰ σοφία χριμασμένη
καὶ βαθειὰ πολιτική.

—

Ἡ φαλέκρα τῆς Κορδόνας κρεμασμένη σὲ κλωνάρι
μᾶς φωτίζει σὰν φανάρι,
νὰ μπαρμπάτας Στρατηλάτου,
ποῦ δὲν εἶναι 'στὰ καλά του,
νὰ Μινίστρου μπαρμπατόψαρα,
ποὖχει πάγκακις καὶ σκλόγκα.

—

Κύτταξι καὶ τσιρκεῖ . . .
νὰ σοφία νηστική,
ποῦ καὶ τώρα κρεμασμένη
πρόσκλησιν Αὐλῆς προσμένει.

—

Τί σοῦ λέει τὸ κεφάλι
τοῦ πολίνκαρα τοῦ Ράλλη,
τί σοῦ λέει σὲ κι' ἐκεῖνος
ὁ Σιμόπουλος ὁ φίνος.
Κύττα μάτια σὰν γαρίδες, κύττα μοῦτρα ζαχαρένια,
τί σοῦ λέν καὶ τοῦ Σκουλούδη τὰ τρισίβαστα τὰ γένεια,
τί σοῦ λέει κι' ὁ Τζωρτζέτος!... κύτταξί τον... νάτος νάτος
ὁ Κορμάτης, ὁ μαρμόλας, ὁ γλεντζὲς, ὁ στιλετάτος.

—

Ὦ πατρὶς, πλησίον ἔλα
γιὰ νὰ πάρῃς δῶρα τρέλλα.
Κύτταξί τους ... αὐτοὺς ἔχω κρεμασμένους 'στὰ κλωνάρια
μὲ θηλειὲς εἰς τὸν λαιμό,
μοναχὰ τοῦ Καραπάνου τὰ παλιόρια ποδάρια,
ποῦ δὲν ἔχουν τελειωμό,
τὴν ἰσορροπία χάνουν
κι' ἀπ' τὸ δέντρο κάτω φθάνουν.

—

Προσπαθῶ νὰ τὰ σηκώσω μὲ τὸν φίλο Περικλέτο,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου, φθάνουν κάτω 'στὸ παρκέτο.
Τέτοια πόδια σὰν καὶ τοῦτα πάτελείωτα δὲν εἶδα
καὶ γιὰ τοῦτο τὸν ἀφήνω 'στὴ δική σου τὴν φροντίδα,
καὶ προσπάθησε, πατρίς μου, νὰ κρεμάσῃς πιὸ καλὰ
τὸν ψηλὸ κρεμανταλέ.

—

Νὰ τὸ δέντρο... 'στὸ χαρίζω
κι' ἀπὸ τώρα δὲν τ' ἀρίζω...
σύ, πατρίς, κυρία μέσα
καὶ δικό του πλέον εἶναι.

—

Γι' αὐτοὺς τοὺς μπουναμάδες σου τὸ σύμπαν σὲ συγχαίρει,
γι' αὐτοὺς τοὺς μπουναμάδες σου ψυχὴ καὶ νοῦς ἀγαλλιᾶται,
κι' ὅπως τὸ δένδρον, ποὺ καρπὸν δὲν εἶμπορεῖ νὰ φέρῃ,
ἀπὸ τὴν ρίζαν κόπτεται κι' εἰς πῦρ ἀμέσως βάλλεται,
κόφτο καὶ σὺ καὶ κάψε το μιθ' ὅλων τῶν Σωτήρων
ὡς ἄκαρπον καὶ στεῖρον,
κι' ἐπίτριψε καὶ πρὸς ἐμέ, ντελησιόνεκην πρῶτον,
νὰ κρεμασθῶ γιὰ μπουναμὰ μετὰ τῶν προεστώτων.

—

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ πχεριθὺς βαστῶντας τέντερά του
'κρεμάσθη σὰν 'Αβεσσαλὼμ ἀπὸ τὰ κατσαρά του
σ' ἕνα χοντρὸ κλαρὶ
κοντὰ 'στὴν Θοδωρῆ,
κι' ἀντήχησε σκρδώνεως τοῦ Περικλέτου γέλως
κι' ἡ φέστα 'πῆρε τέλος).

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

—

Νὄχη τοῦ Ράλλη τὸ πουγγὶ, τοῦ Γάλλη τὸ κεμέρι,
καὶ τὸν καφὲ 'στὸ χέρι.
Δίκημερὶς νὰ τὸ γλεντῶ κι' δίκημερὶς νὰ μπαίνω
μέσα 'στὸ Λεῦφρε τὸ γραφεῖο, τὸ κοσμοπλακουσμένο,
νὰ πέρνω τὸς περίεργους τῆς Δίμπλας τῆς «Μοδίστρας»,
τὰ φορεσμάτα, νὰ φρουσάλλια, τὸν πλοῦτο ποῦ θησαύρισε.
"Αλλος 'στὸ Λεῦφρε, βρὲ παιδιά, τοῦ φτύνεται βασιλεύει...
κάτσε ὁ Κανελλόπουλος τῆς βίβας μας σαλεύει

Τυπογραφεῖον Χ ι ω τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωτεινὸς ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμοὶ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' Ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατρᾶκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' ἰδίας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν τώματα «Ρωμηοῦ» ἀνέλλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσερης μηνὸς Γεννάρη,
ἤλθαν κι' οἱ Καλικαντζάροι.

Πούντος πεντακόσα κι' ἑβδομήντα τρία,
νέα τῆς Κορώνας μεγαλοδωρία.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μετ' ἄλλων διαφόρων
χαζεύουν καὶ συνομιλοῦν ἐκτὸς τῶν 'Ανακτόρων).

—

Φ.— Ἐδῶ καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ ;
Π.— Τί διάβολο νὰ κάνω ;
ἦλθα νὰ 'δῶ περίεργος κύτους ποῦ πᾶν ἐπάνω.
Μὰ δὲν μοῦ λὲς γιατί καὶ σὺ σὰν χάχας ἔξω μένεις
κι' ἐλεύθερος 'στ' Ανάκτορα σὰν κι' ἄλλοτε δὲν μπαίνεις ;
μὴ τάχα προσκλητήριον δὲν σοὔστειλαν ἐφίτος ;
Φ.— Ἐγὼ, βρέ, πάντα 'στὴν Αὐλὴν δοξέζομ' ἐξαιρέτως
κι' ὁπόρ αὐτῆς ἐείποτε καὶ σήμερον ἐπάλαισα,
ὁ δὲ Μεγαλειότατος ἰδὼν πῶς τὸν ἐκάλεσα
'στὸ Δέντρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς τοῦ περιφήμου φύλλου,
κι' ἐπιθυμῶν τὴν πρόσκλησιν νὰ τὴν ἀνταποδώσῃ
ἐστείλει ποσκλητήριον τοῦ ταπεινοῦ του φίλου
γιὰ νὰ θυμώσουν μερικοὶ καὶ νὰ ζηλέψουν τόσοι.
Π.— Ἀλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ,
δὲν πᾷς νὰ φιγουράρῃς,
μὰ καθέσαι σὰν τὰ σκυλὶ
ἀπέξω καὶ φερμάρεις ;

—

Φ.— Δὲν ἐννοεῖς γιατί ριγῶ
καὶ 'στὴν Αὐλὴ δὲν μπαίνω ;
δὲν ἐννοεῖς γιατί κι' ἐγὼ
ἀπέξω περιμένω ;

—

Δὲν ἔχω φράκο γιὰ χορό,
γιὰ τοῦτο, μπεῦφο, λαρτερῶ
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος.

—

'Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρός,
βρὲ Περικλίτο γιακουντῆ,
ὁποῦ δὲν μοδιενγε χερὲς
καὶ σουαρὲς κι' ἀπρὲ-μιντέ.

—

Μὰ τώρα κύττα κατακντὲ !
πᾶν καὶ χορεῖ κι' ἀπρεμιντὲ,
ἱππποτισμοῦ διπλώματα
καὶ πλαθιὰ καμώματα.

—

Κτυπᾷ τῆς πόρτας πρὸ καιροῦ
γιὰ νἄβρω φράκο τοῦ χοροῦ,
κι' ὅλοι μοῦ λένε μ' ἀπονιὰ :
«'στὴν παρακάτω γειτονιά.»

—

Τέτοιο μεγάλο ξαφνικὸ
δὲν μοὖχει ξαναγίνει,

οὐδ' ὁ Σκουλούδης θανικὸ
σὰν κι' ἄλλοτε μοῦ δίνει.

—

Π. — Ἐγὼ θαρρούσα, Φασουλῆ, πῶς σοῦχουν κακιωμένα
καὶ προσκλητήριον χοροῦ δὲν ἔστειλαν καὶ σένα.
Φ. —Τί λές, μωρὶ παλιάνθρωπε, σ' ἐμένα νὰ μὴ στείλουν
καὶ τέτοιον μπάλε κι' ἐἰς ἐμὲ νὰ μὴ τὸν ἀναγγείλουν ;
κι' ἂν δὲν πιστεύῃς πρόσκλησιν πῶς ἔλαβα σελιάρη,
πλησίασε νὰ τὴν ἰδῇς 'στὸ δικαλνὸ φανάρι,
κι' ἄπλωσε τὰ ξεράδια σου μὲ τρόπο ντελικάτο
νὰ πέσῃς μαλακὸ χαρτί, γυαλιστερό, λουστράτο,
καὶ μάλαξε καὶ φίλησε τὴν βούλα τῆς Κορώνας
σὰν βοῦλα Σολομώντος,
κι' ἴσως καὶ σὺ 'στὸν ἱππικὸν νὰ 'μπῇς τὰς λεγεῶνας
τοῦ χρόνου προϊόντος.
Π. —Τώρα πιστεύω, Φασουλῆ, πῶς εἶσαι φιλελλήθης,
τώρα πιστεύω, Φασουλῆ, πῶς ὄντως προσκλήθης.
ψυχοῦλα μου τί πρόσκλησις ! ... ποτὲ μου δὲν τὴν εἶδα ...
γιὰ κύτταξε σφραγίδα...
ποιὸ χέρι νὰ τὴν ἔγραψε, ποιὸ τρυφερὸ κοντύλι,
καὶ ποιὸς τὴν ἔχει στείλει ;
Μακάριος, ποὺ πρόσκλησιν τοῦ Πκλατῆ λαμβάνει,
μακάριος, ποὺ τῆς Αὐλῆς τὴν εὔνοιαν δὲν χάνει,
μακάριος, ποὺ τέτ ἀ τέτ ἰδῇ τὴν φαμελιὰ
τοῦ Μεγαλειοτάτου,
μακάριος, ποὺ μὲ σουπὲ πλουσίου Βασιλῆ
γεμίσῃ τὴν κοιλιὰ του.

—

Φ.— Δυστυχὴς δ' ἐκεῖνος, ὅστις
ἔξω χάσκει μὲ πολλοὺς
κὰν καὶ σὲ παληὸ χρεώστης
τῆς κυρίας Μιχαλοὺς.

—

Δυστυχία του μεγάλη,
ποὺ δὲν ξέρει τ' εἶναι μπάλι,
μήτε σκέλη
τῶν ἐν τέλει,
μήτε πλῆθος ντιστιγκὲ
πηδηκτὸν καὶ τουζούρ γκέ.

—

Κι' δὲν βλέπει ντουκλέταις,
ντεκολτὲ καὶ φιγουρίνια,
καὶ διπλωματῶν σπαλέταις
καὶ γοδάκια καὶ σκαρπίνια.

—

Τετραχόρους καὶ καρὲ,
ἀπολαύσεις τούρανοῦ,
τὸν Ἀσσὴμ καὶ τὸν Μπουρὲ,
τὸν Γκυγιὸμ καὶ τὸν Ὀνοῦ.

—

Μήτε μπράτσο, μήτε πόδι,
ἀλλ' ἀπέξω σὰν τὸ βρῶδι
κατρεπεῖ καὶ χάσκει μόνον
μὲ τὴς γαμπιὰς τῶν εὐζώνων.
Ἐγὼ ποὺ λές μὲ τὴν Αὐλὴ ποτὲ δὲν τὰ χαλῶ
καὶ τοὺς μουρλοὺς γελῶ,
ποὺ τῆς κακιώνουν κὰν πικρὰ καὶ τῆς βαστοῦν γεινάτι
καὶ μήτε μιᾶς 'στὸν ὕπνο τους δὲν βλέπουν τὸ Παλάτι.
Ἐγὼ ποθῶ νὰ λίγωμαι νομοταγὴς πολίτης,
κι' ἂν μοῦ ριχτῇ, βρὲ Περικλῆ, κανένας Μεσκεβίτης
γουρούνι 'στὸ μεθύσι
καὶ τὰ μαλὰ μοῦ χύσῃ,
μὲ τὰ χυμένα τὰ μαλὰ θὰ τρέξω πρῶτος πρῶτος
κι' ἐγὼ 'στὸ χειροφίλημα,
κι' οὐδέποτε κατ' οὐδενὸς θ' ἀκούσῃς προαιστῶτος
κανένα χρυσομίλημα.
Π. —Πῶς ἤθελα, βρὲ Φασουλῆ, νὰμουν ἀπάνω τώρα
νὰ 'δῶ τὴν πρώτη Ρὲν ντὶ μπάλ, τὴν Κορδονοῦ Θεόδωρα,
ποὺ μὲ τὸν Μιχαλόστεφο καὶ τὰ παράσημά της
θὰ λάμπῃ σὰν καλοφωτιὰ μὲς 'στοῦ χοροῦ τὰ φῶτα...
ἂς ἤμουν μέσα μιὰ στιγμὴ νὰ 'πήγαινα σιμά της
κι' ἕνα λαγοῦ νὰ 'χόρευα μαζί της πρώτα πρώτα !
Ποιὸς θ' ἀγκαλιάσῃ τὸ κορμί, ποὺ ξεγλιστρᾷ σὰν χέλι
κι' ὅλο πολέμους θέλει ;
Ποιὸς θ' ἀγκαλιάσῃ τάχατε κορμὶ σὰν κυπαρίσσι ;
σὲ τίνος ὤμους τάχατε τὸ χέρι θ' ἀκουμπήσῃ,
ποὺ μιᾶν ἡμέρ' ἀλύπητα καὶ ριζηδὸν ἐκόπη
κι' ἀτρόμαξαν τὰ σύμπαντα κι' Ἀνατολὴ κι' Εὐρώπη,
μὰ πάλι ξανακόλλησε
καὶ καραυνοὺς ἀμέλησε ;
Ποιὸς καβαλιέρος τάχατε μακάριος θὰ σπεύσῃ
τῆς πολεμάρχας Κορδονοῦς τὸ χνῶτο ν' ἀναπνεύσῃ,
ποὺ χύνει κνίσσα μπακρουτιοῦ
μὲς 'στὸν χορὸ τοῦ Πκλατιοῦ ;
Φ.— Μὲ ποιὸν τάχα θὰ χορέψῃς — ὤχ ! «ζιτζίκα Κορδονοῦ
νά! σὶ βλέπω μὲ τὸν νοῦ μου. (μου ! —
Ἕνας Ρήγας Κερωνάτος τὴν χορεύει μία τρέλλα
τὴν κυρίαν Παπαρδέλα.
Ἡ γρηᾶ μας ἡ Κορόνα πρώτη σέρνει τὸν χορό....
τί Βασίλισσα τοῦ μπαλου, τί κοριακι λιγερό.
Κουκουλώστε την μι ρόδα, μὲ ζαμπάκια καὶ μὲ κρίνα,
σάλτα πάλι, μπαλαρίνα,
κάνε τούρ καὶ μπαλανσὶ,
Μεγαλόσταυρε χρυσέ.
Χόρευε, κυρὰ Θοδώρα, τῆς Κορώνας Φαβορίτα,
ποὺ πονεῖς τὸν Μακεδόνα καὶ τὸν Θρᾷκα καὶ τὸν Κρῆτα,
κι' ἐκυτταξαμε γιὰ τουτους νὰ καπνίζουν ἑβδομάδας
τὰ φουγάρα τῆς ἀρμάδας.

—

Καὶ τοῦ χρόνου σὰν καὶ τώρα,
Κυβερνήτρα Κορδονοῦ,
μὲ Κορδόνι κι' μὲ δῶρα
μαγαλείου φετεινοῦ.

—

Καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου
μὲ Διάγγελμα τοῦ Θρόνου,
μὲ φωτιαὶς, μὲ σακαράκκις,
μὲ σπασίματα κρανίων,
καὶ διάφοραις ἀμάκαις
διαφόρων πυθμενείων.

—

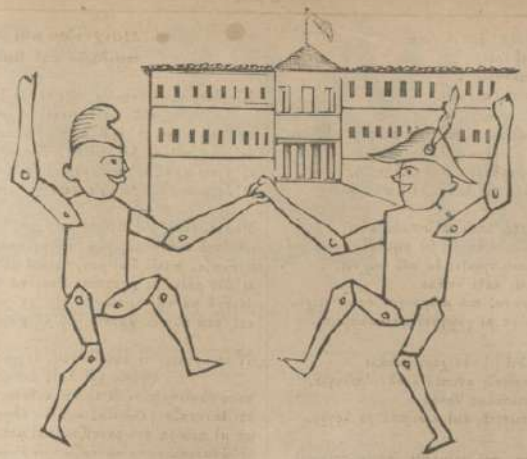
Καὶ τοῦ χρόνου, πατριῶται,
μὲ πυθμένια κλεμμένα,
κι' ὅπως σήμερα καὶ τότε
νὰ μὴ βρίσκωμε πυθμένα.

—

Π. — Ἂς μ' ἄφιναν καὶ τοῦ Σκουζὲ νὰ 'δῶ τὰ μπακαμπατόνια,
ὑποῦ τιμοῦν κι' Ἀνάκτορα καὶ Πρεσβευτῶν σαλόνια.
Ἴσως φορεῖ καὶ τριακοντὸ καὶ ξίφος διπλωμάτη
καὶ τοὺς Μινίστρους περγελᾷ μονάχα μὲ τὸ μάτι.
Φ. — Ποιὸς ξέρει τίνος Ἄννετὼ τραβᾷ γυρὰ σπαλιόρα
καὶ ποιὸν νὰ στείλῃ σκέπτεται 'στὸν διάβολο πεσκέσι !
ἴσως νὰ δίνῃ 'στὸν Ἀσσὴμ τὸ τριακοντὸ του τώρα
καὶ βάζει δι' ἀντάλλαγμα τοῦ Τουρκαλᾶ τὸ φέσι.

—

Π. —Τάχα νάναι κι' ὁ Διβίδης ; τάχα νάναι κι' οἱ λοιποί ;
ὤχ ! ἂς ἔβλεπα γιὰ λίγο τὸ μονόκλ τοῦ Φιλιππῆ.

Τάχα 'πήγαινε κι' ἐκείναις
ἡ μαντάμαις Πουρίνιας ;
κὰν φορεῖν φουστάνια νέα, κὰν φορεῖν τὰ περσυνά,
γιὰ νὰ δείξουν πῶς τὸ κράτος κρίσεις κρίσιμον περνᾷ ;

—

Νάναι τάχατε κι' ἡ Βᾶτα ;
νάναι τάχατε κι' ἡ Δέλτα ;
νάναι τάχατε κι' ἡ Θῆτα
μὲ τὰ πόδια της τὰ σβέλτα ;

—

Νάναι τάχατε κι' ἡ Μίρ, νάναι τάχατε κι' ἡ Κα
μὲ τὰ νάζια τὰ γλυκά ;
νάναι τάχατε κι' ἡ Ξί, νάναι τάχατε κι' ἡ Χέ,
Περικλέτο μου πτωχέ ;

—

Νάν' ἐκείνη, νάναι τούτη,
μὰ κι' ἐκείνο τὸ μικρὸ,
ποὺ τρελλαίνει καὶ φαρούτη
καὶ καθένα φαλακρό ;

—

Μὰ κι' ἂν εἶναι, τί φουστάνια καὶ τί κάλτσαις νὰ φορεῖν ;
κατακάκκινες τῆς βλέπω γιὰ χορὸ νὰ λαχταροῦν.
Τάχατε, βρὲ Περικλέτο,
δὲν θὰ πέσῃ καὶ καμμιᾶ
μὲς 'στῆς σάλας τὸ παρκέτο,
κὰν Φραντζίζα κὰν Ρωμαῖ ;

—

Π.— Τάχατε, βρὲ Φασουλῆ,
καλτσοδέτα θὰ πρεβάλῃ ;
τάχατε θὰ 'δοῦν πολλοὶ
τἀπηγορευμένα κάλλη ;
τάχα σάλια δὲν θὰ πέσουν κυτσονάτου καβαλιέρου,
κὰν ὠμορφονιοῦ κὰν γέρου :
τάχα σκάνδαλα θὰ γίνουν εἰς τοὺς κύκλους τοὺς ψηλοὺς ;
τάχα τὰ κακκὰ θὰ ζήσουν καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς χαμηλοὺς ;

—

Φ.—Τάχα μὲς 'στ' ἄλλα τὰ καλὰ τῆς κλασσικῆς πατρίδος
θὰ γίνῃ καὶ παράσημον τῆς ἀπιγονατίδος ;
τάχα 'στοὺς τόσους τοὺς σταυροὺς ἐκ μέρους τῆς Κορώνας
δὲν θ' ἀποκτᾶται κι' αὐτὸ σ' ἐμᾶς τὴν πρεστιγκάντζα,
κι' ἡ καλτσοδέτα, Περικλῆ, κομμιὰ Ρωμαῖς Ματρόνας
δὲν θὰ στολίσῃ μιᾶ φορὰ καὶ τὴν 'δική μας ἀντζα ;
Π.—Πῶς ἤθελα ν' ἀγνάντευα καὶ κάτι κοπελούδια
σὰν τὰ ξεπεταρούδια,
ποὺ τώρα βγαίνουν 'στῶν χορῶν τῆς φλεγυρᾶς ἀνταρκεις
καὶ γαλβανίζουν τῶν μ π λ α ζ ὲ γεράματα νεκρα...
τί νὰ σοῦ 'πῶ !... βαρέθηκα κι' ἐγὼ τῆς τριανταρκαις
κι' δσο γερῶ, βρὲ Φασουλῆ, μ' ἀρέσουν τὰ μικρά.
Φ.—Πῶς ἤθελα βρὲ Περικλῆ, μὲ πέταγμα τοῦ φύλλου
νὰ 'πήγαινα τοῦ 'φίλου,
καὶ νὰ κυττῶ χωρὶς γυαλιὰ
τὸν χορευτὴ τὸν Βασιλᾶ.

—

Τάχα τώρα νάχῃ κέρι,
Περικλίτο, γιὰ χορό,
ἢ καπνοῦ κυττάζει νέρη
καὶ καμίνι φλογερό ;

—

Σὺ τί λές, βρὲ μασκαρᾶ,
ποδχεις γνῶσι πετεινοῦ ;
πῶς χορεύει μὲ τὴν Ρᾶ,
τὴν Μπουρὲ καὶ τὴν Ὀνοῦ,
ἢ σαρκαζων τὸ φτεναιοῦι καθεμιᾶς γυμνῆς ὠλένης
συλλογίζεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος τῆς τελαίνης ;

—

Ἂν ἔχῃ σκέψιν σκέψου το, κι' ἂν ἔχῃς κρίσιν κρῖνε,
κι' ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπα, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶναι
κατόπιν τῶν πολεμικῶν ἐκείνων μανιφίστων....
βεβαίως τώρα θἄλλαξε τὸ πρῶτον πρῶον ὄρος,
βεβαίως ὑνειρεύεται παιᾶνας ἀναπαίστων
κι' ἕνα χορὸν πυρρίχιον καὶ νικηφόρον ξίφος.

—

Κι' ἂν σήμερα χορεύῃ
καὶ κάνῃ χωρατὰ,
μὰ κάτι μαγειρεύει
κι' ὁ νοῦς ἀλλοῦ πετᾷ.

—

Θαρρῶ πῶς ἀπ' ἐμπρός μου
ὁ ἀβασίνει σοβαρός,
περιγελῶν σκληρῶς
τὸ μάτσαιον τοῦ κόσμου.

—

Τί πρὸς αὐτὸν οἱ στράβιλοι κι' αὐτὸς πρὸς τοὺς στροβίλους;
ὁ νοῦς του στροβιλίζεται μὲ μίαν ἀέρινη μόνην,
πῶς νὰ πατάξῃ ὀλικὴν βαρβάρους καὶ βεβήλους,
ποῦ βεβηλώνουν πρὸ πολλοῦ τὰς θήκας τῶν προγόνων.

—

Ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος, ὅπου πολὺ σπουδάζει,
βεβαίως εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ὅπλων θὰ ραμβάζῃ,
ἴσως δὲ τώρα, Περικλῆ, ποῦ τρέμεις ἐκ τοῦ φύχους,
ὁ σεβαστὸς Διάδοχος ἀφίνει καθὶ νταμάκι
καὶ τρίχει μέσα 'στ' ἅρματα, ποῦ κρέμονται 'στοὺς τοίχους,
καὶ γονατίζει 'μπρός σ' αὐτὰ μὲ γογγυτὸ καὶ κλάμμα.

—

Αὐτὴν τὴν ὥρα, ποῦ πολλοὶ μὲ τὸν χορὸ μεθᾶνε
κι' ἁρπάτων θηλυκῶν καρδιὰς κτυποῦνε σὰν 'ρολόγια,
βεβαίως ὁ Διάδοχος γονατισμένος θἆναι
'μπρὸς σὲ παληαῖς ἁρματωσιὲς καὶ λέει τίποτε λόγια.

—

«Ὦ σεῖς πατέρων ἅρματα, ποῦ κρίμασθε 'στοὺς τοίχους,
ἁρηνοφίλευ μουσικῆς δὲν θέλω πλέον τόνους,
θέλω ν' ἀκουσω γυρω μου τοὺς βροντερούς σας ἤχους,
θέλω νὰ 'δῶ τριγύρω μου χερεύοντας προγόνους.

—

«Ἀφ' ὅτου τὸ Διάγγελμα, τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο,
'στὸν Στρατηλάτην ἔστειλεν ὁ προσφιλὴς μπαμπᾶς,
μηδὲ στιγμὴν τὴν αἴθουσαν τῶν ὅπλων δὲν ἀφίνω
κι' ἅσθεστος φέγγει γύρω μου τῆς ὀζῆς ἡ λαμπάς.

—

«Ὅπλα νίκης, μὴ γελᾶτε,
γλίντζι καὶ χορούς οἰκτίρω,
λάβετε ζωὴν κι' ἐλᾶτε
νὰ χορέψετε τριγύρω.

—

«Τὴν κλαγγὴν σας ἂς ἀκούσω,
καὶ κλαγγάζων μεθ' ὑμῶν
πάντ' ἀπόλεμον νὰ λούσω
'στοῦ πυρὸς τὸν ποταμόν.

—

«Δχμασκιά σπαθιὰ καὶ κάμαις
ζῶστε μέση ντιλικάτη,
σεῖς γιὰ μὲ γενῆτε νταμαις,
Καυτατζόγλου καὶ Μερκάτη.

—

«Ὦ σκιαὶ τῶν προπατόρων, ὦ πλειὰς ἀγωνιστῶν,
πρόσελθε νὰ σ' ἀγκαζκέρω νὰ χορέψωμε μ π ο σ τ ὸ ν,
ὄχι πλέον μὲ τὴν Κόζεκ, τὴν Ἐκωσέζ καὶ τὴν Μπουρέ,
θέλω μόνον νὰ χορεύω 'στὸ 'δικό σας τὸ καρέ.»

—

Ἀλλὰ θαρρῶ, βρὲ Περικλῆ, πῶς βλέπω πεφαπέρα
καὶ τὴν σεπτὴν Βασίλισσαν, τὴν προσφιλῆ μητέρα...
πρὸ τῶν ἁρμάτων κύπτοντα τὸν Κωνσταντῖνον βλέπει
κι' εἰς δεύτερον γονάτισμα καὶ τρίτον τὸν προτρέπει,
κι' ὁ Κωνσταντῖνος δέησιν ψελλίζει θερμοτάτην
μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του τὴν Ἑλληνικωτάτην.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Περικλῆς τὸν Φασουλῆ του πάνει
κι' ἀρχίζουν πάλκας καὶ μποττὸν καὶ τοῦ χοροῦ ταλίμια,
μὰ κι' ὁ Σκοπὸς τοῦ Πλαστηροῦ μηδὲ στιγμὴ δὲν γανει
καὶ ὄμῶχνει μὲ τῆς κοντακιαῖς τὰ ξύλινα ψυφήμια).

Παιχνίδια καὶ λιλιὰ παιδιῶν καὶ Βασιλιᾶ.

Μὶς 'στὸ νέο πενηντάρι τῆς σαχλο-Παραμονῆς,
ποῦ τρελλαίνεται κανείς,
νὰ 'στὴ μέση κι' ἡ Κορῶνα μὲ τσακίσματα καὶ γέλοια,
καὶ τὴν ἅπραν ἀπ' ὀπίσω τοῦ συρσεῦ τὰ παιδοκρέλια,
κι' ἔγινε πανὸ κι' ἀντάρα κι' τρελλεβοὴ μεγάλη
κι' ἔρχονταν μὲ τὰ χαρτάκια τὸ τρισίδιαστο κιρκλί.

—

Μὲ τροκάναις καὶ σφυρίχτραις πᾶν 'στὸν Ἄνακτα κοντά,
μὰ 'στὸ κάθε σφύριγμα τῶν γελαστῶν τους ἀπαντᾷ:
«σφύριζε, παιδί μου, σίμωνε μὲ πιὸ πολύ,
κι' ὅλο ραΐνε μὲ χαρτάκια Βασιλιᾶ δημοφιλῆ,
μοναχὰ μὲ τῆς τροκάναις μὶς 'στ' αὐτιὰ μου νὰ βροντᾷς
καὶ 'στὰ πύρινα χαρτιά μου μὲ χαρτιὰ νὰ μ' ἀπαντᾷς.»

—

Τί τροκάναις, τί σφυρίχτρικες, ὅλαρον καὶ μέγα δρᾶμα...
Θρόνος καὶ λαὸς ἀντάμα....
ποῖος σύνδεσμος τοφόντι, ποῦ καθένας τανεκές
τὸν ἐκύτταζε γελῶντας καὶ δὲν ἔβγαζε μιλιὰ,
μὰ μὲ πούδρα τὸν ραντίζουν καὶ μοδίστραις μερικαῖς
κι' ἀσπροπρόσωπο κυττάζω τῶν Ρωμαίων τὸν Βασιλιᾶ.

—

Ὄχι πιὰ, δὲν εἶναι μῦθος καὶ ψευτιὰ Πρωταπριλιᾶς
πῶς ἡ τύχη μας ἀνοίγει....
παίζει μὲ τὰ παιδαρέλια παιχνιδιάρης Βασιλιᾶς
καὶ μὲ τὸν λαὸν του σμίγει,
κι' ἔτσι πάλιν μὲ τὸν χρόνον τῶν τροπαίων καὶ τοῦ πλούτου
στερώνει τὴν ἰσχύν του 'στὰ χαρτάκια τοῦ λαοῦ του.

Τῆς Κορώνας νέον δῶρον 'στῆς Αὐλῆς τὸν δορυδόρον.

Κι' ἔστειλεν ἡ Κορῶνα δύο βάζα
'στὸν γέρο Θοδωρῆ γιὰ μπονεμᾶ,
νὰ δείξῃ πῶς πολὺ τὸν ἐκτιμᾷ
κι' ὅλα του παραδέχεται τὰ κάζα.

—

Κι' ἔγραψε 'στὴ χρυσῆ της τὴν Κερδόνα:
«Δέξου τὰ δῶ μου βάζα....καὶ τοῦ χρόνου...
βάλε τὸν Μιγελόστουρο μὲς 'στὸνα
καὶ 'στ' ἄλλο τὸ Διάγγελμα τοῦ Θρόνου.»

—

Κι' ὁ Θοδωρῆς ἐπῆγε νὰ κρεπάρῃ
γι' αὐτὸν τὸν μπονεμᾶ τὸν ξαφνικό,
κι' ἄρχισε μὶ σπουδὴ περιδολάρῃ
νὰ σπέρνῃ μὶς 'σ' αὐτὸ βασιλικό.

—

Δὲν τέλειωε καὶ τοῦτο νὰ τοῦ γίνῃ,
κι' οὔτ' ἔγαν φιλτικό του δὲν ἀφίνει
'στὰ βάζα τῆς Αὐλῆς νὰ πλησιάζῃ,
μήτε τὸν φυγόγυιό του τὸν Σκουζέ,
καὶ Γαλλιστὶ 'στοὺς φίλους του φωνάζει:
«μήμμή, νὰ τουσὲ πὰ, ἰλ σὸν μπριζέ.»

Τὸ τῆς ψυχῆς βιβλίον οἴστρον πολὺν ἐγκλείον.

Ἐδῆμευσε τὰ ἀπομνήματα τοῦ ποιητοῦ Σπαταλήτη,
λαμπρὸν βιβλίον γεμᾶτον τὰ μέλη φιλοκάλου,
ποῦ τὰ περισσότερα τῶν ἀπομνημάτων θἆτανε
κι' ἀναπαράστασι τῶν παθῶν τριτοπρόσωπου σάτυρος.
Οἴστρος πολὺς καὶ δύναμις καὶ σφριγηλὴ νεότης,
καὶ τόση γλαφυρότης.
Δὲν εἶν' ἀπόρια νὰ πρὸ κωλήσουν τὸν χάσιο φῶς.

Τυπογραφεῖον Χ ι ὼ τ η. νέος παντοῦ ρυθμός— Φωτίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ. Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' Ἕβρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμαύσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἔνθεκα τοῦ Γενναρη,
μουτσούναις 'στὸ παζάρι.

Πεντακόσα τέσσερα κι' ὀγδομῆντ' ἀκόμα,
Θέατρο Φραντζέζικο καὶ μεγάλη βρῶμα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος κι' ὁ μεγάλος Θοδωρέτος.

Φ.— Ἀργὰ κι' ἐμεῖς ἰμάθαμε τὸ ξαφνικὸ τὸ μήνυμα
κι' εὐθὺς ἐτρέξαμε κι' οἱ δυὸ 'στῶν βάζων τὸ προσκύνημα.
Ποῦνται τὰ βάζα, τῆς Αὐλῆς ὁ νέος μπονεμᾶς;
δεῖξε τα καὶ σ' ἐμᾶς,
γιὰ νὰ τὰ προσκυνήσωμε μὶ χέρια σταυρωμένα
καὶ νὰ παραδοξάσωμε τὸν Βασιλιᾶ καὶ σίνα.
Π.—Δεῖξε τὰ βάζα καὶ σ' ἐμᾶς, τοῦ Θρόνου κανακάρη
καὶ πρῶτο παλληκάρι.
Μὴ μᾶς παιδεύῃς ἄδικα, παραίτα τὰ γινατιᾶ,
καὶ μὴν τὰ κρύβῃς, Θόδωρε, κι' ἀπ' τὰ δικά μας μάτια,
καὶ τἀποκαλυπτήρια τῶν βάζων ἂς γενοῦν
κι' εἰς ὅσους χάσκουν νηστικοὶ κι' εἰς ὅσους δὲν πεινοῦν,
καὶ σήκωστα καὶ δεῖξε τα πρὸς ὅλους, Κυβερνήτα...
ἐνόψως γὰρ δεδόξασται καὶ πάλ' ἡ φαβορίτα.

Φ.— Ποῦ νὰ τὄχῃς τρυπωμένα;
Θοδωράκη, Θοδωρῆ;
δεῖχτα τώρα καὶ σ' ἐμένα
καὶ μὴν κάνῃς τὸν βαρύ.

Ἔλα νίκας νὰ κηρύξῃ,
τῆς μπαρμπέτας προσκυνῶ,
κι' ἂν τὰ βάζα δὲν μοῦ δείξῃς
φόρτωμα θὰ σοῦ γενῶ.

Θ.— Μὴ σιμώνῃς 'στὰ βάζα κοντά,
ποῦχουν μέσα τοῦ Θρόνου σεβντᾶ
καὶ μεγάλης ἀγάπης γιγκίνι,
ὅποῦ τρούμπα κάμμιὰ δὲν τὸ σβύνει.

Μὴ σιμώνῃς τὰ δρό σου ξεράδια
'στῆς Αὐλῆς τὰ σφυρήλατα δῶρα,
ποὺνκι νέας εὐνοίας σημάδια
'στῆς γνωστῆς Καρκαλοῦς τὴν Θοδώρα.

Μὴ σιμώνῃς 'στὰ βάζα τοῦ γέρου,
ποῦχουν μέσα τὴν ἁρθαρτη ὀζᾶ
τοῦ ποτὶ τρομεροῦ Ρεβισπέρου,
καὶ θὰ γίνουν κατσούρια μου λόξα.

Μὴν ἐγγίζῃς τὰ βάζα τῆς ὀζῆς,
μήτε κἂν νὰ τὰ ὄῃς μὶ τὰ μάτια,
μὴ μὲ πρόστυχο χέρι τὰ σπρώξῃς
καὶ τὰ ρίξῃς καὶ γίνουν κομμάτια.

Φ.— Θοδωράκη, κλαυτὰ λιλιάμα,
μὴν κωφεύῃς 'στὸ τόσο μας κλάμμα,

ἐνθυμήσου πῶς ἦσουν πρὸ χρόνου,
ὅταν κόκκινον σκούφον ἐφόρεις,
κι' ἔλα δεῖξε τὰ βαζα τοῦ Θρόνου,
ποὖχουν μέσα τὴν πρώτη τῆς κόρης.

—

(Ὁ Θοδωράκης σοβαρὸς τὰ βάζα ξεπιτσάζει
καὶ τοὺς ξυλίνους ὁμνητὰς μ' ἐκεῖνα τοὺς ζυπαζει.)

—

Φ.—Πῶς μᾶς θωρεῖτε σιγηλὰ κι' ἀκίνητα καὶ κρύα,
βαζα χρυσᾶ, σουρλάτα, τοῦ Θοδωρῆ λατρεία ;
Μὰ ποῦ νὰ τρέχη τάχατε κι' ὁ λογισμός Ἐκείνου,
ποῦ σᾶς ἐφιλοδώρησε γιὰ νέο μπονακιᾶ
μὲς 'στὴ μαυρίλα τὴν πυκνὴ καὶ τὴν βοὴ τοῦ θηρίου,
ποῦ 'πέρασε 'στὸ βογγητὸ κι' ἐκεῖνες τῆς Ρωμᾶ ;

—

Γιατὶ μὲ σᾶς ἐλύσαξε καθένας νηστικός
καὶ καθεμιὰ τοῦ Κορδονιοῦ γερὴ γλωσσοκοπάνα ;
πῶς πράσινος νὰ σπέρνεται σὲ σᾶς βασιλικός
κι' ὅμως ἀντὶ βασιλικοῦ νὰ βγαίνῃ μαντζουράνα ;
Γιατὶ 'στῶν βαζων τὰ πλευρὰ δὲν εἶνει σκαλισμένα
τοῦ Θοδωρῆ τὰ τρόπαια, τὰ χέρια τὰ κομμένα,
τὰ λάχανα, τὰ πρικαντὰ, καὶ τάθλ' αὐτοῦ τοῦ γέρου,
ποῦ 'πλήθυναν κι' ἐπίρασαν κι' αὐτὰ τοῦ Τριεσπέρου ;

—

Γιατὶ μονάχα λούλουδα πολύτιμα κι' ἁβρὰ
ν' ἀνθίζουν ὅλως μυρωδιὰς 'στῶν βαζων τὰ πλευρὰ ;
Γιατὶ τσαντίρια τῶν Θηβῶν δὲν βλέπω 'στὴν ἀραβὰ ;
γιατὶ κεμμὰ δὲν φαίνεται Βασιλικὴ φορδὰ,
μήτε κλεινοὶ Διάδοχοι καὶ Βασιλεῖς ξιφῆρεις
καὶ μήτε κόσμος 'πίσω των δὲν πηλαλεῖ φρενήρης ;

—

Ὁλόγυρά μας τὰ βουνὰ κι' οἱ λόγγαι στολισμένοι
τὸν λυτρωτή τους χαιρετοῦν, Κορδόνα δοξασμένη,
κι' ὁ Θρόνος, ὅπου 'γνώρισε
τὸ δοξαστό σου κόμμα,
δρὸ βαζα 'φιλοδώρησε
γιὰ σὲ τὴν γαλαντόμα.

—

Καὶ πάντοτε καὶ σήμερα θυμᾶται τὴν ἡμέρα,
ποῦ ὅλως λόγο κι' ἄδικο σοῦ 'πῆρε τὸν κέρα,
θυμᾶται πῶς σ' ἐκλώτσησε, θυμᾶται τὸν καιμό σου,
πῶς τὸ Κορδόνι 'γίνηκε θηλειὰ γιὰ τὸν λαιμό σου,
θυμᾶται τὰ ραπίσματα, τὸν βόγγο, τὴν λαχτάρα,
τῶν Κορδοναίων τὴν βοή, τῆς νήστειας τὴν ἀντέρα,
θυμᾶται τὸ ξεσκέρωμα τοῦ κάθε κακομοίρη,
θυμᾶται πῶς ξεφώνιζες ἀπὸ τὸ παραθύρι
ὡσὰν χαχὴμης, ποῦ πουλεῖ 'στοὺς δρόμους μαστρακάδες,
θυμᾶται πῶς ἀγάπησε τὴν δόλια τὴν Ἠλειά,
θυμᾶται καὶ τὴν Καρκαλοῦ, ποῦ 'βγήκανε παππάδες
μὲ τρεῖς πκντέρμες Γαλλικαῖς καὶ κάμποσα γαλιᾶ,
θυμᾶται ποῦ σοῦ 'φώναζαν κι' οἱ γαλοι κλοῦ κλοῦ κλοῦ,
θυμᾶται τί μᾶς ἔψαλνες, Θοδώρα φωναχλοῦ,
θυμᾶται καὶ τῆς φέσταις σου καὶ τῆς πομπαῖς τῆς τόσαις,
μὰ καὶ τῆς πρώιαις δὲν ξιγνᾷ τῆς καψοτερακόσκις,
καὶ βαζα σ' ἕνα μαγαζὶ μεγάλο περγγίλλι,
ποῦ καὶ τὰ βαζα τάκριβὰ σουρηλατοῦν τοῦ Τσάρου,
καὶ μιὰ καὶ ὅπο γιὰ μπουκιὰ πολύτιμο τὰ στέλλει
τοῦ Γκεσπουντίνου Θοδωρώρ, τοῦ πρώτου Γκεσποδόρου.

—

Κάμποσοι χρόνοι 'πίρασαν σὰν νάτανε μιὰ 'μέρα
καὶ πῶς ἐζήθησαν γιὰ 'μᾶς τὸ ξέρομε, πατέρα.
Φεύγουν ἡ ὁζαις κι' ἔρχονται γιὰ σὲ τὸν Ντιληγιάννη...
γιὰ 'μᾶς... καὶ βαζο πήλινο 'μπορεῖ νὰ μᾶς τρελλάνῃ.
Κάμποσα χρόνια 'πέρασαν κι' ἀκόμ' ἀνατριχίλα
βαθειὰ μᾶς βόσκει τὴν καρδιὰ, μὰ τώρα μὲ τὰ φύλλα
τῶν βαζων τούτων τῆς Αὐλῆς ἀνθίζουν τὰ κομά σου,
κι' ὑψόνεται 'στὸν οὐρανὸ τὸ μοσχοβόλημα σου
μὲ τῶν ἀνθῶν τὴ μυρωδιὰ καὶ μὲ τὸ καρδιακτύπι
τοῦ κόσμου, ποῦ διώρισες ... παππού μου, τί σοῦ λείπει ;

—

Εἶχαν ξυτνήσ' οἱ Κρητικοὶ κι' οἱ νεκρωμένοι δοῦλοι
κι' ἀφρίναζε τὸ κύμα,
καὶ 'στῶν Ταμείων ἔστεκε τῆς κάσσαις καραβοῦλι
μὲ λιμασμένο στόμα.

—

Σφαγὴ καὶ ξιθυμίλιωμα, καψίματα, λεπίδια,
μὰ 'θόλωσαν τοῦ Θοδωρῆ τὰ χιονισμένα φρύδια
καὶ τὸ Ντιβάνι 'τρόμαξε κι' ὅλο τὸ Κιλιφάτο,
καὶ τῆς ἁρμάδας τῶν Ρωμηῶν 'καπνίζαν τὰ φουγάρα,
ὁ δὶ Σκουζὶς μὲ τὸν Ἀστὴμ 'στὸν Φαληρέα κάτω
ἐκαπνίζαν ἀδελφικὰ Πολίτικα τσιγάρα.

—

Εἶχε προβάλει ξαρνικὰ πουλὶ κυνηγημένο
σὰν σύννεφο μὲ τὸν Βορρᾶ καὶ μαυροφορεμένο,
σκοτείνιασε τὸν οὐρανὸ μὶ τὰ πλατειὰ φτερά του
κι' ἐπίταξε κι' ἐκούρνιασε 'στοῦ Θοδωρῆ τὸ σπῆτι,
κι' ἔμπηκε 'στὴν παιδενικὴ κρεββατοκαμαρά του
καὶ τοὔπε «χαῖρε, Θοδωρῆ, κι' αὐτονομήθ' ἡ Κρήτη».

—

Τοῦ μυστικοῦ ὁλαλητὴ πέρτει 'στὴ γῆ, 'στὸ κῦμα
τὸ ὁλογερὸ τὸ μήνυμα, καὶ περνοδίν' ἡ λίμα,
κι' ἔνοιωσε μέσα του φωτιὰ καθένας πατριώτης,
τὸ κακὸρο δὲ τῆς ὡμορφιᾶς κι' ὁ ρήτωρ Μιστριώτης
ἤλθε καὶ σ' ἐπροσφώνησε σὰν ντροπαλὸ κορίτσι
κι' ὁ κόσμος εἶπε π ρ ὶ τ σ ι.

—

Ἀναστηλόνεται κι' ἡ γῆ τῶν Μακεδόνων πέρα . . .
καπετανάτων τουρκικῆς βουζοῦν 'στὸν ἀέρα.
κι' ἴνῳ 'φηλὰ 'στὸν Ὄλυμπο τοῦ κλέρτη λάμπ' ἡ πλάκα
μιᾶς Ἑταιρείας Ἐθνικῆς κηρύγματα μεγάλα
χαλοῦν τὰ πάνα μερικῶν καὶ λέει τὸ Κορδόνι :
« 'στὸ διάβολο !... ποῦ 'βρεθήκαν καὶ τοῦτ' οἱ Μακεδόνοι.»

—

Κρώζουν ἐπάνω μας βαρειὰ τἀχόρταγα κοράκια
κι' ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς ξιρῶν φιλοπατρία,
κι' ὁ Θοδωρῆς μὲ τὸν Σκουζὶ βαστῶντας φαναράκια
πάνε κι' οἱ ὄρο χαλεύοντας τὰ ὄροῦν τὴν Ἑταιρεία.

—

Τοῦ γένους νεκρανάστασις, ἀξίχαστες ἡμέρες,
Μινίστρων γονατίσματα, τοῦ Τσερκλὲ φοβέρες,
ἀλαλητά, τρεχάματα, πατεῖς μὲ καὶ πατῶ σε,
τῆς Συμμαχίας τὲς Τριπλῆς ἀποκηρύξεις τόσαι
ὑπὸ τοῦ Κορδονάρχη, τοῦ γίρο-καπετάνου,
ρητορικῆς ἰδρῶτες,
κι' ἀναπνοὲς τῶν πιστῶν τοῦ Πατισὰχ Σουλτάνου
'στῆς μαλακαῖς μας νύτες.

—

Στοὺς Σέρβους καλυπτάσματα, 'στοὺς Τσούσηδες Βιράτζια,
καὶ μοὐντζίκις δίχως μιτρημὲ γιὰ τάντικτὰ μας μάτζα,
φτυσιαῖς ἐδῶ, φτυσιαῖς ἐκεῖ, φτυσιαῖς τοῦ καθενός,

μὰ καὶ φτυσιαῖς τοῦ Περικλῆ κι' ἀμέτα τοῦ Μαυρούρη,
ποῦ 'γίνηε μὲ τῆς φτυσιαῖς βαθὺς Ὠκεανός,
ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν ἐφθανε γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴν μοῦρη.

—

Σοῦρρα κι' ἁμάκα 'στὰ αρυρὰ καὶ ντάλα μεσημέρι
κι' ὁπόταν ἀπὸ τῆς κλεφτικῆς ἀπόστασις τὸ χέρι,
ἰφώναζαν ἀντίλαλοι «ξυπνᾶτε, τσελεπῆδες,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλεφτουριᾶ, σουφρόνουν τῆς ὀβίδες».

—

Τρῶν ἁπλοχέρηδες πολλοὶ μ' ὁλόχρυσα πηρούνια,
κι' ἕνας Αἰγίνης Δήμαρχος τεντόνει τὰ ρουθούνια
σὰν τὸ καθάριο τάλεγε νὰ μυριοθῇ τὰγέρι,
κι' 'ανατάραζ' ἡ πλάσις
σὰν ἔμαθε πῶς ἔβαλε τὸν Δῆμο του 'στὸ χέρι
καὶ τρίχα νὰ τὸν πιάσῃς.

—

Ἁμάκα καὶ 'στὰ πέλαγα, κλεφτὲ καὶ μὲς 'στὴν ξέρα,
καὶ κάθε κῦμα, ποῦ γοργὸ ξαπλόνει 'σὲ πέρα,
ξερώντας ψεύτικην ἀρρὸ φωνάζει «Πολεμάρχοι,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη κλεφτουριᾶ, κλέβουν τὸν Πατριάρχη».

—

Τὴν κλέρτρα τὴν Θεότητα γελῶντες τραγουδῶ
γιὰ νὰ φουρκίζω τῆς καιλιᾶς, ποῦ παίζουν Καραΐσκα,
καὶ 'στὸ Πανεπιστήμιο πηγαίνω γιὰ νὰ δῶ,
μὰ τὸν μαρμάρινο παππᾶ 'στὸν τόπο του δὲν 'βρίσκω.

—

Πάει κι' αὐτὸς ὁ μαχητὴς μιᾶς Ἐκκλησιᾶς μεγάλης,
ποῦ 'τραβηξε μαρτύριες,
κι' εἶδα τὴν πατερίτσα του νὰ τὴν πουλῇ ντελάλης
κάτω 'στ' Ἀναβρυτήριες.

—

Πάει, τὸν ἔκλεψαν κι' αὐτὸν, κι' ἁμακατζῆδες πρῶτοι
περγιαλοῦν χερεύοντας τὰ ράσα τοῦ Δεσπότη,
κλκρὶ δὲν φαίνεται χλωρὸ καὶ τὸ στερνὸ χορτάρι,
ποὺ πρασινίζει ποῦ καὶ ποῦ, τὸ κλέρτικο πασέρι
τὸ 'φάρανε, τὸ 'σκέτωσε, καὶ μὲς 'στὴν ξερασίλα
μόνο τῶν βαζων τῆς Αὐλῆς ἀνθοβολοῦν τὰ φύλλα.

—

'Απ' τοῦ Δεσπότη τὸν λαιμὸ σκοινὶ μεγάλο λύνεται
καὶ 'στὸ λερύγγι τοῦ λαοῦ θηλειὰ κρεμάλας γίνεται,
κι' ἕνα θηρίο λαίμαργο λυσσομανᾷ κοντά του,
κι' ἀνοίγωντας τὸ στόμα
τοῦ πελεκᾷ τὰ κρέατα μὲ τὰ σκυλέδοντά του,
καὶ τὸν ἀφίνει πτῶμα.

—

Χαρούκλαις ποῦ δὲν φαίνενται χρυσᾶ στεφάνια πλέκουν
γιὰ κάθε κλέρτη τὴν κορφή,
καὶ δὲν μᾶς καίγεται καρπὶ
ὅταν κι' αὐταῖς προστάτριαις ἁμακατζήδων στέκουν.

—

Βαζει Πκλάτε τῆς ἔουλεχε τοὺς σκόλους 'στὴν ἀγγκρειᾶ
καὶ σχίδια τρικούβερτα κρυφοκυλοποιᾷ.
τὸν Θοδωρῆ τὸν ἐσηκαν τὰ πρῶτα του φεγγάρια
καὶ τῶν σπαθάτων ὁ θυμὸς Διάγγελμα γεννᾷ,
καὶ σκούζει κάθε μέγαρο καὶ καθεμιᾷ καλύβα :
«ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χελασμός, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα.»

—

Φλάμπουρα ξεδιπλόνοντας, βροντοκτυποῦν τομπούρλα,
κι' ἄλλρ μπαλέρ, ζιρὶ μαλέρ, ὅλους μᾶς πτάνει μοῦρλα,
κι' ὁ Στρατηλάτης τῶν δαφνῶν πρὸς τὸ Δαφνὶ πηγαίνει
κι' ὅλοι τὸν βλέπουνε καὶ λέν : «ὁρέ καὶ τί θὰ γίνῃ.»

—

Θὰ φᾶμε καὶ τὸν Βούλγαρο, θὰ φᾶμε καὶ τὸν Τοῦρκο,
πατοῦνας πολυρίλητας κολλοῦν σὶ μαῦρο βοῦρκο
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ στεγνώνοντας μποτίνια λασπωμένα,
λάστη καὶ τὸ Στρατόπεδο φωνάζουν μερικοί.

καὶ τὸν μεγάλε Πατισάχ τὸν πάει τρία κι' ἕνα
καὶ τῆς ἁγίας Φατουμὲς φορᾶει τὸ βρακί.

—

Βλέπω καὶ τὸν Οἰδίποδα σ' ἕνα τῆς Θήβας δρόμο,
'στῆς 'Αντιγόνης τῆς γνωστῆς στηρίζεται τὸν κῶμο.
καὶ πότε πότε σταματᾷ
καὶ τὸ κορίτσι του 'ρωτᾷ
ποῦ πέρτει τὸ Στρατόπεδο, ποῦ συγκινεῖ τὰ πλήθη,
κι' αὐτὴ τοῦ λέγει «μὲν παπᾶ, θαρρῶ πῶς ἐλείβθη».

—

'Σὸν 'Ιορδάνην τοῦ πυρὸς
βαπτίζεται τὸ κράτος,
ἐὸ καὶ ἔδεται χορὸς
'στ' 'Ανάκτορα βαρβάτος.
Ἐιχάσθηκαν κακώματα καὶ πείσματα μεγάλα
καὶ τὸ Παλάτι κι' ὁ Στρατὸς 'γινῆκαν μέλι γάλα,
σαμπάνιαις ξεβουλόνονται καὶ τόκα μιὰ κι' ἔβίβα,
ὰπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμὸς, στρατόπιδο 'στὴ Θήβα.

—

'Ακόμη τῆς 'Αποκρηᾶς δὲν 'βάρεσε ντααῦλι
κι' εὐθὺς ραγιάδες 'ξύπνησαν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
ποὺθλεπαν τὸ Στρατόπεδο καὶ μέσα 'στόνειρό τους,
κι' ὅλοι μὲ τοῦτο ὅισανε κελὰ τὸν γαϊδαρό τους,
κι' ἐγὼ καθένα προσφωνῶ πολεμιστὴν 'Αρχάδα
καὶ μὲ τὸν Περικλέτο μου ξαπλόνω 'στὴν λιακάδα,
καὶ λέγωντας τῆς δόξεις μας 'στὸν ξύλινο καλλήγα
γελῶ τὰ ράσσα τοῦ παππᾶ καὶ τὰντεριὰ τοῦ Ρήγα.

—

Γι' κὐτὸ μὲ γίλοια 'πρόβαλε τοῦ Θρόνου τὸ ζαρσῖρι
καὶ μέσα 'στῆς Πρωτοχρονιᾶς τὸ τριλλόπανεγύρι,
κι' ἐρώνταζαν σαλιάρηδες καὶ φαφλατάδες χάνοι :
«χαρτοπολέμων Βασιλῆς ἐμπρὸς μας περιλιύνει,
κι' ἂς πέσουν κατιπανω του μικρὰ χαρτάκια στίβα,
καινούριος χαρτοπόλεμος, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα».

—

Μί τοῦτα τὰ χαρτάκια μας, μὶ τοῦτα τὰ λιλιᾶ μας
θὰ κτίσωμε καὶ σήμερα τὴν φτωχικὴ φωλιᾶ μας,
μὲ τοῦτα σήμερ κι' ἐγὼ Στρατόπεδα σᾶς κάνω,
καὶ γιὰ τὰ κατορθώματα, ποῦ σοῦπα παραπάνω,
γι' αὐτὰ ποῦ καλοναρχῆσα κι' ἐκεῖνα ποὺ δὲν εἶπα
στέλλουν δυὸ βαζα καὶ πρὸς σέ, τὸν γίρι παλαπίπα,
γιὰ νὰ τὰ δείχνῃς ξέσκιπα 'στὴν πρόστυχη τὴν μάζκ,
ποὺ θάρχεται νὰ προσκυνᾷ τοῦ Παλατιοῦ τὰ βαζα.

—

Βαζα χρυσᾶ, βαζ' ἀργυρᾶ, καὶ βαζα φερουφίνια,
ὁπόταν ὁ Θεόδωρος πρὸς τοὺς πιστοὺς σᾶς δείχνῃ
θαρρεῖ κανένας πῶς βαστᾷ τὸν Πάπᾳ' ἀπὸ τὰ γένεια
καὶ τί μπατζᾶς ἰρωτικὰς ἐπάνω σας δὲν ρίχνει.
Γιατί δὲν πέρνετε ζωὴ καὶ λόγο κι μιλιὰ
νὰ 'πῆτε πῶς ἐγίνατε πασκίσι Βασιλιᾶ;

—

Τὰ βαζα στέκονται βουδὲ καὶ θὰ σταθοῦν ἀκόμα
ὡς νὰ χορτάσῃ γιὰ καλὰ τοῦ Κορδονιοῦ τὸ κόμμα.
Πεῖρε ξίρι κι' ἄλλ' ἂν δὲν σταλοῦν 'στὸν γίρο Στρατη-
μα τότε καθε βάζο μας θὰ τσακισθῇ 'στὴ μίση [λάτη,
κ' ἴσως νὰ γίνῃ λίκυθος μὲ δάκρυα γεμάτη
σὰν σταίλουν τὸ Ρωμαίικο 'στὸ ἁβδίλι πασκίσι.

—

Μ. — Βαζα βαζα τῶν βαζῶν,
δῶρα τούτου τοῦ καιροῦ,
γιὰ τὸ πεῖσμα τῶν χαζῶν,
ποῦ γκαρίζουν κουτουροῦ.

—

Βαζα βαζα τῶν βαζῶ,
δῶρα Γεωργίου πρώτου,
νὰ τὰ βλέπῃ καθε ζῶ
καὶ νὰ κάνῃ τὸ σταυρό του.

—

Βαζα βαζα τῶν βαζῶ,
ποῦ θὰ σπάσουν μιὰ φορὰ
'στοῦ Ρωμηοῦ τοῦ μασκαρᾶ
τὸ κεφάλι τὸ πεζό.

—

Δῶρο τζόγια, δῶρο φίνο,
καὶ στολίδι λαμπερό,
δίνετέ μου νὰ σᾶς δίνω
νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

—

(Τοιαῦτα προσερώνησαν τανδράποδα τὰ ξύλινα,
ἀπού δὲν ἔχουν σπῆτι των μήτε δρὸ βαζα πήλινα,
κι' ἐπῆλθε κατανύξεως παρξυσμὸς πολὺς
κι' ἔπισαν κι' ἐπροσκύνησαν τὰ βαζα τῆς Αὐλῆς).

Τοῦ Βλάχου Λεξικὸν
Ἑλληνογαλλικόν.

—

Χαῖρε, φωνάζει κι' ὁ Ρωμηὸς ἱλιγγιῶν καὶ φρίττων,
ἔργον σοφὸν, ἀντάξιον πολυετῶν κοπιάτων,
κι' ἐπῆλθον στεράνωμα τῶν μόχθων τῶν ἀτρύτων
τῆς τιμημένης κορυφῆς τῶν καθ' ἡμᾶς γραμμάτων.
Μένε κλεινὸν ἐγκαύχημα πρὸς ἁμίλλαν καὶ νίκην,
τιμὴν πρὸς τὸν ἐργάτην σου περιφανῆ νὰ βώσῃς,
καὶ κόσμησε περίβλεπτον σεμνὴν βιβλιοθήκην
Ἑλληνικῆς νεότητος πρὸς γράμματα σριγώσης.
Χαῖρε λοιτὸν, ἀπαύγασμα περικαλλὲς ἱβρώτων
καὶ τόσου μαρτυρίου,
μὰ χαῖρε λέγω καὶ πρὸς σὲ, τυπεγραφεῖον πρῶτον
τοῦ Πῆ Σακελλαρίου,
ποῦ θαυμαστῶς ἐτύπωσες μὲ τὸν ἀέριν σου πλοῦτον
καὶ Λεξικὸν τοιοῦτον.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Νάχα τοῦ Ρέταλέ τὸ πουγγί, τοῦ Ρέταλέ τὸ κεμέρι,
καὶ τὸν καιρὸ 'στὸ χέρι.
ἔλεγαρίς νὰ τὸ γλεντῶ κι' ἔλεγαρίς νὰ μπαίνω
μέσα 'στὸ Λοῦβρο τὸ γνωστὸ, τὸ κοσμοβασιουμένο,
νὰ πέρνω τῆς περίφημες τῆς Λάμπαις τῆς «Μελήνης»,
τὰ φορεσιμὰ, τὰ κρυσταλλὰ, τὸν πλοῦτο τοῦ θαμπίνες.
'Αλλὰς 'στὸ Λοῦβρο, βρὲ παιδιὰ, ποῦ φτήνεια βασιλεύει...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τῆς βίβες μας σκλεύει.

Τυπογραφεῖον Χιώτη. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσια κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπίδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Δέκα κι' ὀκτὼ Γεννάρη,
Τριῳδὶ θ' ἀριδάρη.

Πεντακόσα πέντε κι' ὀδόμηντ' ἀκόμη,
μὲ περιπολίαις 'γεμίσαν οἱ δρόμοι.

Ἀντάρα καὶ γιαγκίνι
'στὸ ὄλογεδὸ καμίνι.

—

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνταρσιᾶς καὶ τῆς ζάλης τῆς πολλῆς
κι' ὁ γινναῖος Φασουλῆς,
φλογερὸς ἰπανιστάτης μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφίκι,
πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου βαρδιατόρος ντούρος στέκει,
καὶ φιρμάρει μὴ κανένας ἱερόσυλος φανῇ
καὶ τοιαῦτα προσφωνεῖ :

—

«Τίποτ' ἀνοιατὸ 'στὸ κράτος μὲν ἡμέρα δὲν θὰ μείνῃ,
πέρει, σ' ἔκλεισαν καὶ σένα, φλογερώτατο καμίνι....
'Ἐξη μῆνες δὲν θ' ἀναβῇ, ἑξη μῆνες δὲν θὰ φλέγῃς,
ἑξη μῆνες τῆς σοφίας τὰ μυστήρια δὲν θ' ἀμείγῃς,
ἑξη μῆνες δὲν θ' ἀκούσουν τὴν ἀντάρα σου, νιότης,
ὁ Γρηγόριος, ὁ Ρήγας, κι' ὁ σοφώτατος ὁ Χιώτης.

—

'Ἐξη μῆνες 'στὸ σωπατὲς δίχως γράμματα καὶ φῶτα,
ἑξη μῆνες τὰ βιβλία θὰ σαπίσουν 'στὸν εὐρώτα,
θὰ ξεμαθαίνουν τόσαις ὧρες, θὰ ἀχνιάζουν ἑβδομάδες,
κι' ἡ γλαυκῶπις 'Αθηνᾶ
θὰ διδάσκῃ τῆς σοφίας τοὺς Πρυτάνεις κι' Οὐλεμάδες
πῶς ν' ἀκλώνουν τραχανᾶ.

—

Κι' ἡ πτωχὴ πατρὶς φωνάζει «δίχως φῶτα τί θὰ γίνω ;»
μά κι' ἐγὼ κυνταζω τώρα τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο,
ποὺ μ' ἐξέτασαν κι' ἐμένα μιὰ φορὰ τὸν κακομοίρη
κι' ἦταν ἕνα πανηγῦρι,
καὶ μ' ἐπέρριψε 'στὸ τέλος
γιὰ τὰ μέτρα καὶ τὰ σταθμὰ
ὁ γενάτος ὁ Σμιτέλος,
ποὺ δὲν εἶχε τότε τρίχες.

—

«Ποῦ γερτοῦνδια, σουπῖνα, ποῦ τοῦ Κλάσπερ οἱ κανόνες,
κι' εἰ τῆς γνώσεως λειμῶνες ;
Νά ! τὸ βλέπω μὶ λαχτάρα καὶ νομίζω πῶς θὰ κάνω
ἐξετάσεις σὰν καὶ τότε...
γρηγορεῖτε στηριγμένοι 'στὰ τουφέκια σας ἀπάνω,
φοιτηταὶ καὶ στρατιῶται.

«Κι' ἐγὼ στέκω σοβαρὸς
τοῦ τερένους μας φρουρός.
'Αλλὰ ταχὰ πῶς δὲν εἶναι μὲς 'στὰς τόσας συναθροίσεις
κι' ἡ φοιτητρία Ρακὲ
τώρα πολλοὺς ἀγριέψει καὶ ζητοῦν χειραφετήσεις
τῶν Ρωμηῶν τὰ θήλυκα ;

—

«Πῶς κι' ἡ πρὶν Ζὰν-Ντὰρκ δὲν στέκει
μὶ σπαθὶ καὶ μὲ τουφίκι ;
Πρέπει κι' ἄλλαις, ποῦ βαστάζουν τῆς σοφίας τὸν πυρσὸν,
νὰ φυλάξουν ὅλη νύκτα τὴν κειτίδα τῶν Μουσῶν ;
Γρηγορεῖτε στηριγμένοι 'στὰ τουφέκια σας, φρουροί,
καὶ 'στὸ τέρενος τῶν φώτων 'Αστυνόμος δὲν χωρεῖ.

—

«Δὲν μᾶς σκιάζουν τῆς Συγκλήτου καὶ τῶν ἄλλων τὰ κα-
καὶ πλοκὰ φιρεῦμε σκέλια... [πρίτσα
Πατριάρχη μαριαρίνια, σπάσε μὲ τὴν πατερίτσα
ἱερόσυλα κιρκλία.
Κι' σύ, Ρήγα πρωτομάρτυ,
ποῦ μὲ βλέπεις ἀλοίνα,
φρούρει τοὺς φρουροὺς κι' ἐμένα
τὸν ξυλίνιο τὸν ἀνταρτη.

—

«Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε, καὶ μιὰ μέρα θ' ἀνατείλῃ,
ποῦ θὰ κλείσουν κι' Ταμεῖα καὶ νἄν' Δικαστηρίων
μές 'στὸ κράτος τῆς ἀμάκας, ποῦ τοῦ Στέμματος οἱ στύλοι
ψάλλουν ὕμνους καὶ παιᾶνας τῶν Δημάρχων Ζηρειρίων,
καὶ καθεὶς κατσικοκλέφτης κι' βρωμιάρης καὶ τσολιᾶς
λάμπει 'μπρός μας σὰν ζαρσῖρι,
καὶ περνᾷ γιὰ δεύτερος μας Θεόδωρῆς καὶ Βασιλιᾶς
καὶ τὴν νήστειαν μας οἰκτείρει.

—

«Γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε, καὶ θὰ 'ρθῇ μιὰν ἡμέρα
καὶ Μαρίαις καὶ Καμπράις νὰ φυτρώσουν κι' ἐδῶ πέρα,
κι' ὅλ' ἡ πλάσις τῶν ὀνείρων, κι' ὅλ' ἡ πλάσις ἡ σμανὴ,
ποὺ τὴν 'στόλιζαν τὰ ρόδα ζηλεμμένης κορκοτᾶς,
θὰ πατάξῃ μιὰν ἡμέρα κεμπελτέρα καὶ γυμνὴ
κι' ἕνα θέατρο θὰ γίνῃ Γαλλικῆς ξατσιπωσιᾶς.

Προσταγὴ τοῦ Θεοδώρου, Στρατηλάτου βαζοφόρου.

—

Ταῦε λέγει καὶ τὸ στόμα τοῦ μεγάλου μας Κυρίου,
τοῦ θυμώδους Κορδοναρχου κι' ὑμνητοῦ τοῦ Ζαφειρίου,
τοῦ Στρατάρχου Θεδωρῆ,
ποὺ τοῦ γράφουν οἱ Καιροὶ
πῶς τὸν ἐκάναν καμπόσοι κι' ἀλογάκι ζωγρό
'στοῦ Μινίστρου τὸν χορό.

—

Θεδωρῆς ὁ Στρατηλάτης, ποὺ καλεῖ μιστὸς ἀνδρείας
ἕνα πέμπτον, ἕνα κλάσμα, πολλοστὸν τῆς ἰφιδρείας,
ξεφωνίζει καὶ προστάζει τὸ Στρατόπεδο νὰ γίνῃ
μές 'στὸ φλογερὸ καμίνι,
κι' εἰς αὐτὸ θὰ μεταφέρῃ καὶ κανόνια καὶ στρατῶνας
καὶ θὰ στέκεται μπροστάκας μὲ τὰ βαζὰ τῆς Κορώνας.

—

Φοβηθῆτε τὰ μπουρίνια τοῦ πελεκητοῦ μας Στρατηλάτη
καὶ τὰ τόσα του χαρτιὰ...
τρούμπαις 'μπρὸς εἰς τὸ καμίνι, τρούμπαις 'μπρὸς εἰς τὸ Παγιὰ νὰ σβοῦσουν τὴν φωτιά. [λάτι,
Τρούμπαις ἔρχονται πηλάλα νὰ μαι κάνουνι κἂν πάπιαις,
πίασετε, παιδιά, τῆς τάπιες.
Τὸ Παλλάδιον τοῦ γίνους μὶς 'στὰ φῶτα καταλάμπει,
'πίσω τρούμπαις μὲ νερὰ,
μὰ δὲν ξέρω πῶς θυμοῦμαι καὶ τὸν Ἄννινο τὸν Μπάμπη,
ποὺχε γράψει μιὰ φορά:
«Πυροσβέστακις μὲ τὸ μοῦσι
κἰανοὺν τὸν Μυρικνθοῦση,
πυροσβέστακις μὲ τὴν τρούμπα
κυνηγοῦν τὸν Κορδορούμπα.»

—

Ἀληθῶς ἐγαλβανίσθη κι' ἡ θερμάσιμοι ἡ πλακὶς,
κουμπουρτζῆς ἀκούω κτύπον,
καὶ τὸ τέμενος τῶν φώτων ἀπειλεῖται μ' ἐπελάσεις
τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἐρίππων.

—

Ταῦε λέγει 'στοὺς στρατοὺς της μὲ γεννάτια καὶ καπρίτσα
ἡ Κορδόνα Ζαφειρίτσα:
ὁμὰρς ἐμπρός, μὲ τῆς ἀντλίαις καταβρίξετε τοὺς πάντας,
ἂν ἰδῆτε δέ κι' ἐκείνους τοὺς ἀφώνους ἀνδριάντας
νὰ γουρλώσουν θυμωμένα τὰ μαρμαρινά των μάτια,
φόρα μιὰ τῆς σκαπάνας κι' ἂς γενοῦν κι' αὐτοὶ κομμάτια.»

Νυκτέρι φοιτητῶν καὶ τόσων πολιτῶν.

—

Εἶναι βαθειὰ μεσάνυκτα καὶ γίνεται νωπέρι
'στὸ φλογερὸ καμίνι,
καὶ τηλαλεῖ περίεργον πατριωτῶν ἀσκέρι
νὰ μάθῃ τί θὰ γίνῃ.

—

Ὁ βουρλισμένος οὐρανὸς λαμπρὸς ἐφεγγοβόλει,
συναγρυπνοῦν τηγάλματα, μὰ κι' οἱ κλῆτορες ὅλοι.
Ὀποία νύξ!...συνθήματα μεγάλα φθυρζοῦν
διάφορα φρουρεῖ,
καὶ κουλουρητζῆδες ἀγρυπνοῦν κι' εἰ στόμαχοι γεμίζουν
κουλούρια καὶ τυρί.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ φουκαρᾶς
εἰς τὰς παρούσας συμφορὰς
ἀκούσας τὰ συμβαίνοντα καὶ κλείσιμον ἐβάμηεν
γοργὸς 'στὸν παίδων τῶν ἑπτὰ προσέτριξε τὴν κάμινον.

Τίς εὐ; τοῦ λέγουν. Φασουλῆς, ἐκεῖνος ἀπαντᾷ,
καὶ τὸ λεπτὸ μπαστοῦνι του 'στὰ μάρμαρα βροντᾷ.

—

Καλῶς τον καὶ τὸν Φασουλῆ,
τζάσι καὶ σὺ ταμποῦρι...
δὲν σοῦ βαστᾷ;...μεταβολὴ
καὶ κόψε το κουμποῦρι.

—

Καὶ βλέποντας τοὺς φοιτητὰς μὲ Γκρὲ καὶ φυσεκλῆκι
θυμήθηκε κι' ὁ Φασουλῆς τὰ πρῶτα νταλίκια,
ἡμέραις ἀλησμόνητας καὶ χρύσα παιδικὰ,
τοὺς Μαζανιέλους τοὺς νεκροὺς καὶ τὰ Σπιεδικά.

—

Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ, μὰ καὶ τὴν Ὀθωνίστρα,
ποῦ 'στοὺς Ρωμηοὺς ἀθάνατο θὰ μείνῃ τὄνομά της,
καὶ καθεμιὰ σημερινὴ τοῦ Παλατιοῦ τσακίστρα
ἐπῆρε τὰ στολίδια της καὶ τὰ παράσημά της.

—

Θυμήθηκε πολλὰ πολλὰ καὶ βγάζει μία σκούφια,
μὰ μόλις τὴν ἐφόρεσε κι' αὐτὸς ὁ τενεκὲς
ὁ Περικλέτος ἔβαψε τοῦ σέρνει τὰ τσουλούφια
καὶ τὸν πηγαίνει σπῆτι του μὲ τῆς κατραπακαῖς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Εἶδες τὸν θέασον Ἀσσὰρ;
Φ.— Ἀκοῦς ἐκεῖ; τὸν εἶδα,
καὶ πάλιν ἐμακάρισα τὴν ἠθικὴν πατρίδα.
Ἦσαν πατέρες αὐστηροὶ καὶ κάμποσαις μανάδες,
ποῦ τάχυνν τετρακόσα,
κι' ἄκουσα τόσους γαλλικαῖς καὶ φρέσκαις ἐξυπνάδες
καὶ πολλαπλοῦρα τόσα.
Ἔπῆρα καὶ διδάγματα τῆς ἠθικῆς πολλὰ
κι' ἐκ τοῦ σεμνοῦ θεάτρου
δεκάκις ἠθικώτερος ἐβγῆκα, μπουνταλᾶ,
παντὸς ἠθικολάτρου.
Ὡς πότε πλέον προστυχιὰ καὶ κλασικὴ σοφία;
ὡς πότε τόση ψεύτικη σκυλοσεμνοτυφία;
ὡς πότε πλέον ἀριστὴ γιὰ μᾶς θὰ μαγειρεύεται
καὶ 'στὴν δική μας τὴν σαγὴν γιατί ν' ἀπαγορεύεται
τὸ ντυσιμο, τὸ γδύσιμο,
καὶ τοῦ κορεῖ τὸ λύσιμο;

—

Ὡς πότε πλέον τὸ σεμνὸ
κι' ἐμᾶς θὰ βασκανίζῃ,
κι' ἐμπρὸς 'στὸ σῶμα τὸ γυμνὸ
καθεὶς θὰ κοκκινίζῃ;

—

Γιατὶ γυμνὴ δὲν βλέπομε
τὴν σαρκινὴ φρεσκάδα;
γιατὶ δὲν ἐπιτρέπομε
κἀνεὶ λίγη 'σωβρακάδα;

—

Σώπα στόμα μου τραχύ,
κι' ἦλθε πλέον ἐποχὴ
γιὰ θεάματα πλουσία,
φὴν ντὲ σήκλ ξετσιπωσιὰ,
φὴν ντὲ σήκλ καλαισθησία,
φὴν ντὲ σήκλ ξεβρακωσιὰ.

—

Γίνου Κόντε Ριπανάκης,
μὴ φωνάζῃς, μὴ λυποῦ,

ἐξ' ὁ νόμος τῆς φυσάκης,
ἔξω ροῦχα τοῦ λοιποῦ.

—

Ἔλα Γαλλικὰ ν' ἀκούσῃς
τῆς εὐμούσου πρωτευούσης
τῶν παγκάλων Ἀθηνῶν,
καὶ μιὰ μέρα πιθανὸν
ξαπλωμένο 'στὴν λιακάδα
νὰ μὲ ὄψῃς μὲ 'σωβρακάδα.

—

Εἰς τὸ θέαμα τὸ νέον
μὴ καθόλου κοκκινίσῃς,
καὶ τὸν πρῶτον Ἀθηναῖον
μὴ κατάμουτρα τὸν φτύσῃς
ἀλλ' εἰπὲ πκντοῦ καὶ κρῖνε
φὴν ντὲ σήκλ κι' αὐτὸ πῶς εἶναι.

—

Πίρασαν τὰ περασμένα,
ποῦ τοὺς πρέπει φτύσιμο,
τώρα 'στῆς γυναῖκες χλαῖνα
κκὶ γιὰ μᾶς τὸ γδύσιμο.

—

Π.—Βρὲ θὰ μοῦ 'πῇς γιὰ τὸν Ἀσσὰρ πρὶν φᾶς καμμιὰ [σπὴ μούρη;
Φ.—Καὶ νὰ σοῦ 'πῶ γιὰ τὸν Ἀσσὰρ ποῦ νοιώθεις σύ, γαϊδοῦρι;
Ἂν φὴν ντὲ σήκλ δὲν γίνῃ
ἀδύνατον νὰ κρίνῃς
τὰ Γαλλικὰ τὰ γοῦστα,
καὶ μήτε θὰ γιωθῇς
τοῦ πνεύματος τὴν κρῦσταν
κι' ἄντε νὰ μοῦ χωθῇς.
Π.—Μὰ τί σημαίνει φὴν ντὲ σήκλ;
Φ.— Σιώπα, φαῦλον στόμα...

δι' ἁρμηνείας φὴν ντὲ σήκλ εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.
Ἐν τούτοις μαθε, βλάκα,
πῶς φὴν ντὲ σήκλ θά 'πῇ
μαλάκυνσις, μαλάκα,
κι' ἡ πρὸς αὐτὰ ροπή.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ καὶ ράτσα ντιλικάτη,
ἤτο παρὼν εἰς τὸν Ἀσσὰρ καὶ τὸ τρχνὸ Παλάτι;
Φ.—Καὶ θέλει ῥώτημα, μωρέ; μὰ ζηλευτὴ Κορῶνα,
ποὺναι Θηβῶν στρατόπεδα θιάματά της μόνα,
δὲν πρίπει κκὶ 'στὸ Θέατρο νὰ πάῃ μιὰ βραδιὰ
ν' ἀνοίξῃ κκὶ τὸ πνεῦμα της κι' ἡ ὄψλα της καρδιὰ,
καὶ νὰ γελάσουν μὲ στιγμὴ τἀγέλαστά της χείλη,
ποῦ τὰ κρατοῦν κατάκλειστα συλλογισμοὶ πικίλοι,
τῶν σκέψεων τῶν ἐθνικῶν τὰ σύνεφα νὰ ὀκιάζῃ
κι' ὅλους ἐμᾶς τοὺς φὴν ντὲ σήκλ 'στὴν πρόοδον νὰ σπρώξῃ;
Πέντα σκέψις ὀχληρὰ
δίχως χάχανα καὶ γλέντι,
καὶ σεμνότης αὐστηρὰ
καὶ καθαρτικὸ μαβέντι;

—

Νὰ σφριγᾷς κκὶ νὰ σφριγῶ,
νὰ γλεντᾷς κκὶ σὺ κι' ἐγώ,
κι' ἡ μεγάλη Βασιλεία
νὰ κυττᾷ μὲς 'στὸν ὀντὲ της
τὰ ψηλὰ καθήκοντά της
κκὶ τὰ τόσα μεγαλεῖα;

—

Σοῦ χωρεῖ μὲς 'στὸ κεφάλι
κι' εἶναι πρᾶμμα νὰ τὸ λές;
κι' ἂν τὸ κρίνῃς ὅπως ἄλλοι
θάσαι πρόστυχος χαλές.

—

Ὦ Βασιλεία προσφιλὴς, ὦ σκυθρωπὸν Παλάτι!...
κι' εἶδα ποῦ λὲς τὸν Ρ α μ π λ α σ ὰ ν τὸν Ἀντικαταστάτη

μέ τόσο πνεῦμα Γαλλικὸ καὶ τόσ' ἀστεῖα πράμματα...
γόνυσε' ἐπάνω 'στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ γενοῦν πιράματα,
μὰ μόλις τῆς λεγάμενης ἀντίκρυσε τὰ στήθεια
τῆς λέει «πᾶν τὰ ψίμματα κι' ἂς ἔλθωμε 'σ' ἀλήθεια.»
Τί κόσμος ἦτανε, Περικλῆ... δὲν ἔπαφτε βιολόν...
μιὰ παντρεμμένη ἔπλαε μου τὰ μάτια της γουρλόνει,
μὰ κι' ἕνας γέρος ραμολὶ σὰν τὴν γαρίβα τάχυε
κι' ἀνατριχίλιες ἔνοιωσα καὶ 'στὴ 'δική μου ράχη.
Τὰ δυὸ ροῦλα 'στὴ σκηνὴ μαλλιὰ κουβάρια γίνονται
καὶ ἐκεῖ ποὺ ξανακλώνονται.
Πέλι μάτια γουρλωμένα
καὶ κυπῶ νὰ γδύνουν ἕνα
γιὰ νὰ τσιβοῦν ἕνα στάχυ,
ὅπου τσίμπισε 'στὴ ράχη.
Καὶ τὸν γδύνουν κι' ἀπομένει
μοναχὰ μὲ τὸ βρακί,
ὅταν ἐξάφνα γδυμένη
ζαπροβάλλη πορεκεῖ
μὲ καλὴ του φιλενάδα,
ἕνα πρώτης θηλυκό,
καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἐξυπνάδα
'γίνηκε πολὺ κακό.
Κι' ἀνεστατώθ' ἡ ξύλινη τοῦ βλάμη σου καψάλα
κι' ἀντίκρυζα μὲς 'στὴ σκηνὴ ταμπλὸ βιβλέ μεγάλα,
κι' ἀδρόκοπα γδυσίματα κι' ἦταν μεγάλο χαΐρι
κι' ἐνόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς Θρῆσκιμκι 'στὸ Γκαζί.
Ὅλος ὁ κόσμος, Περικλῆ, γελοῦσε μ' ἕνα κέφι,
μοῦλθε κι' ἐμένα νὰ γδυθῶ χωρὶς καμμιὰ 'ντροπή,
φιλ-α-λὰ-πάτ φιλ-α-λὰ—πάτ ἐρώνεζα, κανέρη,
ἀλλὰ καθόλου μὴ 'ρωτᾶς καὶ τοῦτο τί θὰ 'ση.
Μὰ νὰ κι' Ἐρέρ ντὲ Μαριὰζ, ἦγουν τοῦ γάμου [πλάκη,
ὁλοβόλου μπεχλιβάνη.
Γιὰ τοῦτο προεκήρυξαν πὼς εἶναι καμωμένο
γιὰ τὰς οἰκογενείας,
μήτε κανένα Πρίκπο δὲν ἔχει λυσσασμένο,
μηδὲ νυμφομανίας,
ἀλλ' εἶναι μιὰ κατήχησις καὶ ῥροντιμιὲς βιβλίο
γιὰ κάθε κορη 'ντροπαλή,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ 'στὴν Φασουλῆ:
κάμεσως πᾶρε τὰ παιδιὰ καὶ τράβα 'στὸ Σχολεῖο.»

—

Πόσον ὁλόγυμα τιμᾶντ κάθε φακῦλου πατριώτου!
ἕνας γέρος ἔχει κάποιαν 'στὸ δεξὶ τὸ γόνατό του,
καὶ πολλὰ σημνὰ τῆς κάνει,
ἂν καὶ γέρος καταφλέγει,
καὶ τὸν κόρρο τηνε τῆς πιάνει
κι' ὅλο σὲ ν' ἐρξέν τῆς λέγει.

—

Τί σημάντης πλημμυρίζει!...
ὁλοένα τὴν μυρίζει,
καὶ μουγαρίζωντας σὰν βοῦδι
μ' ἴσαν τρόπο λέει φίνο:
«πᾶρκετε καὶ 'στ' ἄλλο πιδί
γιὰ νὰ σὲ χαρῇ κι' ἐκεῖνο»

—

Τί γέλοια ποὖκαναν πολλαῖς τῶν θεωρείων κύκλαις,
ὅπου 'σταῦς ὁρμοὺς φαίνονται μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ,
καὶ δός του κι' ἐχαχάνιζαν ἡ ντιστανγκὶ πανουκλιές,
ποῦ μιὰ φορὰ νὰ τῆς ἀκοῦς κὰτ νὰ ξεροῦς δεκαξῆ.
Ἀλλὰ κι' ἐγὼ 'στὴν ἀγωγὴν τοῦ φίνου σὲ κλύπει-
'στὰ γέλοια ξεκαρδίστηκα καθ' ὥρηλον καθάνεν, [κων
κι' ἀπὸ τὰ σκάγια τὰ πολλὰ σκουπίζωντας τὰ γέλια μου
εἶπα πρὸς τὴν φαμήλιάν μου
ν' ἀρχίσῃ νὰ γελᾷ
γιὰ νὰ φανῇ κι' ἐκείνη

πὼς ξέρει τὰ καλὰ
σὰν φέν ντὲ σιέκλ νὰ κρίνῃ,
καὶ νὰ μὴ στέκῃ κούτσουρο καθὼς καμπόσους βλάκας,
ποῦ μὲ ξυπνάδες δὲν γιλοῦν Γαλατικῆς μαλάκας.
Καὶ μὲ τὴν νέαν δίδαχήν μας εἶχε πιάσει μούσλα
καὶ πάλι τότε 'φμίσα πῶς βρίσκομαι 'στὰ Βούρλα,
κι' ἔνας πατέρας μὲ παιδιὰ κι' ἕνας παπποῦς μ' ἐγγύησε,
πούχει καὶ 'στὴ ραχοῦλα του δὲν ξέρω πόσα χρόνια.
μιαλκιρίζ τὸ θέαμα κι' ὡς ταῦρος ἐξεμάνη
σὰν νάβλεπε, βρέ Περικλῆ, πρώτη φορὰ φουστάνι.
Κι' ὁπόταν ἐτελείωσε τὸ Γαλλικὸν Σχολεῖον,
ποῦ πρὸς ὑπάτης ἀρετῆς ἐξοίκει μεγαλεῖον,
ἀμέσως μὲ κατέκλειν κι' εἰλκύσθην πολλὴν
ἐβγῆκα 'στοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου τὴν Πλατεῖαν,
κι' ἔπεσα κι' ἐπροσκύνησα τὴν πανσεπτον Αὐλὴν
καὶ τὴν μεγάλην τῶν Ρωμηῶν ἀνεγκλεκρατίαν,
κι' ἄνοιξα τὸ ταγάρι μου, βρὲ Περικλῆ ψωρίτη,
καὶ 'στὴ δουλειὰ μου 'τραβηξα, μὰ πρὶν νὰ φθάσω σπῆτι,
φῶς φανερὰ σὰν τὰ σκυλιὰ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
ἔχανα τὸ νερό μου.
Π. — Ὄρεε λοιπόν, ποῦ εἶπατε 'στὸν κόσμο δὲν ψηφᾶς,
καὶ γδύσου κάμποσους ξυλιαῖς ὁλόγυμνος νὰ φᾷς.

Ἄσμα πολεμικὸν συγχρόνων γυναικῶν.

—

Ντύσου τώρα, Θεοδωρῦλα, σὰν πελὰ φαινομηρὶς,
ῥόρα χλαῖνα καὶ χλαμύδα κι' ἐμπροστὰ νὰ πρυχωρῇς.
Τοῦ συρμοῦ μεταρρυθμίσεις ἡ Θεοδώρα πρακαλεῖ,
κἀθ' ἐπίσημη χτενίστρα μὲ τὴν χλαῖνα θὰ πρυβάλῃ,
κι' ἡ κυρία Περικλέτου κι' ἡ κυρία Φασουλῆ
μὲ τὴν χλαῖνα θὰ λυσσάξουν μόλις 'μπῇ τὸ Καρναβάλι.

—

Τόπο καὶ 'στὰ θηλυκά.
ποῦ θὰ κάνουν ἔφρικα.
Τώρα πιὰ χειραφεσία, τώρα χλαῖνα καὶ χλαμύς,
βάλε χλαῖνα, Θεοδωρῦλα ... 'μπρὸς ἐσὺ καὶ 'πίσω 'μεῖς,
μὲς 'στῆς τόσαις προσπαθεῖς μας καὶ τὸ φόρεμα ν' ἀλλάξῃ
κεἰ καθένας στρωθοσκέλης νὰ μᾶς 'δῇ καὶ νὰ φρυάξῃ.

—

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, φόρα γκέμπα, φόρα μπούτι,
'στὰ Στρατόπεδα νὰ πᾶμε νὰ μυρίσωμε μπαρούτι,
καὶ τὸ κράνος τοῦ πολέμου νὰ φορέσωμε καπνέλλινο
καὶ νὰ μείνῃ γιὰ τοὺς ἄνδρας ὁ κορσὲς καὶ τὸ μπρελλίνο.

—

Τόπο τόπο 'στὸ φουστάνι,
ποῦ τσιρβέλα θὰ τρελλάνῃ.
Σηκωθῆτε 'στὴν Ἀθήνα, σηκωθῆτε καὶ 'στ' Ἀργίνι,
ὠμορρηζεῖς τοῦ ποδαγόρου τοῦ τρελλοῦ καὶ τοῦ μαρῆδλου,
γιὰ νὰ νοῆσουν τί σημαίνει τὸ γυναίκειο τὸ μπουρίνι,
γιὰ νὰ λείψῃ καὶ τὸ γκάστρι, ποὺ σουξὲ δὲν κάνει ὄχλου.

—

Θεοδώρα Κυβερνήτρα, στέκω βάρεσε τὴν ἔφαπα
νὰ ξυπνήσῃ μὲ τὴν χλαῖνα καθημιὰ κυρὰ νταρντάνα.
Τόπο τόπο... μὲ φουστάνια σηκωμένα γιὰ παντζάρια
κουκουλώσατε τὸν ἄνδρα τὸν σαγλὲ καὶ τὸν ἀγαμίκη...
μάρς ἐμπρός... 'στῆς πολεμάρχας Θεοδώρας τῆς ἡμέρας
'πᾶραν δρόμο κι' αἱ γυναῖκες τοῦ κυρίου Βαλσαμάκη.

- Τὶς μουσίλικτος ἄκουε τοὺς Ἰάμβους κι' Ἀναπαίστους
Παλαιμὴ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ δὲν λέγει «ξανατέσσους».
Ὄνειος πάγκαλος βιβλίον, τοῦτος περισσαλτός,
καὶ βασάνη τῆς Ἑπτὰς ἑβδόμης σαλουτελές.

—

Ἀκτῖνες Θεσσαλίας, βιβλίον πλῆρες περίγκλως,
ποῦ κατενθουσιάζει καὶ τοὺς πολλοὺς κι' ἀλίγους,
τεχνουργηθὲν ἰσχνὸς ὑπὸ Φιλαδελφέως,
πα ὁ ῥητοκλεὶδων καὶ φίνου συγγραφέως.

Τυπογραφεῖον Χιώτη. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γενάρη πέμπτα κι' εἰκοστὴ
κι' ἀρχίζουν μπάλοι ξανωστοί.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑβδομηνταέξη.
πάλι μὲ τὴν Κρίτη συμφορὰ θὰ ἰδοῦμε.

Φεύγουν φεύγουν, νάτα νάτα τὰ καράβια μας τρεχάτα.

—

Κατευόδιο, καραβάκια, τόσαις πίκραις ποτισμένα,
μοῦγουν φεύγουν μ' ἀγεράκι μυρισμένο κι' ἐλαφρό....
κάμα σκλάβων κι' ἐλευθέρων σηκωθῆτε βουρκωμένα
κι' ἐτὰ ὄθητε πῶς πετοῦνε 'στοῦ πελάγου τὸν ἀφρό.

—

Κατευόδιο, παλληκάρια καὶ ναυτόπουλα τοῦ στόλου,
ποῦ ἀράξετε 'στὴν Κρήτη νὰ γλυκοροδίζ' ἡμέρα,
ταῖσ ἐσεῖς 'στ' ἄρμενά σας κι' ἡ ψυχὴ τοῦ γένους ὅλου,
πὸ πνιγμένη μὲς 'στοὺς βούρκους ἐλαχτάριτε γι' ἀέρα.

Σπάζει κῦμα δοξασμένο 'στὸ καθένα σας πλευρό,
πάρτε κτύπους τῆς καρδιᾶς μας νὰ τοὺς κάνετε φτερὰ
καὶ νὰ πᾶτε φτερωμένα τῆς γαλάζιας τὸ σταυρὸ
μὲς 'στ' ἀκοίμητα τῆς σκλάβας κι' αἱματοβρεκτα νερά.

—

Κατευόδιο, καραβάκια...τῆς φωτιᾶς σας κάθε σπίθα
πέρτει μέσα μας κι' ἀνάρτει τὴν σβυσμένη μας καρδιά..
κατευόδιο, κατευόδιο...σὺ, σταυρὲ, ξαναδοῦθα
τῶν Κανάρηδων ἐγγόνια, τῶν Μικούλιδων παιδιά.

Ὕμνοι τοῦ Θοδωρῆ μὲ πλάγιο βαρύ.

Α'.

Ἂς ψάλωμεν λοιπὸν μεγαλυνάριον
'στὸν μέγαν Θεόδωρον τὸ Καγκελάριον.
Οὗτος εἰς τας παρούσας συμφορὰς
ἐφάνη τρομερὸς πολλήκαρδες,
νέκην 'στὰ Πανελλήνιον ἐβάλαξε
καὶ ὅλων μας τὸν ἀδόξαστο τὸν ἄλλαξε.

—

Ὑμνῶ τὸν ἐκπαρθένον τὸν γίγαντα,
τὸν φρίνας τῶν φρονίμων παραφέροντα,
στενὴν πολιτείαν διαλύσαντα,
πολλὰ δὲ τρομερὰ τελεσφορήσαντα,
τοῦτον τὸν λαοπρόβλητον τὸν μόνον
καὶ τὸν καὶ 'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

—

Ὑμνῶ τὸν Θεόδωρον τῆς Καρκαλοῦ,
τὴν μπόνα τῆς Κερόνας καὶ τὸ πράδιον,
ποῦ μὲ καραμπινιέρους παρελούς
ἐπόρθησε τοῦ γένους τὸ Παλλάδιον,
νὰ σφαξῇ ὁ ἐμπλέστης παλλοὺς
ὡς πρόβατον καὶ Κρητικὸν κουκούδιον.

—

Ἐτρόμαξαν ἐμπρός του κι' ἐφρικίασαν
αἱμοχαρεῖς πολέμαρχοι καὶ πρῶτοι,
κι' ὡς νεκρικὸν σουδάριον ὠχρίασαν
τὰ ῥόδα τῆς μορρῆς τοῦ Μιστριώτη,
καὶ τόσοι μετ' αὐτοῦ περιφανεῖς
ἔπεσαν κι' ἐπροσκύνησαν πρηνεῖς.

—

Λύσον πολιτορκίαν στιγμιαίαν,
ἀνίκραζεν ὁ δίος Μιστριώτης,
ἄκουσον τὴν φωνὴν τὴν γεραὰν
καὶ σῶσε τῆς καμένον τὴν πυρὰν
ὡς ὄντως πυροσβέστης πατριώτης.

—

Εἰς μάτην, Μιστριώτη, τοῦ λαλεῖς,
ματαίως τὸν σκληρὸν παρακαλεῖς,
ἄδικως τὰ ματάκια σου, καλέ μου,
ἐπρὸς 'στὸν Κερδονέραγκα λιγόνεις,
ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ 'πῇς δὲν ἠερόνεις
ἀνήμερην θηρίον τοῦ πολέμου.

—

Δὲν εἶναι τώρα τώρα 'στὰ σωστά του
ὁ λυτρωτὴς καὶ πρόμαχος τῆς Κρήτης,
κι' ἄδικως ἐξοδεύεται 'μπροστά του
ἡ χαρις τῆς μορρῆς σου κι' ἡ γλυκύτης.

—

Καὶ πᾶσε πρὸς Θεῶν νὰ τὸν τσρέττῃς,
μήπως καὶ μὲ τὰ λόγια σου θυμώσῃ,
καὶ κατὰ σοῦ, τῆς κέρας τῆς φιλτάτης,
ἐντάματα συλλήψεως ἐδώσῃ.

Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ συχνιν̓ήσῃ
αὐτόν, ποῦ τὰ τσερβίλα μας ἀνάβει,
καὶ τρίγω μήπως τώρα τοῦ κοπίσῃ
καὶ τὸν Μητροπολίτη νὰ συλλάβῃ.

Β'.

Τάδε λέγει Θεοδωρῆς,
ποῦ ν' ἀκούσεις κι' ἀπορεῖς.
«Ἄφετε τοὺς φοιτητὰς ἀπὸ πεῖνα νὰ ψοφήσουν
καὶ τὰ κῶλα των ν' ἀφήσουν,
ἀφῆτε τοὺς φοιτητὰς ἐκεῖ μέσα 'στὸ καμίνι,
ποῦ ρουθοῦνι νὰ μὴ μείνῃ.

—

»Δὲν ἀκούω παρακάλια καὶ θὰ κάνω τὰ δικά μου,
μ' ἔχουν σφίξει τὰ μπουρίνια καὶ τὰ φεγγαρίτικά μου.
Ἀφετί τους νὰ κρεπάρουν καὶ νὰ πάθουν συφορίλια,
μὴν τοὺς λυπηθῇ κανένας, μὴν τοὺς ρίξετε καρβίλια.

—

»Θέλω νὰ πολιορκήσω δίχως δόλου ν' ἀμολάρω.
θέλω μόνο μὲ τὴν πεῖνα καὶ τὴν δίψα νὰ τοὺς πάρω,
θέλω τώρα νὰ μὲ κλίνῃ κάθε κρίτις ἀποδρασ
τῶν ἀκρίτων πολιτῶν,
θέλω μάτιχ νὰ μουρίσουν ἀπὸ πεῖνα σὰν τὰ ράσσα
ραασοφόρων φοιτητῶν.»

—

Τέτοια λόγια ξεστομίζει τῆς ἐσχατης συμφορᾶς
κι' ἱπκουξάνει τὰς ὀρυμάς.
Ἀλλ' ὅμως—ὠμέναι!—
ρθάνουν ἀπίξω τρᾶινα,
καὶ τότε τὸν ρλεγόμενον
κατὰ τὸ ὃν λεγόμενον
τὸν 'πῆγε τρία κι' ἕνα.

—

Καὶ φωνάζει «τέλος πάντων τὴν πολιορκίαν λύνω
κι' ἐλευθέρους τοὺς ἀφίνω,
'πίστε τὰ κλειδιὰ νὰ δώσουν, 'πέστε νἄβγουν ὅπως ὅπως
δίχως ἔρευνα νὰ γίνῃ, νὰ 'συχασῃ πιὰ κι' ὁ τύπος,
'πέστε τους πῶς γιὰ τιμὴ των τοῦ σερτοῦ τὰ πυρβόλα
θὰ προστάξω νὰ βροντήσουν,
'πέστε τους πῶς θὰ τελειώσω τὰ θελήματά των ὅλα
κι' ὅ,τι θέλουν ἂς ζητήσουν.

—

'Πέστε τους νὰ παραιτήσουν κάθε πίεμα καὶ γεινάτι
μὴ θυμώσῃ τὸ Παλάτι,
καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκεῖνα
μὲ γκρεμοτσακίσῃ κάτω,
καὶ πολιορκῆ 'ἡ πεῖνα
τὸ Κορίδνι τὸ χορτάτο.
ποῦ φοιτᾷ μές 'στὰ Ταμεῖα κι' ἐγχειρίσεις τόσας κάνει
δίχως χρεῖαν ἐργαλείων καὶ χειρουργικῆς Γαλβάννη.

—

« Πέστε τους πῶς ὁ θυμώδης Μπουναπάρτης τῆς σουμαδας
τὸν θυμὸ του δὲν βασᾷ,
'πέστε νἄβγουν ὅπως θέλουν κατὰ δῦο, καθ' ὁμάδας,
ἢ καθένας χωριστά.

—

«Κι' ὅταν ἐβγοῦν ἀπὸ μέσα, τότε ξέρω τί θὰ κάνω,
ἕναν ἕνα θὰ τοὺς πιάνω,
καὶ θ' ἀρχίσ' ἡ λειτουργία τῶν θεσμῶν τῶν καθεστώτων
καὶ θὰ ρέψουν 'στὰ μπουδρούμια Μαζανιέλοι φοιτηταί,
καὶ θὰ γίνῃ μιὰ καζαρμα καὶ τὸ τέμενος τῶν φώτων,
ποῦ στρατῶνας ἕως τώρα δὲν ξανάγινε ποτέ.

—

«Πιάσετέ τους μές 'στὰ σπήτια, πιάσετέ τους μὲς 'στὸ δρόμο
νὰ τοὺς μάθω μιὰ γιὰ πάντα νὰ μὴν παίζουν μὲ τὸν νόμο
κι' ὅταν ἡ γρηὰ Συμμαδα κυβερνᾷ τὰ καθεστῶτα
δὲν χαλᾷ τῶν νόμων γιῶτα,
κι' ὅποιος κάνει τὸν ἀνταρτη, τὸν Σαὶν-Ζεύστ, τὸν Μαζ-
καὶ τὸν Γουλιέλμο Τέλλο, [νῖλλι,
μὲς 'στὰ κατεργα τὸν στέλλω.

—

«Πιάσετε τοὺς φοιτητάς,
πιάστε καὶ Καθηγητάς,
ποῦ Συνέδρια γυρεύουν
καὶ πυλὲς μοῦ μαγειρεύουν.

—

«Μέσα μέσα Κερολίδαι, Κατσαραδες καὶ λοιποί,
μέσα καθ' ἑπιτροπή.
Πκραγρίεψα 'στ' ἀλήθεια καὶ κλωτσῶ σὰν τὴν ἀλόγα,
ὅλοι μέσα 'στὴν κατώγα.

—

«Πιάσετε καὶ τοὺς ρρουμάρχους, πιάστε καὶ τοὺς βκρέτι-
μέσα καὶ τοὺς ραασοφόρους, [μους,
ποῦ μοῦ 'βγήκανε καὶ τοῦτοι Κρητικοὶ Πκπκμαλίκοι
μὲ σπαθὶ καὶ μὲ τουφέκι,
πιάστε τους, ποῦ 'βγήκαν Δράκοι καὶ μοντέλα τῆς ἀνδρείας,
καὶ τὰ γίνῃς τῶν ξυρίστε μὲ σπαθιὰ καθοδηγίας.

—

«Πιάστε καὶ τὰ θηλυκιά,
μέσα τώρα κι' ἡ Ροκκά,
κι' ἂς φωναζῃ πῶς δὲν ἤτο
μὲς 'στὸ ρλογερὸ καμίνι,
ὅταν ἐπολιορκεῖτο
μὲ πιζόν κι' ἐσίπαων σμήνη.

Γ'.

Κι' ὁπότ' ἐκυρίευτες τὸ ρρούσιον
ἐλαμψες, Καγκελαρι, σὰν ἄστρο,
καὶ νέας ἐτνίσθη νέον θούριον
κι' ἐρώνεξις κατὰ 'πήραμε τὸ κάστρο».

—

Ὑμνῶ σι μὲ σουφρίλι καὶ μπουζούκι,
νενίκηκας τὸν κόσμον, Θεοδώρα,
τὸ 'πήρασι καὶ τοῦτο τὸ παλούκι,
μὰ νέο Κρητικὸ μᾶς 'βγῆκε τώρα.

—

Καὶ μέσα 'στὴς Παρασκευῆς τὴν αἱματοχυσία,
ποῦ γίνηκε θυσία,
καὶ μές 'στὸ πολεβόλητο, 'στους κτυπους, 'στῆς τρομπ-
ἐξέρυγαν τοῦ στήθους σου καμπόσες στεναγμοί, [τας
κι' ἐφέλλισες χαϊδεύοντας τῆς ἔσπρας σου μπαρμπίτας:
«ἀντιπολιτευόμενος ἂς ἤμουν μιὰ στιγμὴ.
νὰ φτύσω φλόγας 'στὸν ντουνιᾷ, ν' ἀρρίξω καὶ ν' ἀσπαρῶ
καὶ μέσα 'στὴν πρωτεύουσα τὴν Κερκαλοῦ νὰ ρίρω.

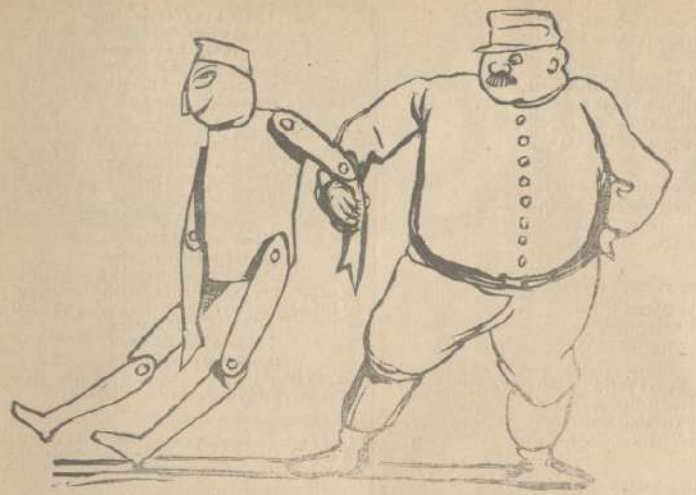
—

«Εἶδες Ἀντιπολίτευσι νὰ χασκη μὲς 'στὴ μπόρα ;
τέτοια ψοφίμια σὰν κι' αὐτὰ πάρτα καὶ κατρακύλα τι-
κιαλὶ τῆς ἀριστερᾶς ἂς ἤμουν τέτοιαν ὥρα
κι' ἂς μοῦπερναν τοῦ Στίμματος τὰ βαζα τὰ σφυρήλατα.

Φαδουλῆς ὁ πονηρὸς
κι' Ἀστυφύλαξ τρομερός.

—

Ἀς. — Μίς 'στὸ μπουδρούμι 'γρήγορα, κανάγια τοῦ ἔρ-
καὶ μὴ θυμώνῃς δίχολου. (δ-

Καὶ σὺ μές 'στὴν ὑπόνομο κατέβηκες, μαζέτα,
κι' ἐπήγαινες 'στους φοιτητὰς κουλούρια καὶ γαλέτα.
Φα. —Μὴ μὲ τρυβᾷς ἀλύπητε, κι' ἐγὼ ποῦ λές, κολλήγα,
μήτε 'στοὺς βόθρους χώθηκα, μήτε γαλέτα 'πῆγα.
Ἐγὼ, καθὼς καὶ φίλοι μου τὸ ξέρουν πατριῶτκι,
δὲν μπαίνω 'στὴν ὑπόνομο παρὰ μοναχα τότε,
σὰν θέλω τὴν Ρωμαϊκὴ τὴν Δόξα ν' ἀπαντήσω
καὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μαζί της νὰ 'μιλήσω.

—

Τότε 'στῆς νυκτὸς τὸ σκότος,
μόλις παυσῃ καθε κρότος,
κάθε κάκορος κακὶ πάνο,
κατεβαίνω μοναχὸς μου
κι' ἐ ν τ ε ρ β ι ο ύ σκουδᾶτο κάνω
μὲ τὸ κεἰχημα τοῦ κόσμου.

—

Μὲ μιγκλὴ 'περηφάνεια
σέρνει ράκη βρωμισμένα,
καὶ αὐτῶ πολλὰ στεφανᾶ
μὲς 'στοὺς βόθρους σκορπισμένα.

—

Κάτι γράμματα μεγάλα φωσφορίζουν 'στὸ σκοτάδι
τὰ κι' ἐκεῖνα ποὺ κι' ὁ Δάντης εἶδε μιὰ φορὰ 'στὸν Ἅδη.

—

«Δι' ἐμοῦ καθένας τώρα 'στὴν Ὡραία Πύλη βγαίνει,
δι' ἐμοῦ τῆς ὑπονόμου πρὸς τ' Ἀνάκτορα πηγαίνει,
δι' ἐμοῦ τῆς ὑπονόμου 'στ' ἀξιώματα τραβᾷ
κι' ὅλ' ἡ λάσπη κι' ὅλ' ἡ βρῶμια μύρον γίνεται Σαββᾶ.

—

«Δι' ἐμοῦ τῆς ὑπονόμου
καθε νόμος μπαινοβγαίνει,
καὶ τὸ σκίβαλο τοῦ δρόμου
τρόπους ἀρχοντιᾶς μαθαίνει.

—

«Δι' ἐμοῦ περνοῦν κι' ἐκεῖνοι,
πιοῦχευν τὰ παράσημα,
κι' ὅσοι λάθκι κι' Ἀρλεκῖνοι
φαλλουν ἀναστάσιμα.

—

«Δι' ἐμοῦ 'στὸ φῶς προβάλλει
κάθ' ἐπίσημη μορφὴ,
ποῦχει πάντα καρναβάλι
κι' ἀπ' ἔξω πηγαίνουν κι' ἄλλοι,
ὅλοι τῆς καίγετκι καρφί.

—

«Δι' ἐμοῦ τῆς μυροβλήτου
λαγαρίζονται τὰ κλία
γενεᾶς περιλαλήτου,
ποῦχει πάππον Ἀχιλλία.

—

«Δι' ἐμοῦ περνᾷ κι' ἐκείνη
τῶν πατέρων ἡ τιμὴ,
ποῦ τὸν κόσμον συνεκίνει
καὶ τὴν εἶχε γιὰ ψωμί.

—

«Δι' ἐμοῦ μοσχομυρίζει
ἕνας κι' ἄλλος μινεξίς,
κι' εἶναι τοῦτος ὁ μπαξὲς
τοῦ Λιβάντε τὸ γειρίζι.

—

«Δι' ἐμοῦ τὸ κράτος ὅλον
βλέπει πέρα πρὸς τὸν Αἶμον,
καὶ πριβαίνει μυροβόλον
'στὰ πεδία τῶν πολίμων».

—

Ἀς.— Βρὲ σὲ ποιὸν τὰ λὶς αὐτὰ ;
τραβᾷ μέσα, φαρλατᾶ,
κι' ἄρησε τὰ χωρατά.

—

Φα.— Ἀστυφύλακα χρυσέ μου,
γιὰ τρυβήξου πκρακέρα..

μιὰ πιστόλα δανεισέ μου
νὰ τὴν ρίξω 'στὸν ἀέρα.

—

Θέλω φόνους, θέλω θρήνους,
καὶ βρυχῶμαι καὶ βογγῶ...
ἤρως εἶμαι σὰν κι' ἐκείνους
ὑπού 'βρίσκεις 'στὸν Οὐγγώ.

—

Τράβα 'πίσω παρατύπα,
μὴ μὲ σέρνῃς, μὴ βκρᾷς,
εἶμαι Μάρκος, Τίτικα,
Φασουλῆς Ἐζωλόρας.

—

Ὅλα στάσεις μαγειρεύω
καὶ μετέωρος πετῶ,
ἐπανάστασιν γυρεύω
κι' ὁσοφράγματα ζητῶ.

—

Μπάμ καὶ μπούμ εἰς τὸν ἀέρα,
μὲ τὸν Περικλῆ μαλλόνω,
καὶ μιὰ κόκκινη παντέρα
'στὸ μπαλκόνι μου στηλόνω.

—

Πρὶς 'στὰ φῶτα τῆς ἡμέρας,
προύμυς 'στὰ σκότη τῆς νυκτός,
νὰ θολώσῃ τοὺς εἰθέρας
στάκτη, βόχα, κορνιακτός.

—

Βλίπεις φόρα ποὺ τὴν 'πῆρα;
ὅμως σύ, καλὲ κλητῆρα,
ποὺ μιὰ χάρη νὰ χαρῇς
ὅ,τι θέλεις κι' ἀγαπᾷς,
μὴ τὴν ράχη μου βαρῇς.
'στὴν κατώγα μὴ μὲ πᾷς.

—

Οἴκτον λάβε καὶ γιὰ 'μένα
τὸν φτωχὸ τὸν φαμελίτη,
κι' ἄσε με νὰ κάνω σπίτι
μὲ τὰ χέρια μου λυμένα.

—

Ἀσ.— Τράβα, μωρὲ φαφούτη
καὶ ψευτοριτηρᾶτε,
'μπρὸς 'στὸν Ἀνακριτὴ
ν' ἀρχίσῃ τὸ λεμπούτι.

—

Ἐμπρὸς μαζί μ' ἐμένα
καὶ μὴν παραγελᾷς,
κι' ἄντιρα φουσκωμένα
'στὸν νόμο μὴν πουλᾷς.

—

(Εἶπεν αὐτά, κι' ἁλύπητα τὸν Φασουλῆ τὸν δέρνει
κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀνάκρισι μὲ τῆς κλωτσιαῖς τὸν σέρνει).

Ὁ Φασουλῆς δυνομαλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

—

Ὁ Φασ.— Ὁ κὺρ Γεώργης εἶμ' ἐγὼ,
ποῦ μὲ ξέρουνε πολλοί,
ποῦ πολλὰ φιλολογῶ
καὶ μὲ λένε Φασουλῆ.

—

Ὁ κὺρ Γεώργης εἶμ' ἐγὼ,
καῦ σὰν ἔλθῃ καραβάλι
κι' ἀρχινοῦν οἱ τραλλομπάλοι,
πρῶτος γιὰ χοροὺς σηριγῶ,
καὶ πρὸς σὲ τὴν Γεωργενά μου
τραγουδῶ τὰ βασανά μου.

—

Κυρὰ Γεωργενα, 'στὸ πέδι
σήκω πάλι μιὰ χαρὰ,
κι' ἀριθαρὶτ τὸ Τρικοῦδι
μὲ καθέκα μασκαρᾶ.

—

Κάτσε πᾶς ἐκεῖ σιμά σου
καὶ γιὰ μπάλους ἑτοιμάσου,
κι' ὅν καὶ βλέπω κάτω πράγους καὶ δυσκόλους τοὺς καιροὺς,
μὰ κι' ἐρέπος σὰν καὶ πέρυσ θὰ λυσσάξω 'στοὺς χορούς.
κι' ἂν ξανάρχισε 'στὴν Κρήτη φόνων καὶ σφαγῶν ἀντάρα
μὰ δὲν θέλω μιὰ πεντάρα.
Νὰ μὲ μέλῃ; καὶ γιατί;
ὁ χειρὸς καλὰ κρατεῖ.
Ὡς ἐδῶ δὲν φθάνει θρῆνος, μήτε βρίντος μήτε βόλι,
καὶ τὸ μάτι κάθε ντόμος εἶναι λάζος καὶ πιστόλι.

—

Ἡ Φασ.—Τὸ Ρωμαῖκο, κὺρ Γεώργη, σὰν καὶ πέρυσ θὰ γλεντᾶμε κι' ἐγὼ σκοπεύω 'φέτος νὰ τὸ ρίξω 'στὸ μεθύσι. [τίσι,
Τώρα πλέον Ρωσσικὴ
κυβέρνα πολιτικὴ,
καὶ θὰ γίνω βέρα Ρούσσα καὶ θὰ πάω 'στὸν Πειραιᾶ
μὲ τοὺς Ρούσσους τοὺς μπετρῆδες νὰ γλεντίσωμε παρέα,
καὶ θὰ πίνω καὶ θὰ πίνω καὶ θὰ σπάρχωμαι στουπὶ
δίχως 30άρα νὰ μὲ μέλῃ τί καθένας θὰ μοῦ 'πῇ.
Μὸ δὲν ξέρεις τώρα τώρα πῶς τοὺς Ρούσσους ἀγαπῶ...
χθὲς πρωχθὲς εἰς τὸν Πειραιᾶ 'πῆγα θέχως νὰ 'στὸ 'πῶ,
κι' ἤβρα κάποιον ναύτη Ρούσσο καὶ τὸν 'πῆρ' ἀμέσως μπρίτσι
κι' ἀρχινίσαμε συμπάτσο.
καὶ μοῦ 'φώναζαν γυναῖκες καὶ μαγγάκια δρελλά:
σκυρὰ Γεώργενα, τὸν Ρούσσο σφίκτον, βάστα τον καλά».
Ὁ Φασ.—Γεώργενά μου Φασουλίνα, μὴ μοῦ σερίνῃς τὸ μβελὶ,
μὴ μὲ βάλῃς σὲ μπελάδες,
κυρὰ Γεώργενα μεθύστρα, θὰ οἱ πάρουν 'στὸ φιλὸ
γειτονιὲς καὶ μαχαλάδες
Κυρὰ Γεώργενα γυρίστρα, κυρὰ Γεώργενα μπακροῦ,
θὰ γενῇς πομπὴ τοῦ κόσμου τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ,
κυρὰ Γεώργενα, να λείψουν τὰ μεθύσια τὰ πολλὰ,
κυρὰ Γεώργενα, σοῦ λέω δὲν στεκόμαστε καλά,
κατ' ταύτὰ μεν κάθε τέσο, κυρὰ Γεώργενα, βουζοῦν
σὰν νὰ 'μπήκανε τζιζίκια μές 'σ' αὐτὸ καὶ ξεφωνίζουν.
Ἡ Φασ.— Ἡ Ρωσσία μένει μόνη βασιλὶς τῆς οἰκουμένης
κι' ἂν δὲν εἶσαι τώρα Ρούσσος μὲ πεντάρα δὲν σημαίνεις.
Μ' ἕνα νεῦμα τῆς Ἀρκούδας ὅλ' οἱ κόσμοι πᾶν ἀβίκως,
τρῶγε Ρούσσικες ζακούσκες, πῖνε βότκα σὰν Μουζῆκος.
κι' ἐγὼ τώρα μὲ τοὺς Ρούσσους ἡ γυναῖκα σου θὰ πίνῃ
ρίξε το καὶ σὺ 'στὸ γλέντι, κὺρ Γεώργακη μου τσακπίνη,
γλυκοσάλιαζε μὲ τούτικες τῆς Ρωμηᾶς τῆς κουτσομπόλαις,
μὰ κυνήγα καὶ τῆς Ρούσσαις, τῆς ἀσπρακὶς τῆς φραντζόλαις.
ποὺνει τζάκαι βλάκικο
κι' ἔχουν κρίκια σριτσά.
Ὁ Φασ.—Πᾶμε τώρα νὰ σκεφθοῦμε τί θὰ κάνωμε κι' ἐφέτος
καὶ παρὼν εἰς τὰς τσεκίφτες ἂς 'ρεθῇ κι' ὁ Περικλέτος.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἀντωνίου τοῦ Μανούσου, ποὺ πολλὰ κι' αὐτὸς ὑπέστη.
δύο τεμάχια ποιημάτων
ἀληθῶς λυρικωτάτων.
τυπωθέντες κι' ἐκδοθέντες χθεσινῶς ἐν Τεργέστῃ.

—

Ὥραι Σχολῆς, βιβλίον λαμπρὸν θλιβερόν.
Ἀναληφθὲν πρώτης μὲ γράμματα καὶ νοῦ.

Τυπογραφεῖον Χιῶτη. νέος παντοῦ ρυθμός— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὡρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ ε κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'στὸ χέρι.

Ὀγδόη τοῦ Φλεβάρη,
πάλεμος ἀριθάρει.

Πεντακόσα κι' ἑβδομήντα, μὰ προσθέσετε κι' ὀκτώ,
ξεσκουριάζω τ' ἅρματά μου καὶ τοὺς Τούρκους ὁλακτῶ.

Χαιρετῶ
τὸν Στρατό.

—

Μυριοζήλευτος μᾶς φεύγεις, πολυφίλητε Στρατέ,
παλληκάρια κορωνάτα σύρτε πέρα λαμπερά,
τέτοιαις μέραις σὰν καὶ τούταις δὲν ξημέρωσαν ποτέ
καὶ δὲν ἄνοιξε γιὰ σένα τέτοιος δρόμος μιὰ φορά.

—

Φύσα, γαλανὸ πανάκι, καὶ κυμάτιζε 'στὴ σκλάβα,
λάμπε μὲ τὸν Ἅγιο Γεώργη, τὸν πανόρηο καβαλλάρη,
νὰ πετᾷ μὲ τάλογό του 'στὸ γαλάζιο σου τὸ διάβα
καὶ παντοῦ νὰ ξεφυτρώνῃ γλυκοστάφυλο βλαστάρι.

—

Ὁ Σταυρὸς κορμιὰ μαρτύρων γυμνωμένων ἂς ἰσκιώσῃ,
καὶ 'στοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων καὶ 'στοὺς ἤχους τῶν σαλπίγγων
νὰ ξυπνήσουν πολεμάρχοι, ν' ἀπαντήσουν ἤχοι τόσοι,
τῶν Καλλέργηδων ἀσπίδες καὶ σπαθιὰ Ψαρομηλίγγων.

—

Διάβαινε, Στρατέ, νὰ φεύγουν οἱ χασάπηδες 'μπροστά σου,
γύρνα τὴν Χρυσῆ Κορῶνα καὶ σὲ πόλεις καὶ χωριὰ,
καὶ μὴν ἔλθῃς πρὶν νὰ στήσῃς πυραμίδες τἄρματά σου
'μπρὸς 'στὸ θρόνο ποῦ θ' ἀστράψῃ στεφανώτρα 'λευθεριά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξαν νὰ μὲ κρατοῦν κλεισμένο
τώρα ποῦ κόσμο, Περικλῆ, κυνηγάω φτερωμένο
νὰ τρέχω 'μπρός 'στὸν Βασιλιᾶ καὶ νὰ τὸν στεφανώνω
μὲ τὴν ἀγάπη τὴν ἐωσφόρο, ποῦ θρόνους θεμελιόνει,
τώρα ποῦ σὰν 'Ανάστασις 'στὸ γένος ἀνατέλλει,
ποῦ καὶ τὰ Βασιλόπουλα τὰ μοσχαναθρεμμένα
ὁ Βασιλιᾶς μὲ μιὰν εὐχὴ μὲς 'στὴ φωτιὰ τὰ στέλλει
καὶ πηλαλοῦν γοργόποδα μὲ τάρματα ζωσμένα,
καὶ σμίγει κόσμος καὶ στρατὸς μὲ τὴν Κορῶν' ἀντάμα
καὶ κλαίνε μάτια γύρω της μὲ τῆς χαρᾶς τὸ κλάμμα.

—

Ποῦ τὰ παθη σιωπηῶν
τῶν Ρωμηῶν τῶν θερμοαίμων,
καὶ τὰ τύμπανα κτυποῦν
ἐγερτήρια πολέμων.

—

Ποῦ σαλπίζει τὸ Κορδόνι
κι' ὅλα σαλπισμ' ἀντηχεῖ,
κι' ἕνας πόθος μας ἑνόνει,
μία σκέψις, μιὰ ψυχή.

—

Ποῦ τῶν πόθων ἡ νεύτης
πάλι 'στ' ἅρματα πετᾷ,
κι' ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης
ἀλαλάζων χαιρετᾷ.

—

Ποῦ τῆς δάρνης στέφει κλάδος
τόσων χρόνων στεναγμούς,
κι' ὅλ' ἡ πόλις τῆς Παλλάδος
ἀντηχεῖ μ' ἀλαλαγμούς.

—

Ποῦ Τυρταίου ποιητοῦ
πολυδέξαστα κλαγγὰ
στρώνενται γιὰ τοῦ στρατοῦ
λεοντόκαρδα παιγνιά.

—

Ποῦ καὶ τούρκικοῦ τασκέρια
νέα φῶς σκορπίζουν κάτω,
κι' ἄσπρα σύθενουν περιστέρια
νίκης νὰ μᾶς 'ποῦν μαντάτο.

—

Καὶ σηκόνεται τάσκέρι
τέτοιον ἔγγελο νὰ 'δῇ,
καὶ χτύπακτο περιστέρι
τέτοια λόγια τραγουδεῖ:

—

«Νίκη τούτη τὴν φορὰ,
νίκη κάτασπρη προβαίνει
σὰν καὶ τάσπρα μου φτερὰ
καὶ θριαμβεύω προσμαίνει.

—

»Νίκη νίκη τῶρ' ἀνοίγει
τῆς Ἀπτέρου τὸν ναόν,
ποῦ 'στὴν δόξαν καθωδήγει
περιλάλητον λαόν.

—

»Ὦ κορίτσια λευκοφόρα,
πάρτε κάλλη περισσά,
καὶ δεχθῆτε την μὲ δῶρα
καὶ μὲ κανίστρα χρυσᾶ.

—

»Βάλατέ την 'στὸ πλευρὸ
νὰ καθίσῃ τῆς παλιᾶς,
δώσατέ της τὸν Σταυρὸ
καὶ κλωνάρι τῆς ἐλιᾶς.

—

»Ἡ παλιά μας εἶναι Νίκη
κι' ἄλλο σύμβολο κρατεῖ,
κι' ἀλυσσίδων σπάζουν κρίκοι
ὅπου σήμερα πατεῖ.

—

»Εἶν' ἐκείν' ἡ κορασιὰ
μὲ τὸν ἄσπρη φορεσιὰ,
ποῦ τὴν ἔχουν εἰς τὰ χείλη
μαῦροι σκλάβοι τόσα χρόνια,
ποῦ τὴν ἔψαλαν Αἰσχύλοι
καὶ τοῦ Μάρτη χελιδόνια.

—

»Εἶν' ἐκείν' ἡ κορασιὰ
μὲ τὴν ἄσπρη φορεσιὰ,
ποῦ βαρβάρους ἡμερόνει
καὶ 'στὴν πέτρ' ἀποθεόνει
μὲ τὸ χέρι τοῦ Φειδία
χρυσελεφαντίνιο Δία.

—

»Εἶν' ἐκείνη ποῦ σαλπίζει,
καὶ τὴν δόξαν τῶν αἰώνων
εἰς τὰ μάρμαρα σκαλίζει
ἀθανάτων Παρθενώνων.

—

»Πεῦ γελᾶσα χαιρετᾷ
καὶ λαοὺς κι' αἰῶνας ὅλους,
κι' ἐκ τῶν 'Αθηνῶν πετᾷ
'στῆς Ἀγιᾶς Σοφιᾶς τοὺς θόλους.

—

»Εἶν' ἐκείν' ἡ γηγενής,
ὁποῦ σήμερα κυττάζει
τὸν Σταυρὸ τῆς γαλανῆς
σκλαβῶν χῶμα νὰ σκεπάζῃ.»

—

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διάλεξαν νὰ μὲ κρατοῦν κλεισμένο
τώρα ποῦ λύνονται δισμὰ καὶ σπάζουν ἁλυσσίδες,
τώρα ποῦ 'χαμογέλασε τὸ γένος τὸ καϋμένο
καὶ ξανανοίγουσι σπαθιῶν ἀστραφτεραῖς λεπίδες,
τώρα ποῦ κάθε τραχήλας ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
τώρα ποῦ θάθελα κι' ἐγὼ νὰ γίνω περιστέρι,
νὰ κουβαλῶ μηνύματα, καὶ σὰν περιστεράκι
νὰ τρίχω μιὰ 'στὸν Βασιλιᾶ καὶ μιὰ 'στὸν Θεοδωράκη,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ ν' ἀντιλαλῇ γοργὸν πτερύνων μέλος,
νὰ διασχίζω τὸ κενὸν τὸ κυανοῦν σὰν βέλος,

Ὁ Περικλῆς κατ' ἐντολὴν τοῦ Φασουλῆ τοῦ πλάνου
ξυλοφορτώνει δυνατὰ τὸν Πρέσβυ τοῦ Σουλτάνου.

—

νὰ φεύγω χωροφύλακας, νὰ φεύγω περιπόλους
μὲ 'γρήγορα φτερά,
νὰ βλέπω τὰ κεράβολα μας καὶ τὰς τορπιλλοβόλους
'στῆς Κρήτης τὰ νερά,
νὰ χαιρετῶ τὸν Πρίγκηπα, τὸν Γεώργιο τὸν ἀσίκη,
ποῦ λαχταρᾷ τὴν Νίκη,
κ'ἐκεῖνα τὰ νεοτόπουλα, διλφίνια ζηλεμένα
καὶ παλληκάρια πρῶτα,
καὶ γύρω νὰ ρεγγοβολοῦν σὲ κύματ' ἀρρεμένα
Κανάρηδων μπουρλότα,
νὰ βλέπω καὶ τῶν Πρεσβευτῶν συχνὰ στραβοκυττάγματα
καὶ νοῦμ' ἐκεῖ κι' ἐδῶ,
καὶ δός του γιὰ τὰ σύνορα ν' ἀναχωροῦν συντάγματα
καὶ νὰ τὰ τραγουδῶ,
καὶ μὲ τὰ Φασουλάκια μου καὶ μὲ τὴν πάπια χήνα,
τὴν τζόγια Φασουλίνα,
ἐφέρους νὰ ξεπροβοδῶ, καὶ μέσα 'στὴν ἀντέρα
νὰ τρίχω, νὰ ζητωκρυγῶ, καὶ ν' ἁμολάρω σμπάρα,
μὲ μίαν ἐξάψιν ρρεανῶν σαντήρεις ν' ἀντικρούζω,
νὰ συγκινοῦμαι, νὰ γελῶ, νὰ χαίρω, νὰ δακρύζω,
πλέρωσις νὰ φαντάζωμαι, ποῦ δὲν ἐξεκπᾶγα,
νὰ προσφωνῶ γονατιστὸς τὸ μάρμαρο τοῦ Ρήγα,
τὸ μαρμαρένιο στῆθος του ν' ἀκούω νὰ κτυπᾷ,
νὰ βλέπω δόξης φλάμπουρο τὸ ράσο τοῦ παπποῦ,
νὰ διανοίγουν οὐρανοὶ μὲ χρώματα σαπφείρων,
κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος
μὲ τὰ σπαθιὰ τἀληθινὰ βασιλικῶν μαρτύρων
νὰ ζώνεται κι' ἐκεῖνος,
καὶ τῶν πατέρων νὰ φουρῇ τὰς πικρακαταθήκας,
καὶ τὸν στρατὸν νὰ περισφωνῇ προκαγγέλλων νίκας.
Γιὰ δὲς καιρὸ ποῦ 'στρίμωξεν κι' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ
τώρα ποῦ θάκανα κι' ἐγὼ φτερούγιας σὰν πουλί,
νὰ τρίχω μὲς 'στὸ βαγγελιό, 'στὸ κῦμα ποῦ πικράζει,
χαρτιὰ νὰ πέφτουν Πρεσβευτῶν καὶ νότιαις σὰν χαλάζι,
κι' ἐγὼ 'στὴν Κρήτη στέλλωντας ἀμέτρητα φιλιὰ
ν' ἀφήσω μές 'στῆς νότιας των μιὰ τόση κουτσουλιά,
καὶ μιὰ γιὰ πάντα, Περικλῆ, μ' αὐτοὺς νὰ ξεθυμάνω
κι' εἰς ὕψος ἀπροσπέλαστον ἀκούραστος νὰ φθάνω
μὲ τάγριοπερίστερα καὶ μὲ τοὺς πελαργούς,
μηδὲ στιγμὴ νὰ καθωμαι κλειστὸς 'στὴν κάμαρά μου,
νὰ ξενυκτῶ μὲ Βασιλεῖς καὶ μὲ Πρωθυπουργούς
κι' εἰς μυστικὰ Συμβούλια νὰ χώνω τὴν ουρά μου,
ν' ἁρπαξω καὶ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ πάγχρυσον τὸ δόρυ,
νὰ 'δῶ τὸν Πρίσβυ τῆς Τουρκιᾶς πεζὸν μὲ καστόρι,
καὶ τοῦ φεσιοῦ τὸ κρύψιμο σπουδαῖς νὰ τὸ κρίνω
κι' ἀπάνω 'στὸ καστόρι του κατραπακιαῖς νὰ δίνω.

—

Τὰ χείλη σκλαῦων νὰ γελοῦν
κι' εἰ Πρίσβευται νὰ πηλαλοῦν
'στὸν πολεμάρχο Θεδωρῆ
κι' αὐτὸς νὰ κάνῃ τὸν βαρύ.

—

Νὰ πηλαλοῦν καὶ 'στὸν Σκουζὲ
κι' αὐτὸς νὰ στέκῃ ντοῦρος,
καὶ νὰ τους πέρνῃ 'στὸ μιζὲ
σὰν διπλωμάτης πούρος.

—

Νὰ σκίτσῃ μὲ ματζαῖς
τοὺς Πρέσβεις πέρα πέρα,
καὶ ν' ἀπαντᾷ μὲ τρεῖς μυτζαῖς
σὲ καθεμιὰ φιβέρα.

—

Δὲν μὲ μέλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μέλ' ἡ φυλακή,
ὅσο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
γιὰ νὰ 'δῶ καὶ τὸν Σκιλιόνσκη, τὸν καλό μου τὸν κουμπάρο
μὲ τὸ πένε καὶ τὸ πάλα, καὶ νὰ ῥίξω κι' ἕνα σμπάρο,
καὶ νὰ ψάλω μὲ χορὸν
«λιγερὸν καὶ κοπτερὸν»
καὶ δεῦτε σπεύσωμεν ἁρματωμένοι
ἐκεῖ ποῦ θρίαμβος μᾶς ἀναμένει,
ἐκεῖ ποῦ πόλεμος βροντοκτυπᾷ,
κι' Ἕλληνες ψάλλωμεν ἄνδρα γεναῖον,
τὸν Θεδωράκην μας, ἥρωα νέον,
οὗτος ἐπάλαισε... καὶ τὰ λοιπά».

—

Δὲν μὲ μέλει τὸ σκοτάδι, δὲν μὲ μέλ' ἡ φυλακή,
ὅσο ποῦ δὲν εἶμ' ἐκεῖ,
γιὰ νὰ πάρω τὸν ἀέρα
κάθε Πρισβευτοῦ σαλιάρη,
καὶ μιὰ κάκοκινη παντζέρα
νὰ καρρώσω σὲ κονταρί,
καὶ νὰ 'πῶ τοῦ Θεδωρῆ μας: «βάστα βάστα, Θεδωρῆ,
καὶ μὴν κάνῃς βῆμα 'πίσω σὰν τὸν Ἄγγλο Σωλσβουρύ,
τώρα λάχανα δὲν τρώγεις, τώρα πιὰ δὲν κόβεις χέρια,
μήτε κουτουροῦ παρλάτα,
τώρα λιγερὸς προσμένεις τοῦ στρατοῦ τὰ περιστέρια
νὰ σοῦ φέρουν τὰ μαντάτα.
Κι' ἂν βαστάξῃς ὡς 'στὸ τέλος ὅλοι μας σκυφτοὶ 'μπροστά σου
θὰ φωνάξωμε μιὰ 'μέρα ἀγιά σου γέρο τοῦ Μωρρᾶ,
ὄξα 'στ' ἄσπρα σου τὰ γένεια, ὄξα 'στὰ γεράματά σου,
μεγαλύνει τὸ Κορδόνι καὶ τὸ κῦμα κι' ἡ στεριά.»
Μὰ κι' ἐγώ, κὺρ Θεδωράκη, κάνωντας ἐμπρός σου τοῦμπα
θ' ἀλαλάξω ἀγιά σου, γέρε, γειά σου, Κορδονεκαλοῦμπα.»
Βάστα βάστα 'στῆς ἀντάρας... μὴ κανένα παρακάλι,
μὴ τὸ χρέος λησμονήσῃς τῆς μεγάλης μας μητρός,
σοῦστειλαν ἀπὸ τὴν Κρήτη κι' ἕνα τόσο πορτοκάλι,
ποῦ μοῦ πέφτουνε τὰ σκλίκα ἐὰν σὲ βλέπω νὰ τὸ τρῷς,
καὶ μὲ δάκρυα σοῦ λέω «Κορδονάκι μου χρυσέ,
μὴν τὸ χαφῇς ὅλο μόνος, ὅὸς κι' ἐμένα τὸ μισό.»

—

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ δὲ μ' ἀφίνουν ἔξω
τώρα ποῦ 'σκάπανα κι' ἐγὼ 'στὸν Βασιλιᾶ νὰ τρέξω
καὶ νὰ τοῦ 'πῶ ἀγιὰ αὐτιάζι, γελοῦν βουνὰ καὶ κάμπια,
κι' ἡ ζηλιάρα Κορώνα σου σὰν ἥλιος τώρα λάμπει,
κι' ἐγὼ 'μπροστά σου πρεχωρῶ μὲ τοῦ Δικηοῦ τὴν λύρα
νὰ σοῦ φορέσω, Βασιλιᾶ, τοῦ Κόβρου τὴν πορφύρα.

—

«Τώρα μ' εἶχατε καὶ μὲ φιλιᾶ
προσέχνατες τὰ παιδιά σου,
τώρα 'σ' ἀληθιᾶ, Βασιλιᾶ,
μᾶς ἔχεις 'στὴν καρδιά σου.

—

Τώρα πιλάγη καὶ στεριαῖς
βουΐζουν 'στὴ φωνή σου,
καὶ λυποφόρακες 'λευθεριαῖς
κυκλόνουν τὸ θρονί σου.

—

«Καθένας εἶναι δύναμις κι' ἰσχὺς σου καὶ κολῶνα σου,
χίλιαις Κορώναις, Βασιλιᾶ, δὲν κάνουν τὴ Κορῶνα σου.
Τέτοιο πορφύρα σὰν κι' αὐτὴ ποιὸς ἔχει νὰ τὴν βάλῃ;
'μπροστὰ τὰ Βασιλόπουλα μ' ἐκεῖνα ν' ἀνδρειέψωμε,
ζωντανεψέ μας, Βασιλιᾶ, κι' αὐτὸ τὸ καραβάλι
ὅλοι χορὸ πολεμικὸ μαζί σου νὰ χορέψωμε.»

—

Περ.— Ὅλα καλά, βρὲ Φασουλῆ,
κι' ὁ πόλεμος ἀντιλαλεῖ,
μὰ δὲν μοῦ λὲς τί γίνεσαι;... κανένας δὲν εἰξεύρει
ποῦ διάβολο νὰ σ' εὕρῃ.
Πέρνω τὴν Φασουλίτσα σου καὶ πηλαλῶ 'στοὺς δρόμους,
'ρωτῶ τοὺς Ἀστυφύλακες, 'ρωτῶ τοὺς Ἀστυνόμους,
'ρωτῶ καὶ τοὺς Ἀνακριτὲς καὶ τοὺς Εἰσαγγελεῖς
ἀμὴν κρύβεται 'στὰ σπήτια σας κανένας Φασουλῆς;»
Μὰ πάω καὶ 'στὸ σπῆτι σου κι' ἀπ' τὰ παιδιὰ μαθαίνω
πῶς 'στὸ Τριέστι ἐκίνησαι νὰ μείνῃς τοῦ λοιποῦ.
κτυπῶ τῆς πόρτας τῶν σπητιῶν κι' ἀπάντησι λαβαίνω
πῶς τώρα μόλις ἔφυγες καὶ πᾷς δὲν ξέρω ποῦ.
Πηγαίνω καὶ 'στὴ φυλακὴ τοῦ παλαιοῦ Στρατῶνος
κι' ὅλους τοὺς φύλακας ῥωτῶ μὴ σ' ἔχουν μέσα κλείσει,
πλὴν μ' ἀταντοῦν καταδικοὶ κι' ὑπόδικοι συγχρόνως:
«μᾶς ἅρποι τὴν καρτα του κι' εἶπε πῶς θὰ γυρίσῃ.»
'Εσύ, μωρέ, κατήντησες σὰν ὀδοιπόρος πλάνης
καὶ μὲ τὴν καταδίωξιν τὸν κόσμο θὰ τριλλάνῃς,
κουμπὸ' ἐδῶ, κουμπὸ' ἐκεῖ, καὶ δὲν πληρόνεις νοῖκι,
ἀφίνουν τὰ κρεββάτια των ἀνόργωνα γιὰ σένα,
περιδρομιάζεις δωρεὰν, πίρνεις καὶ χαρτζηλίκι,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν διωγμὸ περνᾷς χαριτωμένα.
Φ.— Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ, τοῦ Δὶν-Κισσώτου Σάντσο...
δὲν ξέρεις πῶς τοῦ διωγμοῦ μ' ἀρέσει τὸ ρωμάντσο,
θὰ συμβουλεύσω δὲ καὶ σὶ τὸν πρῶτο ῥεμπασκέρη
καὶ δίχως νὰ σὲ κυνηγοῦν μ' ἀνταλμπατα 'στὸ χέρι,
νὰ τρέχῃς καὶ νὰ κρύβεσαι σὲ κάθε σπῆτι ξένο
καὶ κάνε τὸν ἐξόριστο καὶ τὸν κυνηγημένο.
Βρὲ Περικλῆ, τί νὰ σοῦ 'πῶ,
τοὺς διωγμοὺς τοὺς ἀγαπῶ,
κι' ἂν διπλασιασθοῦν μὲ κυνηγοὺς ἴσως ἀποφασίσω
καὶ τὰ παιδιὰ καὶ τὸ σευλὶ νὰ τὰ φυγοδικήσω,
κι' ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν τρόπον
ἰδίᾳ τῶν ἀνθρώπων
νὰ συντηρῆται δωρεὰν ἡ ξυλινη φαμιλιὰ
καὶ σὺ γι' αὐτὴν τὴν μέθοδο νὰ σκαζῃς ἀπὸ ζήλεια.
Π.— Ὄρεε λαπόν, φυγόδικε, τὸ τακτικὸ στηλιάρι
καὶ πάω 'στὴν Ἀρχὴ νὰ 'πῶ νὰ στείλῃ νὰ σὲ πάρῃ.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμός— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔβρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Ἐς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δεκαπέντε τοῦ Φλεβάρη,
μᾶς ἐρίχτηκαν οἱ γάλροι.

Πεντακόσα κι' ὀδοντα, μὰ προσθέσετε κι' ἐννιά,
ἐξεπάδωσαν οἱ Φράγκοι γιὰ τὸ κράτος τοῦ φονιᾶ.

Ρίχτε δάφνης κλαδιὰ
'στοῦ Στρατοῦ τὰ παιδιά.

—

Ἂς ἤμουνα ν' ἀγκάλιαζα χίλιαις φοραῖς τὸ χῶμα
σὰν 'σκέπαζε στρατιωτῶν ἀνδρειωμένο σῶμα,
ποῦ τῆς καρδιᾶς των καὶ νεκρῆς δὲν 'στάθηκαν οἱ κτύποι
καὶ διώχνουν μὲ τὴν μνήμη των τὴν μαυροφόρα λύπη.

—

Μὴν κλαῖτε τὴν ὀρφάνια σας, κακόμοιραις μαννούλαις,
ὁποῦ λαχτάραις τῶν παιδιῶν 'γροικήσατε κρυφαῖς,
καὶ μέσ' ἀπὸ τοὺς τάφους των ἐφούντωσαν δαφνούλαις
νὰ στεφανώσουν νικητῶν ἀθάναταις κορφαῖς.

—

Γελάστε μὲς 'στὸν πόνο σας, φαρμακοποτισμέναις,
μάνναις, ποῦ σᾶς ὀρφάνεψε πολυπαθοῦσα μάννα,
καὶ σεῖς νεκρῶν παλληκαριῶν ψυχαῖς τρισαγιασμέναις
ξυπνᾶτε χρυσοφτέρωταις μὲ τῆς αὐγῆς τὴν διάνα.

Πρὸς τὰς Δυνάμεις μετὰ χολῆς ὁ διωγμένος ὁ Φασουλῆς.

Α'.

Ἔτσι σᾶς θέλω... μπρέβο σας, γενναῖοι Ταρταρῖνοι,
ἐκεῖνον τὸν βομβαρδισμὸν καθένας θὰ τὸν κρίνῃ
ὡς ἀληθῶς σελετισμοῦ κατόρθωμα γιγάντειον,
κι' ἐκεῖνο τὸ παληόσκυλο, ποῦ βόσκει 'στὸ Βυζέντιον,
τοὺς Καίσαρες τῆς Δύσεως θὰ τοὺς χειροκροτήσῃ
κι' ἀνθρακγαθίας τρόπικα μὲς 'στὸ Γιλδίζ θὰ στήσῃ.

—

Τώρα τψόντι 'δείξατε 'στὸν κόσμο τί σημαίνει
Εὐρώπη μιὰ φορά,
τώρα ποῦ τῶν Δυνάμεων οἱ στόλοι δοξασμένοι
'στῆς Κρήτης τὰ νερὰ
ρίχνουν τὸ κράτος τοῦ σταυροῦ, τοῦ μιεροῦ τυράννου,
καὶ τὸ φεγγάρι προσκυνοῦν ἱππότικοῦ Σουλτάνου.

—

Τώρα καὶ σεῖς ἐδείξετε πρὸς τὸν πλανήτην ὅλον
τὸ τί θὰ 'πῇ βομβαρδισμὸς τῶν ἡνωμένων στόλων,
τώρα ψηλὰ μεσουρανεῖ
τῆς Δύσεως ἡ φήμη,
τώρα καθένας προσκυνεῖ
τῆς Πόλις τὸ φορῆμι.

—

Χαίρετε, τέκνα τοῦ σταυροῦ κι' ἱππόται σταυροφόροι,
χαῖρε, Φραγκιὰ Χριστιανὴ μὲ Χριστομάχου δόρυ,
ποῦ γιὰ τὸν γαληνότατο τῆς Πόλις μακελλάρη
ἑτοίμασε κι' ἐφόρεσες πασσῦμι καὶ σκλαβάρι.

—

Πολιτισμέναις Φράγκισσαις, γυναῖκες τῆς προόδου,
ποῦ νύκτα 'μέρα λοιζισθε 'στ' ἀρώματα τοῦ ρόδου,
βγάλετε πιὰ τὰ Φράγκικα καὶ βάλτε φιριτζέδες
κι' οἱ Φράγκοι σᾶς ἐγίνηκαν τοῦ Πατισὰχ τζουτζέδες.

—

Εὐρώπη, μάννα τῶν λαῶν, Χριστιανὴ γυναίκα,
προσκύνα μὲς 'στὴ Μεδινὰ, προσκύνα μὲς 'στὴ Μέκκα,
Εὐρώπη μὲ τὰ τρόπικα καὶ τὰ περίσσια κάλλη
αὐτὸ τὸ καρνάβαλι
σωστὴ Χανούμ ἐπρόβαλες μὶ τὸ σταυρὸ 'στὸ χέρι
καὶ μπήγεις 'στοὺς Χριστιανοὺς χασάπικο μεχαίρι.

—

Εὐρώπη, ποῦ 'βομβάρδισες τὴν πολεμαρχα Κρήτη,
τρίξε καὶ στῆσε τὸν σταυρὸ 'στὸν τάφο τοῦ Προφήτη,
καὶ τὸ βρακὶ τῆς Φατουμὰς νὰ κυματίζῃ τώρα
'στὰ τρομερά σου τρίκορτα καὶ 'στὰ θωρακοφόρα.

—

Εὐρώπη, 'μπρός 'τὰ μάτια μας μὲ τὸ σαλβάρι ἔβαφε,
ἔλα 'ξαναβομβάρδισε τὴν δύστυχη τὴν σκλάβα,
καὶ τῆς σημαίας σκόπευε καὶ κτύπα τὸ κιντάρι
καὶ ζάπλων' αἱματόφυρτα τῶν δούλων τὰ κορμιά,
ὡς νὰ φυτρώσῃ κόκκινο μιὰ 'μέρα τὸ χορτάρι
μὲς 'στὴν αἱματοπότιστη τῆς σκλαβιᾶς ἐρημιά.

—

Ἐπάνω 'στὰ κεφάλια μας τῆς μπόμπαις σὲς σκερπᾶτε
καὶ τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησιᾶς ἀλάθευτα κτυπᾶτε.
Κτύπα, προστάτις τῶν λαῶν, τῶν κλιτυρίτων σώτειρα,
τῆς ὀζκεμένης πίστεως τὸ κράτος ἐπατήθη,
γκρέμισε κάτω τοὺς σταυροὺς καὶ ὅς τὰ δισκοπότηρα
νὰ τὰ κοπρίσουν ἄρθενα τοῦ Πατισὰχ τὰ πλήθη.

—

Ὅλα κάτω πέρα πέρα,
ἔϊστε στόλο καὶ στρατὸ
κι' ἂς γεμίσῃ τὸν ἀέρα
πολεμάρχων βοηγητό.

—

Ρίχτε κάτω τἄρματά σας,
κλίνετε τὰ γόνατά σας
'στοὺς ἱππόταις τῆς τιμῆς
κι' ἂς τουρεύωμε κι' ἐμεῖς.

—

Δόξα νἄχῃ κι' ὁ Σουλτάνος,
τόνομά του προσκυνῶ,
καθὲ τῆς Εὐρώπης κράνος
σκύβει 'μπρός του ταπεινό.

—

Σκύρτε, Φράγκοι πελληκάρια,
'στὴν Μεγαλειότητά του,
καὶ 'στ' αὐτιά σας κρεμαστάρια
βάλτε τώρα τ ἀ π α υ τ ά τ ο υ.

—

Τὰ χαρίσια του φρουρεῖτε
σὰν εὐνοῦχοι του φρουροί,
τὸν Σουλτάνο σᾶς χαρῆτε,
μὰ κι' αὐτὸς νὰ σᾶς χαρῇ.

—

Ἔμπα, Φράγκα, 'στὸν ὀντὲ του
μὲ τσακίσματα πολλά,
κι' ὅλο πρόσεχε καλὰ
τὴν ἀκεραιότητά του.

—

Πρόσεχε, Χανούμ Εὐρώπη,
καὶ μιὰ τρίχα του μὴν πάθῃ,
κι' ἔτσι πᾶν χαμέν' οἱ κόποι
καὶ ταὐγὰ μὲ τὸ καλαθι.

—

Δείγματα θερμῆς ἀγάπης
καθὲ Καίσαρ ἂς τοῦ δίνῃ,
κι' ὁ σακατιὰς χασάπης
κλάσμ' ἀκέραιον ἂς μείνῃ.

—

Ἀγρυπνεῖτε τῆς εἰρήνης
λυσσασμένοι βαρβάτορει
'στοῦ Καλίφη τὸ πλευρό,
κι' ἂς φωνάζῃ Μουζίκης
πῶς ἱππότικι σταυροφόροι
πολεμοῦνε τὸν σταυρό.

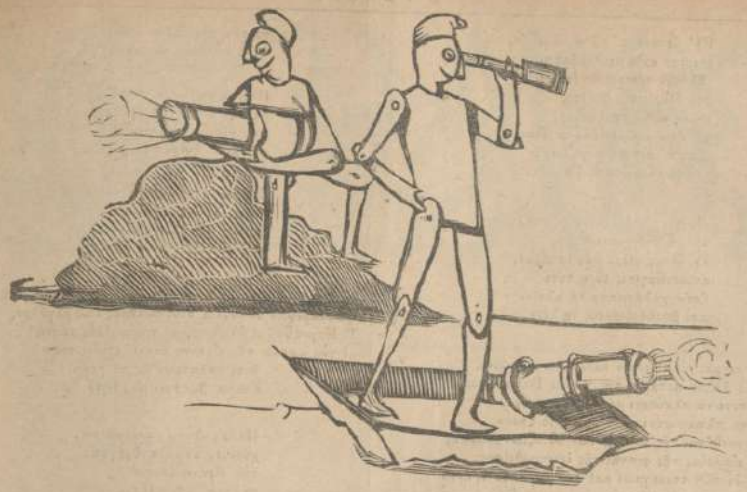
Β'.

Ὀπεῖος ἄθλος θαυμαστός!.. τί θρίαμβος κι' ἐκεῖνος,
ποῦ γαυριᾷ καὶ χαίρει
τῶν Γερμανῶν ὁ Καίζερ καὶ καθὲ Ταρταρῖνος
μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι.
πᾶς θιασώτης τῆς σπουδῆς, τῆς τίχνης, τῆς σκιδείας,
ποῦ κυματίζει 'πίσω του μακρὺς ζουρλομανδύας.

—

Στὰς δάφνας τοῦ βομβαρδισμοῦ τὴν κεφαλήν του κλίνων
κλωτσοπατεῖ σὰν σκίβαλο τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ στόμα του βομβαρδισμοὺς ἀκούεις
καὶ μπάμ καὶ μπούμ βαρυβροντᾷ,
καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀπαντᾷ
ἐκεῖνο τὸ λυσσάρικο σκυλὶ τῆς Φρειδιξρούης.

—

Ἀφρεκοπεῖν τὰ χείλη του καὶ ὄβριζει λωποδύτας
τοὺς πολεμάρχους Κρῆτας,
καὶ σρίγγει λάζο κοφτερὸ 'στὰ δῆ του τὰ ξεράδια
κι' ὁρμᾷ νὰ σφάξῃ κάμποσα τῶν Κρητικῶν κουράδια.

—

Τὰ Πρωσσικὰ τὰ λάβαρα καὶ τῶν Βρανδεμβουργείων
ραντίζει μ' αἵματα Κρητῶν μιὰ χέρα 'κατωμένη,
κι' ἀπὸ τῆς Κρήτης ἔζαγνα πρεβάλλει τὸ σφαγεῖον
καὶ μὲ σημαῖα γαλανὴ καὶ κατατρυπημένη,
ἐκείνη ποῦ 'βομβάρδισαν τοῦ Καίζερ οἱ στόλοι
κι' ἠλέλαξαν τὴν νίκην των τῶν σύρκνῶν οἱ θόλοι.

—

Ὁ Καίζερ τῆς τρύπιας της μετρᾷ περιχαρὴς
καὶ διέρχει πρὸς τοὺς Πρώσσους του τὸ λάφυρον τῆς Κρήτης.
καὶ δεύτερος ἀκούεται βομβαρδισμὸς βαρὺς
κι' ἄλλας σημαῖας Κρητικὰς σαρὸν' ἡ μελανίτις.

—

Ὁ Καίζερ τῶν Γερμανῶν δὲν εἶναι πεῖξε γέλα
καὶ βάρδ' ἀπὸ φουρέλα.
Ὁ Καίζερ τῶν Γερμανῶν
μὲ Πρωσσικὸ κανόνι
κι' αὐτὴν τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
θὰ μᾶς τὴν κάνῃ σκόνη.

—

Ἐμβρίθηκε τῆς δόξαις του καὶ τάθλα τὰ δικά του,
τὸν Καίζερ τὸν ἐσφιξαν τὰ φιγγαριτικά του,
καὶ θέλει καὶ τὸν Πειραιᾶ νὰ βομβαρδοβολήσῃ
καὶ πέτρα 'στὸ Ρωμαίϊκο γερὴ νὰ μὴν ἀφήσῃ.

—

Θέλει νὰ γίνῃ Μόμμιος, θέλει νὰ γίνῃ Σύλλας,
νὰ βομβαρδίσῃ τοὺς βωμοὺς καὶ τῶν ναῶν τὰς πύλας,
ἐκ θεμελίων σύμπασαν νὰ σκάψῃ τὴν Ἑλλάδα —
κι' ἀρχαιολόγους Γερμανοὺς νὰ στείλῃ 'στὴν Παλλάδα,
τοὺς σωριασμένους κατὰ γῆς νὰ βλέπουν Παρθενῶνας
καὶ τοὺς σπονδύλους νὰ μετροῦν τῆς καθημιᾶς κολώνας.

—

Μὰ μέσα 'στ' ἄλλα ξαφνικὰ νὰ βομβαρδίσῃ θέλει
καὶ τὸν κανάγια τὸν Ἑρμῆ τοῦ παληο-Πραξιτέλη,
καὶ μὶ τὴν μελανίτιδα κι' αὐτὸν νὰ μελανώσῃ
κι' ὁ Κούρτιος ν' ἀναστηθῇ καὶ νὰ τὸν στεφανώσῃ.

—

Θέλει νὰ δώσῃ μάθημα 'στὸν Ἕλληνα τὸν βάνδαλον,
ποῦ καθὲ τόσο γίνεται τῶν Εὐρωπαίων σκάνδαλον,
θέλει γυμνὸν νὰ τὸν ἰδῇ κι' αἱμόφυρτον ἐκείνην
ἐμπρὸς 'στὸν μέγαν Καίζερ, τὸν μουσικὸν συνθέτην,
ὑπού μὲ τὰς συνθέσεις του καὶ τὸν Μπετόβεν 'πέρασε
κι' ὁ Πατισὰχ ὁ φίλος του τῆς ἄκουσε κι' ἐξέρασε.

—

Μή, Πριγκήπισσα Σοφία, πολυλάτρευτο καμάρι,
μὴ παράπονο σὲ πάρῃ.
Ἄκου λόγους τῆς Δύγούσται, τῆς σεπτῆς σου τῆς μητρός,
βλέπε τὴν σκιὰν ἐκείνην τοῦ μεγάλου σου πατρός.
Ὦ φιλόσοφ' ἱστεμμένε,
πόσα μάτια δὲν σὲ κλαῖνε,
μὰ σιμόνεις, Φρειδερίκε, καὶ τὴν κόρην εὐλογεῖς,
ποῦ βασίλισσα θὰ γίνῃ τῆς βομβαρδισμένης γῆς.

—

Μὰ καὶ σεῖς, λεπτοὶ Γαλάται,
μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἐλᾶτε,
καὶ τσακίστε μὲ μυδράλια
τὰ Ρωμαίϊκα κεφάλια.

—

Κι' ὕστερα σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
κέντρον κάθε μυστολάτρου,
νἄλθουν προσκυλεῖς ἑταῖροι
τοῦ Παρισινοῦ θεάτρου
νὰ διδάξουν τραγῳδίας,
κι' ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας
πρὸς τ' ἀρχαῖα μεγαλεῖα,
τοῦ βομβαρδισμοῦ Γαλλία.

—

Πίστε 'στὸν Μουνὲ Σουλλὺ
νὰ μὴ σφίγγεται πολύ,
κι' ἴσως, φίλοι μας ἱππόται,
κουκουβάγιες εὕρῃ τότε
'στὰ χαλάσματα νὰ κλαῖνε
κι' βομβαρδισμοὺς νὰ λένε.

—

Κι' ἐκεῖ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν καθίσαντες ἀφώνως
καθὼς εἰς ἄλλον ποταμὸν τῆς πάλαι Βαβυλῶνος,
νὰ κλαύσετε νὰ κλαύσετε μὲ πάθος γοερὸν
ὡς ποῦ νὰ πλημμυρήσετε τὸ ρεῦμα τὸ ξηρὸν
ἐν τῷ μνηθῆναι τῆς πολλῆς τῶν ὁδυζίων λύσσης
καὶ τῆς εὐκλείας τῆς σεπτῆς τῆς ἀρειπωλείας,
κατόπιν δὲ τῶν στεναγμῶν καὶ τοῦ μεγάλου θρήνου
νὰ στέψετε τὰς κιφαλὰς μὲ στέφανον κοτίνου.

Γ'.

Σύρτε 'στὸ γύρο διάβολο... φτοῦ σας καὶ πάλι φτοῦ σας ...
ἐσεῖς βομβαρδίσατε τοὺς ἴδιους ἑαυτούς σας.
Σύρτε 'στὸ γύρο διάβολο, προστάται μας μεγάλοι,
κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι
τῆς ἱπποσύνης τῆς τραγῆς τρανοὶ παλληκαράδες
καὶ τῶν σκυλιῶν τοῦ Πατησίου 'γινῆκαν μακαράδες.

—

Σύρτε 'στὸ γύρο διάβολο ... φτοῦ σας καὶ πάλι φτοῦ σας...
ἐσεῖς βομβαρδίσατε τοὺς ἴδιους ἑαυτούς σας.
Χαίρετε, φίλοι Καίσαρες... τὰ λαμπερά σας στέμματα
παρηγοριᾶς μᾶς εἶνουν...
βάψατε τῆς πορφύρας σας μέσα σὲ σκλάβων αἵματα
πρὸ κύκλωνας νὰ γίνουν.

—

Χαρῆτε, φίλοι Καίσαρες, τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες,
ἂς γίνουν τὰ κουφάρια μας τῶν θρόνων σας βαθμίδες,
καὶ τοῦτο τὸ κατέρθωμα τὸ μέγα 'στὰ μεγάλα
κι' ἄλλο διαμάντι ζηλευτὸ θὰ βάλῃ μέσα 'στ' ἄλλα
τῆς θείας σας κορώνας
νὰ λάμπῃ 'στοὺς αἰῶνας.

Δ'.

Καρναβάλι 'φτενὸ δίχως γλέντια, δίχως μπάλους,
μασκαρεύουν οἱ μισροὶ τοὺς ἱππότας τοὺς μεγάλους.
Πολιμάρχων σπαύδει στῖρος
καὶ μαστίγιον καὶ ζῖφος
Δίαντος μαστιγοφόρου
δείχνει 'στὸν Καρναβάλο,
καὶ γελῶ μὲ τοῦ Βοσπόρου
τὸ παλιοσαραβάλο.

—

Τί Καρναβάλος κι' αὐτὸς δίχως γλέντια, δίχως μπάλους,
μασκαρεύουν οἱ μισροὶ τοὺς ἱππότας τοὺς μεγάλους.
Σαπτικὸς στερφνὸς πλίκει
'στῆς Εὐρώπης τους σφαγεῖς.

τὸ φεγγάρι 'πάνω στέκει
κι' ὁ σταυρὸς των κατὰ γῆς.

—

Βλέπω μπρατσο τὴν Τουρκιὰ
μὲ τὸν δεῦλο τὴ Φραγκιά,
καὶ γυρίζει καὶ γυρίζει
κι' αἷμ' ἀνθρώπινο μυρίζει.

—

Βλέπω στέμματα γενναῖα
ν' ἀδελφώνωνται μαζί
μὲ τὸν ἐξάλλον φονέα,
ποῦ φονεύει γιὰ νὰ ζῇ.

—

Τί Καρναβάλος ἀλήθεια δίχως γλέντια, δίχως μπάλους,
ἐμασκάρεψαν οἱ σοῦλοι τοὺς σωτῆρες τους μεγάλους.
Τί Καρναβάλος ἀλήθεια, τί πρωτοφανὴς σκηνή! ...
μὲ τὴν μάσκα τῆς εἰρήνης μακελλάρηδες τρανοὶ
ἀντὶ σκήπτρων εἰς τὰ χέρια
δίκοπα βαστοῦν μαχαίρια.

—

Πηδᾶ, Δύσις μοσχομάγκα,
χόρευε, κυρὰ Φραγκιά,
τὴν εἰρήνη ψαρεύει
καὶ γιὰ μᾶς παζέρευε.

—

Αἷμα πάλι πλημμυρίζει,
χόρευε, Καρνκεβάλε,
ἡ Φραγκιὰ μᾶς βομβαρδίζει
καὶ μαζί μας τὰ βάλε.

—

Τὴν πληγά μου τὴν βελλάδα
σχίζω καὶ ποδοπατῶ,
κι' 'Αμαζόνα τὴν Ἑλλάδα
ὑπερήφανον κυττῶ.

—

Τὴν σημαίαν της στηλόνει,
καὶ σὲ κάθε κανονιά,
ποῦ τὴν ριχνει μ' ἀπονιά,
γαλανότερη 'φηλόνει.

—

Τὸ γαλάζιο τὸ πανάκι, ποῦ σκονίστηκ' ἐκεῖ πέρα
καὶ τὸ γκρέμισαν ἡ μπόμπαις ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ,
ἀνυψόνεται καὶ ρθόνει δοξασμένο 'στὸν αἰθέρα
ὡς ποῦ γίνεται κομμάτι τοῦ γαλαζιοῦ τουρανοῦ.

—

Σύρτε, Φραγκοι, 'στὰ κομμάτια, κι' ἡ φρικτή σας μιλοφῖς,
ποῦ σαρώνει τοὺς σταυροὺς μας καὶ τὰ λαβαρα τῆς Κρήτης,
μιὰ παντοτεινὴ μουτζοῦρα γιὰ τὰ μοῦτρα σας θὰ γίνῃ,
ποῦ κανεὶς δὲν θὰ τὴν σβύνῃ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Κύριοι Μιχαηλίδης, ἐσεῖς μὲ τόση δῶρα,
ἔρραδωνίσθη τώρα
μὲ τὴν Ἠπειωτοπούλα. τὴν Ἀλεξάνδρα σου,
κάνεν χαρπατάκι ἀπὸ σουβλάκι σκέτο.
Ὁ Κ. Γ. ω ρ γ ὸ ς ὁ τῆ ζεύγει μ' εὐχὲς καὶ ρόδα βαλτὸς
κι' ἂς ζήσουν κι' ἐς γερότατον ὑπερευτυχισμένοι.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῖ ρυθμός— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμοὶ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος δριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Δυὸ κι' εἰκοσι Φλεβάρη,
φόρα τὸ σπαθὶ καὶ βάρει.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα,
Θεοῦρὴ ξαναβρόντα.

Τῶν Δυνάμεων ἡ νότα,
γεγονὸς στὰ γεγονότα.

—

Ὁ Λῆ-Χοὺ-Τσάγκ, ὁ ξακουστὸς τῆς Κίνας Μανδαρῖνος,
ὅταν τοὺς τόπους τῆς Φραγκιᾶς ἐγύριζε κι' ἐκεῖνος,
'στῆς τσιριμόνιαις τῆς πολλαῖς καὶ 'στ' ἄλλα κολοκύθια
ποτέ του μιὰ Κινέζικη δὲν ἔχανε συνήθεια.

—

Κι' ὅπου τὸν Ὑψηλότατο 'καλοῦσαν τσιλεπῆ
κι' ὅπου 'γλεντοῦσι κι' ἔτρωγε μὲ διπλωμάτας πρώτους,
ἐκεῖνος ἀφελέστατα χωρὶς καμμιὰ 'ντροπὴ
ἄφινε κάτι τρομεροὺς καὶ δυσωνύμους κρότους.

—

Μιὰ 'μέρα κάποιος 'Αννοτὼ τὸν Μανδαρῖνο 'σίμωσε
κι' ὁ Λῆ-Χοὺ-Τσάγκ ἐβρόντησεν ἐνώπιον καὶ ταύτου,
κι' ἡ τόση περιφρόνησις τὸν Εὐρωπαῖο θύμωσε
καὶ λὲν πῶς ἔδγαλε χ ρ υ σ ῆ 'στὴ φούρια τοῦ θυμοῦ του.

—

Κι' ἀφοῦ μὲ τόσην ἄκαπνον ὁ Λῆ-Χοὺ-Τσάγκ πυρίτιδα
προσίβαλε τοὺς ρώθωνας κάθε γνωστοῦ κι' ἀγνώστου,
ἐπῆγε 'στὴν πατρίδα του, σοφὴν κοσμοπολίτιδα,
χαράξας ἴχνη βροντερὰ τῆς διαβάσεώς του.

—

Μὰ τώρα θὰ 'ρωτήσετε τὸν Φασουλὴ τὸν χάχα
τί σχέσιν ἔχει τάχα
ἡ Νότα τῶν Δυνάμεων, ἡ τόσον θηριώδης,
μὲ τοῦ Κινέζου Λῆ Χοὺ Τσάγκ τοὺς ἤχους τοὺς εὐώδεις;

—

Καθένας ὅμως φανερὰ τὸ κρίνει καὶ τὸ βλέπει
πῶς τέτοια τῶρ' ἀπάντησις σὲ τέτοια Νότα πρέπει.

Δίστιχα τοῦ Φαδουλῆ
ἀρειμάνια πολύ.

—

Πηδήσετε μὲς 'στὸ χορὸ, Ρωμηοὶ ξεπαθωμένοι,
καὶ μέσα 'στῆς Ἀπόκρηας ὁ πόλεμος σημαίνει.

—

Πηδήσετε μὲς 'στὸ χορὸ νὰ σκούξωμε τραγούδια,
νὰ 'πούμε τὸν βομβαρδισμό, ποῦ 'γίνηκε 'στὰ Φρούδια.

—

Κι' ὁ διωγμένος Φασουλῆς ξεχνᾷ φυγοδικίας
καὶ προσκαλεῖ χορεύωντας ἐφέδρων ἡλικίας.

—

Εἰς τάρματα, μωρὲ παιδιὰ, κι' ἀφῆστε τὸ κοντύλι,
πόλεμος σέρνει τὸ χορὸ μὲ κόκκινο μαντύλι.

—

Πόλεμος σέρνει τὸ χορὸ, ποῦ τρέμουν τ' ὄνομά του...
χορεύει μὲ γυμνὸ σπαθὶ κι' ὁ Βασιλιᾶς σιμά του.

—

Χαρὰ 'στὸν ὑφετεινὸ χορὸ, χαρὰ 'στὸ καρναβάλι,
ποῦ τὴν μεντεσοῦνα τῆς 'ντροπῆς ἀπ' ὅλους μας θὰ βγάλῃ.

—

Μὴ σκιάζεσθε τὸν Γερμανὸ, μὴ σκιάζεσθε τὸ κνοῦτο,
κι' ἐξεμασκαρεύθηκεμε τὸ καρναβάλι τοῦτο.

—

Ἐρέτος ξεμασκάρεψε μὲς 'στὸ χορὸ πετᾶτε
καὶ μασκαράτες ἔγιναν οἱ πρῶτοι μας προστάται.

—

Αὐταὶς ἡ μελανίτιδες κι' ἐκεῖνα τὰ μυδράλια
τοὺς ἔβγαλεν μουντζούρηδες αὐτὰ τὰ καρναβάλια.

—

Τῆς Σταυροφόρας τῆς Φραγκιᾶς τῆς πρέπουνε μουντζούρες,
τῆς πρέπουν κι' ἀπ' τὴν Κούλουρη ὁλο κρίβιναις κουλούρες.

—

Τῆς πρέπει κι' ἴνα δέσιμο σὲ τοῦτον τὸν κλῶνα
μὲ τῆς μεγάλης Φατουμᾶς τὴν σάκιν βραχολῶνα.

—

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ φορῶντας Πρώσσου κράνος
δέκα φορᾶς ἐγίνηκε Χριστιανὸς Σουλτάνος.

—

Αὐτὸς ὁ Πρῶσσος ὁ νταῆς μὲ τόνα μόνο χέρι
'στοῦ Σταυρωμένου τὸ πλευρὸ θὰ μπήξῃ τὸ μαχαῖρι.

—

Ἡ λύσσαις τὸν μονόσπαλο τὸν 'πίασεν ἡ μεγάλαις
θέλει νὰ βγάλῃ σήμερα καὶ τῶν Ρωμηῶν τῆς σπάλαις.

—

Ὁ Πρῶσσος ὁ μονόσπαλος γερὸ μᾶς εἶνει μπάτσο
καὶ πέρνει τὸν ἀέρα του μὲ τὸν Καλίφη μπράτσο.

—

Ὁ Πρῶσσος μὲ τὸν Πατισὰχ ἐβγῆκε 'στὸ σεργιάνι,
τοῦ δίνει τὸ Βυγγέλιο του καὶ πέρνει τὸ Κοράνι.

—

Εἰς ἕναν τόπο τῶν Ρωμηῶν ἐπῆγε δεξεσμένο
κι' εἶδε τὸν ὄλεθρο τὸν Ἑρμῆ μὲ μαῦρα σκεπασμένο.

—

Γιατί σ' ἐσκέπασεν, Ἑρμῆ, μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο κρέπι ;
— κανένας περιηγητὴς δὲν θέλω νὰ μὲ βλέπῃ. —

—

Κανεὶς δὲν θέλω νὰ πατῇ καὶ μέσ' σ' αὐτὸ τὸ χῶμα,
'πέστε τοῦ Καίζερ νάλθῃ καὶ νὰ μὲ κάνῃ λῶμα.

—

Πέστε νὰ μὲ χαρίσουνε 'στὸν σιδνταλῆ Σουλτάνο
γιὰ χαρεμιῶν Κισλάραγα καὶ γιὰ τζουτζέ του νάνο.

—

Δῶστε με 'στῆς Χανούμισσαις νὰ μὲ κυττοῦν 'μπροστά των
ὡς ὅτου νὰ μὲ σπάσουνε μὶ τάγκαλιάσματά των.

—

Δὲν θέλω πιὰ νὰ καθωμαι 'στὴν Ὀλυμπία κοῦκος
καὶ τῆς Φραγκιᾶς νὰ μ' ἐξιμνῇ καθεὶς βασιβουζοῦκος.

—

Κάλλιο νὰ μὶ τσακίσουνε θωρακωτῶν ὁδιὲς
πικρὰ Μυλλαΐδες νὰ κυττῶ καὶ σαχλο-Γερμανίδες.

—

Κάλλιο νὰ μοῦ γεμίσουνε τὴν μεύρη μου μὲ σκάγια
πικρὰ νὰ μὲ φορτώνεται καθε σορὴ κανσάγια.

—

Γκρεμίστετε τὸ μάρμαρο τῆς ὡμορφιᾶς μου τούτης,
ποῦ τὸ λατρεύει τῆς Φραγκιᾶς καθένας Χαλικούτης.

—

Πάω καὶ βλέπω τὸν Ἑρμῆ περίλυπο μὲ κρέπι
καὶ τὸν ἀκούω νὰ 'μιλῇ μέσ' ἀπ' τὴν μαύρη σκέπη.

—

Τὸν 'κύτταξα, τὸν ἄκουσα, μ' ἔπιασε κρύα ρρίκη,
καὶ γιὰ νὰ μὴ βομβαρδισθῇ τοῦ 'φόρεσα σκρίκι.

—

Μπκίνω σὲ κάποιαν Ἐκκλησιὰ νὰ κάνω τὸν σταυρό μου
καὶ νὰ σου Χόντζες Τουρκιὲς ξεβάζει 'στὸ πλευρό μου.

—

Μήτε Σταυρός, μήτε Χριστὸς μ' ἀκάνθινο στεφάνι,
μόν' ὁ Προφήτης ἔλαμπε βαστῶντας τὸ Κοράνι.

—

Πάω 'στὴν Ἁγία Τράπεζα νὰ σκύψω γιὰ τὴν Κρήτη
κι' εἶδ' ἁπλωμένα τὸν φρικτὸ μανδύα τοῦ Προφήτη.

—

Βλέπω τζαμιὰ τῆς Ἐκκλησιᾶς, γρεικῶ Σοφιὰ τροπάρι,
καὶ 'στοῦ Σταυροῦ τὴν κορυφὴ λαμπόκοπα φεγγάρι.

—

Τὸν Καίζερ τὸν Γερμανὸ τὸν πιάνει τὸ μπουρίνι,
θέλει τὸ μισοφέγγαρο πανσέληνες νὰ γίνῃ.

—

Ὁ Καίζερ ὁ μουσικὸς, ποῦ μᾶς παρακαλλόνει,
πρῶτος τὸ μισοφέγγαρο 'στῆς Ἐκκλησιᾶς στηλόνει.

—

Μὰ μ' ὅλη τὴν ἀναλαμπὴ, ποῦ σφιγγέτει νὰ χύσῃ,
'στὰ τελευταῖα τέταρτο σιμόνει καὶ θὰ σβύσῃ.

—

Ὁ Καίζερ ὁ μουσικὸς δὲν παύει τὸν χαβὰ του
γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ βρωμο-Καλιφάτου.

—

Διπλωματίας ὑφηλῆς προβλήματα καὶ γρίφοι...
μονόχειρ Καίζερ βαστᾷ παρηλυτο Καλίφη.

—

Σκοτώνομαι πρωὶ-πρωὶ μὲ τῆς αὐγῆς τὴν πούλια
καὶ φτερουγίζουν λαίμαργα καὶ μαῦρα νυκτοπούλια.

—

Καθίζω σὲ χαλάσματα καὶ μονοχὸς χαζεύω
κι' ὁδιὸς τοῦ βομβαρδισμοῦ χωρὶς 'μιλιὰ μαζεύω.

—

Τῶν μυδραλιῶν τὰ σίδερα τὰ κάνω σὰν φιγγάρια
καὶ τὰ χρίζω 'στὰ τραπὰ τῶν Φράγκων παλληκάρια.

—

Πηδήσετε μὲς 'στὸ χορὸ νὰ σκούξωμε τραγούδια
γιὰ τοὺς Μινίστρους τῆς Φραγκιᾶς, ποῦ κουτσουλοῦν σὰν βούδια.

—

Χορεύω μὲ τὸν Θοδωρῆ, τὸν πρῶτο Σακαράκα,
ποῦ 'φόρεσε χαμπρωτὸς τὴν Κρητικὴ τὴν βράκα.

—

Χορεύω τὴν καρμανιόλα τοῦ Θοδωρῆ τὴν ντοῦρα
κι' ἂς πάῃ τὸ παλησάπελο καὶ ρίχνω μιὰ κουμποῦρα.

—

Κατηγορεῖτ' τὸν Θοδωρῆ καὶ μᾶς τὸν λένε γέρο,
μὰ πῶς βαστοῦν τὰ κότσα του μόνος ἐγὼ τὸ ξέρω.

—

Κατηγοριᾶ τὸν Θοδωρῆ πελεμικὴ πυρέα,
ποὖχει τὰ μάτια γουρλωτὰ, τὴν γλῶσσα της μακριὰ.

—

Κατηγορεῖτ' τὸν Θοδωρῆ πῶς ἄρχισε τὰ πρῶτα,
τῆς λαχανῆθρας, τῆς φωνὰς, τὰ ψεύτικα μπουρλότα.

—

Κατηγορεῖτ' τὸν Θοδωρῆ κι' ἡμέτεροι κομπόσοι
καὶ λένε 'στὸ καθεῦκε του πῶς πάλι θὰ τρυπώσῃ.

—

Κατηγορεῖτ' τὸν Θοδωρῆ καὶ λέν πῶς εἶναι γέρος,
καὶ κάνουν διακοῦλια κι' ἐκεῖνοι κατὰ μέρος.

—

Κι' ὁ Θοδωράκης τοὺς 'μιλεῖ καὶ σὰν δὲν σᾶς ἀρέσω,
ζωσθῆτε σεῖς τὴν πάλα μου κι' ἀρῆστε με νὰ πέσω».

—

Σκούζει κι' 'Αντιπολίτευσις μ' ἀδιάκοπη μουρμούρα
κι' ὅλα τὰ βλέπει μπόσικα κι' ὅλα τὰ βλέπει σκούρα.

—

Πάνει καὶ γράφει μιὰ γραφὴ 'στὸ Στέμμα χέρι χέρι
πῶς ὁ Κυβερνερούμπαρος δὲν θὰ τὰ κατωφέρῃ.

—

Τὸν Θεόδωρῆ φυγάδεψε τὸν λένε σὰν κι' ἐμένα
γιατὶ δὲν πάει 'στὴ Βουλὴ καὶ τ' ἦναι κρατὶ κλεισμένα.

—

Φεύγω τοὺς χωροφύλακες, φεύγω τοὺς περιπόλους,
κι' ὁ Θεόδωρῆς τοὺς Βουλευτὰς τοὺς φεύγει σὰν διαβόλους.

—

"Ανοιξε, πόρτα τῆς Βουλῆς, μερόνυκτα κλεισμένη,
κι' ἡ λιγερὴ κορμοστασιὰ τοῦ Στρατηλάτη μπαίνει.

—

Χάσκει κι' 'Αντιπολίτευσις καὶ τῶν πιστῶν τὸ στῖρος
κι' ἐμπιστοσύνης δίδεται 'στὸν πλημάρχο ψῆφος.

—

Βάστα, καϋμένε Θέοδωρε, βάστα κι' αὐτὴ τὴν μπόρα,
κι' ἂν ἔκοψες τὸ χέρι σου, μὰ ξαναβλέπ' τώρα.

—

Βάστα, καϋμένε Θέοδωρε, τώρα κι' ἐγὼ σὲ θέλω,
μὴ 'δῆς τὴν νότα τῆς Φραγκιᾶς μ' ἀνήσυχο τσερβέλο.

—

Στείλε την, Θοδωράκη μου, 'στὸ διάβολο πεσκέσι,
βγάλε τὴν σακαράκα σου καὶ κάρτην μέ 'στὴ μέση.

—

Εἰς ἕξη 'μέρες 'τέλειωσε τῆς ἀκριβῆς γῆς ἡ πλάση,
εἰς ἕξη 'μέρες κι' ἡ Φραγκιὰ σοῦ λέει νὰ 'συχάσῃς.

—

Μὰ σὺ ποῦ ξέρεις ψεύτικο πῶς εἶναι τὸ μπουρί της
εἰς ἕξη 'μέρες νὰ τῆς "πῆς «ἔξι της καὶ ξέρ' της».

—

Ὁ Σμόλενιτς ὁ κουδουντὲς κι' ἱππότικος κουμπάρος
σὰν στρατιώτης ἔδωσε παράιτησι μὲ θάρρος.

—

Ὁ Σμόλενιτς μὲς 'στὴ Βουλὴ γερὸ θὰ δώσῃ τράκο
καὶ θὰ φωνάξῃ δυνατὰ πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο.

—

Ὁ Σμόλενιτς θὰ μάσῃ τὰ 'πῆ— 'πέστα, κουμπάρε, πέστα—
νὰ μάθωμε τί γίνεται μὲ τὴν καινούρια φέστα.

—

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ δὲν τὸν βλέπει στρῶμα
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖθε πηλαλεῖ μὲ τὸ φαΐ 'στὸ στόμα.

—

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ δὲν σφαλᾷ τὸ μάτι,
μήτε τὸ σπίτι τὸν χωρεῖ καὶ μήτε τὸ κρεββάτι.

—

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ τὸν γυρνοῦν Μινίστρα,
κι' αὐτὸς 'στὸ χέρι τοὺς κρατεῖ δαμένους μὲ καπίστρι.

—

Χορεύω καὶ μὲ τὸν Σκουζέ, ποῦ 'πῆρε τώρα σβάρνα
τὸν Πλέσσιν καὶ τὸν "Εγιρτον κι' ἐκεῖνον τὸν 'Αβάρνα.

—

'Εφέτος μήτε ρόπαλα, καμᾶλλες καὶ γαϊτάνια,
καὶ καθοντὰι κατάλιστα τῶν μπάλων τὰ φουστάνια.

—

'Εφέτος φεύγει μ' ἅρματα τὸ κάθε παλληκάρι
κι' ἕνας χορὸς πολεμικὸς θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ.

—

Χορός, ποῦ βγάζει τὰ σπαθιὰ μέσ' ἀπὸ τὰ φιλάρια,
χορός, ποῦ σφάζει τῆς καρδιᾶς καὶ τρώει παλληκάρια.

—

'Εφέτος μὲς 'στ' ἀλαλητὰ καὶ 'στὴ βοὴ τοῦ βόγγου
χορεύουν τὸν παλιὸ χορὸ κορίτσια τοῦ Ζαλόγγου.

—

'Εφέτος μᾶς ἐφτέρωσαν πολέμων συγκινήσεις,
ζήτω 'στοὺς φίλους τοὺς λαοὺς καὶ φτοῦ 'στὰς Κυβερνήσεις.

—

Καπέλο Γαριβαλδινὸ 'στὴ κεφαλή μου βάζω
καὶ τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῶν Ἰταλῶν διαβάζω.

—

Ἐβίβα λέγω λιμπερτά, πίνω μαζὶ των σοῦζ,
καὶ μακαρούνια τρώγοντας Σάντα Λευτσία σκούζω.

—

Μαζί μας εἶναι κι' Ἱσπανοί, μαζί μας κι' Ἱσπανιόλαις,
καὶ μὲ τὰ μαντολίνα των μᾶς παίζουν μπαρκαρόλαις.

—

Χορεύω μὲ τὴν Φασουλῆ καὶ μὲ τὸν Περικλίτο
κι' αὐτοὶ κατρόνουν κατὰ γῆς Ἱσπανικὸ στιλέτο.

—

Ἐβίβα καὶ τῶν Ἱσπανῶν, ἐβίβα καὶ τῶν ἄλλων,
Ἐγγλίζων, Ἀμερικανῶν, καθὼς καὶ Πορτογάλλων.

—

"Οπ ὀπ, χορεύετε, πκιδιὰ, πηδᾶτε 'στὸν ἀέρα
κι' ἴσως οἱ δύστυχοι λαοὶ ν' ἀδελφωθοῦν μιὰ 'μέρα.

—

'Αδελφωθῆτε νὰ κτισθοῦν καὶ νέαι Παρθενῶνες,
ἀδελφωθῆτε νὰ χυθοῦν Καισαρικαὶ Κορῶναις.

—

"Οπ ὀπ, ἂς πάῃ 'στοὺς λαοὺς φιλελφικὴ φωνή μας,
καὶ πιὸ γαλάζιο νὰ γενῇ τὸ γαλανὸ πανί μας.

—

Ἐρρύκεξε μὲ τῆς 'Αγγλίας τὴν ξεδασμένη μάχη
τῆς Πόλις τὸ κοπρόσκυλο, ποῦ κακὸ ψόφο νάχῃ.

—

"Οπ ὀπ, κι' οἱ Καίσαρες γιὰ 'μᾶς τὰ λυσσακά των τρῶνε,
μὰ γίννα Ραβεσόληδες καὶ Καζερίους, Χρόνε.

—

Καλῶς την τὴν Σαρακοστὴ μὲ σαρδέλα, μὲ κρομμύδια,
καὶ μὲ τὴν νότα τῆς Φραγκιᾶς, ποῦ νὰ τὴν φᾷ τὰ φίδια.

—

"Οπ ὀπ, καὶ δῶστε φέπκελα 'στῶν Φράγκων τὰ κουλούκια
καὶ βάλτε μές 'στὴ νότα των ἐλπαὶς καὶ βρεκτοκούκκια.

—

Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ,
βάλε καὶ 'στῶν Δυνάμεων τὰς Κυβερνήσεις νοῦ.

—

Ὁ Θεόδωρῆς ἀγρίεψε, τὸν πόλεμο θὰ κάνῃ,
σαρδέλα 'στὰ μάτια καθενὸς γιὰ νὰ μὴ τὸν βασκάνῃ.

—

Τὰ δεξαμένια τάρματα, ποῦ λαχταροῦν ἀέρα,
μὴ σὰν καὶ πρὶν ἀδόξαστα τὰ φίριτ' ἐδῶ πέρα.

—

"Ας μὴ γυρίσουν οἱ στρατοὶ κι' ἡ ὁλίγαις μας ἁρμάδες
καὶ μέσα 'στὴ Σαρακοστὴ γενοῦμε μασκαράδες.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμός— Φακιανὸς ὁ ἀρθμὸς καὶ πέντε ἀριθμοὶ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Πρώτη τοῦ Μάρτη,
μηνὸς ἀντάρτη.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ὀγδοντάενα,
Πρεσβευτῶν κιαλάρω μοῦτρα ξυτισμένα.

Καὶ τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ
τραγουδοῦν τὸν Βασιλιᾶ.

—

Καλῶς τοῦ Μάρτη τὰ πουλιὰ, καλῶς τὰ χελιδόνια,
μὲς 'στὸ Παλάτι τρέξετε καὶ κτίσετε φωλιά,
φέρτε μας 'στῆς φτερούγαις σας τὰ περασμένα χρόνια
καὶ γλυκοκελαϊδήσετε 'στὸν Ρήγα Βασιλιᾶ.

—

«Σήκω, καββάλα τάλογο καὶ φόρεσε τὸ Στέμμα,
ποῦ φαίνεται σὰν μάρτυρος ἀκάνθινο στεφάνι,
ποῦ τὸ λευκό σου μέτωπο τὸ πορφυρόνει μ' αἷμα
καὶ τρέχει ποιητὴς λαὸς μαζί του νὰ 'πεθάνῃ.

—

«Περνοῦν Κορώναις λαμπεραῖς 'στοῦ κόσμου τὸν ἀγῶνα
καὶ πέφτουν καὶ ξεραίνονται τὰ καρπερὰ κλωνάρια,
περνᾷς καὶ σὺ μὲ τὴν φτωχὴ κι' ἀκάνθινη Κορῶνα
κι' ἐλπαῖς φυτρόνουν 'Αθηνᾶς κι' ἀπάνω σὲ λιθάρια.

—

«Τέτοιαις Κορώναις σὰν κι' αὐταῖς διαβαίνουν καὶ περνοῦν
μ' ὅλο τὸ φεγγοβόλημα Καισαρικῶν σαπφείρων,
μὰ τὴν 'δική σου, Βασιλιᾶ, παντοῦ τὴν προσκυνοῦν
γιατ' εἶναι φωτοστέφανος Βασιλικῶν μαρτύρων.»

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μὲ σπάθην νικητήριον περιπλανῶνται μόνοι των εἰς ἕνα Κοιμητήριον.)

—

Φ.—Τί Ψυχοσάββατο κι' αὐτό... τί χαραυγὴ γελᾷ
πολεμικῶν ἀγώνων!...
ἔλα μαζί μου, Περικλῆ, καὶ κύτταζε ψηλὰ
τοὺς ἴσκιους τῶν προγόνων.
Μέσα 'στὰ μάτια κύττα τους χωρὶς νὰ τοὺς 'νταπαῇς,
'στὰ μνήματά των κάθισε τραγούδια νὰ τοὺς 'πῇς,
μὴν περιβλίπῃς σὰν χαζός, μὴ χέσκῃς σὰν τὸν Βλάκα,
ράνε μὲ χόλλυδα χρυσᾶ τοῦ τάφου των τὴν πλάκα,
πάρε τὴν λύραν τὴν χρυσῆν Ἀπόλλωνος εἰκόνου,
στεφάνωσε μ' ἐλπὶς κλαδὶ τοὺς ὁδηγοὺς σου τοὺς κροτάφους,
καὶ τὸ σπαθί σου σταύρωσε μαζὶ μὲ τὸ δικό μου
'νασμένα μνήματα, σὲ ξεχασμένους τάφους.

Νά! τοὺς βλέπω, Φασουλῆ,
ἐμπροστά μας νὰ πηδοῦν,
ἔρχονται πολλοὶ πολλοὶ
μὲ λαχτάρα νὰ μᾶς δοῦν.

Νά! τριγύρω φορεσιές,
νὰ σπαθιὰ κι' ἁρματωσιές,
ποῦ 'στὸν ἥλιο μέσ' ἀστράφτουν
καὶ τὰ στήθεια μας ἀνάφτουν.

Νάτους νάτους... μᾶς σιμώνουν,
ἀγκασκιὰ σπαθιὰ μᾶς δίνουν,
κι' ὅπως πρὶν δὲν μᾶς μουντζόνευν
καὶ σὰν πρῶτα δὲν μᾶς φτύνουν.

Τοὺς προμάχους τοὺς πατέρες
ἀστροπρόσωπος κυττῶ,
δίνω μιὰ καὶ 'στοὺς αἰθέρες
μὲ τοὺς ἴσκιους των πετῶ.

Κλαίω κλαίω μὲ στεφάνι
'μπρὸς σὲ δόξες λαμπερές,
μὰ τὸ κλάμμα τοῦτο κάνει
χίλια γέλοια καὶ χαρές.

Τέτοια δάκρυα στάλαζον
σὰν δροσιὲς μαργαριτάρια
μὲς 'στῶν τάφων τὰ χορτάρια
καὶ νεκροὺς ἀναγαλλιάζουν.

Κλάψετε μ' ἐμέν' ἀνάμα
μαχητῶν κι' ἡρώων πλῆθη,
ζωντανεύει τέτοιο κλάμμα
τάψυχα καὶ κρύα στήθη.

—

Νά! προβαίνουν οἱ μεγάλοι πολεμάρχει τῆς Τουρκιᾶς
κι' ὅλοίνα φασκελόνουν,
μὰ τὰ φάσκελά των πᾶνε μὲς 'στὰ μοῦτρα τῆς Φριγκιᾶς,
ποῦ 'ντροπαῖς τὰ μουντζουρόνουν.

Φτύνουν φτύνουν πολεμάρχοι, ποῦ τοὺς 'λάμπρυναν ἀγῶνες,
μὰ τὸ φτύσιμό των πέφτει 'στῶν Καισάρων τῆς Κορώνας.
Φτοῦ φωνάζουν πολεμάρχοι, φτοῦ κι' ἐγὼ μαζί των σκούζω,
καὶ τοὺς Καίσαρας εἰκτείρω καὶ πατόκορφα τοὺς λούζω.
Φτοῦ καὶ φτοῦ καὶ φτοῦ καὶ κόντρα φτοῦ,
νὰ κι' ἐκείνου, νὰ κι' αὐτοῦ.

Ψυχοσάββατο μεγάλο μὲ προγόνους ζωντανούς,
ποῦ βροντοῦν ἁρματωλίκια καὶ κιθάρεις παιητῶν,
Ψυχοσάββατο, ποῦ φθάνουν ὡς 'στοὺς τρίτους οὐρανούς
οἱ κανόνι τῶν τουρκικῶν μας κι' οἱ κανόνι τῶν θυμάτων,
Ψυχοσάββατο μεγάλο, ποῦ πνοὴ ζωῆς σκορπᾷ,
ὁποῦ γίνονται παιᾶνες τὰ τροπάρια τοῦ παππᾶ.

Ψυχοσάββατο μεγάλο σὰν ἡμέρα Πεντηκοστῆς,
ποῦ γυμνόνει τὸ σπαθὶ του νέος Κόδρος Βασιλιᾶς,
κι' ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης ρίμαις νίκης κελαϊδεῖ
'στὸν λιβάνινο Βασιλιᾶ του καὶ 'στὸ κάθε του παιδί.
Ψυχοσάββατο μεγάλο, ποῦ καθένας ξιφρντένει,
κάθε τάφο ποῦ εἰμπορῶ βλέπω δάφνη νὰ φουντώνῃ,
καὶ κοντὰ σὲ τόσους τάφους, ποῦ δὲν ξέρασε κανείς,
ἄλλους τάφους σκαβουν τώρα λιβινιᾶς σημερινῆς,
ποῦ τὸ κόκκινο τὸ χῶμα τὴν ἐκλείπασε τῆς Κρήτης
καὶ τὸ μνῆμα της φωτίζει λαμπρὸς Ἀποσπερίτης.

Ψυχοσάββατο μεγάλο,
ποὺ κι' ἐγὼ σπαθὶ θὰ βάλω
γιὰ νὰ 'πῶ μὲ τοὺς παππάδες
εἴτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἂς γενοῦν Λαμπρῆς λαμπάδες
τὰ κεφάλια τῶν μνημοσύνων.

Ψυχοσάββατο, ποῦ θέλεις χίλια τόσα νὰ τεῦ 'πῇς,
κι' ἀπὸ μνήματα ξεβγαίνουν λόγια τῆς ἀστραπῆς,
καὶ πετιοῦνται πεθυμένα 'στῆς ὀλόχρυσαις των σέλαις
μὲ χιονάτους φουστανέλλαις.
Ψυχοσάββατο μεγάλο, ποῦ ξανοίγουν οὐρανοί,
ποῦ τοὺς νέους ἀνδρειεύει τῶν γερόντων ἡ φωνή,
ποῦ καὶ σκέλεθρα κυττάζεις μὲ κεμάκι λιβινιᾶς
καὶ γελοῦν καὶ τὰ κλωναρία τῆς θλιμμένης τῆς ἰτιᾶς.

Φ.—Ἄκουσέ με, Περικλέτο, πόσα ζήτω ξερνίζω,
κύτταξέ με μὲ τί μάτι τοὺς προγόνους ἀτενίζω.
Δὲν τοὺς πρέπω σὰν καὶ πρῶτα, τοὺς σιμόνω μὲ λαχτάρα,
ὄχι πιὰ φτσιριὲς καὶ μεύντζαις κι' ἀτελείωτη κατάρα.
Εὐλογεῖτ' εὐλογημένοι τανυλόγητα παιδιά,
στεφανῶστε τέρματα των μὲ ταθάνατα κλαδιά,
εὐλογεῖτε τιμημένο τὸ γαλάζιο μας πανί,
ὥστε μας τὸ σαββανό σας φλάμπουρό μας νὰ γενῇ.

Τὴν θυμᾶσαι, Περικλέτο,
τὴν Ἰδέα τὴν Μεγάλη;...
ποιὸς ἀτρόσμινε πῶς φέτο
ζωντανὴ θὰ ξεπροβάλῃ;

Πέρασ' τὸ Ψυχοσάββατο
σὰν καὶ τούτη τὴν ἡμέρα
'στὴν Ἰτιὰ τῆς ἀποκάτω
τὴν ἐκλάψαμ' ἐζῶ πέρα.

Μὲ βουβὸ καὶ κρύο στόμα
'γέρναμε σὰν κυπρίσσι,
κι' ἐνομίζαμε 'στὸ χῶμα
πῶς γιὰ πάντα θὰ ταπίσῃ.

—

Πόσα 'λίγαμε συχώρεσ
γιὰ τὴν κόρη τὴν πανόρμα,
καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
'περγελοῦσαν τὴν νεκρή.

—

Κύτταξέ την ὅμως τώρα
ετολισμένη κι' ἀσπροφόρα,
Σὰν καὶ πρὶν δὲν τὴν σκεπάζουν
τοῦ θανάτου κυπαρίσσια,
καὶ τὰ κάλλη της κυττάζουν
πιὸ μεγάλα καὶ περίσσια.

—

Ἄγγελος ἀναστάτης
εἰς τὸ μνῆμα της καθίζει,
καὶ τὰ τρόπια σαββανά της
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπίζει.

—

Κι' ἀντηχοῦν κοιλάδες κι' ὄρη
κι' ἀλαλάζουν ἀπὸ πέρα:
'στὸν κρυστάλλινον αἰθέρα·:
«νάσ' εὐλογημένη, κόρη».

—

Τώρα πιὰ δὲν τὴν γελοῦν
κι' οὔτε λένε χωρατά,
μὰ σιμὰ της πηλαλοῦν
καὶ μὲ τόσ' ἀλαλητὰ
τὴν σηκόνουν ὡς 'στ' ἀστέρια
Βασιλιᾶ καὶ κόσμου χίρια.

—

Ζήτω ζήτω τῆς νεκρῆς μας, τῆς Ἰδέας τῆς Μεγάλης,
τριξ' ἰμπρός της, Περικλέτο, τὸ σπαθὶ καὶ σὺ νὰ βγάλῃς.
Μὰ κι' ἐγὼ ποῦ λές ἀκόμη 'πῆρα τώρα Γκρὲ τουφέκι
καὶ τεφτίλι τριγυρίζω καὶ κτυπῶ τὸ τσιμπελέκι,
ζήτ' ὁ πόλεμος χαράζω καὶ σὲ μάρμαρα καὶ τοίχους,
ζήτ' ὁ πόλεμος φωνάζω δίχως μέτρο καὶ μὲ στίχους.
Π.—Ζήτ' ὁ πόλιμος 'στ' ἀλήθεια, καὶ πρὸς χάριν του, σπαλιάρη,
σοῦ χαρίζω τὸ στηλιάρι.

Φοῦρκα τοῦ Φασουλῆ, ποῦ μόνος των 'μιλεῖ.

—

Βλέπω 'στὸ τηλεσκόπιο μὲ μάτια γουρλωμένα,
ὅμως βατσέλο τῆς Φριγκιᾶς δὲν φαίνεται κανένα.
Μήτε καράβια 'στὸ γιαλό, μήτε φριχταῖς ἁρμάδες,
μήτε μιὰ πρύμνη 'πρόβαλε, μήτε φεργάδος πλώρη,
καὶ τρώγω 'τῆς Σαρακοστῆς ἐληαῖς καὶ ταραμάδες
καὶ κρούω τὴν ἀσπίδα μου μὲ τὸ μακρύ μου ὄρθρο.

—

Τὸ σπῆτι τοῦ Φαληρικοῦ πηγαίνω νὰ φυλάξω,
πηδῶ 'στὰ κεραμίδια του πολέμους ν' ἀλαλάξω,
περιορνεῖ τοὺς Γερμανοὺς κι' ὅλους τοὺς ἄλλους βλάκας
καὶ γράφω κάθε Κάιζερ 'στὸ τρίπιο μου πικπούτσι,
κι' ἀπίξω 'στὴν ἐξώπορτα καθίζω σὰν μπαστάκας
καὶ τρισμακάριος ρουφῶ τοῦ ναργιλὲ μακκούτσι.

—

Μὰ νά! τῶν Φράγκων 'πρόβαλαν ἁρμάδες ἀπὸ πέρα,
καὶ γιὰ νὰ μὴ βομβαρδισθῇ τάπλήρωτο τὸ σπῆτι
στήνω 'στὰ κεραμίδια του μιὰ Τούρκικη παντιέρα
κι' ἀτσαλώθηκα βυηθὸν τὸν Ἰσαὺρ τοῦ Προφήτη.
Πλὴν καὶ τὸ μισοφέγγαρο δὲν ὠφελεῖ καθόλου
καὶ γίνεται τὸ σπῆτι μου σημάδι κάθε στόλου.

—

Συχάστε, βρὲ παληόρραγκοι, λυσσάρικα σκυλιά,
μὴ θέλετε ν' ἀνοίξετε μὲ τοὺς Ρωμηοὺς δουλειά.
Μπάμ μπούμ ἀκοῦνε μ' ἀπαντοῦν κι' ὁ τρόμος μ' ἀλαλιάζει,
πέφτουν ὀβίδες σάν βροχὴ, μυδράλια σάν χαλάζι,
καὶ μὲς σ' ἀκεῖνες τῆς βροντῆς καὶ τῆς τρελλοπηλάλας
βάζω τὸ πάπλωμα μπιρδὲ νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπαλιές.

—

Σκασμός, μωρὲ Τουρκοφραγιά, ποῦ νὰ μὴ 'δῇς χαρά,
λυπήσου τὸν φυγόδικο καὶ δόλιο νοικοκύρη.
Σρινόνιζε τοὺς μύρους σου κατὰ τὸν Παρθενῶνα
κι' ὁλόρθη μὴν ἀφήσετε μηδὲ μισὴ κολῶνα...
πρὸς τοῦτον εὐθύνετε τῶν στόλων τὰ πυρὰ
νὰ κάνῃ κι' ὁ βομβαρδισμὸς φιγοῦρα μιὰ φορά.

—

Ἐλᾶτε βομβαρδίστε μας μί κολοσσοὺς τριρότους
καὶ σάν τὸν Μπάρκελη κι' ἐμᾶς πιάστε μας αἰχμαλώτους.
Ἔμπρός, μωρὲ κανάγηδες καὶ τῆς φακῆ νταῆδες,
σύρτε μας χειροπόδαρα δεμένους μ' ἁλυσίδες
ἔμπρὸς 'στὸν Τουρκι-Κάϊζερ, ἴσως νὰ ξεθυμάνῃ
κι' ἀπὸ τὸ κρέας τῶν Ρωμηῶν λουκάνικα νὰ κάνῃ.

—

Τί προσμένετε ;... κτυπᾶτε,
τὰ μυδράλια σας σκοπᾶτε,
'στὸ καθένα σας μυδράλι
δὲν θὰ σκύψω τὸ κεφάλι.

—

Ρίχτε, Φράγκοι, ρίχτε κι' ἄλλο
γιὰ νὰ τὸ περιορονήσω,
τὸ παπούτσι μου θὰ βγάλω
καὶ μ' αὐτὸ θὰ τὸ κτυπήσω.

—

Νάτους νάτους... φθάνουν τώρα
σὲ φριχτὰ θωρακοφόρα
τῆς Φραγκιᾶς οἱ Ταμερλάνοι
μὲ Σταυροὺς καὶ μὲ Βαγγέλιο,
ποῦ τοὺς βλέπουν κι' οἱ Σουλτάνοι
καὶ ξεραίνονται 'στὰ γέλοιᾶ.

—

Νέοι Πέρσαι, νέοι Μῆδοι
θὰ μᾶς κάνουν τάλαντοῦ,
καὶ κάτ' ἕνα κεραμίδι
δὲν θ' ἀφήσουνε σπιτοῦ.

—

Νά!... πλακόνουν ἀπὸ πέρα
τῆς Εὐρώπης οἱ σφαγεῖς,
μὲ κανοῦς θηλὸ' ἡ σφαῖρα,
τὰ καλύτερα σπιτοῦ τῆς γῆς.

—

Μπάμ καὶ μπούμ!... βροντὴ καὶ κτύπος
κάθε Φράγκου λυσσασμένου,
μπόμπαις 'γέμισε κι' ὁ κήπος
τοῦ σπιτιοῦ τοῦ χρεωμένου.

—

Λύσσαξαν μ' ἐμένα' ἀλήθεια
τῆς Εὐρώπης τὰ σκυλιά,
πᾶν γεράκια, κολοκύθια,
κι' ἡ γνωστὴ τρανταφυλλιά.

—

Πάνε καὶ πιρικλάδες
καὶ κολικυθοκορφάδες,
δὲν ἀπίμεινε καμμιὰ,
τώρα ξέρα κι' ἐρημιά.

—

Ἤλθαν νὲ μοῦ 'μποῦν 'στὴ μύτη
καὶ κτυποῦν τ' ἀρχοντικό μου,
θὰ μοῦ ρίξουνε τὸ σπῆτι
καὶ δὲν εἶναι καὶ 'δικό μου.

—

Μὴ μοῦ φέρετε μπελάδες,
φύγετε σᾶς λέω 'πίσω,
εἰδεμὴ μὲ φασουλάδες
θὰ σᾶς ἀντιβομβαρδίσω.

—

Λέν πολλοὶ κατὰ τὸ Κάστρο
πῶς ἡμέρα μεσημέρι
'φάνηκε τῆς Νίκης ἄστρο,
ποῦ τὸ δείχνει κάθε χέρι.

—

Πρὸς αὐτὸ κι' ἐγὼ τὰ μέτρα
τὰ καρφόνω νύκτα 'μέρα...
σύρτε, Φράγκοι, 'στὰ κομμάτια
καὶ σιχτίρ ἀπὸ ἐδῶ πέρα.

—

Μὰ δὲν ἀκοῦν τὰ λόγια μου καὶ βομβαρδίζουν πάλι,
τοὺς ἐξορκίζω 'στόνομα τῆς Φραγκικῆς ἀνδρείας,
ὁπόταν ἕνα φοβερὸ τῶν Γερμανῶν μυδράλι
πέφτει καὶ σκάζει βροντερὰ μὲς 'στὸ χωνὶ τῆς χρείας.

—

Ὁποῖον μέγα τρόπαιον!... τί θρίαμβος τρανός!...
γιὰ τοῦτ' ὁ μεγαλεμανὴς κομπάζει Γερμανὸς
κι' ἡ ὄξω μεγαλύνεται τοῦ ἀρταιοῦ του κράτους,
ὅταν δευτέρα μπαλὰ
γκρεμίζει τοῦ μεγάρου μου τοὺς ὄροφ τοὺς ἀποπάτους
καὶ μὴ 'ρωτᾶτε τάλλα.

—

Ἡ πτῶσις ἡ τρομακτικὴ τοιούτων ἀποπάτων
ἀφίνει 'στὴν ὑφήλιον ἐντύπωσιν βαθεῖαν,
τὸ δὲ περιεχόμενον—ὦ θαῦμα τῶν θαυμάτων—
'στὰ μοῦτρα τῶν βομβαρδιστῶν πηγαίνει κατ' εὐθείαν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἐπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πάμμυρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ Μάρτη μας ὀκτώ,
τοὺς Φράγκους ψλακτῶ.

Ὀγδόντα δύο καὶ πεντακόσα,
πολέμου φούρμαις καὶ χιλιὰ τόσα

Πέταξε, παλληκαριὰ,
σὲ πελάγη καὶ στεριά.

—

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε... τῆς αὐγῆς σημαίνει ἡ διάνα,
πανηγύρι νὰ θαρρῆτε τοῦ πολίμου τῆς φωτιᾶς,
κι' ἂς ζηλεύουν τόσαις μάνναις τὴν μονάκριβή τὴν μάννα,
ποῦ μαζεύει τὰ παιδιά των γιὰ νὰ παίξουν μπαλωτιᾶς.

—

Δὲν ξαναλθαν παλληκάρια σὰν καὶ τοῦτα λιγερά,
κούτσα νεζότη, ποῦ τὴν νίκη μὲ λαχτάρα καρτερεῖ...
τέτοια νεζά' ἁρματωμένα 'τραγουδοῦσαν μιὰ φορὰ
τῶν Τυρταίων οἱ παιᾶνες, τῶν Αἰσχύλων οἱ χοροί.

Συφορέλια ξαφνικὴ
σὲ ὀργάδα Ρωσσικὴ.

—

Στὸ Ρώσσικο βατσίλο τὸ τραγὶ,
ποῦ λένε πῶς ἀκέλαρε πυρὰ
εἰς τοῦ Προφήτ' Ἠλία τὸ βουνὶ,
συνίδη μιὰ μεγάλη συμφορὰ,
ἔφηξις μιᾶς ὀβίδος παρ' ἐλπίδα...
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὀβίδα.

—

Κι' ἐγάθηκαν ὁμόθρησκοι καπάδοκοι,
αὐτοὶ ποῦ σ' ἐβομβάρδισαν, Χριστέ...
τέτοιο κακὸ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ
νὰ πάθουν κι' οἱ λοιποὶ βομβαρδισταί,
ποῦ 'κτύπησαν τὴν γῆν τὴν ἁγνίδα...
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὀβίδα.

—

Θεούλη μου, πῶς ἔσκασε κι' ἐκείνη
κι' ἔσκοτωσε τοὺς θρήσκους τοὺς προστάτας,
προτοῦ θανάτου κήρυγμα νὰ γίνῃ
γι' αὐτοὺς τοὺς ἀπειθεῖς ἐπαναστάτας,
ποῦ θέλουν δίχως σίδερο πατρίδας...
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὀβίδα.

—

Θεούλη μου, καὶ πάλι σ' ἐρωτῶ,
πῶς ἔγιν' ἕνα κάζο σὰν κι' αὐτό;
Θεούλη μου, γιὰ κοῦτα τί νεκροί,
τέτοιο κακὸ μᾶς ἔστειλε τὴν βίδα,
κι' ἐφώναξαν μεγάλοι καὶ μικροί
«μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὀβίδα.»

—

Τοὺς ἔθαψαν τῶν Τούρκων οἱ παπάδες
κι' ἄκουσαν ψαλμῳδίαις Τουρκικαῖς...
Προφήτ' Ἠλία, θάνιδε λαμπάδες
ὁν ἔσκαζαν ἀκόμη μεριαῖς
οἱ κάθε Σταυροφόρα Ναυαρχίδα...
μωρὲ Θεὸς 'σχωρέστην τὴν ὀβίδα.

Ὁ Φασουλῆς μὲ φόβηρα εἰς τὴν Φραγκιὰ τὴν Τοὐρκα.

—

Καλῶς τους τοὺς προστάτας μας, καλῶς τους τοὺς σωτῆρας
μὲ τὰ γερὰ βατσέλα,
ποῦ γιὰ τὸν ἀμοιραλο λαὸ τῆς γῆς τῆς κακομοίρας
κακὴ τοὺς πιάνει τρέλλα,
κι' ἔρχονται μὲ τῆς μπάλαις των γιὰ νὰ τοῦ βάλουν γνῶσι
καὶ νὰ καθίσῃ φρόνιμα καὶ νὰ μὴν ξεπαθώσῃ.

—

Καλῶς τους τοὺς προστάτας μας, καλῶς τους 'στὰ νερά μας,
μᾶς φέρνουν μὲ τοὺς στόλους των παρηγορητὴς κι' ἐλπίδες,
κι' ἐμεῖς γιὰ τούτους νοιώθομε γουργούραις 'στὴ ντεντερά μας
καὶ τρομασμένοι ρίχνομε τῆς κορτερῆς λεπίδες,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὰ φιλάνθρωπα καὶ πωστικὰ βατσέλα
βγάζομε τὰ καπέλα.

—

Ἔπρεπε δὲ κι' ὁ Κάιζερ, ποῦ γιὰ μουρλοὺς μᾶς κρίνει,
κι' ὁ Τσάρος ὁ φιλόθρησκος, ποῦ δὲν σκιάνει γέλεκα,
μὲ τοὺς τριμότους κελοσσοὺς νἄλθοὺν μαζὶ κι' ἐκεῖνοι
βαστῶντας εἰκονίσματα κι' ὁλόχρυσα Βαγγέλια.
Ἔπρεπε μὶ τὰ χέρια των κι' οἱ δυὸ νὰ ξιθυμάνουν
καὶ γιὰ τὴν σωτηρία μας κομμάτια νὰ μᾶς κάνουν.

—

Ἀγαπητοί μας Καίσαρες καὶ Μίνωες τοῦ κόσμου,
περάστε μὲ τὰ σκῆπτρα σας νὰ σκοτισθῇ τὸ φῶς μου.
Σηκόνω τὸ Βαγγέλιο σας, σηκόνω τὸ Σταυρό σας,
καὶ βλέπω δοῦλους μάρτυρας σφαγμένους ἀπὸ κάτω,
πῦρα καὶ τὸ τρισάγιο τὸ ὀικοπότηρό σας
καὶ μ' αἷμα Χριστιανικὸ τὸ κύτταξα γεμάτο.

—

Ἀγαπητοί μας Καίσαρες, πίρτω σκυφτὸς 'μπροστά σας,
καὶ λίγω δόξα καὶ τιμὴ 'στὰ γαῦρα Στέμματά σας.
Γιὰ τέτοιους Θρόνους κραταιοὺς, ποῦ τοὺς στολίζ' ἡ πούλια,
πρέπει κι' ὁ κόσμος θέατρον νὰ γίνεται σφαγῆς,
κι' ἂς πέφτουν μαῦροι κόρακες κι' ἂς κλαῖνε νυκτοσούλια,
μὲς 'στάφωνα χαλάσματα τῆς σκλαβωμένης γῆς.

—

Ἀγαπητοί μας Καίσαρες, κι' μόνοι μας προστάται,
'στοὺς οὐρανοὺς τῆς δόξης σας κατάχρυσα πετᾶτε.
Ὁ κόσμος ἐσυνείθισε νὰ σᾶς θαρρῇ σωτῆρας,
κι' ὅσο κι' ἂν κάνῃ τὸν Σαὶν-Ζοὺστ καὶ τὸν ἀντάρτη Βροῦτο,
πάντα φιλεῖ τὰ κρασπέδα τῆς θείας σας πορφύρας
καὶ γλείφει κάθε Καίσαρος τὸ ματωμένο κονοῦτο.

—

Ἀγαπητοί μας Καίσαρες, ἐλᾶτε σώσετέ μας
καὶ βουβκρᾶσετέ μας.
Ἐκεῖνα τῶν βατσέλων σας τὰ φοβερὰ μυδράλια,
ποῦ κεῖνουν τὰ θεμέλια τῆς σφαίρας τῆς γῆνης,
θὰ συνετίσουν τῶν Ρωμηῶν τὰ χύρινα κεφάλια,
θὰ σπείρουν εἰς τὸ χῶμα μας τὸν σπόρον τῆς εἰρήνης.

—

Ἀγαπητοί μας Καίσαρες καὶ φίλοι τῆς Ἑλλάδος,
σᾶς προσκυνεῖ κι' ὁ Φκσουλῆς, ὁ πρῶτος ὁ σκερτάδος.
Καλῶς την πάλι τὴν Φραγκιὰ...τιμὴ ποῦ μᾶς τὴν κάνει!...
κλείσε μὲ τὰ βατσέλα σου τὸ κάθε μας λιμάνι,
τὴν πεινασμένη μας κοιλιὰ νὰ τὴν θερίσ' ἡ πείνα
καὶ νὰ σας 'πῶμε «Καίσαρες, πάρτε καὶ τὴν Ἀθήνα.»

—

Εἶδατ' ἐκεῖ Ρωμαίϊκη ξετσιπωσιὰ καὶ θάρρος!
γιὰ τὴν εἰρήνη νὰ λυσσοῦν ὁ Κάιζερ κι' ὁ Τσάρος,
κι' ἐκεῖν' οἱ Ρωμιοὶ—Ἕλληνες, ἐκεῖν' οἱ παλληκαρόπαιδοι,
νὰ θέλουν νὰ τὰ βάλουνε μὲ μιὰ κοτζὰμ Εὐρώπη,
καὶ νὰ πολεμοῦν οἱ παλαβοὶ σὰν ἀνικοῦς Θερσίτης
μὲ τὸ σπαθὶ των νὰ ζητοῦν τὴν ἕνωσιν τῆς Κρήτης.

—

Εἶδατ' ἐκεῖ ξετσιπωσιὰ νὰ μὴν ἀκοῦν καθόλου
οἱ βλάκες τοῦ διχθόλου
τὰς προσταγὰς τῶν Κάιζερ, τὰς προσταγὰς τῶν Τσάρων,
κι' Ἀψβούργων καὶ Μαγυάρων,
μὰ νὰ σκιώνουν μύτη
καὶ νὰ ζητοῦν τὴν Κρήτη;

—

Ὁρίστε μοῦτρα!....Βγῆκανε καὶ τοῦτ' οἱ μασκαράδες
νὰ κάνουν τοὺς πολεμιστὰς καὶ τοὺς παλληκαράδες.
Ὁρίστε μοῦτρα γιὰ φωτιὰ καὶ γιὰ κανοὺς πολέμους,
δρίστε μοῦτρα, ποῦ κυττοῦν ἐκεῖ κατὰ τὸν Αἷμον,
καὶ καρτεροῦν μὲς 'στὴν Τουρκιὰ νὰ πέσουν τροπαιοῦχοι
μὲ φουστανέλα πρόστυχη, μὲ κάππα, καὶ τσαροῦχι.

—

Ὁρίστε! πῶς σᾶς φαίνεται!... δὲν εἶνε πρώτη τρέλλα
νὰ θέλῃ σώνει καὶ καλὰ κι' ἡ ψωροφουστανέλα
σειναμένη κουνάμενη 'μπροστά σας νὰ λυγίζεται
καὶ νὰ παραφουσκώνῃ.
καὶ τὴν εἰρήνη τῆς Φραγκιᾶς νὰ μὴ τὴν συλλογίζεται
καὶ νὰ τὴν φασκελώνῃ;

—

Ἕνα μυρμῆκι τόσο δά
νὰ τὸ τρομάζ' ἡ Δύσις,
καὶ θεριεμένο νὰ πηδᾷ
καὶ νάχῃ κι' ἀπκιτήσεις;

—

Ἕνα μυρμῆκι, μιὰ μπουκιά,
νὰ κοροϊδεύῃ τὴν Φραγκιά,
καὶ τὴν ἀκεφκιότητα νὰ κόβῃ τοῦ Καλίφη
κι' ἐμπρός του νὰ κορώνεται μὲ νάζι καὶ μὲ πάσο,
ἀντὶ τὴν μακελλάρικη μαχαίρα του νὰ γλείφῃ
καὶ νὰ τοῦ λέῃ ἀκόμη μὲ, Σουλτάνε μου, ν' ἀγιάσω;»

—

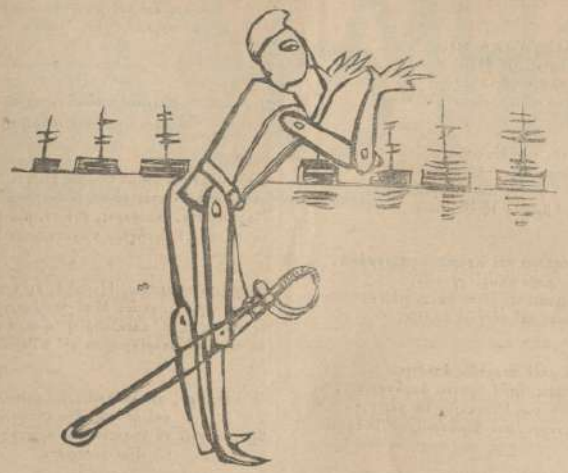
Ἐμπρός, γκρεμίστε τῶν Ρωμηῶν τοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα,
μὲ μπεμπεσὲς φραγκιὰς ἂς σπαρῇ τῆς γῆς των κάθε στρέμμα,
ποὺ θέλουν 'στὴν εἰρήνη σας νὰ φέρουνε χαλάστρα
καὶ ὅέν ἀρέσουν νὰ χυθῇ τὸ πρόστυχό των αἷμα,
κι' ὁ Πατισὰχ ὑπίσω του σφαγμένους νὰ τοὺς σύρῃ
γιὰ νὰ γενῇ τῶν σεβαστῶν Καισάρων τὸ χατῆρι.

—

Ἐμπρός, βαρεῖτε τοὺς Ρωμηούς, γιλᾶτε 'στὸνομά των,
ἂς μείνῃ τέφρα καὶ σωρὸς καὶ τοῦτο τὸ κρατίδιον,
καὶ δὲν ἀξίζει πετραμὸς Ἑλληνικῶν αἱμάτων
τοῦτ' ἕνα Φράγκου κουνενὲ μικρὸν αἱμοσφαιρίδιον.
Βαρεῖτε, κοσμοκράτορες, ἐμᾶς τοὺς πισπιρίγκους
καὶ κανετὲ μας ὀπὸ χαψῆτες ὡσὰν νὰ τρῶτε σβίγκους.

—

Μπὰμ μπούμ κι' ἀπὸ τὸν Κάιζερ, μπὰ μπεύμ κι' ἀπὸ τὸν
μὴ χάσ' ἡ Πόλι μαλλιμμα κι' ἡ Βενετία βελόνι, [Τσάρο,
καὶ βάλτε τὸν μακαρονᾶ, τὸν Κοὐρτο Κανεβάρο
τοὺς μάρτυρας τοὺς Κρητικοὺς νεκροὺς νὰ τοὺς ξαπλώνῃ,

καὶ 'στὰ κορμιὰ των ἔπειτα φρενήρης νὰ σκιρτᾷ
φωνάζωντας «μπραβίσσιμο κι' ἐβίβα λιμπερτά.»

—

Ἐμπρὸς ἀγήματα νυχτῶν
εἰς ἐν' ἀγῶνα ζηλευτὸν,
βαρεῖτε κατακέφαλα κι' ἀπάνω μας γιουροῦσι
καὶ σεῖς οἱ θρῆσκοι Ρῶσσοι,
κι' ὕστερ' ἂς τρίξῃ τὸν Χριστὸ καθεὶς σας νὰ φιλήσῃ,
ποῦ τάγμα τὰ μυδράλια σας τὸν ἔχουν βομβαρδίσει.

—

Βαρεῖτε τὸ Ρωμαίϊκο γιατὶ τὸ παρακάνει....
κι' ἂν γίν' ἡ Κρήτη κτῆμα των, ποιὸς τότε θὰ τοὺς πάνῃ;
Τότε θὰ 'ρθῇ ἀέρα
νὰ πάρουν οἱ διχθόλοι,
κι' ἐξαφνα μιὰν ἡμέρα
θὰ θέλουν καὶ τὴν Πόλι.

—

Καὶ τότε καθὶ τόσο
ξεσκάβωνε καὶ βάρει,
καὶ τότε πρίτς 'στὸν Ρῶσσο,
ποῦ θέλει ν' ἀριδάρῃ
'στὴν ξεκουστὴ τὴν νύφη
πρὸς χάριν τοῦ Καλίφη.

—

Σκοτώνετε σκοτώνετε τὴν ὀλίγα λιβεντιὰ
καὶ σεῖς οἱ Πρῶσσοι Κάιζερ καὶ σεῖς οἱ θρῆσκοι Τσάροι,
καὶ σὺ Τουρκάλα πρόβολε μὲ Φράγκικς ρεπαντιὰ
καὶ γίλα 'στοὺς προστάτας σου, ποῦ οἱ κυττοῦν σὰν γλάροι.

Τρομακτικὴ παραδρομὰ τοῦ Φασουλῆ τοῦ φουκαρᾶ.

—

Βαστῶντας τὴν εἰρήνη 'στὸνα χέρι
καὶ 'στάλλο τὸν Κηλίφη τὸν Σουλτάνο,
τοῦ φόνου τὸ φιλάνθρωπο μαχαῖρι
τροχίζετε 'στῆς σάρκαις μας ἀπάνω.

—

Πιρνᾶτε, καὶ ε' ἐκεῖνο σας τὸ ὀιάβα
στανάζει καὶ βογγᾷ μὲ πλάσις σκλάβα,
περνᾶτε μὲ τραγούδι, καὶ μουγγρίζουν
τάτιλεῖωτα σταυρώματα τῶν σκλάβων,
περνᾶτε, κι' ἀλυσσίδες γύρω τρίζουν
καθὼς τῆς Γκιουμάρκς τῶν Βυργράβων.

—

Μὰ γίνεται χαρὰ σας κάθε πόνος,
ὁ δὲ βωμὸς τῆς δόξης σας κι' ὁ Θρόνος
ὡσὰν Βισνοῦ λατρεύεται παγόδα,
κι' ὁ κόσμος πηλαλεῖ τὰ προσκυνήτη
καὶ ραίνει τῆς Κορώναις σας μὶ ῥόδα,
ποῦ τόσον αἷμα τάχει κοκκινίσει.

—

Διαβαίνετε, τοῦ κόσμου κελοσσοί,
Μονάρχαι κι' Αὐτοκράτορες χρυσοί,
καὶ χέρια φονικὰ ποῦ κοκκινίζουν
τὰ δείχνετε λευκότερα τῶν κρίνων,
ὀιαβαίνετε, κι' οἱ ὄουλοι ροκανίζουν
μὲ θηριώδη πεῖναν Ὀλυμπίνων

τὰ καϋκαλ' ἄλλων δούλων κι' ἐρπετῶν,
ποῦ 'χρόταση μὲ κνοῦτα δισπετῶν.

—

Ὁ πάλαι Καλιγούλας ὁ πολύς
μὲς 'στοὺς σωροὺς τῶν σθῶν του τῶν ἄλλων
ἐφόνευε τὰ πλήθη τῆς Αὐλῆς
μὲ πλημμυραν ἀβρῶν ροδοπετάλων.

—

Μὰ τώρα κάθε νέος Καλιγεύλας
κι' ἀρτίστας μουτικὸς τῆς ἀνεγοίλας
πὰν σύμμαχος πιστὸς τῶν Βεγγαζίων
μᾶς λουζει μί βρεχὴν ἐξ ὀβουζίων.

—

Κτυπατε μακί, Τουρκόσπορει καὶ Κοῦρδοι ρρενιασμένοι,
χορτάρι μὴν ἀφήσετε, μηδὲ χλωρὸ γραπίδι,
γιὰ 'μᾶς τοὺς κακομοίρηδες ὡς μόνον ὅπλον μίνει
τὸ φασκελο, τὸ ρτύσιμο, καὶ τὸ γερὸ βρισίδι.

—

Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχομε μηδὲ στρατῶν ἀσκέρια,
μήτε θαλάσσης κολοσσούς, μηδὲ σραγγὶς βαβόρους...
εὐλογημένα τρεῖς φορὰς τῶν Ρουσακιῶν τὰ χέρια,
ποῦ βομβαρδίζουν Καισαρες, ποῦ βομβαρδίζουν Τσάρους.

—

Ὦ σεῖς σκιαὶς ἀναρχικῶν μὲ σκέψεις ἀπορρήτους,
κτυπᾶτε τοὺς ἀνακρικαὶς τοὺς πορφυρογεννήτους.
Τὸ τρομερόν σας ὄνομα ποτὲ δὲν τὸ ξεχάνω
καὶ σήμερα μὲ δάκρυα μνημόσυνα σᾶς κάνω,
καὶ σκούζουν σκλάβοι δύστυχοι μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα :
«εὐλογημένο τρεῖς φορὰς τοῦ τάρου σας τὸ χῶμα».

—

Στοὺς ἴσκιους τῶν ἀναρχικῶν καὶ σὺ ψυχή μου πέτα,
εὐλογηταῖς ἡ μπόμπαις των, εἰ 'λοζει, τὰ στιλέτα,
κι' εὐλογημένο τρεῖς φορὰς ἂς μένη 'στὸν κίονα
ὅπουρος τινάξη κατὰ γῆς Καισαρικὴ Κορῶνα.

—

Αὐτοὶ μὲ τὰς τιάρας τὰς χρυσᾶς,
οἱ τῆς εἰρήνης φύλακες καὶ Δράκοι,
γεννοῦν πρὸς σωτηρίαν μας καὶ σᾶς,
τῶν ὁρόμων τὰ σκουπίδια καὶ τὰ ρᾶκη.

—

Παντοῦ τὸ θέλημά των εἶναι νόμος,
κι' ἀκίμητα τοὺς Θρόνους των φρουρεῖ
τῆς σκλαβωμένης πλάσεως ὁ τρόμος,
ποῦ θὰ τὸν σβύσουν μέλλοντες καιροί.

—

Τριγύρω των λαὸς ψυχομαχᾷ
καὶ ποῦτοι καταλάμπουν μὲς 'στοὺς ἥλιους,
ἐσεῖς σκοτώνετ' ἕνα μοναχὰ
κι' ἐκεῖνοι μ' ἕνα νεῦμα τρῶνε χίλιους.

—

Γιὰ σᾶς τοὺς Ραβκοσόλκηδες κρεμαλᾶ,
κατάρες κι' ἀνεθέματα μεγάλα,
κι' ἐκεῖνους, ποῦ χωμένοι 'στᾶς πορφύρας
τόσων ἰαῶν τὰ σπλάγχνα τρισοῦζουν,
προστάτας τοὺς φωνάζουν καὶ σωτῆρας
κι' ὅλο μὲ θυμιατὰ τοὺς λιβανίζουν.

—

Αὐτοὶ γιννοῦν τοῦ κόσμου τοὺς σφαγεῖς
κι' εἶναι καιρὸς νὰ λείψουν ἐκ τῆς γῆς
ἀναρχικοὶ καὶ μπόγηδες σκηπτοῦχοι,
ποῦ τύφλα νάχουν 'μπρὸς των οἱ Καρδοῦχοι.

Παραφορὰ δευτέρα τῆς πρώτης σβροβρότερα.

—

Τελείωσαν τὰ ψέμματα, τὰ χωρατὰ τὰφίνω,
καὶ σκέπτομαι πρὸς τὸ παρὸν ἀναρχικὸς νὰ γίνω.
Παρχμερίστε, Καίσαρες, καὶ σύ, βρὲ Περικλέτο,
ἑτοιμασέ μου 'γρήγορα τὸ μυτερὸ στιλέτο.

—

Δῶσε μου μπόμπαις, Πειρικλῆ, κι' ἕνα μακρὺν σωλῆνα,
ἰδοὺ κι' ἐγὼ διάσημος Μπακτιὰν ἀναρχικός,
ἐν ταύτοις ἂς μ' ἀκολουθῇ κι' ἡ φίλη Φασουλίνα,
τὰ πέντε τὰ μουρίλια μου κι' ὁ Γκιούλ ὁ κυνικός.

—

Ἔ! Θοδωρῆ, τί καρτερεῖς;...ἀνδρίσου καὶ πολέμα
καὶ ρίχτους ἄνω κάτω...
θέλω νὰ πιῶ τὸ κυανοῦν τῶν πρωτατῶν μας αἷμα
ὡς εἶδος ρετσινάτο.

—

Βλέπεις τώρα κι' ἡ Γαλλία
πῶς δὲν ἔμεινε πιστή,
τόση σχέσις καὶ φιλία
'κόπηκε σὰν μιὰ κλωστή.

—

Τὴν ἐμάγεψαν οἱ Ρῶσσοι
κι' εἶναι τῆς Ἀσκούδας δοῦλα,
ὁποῦ κλῶτσο νὰ τῆς δώσῃ
μὲ τὰ 'πίσω της ἡ μοῦλα.

—

Ψασκίλωσε τὸν Ἄννοτω, καὶ κορδωμένος στέκει,
καὶ βάρει καὶ πελέκει,
καὶ σύ, κυρὰ Φασουλῆ, δός μου τὸ Γερὰ τουφέκι,
θὰ τοὺς ἀλλάξω τὸ σταυρό....κομμένο τὸ γελέκι.

—

Μπὰμ μπούμ ἐδῶ, μπὰμ μπούμ ἐκεῖ,
κτυπᾶτε σεῖς ἀναρχικοί,
καὶ σύ, φιλτάτη μου κυρά,
ποῦ μετ' ἐμοῦ φυγοδικεῖς
καὶ ξένα σπήτια κατοικεῖς,
μὴ σκιάζεσαι μὶ τὰ πυρά.

—

Ἐλύσσαξα γιὰ πόλεμο κι' ἔχω πολὺ σεκλίτι,
θὲν μὲ πτοοῦν ἀποκλεισμοί, δὲν μὲ ξιππάζει νότα....
οἱ ξένοι στόλοι τζάλαν ἀμίτη μωαμέτη
τὸ χρεωμένο φαΐτι μας νὰ μᾶς φᾶνε πρῶτα πρῶτα!

—

Βρὲ τοὺς ἀτίμους!...Ἐλύσσαξαν μ' αὐτὸ τὸ Μόν Ρεπό...
βλέπω μιὰ μπάλα στρογγυλὴ 'στὴ γῆ νὰ τὸ σωριάζῃ,
καὶ γιὰ τοὺς κηδεμόνας μας δὲν ἔχρα τί νὰ 'πῶ....
μόνον ἡ λίξις τοῦ Καμπρὼν 'στὰ μοῦτρα των τσιρίζει.

Τυπογραφεῖον Χ ι ὼ τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιώνος ὁ ὄρθρος καὶ πέντε ἀριθμος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Μηνὸς Μαρτίου πέμπτη καὶ δεκάτη
κι' ὁ Φασουλῆς ἐλεύθερος φρυάττει.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ὀγδοῆντα τρία,
μουλαριῶν κι' ἀλόγων τόση φασμγία.

Κι' ἀλαλάζω μὲ μανία μὴ τὴν Κρήτ' Ἡγεμονεία.

—

Φτύστε τῆς Ἡγεμονείαις κάδι Φράγκου κι' Ἄννοτὼ
κι' ἂς φουσκώνῃ κάθε Καῖσαρ καὶ τρανὸς Μαχαραγιᾶς,
δὶν ἐστείλαμε 'στὴν Κρήτη τὸν μονάκριβο Στρατὸ
γιὰ νὰ γίνῃ τιποτένιος μακελλάρηδων ραγιᾶς.

—

Σήκω, κόρη πολεμάρχα, ποῦ σκορπᾷς ἀστροπελέκια,
γράψε το μὲ τὰ σπαθιά σου, βρόντα το μὲ τὰ τουφέκια,
κι' ἡ στερὰ κι' ἡ θάλασσά σου νὰ βουΐξ' ἡ κυματοῦσα :
«κάλλιο Κρήτη σὰν καὶ πρῶτα, κάλλιο σκλάβα παρὰ Ροῦσσα.»

Στὸν γαλαντόμο Τσάρο, τὸν πρῶτο Γοσποδάρο.

—

Δὲν ἔπρεπε δὰ τόσο νὰ πειραχθῇς γιὰ 'μᾶς
κι' ἐδῶ μεγαλοδούρους νὰ στείλῃς συνδρομάς,
δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃς φιλάνθρωπον καθῆκον
γιὰ μᾶς τοὺς πελαγοδρόμους, γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς σκλάβους
ποῦ φορεῖν ἀκόμη καλπάκια τῶν Μουζίκων [δους,
καὶ δὲν τοὺς λένε Σέρβους καὶ Τσούσηδες καὶ Σλάβους.

—

Γιὰ τέτοιον εὐεργέτη σημάντες καμπάνας,
μὲ τὰ καρμπόβολά του μᾶς πέρνει τὴν καρδιὰ,
σκύφτετ 'μπρὸς 'στὴν Τσάρα κατακαημένας μάνναις
καὶ σεῖς τῆς μαύρης σκλάβας κοντάρρανα παιδιά.

Εὐδόκησε κι' Ἐκεῖνος γιὰ σᾶς νὰ συμπονέσῃ
καὶ καθεμιὰ πληγὴ σας μὲ ρούβλια νὰ τὴν θέσῃ.

—

Εὐοὶ κι' ἡ δοξασμένη τῶν Ρωμανῶν πορφύρα,
τὸν Τσάρον εὐλογεῖτε, τὸν πρῶτον μας σωτῆρα,
καὶ σκούξετε μαζί μου : «χίλιαις φοραῖς χαλάλι
κι' ἐκεῖν' οἱ Κρητικοί,
ποῦ 'κῆγαν σκοτωμένοι μὲ Ρούσσικο μυδράλι,
μὲ μπόμπαι Ρωσσική.»

—

Ὁ Μέγκεβος ὁ θρῆσκος εὐλογημένος νάνναι
ἀπὸ τὴν πλάσιν ὅλην τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ,
τὰ ρούβλια του σκορπίστε 'στοὺς βοῦλους ποῦ πεινᾶνε
κι' ἴσως νὰ στείλῃ κι' ἄλλα 'στὸν Πρέσβυ τὸν Ὀνοῦ.
Μὲ τὸ καρμπόβολά του μᾶς καθυποχρεώνει,
πρῶτα μᾶς βομβαρδίζει κι' ὕστερα μᾶς πληρώνει.

Φέστα τρελλὴ τοῦ Φασουλῆ.

—

Ὁ Φασουλῆς 'στὸ σπῆτι του σάν ξένος μυσαρίφης
χερσηδεύοντας μπαίνει,
κι' ἀμέσως πρὸς συνάντησιν ὁ Περικλῆς ξιφρης
κι' ἐρμητικὸς πηγαίνει.
Τὸν Φασουλῆν περιχαρὴς τὸν βλίπ' ἡ συνοικία,
μὰ κι' ἡ γνωστή του φαμελιὰ
τοῦ σέρνει γένεια καὶ μαλλιὰ
ποῦ τοῦ τὰ 'μάκρυνε πολὺ μακρὰ φυγοδικία.

—

Μόνον ὁ σκύλος ὁ πιστὸς δὲν τὸν ἀναγνωρίζει
καὶ ὅς του τὸν γαυγίζει,
καὶ μὲ βαρβάτη ὀργκωνιὰ τοῦ Φασουλῆ ξιλώνει
τὸ τρύπιο πανταλόνι,
ὑπεῦ θὰ μείν' ἱστορικὸν κι' ἀτίμητον κειμήλιον
εἰς τοῦτο τὸ Βκοίλειον,
ὑπενθυμίζον τοὺς καιροὺς τῆς ὀξύης μας τοὺς πρώτους,
ποῦ φυγοδίκους ἔβλεπες καὶ Μούσας ξεβρακώτους.

—

Ὁ Φασ.— Δεχθῆτε τὸν ἐξόριστο
καὶ τὸν κυνηγημένο,
δεχθῆτε τὸν ἀγνώριστο
καὶ τὸν ἀθωωμένο.

—

Στρώσατε δάφνας περισσὰς
'στὸν σπητονοικοκύρη,
ποῦ χωρισμένος ἀπὸ σᾶς
τοσοῦτον ἱμαρτύρει.

—

Δεχθῆτε, φίλοι σπητικοί,
τὸν μαρτυ τὸν ἱππότη,
ποῦ τοὔστρωναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μεγάλο φαγοπότι.

—

Ὁ τόμος ἀνησύχητε
γιὰ κάποιον τραγογύνι,
ὁποῦ κι' αὐτὸς εὐτύχησε
φυγόδικος νὰ γένῃ.

—

Ὅμως αὐτὸν τὸν φουκαρᾶ
φυγοδικία σοβαρὰ
δὲν τὸν ἐστενοχώρησε,
μηδὲ τὸν ἀπεθλέκωτε,
καὶ τόσα σπῆτια γνώρισε
καὶ χάρισμα 'φαρμάκωσε.

—

Καὶ σὰν νὰ μὴ τὸν ἔρθικε τὸ βάρος τὸ 'δικό του
μὰ καὶ τὴν Φασουλίνα του τὴν ἔσερνε μαζί,
καὶ κάθε σπῆτι 'νόμιζε πῶς εἶναι σπητικό του
καὶ δωρεὰν ἐπὶ καιρὸν κατώρθωσε νὰ ζῇ.

—

Σαράντα 'μέραις ἔκαιε φυγόδικος καὶ πλάνης
δίνευ μικρᾶς δαπάνης,
σαράντα 'μέραις δωρεὰν καθήμενος καὶ τρώγων
καὶ τὸν εὐθὺν ὀρθοτομῶν τῆς ἀληθείας λόγον.

—

Σαράντα 'μέραις ἔλλαζε κονάκι κάθε τόσο
κι' ἀνθρώπους ἑκατάφερε πολλοὺς νὰ ξεσπιτώσω,
σαράντα 'μέραις ἔκλεινα τὰ τσιμπλικά μου μάτια
'στὰ ξίνα τὰ προσκέφαλα, 'στὰ ξίνα τὰ κριββάτια.

—

Σαράντα 'μέραις ἔκανε κι' ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
τῶν φυγοδίκων Βασιλιᾶς καὶ πρῶτος καπετάνος,
σαράντα 'μέραις, βρὶ παιδιὰ, δὲν ἔβλεπα τὸν ἥλιο,
μήτε φευγάλαις τοῦ στρατοῦ καὶ τόση τρικυμία,
μήτε κι' αὐτὸν τὸν Περικλῆ, τὸν μπέστια, τὸν Σγκρίλιο,
γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ 'στὰ ψαχνὰ σαράντα παρὰ μία.

—

Σαράντα 'μέραις ἔκανα κακοῦργος ἐναγὴς
κρυπτόμενος 'στὰ σπήλαια καὶ 'στὰς ὀπὰς τῆς γῆς,
σαράντα 'μέραις ἄκουγα συλλήψιων χαβὰ,
σαράντα 'μέραις μ' ἔλιγαν δισμώτη Βαραββᾶ,
σαράντα 'μέραις ἔριψα, καὶ τώρ' ἀθωωμένος
θέλω κι' ἐγὼ 'στὸ στόμα μου νὰ βάλω μουζελιέρα,
κι' ἀπάνω 'στὸ κριββάτι μου σὰν πρῶτα ξαπλωμένος
πρωὶ πρωὶ νὰ χαιρετῶ μὲ μούντζικις τὴν ἡμέρα.

—

Ψάλλετέ μου μὲ τὰς Μούσας
εἰς παννύχιον χερὸν
ἀναμνήσεις παρελθούσας
εὐδαιμόνων ἡμερῶν.

—

Δὲν ξεχνῶ τοὺς μπαξάδες,
ποῦ 'στὰ μοῦτρα μου φορῦσα,
δὲν ξεχνῶ τοὺς ὁμαξάδες,
ποῦ μὲ φόβο τοὺς θωρῦσα.

—

Δὲν ξεχνῶ ποῦ μ' ἐπηγαίναν σ' ἄλλους τόπους, σ' ἄλλα μέρη
κίτρινο σὰν τὸ λιμόνι,
δὲν ξεχνῶ ποῦ σ' ἕνα σπῆτι πῆγα 'μέρα μεσημέρι
κι' ἐγελοῦσαν οἱ γειτόνοι,
δὲν ξεχνῶ τὰ σοῦρτα φέρτα, τῶν ἱδρώτων τὸ λουτρὸ,
μήτ' ἐκείναις τῆς κυρίαις, ποῦ μ' ἐφώναζαν γλυκτρέ,
νὰ μὴ δώσουν ὑπενοίας δι' ἐμὲ τὸν ἐναγῆ,
ἀλλ' ἡ μνήμη μου κι' ἐκείνη τὴν κουζίνα δὲν ἐχνᾷ,
ποῦ μοῦ 'ζήτησε μιὰ μέρα νὰ τῆς γράψω συνταγὴ
γλυκὺ κυδώνι τὴν ὀλίγη τὴν ἀθέριζε συχνά,
μὰ 'στὴν τόση τῆς βλακεία
δὲν 'καταλάβει κι' ἐμένα
πῶς μὲ τὴν φυγοδικία
μὲ πηγαίνει τρία κι' ἕνα.

—

Δὶν ξιχάνω συγκινήσεις
καὶ νυκτῶν περιπλανήσεις,
καὶ τὰ ροῦχα μου, ποῦ μέσον σκορπισμένα 'δῶ κι' ἐκεῖ,
'στὸν σπῆτι τὸ σουρτοῦκο, 'στάλλο σπῆτι τὸ βρακί.
Γέμισαν 'δικά μου ροῦχα τὰ φιλοξενν ντουλάπια,
ἐδῶ πέρα τὰ πανταλόνια, παρακεῖ τὰ τσουράπια,
εἰς τοῦ Βήτα δηὸ καινούριαις 'σκαμίσαις κιντημένοις
καὶ 'στοῦ Δίλτα δηὸ παντούφλαις 'μπρὲς καὶ 'πίσω τρυπημέ-
ὡς ποῦ 'πῆρα ταπλυτα μου [νοις,
κι' ἤλθα πάλι 'στὴ φωλιά
μὲ τὰ πρῶτα χωρατά μου
καὶ τακούρευτα μαλλιά.

—

Ἤτανε φαίνεται γραμμένο μὲς 'στὰ τόσα ξαφνικά σου
νὰ γενῇ γιὰ σὲ κι' αὐτό...
Ἄνοιξε, μεγάλη πόρτα, γιὰ νὰ 'μποῦν τάφεντικά σου,
πούναι παίρι ζηλευτό.

—

Ἄνοιξε, μεγάλη πόρτα, ὅιχως ρόθους περιπόλων,
νέμπη μέσα τὸ ζευγέρι τῶν ξυλίνων τῶν συμβόλων,
μὲ τὴν ξυλίνη ραμπίτσα σὰν καὶ πρῶτα νὰ φρυάξῃ
καὶ πηδῶντας δνω κάτω ζήτ' ὁ πόλεμος νὰ κράξῃ.

—

Ἑπτὰ τὰ πρῶτα θαύματα μετροῦνται τῶν αἰώνων,
ἑπτὰ δ' ἱμάστισαν πληγαὶ τὴν γῆν τῶν Φαραόνων,
ἑπτὰ καὶ τὰ μυστήρια, ποῦ λέγιι κι' ἡ Γραφή,
ἑπτὰ κι' οἱ περιλάλητοι καὶ πάγωνοι σοφοί,
ἑπτὰ κι' ἡμεῖς ἀλλάξαμε κονάκια, Φασουλίνα,
σ' ἕνα καὶ πλέον μήνα.

—

Τιέτε μας, ἰδίτε μας καλοθρεμμένους κέπωνας
κι' εἴθε τοιοῦτοι πλάνητες νὰ μίνωμεν αἰώνια,
μὰ τώρα μὲ τὰ ρώματα καὶ μὲ τοὺς μοσχοσαπώνας
καθάρετε τοὺς ρύπους μας καὶ τάγη τὰ Κυλώνια.

—

Ἄνοιξε, πόρτα τοῦ σπητιοῦ, κι' αὐθὶς ἀφνιστελίσου
νὰ 'δῇς τὸν Φασουλῆ σου.
Γι' αὐτὸν τὸν ἄσωτον υἱὸν τὸν περιπλανηθέντα,
ποῦ τόση 'γίνηκε σοφὴ καὶ κευτουρῦ κευδέντα,
μ' αὐτὸν τὸν νοικοκύρη σας, τὸν ἄμαλο σκλίαρη,
ἀπὸ τώρα σφαλεστε τὸ σιτευτὸ μοσχάρι,
καὶ μὲς χαρᾶς ἀληθινῆς ὅτ σᾶς μιθύσῃ μέθη...
ὑπο δισμώτης κι' ἔρυγε, φυγόδικος κι' εὐρέθη.

—

Δεχθῆτε τὸν προφήτην καὶ τὸν μάγον,
τὸ παίγνιον τῆς τύχης τῆς στραβῆς,
ποῦ πάλιν ἐπανῆλθεν ἀβλαβὴς
τῶν Ἑρετῶν τὸ Βουλευμα προσάγων.

—

Ἔλα 'μπροστά μου, φίλε Περικλέτο,
καὶ πάρε τὸ χαρτὶ καὶ διάβασέ το,
καὶ σκοῦξε το πρὸς ὅλους φανερὰ
γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν δεύτερη φορά.

—

Καὶ δίχως, Περικλέτο, νὰ 'τραπῇς
φασκέλωσε τοὺς λαλους καὶ προπέτας,
καὶ τρίξε κι' ἀπὸ μέρους σου νὰ 'πῇς
θερμὰς εὐχαριστήσεις 'στοὺς Ἑρέτας.

—

Κυττάξετε τὸ Βούλευμα, τῆς Θέμιδος ἰνθύμιον,
ἰδοὺ καὶ τοῦ Βουλεύματος τοῦ πρὶν ἀνακεπή...
προφητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προοίμιον
καὶ τὸν προφήτην ῥήτορα ν' ἀκοῦτ' ἐν σιωπῇ.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
κι' εἰρὴν' ὑμῖν,
σᾶς λέγω δὲ πῶς ἡ πατρὶς τὸ δόρυ της προτείνει,
καὶ τὸν λαὸν, ἐλεύθερον ἀπὸ καταδώξεις,
τσαγκαγλύφταις μερικαὶ καὶ Φρυγελιθκιτίνει
θὰ τὸν ἰδοῦν μετέωρον 'στὰ σύννεφα τῆς ὀξύης.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
κι' εἰρὴν' ὑμῖν,
σᾶς λέγω δὲ, τεκνία μου, μὴ στέκεστε μουγγοί,
πλὴν πάντες γρηγορεῖτε
καὶ τοὺς βωμοὺς φρουρεῖτε,
καὶ βρίσκεται 'στὰ σύνορα τῶν ὅπλων ἡ κλαγγή.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
κι' εἰρὴν' ὑμῖν,
καὶ θὰ σπαρῶν βαθειὰ 'στὴ γῆ τῆς λευθερᾶς ἡ ρίζαις
καὶ τότε τοὺς πολεμικοὺς τῶν τροβαδούρων στίχους

Θὰ τοὺς ἰδῆτε κριμαστοὺς μ' ὀλόχρυσαις καρίζαις
'στῶν μαγαζιῶν καὶ 'στῶν σπιτιῶν τους μευχλιαμένους τοί-
[χους.

—

'Αμὴν ἀμὴν
κι' εἰρήν' ὑμῖν,
σὰς λέγω ὅι μὴν κάνετε κουβέντιαις βιριτί,
κι' ὁ Φασουλῆς μιὰ 'μέρα
θὰ πεταχθῇ μὲ μηλωτὴν καθὼς τὸν 'Ελισσαί
'ψηλὰ πρὸς τὸν αἰθέρα,
γιὰ νὰ φωναξῇ καὶ νὰ πῇ 'στ' αὐτιὰ τοῦ γίνους ὅλου,
ποῦ Γερμανῶν δὲν σκιάζεται καὶ Γοσποδάρων κράνη :
«μὴν προσκυνᾶτε τὸν Σταυρὸ τοῦ Ρούσσου τοῦ χαχόλιου,
ποῦγινε τὸ Βαγγέλιο του τοῦ Πατισὰχ Κεράνι».

—

'Αμὴν ἀμὴν"
κι' εἰρήν' ὑμῖν,
σὰς λέγω δὲ πῶς ἄρρισαν μαζί μας οἱ χαχόλοι
κι' ἀναστηλώστε 'ψηλὰ τὰ λάβαρα τῆς Κρήτης,
πρωτοῦ νὰ μοῦ φωνάξετε μὶ τὰ σωστὰ σας ὅλοι
πὼς εἶμαι Κάλχας ἀληθὴς καὶ πρὸ Χριστοῦ προφήτης.

—

'Αμὴν ἀμὴν
κι' εἰρήν' ὑμῖν,
σὰς λέγω δὲ, τεκνία μου, 'στὴν παρδευ τῶν χρόνιων
πῶς οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι τοιοῦτοι θ' ἀπομείνουν,
πὼς θὰ σχισθοῦν αἱ τηβέννοι Καισαρικῶν Κατώνων
κι' οἱ τώρα δωκόμενοι διώκοντες θὰ γίνουν.

—

'Αμὴν ἀμὴν, εἰρήν' ὑμῖν, κι' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
μὲ βρυχηθμὸν ἀπαίσιον θὰ βρυχηθῇ τὸ τέρας,
καὶ θ' ἀναδώσῃ κάθε γῆ κτυπάρι στυγερὸν
καὶ θὰ βροντήσῃ εἴδηρος πολεμικῶν θωράκων,
κι' ὡς τὸν προφήτην 'Ηλιοὺ 'στὸν χειμαρρον Χερὰν
θὰ τρέφουν κάθε Κάλχαντα τὰ ράμφη τῶν κοράκων.

—

'Αμὴν ἀμὴν, εἰρήν' ὑμῖν, κι' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
ἡ γῆ θὰ νανουρίζεται μὲ τὰς χρυσᾶς χιμαίρας,
καὶ σάλπιγγ' ἀνεστάσεως ὁ κόσμος θὰ σημάνῃ
κι' οὔτε κανεὶς θὰ μείνεται σκηπτοῦχος Καϊλιγούλας,
καὶ μὲ τοὺς κλάδους τῆς ἐλπὶς λαοὶ στεφανωμένοι
θὰ μουντζουρώνουν δίκαια Δικκισούντης δούλας.

—

'Αμὴν ἀμὴν,
εἰρήν' ὑμῖν,
καὶ τοῦτο τὸ πτελίεθρον τὸ τῶν ἰσοτιμένων
τοῦ κόσμου τὸ προσκύνημα θὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον,
κι' ἀμεῖς ἠχοῦντες τὴν ἠχὼ πολεμικῶν πειάνων
θὰ παίζωμεν μὲ τοὺς ἀρρούς ἀκτῶν κυματοπλήγων.

—

'Αμὴν ἀμὴν,
εἰρήν' ὑμῖν,
κι' ὀξὺν μακρὰν, τεκνία μου, θὰ τρίξωμεν τριβόλων
ὡς νὰ πανηγυρίσωμεν τὸ τροπαιοῦχον τέλος,
ἐγὼ δὲ πάντα πρὸς ὑμᾶς λαλῶ διὰ συμβόλων
χωρὶς Χριστογεννόπουλος νὰ λίγωμαι κι' 'Αγγέλος.

—

Καὶ τώρ' ἀκούω χαρωπὸς τὸ παρδαλὸ γαϊδοῦρι
μὲ γκαϊριτμὸν πολεμικὸν νὰ κελαϊδῇ 'στ' ἀχούρι,
καὶ πρὶν μοῦ κάμουν ἔρευναν ἐπιτροπαὶ κατ' οἶκον
'στὸν νοῦν μου τὸν διαφέροντον τῆς εἰσορμῆς ὑποίκων,
θὰ τὸ προσφέρω ὁμοίαν μεστὸς φιλοπατρίας
πρὸς χρῆσιν καὶ τῶν κανονιῶν καὶ τῆς καθθκλαρίας.

—

Ναὶ μὲν ὡς σκεῦος ἄχρηστον θὰ τοὺς φανῇ κι' ἐκείνη
κι' ὡς εἶδος ψεφογέϊδαρε καθένας θὰ τὴν κρίνῃ,
ἐν τούτοις ὅμως ἐδικὰ τὴν κάνεις ὅπως θέλεις,
ἀμέσως γίνεται φορβὰς, ντουρῆς, Φαίθων, κίλης,
ἀξία νέχῃ ντισταγιὲ Φαίθοντας πλησίον
καὶ νὰ συναγελάζεται μὲ ἐλάτας πλουσίων.

—

Ἔμπρός, γαϊδοῦρι θηλυκὸ καὶ σπάνιον 'στὰ σπάνια,
ἔμπρός, προχώρει, βαδίζει μὲ βήματ' ἀρειμάνια,
κάμε καὶ σὺ μὲ τὰ λοιπὰ κοινὴν ὑπηρεσίαν,
εἰς τοῦ πολέμου τὸν βωμὸν γενναίως σὲ προσφέρω,
ὅι' ὅλην δὲ τὴν μέλλουσαν τῶν μοχθων σου θυσίαν
ἐυθέρμως ἀπὸ σήμερα μεθ' ὅλων σὲ συγχαίρω.

—

Καὶ τώρα μὲ τὸ γκάρισμα, γαϊδάρα, τὸ δικό σου,
ποῦ τους γαϊδάρους λῄνει,
κι' ὁ πάντοτε καὶ πρότερον καὶ νῦν ἀφεντικός σου
τὸν λόγον του τιλειώνει,
κι' ἐλπίζων ὅτι μετὰ σοῦ κι' αὐτὸς θὰ περαδράσῃ
ὡς ἄγρυπνος ἐθνοφρουρὸς τῆς γῆς τῆς περιοίκου,
σκούζει 'στους χωροφύλακας : «βαρδᾶτε νὰ περάσῃ
ὁ κύριος φυγοδικτς μετὰ τῆς φυγοδίκου.»

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐσήκωσε λιγάκι τὰ μακλιὰ του
κι' εὐθὺς τὴν ἀντιφώνησιν ἀρχίζ' ἡ φαμελιὰ του.)

—

Ζήτω ζήτω, κι' ὃς χαρῶμεν 'στὴν χαρὰν τοῦ ταλαιπώρου
φυγοδίκου κι' ὁλοπόρου,
κόψετε μὶ μιὰ ψαλλίδα τὰ μακλιὰ τοῦ Φασουλῆ
τὸ ξερὸ του τὸ κεφάλι νὰ τὸ κάνωμε γουλί,
βάλτε σίδερο 'στὴν πόρτα γιὰ τὸ ζύλινο τὸ ταίρι,
ποῦ μας ἐστηνεν γιὰ τοῦτο χωροφύλακες καρτέρι.

—

Ὡσαννὰ γιὰ τὸ ζευγάρι,
γιὰ τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι,
ὡσαννὰ γιὰ τοὺς ὀρκπέτας,
ὅπου χάρις 'στοὺς Ἕβρέτας
μᾶς ξαναλθαν χέρι χέρι,
κι' ἡ φαμιλιὰ τοὺς συγχαίρει.

—

'Από τέτοιαις συμφορέλιαις ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάγῃ...
βρὶ καλῶς τους τοὺς δεσπότας, τοὺς κυρίους, τοὺς αὐθέντας,
βρὶ καλῶς τον τὸν κὺρ Γεώργη, ποῦ μὲ Βούλευμ' ἀπαλλάγη,
καὶ θὰ λέγεται κι' ἐκεῖνος Φασουλῆς ἀ π α λ λ α γ έ ν τ α ς.

—

Βρὶ καλῶς τον, ποῦ μᾶς ἦλθε μακρυμακλλης σὰν παππᾶς,
βρὶ καλῶς τον, ὁποῦ τώρα τὸν ἀξίωσαν ἡ Μοίρας
νὰ ὁμιλῇ Βουλευμάτων τρομερῶν ἀνακτόπως
κι' ἐπροσμίνωμε νὰ φέρῃ φυλακὴν βυρβάταις ψείρας.

—

Βρὶ καλῶς τους, βρὶ καλῶς τους... τί χαρὰς, τί πανηγύρι,
κι' ἂς ἀνοίξουν πέρα πέρα τὰ κλειστὰ τὰ παραθύρια,
κι' ἀπὸ τῆς αὐλῆς τὴν πόρτα βγάλτε τώρα τὴν ἀμπάρα ...
ζήτω ζήτω, νὰ ρουκίτσεις, νὰ καὶ μάσκουλα καὶ σιμάρα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΓ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δ κ τ ὼ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἴ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὁποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
κυφόδρασις κι' ἀτμόσφαιρα ζεστή.

Ποῦντος πεντακόσα τέσσερα κι' ὀγδόντα,
χαλασμὸς πολέμου κι' ὕψωμὸς 'στὰ φόντα.

Τραγούδια Φασουλῆ πολεμικὰ πολύ.

—

Χελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ,
χελιδόνι μου σπαθάτο,
ἀπ' τὴν στέγη τοῦ σπητιοῦ
πέτα 'λίγο παρακάτω,
νὰ μοῦ 'πῇς καὶ νὰ σοῦ 'πῶ
πόσο πάντα σ' ἀγαπῶ.

—

Ἔλα 'πές μου, χελιδόνι,
ξέστερα καὶ καθαρὰ,
τὸ πολεμικὸ Κορδόνι
μᾶς τὸ λέει σοβαρὰ
πῶς τὰ δόντια του θὰ τρίξῃ
καὶ θὰ κάνῃ καὶ θὰ δείξῃ ;

—

Ἔλα 'πές μου νὰ χαρῇς
τὸ πιστό σου τὸ ζευγάρι,
ἀληθῶς ὁ Θεοδωρῆς
θὰ σηκώσῃ 'στὸ πολάρι
τὸν γιαλὸ καὶ τὴν στεριὰ,
νήσους, Ρούμελη, Μωρηά ;

—

Ἡ 'στὰ τρόπαια θὰ μείνῃ
τῆς παληᾶς πολεμικῆς,
κι' ὅπως κι' ἄλλοτε θὰ γίνῃ
Μποναπάρτης τῆς φακῆς,
μία μπρὸς καὶ δύο 'πίσω,
βάστα με νὰ μὴν κτυπήσω ;

—

'Από τἄθλα του τὰ πρῶτα
δὲν θὰ παραλείψῃ γιῶτα ;
μὴ θὰ κόψῃ πέρα πέρα
καὶ τὴν ἄλλη του τὴν χέρα,
καὶ θὰ τὴν ξαναχολλήσῃ
σὰν τὴν πρώτη μὲ τσιρὶσι ;

—

Ἢ σὰν πολεμάρχος ποῦρος
θὰ σταθῇ 'στοὺς Φράγκους ντοῦρος,
καὶ θ' ἁρπάξῃ μπαγιονέτας
καὶ γρὰν κασσαὶς καὶ τρουμπέτας,
καὶ παράποτε λάμπρὸς
θὰ μᾶς 'πῇ ἀτραβᾶτ' ἰμπρός ;»

—

Χελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ,
τόση φούρια 'στὰ κουφὰ
σὰν καὶ πρῶτα θὰ τελειώσῃ ;
τὸ παιδὶ τοῦ Παλατιοῦ

πῶς μᾶς ἐφυγε κρυφὰ
δίχως ἕνας νὰ τὸ νοιώσῃ ;

—

Ἀπὸ μπρός πῶς πρῶτα μπῆκε
τῆς Κερκύρας τὸ βλαστάρι,
κι' ὕστερ' ἀπὸ πίσω βγῆκε
καὶ δὲν πήρκιμε χαμπάρι ;

—

" Ἔτριχα νὰ τὸν ἰδῶ,
πάει λέγουν ἀπ' ἐδῶ,
μὰ φωνάζουν μερικοί :
«τρίχε νὰ τὸν ζῇς ἐκεῖ.»

—

Κάτω πηλαλῶ κι' ἀπάνω
ὅσο μοῦ βαστοῦν τὰ κότσα,
μὰ τοῦ κάκου, δὲν προκάνω
τὴν βασιλικὴ καρότσα.

—

Μὴν πιτᾷς, ἀμαξηλάτη,
τάλογά σου λίγο κράτει,
ἀμαξᾶ, γιὰ λίγο στάσου,
ποῦ νὰ ζήσουν τὰ παιδιά σου.

—

Μὰ κτυπᾷ μὶ ντιλίκι
τὸ μεγάλο κεμουτσίκι
'στῶν ἀλόγων τὰ πλευρὰ
καὶ πετοῦνι μὲ φτερά.

—

Συμφορά μου κι' ὠμίνα!
τί πηλᾶλα δυνατή!...
τρέχουν τρίχουν ὅλοινα
οἱ Φαέθοντες αὐτοί.

—

Ὦ καϋμένη μου καρδιά,
τοῦ Σαββάτου τὴν βραδιὰ
πῶς ἐκτύπας, πῶς ἐλιώτσας,
ὅταν εἶδες νὰ καθίσω
κουρασμένος εἰς τὰ πίσω
τῆς Βασιλικῆς καρότσας.

—

Ἀλησμόνητη σκηνή,
ποῦ φρικίασιν μοῦ φέρει,
πλὴν ἀκούεται φωνὴ
«βάρα πίσω καροτσέρη.»

—

Τρώγω δρὸ κεμουτσικιᾶς
μὰ φωνάζω: «δὲν πειράζει,
χαραυγὴ γλυκοχαράζει,»
κι' ἀμολάρω τουφεκιές.

—

Ὦ Θεούλη μου, τί βράδυ!
φουστανέλλαις λαμπυρίζουν,
κι' ἴσκιοι μέσα 'στὸ σκοτάδι
γιγαντόσωμοι γυρίζουν.

—

Τρέχω τρέχω γιὰ νὰ 'δῶ
συντροφιὰ Βασιλική,
κι' ἕνας ἴσκιος εἶν 'ἐδῶ
κι' ἄλλος ἴσκιος εἶν' ἐκεῖ.

—

Φριχτοῦν κι' αὐτὰ τὰ σκότη
τῶν νυκτῶν τῶν καταπλήκτων,
κι' ἐξυπνοῦν ἁρμάτων κρότοι
τὴν ἠχὼ τῶν μισανύκτων.

—

Καὶ τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας,
ποῦ 'στοὺς βρόντους ἀπαντᾷ,
κυματίζει μὲ τὰς αὖρας
'στὸν Διάδοχον κοντά,
καὶ σκεπάζεται μ' ἐκεῖνο
γιὰ νὰ μὴ τὸν διακρίνω.

—

Σὲ γνωρίζω, Κωνσταντῖνε,
καὶ τὸ λάβαρον αὐτὸ
σύμβολον τῆς νίκης εἶναι,
πιῦ μὶ κάνει καὶ πιτῶ.

—

Τάχατε θὰ ξεσκλαβώσῃς
τὴν παλληκαριὰ τῆς Κρήτης ;
τάχατε θὰ τὸ σηκώσῃς
τὸ ξημέρωμα τῆς Τρίτης;

—

Σήκωστο καὶ 'πῆς μας νάτο
γιὰ νὰ λάμψουν ἀστραπαῖς,
σήκωστε νὰ πέσουν κάτω
καταφρόνιες καὶ ντροπαῖς.

—

Σήκωστο νὰ σηκωθοῦν
δοῦλων κι' ἐλευθέρων χέρια,
σήκωστε νὰ στομωθοῦν
μακελλάρηδων μαχαίρια.

—

Σήκωστε νὰ κακιστίσῃ
ἄτιμη Φραγκιὰ καὶ βρῶμα,
σήκωστο νὰ πρακτινίσῃ
κάθ' αἱματωμένο χῶμα.

—

Σήκωστο νὰ στρίψουν βίδες
κάθε Καισαρες φονιᾶ,
ποῦ 'στῆς δόξης τὴν γωνιὰ
σπέρνει κανονιῶν ἐβδίες.

—

Σήκωστο καὶ 'στῆς στεριαῖς,
σήκωστο καὶ 'στοὺς γιαλούς,
γιὰ νὰ 'ᾖς παλληκαριαῖς
καὶ Καναρηδων δαυλούς.

—

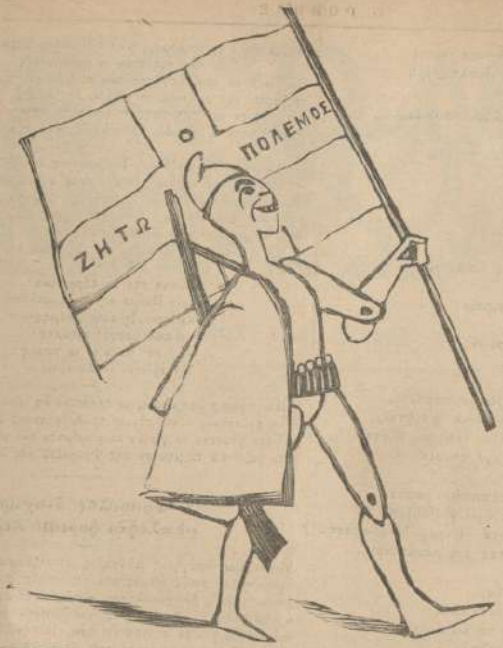
Σήκωστο νὰ σηκωθῇ
καὶ τὸ ξύλινό μου σῶμα,
καὶ νὰ βάλῃ τὸ σπαθὶ
κι' ὁ πεζέγυρις ἀκόμα.

—

Δὶτὰ μονάχος ἔλεγα κι' ἀνέβαινα σὲ βράχους
ἀκρολυθῶν ὡσὰν σκιὰ σκιὰς γιγαντομάχους,
κι' ἐκεῖ ποῦ μόλις ἔκανα τὸ ξίφος μου νὰ σύρω
κυττάζω κάτι πράγματα νὰ φωσφορίζουν γύρω.

—

Φρενήρης ἔτρεξα νὰ 'δῶ τί λάμψεις εἶν' ἐκεῖναι,
πυρσοὶ πολέμιοι 'νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς εἶναι,
ὅπλων ἀστραπόβολημα, παλληκαριῶν λιπίδες,
ποῦ πεῖζουν μπαλωτιαῖς,

ἀλλὰ δὶν ἦταν τίποτα πικρὰ πυγολαμπίδες,
ἦγουν κωλοφωτιαῖς.

—

Καὶ τότ' ἐφώναξα πρηνὴς εἰδώλοις, Θιέ μου,
νὰ μὴ γενοῦν κωλοφωτιαῖς ἡ ὄψεις τοῦ πολέμου,»
κι' ἔγυρισα 'στὸ σπῆτι μου, καὶ τάλλο τὸ πρωὶ
μὲ νευραλγίαις ξύπνησα καὶ μὲ καταρροή,
κι' ἐφώναζα κατάκοιτος ἀπὸ τὴν ἱμερλουέντζα:
«'στὰ σύνορα Διάδοχος διὰ νυκτὸς παρτέντζα.»

Ὠδὴ δευτέρα
φλογερωτέρα.

—

Χελιδονάκι μου τρελλό, μὴ μοῦ ξεφεύγῃς, στάσου,
τάχα πολέμους κελαϊδοῦν τὰ κελαϊδήματά σου ;
τάχα τὰ πράσινα κλαριὰ
θὰ κρύψουν σὰν καὶ πρῶτα
τοῦ τουφεκιοῦ τὴν κλερτουριὰ,
ποῦ δὲν τὴν σκιάζει νότα ;

—

Τάχα τὴν Τρίτη θ' ἀκουσθῇ πολεμικὸ τραγοῦδι ;
τάχα καὶ τάτζι τοῦ Σκουζὲ καὶ τάτζι τοῦ Σκυλοῦδη
μέσα 'στῆς μάχης τοὺς καπνοὺς δὲν θὰ χιλιμιντρίσουν ;
τάχα καὶ σὺ, βρὶ Φασουλῆ, θὰ τὰ καβαλικέψῃς,
γιὰς 'στοὺς σταύλους ἄδοξα καὶ πάλι θὰ γυρίσουν
καὶ θὰ τὰ ζέβουν 'στὰ λ α ν τ ώ νὰ κάνουν ἐπισκέψεις ;

—

Τάχα κι' ὁ φουσγαϊδαρος ἐκεῖνος ὁ 'δικός μου,
ποὺτὸς 'στους κύκλους τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου κόσμου,
δὲν θὰ ταχθῇ μαινόμενος εἰς μίαν λεγεῶνα
μαχίμων τετραπέδων,
ἢ τὸν σανό του θὰ μασᾷ στρωτὸς 'στὸν ἀχυρῶνα
σὰν κτῆνος τῶν τριόδων ;

—

Γιὰ 'πές αὐτὴ τὴν Πασχαλιὰ,
ποῦ θἄλθῃ τὸν Ἀπρίλη,
θὰ σμίξουν τάχα μὲ φιλιὰ
φαρμακωμένα χείλη ;

—

Γιὰ 'πές ἐκεῖ 'στὸν Ὄλυμπο θ' ἀντιλαλῇ φλογέρα
καὶ τουφεκιὰ Βλαχάβα,
καὶ τῆς λαμπάδες τῆς Λαμπρῆς θ' ἀναψωμ' ἐκεῖ πέρα
'στὴ ὀξασμένη σκλάβα ;

—

Καὶ δὲν θὰ ψάλῃ τάχατε μὲς 'στῶν μαχῶν τὸν κρότον
τὸ στέμμα τοῦ παππᾶ :
«ποιῆσαι πολυχρόνιεν Γεώργιον τὸν πρῶτον
σὺν τῇ . . . καὶ τὰ λοιπά ;»

—

Χελιδονάκι μου τρελλό,
γιὰ 'πές μου, σὲ παρακαλῶ,
τί διάβολο θὰ γίνῃ
σὶ τοῦτο τὸ καμίνι ;

—

Ἄκουσι βόμβους καὶ βροντάς,
δὲς καὶ τάχυδρομεῖα τάξιτα,
μὰ κύτταξε κι' ἰθίλοντάς,
ποῦ 'πλάκωσαν κοπάδια

μέσ' ἀπὸ τόπους μακρυνούς, μέσ' ἀπὸ τόσα μέρη,
κι' ἀκοῦνε λόγους φλογερούς ἀπὸ τὸν Καλνσπέρη.

—

Γιὰ κύτταξε 'στῶν Ἀθηνῶν τὸ πρῶτο περιβόλι
καρδιὰ κάθε κυρυδιᾶς
καὶ μὲς 'στα φύλλα τῆς καρδιᾶς
μὲς ἔχουν οἱ μαρίδιοι.

—

Πᾶει, θὰ στρίψῃ καθε νοῦς
μὲ τόσους Γαριβαλδινούς,
Δανιμαρκέζους, Ἱσπανούς,
κι' ἄλλους Φιλέλληνας Σπανούς.

—

Μὲ τοῦ πολέμου τὸν πυρσὸν
τὰ στέθη των ἀνάβω,
γίνεται σύγχυσις γλωσσῶν,
κανεὶς δὲν πέρνει κάβο.

—

Νὰ καὶ πολλοὶ χωρὶς λεφτὰ καὶ δίχως πασαπόρτι,
τρῶνε καὶ πίνουν χάρισμα, τοὺς δίνουν καὶ μπιρτέκι,
μὰ κύττα καὶ τὸν βλάμη μου, τὸν Περικλῆ τὸν μάρτη,
ὁποῦ κι' αὐτὸς ἀγόρασε σπουδαῖο Γκρὰ τουφέκι.

—

Τουφέκια τώρα κρύβονται καὶ σὲ παππάδων ράσα,
μὰ κι' οἱ περιβολάρηδες, ποῦ τρέχουν μὶ γαϊδοῦρια,
μὲς 'στὰ καρότα, 'στὰ γουλιᾶ, 'στὰ σέλινα, 'στὰ πράσσα
ἔχουν κρυμμένα Μάουζερ, Γκραδάτσα καὶ κομπούρια.

—

Χελιδονάκι μου τρελλό,
γιὰ 'πές μου, σὲ παρακαλῶ,
θὰ γίνῃ τώρα πόλεμος νὰ σκάσουν τὰ κωθώνια;
ὅπου χαρούμενος ἐδῶ χελιδονιῶν φωλιὰ
στέκω καὶ γιὰ τὸν πόλεμο ῥωτῶ τὰ χελιδόνια,
κι' ἐκεῖν' ἀμέσως μ' ἀπαντοῦν μὲ μία κουτσουλιά.

Ὁ Φασουλῆς μὲ μοῦτρο σὰν λεμόνι
τὸ μάρμαρο τοῦ Ῥήγα στεφανόνει.

Δέξου με, μεγάλε Ῥήγα, δέξου με καὶ τώρα 'μπρός σου
ν' ἀκονίσω τὸ σπαθί μου 'στὸ βουνὸ τὸ μάρμαρό σου.
Κύττα κόσμο ποῦ γλορτάζει, κύττα νειάτ' ἁρματωμένα,
κύττ' ἀπάνω ξαστεριά....
τὰ στεφάνια ποῦ σοῦ φέρνω τάχει μ' αἷμα ποτισμένα
λατρευτὴ πελληκαριά.

—

Αἷμα 'πότισε καὶ πάλι τὸ ξερὸ τῆς σκλάβας χῶμα
κι' ἐξεφύτρωσαν λουλούδια,
κι' ἐκελάδησε τραγούδια
κάθε λύρα, κάθε στόμα.

—

Ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης ἐσηκώθη πέρα πέρα
'στὴ φωνὴ τοῦ Παλαιοῦ,
καὶ τὸ λάβαρον τῆς Λαύρας ξεδιπλόνει 'στὸν ἀγέρα
μὲ παϊδιὰς τοῦ Μαρτιοῦ,
καὶ γιὰ δόξα του καινούρια στήνει 'μπρός σου πυραμίδες
μὲ τῆς ἄτιμης Εὐρώπης τῆς ἀντίχριστους δεσπότες.

—

Δὲν τὸν σκλόζει μήτε Τούρκου, μήτε Φράγκικο μολύβι,
μήτε μπέηδες Καννιβέρου, μήτε κι' ἄλλος μασκαρᾶς,
χαιρετᾷ τὸ φτωχικό του καὶ τὸ ξίσκετο καλύβι
μὲ τὸ γέλοιο τῆς ἐλπίδος, μὲ τὸ δάκρυ τῆς χαρᾶς.

—

Γελαστά, στεφανωμένα μὲ τῆς δάφνης τὰ κλωνάρια
τὸν ἀρράτα παλληκάρια
σὰν νὰ κάνουν πανηγύρι, σὰν νὰ τρέχουν οἱ γιορτὴ,
περιμένουν τόσα λόγια νὰ μὴ μείνουν 'στὸ χαρτί.

—

Μή, μεγάλε πρωτομάρτυ, μὴ τὸ χέρι σου ξαπλώσῃς
σὰν καὶ πρὶν νὰ φασκελώσῃς.
Ξάπλωσέ το νὰ 'λεγήσῃς τῶν παιδιῶν σου τοὺς κροτάφους,
τὸ λεπίδι ποῦ σκλαύει, τὸ τουφέκι ποῦ σκιρτᾷ.
ξάπλωσέ το νὰ 'βλογήσῃς τῶν παλληκαριῶν τοὺς τάφους,
αἱματόβρεχτα λουλούδια κι' αἱματόβρεχτα σπαρτά.

—

Τὰ μαρμάρια' ἀντεριά σου βακρυσμένος τὰ φιλῶ
νὰ ξεστάνω τὴν καρδιά μου καὶ τὸ κρύο μου μπαλό.
Καὶ τὸ μάρμαρό σου μόνο, τροβαδοῦρε πρωτομάρτυ,
καὶ νεκρούς ἀναθερμαίνει σὰν ἑστία φλογερά.
Θῶσε θάρρος, σκόρπα σπίθες 'στὸν νταγῆ τὸν Μπουναπάρτη
νὰ μὴ λιώσωμε 'στὰ πόδια σὰν κι' ἐκεῖνη τὴν φορά.

—

Σύρτα τον νὰ πάρῃ φόκο
πρὶν ἰδοῦμε κι' ἄλλε μπλόκο,
καὶ φωνάξῃ κάθε βλάμης
καὶ πολέμαρχος ἀντάμης:
«Ἐ! καὶ τώρα τί νὰ κάμῃς;
δὲν ἀρίνουν οἱ Δυνάμεις.»

—

Θέλω πάλαις ἀσημένιαις νὰ περάσουν ἀπ' ἐμπρός μου,
θέλω βρόντους, θέλω τόνους πολεμόκρακτης ὀρχήτρας,
κι' ἕνα φτύσιμο νὰ γίνουν τὰ φτυσίματα τοῦ κόσμου
'στὰ ρεζίλικα τὰ μοῦτρα τῆς Φραγκιᾶς τῆς βομβαρδίστρας.

Ὁ Φασουλῆς ἀναχωρεῖ
μὲ κλέφτη φορεσιὰ λερή.

Μουντζόνω Φράγγους μπάγκιβες, μουντζόνω καὶ χαχόλους,
ἀφίνω γειὰ 'στοὺς φίλους μου καὶ 'στοὺς 'δικούς μας ὅλους,
φορῶ ψηλαῖς βλαχοκαλτσαις φορῶ καὶ τὸ φακιόλι,
κρύβω φλογέρα φλογερὴ μὶς 'στὰ μουκαπάπι,
καὶ φεύγω γιὰ τὰ σύνορα καὶ πάω γιὰ τὴν Πόλι,
καὶ σκοῦζω: «ἐπόπο κάνετε 'στὸν Φασουλῆ τὸν Λιάπη.»

—

Βαρβᾶτε καὶ σᾶς ἔφαγα, φορῶ στραβὰ τὴν κάπα,
βλαβαίνω 'μπρὸς εἰς τὸν Ἐτέμ, μὰ τεμενὶ δὲν κάνω,
καὶ μὲς 'στὴ Ῥωμη 'ρίσκομαι κι' εὐχαριστῶ τὸν Πάπα,
ὁποῦ ἐγκώθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ Βατικάνο
γιὰ νὰ τὰ ψάλῃ τῆς Φραγκιᾶς τῆς ῥωμοκαραμπάξης
καὶ τοὺς φριχτοὺς βομβαρδιστὰς μαλάξῃ τῆς Μαλάξης.

—

Κάθε Ναυάρχου περγελῶ μαλακισμένη ράτσα,
ποῦ τὴν κατατρελίσφαν τὰ Κρητικὰ Γκραδάτσα,
τῶν Κρητικῶν πολεμιστῶν φιλῶ τῆς μπαγλονέτσας,
ποῦ 'ζύζαξαν παλληκαρᾶ σὲ σιγὴν μαρμαρένια,
πότε τοῦ Μπάρμπα-Θοδωρῆ μαλάξω τῆς μπαρματέτσας,
πότε βαστῶ σχετὰ σριτὰ τὸν Πάπα' ἀπὸ τὰ γίνεια.

—

Ῥοδίζουν ἀλεγάλανοι τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
τοῦ Μάρτη μας τοῦ δοξαστοῦ γλυκοχαράζ' ἡ Σχολή.
νά! σὲ χαρτιὰ διπλωμοτῶν καὶ ντιλικάτους τρόπους,
στίγμα κολλῶ 'στὰ μοῦτρα των ἐπαίσχυντον κι' αἰώνιο,
διαξιφίζω καὶ τρυπῶ κρυμμένους κατασκόπους
καθὼς ὁ Χάμλετ ὁ τρελλὸς σπαθίζει τὸν Πολώνιον.

—

Μεγάλη Τρίτη 'σίμωσε, βαρβᾶτε παρακέρα
νὰ στήσω τὴν παντιέρα.
Ὅλ' ἡ Φραγκιὰ μοῦ φαίνεται σὰν νεροκολοκύθα,
τοῦ Σαύθη δὲ τὴν κλητικὴν εἰς ἄλφα σχηματίζω
καὶ τὸν κανόν' ἀκολουθῶ τοῦ λίγω: «χαῖρε, Σαύθα,
ποῦ μὲ τῆς εὐσπλαγχνίες σου τὸ μίγεθος σαστίζω.»

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ἁρματωλὸς καὶ καπετάνιος βγαίνει...
μεγάλαις 'μέρες εἴμασαν ... ὅρι καὶ τί θὰ γένῃ!
Ὄρσε 'στὰν Φράγκων τῆς βροντὰς καὶ 'στὴν παλιανθρωπιά...
ἐλύσσαξα γιὰ πόλεμο καὶ δὲν κρατιοῦμαι πιά...
βάρδᾶτε καὶ σᾶς ἔφαγα, βαρβᾶτε καὶ θὰ ῥίξω...
ἐδοί λοιπὸν ὁ πόλεμος... πάω νὰ τὸν κηρύξω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου κι' ἔννατη,
νέα νότα μᾶς ἦλθε βαρβάτη.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ὀγδόντα πέντε καὶ πεντακόσα,
σαλεύει Πίνδος, σαλεύει κι' Ὄσσα.

Ὑπόσχεσις τοῦ Θοδωρῆ,
ποῦ βῆμα δὲν ὑποχωρεῖ.

—

Βοὴ πολίμων καὶ μαχῶν 'στοὺς τέσσαρκς ἀνέμους,
ταυτὰ μου τὰ 'ξακούφαναν μὲ τούτους τοὺς πολέμους.
Πόλεμος καὶ 'στὸ δρόμο μου καὶ μέσα 'στὴν καρότσα,
τελείωσαν τὰ ψέμματα, δὲν παίζω πιὰ τὰ κότσα,
κι' ἐγὼ τὸν θέλω σήκαρκ καὶ μὲ τὸ πιρπαπάνω...
τὴν Τρίτη ποῦ μᾶς ἔρχεται σκεπτοῦμ νὰ τὸν κάνω.

—

Μὴν κάνετ' ἔτσι, βρὲ παιδιά, κι' ἂς λείψουν τόσαις χαῦρας,
'συχάσετε κι' ἀντίπαλοι, 'συχάσετε καὶ φίλοι,
κι' ἂν δὲν τὸν ἐκπρύξαμε μὲς 'στοῦ Μαρτιοῦ τῆς λαύρας,
μὰ σίγουρα θὰ κτηρυχθῇ τὸν μῆνα τὸν Ἀπρίλη.
Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος, τὸν σακαρέκα πιάνω...
τὴν Τρίτη ποῦ μᾶς ἔρχεται σκοπεύω νὰ τὸν κάνω.

—

Ἀδίκως μὴν ξοδεύετε τὴν τόση σας φωτιὰ
μὲ λόγια 'στὸν ἀέρα,
καὶ 'στὸν Ἡμερδίκτη σας γιὰ ῥίχτε μιὰ ματιὰ
νὰ δῆτε τὴν ἡμέρα,
ποῦ τοῦ πολέμου τὸ σπιθὶ 'στ' ἀλήθεια θὰ ἀγκάνω ...
τὴν Τρίτη ποῦ μᾶς ἔρχεται σκοπεύω νὰ τὸν κάνω.

—

Μαὺρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνά, καθένας ξεσπαθόνει,
πρίμα τὸ Δημοψήφισμα κι' ὁ πόλεμος Κερδόνει.
Ὁ Μπουναπάρτης ὁ πολὺς πρεβένει τώρα νέος,
ἀληθινὸς πολέμαρχος, ἀληθινὰ γενναῖος,
κι' ἔλο τὸν κόσμο πολεμεῖ κι' Εὐρώπη καὶ Σουλτάνο...
τὴν Τρίτη ποῦ μᾶς ἔρχεται σκοπεύω νὰ τὸν κάνω.

—

Κεὶ θάλασσα κι' Ὠκεανὸς δὲν σβύνει τὴν φωτιά μου,
μὲ τῆς φωναῖς σας γίνεται μεῖς 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα,
μὲ τὰ ξεφωνήματα μοῦ πίρνετε τὴ δύχι μου
καὶ 'στὸ Καρνέ σας γράψτε τὴν 'μέρα ποῦ σᾶς εἶπα.
Κι' ἂν δίκοι τὴν ξεχάσατε μὰ 'γὼ δὲν τὴν ξεχάνω...
τὴν Τρίτη ποῦ μᾶς ἔρχεται σκεπτοῦμ νὰ τὸν κάνω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Λοιπὸν ἐπίρασε ποῦ λές κι' ἡ περασμένη Τρίτη
καὶ πόλεμος δὲν ἔγινε, βρὲ Περικλῆ ψωρίτη.
Ξημέρωσε κι' ἐβράδιασε, πάει καὶ τοῦτ' ἡ μέρα,
κι' οὔτε πολέμου κόκκινη σηκώθηκε παντιέρα,
κακὶ πουθενὰ δὲν ἔγιναν συμβάντα μεγαλήτερα,
κι' οἱ Τοῦρκοι 'πέρασαν καλὰ κι' ἐμεῖς πολὺ καλλίτερα.

—

'Στὰ Σύνορα δὲν ἔπεσε κανόνι
νὰ μὴν ἐριθισθοῦν οἱ Τουρκαλάδες
κι' ἀρχίσουν τῶν πολίμων οἱ μπελάδες,
ποῦ 'λύσσαξαν γι' αὐτοὺς οἱ φημαφρόνοι.

—

'Συχάστε, τοὺς ἐφώναξεν, παιδιά,
κανένας σας μὴ βγάλῃ τσιμουδιά,
γιὰ τὸν Θεὸ τὰ ὄντια σας μὴν τριξίτε
καὶ μήτε μιὰ ρουκέτα νὰ μὴ ῥίξετε.

—

Κανόνι γιὰ τὴν Σκόλη μας μὴν πέσῃ,
σιγὰ σιγὰ καὶ βάρδ' ἀπὸ φουρνέλα,
θυμάνει κεὶ τὸ Τούρκικο τὸ φέσι
κι' ὁ πόλεμος δὲν εἶνει παίξε γέλα.

—

Γιὰ τῆς φτωχῆς πατρίδος τὸ χατῆρι
μιὰ μουζελίτερα βάλτε 'στὸ στόμα . . .
ὁ πόλεμος δὲν εἶναι πανηγύρι
καὶ στρώνει μὲ νεκροὺς τῆς γῆς τὸ χῶμα.

—

Ρετσίνας μὴν ἀνάψουν καὶ ὀκτὼ
κι' ἡ Δόξα 'στὸ δεξί μας στέκει πλαί . . .
μὴ σκούζετε γιὰ πόλεμο, παιδιά,
καὶ θὰ γενῇ κι' αὐτὸς μὲ τὸ καλί.

—

Κι' ἂν τὸ καλὸ τοῦ γένους ἀγαπᾶτε
γιὰ τὸ Θεὸ 'στῆς πλάκες μὴν κτυπᾶτε

αὐτὴ τὴν βροντερή σας σακαράκα
μὴ γίνῃ πρὶν τῆς ὥρας παταπρακα.

—

Ἔτσι ποῦ λές ἐπίρασι κι' ἡ περασμένη Τρίτη
καὶ μήτ' Ἑλλήνων 'μάτωσε καὶ Τουρκαλβάνων μύτη,
κι' ἀκόμη Τρίτσις φαίνεται πῶς θά περάσουν κι' ἄλλαις,
ποῦ θἄχωμε πηλάλαις
μὲ νότσις τῶν Δυνάμεων κι' ἀδιάκοπαις φοβέραις,
ὡς ὅτου τά τουρέκια μας τά κάνωμε φλιγέραις
κι' ἀρχίσωμε νά παίζωμε 'μπρός 'στὸν Χαμίτ Σουλτάνο:
«Καραΐσκάκη μ' ἀρχηγὲ καὶ πρῶτε καπετάνο.»
Μοῦ λένε πῶς 'στὰ Σύνορα δὲν βλέπουνε τὴν ὥρα,
ποῦ 'στοῦ χασάπη τὰ σκυλιὰ θὰ δώσουνε σπαλιόρα,
μοῦ λέν πῶς τὰ Στρατεύματα δὲν ἔχουν κρατημὲ
καὶ μέλις μέλις τὰ κρατεῖ τὸ γνωστικὸ Κυβέρνο,
μοῦ λέν τὰ πράσινα κλαριὰ πῶς 'γέμισαν χυμὸ
καὶ γίνομαι πελιμικὸς κι' ἕνα Γκραδάτσι πέρνω.
Κυτταζω τῶν Παλατικῶν τρεχάματα μεγάλα,
τοῦ Διαδόχου μιλετῶ τὴν βιαστικὴ φυγάλα.
ξιαθάζω λόγια μπόλικα γιὰ τὴν γιορτὴ τοῦ Μέρτη
κι' ὅσα τὸ στόμα 'μίλησε τοῦ Ρήγα Βασιλῆ,
μὰ βλέπω καὶ τὸ σταύρωμα τοῦ γέρο-Μπενιαμίν,
καὶ πέρνω τὸ Γκραδάτσι μου . . . καὶ πάω γιὰ πουλιά.

—

Π.— Παῖα Τρίτη, Φασουλῆ,
ποῦ κανεὶς δὲν τὴν ξεχάνει,
πορὸς ὀλίγο, πορὸς πολὺ
γιὰ πολέμους ἐξεμάνη.

—

Τόσος κόσμος ἐκινεῖτο
ἄνω κάτω φλογερός . . .
τί ξεσβέρκωμα 'στὸ Ζήτω,
τί παναθλιος καιρός.

—

Μὲ τὸν πόλεμο κι' ἡ σκόνη
'βάλθηκε νὰ μᾶς τρελλάνῃ,
καὶ τῆς μούραις ἁλευρώνει
κι' ἀσπροπρόσωπαις τῆς κάνει.

—

Κάτασπρος κι' ἐγὼ φρινιάζω
καὶ τραβῶ μιὰ πιστολιὰ,
«ζήτ' ὁ πόλεμος» φωνάζω
μιὰς 'στ' αὐτὶ τοῦ Βασιλῆ.

—

Πῦρ καὶ σίδηρος καὶ λάβα,
τὸ λεφοῦσ' ἐρῶτα στάζει,
καὶ 'στοῦ Βασιλῆ τὸ διάβα
ζήτ' ὁ πόλεμος φωνάζει.

—

Τὸ μηαλό μου πιπιλίζουν
χάνουν τὰ παιδιὰ τῆς μάνυνας,
ζήτ' ὁ πόλεμος στριγγλίζουν
καὶ δηὸ τρεῖς Ἀμερικάναις.

—

Μά φωνάζουν ἀπό πέρα
μὲ Ρωμαΐτικη παντιέρα
«ἴτε τῶν Ἑλλήνων παῖδες,
μιὰ Μυλλαΐδη καὶ μιὰ Μῖς,
κι' ὅτο σκούζουν ἡ Μυλλαΐδις
τόσο σκούζομε κι' ἐμεῖς.

—

Κι' ἕνας Χῖος πατριώτης
ἀκατάσχετος βροντᾷ,
κι' ἔντα Χιώτης καὶ Σουλιώτης
μὲ κουράγιο μ' ἀπαντᾷ.

—

Σύγχυσις γλωσσῶν μεγάλη,
ποῦ σκοτίζουν ὅλαις κι' ὅλοι,
Σουηδοὶ καὶ Πορτογάλοι
καὶ Μαλτέζοι κι' Ἰσπανιόλοι.

—

Καὶ γριεκῶ τριγύρω τόσαις
ἄγνωσταις καὶ ξέναις γλώσσαις,
μά 'μιλοῦνι μερικοὶ
καὶ τὴν κορακιστική.

—

Πλὴν κι' ἐκεῖνους διακρίνω,
ποῦ μας ἤλθαν κατ' αὐτάς,
τὸν Ἰχίκα, τὸν Κουρῖνο,
Γιαπωνέζους Πρεσβευτάς.

—

Βρὲ καλῶς τους !... ποῦ τοὺς 'βρῆκα
τὸν Κουρῖνο, τὸν Ἰχίκα.
Χαιρετῶ καὶ πλησιάζω,
ζήτ' ὁ πόλεμος φωνάζω
μές 'στ' αὐτιὰ τῶν Ἰαπώνων,
ὅταν μ' ἀπαντοῦν μὶ τόνον
πῶς ἐτάχθη κι' ὁ Μικάδος
μὲ τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος.

—

Τί χαρτάκια 'στὰ 'φηλά,
τί χαρτάκια χιμηλά,
τί χαρτάκια ἔπιθε πέρα
στροβιλίζουν 'στὸν ἀέρα.

—

Ὁ καθένας ὅς λουφάξῃ . . .
'στὰ μπαλκόνια τσούπαις βγαίνουν
καὶ τοῦ Βασιλῆ τὰ μάξι
ὅλο μὲ χαρτιὰ τὰ ραίνουν,
πούχει μέσα του καθένα
ζήτ' ὁ πόλεμος γραμμένα.

—

Τί φρινῖτις καὶ τί μένος !
τί παραζενη γιορτὴ !...
ἕνας πόλεμος κλεισμένος
σ' ἕνα τόσο δὰ χαρτί.

—

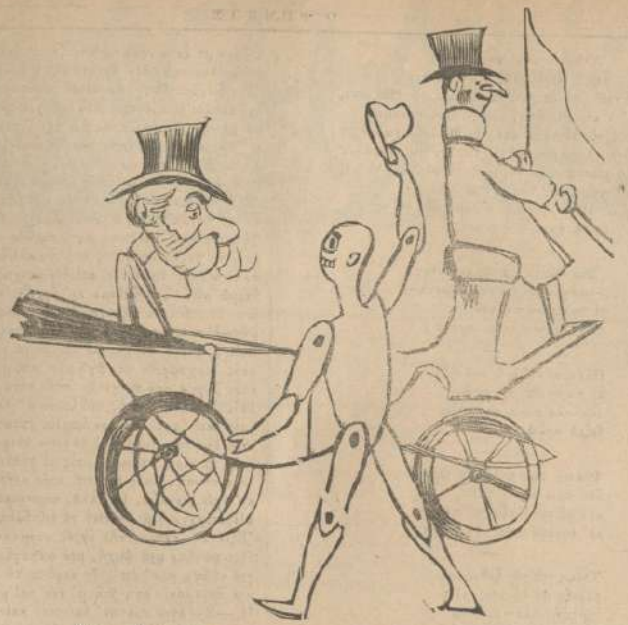
Παντοκράτορ καὶ Θεέ μου,
τί βροχὴ χαρτοπολέμου,
τί παραζενα χαρτιὰ !...
κρύβουν μέσα τὴν φωτιά.

—

Βασιλῆ, μετὰ σπουδῆς
ἀνιξὲ τὰ νὰ τὰ δῇς.
Τὰ χαρτάκια, ποῦ σὲ ραίνουν
'στοῦ Μαρτιοῦ τὸ πανηγύρι,
τὸν καρδιόκτυπο σοῦ κραίνουν
τοῦ λαοῦ τοῦ κακομοίρη.

—

Κύττα τί χαρτιῶν βροχή !...
μὴν τὰ πάρῃς χαρτά...

Τρέχει δίπλα 'στὴν καρότσα τοῦ κυρίου Θοδωρῆ,
ζήτ' ὁ πόλεμος τοῦ λίγει, κήρυξέ τον αὐθωρεί.

εἶναι τοῦ λαοῦ ψυχὴ
τὸ χαρτάκι ποῦ πετᾷ.

—

Νάτην νάτην !... σὰν χρυσῆ
φτερουγίζει πετελοῦδα...
Ρήγα Βασιλῆ καὶ σύ
τῆς λιχτάρεις τὴν τραγούδα.

—

Καὶ Παλάτι καὶ καλύβι
μὲ χαρτάκια τραγουδᾷ...
νἄξερες τί πόθους κρύβει
τὸ χαρτὶ τὸ τόσο δά.

—

Λαβαρ' ἀγώνων ἔγιναν καὶ τοῦ μπιλιάρδου στέκαις,
μὰ καὶ πολλαῖς Ρεβίκκαις
τὰ μισοφόρια 'σήκωνεν ἀπάνω 'στὸν ἀέρα
καὶ τἄκαναν παντιέρα.
Ὁ πόλεμος ἀνίμιζε καὶ κάτι καπελίνα
μὴ βρίξῃ καὶ μὴ σταξῃ,
καὶ τέτοια τὰ Βασιλικὰ ρενιάσανε κι' ἐκεῖνα
κι' ἔσπασαν ἐν' ἀμάξι.
κ' ὅλος ὁ κόσμος 'τράμαξε μὴν πεθ' ἡ Πριγκηπέσσα,
ποῦ μαζὶ μὲ τὰ μικρὰ καθότανε ἐκεῖ μέσα,
κι' ἐγὼ τοὺς ἵππους 'κτύπησα
κι' ἵπῆρα τὴν Πριγκήπισσα,
καὶ μιὰ καὶ δηὸ 'στὴν ἄμαξα τοῦ Βασιλῆ τὴν 'πῆγα
κ' ἔλλα σπουδαῖα πράγματα 'γενῆκαν οὐκ ὀλίγα.

Φ.— Ὅμως κι' ἐγώ, βρὲ Πίρκλη, κυττῶ τὸν Ντελῃγιάννη,
ἔτρεχε κόσμος 'πίσω του, λογῆς λογῆς ρεμπέταις,
μὰ μόλις τὸν ἀντίκρυσα δὲν ξέρω πῶς μ' ἔφάνη
σὰν Δίας τερπικέραυνος, σὰν Ἄρης μὲ μπαρμπέταις.
Ζήτω τοῦ λέγ' ὁ πόλεμος καὶ βγάζω τὸ κεφέλο,
ἂν πολεμάρχις λέγεσαι τώρα κι' ἐγὼ σὲ θίλω,
ληρμόνησε τὰ λάχανα καὶ τὴν γουβενταέξη
νὰ τὸν κηρύξῃς σήμερα, κι' ἀμέν, Χριστέ, κι' ἐς φέξῃ.

—

Ζήτω, τοῦ φωνάζω, ζήτω,
κήρυκτον, δὲν τὸν κηρύττω.
Κήρυξέ τον, Θοδωράκη,
καὶ μᾶς ἔγινε μιράκι.

—

Μὴ μοῦ βγαίνετε 'στὴ μέση,
μὴ μὲ βγάζετε νὰ ρίξω,
κι' ὅταν θέλω καὶ μ' ἀρέσει
μόνος μου θὰ τὸν κηρύξω.

—

Ἀκούω τόνους μουσικῶν κι' ᾄσματων οὐρανίων,
μπαίνω μές 'στὴ Μητρόπολι, κατάνυξις μεγάλη,
κι' ἐβίλιζα κυττάζωντας τοῦ Μπάρμπα τὸ κρανίον:
«τί πόλεμος νὰ γίνεται σὲ τοῦτο τὸ κεφάλι ;»
Νὰ κι' ὁ Μινίστρος ὁ Σκουζὲς μὲ μάτια φλογοβόλα,
τὸν βλέπω νὰ λκμποκοπᾷ καὶ λίγω κατηγής:
«τί νόταις διπλωματικαῖς νὰ παίζουν καραμπόλα
'στ' ἄφρατα τὰ κύτταρα τῆς κάρκς τῆς σοφῆς ;»

'Αλλ' έρχεται περίλυπος
κι' ὁ Βκρβογλης ὁ Φίλιππος.
Πῶς ἤθελα γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ 'γνώριζα, Θεέ μου,
τί τάχα κι' ὁ κὺρ Φίλιππας φρονεῖ περὶ πολέμου;
Κυτταζω καὶ τὸν Μετζὲ καὶ τὸν Μαυρομιχάλη...
κ' εἰμπορεῦσα νἄμπαινα κι' εἰς τούτων τὸ κεφάλι.
Μὰ νά κι' ὁ μαστρο-Νικολὸς... τί φλόγα, τί καμίνι,
ποῦ μόλις τὸν κυττῶ
στοιχηματίζω, Περικλῆ, πῶς πόλεμος θὰ γίνῃ
ὀρὶ φράγκα μ' ἔκατο.

—

'Στὰ ψηλὰ τὰ παραθύρια,
—μάγια μοῦχεις καμωμένα—
τὶ πολέμων πικνηγύρια,
τί χαρτάκια σκορπισμένα!

—

Πέλαιμον κι' ἐγὼ σκλπίζω
μὲ τὰ στήθη φλογερά,
συμβολα πυρὸς σκορπίζω
δεξιὰ κι' ἀριστερά.

—

Φθάνει τῶν πολέμων ὥρα,
ὅσε σὰω πέρνω φόρα,
καὶ μὲ τὸν Καζάζη 'πῆγα
κι' ἐστερέωσα τὸν Ρήγα.

—

'Ομως γιὰ νὰ ξιθυμάνω
ἔτρεξα μὲ σρρίγος νέον
ὑημοψήφισμα νὰ κάνω
μὲ τὸν γέρο-Κορναῖον.

—

Πόλεμος ἐπαπειλεῖται
καὶ βαρβάτε, συμπολῖται,
τοῦ πολέμου τοῦ φιλτάτου
τοὺς πατέρας ν' ἀνακρούσω...
'πῆγα καὶ 'στοῦ Ζαχαράτου
τὸν Γενναῖον ν' ἀκούσω.

—

'Οποῖοι λόγοι πύρινοι, τί γδοῦποι καὶ τί βρόντοι!
μοῦπαν κι' ὁ Βακαλόπουλος πὼς θἄλθῃ μὲ τοὺς ἄλλους
νὰ τρίξῃ τὸ μοναχριθο κι' ἀθάνατό του δόντι,
πούναι φοβὶρ' ἀξάκουστη 'στῶν ταραχῶν τοὺς σάλους,
μὰ δυστυχῶς ἀρρώστησε
κι' αὐτὸ πολὺ μᾶς 'κόστισε,
οὐχ ἧττον 'πῆγα μὲ λαὸ 'στ' 'Ανακτορα παρέα
κι' ἐπρόσμενα τὸν Βασιλῆ νὰ μᾶς 'μιλήσῃ κάτι,
ἀλλὰ μᾶς εἶπε μιὰ φωνὴ: «πᾶτε 'στὸν Φαληρέα
κι' ἄδικως τὸν προσμένετε, δὲν εἶναι 'στὸ Παλάτι».
'Ομως ὁ κόσμος ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔπιρνε χαμπάρι
κι' ὁμόφωνος ἐβόησε: «ἀφὰ κάνωμε καρτέρι
ὡς ποῦ τὸ γλυκοχάραγμα κι' ἡ πουλιὰ νὰ μᾶς πάρῃ,
τὸν Βασιλῆ μας θέλομε νὰ μας, εἰπῆ τί ξέρει.

—

'Σ' αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, ποῦ στέκεται ψηλὰ,
θέλομε νὰ προβάλῃ καὶ νὰ μᾶς 'πῇ πολλὰ.
'Σ' αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι γιὰ λίγο νὰ σταθῇ
μὲ κάκαινη παντζέρα καὶ μὲ γυμνὸ σπαθί.
'Σ' αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι νὰ βγῇ καὶ νὰ σκορπᾷ
χαρτάκια τοῦ πολέμου μὲ 'μάτια χρωπά.

—

Τέτοια τραγούδια τῆς στιγμῆς καθένας τραγουδεῖ
ἔτσι γιὰ νὰ σκοτώσωμε τὴν ὥρα ἀηδιάζη,
κι' ὅλο μὲ ξεφωνήματα καὶ ζήτω 'ξεθυμαίναμε,
κι' ὁ Βκεϊλῆς; δὲν ἤρχετε κι' ἐμεῖς ἐπερμένα με.
'Αχνίζωντας ἐπήγαινε πίντε βραδιῶν φαγγέρι
καὶ κόσμος ἐμαζευετε, ποῦ δὲν 'χωροῦσε μῆλο,
μὰ βλέπω χωροφύλακας μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη
κι' ἀμέσως ἐμυρίστηκα πὼς θὰ δουλίψῃ ξύλο.
Χύνονται κατεπάνω μας, μοῦ λίνει ἀκαλύσου
πρὶν νὰ γενῇ διάλυσις τῆς κουρσακεφαλῆς σου.
'Εγὼ δὲν διαλύομαι καὶ στέκομαι μπαστάκας
ἂν κι' ἤκουα τριγύρω μου τριζούσας σακαράκας.
Τότε δὴ τότ' ἐπίλαοις μετὰ πολλῆς ἀνδρείας
καὶ τῆς πεζῆς δυνάμεως καὶ τῆς καβαλαρίας,
πλὴν ὁ λαὸς ἀμύνεται καὶ δὲν ὑποχωρεῖ,
θαρρῶ πὼς 'ξεροβήκει κι' ἀρχίζει νὰ βαρῇ.
Δὲν τὸν φοβίζουν τάλογα, δὲν πάει παρακάτω,
μήτε Μπαϊρακτάρηδων δὲν σκιάζεται ροβίρα,
λαὸς βαρὶ γιὰ πόλεμο μὲ τὸν φονιᾶ τὸν Τοῦρκο,
λαὸς 'λαχτάρισε νὰ 'βγῇ μέσ' ἀπὸ μαῦρο βοῦρκο,
λαὸς βογγᾷ καὶ πνίγεται 'στὴν τόση καταφρόνια,
λαὸς 'θυμήθηκε λαὸ, ποῦ ζοῦσε σ' ἄλλα χρόνια,
λαὸς ἐκεῖ 'στὸ Σταδιον ὁρομεὺς ἐπρωτοφάνη,
λαὸς ἰδίψασε τιμὴ καὶ δάφνινο στεφάνι,
λαὸς τὸ χέρι 'σήκωσε, λαὸς τὸ στῆθος δείχνει,
λαὸς κτυπᾷ, λαὸς βροντᾷ, λαὸς κατρακυλᾷ ρίχνει,
κι' ἐγὼ φωνάζω, Περικλῆ, περίτρομος σιμά του:
«Προσέχετε γιὰ τὸ Θεὸ τὸ λιθοβόλημά του.
'Εξω τῆς ἐχθρας τῆς ὀχιᾶς φαρμακερὴ σαπίλα,
ὅλοι φανῆτε μιὰ ψυχὴ, μιὰ φάλαγξ, ἕνα κόμμα,
γιὰ νἄβγῃ μέσ' ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ μαρμαμένα φύλλα
μιὰ πολεμάρκατη βοὴ μ' ἕνα κακὶ μόνο στόμα.»
Π.—Κι' ἐγὼ συστὴν' ὁμόνοιαν καὶ λέγω προσοχὴ
κι' ἡ ματσουκιαῖς μου πίφτουνε 'στὴ ράχη σου βροχή.

Μὲς 'στοῦ Μαρτίου τὴν ὄρεστα καινούρια μανιφέστα.

—

Καινούρια νότα, βρὶ παιδιὰ, ποῦ τἄκανε σαλάτα
καὶ τῆς Φρεγκιᾶς ρεζίλιψε τὰ πρῶτα Κονσολάτα.
Ρεζίλης κι' ὁ Σωλομοῦρος, ὁ ψεύτης ὁ μαρτέλος,
ρεζίλης κι' ὁ Μουρισιᾶς, ὁ Ροῦσσος ὁ χαχόλος.

—

Καινούρια νότα, βρὶ παιδιὰ, καινούριο πάλι φιάσκο,
γελᾷ μὶ τοὺτους κι' ὁ Σκουζὲς, κι' ἐγὼ μαζὶ των χέσε,
δὲν μᾶς τρομάζει τῆς Φρεγκιᾶς τὸ σουφρωμένο φρύδι,
πάει κι' αὐτὴ 'στὸ βάθολο, κατέντησε σκουπίδι.

—

Πότε στενὸς ἀποκλεισμὸς εἰς ὅλα τὰ λιμάνια,
πότε στενὸς τοῦ Πειραιῶς, πότε στενὸς τοῦ Βόλου,
καὶ μέσα τὸν' ἀτέλειωτα καὶ σοβαρὰ φιρμάνια
κοντολογῆς ἀποκλεισμὸς δὲν γίνεται καθόλου.

—

'Ο κὺρ 'Αλέκος μυστικὰ τὴν νότα τὴν διαβάζει
κι' ἀμέσως ἀπορρίπτεται παρ' ὅλων ὁλοψήφως,
κι' ὁ Φωτσυλῆς 'στὴν κλειδαριὰ τὰ βόδι ταύτιά του βάζει
κι' ἄκυρα, σκούζει, τὰ χαρτιὰ καὶ κάθε νότα πέφος.

—

Κι' ἄλλη γραφὴ μᾶς ἔστειλαν Μινίστροι λυσσαλέοι
κι' ὁ Θοδωράκης ἔλεγε κι' ὁ Θοδωράκης λέει:
«μᾶς 'στὸ καλάθι ρίξετε τῶν σκουπιδιῶν καὶ τοῦτα
καὶ τὰ μυαλὰ τῶν 'Ανοτῶ τὰ 'κάναμε κουρκούτι.»

'Ο Γεώργης Λεχουρίτης, νέος σπουδῆς μαστὸς,
λαμπρᾶς δ' οἰκογενείας ἀντάξιος βλαστός,
'στὴν 'Αρειον τὸν Πάγον δικηγορεῖ ἐσχάτως
ἐδῶ δὲ διαγράφει καὶ πρώτος ἀδουλάτος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

'Ετος δριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν δρχαιοτάτων.

'Ετος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ μηνὸς 'Απρίλη
κι' ἄβρισαν φονιάδες σκύλοι.

Ποδοντος πεντακόσα κι' ογδοηνταέξη,
αἷμα μὲς 'στὴν πλάκα κρουνηδὸν θὰ τρέξῃ.

**Δόξα 'στοὺς 'Επαναστάτας,
ποῦ τρομάζουν Διπλωμάτας.**

—

Νάτα νάτα... 'πεταχθῆκαν σὰν ἀτσὶ τὰ παλληκάρια
μὲς 'στῶν Τούρκων τὰ κανόνια, μὲς 'στῶν Τούρκων τὰ χαντζάρια,
κι' οὔτε δρόμος κι' οὔτε χιόνι καὶ νεροποντὴ βροχῆς
δὲν κουράζει καὶ δὲν σβύνει τὴν λαχτάρα τῆς ψυχῆς.

—

Πέταξε καὶ σὺ, ψυχή μου, μὲ τοὺς νέους Τουρκομάχους,
βρόντα, λεβεντιὰ καυμένη, ποῦ ποτὲ νὰ μὴν πεθάνῃς...
μ' αἷμα βρέχουνε τῆς πέτρας, μ' αἷμα βρέχουνε τοὺς βράχους,
καὶ πινάζεται μαζὶ των φτερωτὸς κι' ὁ Κυπριάνης.

—

'Στὸ γοργὸ περπάτημά των 'ξαφνιστῆκαν τὰ λαγκάδια,
κι' οὔτε στέφανα δὲν φθάνουν κι' οὔτε ρίμαις ποιητοῦ
γιὰ τοὺς μάρτυρας ἐκείνους, ὁποῦ μ' αἵματος σημάδια
δείχνουν δρόμο νικηφόρο 'στὴ Σημαία τοῦ Στρατοῦ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Εὐλογημένα τάρματα, ποῦ πολεμοῦν ἐκεῖ,
μουτζώνοντας τὴν Φραγκικὴ ψευτοπολιτική.
Π.— Εὐλογημένα τάρματα—ποῦσαι, καϋμένε Μπρούρα;—
ποῦ ρίχνουν Φράγκικα χαρτιὰ 'στῶν σκουπιδιῶν τὴν κοῦρα.
Εὐλογημένα τάρματα—Νταβέλη μου, Νταβέλη—
ποῦ κάνουν καὶ τὸν Θεοῦωρο τὸν πόλεμο νὰ θέλῃ.
Φ.— Εὐλογημένα τάρματα—Ζέρμα μου κι' Ἀλαμάνα—
ποῦ μήτε Φράγκους σκιάζονται, μήτε φοβοῦν Σουλτάνο.
Λάφνακες 'στὸν Κυψελόπουλο, βάφνακες 'στὸν Μιλωνᾶ,
ποῦ τάρματά των θρόντησαν 'στ' ἀπάτητα βουνά.
Ρίχνω ψηλὰ 'στὸν Ὄλυμπο τὴν θλιβερὴ ματιά μου,
τὰ βροντερὰ τουφέκια των βουΐζουν μές 'στ' αὐτιά μου,
γροικῶ παρήγορη φωνὴ τοῦ σκλαβωμένου κόσμου,
βογγοῦν καὶ τρίζουν ἔλατα καὶ πλατανιῶν κουράλες,
καὶ λεαντόκαρδα κορμιὰ λαμποκοποῦν ἐμπρός μου
μὲ τάσημένια τὰ πιπλιὰ, τῆς ἀσημένιες παλάς.
Σταυρκιτοὶ γοργόφτεροι σταυραετοὺς κυττοῦν
κι' ἴτσι τοὺς χαιρετοῦν.

—

«Πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνοι,
κι' ἴσκιος κλέφτη μὲν ἠμέρα
δὲν ἐπέρασ' ἐδῶ πέρα,
ποῦ χορτάρι δὲν φυτρόνει.

—

«Διάβηκαν πολλοὶ χειμῶνες,
διάβηκαν καὶ καλοκαίρια,
καὶ σὲ τούταις τῆς κοτρώναις
δὲν ἐβλέπαμε λημέρια.

—

«Πάτηνοι 'σαπίσαν γέροι
καὶ 'στὰ σάπια των κλωνάρια
δὲν ἐκρίμασ' ἕνα χέρι
τάρματά του τὰ καθάρια.

—

«Κι' ἔτρεχε σὰν ἀπὸ βρύσι
τόσο γάργαρο νερό
δίχως ἕνα νὰ δροσίσῃ
παλληκάρι φλογερό.

—

«Κι' ἐδῶ πέρα καὶ παρέκει
'στὴν αὐγὴ τῆς Πασχαλιᾶς
δὲν ἐξύπνησε τουφέκι
τὸν ἀντίλαλο σπηλιᾶς.

—

«Χιονισμένη καθὲ ραχη
πρόσμενε νὰ τὴν πατήσουν
σὰν καὶ πρῶτα Τουρκομάχοι,
ποῦ ρηγιάδες θ' ἀναστήσουν.

—

«Τρέχουν σκλάβοι γιὰ νὰ 'δοῦν
ἄλλους σκλάβους ὁποῦ κλαῖνε,
πίρδικες δὲν κελαϊδοῦν,
μήτε κοῦκοι δὲν τὸ λένε.

—

«Δὲν ἀκούεται λαλιὰ,
βουβαθῆκαν τὰ πουλιὰ,
δὲν 'μιλεῖ κανένας λόγγος,
μήτε δέντρο καὶ φυτό,
μόνο κλάμμα, μόνο βόγγος,
κι' ἕνα ψυχομαχητό.

—

«Μὲς 'στὴν νίκα, μὲς 'στὸν πόνο,
ποῦ δὲν θγαίνει παλληκάρι,
ἕνας ζωχὸς τρέχει μόνο
χιονισμένου καβαλάρη.

—

«Δρασκελίζει τῆς ραχεύλαις,
καὶ γιὰ λίγο στιγμὰ
νὰ ποτίσῃ 'στῆς βρυσούλαις
τάλογό του, ποῦ πετᾷ.

—

«Καὶ περνᾷ τὴν γῆ τὴν σκλάβα,
καὶ 'στὸ γρήγορό του ἴσκιο
νειώθουν σὰν ἀνατριχίλα
τάκαρπα τῆς σκλάβας φύλλα.

—

«Τί μεγάλος καβαλάρης,
τί λεβέντης ζηλευτός! . . .
ὅλο νειότης, ὅλο χάρις,
εἶναι Βασιλῆς αὐτός.

—

«Ὅλα 'στὸ μορά του μόνο,
ποῦ δὲν σβύνει μὲ τὸν χρόνο,
ζωντανεύουν καὶ λαλοῦν
καὶ μαζὶ τον πηλαλοῦν.

—

«Καὶ πελάγη καὶ στεριαῖς
κελαϊδοῦν ἐλευθεριαῖς
σὰν τὸν βλέπουν νὰ διαβαίνῃ
μὲ κορῶνα χιονισμένη.

—

«Βρὲ καλῶς τα τὰ ξεφτέρια,
πούλθαν μὲ τῆς Πασχαλιαῖς
γιὰ νὰ στέσουνε λημέρια
'στῆς δικαίωμας τῆς φωλιαῖς.

—

«Βρὲ καλῶς τα μὲ παντιέρα
μές 'στοὺς βράχους μας αὐτούς,
ποῦ θὰ κάνουν ἐδῶ πέρα
Πασχαλιὰ μὲ τοὺς ἀϊτούς.

—

Σήκω, καϋμένε Περικλῆ, καὶ ὅραξε τὰ τουφέκια,
φασκέλωστε τὰ βάσανα, τοῦ κόσμου τῆς σκοτοῦρες,
καὶ τάρματά σου φόρεσε, τῆς πάλαις, τὰ χρυσοτέκια,
κι' ἐκεῖναις τῆς ἀστραφτερὰις τῆς ἀσημοκουμπούραις.
Πᾶμε κι' ἐμεῖς νὰ ζήσωμε λίγη ζωὴ βουνίσια,
νὰ δείξωμε τὰ στήθη μας κι' ἐμεῖς πκλληκαρίσια,
πᾶμε τὸν βάγγο τοῦ ρηγιᾶ ν' ἀλουσωμ 'ἐκεῖ πέρα,
ποῦ παίζουν τὴν φλογέρα
Νταβέληδες ἁρματωλοί, λεβέντες Ἀλαμάνοι,
μαζὶ μὲ τόσους Ἰταλοὺς καὶ μὲ τὸν Κυπριάνη.
Σύρε καὶ σὺ τὸ ὄρμα σου νὰ γίνῃ σκυλοπέτσι,
νάχῃς σεπὴ τὸν οὐρανὸ καὶ τὸ βουνὸ Πκλάτι,
νὰ τρῷς τῆς σούβλας τὸ σφακτὸ, νὰ τρῷς τὸ κοκορέτσι,
καὶ προφητείας νὰ μᾶς λὶς μὲ τοῦ σφακτοῦ τὴν πλάτη.
Σύρι καὶ σὺ μὲς 'στῆς φωτιαῖς,
σύρε νὰ παίξῃς μπαλωτιαῖς,
καὶ σὲ καθαρικὶς ρεμματιαῖς
νὰ πλύνῃς τῆς λαβωματιαῖς.

—

Σύρε νὰ πίσῃς 'στὸ κλαρὶ, νὰ πιῇς κρασὶ μὲ πλώσκα,
νὰ θυμηθῇς ἁρματωσιαῖς τοῦ Ζάδρου καὶ τοῦ Τόσκα,
καὶ νὰ τὸ λὲς σιγὰ σιγὰ—Ζούρκα, καϋμένε Ζούρκα—
πῶς πολεμοῦμε τὴν Τουρκιὰ καὶ τὴν Φραγκιὰ τὴν Τοῦρκα.
Σύρε νὰ γίνῃς Βασιλῆς καὶ Ρήγας τοῦ βουνοῦ

καὶ γιὰ κορῶνα νὰ φορῇς τοῦ κλέφτη τὸ φακιόλι,
νάχῃς ἀπάνω συντροφιὰ τέστέρια τούρκνοῦ
καὶ κάτω νάχῃς τὸν αἰτὸ, ποῦ δὲν τὸν φθάνει βόλι,
ν' ἀκοῦς γιὰ κλέφτικις μας παληοὺς, ν' ἀκοῦς γιὰ Νικοτσάρα,
νάχῃς τὴν πίτρα γιὰ σκαμνὶ, τὰ χέρια γιὰ τσαντσάρα,
καὶ νὰ σὶ 'βρίσκ' ἡ πούλιᾳ
ξυπνὸ 'στὰ καραούλιᾳ,
νερὸ νὰ πίνῃς μὲ φλασκὶ
καὶ νὰ φουσκώνῃς σὰν ἀσκὶ,
νὰ ροβολᾷς ἀπὸ 'ψηλὰ, νὰ χάνεσαι 'στὰ δάση,
κι' ἂς ἔλθῃ Τοῦρκος ὕστερα καὶ Φράγκος νὰ σὲ πιάσῃ.
Ζώσου τὰ γιαταγάνια σου καὶ τάργυρᾶ πιστόλια,
κι' ἐκεῖ μαζὶ μου τράβα,
ποῦ τραγουδιέται λιβεντιὰ τοῦ Λάζου καὶ τοῦ Τόλια
καὶ νειότη τοῦ Βλαχάβα.
Σύρι χωρὶς ἀλάτρισμα κι' ἀνατριχίλαις φόβου
νὰ ζῇς βουνὰ τοῦ Γρεβενοῦ καὶ ράχαις τοῦ Μετσόβου,
νὰ ζευτοπλώνῃς λάβαρα καὶ φλάμπουρα γαλάζια
καὶ ν' ἀγναντεύῃς ἀπ' ἐκεῖ τῆς Πόλις τὰ Μπουγάζια.

—

Κύττα πέρα
μεσὰ παντιέρα,
κύττ' ἀσκέρι μυρμηγκιά. . . .
κατεβαίνει
πεινασμένη
τρισκατάρατη Τουρκιά.

—

Τουρκοφάγοι
μὲς 'στὰ πάγη
πολεμοῦνε σὰν λιοντάρια,
καὶ τὸ χιόνι
σαβανόνει
τὰ νεκρὰ τὰ παλληκάρια.

—

Πέρτουν βόλια,
μὰ τὰ δόλια
ποῦ πρικιόνουν νὰ βαροῦν
τόσ' ἀσκέρια,
ποῦ λημέρια
καὶ ταμπούρια πλημμυροῦν;

—

Ἄκου τραγούδια κλέφτικα καὶ κλέφτικη φλογέρα,
μὰ κι' Ἰταλοὶς
ἁρματωλοὶς
γιὰ κύττα παραπέρα.

—

Μὲς 'στὰ τραγούδια μας γροικῶ κι' Ἰταλικὸ μιτόρε,
Νόρμα, Λουτσία Λαμερμοὺρ, Τραβιάτα, Τροβατόρε,
ἄκου τραγούδια, Περικλῆ, ποῦ τὰ μυρτζηλεύω,
μοσχομυρίζουν γλάτο καὶ πεῦκο καὶ θυμάρι:
«Μάννα, σοῦ λέω, δὲν μπορῶ τοὺς Τούρκους νὰ δουλεύω,
σὄιῶξε με, μάννα, σὄιῶξε με τὴν νύκτα μὲ ρεγγάρι».

—

Πλὴν ἀκούεται μ' ἐκεῖνα
τὸ μὰ μπέλα Φιορεντίνα,
κι' ἡ γνωστὴ Καβαλαρία Ρουστικάνα τοῦ Μασκάνη,
καὶ φωνάζω «γειὰ σας γειὰ σας, Ἰταλοὶ τοῦ Κυπριάνη».

—

Κύτταξέ τον πῶς βαρεῖ,
βγῆκε κλέφτης καπετάνος,
κι' ὁλοένα προχωρεῖ
σὰν Νταβέλης κι' Ἀλαμάνος.

—

Δὲν τὸν 'κούρασαν τὰ χρόνια,
δρασκελίζει τὰ κοτρώνια,
καὶ 'στῆς μάχης τὴν βροντὴ
λεβεντιὰ καὶ νειότα πέρνει...
ὅξεκ 'στὸν Ἐθελοντή,
ὁποῦ φῶς 'στὸ φῶς μας φέρνει.

—

Μὲ σπιθόβολη ματιὰ
πάει 'μπρός μές 'στὴ φωτιὰ,
καὶ Νεράϊδες τοῦ γελοῦν
μὲ τῆς ὄαφνης τὸ στιφνί,
καὶ σπηλιαῖς ἀντιλαλοῦν:
«Κυπριάννη, Κυπριάννη.»

—

Ὅπου τύραννος κτυπᾷ
καὶ τραγὶ τὸν δοῦλο κάνει,
τρέχει καὶ λαμποκοπᾷ
τὸ σπαθὶ τοῦ Κυπριάνη.

—

Ἡ ψυχή του λαχταρᾷ
μὲς 'στὴ γῆ μας νὰ 'πεθάνῃ,
γιὰ νὰ λένε μιὰ φορὰ
πέτρες, δέντρα καὶ νερὰ
τόνομα τοῦ Κυπριάνη.

—

Εἷς τὸν ἄνδρα τῆς τιμῆς
τέτοια δόξα μόνο φθάνει,
κι' ἂς φωνάξωμε κι' ἐμεῖς:
«Κυπριάνη, Κυπριάνη.»

—

Πήγαινε πρῶτος 'γρήγορα μὲς 'στὶς ρωγὲς τὰ μέρη
κι' ἐγὼ κατόπιν ἔρχομαι μὲ σκληγγα 'στὸ χέρι
μαζὶ μὲ τοὺς ἀνταρτας μας πολέμους νὰ σαλπίσω,
ἀλλὰ μὴν πᾷς, βρὲ Πιρικλῆ, γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃς 'πίσω.
Καὶ τώρα δῖνε μου ξυλιὲς τὸ στόμα νὰ σφαλῶ,
γιατὶ σὲ τέτοια πράγματα δὲν πρέπει νὰ 'μιλῶ.
Κουράγιο, βρὲ παιδιά,
κι' ἂς δοῦμε τί θὰ γίνῃ...
δὲν βγάζω τσιμουδιά,
κι' ἂν δμιλῶ τί βγαίνει ;

—

Π. — Ὅρσε λοιπὸν στηλιάρι
καὶ λούραξε, σκλιάρη.

Διάφορα πολεμικὰ καὶ κωμικὰ καὶ τραγικά.

—

Στὰ θωμαῖα τῆς Βουλῆς
κόσμος μαζεύεται πολύς,
κι' ὁ Θεόδωρος ὁ τρομερὸς
καθὼς καὶ πάντα λιγερὸς
εἶπε μὲ τόνο δυνατὸ
περὶ πολέμου τό καὶ τό,
κι' εἶπαν πολλοὶ σὰν ἄκουσαν τὸν Μπέρμπα-Ντιλληγιάννη
πὼς σίγουρα τὸν πόλεμο τὸν κάνει δὲν τὸν κάνει.

—

Ὁ Θοδωρῆς 'στὴν Κηρεσιὰ
πάει γιὰ φρέσκο καὶ δροσιά,
κι' ἡ παπκρούσαις γύρω του πῦρ κόκκινας ἀνθίζουν
καὶ μὲ τὴν κοκκινάδα των πολὺ τὸν ἐρεθίζουν,
ἄλλ' ὅμως κατακόκκινον κυτταξει καὶ τὸν ἤλιον
καὶ πκριστάνει μόνος του πολεμικὸν εἰδύλλιον.

—

Ὁ Βόρειος τῆς δεσποιας του χαϊδεύει φαβορίτακις
κι' ὁ Θεόδωρῆς τὸν πίνει,
καὶ σοβαρὸς τοῦ κήπου του 'ρωτᾷ τῆς μαργαρίτακις:
«Θὰ γίνῃ δὲν θὰ γίνῃ ;»

—

Τῶν Ἰταλῶν ὁ Πρεσβευτὴς τὸν Θεόδωρακη 'ρώτησε
κι' ὁ διπλωμάτης Θοδωρῆς ἀμέσως τὸν ἐρώτισε,
καὶ τοῦπε μὲ λεπτότητα καὶ διπλωματικῶς
πῶς μὲν' εἰρηνικώτατος καὶ συντηρητικός.

—

Καὶ τότε τὸν πολίμαρχον ὁ Πρέσβυς συνεχάρη
πῶς γιὰ τοῦ κόσμου τὸ καλὸ περιφρονεῖ τὸν Ἄρη,
ἐν τούτοις ὁ Κορδόναρος, τὸ φλογερὸ καμίνι,
τὸν Πρέσβυ βεβαιώνει
πῶς εἰμπορεῖ καὶ πόλεμος τρικούβερτος νὰ γίνῃ,
κι' ὁ Πρέσβυς κοκκαλώνει.

—

Ἀκούσκς δὲ κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Θοδωρῆ, τὴν τζόγια του,
ὡς θαυμαστὸς, ἀνέκραξε, κι' ἔτσι κι' ἄλλοτε τὰ λόγια του,
καὶ τὸ σπαθὶ του 'γύμνωσι κι' ὅλους τοὺς ἔπῆρε σβάρνα
μαζὶ μὲ τὸν Δ' Ἀβάρνα.

—

Κι' ἀπὸ τὴν Κύπρο μερικὲς
ἀπίμειναν ἐκστατικὲς
μ' αὐτὰ τὰ δυροῦμενα τοῦ γέρο-Κορδονάτου,
κι' ὅλοι τοῦ λέσιν πῶς λοὰ τὰ λέει τὰ λοά του.

—

Ὁ Πρεσβευτὴς ὁ Τουρκαλὲς, μιὰ φάτσ' ἀπὸ τῆς πρώταις,
τὸν κὺρ 'Αλίκο μὲ πυκνὰς τὸ βομβαρδίζει νότας.
Κι' ὁ κὺρ 'Αλίκης τοῦ γελᾷ καὶ τοῦ 'μιλεῖ μὲ γλύκα
γι' αὐτὰ τὰ βομβαρδίσματα τἀπέξω καὶ τὰ μέσα,
κι' ὁ πατριώτης Φασουλῆς μὲ γέλιο καὶ μὲ πίκα
τούρλα, φωνάζει, Τουρκαλὲ, τὴν κόκκινή σου ρέσα.

—

Ἐμπρός, παιδιὰ, μὰς ἤλθανε κι' Ἀγγλίδες νοσοκόμοι
κι' ἄλλαις θἀλθοῦν ἀκόμη.
Χαρὰ 'στον ποῦ θὰ πληγωθῇ 'στῶν Τούρκων τὸ κυνῆγι,
θὰ τοῦ σφαλοῦν τὴν μιὰ πληγὴ κι' ἄλλη κρυφὴ θ' ἀνοίγῃ.

—

Κι' αὐταῖς ἐὼ τῆς ἔφιρεν κοινῆς πατρίδος πόθοι,
κι' ὁ Φασουλῆς ἀνέκραξε ἐκτυπᾶτ' Ἑλλήνων παῖδες»,
κι' ἔπῆρε τὸ τουφέκι του καὶ μόνος ἐπληγώθη
γιὰ νὰ τοῦ δίσουν τὴν πληγὴ φιλανθρωπαις Μυλλαίδες.

Κι' ἐγὼ μὲ πίκρα ψάλλω μνημόσυνο μεγάλο.

Δόλια Πατρίδα, σίμωσε νὰ κλάψῃς τὸν νεκρὸ,
ποῦ μιὰ φορὰ τὸν ἔρραινες μὲ ὁλόφαναις ζηλευταῖς,
ξεχείλισε 'στὰ χείλη του παράπονο πικρὸ
γιατὶ ποτὲ δὲν τοὔτυχε μιὰ μέρα σὰν κι' αὐταῖς.

Δόλια Πατρίδα, σίμωσε καὶ τὸν θαμμένο 'ρώτα,
ποῦ νὰ 'μποροῦσε νἄφινε τῆς νέκρας τὴν σαπίλα,
μὲς 'στοῦ πολέμου τὴν φωτιὰ θὰ σ' ὠδηγοῦσε πρῶτα
κι' ὕστερα θὰ σ' ἱστόλιζε μὲ τῆς Ἑλιᾶς τὰ φύλλα.

Κλάψε, Μοῦσα μυροφόρα, τὸν Ἀναγνωστάκη τώρα.

Κι' εἶδ' ἀκίνητα τὰ χέρια καὶ τὰ χείλη νὰ κρατῇ
τὸν φιλόσοφο, τὸν σκώπτη, τὸν γιατρό, τὸν ποιητή,
κι' εἶδα πέρα σκεπασμένο μὲ τῶν τάφων τὴν ἐτιὰ
πνεῦμ' ἀθῶο καὶ πανόργο, χάρι δίχως γηρατειά.

Κρῖμα κρῖμα, ποῦ γιὰ πάντα τέτοιος ἄνθρωπος δὲν ζῇ,
κρῖμα κρῖμα τέτοιο στόμα μιὰ γιὰ πάντα νὰ σφαλᾷ...
τὄκλεισαν κι' αὐτὸ, μὰ 'πῆρε τὸ χαμόγελο μαζί
μέρα νύκτα μοναχό του καὶ τὸν Χάρο νὰ γελᾷ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά, πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

'Απρίλ' εἰκοσιέξη, κάτι καλὸ θὰ φέξῃ.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα κι' ἑπτά, πρασπίζεσθ' ἐδάφη δεπτά.

Δάφναις στρώνωντας κι' ἐδῶ τὸν Σμολένσκη τραγουδῶ.

—

Ποιὸς ἐκεῖνος ποῦ λάμπει καὶ πετᾷ φτερωτὸς
κι' ἀπ' ὀπίσω του τρέχει δοξασμένος στρατός ;
Ὁ Σμολένσκης ὁ μάρτυς, τὸ λαμπρὸ παλληκάρι,
τοῦ λαοῦ τὸ τραγοῦδι, τοῦ στρατοῦ τὸ καμάρι,
ποῦ περνᾷ καὶ διαβαίνει νικητὴς πέρα πέρα
καὶ τὸν λὲν στρατιῶται Βασιλιᾶ καὶ Πατέρα.

—

Λατρευτὸς τιμημένος ὁ Σμολένσκης ἀκόμα
πολιτεῦ 'μέρα νύκτα μὲς 'στοῦ Ρήγα τὸ χῶμα,
καὶ 'στοῦ γέρου πλατάνου τἀνθισμένα κλωνάρια,
ποῦ τραγοῦδησ' ἐκεῖνος μιὰ μεγάλη πατρίδα,
μὲ τραγοῦδια τῆς Νίκης τοῦ στρατοῦ παλληκάρια
τοῦ Σμολένσκη χρισοῦνε τὴν χρυσῆ τὴν λεπίδα.

—

Ὅπου χνῶτο ποζάτου τῆς Αὐλῆς Στρατηγοῦ
ἐκεῖ πέρα φευγάλα καὶ καρδιὰ τοῦ λαγοῦ,
κι' ὅπου στέκει Σμολένσκης, ἐκεῖ νίκη περίσσια,
σιδερένιο τὸ χέρι κι' ἡ καρδιὰ λεονταρίσια,
καὶ πεθαίνει τὸ κάθε Τουρκομάχο παιδὶ
μ' ἕνα γέλοιο 'στὸ στόμα, μ' ἕνα δάφνης κλαδί.

—

Τὴν γαλάζια σημαία μοναχὸς τὴν ἁρπάζει
κι' ὁ Σταυρὸς τὸν θερμεύει κι' ὁ Σταυρὸς τὸν σκεπάζει,
κι' ἕνας ἴσκιος μὲ κλάμμα καὶ μὲ βόγγο βαθὺ
τοῦ Σμολένσκη φουκτόνει τὸ σπαθὶ τὸ σπαθί,
καὶ κτυπᾷ καὶ κτυπιέται καὶ τὴν Νίκη σημαίνει
κι' ἐκδικεῖται μ' ἐκεῖνο μιὰ τιμὴ 'ντροπιασμένη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ὢ πνεύματος καὶ σώματος ὀδύνη κι' ἀθυμία !...
ὅλα τὰ κλίνει, Περικλῆ, μιὰ λέξις κἀ τ ι μ ί α.
Δὲν ἔχω στόμα νὰ σοῦ 'πῶ καὶ γλῶσσα νὰ μιλήσω...
μὴ μ' ἐρωτᾷς γιὰ τίποτα... φτύσε με νὰ σὶ φτύσω..
τί νὰ σοῦ 'πῶ καὶ νὰ μοῦ 'πῆς ; ... τὰ ξέρω καὶ τὰ ξέρεις,
καὶ πάσχεις κι' ὑποφέρεις
σὰν πατριώτης ἄνθρωπος, σὰν τροβαδοῦρος ψάλτης,
καὶ τῶν Φαρσάλων ἡ φυγὴ σοῦ 'γίνηκ' Ἐρμάλτης.
Π.— Στὰ Φάρσαλα, στὰ Φάρσαλα, φωναζουν, Φασουλῆ,
στὰ Φάρσαλα, στὰ Φάρσαλα, ντουνιὰς ἀντιλαλεῖ,
κι' ὅπου κι' ἂν πάω σήμερα κι' ὅπου κι' ἂν στοιμάτήσω,
στὰ Φάρσαλα, στὰ Φάρσαλα, μοῦ σκούζουν ἀπ' ὀπίσω.
Στὰ Φάρσαλα, στὰ Φάρσαλα, καὶ τρίχω σὰν φρενήρη,
Ἐπιτελάρχαι σηλαλοῦν κατόπιν μου ξιφήρεις,
πετοῦν προσωπικότητες, πετοῦν ἀξίκι τόσκι,
καὶ φεύγετε νὰ φύγωμε, πατεῖς με καὶ πατῶ σε.
Φυγὴν γενναίαν, Φασουλῆ, καὶ τροπαιοῦχον ψάλλε,
ἀλλὰν ζ ἀνῆφ' στὰ Φάρσαλα, καὶ μές' 'σ αὐτά, στρατέ,
κι' ὁ Καῖσαρ κι' ὁ Πομπήϊος ἐπαλαισαν τὸ πάλαι,
κι' ἐμεῖς ἐκεῖ θὰ ὁρίψωμεν τὰς δάφνας νικηταί.

—

Φ. — Τοὺς εἶδ', τοὺς κιαλάρισα...
Στρατάρχαι κι' Ἀρχηγοὶ
παρεῖτησαν τὴν Λάρισσα
κι' ἔφευγαν σὰν λαγοί.

—

Τοὺς εἶδ' αὐτοὺς, ποῦ ξέρουν
τὰ Γαλλικὰ φαρσί,
'στὰ Φάρσαλα νὰ φέρουν
τὴν Νίκη τὴν χρυσῆ.

—

Τάδα καὶ τὰ 'μακάρισα
τὰ μοῦτρα τὰ χρυσᾶ,
ποῦ 'χαρισαν τὴν Λάρισσα
εἰς τὸν Ἐτὲμ Πασσᾶ.

—

Κι' αὐτός μ' αὐτοὺς τὰ χάνει
καὶ τὸν σταυρό του κάνει,
κι' ἔλεγε μὲ σεκλίτι :
«Χριστέ καὶ Μουχαμέτη,
φώτιστους νἄλθουν πίσω,
γιατ' εἶναι καὶ 'ντροπὴ
σ' ἐμὲ τὸν τσελεπῆ
μιὰ πόλι νὰ πατήσω
χωρὶς νὰ πολεμήσω.»

—

Τί θρῆνος καὶ τί κρότος
τῆς 'ματωμένης γῆς...
κι' ἔφευγε πρῶτος πρῶτος
ὁ γίγας τῆς φυγῆς.

—

Καὶ μὲς 'στὴν κατιγίδα
καὶ τῆς φυγῆς τὸν σάλον
βλέπω τὴν ἀλουργίδα
πρώτην πρὸ τῶν Φαρσάλων.

—

Κι' ἔβαλα τὸ μεγαλεῖον
ἀνδρικῆς φυγῆς κι' εὐστόχου...

Ὢ λαμπρὸν Ἐπιτελεῖον
τοῦ κυρίου Διαδόχου.

—

Τρέχουν τρέχουν, Περικλέτε, γυναικόπαιδα 'στὸ δρόμο
πεθυμεῖν' ἀπὸ τὸν τρόμο,
καὶ 'στὴ θλίψι καὶ 'στὸν πόνο τόσου κόσμου καὶ στρατοῦ
ἔβλεπις Ἐπιτελεῖς
καὶ λακεῖδες τῆς Αὐλῆς
νὰ μαζεύουν τὰ σαχάνια ἀφηνηφόρου νικητοῦ.

—

Μὴν ἀκοῦτε μήτε κλάμμα, μήτε τόσο βαγγητό,
μὴν κυττᾶτε σκορπισμένο τὸν λιθέντη τὸν στρατό,
γι' αὐτοὺς πῦμεινεν 'στους δρόμους μιὰ πεντάρα μὴ σᾶς μέλῃ,
ὁ ραγιᾶς ὁ σιχαμένος τέτοιος εἶναι τέτοιος θέλει.
Τοὺς ραγιάδες φασκελῶστε καὶ σ' αὐτοὺς δὲν πέρτει λόγος,
καὶ τὰ μάτια σας γαρίβα μὴ χαθῇ κανένας μπόγος.

—

Παραιτῆστε πυροβόλα,
πυρομαχικὰ καὶ ταπίτια....
πάρτε κάθε κατσαρόλα,
μὴν ξεχνᾶτε καὶ τῆς πατίτσις.

—

Τοῦ πολέμου τὰ στεφάνια
φασκελῶστε τώρα πιά...
σῶστε μόνο τὰ σαχάνια,
σῶστε μόνο τὰ πακιά,
μὴς 'στὰ Φάρσαλα νὰ πᾶμε
κι' ἐκεῖ πέρα νὰ τὰ φᾶμε.

—

Εἰς τὰ Φάρσαλα, παιδιά μου,
νὰ σᾶς ἔχω 'στὴν καρδιά μου,
γιὰ τῆς πατίτσις νὰ 'μιλοῦμε
καὶ γιὰ γλίντζα μας πολλὰ,
κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ περγιλοῦμε
τὸν Ἐτὲμ τὸν Τουρκαλᾶ.

—

'Στῆς Λαρίσσης τὸ Πιλάτι
τὴν παντιέρα του στηλόνει,
καὶ θαρρεῖ πῶς κάνει κάτι
καὶ θαρρεῖ πῶς μᾶς θυμόνει.

—

Κι' ἂν τὴν ἔστησε καὶ τί ;
κι' ὁ γαρὸς καλὰ κρατεῖ....
ὅλα τάλλα τὰ πετοῦμε,
τὰ πακιὰ δὲν παραιτοῦμε,
κι' ἔλα, Τουρκαλὰ χαζέ,
νὰ σοῦ δώσωμε μεζέ.

—

Κι' ἄλλαις τρεῖς παντιέραις στῆσε,
κι' ὅσο στρατηγὸς κι' ἂν εἶσαι,
πάντα μένεις Τουρκαλᾶς
πρόστυχος καὶ μπουνταλᾶς.

—

Κι' ἂν δρομὼν ἐκ τῆς Λαρίσσης
ἕως κάτω προχωρήσῃς,
δὲν θὰ 'πῇ γιὰ σὲ κανεὶς
ἐπινίκια μεγάλα,
μὰ γιὰ 'μᾶς τοὺς εὐγενεῖς
εἶναι νίκη κι' ἡ φευγάλα.

—

Μέσα σὲ τέτοιο κακὸ μεγάλο
πέρνω τὸν ἕνα κτυπῶ τὸν ἄλλο.

Φίρτε μουσικὴ μεγάλη πὰ-ντὲ-κὰτρ κι' ἐδῶ νὰ παίζῃ,
βάλτε καὶ τῆς Νοσοκόμαις νὰ καθίσουν 'στὸ τραπέζι,
τὸν Ἐτὲμ περιφρονεῖτε καὶ γυρίστε του τὰ νῶτα,
εἶναι Τουρκαλᾶς ἰνφάμις,
κι' ἂς μας 'δοῦν μὲς 'στὴν Ἀθήνα νὰ χορεύωμε σὰν πρῶτα
μὲ τῶν σκλενῶν τῆς ντάμαις.

—

Ἂς ἀρχίσουν τῆς μικζούρκας καὶ τοῦ πὰ-ντὲ-κὰτρ στρεφαί.
κι' ἴσως ἴσως τὸ Κουβέρνο μᾶς αὐξήσῃ τὸν λουφέ.
Ρίχτε κάτω σακαράκαις, ρίχτε κάτω μπαγιονέτας,
καὶ γιὰ τοῦτη τὴν φευγάλα ποιὸς τὸ ξέρει, βρὲ παιδιά,
μὴ τὸν σβέρκο μας φορτώσουν μὲ κατσίχρυσαις σπαλέτας
κι' ὅλοι σκίδεον ἐμπριστά μας καὶ δὲν βγαζοῦν τσιμουδιά.

—

Τῆς φευγάλας μας ἡ δόξα νέκν πρόσδον σημαίνει....
ποιὸς γνωρίζει ποία τύχη καὶ τί μέλλον περιμένει
τοὺς τρανοὺς Ἐπιτελεῖς
τῆς ἀφέντρας τῆς Αὐλῆς.
Ποιὸς εἰξεύρει πῶς 'στοὺς δρόμους θὰ βροντοῦν τῆς σακαράκαις.
πῶς θὰ στριβοῦν κορδωμένοι τῆς μεγάλαις των μουστάκαις,
πῶς θὰ τρῶνε τὰ καπόνια καὶ τῆς νίκης τοὺς κερπούς,
πῶς θὰ τρέχουν νὰ τσακώνουν τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.

—

Φᾶτε πῖτε, κι' ἂς μᾶς λείψουν τοῦ πολέμου τὰ σεκλέτια,
δὲν 'γνήκαμε γιὰ μάχαις, δὲν 'γενήκαμε γιὰ τέτοια.
Γιὰ τοὺς μπέλους εἴμαι μόνο τὰ γαλόνια τὰ χρυσᾶ
κι' ὅπους ντραβᾶλα γυρεύει καὶ γιὰ πόλεμο λυσσᾷ,
πέρα πέρα τὸ σπαθί του καταμόναχος ἂς βγαζῇ
κατσαρίδις καὶ κορέους κι' ἀλογόμυγγας νὰ σφαζῇ.

—

Πόζα, λύγισμα τῆς μέσης, σοῦρτα φίρτα 'στὰ Παλάτια,
γέλοια, χάχανα, φιστίκια, φαγοπότια καὶ χαΐρια,
σουαρέες, καρναβάλι, μασκαράδες, Πιερότοι,
νὰ ζωὴ χαριτωμένη, νὰ τιμὴ καὶ δόξα πρώτη,
κι' ἂν μας λέγουν προπατῶν
πῶς σκοτόνεται στρατός,
εἶνοι πλῆθος καὶ λιφοῦσι καὶ στρατὸς μπιυρζοκεῖ,
καὶ δὲν εἶναι δὰ κι' ἀνάγκη κάθε πρόστυχος νὰ ζῇ.

—

Κι' ἂν κοντὰ σας γεννικόφρων μαχητὴς ψυχομαχᾷ,
μὴ σᾶς μέλῃ γιὰ τοὺς πόνους ὑπηκόου ταπεινοῦ,
τὸ δικό μας τὸ τομάρι νὰ μὴν πάθῃ μοναχὰ
κι' αἷμα στάλα νὰ μὴν τρέξῃ κανενὸς Παλατιανοῦ,
κι' οὔτε πρέπει νὰ γυρίσῃ λαθωμένος καὶ σακάτης
ὁ κομψότατος ὁ κύκλος τῆς Αὐλῆς τῆς νεοικάτης.

—

Τί τιμαῖς καὶ μελαγκόθια καὶ μαρούλια μὲ τὸ ζόρι ;
φᾶτε πῖτε κι' ἑτοιμάστε τὰ μπαοῦλα γιὰ ταξεῖδι.
Τέλειωσε καὶ τοῦτ' ἡ φίσα τοῦ πολέμου τοῦτ' ἀ φέ,
καὶ τραβᾶτε 'στὴν Ἀθήνα γιὰ γκλόπ καὶ λουφέ.
Ρεζιλεύσαμε μὲ σκέρτσα καὶ φευγάλαις τὴν Τουρκιά,
καὶ γιὰ τοῦτο στείλετί μας ἀγκινάρχις καὶ κουκιά,
μὲς 'στοὺς βόγγους, μὲς 'στοὺς θρήνους,
μὲ προπόσεις μας θερμὲς,

νὰ τὰ τρῶμι δι' ἐκείνους,
ποῦ σκοτόνονται γιὰ μᾶς.

—

Στίλλετί μας τακτικὰ
φροῦτα καὶ λαχανικά,
καὶ καθόλου μὴ θαρρῆτε πῶς μᾶς πάει ρικιτί...
στίλλετε κι' ὅλ' νίφτι γιὰ φευγάλα ὄνατη.

—

Κι' ἔγραψεν ἀπὸ 'κεῖ πέρα
τὸ παιδί πρὸς τὸν πατέρα :
«Μὸν chὶρ παπᾶ,
ζὲ νὲ σὶ πα
κὶ φὶρ ἰσί...
τί λὲς καὶ σύ ;

—

Π.— Κλαίω, καῦμένε, σὰν κυττῶ
πῶς τόσο μένος θὰ χαθῆ,
πῶς τὸν λεβέντη τὸν στρατὸ
τὸν 'πρόσταξαν νὰ νικηθῆ.

—

Κλάψε καὶ σὺ πελληκαριά,
ποῦ βάρει μ' αἷματα τὴν γῆ,
κι' ἀδέγγιζε βαρειὰ βαρειὰ
γιὰ τῶν μεγάλων τὴν φυγή.

—

Φ.—Τῶν κομμάτων ἡ σκπίλα, τῶν Ταμείων ἡ ρεμούλαις,
τῶν ρητόρων ἡ περλάταις, ποῦ μοῦ φέριουν ἀναγούλαις,
ἡ πληθὺς ἀξιωμάτων, ποῦ τὰ 'πήρανε κι' οἱ γύφτοι
κι' ὅλ' ἡ νέα κλεφτουριὰ, τόσκις τούμπαις καὶ μετάνοιαις καθενὸς τσιναγλύφτη
'στῆς Αὐλῆς τὰ μαγειρειὰ,
τοῦ συρμοῦ τὸ πατιρντί,
τὰ ζουρ φιξ, τὰ πρὶ μιντί,
μπάλ ντ' ἀνφὰν καὶ κοστουμέ,
ποῦ 'ξετρέλλαναν κι' ἐμέ,
τόσα χαΐρι, τόσα γέλοια
σ' ἐνενούμενα κοπέλια,
συμμορίαι ντιστιγκέδων, ποῦ μᾶς κάνουν τὸν βαρύ,
τὰ κιγλίσματα κι' οἱ τρόποι Γκαλλικῆς φκαλναρί,
τῆς κυρίας Φασουλίνας ἕνας κι' ἄλλος συναρέ,
τὰ παράσημα ἐμένα 'στῶν γαϊδάρων τῆς οὐρᾶς,
νὰ τὰ πέρνῃς σὺ κι' ἐγὼ,
ποῦ πολλὰ ψιλελεγῶ,
στρατηγοὶ λεμονεντόροι,
μὶ φτειτσίδι καὶ κορτέ,
ποῦ 'μπροστὰ 'στὸ μισοφόρι
κάνουν τ ο ὺ ρ καὶ μ π α λ α ν σ έ,
νέοι Συβαρῖται χαῦνοι,
γέροι Σάτυροι καὶ Φαῦνοι,
πόθος κι' ὄνειρο κρυφὸ
κάθε μάντρας καὶ σπιτιοῦ
πῶς νὰ γίνουν κ ὸ μ ὶ λ φ ὸ
κι' ἄνθρωποι τοῦ Παλατιοῦ. •
γυναικῶν χειραφετήσεις, ποῦ σαστίζεις καὶ κρατεῖς
τὸ μυαλὸ σου μὴ σοῦ φύγῃ,
τόσκις γλώσσαις πιργελαστραις τῆς πατρίας ἀριτῆς,
ποῦ 'στὴν δέξεν μᾶς ὠδήγει,
τώρα δὲ γελᾷ μαζί της
καὶ καθένας ψωμοζήτης,
καὶ τὴν πέρνει 'στὸ μαζί
σὰν νεόπλουτος μπλαζί,
ὅλα τοῦτα κι' ἄλλα κι' ἄλλα
σπουδαιότητος πολλῆς
ἔξεπασαν εἰς τὴν φευγάλα

τῶν νταήδων τῆς Αὐλῆς.

Π.— Ποῖος νοῦς στρατηγικός!....
ὅλοι χάσκουν κι' ἀποροῦν,
τώρα δὲ κανονικῶς
κι' ἀπαθεῖς ὑποχωρεῦν,
ἕως ὅτου, Φασουλή,
μὲ τὰ σκέρτσα των ἐκεῖνα
τὸν Ἐτὶμ τὸν προσφιλῆ
μᾶς τὸν φέρουν 'στὴν Ἀθήνα,
γιὰ νὰ λάβῃς μιὰν ἡμέρα τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίσῃς,
καὶ ξαπλώνοντας κοντά του τοὺς Ρωμηοὺς νὰ μακαρίσῃς,
καὶ τ' ἀρχαῖα διηγοντάς του καὶ τὶς πέτρας τῆς πολλαῖς
κάθε τόσο νὰ τοῦ λὲς :
«κὲλ γκλοὰρ, μὸν chὶρ Ἐτὶμ !
κὶ ζὶ τ' ἐμ, ζὲ τ' ἰμ, ζὶ τ' ἐμ.»

—

Φ.— Ἄμμ' ἐκεῖνο τὸ Γεωργάκη, τὸ θαλασσινὸ δελφίνι;
δὲν εἰξιύρει πιὰ κανένας ποῦον νὰ πιάνῃ, ποῦν ν' ἀφίνῃ.
Κύττα πέρα, Πειρκλέτο, πρὸς τὰ βάθη τοῦρκοῦ...
πάει καὶ Θεσσαλονίκη, πάει καὶ Καρα-Μπουρνοῦ.

—

Τί κακὸ καὶ τί χαλάστρα!...
μωρὲ δόξα, μωρὲ τύχη!....
πάνε φρουρια καὶ κάστρα,
πάνε καὶ Κυκλώπων τείχη.

—

Καὶ γι' αὐτὸ τὸ παλληκάρι
λὲν ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι
πῶς τερᾷ καὶ τὸν Κανάρη,
πῶς πέρᾳ καὶ τὸν Μιαούλη.

—

Φεγγοβόλησαν πυρσοὶ
τῶν πολέμων πέρα πέρα,
κι' ἀπ' τῆς Σκιάθου τὸ νησὶ
βομβαρδίζουν νύκτα 'μέρα.

—

Περικλῆτο κακομοίρη,
μὴ γιλᾷς, τάστεῖα πάψε,
καὶ σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
σάκκον φόρεσι καὶ κλάψε.

—

Ὁ γέρο-Λὴρ γκρεμίστηκε, γρηᾶ ψευτοφυλλάδα,
ποῦ σὰν τὸν βλέπῃς σοῦρχεται σὰν ἔργο νὰ τοῦ κρώξῃς,
καὶ τώρα πλέον, Περικλῆ, τὴν δόλιᾳ τὴν Ἑλλάδα
'στὸ τελευταῖον σύνορον τὴν ἔφερε τῆς δόξης.
Ἡ Καρκαλοῦ γκρεμίστηκε, καὶ τὸν ξανθὸ τὸν Ράλλη
τὸν ἔβλαν ἀπ' τὴ φωτιὰ τὰ κάστανα νὰ βγάλῃ,
ἡ Παπαρρήλας ἔπεσε, φλογερωτάτη κρασις,
ὅποῦ θερμὰ μᾶς ἔκαμε γιὰ πόλεμον ἀνήμερα,
κι' ὁ Ράλλης τώρα βεβαιοῖ πῶς ἡ σεουδαία ὅρασις
θ' ἀρχίσῃ τὴν Παρασκευὴ, κι' εἶναι Σαββάτο σήμερα.
Π.—Ζήτω καὶ τὸ καινούριο μας καὶ τὸ παληὸ Κευδέρνο,
καὶ χύνω μαῦρα δάκρυα, καὶ μήτε κλαῖν σὲ δέρνω.

Μεγάλο σχέδιο στρατηγικὸ κι' ἀπὸ τὰ Φάρσαλα 'στὸ Δομοκό.

—

Ὁ Πασσᾶς τραβᾷ τὴν τόλτσ τῶν Φαρσάλων νὰ προσβάλῃ,
μὰ Στρατάτσο δὲν 'βρίσκει κι' ἀπ' ἐδῶ πηγαίνουν κι' ἄλλοι.
Σιωπὴ βαθειὰ καὶ νέκρα... μήτε βρόντοι, μήτε κτύποι,
κι' ἔσπασε τὸ καϊκάλι του γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸ τερτίπι,
μὰ σὰν μποῦρος ποῦ νὰ νοιώσῃ μὲ τὸ σχέδιον αὐτὸ
πῶς τὸν 'γίλασαν καὶ πάλι καὶ τοῦ παίζουν τὸν κρυφτό.

Τυπογραφεῖον Χ ι ὼ τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήκοντα ἑπτά,
πατατφάκα Στρατοπέδων καὶ πάμμυρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀ κ τὼ φ ρ ά γ κ α εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φ ρ ά γ κ α καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλεῖθμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Μαΐου τρίτη,
πάει κι' ἡ καϊμένη Κρήτη.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα κι' ὀκτὼ
καὶ μᾶς φέρνουν ντουνιᾶ στιβαστό.

Κάτι κοράκια, τῆς γῆς σαράκια.

—

Παιδιά μου, μὴν τρομάζετι κι' ἀκοῦστε τὸνειρό μου...
κοράκια 'ρτερουγίζανε, μαῦρα στοιχειὰ τοῦ τρόμου,
καὶ λαίμαργα 'ροκάνιζαν κάθε νεκρὸ κουφάρι,
κι' εἶπα πῶς εἶναι Καίσαρες, κι' εἶπα πῶς εἶναι Τσάροι.

—

Κι' εἶδα σπαρμένα κόκκαλα μαρτύρων καὶ κορμιὰ
'στῆς γῆς τὴν ἐρημιά,
κι' εἶδα καὶ κόσμο ζωντανὸ νὰ σέρνεται 'στὸ χῶμα
μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα.

—

Καὶ τὰ κοράκια 'πέταξαν, κι' ἐσταθῆκαν ἐμπρός μου
τρεῖς Νέρωνες μὲ σίδερα τοὺς ζωντανοὺς νὰ δέσουν,
κι' ἀντιλαλοῦσε βογγητὸ σφικτοδεμένου κόσμου :
«χίλιαις φοραῖς ἀνάθεμα 'στὸ χῶμα ποῦ θὰ πέσουν.»

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Εἰρήν' ἡμῖν, βρὲ Περικλῆ, ν' ἀρχίσωμε τὰ πρῶτα,
νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φᾶμε,
καὶ τρομπισιῦχει νιανταὶ νὰ στρίψωμε τὰ νῦτα
'στὸν κόσμο τὸν ἰνφαμί.
Π.—Εἰρήν' ἡμῖν, βρὲ Φασουλῆ, κι' ὁ κόσμος νὰ ρωτᾷ
πῶς ἔγιναν αὐτά,
ποὺ νίκας προσεπόρισεν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς μεγάλας,
καὶ πῶς τελειώνουν πόλεμοι, καὶ πῶς εἰρήνη γράφεται
κατόπιν τῆς ἱστορικῆς τῶν 'Αρχηγῶν φεγγαλας.
ποὺ τὸ σπαθὶ των μονοχὰ μ' αἷμα τῆς κόπιες βάφεται.
Φ.—Εἰρήν' ἡμῖν, βρὲ Περικλῆ, κι' ἀνακωχὴ καὶ παῦσις
τῶν ἐχθροπραξιῶν,
καὶ τρέξε τώρα μετ' ἐμοῦ θυμίσμα νὰ καύσῃ
πρὸ τῶν Γαλαξιῶν,
ποὺ λάμπουν 'στὸ στερέωμα τὸ λάμπον τῆς Αὐλῆς
καὶ Κυβερνῆται λέγονται συνέσεως πολλῆς.
Εἰρήν' ἡμῖν διὰ παντός, καὶ κρύψε σπερματσίτο
'στὸν κόρφο γιὰ μαχαίρι,
κι' ἄλλοι Σφιγκοκλαρίοι μας ἦλθαν, Περικλίτε,
νὰ κάνουν ντεραβέρι.
Τί δὲ Σφιγκοκλαρίος σημαίνει πρὸ πολλοῦ
τὸ ξέρω καὶ τὸ ξέρεις,
κι' αὐτὴν τὴν λέξιν μὴ ποτὲ 'στοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
τοὺς κύκλους τὴν προφέρεις.
Εἰρήν' ἡμῖν
κι' ἀμήν ἀμήν.
Ἑλλὰς πατρὶς θριαμβευε κι' ἀγέρωχος ἀνάστα,
τὰ νέα σου τὰ τρόπαια φασκίλωστα καὶ βράστα,
καθένας τῶν πολίμων σου τὴν δόξαν ἂς κηρύττῃ
καὶ κρέμασε 'στὴ ρῆχη σου ταγάρι Γκραβδρίτη,
καὶ κτύπα σπήτια Πρεσβευτῶν καὶ πέρνε τα παγάνα
καὶ κλαίγε καὶ ζητιάνευε σὰν πρόστυχη ζητιάνα.

—

Μ' ἕνα ραβδὶ 'στὸ χέρι
χωρὶς ντροπὴ καὶ τσίπα
ἡμέρα μεσημέρι
τῆς ξέναις πόρτας κτύπα.

—

Ἐμπρὸς, κυρὰ γρηοῦλα,
ἐμπρὸς, τῶν Φράγκων δοῦλα,
τὸ βῆμα σου ταχύ,
καὶ ζήτ' ἀνακωχή.

—

Σὲ Γάλλους, σὲ Χαχόλους,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὸν Σουλτάνο,
ψιλὰ τὸν λίγε ὁ 'δλους
καὶ δὲν τὸ ξαναπάνω.

—

Στὴν τόση συφορίλια
μὲ κλάμματα καὶ γίλοια
τὰ δόρατε πιτῶ
κι' εἰρήνη σας ζητῶ.

—

Βάλτι 'στὴν κακομοίρα
τὸ δυνατό σας χέρι,
γιὰ 'δῆτε καὶ πορφύρα,
ὁποῦ δὲν ἔχει ταῖρι.

—

Συχωρᾶτε την τὴν δόλια, παῦβγαλε τὴν σακαράκα
γιὰ νὰ κάνῃ πατατράκα
μὲ τοὺς πούρους πολεμάρχους τῆς φακῆς, τοῦ ἀρεββατιοῦ,
καὶ τοῦ τόσου ρεχατιοῦ.
Συχωρᾶτε την τὴν δόλια, ποὺ 'σηκώθη 'στὸ φτερὸ,
ποὺ τὸν πόλιμο θαρροῦσε γιὰ παιχνίδι, γιὰ χορό,
καὶ μὲ ντέρτι κι' μεράκι
ἔλεγε τοῦ Θοδωράκη :
«τραβα 'μπρὸς χωρὶς τουρίκι, τραβα 'μπρὲς χωρὶς κανόνι,
καὶ τὴν δόπρη σου φαλάκρα τόσος κόσμος στεφανόνει»,
ὅταν 'θύμωσε κι' ἐκείνος καὶ τὸν πῆνει τὸ μπουρίνι
καὶ διέτρεξε κινδύνους ἡ παγκόσμιος εἰρήνη,
κι' ἦτο πρόβλημα καὶ γρίφος,
καὶ τὸ πρῶτον ὄρεξας ξίφος
εἶπε 'στὸ κραυγάζον στῖρος :
«τὄπηασα καὶ δὲν τ' ἀφίνω
μὰ τὸν ἅγιο Κωνσταντῖνο.»
Πόσα λόγια σοβαρὰ !
κι' ἔλεγε πῶς ἡ Κορώνα
ξεπαθόνει φκιαρὰ
γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Κορώνα.
Κι' ἄρχιες μπὲμ μπούμ βαρὺ
κι' ἀπ' ἄμπρὸς καὶ 'πίσω χρότοι,
κι' ἔλεγαν τοῦ Θοδωρῆ :
«μωρὲ γιὰ σου, πατριώτη»,
κι' ἔκανε γιὰ τὸ Παλάτι τόσαις φέστας, τόσα κάζα,
γιατὶ λένε πῶς φοβᾶται μὴν τοῦ πέρουνε τὰ βάζα
καὶ τὰ δώσουνε τοῦ Ράλλη,
κι' ὁ Βασιλικὸς ὁ γέρος
ἀπὸ φοῦρκα γίνῃ πάλι
Παπατρέχας Ροβεσπιέρος.

—

Τώρα δὲ τὴν ράχην στρίψας
πρὸς τὴν τύρβην τοῦ πολέμου,
κι' ἄλλας νίας ἀφνας ὁρίψας
ἐλαρρότερος ἀνέμου,
τριγυρίζει φρίσσος φρίσσος μὲ τὸν ὄμιλον τῶν φίλων
κι' ἔχει 'στὴν κουμπάτρυπα του τριανταφύλλεν μὲ φύλλον,
καὶ σεισὸς καὶ λυγιστὸς, ὅλος πάσο κι' ὅλος νεῦζι
χαιρετᾷ τοὺς ὑπαδοὺς τῆς Κορώνας τῆς φιλτάτης,
κι' ὁ καθεὶς ποῦ τὸν κυττᾷ συμβουλεύει καὶ φωνάζει
πῶς δὲν εἶναι γιὰ Δαφνὶ τῶν δαφνῶν ὁ Στρατηλάτης.

—

Συχωρᾶτε την τὴν δόλια,
ποῦ θαρροῦσε πρὶ καιροῦ
πῶς θὰ εἶχουνε ὀρὲ βόλια
κι' ἡ σπαλέταις τοῦ χοροῦ.

—

Συχωρᾶτε την τὴν δόλια, συχωρᾶτε την καὶ σεῖς,
ποῦ τὴν 'μάγεψαν τὰ λόγια τῆς Κορώνας τῆς χρυσῆς,
καὶ 'στὰ θέρρος ἐμπιστεύθη τὲς γρῆγας τῆς φαβορίτας,
κι' ἤθελ' Λέοντας νὰ κάνῃ τοὺς κομψοὺς τοὺς Συβαρίτας.
Συχωρᾶτε με τὴν δόλια, ποῦ μοῦ πρέπει τώρα ξύλο
τοῦ μουρλοῦ τοῦ Φασουλῆ,
καὶ δὲν μοῦμεινε καὶ νέρτι 'στοὺς νταηδὲς μου νὰ στείλω
γιὰ νὰ φύγουν πιὸ πολύ.
Συχωρᾶτε με τὴν δόλια, ποῦ μοῦ 'καπιασε νὰ παίξω,
καὶ δὲν εἶδα πρῶτα μέσα γιὰ νὰ 'δῶ κατόπιν ἔξω.

—

Π.—Χαῖρ' Ἑλλὰς περιλημμένη, χαῖρ' Ἑλλὰς μικρομεγάλη,
βάλε νέρτι τοῦ Σκουλούδη, βάλι νέρτι καὶ τοῦ Ράλλη,
γιὰ νὰ τρίχουν εἰς τὸν Πλίσσεν, 'στὸν Μπουρὲ καὶ 'στὸν Ὀνοῦ,
καὶ νὰ λένε τῆς Εὐρώπης εἴλεως ἡμῖν γινοῦ.»
Εἰς τὰ χέρια της ἂς μένευν τὰ συμφέροντά μας ὅλα,

σῶστε μας τοὺς φουκαρᾶδες πρὶν τιναξωμε τὰ κῶλα,
πάρτε τοῦτο, πάρτ' ἐκεῖνο, πάρτι μας καὶ τῆς ἁρμάδες,
ποῦ τὰ κάστρα τῆς Πριβιζῆς βομβαρδίζουν ἑβδομάδες,
πάρτε καὶ τὴν Θεσσαλία, πάρτι καὶ τὴν ἔρμη Κρήτη,
κι' ἐνε δῶστε μας μονάχα τὸν ντορβᾶ τοῦ Γκραβδρίτη.

—

Φ.—Χαῖρ' Ἑλλὰς περιλημένη, καὶ χωρὶς σκοτοῦρα κι' Γν-
τόνιες χαρὰς τραγοῦδι... [νῖα
ἔφυγαν τὰ μπαρμπιτόνια κι' ἦλθαν τὰ μεγάλα γίνια
τοῦ Μινίστρου τοῦ Σκουλοῦδη.
Τοῦτος λέγεται Μινίστρος γομωσμένος καὶ βαρβάτος,
τοῦτος παίζει κάθε Πρίσβυ τῆς Φραγκίας λιμοκοντόρο,
κι' ἀπερῶ, βρὲ Περικλέτο, 'στὸ Ρωμαΐκο τὸ κράτος
πῶς ρυτρόνει διπλωμάτης ὅπερος ἔχει μπάρμπα-ντόρο.
Χαῖρ' Ἑλλὰς περιλημένη, πούναι τώρα τόνειρό σου
νὰ σοῦ 'ρίξουν κι' ἕνα φλοῦδι...
Χαῖρ' Ἑλλὰς περιλημένη, κι' ἔβεσες τὸν γαϊδαρό σου
'μπρὲς 'στὴν πόρτα τοῦ Σκουλοῦδη.

—

Π.—Τὸ θυμᾶσαι, τὸ θυμᾶσαι τὸ Ραλλάκι τὸ γαργό,
ποῦ μᾶς τόκαναν μεγάλο τῆς Αὐλῆς Πρωθυπουργό :
Τὸ θυμᾶσαι 'στὴ Βουλή,
πόβλεγε τοῦ Ντελιγιάννη
πῶς ἀγρίεψι πολύ
κι' ἐπαναστάσει θὰ κάνῃ ;

—

Κι' ὅταν ἦλθ' ἐκ τῶν συνόρων
μὲ βρεντὴν λερακυοτόρον,
τὸ θυμᾶσαι τί μᾶς εἶπε ;... πῶς θὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ
κι' Ἄρχηγοὺς κι' Ἐπιτελάρχας αὐθωρεὶ θ' ἀνακλέσῃ.

—

Φ.—Μὰ ξημέρωσε μιὰ μέρα, Περικλέτο κουρκηδόνι,
κι' Ἄρχηγους κι' Ἐπιτελάρχας ὁλικῶς τοὺς εὐγνωμόνει,
τῶν Μυσιῶν κι' ἐγὼ καλέσας τὴν μητέρα Μνημοσύννην
ἔψαλα τοὺς Τουρκομάχους, ποῦ ξεχνοῦν τοὺς συμπαθεῖς,
οὗτοι δὲ παραλαβόντες τὴν κοινὴν εὐγνωμοσύνην
πῆραν πάλι τὰ παπιά των. 'πῆραν κεὶ τοὺς τεντζερέδες,
κι' ἔφυγαν ἐκ τῶν Φαρσέλων μὲ τσχύτερον φυγὴν
πρὸς τοῦ Δομοκοῦ τὴν γῆν,
διὰ λόγους ὅπως πάντα σοβαρὰς καὶ μυστικῆς
τῶν τρανῶν πολιτικῆς,
κι' ἐκενώθη κι' ἡ Λαμία κι' ἐκενώθη κι' ἡ Φθιῶτις
κι' εὐγνωμόνει τοὺς φυγάδας καθὼ φεύγων πατριώτης.

—

Τὸ θυμᾶσαι, τὸ θυμᾶσαι τὸ Ραλλάκι τὸ φουρτζῆζο,
ποῦ 'κατάφερε κι' ἐμίνε νικητήριαι νὰ χρώζῃ ;
Μὲ τὰ σχέδια καὶ τούτου παραλέρνω καὶ τυρβάζω
καὶ παράξενο δὲν εἶναι νὰ τὸν ζῇς κι' αὐτὸν μὲ βάζω.
Κύτταξε, μωρὲ σαλιάρη καὶ περίτρομα τῆς μοίρας,
ὅλους τοὺτους τοὺς σωτῆρας,
κι' ἂν σοῦ μένῃ λίγη γνῶσις
θὰ τὸ 'ζῇς καὶ θὰ τὸ νοιώσῃς
πῶς δὲν ἔχεις ντὶπ μυαλὸ
καὶ πῶς εἶσ' ἐμπρὸς των νάνος...
πῶς μὶ κάνει νὰ γελῶ
κι' ὁ ξαυθὸς ρεπουμπλικάνος.
Καὶ μὴ σκέψις, Περικλίτο, μοῦ γανόει πρὸ καιροῦ
τὸ μεγαλὸ τὸ σκοτισμένο τοῦ κρανίου μου τοῦ στείρου,
πῶς ὁ κάκκινος ὁ σκοῦρος ριζοσπάστου τρομεροῦ
γίνεται σὲ μιὰν ἡμέρα σκοῦφος κάτασπρος μαγείρου.

—

Π.—Εἰρήν' ἡμῖν, βρὲ Φασουλῆ, νὰ λείψουν κόποι κόποι,
κι' ὁ ταξιδιώτης Βασιλιὰς νὰ πάῃ 'στὴν Εὐρώπη,
καὶ τοὺς φιλτάτους συγγενεῖς ἐκεῖ νὰ συναντήσῃ
κι' ἐκ μέρους του κι' ἐκ μέρους μας νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ
δι' ὅλα τὰ συγγενικὰ καὶ προσφιλῆ μυδράλια,
ποῦ 'στὼν Ρωμηῶν τῶν συγγενῶν ἔσπασαν τὰ κεφάλια.
Εἰρήν' ἡμῖν, βρὲ Φασουλῆ,
νὰ πιάσουνε πόλεμοι τρελλοί,
τὴν πρώτην τὴν γαλήνην του νὰ πάρῃ καθὲ ὁρίμος.
νὰ μὴν ἀκοῦμε τὸν Ἐτὲμ καὶ νὰ μᾶς πιάνῃ τρόμος
κι' εὐκαίλιος νὰ γίνεσαι χωρὶς νὰ πῇς καθέρσια,
νὰ σβοῦσουν κόσμου καὶ στρατοῦ φρονήματα μεταρσια,
ν' ἀρχίσωμε τὰ γλέντια μας, τὰ ζέυκτα, τοὺς χορούς,
καὶλιάτα νὰ μὴ βλέπωμεν ὀλοφυρμῶν καὶ θρήνων,
κι' οὔτε νὰ τρέχῃ, Φασουλῆ, κυδώνους σεβκρούς
ἡ πελυφίλητος ζωὴ παιδιῶν ριψοκινδύνων,
νὰ φασκελώνῃ μούτσουνα τοῦ κάθε φαμφαρόνου,
νὰ τρέχῃς ἔξω 'στοὺς ἀγροὺς γιὰ βρούβεις καὶ γιὰ χόρτα,
νὰλθῇ κι' ὁ ὀξογέννητος Διάδοχος τοῦ Θρόνου
καὶ νὰ μὴ φεύγῃ μυστικὰ κι' ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα,
φτερὰ νὰ πάνουν ἡ ψυχαῖς
καὶ νὰ πετοῦν 'στῆς ἐξοχαῖς,
καὶ παπαρούναις κόβωντας μακρὰν τῶν 'Αθηνῶν
νὰ μὴν ξιχάνῃς τὴν στολὴ τῶν Γαριβαλδινῶν,
μὲ τῆς εἰρήνης τοὺς καρπιοὺς εὐδαίμων νὰ γλεντᾷς,
νὰ λημεονήσῃς τὸν Μπερτὲ καὶ τοὺς Ἐθελοντάς,
'στὸν Φαλήρικ νὰ στρωθῇς κι' αὐτὸ τὸ καλακαΐρι,
γιὰ Σκαριόακι νὰ μὴ λές, μηδὲ γιὰ Σαλαμίνα,
μὲ τὸ 'ψηλό του σὰν καὶ πρὶν νὰ 'ῆς τὸν Καλησπέρη,
ποῦ διωρίσθ' Εἰσαγγελεὺς τοῦ Γαριβαλδὴ τώρα,
καὶ πάλι τῆς ἀρίδες μας φαρδὰ νὰ τῆς τεντώσωμε,
τοὺς σβέρκους τῶν Πλατιτικῶν γαλόνια νὰ φορτώσωμε,
ἢ Νοσοκόμακις τοῦ σιβντὲ νὰ κλείσουν τῆς πληγαῖς,
νὲ διαλύσουν τὴν Βουλὴ, νὰ κάνωμ' ἐκλογαῖς,
καὶ νὰ ξαναλθῇ λιγερὸς ὁ γίρος Μποναπάρτης
καὶ τῶν πολίμων μάρτυς
μὲ κάτασπρο γαρούφαλο μὲς 'στὴν κουμπότρυπά του
κι' ὅλοι μας ν' ἀλαλάξωμε «Ζήτω τοῦ Στρατηλάτου»,
νὰ τὸν ξυπνῶ σιγὰ σιγὰ μὲ ὁμοκοίμητη λύρα
καὶ σὺ λοντρὰ μου, Φασουλῆ, τὸν ταμπουρὰ νὰ παίζῃς,
καὶ μοναχὰ ν' ἀφήσωμε τὴν Δυτικὴ τὴν Μοῖρα
νὰ βομβαρδίζῃ κάποτε τὰ κάστρα τῆς Πριβιζῆς.
Καὶ τώρα μὲς 'στὰ πουπουλὰ χρυσῆς εἰρήνης γέρνω
κι' ἀρχίζω τὸ ρουχαλητὸ καὶ πάλι δὲν σὲ θέρνω.

—

Ὁ τρομερὸς Ἐτὲμ Παδδᾶς καὶ ὁ Φασουλῆς, Ρωμηὸς γλωσσᾶς.

—

Ὁ Φασουλῆς, μακρύτατον ζουρλομανδύαν φέρων
καὶ σπαθὶν μετ' ἐστίρων,
φαντάζεται πῶς ὁ Παπᾶς τὸν κυνηγᾷ κατόπιν
καὶ τρέχει τρέχει 'γρήγορος καθὼς τὴν 'Αντιλόπη',
κι' ἐκεῖ ποῦ τρέχει πιργελᾷ
τὸν Στρατηγὸ τὸν Τουρκαλᾶ.

—

Φ.— Δὲν μὲ πιάνεις, δὲν μὲ πιάνεις,
κι' ἄδικα τρεχάλαις κάνεις.
Κύτταξέ μι πῶς σοῦ φεύγω καὶ μὴν τρίχῃς τοῦ κακοῦ,
καὶ κανεὶς ἂς μὴ νομίσῃ
πῶς μὲ σὲ θὰ τολμήσῃ
τὸ κλεινὸν Ἐπιτελεῖον τῶν Στρατῶν τοῦ Δομοκοῦ.

—

Ὑποχώρησις γενναία κι' ἀληθῶς στρατηγική...
πᾶς 'στὴ Λάρισσα, δὲν Βρίσκεις στρατιώτη καὶ τὰ χάνεις,
πᾶς 'στὰ Φάρσαλα κατόπιν, δὲν τοὺς Βρίσκεις μήτ' ἐκεῖ,
καὶ ταστίζεις, κακομοίρη, καὶ δὲν ξίρεις τί νὰ κάνῃς.

Κι' ἐνῶ αὐτὰ τὰ σχέδιά των κατακτήσῃ τὰ; Ἀθήνας,
δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει... Θὰ ζητήσωμεν εὐθύνας.

—

Ἐμπρός, τὸ Θῆμα μας ταχύ,
ἐμπρός, Ἑτὲμ ἀγαπητέ,
καὶ θὰ σοῦ γίν' ὑποδοχή,
ποῦ δὲν θὰ τὴν ξεχνᾷς ποτέ.

—

Θὰ 'ὄῃς τῆς δόξαις τῆς πολλαῖς
καὶ τὰ τεμένη τὰ πολλά,
καὶ θὰ τὰ βλέπῃς καὶ θὰ λές :
«σκιατίρ, Γκιαούρη μπουντλὰ.»

—

Θὰ 'ὄῃς σπαθάτους τοῦ χεροῦ,
ποῦ τρῶν χαράμι τὸ ψωμί,
Μητρόπολις καὶ Βλασσαρού
θὰ γίνῃ Τούρκικα Τζαμί.

—

Κάθε μεγάλο θηλυκὸ
θὰ βάλῃ Τούρκας φερετζί,
θὰ 'ὄῃς μὲ φέσι Τουρκικὸ
τὸν καθ' ἐπίσκεψι τζουτζέ.

—

Ἐμπρός που φίνει Πρεσεττοὶ
θὰ προσκυνοῦν γονατιστοί,
κι' ἐμένα θὰ μὲ 'ὄῃς φασὶ,
καὶ θὰ σοῦ λέω Γαλλιστί :
«ποσσὲ πασσέ, μὸν chèr Πασσᾶ»

—

Πάψε, Τοῦρκο, τὸ κυνῆγι, γύρνα 'πίσω 'στὴν Τουρκιά,
καὶ μὲ τοὺς Ἐπιτελάρχας δὲν θ' ἀλλάξῃς τουφεκιά.

Θἄμεθες καὶ σὺ πῶς τότε 'στῶν Ἀγώνων τὰς ἡμέρας
ἐκερδίσαμεν τοῦ δρόμου τὸ τρισένδοξον τὸ γέρας,
κι' εἰς αὐτὸ καὶ μόνον πάλιν θ' ἀρκεσθῶμεν, Στρατηγέ,
κι' εἰδοποίησε γιὰ τοῦτο τὸν Σουλτάνο τὸν Γηγέ.

—

Φύγε φύγε, Στρατηλάτη, πρὶν τοῦ κόσμου γίνῃς χλεύη,
καὶ σὲ σκάσωμε κι' ἐμεῖς
οἱ πτερόποδες ὁρμιτές,
ποῦ τὸ σφρίγος τοῦ πολέμου 'στὰ ποδάρια μας κατέβη.

—

Στῆς φυγῆς τοὺς Σρατηγοὺς
δῶστε δάφνινα κλωνάρια,
καὶ μᾶς ἔκαναν λαγοὺς
λιγοντάρισσα παλληκάρια,
ποῦ καὶ τώρα τὸν Σμολένσκη νὰ τοὺς δώσουν Ἀρχηγό,
κι' θὰ 'ὄῃς τί νίκη τότε κι' ἀπό, μένα τὸν λαγό.

—

Μ' ἕνα κράνος 'στὸ κεφάλι καὶ πολέμου φορεσιὰ
φεύγω φεύγω καὶ σ' ἀφίνω σὲ μιὰν ἄκρη 'ἀπελπισιά.
Πὰς ὁρμεύς γοργὸς ἂς σπεύσῃ
κι' εἷμαι σταλὰ νὰ μὴ ρεύσῃ,
μόνον ἄφθονος κι' ἀόρις
τρέχει τῆς φυγῆς ἱδρώς.

—

Φεύγω φεύγω μ' ἕνα κι' ἕλλον τῆς φυγάλας Στρατηγόν,
κι' ἂν μὲ βλέπῃς μὲ μανδύκι καὶ μὲ σπάθην 'στὸ πλευρό μου,
μὰ κατάλαβε πῶς εἶναι κι' ὁ τελούμενος Ἀγὼν
μιὰ συνέχεια καὶ τέλος τοῦ Μαραθωνείου δρόμου.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ η. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιανὸς ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' Ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατρίκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ Μαΐου δεκάτη
κι' ὅλο φεύγουν τρεχάτοι.

Πεντακόσα κι' ὀγδόντα κι' ἑνιά.
δῶστε σ' ὅλους τῆς δάφνης κλωνιά.

Καὶ πονῶ καὶ πονῶ
καὶ τὴν Μάννα Ὀρπνῶ.

—

Τὰ χρόνια σου τἀδέξαστα, τὰ κατακεντροπλασμένα,
τὰ ξεπληρόνεις τώρα,
καὶ κλαῖς τὰ παλληκάρια σου τἀδικοσκοτωμένα,
Πατρίδα μαυροφόρα.

—

Βλέπεις ριγμένα κατὰ γῆς στεφάνια σου περίσσια,
κοράκια μὲς στοὺς κάμπους σου τὰ νύχια των 'ματώνουν,
καὶ ξεμαλλιάρα δέρνεσαι κοντὰ σὲ κυπαρίσσια,
ποὺ γέρνουν τὰ κλωνάρια των γιὰ νὰ σὲ στεφανώνουν.

—

Κανένας πόνος καὶ καθμὸς τὸν πόνο σου δὲν φλάνει
καὶ κρύος τρόμος 'πάγωσε τοῦ στήθους σου τὴν λάβα...
χωρὶς Κορῶνα μιὰ φορὰ σ' ἐσκλάβωναν Σουλτάνοι,
μὰ κτύπησες κι' ἐβρόντησες σὰν τιμημένη σκλάβα.

—

Καὶ σήμερα ποιὸς τόλεγε πῶς θἄχῃς τέτοια μοῖρα,
μὲ τὴν Κορῶνα τὴν χρυσῆ, μὲ τὴν χρυσῆ πορφύρα
μπροστὰ 'στὸν Τοῦρκο νὰ συρθῇς σὰν ντροπιασμένη δοῦλα,
καὶ νὰ σφραγίζῃς τὴν 'ντροπὴ μὲ Κορωνάτη βοῦλα ;

—

Φλομόνουν χνῶτα δουλικὰ τὸν ξάστερον ἀγέρα,
κάτω κυλιέται κι' ὁ Σταυρὸς μαζὶ μὲ τὴν τιμή σου,
μαύρες ὀχτὶς 'τυλίχτηκαν ἀπάνω σου, Μητέρα,
καὶ τὸ φαρμάκι των ξερνοῦν 'στὸ σάπιο τὸ κορμί σου.

—

Τοξεύουν κατεπάνω σου τ' ἀντίχριστα τὰ τόξα,
μὰ θὰ περάσουν οἱ καιροί, μὰ θὰ ὁλεθοῦν οἱ χρόνοι,
κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν μαρμάρινη τοῦ Παρθενῶνος Δόξα
θὰ σπάστουν καὶ θὰ σωριαστοῦν Τουρκο-Καισάρων Θρόνοι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Τὴν ὥρα ποῦ 'σκοπεύαμε παναστρατιὰ νὰ γίνῃ
κι' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, Περικλῆ, ν' ἀνάψῃ τὸ καμίνι,
τὴν ὥρ' αὐτή, ποῦ θύμωσε κι' ὁ Ρέλλης στὰ σωστά
κι' ἐσκόπευε ν' ἐγωιοθῇ τὸν ἕχτον ἀγῶνα,
κι' ὅλοι μας θὰ 'πηγαίναμε μὶ τάρματα 'μπροστὰ
καὶ θἄτρεχ' αἷμα κρουνηδόν, ὅπου νὰ πάῃ γένα,
τὴν ὥρ' αὐτή, ποῦ θἄπερνα 'στὸν ὦμο μου κι' ἐγὼ
τὸ Γκρὰ καὶ τὸ ταγάρι,
τὴν ὥρ' αὐτή, ποῦ θἄκαναν κι' ἐμένα τὸν λαγὸ
ἀβάστακτο λειοντάρι,
τὴν ὥρ' αὐτή, ποῦ θἄβλεπες ν' ἀναστηθῇ καὶ πτώμα
καὶ λένε πῶς ἐσκέπτετο κι' ὁ Βασιλῆας ἀκόμα
νὰ σηκωθῇ 'στ' ἀληθινὰ καὶ νὰ ξεφικερώσῃ
γιὰ νὰ λυσαξουν Γερμανοὶ καὶ συμπεθέρι Ρῶσσοι,
τὴν ὥρ' αὐτή, ποῦ τυρκιὰ θὰ 'φούντωνε μεγάλη
κι' ὁ Βασιλῆας ἑτοίμαζε Διάγγελμα νὰ βγάλῃ,
καὶ νὰ καλέσῃ τὸν λαὸν μὲ λέξεις φλογερὰς
εἰς αἵματος καὶ χρήματος γενναίας προσφορὰς,
καὶ τέτοια λόγια νὰ μᾶς 'πῇ,
ὅπου καθένας νὰ κοπῇ :

—

«Ἔτι, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
ἐν τῷ μίσῳ τῶν κινδύνων,
κι' ἐπὶ κεφαλῆς ἐγὼ
μὲς 'στὸ πῦρ σᾶς δόηγῶ.

—

«Ὅλοι ὁρμὴ, κι' ἄρον ἄρον
ἀπὸ πόδας τῶν Βαρβάρων,
πυροπαλήσεις καὶ σφαγήν
Ἐτ' ἐλευθερώσωμεν γῆν,
καὶ τειμὴν τῆς εὐκλείας,
Πιτσιλιούς καὶ Δεκελείας.

—

«Ὦ λαί μου, μὴ γελᾶτε,
κι' ἔτι πρὶν ὁ Τουρκαλᾶς
ἕξαφνα καμμιὰν ἡμέρα
τὴν πρωτεύουσαν πατήσῃ,
καὶ τὴν Τούρκικη πανηγύρα
καὶ 'στ' Ἀνάκτορά μου στήσῃ.

—

«Ἔτ' ἐμπρὸς, πρὶν νὰ κονίσῃ
μὲς 'στὴ γῆ τοῦ ραχατιοῦ,
καὶ τὰς κτήσεις καταστρέψῃ
δαξασμένου Παλατιοῦ,
τὰ κοτέτσια, τὰ γελάδια,
βούτυρα κι' αὐγὰ καὶ λάδια.

—

«Ἔτ' ἐμπρὸς πρωτοῦ νὰ πάρῃ
τὸν καιρὸ τοῦ 'στὸ Τατοΐ,
καὶ κρασοῦ βυθοῦ πιθάρι
δὲν ἀφήσῃ σὲ κατῷ.

—

«Ἔτ' ἐμπρὸς, πρὶν τρεκυμία
νὰ γενῇ μὲς 'στὰ Ταμεῖα,
καὶ τὸ κράτος παύσῃ πλέον
σὲν καὶ πρῶτα νὰ πλερώνῃ
τοὺς μισθοὺς τῶν Βασιλέων
πάντα μὲ Ναπολεόνι.

—

«Νῦν τὸν λῦδον ἀκρρίπτω
καὶ 'στοὺς συγγενεῖς δὲν κύπτω.
Δῶστε χρῆμα, δῶστε κι' αἷμα,
γιὰ νὰ 'ῆστε καὶ τὸ Στέμμα
πρὸς τὸν πόλεμον ὡρμημένοι...
περὶ πάντων νὺν ἀγώνη.

—

Τὴν ὥρ' αὐτὴ, ποῦ θἄτρωγες τοὺς Τούρκους τὰ σκυλιὰ
καὶ τέτοια λόγια θἄκουγες ἀπὸ τὸν Βασιλῆα,
καὶ θἀ τὸν ἔβλεπες γοργὸν μὲ ξίφη καὶ μὲ κρανη
νὰ τρέχῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ φεύγοντος μίσου του,
τοῦ κάπνισε τοῦ Πατισὰχ ἀνακωχὴ νὰ κάνῃ
κι' ἐμεῖς ἀπεστερήθημεν θεάματος τοιούτου.

—

Π.— Κρῖμα κρῖμα κι' ὀλμένα !
κι' ἄλλο νέο 'ξενικό,
καὶ Διάγγελμα κανένα
δὲν θὰ 'βγῇ Βασιλικό.

—

Πάλι, Φασουλῆ Τσελιγᾶ,
δὲν θὰ 'ῆς πολέμου πρόμο,
καὶ τοῦ ρέατη Βασιλῆ
πάλι τοὔκλεψαν τὸν ὁρμὸ.

—

Τί παραπίνο ποῦ τόχει !...
τὸ σπαθὶ τὸ κορτερὸ
πάλι τόρριξε 'στὴν κόχη
καὶ προσμένει τὸν καιρό.

—

Καὶ τοῦ Κόσμου τὴν πορφύρα
ξαναρρίχνει 'στὴ γωνιὰ...
πῶς μᾶς κατάντρεχ' ἡ μοῖρα
μὲ γεννητὴ κι' ἀπονιά.

—

Φτοῦ ! σ' ἐμᾶς τοὺς δυστυχεῖς !
πῶς μᾶς ἔκαναν τὴ μοῦρη !...
πάλι τῆς ἀσκωχῆς
μᾶς ξεφύτρωσε τάγγοῦρι.

—

Φ.— Κι' ὁ Βασιλῆας ποῦ 'σκόπευε καθόλου νὰ μὴν παίξῃ
κι' ἂς θύμωνε τῶν συγγενῶν ἡ προσφιλὴς παρέα,
μὲ τούτας τῆς ἀνακωχῆς ἀντὶ 'στὸ πῦρ νὰ τρέξῃ,
συλλογιεμένος τράβηξε κατὰ τὸν Φαληρέα.
Κι' ἐγὼ καθίσας, Περικλῆ, παρὰ τὴν θέν' ἀλὸς
ἔσκυζα σὰν τριλλὸς :
«Θάλασσα, πικροθάλασσα, καὶ πικροκυματοῦσα,
πότε θὰ παύσουν πόλεμοι, πότε θὰ κλεῖσ' εἰρήνη,
νὰ λείψουν Διαγγέλματα καὶ καῦε παντοχοῦσα,
νὰ βασιλεύῃ κἂν καὶ πρὶν ἀνέφελος γαλήνη,
κι' ὁ πολεμάρχος Βασιλῆς νὰ σὲ ξαναπεράσῃ
κι' ἀπὸ πολέμους ἤνυχες εἰς Αἶξ-Λὲ-Μπαὶν νὰ ὁράσῃ ;
Θάλασσα, πικροθάλασσα, καὶ πικροκυματοῦσα,
ποῦ 'στὸν ἀρρὸ σου φτιρωτὸ τὸν στόλο μας κυττοῦσα,
θάλασσα, ποῦ κατέφαγες πυκνὸν βαρβέρων ἀμῆνος,
ὁ Πρίγκηψ ὁ Θαλασσινὸς τί γίνεται κι' ἐκεῖνος ;
Γιὰ 'πὲς μου, πικροθάλασσα, ποῦ νάναι, τί νὰ κάνῃ ;
κανεὶς δὲν τὸν ξιχάνει,
καὶ λέει καθε ραψῳδὸς καὶ καθε πατριώτης :
«καὶ σὲ πελάγη καὶ στεριὲς ἐπιτυχὶς πρώτης »
Μὴ βρίσκεται 'στοὺς Ὕρσους ; μὴ βρίσκεται 'στὴ Σκιάθο ;
ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.
Ποῦ κάστρο τώρα μελετᾷ νὰ βομβαρδοδολήσῃ ;...

περνᾷ τὸ κῦμα τὸ σκληρὸ χωρὶς νὰ μοῦ 'μιλήσῃ,
μὰ νά ! καὶ κῦμα δεύτερο ξεσπᾷ βουβὸ 'στὴν ξέρα,
καὶ στρέφω μιὰ πρὸς τὰ παιδιὰ, καὶ ὁλό πρὸς τὸν πατέρα.

—

Π.—Καϋμένε Φασουλῆ, κρῖμα καὶ πάλι κρῖμα,
ὅτοῦ τὸν Βασιλῆα κοὶ σέ στεριὰ καὶ κῦμα
θὰ 'βλέπαμε κι' ἐμεῖς μὲ ξίφος νὰ πετάξῃ
κι' ἄλεα γιάκτα ἔστ' σὰν Καῖσαρ ν' ἀνακράξῃ.

—

Φ.—Κλάψε, βρὲ Περικλῆ, κλάψε, κλαψέρα λύρα,
δὲν ἔχουν οἱ Ρωμηοὶ μηδὲ 'στὸν ἥλιο μοῖρα.
Μόλις ὁ Βασιλῆας κάνει πῶς ξεσπαθόνει
τοῦ λὲν «ποῦ πᾷς ; ἄλτ λά»,
κι' εὐθὺς ἀνακωχὴ 'στὴ μέση ξεφυτρόνει
κι' ὁ Πατισὰχ γελᾷ.
Κι' ὁ Ρήγας τῶν Ρωμηῶν μᾶς λέει στὶ νὰ κάνω ;
βλέπετε, βρὲ παιδιά, πῶς τὸ σπαθί μου πιάνω,
βλέπετε πῶς πωδῶ Διάγγελμα τραχύ
νὰ γράψω 'στὸν λαὸν καὶ νὰ τὸν γαλβανίσω,
ἀλλὰ μὲ τὸ σταυρὸ ζωστὸν ἀνακωχὴ
κι' ἀπὸ παντοῦ μοῦ λὲν 'στ' αὐγὰ μου νὰ καθίσω.»

—

Καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ Ρήγας ἔχει μεγάλο δίκηο
κι' ὅσο κι' ἂν πέρνῃ θάρρος παράπαλιο κι' ἀνδρίκιο,
δὲν εἰμπορεῖ μοναχὸς 'στὸ τέλος νὰ τὰ βάνῃ
μ' ὅλους τοὺς συγγενεῖς του... τί θἴλεις νὰ σοῦ κάνῃ ;
Τάχατε δὲν μᾶς εἶπε, βρὲ Περικλέτο, μόνος
πῶς κεφαλὴ θὰ γίνῃ μεγάλης στρατιᾶς,
καὶ τὸν πυρσὸν θὰ φέρῃ περιφανοῦς ἀγῶνος
'στὰς ἄκρας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐσχατιᾶς,
καὶ μὲ τοὺς λόγους τούτους ἐφλόγιζε κι' ἐμένα
καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους τοὺς 'πῆγε τρία κι' ἕνα ;
Τάχατε δὲν 'μποροῦσε ν' ἀνάψῃ τὸν πυρσὸν
κι' ἰς χώρας Αἰγυπτίων καὶ Τούρκων καὶ Περσῶν,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'ῆς κραμμοῦδι μὲ μιὰ νὰ τοὺς σταρώσῃ,
ἂν δὲν ὑπῆρχαν Φράγκοι καὶ συμπεθέροι Ρῶσσοι ;

—

Π.—Καλὰ τὰ λές, βρὲ Φασουλῆ, κι' ἂν ἐδὲν τοὺς ὑπκούσαν
βλέπεις τὸν κύριαν Ἔτέμ ἐντὸς τῆς πρωτευούσης,
καὶ πᾶν ἀμόντε τοῦ Σκουζί καὶ τοῦ Σκυλοδῦδη νότιες
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα γινόμασε ραντίκλα,
καὶ σφάζουν οἱ Νιζάμηδες καὶ πετσινοὺς καὶ κότιες,
ποῦ κάνουν τὰ χρυσὰ ταῖγά, τὰ δίκωλα, τὰ τρίκωλα,
καὶ βάζουν βοῦλα κόκκινη τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα
καὶ παύει τὸ μηνιάτικο, κι' ἀρχίζ' ἡ βουλιμία.

—

Φ.—Καλὰ τὰ λὲς, βρὲ Περικλῆ... τῶν συγγενῶν τὸ θέλημα
πρέπει νὰ γίνῃ νόμος μας καὶ διαρκὲς μὰς μέλημα,
κι' ἀνάγκη νὰ προτρέξωμεν εἰς τὸ συγγενολόγι
ὅτι ἡ πατρίς μας ἄχυρα πραγματικῶς δὲν τρώγῃ,
προτοῦ δὲ τὸν Διάδοχον νὰ στέψῃ κι' ἄλλη νίκη
ἂς ἀσπασθῶμεν τὸ σκῆπτρον τοῦ Πατισὰχ μανίκι,
κι' ἂς κραξωμεν πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Τζηλῆς τοῦ Πύλης :
«μὲ τὲς ὑποχωρήσεις μας κατάντησες ρεζίλης,
μὰ τώρα τὴν εἰρήνη δὸς, ἀπαίσχυντε Σουλτάνε,
κι' ἵνες πολέμου σὰν κι' αὐτὸν προτιμοτέρα θάνα».

—

Π.— Ὁ καθένας νἀυτιᾷ
μὲ τοὺς σάλους τῶν πολέμων,

πάει κι' ἡ παντσαρτιὰ
τῶν Ρωμηῶν τῶν θερμοκήμων.

—

Τῆς ἀνακωχῆς χαμπάρι
μᾶς ἠύχησε τρανό,
κι' εὐτ' ὁ στόλος μας ἐμπάρι
βομβαρδίζει μὲ σανό.

—

Πάνε τρόπαια μεγάλα
καὶ βομβαρδισμοὶ πανοῦ,
τώρα ξυνατὴ τρεχάλα
'στὸν Μπουρὲ καὶ 'στὸν Ὀνοῦ.

—

Τώρα, Φασουλῆ ψωρίτη,
λήγει πόλεμος βραχύς,
πάει κι' ἡ καῦμέν' ἡ Κρήτη
κι' ὁ στρατὸς τῆς κκτοχῆς.

—

Τώρα τῆς εἰρήνης βροι
μὲ τὸ κέρι τῆς Εὐρώπης,
καὶ τὸ λάμπον σπαζει δόρυ
κι' ἡ Θεὰ μας ἡ γλαυκῶπις.

—

Μὰ κι' ἐγὼ μ' εἰρήνης κλάδον
θὰ σοὶ δείρω, δυστυχῆ,
σθένει τόσων ἑβδομάδων
συνεχὴς ἀνακωχή.

Πολεμικὰ μνημάτα, εἶδος τηλεγραφήματα.

—

Ἐκ Δομοκοῦ.—Πῦρ ἁμαὲὸν καὶ συμπλοκὴ μεγάλη,
ὁ δὲ κλεινὸς Διάδοχος, τὸ ξίφος ἀνακάλλων,
ἀπὸ μακρὰν ἐκύτταζε τὸ φοικικὸ μέ κλάκι
καθὼς κι' ἐκείνην ἔβλεπε τὴν μάχην τῶν Φαρσάλων.

—

Κι' ἐνῷ συνεκλονίζετο μὲ γδοῦπους κάθε γῆ
μιὰ κόρη σὰν θεόπνευστος, ποῦ λέγεται Φυγή,
καὶ πάλιν τὸν ἐνέπνευσε τὸν ρέκτην Ἀρχηγόν
ἐκείνων τῶν φυγῶν,
κι' ὁρμᾷ ξιφήρης
κι' ἀνδρείας πλήρης
πετᾷ τὸ κιάλι,
κι' ἐδῶ πᾷν κι' ἄλλοι.

—

Οὐχ ἧττον δὲν ἀφήσαμεν ὀπίσω πυροβόλα
κι' ἔσκασε κάθε Δύναμις ἀντίχριστη καὶ Τοῦρκα,
κι' ἔγινεν ὑποχώρησις κανονικὴ καθ' ὅλα
'στὴν Καρυά, 'στὴν Γιαννιτσοῦ, καὶ 'στὴν Δερβέν τὴν Φοῦρκα,
ποῦ φοῦρκα νὰ κολλήσῃ
σ' ὁποῖον ἀντιμιλήσῃ,
ἡ δ' ὑπαγώρησις αὐτὴ πασῶν σπουδαιοτέρα...
τειουτορόπως κρίνετε παρ' ὅλων κι' ἐδῶ πέρα.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ἀγγείλατε μετὰ χαρᾶς πολλῆς
καὶ 'στοῦ Στρατοῦ τὸν Ἀρχηγὸν καὶ 'στοὺς Ἐπιτελεῖς
πῶς πάλιν τοὺς ἐκρεζόμεν εὐγνωμοσύνην ἄπειρον,
βαθεῖαν καὶ διάπυρον,
κι' ἂν ὁάρνες ἔχετε κι' αὐτοῦ, σωροὺς τοιούτων ἐρίφκτε
καὶ τοὺς φυγάδας στείφκτε.

—

Ὁ βίος πάντα Μαΐος πολεμικὸς δὲν εἶναι,
παρίρχονται κι' οἱ πόλεμοι στὸν κάσμον τὸν φρικῶδη,
φυλλορροοῦν καὶ τῆς ρυγῆς αἱ ὄαφναι καὶ μυρσῖναι
καὶ φεύγει κι' ἡ νεότης μας σὰν Διαδόχου πόδι.

—

Θερμοπύλαι.—Τίλος πάντων ὑπεχώρησαν κι' ἐδῶ
πρὶν προφθάσω νὰ τοὺς ἰδῶ,
κι' ὁ Διάδοχος τοῦ Θρόνου, Κόδρος τῆς φυγῆς καὶ μάρτυς,
καθὼ Δούξ κι' αὐτὸς τῆς Σπάρτης,
ὡσὰν ἄλλος Λεωνίδας ἦλθ' ἐδῶ νὰ πολεμήσῃ
καὶ 'στὴν πρώτην τὴν γραμμὴν
σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν
τὰ πατρῷα μας ἐδάφη κραταιῶς νὰ προασπίσῃ.

—

Δι' αὐτῆς μας τῆς φυγαλας,
ποῦ κατήχυνι τὰς ἄλλας,
ἀνυψώθημεν 'στὴν αἴγλην τῆς ἀρχαίας μας εὐκλείας
καὶ τὸ γόητρον ἐξήρθη τῆς ἐνδόξου Βασιλείας,
κι' ἔκραξαν Ταξιαρχίαι καὶ Συντάγματα καὶ Λόχοι :
«μωρὲ γόητρο ποῦ τὄχει !»

—

Τὸ Στρατόπεδον ἐστήθη 'στὴν γνωστὴ τὴν Ἀλαμάννα,
χάνουν σκῦλοι τὸν ἀρίντη, χάνει τὸ παιδὶ τὴν μάννα,
κι' ἕνας ἴσκιος Τσορκαμάχος ἀπ' ἐκεῖ συχνοπερνᾷ
καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ λέξι τὸ κεφάλι του κουνᾷ,
καὶ φωνάζει τρομασμένος ὁ καθένας ποῦ τὸν βλέπει :
«τί φτυσιὰ καὶ τί μουντζοῦρα καὶ τί σούβλισμα μᾶς πρίπει.»

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ἐκφράσατε θερμὴν εὐγνωμοσύνην
καὶ πάλιν πρὸς τοὺς Ἀρχηγούς, ποῦ φτερωτοὶ πετοῦν,
καὶ πρίπ' ὑπερηφάνειαν καὶ κομπορρημοσύνην
διὰ τὴν ὑποχώρησιν τὴν νίαν νὰ κρατοῦν.
Πλὴν δὲν ἠλπερμονήσαμεν καὶ τὰς ὑποχωρήσεις
Φαρσάλων καὶ Λαρίσσης,
καὶ 'στὸ γεινάτι τῆς Φρυγιᾶς καὶ τῆς Τουρκιᾶς τῆς σκύλας
ἐμαθάμεν περιχαρεῖς πῶς ἄφησαν τὴν Φοῦρκα,
κι' ὑποχωροῦντες πρυχωροῦν παρὰ τὰς Θερμοπύλας,
κι' ἐκεῖθεν 'στὴν Πρωτεύουσαν, κι' ἐντεῦθεν εἰς τὰ Κιοῦρκα.
Διὸ κι' ἡμεῖς ἐκ τῶν κλειτῶν
χειροκροτοῦμεν Ἀθηνῶν,
καὶ τοῦ Γιαννάκη στέλλομεν καμπόσικς μπομπονιέρικς
γιὰ νὰ γλυκάνετι μ' αὐταῖς τῆς πίκρκς τῆς ἡμέραις.

—

Ἐξ Ἀλαμάννας.—Ἐμφρόντις ἡ δεξιαμένη ράτσα
σκοτόνει τὴν ἡμέρα της,
κι' ἀπὸ τὸν Μῶλο 'πέρασι κι' ἐπῆγε 'στὴν Τράτσα
νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της.
Τὶ πόλεμος σωτήριος τοῦ σλαβωμένου γένους,
κι' ἂν ἐξανάγινε μ' αὐτὸν ἡ Θεσσαλία σοῦλα,
οὐχ ἧττον ἐξισκλάβωσε πολλοὺς φυλακισμένους
κι' ἀρχίζει τώρα πλέκτσικα καὶ ξυνατὴ ρεμοῦλα.

—

Αὐθημερόν.—Ὁ Στρατηγὸς Ἑτὲμ Πασσᾶς ὁ πάνυ
γυρεύει τὸν Διάδοχον ἀνακωχὴ νὰ κάνῃ,
μὰ δὲν τὸν βρίσκει πουθενὰ
καὶ πέρνει κάμπους καὶ βουνά.

—

Τὸν κὺρ Ἑτὲμ τὸν ἔβαλεν τὰ σκέρτσα μας ἐκεῖνα
ὅσο δὲν τὸν ἐζάλισε πολέμων ἰαχή,
καὶ τίποτα παρακένο νὰ φθάσῃ 'στὴν Ἀθήνα
ζητῶντας τὸν Διάδοχο γιὰ τὴν ἀνακωχή.

Τυπογραφεῖον Χιώτη. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκίωνος ὁ ὁρόμος καὶ πέντε ἀριθμοί

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον κι' ἕδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτάτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά, πατριάκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ Μαΐου δεκάτη κι' ἑβδόμη. τί φροιμοὺς ποῦ τοὺς βλέπουν οἱ ὁρόμοι.

Πεντακόσα κι' ἐνενῆντα μεθυσμένος λογαριάζω καὶ γιὰ τόσους πολεμάρχους ὄαφναις καὶ μυρσῖναις σωριάζω.

Κι' ὁ Ρωμηὸς μὲ ὄαφναις ραίνει τὴν παλληκαριὰ τὴν ξένη.

—

Στεφανώσετε μὲ ὄαφνης ὄακρυπότιστα κλωναρία
καὶ τὰ ξένα παλληκάρια,
ποῦ πολέμησαν μὲ πόδο σάββανό των νὰ γενῇ
τῆς ἰδέας τῆς γαλαζίας τὸ γαλάζιο τὸ πανί.

—

Κλάψετε μὲ 'λίγο πόνο καὶ γιὰ τοῦτα τὰ καθμένα,
πόσα στήθη 'στὴ θανή των δὲν θὰ 'βγήγηταν βαρειά...
μὲς 'στῆς γῆς αὐτῆς τὸ χῶμα δὲν ἐπάτησαν σὰν ξένα
καὶ τὰδέλφωσε μαζί μας τῶν λαῶν ἡ 'λευθεριά.

—

Τῆς πατρίδος των τὸ χῶμα θὰ τὸ 'βροῦνε κι' ἐδῶ πέρα,
τόπου 'γίνηκε μονάχα κι' ὄχι μάννας ἀλλαγή,
κι' ὁ μεγάλος 'Αθηνᾶτος ἔτσι 'φώναξε μιὰ 'μέρα :
«τῶν ἀνδρῶν τῶν ὑπερίχων εἶναι τάφος καθε γῆ».

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος. ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Ὁποῖον κράτος εὕνομον 'στῆς Δόξης τὸ Παλλάδιον !...
δεῖρε με καθὼς ἔδειραν τὸν ῥήτορ Γιννάδιον,
κτύπα μέ τὴν μαγκοῦρα σου τόσοτοῦν τὸ κπτ' ἰνίον,
τρῖξε μου τὸ κεφάλι μου, σπάσε μου τὸ κρανίον,
κοντολογῆς ἠμίθανῆ 'στὴ γῆ νὰ μὲ τινάξῃς,
μὰ προσοχὴ γιὰ τὸ Θεὸ μήπως καὶ πάθ' ἡ τάξις.
Νὰ γίνῃς ἄνθρωπος σωστὸς καὶ 'λίγο νοικοκύρης,
τὸν σπόρον τὸν εἰρηνικὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ νὰ σπείρῃς.
καὶ μέσα 'στῆς ἀνακωχῆς
νὰ μὴ γυρεύῃς παρηχῆς,
θυμὸς τὰ φυλλοκάρδια σου νὰ μὴ κεντᾷ κανείς,
στοιχείων συντηρητικῶν καὶ τῶρραν νὰ φανῇς,
μικρέμπορος, χρηματιστής, καλλυβιστής, σαράφης,
νὰ μὴ σὲ μέλῃ τέσσερα κι' ἀράδα νὰ μὴ γράφῃς,
νὰ καθεσαι 'ψηλὰ 'ψηλὰ 'στῆς Θέμιδος τὸν Θρόνο
σὰν Αἰακός, σὰν Μίνως,
καὶ γιὰ τὸν πόλεμο νὰ λές πῶς φτκίει τοῦτο μόνο
τὸ πρόστυχο τὸ ἐμβόλιο,
πῶς ὁ Σερκετὸς δὲν ἔχυσε μήτε δρὸ σταλαις αἷμα
κι' ἐφάνηκε κερδῶο,
καὶ μόνο τῶν Ἐπιτελῶν καὶ τῆς Λίλιᾶς ἡ κρίμα
μᾶς τάχει κάπει ρόϊδο,
κι' ὅταν κανένας, Περικλῆ, κανάγιας τοῦ ἔμβολίου
δὲν φαίνεται 'στὰ λόγια σου νὰ συμφωνῇ καθόλου,

ἀμέσως τὸν ἀξόδευτο 'στὸ ξυλο νὰ τ' ἀλλαξῃς.
μὰ πρόσεχε γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ σαλέψ' ἡ τάξις.

—

Μ' ἕνα κοντὸ τσεκοῦρι
καὶ σὺ τοὺς νόμους φρούρει,
σβάρνα τοὺς βρόμους πέρνε,
κι' ὁποιον κι' ἂν εὕρῃς σίρνε,
ρίχνε ξυλιὲς βροχὴ
τὸ κράτος νὰ φυλαξῃς,
καὶ λέγε «πρόσεχε
νὰ μὴ σαλέψ' ἡ τάξις».

—

Π.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Φασουλῆ... παράξητησε τάστεῖα
κι' ἔλα μαζί μου 'γρήγορα νὰ κόψῃς ἀριστεῖα.
Δὲν πρέπει τὸν ἡρωισμὸν ἀβραβεύτον ν' ἀφίνῃς,
καὶ πρὶν τελειώσουν πόλεμοι καὶ ρέξῃ φῶς εἰρήνης,
ἑτοίμασε, βρὲ Φασουλῆ, παράσημα κι' ἀστέρες
κι' ἀνταμειψε τοὺς Ἀριστεῖς μὲ τὸ προσῆκον γέρας.

—

Καταρθάνουν οἱ γίγαντες ὅλοι
μὲ πολέμου σπαθὶ κοφτερὸ,
ποῦ θαυμαζω πολὺ κι' ἀκορῶ
πῶς ὡς τώρα εἶν 'πῆρεν τὴν Πόλι.

—

Μᾶρς ἐμπρός... μὲ τὰ δηὸ της τὰ χέρια
στρώνει ὄβρνας τῆς Νίκης ἡ χώρα
'στῆς φυγῆς τὰ μεγάλα ξεφτέρια,
ποῦ 'μπροστὰ της περνοῦν νικηφόρα.

—

Χαῖρε χαῖρε, Γιγάντων ἑστία,
χαῖρι χαῖρε καὶ στρῶνε κλαδιά...
δὲν μας φθάνουν τὰ τόσ' ἀριστεῖα,
κόρτε κι' ἄλλα καινούρια, παιδιά.

—

Νὰ βραβεῖα καὶ ὧρα τιμῆς,
πάιζω λύρα ζητιάνου στραβοῦ,
καὶ πρὸς ὅλους αὐτοὺς τοὺς ὁρομεῖς
λέγω τώρα ἀκομάντ ἀλλὲ βού ;»

—

Φ.— Περικλέτο, θυμήσου κι' ἐμένα,
ποῦ σὰν γίγας ἔμπρος σου πηδῶ,
κι' ὡς ἀνὴρ τοῦ πυρὸς ὅλοινα
τὸν Ἐτέμ πολεμοῦσ' ἀπ' ἐδῶ.

—

Περικλέτο, κι' ἐμὲ μὴ λησμόνει,
μίκ ὄφρνη μοῦ φθάνει καὶ μένη,
καὶ μικρὸν τοῦ πολέμου βραβεῖον
γιὰ νὰ τὄχω καθ' ὅλον τὸν βίον.
Μὴ λησμόνεί, Περικλέτο, πῶς δὲν ἔπαυσα κι' ἐγὼ
γιὰ φευγάλα νὰ σφριγῶ,
μὴ λησμόνει πῶς καὶ τώρα πλήρης μένους ἱεροῦ
τὰ μπαούλα τοῦ σπητιοῦ μου τἄχω ὅδεει πρὸ καιροῦ,
κι' ὅταν μάθω πῶς ὁ Τοῦρκος 'στὴν Πρωτεύουσαν τεμόνει,
μ' ἕνα μοῦτρο σὰν λεμόνι
ἑτοιμάζομαι τὰ νῶτα σοβαρῶς νὰ τοῦ γυρίσω
καὶ νὰ τὸν περιφρονήσω,
ὄχι τἄχα πῶς φοβοῦμαι, μὰ καθόλου δὲν μ' ἀρέσει
τοῦ Σεϊφουλλὰχ τὸ στόμα καὶ τὸ κόκκινο τὸ φέσι.
Πρὶν νὰ φύγω, Περικλέτο, γίνου δίκαιος κριτὴς
καὶ στεφάνωσέ με τώρα...

'πὲς κι' ἐγὼ πῶς εἶμαι πρῶτος σὰν τοὺς ἄλλους νικητὴς,
ποῦ δὲν μ' ἔσκαξε σπαλιόρα.

—

Μὴ λησμόνει, Περικλέτο, τὴν ἀξιακοπὴ κουδέντα,
στύψε καὶ τὸν γαϊδάρι μου, φλογερὸν ἀπαλλαγέντα,
μὴν ξεχνᾷς πῶς τὴν Εὐρώπη τὴν ἐχόρτασα βρισιὰ,
ποῦ τῆς 'πῆγε τρία κι' ἕνα...
τάχα τί θὰ καταλάβῃς 'στῶν ὄαφνῶν τὴν μοιρασιὰ
νὰ μὴ δώσῃς κι' εἰς ἐμένα ;
Μὲ παιδιὰς πολεμάρχων τὸ μεράκι μου θὰ βγάλω...
Ἕλληνες μονάχα νἕνει κι' ἀπὸ ὄαφνιαις τίποτ' ἄλλο,
κι' ὅσαις ὅσαις κι' ἂν σκορπίσῃς γιὰ φευγάλαις κλαδικαῖς
πάντα πάντα γιὰ στιφάδο θὰ σοῦ μείνουν μερικαῖς.

—

Μὴν ξιχάνῃς πῶς ἐκτύπα κι' ἡ ὄική μου παληογλῶσσα,
μὴν ξεχάνῃς, Περικλέτο, καὶ τὰ σχέδια τὰ τόσα,
ποῦ κατίστρωνα μονάχος καὶ μὶ σένα, κουνενέ,
'στὰ μαρμάρινα τραπέζια κάθε πρώτου καφενέ,
μὴν ξεχάνῃς τί 'φραδεῦσε καὶ τὸ στεῖρον μου κρκνίον
μὲ τοὺς Γοῦρκους καὶ τοὺς Μόλτκε διαφόρων καρφενείων,
μὴν ξεχάνῃς πῶς τὸ γέρας τῆς φευγάλας κυνηγῶ,
καὶ γιὰ τὰς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαρσάλων καὶ Λαρίσσης
ἐνθερμὸν εὐγνωμοσύνην ἐξεδήλωσα κι' ἐγώ.
Μὴ λυπᾶσαι τάριστεία, Περικλέτο φουκαρᾶ,
καὶ στιφάνωνε καραλῆα δεξιὰ κι' ἀριστερά,
κι' ὅλους λέγε κατ' αὐτὰς
τροπαιοῦχους νικητὰς,
νὰ μὴ μείνῃ μὲς 'στὸ γένος
ἕνας παραπονεμένος.

—

Νὰ καὶ σὺ κι' αὐτὸς ὁ Γίγας
ἀριστεῖον ἀριστῆς,
ὁ καθένας εἶναι Ρήγας
καὶ τοῦ γένους λυτρωτής.

—

'Απ' ἐμπρός μου κι' ἀπ' ὀπίσω
στρῶσε ὄαφνιαις νὰ πατήσω.
Μὴ κι' ἐμένα μὲ στιρήσῃς τῶν δικαίων ἀμοιβῶν,
κι' ὅταν τὸν 'Ετὲρ ξανείξῃς πρὸς τὴν πόλιν τῶν Θηβῶν,
τὰ μπαοῦλα σου 'στὸν ὦμο,
κι' ἔχε γειὰ, καὶ πάρε ὅρομο,
καὶ μιὰ σκίψις ἀς δεσπόζῃ μὲς 'στὰς σκίψεις τὰς παντοίας
πῶς καὶ οὐγωντας νὰ ρίξῃς μερικὰς ὁμοβροντίας.

—

Χαρὰ σ' ἐκείνους ποῦφυγαν... τί τύχη τοὺς προσμένει ! ...
κι' ἐκεῖνοι ποῦ 'σκοτώθηκαν θὰ μίνουν σκοτωμένοι.
Θκρρεῦσαν πόλεμος σωστὸς πῶς γίνεται 'στ' ἀλήθεια,
κι' ἐπήγανε μπροστὰ μπροστὰ κι' ἐπρόβαλαν τὰ στήθεια,
μὰ τώρα μὲς 'στὴν ἐρημιὰ
θὰ λιώνουν ξαπλωμένοι,
καὶ θὰ τοὺς τρῶνε τὰ κερμιὰ
κοράκοι λιμασμένοι.
Κρῖμα τους ποῦ 'σκοτώθηκαν . . . γιὰ τούτους μήτε μπάλοι
καὶ πέζα δυνατή,
ἀφοῦ τὴν γενναιότητα δὲν εἶχαν ὅπως ἄλλοι
νὰ φεύγουν φτερωτοί,
κι' ἂν ἔξερνα ζωντάνιαν, καϋμένε Περικλέτο,
σὲ βεβαιῶ πῶς γιὰ ποινὴ τοὺς ἔπιπε μουσκέτο.

—

Χαρὰ καὶ ὄοξα, Περικλῆ, 'στὸ καθε παλληκάρι,
ποῦ 'φύλαξε σὰν φρόνιμο τὸ ὄόλιο του τομάρι

καὶ μόναν ἡ παντοῦνα του νυχθημερὸν ἐσφρίγκ...
φτοῦ μου ! σὲ τέτοιον πόλεμο κι' ἐγὼ ποῦ δὲν ἐπῆγα
γιὰ νὰ περάσω νικητὴς καὶ νἄχω κι' ἀξιώσεις
τὸν πρῶτον πρῶτον στέφανον τῆς Νίκης νὰ μοῦ δώσῃς.
Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, Περικλῆ, ποῦ δὲν τὸν 'πῆρε σφαῖρα
κι' ἀκέραιος θὰ ξαναλθῇ καὶ ντοῦρος ἐδῶ πέρα,
συχνῶν ὑποχωρήσεων τοὺς ἄθλους νὰ μᾶς λέγῃ,
καὶ διηγῶντας τους συχνὰ τὰ πόδια μας νὰ φλέγῃ.
Καὶ τώρα τῆς ἀναιωχῆς ὁ χρόνος θὰ περάσῃ
χωρὶς κανεὶς νὰ ὁράσῃ,
πλὴν ἀπιστεῦν πρὸς τὰς σπονδὰς οἱ Τοῦρκ' οἱ παληανθρῶποι
καὶ λίει τὸ Ρωμαίικο 'στὴν μάννα τὴν Εὐρώπη :
«Κύτταξε, μάννα, 'σίμωσαν οἱ Τοῦρκοι σιὸ κοντά,»
κι' ἐκείνη 'στὸ μουρέλι της ἀκούω ν' ἀπαντᾷ,
'σύχασε,βρὲ παλιόπαιδο, καὶ θὰ τοὺς κάνω ντ' ἀ.
'Στὸ Σκαφιδάκι, μάννα μου, κανόνια πάλι στήνουν
κι' ἤσυχ δὲν μ' ἀφίνουν,
κι' ἡ μάννα λίει ἐσώπασε καὶ μὴν ἀνησυχῇς
περὶ τοῦ κύρους τῶν σπονδῶν καὶ τῆς ἀναιωχῆς.»
Μάννα, καινούρια μελετοῦν νὰ κάνουν ἀτιμία,
μάννα, 'ρανῆκαν Ρηγικῆδες ἐκεῖ πρὸς τὴν Λαμία,
κι' ἡ μάννα λίει 'στὸ πκιδί, ποῦ τἄχει σὰν χαμένα :
«μωρό μου, μὴ μοῦ σκιάζεσαι, κι' ἐγὼ» ἐδῶ γιὰ σένα.»

—

Γιὰ τοὺς Τούρκους δὲν μας μέλει,
κι' ὅταν ἡ μαννίτσα θέλῃ
τὸ παιδὶ της νὰ συνοδεύῃ,
ὅρσε, Γκέγκη καὶ Νιζάμη.

—

Τί 'μποροῦνε νὰ μᾶς κάμουν ;
μὴν τοὺς σκιάζεται κανείς,
τοὺς μικροὺς θὰ τοὺς συνοδεύουν
οἱ μεγάλοι συγγενεῖς.

—

Π.— Ἑλλὰς πατρίς μου, σ' ἔπιασε καὶ πάλι τὸ μπουρί σου,
τρέξε, Σκουλούδη, γρήγορα κχὶ διαμαρτυρήσου,
'πὶς τους νὰ δέσουν τὸν Ἔτεμ μὲ δηὸ ζουρλαμανδύαις,
κι' ὅλους τοὺς ξένους Πρεσβευτὰς φοβέρισε μὲ φούρια
νὰ πᾶψουν τὰ ρεντίκολα καὶ τῆς παρασπονδίαις,
ἀλλέως ὑποχώρησι θὰ κάνωμε καινούρια.

—

Τί καλὸ μας ξημερόνει ! ...
ὁ δεῖ Ραλλὶς βεβαιόνει
πῶς μὲ τέτοια θὰ μας γίνῃ
κι' ἀπροσδόκητος εἰρήνη,
ποῦ γιὰ πόλεμο καὶ πάλι θὰ λυσσάξωμε, φαρούτη,
μὶ σκοπὸ νὰ ξαναγίνῃ κι' ἄλλ' εἰρήνη σὰν καὶ τούτη.

—

Τώρα δέ, βρὲ Φασουλῆ,
θὰ τὲ δίρω νὰ λουφάξῃς.
Θὰ προσίχω δέ πολὺ
νὰ μὴν παθ' ἡ τόση τάξις.

Πολιτοφύλακες τραγοὶ καὶ μιὰ περίεργος σκηνή.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς φοβούμενος μήπως ρεμούλα γένῃ
Πολιτοφύλαξ βγαίνει,
κι' ἐκεῖ ποῦ μόνος περπατεῖ καὶ κατηπτεύσεις κάνει
βλέπει τὸν κύριον Σκουζὲ μετὰ τοῦ Νεαληγγάννη,
κι' αὐτὸ τὸ νέον θέαμα ορθρῖος τὸν συγκινεῖ
καὶ τέτοια προσφωνεῖ.

—

Φ.— Ἀχαμνὸς καὶ πεινασμένος καὶ ξηρότερος σκελίθρου
χαιρετῶ καὶ πλησιάζω τοὺς φρουροὺς τοῦ Πτολιέθρου.
Ποῦ τὰ 'πίστευες καὶ τοῦτα, τῆς Ἀθήνας πρώτη χώρα ;
μὴ φοβᾶσαι καὶ μὴν τρέμῃς νυκτακλέπτας κι' ὀλετῆρας...
κι' ἕνας ἄλλοτε Μινίστρος μὲ τσουφέκι 'βγῆκε τώρα,
σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους ἀπὸ Δήμαρχος κλητῆρας.

—

Βλέπω καὶ τὸν Θοδωρῆ
τὰς Ἀθήνας νὰ φρουρῇ,
καὶ σιμόνω καὶ φωνάζω : «Θοδωράκη σὲ καλῶ σου,
μᾶς ἐμάρανες, παππού μου, μὲ τὸ τριαντάφυλλό σου,
κι' ἔλα ὄῶσε το κι' ἐμένα νὰ τὸ βάλω μὲς στιγμὴ
γιὰ νὰ λείψουν τόσοι πόνοι, βογγητὰ καὶ στεναγμοί.

—

Ἂς φρουρῶμεν τὰς Ἀθήνας
ὡς οὗ νἄλθῃ καιρὸς
νὰ ζητήσωμεν εὐθύνας
κατὰ νόμον αὐστηρῶς.

—

Ὁ παπποῦς ὁ Κορδονάτος
τριγυρίζει λουλουδάτος,
τριανταφύλλο φορεῖ
καὶ μ' ἐκεῖνο μᾶς φρουρεῖ,
γίνεται Πολιτοφύλαξ, πέρνει βρόμους παγκαλά,
καὶ 'στὸ θράδι του μυρίζει μία κι' ἄλλη γειτονιά.

—

Βγάλτο, γέρο... δὲν τὸ βγάζω, τσκτικὰ θὰ τὸ φορῶ
καὶ μ' ἐκεῖνο τῆς εἰρήνης τοὺς καρκοὺς θὰ καρτερῶ.
Βγάλτο, γέρο... δὲν τὸ βγάζω, μάννα μου καὶ πῶς μυρίζει !
κι' ἂν ὁ Τοῦρκος ὁ μπαμπέσης τὴν Λαμία φοβερίζῃ,
μὰ γιὰ κάθε νέο κάζο, ποῦ 'στὸν τόπο θὰ γενῇ,
φταῖνε κάποιοι πεθαμένοι, φταῖνε κάποιοι ζωντανοί.

—

Πολυφίλητε λαέ μου, ποῦ 'στοὺς βρόμους τρόσφυξ ρίβεις,
τρέχα 'στὰ Νεκροταφεῖα τοὺς ἐνόχους νὰ γυρεύῃς,
ἀλλ' ἐγὼ τὰς χεῖρας νίπτω,
τὰς εὐθύνας ἀπορρίπτω,
κι' ὕστερ' ἀπ' αὐτὴν τὴν πάλην
περιμένω ψῆφον πάλιν
διαρκοῦς ἐμπιστοσύνης
πρὸς χαρὰν τῆς Ρωμιοσύνης.

—

Γέρο Νάρκισσε, τί θέλεις ;... τί τσιβεῖς, κύρ Θοδωράκη;
ψῆφον τῆς ἐμπιστοσύνης, ποῦ μοῦ 'κόλλησε μεράκι.
Νὰ 'στὴν δώσωμε, ψυχή μου, φαβορίτα Κυβερνάντα
τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Κορώνας, νὰ τὴν ἔχῃς μία γιὰ πάντα.

—

Θέλεις νἄλθῃ, Θοδωράκη, καὶ τοῦ κράτους ἡ Βουλή ;
ὅμως τώρα θὰ σοῦ λείψουν οἱ πιστοί σου Θεσσαλοί.
Γιὰ καιρὸ δὲν θἄχουν στρουγγα, δὲν θὰ βλέπουν τὸ ρουσφέτι,
δὲν θὰ κάνουν ἐκλογαῖς.
τοὺς ἐπῆρε τοὺς καϋμένους 'στὸ δικό του τὸ Ντοβλέτι
ὁ Σουλτάνος ὁ Γεγές.

—

Θοδωράκη, πρῶτο φέρε καὶ κορμάκι λυγερό,
Θεσσαλοὺς δὲν θἄχῃ ἡ στρουγγα γιὰ νὰ λὲν τὸ ναὶ καὶ τὄχι,
καὶ δικαίως σ' εἶπαν Ρήγα μὲς φορὰ κι' ἕναν καιρὸ
σὰν ἐπῆγες νὰ τοὺς πιάσῃς μὲ τῆς λίμας τὴν ἀπειρχη.

—

Τὸν παπποῦ τὸν Μπουναπάρτη, τὸν παπποῦ τὸν λιμοδόρο,
τὸν κυττάζω βαρβάτορο.
Θοδωράκη, πρῶτη τζόγια, ζῶσε λόγχη 'στὸ πλευρό σου
κι' ἔλα κύτταζε καλὰ
μὴ σοῦ κλέψουνε τὸ βάζε καὶ τὸν Μεγαλόσταυρό σου
καὶ τὸ κάνουνε φιλά.

—

μάλις ἔμαθ πώς τώρα τῆς Ἀγγλίας ἡ κυροῦλα
'στὸ λαμπρὸν Ἰωβιλαῖον τὸν Διάδοχον καλεῖ,
ἐφιθύρισα μονάχος ἀξανλύστα, Φασουλῆ,»
καὶ ξαναλυσα τὰ σκεύη, καὶ μ' ἐπήρανε τὰ γέλεια
κι' ἔλεγα 'στὴν Φασουλίνα καὶ 'στὸν Γκιούλ καὶ 'στὰ μουρέλια:
«Βρὲ παιδιά, μὴν κάνετ' ἔτσι, θὰ τελειώσῃ τὸ κακό,
πῦρε ὁρόμο σὰν καὶ πρῶτα τῶν Ρωμηῶν τὸ ριζικό,
κι' ὁ Διάδοχος θ' ἀφήσῃ καὶ στρατοὺς καὶ μανιρίστα
καὶ θὰ πάῃ μὶ τοὺς ἄλλους 'στῆς μαμμίτσας του τὴν φέστα».

—

Κι' ἐρωνεξαν τὰ μωρά:
«τί χαρά μας, τί χαρά.»
Πλὴν ἐχαίρετο πολὺ
κι' ἡ κυρία Φασουλῆ,
συνεφώνει δὲ κι' ἐκείνη
καὶ δὶν ἔπανε νὰ κρίνῃ
τὴν σκληρότητα τὴν πρώτην πῶς θ' ἀφήσουν αἱ Δυνάμεις
καὶ πῶς κάτι θὰ μᾶς φέξῃ μὲ τὴν φίστα τῆς προμαμμης.

—

Π.— Τί χαρά μας, τί χαρά,
Φασουλῆ μου φουκαρᾶ.
Ἔχει σὰν κι' ἐμᾶς κανεὶς
τέτοιους φίνους συγγενεῖς,
ποῦ καὶ μὲς 'στῆς συμφοραῖς μας μιὰ στιγμὴ δὲν μᾶς ξεχάνουν;
Ἔλα τώρα νὰ σὲ δείξω τὸν Διάδοχον καὶ τὸν Γκιόν.
Ἔιριες τί θὰ 'πῇ, τσιφούτη,
μὶς 'στὴ συμφορὰ μας τούτη,
ποῦ καθεὶς μας πάει κόντρα,
νὰ μᾶς προσκαλοῦν 'στὴ Λόντρα;

—

Ξίριες τώρα, βρὲ σαλιάρη,
ποῦ 'σηκώθης 'στὸ ποδάρι,
καὶ σκοπεύεις νὰ τὸ στρίψῃς καὶ νὰ πάρῃς τὰ βουνὰ
γιὰ νὰ φύγῃς τὰ δεινά,
τί σημαίνει μία τέτοια τῶν Ἐγγλέζων τσιριμόνια;...
ζήτω ζήτω τῆς μαμμίτσας... νὰ μᾶς ζήσῃ χίλια χρόνια.

—

Φ.— Κύττα κύττα τοῦ Λονδίνου
τῆς παραταις, φωναχλᾶ,
ἡ δὲ πρόσκλησις Ἐκείνου
'στοὺς Ρωμηοὺς νταναλλᾶ.

—

Κάθε σκιῦος ἀνατρέπω,
καὶ τὸν πρῶτο Στρατηλάτη
μὲς' 'στοῦ Βουγκιχαμ τὸν βλέπω
τὸ τριοῦβερτο Παλάτι.

—

Γύρω γύρω 'στὸ τραπέζι
τρῶν Ἐγγλέζαις, τρῶν Ἐγγλέζοι,
καὶ τὸ πρῶτον Ἀϊ-Λαίφ
μὲ τὴν Δούκισσα τοῦ Φαίφ.

—

Μὶς 'στὰ μάτια τὸν κυττοῦν
κι' ὁλοένα τὸν 'ρωτοῦν
πῶς 'γινῆκαν ἡ μεγάλαις
τῶν Ἐπιτελῶν φευγάλαις.

—

Ποῖα σιβερὰ σκηνή!...
μὶ τὸ σῖγμα καὶ τὸ νὲ
τοῦ Τζὼν Μπούλ ἀκοῦν τὰ βάῤῥια
πῶς τὸ 'βαζαμε 'στὰ πόδια.

—

Σιωποῦν ἐκστατικοὶ
κι' ὅταν ἔρχωντα κι' ἐκεῖ,
ποῦ 'σωθήκανε κι' ἐκεῖνοις
ἡ περιφημοις ἡ χήναις
ἀπὸ τοὺς Ἐπιτελεῖς
καὶ τοὺς πρώτους τῆς Δύλῆς,
οἱ Τζὼν Μπούλ ἀποθαυμάζουν
κι' ὅλοι «Σπλέντιτ» ἀλαλάζουν.

—

Σπλέντιτ λέγει κι' ἡ προμάμμη,
καὶ μ' εὐμένειαν πολλὴν
βεβαιοῖ πῶς θὰ συνόραμμ
τῶν ὁρομέων τὴν φυλήν.

—

Κι' ὡς καθῆκεν μας τὸ κρίνουν ἄνδρες ἐπισήμου γνώμης
πῶς ἐσώσαμε τῆς χήναις,
ἀφοῦ μάλισσα κι' ἐκείναις
ἔσωσαν ποτὲ τὸ μίγα Καπιτώλιον τῆς Ρώμης,
κι' ἕνας Λόρδος, Περικλέτο, μὲ μιὰ κόκκινη βελλάδα
τὸν 'ρωτᾷ καὶ γιὰ τὴν λόρδα, ποῦ θὰ πέσῃ 'στὴν Ἑλλάδα,
τὸν 'ρωτοῦν καὶ δι' ἐκεῖνο, τὸ καῦμένο τὸ Ζαντό,
τὸ σκυλὶ τοῦ Νικολάου, ποῦ τὸ πήσαν ζωντανό,
κι' οἱ Νιζαμηδες τὸ σέρνουν μέσα 'στὴ Θεσσαλονίκη
καὶ φωνάζουν νίκη νίκη.

—

Ἄχ! αὐτὸ δὲν εἶχε τύχη σὰν τῆς χήνακις, σὰν τῆς πάπιαις,
καὶ σωτῆρα δὲν εὑρῆκε μὲς 'στοῦ Δεμοκοῦ τῆς τάπιαις,
δὲν ἐγνώριζε τὸν τόπο,
δὲν εἰξεύρω πῶς τοῦ 'φάνη,
καὶ δὲν 'μπόρεσε μὲ τρόπο
ὑποχώρησι νὰ κάνῃ,
ὅταν ὑπερφαλαγγίσθη
καὶ σκληρὸς αἰχμαλωτίσθη.

—

Τώρα μόνο μὲς 'στοὺς Τούρκους θὰ σπαράζῃ καὶ θὰ τρίμῃ,
πιθανὸν νὰ γίνῃ βάρβια 'στοῦ Σουλτάνου τὸν ὑπνὸ,
ἴσως ὅμως κι' ὁ Σουλτάνος νὰ τὸ σεβῇ 'στὸ χαρέμι
καθὶ βαλνῆδὲ μ' ἐκεῖνο μέρα νύκτα νὰ γλεντᾷ.

—

Τὸ καῦμένο τὸ Ζαντό,
τὸ χαϊβάνικο σκυλί,
μᾶς τὸ πήσαν ζωντανὸ
καὶ τὸ 'κλεψκνε πολλοί.

—

Κι' ἑκατὸ φοραῖς μακάρι
μὶς 'στὰ τόσα ξαφνικὰ
νὰ μᾶς εἶχαν τώρα πάρει
κι' ἄλλα τοπομαχικά,
παρὰ νὰ χαθῇ κι' αὐτὸ
τὸ σκυλὶ τὸ ζηλευτό.

—

Κι' ἡ γιαγιὰ μας ἡ Βικτώρια μὶ τὰ κατασπρα μαλλιὰ,
ποῦ πεθαίνει γιὰ σκυλιὰ,
κι' ἔκαμ' ἔκθεσιν καὶ σκύλων
παριέργων καὶ ποικίλων,
σὰν ἀκούσῃ καὶ γιὰ τοῦτο τὸ σκυλάκι τὸ τρανὸ
Ἀγγλιστὶ θὰ 'πῇ κι' ἐκείνη: «τσὶ καῦμένο τὸ Ζαντό,
ποῦ τὸ πήσαν ζωντανό»
κι' ἴσως 'στὸν Σαλισβουρίκς θυμωμένη παραγγείλῃ
μιὰ μεγάλη πανταχοῦσα τοῦ Σουλτάνου ν' ἀποστείλῃ,
κι' αὐθωρεὶ νὰ τὸν προστάξῃ, πρὶν εἰρήνη νὰ τελειώσῃ,
τὸ Ζαντὸ τὸ σκλαβωμένο δίχως λύτρα νὰ λυτρώσῃ.

—

Π.— Κι' ἐγὼ, καῦμένε Φασουλῆ,
κλαίω τὸ δέλτο τὸ σκυλί.

Κι' ἐκεῖνο μας ὑπέσχετο πῶς ἀληθῶς θὰ ὅράσῃ
κι' εἶχε κι' αὐτὸ γιὰ πόλεμο σεβντάδες καὶ μεράκια,

κι' ἐπίτηδες τὸ 'κήρενε μὲς 'στῆς φωτιᾶς τὴν βράσι
γιὰ νὰ τραβήξῃ τὸν Ἐτίμ ἀπ' τὰ καλαμεβράκια.

—

Φ.— Κι' ἐγὼ θερρῶ 'στοῦ Βούγκιχαμ πῶς εἶμαι τὸ Παλάτι
καὶ λέω τῆς μαμμίτσας μας χίλιαις φοραῖς σπελλάτη.
Τριγύρω μου Πατρίκιοι καὶ Λόρδοι διπλωμάτκαις,
ὀβίδες πάνε κι' ἔρχοντκι μὲ κυτῆμα γεμάτκαις,
καὶ κάτι παραγεμιστὰ κι' ἀλλοιώτικα μυδράλια,
ποῦ μόνο μὲ τὴν μυρωδιὰ μοῦ πέφτουνε τὰ σκέλια.

—

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ μὶ σὶ πετῶ
καὶ τὴν μάμμη χαιρετῶ.
Χαῖρε μάμμη, χαῖρε νόνα,
ποῦ νὰ βασιλεύῃς χρόνους
μὲς 'στὴν φίλην Ἀλβιόνα,
καὶ σωρὸ νὰ 'ζῇς ἐγγόνους.

—

Τρῶτ' Ἐγγλέζοι, φίλοι πρῶτοι,
τρῦγε, Κοῦρζων πιθητέ,
μοναχὰ 'στὸ φαγοπότι
δὲν ὑποχωρῶ ποτέ.

—

Νάναι τὸ συγγενολόγι κι' ἡ μαμμίτσα μας καλὰ
κι' οἱ Ρωμηοὶ τὰ νῦτα στρίψουν 'στὸν Ἐτίμ τὸν Τουρκαλᾶ.
Νά! κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλλίας,
νὰ κι' οἱ Λόρδοι τῆς Ἀγγλίας,
ποῦ 'κοπήκανε γιὰ μᾶς,
καὶ 'στὸ στόμα μας θὰ πέσῃ
σὰν μελάτο λουκουμᾶς
τῆς εἰρήνης τὸ πεσκέσι.

—

Φ.—Περικλέτο κακομοῖρη, μὴν ἀκοῦς τὴν κευκοσβάγκα,
κι' ἂν ὁ Τοῦρκος προχωρήσῃ κι' ἀπ' ἐμπρὸς κι' ἀπὸ τὰ πλάγια,
μὴ σὲ μίλῃ, μὴ φοβᾶσαι, καὶ δὲν θἄλθῃ 'στὴν Ἀθήνα,
κι' ἂν ἐσὺθη καθὲ πάντα, κι' ἂν ἐσὺθη καθὲ χήνα,
πόσον μᾶλλον τὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ σώσουν οἱ τρανοί,
ποῦ κοντεύει πάντα χήνα μαθημένη νὰ γινῇ;

—

Περικλέτο θεοτσούμπη,
τὰ δεινὰ τοῦ γένους ἄστα,
καὶ τραγούδα τὸ γιαροῦμπι
κι' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.

—

Περὶ ὄζπς κι' εὐτυχίας μὴ κανεὶς ἀμφιβολίτω
μὲς 'στὸ κράτος τῆς ρεμοῦλας καὶ τοῦ τόσου ρεμπελιοῦ,
κι' ἂς ἀνοίξῃ τίλος πάντων κι' ἡ καρδιὰ μας, Περικλέτο,
ποῦχει γίνει τώρα τώρα σὰν καρδιὰ τοῦ μαρουλιοῦ.

—

Π.— Ἄλλοι λένε πῶς θὰ μείνῃ
κι' ἄλλοι πῶς ἀνοιχωρεῖ,
καὶ δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ
κι' ὁ καθένας ἀπορεῖ.

—

Κι' ἐγὼ στέκω κεχηνώς
ὅτι' αὐτὸ τὸ γεγονός,
τὴν δὲ γνώμην καθενὸς
ὡς συμφέρουσαν τὴν κρίνω,
'στὴν ὑγειὰ τῆς νόνας πίνω,
καὶ μουντζώνω τὴν Τουρκιὰ,
κι' ἕλα ὄιξου μιὰ σβερκιά.

Κι' ὁ Φασουλῆς περιπολῶν στὸ μέρος τῶν Θερμοπυλῶν.

—

Φ.— Σκιὰ τοῦ Σπαρτιάτη Λεωνίδα,
ὁποῦ ποτὲ τὸ φάσμα σου δὲν εἶδα,
ἐπάκουσον κι' ἐμοῦ τοῦ πατριώτου
κι' εὐδόκησε νὰ λείψ' ἡ συμφορὰ,
κι' ἀνακωχὴν νὰ καμωμεν ὡς ὅτου
τελειώσῃ τῆς εἰρήνης ἡ χαρά.

—

Μὴ θέλῃς, Λεωνίδα, κι' ἐδῶ πέρα,
ποῦ κόσμος ἐδεξάσθη μιὰν ἡμέρα,
τὸ Τούρκικο τὸ φέσι νὰ φανῇ,
λυπήσου τῆς φευγάλαις καὶ τὰ γέλια μας,
εὐδόκησε μπουνάτσα νὰ γενῇ
πρὶν χάσωμε ταύγὰ καὶ τὰ πεσχέλια μας.

—

Πλησίασε κι' ἐλθὲ νὰ μοῦ 'μιλήσῃς,
καὶ πρὸς Διὸς ποτὲ σου μὴ θελήσῃς,
ἴσκιε τοῦ Βασιλῆ τοῦ θαυμαστοῦ,
νὰ 'ζῇς κι' ἐδῶ τριγάλαις καὶ πηδήματα,
κι' ἂν εἶχες βασιλεύσει πρὸ Χριστοῦ
ἀρχίσῃς σὰν κι' ἐμᾶς σταυροκοπήματα.

—

Πλησίασε, σκιὰ τοῦ Σπαρτιάτη,
κι' ἐμὲ τὸν πολεμάρχο τὸν σακάτη,
βοήθησε νὰ μὴν ὑποχωρήσω
σὰν γένημα τῆς χώρας τῆς κλεινῆς,
εὐδόκησι κι' ἐγὼ νὰ πολεμήσω
ὑπὸ σκιὰν ὁμπρέλλας θερινῆς.

—

Ἰδὲ με πῶς ἐμπρός σου γόνυ κλίνω
κι' ἄκουσε τὰ πολλὰ μου παρακάλια,
κι' ἐπίνευσε μὲ τοῦτο τὸμπρελίνο
νὰ σπάσω ὅρῦ Νιζαμηδῶν κεφάλια,
χωρὶς νὰ τσακισθῇ τὸ παρασόλι
καὶ δίχως νὰ τὸ θίξῃ Τοῦρκου βόλι.

—

Ἦλθα νὰ πολεμήσω τοὺς τυράννους
κι' ἀφῆκα τὰς κλεινὰς ἰοστεφάνους,
ποῦ πανηγύρι γίνεται μεγάλο
γι' αὐτὸν τὸν λαβωμένο καὶ τὸν ἄλλο,
καὶ θηλυκὰ προστρέχουν ντιλικάτα
μ' αἰσθήματα φιλανθρωπα γεμάτα.

—

Κι' ἂν δέσασαν τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα,
μὰ 'γέμισαν πολλὰ Νοσοκομεῖα.
κι' ἄκοις μὲ πληγωμένων βιγγητὰ
κιχλίσματα, ψὶ ψὶ καὶ χωρατὰ,
καὶ βλίπεις γελαταῖς φιλανθρωπίες,
ποῦ βοηθοῦν πολὺ τῆς θεραπείας.

—

Τῆς Ἀθηνᾶς ἡ πάγκαλος ἡ πόλις,
τὸ κέμπωμα τῆς οἰκουμένης ὅλης,
ἀκόμη δὲν ἐπῆρε μυρωδιὰ
πῶς τόσαις 'πεστιτήκαμε χελαῖς,
πῶς ἔπεσαν μονάκριβα παιδιὰ
καὶ μανναις 'μαυροράσαν πολλαῖς.

—

Γιὰ τὴν ντροπὴ τὴν τόση δὲν τὴν νοιάζει,
γελᾷ, σεισοπυγεῖ, διασκεδάζει,

Βρόντος δὲν τὴν ξαφνίζει τουφεκιὰς,
κι' τόσο χαχανίζουν ὅλοι κι' ὅλοι,
ὅπου θαρρεῖς ἡ νίκη τῆς Τουρκιᾶς
πῶς κάνει τὴν καρδιά μας περιβόλι.

—

Θεούλη μου, τί κόσμος καὶ τί πλάσις!...
κι' ἂν τὴν ἀνακισθησὶς του γελάσῃς,
κι' ἂν τὴν ἀνακισθησὶς του πονέσῃς
καὶ χυσῇς ὅσα ὄκρυα 'μπορέσῃς,
κι' ὁ πόνος καὶ τὸ γέλοιο παν χεμένα
γιὰ μούτσουνα Ρωμηῶν μκριαρωμένα.

—

Πρόπελθε, Λεωνίδα, μετὰ πόνου
κι' ἱπάκουσον κι' ἐμοῦ τοῦ φαμφαρόνου,
κι' ἂς ἠσυχάσουν 'γρήγορα κι' ὁπόπιος
οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως τῶν πόλεων,
κι' ἂς γίνῃ τέλος πάντων ὅπως ὅπως
τῆς εὐκλεεῖς εἰρήνης τὸ συμβόλαιον.

—

Νὰ πηοῦμε τοῦ Γιαννάκη τῆς γρανίτας,
νὰ μᾶς τρκοῦνε μάτια σὰν μαγνήτας,
ν' ἀρχίσῃ ρευφηξὶκ, ζωὴ καὶ κότα,
νὰ ξανλύσουν ὅλοι τὰ μπασοῦλα των,
καὶ νὰ γελοῦν πασίχαροι σὰν πρῶτα
μαζὶ μὲ τὴν κυρά των καὶ τὴν δούλα των.

—

Ν' ἀκοῦμι φυσαρμόνικα, λαντέρνα,
ν' ἀλλάζουν κάθε τόσο τὰ Κουβέρνα,
ἡ δόξα τῆς μεγάλης μας τῆς γῆς
νὰ σκιπτῇ τὸ Παλάτι μας τὸ τρίπκτο,
καὶ κάθε Σακαρόπκας τῆς φυγῆς
νὰ βγάζῃ τὸ σπαθί του 'στὸν περίπατο.

—

Καθ' ὕπνους νὰ βροντοῦν τῶν ὅπλων κρότοι,
νὰ γίνωντκι τρεχάματα καὶ σάλτοι,
κι' ἀπὸ πλοὺ μονάχα φαγοπότι
νὰ βλίπωμε κι' ἐμεῖς τὸν Ἐριὲλτη,
ἐκεῖνον ὁηλαδὴ τὸν Σατανέ,
ποὺ 'πρδωσε 'στὸν Ξέρξη τὰ στενά.

—

Ἡ ἐλ Πατρίς, ποὺ τώρα κουρασμένη
ρχάτ λουκοῦμι Φρύγικις προσμένει,
του λήξαντος πολίμου τὴν δυσίαν
ἂς τὴν ἀνακληρώσῃ διὰ γάμων,
κι' ἂς ὁπλισθῇ καθεὶς μ' εὐκισθησίαν
δέκα μεραρχῶν Ἱπποποτάμων.

—

Μεγάλε Σπαρτιάτη Λεωνίδα,
μολῶν λαβὲ τὴν ἀσπίλον λατίδα.
Δέξου την· ἀπὸ 'μένα γιὰ ρεγάλο,
καὶ τώρα, πρὶν 'στὸ σπῆτι μου γυρίσω,
φτύσε με τὸ μαντύλι μου νὰ βγάλω
καὶ τὴν φτυσιὰ μὲ τοῦτο νὰ σκουπίσω.

Τυπογραφεῖον Χ ι ώ τ π. νεος παντοῦ ρυθμος— Φωκιωνος ο θρυμος και πεντε αριθμιος

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πάμμιὺρ' ἀπὸ λεπτά.

Μανὸς Ματου τριανταμία,
καῦμα καὶ τύφων ἐπιδημία.

Ποῦντος ἐννενῆντα δύο καὶ μὲ παντακὸς' ἀκόμα,
πάλιν ἡ Φραγκιὰ 'στὰ νρνα μᾶς ἀφίν' ἡ πυλησοβρῶμα.

Τοῦ Φασουλῆ ὀρυγάλα καὶ ντράβαλα μεγάλα.

—

(Φκεσυλῆς ὁ φαμφαρόνος
διαλεῖ καὶ σκούζει μόνος.)

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτὲμ κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα
νὰ φύγω μ' ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ μὲ τὴν Φασουλένα,
νὰ γίνῃ κοσμογλακσιὰ
σ' αὐτὸ τὸ περιβόλι,
καὶ μὲ τρομάρα 'στὰ νησιὰ
νὰ φεύγουν ὅλοις κι' ὅλοι.

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτὲμ κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα
νὰ πάψουν φυσαρμόνικις, κιθάρεις, μαντολίνα,
νὰ μὴν ἀκούεται φωνὴ 'στὴς Ἀθήνας τὸ φρύδι
καὶ κανταδόρων φλογερῶν περιπαθὴς μινόρα,
νὰ κλείσῃ κάθε κκφρινὶς
κι' οὔτε κανένας κουνελὲς
μὲ σχεδία Στρατηγικῆς, ποῦ δὲν τὴν εἶδαν χρόνοι,
τὰ μάρμαρα τῶν τραπεζῶν νὰ καταμουντζουρώνῃ.

—

Νὰ λείψουν τοῦ Κουβέρνου μας προγνωστικὰ καὶ κρίσεις,
Σκουλούδηδων τριχάματα καὶ δεκαετηρίσεις,
νύτας ἐδῶ, νύτας ἐκεῖ, καὶ τόσα ντοκουμέντα,
ποῦ ξεφουρνίζει σωρηδὸν σοφία μὲ πκτέντα,
κι' οἱ Συμβουλοι τοῦ Στέμματος νὰ μὴν κουραζωντ' ἔτσι,
ἂν κι' ἔχουν σκυλοπέτσι,
κ' οὔτε νὰ χάνουν ἔξφνα Παρασκευὴ καὶ Τρίτη
κι' ἁμπρὶς σὶ πόρταις Πρισβειῶν νὰ στίκουν καρασοῦλια,
καὶ τὰς συσκέψεις ν' ἀρχινοῦν μὲ τὸν Ἀπισπερίτη
καὶ μόλις νὰ τελειώνουνε μὲ τῆς κύρης τὴν Πούλια.

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτὲμ κι' ἐδῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα,
νὰ 'δῶ χλωμὸ σὰν Λάζαρο τὸν ταὲ καὶ τὸν δεῖνα,
νὰ πηλαλοῦν τάφεντικὰ μὲ δούλκις καὶ μὲ δούλευς,
νὰ 'δῶ κι' αὐτοὺς τοῦ Στέμματος τοὺς σοβαροὺς Συμβούλους
μὲς 'στῆς Πρεσβείκις νὰ χωθοῦν
παρακαλῶντας νὰ σωθοῦν,
νὰ τρίχουν ὅλοι σὰν τριλλοί,
καὶ νὰ μὴν ἴλθῃ κι' ἡ Βουλὴ
νὰ συζητήσῃ πατρικῶς τοῦ γένους τὸ συμφέρον,
κι' ἔδρας νὰ βλίπω Γκίγκηδων 'στὰς ἔδρας τῶν Πατέρων.

—

Κι' αὐτὸ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς,
ποῦ μὲ κορδόνατα πολλὰ
καθὲ σαλιάρης Φασουλῆς
πέρνει τοῦ κόσμου τὰ μηλά,
ὁ Στρατηγὸς ὁ Τούρκκλας, χωρὶς νὰ σκλιαρίσῃ,
νὰ τὸ σωριάσῃ κατὰ γῆς καὶ νὰ τὸ πυρπολήσῃ.

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἐτὲμ κι' εἰς τοῦτο τὸ λημέρι,
τῷ τριγυρίζουν Χάριτες ἡμέρα μεσημέρι,
νὰ κλείσουν Μπόρσαις ξκκουσταῖς, σαράφικα καὶ πάγκακις,
νὰ γίνουν νεκακούρηδες τῆς Ἀγορᾶς οἱ μάγγες,
νὰ πάθῃ νευρικὸ σπασμὸ καὶ τὸ 'δικό μου μοῦσι,
ν' ἀπομποῦν Σταυραετῶν ἡ ψεύτικαις φτερούγαις,
καὶ τῆς λεπτῆς φακλαναρὶ τὸ ντιστεγκὸ λεφοῦσι
μὲ ζελυμένα τὰ μαλλιὰ νὰ τρίχῃ μὲς 'στῆς ρούγαις,
καὶ νὰ φωναζῇ Γκλλιστί:
«μὸν ντιέ, μὸν ντιέ, καὶ σκπριστί.»

—

Εὐδόκησε, Χριστούλη μου, Τοῦρκος κι' ἐδῶ νὰ φθάσῃ
καὶ πατρικῶς νὰ ὁράσῃ,
ἔχω λαχτάρα νὰ τὸν 'δῶ
τὸν κύριον Ἐτὲμ κι' ἐδῶ,
νὰ μὴν ἐφήσῃ μέσ' ἐλιὰ κατὰ τὸν Ἐλαιῶνα,
ν' ἀρχίσῃ βούρδουλας γερὸς, κρεμάλα καὶ πκλοῦκι,
καὶ νὰ ρεμβαζῇ κάποτε 'μπροστὰ 'στὸν Παρθενῶνα
μὲ νεργιλὶ γεβάσικο κι' ὁλόχρυσο τσιμπούκι.

—

Εὐδόκησε, Χριστούλη μου, Τοῦρκος κι' ἐδῶ νὰ 'μπῇ,
νὰ νεώσῃ κι' ἡ Πρωτεύουσα, τῆς στράτας ἡ πομπή,
κι' ὅλος ὁ κόσμος ὁ γλεντζὲς κι' ὁ συντηρητικὸς
τώς ἔχει γίνει πόλεμος Ἑλληνο-Τουρκικός.

—

Ἂς τὸν ἰδῇ κι' ἡ πόλις μας, τοῦ κόσμου τὸ καμάρι,
καὶ μὲς 'στὸ τόσο πατριντὶ
νὰ πίσῃ κάθε λεοντῆ
καὶ τὰ λεοντάρια νὰ φανοῦν γαϊδοῦρια γιὰ σαμάρι.

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἑτέρη καὶ μέσα 'στὴν Ἀθήνα,
τῶν φώτων τὸν πυρῆνα,
νὰ δοῦμε κάθε μας θεσμὸ
κουρέλι μὲς 'στὴ βοῦτα,
καὶ μὲ πολὺ παροξυσμὸ
νὰ λέμε «τείνει τοῦτα;»

—

Καὶ 'στὸ λαμπρὸν τὸ Στάδιον,
τῆς Νίκης τὸ Παλλάδιον,
ποῦ τῆς τραγάλος ἀριστεῖς 'φαντήκαμ' ἐκεῖ πέρα
κι' ἡ δόξα 'στὴν πατοῦσα μας κατέβη μιὰν ἡμέρα,
Νιζαμηδὲς καὶ Γκίγκηδες ἐλσταχῶς νὰ ἐρχμοῦν,
καὶ μέσα 'στὴν κονίστρα του τὰ πρέποντα νὰ κάμουν.

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἑτέρη, καὶ μόλις γλυκοφέγγει
νὰ βλέπω μοῦτρα Γκίγκη,
καὶ πότε χέρι τρυφερὸ τρὶ κόμ' ἀπ' τὸ Νιζάμη
νὰ μοῦ κτυπᾷ τὸ τζάμι,
κι' ἐγὼ νὰ λέγω «γκαῖλ μπουρτᾶ,
μὴ στέκεσθ' ἔξω σὰν χαΐρι,
κι' ὁρίστε μέσα 'στὸν σπιτὰ
νὰ πιοῦμε τὸν καφφὲ μαζί.»

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἑτέρη, κι' ὁπόταν θ' ἀριβάρῃ
νἄναι βαθιὰ μεσάνυκτα, νἄναι σκοτάδι πίσσα,
καὶ μόλις μὲς 'στὰ στρῶμα μας τὸν πάρουμε χαμπάρι
νὰ 'ρχοῦμε μὲ τὶ 'σώβρακο καὶ μὲ τὴν 'τουκαμίσα,
λευκῆς εἰρήνης σύμβολα 'στοὺς δρόμους περιφέροντες
ἄνδρες, παιδιὰ, καὶ γέροντες.

—

Φέρε, Χριστέ, τὸν Τουρκαλᾶ
νὰ 'δοῦμε θαύματα πολλὰ,
νὰ γίνῃ στάκτη καὶ καπνὸς τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις,
ποῦ Σόδομα κατήντησι κι' ἐξώλης καὶ πρωΐας,
σὰν θεία μάστιξ νὰ φαγῇ, σὰν δεύτερος Ἄττίλας,
ν' ἀποσαρώσῃ σύμπαντα τὴν πλάσιν τῆς σαπίλας,
καὶ καθαρτήριος πυρὰ τὴν γῆν ν' ἀποκαθάρῃ,
ποῦ μέσα της γεννιθοῦν σκουλήκια κι' ἀτκαθέροι.

—

Φέρε, Χριστέ, τὸν Τουρκαλᾶ
νὰ 'δοῦμε θαύματα πολλὰ,
τὰ τζάκια τῶν Συβαριτῶν
θρηνοῦντα νὰ τἀκούσω,
κι' ὀγκανισμοὺς πατριωτῶν
μὲ ταμπουρὰ νὰ κρούσω.

—

Νὰ σκορπισθοῦν τὰ ρεμπετικὰ,
φαγκάδες ἀρουραῖοι,
τῶν Κεντρικῶν τὰ τρωκτικὰ,
κι' ὅλ' οἱ κακοκυρᾶτοι.

—

Μέσ' ἀπὸ σπήλια νὰ πετοῦν
ντηβδὲς σὰν κι' ἐμένα,
καὶ τέρματα νὰ παραιτοῦν
'στοὺς τοίχους κρεμασμένα.

—

Κι' ὅλ' οἱ φωστῆρες τῆς φυλῆς,
ποῦ τοὺς τιμᾷ κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' εἶναι μονάχα τὸ κεχρὶ
καὶ σκέψις καὶ σπουδή των,
νὰ πάθουν τὴν κακὴ ψυχρὴ
καὶ τὴν ἀνάπαυδή των.

—

Κι' ὁποῖος θκρησεύει τοῦ ντουνιᾶ πῶς 'πῆρε τὸν ἀέρα
νἄλθῃ 'στὰ σύγκαλά του,
νὰ βγάλῃ κι' ὁ Κορδόναρος ἀπὸ τὴν μπουτονιέρα
τὰ τριαντάφυλλά του.

—

Καθένας Τελαμώνιος
ὅ,τι 'μπορεῖ νὰ σώσῃ,
καὶ δρόμος Μαραθώνιος
νὰ πάρῃ καὶ νὰ δώσῃ.

—

Κι' ἡ πολιτοῦχος Ἀθηνᾶ,
ποῦ 'πῆρε κάμπους καὶ βουνά,
νὰ κατεβῇ μεσάνυκτα 'στῶν Ἀθηνῶν τὸν βοῦρκο
κι' ὕστερα 'στὴν Ἀκρόπολι ν' ἀνέβῃ μὲ τὸν Τοῦρκο,
καὶ τέτοια λόγια νὰ τοῦ 'πῇ:
«Ἑτὴμ Πασσᾶ μου τσελεπῆ,
βλέπεις αὐτὰ τὰ μάρμαρα;.... Δικά σου μένουν πιά,
γιατὶ καὶ σὺ γνωρίζεις
πῶς θέλουν τέτοια μάρμαρα κι' ἀνθρώπους μ' ἀνδρειὰ
γιὰ νὰ τὰ μακαρίζῃς,
ἀλλοιῶς σὲ τόση γαϊδουριὰ ποῦ βόσκει 'στὴν Ἀθήνα
'τροπιχίζονται κι' ἐκεῖνα,
κι' ὁ κόσμος τώρα περγελᾷ κι' ἐμένα τὴν Παλλάδα...
σοῦ τὰ χαρίζω, πάρε τα, μὰ σῶσε τὴν Ἑλλάδα.
Τέτοια τοῦ Τούρκου νὰ τοῦ 'πῇ, τέτοια νὰ τοῦ 'μιλήσῃ,
καὶ τὸν σωτῆρα τὸν Ἑτέρη 'στὸ στόμα νὰ φιλήσῃ.

—

Φέρε, Χριστέ μου, τὸν Ἑτέρη κι' ἐδῶ κανένα βραδὺ
πολλοὶ σὲ πίθους νὰ χωθοῦν γεμάτους ἀπὸ λάδι,
καὶ νὰ πεταχτοῦν ἀπ' ἐκεῖ
σὰν λαδωμένοι ποντικοὶ,
μὲ γόους δὲ σπαρακτικοὺς
νὰ κράζουν 'στὸν Σεϊφουλλάχ:
«Ἐλυπήσου μας τοὺς ποντικοὺς
καὶ σῶσε μας γιὰ τὸν Ἀλλάχ.»

—

Ἡ δὲ κυρὰ Φασουλῆ, ποὖχει 'στοὺς ξένους φόρτι,
χωρὶς καθόλου νὰ 'ντραπῇ
πρὸς τὸν Σεϊφουλλάχ νὰ 'πῇ:
«θυμήσου τόσαις ντιστεγκὲ σ' ἐλύσαξαν 'στὸ κόρτι.»
Νὰ βουλιάξῃ καὶ καθεμιὰ τοῦ πλουσταρίου Κοντέσσα
καὶ τσοκαροῦ κυρία,
κι' ἂν δὲν πατήσῃ Τούρκικο ποδάρι κι' ἐδῶ μέσα
δὲν εἶναι σωτηρία.

—

Φαντάσου νὰ τὸν ἐβλεπε τὸν Τοῦρκο Στρατηλάτη
νὰ 'μπῇ μὲ τὸν Σεϊφουλλὰχ καὶ μέσα 'στὸ Παλάτι,
κι' ἐν μέσῳ δούλων τῆς Αὐλῆς πιστῶν κι' ὑφηλοφρόνων
εἰς τὸν ἡλιοστέλαατον νὰ ῥιχατίψῃ Θρόνον.
Φαντάσου νὰ τὸν ἐβλεπε νὰ στήσῃ κι' ἐκεῖ πέρα
μιὰ Τούρκικη παντιέρα,
καὶ νὰ φωνάξῃ 'στοὺς Ρωμηοὺς μὲ μόμολαις κι' ἀστεῖα:
«προσέχετε γιὰ τὸν Θεὸ μὴν πάθ' ἡ Δυναστεία.»

(Ὁ Περικλίτος ἔρχετ' ἐσπευσμένως
κι' ἀρχίζει νὰ μιλῇ λαχανιασμένος.)

—

II.— Ἔμαθες τὴν συμφορά,
Φασουλῆ μου φουκαρᾶ;
Οἱ μεγάλοι μας προστάται
κι' Εὐρωπαῖοι διπλωμάται
μᾶς ἀφίνουν τοὺς πτωχούς
μὲ τοὺς Τούρκους μοναχούς
νέτα σκέτα νὰ τὰ 'ποῦμε
ξίχως νὰ πετσοκοποῦμε.

—

Κι' ὁ Σκυλούδης πρὸ πολὺ
τρέχει τρέχει καὶ 'μιλεῖ
μ' ὑποκείμενα ψηλὰ,
τὸν «ἀφίνει, τ' ἄλλο πιάνει,
κι' ὑλοένα, μπουνταλᾶ,
διαμαρτυρήσεις κάνει.

—

Ὁμιλεῖ τοῦ Γερμανοῦ,
πέρνει καὶ τὸν Ἄγγλο σβάρνα,
κι' ἐνῷ τρίχει 'στὸν Ὀνοῦ
δὲν ξεχνᾷ καὶ τὸν Ἀδάρνα.

—

Καὶ φωνάζει μιὰ φωνή:
«Δὸν Σκουλούδη Στεφανῆ,
κάστανα μὴν τοὺς χαρίσῃς;
κι' ὅλους νὰ τοὺς στραπατσάρῃς,
καὶ τὰς δικμαρτυρήσεις
ὅσο πᾶς νὰ τῆς φορτώρῃς.

—

Εἶδες εἶδες ἀτιμία;
σὰν κι' αὐτὴ δὲν εἶναι μία.
Δὲν τὸ 'πίστευε κανείς....
Θύμωσε κι' ὁ Στεφανῆς,
μὰ κι' ὁ Ράλλης δὲν κρατιέται
καὶ 'στοὺς Πρέσβεις ἀμολιέται,

—

Βρὲ δικαιόλου κηδεμόνες, δὲν λυπᾶσθε, δὲν πονεῖτε;
μὰ κανένας τέλος πάντων ἀπὸ σᾶς δὲν συγκινεῖται;
Ὅταν κάθουδον ἠπείλει κι' εἰς Ἀθήνας ὁ Πασσᾶς
τὰ πολλὰ συμφέροντά μας δὲν 'κρεμόστηκαν σὲ σᾶς;
δὲν ἐγύρισ' ἐκ τῆς Κρήτης ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς
κι' ἄνευ τῆς ἀναιρωχῆς;
Σεῖς δὲν 'κόψατε 'στὴ μέση τὸν ἀξέχαστο καυγᾶ μας;
δὲν μᾶς εἴπατε μὲ τρόπο νὰ καθίσωμε 'στ' αὐγά μας,
καὶ σεῖς μόνοι θὰ τὰ 'πῆτε μὲ τῆς Πύλης τὸ Ντιβάνι
καὶ τὸ κάζο τῆς εἰρήνης θὰ τελειώσῃ μάνι μάνι;

—

Πούναι τόσαις ὑποσχέσεις, ποῦ κι' οἱ λόγοι τῆς τιμῆς,
ποῦ 'πιστέψαμε κι' ἐμεῖς,
κι' ἰμουντζώσαμε τῆς πρώταις τοῦ πολέμου φασαρίαις
κι' ἀμολήσαμ' ἰφεδρείαις,

κι' όλο τὸ Στρατόπεδό μας ἀπό τὴν Ἁγιὰ Μαρίνα
μετατέθη 'στὴν Ἀθήνα,
καὶ μὲ φούρτες ἀπ' ἐδῶ
'στείλαμε τὸν Τσαμαδό;

—

Ὅρα μὶς 'στὰ Κονσολάτα,
ὅρα 'στοὺς Μινίστρους μέσα,
ποῦ μας ἔκαναν σαλάτα
τὰ πολλὰ μας ἐνταρέσα.

—

Δὲν ἐτέλεωσαν οἱ κόποι,
δὲν τελειώνουν τὰ δεινά....
ὅρες μέσα 'στὴν Εὐρώπη,
ποῦ μας 'γέλασι ξανά.

—

Φτοῦ καὶ κακὸ χρόνο νἄχῃ,
ποῦ μας λέει, Φασουλῆ:
«κάνετε καλὰ μονάχοι
μὲ τὴν Πύλη τὴν Ὑψηλή.»

—

Βρὲ τὸν ἄπιστη τὸν Τοῦρκα!....
τέλνει τούτη;...πῶ! πῶ! πῶ!....
ἔχω πάλι μία φοῦρκα,
ποῦ δὲν ξέρω τί νὰ πῶ.
Ἔλα 'πὶς το σοβαρά,
Ἐσπερία μου τορπή,
εἶναι συμπεριφορὰ
κι' εὐγενῶν ἀνατροφή;

—

Μᾶς κατήντησαν τρελλοὺς
τόσοι διπλωμάται φίνοι,
λέγωντας 'στους Θεσσαλοὺς
πῶς ὁ θερισμὸς θὰ γίνῃ.

—

Κι' εἶπαν 'πίσω νὰ γυρίσουν
μὲ βιολιὰ καὶ μὲ κλαρίνα,
μὰ πρὶν πᾶνε νὰ θερίσουν
ἴσως τοὺς θερίσ' ἡ πεῖνα.

—

Πῶς τὰ ξεχάνεις ὅλα σου
καὶ βραζίες τὴν παρλὰ σου;
Ἀλλ' ἂς εἶναι, δὲν πειράζει,
κι' ἂν μᾶς ἔπαιξες σκληρά,
μὰ καὶ τούτη τὴν φορὰ
δὲν θὰ βάλωμε μαρζί.

—

Καὶ γι' αὐτὰ καὶ χίλια τόσα,
ποῦ δὲν ἔρχοντι 'στὴ γλῶσσα,
θέβγῃ τώρα ντοκουμέντο
σπουδαιότητος πολλῆς
γιὰ νἄλθῃ τὸ Παρλαμέντο
τῆς κυράτσας τῆς Βουλῆς,
νὰ σοῦ δώσῃ, νὰ σοῦ δώσῃ,
καὶ βρισιὲς νὰ σὶ φουσκώσῃ.

—

Φκσ.— Ἔρθισι πάλιν ὁ καιρὸς
ποῦ τρόμος μὶ θερίζει....
σὶ βεβαιόνω σοβαρῶς
Ἐτέμ πῶς μοῦ μυρίζει.
Πᾶμε νὰ φύγωμε, μπαμπᾶ,
φωνάζουν τὰ μουρέλλα...
τρίξε νὰ φέρῃς ἀρκμπᾶ
καὶ δῶσι τὰ κουρέλια.

—

Θ' ἀναχωρήσω, δὲν μπορῶ,
ἔχω σπουδαῖο λάγο...
βαρβάτ' ἐμπρός, ἀνακωρῶ,
καὶ δέκα καθὲ μπάγο.

—

Ἄχ! ἀριδότιμη Φραγκιά, τί ρίμαις θὰ σοῦ κάνω!....
μπόραις μᾶς ἔριρες πολλαῖς
καὶ σήμερα ξερὰ μᾶς λὲς
νὰ βγάλωμε τὸν σβέρκο μας μαζὶ μὲ τὸν Σουλτάνο.

—

(Ἐνῶ μὲ τρόμον σκίπτεται νὰ πάρῃ ὄρόμο μίλια
προτέρχεται θερμῶδως ἡ ξύλινη φαμίλια.)

—

Φ.— Ἑτοιμασθῆτε 'γρήγορα, τὸν ἀρκμπᾶ μου σέρνω....
ἔχετε πίστιν πάντοτε 'στοῦ κράτους τὸ Κυβέρνο,
κι' ὅταν ἐκεῖνο βλίπετε πῶς αἰσιοδοξεῖ
δένετε τὰ μπαοῦλα σας σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ.

—

Πιστεύετε, πιστεύετε, καὶ δέστε καθὲ μπάγο
χωρὶς νὰ λέτε λόγο.
Μὴ σᾶς ξαφνίζῃ ξαφνικά,
'στὸν Τοῦρκο δὲν θὰ σκύψωμε,
μὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ
ἀνάγκη νὰ τὸ στρίψωμε.

—

Πάρε, κυρία Δέσπινα, τὸ καθε μου βιβλίο,
μάζεψε τὰ στολίδια σου κι' ὅλα τὰ γυαλικά....
σύ, Περικλέτο, νὰ γινῇς εἶδες Ἐπιτελεῖς
νὰ κουβαλᾷς τὰ μόμπιλα καὶ τὰ πουλερικά.
Πάρτε τὰ σκουτιά μας ὅλα
κι' ἂς μὴ μείνῃ κατσαρόλα
μὲς 'στὸ παληομαγειρειό,
μήτε πιάτο καὶ φλυτζάνι,
πάρτε κι' ἀπ' τὸ πλυστικρειὸ
τῆς μπουγάδας τὸ καζάνι,
μὰ δὲν πρέπει μήτε σκάφη 'στὴν αὐλὴ μας ν' ἀπομείνῃ
μήπως μέσα κάποιος Γκέγκης τὰ ρημαδιὰ του πλύνῃ.

—

Ὡς ἀνάμνησιν 'στὸν Τοῦρκο καὶ βελάνι δὲν ἀφίνω,
πάρτε τοῦτο, πάρτ' ἐκεῖνο,
τὰ γρεφεῖα μας, τὰ ρέγεια,
καὶ τὰ νώνυμα δοχεῖα.
Ἔλα πάρε, Περικλέτο,
καθὲ τοῦ Ρωμηοῦ λιμπρέτο,
μὴν ξεχνᾷς καὶ τὸ σκυλί μου, ποῦ τὸ βλέπω καὶ πονῶ,
πρὶν αἰχμάλωτο τὸ πάσουν σὰν κι' ἐκεῖνο τὸ Ζαννό.

—

Ζέψετε 'στὸν ἀρκμπᾶ μας τὴν γνωστή μας τὴν γαϊδοῦρα
νὰ μᾶς πάῃ γιὰ τὰ Γιοῦρα.
Πάμε πάμε... τί φεγγάρι καὶ τί ξάστερη βραδειά!...
κατευόδιο μας καὶ πάλι, μὰ πρὶν φύγωμε, παιδιά,
μὲς 'στὸ φῶρο τὴν Ἀθήνα δῶστε καμπόσες φτυσιαῖς,
μὰ χορτάστε καὶ τοὺς Φράγκους μὲ Ρωμαίικες βρισιαῖς.

—

Φεύγω μὲ φυγὴν ἀνδρείαν, συμπολῖται μου γενναῖοι
καὶ γλεντζέδες Ἀθηναῖοι,
ποῦ κι' αὐτὴ τὴν συμφορὰ
τὴν περνᾶτε μιὰ χαρὰ,
καὶ 'στῆς τόσαις πατινάδες
δὲν ἀκοῦτε τῆς μανάδες,
ποῦ μὶ βόγγους τώρα τώρα
ἠλεκτρίζουν τὸν ἀγέρα...
Ὦ Πατρὶδα μαυροτόρα!
ὦ πανσέρφανη Μητέρα!

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΓΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ μηνὸς Ἰουνίου ἑβδόμη,
κανταδόρους γεμίζουν οἱ δρόμοι.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἐννενῆντα τρία,
καὶ πολλὰ μαντάτα, μιὰ ζεστή, μιὰ κρύα.

Ὁ Σμολένσκης ἦλθ' ἐδῶ καὶ ξανὰ τὸν τραγουδῶ.

—

Ὁ Σμολένσκης, ὁ Σμολένσκης, κι' ὁ λαὸς πετᾶντας βγαίνει
γιὰ νὰ δῇ τὸν ἥρωά του, τὴν μορφὴ τὴν λατρευμένη,
ὁ λαὸς ὁ μυθοπλάστης, πυδχει 'στὴν καρδιὰ τὸν νοῦ,
κι' Ἡρακλεῖς μ ἐκείνην πλάθει καὶ Τιτᾶνας τουρνοῦ.

—

Ὁ λαός, ποῦ καὶ ζωσμένος μὲς 'σὶ σίδερα βαρειὰ,
προσκυνεῖ καὶ μεγαλύνει τὴν σεμνὴ παλληκαριά,
ποῦ ξαγκιάζεται καὶ τώρα μὲς 'στὴ λάμη του τὴ μαύρη
κι' ἀνειρεύετ' ἕναν ἄνδρα λυτρωτὴ του νὰ ξανάβρῃ.

—

Ἡ Πατρὶς 'σὸν Βαρατάσση, ποῦ καὶ πολὺς θὰ τὸν ξεχάσῃ;

—

Παιδί μου τολιζήλευτο, χαρὰ στεφανωμένη,
γιὰ 'δὲς τὴν λεγεῶνα σου στὴν παρατεταγμένη,
ποῦ σὰν σ' ἀξάλωσε νεκρὸ φαρμακωμένο βόλι
νεκροὶ μὲ τοῦτο ἀρρεψαν πῶς σωριαστῆκαν ὅλοι.

—

Πῶς 'στὸ μικρό σου τὸ κορμὶ τέτοια καρδιὰ χωροῦσε;
μαζὶ τῆς ἐμεγάλωνε καὶ Νίκη λαχταροῦσε,
καὶ τὰ δικά μου τὰ παιδιὰ καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ξένα
τὰ φλάμπουρά των ἔσμιξαν κι' ἐκλάψανε γιὰ σένα.

—

Σύπνα, ψυχὴ χρυσόφτερη παλληκαρίσιας νιάτης,
κι' ἀποστειμένη ἡ Λεγιὼν θυμᾶ τὸν ἀρχηγό της,
καὶ τὴν ὀρφάνια της θρηνεῖ, κι' ἔσα στεφάνια πέρνει
'στὰ κέλλυδά σου τὰ σκορπᾷ, 'στὸ μνῆμα σου τὰ φέρνει.

—

Παιδί μου, ποῦ μοῦ 'γλύκανες τὰ πικραμένα χρόνια,
'στὴν πλάκα τὴν ἀθάνατη τῶν θανατό σου γράφω,
καὶ μὲς 'στὴ μαύρη θλίψι μου καὶ μὲς 'στὴν κατηφόνια
θὰ δείχνω γιὰ παρηγοριὰ καὶ τὸν δικό σου τάφο.

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Περικλέτε μου μπαμπᾶση,
μὲς 'στὴν τόση συμφορὰ
φόρεσε στραβὰ τὸ φέσι,
τρῶγι πίνε μιὰ χαρά.

—

Ἁπλώσε μὲς 'στὸ γρασίδι
σὰν γαϊδοῦρι τῆς Ἀθήνας.

κι' ὅλο χόρταινε βρισίδι
τὰς προστάτιδάς ἐκείνας.

—

Ξαπλωμένος ἄνευ φόβου
ἀληθὴς Ρωμηὸς φανοῦ,
δίνε μιὰ καὶ τοῦ Μοσκόβου
κι' ἄλλη μιὰ τοῦ Γερμανοῦ.

—

Μὲ Ρωμαίικο μπουρίνι
χίλια τόσα νὰ τοὺς λὲς.

πρὶν μὲ τούτη τὴν εἰρήνη
φέσσεις νὰ μᾶς 'βγοῦν πολλαῖς.

—

Ξαπλωμένες μὶ μιὰ πίπα
κάνε τους ἑνὸς παρὰ,
κι' ὅλη τὴν Εὐρώπη κτύπα
δεξιὰ κι' ἀριστερά.

—

Ξαπλωμένες νὰ βροντᾷς
γιὰ τὸν κάθε Σγαναρέλο,
κι' ὅταν Πρίσβυ συναντᾷς
μὴν τοῦ βγαζῇς τὸ καπέλο.

—

Βάστα πόζα δυνατὴ
καὶ βρισιὰς μεγάλαις ξίρνα,
καὶ τὸν καθε Πρεσβευτὴ
περιφρόνει τον καὶ πέρνα.

—

Στραπατσάριζε τὸν ὁρο
καθε ξένου κουνενέ,
πέρνε σκαμπαὶ, μινόρε,
καὶ κανέναν ἀμανέ.

—

Λόγων κερδυνοὺς ἀμόλα,
νόμιζε τὰ πάντα φρεσσάτα,
καὶ μακαρίως καθ' ὅλα
τὴν ἀνακωχὴ τραγούδα.

—

Μὲ χολὴν ὀργῆς κχὶ μίνος
κκὶ σ' ἐμὲ πκραφορτώσου,
καὶ κατευχαριστημένος
κάνε τὸν περίπατό σου.

—

Μὲ σουλάτσα καθὼς ὅλοι
σκότωνε καὶ σὺ τὴν ὥρα,
πέρνε καὶ τὸ παρκεάλι
μὴ βρεχῇς σὲ πρᾶση μπόρα.

—

Κι' ὁ γαλάζιος οὐρανὸς
θωμωμένα μοῦτρα δείχνει,
βρέχει καθημερινῶς
κι' ὅλ' ὁμοβροντίκις ρίχνει.

—

Πάει, χάλασι κι' αὐτὸς
ὁ τοσοῦτον λατρευτός,
κι' ὁλοένα μπουμπουνίζει
καὶ τὰ νεῦρα δαιμονίζει.

—

Τί θὰ γίνωμε μ' αὐτὸ
τὸ πολὺ μπουμπουνητό,
βρόντα κάτω, βρόντ 'άπάνω,
τὸ τσερβέλο μου τὸ χάνω.

—

Τρέχα τρέχα μὲς 'στὸ πλῆθος,
ὅμως βάζε ποῦ καὶ ποῦ
καὶ γαρούφαλο 'στὸ στῆθος
σὰν τὸν γέρο τὸν παπποῦ.

—

Νὰ σὲ καμαρώνουν ὅλοι,
νἄσαι ρόδο, μενεξές,

εἶσες κῆπος, περιβόλι,
καὶ σωστὸς Ντολμᾶς-Μπαξές.

—

Σὰν γλεντζὶς κι' ἀλίγρος πρώτης
μὴ 'τὸ κίφι σου χαλᾷς,
κι' ἂν κανένας πατριώτης
σ' ἐρωτήσῃ « τί γελᾷς ; »

—

Τότε γέλα πιὸ πολύ,
τότε κάνε χωρατά,
κι' ἔτσι, φίλη καρδιά,
λέγε σ' ὅποιον σ' ἐρωτᾷ :

—

«Μήπως ἤμουν ἐκεῖ πέρα
τὸν Ἐτίμ νὰ πολεμήσω ;
μήπως 'πίρασε μιὰ σφαῖρα
κἂν ἐμπρός μου κἂν ὀπίσω ;

—

«Μήπως τάχατ' ἰδῶ μίσα μὰς ἐσκιάζχνε καθόλου ;
μήπως ἔσκασε κοντά μου κομμιὰ μπάλα πυροβόλου ;
μήπως ἄκουσα τουρίκι, μήπως ἄκουσα κανόνι
μπὰμ καὶ μπεῦμ νὰ κερδυνόνῃ ;
μήπως εἶδα σκοτωμένους ; μήπως εἶδα τραυματίας,
καὶ νεκρούς ἐξ ἀσιτίας ;

—

«Μὴ ἔδν ἤμουν ξαπλωμένος μιὰ χαρὰ 'στοῦ Ζκχαράτου ;
μὴν ἀντίκρυσα τὰ μοῦτρα Τουρκαλᾶ τρισκκαπάτου ;
μήπως ἄκουσα καθόλου τοῦ πολέμου τὴν ἀνταρα ;
μήπως ἔννοιωσα τῆς πείνας κκὶ τῆς δίψας τὴν λαχτάρα ;
Μήπως 'τρόχισα λαπίδα,
μήπως ἔστηπα τομποῦρι ;
μήπως τὸν Ἐτὶμ τὸν εἶδα ;
μήπως τὄκοψα κουμποῦρι ;

—

«Μήπως εἶδα τὰς μεγάλας κκὶ κλεινὰς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαρσάλων κχὶ Λαρίσσης ;
μήπως εἶδα κἂν κι' ἐκείνους τοὺς λαμπροὺς Ἐπιτελεῖς
καὶ τοὺς ἄλλους τῆς Δύλης
νὰ τὸ βάζουν 'στὴ φευγάλα
μὲ πκπιὰ, μὲ χήναις κι' ἄλλα ;

—

«Μήπως ἄκουσα πκπὶ
νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ 'πῇ
πκ πκ πκ καὶ πῖ πῖ πῖ,
τί φευγάλα, τί 'ντροπή.

—

«Μήπως εἶδα κἂν Ρεντίφη
τὸ μουστάκι του νὰ στρίφῃ ;
μὴ μοῦ 'πρίστηκαν τὰ πόδια μὲ τῆς τόσαις τῆς φυγαῖς ;
μήπως ἄνοιξαν ὑ φείραις εἰς τὸ κρέας μου πληγαῖς ;
μήπως 'πλάγιασα τὴν νύκτα μὲς 'στὸν πάγο τοῦ βουνοῦ ;
μήπως εἶχα σκίπασμά μου τάστερόκκλα τοὐρανοῦ ;

—

Μήπως εἶδα πκλληκάρια
τρυπωμένα 'στὰ πριναρία,
τῆς βοῆς τὸ πανηγύρι
καὶ τὴν τόση ταραχή ;
μήπως μ' ἔβγαλε λιποθυμιὰ,
μήπως μ' ἔλουσε βρεχή ;

—

«Μήπως ἔμεινε' ἀχαμνὸς
μὶ πολέμου κακοπάθεια ;

μήπως 'πάτησα γυμνὸς
τοὺς τριβόλους καὶ τἀγκάθια ;

—

«Μὴ μοῦ 'πραν τὸ κριθάρι,
τἄχυρα καὶ τὸν σανό ;
μὴ μοῦ 'πρκν τὸ σιτάρι
καὶ μ' ἄφηκαν νὰ πεινῶ ;
«Μὴ 'στὸ σπῆτι μου 'χωθήκκν τρομεροὶ Βασιβουζοῦκοι
καὶ δὲν ἤμεινε σεντοῦκι ;
μὴ 'ρημάξαν τὰ σπαρτά μου ; μὴ δὲν μ' ἄφησαν κλαδί ;
μήπως μοῦσφαξαν γυναῖκα : μήπως μοῦσφαξαν παιδί ;

—

«Ἐγὼ στέκω σὰν καὶ πρῶτα ντοῦρος, σῶος, κι' ἀβλαβὴς,
δὲν μ' ἐλκέβωσε τουρίκι, μήτι κανονιῶν ὀβίς,
δὲν μοῦ 'ρήμεξκν τὸ σπῆτι, δὲν μοῦ 'πρκν τὸ σιτάρι,
κι' ἔχω τὸ νοικοκυριό μου κκὶ γεμάτο τὸ κελλάρι,
κι' οὔτε 'ντροπιασμένος κάνω
μὶς 'στοὺς δρόμους τὸν ζητιάνο.

—

«Καὶ λοιπὸν γιατὶ νὰ κλαίω
κι' ἄχ καὶ βάχ νὰ συχνολέω ;
καὶ γιατὶ νὰ μὴ γλεντῶ
κι' ἡ καρδιά μου νὰ πετᾷ,
καὶ μὲ γέλοια ν' ἀπαντῶ
σ' ὅποιον μοῦφο μ' ἐρωτᾷ ;

—

«Καὶ γιατὶ καῦμὸ νὰ πάρω
τῶν Ρωμηῶν τὴν συμφορέλια ;
καὶ γιατὶ νὰ μὴ ζευκάρω
μὲς 'στοὺς κήπους καὶ 'στ' ἀμπέλια ;

—

«Καὶ γιατί, παρακαλῶ,
τὴν καρδιά μου νὰ χαλῶ ;
Καὶ γιατὶ βουδὸς νὰ στέκω
σὰν νὰ πῆραν τὴν μιλιά μου,
καὶ τραβῶντας τὰ μακλιὰ μου
νεκροστέφανα νὰ πλέκω ;

—

«Καὶ γιατὶ 'στὴν μπουτονιέρα
νὰ μὴ βάζω κάθε 'μέρα
κι' ἕνα φρέσκο μενεξέ
κι' ἔτσι νάχω καὶ σ ο υ ξ έ ;

—

«Καὶ γιατὶ νὰ μὴν πηδῶ
καὶ γλυκὰ νὰ τραγουδῶ
μὲς 'στῆς κλέφαις τῆς πολλκῖς
μὲ κιθάρα καὶ λαντέρνα
τῆς Κορώναις, τῆς Βουλαῖς,
τὰ Ρωμαΐϊκα Κουθέρνα ;

—

«Μὰ γιὰ πάντα βυθισμένος σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιὰ
νὰ μὴν πίνω κἂν λουλοῦδι,
κι' ἀγγουρλεῦ δροσάτου φλοῦδι
'στὸ ζεστὸ τὸ κούτελό μου νὰ μὴ βάζω γιὰ δροσιά ;

—

«Νὰ λυποῦντ' ἐκεῖνοι μόνο,
ποῦ 'σκίμασαν τὸν πόνο,
τῆς λαχτάρας καὶ τοὺς τρόμους,
κι' ἤμειναν γυμνοὶ 'στοὺς δρόμους.

—

«Κι' ἂν ἐφώναζα μαζί σας γιὰ τὸν πόλεμο μὶ πάθος
ἤμουν ὅμως ἐναντίον τοῦ πολέμου κατὰ βάθος,
κι' ἂν ὁ τόπος ἀπειλῆται μὲ τὸ φάσμα τοῦ λιμοῦ
ὅλοι φταῖν ἐκτὸς ἐμοῦ.»

—

Π. —Τέτοια λίγω, τέτοια κάνω τώρα τώρα, Φασουλῆ,
μὲ κκμπόσους μασκαράδες,
κι' οὔτε εἶνω ὁπὸ παράδες
ἂν τὰ στάχυα των θερίσουν οἱ καῦμένοι οἱ Θεσσαλοί.
Ὄχ ! κολλήγα μου κι' ἀδέρφι,
ἔχω τώρα τέτοιο κέφι,
ὁποῦ θέλω νύκτα μέρα 'στὰ σοκάκια τὰ πλατειὰ
νὰ γυρίζω μεθυσμένος μὲ γαρούφαλα 'στ' αὐτιά.

—

Μὰ δὲν τἄμαθες, καλέ ;
ἡ γιαγιά μας ἡ Βιτώρια,
σὰν τελειώσ' ἡ στενοχώρια,
πιάχτει μὲ τὸ Ζουμπιλέ,
μιὰ σουρπρίζ γιὰ μᾶς θὰ κάνῃ,
ποῦ τὸν κόσμο θὰ μουρλάνῃ.

—

Μ' ἄλλους λόγους τὰς Δυνάμεις μιὰ χαρὰ θὰ κατωφέρῃ
νὰ μᾶς δώσουνε τὴν Κρήτη πρὶν νὰ βγῇ τὸ καλοκαίρι.
Πίνε, κπύκαλο τρελλό,
τρεῖς μαστίχαις 'στὸ μινοῦτο,
κι' ἕνα μούτσουνο 'ψηλὸ
μ' ἐβιβλίωσε γιὰ τοῦτε.
Πίνε κι' οὖζο, βρὲ ψωρίτη,
καὶ μὴ βγάζῃς τσιμουδιὰ....
αὐγουρκάρμε τὴν Κρήτη
μὲ τὸ Ζουμπιλέ, παιδιά.

—

Ὅταν τοῦτο τὸ θελήσῃ
κι' ἡ τρισέβκστος μαμμίτσα,
κι' ὁ Σουλτάνος πιὰ θ' ἀρήσῃ
τὰ πολλά του τὰ καπρίτσα,
κι' ἐμπροστὰ της μὶ 'ντροπὴ
τὸ κεφάλι του θὰ κλίνῃ,
καὶ χκλκὶ θὰ μᾶς 'πῇ
τὸ πεσκίσι νὰ σᾶς γίνῃ.

—

Τόσα χρόνια δὲν 'γινότανε Ζουμπιλὲ τῆς πρώτης μάμμης,
μὰ 'στὴν ὥρα ποῦ μονάχους μᾶς ἀφῆκκν αἱ Δυνάμεις
καὶ μᾶς ἤλθαν τρομεραῖς
τῶν πολέμων συμφοραῖς,
ποῦ μας ἔτυχε καὶ τοῦτο σὰν κανένα κιλιπούρι ; ....
μὰ τί τόπος εἶναι τοῦτος !.... ὅλο τύχη κι' ὅλο γοῦρι.

—

Πίνε, πίνε, βρὲ βλαμάκη...γελαστὸς αἰσιοδόξει
κι' ἡ γιαγιὰ θὰ μᾶς συνοδάμῃ καὶ τοὺς Τούρκους θὰ τοὺς [διώξῃ,
λέγε δὲ τοῦ καθενός
νύχη πίεσιν, νύχη θέρρος....
τἄστριψε κι' ὁ Γερμανός,
τἄστριψε μ' αὐτὸν κι' ὁ Τσέρος,
κι' ἔγιναν 'δικοί μοι φίλοι καὶ σὰν πρῶτα θὰ κοποῦν
καὶ παράξενο δὲν εἶνκι τοῦ Σουλτάνου νὰ τοῦ 'ποῦν :
«Σύ, Σουλτάνε, νὰ πληρώσῃς
'στοὺς Ρωμηοὺς τοὶς μετρητοὶς
ὅσας ἀποζημιώσεις
παρ' ἐκείνων ἀπαιτεῖς.»

—

Φ. — Μὰ δὲν τἄμαθες κκὶ τἄλλα,
Περικλέτο μου Κεφάλα;

Κι' ὁ Σεϊρουλλὲχ ἀκόμα,
ποῦ πατεῖ 'δικό μας χῶμα,
ἔστειλε τοῦ Διαδόχου μιὰ γραφὴ παραγιομάτη
μὲ μεγάλαις τοιριμόνιαις καὶ λαπτὴ καὶ νιλικάτη,
κι' ἴσως ἴσως, Περικλέτο, καὶ ὅι ' ἄλλης του γραφῆς
τὸν Διάδοχον ξαφνίσῃ
καὶ συγγνώμην τοῦ ζητήσῃ
γιὰ τὴν νίκην τῆς Τουρκίας, ποῦ μας κάνει κατηφεῖς.

—

Βλέπεις τὸ λιπὸν κι' ἀκοῦσες ποῦ μαζὶ μας πολεμοῦν,
πῶς πολὺ μᾶς ἐκτιμοῦν,
καὶ κατάκαρδα τὸ 'πῆραν κ' ἔλν ἔχουν ὄχλου κέρι
σὰν κυττάζουν τοὺς ἡ Νίκη τοὺς Γκιαούρηδες δὲν στέρει,
ἀλλὰ τρέχουν νικηφόροι μὲ πυρσοὺς καὶ μασσαλιώτες
τοῦ Χαμὶτ οἱ Τουρκαλάδες,
καὶ πετοῦν τὰ χώματα μας μὲ κραυγὰς οὐρανομήκεις
δίχως νάχουν Παρθενῶνας καὶ Νάους Ἀπτέρου Νίκης ;

—

'Ελπίζε, βρὲ Περικλέτο, καὶ ξεφάντωνε καὶ πίνε,
ἀφοῦ βλέπεις πῶς κ' οἱ Τοῦρκοι τὶ καλοὶ μαζί μας εἶναι
κι' ἄνθρωποι καπλιμεντζῆοι,
δὲν καὶ ὁρίζου δὲν ἁρμάζῃ
τέτοιος τρόπος ἀγωγῆς
'στοῦ Καλίφη τοὺς σφαγεῖς.
Ὁ δὲ Ράλλης κάθε 'λίγο χαρπὸς σερβίρει τόσας
ἀγγελίας εὐχαρίστους, ἀγγελίας μ ε ι δ ι ώ σ α ς,
ὅπως ἔλεγε κι' ἐκεῖνος ὁ παπποῦς ὁ Κερδωνάτος,
ὁ μπαζές, ὁ λουλουδᾶτος.

—

Χθὲς πρωΐ ἐπιερπατοῦσα μοναχὸς πρὸς τὸ Παλάτι
κι' ἐκεῖνα πῶς εἶμαι κάτι,
κι' ἐνῶ 'χάϊδευα μὲ σκέψι τὸ καῦμένο μου τὸ μοῦσι
βλέπω γυναικῶν λερωῦσι,
κι' ἄκουσα νὰ ξεφωνίζῃ
πῶς ἡ πεῖνα τὸ θερίζει.

—

Καὶ τὸ βῆμα μου ταχύνας
πλησιάζω πρὸς ἐκείνας,
καὶ τοὺς λέγω : «βρὲ γυναῖκες, ἐδῶ πέρα τί γυρεύετε ;»
μοῦ φωνάζουνε π ε ι ν ο ῦ μ ε... τί 'ντροπὴ σας νὰ πεινᾶτε!...
Τέτοιαις μέρας σὰν καὶ τούταις, τέτοιαις ὥραις σὰν κι' αὐτὲς,
ποῦ τὸ κλέος τῆς Ἑλλάδος ἔχει γίνει σὰν χεροτὲς,
τὴν κοιλιὰ τὴν λησμονοῦν
καὶ δὲν λένε πῶς πεινοῦν,
κι' ὅταν ὄντως κινδυνεύῃ τῆς Πατρίδος ἡ Τιμὴ
δὲν πηγαίνουν 'στὰ Παλάτια νὰ γυρεύουνε ψωμί.
Π. —Παιδί τώρα, Φασουλῆ μου, δίχως νὰ σὶ μπαγλαρώσω,
θέλω σήμερα μαζί σου 'στὸ τραγοῦδι νὰ τὸ στρώσω,
κι' ἐπειδὴ πραστάτας βλέπω τῆς Πατρίδος μας ἀπείρους
μοῦρχεται νὰ φάω μόνος τρεῖς σαλάτικις ἀπὸ πείρους.

—

(Ψιύγουν κι' οἱ δὸ συγχρόνως
καὶ σκεύζουν ὁμοφώνως.)

—

Ἐτέμ, μαζί μας μὴ γελᾷς, Ἐτέμ ἀνέθεμά σε,
μέσα σὶ δάφναις στρώνεσαι καὶ νικητὴς κοιμᾶσαι,
μὰ δὲ πῶς κι' οἱ πολέμαρχοι τῆς δοξασμένης γῆς
ξεπλώνονται γιὰ πεῖσμα σου 'στῆς δάφναις τῆς φυγῆς.
Πασσᾶ, ν' ἀλλάξῃς τόνομα, κι' Ἐτέμ νὰ μὴ σὲ λένε,
πούκανες τὰ πεδάρια μας κι' ἀπὸ τὸν ὄρμο καΐνε.

Ὁ Φασουλῆς 'στὴν Βόλι κι' οἱ ξένοι Πρέσβεις ὅλοι.

(Ὁ Φασουλῆς 'στὴν κλειδαριὰ τὰ δυὸ παϊτιά του βάζει
κι' ἀκούει τὸ Πρωτόκολλον, ὅπου συνεδριάζει.)

—

Φ.—Τίκι τάκ κτυπῶ τὴν πόρτα, τίκι τάκ τὴν θύραν κρούω,
καὶ τὰ μούτσουνά σας βλέπω καὶ τὰ λόγια σας ἀκούω.
Διαφεντεύονται σπουδαίως, κάτι τοὺς κενεῖ τὰ γείλη,
χαῖρ' Ἑλλὰς, Πατρὶς μου φίλη.
Τί Συνέδριον Μινίστρων τοῦτ' ἀφ' περιλαμπῶν...
νὰ κι' ὁ Ρῶσσος ὁ Νελίδωφ, νὰ κι' ὁ Καλὶτς κι' ὁ Καμπών.
Νὰ κι' ὁ Γερμανὸς ὁ Πρέσβυς, δὲν θυμᾶμαι πῶς· τὸν λένε...
μίλα ἐὰ καὶ σύ, καῦμένε.
Μάλωσε τὸν Τοῦρκο 'λίγο, κτύπα 'λίγο τὸ ποδάρι,
καὶ μὴ στίκισαι 'στὴ σκάλα σὰν τὴν κοῦκλα τὴν κερήνια ...
νὰ ! προβαίνει μὲς 'στὴ μέση κι' ὁ σὶρ Φίλιππος ὁ Κάρρου...
δὲν τὸν 'γώρισα ποτέμου, μὰ θαρρῶ πῶς ἔχει γένεια.
Ἐδῶ 'στὰ ξένα
νάχα καὶ σένα,
βρὲ Περικλέτο,
νὰ 'δῆς μπουκέτο
τρὲ μ α ν ι φ ί κ....
νὰ κι' ὁ Τιφφὴκ.

Νάτους ! νατους ! τοὺς κυττάζω, κι' ἔχουν ὅλοι μιὰ γρα-
[λάδα!...
σοὺτ ! ν' ἀκοῦσω τί θὰ 'ποῦνε γιὰ τὴν δύλιξ τὴν Ἑλλάδα.
Λέγει 'στὸν Τιφφὴκ ὁ Γάλλος : «μὴ ζητῇς πολὺ ποσόν
πληρωτέον εἰς χρυσόν,»
κι' ὁ Τιφφὴκ : «γυρεύω τόσα, δὲν 'πολέμησα 'στὸ βρόντο,»
μὰ τοῦ λέει κι' ὁ Νελίδωφ : «ἔλα, τζανουμ, κάνε σκόντο.»

—

Λέγει 'στὸν Τιφφὴκ κι' ὁ Καλὶτς μὲ καμπόσας ὑποκλίσεις:
«'στῶν Ρωμηῶν τὰς πραγματίας μὴ ζητῇς τροποποιήσεις.»
Λέγει κι' ὁ Τιφφὴκ 'στὸν Καλὶτς : «μὴ σὲ μέλῃ, γέροντά
καὶ μὴ χώνῃς τὴν οὐρά σου στὰ πολλὰ συμφέροντά μου.» [μου,
Κι' ὁ Νελίδωφ: «μὴ θυμώσῃς τὸν Γκιαούρη καὶ μ' ἐκεῖνα
καὶ τὸ στρίψῃ θυμωμένος κι' ἀπὸ τὴν 'Αγιὰ Μαρίνα.»

—

Νά ! κι' ὁ κύριος Ἐγγλίζες πρὸς τὸν Τοῦρκον προχωρεῖ
μὲ περπατημα βαρύ,
κι' ἄδειασε τὴν Θεσσαλία πρὶν νὰ μεῖνθῃ τὸ φεγγάρι,
λέγει 'στὸν Τιφφὴκ ὁ Κάρρου,
κι' ὁ Τιφφὴκ τοῦ λέγει «Γκόντεμ! νὰ μ' ἀλεχάσῃς τὴν γα-
κι' ὁ σὶρ Φίλιππος θυμᾶται καὶ τοῦ δίνει μιὰ μπουνιὰ. [γιὰ,»

—

'Ολοι λένε 'στὸν Ἐγγλίζε μ ὴ λ π ε ρ π τ ὸ ν νὰ τοῦ ζητή-
ἀλλ' ἐκεῖνος ἀγριεύει καὶ κανγα θὰ κοπαρτίσῃ. [σῃ,
Ἂχ! ἂν ἦτον ὁ Σκουλούδης, τὸν Τιφφὴκ θὰ τὸν ἁπλάνα,
θὰ τοῦ 'σκαρωνε πολλά,
καὶ θὰ 'πέρναν οἱ ὁμοθνοὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μάννα
τοῦ Τιφφὴκ τοῦ Τουρκαλᾶ.

—

Χαῖρ' Ἑλλὰς περιλυπημένη, δὲν ἐτύναξες τὰ κῶλα,
γιὰ χατῆρι σου καὶ μόνον ὅλοι συμφωνοῦν εἰς ὅλα,
κι' ἀνατέμνει τὴν τιμὴν σου κάθε ξένος ἀνατόμος
μὲ μαχαῖρι, ποῦ τὸ βλέπω καὶ μὲ πάνει κρύος τρόμος.
Τὸ Συνέδριον φρίνιτε μὲ τοῦ Κάρρου τὴν γρεθιὰ,
ποῦ κι' ἐγὼ 'στὰ σωθικά μου τὴν κατάλαβα βαθιὰ...
πᾶν οἱ φίλοι Πρεσβευταὶ, κατεβαίνουν τώρα κάτω,
κι' ὅλοι δίνουν ρ α ν τ ε β ο ὺ γιὰ τὸ προσεχὲς Σαββάτο.
Τέλος πάντων τί θὰ κάνῃ ;...θέλει καὶ δὲν θέλ' ἡ Πόλη
θὰ συγκατανεύσῃ σ' ὅλα.....Χαῖρ' Ἑλλὰς, πατρίς μου φίλη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατος καὶ τέτοιων δρυμῶν χρόνον,
κι' ἔβ ει τὸ Πτωχὸ ὁρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τέσσερα κι' ἐνενήντα καὶ πεντακόσ' ἀκόμα,
οἱ Γκιόγκηδες θερίζουν τῶν Θεσσαλῶν τὸ χῶμα.

Φασουλῆς μὲ ρητορείαν πρὸς τὴν μάμμην Βικτωρίαν.

—

Φ.—Ἄκουσε καὶ Πλαντάγενσα, γρρὰ πρωτομαστόρισα
καὶ γκρὰν Λύτεκρατόρισσα,
ἦλθα κι' ἐγὼ τὴν ὄξεχι σου πρηνὴς νὰ προσευχήσω
καὶ νὰ σὲ προσφωνήσω.

—

Δίξου κι' ἐμὲ τὸν ταπεινὸν
πολιμάρχον τῶν Ἀθηνῶν,
γλυκεῖα δὶ, μειλίχιε, ὡραία κι' εὐμενὴς
ἐπίνυσε ' ἐς τοῦ Θρόνου σου κι' ἔνα μικρὸν νὰ 'δῇς,
λαβὲ κι' αὐτὸν τὸ στέφανον, στολὴ τῆς ἐλευθερίας,
ὡς θυμοσοφοῦ τικτόριον τῆς γῆς τῆς φημισμένης.

—

Ἐλπὶς 'στὸν Θρόνον τὸν χρυσὸν
λαοῦ καθίπτασσαις,
Ἠπείρων δὶ καὶ θαλασσῶν
περιφανὲς ἀνάσσεις.

—

Μὲ τὰ βατσίλα, γηραιὰ,
τὸν κόσμον συγκλονίζεις,
τὰ στέλλεις καὶ 'στὸν Πειραιὰ
γιὰ νὰ μᾶς ἐκμανίζῃς.

—

Καὶ νὰ τὰ βλέπωμεν κι' ἐμεῖς, ποῦ χάσκομ' ἐκεῖ πέρα,
καὶ νὰ τειλιποριζώμαι :
«τέτοιαις ὁρμαῖς νἄχωμεν, δὲν θὰ 'περνοῦσι μέρα
χωρὶς νὰ βομβαρδίζωμεν».

—

Χαῖρε, μιγάλη Δέσποινα δικρότων καὶ τριμρότων,
ποῦ μοιάζεις τὸν Λύγερινὸ καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα τῶν Ἰρλανδῶν καὶ Σκώτων,
ὅπου μὲ γκρέπιας τριγωνοῦς ὁλάγυμνες 'στὴν Κρήτη,
καὶ ξελιγώνονται γι' αὐτὰς Χανουμισσαις κυρᾶδες
καὶ γιὰ τοὺς Μιουσουλμάνους των δὲν δίνουν ὀπὸ παράδες.

—

Τῆς ράτσες τῆς Βασιλικῆς
τὸ μεγαλεῖον σώζεις,
οὐ μὴν κι' 'Ασίας κι' 'Αφρικῆς
περιφανῶς δεσπόζεις.

—

Κυρία τῶν Ὠκεανῶν
βρίθεις στρογγύλων στιρλίνων,
ποῦ χάσκει ὅι' αὐτὰς πενῶν
κἀθε πολέμαρχος πεινῶν
τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν.

—

Συπνᾷς τὰ ξημερώματα,
κοιμᾶσ' ἐν ἡσυχίᾳ,
κι' ἔχεις ἀνθράκων στρώματα
κι' ἀδαμαντουργεῖα,
κι' ἀδάμαντες πολύτιμοι τὸ Στέμμα σου στολίζουν
κι' ἀστραφτοῦν καὶ γκαλίζουν,
κι' ἐξ ὅλων τιμιώτερος φωτοβολεῖ 'στὸν Θρόνον
ὁ σάπφειρος τῆς ἀρετῆς τῶν σεβαστῶν σου χρόνων.

—

Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα, ποῦ 'γίμισες τοὺς Θρόνους
μὲ δὶς καὶ τρὶς ἐγγόνους.
Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα,
μὰ κύτταξε κι' ἐμένα....
πολλαὶς φοραὶς ὠμίλησα
'στοὺς Ἕλληνας γιὰ σένα.

—

Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, καὶ τύπος μιὰ φορὰ
μὲ μπέλικο παρὰ.
Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, διαβόλου σκυλολόγι,
ποῦ πάει σὰν ρωλόγι.
Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, τῶν Τόρεων κι' Οὐίγων,
τρὶ κόμα ἓἰ φὸ πολίτευμα καὶ τῶν πολλῶν κι' ὀλίγων.
Νὰ Σύνταγμα, τοὺς ἔλεγα, ποῦ ἔξερε τὸ δίκιο σου,
κι' ἐκεῖνοι περγελῶντας με μοῦ 'λεγαν στὸν κακό σου».

—

«Μὴ σκλαίρῃς· ἄδικα, μὴ φαίνεσαι σαρτάδος,
δὲν γίνεται πολίτευμα σὰν τοῦτο τῆς Ἑλλάδος,

κι' όσο κι' αν έχουν οι Τζών Μπούλ θωρκωτά βαπόρια
τί πειμένεις άπό μιὰ Βασίλισσα Βικτώρια,
σὰν βλέπης ὅτι μέ σπουδὴ
τῆς κούκλας της μαζεύει,
ὅπου 'συνειθίζε παιδί
μ' ἐκείναις νὰ χαζεύῃ ;

—

«Αὐτὴ δὲν σοβαρεύεται
κι' ὃς πάῃ νὰ κουρεύεται,
αὐτὴ δὲν ἐγεννήθηκε παρὰ γιὰ κοπανίλια,
γιὰ κούκλαις καὶ μουρέλια.»

—

Κι' ἐγὼ μὲ λόγους πτερωτοὺς
τοικῦτ' ἀπήντων πρὸς κύτους :
«Ρωμηοὶ κολοκυθόσποροι καὶ σεῖς Ρωμηαῖς πανούκλαις,
καὶ τῆς Βικτώριας μοναχὰ νὰ 'πέρναμε τῆς κούκλαις,
κι' ἀπάνω νὰ τῆς 'βάζαμε 'στὰς ἔδρες τῶν πατέρων,
σᾶς βεβαιῶ, μωρὲ παιδιὰ,
πῶς εἴχωμε γεῦ καὶ τσιμουδιὰ
θὰ 'πήγαινε καλλίτερα τοῦ κράτους τὸ συμφέρον».

—

Κι' αὐτοὶ 'γιλοῦσαν ὅ,τι αὐτὰ
τ' ἀναλατὰ μου χωρατὰ,
καὶ μ' ἀπαντοῦσαν σοβαροὶ
πῶς σὰν καὶ τοῦτο δὲν 'μπορεῖ
πολίτευμα νὰ γίνῃ,
ποῦ σ' ὅλους δίκηο δίνει.

—

Κι' ἐγώ, σεπτὴ Βασίλισσα καὶ τῆς Ἀγγλίας Μοῦσα,
μαζὶ των 'συμφωνοῦσα,
γιατ' ἦταν κίνδυνος πολὺς
'στὸ ρεῦμα τὸ ρητορικὸ
μὴν ξυλισθῇ κι' ὁ Φασουλῆς
μὲ ξύλο Συνταγματικό.

—

Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα λαοῦ κρατιστάτου,
κι' εἰτὲ τοῦ μεγαλείου....
σὲ χαιρετᾷ τὸ γέννημα Συνταγματικωτάτου
κι' ἐνδόξου Βασιλείου,
ποῦ πολιτεύματα κλωτσᾷ
καὶ νόμους κατατρώγει
κάνει τὰ μούτσουνα πατσᾷ
τῶν πολιτειολόγων.

—

Ἐσύ, ποῦ γένη σύμμικτα περιφρουεῖς κι' ὁρίζεις,
βεβαίως θὰ γνωρίζῃς
πῶς εἶναι χώρα ποῦ τῆς γῆς, ὅπου καλεῖτ' Ἑλλὰς,
καὶ θέλωντας μὴ θέλωντας σοῦ κάνει νὰ γελᾷς,
ὡς τύπος δὲ κι' ὑπογραμμὸς θαυμάζετ' εὐνομίας
κι' ἔχει Ταμεῖον Κεντρικὸν μὲ Κεντρικοὺς Ταμίας.

—

Κι' ἂν τοῦτο τὸ Ταμεῖον της, τὸ τοὺς θεσμοὺς πιέζον,
τὰν Θησαυροφυλάκιον δὲν εἶναι τῶν Ἐγγλίζων,
κι' ἂν ἄγρυπνος δὲν τὸ φρουρῇ Θησαυροφύλαξ Λόρδος,
πλὴν μὲ φωνὰς δὰ πασῶν
τρίχευν ὡς ἐμήνη μελισσῶν
οἱ Λόρδοι Ποσαπέρνηδες καὶ ψάλλουν παραχόρδως.

—

Εἰς τοῦτο μόνον κρέμοντ' Συντάγματα καὶ νόμοι
καὶ καθενὸς ἡ γνώμη,
κι' ὅταν τὰ χέρια ρήτορος κινοῦμενα κυττᾷς,
πολεμικὸ σημεῖο,
τόνα τοῦ χέρι στρέφεται πρὸς τοὺς ἀκροατὰς
καὶ τἄλλο 'στὸ Ταμεῖο.

—

Τοῦτο τοῦ πολιτεύματος οὐσία καὶ σκοπός.
περὶ τοῦτο κάποτε κι' ἐγὼ κυστάζω σκυθρωπός,
κι' ὅταν κλειδώνεται κι' ἀργῇ
μᾶς σβένει κρύος τρόμος,
καὶ τότε πιὰ δὲν λειτουργεῖ
κανεὶς θεσμὸς καὶ νόμος,
καὶ πκύουν τὸ κοινὸν καλὸν κι' οἱ ρήτορες νὰ κρίνουν
καὶ βράζουν τὰ Συντάγματα καὶ τὸ ζουμὶ των πίνουν.

—

Καὶ τώρα, ποῦ τὸ 'ρήμαξεν Ρωμηοὶ πρωτο-Πασσάδες
καὶ στέκεται κλεισμένο,
ἀκόμ' οἱ Ποσαπέρνηδες τοῦ κάνουν πειρασάδες
μὲ μάτι λιγωμένο,
καὶ κάθε Συνταγματικὸς
περνᾷ πρωὶ καὶ βράδυ,
καὶ κατοπτεύει διαρκῶς
ἐκεῖνο τὸ ρημάδι.

—

Χαῖρε, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, μεγάλο θηλυκό,
κι' ἂν οἱ Ρωμηοὶ δὲν εἶχανε Ταμεῖο Κεντρικό,
ποῦ νὰ τοὺς κάνῃ ρήτορας μὲ μάτια γουρλωμένα,
τότε ποῦ λές, Βασίλισσα, σ' ὁρκίζομαι 'στὸ φῶς μου
πῶς καὶ χωρὶς πολίτευμα καὶ Σύνταγμα κανένα
πολλοὶ θὰ τοὺς ἐζήλευαν κι' ἐκ τοῦ 'σικοῦ σου κόσμου.

—

Ἡ χώρα μας ἐπιθυμεῖς
Ἑλλὰς ν' ἀποκαλῆται,
καὶ νὰ λεγώμεθα κι' ἐμεῖς
ἄνθρωποι καὶ πολῖται ;

—

Θέλεις νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ
καὶ ταξὶς κι' εὐνομία ;
παρκῆτα μας χωρὶς λιφτὰ,
πάρι μας τὰ Ταμεῖα.

—

Χαῖρε, σεπτὴ Βασίλισσα, κυρὰ τῶν Ἰνδιῶν
καὶ κόσμων ἀπωτάτων,
καὶ λύτρωσε τοὺς Ἕλληνας ἐκ τῶν ἀηδιῶν
φορῶν πολιτευμάτων.

—

Χαῖρε, ποῦ ψάλλουν σήμερα μικρῶν μεγάλων γλῶτσαις
τὸν Θρόνον σου τὸν βράχον...
ποῦ νὰ σοῦ 'πῶ, Βασίλισσα, τῆς προκοπαῖς τῆς τόσαις
τῶν νέων Τουρκομάχων.

—

Λύτοκρατόρισσα χρυσῆ,
βεβαίως θἄμαθες καὶ σὺ
πῶς ἐκδικούμενοι μακρὰς αἰώνων ἀδικίας
τὴν σπάθην ἀνεσπάσαμεν πρὸς αἶσχος τῆς Τουρκίας.

—

Σίρεις πῶς 'δράσαμε κι' ἐμεῖς,
καὶ μὲ κοντοὺς λαβάρους
ὡραΐσαμεν ὑπὲρ τιμῆς
πρὸς στρατιὰς βαρβάρων.

—

Καὶ μὲ τὸ ζητ' ὁ πόλεμος
μᾶς ἔπηρε πονόλαιμος,
κι' ὦ σὺ σπαθὶ μας λιγερὸν
καὶ σὺ τουφέκι βροντερόν,
καὶ μπᾶμ 'στοὺς καφφενέδες μας, καὶ μπουμ 'στὰ σπητικά μας,
κοντολογῆς μᾶς ἔπιασαν τὰ φεγγαριτικά μας.

—

Κι' ἠμιδαποὶ καὶ γηγενεῖς
ἐζήτουν ὁράσιν ἐμμανεῖς,
κι' ἦτον ἡ ὁράσις ἄβρεχτος,
κι' ὁ πόλεμος πρωτοφανὴς,
ποῦ δὲν τὸν ἔνοιωσε κανείς.

—

Κι' ἐπείξαμε πῶς φανερὰ
σὲ κάθε παλημακάρα,
σὲ Μουσουλμάνους καὶ λειποὺς
ποίους τὸ Σύνταγμα καρποὺς
μᾶς 'στὴν Ἑλλάδα βγάζει
καὶ πόσον μᾶς δοξάζει.

—

Κι' ὅποιος νομίζεται σοφὸς
βλέπει τὰ πράγματα σαφῶς
καὶ λέγει τώρα κεκυφώς :
«τρὶς χαῖρ' Ἑλλὰς, ἐθνῶν τροφὸς,
ἐξ ἧς ἐπέμπετκι τὸ φῶς».

—

Κι' ἴδεν ὁ κόσμος ἐκπλαγεὶς
τὰ σχέδια τὰ γόνιμα,
τὴν ἀναγέννησιν τῆς γῆς,
σθένος, ψυχὴν καὶ φρόνημα,
κι' ἡ ὁράσις τοῦ Συντάγματος ἐφάνη πρῶτα πρῶτα
'στῶν ταχυπτέρων ποδαρίων τὸν ἄρθονον ἱδρῶτα.

—

Ποῦ νὰ σοῦ 'πῶ, Βασίλισσα, γιὰ πάτριαις καὶ χηνόπουλα,
ποῦ 'τρώγαν τἀγχοντόπουλα !....
Ἡ φήμη θὰ τὰ 'σάλπισε βιβλίως κι' ὡς ἐδῶ
καὶ τὸ νομίζω περιττὸν νὰ σοῦ τὰ τραγουδῶ.

—

Κι' ὁ τῶν Ρωμηῶν Σαλισβουρύς,
ὁ Κορδονάτος Θοδωρῆς,
αὐτὸς ὁ Μεγαλόσταυρος, αὐτὸς ὁ μέγας γέρων,
ὁ στῆθος ραδιοστόλιστον 'στοὺς ὁρίζοντας περιφέρων,
ἀφοῦ κατεπολέμησε
τὸν πόλεμον τὸν τρίτον,
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἐγέμισε
δι' ἀγαθῶν ἀρρήτων,
εἶπε τοῦ Ράλλη λυγιστὸς· ἀτῆς δάφναις τῆς ἐχόρτασα
καὶ τρίτην νίκην γεύομαι,
πάει καὶ αὐτὸς ὁ πόλεμος, πάει καὶ τοῦτ' ἡ ῥίστα,"
κι' ἀπ' ὅσαις δάφναις ἄφησα ὁρίψε καὶ σὺ τὰ ῥίστα.

—

Εἶπεν αὐτὰ, κι' ἐπέταξε τὸ τοῦ πολέμου κράνος,
κι' ἦλθεν ὁ Ράλλης ἔπειτα, ξανθὸς ρεπουμπλικάνος,
νὰ φέρ' εἰρήνην ἐνδέξεν καὶ νὰ πληρώσῃ χρέη,
καὶ τοὔπαν ὅλ' οἱ φρόνιμοι κι' ὅλ' οἱ νοικοκυραῖοι :
«ἔλα μὲ μόνον τὸν σκοπὸν
νὰ σώσῃς ἐξ ἀνατροπῶν
τῶν φώτων τὴν ἑστίαν
κι' αὐτὴν τὴν Δυναστείαν».

—

Κι' ὁ ριζοσπάστης ὁ βαρὺς
μὲ γλῶσσαν ὥσπερ ξίφος
προσῆλθε περιχαρὴς
γλυκὺ καὶ πρᾶον ὄρος,
κι' ἀθροίζων τὰ συντρίμματα τῆς σαπιοκαπελίδας
πρὸς τοὺς φιλτάτους ἔλεγε μειδῶν ἐξ εὐφυΐας :
«ἂν αἷμα τρέχῃ κόκκινον καὶ 'στὰς 'δικές μου ρλίβας
τὸ θυσιάζω πρόθυμος ὑπὲρ τῆς Δυναστείας».

—

Χαῖρε, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, προμάμμη Βασιλέων,
ποῦ συμπληρόνεις σήμερα χρυσοῦν Ταβιλαῖον.
Δέξου κι' ἐμοῦ τοῦ πλάνητος καὶ κάλλυ Φασουλῆ
προσφώνησιν ἀστεῖαν,
πλὴν εὐτυχῶς, ποῦ κίνδυνος κανεὶς δὲν ἀπειλεῖ
τὴν ὁρῶσαν Δυναστείαν,
ἀλλέως ποῖον γεγονὸς ἐκ τῶν τραγικωτέρων,
τὰς φρίνας παραφέρον,

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΤΣΟΒΙΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

νὰ βλίπῃς αἷμα Ρέλλιων καὶ' ὅλην τὴν δόξα
νὰ τρίχῃ κρουνηδόν.

—

Χαῖρε, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, γρηᾶ περικαλλὴς,
ἰσὺ καταρίζιλιγες τοὺς ἄνδρας Βασιλεῖς.
Χαῖρε, πῶ δὲν σ' ἐτρόμαξε κατακλυσμὸς καὶ μπόρα
πλατεῖτς γαλανόραι,
κι' ἂν ἄλλοτε, Βικτώλισσα, Βασίλισσα Δεβόρα
γιατὶ δὲν ἦτον ἄνδρας,
ἀλλ' ἴσως λέγε μιὰ φορά,
πρωτο-Βασίλισσα κυρά,
πῶς ἐπειδὴ παῦγυρος κατάλληλος δὲν ἦτον
ἀρσενικὸς ἐβασίλευε πρὸς αἶσχος τῶν Χαρίτων.

—

Χαῖρε, Βικτώλισσα χρυσῆ,
καὶ κατακαμαρώσου,
καὶ πυρελαύνουν κολοσσοὶ
τρικρίτων ἀπ' ἰμπρός σου.

—

Τί μεγαλεῖον σοῦ γελᾷ
'στῶν Παλατιῶν τους θόλους,
ἀνέβα, κάθισε ψηλά,
κι' ἐπιθεώρει στόλους.

—

Ὀπαδὸς πλοῦτος ἐκθαμβοῦ!
τί σὶκ, τί σουρίδιος! . . .
τί πλῆθος γύρω σου βομβεῖ,
τί λόρδοι, τί Μυλλαίδες!

—

Ὅπου κι' ἂν πᾷς κι' ὅπου ἐτάθῃς
τί κῶμοι, τί θαλίαι,
καὶ ζήτωσαν βοᾷ καθεὶς
τοικοῦται Βασιλεῖαι.

—

Ὁμοβροντίας ἄκουσε καὶ γδοῦπους πυροβόλων,
ποῦ φρικιᾷ περίτρομον καὶ φεύγει κάθε κῆτος,
ὅμως ἐπιθεώρησε καὶ τῶν Ρωμαίων τὸν στόλον,
ὁποῦ κατεβομβάρδισε τὸ πᾶν ἀλακρίτως,
κι' ἔβλεπαν φῶς πυρσῶν
τὰ βάθη θαλασσῶν,
κι' ἀνείγων νέον δρόμον
λαμπρὰς ἐνίκα νίκας,
κι' ἐνίσκειρε τὸν τρόμον
εἰς ἀχυρανθήκας.

—

Χαῖρε, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, ποῦ κουτουλᾷς μὲ τέστρα,
μὰ Δὲς καὶ τῆς ἀρμάδες,
ὁποῦ κατεβομβάρδιζαν τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα
ὀχὶ μῆνες κι' ἑβδομάδες,
καὶ μπάμ ἐδῶ, καὶ μπάμ ἐκεῖ
τρομακτικαῖς ὀβίδες,
ποῦ τῆς φυγῆς οἱ πανικοὶ
πιάσαν καὶ τῆς μαρίδες,
καὶ ὄχλου δὲν ἐντρίποντο
κι' ἐλοτσχῶς ἐτρίποντο
πρὸς ἄτακτον φυγὴν
κι' ἐξήρχοντο 'στὴν γῆν,
κι' ἂν δὲν ἐοῦσα ζίφυρος, καὶ πότε τρχμουντάνα,
ὁ ζιβέλλος θὰ 'σήκωνε τῆς Πρεβίζας τὴν μάννα.

—

Βοήθησέ μας, Βασιλίς, εἰρήνη νὰ τελειώσῃ,
κατάφαρε τὸν Πατσοὰ τὴν Κρήτη νὰ μᾶς δώσῃ,
λυπήσου τοὺς πολεμιστὰς τοὺς πρωτοφουκαράδες
καὶ 'πές τοῦ φίλου σου Χαλὶτ νὰ μὴ ζητᾷ παράδες,
γιατὶ φοβοῦμαι μὴ γινῇ 'στὸ κράτος τῆς ἀνδρείας
Ἰωβιλαῖον δεύτερον κι' ἄλλης μουρλευζαρίας.

—

Ἐλέησε, Βασίλισσα, τὸν τόπο τὸν μουρλεύζη
καὶ γῆν μὴν πκθῇ μαίωσιν,
καὶ τὸν Χαλὶτ παραίτησε μοναχὸς του νὰ σκουζῇ
γιὰ τὴν ἀποζημίωσιν.
Χαῖρε, τῶν Ἄγγλων Ἄνασσα, κι' ἐπάκουσον κι' ἐμοῦ,
λάμψε μὲ τὴν ἀνταύγειαν δεκαξὶ Πανσελήνων,
καὶ λύτρωσ' ἐκ τοῦ μέλλοντος καὶ πρόσεχούς λιμοῦ
τοὺς Ἀγγλοφίλους τοὺς Ρωμηοὺς, τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων,
πρὶν 'στῆς Εὐρώπης πουληθοῦν τὸ νέο τὸ παζάρι
γιὰ παληοπακαλιάροι.

—

Γιὰ 'δὲς, Αὐτοκρατόρισσα, πῶς στέκω 'μπρός σου σοῦζα,
κι' ἂν ὄξκσες τὸν Θρόνο σου, κι' ἂν 'τίμησες τὴν γέννα σου,
κάνε κι' αὐτὸ τὸ ψυχικὸ γιὰ τὴν γνωστὴ μουρλοῦζα
καὶ Θεὸς 'σχωρέσοι τρεῖς φορές ὅλα τὰ πεθαμένα σου.

—

Σὲρ ἔκαμις τὸν Ἔγερτον, τὸν φίνο διπλωμάτη,
κι' ἀντήμειψες τοὺς κόπους του, ποῦ δὲν ἐβγῆκαν φροῦδοι,
ὅμως κι' ἐγὼ, Βασίλισσα, 'στῶν Ἄγγλων τὸ γενάτι
Σὲρ ἐνομάζω τὸν Σκουζέ, ὃς Σὲρ καὶ τὸν Σκουλούδη,
κι' ὅλους τοὺς ριζοσπάστας
τῆς τελευταίας πάστας,
ποῦ τύρλα νάχῃ 'μπρός σ' κύτους κι' ὁ μέγας Λαβουσὲρ,
θὰ τοὺς βαπτίσω Σὲρ,
καὶ μὲ ντερβὰ θὰ πιρπατῶ 'στὸ Κεντρικὸ τριγύρω
καὶ τἀντερά μου σέρνοντας τὸ Σὲρ θὰ τοὺς σερβίρω.

—

Χαῖρε, μὰ chip Βασίλισσα, ποῦ τέτοιο γῆρας εἶδες,
χαῖρε τοῦ λίνε καὶ Ρωμηᾶς, ποῦ κάνουν τῆς Ἀγγλίδες.
Καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡ πατρὶς σ' ἐτίμησ' ἐξαιρέτως
καὶ μ' ἐστειλ' ἐν στολῇ..,
σὲ χαιρετᾷ, Παντάνασσα, κι' ὁ Σὲρ ὁ Περικλέτος
κι' ἡ Λαΐδη Φασουλῆ.

—

Χαῖρε, μαμμίτσα λατρευτὴ, κι' ἐλέησι τὸν κλαίοντα...
ἤθελε κι' ὁ Διάδοχος νάλθῃ νὰ 'πῇ τὰ δέοντα,
πλὴν κατ' αὐτὰς περὶ πολλὰ περίλυπος τυρβάζει
καὶ μέσα 'στὰ Στρατόπεδα μοναχὸς του ρεμβάζει,
κι' ἰκεῖ τὸ ξίρος καμπυλῶν
ὄρος κρατεῖ σιωπηλόν,
καὶ στέκει φύλαξ ἀπειλῶν
πῶς δὲν θὰ πέσῃ 'στὸν πηλὸν
ἡ δόξα τῶν Θερμοπυλῶν.
Χαῖρε, Παντοκρατόρισσα,
ποῦ τόσην σ' ἐξιστόρησα
Ἑλληνικὴν ἀνδρείαν
μὲ μάγον ρητορείαν.

—

Φιλῶ τὴν χεῖρα τὴν σεπτὴν τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίδος,
σὲ χαιρετῶ, σὲ προσκυνῶ, καὶ ξαναπέρτω χάμω,
κι' ἐνῷ σκορπᾷς παράσημα τῆς ἐπιγενατίδος
ὅσω, Βασίλισσα, κι' ἐμὰς δῶ τρεῖς τσουράπιας ἄμμο.

'Ο Γεώργης ὁ Σκυλόπουλος, ἐμπειρίστας ἐκ τῶν πρώτων καὶ καλλιτέχνης εἰδήσεως εἰς ὅστρον μουσικὸν, Μὲρς Ἐμπρὸς Σρολέντσιον μὲ πάντσον, μὲ κρότον, καὶ μάλιστ ἀρεσκόμενος καὶ δὶ σολομπάκι. Καὶ τώρα ποῦ τὰ στρῆβ μας ἡ θλῖψις τὰ πιάζει αὐτὸς πρὸς ἀνακούφισιν αὐτοῦ τὸ Μάρς δι κλάζ

Τυπογραφεῖον Χ. Ζ ώ τ α. νέος παντοῦ ρυθμὸς— Φωκιώνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμὸς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ἰούνιος, ὀγδόη κι' εἰκοστή.
κι' ἀτμόσφαιρα μᾶς ἔφησε βραστή.

Εἰς τὸ πέντε κι' ἐννῆντα πρόσθεσε καὶ πεντακόσα,
γιὰ νὰ βρῇς τὸ νούμερό μας.ποῦ μᾶς ἰμπέρδεψε τὴν γλῶσσα.

Ἕνα δάκρυ πικρὸ
Στοῦ Μελᾶ τὸν νεκρό.

Καὶ σὰν δὲν εἶδ' ἐλεύθερο μὲς 'στὰ γεράματά του
τῆς σκλάβας τῆς Ἠπείρου τον τὸ πατρικὸ τὸ χῶμα,
τοῦ 'πάγωσε τὰ κόκκαλα τὸ κρύο τοῦ Θανάτου
καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο τοῦ 'κλείστηκε τὸ στόμα.

—

Παράσημα δὲν ζήλεψε κι' ἐκεῖνος ὅπως τόσοι,
μήτε στεφάνια ψεύτικα κανένας νὰ τοῦ κάνῃ,
γιατὶ τὴν ἄσπρη του κορφὴ τὴν εἶχε στεφανώσει
τῆς Ἀρετῆς τὸ λαμπερὸ κι' ἀληθινὸ στεφάνι.

—

Γιὰ τὸν Μήτσα τὸν Σταμάτη,
μιὰ καρδιὰ ζωὴ γεμάτη.

Τοῦ κανονιοῦ του τὴ φωνὴ τὴν 'τράμαξαν ἡ μάχχις
καὶ τῶν Φερῶν ἐσείστηκαν τρκγουδημέναις ράχαις
τὴν ὥρα τὴν ἀξέχαστη, ποῦ καθεμιὰ του μπάλα
νεκρὴ 'στὸ χῶμα 'σώριαζε τῶν Τούρκων τὴν καβάλα.

—

Σὺ ποῦ τὸν 'κύτταξες κι' ἀλλοῦ καὶ μὲς 'στὴ γῆ τοῦ Ρήγα
νὰ πλεμᾷ 'μερόνυκτα, σύ, μάννα, γλυκοφίλησε
τὸ τιμημένο τὸ παιδί, ποῦ ξέρει λόγια λίγα
καὶ μόνο μὲ τοῦ κανονιοῦ τὸ στόμα παραμίλησε.

—

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Περικλέτο κακομοίρη,
σκυλοκάψα δυνατή,
τὸ μηλό μου θὰ στουπίρῃ,
μοῦ σκλεύει κάτι τί.

—

Βάλθηκε νὰ μᾶς ζουρλάνῃ,
τρίχω γιὰ τὴν Κηρισσιά,
Βρίσκω καὶ τὸν Ντελληγιάννη,
ποῦ πηγαίνει γιὰ ὁροσιά.

—

Τὸν Κορδόναρο κυττῶ,
ποῦ καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς,
κι' ὅλοένα τὸν 'ρωτῶ :
«Πολεμάρχη, πῶς τὰ πᾷς ;»

—

Μοῦ φωνάζει νὰ καθίσω,
καὶ μὲ τρόπο ντελικάτο
μοῦ προσφέρει νὰ μυρίσω
τριανταφυλλο μοσχάτο.

—

Ὤχ ! ψυχή μου μυρωδιά !..
βάλσαμο γιὰ τὴν καρδιά...
πῶς μυρίζει πῶς μυρίζει
κι' ὅλη νύκτα κι' ὅλη μέρα
κάθε ρόδο, ποῦ στολίζει
τοῦ παπποῦ τὴν μπουτονιέρα.

—

Γύρω κάμποι ψωραλέοι
κάπου κάπου πρασινίζουν,
καὶ τοῦ λέω καὶ μοῦ λέει
γιὰ θεσμούς, ποῦ μᾶς σκοτίζουν.

—

Μὲς 'στὴ σκυλοκάψα τούτη,
ποῦναι κάθε νοῦς κουρκούτι,

συνεντεύξεις τώρα κάνω
μὲ τὸν καθε καπετάνιο.

—

Κι' ἂν τὸ κρατᾶς διελύθη
κουβεντιάζομε γλυκά,
καὶ τὸν πείθω καὶ μὲ πείθει
πῶς δὲν εἴμαστε κακά.

—

Π.— Μὶς 'στῆς τόσαις δυστυχίαις
πῶς περνοῦμε τὴν νυκτιά μας!..
κουνουπιῶν ταξιαρχίαις
ἁλαλάζουν μὲς 'στ' αὐτιά μας.

—

Μὰ καὶ κόριζαις σωρὸς
κατὰ φάλαγγας πυκνὰς
ἑρμοῦν σιωπηρῶς
εἰς τὰς σάρκας τὰς ριχνάς.

—

Πλευρικὰς κινήσεις κάνουν
καὶ τὰ κρίατα ὁλοκάνουν.
κι' ἀρχινᾶς ὑποχωρήσεις
τῶν Φαρσαλων καὶ Λαρίσσης.

—

Ζίστη ζίστη, Φασουλῆ,
ποῦ μουρλαίνοντκι πολλοί,
'στὸν ἱδρῶτα μᾶς στραγγίζει
καὶ μᾶς ὑπερφαλαγγίζει.

—

'Απὸ τὸν ἱδρῶτα σάπιος
τρέχω τρέχω γιὰ δροσιά,
ὅταν νά σου 'μπρός μου κάποιος
μὲ Ναυάρχου φορεσιά.

—

Εἶναι πρόσωπο ψηλό,
μοῦ γελᾶ καὶ τοῦ γελῶ,
στέκω 'μπρός του μὲ 'ντρόπη
καὶ τοῦ λέω «ζίστη τρέλλα,
ποῦ γανώνει, τσιλέπη,
καὶ τὰ πιὸ γερὰ τσερβέλα».

—

Συμφωνεῖ γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος
καὶ τὸν ὁρόμο του πηγαίνει,
χαιρετῶντας εὐγρόσυνος
ὅπου δίπλα του ζιαβάϊνει.

—

Μὰ κι' ἐγὼ, βρὶ μπεχλιβάνη,
σὰν κυττάζω 'στὸ σεργιάνι
τῆς μεγάλης Ρωμηοσύνης
τὴν μεγάλη τὴν κορφή,
γιὰ τὰ κάλα τῆς εἰρήνης
δὲν μοῦ καίγεται καρφί.

—

Καὶ φωνάζω πότε πότε
μοναχὸς 'στὸν καφφενὲ:
ἐμὴ λυπᾶσθε, πατριῶτες,
γίλα, Νκίαρχε τραγιά,
κι' ἂν ἰδοῦμε πῶς 'στὸ τέλος σωτηρία δὲν ὑπάρχει
τότε πλέον κι' ἀτιστήμως σὶ βαπτίζομε Μοναρχη,
καὶ σοῦ λέμε ριξὶ κάτω τὰ κυβέρνητα Κουβέρνα
καὶ μοναχὸς σου κυβέρνα,
γιὰ νὰ πᾶμε μιὰ χαρά,
γιὰ νὰ νοιώσωμε εὐτυχία,
καὶ νὰ 'δοῦμε μιὰ φορὰ
τί σημαίνει Μοναρχία.

—

Φ.— Καλὲ βίβκια... κι' ἐγὼ
δι' αὐτὴν παρασυρίγω,
κι' ὅλους τοὺς προλαθίτω
δι' ἐκείνην, Περικλέτο.

—

Λησμονῆστε τὰ σεκλέτζα,
κι' ἂν δὲν γίνῃ Μοναρχία
ὕστερ' ἀπὸ μία τέτοια
τῆς Αὐλῆς ἐπιτυχία,
κλάψι τοῦτο τὸ ρημάδι
ποῦ τὸ 'βαλαν 'στὸ σημάδι,
τότε θρῆνος, πατριῶται,
τότε γοῦπες κλονισμῶν,
κι' ὅλοι 'στὴν Ἑλλάδα ὁτε
τελευταῖον ἀσπασμόν.

—

Τώρα θέλω προκοπὴ
μὲ Μονάρχου μανιφέστο,
κι' ὁποιος μπέστιας ναί δὲν 'πῇ
συρτὸν ὁπ' ταυτιὰ κι' ἀ ρέστο.

—

Π.— Μὰ μιὰ σκέψις μὲ βυθίζει
σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισία,
πῶς ἐκεῖνος νὰ γυρίζῃ
μὶ Ναυάρχου φορεσιά.

—

Καὶ τὰ σχέδιά μου κάνω
κι' εἰς αὐτὸ τὸ τέλος φθάνω,
πῶς ἐπίτηδες τὴν βαζει
μὶς 'στὸ τόσο μας μαράζι,
γιὰ νὰ βλέπῃς, Φασουλῆ,
τοῦ Ναυάρχου τὴν στολή.
καὶ νὰ μὴν ξεχνᾷς τὰς μαχὰς μὲ τὰμπάρια τοῦ σκνοῦ,
μὲ τὴ Πρέβεζας τὰ κάστρα καὶ μὶ τὸ Κερκ-Μπουρνοῦ.

—

Φ.— Κι' ἂν ῥωτᾷς γιὰ τὴν εἰρήνη,
Περικλέτο φιγουρίνι,
μία κάνει πῶς τελειόνει
κι' ὕστερα τὰ κακαρόνει.

—

Πρὸς τὸ βραδυ πέρνει τίλεις, τὸ ξημέρωμα φτυνίτο,
κι' ὅλοι μᾶς φωνάζουν ζήτω,
μὰ κοντὰ τὸ μεσημέρι, σὰν ἀκούσω τὴν καμπάνα,
δὲν εἰξεύρω τί παθαίνει καὶ 'στὴ μέση στιγματᾷ,
κι' ὁ Σκουλούδης μὶ τὸν Ῥάλλη 'στοὺς Μινίστρους πᾷν παγιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει καὶ κτυποῦνε δυνατά. [γάνα

—

Μιὰ τὰ μοῦτρα ξαστερόνουν,
μιὰ τὰ βλέπεις καὶ ζαρόνουν,
κι' ἐγὼ τρέμω μήπως γίνῃ σὰν καὶ πρὶν ἀναμπουμποῦλα
κι' ὁλοένα σριχτοδένω τὸν σπηντζοῦ μου τὰ μπαοῦλα.
Ὅλα 'γίνηκαν σαλάτα
καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ κάμῃς,
καὶ θαρρῶ 'στὰ Κονσολάτα
καὶ πιστεύω 'στὰς Δυνάμεις,
πείθομαι καὶ μὲ τὰ λόγια τῆς εἰρήνης τὰ χρυσᾶ,
μ' ὅλα ταῦτα περιμένω κι' ἐδῶ πέρα τὸν Πασσᾶ.

—

Κι' ὁ Τεφφὴκ, βρὶ κουνανέ,
λένε πῶς 'στὸν Τ ὸ π-Χ α ν ὲ

εἶχε γεῦμα κατ' αὐτὰς
πρὸς τοὺς φίλους Πρεσβευτάς,
μήπως καὶ τοὺς καταφέρῃ 'στοῦ πιστεῦ τὰς διαχύσεις
νὰ δεχθοῦν τὰς ἀπαιτήσεις.

—

'Αλλ' οἱ Πρέσβεις δὲν ἔπιγαν, κι' ὁ Τεφφὴκ παραθυμώνει
καὶ παρέκ μὶ τρεῖς ἄλλους 'στὸ ξεφάντωμα τὸ στρώνει.
Χύστε τὸ κρασὶ γιὰ γεῦρι,
πέτε καὶ γιὰ τὸν Γκιαούρη,
ποῦ τοῦ 'σπάσκμε τὴν μουρη
καὶ μᾶς ἦλθε κελεσοῦρι.

—

Κι' ἤπιαν κι' ἔφαγαν μὲ νέρι, κι' ἐλογάρασαν γιὰ 'μᾶς,
ποῦ 'ζεσάσαμε 'στὸν κόσμο τὸ βρακὶ τῆς Φατσουμας,
κι' ἐννοεῖται πῶς ἐκείνων τῶν γευμάτων τὰ λερτὰ
'στοῦ πολέμου τὰς ζημίας μας τὰ 'πέρασαν κι' αὐτά.
Κι' ὁ Τεφφὴκ θὰ 'σᾶς νὰ γράφῃ:
«τόσα γιὰ τοὺς μπακλαβάδες,
τόσα καὶ γι' ἄτζιμ πιλάφι
καὶ γιὰ σκπουνὶ χαλβάδες.»

—

Ὅλα τοῦτα καθὼς βλέπεις εἶν' εὐχάριστα σημεῖα
πῶς εἰρήνη θὰ τελειώσῃ καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ Γεμεῖα.
Πρῶτα προκαταρκτικὴ
κι' ὕστερον ὁριστικὴ
κι' ὕστερον ἀρνητικὴ
καὶ μετὰ πολιμικὴ,
καὶ 'στὴν Οἴτη πανικοὶ
καὶ φυγάλλειες κι' ἀπ' ἐκεῖ.

—

Ὅμως μὴν ἀνησυχῆς
κι' ὅλο γλέντ' ἀδιαφόρως...
μάθε τῆς ἀνακωχῆς
πῶς δὶν ἔπαθ' ἕνας ὅρος.

Κι' ἂν τῶν Τούρκων, Περικλέτο, τοὺς ἐπίεσε μιὰ 'μέρα
καὶ μ' ἀγρίαν ἰσχὺν
ὥρμησαν 'στὴν Καλαμπάκα, πύλαι πύλις σύριτρον
κατὰ τὴν ἀνακωχήν,
μὰ γιὰ τοῦτο μὴ τοὺς Τούρκους φοβηθῇς τοὺς ἀπαράτους
καὶ μὴ χάσῃς μιὰ γιὰ πάντα τὰς ἐλπίδας τὰς φαιδρὰς,
ὅταν μάθῃς πῶς καὶ πάλιν ἡ Κυβέρνησις τοῦ κράτους
νέας διαμαρτυρήσεις ἐξεφούρνισε σφοδρὰς.

—

Π.— Μὶ 'δικούς μας 'στὸν Περαία
ἐτσακώθηκε γερὰ
Ρούσσικη ναυτῶν παρία
κι' εἶχε γίνει συμφορά.

—

Κι' ἐπιρταν ἐκεῖ καρέκλαις καὶ μποτίλιαις βροχηδὸν
κι' ἔτρεχ' αἷμα καθ' ὁδὸν,
μὰ σὶ κάθε τῶν γιουρούσι
ἀπικρούσθησαν οἱ Ρούσσοι
κι' ἔβλεπα πολλῶν τὸ γέρι
νὰ τσακίζῃ κεφαλὲς,
κι' οἱ καλοὶ μας συμπολῖτες
τῆς ἐφάγανε κκλαὶς.

—

Κι' ἐγὼ τότε θυμωμένος εἶπα πρὸς τοὺς ἡμετέρους
ἐμὲ, παιδιὰ, τοὺς συμπολίτους....
δὲν ἀρίνετε τοὺς Ρούσσους νὰ σᾶς σπάσουν 'στὸ στηλάρι
καὶ νὰ τὸ χρωστᾶτε χάρι
πῶς δὲν σκέπτεται κανένας, πῶς κανένας σας δὲν κρίνει
πῶς ὁ Τσάρος ὅταν θέλῃ θὰ μᾶς δώσῃ τὴν εἰρήνη,
κι' ὅταν 'στὴν Ἑλλάδ' ἀκούσῃ
πῶς τῆς ἔφαγαν οἱ Ρούσσοι,
πιθανὸν νὰ μᾶς θυμώσῃ
κι' ἡ ξυλειὰ νὰ μὴν τελειώσῃ;

—

Ἐκτὸς τούτου κι' ἂν φουρκίσουν
πιθανὸν νὰ βαμβακρδίσουν
μὲ καμμιὰ θεσκανόνα
Πειραιᾶ καὶ Πκρθενῶνα.»

—

Τοῦ Μουρεδιερ τὴν νέα θυμηθῆτε πανταχοῦσα
κι' ἂς σας λείψουνε τὰ λοῦσα.
Καί σὲ κάποιον ναύτην εἶπε :
«νὰ τὴν ρέχῃ μου καὶ κτύπα. . .
μὴ θυμώσετε καθόλου. . . σύρτε κι' ὥρα σας καλή,
ξυλεσθέντες σιμπεθέροι,»
ὅμως ἔλεγα 'στὴν κάψα κεῖ σ' ἀφίνω, Φασουλῆ,
δίχως νὰ σηκώσω χέρι.

Ὁ Φασουλῆς τὸ Κεντρικὸν βλέπει μὲ βλέμμα τραγικόν.

—

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς θἐλθῇ ποτὲ καιρός,
ποῦ θὰ λέγῃ ἐμπάτε μέσα» 'στοὺς διαβάτας ὁ φρουρός,
κι' οἱ διαβάται θὰ διαβαίνουν δίχως μιὰ ματιὰ νὰ ρίχνουν
κι' ὅλοι στρέφοντες τὰ νῶτα περιφρόνησιν θὰ δείχνουν.

—

Εἶπα κι' ἄλλοτε γιὰ σένα πῶς μὲ μαῦρο βουλοχέρι
θὰ σφαγίσουν κάθε κάσσα,
κι συχώρια θὰ σοῦ ψέλῃ κλεφτουριᾶς πυκνὸν ἀσκέρι
καὶ παππάδες δίχως ράσσα.

—

Μὲ τὴν ἄρθιτον τὴν ὀόξαν τοῦ πολέμου τῆς φιυγάλας
εἶδες συμφορᾶς μεγάλας,
καὶ γιὰ πλούτη μένουν μόνα κοκκαλῆάρικα ποντίκια,
ποῦ μιὰ 'μέρα θὰ τὰ τρῶμε σὰν μπεκάτσας, σὰν ὀρτύκια.

—

Φρικιῶν σὲ βλέπω τώρα, καταρύγιον τῶν λύκων,
ὅπως ἔβλεπι κι' ὁ νέος Ἰεννέριος τὸν οἶκο
τῆς μητρὸς τῆς Λουκρητίας,
φωλεὰν τῆς ἀσωτείας.

—

Στόπ, ὑπέλληλε τοῦ Κράτους,
ἔγγαμέ μου κι' ἄγαμε,
τρίχα νέβρης τοὺς χερτάτους,
νίψου κι' ἀποράγαμε.

—

Σύρτε, χήραις κι' ὀρφανὲ,
καὶ δὲν ἔχομε λιανά.
Τὴν ἰπάθαμε χοντρὴ
κι' ὅλοι θέλουν νὰ μᾶς φανε,
μπῆκαν κλέφταις 'στὸ μαντρὶ
καὶ τὰ 'πήρανε καὶ πᾶνε.
Μὰ κι' ὁ πόλεμος κατύπιν δηὸ δὶν ἄρησε χαρτοῦτσα
κι' ὅδικα μὲ σοῦρτα φίρτα μὴ χαλᾶτε τὰ κκποῦτσα.

—

Μέ; 'στὴ χύσι τοῦ παρᾶ
κι' ἄλλη τώρα συμφορὰ
μας εὑρῆκε κεἰμ' ἐκεῖνον τὸν Σουλτᾶνο τὸν βιρίμη
καὶ ζητεῖ μὲ τὰ λεπτά μας νὰ ταΐσῃ τὸ χαρέμι,
δὲν κι' ἐμεῖς οἱ φουκαράδες ξεφωνίζωμε μὲ πόνο
'μπρὸς 'στοῦ Πατισὰχ τὸν Θρόνο :
ἐμή, Σουλτᾶνε, μὴ θελήσῃς νὰ 'στὰ δώσωμε χρυσὰ
γιὰ νὰ λίμι κάθε τόσο Πατισάχημτσιὸκ γιασά.

—

Φύγε, νηστικὸ λεροῦσι,
καὶ κακὰ μας 'βρῆκαν χρόνια,
μᾶς ἐβάλανε κι' οἱ Ροῦσσει
νὰ τοὺς ρίξωμε κκνόνια
γιὰ τοῦ Πειραιῶς τὴν μαχη,
ποὖπιεσι γερὸ μπαρνταχι.

—

Κι' οὐκ ὀλίγα μετρητὰ
θὰ μας φύγου καὶ γι' αὐτά.
Προσοχὴ, παλληκαράδες,
νὰ σᾶς λείπουν ντεϊλίκια,
καὶ δὶν ἔχομε παρᾶδες
γιὰ τρελλὰ κουβερνταλήκια.
Μὴ, Ρωμηί μου φουκαρᾶ,
κάνῃς τὸν παλληκαρᾶ.
Μὴν πατῆς τὴν ξένη κάππα,
καὶ 'στὴ συφορέλια τουτη
μάθε πῶς τὴν καθε φάπα
τὴν πληρόνεις μὲ μπαροῦτι.

—

Φύγε, νηστικὸ κοπάδι,
ποῦ λιμάξεις γιὰ ψωμὶ,
μὴ σηκώνῃς τὸ ξεροὶ
καὶ γυρεύεις πληρωμή.
Ὦ Ρωμηί μου Πσσαπέρνη,
ποῦ κρυφὸς καϋμὸς σὲ δέρνει,
ποῦ καὶ μὶς 'στὸ πατατράκι
τῆς φυλῆς τῆς Τουρκομάχου
δὲν ξεχάνεις τὴν ἀμάκα
καὶ τὴν στάσιν τοῦ στομάχου.

—

Συ μεθ' ὅλων τῶν ὁμοίων
ὅσους ἔθρεψε λουφὶς,
μὴ σιμώνῃς 'στὸ Ταμεῖον
τὸ ψυχρὸν καὶ κατηφὶς.

—

Κύττα τὰ κασσόνια τἀδειὰ,
ποῦ τὰ 'σήμαξε ρεμεῦλα,
τώρα χῶστε τὰ ξεράδια
'στοῦ πλησίον τὴν σακκοῦλα.

—

Κι' εἶδα τὸν λιμὸν τοῦ γένους
κι' αἰώνων πολλὰ σημεῖα,
κι' Οὐγολίνους λιγωμένους
νὰ φερμάρουν τὰ Ταμεῖα.
Κι' ἔλεγαν χορτάτοι Δέγκι
κι' ἔλεγε γυμνῶν ἀσκέρι :
«Οὐγολίνε, τρῶγε τρῶγε
τὸ κρανίον τοῦ Ρουτζέρη».

—

Κι' εἶδ' ἀπίξω μαύρην πλάκα
καὶ μ' ἐβίασαν νὰ κλάψω,
κι' εἶπαν πρὸς ἐμὲ τὸν βλάκα
ἐπιτύμβιον νὰ γράψω.
Τὸ ξεπάτωμα τοῦ κράτους πανταχοῦ διελαλήθη
κι' ἐπλανάτο κοκκαλίαρα καὶ ρακένδυτος νηστεία,
πλὴν ἐγὼ κι' ὁ Περικλέτος ἐφωνάζαμε 'στὰ πλήθη :
προσοχὴ καὶ μιὰ δεκάρα νὰ μὴ χάσ' ἡ Δυναστεία».

—

Ὁ Νεολόγος ὁ πολυς, ποῦ τὸν γνωρίζουν ἅλοι
κι' ἐπαιξε ρόλο δυνατὸ τώσων καιρὸ 'στὴν Πόλι,
τὸν κάμνε τὸν ἐρχόμενον εἰς τὰς Ἀθήνας βγαίνει
μὲ Σύνταξιν, ποὺ δὲν μπορεῖ καλλίτερη νὰ γένῃ.
Διευθυντὴς ὁ Βουτυρᾶς
ἀνὴρ παιδείας σοβαρᾶς.

—

Ἀξιῶτη Διηγήματα, πολὺ χαριτωμένα,
πρωτότυπα, περίεργα, καὶ τέλος ἕνα κι' ἕνα.

Τυπογραφεῖον Χιώτη. νέος παντοῦ ρυθμός— Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ὀκτωβρίου μηνὸς ἑνδεκάτη
καὶ 'στὸν τόπο γυρνῶ τὸν σακάτη.

Ποθοῦντος πεντακόσια κι' ἐνενηνταέξη.
κι' ὁ «Ρωμηὸς» στεφάνους ἔρχεται νὰ πλέξῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Ἄνοιξε δρόμο νὰ διαβῶ καὶ τόπο νὰ περάσω
καὶ μιὰ λεκάνη φέρε μου μαζί σου νὰ ξεράσω.
Τὴν κεφαλήν μου στέψετε κι' ἀνοίξετε τὸ σπῆτι μου,
καὶ τὴν συνθήκην βάπτισε σὲ κοπριᾶς σωρούς,
καὶ τρίψε την 'στὴ μύτη σου, καὶ τρίψε την 'στὴ μύτη μου,
κι' ἕλα νὰ ξαναρχίσωμε τοὺς πρώτους μας χορούς.

—

Εἰχέστηκαν καὶ κοπετοὶ
κι' ὑποχωρήσεις τοῦ Ματιοῦ,
γυρίζουν στόλοι καὶ στρατοὶ
καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Παλατιοῦ.

—

Μὲ τοῦ πολέμου τὸν σεισμὸ
κανένας δὲν τρομάζει πιά,
κι' ἄκουα μές 'στὸν γυρισμὸ
νὰ σκουζουν χήναις καὶ παπιά.

—

Χαῖρε, συνθήκη, τρόπαιον τῆς φυγομάχου ρατσας.
ποῦ τώρα τὸ ψερῆμι της σκυλεύει καθ' Ἕβρκίους,
μενθένω κι' ὁ Διάδοχος πῶς ἦλθ' ἐκ τῆς Ταράτσας.
κι' ἐκ τῆς Ταράτσας ἔσθασε κι' ἐγὼ τοῦ Φαληρέως.

—

Πάψε, Περικλῆ, τῆς γρίναις,
κατω σύνορα καὶ τάπιαις,
χῖ χῖ χῖ φωναζουν χήναις,
πῖ πῖ πῖ φωναζουν παπιαις.

—

Ἀλησμόνητκις ἡμέρκις
ἀλησμόνητης φυγῆς. . . .
νὰ κορώνακις, νὰ πκντερκις,
νὰ τουρέκια κατὰ γῆς.

—

Κι' εἰς αὐτὴν τὴν κκταιγίδα
τοῦ μεγάλου ξαφνικοῦ,
ὅπου ρίχνει τὴν Πατρίδα
κάτω τοῦ μηδενικοῦ,

—

'Επιπλέει, καθὼς λίνε,
νέα ὀόξα σὰν φελὸς . . .
ἐπαλάβωσα, καϋμένε,
κι' ἔγινα τρελλός, τρελλός.

—

Κάνε ὀρόμο νὰ περάσω,
κάνε τόπο νὰ ξεράσω,
κάνε τόπο νὰ ξανοίξω
τὸν λαὸν τῆς Ρωμηοσύνης,
νὰ τὸν πιάσω, νὰ τὸν πνίξω
μὲς 'στὸν βοῦρκο τῆς εἰρήνης.

—

'Ανακάτεψε τοὺς βούρκους
καὶ θὰ 'βρῇς ἐκεῖ σπαλίτσις,
ποῦ μᾶς 'λέγαν πῶς τοὺς Τούρκους
θὰ τοὺς κάνουν κοτελέτσις.

—

'Ανακάτεψε τοὺς βούρκους, καὶ θὰ 'βρῇς ἐκεῖ πολλὰ . . .
ταρλαμπούμπα, τρακ λὰ λα . . .
κρύβει τρόπαια φευγάλας τόση λάσπη καὶ πηλός . . .
ἐπαλάβωσα, καϋμένε, κι' ἔγινα τρελλός, τρελλός.

—

Θυμᾶσαι, Περικλέτο μου, θυμᾶσαι μιὰν ἡμέρα,
ποῦ 'κάναμε βεγκέρκ,
καὶ σοῦλεγα πῶς ὁ Ρωμηὸς, τοῦ κόσμου τὸ κοτσύφι,
ἂν τὸ σπαθὶ του βγάλῃ,
ἀφιύκτως ταμελέτητα θὰ κόψῃ τοῦ Καλίφη,
πρὶν τοῦ τὰ κόψουν ἄλλοι ;
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Πατισάχ, ὁ σκῆπις, ὁ σπκσμένος,
ποῦ 'στὸ μεζὲ τὸν ἔπερναν κι' αὐτὰ τὰ σουλικά μας,
χάρις 'στὸ φιλοπόλεμον τῶν ποδαρῶν μας μένος
'πῆρε ψαλλίδι σήμερα νὰ κόψῃ τὰ δικά μας.
Κουρεύουν τὴν κασσίδα μας καὶ δὲν ἀφίνουν τρίχα,
μὰ τώρα ζέφυρον ποθῶ καὶ κόσμον 'Δθηναϊκο,
κι' ἂν ὅλους τοὺς Ὠκεανους γιὰ σκλὶς μου τοὺς εἶχα
καὶ πάλι δὲν θὰ μ' ἔρθαναν νὰ φτύνω τὸ Ρωμαϊκο.

—

Π.— Βρὲ καλῶς τον, βρὲ καλῶς τον
τὸν μεγάλο τὸν σαλτάρη,
ἄνδρα καλλίστον καὶ λῷστον,
ποὺ τὸν στρώνω 'στὸ στηλάρι.

—

Καλῶς ὡρίσις καὶ σύ
τώρα ποὺ ρχεντ' ἐδῶ πίρα
Σακαράκηδες χρυσοὶ
μὲ τῆς νίκης τὸν ἀέρα.
καὶ μιὰ δόξα νιωτάτη
τρίχει τρέχει 'στὸ Παλάτι
φορτωμένη μὲ πανίρια, μὲ καλάθια, μὲ κορφίνια
ζάρκους καὶ μυρτιὲς γιομάτα,
γιὰ νὰ στέψῃ τὰ καπλάνια, γιὰ νὰ στέψῃ τὰ δελφίνια
μὲ τρικούβερτη παράτα.

—

Ἤλθαν δὲ καὶ τὰ καραβάκια τῆς ἁρμάδας μιὰ χαρὰ
γιὰ ν' ἀράξουν ἔρι πάλι 'στοῦ Ναυπάθμου τὰ νερά,
κι' ἐκεῖ μέσα θὰ κοπνίζουν χρόνια, μῆνες, ἑβδομάδες,
ἕως ποὺ νὰ καταντήσουν σὰν τῆς Τούρκικαις ἁρμάδες
καὶ κολλήσουν 'στῆς κατίνας στρείδια κι' ἀχινοὶ καὶ πίνναις,
κι' ἴσως ἴσως νὰ μᾶς ἔλθῃ καὶ καμμιὰ δικταγὴ
νὰ γενοῦν θαλαμηγοί,
νὰ μὴν ἔχουν μπουκαπόρταις, νὰ μὴ φέρνουν τὴν γαλέστρα,
νὰ 'συμάσῃ κι' ὁ Σουλτάνος κι' τῆς Πρίβεζαις τὰ κάστρα.

—

Φασουλῆ, μὴ χάσκῃς ἔτσι . . . ρῖξε γύρω μιὰ ματιά,
ἦλθαν 'πίσω καὶ τορπίλαις, ποὺ δὲν εἶχανε φωτιά,
μὰ κι' ἂν εἶχαν ἐμπυρεῖα καὶ βροντώδεις ὀβραγούσους
δὲν ὑπῆρχε φόβος δήλου,
πῶς θὰ φάλωμι ἀπουρλάτα καὶ ναυμαχίες ἀκαπόρους
τοῦ ψαράδικου τοῦ Στόλου.

—

Τώρα πιὰ δὲν ἔχει φόβο μήτε Τούρκικη μασοῦρα . . .
ἦλθε 'πίσω τὸ δελφίνι καὶ καθένας ψαρεμένος.
ἦλθαν δίχως νὰ μᾶς φέρουν μιὰ τουλάχιστον μουρούνα
νὰ τῆς βγάλωμι τὸ λάδι νὰ τὸ πίνωμι γιὰ πάχος.

—

Τὸ θυμᾶσαι, Φασουλῆ μου, τὸ καψε-Καρα-Μπεϋρού ;
Φ.— Μέρα νύκτα, Περικλέτο, τόχω πάντα μές 'στὸν νοῦ.
Π.— Ἀμ' θυμᾶσαι, βρὲ ψωρῆτη,
κι' ὅταν ἔστειλε 'στὴν Κρήτη
τὸ παιδὶ τὸ φημισμένο τῶν Ρωμηῶν ὁ Βασιλῆας
κι' ἔδρα κάθε ταρτιδιτης,
πῶς ἐτσούκρισαν μιὰ νύκτα σὰν αὐγὰ τῆς Πασχαλιᾶς
ὁπὸ τορπιλόβολα πρώτης ;
Φ.— Κι' εἶπαν ὅλοι, Περικλέτο, τί χαρὰ μας κι' εὐτυχία,
ποὺ καὶ ὅίχως ναυμαχία
εἰμπορεῖ νὰ σπάσῃ κι' ὅλος
ὁ κυματοθραύστης Στόλος ;
Π.— Τὰ θυμᾶσαι, τὰ θυμᾶσαι,
ἢ χαζεύεις καὶ κιμᾶσαι ;
Φ.— Τὰ θυμοῦμαι, τὰ θυμοῦμαι,
κι' οὔτε χάσκω καὶ κοιμοῦμαι.
Π.— Κι' ὁ Διάδοχος μας ἦλθε, Στρατηλάτης σπιρουνάτος,
κι' ὁ μπαμπᾶς ὁ Κορωνάτος
τὴν χρυσῆν στολὴν Ναυάρχου λιγερότατος ἐφόρει . . .
Ναύαρχος ὁ Βασιλῆας μας, τὸ παιδὶ του Στρατηγός,
ὁ δὲ κόσμος περίργως τὰς στολὰς των ἐθεώρει
κι' ἔχασκα κι' ἐγὼ μαζί του φοβισμένος σὰν λαγός.
Κι' ὁ Διάδοχος περῆλθε, κι' εἶπε τότε μιὰ φωνὴ :
«Βγαίνεις ἀπ' τὴν 'πίσω πόρτα, μπαίνεις ἀπ' τὴν μπροστινή».
Φ.— Δὲν ξέρεις τί πολεμικὸν ἐτόνισα τραγούδι
καὶ πῶς ἀμέσως μ' ἄναψι τὸ πρῶτο τὸ καμίνι
σὰν μοῦπαν ὁ Διάδοχος τὸ εἶπε 'στὸν Φραγκούδη,
ὅτ' εἶξευρε πῶς πόλεμος δὲν πρόκειτκι νὰ γίνῃ,
κι' ἂν πόλεμος ἐγίνετο πῶς θὰ τοῦ 'λέγαν καφγέα,
κι' οὔτε νὰ πάρῃ τέθελε, μὰ 'πῆγε γιατί 'πῆγε.

—

Ὀρθὰ κοφτὰ τοῦ τάκοψε καὶ μὲ γενναῖο στόμα
πῶς γιὰ θριάμβους νικητοῦ
καὶ γιὰ δοξικησιν στρατοῦ
εἶναι μικρὸς ἀκόμα.

—

Πῶς δὲν τὸν ἔμαθαν ποτὲ τὸν Στρατηγὸ νὰ κάνῃ,
μὰ τοὔλεγαν Ἐπιτελεῖς
καὶ Στρατηλάται τῆς Αὐλῆς
τὴν Ἀλεποῦ νὰ πιάνῃ.

—

Μιὰ μέρα, ποὺ πρασίνιζαν τὰ πρῶτα πρῶτα χόρτα,
σήκω, τοῦ λέν γλυκὰ γλυκὰ,
νὰ ρύγῃς ἀλὲ Γαλλικὰ
κι' ἀπὸ τὴν 'πίσω πόρτα.

—

Κι' ἐκεῖνος ἔρυγι κρυφὰ μ' ἀποσκευαῖς μεγάλαις,
κι' ἀπὸ τὰ τότε, Περικλῆ,
μιὰ πόρτ' ἀνοίγει κι' ἄλλη κλεῖ,
κι' ἀρχίζουν ἡ φριγάλαις.

—

Κι' ἂν σοῦ καπνίσῃ σήμερα, βρὲ Περικλέτο βρῦδι,
νὰ ζωγραφίσῃς τῶν Ρωμηῶν τὴν ἔνδοξον πατρίδα,
μὴν κάνῃς ἄλλο πίποτα παρ' ἕνα μόνο πόδι
νὰ φεύγῃ 'πίσω φτερωτὸ μὶ ὁρμὴ ποὺ δὲν εἶδα.
Κι' ὁποιος τὸ πόδι τὸ γοργὸ γιὰ μιὰ στιγμὴ κυττάξῃ
βεβαίως θ' ἀνακράξῃ :
«νὰ τὴν ἡ σύγχρονος Ἑλλάς,»
καὶ σ' θ' ἀκοῦς καὶ θὰ γελᾷς.

—

Ὁ πόλεμος ἐπέρασε—πέθαι κανοὶ καὶ φρυῦδι—
μὰ τὸν Διάδοχον πονῶ
κι' οὔτε ποτὲ μου λησμονῶ
τὸ τεῖπε 'στὸν Φραγκούδη.

—

Ὁ πόλεμος ἐπέρασε σὰν μιὰ σκιὰ σὲ τοῖχο,
κι' αὐτὰ ποὺ σοῦ 'τραγούδησα γιὰ τὸ τρανὸ τἀγόρι
τραγούδια τα συχνὰ κι σὺ μὲ τὸν γνωστό τὸν ἦχο :
«μιὰ βοσκοπούλ' ἀγάπησα, μιᾶς ζηλιμμένη κόρη.»

—

Π.— Μὰ ποῦ 'χάλεσε ἀλήθεια, κακομοίρη Φασουλῆ,
σὰν μᾶς ἦλθε κι' ἡ Βουλή ;
Τί κακὸ, τί πανηγῦρι, ζήτω τῆς Συνθήκης ζήτω,
καὶ παρὼν 'στὸ Παρλαμέντο κάθε παρλαπίπας ἦτο,
κι' ἱερὲν ἠσθάνθη φρίκην
ὅταν 'πρόβαλι κι' ὁ Ράλλης
τὴν παρήγορον Συνθήκην
φέρων μονος ὑπὸ μάλης.
καὶ σοβῶς ἐπιεκπιπάσι περασμένα καὶ παρόντα
ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, καὶ κατήστραπτε κι' ἐβρόντα
σὰν τορπίλης ἐμπυρεῖον
ἄνευ ὅμως ὀβραγοῦρου,
κι' ὁ λαὸς τῶν θεωρείων
κι' ἡ πληθὺς τοῦ παζαριοῦ
ἐστηκώθη 'στὸ ποδάρι
τὸν ἀέρα της νὰ πάρῃ.

—

Τάδε λέγει πρὸς τὸ πλῆθος ὁ ξανθὸς ρεπουμπλικάνος
σοβαρῶς κι' ὑπερηφάνως :
«Παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἔτε
καὶ θερμῶς εὐγνωμονεῖτε
τὰς Δυνάμεις τῆς Εὐρώπης καὶ τοὺς τόσους συγγενεῖς
κι' ὅλοι πέσετε πρηνεῖς.»

—

Καὶ τὸ πλῆθος τὸ ρρωάττον ἠλικτρίσθη πέρα πέρα
κι' εὐγνωμόνει τὰς Δυνάμεις κι' ἔψαλε πρὸς τὴν Μητέρα :
«Ἀγγελικαὶ Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνῆμα σου
νὰ πέρουν τὸν παρά σου καὶ κάθε χρῆμα σου,
οἱ δὲ φυλάσσοντές σε παρεφρόνησαν
καὶ κόψαντες θερμῶς τὰς εὐγνωμόνησαν.»

—

Κι' ἐπρόβαλε κι' ὁ Θεσσωρῆς, τῶν Θεσσαλῶν ὁ Ρήγας
καὶ τῶν γιγάντων γίγας,
ὑποῦ κανένα ξεφνικὸ ποτὲ δὲν τὸν ἐπτόησε
καὶ μὲ τὸν Ἄρην ὅζὸ φορᾷς ὡς τώρα συνεπλάκη.
κι' ὁ κόσμος σὰν τὸν 'κύτταξε περιχαρὴς ἐθόησε :
«νάτο τὸ τριανταφύλλο, τὸ τριανταφυλλάκι.»

—

Στὴν κελεάδα τοῦ μαύρου κλειθρώνος
ἕνας γέρος γυρίζωντας μόνος
πικροκλαίει τραγιὰ σκορπισμένα
τῆς Κορδόνης τῆς δόξης κι' ἀργῆς,
καὶ ὅζὸ ρόδα ρορεῖ ποτισμένα
μὲ τὸ κλάμμα τῆς σκλάβας τῆς γῆς.

—

Τέχα θέλῃ καὶ πάλι σὰν πρῶτα
πρὶν βρωμήσουν τῶν φίλων τὰ χνῶτα ;
Τέχα κι' ἄλλους πολέμους θὰ κάνῃ
καὶ βαρβάτο σὰν πρὶν θὰ τὸν 'ὦ,
κι' ἰστεμμένος μὲ ρόδων στεράνι
θὰ μας φέρῃ τὸν Τοῦρκο κι' ἐδῶ ;

—

Ἤ θ' ἀρχίσῃ τὰ πρῶτα τὰ κάζα,
κι' ἀφοῦ σπάσῃ κι' ἐκεῖνα τὰ βάζα
θὰ τὸν 'ὦ ριζοσπάστην βροντῶδη
καὶ μὲ σκούφους σὰν πρὶν παρόλους
θὰ σηκώσῃ μιὰ μέρα 'στὸ πόδι
τὰ γαλιὰ τῆς κλεινῆς Καρκαλοῦς ;

—

Βλέπω γύρω ν' ἀνοίγωνται λάκκοι,
ζήτω ζήτω φωνάζ' ἡ Πατρίς,
κι' ὁ παπποῦς τὸ ξανθὸ τὸ Ραλλάκι
μ' ἐνεγῆνται τὸ ρίγνει καὶ τρεῖς.

—

Κι' ἔπεσεν ὁ διασώσας εἰς καιροὺς ἀγρίων σάλων
τὸ σοφὸν τὸ καθεστός,
ὁ πολλοὺς εὐγνωμονήσας καὶ τοὺς Μόλτκε τῶν Φαρσάλων,
ὁ γλυκύς, ὁ γαλαστός,
ποὺ συνέχισε τὴν δόξαν τοῦ παππού τῆς Ρωμηοσυνης
κι' ἦτον εἶδος Παπαγάλος διαφοῦς εὐγνωμοσύνης.

—

Ἔπιτα κι' αὐτὸς ἀπάνω 'στῆς εἰρήνης τῆς χαρᾶς
καὶ τὰ γίνεμε τοῦ Σκευλούδη 'πῆγαν κι' ἦλθαν τρεῖς φορᾶς,
κι' ὁ Σιμόπουλος ἐσίγα καὶ δὲν τοὔπιρες κουβέντα
κι' ἐκλεισαν τὰ Παρλαμέντα,
καὶ μὲ φίλους χαρωπούς
Ἤρθε πρῶτος ὁ παππούς,
κι' ἀχαιρίτα λουλουδάτος, κι' ἀνεκραύγαζαν τὰ πλῆθη :
ἀκοῦτε ρόδα ζηλευτά,
τέτοια ρόδα σὰν κι' αὐτὰ
καὶ τοῦ γέρο-Κοκκαλάρη κανοὺν ὠμορφα τὰ στήθη.»

—

Πλὴν ὁποία φθορὰ
καὶ φρικώδης συμφορὰ
τὸν παππού μας κιρανύνει . . .
τὸ φυσᾷ καὶ δὲν κρυόνει.

—

Ὁ Ζαΐμης προσκαλεῖται
καὶ Κορδόνηροι πολῖται
πηλαλοῦν λαχανιασμένοι
γιὰ νὰ μάθουν τί συμβαίνει.

—

Εἰς τέρματα, μωρὲ παιδιά, ξιφτίζει τὸ Κορδόνι . . .
καὶ 'στὸν γλυκὺν ἀνεψιόν του θεῖος ἀνερώνει :
«ἀνεψιέ μου προσφιλῆ, φοβήσου τὴν Ἀρχήν,
βλέπω παγίδα πονηρὰν τριγύρω σου στημένην,
μὴ θλίψῃς καὶ τοῦ θείου σου τὴν πάσχουσαν ψυχήν,
τὴν ὄντως συμπαθέστατα πρὸς σὲ διακειμένην.»
Ὅμως αὐτὸς δὲν ἤκουσε καὶ δὲν συνεκινήθη
καὶ πρὶν ἀλέκτωρ ἀκουσθῇ τὸν θεῖον τρὶς ἠρνήθη.

—

Στὸ Κορδόνι σου δὲν θωω.
σθεναρὸν θ' ἀνοίξω στόμα,
κι' ἀποταξομαι τῷ θείῳ
καὶ συνταξῶ νέον κόμμα,
καὶ ὀσθήσεται πρὸς τοῦτο νόμων ἄλλων ἄλλη πλάξ
καὶ τοὺς πάντας συγκαλέσω καὶ πατάξω πυξ καὶ λάξ.

—

Τότε θύμωσε κι' ὁ θεῖος, ποῦ τὸν ἄφησαν σκληρῶς
δίχως κόμμα καὶ φουσρέτα,
καὶ ξαναγίνε μὲ φοῦρκα κουτσαβάκης φοβερὸς
κι' ἄρχισε νὰ λέῃ τέτοια :

—

«Αἴντε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε τὸν κατήφορο πῶς πέρνω
γιατὶ τάχα 'στὴν Τκρέτσα σᾶς 'κουβάλησα τοὺς Τοῦρκους,
αἴντε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς δὲν εἶμαι γιὰ Κευβέρνο
καὶ μοῦ 'κάνετε τ' ἀνύψια νὰ φουσκώνουν σὰν τοὺς κούρκους.
Αἴντε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς τὴν ἔπαθα χοντρὴ,
αἴντε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς θὰ φύγῃ τὸ μαντρί,
αἴντε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς τανῦν θὰ σᾶς σώσῃ
κι' ἄλλο ὄρομο θὰ σᾶς ὁδήγῃ.

—

«Αἴντε ρέ, ποῦ λέτε ρίζι κολοβὸ τὸν Θοδωράκη,
αἴντε ρέ, ποῦ μὲ τὸ ζόρι μοῦ γυρεύετε καυγᾶ,
σκάστε, παλιοκαρφενέδες, ποῦ σᾶς 'κόλλησε μεράκι
γιατὶ μὲς 'στὴ Θεσσαλία Τοῦρκος σπέρνει καὶ τρυγᾷ.
Σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε νὰ μὴν κένω πανηγύρι
μ' ἐκλογεῖς καὶ μεγκλεῖς,
σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε νὰ κλειστῶ σὲ μοναστῆρι,
λὲς καὶ νόμουν Ὀθωνία.

—

«Σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς ἐλπίδα δὲν μοῦ μένει,
πῶς πατόκορφα μὲ λούζουν καὶ 'στὴ Φράντζα τὴν σπασμένη.
Σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε σὰν ἀπόμαχος νὰ κάτσω,
σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε νὰ μὴν ἔχω Βουλευτὴ,
σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε νὰ μὴ βγαίνω 'στὸ σουλάτσο
μὲ κουμπούρια ὁλο 'στὴ μέση καὶ γαρούφαλο 'στ' αὐτί.

—

«Σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς χαμήλωσα ταύτιά,
πῶς σκουριάσαν τέρματά μου καὶ δὲν πίνουνε φωτιά.
Σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς 'μπερδῶν τοῦ Θοζωρῆ
νὰ τοῦ πάρουν τὸν ἀέρα,
σκάστε ρέ, ποῦ θὰ μοῦ 'πῆτε πῶς τανῦν μου 'μπορεῖ
νὰ τὰ βγάλῃ τώρα πέρα,
καὶ νὰ τρέχῃ καθε τόσο
καὶ νὰ λέῃ τὸ καὶ τὸ
'στὸν Μουράβιεφ τὸν Ρῶσσο,
'στὸν Φραγκίᾳς τὸν Ἀννετώ.

—

«Ἄστε τοῦτον τὸν χαβᾶ,
μὴ μοῦ φέρνετε σκοτοῦρα . . .
Θέστε πῶς φορῶ στραβὰ
τὴν ψηλοκαπελαδοῦρα.

—

«Σκαστε ρέ, καὶ δέν βαστῶ,
εἰδομὴ μὰ τὸ Χριστό
μὲ τοῦ Βασιλῆ τὰ βέζα θὰ τσακίσω κεφαλᾶς» . . .
καὶ τοῦ 'φώναξαν καμπόσοι «Θοδωράκη, τί μᾶς λές ;
μὲς 'στὸ τόσο ξαρνικὸ
μὴ μᾶς κάνῃς φονικὸ
καὶ μὴν πέρνῃς τόση φόρα,
κουτσαβάκινα Θοδῶρα.
Θεῖε, γιὰ 'πὲς ἀλεῦρι . . .
τάνθρ' σου νὰ σ' εὔρῃ.»

Φ.— Μῆνιν ἄειδε Περίκλεις, Εὐταξίᾳ τοῦ Λοκρεῦ
καὶ τοῦ Ράλλη τῆς Ἀθήνας, τὴν συμβᾶσαν πρὸ μικροῦ.
Τίς τ' ἄρ σφῶϊ, Περικλέτο, πρῶτος ἔρχισε τὴν μάχη ;
ὁ Θανάσης λὶν τὸν Μῆτσο πῶς τὸν εἶχε 'στὸ στομάχι,
μὰ κι' ὁ Μῆτσος τὸν Θαναση τὸν λεξόβλεπε συχνά,
λὲς καὶ νἄθελε ὁρὸ γρόθους νὰ τοῦ δώσῃ 'στὰ ψαχνά.

—

Μῆνιν ἄειδε μεγαλὴν,
πρόδρομον δευτέρας νίκης,
καὶ τροπαιοφόρον πάλην
τῶν πρωμάχων τῆς Συνθήκης.
Ὅλοι 'κύτταζαν ἐντρόμως πῶς ἡ μῆνις θὰ φουντώσῃ
καὶ θ' ἀνάψῃ σὰν τὸ σπῆτι τοῦ Μελᾶ, βρὲ Περικλέτο,
κι' ἐπερίμεναν κι' οἱ ὁρῶ των ἡ Συνθήκη νὰ τελειώσῃ
γιὰ ν' ἀρχίσουν τοῦ πολέμου τὸ περίφημο ντουέτο.
Κι' ἐχαιρίτα νέαν πάλην ἡ Πατρὶς ἡ λευκοφόρα,
ποῦ τῆς ἔχουν ὅλοι κάνει περιβόλι τὴν καρδιὰ,
κι' οἱ Γαζῆδες τῆς Συνθήκης βγαζουν ἄπλυτα 'στὰ φόρα,
ποῦ μυρίζουν καὶ λιγόνουν σὰν γαζίας μυρωδιά.

—

Ράλλη κι' Εὐταξία μῆνις,
ἀλησμόνητος θὰ μείνῃς
'στοὺς θριαμβους μας καὶ σύ
σὰν μιὰ ὄξα περισσή.

—

Π.— Ἀμμὶ τὄμαθες κι' ἐκεῖνο τὸ μαντάτο, βρὲ κολλῆγα,
ποῦ κατάκαρδα μᾶς θλίβει,
πῶς 'ψηλὰ συγγενολόγια τὸν λιβεντὴ μας τὸν Ρήγα
μᾶς τὸν ἔκαμαν Κιτίβη ;
Κι' ὁ Σκουλούδης εἶπε τότε :
«μάθετε, συμπατριῶται,
πῶς θὰ πᾶμε κατὰ κράτος,
ἐπειδὴ κι' ὁ Κορωνάτος
τῶν Γερμανικῶν ἐλέγχων τὸν ζυγὸν δὲν ὑποφέρει
καὶ θ' ἀφήσῃ τὴν Κορῶνα καὶ θὰ πάῃ σ' Ἄλλα μέρη.»

—

Τοιούτους λόγους ἄφηνεῖς
ἀκήουζεν ὁ Στεφανῆς,
μὰ δὲν τὸν 'πίστεψε κανεὶς
κι' ἀρώναξεν κι' οἱ συγγενεῖς :
«μὴ τόσα ὰλ μᾶς συγκινῆς.»
Ἤουχος καθένας νἄναι
γιὰ τοῦ κράτους τὴν τιμὴ,
καὶ μὶ τὸν καιρὸ περνᾶνε
τῶν ἐλέγχων οἱ καῦμοὶ,
κι' ὅσον ἔλεγχο κι' ἂν κάνουν ὁ σὶρ Λόου μὶ τὸν Τίστα
πάντα πάντα γιὰ καμπόσους θ' ἀπομείνουν κάτι ρέστα.

—

Φ.— Κάμε τόπο νὰ περάσω,
νὰ 'μελήσω καὶ νὰ ὁράσω.
Κι' ὁ φτωχὸς ὁ γαϊδαρός μου, τὸ νοῆμον τοῦτο κτῆνος,
τὴν Συνθήκην τῆς εἰρήνης 'πῆρε μυρωδιὰ κι' ἐκεῖνος,
κι' ἄφησε χερὰ γεμάτος τῶν Μουσῶν τὸν Ἑλικῶνα
κι' ἔγινε καθὼς τὸν βλέπεις 'στὴν σημερινὴν εἰκόνα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήντα ἑπτὰ,
πατρατζάκα Στεατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ὀκτωβρίου δεκάτη κι' ὀγδόη
κι' ἀριθμάρουν Ἑρμῆδες Κερδῶοι.

Πεντακόσα λογαριάζω κι' ἐννενῆντα σὰν ἑπτὰ,
καὶ δοξάζω καὶ θαυμάζω τόσα μοῦτσουνα δεπτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Σὺ ποῦ τρῶς τὸ ψωμοτύρι
ἔχεις μάτια, κακομοίρη,
καθὼς ἔλεγε κι' ὁ Χάμλετ 'στὴν Γέρτρουδη τὴν μητέρα ;..
κύτταξε 'λιγάκι πίρα.

—

Κύττα μιὰ γρηὰ πανοῦκλα,
ἕνα σκέλεθρο ξερό . . .
τοῦ σωροῦ τσακίστρα κοῦκλα
θὰ γενῇ μὲ τὸν καιρό.

—

Κύττα την . . . μυρίζει χῶμα,
περνει ροῦχα καὶ βρακιὰ . . .
Παναγία μου τί στόμα,
ποῦ σὲ κάνει μία μπουκιά.

—

Κύτταξέ την πῶς τρυπόνει
μὲς 'στὸ στρίμωγμα τοῦ κόσμου,
καὶ τὸ χέρι της ἁπλόνει
καὶ φωναζει «δός μου, δός μου.»

—

Ἔχεις μάτια, Περικλέτα ;
κύττα την πῶς πρεχωρεῖ . . .
Στρατιωτικὸ κασκέτο
'στὸ κεφάλι της φορεῖ.

—

Ὅσο πάει κι' ἀγριεύει,
καὶ τὴν βλέπουν οἱ μεγάλοι
νὰ γυρνᾷ, νὰ ζητιανεύῃ
μὲ Κορῶνα 'στὸ κεφάλι.

—

Χθὲς προχθὲς κι' ἐγὼ τὴν εἶδα
μὲ τὰ μάτια σὰν γαρίδα
'στὸ παζάρι νὰ χυμᾷ,
καὶ ψωμὶ νὰ μὴν ἀρέψῃ
'στὸ πανέρι, 'στὸ κοφίνι
τοῦ μπακάλη, τοῦ ψωμᾶ.

—

Ἔγιναν μεγάλαις τρέλλαις,
ἔπιρνε παλτὰ, φανέλαις,
πατατούκαις καὶ σακάκια,
κι' ἔτρεχαν οἱ σπαθοφόροι
κι' οἱ φρουροὶ κι' οἱ βαρβατόροι
σὲ πλατείαις καὶ σοκάκια.

—

Παναγία μου τί τρόμος,
πίφτει κάτω κάθε νόμος
καὶ δὲν ξέρεις τί νὰ 'πῇς . . .
Ἔκανε τρελλὸ γιουρούσι
θεονήστικο λερούσι
κι' ἐξεσπαθωναν ἐπεῖς.

—

Παναγία μου τί δράμα
κι' ἄρχισε φωνὴ καὶ κλάμμα
'στὸ παζάρι ὄνατό.
κι' ἐμυκᾶτο τῶν ἐμπόρων
καὶ τῶν ἄλλων διαφόρων
τὸ βαρὺ τὸ βογγητό.

—

Τοῦτος κλαίει ὁρὸ σουρτοῦκα,
τοῦτος μία πατατοῦκα,
κι' ἄλλος καλτσακι καὶ λοιπὰ,
κλαῖνε φοῦρνοι καὶ ψωμάδες
κι' ὅποιος κάνει λουκουμάδες
τὸ κεφάλι του κτυπᾷ.

—

Μὰ κι' ἐκεῖνος ποῦ γυρίζει
καὶ πουλεῖ τὸ κακορέτσι,
μὲ τοὺς ἄλλους ὁλολύζει :
«βρὶ παιδιὰ, μὴν κάνετ' ἔτσι.»

—

Μὰ πῶς ἤθελα τρώντι,
Περικλέτο κουτσοδόντη,
μές 'στὸν σάλον τῆι ἀντέρας
νὰ 'βρισκόταν κι' ὁ Σουτσάρας,
κι' ὁ σὶρ Λόου μὲ τὸν Τέστα,
γιὰ νὰ 'δοῦν αὐτὴ τὴν φίστα.

—

Παναγία μου τί θρῆνος !
κι' ἔσκουζα κι' ἐγὼ μαζί :
«τρὶς μακάριος ἐκεῖνος,
ποῦ δὲν ἔχει μαγαζί.»

—

Τὸ συμβὰν ἀνά τὴν χώραν
διεσάλπισεν ἡ Φήμη,
κι' ἀταράχθησαν πρὸς ὥραν
τὰ μουστάκια τοῦ Ζαήμη.

—

Τρόμαζαν πολλοὶ χερτάται
τῆς εὐδαίμονος τῆς γῆς,
κι' ἔμαθε καὶ τὸ Παλάτι
τὸ συμβὰν τῆς ἁρπαγῆς.

—

Π.— Φασουλῆ μου ρεμπεσκίρη,
κύτταξέ την πῶς σιμόνει,
καὶ 'στοὺς δρό μας ἕνα χέρι
κοκκαλιάρικο τεντόνει.

—

'Στῶν θριαμβων μας τὸ σρῖγος
ποία φρίκη, ποῖον ρῖγος . . .
γκρέμισέ την ἀπ' ἐδῶ,
κρύψε με νὰ μὴ τὴν 'δῶ.

—

Στεῖλι την 'στὸν Θοδωρῆ,
τὸ λουλοῦδι νὰ μυρίσῃ,
ποῦ 'στὸ στῆθος του φορεῖ,
κι' ἴσως τὴν παρηγορήσῃ.

—

'Ελα, Φασουλῆ βουβάλι,
'πές της σιγαλὰ 'στ' αὐτί
σὰν τὸν Μπάρμπα μας νὰ βάλῃ
τριανταφυλλιὰ κι' αὐτή.

—

'Αδειο δεῖξε της κεμέρι
κι' ἑτοιμόρροπο κατῶι . . .
σήγαινέ την χέρι χέρι
νὰ τὴν 'δοῦν καὶ 'στὸ Τατόϊ.

—

Πές της 'γρήγορα νὰ φύγῃ,
κι' ὅσο τὴν κυττῶ 'μπροστά μου
πυρετοῦ μὲ πιάνουν ρῖγη
καὶ δὲν εἶμαι 'στὰ σωστά μου.

—

— Ὦ γρηᾶ μὲ τὸ κασκέτο,
βλέπω καὶ τὸν Περικλέτο
πῶς πολὺ τὸν ἐκτιμᾷς,
μὰ κανένας ἀπὸ 'μᾶς
δὲν 'γεννήθηκε ψωμᾶς,
καὶ μὴ στείλῃς καθ' ἡμῶν
τὸ παιδί σου τὸν Λιμόν,
ὁποῦ τώρα μές 'στὸ κράτος
τριγυρίζει Κορωνάτος.

—

'Απ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν 'Ελλήνων τὰ γερά,
καὶ σὰν πρῶτα τιμημένη
χαῖρε, Πεῖνα φλογερά.

—

'Εκεῖ μέσα κατοικοῦσες τόσα χρόνια μὲ 'ντροπὴ
κι' ἕναν πόλεμο 'καρτέριες ἔβγα πάλι νὰ σοῦ 'πῇ.
Τέλος ἔριξε μιὰ 'μέρα,
ποῦ μᾶς 'πῆραν τὴν πρεβιὰ,
καὶ μᾶς ἔκλαξε φυδέρα
καὶ μᾶς 'πλάκωσε σκλαβιά.

—

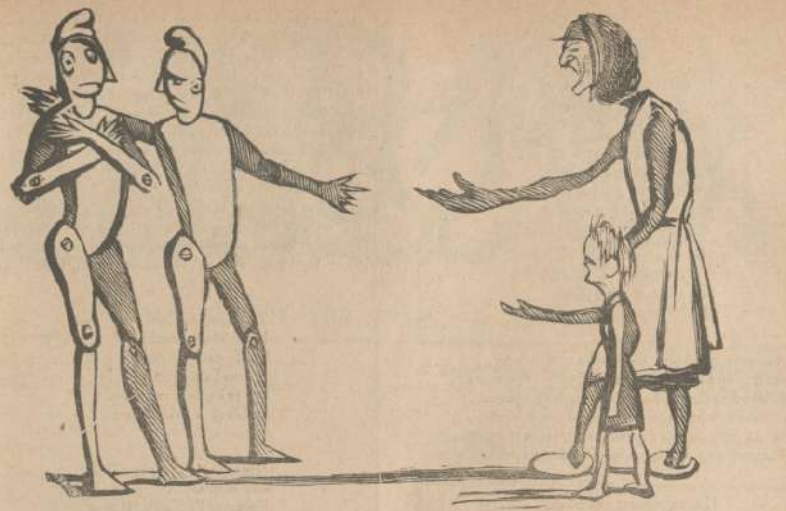
Κι' ἀπὸ τρόπαια τρομάρας καὶ φυγῆς περιφανοῦς,
ποῦ σαστίζει καθε νοῦς,
κι' ἀπὸ ξίφη βουτημένα μέσα σ' αἵματα χηνῶν
κι' ἀπὸ στόλους, καὶ ναυμάχους σινιγρίδων κι' ἀχινῶν,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τορπίλλες, ποῦ δὲν εἶχαν ἐμπυρεῖα,
καθὼς γράφει κι' ἀναφέρει νέας δόξης ἱστορία,
καὶ σὰν ἤθελες 'μτορροῦσες εἰς τὰ χέρια μιὰ χαρὰ
ἔλιχως φόβο νὰ τῆς παίζῃς.
κι' ἀπ' ὀβιδίες, ὁποῦ 'πέφταν μ' ἕνα μπλεύμ μές 'στὰ νερὰ
τῆς ὑσμοίρου τῆς Πρεβέζης.
κι' ἀπὸ μάσκουλα καὶ τράκες
καὶ ταμποῦρλα καὶ τρουμπέταις,
κι' ἀπὸ σβίρκους, παῦχνων πλάκες
τῆι ὁλόχρυσαις σπαλέταις,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τοῦ Θείου τῆς χιονάταις φαβορίταις,
ποῦ μαδεῖ τῆς μαργαρίτας,
νὰ τοῦ 'ποῦν ἂν θὰ βρωμήσουν τῆς Κορῶνας του τὰ χνῶτα
κι' ἂν θὰ πάρῃ καὶ 'στὸ μέλλον νέα βαῖζα σὰν τὰ πρῶτα,
κι' ἀπὸ μέσα κι' ἀπ' ἐκεῖνα τὴν ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη,
ποῦ μὲ τὰς εὐγνωμοσύνας ἔδν μᾶς ἄρησι κιράλι,
κι' ἔκανι κι' ἐμὲ τὸν μέστια ταπεινῶς νὰ προσκυνῶ
συγγενεῖς γνωστοὺς κι' ἀγνώστους καὶ νὰ τοὺς εὐγνωμονῶ.
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ στόμα καθε ρήτορες βροντώδους,
ποῦ παρλάρει 'στὰς τριόδους,
καὶ τὸν πόλεμον ἰδίφα καθε τύραννον πατάξας.
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὸ Βῆμα τῆς Βουλῆς τῆς καρακάξας,
κι' ἀπὸ τόσο νταλίκι κι' ἀπειλὰς κατ' Εὐρωπαίων,
κι' ἀπὸ τόπους δυνατοὺς
τῆς φυγῆς Σταυραετούς,
ποῦ κατέθεσαν τὴν Νίκην μπρὸς 'στὸν Δία τὸν Τροπαῖον,
καὶ 'στὸ πλάτσικο 'ριχθῆκαν
κι' ἐπαίξαν φτερωτοί,
κι' ὅσα 'λαχαν κι' ὅσα 'βρῆκαν
τ' ἅρπαξαν ἁμαχητεί,
κι' ἀπ' τὸ κόρδωμα, ποῦ δείχνουν εἰς τὴν γῆν τῶν 'Αθηναίων
νικηταὶ προνομιοῦχοι,
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τῆς κάπαις εὐκλεῶν Καπετανέων
καὶ τοῦ Καπιτὰν-Τσαρούχη,
κι' ἀπὸ τόσα κι' ἀπὸ τόσα, ποῦ δὲν ἔχουν μετρημό,
ξαναβγῆκες ξεμαλλιάρα καὶ μᾶς σρίγγεις τὸν λαιμό.

—

'Απ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
τῶν 'Ελλήνων τὰ γερά,
καὶ σὰν πρὶν σκελετωμένη
χαῖρε, Πεῖνα φλογερά.

—

Σὲ σιμόνω καὶ σὲ πιάνω,
καὶ φυσῶ καὶ ξεφυσῶ,

καὶ τὸ κρέας μου δαγκάνω
καὶ τὰ νύχια μου μασσῶ.

—

Πίρνεις ὀβάρνα τὸ παζάρι,
κι' ἡ 'δική σου Βασιλεία
φτύνει ρέτσα ποῦ πουλάρει
μὲ προγόνων μεγαλεῖα.

—

Γύρνα γύρνα, παληοστρίγγλα, μὲς 'σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι,
γύρνα δίχως νὰ τρομαχτῇς καὶ χωρὶς νὰ φρικιᾷς,
ἴως οὗ τὰ σκέλεθρά μας νὰ τα ζιώχνουν κι' ἀπ' τὸν "Αδη
κι' ὡς σκιαὶ νὰ κουτουλοῦμε μὲ τῶν πάππων τὰς σκιάς.
Γύρνα νὰ λιμοκτονῶ
κι' ἕνας ἴσιος νὰ γενῶ,
ἕνα πούφ, ἀγέρακι, πνεῦμα δίχως αἷμα καὶ πετσί
καὶ χωρὶς κοιλιαίς ἀχρείαις φουσκωμέναις σὰν βουτσί,
κι' ὅταν ἕνας κι' ἄλλος ταῦρος καὶ παχύσαρκος φραγᾶς
ἐμπροστά του μ' ἀπαντήσῃ,
περιέργως νὰ 'ρωτήσῃ
κἂν προγόνων εἶμαι φάσμα κἂν ἀπόγονος φυγᾶς.

—

(Τὸ Φάντασμα τῆς Πείνας ὁμιλεῖ
καὶ βλέπει τὸν φτωχὸ τὸν Φασουλῆ.)

—

Ἡ Πεῖνα.—Δὲν γυρεύω μὲ τὸργανέτο, δὲν γυρεύω μὲ τὴν λαμὰ τρομάζω τοὺς φαγᾶδες, μὰ τρομάζω τὰ Κυβέρνα. [τέρνα,
Φεύγουν ὅλες τὴν θρυμὴ μου
καὶ σκεπάζω τὸ κορμί μου
μὲ τὰ φύλλα τῆς συκῆς
καὶ τῆς Βίβλου τῆς Λευκῆς,
ποῦ σοφίας κρύβουν εἵστρους
κι' ἐκεῖ βλέπεις μιὰ σαλάτα
τοὺς 'δικούς σας τοὺς Μινίστρους
καὶ τὰ ξένα Κονσολάτα.

—

Σύνεσις, μοῦ λένε τώρα μ' ἐπικλήσεις γοερὰς
ὅσοι μὲ λυποῦνται τάχα,
μὰ τὴν σύνεσι τὴν ἔχει καθε σρῶτος κοιλαρᾶς
'στὸ στομάχι του μονάχα.
Ἐν ὀνόματι τῶν νόμων σύνεσις φωνάζουν ὅλοι,
ἀμ' ἂν δὲν πεινοῦν καὶ 'λίγοι πῶς θὰ πάρωμε τὴν Πόλι ;
Σύνεσις, γαυγίζουν γύρω τὰ γοργάτα τὰ σκυλιά,
μὰ μὲ τέτοια δὲν χορτάνω κι' ἔχω νόμο τὴν κοιλιά.

—

Κύτταξέ με, νάμαι νάμαι,
κι' ἀπ' ὀπίσω πλήθος σκούζει :
«δῶσε μας ψωμί, πεινᾶμε,
καὶ νερόχυτο μᾶς λούζει.»
Ὦ κυρίαρχε λαέ,
δοξασμένε κι' ἀγλαέ,
ποῦ σὰν πρῶτα κουβαρντᾶς
μὲ τὸ χαλί σου γλεντᾷς,
ἄκου πῶς σὲ χαιρετίζουν λόρδες τύμπανα κι' αὐλοί
κι' ἀπ' ἐμπρός μου σὰν τὸν Μπάμπα λουλουδάτος συχνοπίρνα,
χαῖρε χαῖρε, σοῦ φωνάζει πολυόξκοτος Αὐλή,
κόντρα χαῖρε, σοῦ φωνάζουν πολυόξκατα Κουβέρνα.

—

Κύτταξέ με . . . νὰ κι' ἐγὼ
χαῖρε λέγω καὶ σφριγῶ,
καὶ περνῶντας 'στὸ λιμό μου τάντερά μου γιὰ κολὲ
τρέχω τρέχω χαρωπὴ
μές 'στοῦ Ζήνωνος τὸν δρόμο γιὰ νὰ 'βρῶ τὸν Ρισελιὲ
νὰ τοῦ 'πῶ καὶ νὰ μοῦ 'πῇ,
σεῖς δ' ἂν εἶσθε πατριῶται
γιὰ τοῦ κράτους τὴν τιμὴ

πρισπαθεῖτε νὰ μὴν πρῶτι,
νὰ μὴ θέλετε ψωμί.

—

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ σύντομα τὸ Φάντασμα τῆς Πείνας
κι' ἐχάθη κουρελιάρικο 'στοὺς δρόμους τῆς 'Αθήνας.)

—

Φ.— Βάλε Φράγκες βεπαντιά,
βάλε Τούρκες φεριτζέ,
καὶ σ' αὐτὴ τὴν κατοντιὰ
κάνε πάντα τὸν γλεντζέ.

—

Μὴ τὸ κέρι σου χαλᾷς,
σ' ὅ,τι πάθῃς νὰ γελᾷς..
ἔξω πίκρας καὶ χολαῖς
κι' ἔντε μπακαλοῦμ νὰ λές.

—

Γιὰ τὰ τόσα ρεζιλίκια μὴ θυμώνῃς, κυρα-ντί,
σερεναῖδες, ἀμανέδες, ὤχ ! ἂς ρέξῃ κι' ἄντε-ντί,
κι' ἂν ἀκούεται τριγύρω μαύρης πείνας κοπετός,
νάσαι πάντα νομιμόφρων, νάσαι πάντα συνετός,
πάντα μὲ τὸ γαϊσγέλιο, πάντα πρῶτος καὶ γλυκύς,
σὰν Ρωμηὸς χαριτωμένος, σὰν Ρωμηὸς ἐπαινικῆς.

—

Πάντα σύνεσις, γαϊδοῦρι,
πάντα σύνεσις, γομάρι,
νὰ σὶ φτύνω μές 'στὴ μοῦρη,
νὰ σοῦ γδέρνω τὸ τομάρι.

—

Ρωμηοσύνη, Ρωμηοσύνη,
σύνεσις καὶ σωφροσύνη,
καὶ νὰ τὸ χρωστᾷς γιὰ χάρι καὶ νὰ τὸ θαρρῇς πεσκέσι,
ποῦ δὲν εἶδες κι' ἄδω μέσα τοῦ Γαζῆ Πασσὰ τὸ φέσι.

—

Σύνεσις καὶ σωφροσύνη ..δι' αὐτῶν καὶ μόνον νίκα,
κι' ἔλα σεύφε νὰ φιλήσῃς καθεμιᾶς τρανὴ μανίκα,
κι' ἂν σὲ ἰδῶ μὲ τὰ ταγάρι μές 'στοὺς δρόμους τῆς 'Αθήνας
νὰ μοῦ 'πῇς πῶς εἶν τὸ μέλλον θὰ ζητήσωμεν εὔδυνας,
πῶ; θὰ ρέξῃ καὶ μιὰ μέρα, ποὺ θὰ δοῦμε προκοπή,
καὶ 'στὰ πόδια σου μονάχα νάχῃς αἷμα καὶ 'ντροπή.
Σύνεσις καὶ σωφροσύνη, καὶ 'στὰ πόδια νοῦς καὶ μένος,
ὡς νὰ 'πῇ καθένας Φράγκος καὶ Ρωμηὸς Μαχηράγιας :
«μὲς 'στὸ χῶμ' αὐτὸ σαπίζει σὰν ψωρόκωλο θημμένος
ἕνας κόσμος νομιμόφρων καὶ χωρατατζῆς ραγιᾶς.»

—

Σίγα τοὺς ψευτοπολέμους... ὅλα πιὰ 'πῆραν τέλος,
κι' ἀσιώπησε κι' ὁ Μπέλλας,
πᾶγε τὸν, Ἐτὲμ προστάξει σὲ μιὰ νύκτα καὶ μιὰ μέρα
κι' ἐκ τοῦ Δρομοκοῦ νὰ φύγῃ κι' ἀπ' τῆς Θεσσαλίας πέρα,
μὰ σὰν εἶδε πῶς 'περάσαν ἡμερόνυκτα πολλὰ
κι' ὁ Πασσᾶς 'στὴ Θεσσαλία τόχει στρώσει γιὰ καλά,
καὶ σὰν εἶδε πῶς δὲν βρίσκει γιὰ πολέμους ἕναν ἔνδρα,
μᾶς; 'φασκέλωσε κι' ἐκεῖνος... κι' ἔρυγε 'στὴν 'Αλεξάνδρα.
Π.—Εἶδες, βρέ, τοὺς Ἐπιτρόπους ;
Φ.— Χθὲς τοὺς εἶδα—παπρι-
μία κάκαρ γιὰ τούτους ἑτοιμάσθη χωρισεύ, [στί.—
κι' ὅλο λοῦσα, Περικλέτο, κι' ὅλο μόμπιλα τῆς ὥρας
γιὰ νὰ μὴ χαθῇ τόνδρε τῆς πλουσίας ταύτης χώρας.
Βρέ καλῶς τους, βρέ καλῶς τους, ὅλοι πέσατε πρηνεῖς...
μᾶς τοὺς ἔστειλαν οἱ φίλοι κι' οἱ στενοὶ μας συγγενεῖς.
Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, παλαμάκια νὰ κτυπᾶμε
καὶ 'στὸν Στρεῖτ νὰ τοὺς πᾶμε,
κι' ὑπὸ τόνους γλυκυτάτους ταμπουρὰ καὶ κερεμούζες
ν' ἀποκόψουν καθε κρίας τῆς ἐνδόξου τῆς μουρλούζας.
Π.—Θὰ ζαναλθῇ κι' ὁ σὶρ Βισεντ, ὅπως ἔκειδ' ἡ Φήμη.
Φ.—Τὰ κορκάτα, Περικλέτο, 'μυριστήκαν τὸ ψοφῆμι.
Π.—Κι' ἂν Ἑβραῖοι θὰ μᾶς γδύσουν, τάχα τοῦτε τί σημαίνει;
Φ.—Φεύγουν ντόπιοι σουφρατζῆδες κι' ἀριβάρουν ἄλλοι ξένοι.
Π.—Διαλύεται σὶ 'λίγο τῶν Ρωμαίων τὸ μαγαζί.
Φ.—Καὶ διάλυσις ἂν γίνῃ, πλὴν ὁ Παρθενὼν θὰ ζῇ.
Π. Πιθανὸν κι' αὐτὸς νὰ πέσῃ...
Φ.— Τότε πιὰ Θεὸς σχωρέσοι ! ..
Π.—Τὴν διάλυσιν ἀκούω, μάρε φυνίμπρ, κηδείας μέλος...
Φ.—Κι' οἱ ντελαλῆδες φωνάζουν: δοῦνο, ντοῦε, τρέ, καὶ τέλος.
Π.—Καὶ θὰ λὲς μὶ τὸν Σουτσαρκ, μὲ τὸν Λόου καὶ τὸν Τίστα...
Φ.—Ὅρσι μές 'στὰ μεγαλεῖα, πάνε πιά, Θεὸς σχωρέστε.

—

Τί χαρὰ μας, τί χαρά,
Περικλέτο μασκαρά.
Τὸ Ταμεῖο τὸ ρημάδι
'κύτταζα μὲ προσοχή,
κι' ἐλπηοίαζε τὸ βράδυ
κι' ἔπεφτε φιλὴ βροχή.

—

Στέκαμαι, τὸ τραγουδῶ,
καὶ σιμώνω . . . τί νὰ 'δῶ ;
Κάποιος Γερμανὸς Βκρόνος
'μπρὸς 'στὴν πόρτα στέκει μόνος.

—

Κατεπάνω μου τινάζει
τὸ ξεράδι του θρασύ,
καὶ Γιρμανικὰ φωνάζει :
«ντενερβέτερ, ἄλτ, τίς σύ ;»

—

Ἕνα βῆμα πάω 'πίσω
καὶ 'στ' ἀληθινὰ θυμώνω,
«ἄλτ» μοῦ νὰ τὸν κτυπήσω,
πάλι μοῦ μετανοιώνω,

καὶ τοῦ λέω τρομασμένος : «ἔλεος, ἀμάν, Βαρόνε,
πῶς λυπεῖσαι τοὺς δικούς μας ποῦ δὲν θέχουν πιὰ νὰ τρώνε.
Ὅμως τώρα, Περικλέτο, δεῖρε τὸν πιστό σου φίλο,
ξέχασες νὰ μοῦ τῆς βρίξῃς 'στοῦ *Ρωμηοῦ* τὸ πρῶτο φύλλο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

'Ανδρὶς Καρκαβίτσα βιβλίον ἐκ τῶν πρώτων,
τοῦτέστιν ὁ Ζητιάνος, ὅπου θὰ κάμῃ κρότον,
ἀντάξιος τῆς φήμης τοῦ φίλου συγγραφέως,
ποῦ μᾶς 'στοὺς κορυφαίους καλεῖται κορυφαῖος.

—

Ὁ Πιερρὸς ὁ γνωστός, ὁ νέος Κυριακούλης,
σφιγγῶν ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ,
περὶ τῆς Κρήτης ἔγραψε, τῆς μαρτυρος τῆς δούλης,
λαμπρὸν Ἡμερολόγιον Ἀξιωματικοῦ,
τραυμένον μ' ἐνθουσιασμόν, μὲ νεῦρα, μὲ ψυχήν,
κι' ὑπενθυμίζον ἀληθῶς ἐλπίδων ἐποχήν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τοῦ Ὀκτωβρίου πέμπτη κι' εἰκοστή,
τῶν ἐμπυρείων φέστα ξακουστή.

Πεντακόσα λογαριάζω κι' ἐνενῆντα σὺν ὀκτώ,
καὶ γιὰ τόσα ρεζιλίκια λυσσαλέος ὑλακτῶ.

Ἄθλοι τοῦ Ναυτικοῦ,
ποῦ πᾶνε τοῦ κακοῦ.

Δ'.

Γῆ καὶ Πόντος κι' Οὐρανὸς
εἶναι πλήρεις μυστηρίων,
μίγα δὲ τὸ γιγνώσκειν
τῶν κενῶν τῶν ἐμπυρείων.

—

Τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλὴ
τοὺς θριάμβους της κηρύττει,
Δύσις δὲ κι' Ἀνατολὴ
πρὸ τῶν μυστηρίων φρίττει.

—

Καὶ 'στὴν γῆν τῶν πετραλέων
στρέφουν μάτια καθενός,
κι' εἶναι πλήρης δόξης πλέον
ὁ δικός μας οὐρανός.

—

Ἀπὸ κλέη κι' ἄθλους εἶδε
μές 'στὸ γένος τὸ φουρτζὸ
κολοσσαίαν τυραμίδα,
ἕνα θαῦμα γκραντιόζο.

—

Κι' ἔφθανεν ἡ κορυφὴ
ἕως 'στ' ἄστρα τοὐρκετοῦ,
κι' εἶχε μιὰ χαρὰ κρυφὴ,
'ποῦ μοῦ 'σήκωνε τὸν νοῦ.

—

Καὶ 'στῆς κορυφῆς της τέκρα
εἶδε νὰ φωτοβολῇ
τῆς Κερδόνας ἡ φλάκκρα,
κελοκύβα νιρουλή.

—

Μὰ τριγύρω βλέπω κι' ἄλλαις
κολοκυθάκις νερουλαῖς,
ποὺ νομίζονται μιγάλαις
κι' ἀπὸ μπροῦντζο κεφαλαῖς.

—

Βλέπω πρεσβεῖς τοῦ γένους,
βλέπω τύραν ἀνθρωπιᾶ,
καὶ Στρατάρχας φορτωμένους
κόταις, χήνας καὶ πατσᾶ.

—

Ἔλαμπαν σπαλίτσις φίναις
κι' εἶχαν κόρδωμα θρασύ,
κι' ἐμαγάριζαν ἡ χήναις
τὴν στολὴ των τὴν χρυσῆ.

—

Καὶ πολλοὶ μὲ πέτσινα χρῶμα
'πρόσμεναν χωρὶς μιλιὰ
νὰ τοὺς πέσῃ μὲς 'στὸ στόμα
καμμιᾶς χήνας κουτσαυλιά.

—

Κι' εἶδα πετεινοὺς σφιγμένους
μὲ παλεμικὸ λεπίδι,
καὶ ναυμάχους μουσκεμένους
ἀπὸ τρόμου ριπιτίδι.

—

Καὶ λαοῦ πυκνὸν ἀσκέρι
ἀπὸ κάτω προσκυνᾷ,
καὶ μὲ ζάφνας εἰς τὸ χέρι
σκιόζει σ' ὅλους «ὡσαννά !»

—

Μά κι' ἐγὼ μ' Ἑβραίου μεῦσι
ἔψαλα μὲς 'στὰ λαρύγι :
«χαῖρε, θεία πυρομὶς,
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς».

—

«Χαῖρ' Ἑλλὰς περικλαύστη,
γειά σου, μπράβο κι' ὡτανν' . . .
ἔβριξεν λαοὶ καὶ γένη
κι' ἐμελέτησαν κανν.

—

«Μὶς 'στῆς βράμμις λαμπυρίζεις
μὲ χρυσοῦν φωτορισμόν,

μέ τῆς βρώμαις σου μυρίζεις
καὶ κινεῖς τὸν θυμησμόν.

—

«Κάθε βρῶμα σου, βανίλιε
καὶ λουμπίν κι' ὀλαγγυλέγγη,
καὶ γεμίζουν τὰ μαντύλια
σιχαμένοι παληο-Φράγκοι.

—

«Θάμβος τὰ καμώματά σου,
ὅπως λένε κι' οἱ σοφοί,
καὶ τ' ἀποκατνήματά σου
θρέψοι, πίψοι καὶ τρυφή».

Πολύπλοκος Ἐμπνριὸς
ποῦ τὴν ἀκοῦς καὶ γαυριᾷς.

Β'

Τῶν ξενῶν τῶν ἐμπορείων τὸ καινούργιο ξαφνικὸ
τάραξε τὸ Ναυτικό,
κι' ἴγιναν μαλλιὰ κουβάρια
τὰ δελφίνια καὶ τὰ ψάρια.
Μέινα τοὺς Παπαφίγκους, κι' ἔγιε μόλο κι' ἔγια λίσσα...
σήκω, Φσουλῆ, καὶ 'πὶς
πῶς μὲ τούταις τῆς 'ντροπαῖς
πιὸ πολὺ θὰ κοκκινίσῃ καὶ τοῦ Πατισὰχ ἡ ρίσα.

—

Ἕνας ναυτηγὸς σπουδαῖος καὶ τοῦ Πρίγκηπα κουμπάρος
'στὸν Ραυτόπουλο τὸ ρίγνει τῆς κενότητος τὸ βάρος,
κι' ὁ Ραυτόπουλος φωνάζει πῶς αὐτὸς δὲν φτιάει δίφλου
κι' ὅλη μέρα κι' ὅλη νύκτα τρίζουν τάρμενα τοῦ Στόλου.

—

Τζένουμ, κάνετε νισάφι,
πίστε τώρα τὴν ἀλήθεια...
'στὸ Ρωμαίϊκο συνάφι
ὅλα γίνοντκι συνήθεια.

—

Τάδε λέγει Τσαμαδὸς
διατόρως κι' εὐφραδῶς,
πῶς ὁ κὺρ 'Αναστασάκου τόξερε πῶς ἦσαν ἄδεια
πρὶν ὁ πόλεμος γενῇ,
ὅταν ἔρριχναν ἀκάμη μπρες 'στὴ Μῆλο παραγάδια
μπουρλοτιέρηδες κλεινοί.
Μιὰν ἡμέρα λένε τότε πῶς γιὰ γοῦστο εἶχαι ἔνοια
ἔπαιζε μὲ μιὰ τορπίλη, λές καὶ νάταν ζαχαρένια,
πλὴν ἀπάνω 'στὸ παιχνίδι τὸ πυρεῖον τῆς τορπίλης,
τὸ κενὸν βροντώδους ὕλης,
ἀπ' τοῦ ναυτηγοῦ τὰ χέρια δίνει μία καὶ τοῦ πέφτει,
κι' ἤθελε νὰ τοῦ ξεφύγῃ, λές καὶ νὰ τοῦ 'βαλαν νέφτι.
Πλὴν αὐτὸς τὸ συλλαμβάνει
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ πάνει
κι' ἄδειο τὸ πυρεῖον βλέπει
καὶ τὸ βάζει μὶς 'στὴν τσέπη.

—

Τότε τρίχει πρὸς τὴν πρύμνη τὰ συμβαίνοντα νὰ πῇ
'στὸν μεγάλο τσελεπῆ.
ὁ δὲ Πρίγκηψ παρευθὺς,
ἐμεινε κεραυνωθείς,
κι' ἄρησι τοὺς ρεμπασμούς του καὶ τῆς ἐννοίας τῆς πολλαῖς,
κι' εἶπε 'στὸν 'Αναστάκειου: «κὺρ κουμπάρε, τί μοῦ λὶς ;
μὰ μὴν 'πῇς πῶς ὄρθιες ἄδειοι τῶν μπουρλότων τὰ πυρεῖα,
μὴν τὸ μάθῃ κι' ὁ Σουλτάνος καὶ μᾶς κόνῃ φασαρία.»

—

Τάδε λέγει Τσαμαδὸς
διατόρως κι' εὐφραδῶς,
πλὴν μὲ τοῦτον λίγουν τάδε κι' ἄλλοι φέροντες τὰ πρῶτα,
καὶ καθέναι ἔχων ὦτα
μαρτυρίας ἀκουέτω
σιβαρότητος πολλῆς.
κι' ἔλεγε 'στὸν Περικλέτο
κι' ὁ ζευζεύκης Φασουλῆς.

—

«Εἶδες εἶδες, μασκαρᾶ,
ποῦ μοῦ λὲς καμμιὰ φορὰ
πῶς δὲν ἔχομε ναυμάχους ἀνταξίους σὰν καὶ πρῶτα
γιὰ Κανάρηδων μπουρλότα ;

—

«Εἶδες εἶδες, κουτενέ,
ποῦ μοῦ λὲς 'στὸν καφενέ
πῶς κανεὶς δὲν ἔχει θάρρος
καὶ θαρρεῖ πῶς εἶναι Χάρος
τὸ πυρεῖον τῆς τορπίλης
κι' ἄνευ τῆς βροντώδους ὕλης ;

—

«Εἶδις τώρα, βρὲ κασσίδη,
πῶς τῆς ἔχουν γιὰ παιχνίδι
τοῦ καιροῦ μας οἱ ναυμάχοι,
ποῦ τοὺς ἔχεις 'στὸ στομάχι ;

—

«Συλλογίσου, βρέ, καὶ κρῖνε
πῶς τῆς ἔπαιζαν 'στὸ χέρι...
θὰ μοῦ 'πῇς πῶς ἄδειαις εἶναι
κι' ἄδειαις νάναι ποιὸς τὸ ξέρει ;

—

«Εἰμπορεῖς καὶ σὺ, ψωρίλη,
νὰ κυτάξῃς μιὰ τορπίλη
δίχως σύσσωμος νὰ φρίξῃς ;
κι' ἂν ξερὴ σοῦ τύχῃ κι' ἄδεια,
θἄχῃς θάρρος νὰ τὴν σφίξῃς
μές 'στὰ δῦό σου τὰ ξεραΐκα ;

—

«Μὴ 'μιλᾷς λειπὸν κι θέλου
γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Στόλου,
καὶ τορπίλαις μὲς 'στὰ χέρια τῶν ναυμαχῶν μας ἰδέ...
εἰμποροῦσε νὰ τῆς παίξῃ κι' ὁ Κανάρης ;... ἀμμὴ δέ ;

—

«Θἄχε μάθει, Περικλέτο, κι' ὁ Σουλτάνος ὁ μαρτόλος
τί ναυμάχους κρύβει μέσα τῶν Γκιαούρηδων ὁ Στόλος,
κι' εἶχε γίνει κεχριμπάρι καὶ τὸν 'πῆγε τρία κι' ἕνα
σὰν καὶ σένα, σὰν κι' ἐμένα,
κι' οἱ ναυμάχοι του κλεισμένοι μέσα 'στὸ Τσαναλὲ
νύκτα μέρα μὲ τρομάρας ἐκαπνίζαν ναργιλέ.

Γ'

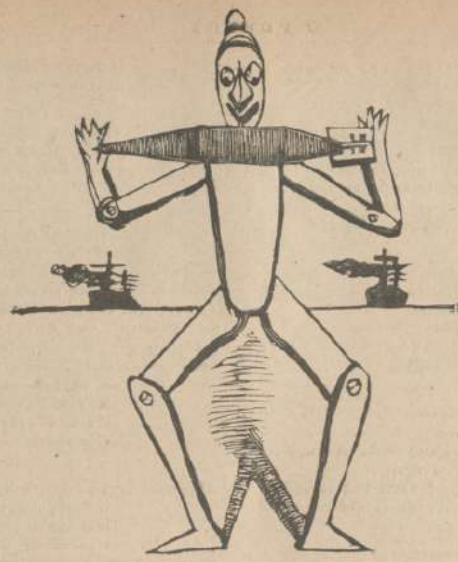
Τί Κριτήριο μεγάλο !... σκιάζεται κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ὅλα μάρτυρες προβάλλουν κι' εἶναι σαματᾶς πολύς.
Θρίαμβος γιὰ τοὺς ἀθῴους, γιὰ τοὺς πταίστας τιμωρία,
πλὴν ἄκουε κι' ἀποκλίψεις ἀληθῶς τρομακτικάς,
κι' ἄλλοι λίγουν πῶς ἀήκουν τῆς τορπίλης τὰ πυρεῖα
εἰς τὰς ὕλας τὰς ὑφλέκτους κι' ἄλλοι 'στὰς ἐκρηκτικάς.

—

Τί συζήτησις ποικίλη,
καὶ καθένας πιὸν' ἐκεῖ
γίνεται κι' ἐκεῖνος ὅλη
εὐρλεκτος κι' ἐκρηκτική.

—

Καὶ τοῦ Φασουλῆ πικρόντος
πέφτουν μύδροι βρχχηδὸν

καὶ βροντᾷ τριγύρω βρόντος
ὑδραργύρων βροντωδῶν.

—

Μὰ τὸ Τηλέφωνον λαλεῖ,
νομίζω κάποιον πῶς καλεῖ,
κι' ἀρχίζουν κάτι μυστικὰ
γριφώδη καὶ συμβολικά.
Ποιὸς εἶσαι ; —πρῶτος ἄγγελος—τί θέλεις ; —τρικολόρο. —
καλὰ καλὰ — χαιρετισμὸς κι' ἀπὸ τὸν Κάβο-Ντόρο. —
Ποιὸς εἶσαι ; —νέος ἄγγελος—τί θέλεις ; — τὸν κουμπάρο,
κι' ὅποιος γιὰ τοῦτον 'πῇ κακὸ, κακὸ ψυχρό του φλάρο.

—

Ὁ δὲ λαλὸς Φασουλῆς,
χαραγχιζῆς σιβυτκλῆς.
μάλις ἄκουσε κουβέντας μυστικὰς τοῦ Τηλεφώνου,
μ' ἔκφρασιν μιγάλου πόνου
'στὸν Ραυτόπουλο συμόνει, 'στὸν Ραυτόπουλο προσίχει,
καὶ σιγὰ τοῦ ψιθυρίζει πῶς καλὴ δουλειὰ τοῦ τρέχει.
Ἄχ ! Ραυτόπουλε καθμένε
τῆς Τορπιλικῆς Δμόνης,
γρήγορα πολλεῖ μοῦ λένε
πῶς χωρὶς χρυσὰ θὰ μείνῃς.

—

Συφορέλιη ποῦ θὰ πάθῃς,
μὰ σοῦ πρέπει γιὰ νὰ μάθῃς,
κι' εἶθε μάθημα νὰ γίνῃ σὲ καθένα μας πικρὸ
πῶς τὸ ψάρι τὸ μεγάλο τρώει πάντα τὸ μικρό.

—

Κι' ἂν τὸ τιμᾶμα διευθύνῃς
τῆς Τορπιλικῆς Δμόνης,
μὰ σὲ δίκαις πίστεις ἔξω, λίπει κρίσις κι' ἐμπειρία,
καὶ τὰ καύκαλα σαις ἄδειοι σὰν τορπίλης ἐμπυρεῖα.
Πῶς τὴν γλῶσσα σου δὲν δένεις, μὰ τὴν λύνεις καὶ μᾶς λέει
πῶς κι' ὁ Πρίγκηπας μας φταίει ;
πλὴν ἀκοῦστε λόγια 'λίγα
κι' ἀπὸ 'μὲ τὴν βρωμομοῦγα
ὅλοι σεῖς ὁποῦ μᾶς λᾶτε σαχλαμάρικες σὰν κι' αὐτὰς...
καὶ σὲ κάθε κόσμου σφεῖρα
μὰ πρὸ πάντων ἐδῶ πέρα
Πριγκηπόπουλο σὰν εἶσαι δὲν 'μπορεῖς ποτὲ νὰ φταίς.

—

Πάρτε κάβο, Ναυτικοί,
κι' εὐφλεκτοι κι' ἐκρηκτικοί,
κι' εἶναι κάτι ποῦ σημαίνει 'στὸν χρυσοῦν αὐτὸν αἰῶνα
νέχῃ μπάρμπα 'στὴν Κορώνη καὶ πατέρα μὶ Κορώνα.

—

Σκασμὸς λοιπὸν, καὶ τοῦ λειποῦ μὴ βγάλετε μιλιὰ
γιὰ τὸ θαλασσογέννητο παιδὶ τοῦ Βκειλῆ,
κι' ἂν ἄστρα λέγεσθε καὶ σεῖς, πλὴν ἥλιος εἶν' ἐκεῖνος,
ποῦ τοὺδωσαν καὶ τόνομα τοῦ πτερωτοῦ διλρένος,
σεῖς εἶσθε ζορυφόροι του καὶ λάμπετε 'στὴν πάστρα,
μὰ 'μπρὸς 'στὸν ἥλιο τὸν χρυσὸ ποιὸς τὰ κυτταζει πᾶστρα,
'Εκεῖνος εἶναι τρίκορτο καὶ σεῖς παληομαούναις,
αὐτὸν τὸν λένε ντέλφινα καὶ σᾶς παληομουρούναις.

Δ'.

Κριταὶ τῆς δίκης σοβαροί,
μὴν παραφαίνεσθε σκληροί.
Μεγάλο μὴ νομίζετε καὶ τοῦτο τὸ κακὸ
κι' ὁ Στόλος μας δὲν ἔπαθε κανένα ξαφνικὸ,
κι' οὔτ' ἔκανε μὲ Τούρκικο κραβὶ κεραμπόλα
καὶ σῶος ἦλθε κι' ἀβλαβὴς κι' ἀκέραιος καθ' ὅλα,
κι' ἄρχε μέσα 'στὰ νερὰ πελάγους γαλανοῦ
νάναι φοβὶρ' ἀξιάκοπτο γιὰ τὸ Κερα-Μπουρνοῦ.

—

Κριταὶ τῆς δίκης σοβροί,
μὴν παραφαίνεσθε σκληροί,
καὶ μὴ δι' ἀποφάσεων στραφῆτε σκληροτάτων
πρὸς τοὺς ναυμάχους τῶν σκληρῶν καὶ τῶν ἀβρῶν πελμάτων.

—

Συλλογιεθῆτε, Πρκίτορες, πῶς κι' ὅλων μας τὰ πέλματα
σκληρὰ καὶ ντιλικάτα
μὲ τῆς φυγῆς τὸν πάλεμον ἐκόλλησεν εἰς τίλματα
παχὺν πηλὸν γεμάτα.

—

Ναί, σοβαρὸν Πραιτώριον, μὴ στρέψῃς ἐναντίον
κι' εἰς ὅσους Ἄργους αὐστηρούς ἐπίλεχον τὰ τμήματα
τῶν κινουμένων τορπιλῶν καὶ τῶν ἐπακοντίων,
κι' ἂς μᾶς ἐξάρουν τὴν ψυχὴν χαρμόσυνα μανούμενα.

—

Εὐοὶ τὸ Δικαστήριον,
κι' εἰς λήθης χωνευτήριον
ριφθήτω πᾶν ἐμπόριον,
κι' ἂς ἴδωμεν εὐδίαν,
καὶ σχῶμεν πρὸς τὸν Κύριον
τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν.

—

Περασμένα ξεχασμένα,
μὴ δικάσετε κανένα.
Ραυτοπούλους τῆς Ἀμύνης καὶ κουμπάρους ναυπηγοὺς
καὶ τοὺς ἄλλους ναυαγοὺς,
κι' ὅσους φταίνε καὶ δὲν φταίνε βγάλετέ τους ὅλους λάδι
κι' ἂς τοὺς στέψουν δάφνης κλάδοι.

—

Περασμένα ξεχασμένα,
μὴ δικάσετε κανένα,
καὶ ν' ἀκούσετε κ' ἐμένα,
ποῦ παλεύω μὲ τῆς Μούσαις
μὲς 'στοὺς κήπους τοῦ Κλειθμόνος,
κι' ἔχω μαλακαῖς πατούσαις
γιὰ τὴν γῆ τοῦ Παρθενῶνος.

Ε'

Καταστράπτω καὶ βροντῶ,
ρίχνω κάτω τὸ κοντύλι,
κι' ἀδιάφορος γλεντῶ
παίζωντας μέ μιὰ τορπίλη.

—

Βρέ τορπίλη μου, βρὲ φῶς μου,
πάρε στόμα καὶ μιλιὰ,
κι' ἐξηγήσεις ἔλα δός μου
γιὰ τοῦ Στόλου τὴν δουλειά.

—

Ὅσα λένε τώρα τώρα τὰ νομίζω κολοκύθια
καὶ τάκούω βερεσέ,
κι' ἴσως μόνον ἀπὸ σὲ
θὰ 'μποροῦσα νὰ γνωρίσω καὶ νὰ μαθω τὴν ἀλήθεια.

—

Σὺ τοῦ Στόλου μας τὸ λοῦσο,
μίλησέ μου νὰ σ' ἀκούσω.
Μύησι κι' ἐμὲ τὸν βλάκα 'στὰ μυστήρια τῆς δίκης,
κι' ἔλα 'πές μου δυνατά...
τόξερν πῶς ἦσαν ἄδεια τὰ πυρεῖα πρὸ τῆς νίκης,
ἢ κατόπιν καὶ μετά ;

—

Φώτισε τὸν Φασουλῆ,
πλὴν ἐκεῖνο δὲν μιλεῖ,
μυστικότης, βουβαμάρα,
μιὰ χαρὰ καὶ δῶδ τρομάρα.

—

Ὦ μυχάνημα θανάτου. πλῆρες τόσων μυστηρίων,
κἂν ἐμπόριον σὲ λέγουν, κἂν σὲ λέγουν ἐμπορεῖον
εἰ πυρπολητὰ τοῦ Στόλου,
πήγαινε κατὰ ὀλκβόλου.

—

Φτοῦ ! κι' ἀρχίζω τὸ σουλάτσο
μὲς 'σὶ γώματα σεπτὰ
μὲ τὸν Περικλέτο μπράτσο,
ποῦχει πέλματα λεπτά.

—

Χαίρετε. Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
βάσανα ποῦ τάχουν ὅλοι.
Τῶν κενῶν τῶν ἐμπυρείων ἂς μᾶς λείψουν τὰ σκελέτα...
Ὕστερ' ἀπὸ τόση νίκη νὰ μὴν ἔχωμε καὶ τέτοια ;
ὅλοι πταίσται καὶ μὴ πταίσται νὰ φωνάζουν ὡ σ α υ ν ά
μὲ τορπίλαις εἰς τὰ χέρια καὶ μ' ἐμπόρια κενά,
ὁ δὲ κόσμος τῆς Ἑλλάδος, ὁ καθ' ὅλα συνετός.
τριανταφύλλα νὰ βαζῃ 'στῆς κουμπότρυπαις κι' αὐτός,
καὶ νὰ βλέπω σκόνης σάλον
μὲς 'στῆς ὁδῆς τὸ καμίνι,
κι' ἕνας ν' ἀπαντᾷ τὸν ἄλλον
καὶ στιφάνια νὰ τοῦ δίνῃ.

—

Περασμένα ξεχασμένα... ποιὸς θυμᾶται τέτοια τώρα
μὲς 'στῆς νίκης μας τὴν μπόρα ;
Πάλι κότινοι χρυσοῖ,
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ καὶ σύ,
Τουρκομάχε τῆς φυγάλας, νὰ σπαλέταις, νὰ γαλόνια,
γιὰ νὰ λάμπῃς 'στὰ σκλόνια,
νὰ καὶ σύ, κλεινὲ Ναυμάχι καὶ τοῦ Στόλου μας στολίδι,
ποῦχεις μέση δακτυλίδι,
νὰ κατάχρυσο κασκέτο
καὶ σὶ κάθε παλληκάρι,
ποῦχει τρυφερὸ ποδάρι
καὶ πατοῦσα γιὰ παρκέτο.

—

Περασμένα ξεχασμένα... σταμπατ ματερ ντολορόζα,
κι' ὅλο κόρδωμα καὶ πόζα,
τὸ κεφάλι σας ἁπάνω
κι' ὅρσε πέντε 'στὸν Σουλτάνο.

—

Δροσίσου δόλια μας ψυχή.
καὶ νέα σάλπιγξ ἀντηχεῖ
πῶς ἦλθε πάλιν ἐποχή,
ποῦ πίρτει βράδυ καὶ ταχὺ
μεταρρυθμίσεων βροχή,
κι' ὁ κόσμος βλέπει στεφάνων
ἱπιτροπὰς ἐπιτροπῶν
μὲ σχέδιον καὶ μὲ σκοπόν
καὶ λέει ἐτέκε τὸ λοιπόν».

—

Κι' ἂν πόλεμος γενῇ ξανά,
σὰν πρὶν νὰ ξαναφύγωμε
κι' ἐμπόρια ν' ἀνοίγωμε
καθὼς καὶ σήμερ' ἀδειανά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τὸν Ἄννιον καὶ Παλαμᾶν κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει
γιὰ τὸν γνωστὸν διαγωνισμὸν, ὁποῦ κατέναν εἶρεν.
Καὶ σοῦσιος ὁ διαγωνισὸς ἐν οἷς σπουδαιοτάτων
ὅρθ τυπικῶν μαγικῶν τῶν καθ' ὑμᾶς γραμμάτων
τιμὴ καὶ γιὰ τὸν Ἄννιον καὶ γιὰ τὸν Παλαμᾶ,
πλὴν καὶ τὸν διαίσιανον πλειότερον τιμᾷ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων κι' πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Πρώτη τοῦ Νοεμβρίου,
ἑόρτα Βουλευτηρίου.

Πεντακόσα λογαριάζω κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
τούρτουρας πολὺς ἐφέτος καὶ μεγάλη χειμωνιά.

Πάλι κουβέντα
γιὰ Παρλαμέντα.

—

Ἐν μίσῳ τόσης βοντιώδους ζάλης
ἄρατε πύλας Βουλῆς μεγάλης,
ἄρατε πύλας νὰ 'μπῇ λεφοῦσι
λόγια Σωτήρων νὰ ξανακούσῃ
καὶ τὸ κακιούρι κοπαγιαμένο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Τρίχουν, βουίζουν, συναλαλίζουν
μέσα σὶ τοῦτη τὴ χειμωνιά,
μπὲ μπὲ καὶ πάλι, μπὲ μπὲ βελάζουν
γίδια καὶ τράγοι καὶ λαγιαρνιά,
ποῦ θὰ μᾶς σώσουν σιγουραμένο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Νίων Συνόδων ἀρχὴν κηρύττει
καὶ πατριῶται ὁριαίζουν πούροι,
νάτο τῆς ὀξυῆς τὸ πρῶτο σπῆτι,
νάτην ἡ μάντρα, νατο τάχουρι,
κι' ὅλοι τὸ βλέπουν καὶ σκούζουν «ε ὐ ρ η κ α...»
φωτιὰ νὰ καψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Νάτο τὸ μπλάστρι καὶ τὸ τσιρότο,
τὸ γυαρτικό μας τὸ πρῶτο πρῶτο,
τὸ μέγα Βῆμα καὶ πελὶ τρίζει
κι' ὁ γύρο-Κάπρος τὸ φοβερίζει,
ποῦχει καὶ βαζα καὶ φουρνιμένο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Νάτην ἡ Χαύρα, ποῦ 'στὸ ψορῆμι
ζωὴ θὰ δώσῃ καὶ θὰ τὸ γιάνῃ
μὲ τὰ μουστάκια τοῦ κὺρ Ζαΐμη,
μὲ τῆς μπαρμπίτσας τοῦ Ντελιγιάννη.
Νὰ τῆς παρλάτας τὸ παρτιμένο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Νὰ τῶν ρητόρων τὰ λαλα πλήθη,
νὰ τὰ κοπάδια, νὰ κι' ἡ Κορδόνα.
ποῦ μὶ λουλούδια 'στὰ γαῦρα στήθη
ἀνοιξι φέρνει μὲς 'στὸν χειμῶνα
καὶ 'στῆς καρδιᾶς μας ἀλεγρακέντο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Βαρδᾶτε πέρα, κάνετι θέσι,
χορτάσετέ τους τιμαῖς περίσσιαις,
θαρρῶ πῶς μπαίνουν μὲ Τούρκου φέσι
στρωτὰ κεφάλια, καυκαλιὰς ἴσιαις,
ὅλαις στρωμένις ἀπὸ τσιμέντο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Σκύφτουν κεφάλια χωρὶς κπέλα
'στὴν καρακάξα τὴν παπαρδέλα,
κι' ἁλαφιασμένο καθὶ κοπάδι
χυμᾷ καὶ μπαίνει μὲς 'στὸ ρημάδι
γιὰ νὰ τελειώσῃ τὸ φαλιμέντο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Ἀμέσως βάγια πέρτι, ὁχεβόλοι,
νέας Συνόδου μεγάλη σχόλη,
καὶ βλέπω γύρω βριγαίναις μαύραις
μὲ τῶν παππάδων τῆς ἁγιαστούραις,
κι' ἁγιάζουν ὅλα σ' ἕνα μουμέντο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

—

Τίγκ τάγκ κουδούνι ξαναπαίνει,
κι' ἀπέξω τρέμουν σὰν τὰ καλάμια
πρόσφυγες σκλάβοι κι' ἀρρωστημένοι,
ὅσους ἡ πίπα θερίζ' ἡ Λαμία,
κι' ἡ ρητορεία πάει κριτσέντο...
φωτιὰ νὰ κάψῃ τὸ Παρλαμέντο.

Δέησις τοῦ Φασουλῆ, ποῦ τοὺς δαίμονας καλεῖ.

—

Τραμπουκέρηδες ὀχεβόλοι,
τρίζετε, σᾶς προσκαλῶ,
κι' ἔλθετε πηδῶντες ὅλοι
γιὰ νὰ μπῆτε 'στὸ μυαλὸ
τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων
τοῦ Ρωμαίικου ρητόρων.

—

Μὲς 'στῆς νίκης τῆς σκοτούρας
καὶ τὴν ἄρθιτον τιμήν
ὄχι πλέον ἁγιαστούρας,
ἑλληλούϊα κι' ἀμήν.

—

"Οχι πιὰ μὲ ρασσοφόρων
θιατύρους προσευχὰς
νὰ ῥωτίσωμεν ῥητόρων
καὶ κρανία καὶ ψυχάς.

—

"Ελα τώρα σὺ καὶ μόνον,
μαῦρον πνεῦμα τῶν δαιμόνων,
μὲ πηδήματα τρελλά,
καὶ δαιμόνισε μυαλά.

—

Σὺ σὲ τοῦτο μας τὸ χαλὶ
νὰ μᾶς σκέπῃς τοῦ λοιποῦ,
κι' ἔμπα μέσα 'στὸ καφαλὶ
τοῦ μεγάλου τοῦ Παππού,
τῆς δοντάραις του νὰ τρίξῃ
καὶ τἀνῆψι του νὰ ρίξῃ.

—

Ξαναφώτισε τὸν "Αρη
καὶ τὸ γέρικο καπρὶ
νὰ σηκώσῃ 'στὸ ποδάρι
τὴν μουφλοῦζα τὴν λεπρή.

—

'Στὰ Κορδοναίικα,
'στὰ γαϊτανάκια
καθεὶς νὰ σκύψῃ,
κι' ἄδεια τσανάκια
νὰ ξερογλείψῃ.

—

Φώναξε σήκω
'στὸν γέρο λύκο
νὰ σηκωθῇ,
καὶ νὰ φορίσῃ
ξανὰ 'στὴ μέση
χρυσὸ απαθί.

—

Νάτον, τὸν βλέπω τὸν Κορδονίδη,
μὲ πιάνει τρόμος καὶ ριπιτίδι,
λέγει δ' ἐν μέσῳ χειραψιῶν
'στὸν ἀποστάτην ἀνεψιόν.

—

«Βλίμπις τῆς στρούγγας αὐτῆς τάσκέρι,
ἀνεψιέ μου μουστακαλῆ;
σκύψε 'μπροστά μου καὶ φίλα χέρι,
σκύψε κι' ὁ Θεὸς σὲ προστκαλεῖ.

—

«Χειμῶνας ἦλθε, σύννεφα, χιόνια,
σκαρπίζουν τέντθη κι' ἡ μυρωδιαίς,
πὰν τὰ γαϊτάνια, πὰν τὰ Κορδόνια,
πίτραις γενῆκαν πιστῶν καρδιαῖς.

—

«Μὴ σὲ πλανίσῃ μεγάλη σκέψις,
ἔλα 'στὰ γίδια τῆς πρώτης στάνης,
κι' οὔτε ποτέ σου νὰ τὸ πιστέψῃς
πὼς θὰ σ' ἀφήσω νὰ βγῇς τσοπάνης.

—

«Στὴν ἀγκαλιά μου σὲ ξαναπίρνω,
κι' ἐγὼ μονάχα σὰν τὸ θελήσω
μπορεῖς νὰ μείνῃς μὶς 'στὸ Κουβέρνο,
ἀλλέως τόπο καὶ τραβᾶ 'πίσω.

—

"Οσο μεγάλο μυαλὸ κι' ἂν εἶσαι
σὶ στραπατσάρω μ' ἕν' ἄψε σβῦσε.
Γιὰ κύτταξέ με... καὶ τῶρ' ἀκόμα
τῆς καθε στρούγγας τὸ δόλιο κόμμα
τὴν ἀδεια μου σὰν δὲν ζητήσῃ
λεπτὸ δὲν στέκει νὰ κυβερνήσῃ.

—

«Αὐτὸ θὰ γίνῃ, τώπα, τὸ θέλω,
κι' ὅλοι 'μπροστά μου φόρα καπέλο.
Σκύψε, παιδί μου, καὶ πέσε κάτω,
νὰ 'βγῇς τσοπάνης χαμένοι κόπος,
κι' ἔλα 'στοῦ Θείου τὸ Τσελιγκάτο,
ποὖχει μουρλάνει καὶ τὴν Εὐρώπη.

—

«"Αν κι' εἶσαι νέος γεματος μέλι
μὲ μιὰ μουστάκια ξιχωριστή,
τὸ κράτος ὅμως τὸν γέρο θέλει
σ' ἄσπραις μπαρμπέταις νὰ κρεμαστῇ.

Λόγος πρὸς τὴν Βουλὴν μ' εὐῤῥάδειαν πολλήν.

—

Τοῦ Βασιλέως μένοντος ἀκόμη 'στὴν Δεκέλειαν
κι' ἐπιθυμούντων ὅλων
νὰ γίν' ἡ φέστα τῆς Βουλῆς καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν
κροτούντων πυροβόλων,
ἐγὼ θὰ βγάλω σήμερα τὸν λόγον τὸν συνήθη
πρὸς τὴς Βουλῆς τὰ πλήθη.

—

Χαίρων κυττάζω γύρω μου τοὺς κούκους τῆς εὐκλείας,
κι' ἀκόμη βλέπω τὸν Ἑτὲμ ἐντὸς τῆς Θισσαλίας,
ἂν κι' οἱ "Ὅικοί μας νικηταὶ γυρίσαν ἐδῶ πέρα
νὰ ρίχνουν 'στὸν ἀέρα,
κι' Ἐπιτελάρχαι τῆς φοκῆς κι' ἐπίσημοι λακέδες
μᾶς ἦλθαν μὲ τοὺς μπόγους των καὶ μὲ τοὺς τεντζερέδες,
κι' ὅσα πουλιὰ δὲν πρόφθασαν νὰ σφάξουν εἰς τὰς μάχας
ἐδῶ τὰ σφάζουν σήμερα
μὲ τὰ σπαθιὰ τἀνήμερα,
κι' ἐμπρὸς σὲ τούτους τοὺς σφαγεῖς σαστίζει κόσμος χάχας.

—

Μετὰ χαρᾶς μεγάλης
μανθάνω πρὸς τοῖς ἄλλοις
ὅτι κι' οἱ Τοῦρκοι δίγνονται μὲ τρόπο ντιλικάτο
τὸν Νιόνιο τὸν Ζακυθινὸ καὶ τὸν Μαυροκορδάτο,
κι' ὁ Πατισὰχ τοὺς ἔκτιμᾷ
κι' ὅλοι τοὺς λίνε ζμπουγιουρούμ,

καὶ καλῶς ἦλθατε γιαμὰ
νὰ 'δῆτε Τούρκικαις γλαβρούμ».

—

"Ομως δείχνουν κι' οἱ 'δικοί μας γιὰ τοὺς Τούρκους μιὰν ἀ
καὶ μαζὶ των συγνοτρῶνε γιεβαρλάκια καὶ κιμπάπι, [γάπη
τρῶν καὶ Σκπουνί-Χαλβάδες,
κατουρᾶ, μπακλαβαδιές,
τρῶνε καὶ ταρὰ-κιοζοῦ,
καὶ Χαιρούμισα μιζοῦ
μπαίνει σ' ἕνα μπεγιαντὲ
μὲ γιασμάκι μὲς 'στὴ μούρη,
κι' ὄχ, φωνάζει, κι' ἄϊντι ντέ,
τρὶς ἀθένατε Γκιαούρη.

—

Τραγουδοῦ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μὲ καῦμὸ καὶ μὲ σιβντὰ
κι' ὁ Τερφὴκ ποῦ τὴν ἀκούει τῆς φωνάζει ἐγκὶλ μπουρντὰ
νὰ σὲ 'δοῦμε κι' ἐδῶ πέρα,
τρῶγε μπόλικη μπουγάτσα,
καὶ τραγούδα νύκτα 'μέρα
τῶν Γκιαούρηδων τὴν ράτσα,
ποῦ κορδόνεται πολλὰ καὶ δὲν χάνει τουφεκιὰ
γιὰ τὴν σάγια τὴν Τουρκιά.
Πὲς ἡ σπαθιὰς ἡ μεγάλαις
πῶς τὸ βάζαν 'στῆς φευγάλαις,
πές μας καὶ γιὰ τῆς τορπίλαις πῶς τῆς ἔπαιζαν 'στὰ χέρια
παρακούμπαροι, κουμπαροι, καὶ ξελφίνια καὶ ξερτέρια.
Πὲς καὶ τοῦτα, πὲς κι' ἐκεῖνα, ξαπλωμένη 'στὸ σοφᾶ,
πὲς καὶ τέλλα τὰ κρυφά.
πῶς μᾶς ἦλθαν μὲς 'στὴν Πόλι Πρεσβεύται μεγαλουσιάκοι
γιὰ νὰ ψάλουν τὴν εἰρήνη 'μπρὸς 'στῆς Πόρτας τὸ Ντιβάνι,
καὶ γυρνοῦν μ' ἔλπας κλαδὶ
'στὰ στενὰ τὰ καλντερίμια,
κι' ὅσος Τουρκαλᾶς τοὺς ὀῇ
μουρμουρίζει μὲ βλασφήμια :
«τοῦτοι ποῦ μᾶς ἦλθαν τώρα
τί χαλεύουν τέτοιαν ὥρα ;»
Πὲς πῶς κάνομε γιὰ τούτους κοπλιμέντα χίλια τόσα
κι' ὁ Τερφὴκ δ πεζιεβέγκης τοὺς γυρεύει κι' ἄλλα γρόσα,
καὶ τοῦ λὶν : ἐάμαν, νισάφι,
κι' ἄλλο μὴ ζητᾷς χρυσάφι,
νὰ μὴ βάλωμε τοὺς Φραγκους τὸν Χαμὶτ νὰ κάνουν ντᾷ
'στὲ χρυσὰ του τὸν ὀντᾷ.
Κι' ὁ Σουλτάνος 'στὸ χαρέμι
συμμαζεύεται καὶ τρέμει,
καὶ μαζὶ μὲ τὸ συνάφι,
ποῦ τοῦ σβύνει τοὺς καθμούς,
'στ' ἀ μ ε λ έ τ η τ ά του γράφει
τοὺς Ρωμαίικους θυμούς.

—

Τέτοια λίγει, τέτοια κάνει τῆς εἰρήνης ἡ Πρεσβεία
καὶ παντοῦ σπουδὴ καὶ βία,
τὸ δὲ καλὸ τῆς εἰρήνης θεωρεῖται κατεπεῖγον,
πλὴν πιστεύω 'στὰς 'Αθήνας νὰ γυρίσουν μετ' ὀλίγον
μὲ κομμὲς τρανῆς Σουλτάνας χρυσοκίνητα κασούμια
καὶ Χατζῆ-Μπεκίρ λουκούμια.

—

Μὲ πολλὴν χαρὰν μανθάνω πῶς ὁ Τέστα κι' οἱ λοιποὶ
δίχως τσίπα καὶ ντροπὴ

μᾶς γυρεύουν κατασταστεις γιὰ τὰ ξοῦρα, γιὰ τὰ λάκκα,
γιὰ τὰ βώλια, γιὰ τοὺς χεῖρους, γιὰ τὰ ρίγη, γιὰ τὰ γιαλάκια.
Τοὺς ἀκούω καὶ γλεντῶ
καὶ πρὸς τούτους ἀπαντῶ
πῶς ἐμεῖς εἰ κοπρομαχοι μίκυ ἔχομεν γελάδια,
ποῦ τὴν λέγομεν Ἑλλάδα,
μὰ στραγγίσαμε 'στὸ τέλος τὸ παχύ της τὸ μασσάρι
γιὰ νὰ 'βροῦν ἐκεῖνοι τώρα στραγγισμένο κριμματάρι.

—

Ὅσο δὲ γι' ἀρνιὰ καὶ γίδια τῆς μουφλοΐζας τῆς τριλλῆς
ἂς ἔλθοῦν νὰ τα μετρήσουν μὲς 'στῆς στρούγγιας τὴς Βουλῆς.
Ὅσο δὲ καὶ γιὰ τα βώδια καὶ ταρταριώντα κτήνη
δὲν μπορεῖ σωστὸ μτιλαντζὸ καὶ κατασταση νὰ γίνῃ,
κι' οἱ Σινιόροι τῆς Εὐρώπης δὲν θὰ 'βρίσκουν μετρημὸ,
θὰ μετροῦνε, θὰ μετροῦνε, καὶ δὲν θἄχουν τελειωμό.
Κι' ἂν 'ρωτοῦν καὶ γιὰ τοὺς χείρους
τούτους θὰ τοὺς 'ρούν προχείρους
μὶς 'στῆς ὀζῆς τὴ γωνιὰ,
ποῦ τὴν τριφ' ἡ γουρουνιὰ.

—

Μὶ χαρὰν πολλὴν μανθάνω πλῆθος νέων μυστηρίων
καὶ μοῦ λένε πῶς τὸ καζο τῶν κενῶν τῶν ἐμπυρείων,
κι' ἄλλα κι' ἄλλα, ποῦ κι' ἐμένα τὸν ἀστεῖο συγκινοῦν,
θὰ παρέλθουν, θὰ περάσουν, καὶ πλακάκια θὰ γενοῦν,
συνωδὰ καὶ πρὸς τοὺς νόμους τοὺς ρητοὺς καὶ σαφεστάτους
συνωδὰ καὶ πρὸς τὸ γράμμα τοῦ Συντάγματος τοῦ κράτους.
Πλὴν τοὺς πάντας χαιρετῶ
μέσ' ἀπὸ τὸ Βῆμ' αὐτό,
καὶ γεννᾷ κρυφίους πόθους ἡ γλυκεῖα σας αὐδὴ,
πᾶσα δ' ἕδρα Βουληρόρου σωτηρίας φθέγγους βρέχ,
κι' ἂν τὸ ρῆμα τοῦτο 'ρῆτε σὰν βαθὺ κι' Ἑλληνικό,
γιὰ νὰ 'ξῆτε τί σημαίνει πιάσατε τὸ Λεξικό.

—

Τώρα δὲ μεγέλως χαίρων
ζήτω λέγω τῶν Πατέρων,
καὶ τὴν ἐναρξιν κηρυττω Παρλαμέντου ζηλευτοῦ
μὶ τρεῖς μούντζαις κι' ἕνα φτοῦ.

Τοῦ Φασουλῆ παροξυσμὸς καὶ τῆς Βουλῆς βομβαρδισμός.

—

Μὰ τῶν προγόνων τὰς σκιάς, μὰ τὸν κακό μας φλάρο,
μέσα 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς μιὰ μπόμπα θ' ἀμελάρω.
Νάτην, τὴν ἀμελάρησα 'στῶν Βουλευτῶν τὸ ομῆνος,
καταστροφὴ, ξεπάτωμα, κι' ἀλαλαγμὸς καὶ θρῆνος.
Μμὰμ μπουμ ἰοῦ, μπὰμ μπούμ ἐκεῖ,
δὲν μένει μήτε φλοῦδι,
πάει κι' ἡ Βίβλος ἡ Λευκὴ
μαζὶ μὲ τὸν Σκουλούδη.

—

Ὅλοι μεγάλοι καὶ μικροὶ 'γινῆκαν μιὰ σαλάτα....
νὰ! καὶ τὸ Βῆμα 'χαθηκε μαζὶ μὲ τὴν παρλάτα.
Ξύλο δὲν ἔμεινε γερὸ καὶ καθε του σανίδι
τρακάρισε μὲ μπροὐτζινιας πολιτικῶν καυκαλιας,
κι' ἐσαν μέσα 'στὴ φωτιὰ σὰν ἕνα ροκανίδι
κι' ἐρώλαξα τὴ σκόνη του σὲ γκέλινας μπουκαλιας.

—

Νὰ! μιὰ γέρικη φλάκρα 'στὰ χαλάσματα προβάλλει....
τάχα νάναι καλοκύθα κἂν ἀνθρώπινο κεφάλι;
Νάτην νάτην, μοῦ γελᾷ,
τὴν σιμόνω, τὴν κυττῶ,
καὶ γιλῶντας τὴν 'ρωτῶ:
πῶς τὰ πᾷς ἀπὸ μπαλά;
ποῦ τὸ κλέος τῶν πολέμων; ποῦ τῆς στρουγγας ἡ Βουλή;
ποῦ κι' οἱ τόσοι χωρατάδες, Γωρίχου κεφαλή;

—

Νὰ! κυττάζω παραπέρα μιὰ ρεπούμπλικα μεγάλη....
χὰ χὰ χὰ θαρρῶ πῶς εἶναι τοῦ ρεπουμπλικάνου Ράλλη.
Ποῦ τα πρῶτα τα τριτσίκια σὰν ἀγόρλες καὶ σὺ
'στοὺς πολέ ους σκυβρωπός,
κι' ὕστερα δὲν ξέρω πῶς
ἄρχισες νερὸ νὰ ρίχνῃς μὲς 'στὸ δυνατὸ κρασί;
Ποῦ τὸ φουσκωμα τοῦ στήθους καὶ τῶν λόγων τῶν μεγάλων;
ποῦ κι' ἐκεῖνο σουτο γραμμα 'στοὺς προμάχους τῶν Φαρσάλων;
ποῦ κι' ὁ βρόντες, ποῦ κι' ἡ τοῦμπα μὲς 'στὴν κρίσιν τὴν ὀξεῖαν;
ποῦ κι' ὁ πόλιμος ἐκεῖνος μὲ τὸν ρέκτην Εὐταξίκν;
Πᾷς καὶ σύ, χρυσομαλλοῦσα καὶ φουρτζὰ κεφαλή,
κι' ἄλλο τίποτα δὲν κλαίω παρὰ μόνο τὸ μαλλί.
Ὅλα κάτω φύρδην μίγδην, μία μαζα, μία ζύμη....
νὰ καὶ μιὰ μουστάκα πρώτης... ἴσως εἶναι τοῦ Ζαΐμη.
Ποῦ τὰ χρόνια, ποῦ μὲ βίαν προσεκλήθης 'στὸ Παλάτι,
κι' ἐρωνάξαμε σπολλάτη
σὰν παραίτησες τοῦ Θεῖου τὴν Κορδόνα τὴν ψευτροῦ
μὶς 'στὰ κρύα τοῦ λευτροῦ;
Ποῦ τὰ χρόνια τῆς εὐκλείας, σοβαρὶ μουστακαλῆ,
ποῦ ρωτούσανε πολλοὶ
πῶς πηγαίνει μὲς 'στὴν Πόλι τῆς Εἰρήνης ἡ δουλειὰ,
ὅμως σὺ σωστὸς μαρτόλος δὲν τους ἔβγαζες μιλιὰ;

—

Νὰ καὶ κάτι μπαρμπετόνια
τοῦ Σκουζὲ τοῦ διπλωματη....
ποῦ σερβίτσια, ποῦ σαλόνια,
ποῦ μᾶς θαμβώναν τὸ ματι;
ποῦ τὸ πνεῦμα σου τὸ σπίρτο; ποῦ κι' ἀλδόσιες τῶν Βκρόνων;
ποῦ καὶ νότες ντιλικάτες τῶν χρυσῶν ἐκείνων χρόνων;

—

Νὰ καὶ δρὸ μεγέλα σκέλη, λὲς καὶ νάναι Πιλικάνου . . .
βάζω στοίχημα πῶς εἶναι τοῦ ψηλοῦ τοῦ Καρπάνου.
Πόση πρόοδος ἰχαθῆ, μὰ καὶ πόση θὰ χαθῆ
μὲ τὸ χασιμο καὶ τοῦτον, ποῦ τὴν πρόοδον ποθεῖ;
Πάει πάει μὶ τοὺς ἄλλους κι' ἄλλος στύλος τῆς Βουλῆς
καὶ φωστὴρ μακροσκελής.

—

Νὰ καὶ τοῦτος, νὰ κι' ἐκεῖνος... καθε στρεῦγγα, καθε κόμμα
σωριάστηκαν κάτω λησμα,
πλὴν, Πατρὶς πιφιλημένη, μὴ τὸν ὅλεθρον θρηνῇς
καὶ βαθειὰ μὶ συγκινεῖς.
μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ σου βλέπω πῶς χρειαζεται Βουλὴ
καὶ γι' αὐτὸ σὲ βεβαιόνω πῶς μετανοίωσα πολύ,
καὶ νεκρῶν θὰ σμίξω μίλη,
τρίχες, καύκαλα, καὶ σκέλη,
κι' ὅλους τούτους τοὺς φωστῆρας θὰ τοὺς ζωντανέψω πάλιν
γ' ἀναλάβουν τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν τροπαιοῦχον πάλην.
Μὴ μοῦ κλαῖς γλυκειὰ μου μάννα,
μὴ μοῦ κλαῖς, γλωσσοκοπάνα,
καὶ κτυπεῖσαι καὶ φωνάζεις «τρὶς ἀλλοὶ μου κι' ὠχενούς!...»
τοὺς ζωντανψω, Πατρὶς μου, κι' ἔλα 'δές τους ζωντανούς.

—

Σὺ μὶ τούτους ζῆς μονάχα, σὺ μὲ τούτους ἔχεις μάθει,
κι' ἂν σοῦ λείψουν τότε χάνεις καὶ ταυγὰ καὶ τὸ καλάθι,
κι' ἂν δὲν εἶσαι καθὼς εἶσαι
πῶς Ἑλλὰς θ' ἀποκληῆσαι;

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ὀγδόη Νοεμβρίου,
μηνὸς ὑπερβορείου.

Ποῦντος ἐξακόσα
καὶ συμβάντα τόσα.

Ἀπόφασις τρελλὴ τοῦ μπέστια Φασουλῆ.

—

Ἐπειδὴ καὶ τῆς θαλάσσης
ἐταράχθησαν τὰ βάθη,
κι' εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις
κάποιος πρέπει νὰ τὴν πάθῃ.

—

Ἐπειδὴ σ' αὐτὰ τὰ χρόνια
δίκαιοι δικαίους κρίνουν,
ἐπειδὴ χωρὶς γκιόνια
κάποιοι πρέπει ν' ἀπομείνουν.

—

Ἐπειδὴ 'στὴ ράτσα τούτη,
ποῦ παραβρωμᾷ μακρούτι
καὶ ποτὲ δὲν ἡσυχάζει,
ὅλα γίνωντκι γιὰ χαζοί.

—

Ἐπειδὴ καὶ κάθε νόμος
τόσο μόνον συντελεῖ,
ὅτο γιὰ νὰ πιάνῃ τρόμος
ἕναν κι' ἄλλον Φασουλῆ.

—

Ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ κράτος
Γιάννης πίνει καὶ κιρνᾷ.
καὶ καθένας μουλαράτος
ὅπως θέλει κυβερνᾷ.

—

Ἐπειδὴ θὰ γίνουν τώρα
βελτιώσεις προκοπῆς,
καὶ γιὰ τοῦτο πίρνει φόρα
κάθε φίνος τσελιπῆς.

—

Ἐπειδὴ θὰ φέρουν νόμους
καὶ 'στὴν γῆν τοῦ κράτους τούτου,
ποῦ κανένας μὶς 'στοὺς δρόμους
δὲν θὰ τρέχῃ πρὸς νεροῦ του.

—

Ἐπειδὴ παντοῦ θ' ἀσκῆται
μιὰ δικαιοσύνη πρώτης,
καὶ κανεὶς δὲν θ' ἀδικῆται
τοῦ δικαίου διασώτης,
τὰ δὲ νέα της τειείνη
στίγμα δὲν θὰ τὰ λερώνῃ,
καὶ γι' αὐτὴν δὲν θὰ σημαίνῃ
μήτε Μπάρμπας 'στὴν Κορώνη.

—

Ἐπειδὴ μᾶς τρέχουν πάλι
προκοπαὶς ἀπ' τὰ μπατζάκια,
ποῦ θὰ σκύψουν τὸ κεφάλι
καὶ τὰ πρῶτα μας τὰ ζάκια.

—

Ἐπειδὴ κοτίνου κλάδοι
ἐστεφάνωσαν ξανὰ
ὅσους τώρα βγαίνουν λάδι
'στοῦ πολέμου τὰ δεινά.

—

Ἐπειδὴ παρῆλθον χρόνοι
τῶν πολέμων ἀπευκταίοι,
καὶ καθένας βιβαιόνει
πῶς ἀδύνατον νὰ φτάσῃ.

—

Ἐπειδὴ τὸ κράτος δείχνει
πέθον δράσεως μεγάλον,
ἐπειδὴ καθένας ρίχνει
τὰς εὐθύνας εἰς τὸν ἄλλον.

—

Ἐπειδὴ κι' ἐγὼ τὸ κτῆνος
σὰν Ραδάμανθυς καὶ Μίνως
τῆς εὐθύνης ἀπαλλάττω
καὶ τους ἄνω καὶ τοὺς κάτω.

—

Ἐπειδὴ μὲς 'στὰς Ἀθήνας
ὅλα πάνε μιὰ χαρά,
καὶ φερτόνουν τὰς εὐθύνας
'στὸν Ἐτέμ τὸν μασκαρᾶ,
ποῦ 'κυνήγησε μὲ βόλια
τὴν χηνόμηλη τὴν ράτσα,
καὶ τὴν ἔφερι τὴν ὀλιγαρχία
'στῆς Λαμίας τὴν Ταράτσα.

—

Ἐπειδὴ μὲ τὸ λεφοῦσι
ἂν αὐτὸς δὲν ἐπροχώρει
καὶ δὲν ἔκανε γεωμοῦσι
'στοὺς δικούς μας μὲ τὸ ζόρι,
δὲν θὰ βλέπαμε πρησμένη
κάθε μαλακὴ πατοῦσα,
κι' ὅλοι θᾶσαν δοξασμένοι
μὲ κορδώματα καὶ λοῦσα.

—

Ἐπειδή, καθὼς σᾶς εἶπα,
δὲν βαρύνω δι' εὐθύνης
τὸν καθένα παρλαπίπα
τῆς ἰδανόρου Ρωμηοσύνης,
μήτε κἂν τοῦ Θοδωράκη
τὴν φαλάκρα καὶ τὸ στέρνο,
ποῦ τοῦ 'κόλλησε μεράκι
νὰ ξαναλθῇ 'στὸ Κουβέρνο.

—

Ἐπειδὴ σὰν πατριώτης
δίνω σ' ὅλους τὸ φιλί μου,
κι' ἐπειδὴ μὲ χήνα πρώτης
ἔχω τώρα 'στὴν αὐλή μου,
γιὰ νὰ μοῦ θυμίζῃ πάντα
τοῦ πολέμου τὰ συμβάντα,
καὶ τοὺς πρίν Ἐπιτελεῖς
τῆς μεγάλης τῆς Αὐλῆς.

—

Ἐπειδὴ μ' αὐτὴν 'μιλῶ
γιὰ τῆς ὀοξαις μας αὐταῖς,
καὶ τὴν χήνα μου καλῶ
καὶ τῆς λέω ἐσὺ μας φταῖς».

—

Ἐπειδὴ καὶ τὰς εὐθύνας
τοῦ πολέμου τοῦ κλεινοῦ
ἐπιρρίπτουν εἰς τὰς χήνας
ὅσοι κόκκον ἔχουν νοῦ.

—

Ἐπειδὴ καὶ νοῦν χηνός
ἐὰν ἔχῃς 'στὸ κρανίον,
μὴ θκρῇς ὡς γεγονὸς
κι' ὡς ἓν θαῦμα τῶν σπανίων
κι' ὅλα τὰ πυρεῖα τάξεια
τῆς Τορπιλικῆς Ἀμύνης,
κι' οὔτε πρέπει νὰ τὰ κρίνῃς
ὡς κενότητος σημάδια.

—

Ἐπειδή, καθὼς μᾶς λέγουν
οἱ πυροπληκτοὶ ποῦ φλέγουν,
καὶ 'στῆς Μήλου τὰ νερὰ
καὶ 'στῆς Σκιάθου τὸ νησὶ
ἁπιάζαν μὲ τὰ πυρὰ
μπουρλοτιέρνδες χρυσοῖ.

—

Ἐπειδὴ καμμιὰ τορπίλη
'στοὺς γιαλοὺς δὲν ἐξεράγη.
καὶ δὲν 'τρόμαξε κι' ἡ Πύλη
καὶ τῆς Πόλις τὸ Σεράγι,
κι' οὔτ' ἐπῆρι μυρωδιὰ
ὁ Χαμὶτ ὁ κουνενές
πῶς τὸν σκιάζουν τὰ παιδιὰ
μὲ τορπίλαις ἀδειανές.

—

Ἐπειδὴ καὶ δι' αὐτὰ
δὲν εὐθύνεται κανείς,
καὶ γιὰ τ' ἄλλα χωρατὰ
τῆς ἁρμάδας τῆς κλεινῆς.

—

Ἐπειδὴ διασκεδάζω
καὶ μ' αὐτὸ τὸ νέο καζο,
καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἱστορία
μὲ μαρτύρια τρανὰ
φταίνε μόνε τὰ πυρεῖα,
ποῦ 'βρεθῆκαν ἀδειανά.

—

Ἐπειδὴ γιὰ τἀπιυκταῖα
τῆς κενότητος ἐκείνης
εἶνε κατηγορητία
κι' ἔνοχος πολλῆς εὐθύνης
καθεμιὰ βροντώδης ὥλη,
ποῦ δὲν 'πῆγε νἄμπῃ μόνη
μὲς 'στὴν ἄδεια τὴν τορπίλη,
'στὴν ἰδέα, 'στὸ κανόνι.

—

Δι' αὐτὰ καὶ γι' ἄλλα τόσα,
ποῦ ξεφεύγουν κάθε γλῶσσα,
ἀεηθεῖς καὶ πρὸς τὰς Μούσας,
ποῦ μοῦ γίνανται κουνοῦπι,
καὶ περίφροντις ἀκούσας
μαρτυρίας τοῦ Κουτοῦπη,
τοῦ Φοντάνα καὶ τῶν ἄλλων
τῶν μαρτύρων τῶν εὐλαλῶν.

—

Κι' εἰς κουμπάρων εὐρυχόων
ἀναβὰς τὸ λάμπον σκῆνος,
καὶ τὴν ἔαθεσιν ἰδὼν
τοῦ Βασιλικοῦ Διλῆνος,
ποῦ κι' ἔγγραφως μᾶς τὸ λέει
ὁ Ραυτόπουλος πῶς φταίει,
κι' ὅταν Πρίγκηπις τὸ λέυε
τότε πλέον νύτα μπένει.

—

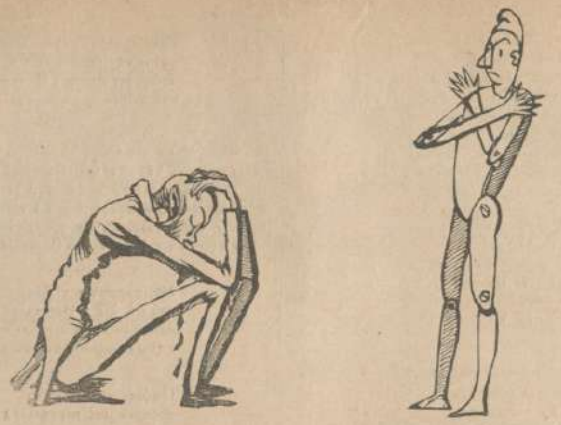
Λέγων δὲ 'στὴν παραζάλην
βιβαιώσεων ἀπείρων :
«Ἐ! καὶ τώρα ποίαν ἄλλην
χρείαν ἔχομεν μαρτύρων ;»

—

Τὸν Ραυτόπουλον δικάζω
μὲ ὁρὸ λόγῳ νέτα σκέτα,
κι' αὐθωρεὶ τὸν ἀνεγκάζω
νὰ πετάξῃ τὴν σπαλίτα.

—

Καὶ τοῦ λέω : ἐκούκου κούκου,
καὶ μαζὶ μας 'στῆς στερνιᾶς
ξέχνα τώρα κουμπαριᾶς
καὶ Ναυτάθμους τοῦ Κουτσούκου.

Ὁ Φασουλῆς παρηγορεῖ
τὸν ἄραχλο τὸν Θοδωρῆ.

Νῦν ἂς πιάσῃ κάθε λῆρος
καὶ μὲ κεφαλὴν ὀρθὴν
ἂς εἰποῦμε πῶς ὁ κλῆρος
ἔπεσεν ἐπὶ Ματθίαν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Σίριες λοιπὸν πῶς Πρόεδρο μας Ὄγαλανε τὸν Ρώμο,
ποῦ μὲ τῶν φίλων Ἰταλῶν 'πολέμησε τὸν λόχο,
μὰ δὲν ἐχάρκει πολὺ τοῦ Θοδωρῆ τὸ κόμμα
κι' ἐκάνανε λογαριασμοὺς χωρὶς τὸν ξενοδόχο.
Κι' ὁ κοτσονέτος Θοδωρῆς μ' ὅλα του τὰ γεράματα
μέραις καὶ νύκταις ἔγραφε πρὸς τοὺς μπεμπῆδες γράμματα,
κι' ἀμὰν Ἰλᾶτε, βρὲ παιδιά, 'στὸν Ταΐλιγκά σας ἔσκ
γιατὶ μὶ τὸ Κουβέρνο μας τὸν ἔχει πιάσει λύσσα,
τρέξετε μὶ τὰ τέσσερα γιὰ νὰ τὸ ξαναπάρω
κι' ὅσο κυττῶ τανύψι μου κοντεύω νὰ κρεπάρω.
'Απόστολει Κορδονικοί, συναθροισθῆτ' ἐνθαδὶ
«'ἀκούσετε παραγγελιαῖς 'στὸν δεῖνα καὶ 'στὸν τάδε.

—

Τέτοια λέγει, τέτοια γράφει
'στὸ Κορδονικὸ συνάφι,
πλὴν μὲ ζῆλον καὶ σπουδὴν
στέλλει γράμματα πολλὰ
καὶ 'στὸν Μαΐη Πετρεδῆν,
Λαρισσαῖον Τουρκαλᾶ.

—

Μὰ κι' αὐτὸς τοῦ παραγγέλλει πῶς τοὺς Τούρκους τοὺς φεσά-
δὲν ἀρίνουν οἱ Πασσάδες [δες
νἄλθουν μέσα 'στῆς 'Αθήνες τὸ τρικούβερτο Ντεβλίτι,
καὶ μεγάλο νοιώθει πόνο καὶ πολὺ πολὺ σεκλέτι,
ποὺ κι' αὐτὸς δὲν θὰ 'μπορῇ 'στὸ κοπάδι νὰ γυρίσῃ
καὶ τοῦ γέρου λουλουδάτου τὰ λουλούδια νὰ μυρίσῃ.

—

Κι' ὁ Θεοδωρῆς σὰν ἄκουσε τοῦ Μπίγ τὰ χαμπέρια
'τράβηξε τῆς μπερμπαπέτσας του καὶ μὲ τὸ δρὸ του χέρια,
κι' ἀγριεμμένες, Περικλῆ, φυσᾷ καὶ ξεφυσᾷ
καὶ μόνο ποῦ δὲν ἔγραψε καὶ 'στὸν Ἐνβὲρ-Πασσᾷ
τὸν Πετρεδῆν ν' ἀφήσῃ
γιὰ νἄλθῃ νὰ ψηφίσῃ.

—

'Ἕνας τοῦ γράφει «δὲν 'μπορῶ
νἄλθω μὲ τοῦτον τὸν καιρό»,
κι' ἄλλος τοῦ γράφει ταπεινῶς :
«πεθαίνω γιὰ τὸ κόμμα,
μὰ κωλικόπονος δεινὸς
μ' ἐσώρρασε 'στὸ στρῶμα.»

—

'Άλλος : «ἡ ραβορίτα σου καὶ πυροπλεῖ καὶ φλέγει μα,
ἀλλὰ γυναῖκα κατ' αὐτὰς στενὸς μου φίλος ἔγημε,»
ἕλλος ἀγρὸν ἠγόρασε, κι' ἄλλος δὲν ξέρω τί,
καθένας ἀσυνειδήτως τὸν γέρο πικραιτεῖ,
καὶ τὸ Κορδόνι, ποῦ προχθὲς βαρυβρόμων ἐβρόντα,
ἐξερτισε κι' ἐπρόβαλε μὲ τέσσερης κι' ὀγδόντα,
ὁ δὲ λιγὺς Θεόδωρος, τὸ πρέβλημα κι' ὁ γρῖφος,
σὰν εἶδε 'στὴν Κορόνα του μεγάλην ξηρασίαν,
ἐφώναξε πῶς σήμερον ἡ τοῦ Προέδρου ψῆφος
πολιτικὴν ὡς ἄλλοτε δὶν ἔχει σημασίαν.
Κι' ἀναψε τὸ κεφάλι μου, λές κι' ἦταν νεργιλές,
καὶ μούτσουνα Κορδονικὰ 'γινῆκαν κιχιμπαρίκ.
κι' ἔσκουξε κι' ὁ κυρίαρχος «καλὲ καὶ τί μᾶς λές ;
ὅσα δὲν φθάνεις 'Αλιπού, τὰ κάνεις κρεμασταρίκ.»

—

Π.—Κορδόναρε, τί πκρτερεῖς μὲ στῆθος στολισμένο ;
'λίγοι νομάτοι σοῦμειναν κι' ἐκεῖνοι σκορπισμένοι,
κι' εἶναι χιλιάδες τὰ κακὰ, ποῦ σ' ἔχουνε ζωσμένο,
καὶ τὰ κοπίλια σου περνοῦν μὲ μύτη σηκωμένη.
Μπόρεμα νὰ δώσῃς τὰ κλειδιὰ, καὶ ἴδιχως ἀντιρρήσεις
πέσε νὰ προσκυνήσῃς.
κι' ὁ μουσταμάτος Τσιλίγκας δισπότη θὰ σὲ κάνῃ
μὲς 'στὴ δική του στάνη.

Χαμήλωσε τὸ μπόϊ σου, κατέβασι τὰ μάτια,
καὶ πάψε τὰ γειωνάτια,
γιατὶ θερρῶ τάνθῇ σου, ποῦ σοβαρὰ σὲ βλέπει,
πῶς τώρα τὴν διαλύνει τὴν κρύβει μὲς 'στὴν τσέπη,
κι' ἂν γίνῃ τοῦτο τὸ κακὸ
κλάψε, μαντρὶ Καρδονικό,
καὶ τότε δίχως λούλουδα λυπητερὰ τραγούδα :
«πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε μαύρη σὰν καλιακοῦδα».

—

Φ. Τί Βουλὴ καὶ τοῦτη 'φέτο...
ψάλε την μὲ τὸργανέτο.
Κι' ἦσαν οἱ μνηστῆρες ὅλοι
τῆς 'Αρχῆς τῆς Πηνελόπης,
κι' ἀντιπρόσωποι μαρτύλοι
τῆς προστάτιδος Εὐρώπης.

—

Κι' ἔρυγα μὲ τοὺς πατέρες,
Περικλέτο μου φωρίτη,
καὶ κατόπιν τῆς Δευτέρας
ζημιερὸν' ἡμέρα Τρίτη,
κι' ἔγιν' ἕνα παταρράκι
μέσα 'στὴ Βουλὴ τρελλό...
μπάτσισε μιὰ Σαχαρέκα
ἕνα γέρο Θεσσαλό.

—

Μὲς 'στὸ νέο πανηγῦρι
καὶ σ' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη
βάζουν μιὰ τρικλοποδιά,
κι' ἔτρεξαν νὰ 'δοῦν τί τρέχει...
μὴ μαλλιώνετε, παιδιά,
κι' ἄδικο κανεὶς δὲν ἔχει.

—

Γέροντά μου Θεσσαλέ,
τί σοῦ 'κάνισε καλέ,
νὰ μᾶς 'πῇς ἡ Θεσσαλία πῶς 'σκλαβώθηκε γιὰ 'μᾶς
κι' ἔπεσε 'στὸν Στρατηλάτη τὸν 'Ετὲμ σὰν λουκουμᾶς ;

—

Κι' ἂν τὴν βλέπῃς τώρα σκλάβα
καὶ σκαρπᾷς φωτιαῖς καὶ λάβα,
πῶς δὲν φεύγεις μὲ τοὺς ἄλλους πατριώτας Θεσσαλοὺς
ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν μάντρα τοῦ πατρὸς τῆς Καρκαλοῦς ;

—

Γιατὶ καὶ σεῖς θηλειὰ χεντρὴ
μᾶς βάζετε μὶς 'στὸ λιμὸ,
κι' ἀπὸ τοῦ Ρήγα τὸ μαντρὶ
δὲν ἔχετε ξεκολλημό ;

—

Γιατὶ νὰ κρώζῃ τώρα κρὰ
τὸ στέμμα σκλάβου Βουλευτοῦ ;
γιατὶ παράπονα πικρὰ
νὰ λέῃ σ' ὅλους πλὴν αὐτοῦ ;

—

Πῶς τὸν Παπποῦ τὸν σεβαστὸ
τὸν προσκυνᾶτε μερικοί,
σὰν νὰ τοῦ λέτ' εὐχαριστῶ
γιὰ τὴν σκλαβιὰ τὴν Τουρκική ;

—

Γιατί, γιατί, καὶ τὰ λοιπά ;...
καλὴ τὴν ἔπαθες λοιπὸν,
πούφαγες μπάτσο Μαστραπᾶ,
καὶ κάτσε κάτω σιωπῶν.

—

Π.—Πῶς ἤθελα τὸν Θεσσαλὸ κι' ἐγὼ νὰ τὸν ἰγράπωνα ...
ὑρίστε τώρα... θἄχωμε καὶ Θεσσαλῶν παράπονα.
Σὰν νὰ μὴ φθάνουν τὰ κακὰ κι' ἡ τόση συφορίλια
κι' οἱ πρόσφυγες οἱ πλάνητες, ποῦ τρέχουν μὶ κουρέλια,
μὰ τώρα τσιμπιοῦνοῦν κι' αὐτοὶ μὰ τὴν μεγάλη γκλαβὰ
πῶς ἡ ρευγάλαις ἔκαναν τὴν Θεσσαλία σκλάβα.

—

Μὴ παράπονα γιλοῖα,
καὶ μὴ λὶς ἡ Θεσσαλία
πῶς τῶν Τούρκων εἶναι δοῦλα,
κκὶ μᾶς φέρνεις ἀνακοῦλα.

—

Πάψετε ν' ἀναδιφᾶτε
τρόποισὶ μας πιρασμένα,
πρὶν καταμουτρα νὰ φᾶτε
μία μπάτσα κι' ἀπὸ 'μένα.

—

Συχάσετε γιὰ τὸ Θεὸ κι' ἂς λείψουν οἱ καυγάδες
νὰ δοῦμε τί θὰ δώσωμε 'στους ξένους τοὺς φαγάδες.
Καθίστε κάτω, βρὲ παιδιά. . . μαζὶ τὸ δίκηο πέρνει
κι' ἐκεῖνος ὑποῦ δέρνεται κι' ἐκεῖνος ὑποῦ δέρνει.
Εἶπα, κι' αὐτοὶ τὸ λάθος των ἐμερόνως ἀνεγνώρισαν
κι' ἐν τάξει καὶ κανονικῶς ἀμφότερ' ὑπεχώρησαν.
Μὰ σήμερα ποῦ γίνεται γιὰ χαστουκιαῖς κουβέντα
νὰ τριῖς καὶ σύ, βρὶ Φασουλῆ. καὶ χόρευε κκὶ γλέντα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἔγιναν τώρα τώρα 'στὸ Φάληρον ἕναΐ
γάμοι ρωμαντικοί.
Ὁ Γιάννης Παντελάκης, 'Ασκληπιάδης πρώτης,
καὶ θαλερὸ νεάνης.
ἐπῆρε τὴν Μαρίκα, κόρην τοῦ Μανωφούνη,
χαριτωμένον πλάσμα καὶ τρυφερὸ ποτσούνι,
κι' ἐλόμπρυναν τὴν ὄψιν τῆς νύφης καὶ τοῦ νέου
τὰ ρόδα τῶν Ἐρώτων, λαμπάδες Ὑμεναίου.

—

Στοῦ Γεωργίου τοῦ Καμπάνη τὸ Βιβλιοπωλεῖον,
εἰς τὴν ὁδὸν Λίθου καὶ μ' ἐνενήντα τρία,
πωλεῖται τὸ καθένα δίδακτικὸν βιβλίον,
μὰ γίνεται καὶ τόσων εἰδῶν κυκλοφορία.
Καὶ ξηλογράφοις πρώτης φυρίσκεται τὸ ταῦτο,
ποῦ καθεμιᾶν εἰκόνα τελειώνει 'στὸ μανοῦτο.

—

Περισπούδαστον Βιβλίον Γεωργίου Φιλαρέτου
μὲ πολλὰς ἀποκαλύψεις σημασίας ἐξαιρέτου,
δηλαδὴ περὶ τῶν δύο Βασιλέων ἐν Ἑλλάδι
καὶ περὶ ξενοκρατίας, ποῦ μᾶς ἔχει 'στὸ σημάδι,
μ' ἔγγραφα καὶ συζητήσεις ὑφηλῶν Κανσελλαρίων,
ποῦ τὸ κάνευν μέσα κι' ἔξω περιζήτητον βιβλίον.

—

Δημήτρη τοῦ Καμπούρογλου Διηγημάτων τόμος.
ἀπ' τὸ Σκοτάδι τῆς Σκλαβιᾶς. μυρὸς πλὴν μίγας
κι' ἂν κι' εἶναι τόσος ποῦ χωρεῖ σὲ καθενὸς τὴν τσέπη, (δρμος,
μὰ μές' στὰ φυλλαράκια του πόσα κανεὶς θὰν βλέπει.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἴδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά.
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Δεκαπέντε Νοεμβρίου,
δόξα τοῦ Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ἑξακόσα κι' ἕνα
κι' ὅλοι τάχομε χαμένα.

Στοῦ Κανάρη
τὸ βλαστάρι.

—

Νόμισαν κι' αὐτὸς πῶς θἄναι τοῦ φευτοπολέμου βάρδια
σὰν τοὺς ἄλλους, ποῦ καλύβαις ἑβομδάρδιζαν σανοῦ....
πόνος ῥίζωσε 'στοῦ Ναύτη τὰ βαθιὰ τὰ φυλλοκάρδια,
ποῦ τὰ 'φλόγιζαν μπουρλότα τοῦ μεγάλου Ψαριανοῦ.

—

'Άκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν ετόση δόξα κρῖμα κρῖμα !»
κι' ἀπὸ τῶν ματιῶν τὴν ἄχρη
κατρακύλισ' ἕνα θάκρυ,
κι' ἔσταξε σιγὰ κι' ἐχάθη μὲς 'στὸ πικραμένο κῦμα.

—

Μὲς 'στὴς ἄδοξης ἁρμαδας τὴν 'ντροπὴ, τὴν καταφρόνια,
ῥίχνει κάτω κι' ὁ Κανάρης τοῦ Ναυάρχου τὰ γαλόνια,
μὰ τὸ χέρι του φιλῶντας τόσος κόσμος κιλαΐδεῖ
πῶς δὲν γίνεται κοπέλι τοῦ Κανάρη τὸ παιδί.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

(Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Ναύσταθμο ὑρίσκει τὸν Περικλέτο
κι' ἀχχίζουν τὸ ντουέτο.)

—

Φ.—Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος κι' ὁ τρομερὸς 'Αράπης,
ποῦ τους ναυμαχους τους Ρωμιοὺς ἀκπρεπρεπρεπώπους βγάζει,
κι' ἀμουντζουρώθηκε μ' αὐτὸν ὁ Τοῦρκος ὁ Σκτρκπης
κι' ὁ στόλος του δὲν ἄφησε τῆς Πόλις τὸ Μπουγάζι.
Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νάτα τὰ συνεργεῖα,
ποῦ ὁρᾷ πολλὼν ἀργιᾶ,
νάτα τὰ λαΐζα, τὰ σχοινιὰ, τὰ ξύλα, τὰ μαντέμια,
ποῦ τὰ σκορποῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σορόκοι καὶ μελτέμια,
κι' οὔτε κανεὶς δὲν 'ρίσκεται νὰ τὰ περιμαζέψῃ
καὶ κάθε ξένος ἔρχεται νὰ 'ζῇ καὶ νὰ χαζέψῃ.

Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, νὰ καὶ τὸ μονοπάτι,
ποῦ τότε καταμόναχος ὁ Πρίγκηψ ἐπερπάτει,
πρὶν πάνε τὰ καράβια μας 'στὴ Μῆλο καὶ 'στὴ Σκιαθο
νὰ πιάσουνε κταπόδια,
κι' ἐγὼ γιὰ τοῦτο 'κόντευκ ντελίριο νὰ πάθω
μὲ σὶ καὶ μ' ἄλλα βάσανα.
'Εδῶ λοιπὸν ἐσκέπτετο τοῦ μέλλοντος πολέμου
τὰ τόσ' ἀνδραγαθήματα,
ποῦ τόσα κράτη γείτονα τοῦ φρικιῶντος Αἵμου
τὰ 'πῆραν γιὰ μαθήματα.
'Εδῶ λοιπὸν ἐσκέπτετο, κι' ἡ προκυμαία δείχνει
ποδῶν μεγάλων ἴχνη,
καὶ σχέδια ναυμαχιῶν, ποῦ χαραγμὶν' ἀκόμα
τὰ βλέπεις μὲς 'στὸ χῶμα.

—

Πολλοὺς κἀϊόνας παρεῖδες, Μοῦσα,
τὰς νίκας τόσων περιφανῶν,

καὶ δὲν ἀκούσθης καλλιρωνοῦσα
μεγάλον ἄθλον σημερινόν.

—

Ἀηδονόστομος κλεὶ σῦν ὡς πάλαι
τὴν Τουρκομάχον μας Ἑλλάδα ψάλε,
ὅπου 'στὰς ὄχθας τῶν Σαλαμίνων
καὶ τῶν πολέμων μετὰ Χριστὸν
προσθέτει ὄχνας καὶ τῶν Δελφίνων
κ' ἄλλων συγχρόνων πολιμιστῶν.

—

Ἐχειροκρότησεν ὁ κόσμος ὅλος
κ' ἤψαλεν ὕμνους Πινδαρικούς
ὅταν 'βομβάρδιζε βατσέλων στόλος
τοὺς ἀχυρῶνας τοὺς Τουρκικούς.

—

Κ' ἀμέσως ἔτριψαν ὅλοι τὰ μάτια
ὁπόταν εἶδαν ἐκστατικοὶ
ὅτι καὶ τάχυρα κάνουν κομμάτια
καὶ τὰ σκορπίζουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

—

Ἐχειροκρότησεν ἡ νέα πλάσις
τὸν ψευτοπόλεμον τῆς συμφορᾶς,
ἐκεῖνοι τὄστριψαν διὰ θαλάσσης
κ' ἐκεῖνοι τὄστριψαν διὰ ξηρᾶς.

—

Νάτος λοιπὸν ὁ Ναύσταθμος, ποῦ τὸν ὑμνοῦν καιροὶ
καὶ τόσα γιὰ τῆς ὄξκις του τὸ «Σκρίπ» ἐξιστορεῖ,
νὰ τὰ κοτέτσια τὰ πολλὰ καὶ περιστερεῶνες
μὲ γέννες καθε μῆνα,
ποῦ τρεῖς χιλιάδες, Περικλῆ, τοὺς χαιρετοῦν αἰῶνες
ἀπὸ τὴν Σαλαμῖνα.

—

'Απ' ἐδῶ πουλερικὰ
κ' ἀπ' ἐκεῖ σιδερικὰ
κ' εὐξλεικτα κ' ἐκρικτικὰ
τῶν Ναυμάχων ὑλικά.

—

Κύττα σύνεργα 'στὸ δρόμε,
ποῦ τὰ τρώει μαύρη γῆ,
καὶ τὰ παίζουν ὄιχως τρόμο
οἱ κουμπὲρ' οἱ ναυπηγοί.

—

Νὰ καὶ Χότσκινς ταχυδόλα,
ὅπου λένε καὶ γι' αὐτὰ
πῶς μαζὶ τὰ 'πῆραν ὅλα
γιὰ στολίδια περιττά
ὄιχως γέμισμα κανένα,
νὰ μὴν πάνε 'στὰ χαμένα.

—

Νὰ τορπίλαις ἀπὸ ξύλο,
ποῦ τῆς εἶχανε μαζὶ
σὰν ἐσκιάζανε 'στὴ Μῆλο
τὸν Σουλτάνο τὸν Γαζῆ.

—

Κύττα κόπαις, βρὲ ψωρίτη,
κύττα καὶ θρεμμένους χείρους,
ὅπιὸ ψάχνουν μὲ τὴν μύτη
γιὰ βροντώδεις ὑδραργύρους.

—

Κύττα τους πῶς σεργιανίζουν,
κύττα τους πῶς πηλαλοῦν...
κάτι 'βρῆκαν κλεὶ γρυλλίζουν
καὶ τοὺς ἄλλους προσκαλοῦν.

—

Κύττα τὸν ἀντίχρυ βράχον,
κύττα δόρκτα Περσῶν,
κύττα Σαλαμινομάχων
καὶ Κυναρηδῶν πυρσόν.

—

Ποῖος γδοῦπος, ποῖες θρῆνος
'στὰ νερὰ τῆς Σαλαμῖνος,
τί σκηνὴ χαρᾶς καὶ φρίκης
ὅταν μέσα 'στοὺς πυρσοὺς
βλέπω τῆς 'Απτέρου Νίκης
τοὺς πλοκάμους τοὺς χρυσοῦς.

—

Κ' εἰς κραυγὰς τῆς Νίκης τόσας
ἀπαντοῦν ἐκ τοῦ προχείρου
τὸ κακάρισμα τῆς κλώσσας
καὶ τὸ γρύλλισμα τοῦ χοίρου.

—

Παῖδες τῶν Ἑλλήνων ἴτε
ψάλλοντες προγόνων νίκας,
κ' ἔλατε τώρα πολεμεῖτε
γιὰ χηνῶν καὶ χοίρων θήκας.

—

Δι' αὐτὰς καὶ μόνον μένος, δι' αὐτὰς καὶ μόνον φόρα,
κ' ἂν 'στὸ κράτος τοῦτο τώρα
ὅλα 'βγῆκαν ἀδειανά
σὰν ἐμπύρια κινέ,
μὰ δὲν πρέπει κ' ἡ κοιλιᾶς μας ν' ἀπομείνουν ἀδειανὰς
κ' ἂς χορτάνουν τ' ἄντερά μας μὲ μπριζόλαις χειρινὰς.

—

Κότα πήτα τὸν Γενάρη
καὶ πατὶ τὸν 'Αλωνάρη,
κ' ἴγια μόλα κ' ἴγια λέσα
νὰ παχύνῃ σὰν μανάρι
καθε τσίρος, ποῦχει μέσα.

—

Νὰ φρόκαλα τριγύρω μας καὶ τόσα ροκανίδια,
μὰ νὰ κ' ἡ λίμνη, Περικλῆ, ποῦ γίνονται τὰ 'στρείδια,
κ' ὅλ' οἱ φαγᾶδες σήμερα μοῦ λένε, λάζαρόνε,
ὅτι τὰ στρείδια τὰ καλὰ 'στὸν Ναύσταθμο τὰ τρῶνε.
Γιὰ τοῦτα τὰ θαλασσινὰ Πτωχοπροδρόμων ὕμνοι
δὲν φθάνουν, Περικλέτο...
χιλιάδες στρείδια, βρέ παιδιά, μὲς 'στὴ μεγάλη λίμνη
νὰ ριζετε κ' ἔρητο,
γιὰ νὰ γενοῦν μὲ τὸν καιρὸ καὶ νὰ τὰ φᾶν ναυμάχοι
ποῦ ὄιχως στρείδια δὲν περνᾷ τὸ οὖλο των στομάχι.

—

Π.— Πάμε, Φαπουλ ἠχαΐ,
πρὶν χειμὼν ἐλθῇ ὁρμοὺς,
λίγα στρείδια γιὰ μεζὲ
νὰ ζητήσωμε κι' ἐμεῖς.

—

Φέρτε μου καὶ ρετσινάτο
γιὰ νὰ σκούζω 'λευθεριαίς,
καὶ ν' ἀδειάζουν ὡς 'στὸν πάτο
τρίγκι τράγκα ἡ ποτηριαῖς.

Φ.—Τρῶγε στρείδια του Ναυσταθμου τέτοιο ρίψιμο νὰ κάνῃς
ποῦ νὰ λές, βρὲ Περικλέτο: «Ναυσταθμε, νὰ μὴν πιθάνῃς».

Τύκα μιά... παντοῦ χαλάστρα,
τόκα, βλαμπ. κ' ἔζω νοῦ,
πᾶν τῆς Πριβίζας τὰ κάστρα,
πάει τὸ Κερκμπουρνοῦ.

—

Νὰ καὶ χαβαρο καὶ μῆδε
δ μεζὲς ἂν δὲν σὲ φθάνῃ,
κ' ὅρσε, Τοῦρκοι, κ' ὅρσε, Μῆδοι,
κ' ὅρσε, Σέρξαι καὶ Σουλτάνοι.

—

Τρῶγε στρεῖδι καμωμένο μὲς 'στῆς λίμνης τὸ στενὸ
γιὰ νὰ νοιώσῃς σὰν τοὺς ἄλλους τί θὰ 'πῇ θαλασσινό,
κ' ὄχ! γιαροῦμπι καὶ γιαρεῦμπι,
Περικλέτο θεοτεύμπη,
κῦμα Σαλαμῖνος βόγγα,
φύγε, τῶν Περσῶν δυνάστα,
κ' ἔλα σύ, κυρὰ Μαριόγκα,
κ' ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα.
Βλέπεις τοῦτο μας τὸ σκάφος, ὅπου λέγετ' «Εὐκαιρία;»
ἔχει τέτοιαν ἱστορία,
ποῦ καθὼς τὸ «Σκρίπ» μᾶς γραφει
δὲν τὴν ἔχουν ἄλλα σκάφη.

—

Διηγοῦνται πολλοὶ φαμφαρόνοι
πῶς μιὰ 'μέρα δὲν εἶχαν λεμόνι
γιὰ νὰ φᾶνε τὴν σοῦπα ξυνή.
κ' εἶχε σκέψις μεγάλη γενῆ.

—

Ὁ Κουτσοῦκος ἀμέσως ἠγείται
τοῦ σκιρτῶντος ἐκείνου χοροῦ,
καὶ μὲ σκέψιν ἀνδρὸς τολμητοῦ
πρὸς τὸ πλοῖον κινεῖται.

—

Κ' ὡς θεὸς τοῦ πλωτοῦ Βασιλείου
βαιλεῖ 'στὸν πιλότο τοῦ πλοίου:
«Πρὶν ἡ σοῦπα τὴ βράσει της πάρῃ
τρέχα τρέχα νὰ φέρῃς λεμόνι....
τοῦχε μείνει τὸ νὶ 'στὸ λεμό
κ' ἡ φεργάδ' ἀμολάρει.

—

Νάτην νάτην... ἐκεῖ ταξειδεύει
καὶ ὁρμὴ ἐξήντα ἔξοδεύει
γιὰ νὰ πάῃ γερὴ 'στὸν Περικὶα
καὶ νὰ φέρῃ ξυνὰ 'στὴν παρέα.

—

Τί χαρὰ γιὰ τὸν καθε μας ναύτη,
σὶ θριαμβευ μεγάλου σκηνή!....
καθε προῦχων πετιέται κ' ἀναφτει,
ποῦ τὴν σοῦπα τὴν τρώει ξυνή.

—

Π.—Κύττα τὰ καραβάκια μας πῶς στέκουν ἀραγμένα,
λὲς κ' εἶναι κουρασμένα.
Ποιὸς τὄλπιζε πῶς ἔτσι διὰ 'στὸν Ναύσταθμο θὰ τάβρω;
νάτα, τὰ βλέπω 'στὴ σειρά, καὶ χύνω δάκρυ μαῦρο.
Φ.—Μὴν κλαῖς, καϋμένε Περικλῆ, γιὰ τοῦτο μας τὸ δράμα
καὶ μὴ μὲ κάνῃς νὰ γελῶ μὶ τὸ πικρό σου κλάμμα.
Π.—Νάτα τῆς δόξης τῆς πλευστῆς τὰ λατρευτὰ μνημεῖα,
τὰ βλέπουν ὅλοι, μὰ ψυχὴ δὲν λυχταρᾷ καμμία.
Φ.—Μὴν κάνῃς ἔτσι, Περικλῆ, σὰν πληθασμένη τσοῦπα,
γιατὶ δὲν ξέρεις ἂν κ' αὐτὰ τὰ τρίκροτα τοῦ Στόλου
δὲν κουβαλοῦν καμμιὰ φορὰ λεμόνια γιὰ τὴν σοῦπα,
ποῦ ὄιχως αὐγολέμονο δὲν ἔχει γουστο ὁρίλου.
Γιὰ τοῦτα, ποῦ δὲν ἄφησαν 'στοὺς Τούρκους ἀχυρῶνα,

Τάνῆψι 'μπρὸς 'στὸν θεὸ τὸν Θοδωρῆ,
ποῦ κορδωμένος κάνει τὸν βαρύ.

μὴν κλαῖς, κουτὸ κεφάλι,
κ' ἔλα νὰ παρωμε κι' ἐμεῖς σιρβίτσια μὲ Κορῶνα
καθὼς ἐπῆραν κι' ἄλλοι.

—

Ἔλατε νὰ τὰ γδύσωμε μὲς 'στὴν ἀναπουμπεῦλα,
χήμπξι κατεπάνω των, Ρωμαίϊκη ρεμεῦλα,
κ' ἂς πλεκτσικολογήσωμε τοῦ Στόλου τὴν ἁρμάδα,
ποὺ νέτη σκέτη νὰ 'βριθῇ σὲ μίαν ἑβδομάδα.

—

Ἔλα καὶ σύ, βρὲ φουκαρᾶ,
παρε κανένα δίσκο,
κ' ἂν ἡ κοιλιὰ σου γουργουρᾷ
καὶ παίζῃ Καραΐσκο,
τουλάχιστον, βρὲ Περικλῆ, σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα
νέχῃς μαχιροπήρουνα καὶ πιάτα μὲ Κορῶνα,
κ' ὁπόταν 'στὸ στομάχι σου καὶ σύ, πολέμων θρέμμα,
νυγμοὺς κατκλαβαίνῃς,
νὰ βάζῃς 'στὴν κοιλίτσα σου τὸ πιάτο μὲ τὸ Στέμμα
κ' ἀμέσως νὰ χορτάνῃς.

—

Μὲ τὴν ρεμοῦλα σήμερα κ' ἐγὼ θὰ ξεθυμάνω,
τυχοῦσης δ' εὐκαιρίας
θὰ πάρω τῆς ἁρμάδας μας κανένα λαβωμάνο
πρὸς χάριν τῆς κυρίας.
Ἐμπρὸς μὲς 'στὰ καραβία μας νὰ γίνουν ὅλα νίλα,
δὲν εἶναι μαῦρα δάκρυα τῆς ὥρας τῆς παρούσης,
μὰ πέρνε, Περικλέτο μου, σχοινιὰ, μαντίμια, ξύλα,

καὶ πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται δρυὸς καταπισούστης.
Ἐδῶ καὶ ξύλα τρῶν πολλοί, πεζεύουν γεραῖς μασίλλαις...
τί ξυλικὴ πλουσία !...
κι' εὐνοουμένων γίνονται μπκοῦλα καὶ κασέλλαις
ὅπανεν ὑγιοσίφ.
Ἐδῶ καὶ μόμπιλα σπηγοῦ 'μπορεῖς νὰ παραγγέλγῃς,
ἢ καὶ μοιάχος νἄρχεται ν' ἀρπάζῃς ὅ,τι θέλεις.

—

Νὰ καὶ τὸ σκαφος τὸ κλεινὸν τῆς νίκης Ἀμφιτρίτης,
ποῦ τὸ κυττᾷς καὶ φρίττεις,
κι' ἂν γιὰ τῆς Λάμιας ἐρωτᾷς τὰ μπόλικα τὰ λοῦσα
σὶ παραπέμπω 'στὴ γνωστὴ τοῦ Στιὰη πανταχοῦσα,
ποῦ 'στὴ Βουλὴ τὴν ἔσκουξε μὲ λόγια τσικουράτα,
κι' ἐγὼ γελῶντας ἔβλεπα τὰ πάλκα τὰ γεμάτα.

—

Π.—Τούτη μονάχα τῆς Αὐλῆς ἡ Λαμία κι' ἡ Γοργόνα
μᾶς βγῆκε σὰν παρηγοριὰ μέσ' ἀπὸ τὸν ἀγῶνα,
γιὰ νὰ φτερώνῃ τῆς καρδιᾶς καὶ βαλσαμο νὰ χύνῃ,
κι' ἀπὸ ναυμαχοὺς καὶ στρατοὺς, ποῦ 'λύωνε τὰ πράσσα,
μόνον αὐτὴ κατάχρυση 'στὸ μέλλον θ' ἀπομείνῃ
νἄναι φοβίρ' ἀδάκπη 'στοῦ Κεντρικοῦ τὴν κάσσα.

—

Φ.—Νὰ καὶ μπαρούτια 'στὸ νερὸ καὶ βαμβακοπυρίτιδες ...
γιὰ κύτταξέ τηι, Περικλῆ, χωρὶς νὰ βγάλῃς μάκο,
μοῦ λέν πὼς μὲς 'στὴ θάλασσα τῆς ρίχνουν ἐξπίτηδες
γιὰ νὰ μὴν εἶναι 'στὴ στεριὰ κι' ἔξαρνα πάρουν φόκο,
σὰν ἔλθουν Πριγκηπόπουλα νὰ μείνουν ἐδῶ πίρα
γιὰ καθαρὸν ἀέρα.
Νὰ κι' ἕνας εὐνοούμενος, ποῦ πάντα στρειβία ρίβεται,
ἰδοὺ κι' ἀνθρώπων καὶ πτηνῶν μιγάλη συνεικία,
νὰ κι' ἕνας νέος κόκορης,ποῦ παρακερεύετας...
καὶ σὺ νομίζω πῶς θὰ πᾷς εἰς τὰ Ναυτοδικεῖα.

—

Π.—Ἄλλοτε τόσα ξαφνικὰ νὰ τἄκουγα θ' ἀρρώστεινα,
μὰ τόσαις βρώμαις σήμερα μᾶς βγαζ' ἡ Ψωροκώστινα,
ποῦ μὴν ὑγιάσ, Φασουλῆ, νὰ μὴν ἀκούσω τέτοια
μὲ πιάνουνε σεκλέτια.
Φ.—Μὰ τώρ' ἂς φύγωμε κι' ἐμεῖς μὲ 'γρήγορο καΐκι
καὶ πάλι ξαναχύμαστε σὲ τοῦτο τὸ τσιφλίκι.

Διαθήκη Ντελῆγιάννη
γιὰ τοῦ Κορδοντζοῦ τὴ Στάνη

—

Ἔλα λοιπόν, Μακκόπουλε, καὶ δὸς συχωρεχάρτι
'στὸν γέρο Μπονκαπάρτη,
φίρε καὶ σὺ μιὰ πρότασι μεγάλη, Πετμεζᾶ,
κι' ἂς λένι τἄλλα ζᾶ.
Συχωροχαρτιὰ δῶστε μου, τροχίστε τὸ καλέμι...
κυττᾶτε καὶ τἀνῦφι μου,μπροστά μου σοῦζα τρέμει.
Συχωροχάρτια δῶστε μου, πεταζίστε σαβούρες,
καὶ ὄχιλου μὴν προσέχετε 'στῆς πολυοπατσεβούρες,
'στοῦ τύπου τὰ ζωφόρτα, τὰ κνώδαλα, τὰ ράκη,
ποῦ φίρουν χρῶμα κίτρινον τοῦ κίτρου καὶ τῆς φράπας,
καὶ τὰς εὐθύνας τὰς ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεοδωράκη,
ποὺ σὰν καὶ τοῦτον ἄσπιλος δὲν εἶναι μήτε Παππας.

—

Γιὰ τὰ πολλά μου τρέπικια τοὺς τρώει μαῦρος φθόνος,
μὰ σεῖς νὰ βιβατώνετε τὸν ἕνα κι' ἄλλον χαχα
πῶς ἀπὸ τόσαις συμφοράς τοῦ λήξαντος ἀγῶνος
ἡ τιμημένη μας πατρὶς ἐχήρεψε μονάχα,
κι' ἐγὼ τὸ μεγαθήριον κι' ὁ τῶν ἡρώων ἥρως
μακρὰν τῆς νομφης τῆς Ἀρχῆς περνῶ σὰν ζωντοχῆρος.
Συχωροχάρτι δῶστε μου καὶ χωριστὰ κι' ἐμοῦ
κι' εὐθὺνας νὰ ζητήσετε παρ' ὅλων πλὴν ἐμοῦ,
κι' ὅστις 'στοῦ γίνους τὸν βωμὸν τὸ μέγα πολυκάνδυλον
σβυσμένο τὸ κυτταζει,
νὰ δέσῃ 'ἀπὸ κιφάλι του κανένα μιξομανδύλον
κι' ἂς κλαίῃ κι' ἂς σπαραζῇ.

—

Καὶ σ' ὅπουος ὁ Καρδόνκαρος καθόλου δὲν ἀρέσει
νὰ πάνε 'στὸν Ἔνβίρ Πασσὰ καὶ νὰ φορέσουν φέσι.
'Μπορεῖ νὰ πάτε τρεῖς φορὲς ἀκόμη κατὰ κράτος
κι' ἐγὼ καθὼς καὶ σήμερα νὰ στέκω κοτσονάτος,
γιατὶ μαραζιὰ καὶ κρύους δὲν πέρνω μήτ' ἐπάρα,
καὶ τὴν Ἀρχὴ 'λαχτάρισα νὰ τὴν χαρῶ καὶ χῆρα.

—

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιᾶ, πενῆντα τόσους χρόνους
δουλεύων τὸ Κορδόνιον καὶ τοὺς φιλτάτους μόνους
πότε σὰν γέρος τοῦ Μωρηᾶ, πότε σὰν Ρήγας μάρτυς,
πότε σὰν Μπουπαρτῆς,
πότε διώκτης τῆς Αὐλῆς, πότε Σφιγκοκλάριος
γλυκὺς καὶ καλλιπάρειος.

—

Ἐπέρασαν, μωρὶ παιδιά, πενῆντα τρία χρόνια
καὶ φαβορίτας ἔγιναν τὰ πρώην μπαμπατόνια,
ἐγέρασα, μωρὲ παιδιᾶ, καὶ γέρος μὲς 'τοὺς γέρους
κορδόνω τὸ κορμάκι μου λιγνὸ σὰν κυπαρίσσι,
μὰ τρὶς μακάριος κύτὸς ἀπὸ τοὺς Ἡμετέρους,
ποῦ τὸν παπποῦ καὶ ζωντανὸ θὰ τὸν κληρονομήσῃ.

—

Πάρτε τὰ ὀρὸ τὰ βάζα μου, τοῦ Βασιλᾶ πεσκέσι,
πάρτε τὸν Μεγαλόσταυρο, ποῦ τότε 'στὸ Παλάτι
ὁ Βασιλᾶς ἐσίμωσε γιὰ νὰ μοῦ τὸν φορέσῃ,
κι' ἔβγαλα τὸ σουρτοῦκο μου κι' ἐφώναξα «σοπολλάτη.»
Νὰ καὶ τοὺς ἕλληνας τοὺς στακοῦς, μοιράστε τους σεῖς ὅλοι,
θέλω καθεὶς ἀπ' ὅλα μου νὰ πάρῃ μερδικό,
μὰ πάρτε καὶ τῆι Κηφισιᾶς τὸ πρῶτο περιβόλι
ἀέρα νὰ χρταινετι Βορειοδυτικό.

—

Πάρτε σπαθιὰ καὶ τριακοντὰ τριῶν λαμπρῶν πολέμων,
ποῦ 'τρομαξαν τὸν Αἷμον,
πρὸ πάντων δὲ τοῦ τριτου
τοῦ καὶ πολυθρυλλήτου.
Δικός σας εἶναι, βρὲ παιδιά, κι' ὁ κόκκινος ὁ σκοῦφος,
ποῦ μὲς 'στὴν γῆν τῆς Καρκαλοῦς ὁ Θοδωρῆς τὸν 'φόρεσε...
φορεῖτε τον συχνὰ καὶ σεῖς, κι' ἂς λέῃ κάθε μπούφος
πῶς ἡ φαλάκρα τοῦ παππού σὲ τέτοια σκούφια 'χώρεσε.

—

Πάρτε καὶ δέκνας μπίλικας καὶ σύρτε 'στὸ Δαφνὶ
νὰ βουβαθεῦν ζωντόβολα κι' ἀντίπαλοι στρυφνοί.
Πάρτε καὶ τρικτάφυλλα, ποῦ χίνευν εὐωδίας,
κι' ὅταν 'στὸ στῆθος τα φορῶ μαραίνω καὶ μαραίνομαι,
ἔικός σας κι' ὁ τοῦ Σιλοβουρ μακρὺς ζουρλομανδύας,
ποῦ τώρα μοῦ τὸν 'χαρισε νὰ δένω καὶ νὰ δένωμαι.

—

Τέτοια χρυσᾶ κληρονομιὰ 'στοὺς Ἡμετέρους ὠρειλα,
κι' ἂν ξιφυτρώσουν ἰαχανα τριγύρω 'στὸν παππού
νἄρχεται τὸ κοπάδι μου νὰ κόβῃ λαχανόφυλλα
καὶ γιὰ τῆς στρούγγας τὸν καυμὸ νὰ κλαίῃ ποῦ καὶ ποῦ.
Κι' ἂν 'ἔρτε μὲς 'στῆς Κηφισιᾶς τὸ ὡραῖο περιβόλι
νὰ ξεφυτρώσῃ ξαφνικὰ μικρὸς κολοκυθόσπορος,
τότε νὰ 'πῆτε, βρὲ παιδιᾶ, στὴν 'πήραμε τὴν Πόλι,
'δικός μας ὁ Ντολμα-Μπαξὶς, τὸ Τὸπ-Χανὲ κι' ὁ Βόσπορος.»

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατρᾶκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Δευτέρα Νοεμβρίου κι' εἰκοστή,
δικάζοντοι σπαθάτοι σεβαστοί.

Δυὸ κι' ἑξακόσα
καὶ χαμπέρια τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Ποιὸς ἰσὺ ποῦ προχωρεῖς,
κορδωμένος καὶ βρρύς,
μὲ φτερὰ, μὲ σακαράκκ,
κι' ἔχεις τὰ γκλόνια πλάκα ;

—

Πρόβκινε νὰ σὲ γνωρίσω,
νὰ σὲ 'δῶ κι' ἔμπρὸς καὶ 'πίσω,
πρόβκινε νὰ καμαρώσω
τὸ καμάρι σου τὸ τόσο.

—

Εἶσαι τῶν πολέμων Ἄρης,
φύτρο ρέτσες δυνατῆς,
κι' ὁλοένα σουλατσάρεις
καὶ 'στὸ χῶμα δὲν πατεῖς;

—

Ποιὸς ἰσὺ ποῦ γιὰ ταμποῦρι
στῆθος εἶχες φλογερόν,
σὺ ποῦ τόκουψες κουμποῦρι
ψάλωντας τὸ Ὀλιγερόν ;»

—

Ποιὸς ἰσὺ ποῦ σὲ 'κυττοῦσαν
τόσαις νύφαις σὰν πιτσούνια,
καὶ τῆς φουσσαις των 'πατοῦσαν
τὰ τριζάτα σου σπιρούνια ;

—

Ποιὸς ἰσὺ ποῦ κατεφέγγεις,
κι' ὅταν σ' ἀντικρύζῃ Γκίγκης
σκούζεις μὲ ψυχῆς βρεσμόν :
«Κύριε τῶν ἐλασμῶν,
μὴ τοὺς πόδας εἰσενίγκης
εἰς φευγάλας πειρασμόν ;»

—

Ποιὸς ἰσὺ ποῦ τώρ' ἀνάρτεις
'στῆς εἰρήνης τὸν καιρό,
κι' ὁλοένα Τούρκους χάφτεις
κι' αἷμα πίνεις σὰν νερό ;

—

Ποιὸς ἰσύ, καὶ ποιὸς αὐτὸς,
ποῦ κορδόνετ' ἐδῶ πέρα
Στρατηλάτης ζηλευτὸς
καὶ σπαθίζει τὸν ἀέρα ;

—

Μὴ γελᾶτε, μὴ γελᾶτε,
κι' ὅλοι γύρω μας ἐλᾶτε,
δικαστὲς κι' ἐγὼ θὰ γίνω
καὶ τὴν δρᾶσιν σας θὰ κρίνω.

—

Δίχως φόβον, δίχως πάθος,
μὲ μεγάλο σοβαρὸ
κάθε πταῖσμα, κάθε λάθος,
αὐστηρῶς θὰ τιμωρῶ.

—

Πᾶνε πιὰ τὰ χωρατὰ,
θὰ δουλίψῃ τὸ τσικεδάκι
γιὰ ποδάρια φτερωτά,
ποῦ μᾶς τόκψαν κουμποῦρι.

—

Ἑκατοβάρισις θὰ γίνῃ
γιὰ νὰ λείψουν τόσα χάλια...
'πίσω σεῖς, μακρὰν ἐκεῖνοι,
δὲν ἀκούω παρακάλια.

—

Ἄχυρα σὰν πρὶν δὲν τρώγει
ὁ δικαζῶν Φασουλῆς,
δὲν τὸν πείθουν μήτε λόγοι,
μήτε μέσα τῆς Αὐλῆς.

—

Φθάνει πλέον τόσος οἶκτος,
τῆς χερούκλαες μου θ' ἁπλώσω,
καὶ σπαλέτσαις ἀμειλίκτως
πέρα πέρα θὰ ξιλώσω.

—

Καὶ δικαζων ἀπηνῶς
ὅσους ἔστριψαν τὰ νῶτα,
δὲν θὰ κάνω κανενός
τὸ χατῆρι σαν καὶ πρῶτα.

—

Ποιὸς εἶναι τοῦτος ποὖρχεται τρεχάτος ἀπὸ πέρα
γιὰ νὰ μοῦ 'πῇ κρυφὰ ;
σταμάτησε, κι' ὁ Φασουλῆς σοῦ κόβει τὸν ἀέρα
καὶ μέσα δὲν ψηφᾷ.
Φέρτε μπαμπάκι 'γρήγορα ταῦτα μου νὰ βουλώσω...
τῶρα καὶ τἀπεράσισα... γαλόνια θὰ ξιλώσω...
Πινακωτή, Πινακωτή,
πῖρν' ἀπὸ τάλλο μου ταῦτι.

—

Μὴ καὶ σύ, βρὲ Περικλίτο,
μοῦ 'μιλήσῃς γιὰ κανένα,
γιατὶ μοὖρχεται καὶ σένα
νὰ σὲ στείλω 'στὸ μουσαίτο.

—

Μὴ κανένας θύρας κρούσῃ
καὶ πρὸς τὰ 'ψηλὰ στραφῇ...
βλέπεις τοῦτο μου τὸ μοῦσι ;
μ' αἷμα θέλει νὰ βαφῇ.

—

Κι' ὅποιον τύχω κι' ὅποιον λάχω
νὰ κτυπῶ διὰ σιδήρου,
κι' αἵματα 'στὰ χέρια νἄχω
σὰν τὴν Μακβεθ τοῦ Σαιξπήρου.

—

Τώρα λοιπὸν ὑπόθεσι πῶς εἶμ' Ἐπιτροπὴ
καὶ θὰ δικάσω σήμερα τὸν κάθε τσελεπῆ.
Ὅμως ὑπόθεσι καὶ σύ, ποὺ χάφτεις πάντα μυίγας,
'στὸν πόλεμο πῶς 'πῆγες.
κι' ἔρχεσ' ἐμπρός μου, Περικλῆ, νὰ κρίνω κατὰ πόσον
ὑπόστης τοῦ κυνηγητοῦ καὶ τῆς φυγῆς τὸν νόσον.
Λοιπὸν ἀρόβως κι' ἀπαθῶς προχώρησε σιμὰ μου...
πῶς λίγισκι παρακαλῶ ;
Π.— Τὸ ξέρεις τόνομά μου.
Φ.—Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, μὲ πᾶσαν συντομίαν,
εἰς πόσας μάχας ἔτυχες ;
Π.— Κι' εἰς ὅλας κι' εἰς καμμίαν.
Φ.—Τουτέστι ;
Π.— Μίρες ἐνεργὸν εἰς κάθε μάχην εἶχα
μέσ' ἀπὸ καφενέδες,
πρὸ πάντων περισσότερη σὰν ἔπινα μαστίχα
μὶ μπόλικους μεζέδες.
Φ.—Περὶ τῆς δράσεως αὐτῆς ποσῶς δὲν ἀμοιβάλλω...
κι' ἄνθρες 'στῶν Ἐπιτελῶν τὸ σῶμα κὰν εἰς ἄλλο ;
Π.— Ἄνθρα 'στοὺς Ἐπιτελεῖς
καὶ 'στὸ μπουλέτο τῆς Δύλης,
καὶ σχίδια κατίστρωνα πολεμικῆς βαρβάτα
'στοῦ Ζαχαράτου ὁηλαδὴ καὶ 'στ' ἄλλα καφρεῖλα,
καὶ τὰ τραπέζια τάφινα μὶ σχίδια γεμάτα,
ποὺ καὶ μεγάλων καὶ μικρῶν ἔζουρλιναν κρανία,
μὰ τὰ γκαρσόνια, δικαστά, μὲ μία πατσαβοῦρα
καὶ μὲ πολλὴ μουρμοῦρα
τὰ 'σφούγγιζαν ξετσίπωτα
καὶ ὅλ' ἀρίναν τίποτα.

—

Φ.— Ρίξε σὲ παρακαλῶ
καθὶ φίμωτρον σιγῆς,
κι' ἔλα 'πὲς μὶ τὸ καλὸ
γιὰ τὸ καζο τῆς φυγῆς,
ἦτον ἀτσιδέντε τάχα κὰν πενσάτο ;... πῶς τὸ
πολιμάρχι τῆς εἰρήνης ; (κρίνεις,

—

Π.— Σκέψου, δικαστά, καὶ κρίνε,
'ρώτησε καὶ τὸ φουσάτο,
μὰ μοῦ λὲν πολλοὶ πῶς εἶναι
κι' ἀτσιδέντε καὶ πενσάτο.

—

Φ.— Πές μου σύ, ποῦ μὲς 'στοὺς πρώτους
τῶν Ἐπιτελῶν ἀνῆκες,
'στοῦ κυνηγητοῦ τοὺς κρότους
λάφυρον κανὶν' ἀφῆκες ;

—

Π.— Ῥώτα παπιάς, ῥώτα χήναις,
ἂν 'στῆς ταραχαῖς ἐκείναις
καὶ 'στῶν Τούρκων τὸ κυνῆγι
ἄφησα καμμιὰ νὰ φύγῃ.

—

Καὶ 'στὰ Φάρσαλα κατόπιν
μετρηθῆκαν δίχως λάθη,
κι' ἀνηγγελθη 'στὴν Εὐρώπην
πῶς καμμία δὲν ἔχαθη.

—

Φ.— Δὲν μοῦ λέτε πῶς συνίβη
κι' ἐσωθῆκαν 'στὴ φυγαλα
τῆς μαγειρικῆς τὰ σαιυη,
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγαλα ;

—

Π.— Δὲν εἰξεύρω, δικαστά,
μὰ 'θρεθήκανε σωστα.

—

Φ.— Δίν σᾶς ἔλιψ' ἓν ἀπ' ὅλα ;
Π.— Μήτε μία κατσαρόλα.
Φ.— Τί περιεργον ἀλήθεια !...
Π.— Ἦτανε Θεοῦ βοήθεια.

—

Φ.— Ἐξηγήσατέ μας παντα
τοῦ πολίμου τὰ συμβάντα,
δῶστε μου νὰ καταλάβω
καὶ νὰ παρουν κι' ἄλλοι κάβο.

—

Π.—Ἄκου τὸ λοιπὸν, καὶ ὄχλου δικαστά, μὴν ἀπορήσῃς...
κάποιους 'στείλαμι νὰ κάνουν κατοπτεύσεις τῆς Λαρίσσης,
κι' ὁ καθένας ἱπροχώρει
μὲ τὸ ζῆρσι ἱμπροστά.
κι' ἔβγαλαν κοιλιὲς κι' ὄρη
τόσα θούρια γνωστα

—

Πλὴν ἐνῷ 'τραβοῦσαν πέρα ὄιχως νὰ φοβοῦνται ὄχλου
κάτι φράκτες ὕψηλαν 'μπρος των συνεργεία τοῦ ὁιαβόλου,
καὶ τοὺς φράκτας τοὺς ἐπῆραν γιὰ πυκνὴ καβαλαρία
κι' ἔγινε μιὰ φασαρία

καὶ τρομαρα ξαφνικὴ,
ποὺ σκορπὸν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—

Βαρεῖτε τάλογα, φωναζουν τότε
μὲ μοῦρη κίτρινη σὰν τὸ λεμόνι,
'πίσω 'στὰ Φάρσαλα, συντρατιῶται,
κι' ὁ φράκτης 'χήμπξε καὶ μᾶς πλακόνει.

—

Μέσῳ τῆς φρίκης, μέσῳ τοῦ κρότου
πρόβαλ' ἐμπρός μας ὑπερηφάνως
σκιὰ μεγάλη τοῦ Δὸν Κισσώτου
μὲ τοῦ Μαμβρίνου τὸ μέγα κράνος.

—

Δὲν ἤσουν μόνος ἰού, Κισσῶτε,
ποὺ, καθὼς λέγουν σύγχρον' ἱππόται,
μόλις ἐκύτταζες ἀναμοιμόλους
εὐθὺς τοὺς 'νόμιζες ἐχθρῶν ὁμίλους.

—

Καὶ τῶρ' ἀκόμη σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
μεγάλης ὀόξης μεγάλους κράκτας,
καὶ τῶν Ἑλλήνων βλέπω τους γόνους
νὰ πέρνουν γι' ὅλογα κι' ἱππεῖς τοὺς φράκτας.

—

Βρὲ τί τοὺς θέλομε τέτοιους μπελάδες
νὰ 'ὁοῦμε μάχης κι' ἐμεῖς πεῖσον ;...
τώρα παθαίνουνε κι' οἱ Τουρκαλάδες
μετοιμορφώσεις τῶν Ὀθιδίων.

—

Μερσὴν λαμβάνουν καὶ σχῆμα φράκτου,
ἔλατης, πεύκης, λάρσου, βουνοῦ,
βοὴν ἀγρίαν τοῦ καταρράκτου,
φωνὴν ὀξεῖαν τοῦ πετεινοῦ.

—

Καὶ σὰν ἀκούσετε καμμιὰ κουροῦνα
Τοῦρκος ἐφώναξε, βόλι θὰ πισῃ...
κι' ὅπου κυττάξετε μιὰ παπαροῦνα
θάναι γιὰ εἰγουρα Νιζάμη πρέσι.

—

Βαρεῖτε τάλογα, φωναζουν ὅλοι,
φράκτης ἐπρόβαλε, μυρίζει βόλι...
μὲ βόλια πολεμεῖς καλλὰ νὰ λείπῃ
κι' ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γιὰ καρδοκατυπι.

—

Καὶ 'στὴν φυγὴν τοῦ Δρομικοῦ μεγάλα ξαφνικὰ,
βοὴ κι' ἀναπουμπούλα,
κι' ἀπὸ τάμάξια 'ρίξαμε τὰ πυρομαχικὰ
κι' ἐβάλαμε μπροῦλα,
καὶ βάρδα 'μπρός, 'φωναξαμε, γιὰ νὰ περάσουν μπόγοι,
βαλίτσαις καὶ σακκιὰ.
κι' ἂς καθεται νὰ χάνεται τὸ παληο-σκυλολύγι
μὲ τὴν παληο-Τουρκιά.

—

Τὰ ποδαράκια τὰ λεπτὰ κυρίων ντιλικάτων
δὲν τὰ σηκώνουν βραχυ,
καὶ τέτοιαις ὥραις προσπαθοῦν νὰ σώσουν τὰ 'ικά των
οἱ νέοι Τουρκομάχοι.
Γκλὶν γκλὰν ἐτρίζαν τὰ σπαθιὰ κλεινῶν Ἑλληνοπαίδων,
ἔσκουζαν γυναικόπαιδα, χηνόπουλα, παπάκια,
καὶ μὲς 'στ' ἀνακατώματα σπαθιῶν καὶ τεντζερέδων
τρεῖς τεντζερίδες 'κύλιταν κι' εὑρῆκαν τὰ κακάκια.
Φ.— Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ περίεσι... μοῦ γεννᾷς παροξυσμόν,
κι' ὅλους θὰ τοὺς τιμωρήσω μόνον μὲ προβιβασμόν.

Τί νὰ 'πῶ καὶ νὰ δικάσω ;
τί σκρόβελα, τί κολυμ ;
ὅλους θὰ τοὺς προβιβάσω,
κάνε σὰν μπορῇς κι' ἀλλιῶς.

—

Εἶναι πλέον περιττοὶ
ἀπηνεῖς Δρακόντων νόμοι...
τῶν Ἑλλήνων ἀρετὴ
μένει μόνον ἡ συγγνώμη.

—

Πλὴν ἂν εἰς νέον πόλεμον μετρήσω λιποτάκτας
καὶ 'ὦ καμπόσους 'Δρηὸς
νὰ τρέμουν μὲ φαντασματα καὶ νὰ βαρροῦν τοὺς φράκτας
γιὰ Τούρκους καβαλαρηδες,
κι' ἂν 'ὦ καὶ τότε βρὶ παιδιὰ, κανένα μας σπαθάτο
νὰ ρίξῃ φυσεκίων σωρους ἀπὸ τάμαξια κάτω,
καὶ μὶς 'σ' αὐτὰ παυλερικὰ κι' ἀποκισιὰς νὰ βάλῃ
κι' ἐδῶθε πάνε κι' ἄλλοι.
κι' ἂν Δράκοι τους ἐγέννησαν κι' ἂν ἔχουν μέσων πλῆθος
θὰ κεννωθῇ διὰ παντὸς ὁ τῆς συγγνώμης πίθος,
κι' ἀνοικτιρμόνως θὰ αὐυσθεῦν ἀπὸ Στρατῶν στιλίχη ..

—

(Εἶπε, κι' ὁ δικαζόμενος τοῦ δικαστοῦ τῆς βρίχει.)

Ὁ Φασουλῆς 'στὸν Γὸπ-Χανὲ μὲ τὸν Τεφὸῆκ τὸν κουνενέ.

—

Φ.—Σελὰμ ἀλέκημ. . .
Τ.— Μπουγιουρούμ καὶ κάθισε καρσί . . .
ὁ πόλεμός σας ἤτανε καρπούζ σαλατασῆ,
καὶ τὸ 'ντικό σας Χουκουμέτ μαζί μας ὅαιμονίζεται
κι' εἰρήνη ξιφωνίζετε.
Ζαὴμ ἐρὶντ τκαρφηνδὰν Μαυροκορντάτο στέλλει
καὶ τὸ συνθῆκη τέλει.
Προνόμια τῶν Γιουνκυλὰρ, Κονσόλοι, Κονσιλάτα,
μὶ σᾶς, κιοπούγλου κιοπελλὲρ, 'γενήκανε σαλατα,
καὶ χὸς γκιελὸν καὶ χὸς μπουλδεύκ, καλὰ σᾶς ἐριχτήκαμε,
'στὴν Πόλι καλῶς ἦλθατε κι' ἐμεῖς καλῶς σᾶς βρήκαμε.
Ἄνταμ ντελῆ, ντελῆ φυσὶκ αὐτὸ τὸ Ντελληγιάννη,
γι' αὐτὸν 'Ιγγλίζοι Σώλσβαρυ ζουρλομαντὰ κάνει.
Κι' ἀπ' τὴν Ἀθήνα νὰ χαμπέρ, τί νέα, τί μαντάτα ;
Φ.—Ζαὴμης ἔστειλε κι' ἐμὲ 'στῆς ξενητιᾶς τὴ στράτα
καὶ μοῦπε ἀπήγαινε καὶ σὺ 'στὴν Πόλι, κουτεντὶ,
νὰ κάνῃς μπρὸς 'στὸ Πκτισὰχ τὸν καρκυζὶζ-μετεντὲ,
καὶ σφίξου καὶ προσπάθησε μὲ τὲ καραγκιζλίκι
νὰ φέρῃς τὸ συνθῆκη.»
Τ.—Καὶ σὺ τί τσύπες ;
Φ.— Μάσαλλα, σααβαζὸμ Ζαὴμη,
χαλὶ τῶν Τούρκων θὰ γενῶ καὶ τοῦ Χαμὶτ κελίμι, '
μὰ τώρα ντὲν μοῦ λὶς καὶ σύ, ποῦ μὲ τὸν θεῖο τὰ 'χαλασες,
ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ 'χώρισαν τόσαις στιρμὶς καὶ θάλασσαις
κι' ἠρῆκε τἄροτρα τῆς γῆς ὁνταμ Γκικούρ Τριπτόλιμος,
τζανουμ, εἰρήνη γίνιται χωρὶς νὰ γένῃ πόλεμος ;
Ἄκουγε πόλεμο κι' ἐγὼ κι' ἀκόνιζα μιὰ κόμα,
μὰ ντὲν ἐπίστευα ποτὲς πῶς θάναι τέτοιο πρᾶμα.
Μουχαρεμπὲ, μουχαρεμπὲ, μπᾶμ μποῦμ, ἀσκὲρ, μενία,
τὸ Βασιλῆ 'φοβέριζε νὰ 'μπῇ Μακεντονία,
τὸ Βάσσο Κρήτη 'τραβηξε νὰ στήσῃ τὸ παντιέρα,
ἰστὶ 'στὴ Μῆλο 'φερναν ὁρμαθὸς νύκτα 'μέρα.
ἰστὶ τορπίλιες 'παίζκνε κι' ἴλιγαν παραμύτια,
ἰστὶ τζερμπαῖες ἔκαναν συχνὰ μὲ κολοκύτια.
τὸ Θοδωρῆ 'ξεπάτωσαι καυγὰ νὰ κοπαντίσῃ,
Λεβέντης ἰσηκώθηκε ντουνιὰ νὰ μπομπαρτίσῃ,

Πρέβεζας κάστρα 'πέρτανε, Πρέβεζας κάστρ ντοῦρε,
ντέν ξέρομε τί γίνεται 'στὴν ἀνακατοσοῦρα,
ἰστὲ γιαλὸς 'φουρτούνιαζε κι' ἐρχόταν ἄνω κάτω,
τορπίλαις μπλοῖμ ἐκάνανε κι' ἰπίφτανε 'στὸν πάτο,
Καρμπουρνοῦ, Καραμουρλοῦ,
ποιὸς ντὲν χρωστᾷ 'στὴ Μιχελοῦ ;
Φρενοκομεῖο 'γέννησε τῆς ντοξας τὸ ρημάδι,
πέντε Πηγάδια τὸ πρωΐ, πενῆντα ὁπὸ τὸ βραδυ.
Ρεβίνι, Μάτι, Μενεξές, Μελούνα, Βιλιστῖνο,
τί πόλεμος ἀληπνὰ σὰν φόρτσα ντίλ ντεστῖνο,
ἀρτὶκ Κυβέρνο 'πρόσταζε τὸ πῶς νὰ γίνουν ὅλα.
ἀρτὶκ Δύλὴ 'ξεπρόσταζε μὲ τὴ 'ντικὴ της βοῦλα,
μουσὶρ Ἐτὲμ ἰρίχτηκε, 'σταθήκαμε 'στὴν πάντα,
ἰτρῶγαν Σκπουντζάκηδες Βκειλικὴ λοκάντα,
σειρὰ σειρὰ κοτόπουλα, τσανάκια καὶ τζιμλέκια,
καφφὲ μκφφί, φιλὰν φιστίκι, μὰ τίποτα ντουρίκια,
ἰστὲ μιὰ μίρα χωριστή, Παρασκευὴ μεγάλη,
Ἐπιτελεῖς 'βάλθηκε 'στὰ πόντια νὰ τὸ βάλῃ,
λαιμοὶ μας ἰξισκίστηκαν
ντίχως νερὸ γιὰ βρέξιμο,
ποντάρια μας ἰπρίστηκαν
ἀπ' τὸ πολὺ τὸ τρέξιμο.
Τελειόνει πατιρντὶ—τσιφουτ, τελειόνει νταβαντοῦρι,
χαζνὶς Σουλτάνου γιὸκ παρὰ, πλερόνει τὸ Γκιαούρη,
τὸ Κάϊζερ ἀγρίεψε, ντὲν ἔχει παῖξε γέλα,
τὸ Ντελῃγιάννη 'λούραξε, τὸ πρῶτο παπαντέλα,
Σουτσαρᾶ, Τέστα, Κάουμαν, Λόυ, Λιτὰν καὶ Μπόντιο
μὲ ντούλους καὶ μὲ ντουλαῖς
ἰρτάσανε 'στοὺς Γιουνανλάρ γιὰ νὰ γενοῦν ἰμπόντιο
σὶ κλεφτεριᾶς ρεμούλαις.
'Αρτὶκ ἀκοῦμα τὸ Χαμὶτ ντὲν ἔβγαλε φιρμάνι,
Ζκὴμ ἀρίντης ντὲν 'μιλεῖ τί κάνει, τί ντὲν κάνει,
κι' ἄϊντε νὰ 'δοῦμε μπακαλοῦμ, βραντᾶζει ξημερόνει,
χαμπέρια πάνε κι' ἔρχονται, κι' εἰρήνη ντὲν τελειόνει.

—

Τρέχουν, ἰρωτοῦν πολλοὶ
τίτζε ζόρικο Κουβέρνο,
κι' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων τοὺς 'μιλεῖ,
γιὰ σου Γιάννη, κουκιὰ σπέρνω.

Φουκαραλίκ, παρασιζλίκ, καὶ τοῦ ντιαβόλου ψώρα,
μὰ 'γέννησε τὸ 'γέννησε, Γιερφὴκ-Πασσᾶ, καὶ τώρα
μὲ τὸν ἐρέντη Φασουλῆ
τέλειωνε τὸ σοῦθήκη,
κι' ἀρτὶκ μὴ τέλῃς πιὸ πολὺ
νὰ πάρῃς χαρτζηλίκι.
Γκιαούρηδες ἰξύπνησαν, 'σηκώθηκαν 'ατὸ πόδι,
κι' ἀκοῦς νὰ λὶν ἰμπόρια κι' ὀντράργυρο βροντᾶδη,
μπάλαις ἰβαζαν ἀντιαναῖς μὲς 'στ' ἀντεῖα τὰ κανόνια,
Ραυτόπουλο τορπιλητὴ ντὲν ἔχει πιὰ γκλόνια,
ἰστὲ κουμπάρος Πρίγκηπα ντὲν ξέρω τί τὰ γίνῃ,
Ναυτοντικεῖς 'γράψανε γιὰ σίγουρα παγκίνει,
ἀρτὶκ πολλαῖς Ἰπιτροπαῖς ἰγίνηκαν παντοῦ
καὶ τόσους ἰδικεζουνε κι' λὲν «γγαγνὶς ὁλντοῦ»,
κι' ἀβραντινὶ εἰκτιμινὶ, βρὲ Τουρκαλὰ κανίφη,
μὴ μοῦ χαλᾷς τὸ κέφι,
κι' Ἀλλὰχ κερὶμ τί γίνεται τοῦ χρόνου τέτοια 'μίρα...
Τ.—Σοῦτ, αστσαλμ σουρατινὰ, σικτὶρ ἀπὸ 'ντῶ πίρα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Ὁ Νίκος ὁ Μακρίδης, οἷοι ἀγαπητός,
ποῦ θὰ γενῇ σὲ λίγο νεοτόρος δυνατός,
ἀντιλήφθ' 'στὴν Πόλι μνηστείαι δακτυλίδι
μὲ τοῦ Παπεβοπούλου τὴν Κλεοπάτραν ἤδη,
σπανιωτάτην κόρην μὲ χόρες καὶ μηλιά,
κι' ὁ Φασουλῆς εὐχήθη τοῦ κόσμου τὰ καλά.

—

Λοιπὸν Ἐπαμεινώνδας ὁ καὶ Χαρισιάδης,
ποῦ βοηθὸς τοῦ ρέκτου Γκιόλιὴ προσελήφθη,
ἀνηγορεύθη τώρα δεινὸς Ἀτακητιάδης,
καὶ μὲ βαθμὸν μεγάλον κι' ἐπαίνους ἀντιμφιέθη.

—

Ἱστορία τοῦ Πολέμου τοῦ Ἑλληνο-Τουρκικοῦ,
ἔργον τοῦ Κυπριωτοπούλου, βιβλίος ἐκ τοῦ φυσικοῦ,
περιστοιλάσαμε καὶ' ὅλα κι' ἱστορία ζωντανή,
κάρτε την, ἀναβάστε την, πρὶν ἀνάπρασιος γενῇ.

—

Ἀνθρία Καρναβίτσα βιβλίον ἐκ τῶν πρώτων,
τοὐτέστιν ἀΖητέμενος ἀπὸ τὴ κάμῃ κρέτων,
ἀντέξον τῆς ῥάχης τοῦ φίλου συγγραφέως,
ποῦ μὲς 'στοὺς κορυφαίους καλεῖται κορυφαῖος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολέμθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου κι' ἐννάτη,
τῆς εἰρήνης ἀρχίζει ραχάτι.

Ποῦντος ἑξακόσα τρία
κι' ἑβδομὰς σαχλὴ καὶ κρύα.

Παιάνων μέλος κι' εἰρήνης τέλος.

—

Εὐκλεῶς βασιλευόντων τὸν χρυσοῦν καιρὸν ἐκεῖνον
τοῦ μὲν πρώτου Γεωργίου τῆς φυλῆς τῶν Πανελλήνων,
τοῦ δ' Ἀβδοὺλ Χαμὶτ τῶν Τούρκων, ὑπεγράφη μιὰ συνθήκη,
ἕνα πρᾶγμα τεφαρίκι,
μέ διαχυσιν μιγάλην
κι' ὅλως διπλωματικήν,
προσετέθη δὲ 'στὴν ἄλλην
τὴν καὶ προκαταρκτικήν,
ὅτις ἔγινεν ἐπίσης ἐν' αὐτῇ τῆς βασιλείας
τῶν ἰδίων Βασιλέων,
τῆς Βουλῆς ἐπινευσύσης μὲ πομπὲς καὶ μὲ θαλίας
τῶν Ρωμηῶν τῶν ψωραλέων.

—

Λήξαντος δεινοῦ πολέμου, καὶ παυσάντων τόσων κτύπων,
κι' αὐστηρῶς δικαζομένων τῶν πεμπάρων τῶν Πριγκήπων,
ἦρχεν τέλος τῆς εἰρήνης τὰ μεγάλα ντεκουμέντα
κι' ἄναψε παντοῦ κουδούνια.

—

Μόλις 'στὰ πτερὰ τῆς φήμης
ἦλθε τοῦτο τὸ μαντάτο,
ἔτρεξεν ὁ κὺρ Ζκήμης
'στῶν Ρωμηῶν τὸ Κονσολάτο.

—

Κατ' ἀρχὰς χαρὰ πολλὴ
κι' ὕστερα καῦμὸς καὶ πόνος,
τοῦ μιλεῖν μὰ δὲν 'μιλεῖ
καὶ 'στὸ σπῆτι πάει μόνος.

—

Κρῖμα κρῖμα 'στὴ χαρά του!...
μὶ κατεβασμὲν' αὐτὰ
κλείνιται 'στὴν κάμαρα του
καὶ ὁμβάζει τὰ χαρτιά.

—

Ἄρθρον πρῶτον τῆς εἰρήνης,
συμφορὰ τῆς Ρωμηοσύνης,
ἄρθρον δεύτερον δρομὺ
σοβαρότητος δμοίας,
κι' ἄλλη νέα πληρωμὴ
γιὰ τῶν Τούρκων τὰς ζημίας.

—

Ἄρθρον τρίτον, τρίτ' εἰρήνη
μετ' ὀλίγον θὰ γραφῇ,
δίχως σ' αἷμα νὰ βαφῇ
σὰν καὶ πρίν ἡ Ρωμηοσύνη.

—

Ἄρθρον τέταρτον, ἐπίσης
σὰν τὸ τρίτον ἐκκρεμές,
νἄχῃ πάντα συγκινήσεις
ὁ Γκιαούρ ὁ τζερεμές.

—

Ἄρθρον πέμπτον... πέντε μούντζαις καθενὸς σοφοῦ Σοφτα
'στῶν Γκιαούρηδων τὰ μάτια
γιὰ νὰ πάψουν τὰ γεινέτζα...
ἄρθρον ἕκτον... ἓξη μούντζαις... ἄρθρον ἑβδομον... ἰφτέ.

—

Ἄρθρον ὄγδοον... ὀκτώ...
ἄρθρον ἔννατον... ἐννέα...
καὶ τὸ δέκατον δεκτό,
καὶ φασκέλων ὅσοις νέα.

—

Ἄρθρον ἑνδέκα, ποῦ λύνει
κάθε γρῖφον τῶν Δελφῶν,
ἄρθρον δώδεκα, ποῦ κλείνει
δωδεκάδα πενταλφῶν.

—

Δεκατρία, Τοῦρκοι σκύλοι,
'φθάσαμε 'στὸν μαῦρο ποῦντο...
σὰν ἀρρύθμιστος τερπίλη
πᾶν κι' οἱ Γιουνανλὰρ 'στὸ φοῦντο.

—

Συμβάσεις καὶ προνόμια
καὶ τάλλα τὰ παρόμοια
μὲ τὸ κολσὶ, βλακες,
φθάνει 'στὰ πιζοῦρόμια
νὰ τρίζουν σακαράκες.

—

Τῆς ὁδῆς τὸ Βασίλειον,
ποῦ λάμπει 'στὴν ὑψηλιὸν,
ἄλλη δουλειὰ δὲν θέχῃ
καὶ σκέψι του μονάχη,
παρὰ τὸ πῶς 'στὸν Βόσπορο Κονσόλους ν' ἀποστέλῃ
νὰ τρῶνε μὲς 'στὸν Τὸπ-Χανὲ χαλβάδες καὶ πιστέλι,
κι' ἀπὸ τὴν Πόλι νἄρχωνται καὶ 'στὴν κορφὴ κανέλα,
εἰρήνη κουβαλῶντας μας, ποῦ νὰ μᾶς φέρνῃ τρέλλα.

Ἐξάψαλμος τοῦ Φασουλῆ, ποῦ συγκινήσεις προκαλεῖ.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς, ποῦ πάντοτε κρυφοὶ τὸν φλέγουν πόθοι,
περιχαρὴς ἀνέκραξε κι' αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς :
«Ἀγαλλίεσθε, Πανέλληνες, καὶ συνεφιλιώθη
τὸ Στέμμα τὲ Ρωμαίϊκο κι' ὁ Τούρκικος Ντουρᾶς.

—

«Τέτοιου πολίμου κλασικοῦ τέτοια τοῦ πρίπ' εἰρήνη,
μήτε κι' αὐτὸς δὲν ἔγινε, μήτε κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ.
Κι' ἂς ἀνακραζωμεν κι' ἐμεῖς
χωρὶς τσεκλέτζα καὶ καῦμούς :
εἰρήνη γραφτὸ 'ἐκρεμὴς
κατόπιν ἄλλης ἐκρεμούς».

—

«Εἰς ταύτας δὲ τὰς ἐκκρεμεῖς σὰν ἐκκρεμῆ θὰ κρέμωνται
Ρωμηοὶ κρεμανταλάδες,
ποῦ μὲ τορπίλλαις ἀξεχάναις φυσομανοῦν καὶ βρέμονται
καὶ σκιάζουν Τουρκαλάδες.

—

«Χαρὰ 'στὸν Ρήγα Βασιλῆ, κι' ἂς ἤμουνα σιμὰ του
τὴν ὥρ' αὐτὴ
τὴν ζηλευτή,
ποῦ 'στὰ χαρτιὰ φαρδὺ πλατὺ θὰ βάλῃ τόνομά του.

—

«Ἂς ἤμουν νὰ τὸν ἐβλεπα μὲ τί καρδιὰ τρεμοῦλα
θ' ἀποτυπώσῃ 'στὸ χαρτὶ τὴν Κορωνάτη βούλα.
Χαρὰ μας, ποῦ 'σκαρώσαμε μὲ φευσκωμένα λόγια
τέτοιαν εἰρήνη τζόγια,
ποῦ καθενὸς Ρωμηοῦ καρδιὰ
ντελμὰ-μπαξὲς θὰ γίνῃ,
καὶ 'στῶν παιδιῶν μας τὰ παιδιὰ
πεσκισι θ' ἀπομείνῃ.

—

«Χαρά μας, πιῦ τοὺς παλκοὺς τοὺς ἀποπαλκώσαμε,
στραβοὺς ἀποστραβώσαμε,
σκλαῖους ἀποσκλαβώσαμε.

—

«Εὐαγγελίζου, θεία γῆ, νέαν χαρὰν μεγάλην
μετὰ θριαμβων πάλην.
τὰ ντοκουμέντα σφράγισε, σφραγὶς τοῦ Σολομῶντος,
νὰ πάψῃ καθε βρόντος,
κι' ἡ βαρυσήμαντος σφραγὶς Κορώνας ἐπιγείου
σφραγὶς νὰ γίνῃ ὥρεσι καὶ πνεύματος ἁγίου.»

—

Ἴδωμεν φῶς ἀληθινὸν
κι' εἰρήνην ἐπουράνιον,
καὶ τώρα σκέψεις τῶν τρανῶν
πῶς θὰ γενῇ τὸ δάνειον.

—

Ὕπνο δὲν βρίσκ' ἡ συμπορά...
'στῶν Γιουναλὰρ τὴ ράχη
πέρτουν κορακιὰ τοῦ παρὰ
καὶ νύκτα μέρα γουργουρᾷ
Συβαριτῶν στομαχι.

—

Ἐκθέσεις ποῦ δὶν φαίνονται πρασσα κι' ἀντράκλικις πλέκουν
γιὰ τῶν ντανῶν τὴν κερκή,
ποῦ δὲν τοὺς καίγεται καρπὶ
καὶ κορδωμένοι στέκουν.

—

Συμβούλια τρικούβερτα δικαζουν νύκτα μέρα
καὶ μυστικὰ καὶ φανερά,
καὶ τραγουδεῖ λυπητερὰ
περίλυπη φλογέρα.

—

Σβύνουν τὰ φῶτα ζαφνικὰ μὲ τὸν Χατζηκυριάκο,
ψὶτ ψὶτ ἐδῶ, ψὶτ ψὶτ ἐκεῖ,
καὶ ψιθυρίζουν μερικοὶ
πῶς ἐχ' ἡ φαβὰ λάκκο.

—

Μὰ πάλιν ἄναψε τὸ φῶς κι' ἀκούετ' ἕνας βρόντος,
κυττάζω μοῦτρα κατηφῆ,
ὁ δὲ κουμπαρος παμψηφεὶ
μόρτο Σαμφὼν κι' ἐκεῖνος.

—

Ἀπόρασις ἀνέλπιστη, κι' ἐσουφρωσαν τὰ φρύδια
μεγάλων τῆς Αὐλῆς λατρῶν,
ποῦ τοῦ Κουτσούκου δὲν θὰ τρῶν
τὰ φαρισμένα στρείδια.

—

Μὲς 'στῆς εἰρήνης τῆς χαρὰς καθὲ Ρωμηὸς κυτταζει
τὴν τσέπη του τὴν ἀδειανὴ,
πανὶ τὴν βλέπει μὲ πανὶ,
καὶ συχναναστεναζει.

—

Πῶς 'γίναμε γιὰ μιὰ στιγμὴ σπασμένοι κουμπαράδες ;
Ἄχ ! ποῦν' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
ποῦ καθε βράδυ καὶ χορὸς.
καὶ βρεχηδὸν παρέαες ;

—

Ποῦ τὰ ξεφούσκωτα τάσκια καθε λογᾶ καὶ ψεύτη,
κι' ὁ Κόστας ὁ σαβνταλῆς,
ὅπου 'στὸ βῆμα τῆς Βουλῆς
ἐκήρυττ' Εὐαγγέλιον τὸ κλέφτω, κλέφτες, κλέφτει ;

—

Τότε κανεὶς δὲν εἶχευρε τὰ ξαφνικὰ τῆς μάχης
καὶ τοῦ πολίμου τοὺς βρυγμοὺς,
μὰ τώρα λέμε μὲ λυγμοὺς :
«Ἄχ ! ποῦναι τάρπαξε νὰ φᾷ καὶ ποῦ τὰ κλέψε νέχῃς;»

—

Ἀνάθεμα τὸ Σταδιον καὶ τρὶς ἀνάθεμά το !...
αὐτὸ τὸ Σταδιον, αὐτὸ
τὸ πόδι τὸ βελουδωτὸ
μᾶς τόκανε βαρβάτο.

—

Καὶ τώρ' ἀπ' τῆς πατούσας μας τὸν εὐσεμον ἱδρῶτα
εἰρήνη βλαστὸς ἐκρεμὴς,
προβόρμος ὁδῆς καὶ τιμῆς
μὲ ρόκαις καὶ κερότα.

Ὠδὴ δευτέρα καὶ γλυκυτέρα.

—

Ὅταν 'πῆγε μὶς 'στὴν Πόλι κι' ὁ Μινίστρος Φασουλῆς,
ὁ πολύξερος γλωσσᾶς,
καὶ λεμπρῶς τὸν ὑπεδέχθη Τουρκαλὰς μας προσφιλὴς,
ὁ γνωστὸς Τιφφὶκ-Πασσᾶς,
ἦτο μία τῶν Σαββάτων,
καὶ ψυχραίμως κι' ἀταράχως
δίχως τὸν Μαυροκορδάτον
καὶ τὸν Νιόνιο τὸν Στεφάνου
τὰ 'τιλείωσε μονάχος
μὲ τὸν Πρίσβυ τοῦ Σουλτάνου.

—

Καὶ βαστῶντας τὸ λιμπρίτο
δῶλεν ἀμὴν ἀμήν,
Βρῆκε καὶ τὸν Περικλέτο,
καὶ τοῦ λέγ' εἰρὴν' ἡμῖν.

—

Ρίχτι σμπέρα 'στὸν ἀέρα,
συγχωρεῖτ' ἐχθροὺς καὶ φίλους,
πανηγύρεως ἡμέρα,
κι' ἂς ἐμπτύσωμεν ἀλλήλους.

—

Αὔτ' ἡμέρα σεβαστὴ,
σχόλη στόλων καὶ στρατῶν,
τοῦτο Σαββάτον ἐστὶ
τὸ καὶ νῦν εὐλογητόν.

—

Καὶ 'στὸν Σουλτάνον ἔλεγε, τὸν φίλον τῆς γαλήνης :
«ἐξάδελφε τοῦ φεγγαριοῦ κι' ἀδέλφι τῆς σελήνης,
σακάτης ἦσουν κι' ἔγιανες—χαρὰ γιὰ τὸ χαρέμι—
κι' ὑμνολογεῖ τὴν ρώμην σου Κισλάραγα καλέμι.

—

«Μονάχα σὰν τσακώνεσαι μαζὶ μὲ τὸν Γκιαούρη
σὲ βλέπουν χερδισμένο,
μὰ μὲ τοὺς ἄλλους σὰν πιαστῆς σοῦ κάνουνε τὴ μούρη
παζάρι χαλασμένο.

—

«Τὸν Γκιαοὺρ τὸν πελεκᾶς,
μὰ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀφίνεις,
κἂν νικᾶσαι κἂν νικᾶς
πάντα χάνεις, πάντα δίνεις.

—

«Πότε κλώτσος, πότε μπάτσα,
κι' ὅλο μπαγλαρόνεσαι,
πότε τέρτσος, πότε φάτσα,
πότε δὲν πληρόνεσαι.

—

« Μπρὸς 'στὰ πόδια τοῦ Σουλτάνου
ξένω μιὰ καὶ πέρτω κάτω,
κι' ἔρχομαι μὲ τὸν Στεφάνου
καὶ μὲ τὸν Μαυροκορδάτο.

—

«Ἔλεος γιὰ 'μᾶς, Σουλτάνε,
Πατισάχ, νισάφι κάνε,
μὴ θελήσῃς μιὰ γιὰ πάντα τὸ Ρωμαίϊκο νὰ πίσῃ,
μὴ ζητήσῃς 'στὴν 'Αθήνα νὰ φορέσουν ὅλοι φέσι,
μὴ ζητῆς κι' αὐτὰ νὰ γένουν,
κι' οἱ μὴ σκλαῦοι νὰ πηγαίνουν
'μπρὸς 'στ' Ἀνάκτορα φασαῦες,
καὶ νὰ κάνουν περασαῦες.

—

«Ἔλα 'στοὺς Γκιαοὺρ σιμὰ,
'πές τους ἄφιρμι καὶ μπραβὸ,
νὰ σοῦ 'πῶ κι' ἐγὼ γιαμὰ :
Πατισάχ ἀφέντη, σκιαβό.

—

«Δεῖξ' εὐγένειαν καὶ τρόπους
σὲ κλεινοὺς ἀντιπροσώπους
καὶ Μινίστρους ἱπιστήμης,
δεῖξε τρόπους καὶ σ' ἐμένα...
κι' ὁ ταρηφινδὰν Ζαήμης
ρίδο τάκανε μὲ σένα.

—

«Δός μου κάτι τι γιὰ δῶρο,
Μετζιντζὲ καὶ ταμπακέρα,
νὰ τὰ δείχνω νύκτα μέρα
σὲ λαὸ λιμοκεντρο.
Δός μου καὶ Χανεῖμ ἀφράτη νὰ τὴν πάω 'στὴν 'Αθήνα
νὰ τὴν κάνω μπαλαρίνα.
Δός σερμπέτζια, δὸς γλυκὰ.
ποῦ τὰ λὲν μοναδικὰ,
κι' ὅταν ὁ Ζαήμης τώρα,
φορτωμένος ἀπὸ δῶρα
μὶ τὸ λίμπρο τῆς εἰρήνης μὲς 'στὸ Παρλαμέντο 'μπῇ,
'στὸν καθένα παρλαπίπα νὰ πατᾷ μουχαλεμπί.
καὶ στραγάλια ζαχαρένια καὶ τῆς Πόλιι λαπλαντὰ,
κι' ὅλοι τότε νὰ τοῦ λένε «Μάσαλλα καὶ σώνει πιά».

Ὁ Φασουλῆς ὁ παστρικὸς κι' ἕνας ἀντάρτης μυστικός.

—

Φ.—Καὶ σὺ λοιπὸν σταυραετός;...ρὲ μπίρο μ' τίναι τοῦτα;
ἐσὺ μὴν εἶσαι τὸ Γκιαοὺρ, μὴν εἶσαι σὺ τὸ Γκρούτα ;
Ἀ.—Ἰγοῦμαι τὸ κὺρ Θοδωρο, τοῦ πρώτο Ντελῆ—Γκέκα,
ποῦ κάνω τοῦ Γκιουλέκα.
Ἰγοῦμ' ἐκεῖνος ποῦλεγα 'στὰ τότ' ἁρματωλήκια
νὰ 'μποῦνε μές 'στοὺς Τούρκικο νὰ κάνουν ἀσκιλήκια.
Ἰγοῦμαι ποῦ τοὺς Ἑθνικοὺς ἐπῆγα νὰ κτυπήσου,
ἰγοῦμαι ποῦ τοὺς ἔλεγα μιὰ 'μπρὸς κι δέκα 'πίσου,
ἰγοῦμαι ποῦ τοὺς ἄναψα κι' ἀλλεῶς τοὺς εἶπα κι' ἔτσι,
ὀρὲ νὰ τρῶν σπληνάντερου, νὰ τρῶν κι κουκορέτσι,
πρὰ νὰ σπεύσουν τὸ Τουρκιὰ, ρὲ μπίρο μ', 'στοὺ ποδάρι,
πρὰ νὰ τοῦ ρίχνουν ἔπειτα πουλὺ πουλὺ σκορδάρι,
πρὰ νὰ τοῦ τρίβουν, μπίρο μου, μὲ ψύχα κουραμάνα,
πρὰ νὰ τοὺς πέργῃ ὄμαλος τοὺν κύρη κι τὴ μάννα,
πρὰ τοῦ φακῇ νὰ φορτὺν κι τοὺ λερό τοῦ φέσι,
πρὰ νὰ του κάνουν, μπίρο μου, Ἀσκάντατζη πρετσέσι.

—

Ἀκοῦσαν λόγια τοῦ Μακρῆ,
ρὲ μπίρο μου καῦμένε,
κι' οὖλοι μεγάλοι κὶ μικροὶ
σταυραετὸ μὶ λένε.

—

Πρὲ νὰ τὸ λέν τὸ Θόδωρο, τὸ γέρο Μπουκαπάρτη,
τῆς Ἐθνικῆς ἀντάρτη,
πρὲ νὰ τοῦ σκάνουν, μπίρο μου, μές 'στοῦ σικλέτι πούχει,
πρὲ νὰ τοῦ λέν σταυρακτὸ κὶ καπιτὰν-Τσαρούχη,
πρὲ νὰ τοῦ σκάνουν ἔπειτα μ' ἐκεῖνο του τἀνήφι,
πρὲ νὰ κεντεύ' ἡ στρουγγα του, ρὲ μπίρο, νὰ τοῦ στρίψῃ,
πρὲ νὰ μὴ γλίπῃ πλάτσικου τοῦ ὅλλο τοῦ Κορδόνι,
πρὲ νὰ τοῦ γλίπω νηστικοῦ κὶ νὰ τὰ καταρώνῃ.
Φ.—Σήκω, ρὲ μπίρο Θοδωρῆ, κὶ βάλε τοῦ φακιόλι
νὰ 'ξῆς.οὐρὶ, τί γένεται γιὰ τοὺς ἀΐτοὺς 'στὴν Πόλι,
πρὲ τῆς κουμπούρκις, μπίρο μου.νὰ ζώνῃς μὲς 'στὴ μέση,
πρὲ νὰ φωνάζῃς 'στὸ Βουλὴ τἀνῆφι σου νὰ πέσῃ,
πρὲ τὸ συνθήκη, μπίρο μου, 'στὸ σκουρτα νὰ τοῦ κρύβῃς,
πρὲ 'στοῦ Χαμὶτ τοῦ Πατισὰχ τὰ μεῦτρα νὰ τοῦ τρίβῃς,
πρὲ τοῦ Κορδόνι, μπίρο μου, Ταμεῖο νὰ μιρίζῃ,
πρὲ νὰ τοῦ παύῃ,μπίρο μου, κὶ νὰ τοῦ διορίζῃ,
πρὲ κὶ' ὅλλους ἕνας πόλεμους τὴν ἄκοιζι νὰ γένῃ,
πρὲ νἄχῃς μιὰν ἐπιτροπὴ κὶ λαῖκι νὰ σὶ βγαίνῃ.
Ἀ.—Πιδιὰ μ' σὰν θἰλτε λαβεντιὰ κὶ' ἀντάρτες νὰ φανῆτε
κὶ ζλάπτικ νὰ γανῆτε,
ιμένα νὰ 'ρουτήσητε τοὺν πρῶτο καπετάνο,
ποῦ τρεῖς φοραῖς 'πουλέμησα μὲ τοὺν Χαμὶτ—Σουλτάνο,
τοὺν ὅπνο ὀέν τοὺν 'χόρτασα, σουμαδα ντὶκ ὀέν ἤπια,
κὶ τοὺν ντουνιὰ τοὺν 'μούρλανα μὶ τὰ πουλλὰ τερτίπια,
κὶ' ὅλλους, ὁρέ, σᾶς ἄφησα μὶ τὰ παπούτσια τρύπια.
Ἴγούμαι κὶ τῆς Ἐθνικῆς ἀΐτὸς κὶ Μπρούφας γίρος,
ἰγούμαι κὶ τῆς Καρκαλοῦς ἀντάρτης Ρουβισκίρος.

—

Φωτιαῖς τριγύρου 'σὰν κυττῶ
ὀηὸ σκουρτιαὶς ἔχου λὶρ μπαλὶρ,
τὴ μιὰ γιὰ τοὺν σταυρητὸ,
τὴν ἄλλη γιὰ τοὺν Ρουβισκίρ.

—

Ἴγούμαι πάντα ἄϊσκουφος,ρὲ μπίρο πατριώτη,
κὶ ὀέν χαλνῶ γιὰ τίποτα τοὺ ὁλόγου μου τοὺ σκότι,
μὰ σύ, ρὲ μπίρο, μὴν ἀκοῦς ὅσους μὶ λὲν ἀντάρτη
κὶ τρέχα 'στοὺν Μπακόπουλο γιὰ τοὺ συχωροχάρτι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Θεοδωρίδης Θόδωρος κ.τ' Ἑλένη Κασσαβίτη.
'στὴν Σμύρνη τὸ 'στερίνωσαν τὸ δηκλεκτὸ ζευγάρι,
τοὺς εὐχεται κὶ' ὁ Φακουλῆς εὐδειμονίες ἔτη,
παράδες, γέλοια, καὶ παιδιὰ μὲ τὴν 'δικὴ των χάρι.

—

Τοῦ φιλολόγου τοῦ γνωστοῦ,τοῦ Πλάτωνος Δρακούλη,
ποῦ τὸν λυπεῦι κατάκαρδα τῆς κάθε γῆς οἱ βοῦλοι,
κὶ' ἀπαλαμβάνει πάντοτε παρὰ σοφοῖς τιμάς,
τρεῖς διελέξεις 'Αγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον 'Οξφόρδης τῆς κλεινῆς,
ποῦ τόσοι παρευρίθησαν σπουδαῖοι κὶ' εὐγενεῖς.

—

Ὁ Δημήτριος Βαρσάμης, μὲς 'στοὺς νέους νέος πρώτης
καὶ γραμμάτων θιασώτης,
ὑποστὰς τὰς ἐξετάσεις τῆς τῶν 'Ιατρῶν Σχολῆς
ἄριστα βαθμὸν ἐπῆρε καὶ μ' ἐπαίνους ἐψηφίσθη.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κὶ' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κὶ' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Ἔκτη τοῦ Δεκεμβρίου.
ὁράσις Βουλευτηρίου.

Τέσσερα σὺν ἑξακόσα
καὶ μυστηριώδη τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Τὴν συνθήκη τὴν ἐπῆραν μὶ λαγοῦτα καὶ βιολιὰ
κὶ τὴν πᾶν 'στὸν Βασιληᾶ,
γιὰ νὰ βάλῃ τὄνομά του 'στὰ μεγάλο ντοκουμέντο
πρὶν τὸ ὄῆ τὸ Περλαμέντο.

—

Μὰ φωνάζουνε πολλοὶ
ὅτι πρέπει καὶ προσήκει
πρώτη πάντων ἡ Βουλὴ
νὰ κυττάξῃ τὴν συνθήκη.

—

Κὶ' ἄλλοι λένε, Περικλῆτε,
πῶς γιὰ τοῦτη τὴ δουλειὰ
φθάνει μόνο νέτο σκέτο
τὄνομα τοῦ Βασιληᾶ.

—

Καὶ τὴν βίδα καθενὸς
μιὰ καινουρια στρίβει τρέλλα.
κὶ' εἶναι μέγα γεγονός,
ποῦ γανώνει τὰ τσιρβέλα.

—

Τάχα φθάνει, Περικλέτο.
τῆς Κορώνας ἡ σφραγὶς
'στῆς εἰρήνης τὸ λιμπρέτο,
ποῦ καὶ μέρος ὄένει γῆς ;

—

Ἢ πρὶν τοῦτη τὸ σφραγίσῃ
πρέπει νἄλθῃ κὶ' ἡ Βουλὴ
τὰ χαρτιὰ νὰ συζητήσῃ
ὡς ἡ χρεία τὸ καλεῖ ;

—

Κὶ' ἂν τὸ Στέμμα μόνον βάλῃ τὰς σφραγῖδας τὰς χρυσᾶς;
τέχατε θὰ τὴν ἐγκρίνῃ κὶ' ὁ γνωστὸς Τερψὴς Πασσᾶς ;
Κὶ' ἂν σκνῇ Πασσᾶς ἀγροῖκος
καὶ ποσῶς ὄέν τὴν ἐγκρίνῃ
κατὰ πλάτος κατὰ μῆκος,
τότε πάλι τί θὰ γίνῃ ;

—

Ἀλλ' ἂν τὴν δεχθῇ κὶ 'Ἐκεῖνος μὲ τοῦ Στέμματος τὴ βοῦλα,
τἄχατε θὰ 'πῇ τὸ ναὶ
κὶ' ἡ Φραγκιὰ, βρὲ κουνελὶ,
ἢ θὰ 'πῇ πῶς εἶναι νοῦλα ;

—

Κὶ' ἂν εἰπῇ πῶς εἶναι νοῦλα καὶ στραπάτσο μᾶς τὴν κάνῃ
χειροτέρα καὶ τῆς πρώτης ἡ δευτέρα θἄναι πλάνη,
κὶ' ἄλλο νέο ριζελίκι
καὶ ντακάπο φαμφαρόνι,
κὶ' ἴσως νὰ γινῇ συνθήκη,
ποῦ τὴν πρώτην ν' ἀκυρώνῃ.

—

Ξαφνικὰ μᾶς ἤλθαν κὶ' ἄλλα,
ὦ πατρίς μου κουτσομπόλα...
νὰ ζητήματα μεγάλα,
ποῦ κτυπειοῦνται καρμπόλα.

—

Κὰν Βουλὴ κὰν μόνο Στέμμα ;
'μπρὸς βαθὺ καὶ 'πίσω ρέμμα.
Κὶ' ὁ Ζαΐμης παρευθὺς
ἐρωτᾷ νομομαθεῖς
καὶ σπουδαίους ἀδουκάτους,
ποῦ 'στὰς γνώμας των δεινοὶ
ξέρουν τοὺς θεσμοὺς τοῦ κράτους
μὲ τὸ σίγμα καὶ τὸ νῦ.

—

Ἐρωτᾷ καὶ τὸν Σουλτάνο :
« 'πές μου, τζάνουμ, τί νὰ κάνω ; »
ἐρωτᾷ καὶ τὴν Εὐρώπη
νὰ μὴν πᾶν χαμέν' οἱ κόποι.

—

Ἐρωτᾷ καὶ Βουλευτὰς,
Κονσολάτα, Πριεδευτάς.
ἐρωτᾷ κὶ' ἐμέν' ὀκόμη
νὰ τοῦ δώσω καμμιὰ γνώμη.

—

Τρέχει μιὰ 'στὸ Κονσολάτο,
μιὰ 'στὸ σπῆτι του γυρίζει,
βαζει τὰ κιουτάπια κάτω
καὶ μονάχος μουρμουρίζει.

—

Ὅλοένα μελετᾷ
μ' ἀτελείωτον ἀγῶνα,
κι' ὅπουν' βρίσκει τὸν 'ρωτᾷ:
«Παρλαμέντο γιὰ Κορῶνα;»

—

Στὰ κιουτάπια του τυρβάζει,
τὸν' ἀνοίγει, τάλλο κλεῖ,
καὶ ξεβαζει καὶ ξιβαζει...
σὺ τί λὲς, βρὲ Περικλῆ:

—

Ἄλλοι λένε *Παρλαμέντο* κι' Ἄλλοι ξεφωνίζουν *Θρόνος*,
μὰ πολλοὶ τοῦ λὲν συγχρόνως:
«Παρλαμέντο καὶ Κορῶνα»,
κι' ἡ μελέτη πάει γόνα.

—

Μεταξὺ Βουλῆς καὶ Θρόνου στέκουν καὶ τὸν βασανίζουν
καὶ φαρμάκια τὸν ποτίζουν
τὸν μουγγὸ τὸν τσελεπῆ
φίλοι, ξένοι καὶ λοιποί.

—

Σκιάζεται καὶ τὴν Κορῶνα, καὶ τὸ Παρλαμέντο τρέμει,
σκιάζεται νὰ δώσῃ κῦρος τῆς Κορώνας τὸ καλὶμι
δίχως τῆς Βουλῆς τὴν γνώμη 'στῆς εἰρήνης μας τὸν χάρτη,
σκιάζεται καὶ τὴν μπαρμπέτα καὶ τὸν θεῖό του τὸν ἀντάρτη,
μήπως γιὰ συνθήκη, τίποτα
'στὴ Βουλὴ τὸν ἐπιπλήξῃ,
καὶ τοῦ κάνει καμπαίτια
καὶ τὰ μπρούμητα τὸν ρίξῃ.
Γιὰ μαζούρι λέλι λέλι,
Θεόωρῆς Κουβέρνο θέλει.

Π.— Γλυκοχάραξε κι' ἡ πούλια
καὶ τάστέρια τρεμοσβύνουν,
λάχανα καὶ παραπούλια
'στὸ παζάρι περνοδίνουν,
κι' ἀνεβαίνουν οἱ καπνοὶ
καθὼ φλάμπρικας ψηλὰ,
κι' ὁ Ζαΐμης ἀγρυπνεῖ
μὲ ξεβασματα πολλά.

—

Τὸν' ἀρίνει, τάλλο πλένει,
καὶ γι' αὐτὰ νυκτέρια κάνει,
κι' ἀπ'τοὺς κόπους τοὺς μεγάλους καὶ μὲ τοῦτο καὶ μ'ἐκεῖνο
εἶναι κίνδυνος μὴν πίσῃ τὸ μουστάκι του τὸ φίνο.

—

Τοῦ ζητοῦν κι' οἱ Θεσσαλοὶ
γιὰ πολλὰ λογοδοσίας,
ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν μιλεῖ
σὰν Θιὸς τῆς ἀφασίας.

—

Τὸν 'ρωτᾷς περὶ Βουλῆς,
κάνει, λέει, τὴν δουλειά σου,
κι' ἂν μιλῇς κι' ἂν δὲν μιλῇς
χάνεις μόνο τὴν μιλιά σου.

—

Γύρω 'στὸν μουστακαλῆ
κόσμος σκοίζει καὶ βογγᾷ,
πλὴν ἐκεῖνος, Φασουλῆ,
τὸ πηγαίνει 'στὰ μουγγά.
κι' ὅσ' ὁ Μπάρμπας 'στῆς παρλάτσιες εἶνχι σὰν μαντάμ- Ἄγγω
τόσε δὲν μιλεῖ τάνθῃ, τόπο κάνει τὸν μουγγό.

—

Φ.— Βγήκανε κι' οἱ σαλπιστῆδες καὶ φωνάζουν τὸ σαλπίσι,
κι' ὁ καθένας τώρα βλέπει
τὸν γνωστὸν Ἐτὶμ-Πασᾷ,
τὸν Στρατάρχη τὸν μαρτόλο,
ποῦ γεμάτος μὲ χρυσὰ
'πῆγε μὲ πομπὴ 'στὸν Βῶλο.

—

Ἄχ! πῶς ἤθελα κι' ἐγὼ,
ποῦ πολλὰ φιλολογῶ,
νὰ Βρισκόμουν ἐκεῖ πέρα
'στὸν ἐλεύθειρον ἀέρα.

—

Καὶ φορῶν Προκρίτου γοῦνα
'μπρὸς εἰς τὸν Ἐτὶμ νὰ πέσω,
κι' ἵνα φέσι νὰ φορέσω
κόκκινο 'σὰν παπαροῦνα.

—

Ἄχ! πῶς ἤθελα μὲ γέλοια
νὰ τοῦ πιάσω τὰ χρυσὰ,
καὶ κοπίλι 'στὰ κοπέλια
νὰ φωνάξω ατσὶόκ γιαααᾳ.

—

Κτύπα με κι' ἐμπρὸς καὶ 'πίσω,
πόδια σου νὰ σοῦ φιλήσω
κι' ἰσκιλί σου νὰ γενῶ
κι' ὅλο νὰ σὲ προσκυνῶ.

—

Πίφτω κάτω, πάτησέ με,
'πὶς μου «βάρδα νὰ περάσω»,
σὰν σκουπίδι σάρωσέ με,
κύμε μι, Πασᾷ, ν' ἀγιάσω.

—

Τί παράτα μὲς 'στὸν Βῶλο!.... φέσια, γουνκις κι' ἀντιριὰ
ξεφωνίζουν ανίκη νίκη»,
μὰ κι' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν Πέλι μᾶς ἐφέραν τὰ καριὰ,
ποῦ βουλώσαν τὴν συνθήκη.

—

Φέρνουν μὲ πολὺ χαμάρι
καὶ τὸ ὅλλιο καλαμάρι,
ποῦ θὰ δείξῃ μὶς 'στὸν κόσμο τοὺς Ρωμηοὺς ἀσπροπροσώπους
κι' ὄχι μουντζας μασκαράδες καὶ μουντζούρηδες ἀνθρώπους.

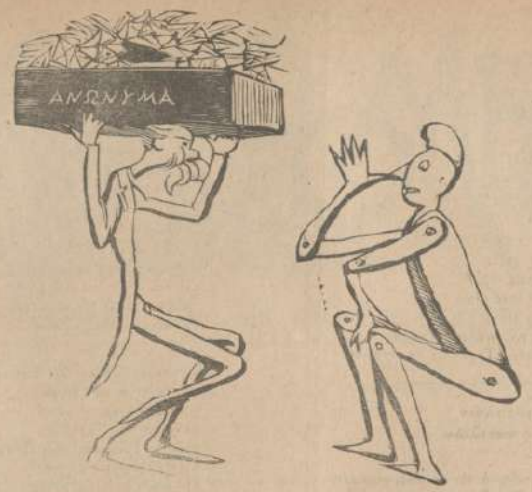
—

Κουβαλοῦν καὶ τὴν ορραγίδα, ποῦ ορραγίζει μιὰ γιὰ πάντα
τὴν μουρλούζικη Λοκάντα,
καὶ τοὺς πόθους τῶν αἰώνων, ποῦ μᾶς φέρνουν ἀναγούλα....
δόξα 'στὸν Γαζῆ Σουλτάνο, καὶ γιὰ μᾶς κερὶ καὶ βοῦλα.

—

Ὅλα τοῦτα τῆς τιμῆς μας τὰ πολύτιμα σημεῖα
θὰ τὰ κρύψουν μισα 'στ' ἄλλα τὰ περίδοξα μνημεῖα
γιὰ νὰ μείνουν 'στὸν αἰῶνα, καὶ νὰ σβύσῃ καθεμία
κατισχύνη κι' ἀτιμία,
κι' ἀπὸ πάππους πρὸς ἐγγόνους νὰ ἐοθοῦν κληρονομία.

Π.— Χαιρετῶ κι' ἐγὼ μαζὶ
τὸν Ἐτέμη τὸν Γαζῆ,
μὰ πρὶν πάω 'στὸν Ζαΐμη γιὰ νὰ μάθω τί θὰ κάνῃ
τὸ στηλάρι μου σηκώνω καὶ 'στῆς βρέχω, μπεχλιβάνη.

Ὁ πειρασμὸς ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Θοδωράκης ὁ ντελῆς.

—

Φ.—Θυμᾶσαι ποῦ ποῦ τἄλεγα, φλάκερκ μου φανάρι,
ὅτι δὲν πρέπει γιὰ καυγὰ ν' ἁπλώνῃς τὸ ζωνάρι
καὶ μὴ τὸ φίλει προσπαθῇς νὰ βγάλῃς ἀπ' τὴν τρύπα
νὰ μὴ τὴν πάθῃς Χιώτικη καὶ πάλι, παρλαπίπα;
Θυμᾶσαι ποῦ σοῦ τἄλεγα, Κορδονικὴ γαλιάντρα:
λοιπὸν τὰ βλέπεις τώρα...
σοῦ 'ρίχτηκε κι' ὁ Γούσιος ἀπὸ τὴν Ἀλιξάντρα
καὶ σ' ἔβγαλε 'στὰ φόρα.
Στοὺς Ἕθνικοὺς ἐφόρτωνες τὰ τόσα σου τὰ φιάσκα,
μὰ τώρα, Κορδοναράγα, σοῦ 'ξέχυσαν τὴν μάσκα,
κι' ἐφάνηκες σταυρικτὸς καὶ τέτοιος ἀπρὸς μας στέκεις
μὲ σκούρτε, μὲ βλαχόκαλτσαις, σιλάχια καὶ κιουστέκια,
μὲ μπτ' ἐγὼ τὸ 'πίστευα πῶς σὰν Ντελῆφυσέκης
ἀς τὰς ντελῆφυσέκηδες θὰ 'μοίραζες φυσέκια.

—

Κορδοναρα φλακερκὴ
καὶ κελώνα τοῦ Θησείου,
μὲ τὰ λόγια τοῦ Μακρῆ
καὶ μ' ἐκεῖνα τοῦ Γουσίου
σοῦ φωνάζουν ὅλοι τώρα:
«πολεμάρχα Θοδωρῶλα,
φουστανέλλαις Λιάπη φόρα
κι' ἁρνιακὰ 'στοὺς δρόμους πούλα».

—

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν κόψι
τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομαρὴ,
σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὴν ὄψι,
Γκιούλα Παρούτα Θοδωρῆ.

—

Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τῆς σκούριαις, ποῦ φορεῖς στραβὰ στραβά,
πῶς ἐκείνος εἶσαι πάντα, ποῦ δὲν ἄλλαξες χαβά,
ἂν δὲν σ' ἔβγαζαν 'στὰ φόρα μήτ' ἐκεῖνος μήτ' αὐτὸς,
Κλέγα Γιαχνῆς πῶς εἶσαι καὶ Στιφάδος ἀετός,
γιατί ξέρω τὸν σεβντᾶ σου καὶ τὴν λόξα τὴν συχνὴ
πῶς λυσσᾷς νὰ τρῷς τὸν Ἄρη καὶ στιφάδο καὶ γιαχνί.

—

Κι' ἂν κανένας μήτε τώρα δὲν ἀμίλει προπετὴς
πάλι θἄλεγα πῶς εἶσαι 'στὰ κρυφὰ τῆς Ἀσράτου,
γιατί ξέρω πολεμάρχο πῶς σὲ λὶν ἀπ γεννετῆς.
κι' ὅπου πόλεμος ὁ Μπάρμπας πάντα χώνει τὴν οὐρά του.
Κι' ὅταν εἶδα μὲ τὶ φόρα
πολεμᾷς τὴν Ἐθνικὴ,
ἔλεγα κι' ἡ Θεοδώρα
πῶς κρομμύνη θἄν' ἐκεῖ.

—

Θοδωράκη, μὲ τί μάτια τὸ Κορδόνι σου τηρᾷς
ποῦ κοντύνει νὰ φρυάξῃ...
σ' ἔσπασε 'στὸν «Νεολόγου χθὲς προχθὲς κι' ὁ Βουτυρᾶς
μὲ στοιχεῖα τῶν δεκαξῆ.
Μὰ ποῦ πᾷς τρεχάτος τώρα, τῶν πεινώντων τσελεπῆ;
Θ.—Ἀπ' τὸ σπῆτι κατεβαίνω, πάω 'στὴν Ἐπιτροπὴ,
νὰ τῆς 'κῶ πῶς θὰ σεαρώσῃ τεχνικὸ συχωρχάρτι
γιὰ τὸν γύρο τὸν ἀνταρτη.
Βλέπεις τοῦτη τὴν κασσέλα, ποῦ 'φορτώθηκε 'στὸν ὦμο
καὶ μ' αὐτὴν ἐπῆρα δρόμο;
Ἔχει γράμματα γεματα μὲ λαγῆς λαγῆς φοβέραις,
ποῦ μοῦ τἀστειλαν καμπόσοι του πολέμου τῆς ἡμέραις.

—

Εἰς ἐμὲ τὸν πατριώτην
ἐρριχθῆκαν ὅλοι τότε,
κι' ἐστελλαν 'στὸν συνωμότην
ἀπειλὰς οἱ συνωμόται.

—

Τότε λέγουν ὁ Σκουλούδας πῶς ἰσρῆκε καθ' ὁδὸν
τὸν ἡμέτεραν τὸν Καββαν, τῶν ἀρχῶν μας ὑπακοὸν,
καὶ τοῦ λέγει πῶς τὰ μέλη τῆς μεγάλης Ἀσράτου
θὰ ριχτοῦν τοῦ Ντελληγιάννη, κι' ἂς κλειοθῇ 'στὴν κάμαρά
Ἔρχεται καὶ μοῦ τὸ λέγει, πλὴν ἐγὼ τοῦ λέγω κτρᾶβα [του.
κι' ἀπὸ λόγια τοῦ Σκουλούδη δὲν ἐξράνω, μαστρο-Καββᾶ»

—

Τί μεγάλου τρόμου χρόνοι!....
ἔστεκαν οἱ Λαζαρόνοι
μές 'στῶν ὁρόμων τἀκωνάρια,
φτού! κι' ἐσβύνασν τὰ φανάρια.

—

Μέσα κι' ἔξω μαῦρα στίφη
πλημμυροῦν συνοικοτῶν,
κι' ἔλαμπαν 'στὸ σκότος ξίφη
ἀοράτων κι' ὁρατῶν.

—

Κύριέ μοι, μὴ γιλᾷς...
πάρε τὰς ἐπιστολάς,
κι' εἰς αὐτὴν τὴν τρικυμίαν
ὁλάβασέ της μίαν μίαν.
κι' Γλα 'κεῖς ἂν εἰμπορεῦσαι νὰ μὴ βγαλω τὸ σπαθί
καὶ τὸν Τοῦρκο νὰ τὸν φέρω 'στὴν Ταράτσα νὰ στρωθῇ.

Φάκελλος ἐπιστολῶν μ' ἕνα πλῆθος ἀπειλῶν.

—

Γράμμα πρῶτον. — Τὸν Σκυλεύδη νὰ τὸν τρέμῃς, φουκαρᾶ..
ξέρεις ὅτι 'στὴν Μαδρίτην ἤτο Πρίσους μιὰ φορά,
κι' εἶχε σχέσεις ἀπὸ τότε μὲ πολλοὺς Τορεαντάρους
κι' Ἱσπανοὺς μαχαιροφόρους,
κι' ἔχ' Ἱσπανικὰ στιλέτα,
καὶ γιὰ τίποτα 'μπορεῖ
νὰ σὲ κάνῃ κοτολέτα,
πολεμάρχε Θοδωρῇ.

—

Ἐξεπίτηδες 'στὸν Κάϐϐα συνωμάτας καταδίδει
γιὰ ν' ἀκοῦς συνωμοσίας κι' ὅλο νάχῃς ριπετίδι.
Προσοχέ τον, κι' εἶναι φίνος καὶ μαχαιροβγάλτης πρώτης...
ταῦτα γράφει *Δὸν Κισσώτης*, ὁ Μαγκήσιος ἱππότης.

—

Γράμμα δεύτερον. — Ἀμέτως κήρυξέ τον, μὴν ἀργῇς,
ἄλλως τώρα θὰ σφαγῇς,
καὶ τὸ κρέας σου θὰ γίνῃ νέον εἶδος σαλτσισώτου...
ταῦτα γράφει *Σάντσο-Πάγχας*, ὁπαδὸς τοῦ Δὸν-Κισσώτου.

—

Γράμμα τρίτον. — Ἢ τὸν κάνεις ἢ σὰν πράσσει θὰ κοπῇς...
ταῦτα γράφει λυσσασμένη μία *Μαύρη Προσωπίς*.

—

Γράμμα τέταρτον. — Ἀμέσως· ποῦ πολίμου βάλε κέσκα
μὴ σὲ κάνῃ τρία κι' ἕνα μιὰ μυστηριώδης *Μάσκα*.

—

Γράμμα πέμπτον. — Κήρυξέ τον, εἰδεμὴ θὰ γίνῃ θρῆνος,
τώπα καὶ τὸ ξηναλέω... κάποιος νέος *Ταρταρῖνος*.

—

Ἕκτον γράμμα. — Κήρυξέ τον, Θοδωρῇ τῆς φουστανέλας,
πρὶν ἐγὼ σοῦ τὸν κηρύξω... κάποιος φίνος *Πουλετσινέλας*.

—

Ἕβδομον. — Νὰ τὸν κηρύξῃς
καὶ τὰ δόντια σου νὰ τρίξῃς,
ἢ θὰ κρύψω μία μπόμπα
μὲς 'στὴν νυκτικιὰ σου ρόμπα
ὅλο νιτρογλυκερίνη...
μία *Προσωπὶς Κιτρίνη*.

—

Ὄγδοον. — Τὰ τρίτσα κάτσα
νὰ τάφήσῃς. Θεόωρῃ...
ἔβλεπ 'στὸν Σουλτάνο μπάτσα
μὲ τὸ χέρι τὸ βαρύ.
Τράβα μπρός καὶ μὴ σὲ μέλῃ...
πρὶν σὲ κόψω ξίρος βάλε...
τὴν γραφὴν αὐτὴν σοῦ στέλλει
ὁ *Μπερτόδουλος* ὁ πάλαι.

—

Ἔνατον. — Ἀμέσως τώρα
κήρυξέ τον, Θεοδώρα,
πρὶν νὰ πάθῃς ἐπωδύνως
καὶ σοῦ ποῦν πὰ βοῦ γὰ δί...
ταῦτα γράφει *Μπερτολδένος*,
τοῦ Μπερτόλδου τὸ παιδί.

—

Δέκατον. — Μὰ τίλος πάντων,
πρῶτε γίγα τῶν γιγάντων,
μὴν ἁπλώνῃς τραχανᾶ,
κάνε τον 'στ' ἀληθινά,
πρὶν πολλοὺς μπελάδες νάβρῃς,
πρὶν ἀλλοιώτικος γενῇς
κι' ὅπως φαίνεται κανείς
σὲ γαλλὶ μπουκάλας μαύρης.
Ταῦτα γράφει σὰν τρελλὸς
Ἀρλεκῖνος πυρϐολός.

—

Ἑνδέκα. — Πρωτοῦ τρεχίσω
τὸ μαχαῖρι 'μπρὸς καὶ πίσω,
κάνε τον ἀνυπερθέτως....
ἕνας κάποιος *Ριγκολέτος*.

—

Δώδεκα, τὸ τελευταῖον,
κορωνὶς τῶν ἀπευκταίων.
Κάνε τον, ἢ μὲ στιλέτο
ζέξου καὶ τὸν Περικλέτο.

Θ. — Εἶδες λοιπόν; τὰ ὁλάβασες;...τὴν θέσι μου φαντάσου...
Φ — Ἀθῶος βγαίνεις παμψηφεί....κασσέλα τὰ χαρτιά σου.

Γιὰ τὸν Γουϐέλη τὸν Κωστῆ, τὸν ἄδοϐο πολεμιστή.

—

Κι' ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τὴν βαρειὰ 'σωθήκανε τὰ νιάτα,
καὶ μιὰ πατρίδα δύστυχη τὰ κρυφοκαμαρόνει,
ποῦ μιᾶν ἡμέρα τάθελεπε παλληκαρᾶ γεμάτα
νὰ στέκουν μέσα 'στὴ φωτιὰ καὶ δίπλα 'στὸ κανόνι.

—

Κι' αὐτὸ παιδὶ καμαρωτὸ μὲς 'στὰ παιδιὰ τὰ 'λίγα
τὸν Χάρο δὲν τὸν 'τρόμαξε 'στὴ μαύρη γῆ τοῦ Ρήγα,
μὰ τώρα σκλάχτηκε κι' αὐτὸς τίτολο παιδὶ νὰ πάρῃ,
ποῦ τὸ κρυφοστεφάνωσε τῆς δάφνης τὸ κλωνάρι.

—

Ὁ λαμπρὸς μὲς κελλιτέχνης, ὁ γλυκύτατος ὁ Σῶχος,
ὁποῦ μένει 'στὰ Παρίσια, κατεσκεύασε δ' ἐξόχως
τὸν γνωστὸν τὸν ἀνδριάντα τοῦ κλεινοῦ Καλοκοτρώνη,
κι' ὅταν ἄκουσ' ἐκεῖ πέρα τοῦ πολέμου τὸ κανόνι
πρῶτος ἔτρεξε νὰ πάθουν καὶ παλμοὺς νὰ πολεμήσῃ,
δι' εὐχῶν ἡμῶν τε κι' ἄλλων ξαναφεύγει 'στὸ Παρίσι.

—

Τιμαθέου Σαλιϐαρούδου, περιφήμου μουστικοῦ,
'στὸν νεκρεῖν τοῦ Βαρτάσαση εἶμαι φανέρωσι ἀπὸ τὰ πρῶτα,
ποῦ νομίζεις πῶς ἄκουσες τὴν βροντὴν τοῦ Δομοκοῦ
καὶ τὸ στῆθός σου σπαράζει κεθκιὰ γλυκειὰ τοῦ νότα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολεμαΐδος εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατεράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά

Τοῦ Δεκεμϐρίου τρίτη καὶ δεκάτη,
γιὰ κρίσεις τσαμπουνοῦν οἱ Κορδονάτοι.

Ποῦντος πέντε κι' ἑξακόσα.
παρακρίϐηνε κι' ἡ γκιόσα.

Ἕνα δάκρυ μας πικρὸ 'στοῦ Χωρέμη τὸν νεκρό.

—

Σιγὰ μὴ τὸν ξυπνήσετε, κι' ἀγγέλοι παραστέκουν
'στὸ λείψανο τῆς ἀρετῆς καὶ στέφανα τοῦ πλέκουν
Ἀμάραντος χρυσοφόρος, μὰ 'στοῦ νεκροῦ τὸ ὁλάδι
μαύρακις ὀρφάνιαις πικροκλαῖν καὶ μιὰ πατρίδα σκλάϐα.

—

Προχθὲς τὸ ϐράδυ μιὰ ψυχή, ψυχὴ σὰν παιδιακίσια,
ποῦ τόσαις πίκραις εὑρίσκαν παρηγοριὰ σιμά της,
μέσα 'στῆς Χίου 'πέταξε τὰ ῥόδα τὰ περίσσια
κι' ἔσμιξε μὲ τοὺς μόσχους των τὸ μοσχοϐολημά της.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — Κι' εἶπα κι' ἐγὼ βρὲ Περικλῆ, 'στὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη
κουνῶντας τὸ κεφάλι :

—

«Κατακαῦμένε Μίκιο,
τί σοῦμελλι καὶ σένα ;...
χωρὶς κανένα δίκιο
νὰ σὲ κρατοῦν κλεισμένα.

—

« 'Στὴ φυλακὴ σὶ στέλλει
'Ψηλὴ Δικαιοσύνη,
ὁποῦ τοὺς νόμους κρίνει
καθὼς ἡ Θέμις θέλει.

—

«Καὶ σὶ θὰ βασανίσουν,
θὰ χάσῃς τὰ καλά σου,
Μίκιο, θὰ κιτρινίσουν
τάφρατα μαγουλά σου.

—

«Μίκιο μου, θὰ φιράνῃ
τὸ πρῶτο σου τὸ ϐάρος,
τὸ φρέσκο θὰ σὲ κάνῃ
νὰ γίνῃς μπακαλιάρος.»

—

Π. — Δὲν τὄλεγα,. δὲν τὄλπιζα, μηδὲ 'στὸν νοῦ μου τῶχα
ὅτι κι' ὁ Μίκιος θὰ χωθῇ 'στῆς φυλακῆς τὴν ϐόχα.
Μὲς 'στοῦ Συγγροῦ τῆς φυλακαῖς σὲ στέλλουν νὰ κονέψῃς
καὶ τῆς ἡμέρας νὰ περνᾷς ὁλαϐάζοντας ψαλτήρια...
πῶς ἄρησες τὰ Θέατρα κι' ἐπῆγες νὰ μπιρέψῃς
μὲ τοὺς Μητροπολίτηδες καὶ μὲ τὰ Μοναστήρια ;
'Εσύ καλὰ, βρὲ μάτζα μου, 'περνοῦσες μὲ τάστεῖα
καὶ τὸ ψηλὸ σου σπῆτι...
τί σοῦ κατέϐη 'ξαρνικὰ νὰ γρέψῃς 'στὴν «Ἑστία»
γιὰ τὸν Μητροπολίτη
τὰ Μοναστήρια μας τὰ ὄρη πῶς ἕνα θὰ τὰ κάνῃ
γιὰ νὰ χαρίσῃ κτήματα 'στοὺς Πρίγκηπας μεγάλα ; ...
πλὴν ἔστι Δίκης ὀφθαλμὸς, ὁποῦ καιρὸ δὲν χάνει
καὶ μὲς 'στὸ φρέσκο τοῦ Συγγροῦ σὲ κουϐαλοῦν πηλάλα.
Φ. — Τί σκέψις 'στὸ κιφάλι σου νὰ παίζουν καραμπόλα
γιὰ τέτοια φίστα ποῦπαθες καὶ μπόρα ξαρνική:...
πάει λοιπὸν τὸ «Πρώτον Πῦρ», πάει τὸ «Λίγ' ἀπ' ὅλα ;
τοὐλάχιστον ἂν σ' ἔβαζαν γι' αὐτὰ 'στὴ φυλακή.
Μὰ μὴ γιὰ τοῦτο, Μίκιο μου, χυθῇ 'στὰ μάγουλά σου
εὐαισθησίας χρῶμα,
κι' ὅλοι 'στὸ φρέσκο θὰ κλεισθοῦν, ϐολὰ μου καὶ ϐολά σου,
καὶ σφαλιστὸ τὸ στόμα.

Παυσάτω κάθε κρότος
περὶ τοῦ Γραμματέως,
δὲν εἶναι μήτε πρῶτος,
μήτε καὶ τελευταῖος.

—

Ὁ πρᾶξες μπορεπότης
ἰβγῆκε στασιώτης;
καὶ τόσα μελετᾷ...
δὲν εἶναι χωρατὰ.

—

Ὁ πρᾶος σὰν ἀρνάκι
μαζὶ μὲ τὸν Μπενάκη
καὶ μ' ἄλλους φλογερούς
σὰν ἄκαπνο φυσέκι
σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
συνωμοσίας πλέκει.

—

Μὰ κι' ὁ Κελλιφρενᾶς
μαζὶ μὲ τὸν Δροσίνη
μιλεῖ γιὰ τὰς Μοναὺς
κι' αὐτὸς ἐνέδρας στήνει.

—

Συνωμότες τριτύρω φυτρόνουν,
στὰ τραπέζια στιλέτα καρφόνουν,
εἰς τοῦ Μίκιου τὴν κόκκινη τρίχα
κάνουν ὅρκο μὲ στόμα θρασύ,
καὶ τοὺς βλέπω νὰ πίνουν μαστίχα
κι' ἀγγουράκια νὰ τρῶνε τουρσί.

—

Λεονάρδος ὁ Μήτσος προβαίνει
συνωμότης κι' ἐκεῖνος φριχτός,
κι' ἄλλες ἕνας κοντὰ των πηγαίνει
σὰν σεκὶ καὶ σὰν φάσμα νυκτός.

—

Τῶν Σαὶν-Ζούατ ἡ παρέα γελᾷ
κι' ὁ καθεὶς τὴν κυτταζεῖ καὶ φρίττει...
μαζελίκια προσταζουν πολλὰ
καὶ μαστίχα δεύτερα καὶ τρίτη.

—

Γιὰ καυγᾶ τὸ ζωνάρι των λύνουν
ἴσχως νόμους κι' κύτσι νὰ ψηφάνε,
μέ ρακὶ τὰ στιλέτα των πλύνουν
καὶ 'στὰ σπήτια των τρίχουν νὰ φᾶνε.

—

Σὰν μιὰ σπίθα ἀρμμένη 'στὴ στάκτη
βγαίνει 'μπρός των μὲ Θέμις Γοργόνα,
τὸν ὑπεύθυνο πίρνουν συντάκτη
καὶ τὸν πᾶν 'στὸν παληὸ τὸν Στρατῶνα.

—

Ἀπορῶν ὁ Μπενάκης 'ρωτᾷ
πῶς τὰ κάζα γινῆκαν αὐτά,
μὰ τοῦ λέν ἐσιωπή, συνωμότη,
καὶ δὲν ἔχει γιατί καὶ διατί».

—

Γράφουν ἕνα τρανὸ μανιφίστο,
τὸν Μπενάκη τὸν πᾶν φυλακή,
καὶ τὸν Μίκιο τὸν βαζουν ἀρέστο
καὶ τοῦ βγάζουν ξυνὸ τὸ ρακί.

—

Π.— Δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ,
τὸ νομίζεις προσβολὴ
ἂν σοῦ γράψουν ὅτι κάποιος κάτι τι θὰ σοῦ χαρίση
γιὰ νὰ σὲ καλοπερδίση;

—

Φ.— Τὸν καλὸ ψυχρό σου φλαρο...
χάρισέ μου καὶ θὰ 'ᾖς...
τροβαδούρος εὐμειδὴς
ὅλο σμπαρα θ' ἀμολάρω.

—

Χάρισέ μου μὲς 'στὴν ψώρα
καὶ 'στὴν τόση δυστυχία,
κι' ἂς τὸ γραψουν ὅλοι τώρα
μέ τὰ πᾶ χοντρὰ στοιχεῖα.

—

Ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, τὸ νομίζω δυσφημίαν,
προσβολὴν μου κι' ἀτιμίαν,
ποῦ κανένας δὲν εὑρέθη νὰ μοῦ 'πῇ καμμιὰν ὡμέρα:
«νὰ καὶ σύ, βρὲ μπεχλιβάνη, λίγο χῶμα, λίγη ξέρα,
γιὰ νὰ κτίσῃς μιὰ φωλιὰ
κι' ἐκεῖ μέσα νὰ κινέψῃς
μ' ἕλη σου τὴν φαμελιὰ
καὶ νὰ λείψῃ καθε σκέψις».

—

Τοῦτο μόνον θεωρεῖται δυσφημία κι' ἐντροπὴ
πῶς κανεὶς δὲν μοῦ χαρίζει καὶ δὲν βλέπω προκοπή.
Τοῦτο μόνον μὲ πειράζει
καὶ μοῦ 'κόλλησε μαράζ
ποῦ δὲν 'βρίσκω δωρητὴ
νὰ μοῦ δώσῃ κἄτι τί.

—

Κι' ἂν τὴν ξύλινή σου σκούφια καὶ τὸ ξύλινο κασκέτο
μοῦ χαρίσῃς, Περικλέτο,
μὴ νομίζῃς καὶ μ' ἐκεῖνο
τὸ ρεζίλικο πισκέσι
πῶς μικρότερος θὰ γίνω
καὶ τὸνορε μου θὰ πέσῃ.

—

Κάτω τὸ κεφάλι γέρνω
κι' ὅ,τι κι' ἂν μοῦ δώσῃς πέρνω,
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολύ
γιὰ μιὰ τέτοια προσβολή.

—

Γιὰ δωρεῶν ζητήματα τοιοῦτον ἔχω φρόνημα
καὶ κακῶ πάντα φρόνιμα,
πλὴν ἐπειδὴ τὴν σήμερον μὲς 'στὴν κατώγεα ρέβουν
ὅσοι τολμοῦν τὰς δωρεὰς νὰ τὰς ὁμοσιεύουσι,
γι' αὐτὸ νομίζω σύμφορον 'στὴν προσφιλῆ πατρίδα,
ποῦ πλημμυρεῖ χρυσός,
νὰ γίνωνται χαρίσματα χωρὶς σ' ἐφημερίδα
νὰ γράφωντκι ποσῶς.

—

Π.— Ποῦναι τὰ χαρίσματα τῶν καιρῶν τῶν πρώτων:
ποῦ καὶ τὰ δωρήματα Σταύρου τοῦ Μπουλίκη;
τότε, φίλε Φασουλῆ, μὲ πομπὴν καὶ κρότον
φανερὰ τὲ 'χαριζις καθε σου τσιφλίκι,
καὶ γι' αὐτὰς τῆς δωρεᾶς ὅπως εἶδα κι' εἶδες
ἔγραφαν διαφορὰ 'στῆς ἐφημερίδος.

—

Τώρα μόλις ἐγράψες πῶς διενοήθη
κἄποιος εἰς τοὺς Ἱερίγκηπας δωρεὰν νὰ δώσῃ,
βλέπεις μικὴν ἐξαφνὶ 'στῆς Αὐλῆς τὰ πλήθη
κι' ὁ καθεὶς σηκόνεται μέσα νὰ σὲ χώσῃ.

—

Φ.— Τότε τὸ Βασίλειο 'πήγαινε ρωλόγι,
ὅμως τώρα διωγμός, φυλακῆς μεράκι,
κι' ἴσως, Περικλέτο μου, μέσα 'στὸ κατῶγι
πᾷν καὶ τὸν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη.

—

Πίσω του Καλόγερε μὲ τὰ συναξάρια
τρῶνε κι' αὐγοτάραχα, τρῶνε καὶ χαβιάρια,
τρῶνε γιὰ τὴν ὄρεξι κι' εἴκοσι λουκάνικα...
βάλτε μέσα 'γρήγορα κεἰ τὰ φερδομένικα.

—

Μὶ τὴν καταδίωξι 'πῆραν πάλι φόρα,
μέσα κι' ὅλ' εἰ πρεβόεντες. μέσα κι' ἡ μαρίδα,
κι' ἴσως, Περικλέτο μου, φυλακίσουν τώρα
καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὴν Ἐφημερίδα.

—

Π.— Ἴσως νὰ τὴν παθουν κι' ἄλλοι
μὲ τὸν Λαμπρὸ τὸν Μιχάλη.
Μέσα 'στοῦ Συγγροῦ τοὺς μπάλους τριγυρνεῦσες μιὰ φορά,
τώρα μὲς 'στῆς φυλακῆς του τριγυρίζεις, φουκαρᾶ.
Ὁπωσδήποτε καὶ παλι σὲ Συγγροῦ σ' ἐπῆγαν σπῆτι
γιὰ νὰ μαθῇς πῶς τὸ τρίδουν τὸ πιπέρι μὲ τὴ μύτη
ὅσοι γραφουν ἄραις μέραις καὶ γιὰ τὸν Μητροπολίτη.

—

Φ.— Βρὲ κακὸ ποῦ τῶχεις παθει!...
δὲν θὰ μείνῃς ὁ μισός...
τί μαντατο θὰ τὸ μάθῃ
κι' ὁ μεγάλος ἐΠαρνασσός;»

—

Σὺ μιὰν ὥρα νὰ τοῦ λείψῃς
μία σαχλα θὰ γενῇ,
καὶ κατήφεια καὶ θλίψις
θὰ ἐσπορζῇ σκετεινή.

—

Σὲ κυτταζω καὶ σιγῶ
καὶ στουπίρει τὸ μυαλό μου,
μὰ θυμήσου πῶς κι' ἐγὼ
'τραβηξα τὸν διαβολό μου.

—

Π.— Πᾶμε λοιπὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς
μήπως κατὰ διάνοιαν κανένα δυσφημήσῃς,
κράξε συγγνώμην. Δέσποτα, καὶ ζήτησε μετάνοιαν
μὲ πόνον περισσὸν,
κι' ὧν ἕκαστος τὴν σήμερον ἔχει κατὰ διάνοιαν
καὶ πάντων καὶ πασῶν.

—

Καὶ τώρα. παλαβέ,
μολὼν ἀδὼ λαβέ
γιὰ δωρεὰ καὶ σὺ
τρεῖς φάπαις καὶ μισή.

Μιὰ μεγάλη βαρκαρόλα κι' ἔγλα λέσσα κι' ἔγλα μόλα.

Φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου.. πάει πάει 'στὸ κακλό,
ἀλλὰ μὴ παρακελῶ
μᾶς ἀφήνῃ τόσο χρόνο
'στὸ σικλίτι καὶ 'στὸν πόνο.

—

Πρὶν τὴν ἄδικα τελειώσῃ νὰ μᾶς ἔλθῃ 'στὴν 'Αθήνα...
θὰ λουφαξουν ἑως τότε
κι' οἱ θερμοὶ συμπατριῶται,
καὶ σὰν πρῶτα θὰ βαροῦμε τὰ βιολιὰ καὶ τὰ κλαρίνα.

—

Ἕως τότε πέρνει τέλος ἕνα κι' ἄλλο νταβατοῦρι,
ποῦ γεννᾷ μὲς 'στὴν ψυχή μας μιὰ μεγάλη στεναχώρια,
καὶ τοῦ Κόκκορη τὸ καζο μὲ τὸν Ναύαρχο Σαχτούρη,
καὶ μοναχα θὰ φωναζουν τοῦ Ναυσταθμοῦ τὰ κανόρια.

—

Μόλις τρεῖς περάσουν μῆνες ἐδῶ πέρα νὰ γυρίσῃ
πρὶν τὸ ὅλο Ναυτικό μας μιὰ γιὰ πάντα ξεκληρίσῃ.
Νἄλθῃ ἴσχως παρακαλῶ
μὲς 'σὲ κύματ' ἀφροβόλα,
καὶ τὰ τωρινὰ τὰ χαλᾶ
θὰ περάσουν ὅπως ὅλα.

—

Δὲν θὰ λέῃ κάθε κοῦκος
γιὰ τοὺς χρόνους τῆς εὐκλείας,
κεἰ δὲν θἄχῃ κι' ὁ Κουτσοῦκος
Τσαμαδοῦ καταγγελίας.

—

Φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου.. 'στὸ καλὸ καὶ τώρα σύρε,
ξέχασε καὶ τοὺς κουμπάρους, ποῦ τὸ σχίσιο τοὺς 'πῆρε.
Πᾶει 'στὸν Παππιοῦ νὰ μείνῃ
μ' ἑνὸς χρόνου ξενοιασιὰ,
καὶ τὸν Στόλο τὸν ἀρίνει
σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιά.

—

Πλὴν εἰς ὅσους ἐρωτήσουν γιὰ τὸν Στόλο μας μὲ ζῆλο
νὰ τοὺς 'πῇ καὶ γιὰ τὴ Σκιαθο, νὰ τοὺς 'πῇ καὶ γιὰ τὴ Μῆλο,
νὰ τοὺς 'πῇ καὶ γιὰ τορπίλλες, ποῦ βρεθῆκαν ἀδειανές,
κι' ἄναψε μὲ συζητήσεις κάθε πρῶτος καφενές.

—

Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναφέρῃ καὶ τῆς Πρίβεζας τὰ κάστρα,
ποῦ φυσοῦσαν σορόκαδες καὶ μᾶς ἔκαναν χαλάστρα,
κι' ἔτσι 'πῆγε τοῦ κακοῦ
τόσο πατιρτὶ τσιφοῦτη,
καὶ τὰ γκρὰ τοῦ Ναυτικοῦ
εἶχαν κυνηγοῦ μπαροῦτι.

—

Μὴν ξεχάσῃ ν' ἀναιρέῃ
καὶ τοὺς ἄθλους τοὺς λοιποὺς,
ποῦ καθένας μας τοὺς ξέρει,
νὰ σαστίσῃ κι' ὁ Παπποῦς.

—

Φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου πικραμένο γιὰ τὰ ξένα...
σταματῶ 'στὸ περιγιάλι μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα,
καὶ κυτταζω μιὰ βαρκοῦλα, ποῦ πετᾷ μὲς 'στὸ γιαλό...
φεύγει τὸ παιδὶ τοῦ Στόλου... Πρίγκηπάς μας 'στὸ καλό.

Ὁ Σουλτάνος ὁ πολὺς κι' ὁ τζουτζὲς ὁ Φασουλῆς.

—

Φ.— Μερχαμετλοῦ καὶ σερκετλοῦ, σὲ χαιρετῶ, Γαζῆ,
καὶ πὸς ἐδέρμ, Πατισάχ, ἀγιακλανιζῆ,
κοντελογῆς, Σουλτὰν Χαμὶτ, πονταρία σου φιλῶ,
τέλεις καυβέντα; 'μίλησα... ντέν τέλεις; ντέν 'μιλῶ.
Ὅ,τι μοῦ 'πῇς μπὰς σύστευνί, κεφάλι μου τὰ κλίνω,

μπὰς καφφετζῆς, μπὰς τουρκετζῆς, καὶ μπὰς χαζούμ τὰ γίνω.
Τὸ Φασουλῆ τὸ μπουνταλᾶ,
ποῦ ντέν τὸ 'γνώρισες καλά,
Τουρκομερίτης 'γένηκε κι' οὔλα τὰ καταφέρνει
μὲ τὸ καραγκιοζλῆκι...
μπιζίμ Κιρὰ Γεώργιο μελάνι μαῦρο πέρνει
κι' ἴγρκοει τὸ Συντήκη,
σκλετισμένος καθεται Ζαήμ ἐφέντ σφὰ του,
πέρνει μελάνι τσιμαδεῖ κι' ἰδάξει τδνομά του.
'Αρτὶκ Βουλὴ 'μαζεύτηκε νὰ 'πῇ τὸ τί συμφέρει
κι' ἄρχισε τὸ νυκτέρι,
ἀρτὶκ βαροῦν μισάνυκτα, κερὶκ, φωτοχυσία,
λαμπάντες, Ἐπιτάφιο, κι' ἐσπερινὴ τυσία.
Ἴστε Γερακωστόπουλο τὰ μάτια του γουρλόνει
καὶ τὸν Ζαὴμ μαλλόνει,
γιατὶ τοῦ λέει τὴ Βουλὴ μεσάνυκτα νὰ φέρῃ ;
ἀρτὶκ Ζαήμη ντέν 'μιλεῖ, κατῶς τὸ συνειτίζει,
ἀρτὶκ τὰ τὸν ἐμάλλωναν κι' ἂν ἦταν μεσημέρι,
ἀρτὶκ Γερακωστόπουλο 'στὴ τέσι του κατίζει.
Γιὰ τὸ Συντήκη, Πατισὰχ, κανένας γιὸκ ντὶν λέει,
τὸ Ντελῆγικάννη μοναχὰ συλλογισμένο κλείει,
κι' ἰσφίγγεται κι' ἰκδόεται γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίντα,
ἰστὶ ταρρῶ τοῦ 'μόρισι καὶ πάλι πελαμήντα.
Γκιτσὺρ 'γενῆκαν μπὶρ παρὰ μὲ τοῦτον τὸν ἀρίχη.
Βουλὴ τελειόνει, βγαίνομε, βήχω καὶ ξερσήχω,
κι' ἀλ Ντελῆγιαν βουρ ντουβρᾶ, Σουλτὰν Χαμὶτ Καλίφη,
δκοῦ τὰ 'πῇ γιὰ παρὰ τον κι' ἰκτύπα τον 'στὸν τοῖχο.
Νά ! τὸ Συντήκη, πάρε το κι' ἰκρύρτο 'στὸν ὑντὰ του.
τοὺς Γιουνανλὰρ κοπέλια σου κι' ἰντούλους σου τοὺς κάνει,
ἀρτὶκ μὲ τὸ Συντήκη μας πάρε καὶ τάπαιτά σου,
ποὺ μιὰ φορὰ τοῦ τάστειλες μπαξὶς τοῦ Ντελῆγικαννη.
Ντούλο σου ταπεινότατο τὰ μαίνω μιὰ γιὰ πάντα
καὶ μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Ταξρσὶ τάνοιξω μιὰ λοκάντα,
νὰ μπαινοβγαίνουν Μπέηδες νὰ τρῶνε τὸ κιμπάπι,
Παληότουρκοι, Νιάτουρκοι, νἄχουν μ' ἰμᾶς ἀγάπη.
Νὰ τὸ Συντήκη, 'γένηκε μὲ τὴ 'ντική σου γνώμη,
πιστὰ τὰ τὴν φυλαξωμε κι' ἐμεῖς κι' οἱ κληρονόμοι,
κι' οὔλο τὰ προσκυνοῦμε
κι' ἔτσι τὰ τὸ περνοῦμε,

κάνομε καὶ ντὲν κάνομε γιὰ τὸ Στρατὸ στελέχη
πόλεμο μιὰ ντὲν ἔχει.
'Αρτὶκ κιτάραις ἄρχισαν, βιολᾶς, κι' ἰμαντολίνα,
τραγοῦντι καὶ φωνή,
ἀρτὶκ καὶ κάποιος Τουρκαλᾶς, μᾶς ἤρτε 'στὴν 'Δτήνα
Γκιαούρης νὰ γενῇ.
κι' ἐγὼ 'στὸν Τοῦρκο 'μίληκα μπὶτ μπουνταλὰ νὰ φαίνεσαι;»
τζάνουμ, ἐμεῖς 'τουρκίψαμε κι' ἰσὺ Γκιαούρης γένεσαι ;

—

(Μπρὸς 'στὸν Χαμὶτ γονατιστὸς ὁ νάνος σιωπᾷ
κι' ἐκεῖνος μὲ τὴ γόβα του 'στὴ μύτη τὸν κτυπᾷ.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εἰς τῆς Σμύρνης τὸν Τ α ὥρα τῆς 'Αδάνας πρώτης
ποῦ τὰ πίνει καὶ μυρίζει κάθε φίνος καπνοπόντης.
Ὄχι ψυχή μου, βρὲ παιδιά,
τίνει τοῦτ' ἡ μυρωδιά ;
κι' ἕνα πόδι ἔχω τώρα νὰ κοιμοῦμαι, νὰ ξυπνῶ
μὲ τῶν πούρων τοῦ Τεμπάκη τὸν πανύμνητο κεπνό,
κι' αὔθωρεὶ 'στὴ μαγαζὶ του κάθε θερτέκλῆς ἂς τρέξῃ...
Φωτεινῆς 'Αγίας Ἰρήμες, ἀριθμὸς ἑκατὸν ἕξῃ.

—

Τοῦ φιλολόγου τοῦ γνωστοῦ, τοῦ Πλάτωνος Δρακοῦλη,
ποῦ τὸν Ἰουδᾶ κατάκερδα τῆς κάθε γῆς οἱ δοῦλοι,
κι' ἀπολαμβάνει πάντοτε παρὰ σωροὺς τιμάς,
τρεῖς διαλέξεις 'Αγγλιστὶ περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον 'Οξφόρδης τῆς κλεινῆς,
ποῦ τόσοι παρευρέθησαν σπουδαῖοι κι' εὐγενεῖς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά.
πατερόκα Στρατοπέδων καὶ πλημμυρ' ἀπὸ λεπτά.

Εἰκοστὴ τοῦ Δεκεμβρίου,
νέκρα χρηματιστηρίου.

Ποῦντες ἑξακόσα κι' ἕξη
κι' ὁ Ρωμηὸς 'στὴν Κίν' ὃς τρέξῃ.

Πόλεμος Φασουλικὸς
καὶ φαντασμαγορικός.

Πρώτη καὶ σπουδαία πρᾶξις,
ποῦ σὶ κάνει νὰ φρυάξῃς.

—

(Προσφωνεῖ κι' ὁ Πιρικλέτος μ' ἕνα σρρῖγος φαντασίας
καὶ μ' ἐπίσημον στελήν
τὸν ἱππότην Φασουλῆν
ὡς ὁ Κέιζερ ὁ γκοῦρος τὸν Ἐρρίκον τῆς Πρωσσίας.)

—

Π.—Τώρα ποῦ τὸ κεφάλι μας εἰρήνης κλάδος στέφει
καὶ φαίνεσαι πῶς ἤλθαμε 'στὸ πρῶτο μας τὸ κέφι,
πάρε τὸν Στόλον τὸν ἀργόν, καὶ πόντους διελάσας
φίρε τὴν κυκνόλευκον 'στὰς Σινικὰς θαλάσσας,
ὡς Ἕλλην δὲ ὀκφνοστευγὸς τὸ χρίος σου νὰ κάμῃς
ἐκεῖ ποῦ διαμάχονται πάντοδαπαὶ Δυνάμεις.

—

Μὲ τῆς φεβίρκις κανινὸς ταὐτίσου μὴν ἰδρώσῃ,
κι' ἀφοῦ μὲ τῆς ἀσκάδες των κατέλαβον προσκαίρως
οἱ Γιρμανοὶ τὸ Κιάου-Τσοῦ, τὸ Πόρτ-'Αρθοὺρ οἱ Ρῶσσοι,
τρίχα καὶ σὺ μὲ τους λοιποὺς νὰ πάρῃς κάποιο μέρος.

—

Τὰ τελευταῖα τρόπαια μὴ λησμονῇς ἐκεῖνα,
κι' ὁπόταν διαμελισθῇ μαζὶ μ' ἐμᾶς κι' ἡ Κίνα,
νὰ δώσουν καὶ πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς ἀνάλογον μερίδιον
πρὸς δόξαν μας ἀΐδιον.

—

Μὴ τοῦ πολέμου βλέπετε τὴν χαίνουσαν πληγήν,
κι' ἂν Τοῦρκος σήμερα πατῇ τῶν Θεσσαλῶν τὴν γῆν,
κανεὶς μὴ στέκῃ δι' αὐτὸ θρηνῶν καὶ μουρμουρίζων
κι' ἀνοίγεται 'στοὺς 'Ελληνας εὐρύτερος ὁρίζων.

—

Ἕως πότε,
πατριῶται,
ἡ πατρίς μας θὰ βροντᾷ
γιὰ τὰ μέρη τὰ κοντά ;

—

Ἕως πότε θὰ μᾶς εἶναι μόνος πόθος καὶ μεράκι
Ἤπειρος, Μακεδονία, καὶ Βυζάντιον καὶ Θράκη ;

Τόση γῆ μᾶς περιμένει,
κι' ἐμεῖς πάντοτ' ἐδῶ τέρα
σὰν σαρδέλλικις στιβαγμένοι
ξερωνίζομε γι' ἀέρα.

—

Γιατὶ δὲν πᾶμε, βρὲ παιδιά, καὶ λίγο παραπέρα ;
γιατὶ κι' εἰς μέρη μακρυνὰ δὲν στήνομε πανηγέρα ;
κι' ἐνῶ τὸ σύμπαν συγκινεῖ
μιὰ τόση χώρα μακρυνή,
ἐμεῖς σὲ τοῦτο τὸν κυρὸ
ζωσμένοι σαπαράκις
σὲ μία κουταλιὰ νερὸ
πνιγόμαστε σὰν βλάκες ;

—

'Εμπρὸς λοιπόν, τὸν Φασουλῆν καθεὶς ἂς βοηθήσῃ
πρὶν νὰ μᾶς φάγ' ἡ ψώρα...
πολιτικὴν ἀποικιῶν κειρὲς ν' ἀκολουθήσῃ
κι' ἡ Ρωμηοσύνη τώρα.

—

Μᾶς τρώγει προκιώνιος δικαιωμάτων γρίνα
κι' ὁ διάβολος μας 'σήκωσε καὶ μάνια καὶ πατρίδα...
τὴν Θεσσαλία μᾶς βκατοῦν ; ...πᾶμε κι' ἐμεῖς 'στὴν Κίνα,
τετελεσμένον γεγονὸς νὰ κάνωμ' ἐκεῖ πέρα.

—

Ἐκεῖ ὅι' ὅλους ἔκτασις, ἐκεῖ ὅι' ὅλους τόπος,
καὶ δὲν πηγαίνει κουτουροῦ τοῦ καθενὸς ὁ κόπος.
Ἐκεῖ 'στὸ κράτος τῶν Σινῶν, 'στὴν γῆν τῶν Μανδαρίνων,
εὐρύτατον προσμειδᾷ τὸ μέλλον τῶν Ἑλλήνων.
ἐκεῖ δουλεύει ρωζικὸ γιὰ τὴν δική μας ράτσα,
κι' ὁ κὺρ 'Ετὲμ ἂς καθεῖται νὰ χάσκῃ 'στὴν Ταράτσα.

—

Κυττέξετε πρὸς τὸ Θιβὲτ καὶ πρὸς τὴν Μανδσουρίαν·
νὰ ζήτε γῆν ἀπέραντον καὶ πλοῦτον κι' ἀφορίαν.
ἐκεῖ ζαχαροκάλαμον καὶ τσαὶ καὶ ραβέντι
νὰ πίνετε καὶ νἄχετε μὲ τάντερά σας γλέντι.

—

Ἐκεῖ κανάβι μπόλικο, μετάξι καὶ μαλλί,
ποῦ ἔγκλουν μέσα 'στὸ Θιβὲτ τετραπήχεις κατσίκαις,
ἐκεῖ κι' ἀρνὶ καὶ πρόβατα καὶ τραγοὶ τρυφηλοί,
ποῦ χάνονται σὰν τους ἐδῶ γιὰ προβατίνας γλύκαις.

—

Ἐκεῖ κ' ἀσήμι καὶ χρυσός, ποῦ δὲν παθαίνει μείωσιν,
—Ψυχή μου, νὰ τὸν εἴχαμε γιὰ τὴν ἀποζημίωσιν—
ἐκεῖ καὶ τόσα μέταλλα, τρώντι θαυμαστά,
καὶ καμφορὰ νὰ τρίβεσαι κ' ὀπίσω κ' ἔμπροστά,
ἐκεῖ καὶ τὸ κηρόδενδρον κ' ἡ μόσχος κ' ἡ κανέλα
καὶ θηλυκὰ μεμπόσια, ποῦ σοῦ φωνάζουν εἶλα.»

—

Ποῖος Πικράδεισος ἐκεῖ, γῆ τῆς ἐπαγγελίας,
κ' ἐμεῖς ἐδῶ παρλάρομε περὶ τῆς Θεσσαλίας,
κ' ἀπὸ τὴν ὥρα τῆς αὐγῆς ὡς ὅτου νὰ βραδειάσῃ
ὅός του καὶ ξερωνίζομε ἐμὰ πότε μὰ θ' ἀέσῃ;»
καὶ 'στὸν Ζαΐμ' σὶ Θεσσαλοὶ
ὅλο καὶ βόλτακις φέρνουν,
μὰ τοῦ μουγγοῦ μουσακαλῆ
κουβέντα δὲν τοῦ πίρνουν.

—

Ἰδίτε τί Παράδεισος κ' ἐκτάσεις ἀχανεῖς!
Θαρρῶ τὸν Αὐτοκράτορα πῶς βλίπω τῶν Σινῶν!...
Ἐνώπιον τοῦ Φασουλῆ σχεδὸν γονυκλινὴς
λαλεῖ πολλὰ Κινέζιστί περὶ τῶν Ἀθηνῶν,
καὶ τοῦ πολέμου μας δεῖμ' νὰ μαθῃ τὰ συμβάντα
καὶ τῶν ὑποδημάτων του τοῦ λυνει τὰν ἱμάντα.

—

Ἐμπρός, ἱππότα Φασουλῆ,
καὶ δόξα τῶν Ἑλλήνων,
ὁ θρίαμβός σὶ προσκαλεῖ
νὰ πᾷς πρὸς τὸ Πεκίνον.

—

Σίχνα πολέμους καὶ φυγάς,
σύρε νὰ δώσῃς τράκο,
πάρ' ἐνσφραγίστους προσταγὰς
κ' ἀπ' τὸν Χατζηκυριάκο.

—

Ρίξε τῆς ἄγκυραις βαθειὰ,
τὰ 'δόντια σου νὰ τρίξῃς,
τὴν ζυλινή σου τὴν γροθιὰ
πρὸς ὅλους νὰ τὴν δείξῃς.

—

Κατέλαβε καὶ τὸ Κιμφοῦ,
τὴν ἐνδοξον πατρίδα
τοῦ Κομφουκίου τοῦ σοφοῦ,
ποῦ δεύτερον δὲν εἶδα.

—

Εἰς ἔργον πρόβαινε ταχύς.
μὴ τώρα μυίγαις χαθῇς,
καὶ στρατευμα τῆς κατοχῆς
μαζὶ νὰ παραλάβῃς.

—

Μὴ φοβηθῇς μηδὲ θυμῶν μηδὲ βομβῶν ἀρητῆρες
καὶ νέον Εὐαγγέλιον 'στοὺς Σίνας νὰ κηρύξῃς.
μὰ πάρε κ' ἕνα σάρωθρον μὲ τοῦτο νὰ σαρώσῃς
τοὺς σαχλο-Μανδαρίνους,
χωρὶς ποσῶς νὰ λυπηθῇς κι' ἀκρόασιν νὰ δώσῃς
'στεὺς γοεροὺς των θρήνους.

—

Ἐσὺ ποῦ πάντοτε μοχθεῖς γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς ἀτρύτως
κ' ἰσήκωσες τὸν Ἄτλαντα σὰν Ἡρακλῆς ἐπ' ὤμων,
πήγαινε καὶ βομβάρδισε τὸ πὰν ἀδιακρίτως
καὶ δεξιὰ κ' ἀριστερὰ σπεῖρε παντοῦ τὸν τρόμον.

—

Πρὸς τὸν θρίαμβον προχώρει,
γιὰ τὴν Κίνα βάλε πλώρη,
πέρασε ποταμοὺς κ' ὄρη
καὶ τὴν λίμνη Κουκουνώρη.

—

Πέρασε τὸν Γιανκιάγγο,
πέρασε τὸν Βραμαπούτρα.
μὴν ἀκοῦς κανένα Φράγκο,
σπάσε καθενὸς τὰ μοῦτρα.

—

Πρῶτος πρῶτος νὰ προβαίνῃς
στολοκράτωρ τῆς Ἀσίας,
κ' ὅλο κόντρα νὰ πηγαίνῃς
'στὸν Ἐρρῖκο τῆς Πρωσσίας.

—

Εἶδις πῶς αὐτὸς ἱππᾶρε
τὸν σταθμὸν τοῦ Κιάου-Τσοῦ;
δῶσι μία κ' ἀμέσως σύρε
κ' ἔραξε 'στὴν Πιπιτσοῦ.

—

Ἐνθυμοῦ σὲ ποιοὺς ἀνήκεις,
καὶ τὸ γένος σου λαμπρύνων
λαφυρα τῆς νέας νίκης
φέρε κότσους Μανδαρίνων.

—

Ἀσπάζομαί σε, γνήσιον τῆς ἱπποσύνης θρίμμα,
περίλαβε τὰ σύμπαντα μ' ἕνα ταχύ σου βλέμμα.
Τριγύρω μας ἁπλώνεται χρυσὴ κι' ἀτέρμων πλάσις,
καὶ πρέπει τὴν ἁρμάδα μας τὸν Στόλον τῆς εἰρήνης,
ποῦ τὰ νερὰ τὸν 'τρόμαξαν τῆς γαλκινῆς θαλάσσης,
νὰ τὸν τρομάξουν σήμερα κ' ἐκεῖνα τῆς Κιτρίνης.

—

Ἱππότα, σὲ καταρίλῶ,
καὶ σύρε τώρα 'στὸ καλὸ,
καὶ τίμησε τοὺς Ἕλληνας, ποῦ τοὺς προσταζ' ἡ φύσις
νὰ καταθράψουν τὰ δεσμὰ μὲ τὰς ὑποχωρήσεις.

—

Φ.— Συγκινήσεις καταπίνγων
φεύγω φεύγω μετ' ὀλίγον
πρὸς τὰ Σινικὰ πελάγη
μὲ τὴν ὀόξαν πλαγι πλαγι.

—

Νίκης ἔφθασε στιγμὴ,
κόσμοι δὲν θὰ μὲ χωρέσῃ,
κ' ἡ ζυλίνη μου πυγμὴ
κατακέφαλα θὰ πέσῃ.

—

Νὰ καὶ τοῦτον, νὰ κ' ἐκεῖνον,
θέαμα σπαρακτικόν,
νὰ κοτσίδες Μανδαρίνων,
νὰ καὶ κόταοι γυναικῶν.

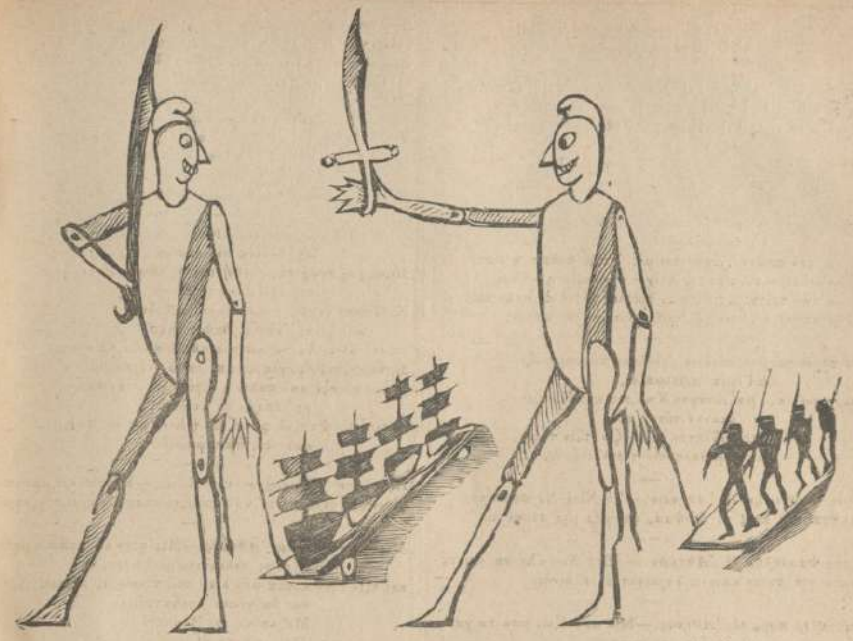
—

Δῶστε μύδρους, δῶστε μπάλλαις,
καὶ μιτραύλαις καὶ μεγάλαις,
δόστε κ' ἀδιάνειτι τορπίλαις νὰ τῆς παίζωμε 'στὰ χέρια
γιὰ νὰ πάθουν τετάρταιον τὰ Κινέζικα τσκέρια.

—

Δῶστέ μου ταχυβόλα καὶ πυροπαλητοῦ πυρσὸν
τὰ νερὰ νὰ κατακαύσω τῶν ἀγνώστων θαλασσῶν,
ἄγουν τῆς Ὀχοτσκικῆς,
τῆς Κιτρίνης, τῆς Λευκῆς.

—

Θέλω σήμερα νὰ φέρω τῆς Ἑλλάδος τοὺς ναυμάχους
μὲς 'στὸ κράτος, ὅπου ρρῶνε σὰν ἀρνάκια τοὺς βατράχους,
κ' εἶναι πρῶτα μεζελίεχ
τὰ γατὰ καὶ τὰ ποντίκια.

—

Ἐπεθύμησ' ἄλλους τόπους
κ' ἔλλης φύσεως ἀνθρώπους.
ποῦ φουσκόνουν ἀπὸ ρίζι,
καὶ Ρωμηὸς δὲν τοὺς γνωρίζει.

—

Τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς παρεξέρω,
καθὼ τόσο πατατρέκα
μὲ τὸν Θόδωρο τὸν γέρο,
τὸν Ντελῆ τὸ Σακαφάκα,
καὶ κτυποῦν ἀπὸ τὸν δρόμο
ἡ πατοῦσαις των 'στὸν ὦμα.

—

Θέλω πέραν νὰ περάσω, θέλω λίγο νὰ βραχῶ
μὲς 'στὴν λίμνην τῆς Σιλίγας, 'στὸν Ταγκιάγκα, 'στὸν Οὐ-
νὰ μ' εὐφραίνῃ ξένον κλίμα, (ἀγγ-Χό,
καὶ μὲ ξαφνισμα πολὺ
νὰ μὶ πιτσιλῇ τὸ κῦμα
μὲς 'στὸν κόλπον Πιτσιλί.

—

Θέλω σοῦπα καμωμένη μὲ χιλιδονιῶν φωλιαῖς,
θέλω καὶ πτηνῶν ἀγνώστων νὰ γνωρίσω κουτσουλιαῖς,
τοὺς κυρίους τῆς Καντῶνας, τοῦ Πεκίνου τὰς ὡραίας,
καὶ νὰ 'ὦ κ' ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς κερίους τῆς Κορέας
κατὰ πόσον ὁμοιάζουν μ' ὅσους καθὶ καλεκαῖρι
βγαίνουν 'στὰ 'δικα μας μέρη.

—

Πάω 'στὴν Κίνα Μίραρχος καθ' ὑψηλὸν καθῆκον
ἡμέραν νύκτα νὰ κυττῶ τὸν Πρῶσσον τὸν Ἐρρῖκον
πῶς ὁμιλεῖ, πῶς φέρεται, τί κάνει, τί δὲν κάνει,
κ' ἂν διαρκῶς 'στοῦ Κιάου-Τσοῦ θὰ μείνῃ τὸ λιμάνι,
βῆμα πρὸς βῆμα πάντοτε θὰ τὸν ἀκολουθῶ
κ' ἐκεῖ διὰ τὸν ἔλεγχον θὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

—

Ἀπέρχομαι 'στὴν Σινικὴν
μὲ σοβαρὰν πολιτικὴν,
κ' ὑψόνων νέκ λάβαρα μπουρλότα θ' ὁμολάρω
κ' ἐνώπιον τοῦ Λῆ-Χσῦ-Τσάγκ, Κινέζου θαυμασίου,
κ' ὁπόσους ἀπεταξεκτε μαζί μου θὰ τοὺς πάρω,
μαζὶ καὶ τὸν Ραυτόπουλο καὶ τὸν Ἀναστασίου.
Βάλτε 'στὸ κεφαλί μου τὸ ναυτικὸ κασκέτο
κ' ὀρεβουάρ 'στὸ Κιάου-Τσοῦ κ' ἀντίο, Περιαλέτο.

Πρᾶξις δευτέρα τρομερωτέρα.

—

Ὁ Φασουλῆς ἐκ Σινικῆς. Μηνύματα μεγάλα,
ὁ Γερμανὸς μ' ἐτρόμαξε καὶ μοῦκανε σινιάλα....

κατέληβα τὸ Χι-ἐ-χὲ, κι' ἂν μοῦ φωνάξουν πίσω
πρεμιέτω τοῦ Χι-ἐ-Χὶ τὰ κάστρα νὰ κτυπήσω.

—

Σὰν ζρθασα 'στὸ Φοῦ-Τσοῦ Φοῦ παρ' ὅλων προσεκλήθην,
κι' εἶναι καιρὸς διὰ παντὸς νὰ ρίψωμεν εἰς λήθην
τὴν Πέλι, τὴν 'Αγιὲ Σοφιὰ, καὶ τέλλα τὰ χυδαῖα
τῶν ἀμαθῶν προγόνων,
καὶ τώρα πλέον νὰ στραρῇ καθεὶς Μιγὲλ' Ἰδέα
πρὸς τοὺς Κινέζους μόνον.

—

Ἔκαμα καὶ πειράματα παντοῖα τορπιλῶν
ἐνώπιον πολλῶν.
Ρίχνω τὴν πρώτη....χάνεται μὲς 'στοὺς βυθοὺς ἡ μαύρη....
ρίχνω δευτέρα....τίποτα, τρέχει τὴν πρώτη νἄβρῃ....
ρίχνω τὴν τρίτη...τίποτα... βρίσκει τῆς δηὸ 'στὸν πάτο...
ρίχνω τετάρτη....μὲ τῆς τρεῖς κάνει παρέα κάτω.

—

Τὰ πρόσωπά μας κόκκινα 'γενῆκαν σὰν κρεμέζι,
ὁ Γερμανὸς θαυμάζει,
καὶ γύρω μας 'μαζεύτηκαν Κινέζαις καὶ Κινέζοι
κι' ἔκαναν τόσο χάζι,
καὶ μοῦλεγαν τζὶν τζὶν τζὶν τζοὺν,
μαλεύμ θαλασσὶν ταρπιλιτζοὺν.

—

Πρὸς Φασουλὴν ἐξ 'Αθηνῶν.—Τὸ Χι-ἐ-Χὶ παραίτα
καὶ τράβηξε πρὸς τὸ Χὲ-Φάμ, καὶ ρίξε μιὰ γουκίτα.

—

Πρὸς Φασουλὴν ἐξ 'Αθηνῶν. — Στὸ Χι-ἐ-Χὲ νὰ μείνῃς
χωρὶς γιὰ τοῦτο κανενὸς λογαριασμὸ νὰ δίνῃς.

—

Φασουλὴς πρὸς τὰς 'Αθήνας.—Μιὰ σαστίζω, μιὰ τὰ χάνω,
καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
μία φεύγω, μία μείνω,
Κυβερνήτης ποῖος εἶναι;
Πλὴν ἐν τούτοις στείλατέ μου βοηθείας κι' ἄλλους πόρους
κι' ὅλα 'γρήγορα καὶ σβέλτα,
περιμένω ὄψως ἄλλο καὶ τὰς Κανονιοφόρους
Ἄλφα, Βῆτα, Γάμα, Δίλτα.

—

Πρὸς Φασουλὴν ἐξ 'Αθηνῶν.—Μιγὲλο ξαφνικὸ
καὶ μὴ ζητῇς βοήθειαν τὰς Κανονιοφόρους,
γιατί μᾶς τῇς ἔκανάκλεισαν μὲς 'στὸν Ἀμβρακικὸ
συμφώνως μὲ τοὺς κατ' αὐτὰς ὑπογραφέντας ὅρους.
Πρωτοῦ τοῦ κόλπου τὸ στενὸν νὰ διακπλεύσουν στόμιον
συνίθη καζὲ δυνατὸ, ποῦ δὲν θὰ 'βρῇς παρόμοιον,
ἦγουν τὰς ἐβομβάρδισαν διὰ πυρῶν ἐνσφαίρων,
ἐν τούτοις ὅμως ἀπαιτεῖ τοῦ τόπου τὸ συμφέρον
νὰ λέγωμεν παντοῦ :
«κι' αὐτὸ γιεγνὶς ὁλντοῦ.»
Μὰ μὴ σὶ μέλῃ, Μίραρχε, καὶ τσαμπουνίζων θοῦρια
νὰ βομβαρδίσῃς αὖθωρεὶ τοῦ Χι-ἐ-Χὶ τὰ φρούρια.

—

Φασουλὴς πρὸς τὰς 'Αθήνας.—Στείλατε τὴν 'Αμβρακίαν
μήπως καταλάβω κι' ἄλλην ἀπωτάτην ἀποικίαν.
Βλέπω παντοτε τὸν Πρῶσσο,
ποῦ μὲ βλέπει σὰν τὸν λύκο,
καὶ τοῦ λέω κάθε τόσο :
«τί μοῦ κάνεις, κύρ Ἔρρικο;»

—

Πρὸς τὸν Μίραρχον τῆς Κίνας.—Θὰ σοῦ στείλωμεν τὴν
καὶ βομβαρδίζε μὲ λύσσαν (*Κίσσαν*
Φασουλὴς πρὸς τὰς 'Αθήνας. — Βομβαρδίζω τὴν Σελέγα
κι' ἐκ τῶν Κανονιοφόρων στείλατέ μου τὴν Ὠμέγα.

Πρὸς τὸν Μίραρχον τῆς Κίνας.—Ἔρχεται κι' ἡ *Κίχλα* τώρα,
ποῦναι γιὰ τοὺς λαθρεμπόρους πρώτη Κανονιοφόρα.
Φασουλὴς πρὸς τὰς 'Αθήνας.—Τί δυστύχημα τοῦ Στόλου!..
κι' ἰδοὺ πέρα μας εὑρήκαν σορκαδὲς τοῦ διαβόλου.
Μίλις πέσουν δηὸ πυρὰ
τί μεγάλη συμφορὰ!...
πέφτει δυνατὸς σερκὲς,
καὶ μᾶς ἔρχεται 'στὸν νοῦ
τὸ παληὸ-Καραμπεσίρι
καὶ τῆς Πρέβεζας ὁ μπλόκος.

—

Πρὸς τὸν Μίραρχον τῆς Κίνας.—Μὴν τρομάζῃς τὸν σορόκο
κι' ὁλόενα πέρνε φόκο.
Μίραρχος πρὸς τὰς 'Αθήνας.—Ἑβομβάρδισα ξανὰ
κι' ἐθελώσαν τὰ βουνά.
Κατισίγησαν ὡς τώρα δεκαὲξ πυροβολεῖα
κι' ἀπιδείχθησαν γελοῖα,
μὲ τοῦ Χι-ἐ-Χὲ τὰ κάστρα μᾶς ἀνεβοῦν τὰ καντύλια,
βομβαρδίζομεν ραγδαίως ἀπ' ὀκτὼ χιλιάδες μίλια,
πλὴν ἐρώτηξε καὶ πάλιν ὁ σορόκος ποῦ δὲν πιάζει
κι' ἔπαψε τὸ κανονίδι,
σορκτζοὺν Φασοὺλ φωνάζουν ἡ Κινέζαις κι' οἱ Κινέζοι
καὶ τοὺς πάει ριπιτίδι.

—

Πρὸς τὸν Μίραρχον τῆς Κίνας.—Βάστα καὶ μὴν ἀποτυγχάνῃς τετελεσμένον ν' ἀποδείξῃς 'στὰς Δυνάμεις. [κάμης

—

Μίραρχος πρὸς τὰς 'Αθήνας.—Μίς 'στὴν κάμαρά μου 'μπῆκε
κάποιος κελευστὴς μὲ φούρια,
καὶ τζὶν τζὶν κρυφὰ μοῦ λέει πῶς τορπίλαις ἄδειαις ἔβγει
καὶ θὰ γίνουν ναυδατούρια.
Μὰ καθὼς τὸν Ναυπηγὸ
ἔτσι 'μίλησα κι' ἐγώ :
«Σὺ δὲν ξέρεις ἀπὸ τέτοια, μόνο τὴ δουλειά σου κύττα,
κι' ὅλα πᾶν ὡς τώρα ντρίτα.»

—

Πρὸς τὸν Μίραρχον τῆς Κίνας.—Νὰ μὴν εἶσαι κουνενὲς,
ποῦ τὸ ξέρουν οἱ Κινέζοι πῶς τῇ ἔχεις ἀδειανὰς;

—

Μίραρχος πρὸς τὰς 'Αθήνας.—Τοὺς περιφρονῶ μὲ πόζα,
τζὰν τζὶν τζοὺν κι' ἐγὼ φωνάζω καὶ κουρούπα γκαβανόζα.

—

Πρὸς τὸν Μίραρχον τῆς Κίνας.—Σὰν γυρίσουν τὰ καράβια
νὰ μᾶς φέρουν λίγο ρύζι καὶ ραβέντζα καὶ κανάβια.

—

Πρὸς τὰς 'Αθήνας Φασουλῆς.—Σορόκος, χουζουρεύομε,
καὶ κροκοδείλους κάποτε καὶ φαλαινικὶς ψαρεύομε.
Μὰ τί κακὸ τὸ 'πάθαμε!... δηὸ φαλαινικὶς ἡ σκύλαις
μὲ φυσητῆρας φοβεροὺς ἐπέρασαν σιμά μας,
κι' ἐμεῖς τῇ ἐνομίσαμε Κινέζικαις τορπίλαις
κι' ὁλοταχῶς 'πὸν Ναυσταθμὸ καὶ 'στὸν Παραὶα φθάνω
κι' ὀρεβοὺρ, βρὶ Περικλῆ, κατὰ τοῦ Ζαχαράτου,
ὅπου θὰ συζητήσωμεν πολλὰ περὶ τῆς Κίνας
μαζὶ μ' ἐκεῖνον τὸν Τζὶν Τζέν, Κινέζεν τῆς Ἀθήνας.

Γκόρτσος ὁ Κράκαρης, ταπὶ χαριτωμένος,
ξενθὸ, μὲ κατσαρὰ μαλλιὰ, καὶ σ' ὅλα προκομμένο,
χέρι μελέτης καὶ σπουδῆς ἔσπρωξε 'στὴ Παρίσι
κι' εὐχόμεθα μὲ τὸ καλὸ νὰ μᾶς ξαναγυρίσῃ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα ἑπτά,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημμύρ' ἀπὸ λεπτά.

Εἰκοστὴ Δεκεμβρίου κι' ἑβδόμη,
κι' ἡ Βουλὴ δὲν συνῆλθεν ἀκόμη.

Ἑξακόσα σὺν ἑβδὸ,
τί Χριστούγεννα κι' αὐτά!

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.— Τώρα ποῦ γιορτάζουν ὅλοι
πεζὸς ὀλίγο, ποιὸς πολύ,
μέσα 'στοῦ Χριστοῦ τὴ Σχόλη
ποῦ μὲ πᾷς, βρὲ Φασουλῆ;

—

Φ.— Ἀκολούθει, Περικλέτο,
ὄψιχως ὄχλου νὰ μιλᾷς...
πρέπει ξένοιαστος καὶ ᾽φίτο
σὰν καὶ πίρου νὰ γελᾷς.

—

Θέλεις τώρα, ποῦ καθένας τὰ Χριστούγεννα γλεντᾷ,
καὶ τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων νὰ τὴν ὄβῃς ἀπὸ κοντά;
Ἀκολούθει, μπεγλιβάνη.
μὲ κιρὶ καὶ μὲ λιβάνι,
κι' ἐκεῖ πέρα θὰ σὲ φέρω...
σὲ ποιὸ μέρος εἶνοι ξέρω.

—

Νάτην νάτην, Περικλῆ,
τρεῖς ἀνεῖγει, πέντε κλεῖ
μὲς 'στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου
πλήρης ὀξυγὴ ἀέρίου.

—

Νάτην... ἐμπροστά μας στέκει
μὲ μυρίας ἀναμνήσεις...
'στὴν αὐτὴν ὁδὸν παρέκει
κι' ἄλλην φάτνην θ' ἀπαντήσῃς.

—

Φάτνη 'μπρὸς καὶ φάτνη πέρα,
κύτταξε καλὰ, σακάτη,
κι' ἀπ' τὴν πρώτη 'στὴ δευτέρα
ὀλίγα βήματα καὶ κάτι.

—

Μὰ 'στὴν πρώτη φάτνη μόνο,
ποῦ καλεῖται καὶ Βουλή,
ξεφυτρόνουν κάθε χρόνο
οἱ Σωτῆρες οἱ πολλοί.

—

Ὦ φιλτάτη μας Πατρίς,
ἀσπροφόρα 'μπρός των στέκα...
δὲν εἶν' ἕνας, δύο, τρεῖς,
μήτε πέντε, μήτε δέκα.

—

Νὰ Μεσσίας φαλακρὸς
μὲ κεραλὶ σὰν γουλί,
νὰ καὶ δεύτερος μικρὸς
μὲ κατάχρυσο μαλλί.

—

Νὰ καὶ τρίτος, ποῦ μονάχα
τὸ μουστάκι του 'μιλεῖ...
νὰ καὶ τέταρτος, βρὲ χαχα,
Ραφαήλου κεραλή.

—

Ὅλος πνεῦμα καὶ ὅλος χάρις
πέμπτος σὰν γκαμηλοπούλι...
λείπει μόνο γκαμηλίσιος
νὰ τοῦ παίζῃ τὸ ντααοῦλι.

—

Ποίους λάμποντας φωστῆρας,
Περικλέτε μου, ξανοίγω....
καὶ νὰ τοὺς εἰπῶ Σωτῆρας
τὸ θκρρὼ πῶς εἶναι λίγο.

—

Ποία φάτνη 'στὴν Ἀθήνα!
πᾶμε μέσα, βρὲ μουρμούρη,
νὰ μυρίσῃς καββαλίνα,
νὰ μὴν ἔχῃς τέτοια μούρη.

—

Θέλεις τώρα νὰ κυττάξῃς καὶ τοὺς μάγους μὲ τὰ δῶρα,
ποῦ τοῦ γένους οἱ Μεσσίαι μᾶς τοὺς 'κουβαλήσαν τώρα;
Πᾶμε 'στὸ Ξενοδοχεῖο τοῦ κὺρ Λάμψα, τοῦ κὺρ Στάθη,
νὰ τοὺς 'δῇς νὰ τρῶν ἐκεῖ
καὶ νὰ πιάῃς μουσική,
καὶ νὰ χάσῃς τὰ πασχάλια καὶ ταύγὰ μὲ τὸ καλαθι.

—

Σὺ ποῦ τότε, Περικλέτο,
μὲ τὸ ξύλινο στιλέτο
γιὰ πολέμους κατεκόπης
ἕλα τώρα νὰ χαζεύῃς,
μὲ τοὺς μάγους τῆς Εὐρώπης...
τρῶν αὐτοὶ καὶ σὺ νηστεύεις.

—

Σὺ ποῦ λύσσαξες γιὰ Γέρε,
τὲς τους πῶς περιερμήζουν
πτί πατεὶ καὶ φυὰ γκρὰ
δίχως γύρω νὰ κυττάζουν.

—

Νὰ τῶν μάγων τὸ μπουκέτο,
τρώει κι' ἀπ' αὐτὸ κι' ἐκεῖνο,
τὸ κυττάζω, Περικλέτο,
κι' ὅλο ξεροκαταπίνω.

—

Τρῶτε τρῶτε καὶ γελᾶτε
νάβγῃ κι' ἀπ' τὴ μυῖγα ξύγκι....
σάλτα μου κατρακυλᾶτε
καὶ κατάπινε λαρύγγι.

—

Περικλέτο, τρέξ' ἐδῶ
νὰ τὸ ὄῃς τὸ ραφινάτο....
πίνει Ρῆνο καὶ Βορδῶ
καὶ σὺ μήτε ριτσινάτο.

—

Μὲς 'στὸ κράτος τὸ πανέρμο,
ποῦγινε τὸ πέν θυσία,
καθε μπούκα καὶ συχώρι
γιὰ τὸν φαλακρὸ Μισσία.

—

Νὰ καπόνι, νὰ καὶ φάσα
γιὰ τοὺς μάγους μὲ τὰ ὥρα...
τζὰμ καὶ τζουμ βαρεῖ γρὰ-κάσσα,
βόμβαρδον καὶ κλαπάθρα.

—

Μὰ καὶ σὺ, βρὲ φουκαρᾶ,
κτύπα κτύπα ταμπουρᾶ,
κι' ἐγὼ τώρα κομπανιάρω μὲ τὴ μύτη, Περικλέτο,
ποῦ μ' αὐταῖς τῆς ἰμβρλουέντζαις ἔχει γίνει κλαρινέτο.

—

Π.— Ποῖα μούτσουνα καὶ τοῦτα!....
νὰ κι' ὁ Λόου, νὰ κι' ὁ Τίστα...
νὰ! τοὺς ἔφεραν τὰ φροῦτα,
πορτοκάλια καὶ τὰ ρίστα.

—

Ὁμιλοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα
καὶ τὸν τόσο της παρᾶ,
κι' ἕνας τρώει μιὰν ἀχλάδα,
ποῦχει 'πίσω τὴν οὐρά.

—

Νὰ σκαμπανίσαις ὅλο γλύκα...
τόκα μιά, καλῶς σὲ Ὄρηκα,
γειά σου, Θόδωρι Μισσία, τὰ στομάχια των φουσκόνουν,
τῆς πετσέτας των τυλίγουν καὶ γιὰ μᾶς πετσέτα στρώνουν.

—

Ἔφαγαν καὶ τώρα βγείνουν,
'στὸ κατάστιχο πηγαίνουν,
καὶ τοῦ λὲν τοῦ Σενοδόχου νὰ τὰ γραφῇ 'στὴν καμπούρα
τῆς τρελλῆς γλωσσοκοπάνας,
καὶ καπνίζουν ξαπλωμένοι κάτι μυρωδάτα πούρα,
ποῦ τὰ λένε τῆς Ἀβάνας.

—

Ὁ καπνός των μὲ λιγόνει
καὶ τῆς σταχταις των κυττῶ,
καὶ 'στοὺς μάγους κλίνων γόνυ
τάποτείγαρα ζητῶ.

—

Μὰ μοῦ λέγει κι' ὁ κὺρ Λάμψας :
«σὺ ποῦ πάντα βρούβαις τρῶς,
τὸ Ξενοδοχεῖον καμψας
ἐπιλάθου τῆς γαστρός.»

—

Φ.— Ποίους μάγους κουβαλοῦν
τῶν Σωτήρων αἱ γεννήσεις!...
ὅλοι τοὺς παρακαλοῦν,
πίσω νὰ τοὺς προσκυνήσῃς.

—

Ἀντὶ λίβανον καὶ σμύρναν καὶ χρυσάφι νὰ μᾶς φέρνουν
δσο μίνει μᾶς τὸ πέρνουν,
καὶ βαστοῦν σὲ καθε χέρι
κι' ἕνα μαῦρο βουλοκέρι
νὰ βουλώσουν τὸ ρημάδι,
τὸ Ταμεῖον δηλονότι,
μόνον πόθεν καὶ σημᾶδι
καθε πούρου πατριώτη.
Κύτταξέ τους πῶς τὸ κλείνουν,
δὲν τοὺς συγκινοῦν φωναῖς,
καὶ τῆς κάσσαις τῆς ἀφίνουν
σὰν τορπίλαις ἀδιάκναις.

—

Θάλθ' ἡμέρα κατ' αὐτές,
Περικλέτο μου Βερόνε,
ποῦ καθένα θὰ 'ρωτᾷς :
« 'στὸ Ρωμαίικο δὲν τρῶνε ;»

—

Μὰ κανεὶς δὲν θ' ἀπαντήσῃ 'στὸ μεγάλο ῥώτημά σου
καὶ μὲ πόνε θὰ θυμᾶσαι τὰ παληὰ Χριστόψωμά σου.
Ἤθελες Μακεδονία
μὲ Ρωμαίικη μανία ;
τώρα κάτσε σέ μιὰ πίτρα
καὶ τὴν πούλησέ μας μέτρα.

—

Μὲ τὸν πόλεμον ἐλύσσας
καὶ γιὰ τοῦτον ἐξεφύσας ;
Τὴν κακὴ ψυχρή σου φλάσκα,
μὲ τοὺς μάγους τώρα χάσκα,
καὶ μὲ κράνος καὶ μὲ κάσκα
σύρε πέρα 'στὴν Ἄλασκα.

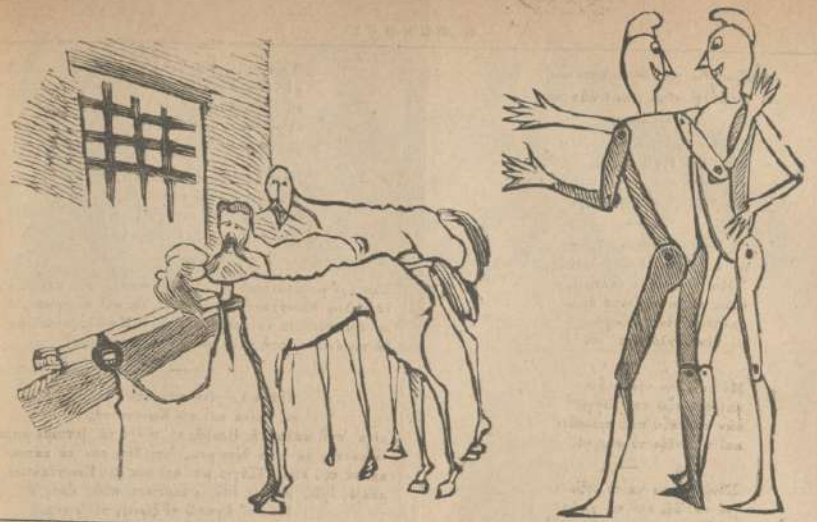
—

Μήτε λίβανος κι' ἀλόη, μήδ' ἀρώματα ποικίλα,
μόνο τῆς μεγάλης φάτνης θὰ μᾶς μεῖν' ἡ βερβαντίλα,
καὶ Σωτῆρες θὰ φυτρώνουν
μές 'σ' αὐτὴν σὰν μανιτάρια,
κι' ὅλους θὰ μᾶς σαμαρώνουν
μὲ τῶν Φράγκων τὰ σαμάρια.

—

Τρὶς χαῖρε, φάτνη προσφιλής,
ἡ τῶν Σωτήρων μας τροφός,
σὲ χαιρετᾷ κι' ὁ Φασουλῆς,
ποῦ νέον πιρμίνει φῶς.

—

Τριγύρω τύμπανα κι' αὐλοί
μὲ χαρτινο καράβι,
ψαλλοῦν ποιμένες κι' ἀγραυλοί
τῆς Θισσαλίας σκλαβοι.

—

«Δῶστε κι' ἐμᾶς, ποῦ μᾶς ζητοῦν οἱ Τοῦρκοι κεφαλιάτικο,
ψωμὶ Χριστουγεννιάτικο,
δῶστε κι' ἐμᾶς, ποῦ πάτησαν οἱ Τοῦρκοι τὰ χωριὰ μας
κι' ἐπῆραν τὰ καλύβια μας μὲ τὴν ἐλευθεριά μας.

—

«Δῶστε κι' ἐμᾶς, ποῦ μᾶς ζητοῦν σιτάρια καὶ προβιαῖς,
δῶστε κι' ἐμᾶς, ποῦ ὅρο λογιῶν μᾶς ἔριψαν σκλαβιαῖς,
μιὰ τῶν ἀρχόντων τῶν Ρωμηῶν τῶν χαραμοφαγάδων
καὶ μία τῶν Ἀγάδων,
καὶ δὶν τὸ ξέρομε κι' ἐμεῖς ἂν εἴμαστε καλλίτερα
κὰν τώρα κὰν προτήτερα.

—

Τρὶς χαῖρε, φάτνη προσφιλής,
κι' ἡ βρῦμα σου μυρίζει,
κι' ὁ Παπκρῦβίλας ὁ Ντιλῆς
ξαναχιμαιντρίζει.

—

Τρὶς χαῖρε, φάτνη προσφιλής, ποῦ σήμερα θ' ἀνοίξῃς
καὶ νέον φῶς ἀληθινὸν τὸν ἕλεγχον θὰ δείξῃς.
Γιὰ κύτταξε δῶρα ποῦ βαστῶ
μὲ τέλλα τὰ ζαγάρια,
κι' εἶμαι τετράποδο εωστὸ
κι' ἂς ἔχω ὀχτὸ ποδάρια.

—

Π.— Στῆς ἕβραις τῶν Σωτήρων μας μπῆξε καρφοελόναις,
καὶ μὲς 'στῆς φάτνης, Φασουλῆ, τῆς μαρμαροκελώναις
Για τὰ κεφαλάκια μας κι' οἱ ὀχτὸ μας νὰ κτυποῦμε
καὶ μὲ φωνὴν διὰ πασῶν τὰ Κάλαντα νὰ 'ποῦμε.

—

Τὰ Κάλαντα τὰ φετινὰ
χωρὶς ψωμὶ, χωρὶς λιανά.

—

Καλὴν ἑσπέραν, Ἕλληνες, νὰ 'σῶ 'στ' ἀρχοντικά σας
τῆς τόσαις συφορέλικις σας, τὰ τόσα ξαρνικά σας.
Ὁ πόλεμος πῶς ἔγινε τὸ ξέρουν ὅλαις κι' ὅλοι,
τοῦ Θοδωρῆ τοῦ 'κάπνισε νὰ πάῃ μὶς 'στὴν Πόλι,
γιατὶ πολλὰ 'φοβήθηκε κι' ἐπῆγε νὰ κριπάρῃ
μήπως ὁ Ράλλης σηκωθῇ καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ πάρῃ.

—

Ἐθύμωσε καὶ προσκαλεῖ τῆς Ἐθνικῆς ὀχὸ μέλη
καὶ τὸ καὶ τὸ καὶ τὰ καὶ τὰ σ' ἐκεῖνα παραγγέλλει,
καὶ πάλιν τοὺς Νομάρχας του φῶς φανερὰ προστάζει
καθένας 'στοὺς σταυρακτούς φυσίκια νὰ μοιράζῃ,
κι' ὅσα μουρέλλια βρίσκουνε ἕξι χρονῶν καὶ κάτω
νὰ τάρματώνουν μὲ σπαθὶ καὶ μ' ἕνα Γκρα γεμάτο.

—

Γιὰ πόλεμο σὰν ἄκουσε κι' ὁ Πατσιὰχ Σουλτάνος
ἐπίταξε τὸ φρέσι του κι' ἐφόρεσε τὸ κρένος,
κι' ὡς ποῦ νὰ 'πῆς λουκάνικο τὸν κὺρ Ἐτὲμ προστάζει
νὰ πορευθῇ 'στὴν Λάρισσα γιὰ γοῦστο καὶ γιὰ χαζί,
κι' ἀναφτ' τότε πόλεμος, καθὼς μᾶς διηγᾶται
κάθε Ρωμαίικη Γραφή, κι' ἀρχίζει τὸ φευγάτο.

—

Τοὺ ποῦ σᾶς ἐψάλαμε μὶ τόση συντομία
τὸ πῶς οἱ Τοῦρκοι 'στρώθηκαν ἀπέξω 'στὴ Λαμία,
κι' ἔτσι καλονυκτίζομε καθε τσελιὰ καὶ κλίστη
καὶ τὸ κοπάδι καθενὸς Μεσσία φημερόνου,
κι' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα προμηθευθῆτε νέφτι
γιατ' ἴσως κι' ἄλλος πόλεμος νὰ γίνῃ... καὶ τοῦ χρόνου.

Θοδωρῆς καὶ Καραπάνος, ὁ καθεὶς ἀπὸ μπόι νάνος.

—

Θ.— Ὀλκτὲν λαβέ, Κωνσταντῖνε,
πρὸς ἐμὲ τὸν δυστυχῆ,
κι' ἡ ὁδὸ στρούγγαις μας ἂς εἶναι
μία στρούγγα, μιὰ ψυχή.

—

Ἐν τῷ μέσῳ τόσης λύπης
μὴ καὶ σὺ μ' ἐγκαταλείπῃς.
Ὅλοι φαίνονται σκληροί,
ὅμως δίξου με κοντά σου,
σκέπασε τὸν Θεόδωρῆ
μὲ τὴν ὑψηλότητά σου.

—

Μὲ φοβίζουν νέοι φόβοι
καὶ στενάζω καὶ βογγῶ
σὰν κυττάζω πῶς προκόβει
καὶ τ' ἀνῆψι τὸ μουγγό.

—

Σύνδρομε με νὰ τὸ ρίξω
γιὰ νὰ ὄῃς καὶ σὺ χαίρῃ
κι' Ὑπουργόν μου νὰ κηρύξω
τὸν Ἰδικό σου τὸν Καίρη.

—

Ἔγραψα καὶ μιὰ φυλλάδα
γιὰ νὰ δείξω στὴν Ἑλλάδα
πῶς ὁ τάδες, πῶς ὁ δεῖνας
ἔχει μόνον τὰς αὐθύνας.

—

Μὰ κι' αὐτὰ τὰ λόγια πᾶνε
στὰ χαμένα, Καρκπάνε,
τὰ γελοῦν μικροὶ μεγάλοι,
τὰ νομίζουν παπαρδέλας,
καὶ τὰ στέλλουν στὸν μπακάλη
καὶ τυλίγουνε σαρδέλαις.

—

Φωνάζουν μία, δύο, κι' ἡ μυριοδάτη τρεῖς,
καὶ βάζουνε σαρδέλαις, κολιοὺς καὶ καλαμπρούδια,
Ἔπεσε κι' ἡ Κορδόνα, μαγεύουσ' αὐλητρίς,
καὶ γιὰ τοὺς Κερδονάτους δὲν μένουν μήτε φλούδια.

—

Κ.— Σὺ τῆς Κορδόνας ὁ κορμὸς
θὰ γίνῃς σύμμαχος θερμός.
Μακρὺς ἐγώ, ὑψηλὸς ἐσύ,
φανταστοῦ συντροφιὰ χρυσῆ.

—

Μίς στῆς Βουλῆς τὸ χειμαδιὸ
σὰν ἀδελφοὶ θὰ δράσωμε,
κι' ἂς ξεφωνίζωμι κι' οἱ δυό :
«βαρδᾶτε νὰ πιράσωμε».

—

Μὲ κι' ἡ Πατρὶς ἀποῦ θρηνεῖ
θὰ πάρῃ δρόμο σὰν ὁρομάς,
κι' ἴσως λιλέκι νὰ γενῇ
μὲ δυὸ λελέκια σὰν κι' ἐμᾶς.

—

Ἐμπρός ! . . κι' οἱ δυὸ φίλοι
μὲ νέο φλάμπουρο,
σὺ νάσαι τὸ σταφύλι
κι' ἐγὼ τὸ τσαμπουρο.

—

Θ.— Νέος σύνδεσμος προβάλλει,
Θόδωρος καὶ Κωνσταντῆς,
δυὸ σύμμαχοι μεγάλοι
τοῦ πυρὸς καὶ τῆς βροντῆς.

—

Σύμμαχί μου, φίλησέ με κι' ἄλα στάσου ἀπὸ πλευρό μου
νὰ σὲ λέω Κωνσταντῆ μου, νὰ μὲ λὲς καὶ σὺ χρυσό,
κι' ἂν μπορεῦσα νὰ μοιράσω καὶ τὸν Μεγαλόσταυρό μου
θὰ τὸν ἔκοβα ἀπὸ μέσα, νὰ σοῦ δώσω τὸν μισό.

—

Πᾶμε νὰ γίνῃ πατριῶτι
μ' ἁμένα καὶ τὸν Κωνσταντῆ,
μέσα στὴ σάλα τῆς Βουλῆς κι' οἱ δυὸ νὰ μπορῦμε μπράτσα
νὰ κάτσῃς σὺ στὴ θέσι μου, στὴ θέσι σου νὰ κάτσω,
καὶ νὰ σοῦ λέω «Τζόγια μου καὶ φῶς μου Κωνσταντῖνε,
μακρὺς ἐγώ, μακρὺς ἐσύ, μακρύτερος ποιὸς εἶναι;»
Πῶς σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρεις, τί 'ρωτᾶς;
ἀφοῦ γραφτὸ μᾶς ἦταν νὰ ταιριάξωμε...
γιατὶ μὲ τόνα μάτι μὲ κυττᾶς;
Ἅλα νὰ μετρηθοῦμε νὰ τὰ 'φτιάξωμε.

—

Μ' ἕνα χαμόγελό σου πλάνο
ξιχνῶ τὰ ντέρτια, προσφιλῆ κρεμανταλέ,
σὲ βιβλιόνω, Καραπάνο,
ἡ συμμαχίαις κάνουν σήμερα πολλά.

—

Πῶς σ' ἀγαπῶ τὸ ξέρεις, τί 'ρωτᾶς;
ἀφοῦ γραφτὸ μᾶς ἦταν νὰ ταιριάξωμε...
πᾶμε νὰ ξαναγίνῃ σαματᾶς
κι' οἱ δυὸ γιὰ τὸ Κουβέρνο νὰ λυσσάξωμε.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Οἰνοπνευματοποιεῖον τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδη,
συστηθὲν ἐντὸς τῆς Σμύρνης πρὸ σαράντα δύο χρόνων,
φημισμένον, ἐκκοσμικόνον, μὲ πατῶν ποικίλων εἴδη,
καὶ κομψὴν σὰν ἀμβροσίαν, ποῦ σ' αὐτὸν τὸ βρίσκεις μόνον,
κι' ἔτυχε πολλῶν ἐπαίνων κι' ἔτυχε χρυσοῦ βραβείου
κι' εἶν' ἐντρύφημα τοῦ βίου.
Τοῦτος ἔχει καὶ τὴν "Ολγαν, φάρμακον μοναδικὸν
καὶ πολὺ στοματικόν,
συστημένον μετὰ τόσας καὶ τοσαύτας δοκιμὰς
ἀπὸ χημικοὺς σπουδαίους, ἀπὸ ἐίνους κι' ἀπὸ 'μᾶς.

—

Πᾶσι λοιπὸν κι' ὁ Φασουλῆς, κοντὰ κι' ὁ Περιαλέτος,
στὸ Λούβρο τι περίφημο τὰ φῶτα του νὰ τάνῃ...
κυτὸς ὁ Κανελλόπουλος τί θαυμαστὸς κι' ἐφεύρε!...
μὲ δῶρα ποῦ δὲν λέγονται τὸν κόσμο θὰ τρελλάνῃ.

—

Ὁ Δημόσθης Μουτσιάντας, περισπουδαστος νεότης,
ἄριστα βαθμὸν ἐπῆρε καὶ γιατρὸς ἐβγῆκε πρώτος.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Γενναρη
καὶ πηδοῦν Καλικαντζάροι.

Ἑξακόσα σὺν ὀκτώ,
ψτοῦ 'στὸν χρόνο τὸν φρικτό.

Νέος χρόνος, νέος πόνος.

—

Στηθοδέρνεται μιὰ μάννα κι' ὁλομόναχη θρηνεῖ
κι' ἀντιλάλησ' ἕνας βόγγος μὲ τὸ χρόνο ποῦ μᾶς μπαίνει:
«μὴ τὴν κλαῖτε τὴν Ἑλλάδα, ποῦ πατοῦν Ἀγαρηνοί,
κλαῖτε μόνο τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑλληνοπατημένη.»

Τὸ Δέντρο τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ποῦ τρέχει κόσμος καὶ ντουνιᾶς.

—

Φ.—Κυττᾶτε δέντρο μιὰ φορὰ γιὰ τὸν καινούριο χρόνο !..
μὰ πῶς τὸ καμαρώνω !

—

Ἐδῶ Βουλαῖς,
ἐδῶ κι' Αὐλαῖς,
Λαοί, Στρατοὶ καὶ Ναυτικά,
καὶ κόμματα πολιτικά.

—

Ἂς ἔλθ' ἡ σύγχρονος Ἑλλὰς
καὶ κάθε πρῶτος "Αρης,
ἐδῶ κι' αὐτὸς ὁ Μαγουλᾶς,
κι' αὐτὸς ὁ Καββκλάκης.

—

Στὸ δέντρο τοῦτο τὸ ψηλὸ
τὴν Ρωμηοσύνη προσκαλῶ,
καὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν τὰς τάξεις καὶ τὰ γένη
χωρὶς κομμιὰ διάκρισις κι' ἐξαίρεσις νὰ γένῃ.

—

Ὁ Φασουλῆς σᾶς ἐκτιμᾷ,
κι' ὅλος χαρὰ καὶ πλοῦτος
θὰ σᾶς χαρίσῃ μπονομὰ
νὰ λέτε «τείνει τοῦτος ;»

—

Ὁ στιχουργὸς ὁ ξύλινος μιᾶς καρακάξας Μούσης
τελῶν ἀγάπης φόρον
θὰ σᾶς χαρίσῃ δῶρον
νὰ μίνῃ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς δόξης τῆς παρούσης.

—

Κυττᾶτε δέντρο μιὰ φορὰ γιὰ τὸν καινούριο χρόνο !..
μὰ πῶς τὸ καμαρώνω !
Κυττᾶτε δέντρο μιὰ φορὰ κι' ἀρχίστε περασάδες
μικροὶ μεγάλοι τώρα...
ἐκρίμασα 'σους κλώνους του μικροὺς Ἐτὲμ Πασσάδες
νὰ σᾶς τοὺς κάνω δῶρα.

—

Καὶ ποιὸς θὰ ὄῃ, μωρὲ παιδιὰ,
τὸ δέντρο τοῦ Γενναρη,
κι' ἕναν Ἐτὲμ ἀπ' τὰ κλαδιὰ
γιὰ δῶρο δὲν θὰ πάρῃ ;

—

Καὶ ποιὸς μεγάλος μας ἀνὴρ
δὲν θὰ ζητῆς' εἰκόνα,
ποῦ θὰ τὴν ἔχῃ σουβενὶρ
καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα ;

—

Ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος εἰς ὅλα σᾶς ὁκίμασε
καὶ σήμερα φωνάζει :
«τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας γιὰ δέστε πῶς ὡρίμασε
καὶ τί καρποὺς μᾶς βγάζει.»

—

Χυμὸς ὀργῆ καὶ πλημμυρεῖ
τὰ μίσκα του καὶ τἄκερα,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τοῦ Θοδωρῆ
ἐβγῆκε τὴν φαλάκρα.

—

Χυμὸς φουντόνει καὶ λυσσᾷ
μὲς 'στοῦ κορμοῦ τὸ ξύλο,
καὶ βγάζει τὸν Ἐτὲμ Παπσᾶ,
τὸν Στρατηλάτη τὸν φεσᾶ,
κἄθε κλαδὶ καὶ φύλλο.

—

Καὶ στίκουν γύρω μούτσουνα καὶ χέσκουν ἐνεά...
χαῖρε, γενναίων γενεῶν γενναῖκ γενεά,
καὶ δένδρον ἀγλαόκαρπον, ποῦ σκίπονται πολλοὶ
μετὰ τοῦ Φασουλῆ.

—

Ὅλοι τρίξιτε σιμὰ
νὰ σᾶς δώσω μπονμὰ
τὴν εἰκόνα τὴν χρυσῆ...
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ καὶ σύ.

—

Μιὰ μεγάλη 'στοὺς μεγάλους, μιὰ μικρὴ γιὰ τοὺς μικρούς.
νὰ πετᾷ μ' αὐτὴν ὁ νοῦς σας 'στοὺς θριάμβους τοὺς μακρούς,
'στῆς εἰκόνες τῶν προγόνων νὰ τὴν βάλωμι κοντὰ
καὶ τοῦ ξένου καὶ τοῦ φίλου νὰ τοῦ λέμε «γκελ μπουρντὰ
γιὰ νὰ ὄῃς καὶ μιὰ φιγοῦρα, γιὰ νὰ ὄῃς καὶ μιὰν εἰκόνα,
ποῦ 'προσμέναμε πῶς θἔλθῃ γιὰ νὰ ὄῃ τὸν Παρθενῶνα.

Κάθε τζάκι ὁιαλικτὸ
κι' οἱ μιγάλοι καὶ τὸ πλῆθος
χαΐμαλὶ καὶ φυλακτὸ
νὰ τὸν ἔχουν μὲς 'στὸ στῆθος.

—

Νὰ τὸν ψάλουν σὰν πατέρα
νέοι Πινδαροι κι' Ἀλκαῖοι,
κι' ἐμπροστὰ του νύκτα 'μέρα
χρυσοκάντυλο νὰ καίῃ.

—

Κάθι μέρος, καθε ὄῶμα
νἄχῃ τοῦ Παισσᾶ τὴ μοῦρη,
καὶ 'στὸν ὕπνο μας ἀκόμα
νὰ τὸ κόβωμε κουμποῦρι.

—

Ἕνας τέτοιος μπονμᾶς
πρέπει σήμερα γιὰ 'μᾶς,
ποῦ μᾶς ξέρουν Τουρκοράγους
καὶ 'στοὺς πολικοὺς τους πάγους.

—

Τώρα βγάλτε τὰ παπούτσια καὶ τῆς κάλτσαις σας μαζὶ
νὰ φιλήσω τὰ ποδάρια καθενὸς Ρωμηοῦ Γαζῆ.
Βάλετί τα 'στὴν ἀράδα, φίρτε νὰ τὰ κάνω μάτσι.
ποῦ μᾶς ἔκαναν 'στεὺς Τούρκους νὰ πληρώνωμε χαράτσι.

—

Θέλω καθενὸς ποδάρι
φιλημένο ν' ἀπομείνῃ,
καὶ 'στὴ φέστα τοῦ Γενάρη
Ποδοφίλημα νὰ γίνῃ.

—

Θέλω νὰ γίνῃ μιὰ γιορτὴ καὶ μιὰ καινούρια Σχόλη,
ποῦ νὰ θαυμάσουν ὅλοι.
Θέλω ξεφάντωμα τρελλὸ
καὶ νὰ βαροῦν ὀρχήστρακι,
'κι' ὅλα ποδάρια νὰ φιλῶ
κι' ἂς ἔχουν καὶ χιονίστραις.

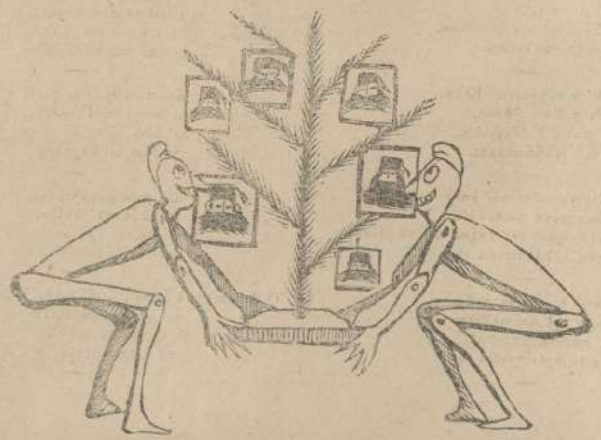
—

Μὰ τώρα φίλησι καὶ σὺ μαζί μου, Περικλέτο,
καμπόσα πόδια ντιστεγκὶ, ποῦ κάνουν γιὰ παρκέτο,
φίλα σκληρὰ, φίλα λεπτὰ, φίλα μικρὰ μεγάλα,
κι' ὅλα τὰ καθηγίσεις πολεμικὴ φευγάλα.

—

Κι' ἀροῦ μαζί μου τάσπασθῇς μὲ 'γειά σου καὶ χαρά σου,
χωρὶς νὰ σοῦ 'μιλήσω
φέρε μου μὲς 'στὸ στόμα μου τὰ ξυλοπόδαρά σου
νὰ τὰ καταφιλήσω.

—

Καὶ μετ' αὐτὸ τὸ φίλημα, βρέ Περικλῆ ψωρίλη,
βάλι καὶ σὺ τὰ πόδια μου μὲς 'στὰ ὄικά σου χείλη,
καὶ φίλα τα καὶ φίλα τα χωρὶς νὰ λησμονῇς
ὅτι κι' ἐγὼ 'ξεσπάθωσα κι' ὑπῆρξα Τουρκομάχος,
κι' ἂν δὲν τὰ καταδείχεσαι καὶ τὰ περιφρονῇς
τότε ξεπαπουτσόνομαι κχὶ τὰ φιλῶ μονάχος.

—

Ὁ χρόνος ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ πλούτη φορτωμένος
καὶ μᾶς ὑπόσχεται σειρὰν θριάμβων ἐξαισίων,
θέλει μὲ Ποδοφίλημα νὰ ὁξαοθῇ τὸ γένος,
θέλει κεθένας νὰ φιλῇ τὰ πόδια τοῦ πλησίον.

—

Θέλει κι' ἔξω κι' ἐδῶ πέρα
νὰ σοῦ λέω κκλημέρα,
καὶ σὺ δίχως νὰ 'μιλῇς
τὰ πεπούτσια νὰ μοῦ βγάζῃς
καὶ τὰ πόδια μου ν' ἀρπάζῃς
καὶ μὰτς μούτς νὰ τὰ φιλῇς.

—

Τοῦτος ὁ καινούργιος χρόνος, ποῦ περίλαμπρος ἰφάνη
πλήσης ὁόξης καὶ τιμῆς,
θέλει μόνον 'στοὺς ὁρομεῖς
νὰ ὁοθῇ χρυσὸ στιφάνι,
καὶ καμπόσων ἐξ ἡμῶν
τὰ ποδάρια ν' ἀσκιώσῃ,
κι' ἔτσι νὰ τἀφιερώσῃ
'στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

—

Τέτοια λοιπὸν ὁ ξύλινος 'στοὺς καλεσμένους 'μίλησι
κι' ὁ Περικλῆς τοῦ Φασουλῆ τὰ πόδια καταφίλησε,
κι' αὐτὸς τοῦ Πιρικλέτου του, κι' ἀρχίσαν τὴν κουβέντα,
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'φώναξε κβρὲ βλάκα μὲ πατέντα,
μὲς 'στὴν βοὴν τῆς ἑορτῆς τῆς ἀληθῶς εὐθύμου
θἀ κάμω μεταρρύθμισιν 'στὸ λιγερὸν σπαθί μου,
κι' ἀροῦ τῆς ρίμαις ἀγαπᾷς
πιστεύω νὰ σ' ἀρέσῃ,
μὰ γιὰ περίπατο μὴν πᾷς
'στὸ μύλο τοῦ Παϊνέση.

Διόρθωσις στὸ λιγερὸν ἀνάλογος πρὸς τὸν καιρόν.

—

Ὦ τρυφερὸν καὶ πτερωτὸν ποδάρι,
καὶ σὺ πατοῦσα μόνο μου καμάρι, "
ἐσεῖς τὴν νίκην κραξετε,
τὸν τύραννον τρομαξετε,
ὁ Τοῦρκος νὰ σαστίσῃ.
τὸ πόδι μου νὰ ζήσῃ.

—

Ποδάρι μου λευκότατο σὰν γάλα
σὰν βλέπω νὰ τὸ βάζῃς 'στὴ φευγάλα,
ν' ἀφίνῃς 'πίσω τὰ σκυλιά,
ποῦ μᾶς νομίζουν γιὰ πουλιά,
νὰ μόνη τακτική μου,
νὰ κι' ἡ πολεμική μου.

—

Στὸν οὐρανὸ βροντοκοπᾷ κι' ἀστράφτει,
τριγύρω μας ὁ πόλεμος ἀνάφτει
'πίσω κι' ἐμπρὸς καὶ 'στὰ πλευρά,
καὶ τὰ ποδάρια μου τ' ἀέρα
'στὸν σβέρκο μου κτυπᾶνε
καὶ 'στὴν Ἀθήνα πᾶνε.

—

Γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν
καὶ τῶν κλεινῶν προγόνων τὴν ἀνδρείαν,
γι' αὐτὰ σαλτάρω καὶ πετῶ,
καὶ πέρνω ὁρόμο ὁυνατό,
καὶ ὄὲν θἀ σταματήσω
πρωτοῦ νὰ τἀποκτήσω.

Πῶ! πῶ! Καρόβια... ὄέστε τα....
νὰ σᾶς τὰ 'ποῦμε;.... 'πέστε τα.

—

Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ
κι' ἂς πέσ' εἰρήνης κανονιὰ,
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
ἐλᾶτε μυρίζει κλώνος.

—

Ἂη-Βασίλης 'σίμωσε
—ὁ Μεγουλας ἐθύμωσε—
ἀπῦ τὴν Καισαρεία
—λείψανα πᾶνε τρία.—

—

Βαστᾷ κοντύλι καὶ χαρτὶ
—πῶ! πῶ! Ρωμαίικη γιορτή!—
χαρτὶ καὶ καλαμάκι,
κι' ἕνα βαρὺ σαμάκι.

—

Σὰν τί νὰ γράφῃ, βρὲ παιᾶιά,
κανεὶς ὄέν πῆρε μυρωὄιά,
μὰ τὰ σαμάρια πᾶχει
γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴν ραχη.

—

Βλέπει Ναυμάχους τοῦ καιροῦ
—ψᾶλε τους σύ, Κρεμμυὄαροῦ—
νὰ πᾶνουνε μαρίδες,
ροφοὺς καὶ συναγρίδες.

—

Μας ὄίνει Στόλο πλουμιστὸ
ἀπὸ χαρτὶ χρωματιστὸ
'στῆς γειτονιαὶς νὰ 'βγοῦμε
τὰ Κάλαντα νὰ 'ποῦμε.

—

Δίνει καὶ μπόμπαις ἀὄειχναῖς
—πᾶν ἡ τρομάρκις κι' ἡ ρωναῖς;—
καὶ καστρ' ἀπὸ χαρτόνι
γιὰ νὰ τὰ κανουν σπάνη.

—

Χαρτίνια μᾶς φιλοὄωρεῖ
τὴν Πρέβεζα τὴν τρομερὴ,
ποῦ μᾶνες καὶ γιὰ τοῦτη
'ζωὄεύαμε μπαρούτι.

—

Κι' ἐκεῖνο τὸ Καραμπουρνοῦ,
ποῦ μᾶς ἐσάλιψε τὸν νοῦ,
τὸ φέρνει ζαχαρᾶτο,
φυσᾷς καὶ πέφτει κάτω.

—

Μαζεύει κι' ὅπλα καὶ σπαθιὰ
—τὰ χώνει μὲς 'στὴ γῆ βαθιὰ—
καὶ μᾶς φορεῖ ξυλένια
νὰ μὴ μᾶς βαζουν σ' ἔννοια.

—

Μᾶς δίνει καὶ Στανρακτούς
ξυλίνους καὶ ζαχαρωτούς
νὰ πᾶν τὸ καλοκαῖρι
μὲς 'στ' ἀγκαζεμένα μέρη.

—

Βγάζει γαλόνια περισσά,
τὰ ρίχνει 'στὸν Ἐτὲμ Πασσᾶ,
δίνει κι' ἀπάνω κάτω
τὸν Πόλεμο τρεχάτο.

—

Τουρκιὰ κι' Ἑλλὰς χωρὶς φλωρὶ
πασέτα παίζουνε γερή,
κι' ἡ Πόλ' ἡ ξεπεσμένη
σύτ' ἀ λὰ πρίμα βγαίνει.

—

Φωνάζουν τὰ γαλιὰ κλοῦ κλοῦ
κι' ἡ Ρωμηοσύν' ἡ φωνακλοῦ
καθίζει 'στὸ τραπέζι
κι' τὴν τιμή της παίζει.

—

Μὰ τῆς φωνάζουν μερικοί :
«φάτσα κι' ἐδῶ, φάτσα κι' ἐκεῖ,
τίρτσα 'στὸν πρῶτο λύκο,
'σταύρισες καὶ σήκω.»

—

Τίρτσο τὸν Ρήγα τὸν θωρῶ,
χαρτὶ τῆς τράπουλας γερό,
τίρτσο καὶ τὸν Καβάλα,
κι' ἐφέτος μήτε μπαλο.

—

Φέτο δὲν ἔχει Κοτιλιὸν
καὶ μήτε κρέατα πουλῶν,
ζακούσκαις καὶ σαλάτας,
καὶ γυμνωμένας πλάτας.

—

Τοῦ χρόνου νάμαστε καλὰ
καὶ θὰ χορέψωμε τρελλὰ
κι' ἀλλοῦ καὶ 'στὸ Παλάτι....
σᾶς τέρπομαι....σπολλάτη.

Κρεωδαγίας δίκη καὶ τῶν «Καιρῶν» ἡ νίκη.

—

Λοιπὸν συγχαρητήρια κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ 'μένα
'στὸν Κανελλίδην τῶν «Καιρῶν», τὴν τιμημένη πένα,
τὸν πατριώτην τὸν θερμόν, τὸν ἀκριβόν μας φίλον,
καὶ 'στὸν Δημητρακόπουλον, ἀγωνιστὴν στωμύλον,
κι' οὔτε γιὰ ξένα τοῦ λοιποῦ νὰ γράφουν Βασιλόπουλα
πῶς τρῶνε τῆς Σαρακοστῆς ἀρνάκια καὶ γαλόπουλα,
γιατὶ μετὰ τὸν πόλεμον τῆς νίκης καὶ τῆς δόξης
ἡ Θέμις παραλύσαξε μὲ τὰς καταδιώξεις.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἠμεροδείκται πρώτης εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη,
ποικίλλοντες εἰς κάλλος, εἰς σχήματα κι' εἰς εἴδη,
γιὰ στήγια, γιὰ γραφεῖα, γιὰ κάθε δουλευτή,
ταύτασε' Ἠμεροδείκται δὲν ἤρχηκαν ὡς κύνοι.

—

Γιὰ σου, λεβέντικο παιδί, σὺ Γεώργη Νικολίρη,
ποὺ 'πῆρες τὴν Ἀγγελική, τὴν κόρη τοῦ Μεσίλλη,
ἕνα κορίτσι τρυφερὸ καὶ σὰν τὸ κρυονέρι....
γιὰ σου, Γενάρη παιρνατό, νὰ ζήσῃς χρόνια χίλια.

—

Πάει λοιπὸν κι' ὁ Φασουλῆς, κοντὰ κι' ὁ Περικλέτος,
'στὸ «Λούβρο» τὸ περίφημο τὰ φύκια του νὰ κάνη.
κύτὸς ὁ Κανελλόπουλος τί θαυμαστὸς κι' ἐρίτος !
μὰ δῶρα ποὺ δὲν λέγονται τὸν κόσμο θὰ τρελλάνη.

—

Τοῦχες δέχτηκε κάλλιστον ἐν μέσῳ τῆς βοῆς :
«Ἐλλὰς εἰς τὸ μεσούρανον θανάτου καὶ ζωῆς.»
Στὸν «Νεολόγον» τύπωσε θανάσης Βύτσιος,
ἀντίρ πολλῆς ἀξίας.

—

Ἔργον Μίρρορ' Τουλίου, «Πρόβλημα Πελετεῖον,»
τερισπουδαστον βιβλίον καὶ πολὺ σημαντικόν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέτρατον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἴδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Δέκα τοῦ μηνὸς Γενάρη,
μᾶς ἀργάζουν τὸ τομάρι.

Ἑξακόσα σὺν ἐννέα
καὶ πολλὰ συμβάντα νέα.

Πρῶτα πρῶτα γιὰ τὰ Φῶτα.

—

Πολέμους κελαϊδῶντας μὲ γλῶσσα σὰν ροδάνι
βαπτίζω μὲ τὰ Φῶτα σὲ δεξῆς Ἰορδάνη
τῆς μούρλας τὴν μητέρα, ποὺ σφίγγει τὸ σπαθί,
ἀλλ' ὅμως 'στὴν κορρή της τὴν τιμημένη κι' ἅγια
κανένα πνεῦμα τώρα δὲν πάει νὰ σταθῇ
μήτε σὰν περιστέρι, μήτε σὰν κουκουβάγια.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Εἶδες ποτέ, βρὲ Περικλῆ, Καλικαντζάρου μοῦρη ;
Π.—Ποτὲ δὲν εἶδα, Φασουλῆ...
Φ.— Φτοῦ σου ξυλοκαμπούρη.
Σέρεις οἱ Καλικάντζαροι πῶς εἶναι καὶ τί κάνουν,
τί τρῶνε καὶ τί πίνουν ;
Π.—Δὲν ξέρω....
Φ.— Ποῦ νὰ ξιραθῇς...ἄκου λοιπὸν νὰ μάθῃς
καὶ πρόσεχέ τους, Περικλῆ, μὴ συφορέλια πάθῃς.
Οἱ Καλικάντζαροι λοιπὸν εἶν' ἑβδόμα δκαμόνια
κι' ὡς εἶδος τι τελώνια,
κι' ἔχουν ἀνθρώπου μοῦρη
καὶ πόδια σὰν γαϊδοῦρι
καὶ πότε σὰν τραγί,
ἔχουν κι' οὐρὰ 'στὰ νῶτα
καὶ φεύγουν μὲ τὰ Φῶτα
καὶ χώνονται 'στὴ γῆ.

—

Μὲς 'στῆς σπηλιαῖς τῆς μαύραις'
χορταίνουνε μὲ σαύραις,
μὲ φίδια κι' ἰρπετά,
καὶ σὰν ἰδοῦν φεγγάρι
ὅλ' οἱ Καλικαντζάροι
χαρεύουν δυνατά.

—

Μόνοι καὶ μὲ Νεράιδες
χορεύουν δίχως γκαίδες
'στὸ φῶς τὸ λαμπερό,
μὰ πιετεινὸς σὰν κράξῃ
καθένας των τρομάζει
κι' ἀρίνει τὸν χορό.

—

Ἡσυχοι στιγμὴ δὲν μένουν
καὶ 'στοὺς μύλους μέσα μπαίνουν,
καὶ μὲ πνεῦμα καὶ μὲ νοῦ
τραμπουκίρη Σατανᾶ
περγελοῦν τὸν μυλωνᾶ,
περγελοῦν τὴν μυλωνοῦ.

—

Καὶ γυρίζουν καὶ γυρίζουν
κι' ὅλοένα μαγαρίζουν
ὅ,τι βροῦν μὲς 'στὸ σωρό,
κἂν ἀλεῦρι, κἂν σακκί,
κάνωντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὸ ψιλό τους τὸ νερό.

—

Καὶ 'στὰ σπήτια μας μ' ἀντάρα
μπαίνουν μέσ' ἀπ' τὰ φουγάρα
καὶ χαλοῦν νοικοκυριὰ,
μὰ σὰν σκουζοῦν πετεινοὶ
σὰν Ἐπιτιλίς τρανοὶ
φεύγουν ἀπ' τὴν κλειδαριά.

—

Π.—Ὅμως γιατί τὰ λίς αὐτα ;
Φ.— Γιὰ τὴν κακή σου μοῖρα,
Καλικαντζάροι γύρω μας κι' ἐδῶθε κι' ἐκεῖ πίρα,
Καλικαντζάροι 'στῆς Αὐλαῖς,
Καλικαντζάροι 'στῆς Βουλαῖς,
Καλικαντζάροι 'στοὺς Στρατοὺς, 'στοὺς Στόλους, ὁπου στρίψῃς,
Καλικαντζάρους ἀπαντᾷς χωρὶς νὰ τοὺς γυρέψῃς.
Κι' ἂν ἀνθρωποι μᾶς φαίνωνται χωρὶς τραγοπόδαρι
κι' οὐραὶς 'στὰ πισινά,
ἐν τούτοις εἶναι, Περικλῆ, σωστοὶ Καλικαντζάροι
μὲ μοῦτρ' ἀνθρωπινα.

—

Ἔφεραν τόσο ξαφνικὸ
'στὸν μῦλο μας τὸν Ἑθνικό,
πανε καὶ πέτραις καὶ φτερὰ
τοῦ μύλου τοῦ καμαρωτοῦ,
κι' ὅ,τι κι' ἂν βρῆκαν μέσ' αὐτοῦ
τὸ μαγαρίσαν μιὰ χαρὰ,
καὶ δὲν ἀλίθι σήμερα τῆς θεᾶς μας τῆς Κονδύλως
ὁ προκομμένος μύλος.

—

Καλικάντζαρος ὁλαβαίνει, Καλικάντζαρος πιρνᾷ,
γύρος εἶναι, Περικλέτο, μὰ ποτέ του δὲν γυρνᾷ,
κι' ἐκεῖ μέσα ποῦ κονεύει μουστιρῆδες μπαινοβγαίνουν,
κι' ἀπ' ὀπίσω του πηγαίνουν
ἄλλα Καλικαντζαράκια
σὰν τὰ λείμαργα κοράκια.

—

Μπρὸς 'στὸ γύρο τρίμουν ὅλοι καὶ τοὺς πάει ριπιτί,
ὅλους τοῦτος τοὺς πατεῖ,
κι' ἔχει πόζα καὶ καμάρι,
γλῶσσα γιὰ τοὺς τορναδόρους,
σκέλη σὰν κοντυλοφόρους,
καὶ φαλάκρα σὰν φανάρι,
ποῦ τὴν βλέπεις καὶ φωνάζεις «φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω 'στὸ Σχολειό μου νὰ μαθαίνω τὸ καὶ τό.»

—

Κύττα δεύτερον ἀκόμα
καὶ τοῦ πρώτου συγγενῆ...
λὲς Νιράϊδες ἀπ' τὸ στόμα
πῶς τοῦ 'πῆραν τὴν φωνή.
Τοῦ 'μιλᾷς κι' ἐκεῖνος χάσκει,
κι' οὔτε φάσκει κι' ἀποφάσκει.

—

Κύτταξε τρίτον, τέταρτον καὶ πέμπτον, Περικλέτο,
αὐτὸς κοντός, αὐτὸς μακρύς, φωνὴ σὰν κλαρινέτο,
κι' ὁ πρῶτος Καλικάντζαρος, ὁ γύρο-κοτσονάτος,
σειστὸς καὶ λουλουδάτος,
'στοῦ μύλου τὰ χαλάσματα σαλτάρει καὶ πηδᾷ
καὶ τέτοια τραγουδᾷ :

«Μαμᾶ ταιτοὶ λουκάνικο,
μαχαῖρι μαυρομάνικο,
κομμάτι ξηροτήγανο νὰ φάω καὶ νὰ φύγω,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ξανέρχομαι σὲ λίγο.»

—

Κύττα τρικουβέρτο χορὸ,
κύττα κορράκι λιγερὸ,
μὰ γύρω του χοροπηδοῦν μὲ λιμασμένο μάτι
καὶ Παπαρδέληδες μικροὶ, ποῦ λέν τὸ ναὶ καὶ τὸχι,
καὶ γιὰ νὰ γίνουν Ὑπουργοὶ 'μποροῦν μὲς 'στὸ Παλάτι
σὰν Καλικάντζαροι νὰ 'μποῦν ἀπὸ τὴν Καπνοδόχη.

—

Π.—Πάρε τὴν ἁγιαστοῦρα σου γιὰ νὰ τοὺς ἐξορκίσῃς.
καὶ νὰ τοὺς ξεκουμπίσῃς.
Φ.—Πέρνω τὴν ἁγιαστοῦρα μου καὶ τρέχω 'μπρὸς καὶ 'πίσω
γιὰ νὰ τοὺς ἐξορκίσω.
Φτοῦ σας, βρὲ Καλικάντζαροι, ποῦ νἄσθε 'ξορκισμένοι,
πρὶν τὸ ψωρο-Ρωμαϊϊκο γῆ Μαδιάμ νὰ γένῃ.

—

Π.—Φτοῦ σας, βρὲ Καλικάντζαροι... κι' ἐγὼ τοὺς ἐξορκίζω,
καὶ μὲ τὴν ἁγιαστοῦρα μου τὰ μοῦτρα των ραντίζω.
μὰ κύτταξέ τους, Φασουλῆ,
χοροπηδοῦνε πιὸ πολὺ
μὲ τόσα ξεφωνήματα, μὲ ματιὰ λιμαρμένα,
κι' ἐξορκισμοὶ κι' ἁγιάσματα πηγαίνουν 'στὰ χαμένα.

—

Φ.—Θαρρῶ κανεὶς τὰ ξόρκια του μὲ τούτους πῶς τὰ χάνει,
διάβολος δὲν τοὺς πιάνει,
τὰ Φῶτα πάνε κι' ἔρχονται κι' ἐκεῖνοι τὸν χαβᾶ των,
'στῆς ἁγιαστούραις ἀρέσει δὲν κλείνουν τὰ γαβά των,
κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς ξόρκιζε κι' ὅσο κι' ἂν θέλῃς ραῖνε,
βρὲ Περικλῆ καϋμένε.

—

Φωνέζουν ἄσπροι πετεινοί,
κανένας των δὲν τὸ κουνεῖ,
φωναζουνε καὶ μαῦροι,
κι' αὐτοὶ χορεύουν γαῦροι.

—

Σοῦ στέλλουν τὸν Εἰσπράκτορα
χειμῶνα καλοκαίρι,
κι' αὐτοὶ 'μπροστὰ 'στ' Ἀνάκτορα
χορεύουν χὶρι χέρι,
πότε κοκκινοσκούφηδες, πότε ριπουμπλικανοι,
καὶ μιὰ Κορῶν' ἀπὸ 'ψηλὰ δὲν ξέρει τί νὰ κάνῃ.

—

'Στὸν μῦλο τὸν Ρωμαῖϊκο παω κι' ἐγὼ ν' ἁλέσω
καὶ νὰ σὲ προσκαλέσω.
Βρίσκω τὸν μῦλο σφαλιστὸ καὶ τὰ κλειδιὰ παρμένα
καὶ τὰ πορτοπαράθυρα τοῦ μύλου σφαλισμένα.
Δίνω τῆς πόρτας μιὰ κλωτσιὰ καὶ μπαίνω...τί νὰ 'δῶ ;
βρώμαις καὶ λέραις ἀπ' ἐκεῖ, μαγαριτσικῆς ἐδῶ.
Κτυπῶ μὲ τῆς μυλόπετραις τὸ ξεροκέφαλό μου
καὶ βάζω 'στὰ ρουθούνια μου τὸ μιξομάντυλό μου,
καὶ ξεφωνίζω «φτοῦ καὶ φτοῦ,
παλιο-Καλικαντζάροι,
ποῦ βάλατε καὶ μέσ' αὐτοῦ
βεριμικο ποδάρι,
κι' ὁ μύλος, ποῦ παράλεθε γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς πρὸ χρόνων
πόθους χρυσοῦς, ἐνείρατα, καὶ τρόπαια προγόνων»,
μαγαριμένος ἔκλεισε κι' ἔκανε φαλιμέντο,
κι' ἄρατε πύλας, ἄρχοντες, νάλθῃ τὸ Πκρλαμέντο.
Καὶ τώρα δός μου, Περικλῆ, τὸ τακτικὸ τὸ ξύλο.
Π.—Ἀλήθεια, δὲν τῆς ἔφαγες 'στὸ περασμένο φύλλο.

Στοὺς ξένους Ἑλεγκτὰς μιὰ πατινάδα, ποῦ τὸ ὁδηγήσαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

—

Φεύγεις, συντροφιὰ χρυσῆ,
κατευόδιο σου καλό..
μὲ τὰ σκέρτσα σου καὶ σὺ
δὲν μᾶς ἄφησες μπαλό.

'Ηταν μόνη σας κουβέντα
τὰ ὄπερα μας φαλιμέντα,
κι' οὔτε βίζιτα σὲ σπῆτι
δὲν ἐκάνατε κχμμιά,
κι' οὔτε ντετεγκὲ Ρωμηὰ
σᾶς ἐμπῆκε μές 'στὴ μύτη.

—

Δὲν ἀκούσθη φανερὰ
τὸ 'δικό σας λεκρετιτί,
δὲν σᾶς ἔκανε κυρὰ
συκρὲ κι' ἀπρὶ-μαντί.

—

Δὲν κυττάξατε τὴ ράτσα,
ποῦ τὴν 'δόξασαν καιροί,
κι' οὔτε πλάταις κι' οὔτε μπράτσα
τῆς λεπτῆς φαλλανκρί,
κι' οὔτε κόρφο νὰ χαράζῃ
πηδηκτῆς κουτσοπαράλας,
ποῦ γλυκόπιοτο βασταζει
γάλ' ἀνδρείας καὶ φευγάλας.

—

Τέτοιους Φράγκους, τέτοιαις φάτσαις, τέτοια καύκαλα γιρὰ,
μήτε 'στὴ Δινδροστοιχία δὲν σᾶς εἶδι μιὰ φορά.
Πάντ' ἀχώριστοι καὶ μόνοι
μὲς 'στοῦ Λάμφα τὸ σαλόνι
'κάνατε κρυφὴ κουβέντα,
καὶ 'στὴ ὁδὸν μας τὴ ράχη
ἔτρωγ' ἔπινε κι' ἐγλέντα
τὸ 'δικό σας τὸ στομάχι.

—

Μόν' ὁ Στρίτ εἶχε τύχη νὰ σᾶς 'δῇ κι' ἀπὸ κοντὰ
καὶ τῆς μούραις σου τῆς τζόγιαις καθε τόσο ν' ἀπαντᾷ,
κι' ἐρωτούσατε τὸν Στρίτ πὼς' ἐκεῖνα, πάνε τοῦτα,
γιὰ τοῦ βίου τὰ χρειώδη, γιὰ ψυχώσιμα, γιὰ φροῦτα.

Πόσα πέρνομε τὰ ξύλα,
τῆς ντομάταις, τὰ πεπόνια,
πόσα τὰ φερίκια μῆλα
καὶ τὰ κάστανα μαρόνια.

—

Δὲν ἐρρίχνατ' ἕνα μάτι 'στὰ μνημεῖα τῆς εὐκλείας,
οὐδ' εἰς ὅσους τοὺς ἀρχαίους ὁλοζώντανους ξεθάβουν,
μόνο 'βλέπατε τὰ σπίρτα, ποῦ τὰ λέν τῆς Ἀσφαλείας,
καὶ τὰ τρίβεις μίαν ὥρα 'στὸ κουτὶ καὶ δὲν ἀνάβουν.

—

Δὲν 'στρίφατε πρὸς τὰ παλιὰ σὰν ἄνθρωποι πεζοί,
μὰ γιὰ τὸ τσιγαρόχαρτο 'ρωτούσατε χαζοί
κἂν τὸ πουλοῦμε χωριστὰ κἂν μὲ καπνὸ μαζί,
τί πέρνομε, τί δίνομε,
τί λέμε, πῶς λιμάρομε,
τί τρῶμε καὶ τί πίνομε,
καὶ τί καπνὸ φουμάρομε.

—

Μήτε κανένας ἀπὸ σᾶς τὴν νύχτα μὲ φεγγάρι
ἀπάνω 'στὴν Ἀκρόπολι δὲν 'πῆγε νὰ γουστάρῃ,
οὐδεὶς ὡσφράνθη τὴν ὁσμὴν τοῦ γύρω Περικλείσου,
ποῦ σὰν τὴν Ἶριδα μεθᾷ καὶ τὴν ὑλαγυλαγγύη,
μηδὲ παρὰ τὸ θέατρον ἐκεῖ τοῦ Διονύσου
ποτέ σας δὲν ἐσκέρθητε νὰ πᾶτε πρὸς ἀνάγκην.

—

Οὔτ' ἴδατε τὸ Στάδιον μὲ πάλλουσαν καρδίαν,
ποῦ τοῦτο σᾶς 'κουβάλησε 'στὸν τόπον τὸν ἁλήτην,
κι' ἐβάλατε τὸν ἔλεγχον καὶ τὸν ζουρλομανδύαν
εἰς ὅσους ἐδιδάχθησαν τὸν ὅρομον τὸν ὑπλίτην.

—

Μόνον μ' ἀριθμοὺς καὶ μέτρα
'γράψαινε καιρὸς καὶ χρόνος,
κι' οὔτ' ἐπήρατε μιὰ πέτρα
σουβενὶρ τοῦ Παρθενῶνος.

Δὲν 'ρωτήσατε κανένα
μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα
γιὰ τὰς νῦν ἀνασκαφὰς
τὰς ὑπέρποτε σοφάς.

—

Μὰ 'ρωτούσατε τὸν Φλῶρο
καὶ τὸν καθε λογιστὴ
γιὰ τὸν ἕνα κι' ἄλλον φόρο,
ποιὸς καὶ πόσα μᾶς χρωστεῖ.

—

Μόνο τώρα μᾶς συμβαίνει
νἄλθουν ἐδῶ πέρα ξένοι,
καὶ μὲ τόση προστυχάντζα
γιὰ τῆς δόξης τὰ ρωμάντζα
μιὰ στιγμὴ νὰ μὴν κρεπαρουν,
νὰ μὴν πᾶνε πουθενά,
καὶ νὰ θέλουν νὰ μᾶς πάρουν
ἄρον ἄρον τὰ λιμνά.

—

Καὶ μόνο σὰν ἐκλείσατε λογαριασμῶν λιμπρέτα
εἰς τοὺς Δελφοὺς ἐπήγατε καὶ σεῖς ἀλαμπρατσέτα,
κι' ἴδατε τἀλησμόνητα, τὰ μυστικὰ τεμένη,
ποῦ τὰ ὁσάζ' ἡ ῥήμη.
μὰ κι' ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν μουγγὴ πρὸ χρόνων μένει
καθὼς καὶ τὸν Ζαΐμη.

—

Ἐκεῖ 'στὸν τόπον τὸν ξηρὸν, τὸν τώρα ψωραλέον,
βρίσκουν τεθρίππους κι' ἅρματα μεγάλων Βασιλέων,
κι' ἂν 'πίρναν ἔξαρνα φωνὴ θὰ 'φώναζεν αὐτὰ
πρὸς ὅσους ξένους ἔρχονται καὶ μᾶς ζητοῦν λερτά.

—

«Ξένοι τοῦ κόσμου Βασιλεῖς κατὰ τὸν παλαι βίον
εἰς τῆς Ἑλλάδος ἤρχοντο τὴν τιμημένην γῆν,
κι' ἐζήτουν ἕνα κότινον ὡς μόνον των βραβεῖον
καὶ 'στῶν Μουσῶν ἐλούοντο τὴν ἁσπίλο πηγήν.

—

«Καὶ τώρα κάθε Κάϊζερ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα
φιλοτιμεῖτ' ἐκ θαυμασμοῦ καὶ γίνεται θυσία
νὰ τὴν ἀρῇ κατισχνον τοῦ Φαρκὼ γελάδα,
νὰ πάρῃ τὸ τομάρι της νὰ τῶχῃ 'στὰ Μουσεῖα.»

—

Τὸν Μπόντιο τὸν εἶδες,
τὸν Κάουφμαν, τὸν Τέατα,
κι' ὅλους τοὺς τσελιπῆδες,
ποῦ φεύγουν δίχως ρέστα ;

—

Μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
τοὺς εἶδα φές ἀργά,
ποῦ 'μπῆκαν σ' ἓν' ἀμάξι
καὶ τὄστριψαν γοργά.

—

Δὲν ἔτρεξε μὲ πόνο
κανένας νὰ τοὺς 'δῇ,
κι' ὁ Στρέϊτ στέκει μόνο
καὶ τοὺς ξεπροβοδεῖ.

—

Κανεὶς κανεὶς δὲν κάνει
μπουκέτο καὶ γι' αὐτούς,
ὁ Λάμψας μόνο χάνει
πελάτας ζηλευτούς.

—

Φεύγουν λοιπὸν τὰ φόρτ,
ποῦ μᾶς παραγαπᾶνε...
τῆς μούρης μας τὸ νόημα
'στραπάτσαραν καὶ πᾶνε.

—

Κι' ἂν Ἔλεγχος Βαρουνὴ
τῆς νίκης τὸ λημέρι,
μὰ κέρδος θ' ἀπομείνῃ
γιὰ μερικῶν κεμέρι.

—

Ὥρα καλή σου, μπέρο,
καὶ πάλιν ἀπ' ἐδῶ
πάρτε κανένα γύρο
κι' ἔλατε νὰ σᾶς δῶ.

—

Δὲν κλαίω τῆς βαρκούλαις,
δὲν κλαίω τὰ πανιά,
κλαίω φτωχαῖς σακκούλαις,
ποῦ θἄβγουν ζητιανιά.

Θερμὸν εὐχαριστήριον πρὸς σεβαστόν μας κύριον.

—

Χαίρω ποῦ μὲ τὸ δῶρον σου τὸ στίλβον μὲ τιμᾷς,
πλειότερον δ' ἀκόμη,
διότι τόσον εὐμενὴς ἐφάνη πρὸς ἡμᾶς
ἀνδρὸς ἐγκρίτου γνώμη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κοσμικεῦ καὶ πλάνου λαβυρίνθου
εἶδα χιλιάδας καὶ τυφλὰ νὰ φέρουν 'στὸ παζάρι,
μὰ σὰν κι' ἐκεῖνο τὸ τυρὶ τῆς Τζίογγιας τῆς Κορίνθου,
τοῦ τόχει τὸ μπαλάϊκο τοῦ Χριστου τοῦ Μπεκιάρη,
παρὰ νὰ δοῦνε δὲν ἔσαγα ποτὲ μου συμπολίται...
μὰ τί θαυμάσιο τυρὶ, δὲν εἶναι σὰν καὶ ἄλλα...
εἰς τὴν ἀλὴν τοῦ Σολωνος νοστιμώτατον πωλεῖται,
τρὸς ἕλεος σας τὸ συνιστῶ καὶ τρέξατε σημέλια.

—

«Νέα Ζωή»... Βγῆκε 'στὸ φῶς κι' ἕνα σπουδαῖον φύλλον,
τὰ μάλα καινοφανέστατον κι' εἰς ὅλα του ποικίλον,
ποῦ θὰ φωτίσῃ σὲ πολλὰ τὸν κόσμον τῆς 'Ελλάδος...
ἐκδίδεται πρὸς τὸ παρὸν ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

—

Ἑρμιτρος φυτοπάλεμος τοῦ παιητοῦ Μανῆ.
ποὺ καὶ τὸν μάλλον σκυθρωπὸν εἰς γέλωτας κινεῖ.

—

«Ἀκρόπολις Ἑσπερινὴ» μ' ἔργον «γιὰ τὴν Πατρίδα»,
μὲ τοῦ Δασίου συγγραφὴν τὴν φλογερὰν γραφίδα,
φρονηματίζον ἀληθῶς διδάσκων, συγκινοῦν,
καὶ συναρπάζει τὴν ψυχὴν συνάμα καὶ τὸν νοῦν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιὰ.
'στῶν Πανάχωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃς 'στὴ γωνιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑβδόμη καὶ δεκάτη τοῦ Γεννάρη.
καθεις γιὰ τὴν Συνέντευξιν παρλάρει.

Πούντος ἑξακόσα δέκα.
λέγε, γλῶσσα, καὶ πολέκα.

Μέσα σὲ τέτοιαν ἐποχὴ κατηγορίαις σὰν βροχή.

—

Κατηγοροῦν, μωρὲ παιδιὰ, μὲ τόσο νταβατοῦρι
τὸν Πὰ-Ντὲ-Κλὰμ κι' Ἐστερχαζὺ,
κατηγοροῦν τὸν Κριεζῆ,
καθὼς καὶ τὸν Σαχτούρη.

—

Κατηγορῶ, κατηγορεῖς,
καὶ πίφτει πέλεκυς βαρύς.
Ὁ κόσμος ἀνταριάζεται, κι' ὁ Φασουλῆς τὸ κτῆνος,
ποῦ κάθε τί τὸ περγελᾷ,
θέλει νὰ κάνῃ τὸν Ζολᾶ,
καὶ νύκτα 'μέρα μόνος του κατηγορεῖ κι' ἐκεῖνος.

—

Κατηγορίαις, βρὲ παιδιά, καὶ μέσα σὲ σαλόνια,
κατηγορίαις, ποῦ ντουνιᾶς ξεραίνεται 'στὰ γέλεια,
ποῦ θὰ φορτώσουν μερικῶν τοὺς σβέρκους μὲ γαλόνια
κι' ἀφέντηδες θὰ φᾶν τρανὰ τἀδύνατα κοπέλια.

—

Κατηγορῶ, κατηγορεῖς,
καὶ πέρτει πέλεκυς βαρύς.

Κατηγορίαις, βρὲ παιδιά, γιὰ κάθε μία τζόγια,
δὲν εἶναι κουρουφέξαλα, δὲν εἶναι μόνο λόγια.
Κινοῦνται καὶ Συμβούλια, κινοῦνται κι' Ἐπουργεῖα,
καὶ νόμος δρᾷ Δρακόντειος 'στὸ κράτος τὸ σακάτικο,
ἀπόταξις, ἀπόλυσις, καταλύσις κι' ἀργία
μ' ἕνα γαλόνι πιὸ πολὺ καὶ πιὸ χοντρὸ μηνιάτικο.

—

Κατηγορίαις δυνατὰς κι' ἐδῶ καὶ 'στὸ Παρίσι,
ποῦ κόσμος θ' ἀπορήσῃ,
κατηγορίαις γιὰ φτωχοὺς καθὼς καὶ γιὰ πλουσίους,
κι' ἀκοῦς πολλοὺς νὰ λένε :
«αὐτὰ συμβαίνουν κάποτε καὶ μὲς 'στοὺς Παρισίους
καὶ 'στὸ Παρίσι φταίνε».

—

Ἀνοίγουν στόματα παντοῦ πολὺ φιλοκατήγορα,
κατηγορίαις σὰν βροχὴ, πάλι δευλειαῖς μὲ φούντωσις,
ὡς ποῦ 'στὸ χρονοντοῦλαπο νὰ ξεχαστοῦνε γρήγορα
κι' ὅλ' οἱ κατηγορούμενοι νὰ 'βγοῦν κατηγοροῦντες.

—

Κατηγοροῦνται καὶ Στρατοὶ κι' ἀσταμομάχοι Στόλοι,
κατηγοροῦν καὶ καθεμιὰ πολιτικὴ παρέα,
κατηγορῶ, κατηγορεῖς, κατηγοροῦμεν ὅλοι,
κατηγοροῦν τὴ γάτα μας καὶ τήνε λένε γραία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π.—Εἶδες λοιπὸν ὁ Βουτυρᾶς πῶς 'πῆγε, μπεγλιβάνη,
μὲ τοῦ Στρατοῦ τὸν 'Αρχηγὸ συνέντευξι νὰ κάνῃ;
κι' εἶδες πῶς ὁ Διαδοχὲς μίς 'στ' ἄλλα τὰ ποικίλα
τοὔπε πῶς τὸ Ρωμαίϊκο τὸ 'ρήμαξε σαπίλα ;
Φ.— Χὰ χὰ γελῶ
καὶ δὲν 'μιλῶ.
Π.— Γιατί γελᾷς
καὶ δὲν 'μιλᾷς ;

Φ.— Ἀκοῦς νὰ λένε, Περικλῆ, σαπίλα πῶς μᾶς τρώγει ;
δὲν πάνε τέτοιοι λόγοι.
Σαπίλα !... καὶ ποῦ 'βρίσκεται ; τὴν βλέπεις πουθενά ;
ὁλοῦσα τὴν συνέντευξι παρχαλῶ ξανά..
Ξαβάκε' την, ξανάξαβκα' την, καὶ 'σὲ σαπίλα στέκα...
σαπίλα μιὰ, σαπίλα δυό, σαπίλα πέντε δέκα,
σαπίλα λέν κι' ἀπὸ 'ψηλά,
σαπίλα λέν καὶ χαμηλά,
κι' ἐγὼ γιὰ
χὰ χα χί χί
μὲ τὸ μυαλό,
μὲ τὴν ψυχή.

Π.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Φασουλῆ, δὲν σὲ καταλαβαίνω
κι' οὔτε μὲ τοῦτα ποῦ μοῦ λὶς 'στὸ νόημά σου μπαίνω.
Φ.—Σοῦ τάπα μέ τὸ στόμα μου, σοῦ τάπα μέ τὴν πένα...
Π.—Διάβασες τὴν συνέντευξι ;
Φ.— Διάβασ' την σὺ γιὰ 'μένα.
Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα, ποῦ νὰ μὴ φανερώνῃ
πῶς φθάνει ὁξὺς χρόνος,
μὲ μιὰν ἐλπίδα προκοπῆς βραδυκλωσι ξημερόνει
'στὴν γῆν τοῦ Παρθενώνος.
Καὶ τὴν Τετάρτη πιὸ πίσω τὰ χιόνια, παρλακπίνα,
τοὺτους τοὺς λόγους εἶπα :
« Ἰδοὺ κι' ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ,
παντοῦ λευκότης καὶ χαρά,
κι' ἀσπρίζει καθε βρῶμα μας, κι' ἀσπρίζει καθε λέρα,
κι' ἀσπροπροσώπους τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς βγάζει πέρα πέρα ».

—

Βρίχει βρέχει καὶ χιονίζει
κι' ὁ καθεὶς ξεπροσκινίζει
τόσα λόγια σοβαρὰ
τοῦ κυρίου Βουτυρᾶ.

—

Βρίχει βρέχει, πέρτουν χιόνια,
καὶ σὲ ἐρμους καὶ σαλόνια
καὶ σὲ τόπους καφρινιὲς
συζητοῦν οἱ κουνενιὲς.

—

Τάχα τοῦτο τί σημαίνει; τάχα τοῦτο τί θὰ 'πῇ ;
κι' ἄλλοι χαίροντες ρωμαΐζουν κι' ἄλλοι στένουν σκυθρωποί,
καὶ γινόνοντει τσερβέλια,
πάλι ντραβάλα καινούρια,
καὶ σπαθάτοι πήγαιν' ἔλα
κουβαλοῦν μὲ τόση φουρία
διαψεύσεις ἐπισήμους 'στὰ διάφορα Γραφεῖα,
κι' ἁπαστράπτουν τὰ γαλόνια κι' ἁπαστράπτουν τὲ λοφία.
Διαψεύδονται κι' ἐκεῖνα, διαψεύδονται κι' αὐτά,
κι' ἔλα βγαίνουν χωρατά.
Πὲς καὶ σύ, βρὲ Περικλῆτο, πῶς ποτὲ δὲν εἶχε γίνει
κι' ἡ συνέντευξις ἐκείνη,
λέγα δὲ 'στὸν κάθε χάχα
πῶς τὴν ἔπλασε μοναχὰ
ἡ σφριγῶσα φαντασία τοῦ κυρίου Βουτυρᾶ
κι' ἦταν μία συμφορά.

—

Κάνουν τοῦτοι, κάνουν κι' ἄλλοι
συναντήξεις μὲ τὸν Ραλλη,
κι' ὁ σωτὴρ ὁ χρυσομαλλὴς λέγει φράσεις ἁρκσμίας
κι' εὔσημα τοῦ ὄινου ὅλει μιᾶς διεγωγῆς κοσμίας.

—

Ἡ συνέντευξις ἐκείνη κάνει τέσσερα τὰ μάτια,
κι' ὁ Σμολένσκης 'πῆγε τώρα καὶ 'στὰ δρὸ μας τὰ Παλάτια,
'στὸ μικρὸ τοῦ Διαδόχου καὶ 'στὸ μέγα ὁηλαδὴ,
κι' ἐκυβέντησαν σπουδαίως μὶ πατέρα καὶ παιδί.

—

Κι' ἔγινε τὸ κάθε στόμα Νιαγάρας καταρράκτης,
λίμαις, σχήματα καὶ κρότοι,
ὅταν καὶ τοῦ «Νεολόγου» πλουφίλητος συντάκτης,
ὁ Πολέμης ὁηλονότι,
μὲ χειρόγραφα σπουδαῖα, ποῦ τοῦ 'φέραν στενοχώρια,
μπῆκε μές 'σι μιὰ Βιτώρια,
κι' ἔτρεχεν ἀπὸ ρυτῆρος
'στὰ χαρτιὰ νὰ ὥσῃ κῦρος,
καὶ μὶ τόλμην θαυμαστὴν
ἦλθε 'στὸν Ὑπασπιστὴν
καὶ τοῦ λέγ' « Ὑπασπιστά,
δὲν τὰ 'βρίσκετι σωστὰ ; »

—

Κι' εἶπ' ἐκεῖνος 'στὸν Πολέμη πῶς σωστότατα τὰ 'βρῆκε
κι' ὁ Πολέμης, Περικλέτο, 'στὴν καρότσα ξαναμπῆκε,
κι' ἔτρεξε κι' ἐγὼ νὰ μάθω μὶ περίεργον ἀσκέρι
κι' ἄκουσα πολλοὺς νὰ λένε « βρὲ πῖσω, καροτσέρη. »

—

Κι' ὁ Πολέμης ἐπιστρέψας 'στοῦ κυρίου Βουτυρᾶ
ἔγραψε τὰ γεγονότα
κι' εἶπε πῶς δὲν λείπει γιῶτα,
μόνον μία φράσις νάβγῃ, κι' ὅλα πᾶνε μιὰ χαρά.

—

Κι' ὡς ἐκ τούτου συζητήσεις
εἰς τὰς διαφόρους κλάσεις
καὶ παρ' ὅλων ἰρωτήσεις :
« ποία νάναι τοῦτ' ἡ φράσις ; »

—

Περιέργεια κεντρίζει καθε ποῦρον πατριώτην,
κι' ὁ Πολίμης διαψεύδει τὴν διαψευσιν τὴν πρώτην,
ποῦ διέψευσ' ἐπισήμως τὴν συνέντευξιν ἐκείνην,
τὴν ταραξασαν ἀκαίρως τῶν Ἑλλήνων τὴν γαλήνην.

—

Κι' ἴσως ταύτην διαψεύσῃ μιὰ διάψευσις δευτέρα
κάπως ἐπισημοτέρα,
καὶ τὴν τρίτην μιὰ τετάρτη διαψεύσῃ κατὰ γράμμα,
κι' ἔτσι μὲ τὰς διαψεύσεις πάει λίωντας τὸ πρᾶμμα.

—

Τί συνέντευξις ἐκείνη !...
τρέμει καθε λογισμός,
ποῖος σάλος, ποία δίνη,
καὶ ψυχῆς ἀναβρασμός.

—

Δίνει καταπαραλιαῖς
σὶ καμπόσους ἀπὸ σπόντα...
ἱσταμάτησαν δουλειαῖς
κι' ἔπεσαν τῆς Μπόρσας φόντα.

—

Εἰς τὴν Τουρκομάχον πάλην
μὲ πυρσοὺς μᾶς δρηγεῖ,
κι' ἀποδίδεται 'στὸν Ραλλην
τῆς Λαρίσσης ἡ φυγή.

—

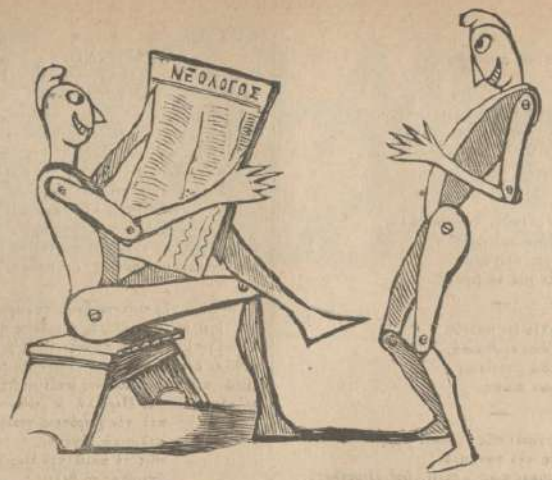
Τώρα, Περικλῆ, κι' ἐγὼ
ἐμβαθύνω κι' ἐξηγῶ
τοῦ πολέμου τὰ συμβάντα
κατὰ μέρος, κατὰ πάντα.

—

Τώρα μπαίνω 'στὴν οὐσία
τοῦ πολέμου τοῦ κλεινοῦ,
ποῦ μᾶς ἔκανε θυσία
καὶ μᾶς ἔστριψε τὸν νοῦ.

—

Φῶς εἰς ὅλα γεννηθήτω !...
τώρα βλέπω φανερὰ
πῶς ὁ Ραλλης ἂν δὲν ἦτο
'στοῦ πολίμου τὰ πυρὰ,

κι' ἂν δὲν εἶχε συμβουλεύσει κατὰ πῶς αὐτὸς γνωρίζει
τῆς Λαρίσσης τὴν φυγήν,
δὲν θὰ 'βλέπαμ' ἕνα ρέστ Τουρκαλὰ νὰ κοκκινίζῃ
καὶ 'στῶν Θετσαλῶν τὴν γῆν,
κι' οὔτε θἄβλεπι κανένας Ἑλίγκται νὰ πέρνουν Φράγκοι
τῆς μουφλούζας τὸν παρά,
κι' οὔτι θἄταν, Περικλέτο, συναντεύξεων ἀνάγκη
σὰν κι' αὐτὴν τοῦ Βουτυρᾶ.

—

Τρὶς ἀνάθεμα τὴν ὥρα, λέει καθεμιὰ φωνὴ,
ποῦ κατέβη καὶ τοῦ Ραλλη πολεμάρχος νὰ γενῇ,
κι' ἔτρεχε μὶ τὸ τουφέκι μές 'στὸν πόλεμο κι' αὐτὸς,
λὶς καὶ νάταν Κοκορέτσας καὶ Γκιχνῆς στκυραετός.

—

Μὰ καλὰ νὰ πάθῃ τώρα, ξεφωνίζουνε τὰ πλήθη,
ποῦ ὁπλαρχηγὸς ἐκλήθη
ὁ γοργὸς ἰς μίαν ὥραν
σώσας Θρόνον, σώσας χώραν,
καὶ τραβήξας κι' ἐκριζώσας τῶν στασιαστῶν ταύτιὰ
μ' ἕνα μπλὲ μαρὲν σακάκι καὶ ρεπούμπλικα στσακιέ.

—

Π.—Μὲ τοῦτη τὴν συνέντευξι ψιλλίδι τρέχ' ἡ γλῶσσα,
κι' ἂν εἶπε κι' ὁ Διάδοχος παράπονα καμπόσα,
ὅμως κανεὶς, βρὲ Φασουλῆ, κι' ἂν εἶνσι κι' ἀπὸ γένος,
δὲν ἐγκινήθη 'στὸν ντουνιὰ μὲς 'στὸν ντουνιὰ νὲν' εὐχαριστημένος.
Ὁ κόσμος εἶναι τὸ ἐντρὶ κι' ἐμεῖς ὑπωρικὰ του,
κι' ἔχει καθένας ντραβάλα καὶ ξένα καὶ δικά του.

—

Εἶδες πῶς κι' ὁ Διάδοχος ἐπήγκιν' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ 'σφύριζε σὰν τὴν ὀχιὰ τὸ Τουρκικο μελιδι,
εἶδες πῶς γιὰ Παλάτι του τὴν νύκτα καὶ τὴν μέρα
εἶχε τὸν λόρο, τὸ βουνὸ, τὸ ξέσκεπο καλύδι,
πῶς νύκταις πέρασι πολλαῖς
σὲ ξύλινο κριββάτι,
κι' ὅλο σικλέτια καὶ χολαῖς
δὲν ἰσφαλοῦσε μάτι ;

—

Εἶδες πῶς κι' ὁ Διάδοχος ἐδιάβαινε τὸν χρόνο,
πῶς εἶχε 'στὸ καλύδι του ὁπὸ τρεῖς κκρέκλαις, μόνο,
εἶδες μπουκάλια μερικὰ πῶς τάχε κανυλέρια
κι' ἔμπηγ' ἐπάνω τὰ κερία μὲ τὰ 'δικά του χέρια,
κι' ὅσοι τὸν 'βλέπαν ἔλεγαν κατενθουσιασμένοι :
« κυττάξατε τὸν 'Αρχηγὸ σὲ τί καλύβι μένει...
ἔτσι τὸ τρῶνε τὸ ψωμὶ
γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν τιμή. »

—

Φ.—Εἰς τὸ μέρος, ποῦ τὴν τόση κακοπάθεια περιγράφει,
κι' ὁ ἰδικός μου νοῦς ἐστράφη.
Μὴ θαρρῇς πῶς δὲν λυποῦμαι, μὴ θαρρῇς πῶς δὲν πονῶ...
πότε πότε συγκινοῦμαι δίχως νὰ σὲ συγκινῶ,
κι' ὅταν πορφυρογεννήτους
εἰς τὸν πόλεμον κυττάζω
μάχθους νὰ τραβοῦν ἀτρύτους,
τότε τὸ καπέλο βγάζω.

—

Κι' ὅταν κι' ἕνα τελευταῖον, ποῦ φουμάρει μόνο γόπακις,
ὁ καθεὶς τὸν ἐτιμᾷ
σὰν τὸν, ὃῃ νὰ πολεμᾷ,
πόσον μᾶλλον ὅταν εἶναι πολεμάρχος Βασιλόπαις ;

—

Κι' ὅταν τόσο κακοπάθῃ
πέρτω καὶ τὸν προσκυνῶ,
κι' ἂν συνίδησαν καὶ λαθῇ
αὔθωρεὶ τὰ λησμονῶ.

—

Κι' ὅταν μάθω πῶς ὠδήγει
τὰ Στρατεύματά του μόνος,
ἡ συγκίνησις μὲ πνίγει
καὶ χαρὰς μὲ θέλγει πόνος.

—

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τὴν πλέονον,
Περικλέτο φουκαρᾶ,

κρύβει πόνον κι' ἡ χαρά
τῶν τροπαίων, τῶν πανάνων.

—

Νά! τὸν βλέπω 'στὴν καλύβα...
τί χαρτιὰ 'μπροστά του στίβα.
Νά τος... ὥρα ἔδν κοιμᾶται...
ταχὺ μόνος τί θυμᾶται;

—

Νά! τὸν βλέπω... τὲ μπουκάλι
μπήγει τώρα τὸ κερί,
καὶ μονάχος προχωρεῖ
δίχως λέξι μιὰ νὰ βγάλῃ.

—

Μήτε φύλλο δὲν σαλεύει,
ὅλ' ἡ πλάσις σκυθρωπή,
καὶ τριγύρω βασιλεύει
κρύα τάφων σιωπή.

—

Κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς 'μπορεῖ καμμιὰν ἡμέρα
νὰ ὀξέσῃ τὴν παντέρα.
κλαίω κλαίω σὰν θυμοῦμαι πῶς 'μπορεῖ, βρὲ Περικλέτο,
νὰ γενῇ Λαμπρῆς λαμπάδα τὸ σβυστὸ τὸ σπιρματσέτο,
κι' ὁ Διάδοχος τῶν Κόσμων νἄλθῃ μίγας καὶ πελὸς
κι' ἐγὼ τότε νὰ προβάλω καντιδόρος τῆς Δύλης.

—

Ὅμως σύ δι' ὅσα λέω
μηδαμῶς δὶν συγκινεῖσαι,
καὶ γελᾷς διότι κλαίω
κι' ἄψυχος καὶ κρύος εἶσαι.

—

Π.—Τώρα τώρα, Φασουλῆ μου, ποῦ μας τρῶν Φραγκοφαγάκαὶ γλεντᾷ μὲ τὴν σκλαβιά μας καθὲ Τοῦρκος τσιλιπῆς, (ναις δὲν εἰξούρεις πῶς παιρνέζουν τῶν πολέμων οἱ παιάνες, κι' αἱματόβρεχτες πορφύρας κι' ἄλογα τῆς ἀστραπῆς.

—

Φ.—Ἂς τὰ λέμε, Περικλέτο, καὶ δὲν γίνεται καμμία μὲ τὰ λόγια μας ζημία.
Παρὰ κλάμματα καὶ βάγγοι καὶ μουγκρίσματα βαρειὰ κάλλιο νἄχῃς μιὰν ἐλπίδα καὶ κρυφὴ παρηγοριά.

—

Π.— Ἔχεις γίνει, Φασουλῆ,
αἰσιόδοξος πολύ,
μὰ 'στὸ τέλος δὲν θ' ἀνθέξω
καὶ καλαῖς θὰ σοῦ τῆς βρέξω.

Φ.— Πρὸς παθόντας Βασιλεῖς
πρέπουν θμνοι καθενός,
εἰ δ' ὠὰ νησεῶν φιλεῖς
πόσον μᾶλλον τὰ χηνός;

—

Μάθε καὶ σὺ καὶ τὸ λοιπὸν τῶν εὐσεβῶν ἀσκέρι
πῶς τὸ μεγάλο Σαββάτο καντὰ τὸ μεσημέρι,
προτοῦ λαλήσῃ πετεινός, πρὶν ἀκουσθῇ καμπάνα,
καὶ 'ξῇ τὰ κόκκινα ταὐγὰ πελυκαθοῦσα μάννα,
καθόλου δὲν ἀρτύθηκε τὸ πρῶτο Βασιλόπουλο
κι' ἴσως κανεὶς Ἐπιτελὴς νὰ 'πάσχασε κατόπουλο.

—

Ἀλλὰ καὶ κρίας νἄτρωγε μέσα 'στὴν ἑκατρατεία
δὲν θἄταν ἁμαρτία.
Κανεὶς δὲν θέλει τἄδικα, σοῦ λέγω δὲ συντόμως
ὅτι ὁδοιπόρους κι' ἀσθενεῖς πῶς δὲν ὑπάρχει νόμος.

—

Κι' ἐγὼ καθὼ Χριστιανὸς νηστεύω καὶ τὸ λαὸ
τὴν ἑβδομάδα τῶν παθῶν ὡς 'στῆς Λαμπρῆς τὸ βράδυ,
ἂν ὅμως —ὅ μὴ γένοιτο!— τύχῃ κι' ἐγὼ νὰ 'παγω
ἐν μέσῳ τῶν μαχῶν,
τότ' ἐξ ἀνάγκης, Περικλῆ, καὶ κρίατα θὰ φάγω
καὶ πᾶν τὸ προστυχόν,
κι' ὅτο γιὰ τὴν εὐσέβεια παντοῦ νὰ τὸ κηρύττῃς
πῶς δὲν νηστεύει σὰν κι' ἐμὲ μηδὲ κι' Ἀρχιμανδρίτης.

—

Π.—Τώρα τῆς συνεντεύξεως τὸ μέρος τοῦτο κρῖνε,
ποῦ λέγει κι' ὁ Διάδοχος ἀνεύθυνος πῶς εἶναι.
Φ.—Γιατί κι' αὐτὸ παρέλειπε τὸ 'ρώτησες, Περικλέτε;
καθένας ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω.
Ἐδῶ. ποῦ πᾶς ἀνεύθυνος μαζί μας ξεφαντόνει,
κι' οὔτε κανένας, Περικλῆ. μ' εὐθύνας δὲν φορτώνει
καὶ τὸν χειρότερο τσολιᾶ
πολιτικῆς ἀγέλης,
πῶς τὸ παιδὶ τοῦ Βασιλιᾶ
ὑπεύθυνο τὸ θέλεις;

—

Ἀφοῦ δὲν εἶναι χαμηλὰ
ἡ νόμιμος εὐθύνη,
βεβαίως δεο πᾶει 'ψηλὰ
σμικρύνεται καὶ σβύνει.

—

Μέσα 'στὸ κράτος τῶν σοφῶν,
ποῦ παίζει Καραΐσκο,
διαφορὲν τῶν κορυφῶν
καμμίαν δὲν εὑρίσκω.

—

Ἀνεύθυνον θεώρει τον καὶ τὸν υἱὸν ἐπίσης,
ἐξίσωνε τὰς κορυφάς, μὴν κάνῃς διακρίσεις,
κι' ὡς ψάλτης ψάλε δεξιός:
«Ἀπὸ πατρὸς, ἄναξ υἱός.»
Μὰ καὶ 'στῶν κορυφίων μας τῶν ἄλλων τὰς φατρίας
κατακούρως νὰ κυττᾷς ἐξίσωσιν σοφὴν,
βλέπε καὶ τὸ Θεώρημα τὸ τῆς Γεωμετρίας
περὶ τῶν ἴσων γωνιῶν τῶν κατὰ κορυφήν.

—

Αὐτὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ,
τιμπελχανὰ καὶ θερμακλῆ,
καὶ ξίχασε τῶν εὐθυνῶν τατίλτωτα σεκλέτια,
γιατ' εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο νἄχῃς νοημοσύνην
κι' ὁλημερὶς νὰ θλίβεσαι μ' εὐθύνας καὶ μὲ πέτρες,
τὸ γὰρ πολὺ τῆς θλίψεως γεννᾷ παραφροσύνην.

—

Π —Ἀφοῦ λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, 'μλεῖς γιὰ κορυφὰς
σκύψε καὶ σὺ τὴν κορυφὴν κατραπακιᾶς νὰ φᾷς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πάει λοιπὸν ὁ Φασουλῆς, κοντὰ κι' ὁ Περικλέτος,
καὶ 'μέσα 'στὸ παρέμπα τὸ Λοῦβρο μπαινοβγαίνει...
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος εἰ θαυμαστὸς κι' ἐρίτος!
μ' ἐκεῖνο του τὸ μαγκζί τὸν κάσμο ξετρελαίνει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιὰ,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φλάσῃς 'στὴ γωνιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Εἰκοστὴ καὶ τετάρτη Γενναρη,
τὸ Τριῴδι γοργὸν ἀριδάρει.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτεμ-Πασσὰ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω δμαλεκτό.

Ἐνδεκα κι' ἑξακόσα
καὶ νταβατούρια τόσα.

Ἔπος «ἡ Καμπιτιὰς»,
ποῦ μ' αὐτὸ φρενιτιᾷς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Λοιπὸν ἀντίο, Περικλῆ...
Π.— Ποῦ πᾷς;
Φ.— Εἰς τὸ Παλάτι,
κι' ἂν ἔχῃς μοῖρα διάβαινε καὶ ραζικὸ περπάτει.
Π.—Μὰ τί συμβαίνει, Φασουλῆ;
Φ.— Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμη,
πάω κι' ἐγὼ 'στ' Ἀνάκτορα νὰ δώσω καμμιὰ γνώμη.
Ὁ Βασιλιᾶς φωνάζουνε 'στὸ λαϊκὸ μελίσσι
τὰ στρώματα τὰ λαϊκὰ πῶς θέλει νὰ γνωρίσῃ.

—

Κι' ἐπειδὴ, καθὼς εἰξούρεις, εἶμαι στρῶμα λαϊκόν,
πέπλωμα καὶ μαξιλάρι,
τρίχω τρέχω νὰ 'μιλήσω περὶ τῶν πολιτικῶν,
ποῦ χρειαζόντανε στηλιάρι.

—

Πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια, Περικλέτο μου κουτέ,
ποῦ 'στ' Ἀνάκτορα 'πηγαίναν Ὑπουργοὶ καὶ Βουλευταί,
ποῦ μᾶς ἔχουν σὰν σκυλιᾶ
κι' εἶναι ὄξα μας καὶ σκέπη,
κι' ἔλιγαν 'στὸν Βασιλιᾶ
τὸ τί πρέπει καὶ δὲν πρέπει.

—

Τώρα πιὰ καὶ σὺ χαρεῖς
κι' ὄχι μόνον οἱ τιτλοῦχοι,
κι' ὅταν θέλῃς ἐμπορεῖς
καὶ μὲ κέπα καὶ τσαροῦχι
νὰ τραβηχῇς, βρὲ σακάτη,
μιὰ καὶ ὅπῃ γιὰ τὸ Παλάτι,
καὶ τὴν γνώμη σου νὰ 'πῇς
σὰν τιτλοῦχος τσιλιπῆς.

—

Πρόσεξος ποῦ πάει γόνα,
νέα φέσια, νέος βίος,
ποῦ θὰ βλέπῃ τὴν Κορῶνα
κι' ὁ Παρίας κι' ὁ Πληβείος.

—

Ἔξω σεῖς, προνομιοῦχοι, νἄμπουν κι' οἱ μπουρζοαζί,
ὁποῦ στέκουν σὰν χαζοί.
Τόπο καὶ 'στὸ κάτω στρῶμα
καὶ σ' ἐμέ, τὸ πρῶτο στόμα,
ν' ἀνεβαίνω τρία τρία
δυσανάβατα σκαλιᾶ,
κι' ὅλο μὲ φιλοπατρία
νὰ 'μιλῶ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Τί χαρὰ μου, τί χαρὰ σου,
Περικλέτο μου χρυσέ,
ὅταν ἔλθῃ κι' ἡ σειρά σου
καὶ φωναξοῦνε καὶ σέ.

—

Ὅλ' ἐλλάζουν 'στὴν Ἑλλάδα,
νέα φέσια λαϊκή...
φέριτί μου τὴν βελλάδα
καὶ τὸ μαῦρο μου βρακί.

—

Ὅμως κύττα, τενεκέ,
μήπως ἔχῃ 'μπρός ἢ πίσω
κἂν κηλίδα κἂν λεκέ,
καὶ μοῦ 'πούνε νὰ γυρίσω.

—

Δῶστε μου καὶ τὸ κκπέλο,
τὸ 'ψηλό μου ὀνλκέϊ...
φιγουρίνι τώρα θέλω
τὸ Παλάτι νὰ μὲ 'ξῇ.

—

Φέρετέ μου καὶ λαντῶ
κι' ἀμαξᾶκι μὲ ραδιγκότα,
νὰ μὲ πάρουν 'στὸ κοντό
κι' ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

—

(Ἡ Φασουλίνα πρεχωρεῖ καὶ κάνει παντγύρι
μαζὶ μὲ τὰ μουρέλια της 'στὸν σπητονοικοκύρη.)

—

Ἡ Φ.— Φασουλῆ μου τζερεμέ,
ποῦ τῆς ὀξάις ἀγαπᾷς,
πάρε τὰ παιδιά κι' ἐμέ
'στὸ Παλάτι ποῦ θὰ πᾷς.

—

Καὶ σ' ἐμίνα σὰν βροχὴ
σκίψεις ἔρχονται πολλαῖς,
μὴ μ' ἀρίνῃς μοναχὴ
κι' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων πᾷς καὶ λίς.

—

Φασουλῆ μου. Λίγο στίκα
καὶ δὲν εἶναι τοῦτος τρόπος...
ἔχει γνώμην κι' ἡ γυναῖκα
πῶς θὰ πάῃ 'μπρὸς ὁ τόπος.

—

Ὁ Φ.— Τζάνουμ, γιὰ τὰ καθεστῶτα
πρέπει νοῦς ἀρσενικός...
μόνος μου θὰ πάω πρῶτα
κι' ὕστερα φαμελικῶς.

—

(Τὰ παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ
τὸν παρενοχλοῦν πολύ.)

—

Τὰ Παιδ.— Πάρι μας κι' ἐμᾶς, πατέρα,
πάρε μας μὲ τὴν μητέρα
γιὰ νὰ 'σοῦμε τὸ Παλάτι...

Ὁ Φ.— Περιμένετε κομμάτι...

Τὰ Παιδ.— Κύτταξε...κι' ὁ Γκιουλ προσμένει,
πάρε μας, καλὲ μπαμπᾶ...

Ὁ Φ.— Γιὰ νὰ πᾶμε μαζωμένοι
θέλομ' ἕναν ἁραμπᾶ.

Τὰ Παιδ.— Μὴ μᾶς κάνῃς τὸν βαρύ
κι' ἡ καρότσα μᾶς χωρεῖ.

Ὁ Φ.—Βρὲ μὴν κάνετ' ἴτσι τώρα, μὴ τά χέρια σας κτυπᾶ-
γρήγορα Σχολειὸ νὰ πατεῖ, [τε,
μὴ στριγγλίζετε 'στ' αὐτιά μου,καὶ προσέχετε τριγύρω
μὴ λερώσετε τὸ φρόκο, καὶ θυμώσω καὶ σᾶς δείρω.
Κάθισι καὶ σὺ 'στ' αὐγὰ σου,Φασουλίνα μου κυρά,
καὶ σᾶς βεβαιῶ πῶς θἄλθῃ κι' ἡ 'δική σας ἡ σειρά.

—

Τώρα, φαμιλιὰ φιλτάτη,
θὰ 'ψηλώσ' ἡ μύτη μας,
τώρα πλέον τὸ Παλάτι
θὰ γενῇ σὰν σπῆτι μας,
κι' ὅταν κάποτε μ' ἀρίσει σὲ μιὰν ἁμαξα θὰ μπαίνω
καὶ 'στ' Ἀνάκτορα μονάχος κι' μαζί σας θὰ πηγαίνω,
κι' ὡς πανεπιστήμων Μοῦσα
θὰ παρλάρω συμβουλὰς
διαφόρους καὶ πολλὰς
τί θὰ κανῃ κι' ἡ περοῦσα
κι' ἡ τοῦ μέλλοντος Ἑλλάς.

—

Ψυχή μου! θἄναι τρίλλα...
τί χρόνος προκοπῆς!...
πάρι καρότσα κι' ἔλα
τὴν γνώμη σου νὰ 'πῇς.

—

Φίλα με, Φασουλίνα,
λὲ φὰμ ἴλ νι ἀ ξὰ...
πᾷψι τὴν τόση γρίνα...
'στ' Ἀνάκτορ' ὁμαζᾶ.

Ἐπίσκεψις τρελλὴ τοῦ τρελλο-Φασουλῆ.

—

Εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ Καμπίτη
κόσμος σπρώχνεται πολύς
καὶ περίεργο λεροῦσι...
σταματᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
γιὰ νὰ μαθῇ κἀτ' ν' ἀκούσῃ.

—

Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης,
τί μακάριος πολίτης!
Δι' αὐτὸν λαλοῦν τὰ πλήθη,
μὰ κι' οἱ προῦχοντες συγχρόνως,
κι' ἄλλοι λὲν πῶς προσεκλήθη,
κι' ἄλλοι πῶς ἐπῆγε μόνος.

—

Τί καινούριο πατερντί
κι' ἀπροσδόκητος βροντή!
Μὶ Καμπίτη συνεντεύξεις ἀσχολεῖται σεβαρὰ
κάθε εἶνος σουαρίς,
κι' ἄλλοι λὲν τὸν Βασιλέα πῶς τὸν εἶδε μιὰ φορά,
κι' ἄλλοι δηὸ καὶ τρεῖς φορές,
ὅμως λέγουν καὶ καμπόσοι ραφλατάδες τοῦ ὁιχθόλου
ὅτι δὲν τὸν εἶδε ὁιόλου.

—

Μέσα 'στῶν πολλῶν τὰς σκέψεις
τί νὰ 'πῇς, τί νὰ πιστέψῃς!
Συζητεῖ μὲς 'στὴν Παλλάδα
κάθε δρόμος καὶ σοκάκι
κἂν ἐπῆγε μί βελλάδα,
κἂν ἐπῆγι μί σακάκι,
κἂν ἐφέρασε καστόρι, κἂν ψηλοκαπελαδοῦρα,
καὶ σοῦ κάνουν τὸ τσερβέλο νὰ στριφογυρνᾷ σὰν σβοῦρα.

—

Βλέπω πελιτικολόγους κατὰ κύκλους, κατ' ἀράδα,
πιρέργως νὰ 'ρωτοῦν,
κι' ἰμβριθῶς νὰ συζητοῦν
κἂν ἐπῆγε μὲ καρότσι, κἂν ἐπῆγε ποδαράδα.

—

Κάθε λίμα μὲ πατέντα,
ποῦ συζήτησιν ἐζήτει,
τὴν ἐπίσκεψη κουβέντα
σχολιάζει τοῦ Καμπίτη.

—

Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης
τί μακάριος πολίτης!
Κυβερνήτην σὰν καὶ τοῦτον τὸ Κουβέρνο καρτιρεῖ.
κι' ἴσως μέσα 'στὸ Τριῶδι
βάλῃ σ' ἕνα καλαπόδι
τὰ ὁηὸ ξύλινα ποδάρια τοῦ παππού τοῦ Θοδωρῆ.

—

Ὁ τρισόλβιος Καμπίτης 'στὸ Παλάτι βόλταις φέρνει,
ὁ Καμπίτης τὸν καφρέ του μὲς 'στ' Ἀνάκτορα τὸν πέρνει,
ὁ Καμπίτης ὅλο γλύκαις
κι' ὁ Θεόδωρος τὸν τρέμει
μὴν τοῦ φτιάξῃ κασκαρίκαις
καὶ τροχίζει τὸ καλέμι.

Ὁ Καμπίτης 'πῆρε ἐρόμο
κι' ἡ Κορόνα 'πῆρε τρόμο.
Τὸ Κορόνι μὲ' 'στ' ἀλάτι
κι' ὁ Καμπίτης 'στὸ Παλάτι.
Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης,
ἴσως 'βγῇ καὶ Κυβερνήτης.

—

Ὁ Καμπίτης θὰ περάσῃ, βάρδα 'μπρὸς εἰ πειναλίοι,
ὁ Καμπίτης κουβεντιάζει κι' ὅλοι λίνι «τί νὰ λέῃ;»
ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης...συνεντεύξεις λαϊκαί,
ὁ Καμπίτης ἴσως πέρῃ καὶ καρότσα μὲ λαχέ,
ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης, θέμα κάθε γειτονιᾶς,
ὁ Καμπίτης ἐπιστρέφει, τρέχει σπῆτι του ντουνιᾶς.

—

Ὁ Καμπίτης ἀφανής.
δὲν τὸν βλέπει πιὰ κανείς,
πάει μόνος ὁλοένα
καὶ δὲν δίχεται κανένα.

—

Ὁ Καμπίτης θὰ τιμήσῃ τῶν μπουρζουαζὶ τὸ γένος,
καὶ 'στὸ τόσο μεγαλεῖο
ἔχει τώρα καὶ βιβλίο,
γιὰ νὰ γράφῃ τόνομά του κάθε φίλος, κάθε ξένος.
Ὁ Καμπίτης ξαναριύγει καὶ καιρὸ δὲν ἔχει τώρα,
ἐγγραφῆτε 'στὸ βιβλίο κι' ἔλθετι μιὰν ἄλλην ὥρα.

—

Ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης, ὅλος λοῦσο καὶ γυαλάδα,
ὁ Καμπίτης ἴσως πάρῃ καὶ πορτιέρη μὲ βιλλάδα,
ὁ Καμπίτης θὰ κουρντίσῃ καὶ μὲ Πρίσβεις λακριντί,
ὁ Καμπίτης ἴσως κάνῃ καὶ ζοὺρ φιξ κι' ἀπρὲ-μιντί,
ὁ Καμπίτης ἴσως ζώσῃ νέαν ζώνην εἰς ὅλα,
ὁ Καμπίτης δὲν τὸν εἶδε, λίει μία κουτσομπόλα,
μὰ σοῦ λέω πῶς τὸν εἶδε, ξερωνίζει μιὰ κυράτσα,
ὁ Καμπίτης εἶναι γένος, ὁ Καμπίτης εἶναι ράτσα.

—

Ὁ Καμπίτης θὰ γανώσῃ τῶν προὐχόντων τὰ τσερβέλα,
ὁ Καμπίτης θὰ στραγγίσῃ μὲ τὰ τόσα πήγαιν' ἔλα,
ὁ Καμπίτης ἀνεβαίνει πέντε πέντε τὰ σκαλιά,
ὁ Καμπίτης θὰ χαλάσῃ τῆς Κορόνας τὴν φωλιά,
ὁ Καμπίτης θὰ σκορπίσῃ μ' ἕνα φύσημα τὴν στάνη
καθὼς τρανοῦ τσοπάνη,
ὁ Καμπίτης εἶναι τώρα τὸ σημεῖον τῶν καιρῶν,
ὁ Καμπίτης ἴσως γίνῃ ντιαμὰν ντὲ λὰ Κουρόν.

—

Εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ Καμπίτη
κόσμος σπρώχνεται πολύς
κι' ἐσκουζε κι' ὁ Φασουλῆς.

—

«Δείξετέ μου τὸν Καμπίτη κι' ἔχω λύσσα νὰ τὸν δῶ,
μὰ τοῦ λὲν «ἐὲν εἶν' ἐδῶ,»
καὶ τοῦ δίνουν τὸ βιβλίο γιὰ νὰ γράψῃ τόνομά του,
καὶ φαρδὺ πλατὺ τὸ γράφει,
καὶ κατέβηκε κι' ἐπῆρε γιὰ 'ψηλὰ τὸ φύσημά του.
κι' ἐρωτοῦσε τὸ συνάφι
καὶ τὸν κάθε συμπολίτη
μήπως εἶδε τὸν Καμπίτη.

Ὁ λάλος Φασουλῆς μὲ σαματᾶ ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι σταματᾷ.

—

(Μόλις κατέβη κι' ἐσπιούδε μὲ βῆμα ζωηρὸν
κυττᾷ τὸν γίρο-Θοδωρῆ τῆς Σκυπᾶς φρουρόν.)

—

Θ.—Τίς σύ;

Φ.— Πολίτης Φασουλῆς...

Θ.— Μὴν προχωρήσῃς βῆμα...

Φ.—Ψηφίζω 'στὴν Νεάπολι, 'στὸ θορυβῶδες τμῆμα,
πρὸ χρόνων εἰς τὸν Ἀθηνῶν ἐγράφην τὰ Μητρῶα
κι' ἀνίδρυσα περιφανῆ 'στοὺς Ἕλληνας Ἥρωα,
κι' ἔχω κι' ἐγὼ δικαίωμα νὰ κουβεντιάσω λίγο
μ' ἐκείνον ποῦ δὲν εἶδα.
καὶ μὴ θυμώνῃς ἄδικα, καὶ μὴ μοῦ λὲς νὰ φύγω
μὲ μάτι σὰν γαρίδα.

—

Θ.— Ἀπὸ ράτσ' ἂν δὲν κρατῇς,
ἂν δὲν εἶσαι Βουλευτής,
ἂν ἀξίωμα δὲν λαχῇς,
ἂν δὲν γίνῃς στρούγγας θρίμμα,
δὲν μπορεῖς ποτὲ σου νἄχῃς
νταραβέρια μὲ τὸ Στέμμα.

—

Ἂν δὲν εἶπες παπαρδίλαις 'στὸ μεγάλο Παρλαμέντο,
ἂν δὲν τῶρωσες καθόλου γιὰ νὰ γίνῃ φαλιμέντο,
ἂν δὲν ἔγινες ποτέ σου Ροβεσπιέρος καὶ Σαὶν-Ζοῦστ,
φύγε, μὴ συμώνῃς, εὐστ.

—

Ἂν ποτὲ δὲν 'πῆρες βέζα καὶ χρυσοῦς Μιγαλοσταύρους,
ἂν δὲν ἤκουσες τριγύρω νηστικοὺς κομμάτων ταύρους,
ἂν δὲν εἶδες τὰ Ταμεῖα
κάθε τόσο νὰ τὰ δίρνῃ
ὁ λιμὸς κι' ἡ βουλιμία
ψηφοφόρου Ποσαπέρνη,
ἂν δὲν 'σκάρωσες ποτέ σου τρεῖς πελίμους ἄρον ἄρον
κατὰ Τούρκων καὶ Βουλγάρων,
ἂν δὲν ἔκανες νὰ πάθῃ τῆς εὐκλείας ἡ πατρὶς
ἀταξί λοκομοτρίς,
ἂν δὲν εἶσαι Μποναπάρτης
καὶ νομοταγὴς ἀνταρτης,
ἂν Ἀρχὴ δὲν σοῦ μυρίζῃ κι' ἂν δὲν λὲς ποτέ σου ψίμμα,
τόγραψα καὶ 'στὴν «Πρωΐα», δὲν μπορεῖς νὰ ὄῃς τὸ Στέμμα.

—

Ὅποιος δίκλου δὲν σημαίνει
μὲς 'στ' Ἀνάκτορα δὲν μπαίνει.
Δὲν ἀφίνω τὸν καθένα,
κι' ἂν φρονῆς τωρίντι κάτι
λίγε το κρυφὰ σ' ἐμένα
νὰ τὸ λέω 'στὸ Παλάτι.

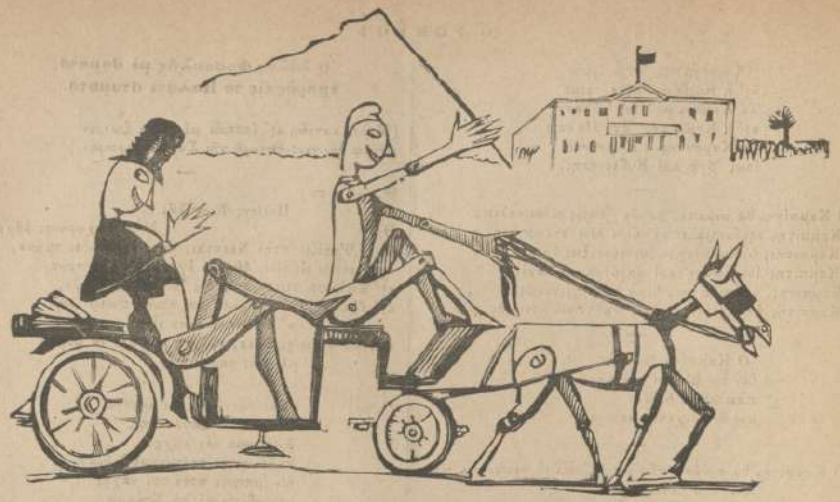
—

Ἀπ' εὐθείας δὲν ἀφίνω νὰ 'μιλῆτε τῆς Κορώνας
καὶ τὴν γνώμη σας θὰ λίτι διὰ μέσου τῆς Κορόνας,
ἐπειδὴ τὸ Στέμμα' ἂν γίνῃ προσιτὸν καὶ 'στοὺς πολλοὺς
τότε πιὰ δὲν πιάνεις πούντο,
πάνε κι' οἱ θεσμοὶ 'στὸ φούντο,
ποῦ γιὰ τούτους 'πῆρα τότε τὰ βουνὰ τῆς Καρκαλοῦς.

—

Μ' ἕνα κράνος ἡμέρα καὶ βράδυ
καὶ μὲ λόγχη σὲ χέρι θρασύ
'στὴ φωτιὰ, 'στὸ βουνό, 'στὸ λαγκάδι,
τοὺς θεσμούς μας φυλάττω....τίς σύ;

—

Γιὰ θεσμοὺς ξεφυσᾷ τὸ Κορδόνι
καὶ δὲν βαζει νερὸ 'στὸ κρασί,
κι' ἂν κανεὶς 'στὸ Πκλάτι σιμώνῃ
ξεφωνίζει πρὸς τοῦτον...«τίς σύ ;

—

Λαϊκὰς συνεντεύξεις ἐὰν θέλω
καὶ προτείνω τὸ στῆθος δικόν,
καὶ γανόνω τὸ καθε τσερβέλο
μὲ θεσμοὺς σωτηρίους...«τίς σύ;

—

"Αν δὲν 'πῶ γιὰ θεσμοὺς καὶ γιὰ νόμους
μουστερῆδες θὰ 'βγοῦν περισσοί,
τὸ Κορδόνι θὰ μείνῃ 'στοὺς δρόμους
καὶ γιὰ τοῦτο φωνάζω «τίς σύ ; »

—

Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ 'πάνω
μὲ Κορῶνα σκεπάζει χρυσῆ,
χαμηλὰ τὸ Κορδόνι τὸ πλάνο
περιμένει προσκλήσεις....«τίς σύ ;»

—

Κάπου κάπου κανένας Καμπίτης,
—τὸ Κουβέρνο ποιὸς ψιύτης μισεῖ ;—
ξεπηδᾷ λαϊκὸς ἀμανίτης,
κι' ἀγριεύω καὶ σκοῦζω «τίς σύ ; »

—

Ἕνας γίρος ἐδῶ σουλατσάρει,
ποῦ τοῦ φίγγουν πολέμων πυρσοί...
μὴ κανεὶς τοὺς θεσμοὺς στρεπατσάρῃ...
'πίσω 'πίσω....ποιὸς εἶσαι; τίς σύ ;

—

Φ.— Δὲν κροτεῖ τῶν πολίμων ὁ κρότος,
φέρνουν μάσκαις πολλαῖς 'στὸ Τσαρσί,
καὶ τῶν τόσων θεσμῶν ὁ Κισσῶτος
καὶ σ' ἐμένα φωνάζει «τίς σύ ; »

—

'Στὸ Πκλάτι καλοῦν τὸν Καμπίτη,
νάτος, νάτος, 'στὸ Στέμμα καρεῖ,
μὰ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ 'μπῶ 'μὲς 'στὴ μύτη
κι' Ὑπουργός του θὰ γίνω...«τίς σύ;»

—

Κι' ἐγὼ τρίχω ταχὺς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ χρυσίζουν τοῦ Θρόνου χρυσοί...
μὲ θεσμῶν τρομερύχων ἀέρα
τῆς καλῆς μὴ φουσκώνῃς «τίς σύ;»

—

Κάθι Τοῦρκος Πασσᾶς ξεραντόνει,
Θεσσαλία δὲν μίνει μισή,
πλὴν ὁ γέρος γι' αὐτὸ δὲν ἰδρόνει
καὶ θεσμοὺς κοπανίζει «τίς σύ;»

—

Ὁ Στρατάρχης 'Ετὲμ τοῦ φωνάζει:
«τοὺς θεσμοὺς νὰ τοὺς κάνῃς τουρσί,»
κι' ὁ φρουρὸς τὸ καπέλο τοῦ βγάζει
καὶ 'στὸν Τοῦρκο δὲν λίει «τίς σύ;»

—

Κάτω κάτω ναοὶ καὶ τεμένη,
κάτω ὄζῃς παληᾶς κολοσσοί,
κι' οἱ Πασσάδες 'στὰ γίλοιχ σπασμένοι
χὰ χὰ χὰ σοῦ φωνάζουν «τίς σύ;»

—

Μὰ κι' ἐγὼ μ' ἕνα Τούρκικο φέσι
τοὺς θεσμοὺς τοὺς παρλάρω φαρσί,
καὶ μὲ ξύλεινη σπέθα 'στὴ μέση
χὰ χὰ χὰ σοῦ φωνάζω «τίς σύ;»

Ἐβγῆκε τώρα πρωΐνὴ κι' ἡ προσφιλὴς Ἑστία,
τὸ τσιγαρένιον φύλλον
κι' εἷς ὅλα του ποικίλον,
ποῦ πάντα τὸ διάκρινε καλάμων εὐρωστία.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃς 'στὴ γωνιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τριάκοντα καὶ μία τοῦ Γενναρη,
καὶ τὸ Ναυτοδικεῖο 'στὸ ποδάρι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ–Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

δωδεκα κι' ἑξακόσα,
δίκη φρενητιῶσα.

Τοῦ Κόκορ 'ἡ δίκη, τρομάρα καὶ φρίκη.

Σύντομος εἰσαγωγή, ποῦ τὴν δίκην ἐξηγεῖ

—

Ἀκτὶς ἡλίου, φῶς χρυσοῦν ἡμέρας φαεινῆς,
σὺ φώτισε τὴν αἴθουσαν τῆς δίκης τῆς κλεινῆς,
μὲ τόσην δὲ καὶ σήμερον λαμπρότητα φανοῦ
μ' ὅσην καὶ τότ' ἐφάνης,
ὅταν ὁ Στόλος ἔπλεε πρὸς τὸ Κερκυραϊκοῦ
θαλασσομαχῆς πλάνης.

—

Καὶ τότε κατερώτησες γλαυκῆς θαλάσσης πόντον,
ποῦ σκάφη τὸν ἠλάκωσαν Μυριάρχων βαρυβρόντων,
ἀνδραγαθίας δὲ κι' αὐτὸς
ἐξύμνει θαυμαστάς,
κι' ὁ Κάμπης ὡς ἀετὸς
ὑπὲρ ἑστία στάς,
ἐκάλαζε «προδιδόμεθα» μὲ λαλιὰν ὀξεῖαν,
παιάνων ἀνταξίαν.

—

Καὶ ξότε κατερώτησες τῶν Τούρκων ἀχυρῶνα
κατὰ τὸν Πλατεμῶνα,
καὶ τοῦτον ἐβομβαρδισε διὰ κανῶν ὀβίδων
ὁ Στόλος τῶν ἐλπίδων,
οὐ μὴν κατεβομβάρδισε κι' ἰς τὴν Λιχατερίνην
ἁπλῶς κι' ἐκ τοῦ προχείρου
δέσμης πυκνὰς ἀχύρου,
καὶ νικητὴς ἠλάλαξε τρισίνοξον εἰρήνην.

—

Καὶ βομβαρδίσας κραταιῶς τοσαύτας ἀποθήκας
καὶ κουρασθεὶς ἀπὸ πυρὰ
πρὸς τῆς Σκιαθου τὰ νερὰ
ἐλαταχῶς ἐπόδισε κι' ἀδιηγήτῳ νίκας,
κι' εἰς ἀλιείαν ἀστακῶν κι' ἐχίνων ἐτράπη
κι' ἐξεπληροῦντο δι' αὐτῆς μακρῶν αἰώνων πόθοι.

—

Ἦν δὲ Λεβίδης Ὑπουργὸς ὑπερμαχθῶν ἀτρύτως
καὶ πρὸς Σκχτούρην γράφει :
«ἀμέσως βομβαρδίσατε τὸ πᾶν ἀδιακρίτως,
μὴν κάνετε νισάφι.».

—

Πλὴν ὁ Ναύαρχος ἐφίρθη μὲ διάκρισιν μεγάλην
κι' ὁ Λεβίδης γράφει πάλιν :
«μὴ φεισθῆτε μηδενός,
καὶ γενέσθω παραχρῆμα
πᾶς πολέμιος σανός
τοῦ βομβαρδισμοῦ σας θῦμα».

—

Πλὴν ὁ Ναύαρχος κι' ἐδῶ
ἔδειξε πολλὴν φειδώ,
καὶ κηδόμενος τῆς Μοίρας
δὲν ἀπῆρε τὰς ἀγκύρας.

—

Εἰς τὴν Σκίαθον ἐκεῖ
μόνο μὲ τὴν ψαρικὴ
περιμένει φλογερὸς
νέλθῃ πρίμας ὁ καιρός.

—

Ἀντιστροφὴ δευτέρα τῆς πρώτης γοργοτέρα.

—

Εἰς προγόνων ἔδαφη
ποῖαι πάλιν τιμαί,
ὅταν ἔνδοξα σκάφη
καταθέτουν χαμαί
τῷ Διὶ τῷ Τροπαίῳ τῶν λαφύρων τὰ τέλη,
τὰς κενὰς τὰς ὀβίδας, ἀστακοὺς κι' ἕνα χέλι.

—

Μὲ τί λάφυρ' ἀθρόα
ἑορτάζουν τὴν πάλην,
ὁ δὲ Κόκορης πάλιν
προϋοσίκεν ἰθύα,
ὁ δὲ Πόντος ἐρρόχθει,
καὶ Ναυάρχων κλεινῶν

ἀνταμείβονται μόχθοι
δι' ἐξαλλων φωτῶν.

—

Ἐσελαγισεν ὁ θόλος
θολωθέντος οὐρανοῦ,
ὅταν ἔπλευσεν ὁ Στόλος
κατὰ τὸ Καραμπουρνοῦ.

—

Ἦσαν ὅλα μιὰ χαρὰ,
ὁδξα γύρω των αὐλεῖ,
κι' ἐπυρπόλουν τὰ νερὰ
μπουρλοτιέρηδων ζαυλεῖ.

—

Πλὴν τυφῶν ἐκ τῆς θαλασσης ἐπισκίψας ἀδεκήτως
παρημπόδισε τὰ σκάφη,
ποῦ δὲν ἔκαναν νισάφι,
τὸν ντουνιὰ νὰ βομβαρδίσουν ὅπως πρὶν ἀδιακρίτως.

—

Ἴπα' ὁ Ναύαρχος φωνάζει πρὸς τὴν εὔορμον τὴν Μοῖραν,
πρὶν μᾶς εὕρῃ συμφορὰ,
καὶ τὸ φύτιμα των ἔτραν
γιὰ τῆς Σκιαθου τὰ νερά.

—

Ἔρι πάλι γιὰ τὴν Σκιαθο νὰ φκρίψωμι κτυπόζια,
καὶ μουντζώσετε τοὺς Τουρκους, τίτοια κτήνη, τέτοια βώδια.
Ἴδατε μηαλὸ καὶ νοῦ
νὰ φωνάζουν οἱ διαβόλοι :
«ρίχτε τὸ Καραμπουρνοῦ
καὶ τραβᾶτε γιὰ τὴν Πόλι ;»

—

Ἀδιάκριτος ὁ Στόλος πουθενὰ δὲν θὰ ρανῇ,
φθάνουν σακκοι καὶ σανοί,
κι' ὁ Λεβίδης δς προστάζῃ :
«βομβαρδίσατε μὲ ταχος,»
ἀπὸ τέτοια δὲν σκαμπάζει,
δὲν 'γεννήθηκε ναυμαχος.

—

Κι' ἂν θέλῃ σώνει καὶ καλὰ τὰ κάστρα νὰ προσβάλῃ,
εὐθὺς κι' ὁλοταχῶς
δς ἔλθῃ μοναχὸς
μ' ἐκεῖνο τὸ Καραμπουρνοῦ τὸν σβέρκο του νὰ βγάλῃ.

—

Νομίζει τὸ Καραμπουρνοῦ πὼς βομβαρδίζετ' ἔτσι,
ποῦ τρὶς ἀναθεμὰ το ;
μήπως ἀμπάρι τὸ θαρρεῖ, καλύβι καὶ κατίτσι,
μπᾶμ μπούμ καὶ πέσε κάτω ;

—

Ἡμιχόριον ναυτῶν καὶ Στολάρχων χορευτῶν.

—

Πολλὰ βιβαίως τὰ δεινὰ,
τοῦ πίρνεις κάμπους καὶ βουνὰ,
ὅμως οὐδὲν δεινότερον εἰς τὸν πλανήτην πέλει
παρὰ νὰ γίνῃς Μοίραρχος τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
κι' ὁ τῶν Ναυτίκων Ὑπουργὸς γιὰ γούστο νὰ σὶ στίλλῃ
νὰ βομβαρδίσῃς φρούρια σὰν τὸ Καραμπουρνοῦ.

—

Μακρὰν εὐθύμων θαλίων
ν' ἀναγουλιάζῃς, νὰ ξιρνᾷς,
τὸν πόντον δὲ τὸν πολιὸν
ἡμέραν νύκτα νὰ περνᾷς.

—

Μίσα σ' ἐκτάσεις ἀχανεὶς
νὰ βλέπῃς μόνον ἄστρα,
κι' ἐκεῖ ποὺ τρέχεις ἔμμανὲς
νὰ βομβαρδίσῃς κάστρα,
σορόκος αἴφνης νὰ φυσᾷ,
ὁ μαῦρος πόντος νὰ λυσσᾷ,
σὰν ψέρι νὰ σπαραζῇς,
καὶ *Πόδεσον* νὰ κράζῃς.

—

Φουρτούναις νὰ σὲ πιάνουνε καὶ νὰ σοῦ φέρνουν ζάλαις,
νὰ τρέμῃς κι' ἀπὸ τὴν στεριὰ μήπως σοῦ ρίξουν μπάλαις,
νὰ πικραίνῃς 'στὸ νερὸ
μὲ φῶς καὶ μὲ σκοταδι,
νὰ μὴ σοῦ δίνουνε καιρὸ
νὰ ρίξῃς πρακαδι.

—

Νᾶχῃς τὸ μνῆμα πρὸ ποδῶν
καὶ νίκη, νὰ γυρεύῃς,
νὰ τρίχουν ψέρια σωρηδὸν
χωρὶς νὰ τὰ ψερεύῃς.

—

Ἐστοῦ Πόντου τὴν διακρισι ἡ Μοῖρα σου νὰ στέκῃ,
νὰ τρίμῃς μήπως Ἰωνα σὲ καταφάγῃ κῆτος,
καὶ νἄχῃς κι' ἕναν Ὑπουργὸ, σωστὸν ντελησυσέκη,
νὰ σοῦ σφυρίζῃ ἐκτύπησε τὸ πὰν ἀδιακρίτως».

—

Καὶ μόλις πᾷς ν' ἀνακαυθῇς
ν' ἀκούγς τὸν Ναυτίκο
νὰ λέγῃ «ξανασήκω
καὶ ξανακτύπα πορευθὺς.»

—

Καὶ νὰ ξανασηκώνεσαι
καὶ νὰ ξαναφριγᾷς,
κι' ὅλο νὰ ξεσδερκώνεσαι
μὶ τὰς διαταγάς,
καὶ ὅδς του πάλι ντραβάλα
μὶ δίματα σανοῦ,
μὶ τὸ Καραμπουρνοῦ
καὶ τἄλλα τὰ σαραβαλα.

—

Καὶ μετὰ τόσους κλύδωνας, βομβαρδισμοὺς καὶ σάλους,
νὰ βγαίνῃ κι' ἕνας Κόκορης καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλους
νὰ σκούζῃ μὲς 'στὸ ξαρνικό :
«Κοκορικί, Κοκορικό».

—

Σειληνῶν χορὸς ψάλλων ἠχηρῶς.

—

Ἀνατέλλει φαιδρὰ,
μεγαλώνυμος δίκη,
τὸ Ρωμέικο ὄρφ,
Κοκορί, Κοκορίκι.

—

Λησμενήσωμεν βρόντους, πυρὰ καὶ πυρσοὺς
μαχητῶν εὐτραπέλων,
κι' ἂς προσρίξωμεν ὅλοι μὶ Βάκχου κισσοὺς
καὶ μὶ κλήματ' ἀμπέλων
ὅπου γίνεται τώρα καὶ τοῦ Κόκορ' ἡ δίκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

—

Ἀστῶν τρανῶν τὰ ρουθούνια μυρωδιαὶς καὶ λιβάνια,
κι' ἂς ἔλθοῦν ἐδῶ πέρα
τοῦ γιαλοῦ τὰ ἐλεφίνια, τῆς στεριᾶς τὰ καπλάνια,
γιὰ νὰ παροῦν ἀέρα,
καὶ ν' ἀκούσουν πῶς πᾶνε τῆς δουλειᾶς οἱ κρῖκοι...
Κοκορί, Κοκορίκι.

—

Εἰχαθῆτε καῦμοί,
τῶν μαχῶν μπαγιονέταις,
ἂς φουσκώνουν λαιμοὶ
φορτωμένοι σπαλέταις,
κι' ἂς σαλεύουν κι' ἂς τρίζουν τὰ σπαθιὰ μὲς 'στὴ θήκη...
Κοκορί. Κοκορίκι.

—

Στὸ τριλλὸ Καρναβάλι,
ποῦ τρελλαίνει τὸ γένος,
ὁ καθεὶς ἂς προβαλῇ
σακαράκα ζωσμένος.

—

Ἂς κυτταζῇ μὲ σίβκς καχηναίων ἀσκιέρι
τῆς καλιᾶς του τὸ παχος,
κι' ἂς περάσῃ μὶ χήναις κι' ἀστακοὺς εἰς τὸ χέρι.
Στρατηγὸς ἢ Ναυμαχος,
κι' ἂς φιλοῦν οἱ ραγιαδες τὸ χρυσὸ του μανίκι...
Κοκορί, Κοκορίκι.

—

Μπὰμ καὶ μπούμ πατατρὰκα 'στὴν οὐδέτερη ζώνη,
ὁ Σουλτάνος ὁ φίλος κι' ἄλλους φόρους μαζώνει,
ὁ δὲ Πρίσβυς ὁ Τοῦρκος 'στὸ Παλάτι πηγαίνει
κι' ἀπ' ἐκεῖ ξαναβγαίνει,
κι' ἔτσι κῦρος λαμβάνει βουλιαμένη συνθήκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

—

Ἂς πηδοῦν τσελεπῆδες
μὲ Σινιόραις βαμμένοις,
ἢ χρυσαῖς των λεπίδες
μᾶς δοξάζουν χρυμιέναις,
μὰ σὰν 'βγοῦν ἀπομέινει μὲς' 'στῆς θήκαις ἡ Νίκη...
Κοκορί. Κοκορίκι.

—

Ἐξορμᾶτ' εὐσταλεῖς
'στῶν χορῶν τὸ παρκέτο,
κι' ὁ γλεντζὲς Φασουλῆς
μὲ Ναυάρχου κασκέτο
ψαχνει νἄβρῃ μπουρλοτα 'στῆς θαλάσσης τὰ φύκη...
Κοκορί, Κοκορίκι.

—

Τοῦ Λεβίδη μαρτυρία καὶ θριάμβων ἱστορία.

—

Ἡ δίκη τὸ Βασίλειον ἐκ βάθρων συνταράττει,
κι' ὁ Κόκορης ἐπρόβαλι μαζὶ μὲ τὸν Μπεράτη,
κι' ἦτο πυκνὸν τὸ πλῆθος
κι' ἔπαλλε καθε στῆθος,
κι' ὁ Φασουλῆς τὸν Κόκορην ἀχειροκρότει μόνος
καὶ μὲ πολλοὺς συγχρόνως,
περίστατο κι' ὁ Περικλῆς ἀνάμεσα 'στὸ σμῆνος
τὸν θαρραλέον Κόκορην χειροκροτῶν κι' ἐκεῖνος,
κι' ἐφώναζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
«Κοκορικί, Κοκορικί.».

—

Τὰδε Λεβίδης λέγει
καὶ σείεται κι' ἡ στέγη,
πῶς ὁ Σαχτούρης ἔδειχνε πλληκαρᾶ μεγάλη
κι' ἀπέιζω τοὔστειλνε χαρτὶ
καὶ τοὔγραφε φαρδιὰ πλατειὰ
πῶς μὲ τοὺς Στόλους εἰμπορεῖ τῶν Φράγκων νὰ τὰ βάλῃ.

—

Ὁ δὲ Λεβίδης φοβηθεὶς
τὴν ἀπειλὴν ἐκείνην,
πλεῦσε, τοῦ λέγει, πκραυδὺς
πρὸς τὴν Αἰκατερίνην.
Ὅμως αὐτὸς ἐπέμενε κατὰ τὸ λέγειν ὅλων,
καὶ τοῦβλε σεκλέτι
κι' ἀμέτη μωαμέτη
νὰ πάγῃ κόντρα μόνος του τῶν ἡνωμένων Στόλων.

—

Γιὰ τὸ Θεὸ, ποῦ 'φώναζαν, καιρὸς δὲν εἶναι τώρα,
κόβε τὴν τόση φορα,
ἐκεῖνος ὅμως ἤθελι νὰ κάνῃ συμφορὰ,
κι' ἐπρόσμεν' ἐδδομαδες
τῶν Φραγκων τῆς ἁρμαδες
νὰ πᾶνε νὰ τὸν εὕρουνε 'στῆς Σκιαθου τὰ νερά.

—

Πλὴν καιρὸ μοναχα χάνει,
μιὰ φελοῦκα δὲν φρανῇ
τῆς Εὐρώπης ἐκεῖ πέρα
μ' Εὐρωπαϊκὴ παντιέρα,
μήτ' ἐτόλμησε καραβι
μὲ τὴν Μοῖρα νὰ πιαστῇ,
κι' ἡ Φραγκιὰ νὰ καταλαβῇ
τί βερύκοκκον ἐστί.

—

Κι' ὁ Λεβίδης τῶν Ναυτίκων μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς φωστῆρας
τέτοια γράφει καθε τόσο πρὸς τὸν Ναύκληρον τῆς Μοίρας:
«ἄλλα λὲς κι' ἄλλα μᾶς κάνεις,
βαλθῆκες νὰ μᾶς τρελλάνῃς».

—

Μαρτυρεῖ πῶς εἶχε ρίψει, πῶς δὲν ἔμενε 'στὸ σπῆτι,
κι' ἔγραφε καὶ 'στὸν μεγαλο τοῦ «Κανάρη» Κυβερνήτην,
καὶ τὸν ρώτησαν γιατί,
μὰ δὲν εἶπε τὸ διότι...
μυστικὸ θὰ τὸ κρατῇ
γιὰ τὸν καθε πατριώτη.

—

Τρίζει πάτωμα καὶ στέγη
κι' ὁ Λεβίδης τάδε λέγει,
πῶς ὁ Μοίραρχος τῆς Μοίρας τοῦ βαστοῦσε τὸ βαρύ
κι' ἄκουγε τὸν Θεόδωρῆ,
κι' ὁ Λεβίδης θυμωμένος ἔλεγε τοῦ Βασιλῆ
πῶς δὲν γίνεται δουλειὰ,
κι' ἡ τῆς Μοίρας ὁ Σαχτούρης ἐξ αὐτῆς ἀνακαλεῖται,
ἡ παραίτησις Λεβίδη πικρευθὺς ἐπαπειλεῖται,
γαῖα δὲ πυρὶ μιχθήτω
καὶ λὰ μουζίκα φανήτω.

—

Καὶ τὸ Στέμμα βυθισμένο σὲ μεγάλη συλλογὴ
μοῦλεγε πῶς δὲν συμφέρει τέτοιαις ὥραις ἀλλαγὴ,
πλὴν ἐπέμενα κι' ἐγὼ
νὰ μοῦ κανῃ τὸ χατῆρι...
γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
τέλειωσε τὸ πανηγῦρι,

καὶ σὰν εἶδε τὸν Λεβίδη θυμωμένο Κάβο-Ντόρο
'πῆρε τὸν κοντυλοφόρο,
κι' ὁ Σαχτούρης ἀνεκλήθη, κι' ὅλ' οἱ πελεμάρχ' οἱ πεῦροι
μοῦ 'φωναζαν ἐπεῦρι πεῦρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη».

—

Πλὴν ἐγὼ πολλὰ μοχθήσας κι' ὑπὸ βάρος κεκυφὼς
ὑπηρεσιῶν μεγέλων,
τὴν ἀνάκλησιν ἐκείνην δὲν τὴν ἔβγαλα 'στὸ φῶς
πρὸς ἀποφυγὴν σκανδάλων,
μὰ σὰν εἶδα πῶς καὶ πάλιν ὁ Σαχτούρης δὲν ἰδρόνει
κι' ἐκ τῶν τόσων προσταγῶν μου μήτε μίαν ἐκπληρόνει,
καὶ σὰν εἶδα πῶς καὶ πάλιν δὲν θὰ κένωμε χωριό,
πῶς ψαράκια τηγανίζει μὲ χαρὰ 'στὸ μαγειριό,
ξανκτρίχω μὲ γεινάτι
μὲ καὶ ὅ,τι μὲ 'στὸ Παλάτι,
καὶ τοὺς εἶπα... τί δὲν εἶπα ;
'στὸ νερὸ πῶς κάνουν τρύπα,
καὶ παρκίτησιν θὰ δώσω τώρα πλέον δίχως ἄλλο
κι' οὔτε θὰ τὴν ἀναβάλλω,
ὁ Λεβίδης στέκει ντούρος, τὴν παρκίτσί του εἶνε,
καὶ τζορτζίνα δὲν θὰ γίνῃ,
πλὴν ἀνάβαλέ την πάλι, μοῦ φωναζουν ἀπὸ 'πάνω,
τότε πλέον τί νὰ κάνω ;
τὴν ἐξκναπῆρα 'πίσω
δίχως γρῦ νὰ ξεστομίσω.

—

Τότε μοῦγραφαν ἀπέξω πῶς τῶν λύχνων τὰς ἀφὰς
'πῆγαν κι' ἔκαυσαν τῶν Τούρκων ὁλοκλήρους τὰς τροφάς,
κι' ἐροβήθηκαν οἱ Τοῦρκοι κι' ἡ Τουρκάλαις ἡ μαρτόλαις
κι' ἔγινε μεγάλη φέστα,
μὰ ξαναγρᾴψαν κατόπιν πῶς δὲν ἐκαπῆκαν ὅλαις
κι' ὅτι μένουν κἄτι ρίστα,
κι' ἔγραψκ πρὸς τὸν Σαχτούρην «σύρε μὲ κομπόσαις μπα-
γὰ νὰ κάψῃς καὶ τῆς ἅλλαις». [λαις

—

Αὐτὰ λοιπὸν συνέβαιναν καὶ τόσα ποῦ δὲν εἶπα,
μὰ μέσα σ' ὅλα τἄλλα
μὲ σχέδια μιγέλα
ὁ Θοδωράκης μοῦστελνε συχνὰ τὸν Σουμαρίπα,
ποῦ λές πῶς ἦτανε κι' αὐτὸς τοῦ Συμβουλίου μέλος...
εἰς τὸν «Ρωμηὸν» τὸν προσιχῆ συνέχεια καὶ τέλος.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Βιργινία Μελετάση καὶ Σισμάνης Περικλῆς,
χαιρετίζει τὸ ζευγάρι κι' ὁ Ρωμηὸς ὁ μιραλῆς,
καὶ τοὺς ραίνει μὲ κουφέτα, νὰ κι' ἐκεῖνος, νὰ κι' αὐτή,
ἕνας νεῖλε χαιρετωμένος καὶ μιὰ κόρη λατρευτή.
Οἱ χρυσοῖ των ἁρραβῶνες ἔγιναν 'στὸ Μεσολόγγι
κι' ἔβγαλαν τὴν ἐνοσίν των ἀπαλοὶ Χαρίτων θρόγγοι.

—

Ἐπαισεία Μουσική
κι' ἀληθῶς μοναδική,
ἔδωσε δρὸ συναυλίαις, κι' ἀνεκραύγαζε τ' ἀτκίρι :
«χίλια χρόνια νὰ μᾶς ζήσῃ, κὺρ Μαίστρο Κομηλιέρη».

—

Διαβάστε τὸν Ἀλέξανδρον, ἤγουν τὸν Πικουέλον,
μυθιστορίαν πρώτης,
ποῦ μετ' εἰκόνων κατ' αὐτὰς τὸν ἔβγαλε ποικίλων
ὁ τῆς Καρίννης Χώτης.

—

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ ποιητοῦ Σωτήριος Στρατήγης
Ἀσκληπιάδης ἅριστος εἰσῆλθεν ἐν ὀλίγοις.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιὰ,
στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃς στὴ γωνιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ ὄψο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Ἑπτὰ Φλεβάρη τοῦ χωλοῦ,
δίκαις κι' ἐδῶ, δίκαις κι' ἀλλοῦ.

Ἑξακόσα δέκα τρία
καὶ δανεῖον φασαρία.

Στὰ νέα παλληκάρια, τοῦ Ναυτικοῦ καμάρια.

—

Κύττα νειάτα ποῦ περνοῦν,
κύττα ποιοὶ τὰ κυβερνοῦν,
κύτταξε, Πατρίδα σκλάβα, παλληκάρια ζηλευτά,
καὶ τὸ στόμα σου ν' ἀνοίξῃ καὶ παρηγορίαις νὰ 'πῇ....
μὴ δὲν ἐνοιωσαν λαχτάρα μὲς 'στὰ στήθη των κι' αὐτά;
μὴ δὲν ἔκλαψαν μὲ πόνο γιὰ τὴν τόση τὴν 'ντροπή;

—

Τί δὲν ἔλειγαν τὰ ὄβλια μὲ τὸ κλάμμα των αὐτὸ,
ποῦ 'βγγγοῦσε μὶς 'στὸ μαῦρο τοῦ πελάγου βογγητό ;
μὰ τοὺς ἔδωσαν μαζί των παγωμένα γηρατειὰ
νὰ τοὺς σβύνουν τὴν φωτιά.

—

Κόκορης λαλεῖ 'στὴν πλώρη,
καὶ μ' αὐτὸν πολλοὶ κοκόροι
'σηκωθῆκαν 'στὸ φτερὸ
γιὰ ν' ἀλλάξουν τὸν καιρό.

—

Κοκορίκι, Κοκορίκι,
κι' ἔξω κάθε ρεζιλίκι.
Κοκορίκι, Κοκορίκι... τζάκια πίφτουνε 'ψηλὰ,
κι' ἂν 'στὸ μέρος, ποῦ κοκόρια ξεφωνίζουνε πολλὰ,
λίνε φρόνιμοι καμπόσοι
πῶς ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ,
μὰ μὲ τοῦτα τὰ κοκόρια
ἥλιος 'γρήγορα θὰ βγῇ,
καὶ θὰ φέξῃ μιὰ πανόρηα
γιὰ τὸ γένος χαραυγή.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — Ἀνάγνωσμα μαρτυριῶν, ποῦ θὰ διασκεδάσῃς
μὶ τοῦ Ναυάρχου τοῦ κλεινοῦ τὰς διαρρόους δράσεις,
καὶ μετ' ἐμοῦ θ' ἀναρωνῇς, ὦ βάρος τῆς ἀρούρης,
«χαριτωμένος Ναύαρχος ὁ κύριος Σαχτούρης».

—

Σὰν τερπικέρκυνος βροντῶν
ρημάζει προκυμαίας,
καὶ βομβαρδίζει τὸν κοντὸν
μισὲ Τουρκικῆς σημαίας.

—

Ἐμπρός, φωνάζει, βρὶ παιδιά,
νὰ δείξωμε κι' ἐμεῖς καρδιά,
κτυπᾶτε, παλληκάρια,
νὰ πέσουν τὰ κονάρια.

—

Ρίχνουν ἀμέσως μιὰ βολὴ καὶ πάει σὶ μιὰ στέγη
κι' ὁ Ναύαρχος τοὺς λέγει :
«μπράβο, καλὰ σκοπεύετε, κι' εἰς ἄλλα μεγαλήτερα,
ἐν τούτοις ἦτο δυνατὸν νὰ πᾶν καὶ μακρύτερα.
κι' ἂν ὁ κοντὸς δὲν ἔπεσε γιὰ τοῦτο μὴ σᾶς μέλῃ,
κι' ἀγάλι' ἀγάλια κάνουνε τὴν ἀγουρίδα μέλι.

—

Χαριτωμένος Ναύαρχος, πεζάτος γαυριᾷ,
κι' ἰδὲ μεγάλαις συμφοραὶς κι' ἡ Λιπτοκαρυά,
κι' ὅλοι φωνάζουν πῶς κι' ἐκεῖ
κατεδοξάσθ' ἡ Ναυτική,
καὶ πρόγονοι πυροπληταὶ βουΐζουν 'στὰ πελάγη
καὶ χαιρετοῦν τὸν Ναύαρχο καὶ πάνε πλάγι πλάγι.

—

Κι' ἂν τὸν σκιάζῃ κάθε νέρος, κι' ἂν τὸν σκιάζῃ κάθε κρύο-
λα κι' ὅλα, Περικλέτο, μὰ 'στὴν πειθαρχία πρῶτος. [τος,
Θέλει τὸν Ἀντωνιάδη
μέσ' ἀπὸ τὸν μαῦρον Ἅδη
ἄρον ἄρον νὰ τὸν στείλῃ καὶ νεκρὸν 'στοὺς Ναυτοδίκας,
αὐστηρὸς 'στὴν πειθαρχίαν, ποῦ προγόνων σώζει θήκας.

—

Μάχε ρεζίλικό καὶ τύχη, ποῦ δὲν 'πῆγε νὰ τὸν εὕρῃ,
ἄλλως τότε ποιὸς εἰξεύρει
ἂν τὸ θῦμα τοῦ πολέμου καὶ νεκρὸ, βρὲ Περικλέτο,
δὲν τὸ 'βαζαν 'στὸ μουσκέτο.
Δὲν 'μπορεῖς τοῦ κεφαλιοῦ σου, Περικλέτο μου, νὰ κάνῃς
κι' ὅπως ὅπως νὰ 'πιθάνῃς,
ἐπειδὴ κανένας τότε πειθαρχῶν δὲν σ' ἐζυμνεῖ
κι' ὁ Σαχτοῦρης πεθαμένο σὲ καθίζει 'στὸ σκαμνί,
καὶ νεκρὸς τῆς πειθαρχίας τὰ καθήκοντα μαθαίνεις
κι' ἄλλη μιὰ φορὰ πεθαίνεις.

—

Πειθαρχία, πειθαρχία, κι' ἄκρα συντηρικότης,
τοῦτο νἄχῃ μές 'στὸν νοῦ του κάθε νίος πατριώτης,
κι' ὅταν λείψ' ἡ πειθαρχία
τότε μαύρη δυστυχία,
τοὺς σανοὺς δὲν βομβαρδίζεις,
σὲ σακκιὰ δὲν ρίχνεις μπέλα,
δὲν κολόνες, δὲν ποδίζεις,
δὲν τὸ βάζεις 'στὴν πλάλα.

—

Ναύαρχος χαριτωμένος,
ποῦ τὸν 'τρόμαξε τὸ γίνες.
Μὲ Νικμέχους σὰν καὶ τούτους νέα τύχη θὰ μᾶς φέξῃ,
ἕναν κι' ἕναν, Περικλέτο, μᾶς τοὺς εἶχανε διαλέξει,
κι' ὅταν κάποιοι, ὅπως λίγουν, ἄνευ ἐντολῆς καὶ μόνος
'πῆγε κι' ἔκαψε τὰ ρίστα τῶν τροφῶν τοῦ Πλαταμῶνος,
ὁ Σαχτοῦρης θυμωμένος καὶ κτυπῶντας τὸ κεφάλι
λέγει τότε πῶς ἐκεῖνος τὸν ἐσύγχυσε καὶ πάλι,
βρὲ παιδιά, μὴν κάνετ' ἔτσι, μὲ τὴν σύγχυσι θὰ πάθω,
καὶ θὰ μείνετε μονάχοι νὰ ψαρεύετε 'στὴ Σκιάθο.

—

Τὶ Ναύαρχος ἀληθινά,
δὲν ἔχει ταίρι πουθενά.
Ἐφάνη πάππων εὐκλεῶν ἀνταξιος καθ' ὅλα,
τοῦ λὲν πῶς Τούρκων ὅπλα του περνοῦν τορπιλοβόλα,
κι' αὐτὸς τὰ κοπλιμέντα του 'στοὺς Τουρκαλάδες στέλλει
καὶ δαμαλάκι θέλει.

—

Ἔλατε νὰ τὸ στρώσωμε, ζεῦκι, ζωὴ καὶ κότα,
κι' ἀφῆστε τὰ μπουρλότα.
Ἦλθε Μεγάλο Σάββατο καὶ τῆς Λαμπρῆς βραδιὰ,
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρα μας ὁ πόλεμος, παιδιά,
κι' ἂν νικημένος ἔφυγε κι' ὁ κραταιὸς ὁ Πέρσης,
ὅμως ἐμεῖς δὲν ἤλθαμε γιὰ πόλεμο 'στ' ἀλήθεια,
καὶ μήτε γιὰ νὰ κάνωμε πολεμικὰς ἐγίρσεις
καὶ κλίσεις καὶ γυμνάσια καὶ τέτοια κολοκύθια.
Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἤλθαμε παρὰ νὰ χουζουρεύωμε,
χρῖμα ποῦ καὶ λαλοῦμενα δὲν 'πήραμε μαζί
νὰ μᾶς βροῦνε τὸν συρτὸ κι' ἐμεῖς νὰ τὸν χορεύωμε,
κι' ἂς πάγ' τὸ πκλιφάμπελο κι' ὁ Στόλος μας νὰ ζῇ.

—

Τοῦ Στόλου μας τὰ κάρβουνα λίτε πῶς εἶναι σκόνη,
μὰ μὴ σᾶς μέλῃ, βρὲ παιδιὰ, καθεὶς ἂς ξεραντώνῃ.
καὶ μόνο καρβουνόσκονη φθάνει καὶ περισσεύει
καὶ τώρα φίλους 'στ' ἄχυρα κανένας μὴ γυρεύῃ...
δὲν ἤλθαμε γιὰ ντραβάλα, μηδὲ γιὰ ναυμαχία,
παρὰ γιὰ πειθαρχία.

—

Σήκω, καϋμένε Ναύαρχε, τὸ φρέσκο σου νὰ πάρῃς,
'στοῦ Πλαταμῶνος τὸ μαντρὶ νὰ ρίζῃ κι' ὁ «Κανάρης».
Γειὰ σου καὶ σύ, καλότυχο
τῆς Μοίρας μας καράβι,
ριξῖτε τὸν μανδρότοιχο
γιὰ νὰ χαροῦν οἱ σκλάβοι.

—

Νά το!... τὴν μάντρα πυρπολεῖ,
ρίχνει δηὸ μπαταρίαις,
μιὰ δὲν ἀστόχησε βολὴ
καὶ κάνει φασαρίαις.

—

Κυτταξετε, κυτταξετε, πῶς πᾶν ἡ μπάλαις ἴσια....
καλὰ διασκεδάζομε, ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!
Ζήτω κι' ἐκεῖνου τὸ λοιπὸν, ζήτω καὶ τοῦ Κ α ν ά ρ η,
ζήτω κι' ἐμένα, βρὲ παιδιὰ, ποῦ τοὔπα ν' ἀμολάρῃ,
κι' ἔχω μιὰ τύχη ἀρεξι καὶ τέτοιαν εὐθυμία,
ποῦ μοῦρχετ' ἔτσι γιὰ καλὸ νὰ ρίξῃ κι' ἄλλη μία.

—

Βάτε κάτω τὸ μαντρὶ,
κι' οἱ παληο-Τουρκαλάδες
τὴν ἐξανάπαθαν χοντρὴ
καὶ θάβρουνε μπελάδες.

—

Τηλεγραφήματα καθεὶς
συμβολικὰ νὰ στείλῃ,
καὶ 'στὸ Παλάτι παρευθὺς
τὰ νέα ν' ἀναγγείλῃ.

—

Νίκη καὶ πάλιν μεθ' ἡμῶν,
τριανταοὔο κι' ἕξη.
Καραμπουρνοῦ καὶ Πλαταμῶν,
ἄμαν, Χριστέ, κι' ἂς φίξῃ.

—

Μάντρα πεσμένη κατὰ γῆς,
τρέχει νερὸ στ' αὐλάκι,
κι' ὁ Ναύαρχος μαστὸς ὀργῆς
γυρίσει δαμαλάκι.

—

Μπάρκο προχθὲς ἐπέρασε, ποῦ τρὶς ἀναθεμάτο,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα—βλέπετε τὸ μπάρκο, βρὲ παιδιά;
θαρρῶ πολεμοφόβια πῶς βρίσκεται γεμάτο,
μὰ μὴ γιὰ τοῦτο βγάλετε καθόλου τσιμουδιά.
Κάνετε πῶς δὲν βλέπετε,
κανεὶς μὴν τὸ κιχλάρῃ,
κι' ἅστε το σὰν δὲν 'ντρέπεται
κοντὰ νὰ βολτατζάρῃ.—

—

Ὁ Ναύαρχος παραφυσᾷ,
τρέχει φαλλὲς' ἡ γλῶσσα,
καὶ τῆς χιλιάδας τὰ μισὰ
τὰ βρίσκει παντακόσα.

—

Πενῆντα πέντε καὶ μισὸ, καθένας μᾶς συγχαίρει,
τί 'τραβηξε κι' ὁ Πλατομῶν μόν' ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.
Τουρκάλαις 'ξεπιτώθηκαν, δὲν 'βρίσκουν ἀχυρῶνα,
εἶπαν καὶ Τσιγγανάκαστρο πῶς λὲν τὸν Πλαταμῶνα,
κι' ὁ Ναύαρχος σὰν τὄμαθε 'πῆρε φωτιὰ κι' ἀγίρα
κι' ἔσκουζε νύκτα μέρα:
'Πῆρα τὸ Τσιγγανόκαστρο, κι' ὁ κόσμος 'μπρές μου σκύφτει,
κι' ἐλούφαζαν 'Ατσίγγανοι, Τουρκόγυφτοι καὶ γύφτοι.

—

Κακὴ τοὺς βρῆκι συμφορὰ,
πέντε καὶ πέντε δέκα.

κι' ἀπέβαλε φῶς φανερὰ
Τουρκόγυφτου γυναῖκα.

—

Τοῦρκοι 'φκνήκανε....πῶ! πῶ!
Θεούλη μου, τί νὰ τοὺς 'πῶ;
Τρίμ' ἡ φωνὴ 'στὰ χείλη μου
καὶ τὰ μαλλιά μου σέρνω,
καὶ πέφτει τὸ μαντύλι μου
καὶ σκίζω καὶ τὸ πέρνω.

—

Ἀμὰν, μὴ βομβαρδίσετε,
σταθῆτε, μὴν κτυπᾶτε,
κι' ὁλοταχῶς ποδίσετε
'στὴ Σκιάθο νὰ μὲ πᾶτε,
καὶ μ' ἔπιασε μεράκι
νὰ φάω μοσχαράκι.

—

Ἴπῆρα τὸ Τσιγγανόκαστρο, δὲν θέλω τίπατ' ἄλλο,
κι' ἴδῶ δὲν ἤλθα, τζόγιαις μου, μὲ Τούρκους, νὰ τὰ βάλω,
σαστίζει μὲ τὸ θάρρος μου καθένας μπουνταλᾶς,
τὸ φόρτε μου τὸ δυνατὸ μανδρότοιχοι καὶ σάκκοι.
ὁ Κύκορης μοῦ 'φκνηκε Τσαούσης Τουρκαλᾶς
καὶ τὸ λειρὶ τοῦ Κάκορη τὸ 'πῆρα γιὰ φισάκι.

—

«Πῶς ἡ καρδίτσα μας κτυπᾷ,
μᾶς τουφεκοῦν οἱ σκύλοι,
καὶ βλέπω βρῶλι τὸν παπποῦ,
τὸν οὐρανὸ σφυντύλι.»

—

Πολλὰ τηλεγραφήματα, συμβολικὰ βαβαίως,
ἐστέλλε πρὸς τ' Ἀνάκτορα, τὸ λέγει κι' ὁ Κωβαῖος,
γιὰ τὴν ὁραστηριότητα τῆς Μοίρας καὶ τὴν ὁράσιν
καὶ τὴν θερμήν του κι' εὐτολμον καὶ ὁραστηριάν κράσιν.

—

Τί Μοίραρχος ἀληθινά!
δὲν ἔχει ταίρι πουθενά!
Σήκω, κὺρ Μοίραρχε, νὰ 'σᾶς τὴν θάλασσα γραλί,
καιρὸς νὰ ξεκινήσωμε κι' ἀργήσαμε πολύ.
Μὴ μὲ ξανασυγχύζετε, κι' ἂν εἶναι καλωσύνη,
μπουνάτσα καὶ γαλήνη,
νὰ πᾶτε τὸ καταστρωμα νὰ πλύνετε ξανά
κι' ἀπλώσετε τὰ ροῦχα σας καὶ λίγο τραχανᾶ.

—

Μὴ μὲ παρασυγχύζετε, κι' εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνο
νὰ πᾶτε 'στὴν κοκίτα σας νὰ πάρετ' ἕναν ὕπνο,
κι' ὅταν ἰδῶ πῶς ἐφθασε καιρὸς γιὰ πατατράκα
καὶ γιὰ φουφοῦ λὰ βράκα,
τότε θἀλθῶ μονάχος μου νὰ σᾶς εἰπῶ «ξυπνᾶτε
κι' ἄιρα κοπανᾶτε,
νὰ φύγωμε 'στὴ Μπαρμπαριὰ, φουρτζιὰ μου νευτάπουλα,
κι' ἀλέρ μπκλέρ, ξιφὶ μαλίρ, νὰ φέρωμε σκλαβόπουλα,
κι' ἀφοῦ κι' ἐκεῖ, μωρὲ παιδιὰ, περάσῃ 'λίγος χρόνος,
πάλιν ἐδῶ ποδίζομε
καὶ ξαναβομβαρδίζομε
τὸ χαλασμένο τὸ μαντρὶ τοῦ ψωρο-Πλαταμῶνος.

—

Ζήτω καὶ κόντρα ζήτω μου, τοῦ Σεϊμούρη γιοῦχα,
καλὴ λιακάδα σήμερα καὶ ξαναπλώστε ροῦχα.
Παιδιὰ, σὰν θέλτε πόλεμο μαζὶ μὲ τὸν Σουλτάνο,
'ρωτήσετε τὸν Μοίραρχο, τὸν γέρο καπετάνο,
σοῦπα ζεστὴ δὲν ἔφαγα, κρὺο πιστὸ δὲν ἤπια,
καὶ κάστρο κάστρο 'πήγαινα κι' ἔμειναν ὅλα τρύπια.

—

Παιδιά μου, πᾶν τὰ χωρατὰ... παιδιά μου, πᾶν τὰ γέλοια,
καὶ τώρα πλώρη βάλαμε κατὰ τὰ Δαρδανέλια,
κι' ἂν λείψουν καὶ τὰ κάρβουνα θ' ἀνοίξωμε παντὰ
κι' ὅρσε μὲς 'στὸν ντουνιᾶ,
τὸν παπαρίγκο 'γρήγορα, τὸν μπούντρο, τὸ πινό,
καὶ μέσα 'στοῦ Τσανκαλὲ θὰ πᾶμε τὸ στενό.

—

Τρέμετε, Τοῦρκοι, τρέμετε... κι' ἂν δὲν μᾶς πιάσῃ μπόρα,
τῆς φευτικαις ἁρμάδες σας θιὸς 'σχωρέσοι τώρα.
Προσμένετέ με κι' ἔρχομαι, 'στὸ φοῦντο θὰ σᾶς στείλω
καὶ δὲν θὰ μείνῃ ζύλο,
καὶ τὸ βραχὶ τῆς Φατουμιᾶς ἂν βάλετε παντιέρα
θὰ κυματίσῃ 'γρήγορα μαζί σας 'στὸν ἀέρα.
Τῆς μπουκαπόρτας ἀνοιχτὰ μπάμ μπούμ ἀπάνω κάτω
κι' ἕνα μπλούμ 'στὸν πάτο.

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ 'πήγκιναν ἐμπρὸς κι' ὁ Πόντος τοὺς λικνίζει
ὁ Ναύαρχος μυιγιάστηκε καὶ τέτοια ξεφωνίζει:
«Ἔρχεται, νάτος, ἔρχεται... ποιὸς ἔρχεται, πατέρα;
βλέπω τὸν Μέση κι' ἔρχεται, τὸν τρομερὸν ἀέρα,
'βρήκε κι' ὁ Μέσης τὸν καιρὸ νὰ 'ρθῇ κι' αὐτὸς 'στὴ μέση
σὰν νὰ μὴ θέλ' ἡ μοῖρα μου νὰ κάψω μήτε φέσι.

—

Γιὰ τὴν Ψαθοῦρα 'γρήγορα κι' ὕστερα γιὰ τὴν Σκιάθο
καὶ πῶς ἁρμάδες κεῖνται φαρσὶ θὰ σᾶς τὸ μάθω.
Ντακάπο τὸ καθῆκον μας 'στὴ Σκιάθο μᾶς καλεῖ,
κι' αὐτὸς ὁ Μέσης, βρὶ παιδιά, μ' ἰσχύγυσι πολύ,
τραβῶ κι' πάλι τὰ μαλλιά. μᾶς ἔκοψε τὸν βῆχα,
μὲ τὰ μαλλοτραβήγματα δὲν θὰ μοῦ μείνῃ τρίχα.

—

Τί Ναύαρχος ἀλήθινέ!
δὲν ἔχει ταίρι πουθενά.
Δὲν ξέρω, Περικλέτο μου, πῶς νὰ τὸν ἐξυμνήσω,
μὲ πέντε μίλια πάει μπρός, μὲ χίλια πίντε 'πίσω,
ἠρωϊσμὸς ἀκούραστος, ποῦ μὲ στιγμὴ δὲν πέρτει,
ἔλεγε καὶ τάταία του μέ τόση νοστιμάδα,
κι' ὁπόταν ἐκυρίευσε σὲ κάποιο μίρος νέφτι
θαυμάζω πῶς δὲν 'πράσταζε ν' ἀλείψουν τὴν ἁρμάδα,
γιὰ νὰ ποϊζῃ πιὸ πολὺ
νὰ μὴ τὴν φθένῃ μιὰ βολή.

—

Τί Ναύαρχος ἀλήθινά!
δὲν ἔχει τώρα πουθενά.
Καὶ ξένοιαστος σὰν ἔτρωγε ροφοὺς καὶ σιναγρίδες
λένε πῶς εἶχε, Περικλῆ, τὰ ματιά του γαρίδες,
μὴν τοῦ γεμίσουνε κρυφὰ τῆς ἀδελφιαῖς τῆς μπάλαις
καὶ τοῦ σκαρώσουν ντραβάλα καὶ συμφοραῖς μεγάλαις.
Νυχθημερὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν 'σύγχυζαν μὲ τέτοια
καὶ τοῦβαλαν τσκλέτζα,
καὶ μόνον μὲ τὸ πόδισμα κι' ὅταν ὀπίσω στρέφῃ
κάνει 'λιγάκι κέφι.

—

Ναύαρχέ μου, σὲ φιλῶ,
ζήτω, ζήτω σου, κι' οὐρρέ!
πόδισμα καὶ 'στὸ γιαλό,
πόδισμα καὶ 'στὴν ξηρά.

—

Πόδισον, βρὲ Περικλέτο, τοῦτο μόνη προστυχιὰ
καὶ σὲ θάλασσα καὶ γῆ.
Πόδισον, βρὲ Περικλέτο, κατὰ γῆν καὶ κατὰ πόντον
μέσω κτύπων, μέσω βρόντων,
ἀμαλάκι, χῆνα, πάπια,
κι' ὅλα Μπάρμπ' Ἀλέξη χάπια.

—

Πόδισον, βρὲ Περικλέτο... Νίκη γύρω μας χορεύει
μὲ πυρπολητοῦ δαυλί,
κι' ἄλλα μὲν βουλκὶ Λιβίδη κι' ἄλλα Θόδωρος κελεύει,
κι' ἄλλα Ναύαρχος κι' Αὐλή.

—

Ὅμως κι' ὁ Καρακατσάνης γιὰ νὰ κάνῃ χωρατὰ
τὸν Ματθιόπουλο 'ρωτᾷ:
εἶδες Τούρκους;... εἶδα Τούρκους, μὰ σὰν ἔμπαιναν 'στὸ Βῶλο
κι' ἐγελοῦσαν μὲ τὸ Στόλο.

—

Καὶ γελῶντας εἶπαν ὅλοι:
'πᾶτε ποτὲ 'στὴν Πόλι;
ἴδατε νὰ τρῶν κεμπάπι;
ἴδατε καὶ τὸν 'Αράπη;
ἴδατε καὶ τὴν Γκαμήλα;
'φάγατε καὶ σύκα μῆλα;

—

Μίλησαν κι' οἱ συνήγοροι,
βροντῶντες, λαῦροι, 'γρήγοροι,
κι' ἱπερατῶθ' ἡ Δίκη
κι' ὁ Κόκορης περδίκι.

—

Ζήτω λοιπόν, καὶ κάνετε τοῦ Κόκορη τραγοῦδι
νὰ συγχυσθοῦν οἱ Ναύαρχοι, ποῦ σκιάζονται τὸν Μέση,
κι' εἶπα κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, μὲ τὸν μικρὸ Λυκοῦδη:
«πῶς ἤθελα νὰ μ' ἔβαζαν 'στοῦ Κόκορη τὴν θέσι»,
κι' ὁ Πρόεδρος μοῦ 'φώναξε μὲς 'στῶν φωνῶν τὸν σάλο:
«στὴν ὀρεξί σου φύλαξε 'στὸν πόλεμο τὸν ἄλλο».

—

('Ο Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς χορεύωντας πηδοῦν
κι' ἀνάμα τραγουδοῦν.)

—

Κόκορης ἐλάλησε,
μαύρη ρόγα 'γαλισε,
μαύρη καὶ φαρμακερή,
Ναύαρχο κατηγορεῖ.

—

Κόκορης νυχάτος,
νυχοπιδικράτος,
τρέχει, κακαρίζει,
καὶ τρανοὺς συγχύζει.

—

Κυνηγᾷ μιὰν 'Αλεπού,
καὶ γιὰ πάντα τοῦ λειποῦ
τὴν ἀφίνει κολοβή,
καὶ τοῦ λὲν «αὐὰν εὐσί».

—

Παῦσις δικαστοῦ,
ὄντως ἀγαστοῦ.

Καὶ τὸν 'Εφέτη Ρετλὸ, τῶν Δικαστῶν στολίδι,
τῆς σοβαρᾶς τῆς Θέμιδος τὸν 'πῆρε τὸ ψαλλίδι,
κι' ὁ Θεοβορῆς χαρούμενος φωνάζει ἀμπράβο μπράβο,
ποῦ 'κάψατε, μωρὶ παιδιά, καὶ τοῦτον τὸν 'Εφέτη,
γιατὶ κι' ἐκεῖνος τάβαλε μ' ἐμὲ τὸν γέρο-Κόζο,
καὶ τοὔπρεπε τῆς παύσεως νὰ νοιώσῃ τὸ τσκλέτι».

—

Σᾶς συνιστοῦ θερμότατα πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
μεγάλου Περιοδικοῦ ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων,
πολιτικὸν, ἱστορικὸν, κ' εἰκονικὸν ἐν γένει,
τὸν 'Ιπποκράτειον ὅρκον, ποῦ 'στὸ Παρίσι βγαίνει
καὶ Γαλλιστὶ συγγράφεται, συντάκτης δὲ εἷς' ἐδῶτης
ὁ Λαγουδάκης ὁ γνωστὸς, 'Ασκληπιάδης πρώτης.

—

Συνιστοῦ τὸν 'Ιπποκράτη, νέον σύλλογον μετ' ἀλόγων,
κάθε δεκαπέντε μέρες μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ μόνον.

—

Εὐγενίας τῆς Ζωγράφου Διηγήματα δροσάτα,
σύντομα καὶ ντελικάτα.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Δεκατέσσορες Φλεβάρη
καὶ καθένας 'στὸ ποδάρι.

Ποῦντος δεκατέσσερα κι' ἑξακόσ' ἀκόμη,
τὴν Γκαμῆλα 'θείρανε κι' ἔνκουζων οἱ ὄρμοι.

Φασουλίδικος χορὸς
παρὰ πάντας ζωηρός.

—

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ μπάλου
μετὰ γίλωτος ἑξάλλου
μπαίνει μέγας καὶ πολὺς
ὁ δισπότης Φασουλῆς
μὲ Ναύαρχου τρικαντό,
καὶ τὸν πέρνουν 'στὸ κοντό.

—

Καὶ 'στὸ μπράτσο του κρατεῖ
Στρατηγὸ τὸν Περικλέτο
μὲ καταχρυσο κασκέτο
καὶ μὲ πόζα δυνατή.

—

Ὁ Φ.—Σὰν ἄκουσα τὸ δάνειον πῶς ἐγγυῶνται τώρα
τρεῖς σύμμαχοι Δυνάμεις,
σὰν εἶδα μὲ ξεφάντωσα πῶς 'πῆρε πάλι φόρα
κάθε Ρωμηὸς ἀντάμης,
σὰν εἶδα πῶς σκλεύεται τῶν 'Αθηνῶν ἡ γῆ,
καὶ γίνεται μεγάλη
βελτίωσις, ἀνόρθωσις καὶ περισυλλογή,
καὶ κάθε κλαδὸς θάλλει,
σὰν εἶδα πῶς δὲν ἄναβαν τὰ σπίρτα τῶν κουτιῶν.
σὰν εἶδα καὶ τὰ νούμερα ν' ἀλλάξουν τῶν σπητιῶν,
κι' οἱ μαχαλάδες ἐξάλλοι τὴν πρόσοψιν ἠλάλαξαν
κι' ἠλέκτρισε τὸ γεγονὸς τὴν κάθε γειτονιὰ,
καὶ τοῦ 'δικοῦ μου τοῦ σπητιοῦ τὸ νούμερο πῶς ἄλλαξαν
καὶ δεπαπέντε μοῦκαναν τὸ πρὶν δεκαεννιά.

—

Σὰν εἶδα πίνδος ἐθνικὸν πῶς ἔχει καταλάβει
Ρωμηοὺς μικροὺς μεγάλους,
κι' ἡ λύπη δὲν εἰξεύρω πῶς τὰ πόδια των ἀναβεῖ
καὶ τότστρωσαν 'στοὺς μπάλους,
σὰν εἶδα πῶς ἡ συμφορὰς μᾶς γαργαλοῦν τὴν φτέρνα
καὶ παίζ' ἡ φυσαρμόνικα, τὸ πιάνο κι' ἡ λαντέρνα,
σὰν εἶδα πῶς τὰ πόδια σας 'στὸ σβέρκο σας κτυπᾶτε,
κι' ὅπως σὶ τοῦτο τὸν καιρὸ
δὲν κάνει σπῆτι του χορὸ,
γιὰ τῆς Πατρίδος τοὺς καῦμοὺς καθόλου δὲν λυπᾶται,
μονάχος ἀπεφάσισα καὶ μὲ τὸν Περικλέτο
νὰ δώσω μπαλο δυνατὸ 'στὸ σπῆτι μου κι' ἐρίτο.

—

Χαρὰ 'στον ὁποῦ χαίρεται 'στῆς μαύραις συμφοραῖς
καὶ τῆς θαρρεῖ χαραῖς.
χαρὰ 'στον ποῦ φαντάζεται τὴν ποδαρδὰ νίκη
καὶ διπλομασκαράεται γιὰ τὸ μασκαρᾶκι.

—

Χαρὰ 'στον ὁποῦ μασκαρᾶς 'στὸν κόσμο καμακρόνεται
καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ ζητηθοῦν εὐθύναι,
χαρὰ 'στον ποῦ παραγλεντᾷ καὶ διπλομουντζουρόνεται
κι' ἀπ' τῆς μουντζούρκις τῆς πολλαῖς δὲν φαίνεται ποιὸς εἶναι.

—

Χαρὰ 'στον ποῦ κατώρθωσε 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλῃ
κι' εὐτύχησε νὰ ξαναιδῇ κι' αὐτὸ τὸ Καραβᾶλι,
καὶ 'στὸ σαλόνι μου νὰλθῇ καὶ νὰ ξανχορέψῃ
καὶ μασκαρέψα μούτσουνα νὰ ξανμασκαρέψῃ.

—

Ὄπ! ὄπ! πηδᾶτε 'στὸ χορὸ μὲ Τούρκικο φεσάκι
καὶ μ' ἀδειανὸ δισάκι.
Ἂς ἀνάψουν τὰ κεντύλια,
σέτε ντάμι καὶ μπαλάνσι,
πὰ-ντέ-κάντρ, μποστόν, κοντρίλια,
κι' ὅλα σοῦρ καὶ βιρσέ.

—

Τοὔτ' ἡ γῆ μὲ τῆς λιακάδες
βγάζει Στρατηγῶν γιακάδες,
τοὔτ' ἡ γῆ μὲ τὰ χορτάρια
κρύβει φτερωτὰ πεδάρια.

—

Τοὔτ' ἡ γῆ μὲ τὰ ζουμπούλια,
ποῦ παιδιὰς παρακρούει,
τὸν κουτσὸ τὸν κάνει Λούη
καὶ κολοφωτιὰ τὴν πούλια.

—

Τοὺτ' ἡ γῆ μας ἡ μεγάλη,
ποῦ λυσσᾷ μὲ τοὺς προγόνους,
ἀπὸ μιὰν ἡμέρα σ' ἄλλη
λησμονεῖ 'ντροπαῖς καὶ πόνους.

—

Τοὺτ' ἡ γῆ μας ποῦ βροντᾷ,
δὲν τὴν νοιάζει κι' ἂν φορίσῃ
φερατζὲ καὶ Τούρκου φέσι,
φθάνει μόνο νὰ γλεντᾷ.

—

Τοὺτ' ἡ γῆ μὲ τοὺς τριβόλους
ἔβγαλε λαγοὺς μαρτόλους.
Τοὺτ' ἡ γῆ, ποῦ βγάζει λαύρα,
'βγῆκε πρώτη 'στὴν παλάβρα.

—

Τοὺτ' ἡ γῆ μὲ τὰ σαντούρια
πυρπολεῖ σανοὺς κι' ἀχούρια,
τοὺτ' ἡ γῆ μὲ τῆς γαλάντρκις
'Ατσιγγάνων ρίχνει μάντραις.

—

Τοὺτ' ἡ γῆ τῶν χρυσανθέμων
ἔχει σὶκ πολεμικό,
καὶ γιὰ σύμβολα πολέμων
πάπια, χῆνα, κι' ἀστακό.

—

Τοὺτ' ἡ γῆ μὲ τῆς μουντζούρας
περγελᾷ τῆς ἄσπρους μούρους,
τοὺτ' ἡ γῆ μὲ τὰ λειντάρια
κλίβει καρβουνα κανταῖρα,
τοὺτ' ἡ γῆ, πυρὸς καμίνι,
καρβουνόσκονη θὰ μείνῃ.

—

Τοὺτ' ἡ γῆ μὲ τῆς ἐλπίδες
καὶ τὴν γαλανὴ παντιέρα,
κι' ἂν τὴν δέσουν μ' ἀλυσίδες
χειροπόδαρα μιὰ μέρα,
ἕνα μόνο θὰ ζητᾷ,
ἕνα μόνο θὰ γυρεύῃ,
τὰ ποδάρια της λυτὰ
νὰ τἀφήσουν νὰ χορεύῃ.

—

Ἔξω πένθος σκυθρωπόν,
Ναύαρχος κι' ἐγὼ προβάλλω....
καλῶς ἤλθατε λοιπὸν
'στὸν κατεργάρικο μου τὸν μπάλο.

—

Νά! προβαίνει λιγερὸς
Θοδωρῆς ὁ μπαλαρῖνος,
καὶ στολίζει θαλερὸς
τὴν κουμπότρυπά του κρῖνος.

—

Δὲν γλεντρεύονται μὲ θρήνους τῶν πολέμων αἱ πληγαὶ
κι' ἄλα χόρεψε μαζί του, Περικλίτο Στρατηγέ,
καὶ βαρεῖτε μάρς πολέμου μὲ βιολιὰ καὶ μὲ κλαρῖνα
νὰ χορέψ' ἡ Θεοδώρα, πολεμάρχα μπαλαρίνα.

—

Νέο λοῦστρο 'στὸ παρκέτο
νὰ πηδήσῃ μιὰ χαρά....
κύττα γάμπα, Περικλίτε,
κύττα σῶμα μιὰ φορά.

—

Κύτταξε πῶς τὴν κιαλάρει
καθὲ ξένος χορευτής,
κύτταξε πῶς τὴν φερμάρει
κι' ὁ Ριφὰτ ὁ Πρεσβευτής.

—

Κύτταξε τί κύκλους κάνει
τὸ γαλαζιὸ της φουστανι....
Καρδούλα μου τσιμπλοῦ,
πάλι τἄβαλες τὰ μπλοῦ.

—

Τούτη πάλιν ἡ Γκαμήλα 'στὸ χορό μου τί γυρεύει
μὲ τὸν σβέρκο τὸν μεγάλο;
Π.—Δὲν τὴν ἄφησαν ἐρίτος μὲς 'στοὺς δρόμους νὰ χορεύῃ
κι' ἦλθε 'στὸ 'δικό σου μπάλο.
Φ.— Ἄμμ' ἐκείνος ἐκεῖ πέρα, ποῦ δὲν βγάζει μιὰ φωνή,
παρὰ μόνο πότι πότε τὸ κεφάλι του κουνεῖ;
Π.— Ὁ Ζαΐμης ἴσως εἶναι, καὶ πηγαίνω, μίο κάρο,
μὴ καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὸ ἄνειον τοῦ πάρω.

—

(Ὁ Περικλίτος 'γρήγορος πρὸς τὸν μουγγὸν πηγαίνει
καὶ τὸν ρωτᾷ, μὰ τίποτα καινούργιο δὲν μαθαίνει.)

—

Φ.—Λοιπόν;
Π.— Τοῦ κάκου, Φασουλῆ, δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα,
μοῦκανε μόνο νόημα καὶ μ' ἔστειλε 'στὸν Ρώμα.
Φ.— Πάρτο τὸ πραγμα σοβαρά,
κι' ἔκνιμάθε, μασκαρᾶ,
ποῦ τρίχ' ἡ γλῶσσα σου γοργή,
πῶς φέρει κόσμον ἡ σιγή.

—

Σκάνδαλα, κανκάν, καὶ φιάσκα,
κι' ὅλο φθόνους μασκαράδες
καὶ τουρλοῦ τουρλοῦ κυράδες
μὲ τὸ μοῦτρο των γιὰ μάσκα.

—

Ὅμως ἔπιασε συνάχι
μπαλαρίναις μερικαῖς,
ὅταν 'μπῆκαν καὶ Ναυμάχοι
μὲ πατούσαις μαλακαῖς.

—

Τί χορὸς καὶ τί μπαλέτο
σὰν κεφάλι τῆς τρελλῆς,
ὅταν ναὶ κι' ὁ Φασουλῆς
προχωρεῖ μὲς 'στὸ μποῦκέτο
μ' ἕναν Κόκορη 'στὸ χέρι
καὶ μὶ ὄξκοπο μαχαίρι.

—

Καὶ τροχίζει τὸ μαχαίρι μὲ σαποῦνι καὶ μὲ λάδι
καὶ τοὺς λέει ετί νὰ κάνω τέτοιον Κόκορην αὐθάδη,
ποῦ πολλὰ πολυλογεῖ
τοῦ πολέμου παραμύθια;»
κι' εἶπαν ὅλοι νὰ σφαγῇ
νὰ μὴ σκούζῃ τὴν ἀλήθεια.
Τέτοιος Κόκορης σφαγήτω
κι' εἰς βορὰν παραδοθήτω.

—

Τέτοιος Κόκορης αὐθάδης δὲν μᾶς ἔτυχε ποτί,
ἡ σφαγή του μόνος πόθος κι' ἰδεώδης μας σκοπός....

Θύμωσαν καὶ 'στὴν Αὐλή μας, Θύμωσαν κι' οἱ Πρισβευταί,
ποῦ μᾶς 'βγῆκαν ἀφιντάδες κι' ἐρωτοῦν γιατί καὶ πῶς.
Βρόγχος 'στὸν Καρακατσάνη, βρόγχος καὶ 'στὸν Μυρτιλᾶ,
ποῦ τὸν ἄφησαν σκαμπρόζα τόσαις 'μέραις νὰ λαλῇ.

—

Ἡ καρδιά μου δὲν μοῦ πάει, τὸν πονῶ τὸν κακομοίρη,
σφάξε τον νὰ μὴ μᾶς κάνῃ κι' ἄλλο νέο πανηγύρι,
σφάχτον, κόφτον γιὰ καλά,
κόψε του καὶ τὸ λειρί,
ποῦ γιὰ φέσι Τουρκικὸ
κι' ὁ Σαχτούρης τὸ θκρεῖ.

—

Ζήτω τῶν Ναυμάχων, ζήτω,
τέτοιος Κόκορης σφαγήτω,
κι' ἂν ἐσὺ γι' αὐτὸν λυπᾶσαι
φίλος Καίσαρος δὲν εἶσαι.

—

Κι' ἂν ἐσὺ τὸν συμπαθῇς
δός τον 'στὸν Χατζηκυριάκο
νὰ τὸν σφάξῃ παρευθύς,
κι' οἱ μικροὶ νὰ φᾶνε τράκο.

—

Τότε πιὰ κι' ὁ νοικοκύρης ἀκονίζει τὴν μαχαίρα
καὶ τὸ λάλο του λαρύγγι τοῦ τὸ κόβει πέρα πέρα,
καὶ σφαγμένον ὅπως ἦτο τὸν παρέθεσε Σουπὲ
'στοὺς Ναυμάχους τοῦ παρκέτου, τοῦ χοροῦ, τοῦ καναπέ,
καὶ 'ριχτῆκαν μὲ θυμὸ
καὶ τὸν ἔφαγαν ὠμό.

—

Γδοῦπος ἔξαρνα καὶ βρόντος 'στὴν ἐξώθυραν πολὺς
ὅταν μπαίνουν κι' οἱ μεγάλοι τῶν μαχῶν Ἐπιτελεῖς
καβαλάρηδες σὲ χῆνες καὶ σὲ πάπιαις ὀμαλεκταῖς,
κι' ὅλοι μένος καὶ γιανάτι
τοῦ πυρὸς οἱ σπιρουνάτοι
τῆς κτυποῦν μὲ τὰ σπιρούνια, τῆς κεντρίζουν μὲ μπηκτάις.

—

Νά! κι' ἐδῶ, μὰ νὰ κι' ἐκεῖ,
καὶ 'στὰ τόσο ξαφνικὸ
παιανίζ' ἡ μουσικὴ
νέο μάρς πολεμικό.

—

Χάσκει καθημιὰ κυρία,
χάσκουν καβαλλίροι χαῦνοι,
κι' ἡ χηνοκαβαλαρία
θορυβώδης παρελαύνει.

—

Ὁ δὲ ῥέκτης νοικοκύρης, τροβαδοῦρος τῶν πουλιῶν,
ἀγκαζάρει μία χήνα καὶ χορεύει Κοτιλλιὸν,
κι' ἀνεστάτωσε τὸν μπάλο
κι' ἔγινε κακὸ μεγάλο.

—

Μὲ τὴν χήνα βολτατζάρει,
Γαλλικὰ τῆς ὁμιλεῖ,
διαρκῶς τὴν κορτετζάρει,
καὶ ζηλεύ' ἡ Φασουλή.

—

Μὰ καὶ κάθε μπαλαρίνα
σερπετὴ καὶ περγελάστρα

Ζήλεψε μ' αὐτὴν τὴν χήνα,
ποῦ τῆς ἔκανε χαλάστρα.

—

Κι' ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω, κι' ἔπαιζι τὸ πιάνο φόρτε
κι' ὁ Γαλλίζων νεικοκύρης τὴν ἐλύσσαξε 'στὸ κόρτε.
Μαντάμ χήνα, τῆς ψιλλίζει, μὲ τὸ κριὰς τὸ παχύ,
σύ, μὸν ἀνζ., μοῦ 'πῆρες τώρα καὶ τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχή,
κι' ἡ φιλάρεσκος ἡ χήνα τοῦ φωνάζει ἐχί χίχι».
Τὸν ἔπῆρε 'στὸ μεζέ
καὶ μὲ νάζια τὸν λιγόνει,
κι' οἱ Γαλλίζοντες μπλεζὲ
'μπρὸς 'στῆς χήνας κλίνιν γόνυ.

—

Μασκαράδες, μασκαράδες, κι' ἂν ἡ πρόσοψ ἡ νηστεία
ὲέρνεται μὲ βογγητά.
'πίστε 'λίγαις ἐξυπνάδες, 'πίστε μας ὁλίγ' ἀστεῖα
καὶ κομπόσα χωρατά,
νὰ γελάσῃ κι' ἡ κυρία Φασουλῆ κι' ἡ Περικλίτου
μὲ 'τὸ πνεῦμ' αὐτὸ τῆς μόδας, ποὖναι σπίρτο κεμενέτου.

—

Νὰ κι' ἡ Δόξα μὲς 'στὴ μέση τοῦ μπουκίτου τοῦ κλεινοῦ
'Ατσιγγάνα κοσκινοῦ,
ὄχως ὁρόλου νὰ 'μιλῇ
κόσκινα παληὰ πουλεῖ,
κι' ἄθλους νέους κοσκινίζει ἐξιὰ κι' ἀριστερὰ
καὶ τῆς λέγει «μπράβο μπράβο, Τουρκογύρτισσα κυρά»

—

Τὸν Φασουλῆν περίεργος 'ρωτᾷ κι' ὁ Περικλίτος :
«γιατί δὲν ἐπροσκάλεσες τὸν Βασιλῆ κι' ἐρίτος; »
γιατί δὲν εἶναι, Περικλῆ, τῆς ὥρας τῆς παρούσης,
κι' ὅπως καὶ σὺ θ' ἀκούσῃς
καὶ πιθανὸν νὰ ὄχεβασες εἰς τὰς ἐρημερίδας,
κατ' ἄλλους αἰσιοδοξεῖ κι' ἔχει χρηστὰς ἐλπίδας,
κατ' ἄλλους λύπη δυνατὴ τὸν ἔχει καταλάβει
μὲ τοῦτο τὸ Ρωμαΐκο, τὸ σάπιο τὸ καράβι,
κι' ἂν τώρα μ' ἀβεβαίωσιν αὐθεντικῶς κανεὶς
πῶς 'στὸ φιγγάρι 'θρίσκεται τῆς αἰσιοδοξίας,
θἀστελνε προσκλητήριον σὰν βέρος εὐγενὴς
καὶ θἄβλεπες ἡ σάλα μου νὰ γίνῃ Γαλαξίας.
Πλὴν καὶ φοβοῦμαι, Περικλῆ, μήπως ἂν ξεστομίσω
κανέν' ἀθῷο χωρατὸ νὰ τὸν καλοκαρδίσω,
μοῦ 'ποὖν πολλοὶ πῶς χωρατὰ δὲν ὲέχεται κι' ὁ Θρόνος,
κι' ἡ Θέμις τούτου τοῦ καιροῦ
ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ
μὲ στείλῃ μὲς 'στὴν αἴθουσαν τοῦ Παλαιοῦ Στρατῶνος.

—

Τέτοια φρόνιμα τοῦ λίγει, κι' ἀριβάρει μετ' ὀλίγον
πλῆθος Θεσσαλῶν προσφύγων,
καὶ τοῦ μπάλου τὸ σαλόνι τὸ γεμίζουν μὲ κευρέλια,
κι' ὅλοι κι' ὅλαις ὡς κι' ἡ χήνακις ξεκαρδίζονται 'στὰ γέλοια.

—

Ὁ Φασ. Καλῶς ἦλθες μὲ τὴν γρίνια
τῶν προσφύγων μαύρη πεῖνα,
ποῦ μᾶς 'σήκωσες τὸν νοῦ...
σὺ λὰ ρέν ντὶ μπὰλ γενοῦ.

—

Τὰ ξισκλείδια κεἰ τὰ ράκη
ὄείγνι τα 'στὸν Θοδωράκη,
τῆς φωτιᾶς τὸν μπαλαρίνο,
ποῦ φορεῖ τὸν ἄσπρο κρῖνο.

—

Κι' ἂν πονῇς κι' ἂν βλαστημᾷς,
μὰ κανένας ἀπὸ 'μᾶς
τὸν χορὸ δὲν παραιτεῖ,
καὶ σὰν ἤλθατε καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

—

Κι' ἂν θιάγυμνοι 'στὴ στράτα
ξερχόμματα γυρεύουν,
μὰ τἀρκοῦδα τὰ χορτάτα
πρέπει μόνο νὰ χορεύουν.

—

Μὴ κανένας μᾶς σκοτίζῃ,
κι' ἂν σᾶς 'πῆραν τὴν προβιά,
ἡ 'δική σας ἡ σκλαβιὰ
τὴν Πρωτεύουσαν πλουτίζει.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τοὺς πρόσφυγας τοὺς πίρνουν
κι' ἔμπρὸς 'στὸν Τοῦρκο Πρεσβευτὴ γονατιστοὶ τοὺς φέρνουν.)

—

Ὁ Φ.— 'Αμάν, Πασσᾶ μου, πρόφθασε, κι' ὁ τῶν προσφύγων [θρῆνος
μὴ σὲ παραζαλίσῃ...
'πές 'στοῦ Γιλδὶζ τὸν Πατισὰχ νὰ λυπηθῇ κι' ἐκεῖνος
καὶ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ.

'Εμεῖς, Πασσᾶ μου, γιὰκ παρὰ γιὰ τόση σάρα μάρα
κι' ἡ γρῖνα των μὲς 'στοὺς χορευς παραφωνίαις κάνει,
κι' ἔγινε κι' ἡ καρδοῦλα μας ὡς αἴξος ἀγκινάρα,
ποῦ 'φαγανε τὰ φύλλα της καὶ μένει τὸ κοτσάνι.

—

'Αμάν, Πασσᾶ μου, πρόφθασε, κι' ἡ πεῖνα τοὺς ψοφᾷ,
καὶ σταυροπάῦι καθισὲ σὲ τοῦτον τὸν σοφᾶ,
γιὰ νὰ σοῦ φέρωμε καφρὶ κι' ὁλόχρυσο τσιμπούκι
κι' ἄφερμ ἄφερμ νὰ 'πῆς σ' ἐμένα τὸν σουρτούκη,
κι' ἂν ἔχῃς σάλτο φτύσι μας, καὶ σὰν δὲν ἔχῃς κάνε,
καὶ πάλι ξαναφτύσε μας, κι' ἐβίβα σου. Σουλτάνε.

—

Εἶπεν αὐτά, κι' ἀνδρείκιλον ἐπρόβαλε 'στὴ μίση
μὲ πέπλον καὶ μὲ φόσι,
κι' ὁ Φασουλῆς ὀρκτικῶς τὸν πέπλον κάτω ρίπτει
καὶ τὸν 'Ετὶμ τὸν Τουρκαλὲ γελῶν ἀποκαλύπτει.

—

Τότε δὴ τότε χαλασμὸς
καὶ βρόντος καὶ παρεξουσμὸς,
καὶ φεύγετε νὰ φεύγωμε, παῖδες Ἑλλήνων ποῦροι,
κι' ἡ σαλπιγξ ὑποχώρησιν πολεμικὴν ἠχεῖ,
τὰ πλήθη δὲ τῶν χορευτῶν τὸ 'κόψανε κουμπούρι,
κι' ἀπὸ μακρὰν ἠκούετο πολλῶν χηνῶν χί χί.

Ἀθῴωσις σημαντικὴ καὶ μάλα πανηγυρική.

Εἰς τὴν πόλιν τῆς Χαλκίδος, τὴν τοιαύτην προσφιλῆ
κι' εἰς ἐμὲ τὸν Φασουλῆ.
ἀθῳώθησαν γιὰ δίκην ὑποθέσεως ἀσυλίας
ὁ πολυπαθὴς ὁ Μίκης κι' ὁ Μπενάκης τῆς «Ἑστίας»,
κι' ὁ Λαϊκὸς ἐχειροκρότει, κι' ἔγινε χαρὰ κι γέλια,
κι' ἐλαφώσανε 'στὴν κοχὴ τὰ παράσιτα κοινίλια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιὰ,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃς 'στὴ γωνιά.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τοῦ Φλεβάρ' εἰκοσιμία
καὶ κομμάτων τριακμία.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω δμολεκτό.

Δεκαπέντε κι' ἑξακόσα
καὶ φρικτὰ συμβάντα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Τρέμε τρίμε, Περικλίτο τσακαμπέτη καὶ κλαψέρη,
καὶ σπερτάριζε σὰν ψάρι.
Τραγικοὶ Βασιλοκτόνοι ξιφυτρῶσαν κι' ἐδῶ πέρα
μὲ τουρέκι ποὖχει σφαῖρα.
'Στὸν 'Ανάλατο μοῦ λένε, πέρα 'στὴν Κατσιποδοῦ,
κι' εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ
ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ κάζο,
ποῦ μὲ κάνει νὰ τρομάζω.

—

Κύτταξε περιπολίαις, ὁποῦ τρέχουν ὁλοένα...
κρύφου κρύφου, Περικλέτο, μήπως πιάσουνε καὶ σένα
καὶ σὲ πᾶνε 'στὸ μπουρδοῦμι
καὶ σὲ κάνουνε τουλοῦμι.
'Στοὺς ναοὺς ὁ κόσμος ψάλλει λιτανείας καὶ δεήσεις,
πήγαινε καὶ σὺ μὲ τοῦτον ταπεινῶς νὰ γονατίσῃς,
κι' ἂν σιγῆ νὰ διηθῇς
σὰν Χριστιανὸς εὐθύς.

—

Κύττα τὸν ἥλιο, Περικλῆ, τὸ χρῶμα τοὐρανοῦ,
καὶ μὲ τὸν κόσμον ψάλλε :
«Κύριε τῶν Δυνάμεων καὶ μιθ' ἡμῶν γενοῦ
κι' εἰς ὅλους γνῶσι βάλε,
κι' ὁ τόπος τοῦτος τοῦ γλεντιοῦ, ποῦ βγάζει φαμφαρόνους,
νὰ μὴ γεννήσῃ τοῦ λοιποῦ φονεῖς Βασιλοκτόνους».

—

Ὁ τόπος τοῦτος ποῦ γελᾷ,
βρέ Περικλέτε μπουνταλᾶ,
δὲν πρέπει νἄναι τραγικός,
μήτε Σαὶν-Ζουστ πραγματικός.

—

Γιὰ κύτταξε τριγύρω μας... ψυχή μου τί λιακάδα
κι' ἀνοίξεως φρεσκάδα...
Τί μανεξές, τί πασχαλιά, τί ρόδα, τί μπουμπούκια,
θαρρῶ πῶς βγῆκαν κατ' αὐτὰς καὶ τ' ἀγκιναροσκούκια.

—

Γιὰ κύττα χρῶμα γαλανό,
βρὲ Περικλῆ Σγαρίλιο...
καὶ ποιὸς μὲ τέτοιον οὐρανὸ,
καὶ ποιὸς μὲ τέτοιον ἥλιο,
ἀμέσως τὸ τουφέκι του 'στὸν ὦμο δὲν θὰ πάρῃ
καὶ δὲν θὰ τρέξῃ γιὰ πουλιὰ 'στὸ Ρέντι καὶ 'στὴ Βάρη ;

—

Γιὰ κύττα φύσι μιὰ φορά !...
χάρμα καὶ χαρὶς καὶ χαρά.
Παντοῦ γιορτὴ μᾶς προσκαλεῖ
κι' ἡ πρασινάδ' ἀνοίγει,
καὶ λένε μπόλικο πολλοὶ
πῶς θἄχωμε κυνήγι.

—

Δὲν πᾷν σὲ τέτοιαν ἄνοιξι Βασιλεκτόνων φάτσακις
καὶ πάρε τὸ τουφέκι σου καὶ πᾶμε γιὰ μπεκάτσακις.
Ἐδῶ καὶ Τσαρος ἂν ἤλθῃ, σὰν ὅῃ τὸν Παρθενῶνα,
Δημοκρατίας Πρόεδρος θὰ γίνῃ μὲ Κορῶνα,
ἐδῶ, ποῦ Βάκχος πάντοτε χρυσοξανθος κιρνᾷ,
κανεὶς ποτὲ Πεισίστρατος κι' Ἱππίας δὲν περνᾷ,
ἐδῶ 'στὸν τόπον τοῦ φωτὸς,
ποῦ φίγγει πάντα λατρευτὸς,
καὶ σοὐρχεται νὰ κωλιοθῇς κάπανω 'στὰ χορτάρια,
κι' Ἀριστογείτων ἂν Ὁρεθῇ
πάλι θὰ κρίψῃ τὸ σπαθὶ
μὲς 'σὲ μυρτιᾶς κλωνάρι.

—

Ἐδῶ λαὸς κυριαρχεῖ καὶ Δῆμος βκειλεύει
κι' ἀφράτητος χορεύει,
ἐδῶ ποτὲ δὲν σκιαζεσαι σὰν βλέπῃς τὸ Παλάτι,
ἐδῶ θαρρεῖς τὸν Βασιλῆ γιὰ πρῶτον δημοκράτη,
ἐδῶ 'μπορεῖς ἐλεύθερα τὴν γλῶσσα σου νὰ λύσῃς,
ἐδῶ κανένας Βασιλῆας δὲν εἶναι τύραννός σου,
καὶ μὲς 'στὸν δρόμο νὰ τὸν ὅῃς 'μπορεῖς νὰ τοῦ 'μιλήσῃς
καὶ νὰ τοῦ 'πῆς τὸ ντέρτι σου καὶ τὸ παράπονό σου.

—

Ἐδῶ τῆς Πόλις τὸ Γιλδὶζ δὲν εἶναι, Περικλίτο,
ποῦ μόλις κάνεις νὰ τὸ ὅῃς σὲ στίλλουν 'στὸ μουσκέτο,

ἐδῶ παγόνουν, Περικλῆ, τὸ κυανοῦν μας αἷμα
δσοι δὲν φέρουν Στέμμα.

—

Τέτοιος τόπος πρέπει πάντα νἄρχεται 'μπροστὰ 'στὸ Θρόνο
καὶ νὰ λὴγῃ κάθε πόνο,
κι' ἂν γεννῇ Βασιλοκτόνους νἄναι σὰν τὸν Θοδωράκη,
νἄχουν τῆς 'Αρχῆς μεράκι,
κόκκινοι νὰ βγαίνουν σοῦφοι,
χρώματα τουρλοῦ τουρλοῦ,
κι' ὡς πνοὴ ζερύρου κοῦφοι
νὰ τραβοῦν 'στὴν Καρκαλοῦ.

—

Ἕνα ξύλινο μαχαῖρι
νὰ βαστοῦν σὲ κάθε χέρι,
νὰ γαυγίζουνε σκυλιὰ
πιθεμμὲν' ἀπὸ τὴν πεῖνα,
νὰ ξυπνοῦν κακὰ τὰ γκλιὰ
καὶ κλοῦ κλοῦ νὰ λὲν κι' ἐκεῖνα.

—

Θέλω τοὺς Βασιλοκτόνους ἱλαροὺς, βρὶ Περικλέτο,
ποῦ νὰ ρίγνουν καὶ τὴν σκούφια καὶ τὸ ξύλινο στιλέτο,
κι' ὅταν βλέπουν τὸ Παλάτι νὰ τοὺς πέφτουνε τὰ σάλια
καὶ νὰ λὲν μὲ παρακάλια :
«Βασιλιᾶ, συμπάθησέ μα, κι' ἔχω λύσσα καὶ σεκλίτι
γιὰ Κορῶνα καὶ Ντεβλέτι,
Βασιλιᾶ, συμπάθησέ μα, πέφτω καὶ σὲ προσκυνῶ,
κι' ἰσκυλί σου θὰ γενῶ.

—

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνο
παπαρδέλα ντιλικάτο,
κι' ὅταν ἀντικρύζῃ Θρόνο
μιὰ μετάνοια μποῦμι καὶ κάτω.

—

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνον ἱλαρὸν μὲ τόσ' ἀστεῖα,
μὲ λιγούρικες, μὲ νηστεῖα,
καὶ νὰ τρώῃ 'στὸ Παλάτι μὲ τῆς στρούγγαις τὰ τραγιὰ
καὶ νὰ κόβῃ τὸ φιλέτο
μὲ τὸν ξύλινο σουγιὰ
καὶ τὸ ξύλινο στιλέτο.

—

Θέλω τὸν Βασιλοκτόνον 'απ' ἐμπρός μου νὰ περνᾷ
μὲ ντασοῦλι καὶ ζουρνᾶ,
κι' ὁ καθεὶς μὲ τόσο χέζι
γιλαστὸς νὰ τοῦ φωνάζῃ :
«Ποῦ μὰς πᾷς μὲ τοὺς ζουρνάδες, νησιὲ Βασιλοκτόνε ;»
εἰς τὸ μέρος ὑποῦ τρῶνε.

—

Γκὰγ καὶ γκοὺπ, ντασοῦλι κτύπα
γιὰ καθένα παρλαπίπα.
Χαῖρε, γῆ κλεινῶν Σταδίων,
πίρνα, κόσμε φαμαρόνων,
μπάστα καὶ τῶν 'Αρμοδίων
καὶ τῶν 'Αριστογειτόνων.

—

Θέλω καθ' ὅλους τοὺς καιροὺς
Βασιλοκτόνους ἱλαροὺς,
ποῦ νὰ μὲ κάνουν νὰ γελῶ καὶ νὰ τοὺς λέω π ρ ί τ σ ι,
κι' ὄχι σὰν τὸν Καρδίτση,
γιατὶ σὲ τέτοια τραγικὰ δὲν ἔρχομαι καθόλου
καθὼς τὸ ξίριες ὰὲ καὶ σύ, τσιρούτη τοῦ ὀκκόλου.

—

Δὲν θέλω, Περικλίτο μου, 'στὸν τόπο τῆς εἰρήνης
φυσίκια δυναμίτιδος καὶ νιτρογλυκερίνης,
καὶ τρομαγμένος νὰ πηδῶ,
νὰ τρέχουν ὅλοι τραγικοί,
περιπολίαις κι' ἀπ' ἐδῶ,
περιπολίαις κι' ἀπ' ἐκεῖ.

—

Νὰ τρίμω γιὰ τὸ μοῦσι μου μὴν τύχῃ κι' εἶναι μαῦρο
καὶ 'στὰ κακὰ καθούμενα κακοὺς μπελάδες νέβρω,
νὰ τρίβω γιὰ τὰ γένεια μου μήπως ξεντὰ τὰ πάρουν
κι' ἐλθοῦν καὶ μὲ μπλοκάρουν.

—

Νἄχω κι' αὐτὸν τὸν ἴσκιο μου μεγάλο βάσκνό μου,
νὰ βλέπω 'στὸν καθρέφτη μου συχνὰ τὸ μούτσουνό μου,
μήπως καὶ 'μοιάζῃ, Περικλῆ, μὲ τοὺς Βασιλοκτόνους
καὶ μπλίξω μ' 'Αστυφύλακας, Οὐσσάρους καὶ Δραγόνους.

—

Νὰ μὴ 'μιλῶ,
νὰ μὴ γελῶ,
νὰ μὴν ἀκοῦς σὲ καφενὲ
κάθε γνωστό σου κουνενὲ
τὰς κρίσεις του τὰς ἐμβριθεῖς περὶ παντὸς νὰ φέρῃ,
ν' ἀκοῦς πῶς ἐλαβώσανε τὸν κυνηγὸ τὸν Νίρη,
ν' ἀκοῦς πῶς καὶ τὰ χέμουρα τὰ 'πλήγωσαν κι' ἐκεῖνα
καὶ πληγωμένα τάφεραν τὰ μαῦρα 'στὴν 'Αθήνα.

—

Ν' ἀκοῦς πῶς 'πέσαν βόλια
καὶ 'στ' ἄλογα τὰ ὅλα,
ν' ἀκοῦς πῶς ἐπληγώσανε κι' ἕναν Ψαρῆ 'στὸ πόδι
μὲ λύσσαν θηριώδη,
καὶ μόλις πᾷς 'στὸν καφρινὲ ν' ἀπλώσῃς τῆς ἀρίδες
καὶ νὰ ρουφήξῃς τὸν βραστὸ,
νὰ σοῦρχεται ζωγραφιστὸ
τὸ πληγωμένο τ' ἄλογο μὲς 'στῆς ἐφημερίδες.

—

Νὰ βλέπῃς καὶ τὸν ἀμαξᾶ μὲ μπόταις καὶ καμτσίκι,
καὶ νὰ σὲ πιάνῃ φρίκη,
νὰ βλέπῃς τὴν Κατσιποδοῦ κι' ἐκεῖνο τὸ χαντάκι,
μὰ καὶ τοῦ Χέλμη τὴν Φιλιὼ καὶ τὴν Κυραπατάκη,
νὰ βλέπῃς καὶ τὸν Στέβαρη καὶ τὴν γρηὰ Ζαχάρω,
καὶ τέτοια κι' ἄλλα, ποῦ κι' ἐμὲ μὲ κάνουν καὶ κρεπάρω.

—

Κι' ἴσως νὰ 'ῆς ἀργότερα
ζωγραφιστὸ, βρὲ βῶλε,
καὶ τοῦ Ψαρῆ τὸ πόδι,
κι' ἄλλα περιεργότερα,
τὰ τρυπημένα χέμουρα, τὸ κλάκ τοῦ καροτσέρη,
ποῦ 'βάρεσε νὰ φύγῃ,
τὸ δίκαννο καὶ τὸ σκυλὶ τοῦ κυνηγοῦ τοῦ Νίρη
σὰν πάγη 'στὸ κυνῆγι.

—

Ἴσως νὰ 'ῆς, βρὲ Περικλῆ, 'στῆς ζωγραφιαῖς ἐκείνες
καὶ τοῦ Καρδίτση τὸν νιὸ καὶ τὴν νιὰ συνάμα,
ἴσως νὰ 'ῆς καὶ τοῦ Ψαρῆ καμπόσαις καβαλίναις
πῶς ἦσαν πρὸ τοῦ δράματος καὶ πῶς μετὰ τὸ δρᾶμα.

—

Π.—Τέτοιο κάζο σὰν καὶ τοῦτο συγκινήσεις προκαλεῖ...
τί ψηφίσματα κι' ἀπέξω κι' ἀπὸ μέσα, Φασουλῆ.
Καὶ καθεὶς τρανὸς καὶ νάνος
τὴν Κορῶνα συνεχάρη,
κι' ὁ Καλίφης ὁ Σουλτάνος
κι' ὅλ' οἱ Καίσαρες κι' οἱ Τσάροι.

—

Χάρηκαν κοσμοπολῖται
κι' ἐβγαλαν χαρᾶς φωναῖς,
χάρηκαν κι' Ἰσραηλῖται,
Γιουσουρούμ καὶ Σκιζενές.

—

Τί τρεχάματα φουρτζῆς, ποιὸς θὰ παρατρίξῃ πρῶτος,
κι' εἰς ἀναμνησιν, ὡς λέγουν, τοῦ φριχώδους γεγονότος
εἰς τοῦ δράματος τὸ μέρος 'Εκκλησία θὰ κτισθῇ
κι' "Αγιος Σώστης κι' Ἐλευθέρης ἢ κι' ἀλλοιῶς θὰ βαπτισθῇ.

—

Καὶ τὴν πρότασιν προθύμως
τὴν ἐπρότεινεν ὁ Δῆμος,
ἂν καὶ λίγεται πρὸ χρόνων κακομοίρης καὶ χρεώστης
καὶ γι' αὐτὸν κανεὶς Λευθέρης δὲν εὑρίσκεται καὶ Σώστης.

—

Φ.—"Ἐξω λέλοι πατριῶται καὶ μεμψίμοιροι δημιεῖς...
διαδήλωσιν κι' ὁ κόσμος, διαδήλωσιν κι' ἐμεῖς,
ἔξω οὐ Βασιλοκτόνων κωμικὴ σφηκοφωλιὰ,
πᾶμε τώρα 'στὸ Παλάτι γιὰ νὰ 'δοῦμε Βασιλιᾶ,
καὶ σὲ σπήτια καὶ σὲ δρόμους
κατακρίνοντες τὴν πρᾶξιν,
ν' ἀσφαλίσωμεν τοὺς νόμους,
ν' ἀσφαλίσωμεν τὴν τάξιν.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τὰ χέρια των κτυπᾶνε
καὶ 'στὸ Παλάτι πᾶνε
μὲ Σωματεῖων φανερῶν ἀσκέρι καὶ φουσάτο,
καὶ τραγουδοῦν κι' οἱ ὀχτὼ μαζὶ καὶ λὲν τὰ παρακάτω).

—

Σύλλογοι καὶ Σωματεῖα 'μπρὸς 'στὸν Ρήγα νὰ περνᾶτε
κι' ἔβγα πάλι 'στὸ μπαλκόνι, Δημαρατη Κορωνάτε,
πρόβαλ' ἔξω, Βασιλιᾶ,
μ' ὅλη σου τὴν φαμελιὰ,
νὰ μὰς 'πῇς καὶ νὰ σοῦ 'ποῦμε
καὶ γιὰ σένα νὰ κοποῦμε.

—

"Εχομε καιροὺς καὶ χρόνους
νὰ σὲ 'δοῦμε 'στὸ μπαλκόνι...
τραγικοὺς Βασιλοκτόνους
τὸ σκαρὶ μας δὲν σηκόνει.

—

Καὶ σὺ μὰς ἐβοήθησες
κι' ἐμεῖς σ' ἐβοηθήσαμε,
καὶ σὺ μὰς ἰσυνείθισες
κι' ἐμεῖς σ' ἰσυνειθίσαμε.

—

Ἐμεῖς γιὰ σὲ καὶ σὺ γιὰ 'μὰς 'στὸ Θρόνο σου νὰ στέκῃς,
κι' ἂν ψάλῃ θέματ' ἄρρητα κανεὶς ντεληφυσέκης,
κι' ἂν παραμουρμουρίζωμεν
γιὰ κάθε ξαφνικὸ μας
κι' ὕστερα λιβανίζωμε,
τὄχει τὸ φυσικό μας.

—

'Ανάθεμα 'στὸ κλῶμα μας κι' ἐκεῖνο τὸ λιοπούρι,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς δὲν ἄφησε νὰ 'δοῦν ποτὲ χαῖρι,
ποῦ 'στοῦ χιμῶνος τὴν καρδιὰ φουντόνει 'μυγδαλιαῖς
καὶ καταχαίρει καύκαλα καὶ ραχοκοκκαλιαῖς.

—

Τὴν κάθε λύπη καὶ χαρὰ
τὴν 'δοκιμάσαμε μαζί,
σ' ἐτραγουδῆσαν φλογερὰ
καὶ τροβαδοῦροι καὶ πεζοί.

—

Καὶ τώρα παλι ποῦ μας λὲς
πῶς μελετᾷς νὰ δράσῃς.
δάφνας θὰ στρώσωμε πολλαῖς
ἀπάνω νὰ περάσῃς.

—

'Διαβῆκαν καιροὶ καὶ χρόνοι
κι' ἦλθαν βάσανα καὶ πόνοι,
σκλάβοι πρόσφυγες, λιμοὶ,
καὶ λαχτάρα γιὰ ψωμί.

—

Δηὸ λογάκια 'πὶς μας μόνο
στόματα νὰ κλείσουν λάλα,
νὰ ξιχάσωμε τὸν πόνο,
νὰ γινοῦμε μέλι γάλα.

—

'Μὲς 'στὴν τόση ξαστεριὰ
ξάστερα νὰ μας τὰ 'πῇς,
ὅς μας μιᾷ παρηγοριὰ,
μιὰν ἐλπίδα προκοπῆς.

—

Κι' ἂν μας 'πότισαν χολὴ
τοῦ πολέμου τὰ δεινὰ,
'μπρὸς 'στ' 'Ανάκτορα ξανὰ
τὸ λιφοῦσι πηλαλεῖ.

—

Πλὴν μ' αὐτὸ κι' ἐμεῖς ἀντάμα,
φρονιμίτες καὶ μούρλιες πράμα,
σταματοῦμε 'στὸ Παλάτι
καὶ φωνάζομε κοπόλλατη.»

—

Σήμερα Ψυχοσάββατο, τῶν παθαμμένων Σχόλη,
καὶ γύρω τόσα κόλλυβα γιὰ τῆς ψυχαῖς σκορπᾶνε,
ποῦ δὲν σκιαχτῆκαν τὴν βοή, τὸ Τοῦρκικο τὸ βόλι,
καὶ 'στοῦ πολέμου τὸν κοπὸ 'χαθήκανε καὶ πᾶνε.

—

Σήμερα Ψυχοσάββατο, μνημόσυνα περίσσια,
κι' ἱστιαῖς καὶ κυπαρίσσια,
κι' ἀκοῦς μεγάλους καὶ μικρούς
νὰ μακαρίζουν τοὺς νεκρούς,
γιατὶ δὲν ἔζησαν νὰ 'δοῦν τὰ τωρινὰ τὰ χρόνια,
ποῦ λείψανα κινούμενα μας κάν' ἡ καταφρόνια.

—

Μᾶς βάζουν 'στὸ λαιμὸ θηλειὰ,
μὰ πρόβαλ' ἔξω, Βασιλιᾶ,
κι' ἂν σὰν πατέρας 'σκίπασες μοιάκριβο κορίτσι
κι' ἀπὸ τὰ βόλια τόσωσες ἐκείνου τοῦ Καρδίτση,
μὰ σκέπασε σὰν Βασιλιᾶς καὶ τὴν γυμνὴ Πατρίδα
καὶ πρότεινε τὸ στῆθος σου 'μπροστὰ της σὰν ἀσπίδα.

Ἑορτὴ τοῦ Ντελιγιάννη καὶ τοῦ Φασουλῆ στεφάνι.

—

Φ.— Ἤλθα μὲ τὸ στεφάνι μου πλεγμένο
μὲ λάχανα, καρότα καὶ ζαυκιά,
γιὰ σὲ τὸν Θοδωρῆ τὸν ξακουσμένο,
ποῦ ξίκανες γιὰ πάντα τὴν Τουρκιά.

—

Βουβὸς, Κορδοναρούμπαρε, καὶ τρέμων
σοῦ δίδω τὸ πολύτιμον τὸ δῶρον,
ἀντάξιον βραβείων τῶν πολέμων
καὶ τῶν ρητοριῶν τῶν παραφόρων.

—

Ἡ προφιλὴς Πατρίς μας, Πατριῶτα,
μὲ λόγων φουσκωμένη μπουρμπουλήθραις,
καὶ μὲ πολέμου τρίτου λιχανήθρικες
κακοστομαχιασμένη σὰν καὶ πρῶτα,

—

Ἐν μίσῳ τῶν ὠδίνων τοῦ λιμοῦ
σαλατικὰ διάφορα συμπλέκει,
καὶ τοῦτο τὸ στεφάνι δι' ἐμοῦ
δωρεῖ 'στὸ φαλακρό της τὸ λελίκι.

—

Δέξου το, Πολεμάρχα Τουρκοκτόνε,
τῆς Γορτυνέας Κόμη καὶ Βαρόνι,
πάρτο, Θεόδωρέ μου Στρατηλάτα,
καὶ βάλτο 'στὸ Τροπαῖζι γιὰ σαλάτα.

—

Μακάριος προσέρχομαι σιμά σου
μὲ σίδες καὶ μ' ἐγκράτειαν τῆς γλώσσης,
νὰ χείρεσαι καὶ πέλι τ' ὄνομά σου
καὶ τὸν ἐνεψιόν νὰ παδικλώσῃς.

—

Κι' ἐκεῖνον τὸν Ἐτὶμ τὸν στραβοκάνη
τὸν γράφω πέρα πέρα 'στὴν πατοῦνα μου ...
σκύψι νὰ σοῦ φιρίσω τὸ στεφάνι
κι' ὅλαις φ παπαρούναις, παπαροῦνα μου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

«Ρωμηὸς,» Πανεγκωπεῖον Κουρεῖον 'στὰ Χαυτεῖα,
ἐξωραΐζον κόμας καὶ πρόσωπα παντοῖα,
κι' ἔχον ποικίλης τέχνης ἀρώματα λεπτά....
ὄρόμος τῶν Πατησίων ὑπ' ἀριθμὸν ἑπτά.

—

Ἡμερολόγιον μικρὸν, βγαλμένο 'στὴν Χαλκίδα,
Οἰκονομίδης τύπωσε μὲ γλεγεράν γραφίδα.

—

Στίχοι-Πέτρου Ζητουνιάτη, τυπωμένοι 'στὸ Παρίσι,
μ' ἔμπνευσι καὶ τόσο λοῦσι, ποῦ καθένας θ' ἀπορήσῃ.

—

Ἱστορία τοῦ Πολέμου τοῦ Ἑλληνο-Τουρκικοῦ,
ἔργον τοῦ Σπηλιωτοπούλου, ἐμβριθοῦς ἱστορικοῦ,
πρὸς σπουδὴν καὶ πρὸς μελέτην καθενὸς συμπατριώτου...
τόμος δεύτερος ἐβγῆκε σπουδαιότερος τοῦ πρώτου.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλκτό.

Εἴκοσι κι' ὀκτὼ Φλεβάρη,
τὸ Κορῶνι θ' ἀριθάρη.

Ἑξακόσα δεναλέξη,
μπόλικος παρὰς θὰ τρέξῃ.

Ὁ Κανελλίδης τῶν «Καιρῶν» κονδύλι χρόνων φλογερῶν.

—

Θεσμῶν πατρίων πρόμαχος, ποῦ δὲν τοὺς σβύνουν χρόνοι,
ψυχὴ, ποῦ μόνο φρόνημα Πατρίδος τὴν φτερόνει,
τῆς πένας ἀκηλίδωτος κι' ἀκούραστος ἐργάτης
κι' ὀνειροπλάκος ὑμνητὴς τῆς δόξας τῆς φευγάτης.

—

Καρδιὰ, ποῦ δὲν 'κουράστηκε νὰ τρέφεται μ' ἐλπίδα,
καὶ χαρτερεῖ μὲ πόνο
νὰ χαιρετήσῃ 'γρήγορα μιὰ ζηλευτὴ Πατρίδα
καὶ δοξασμένο Θρόνο.

—

Πένα ποῦ δὲν ἐλύγισε, πένα ποῦ τόσα 'πίρασε,
πολίτης ποῦ 'μεγάλωσε, πρεσβύτης ποῦ δὲν 'γέρασε,
στόμα, ποῦ πάντα κελαδεῖ
μ' ἐλεύθερη λαλιὰ,
μάχει τῆς πίκραις δῶρα,
ἔν' ἀπονήρευτο παιδὶ
μ' ἀσῖμι 'στὰ μαλλιὰ,
φυλακισμένο τώρα.

Περικλέτος. Φασουλῆς,
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

—

Π. — Ἄκοῦς τί λένε, Φασουλῆ ;
Φ.— Τὸν Ἔλεγχον ψηφίζουν
καὶ τάρθρα του τὰ συζητοῦν καὶ τὰ διασαφίζουν.

—

Τὸν νόμον τετελέκαμεν,
τὴν πίστιν τετηρήκαμεν,
τοὺς Τούρκους τοὺς ὠλέκαμεν,
τὸν Ἔλεγχον εὑρήκαμεν.

—

Τὸ λένε τἀκηδονάκια κάτω 'στὰ ρέμματα
πῶς Ἔλεγχος ἀρχίζει δὲν εἶναι ψίμματα,
τὸ λὲν κι' ἡ κουκουβάγιαις, τὸ λὲν κι' οἱ Γκιώνηδες,
πῶς 'γίναμε συγχάδες Κολοκοτρώνηδες.

—

Π.—Δὲν ξέρεις, Φασουλῆ μου, τὸ πῶς ἐχάρηκα...
τὸ λίν καὶ τὴ σπουργίτια τὰ κατεργάρικα,
τὸ λίν καὶ τὰ παγόνια τὰ χρυσοτέρωτα
θλει μὲ τὸν παρὰ μας πῶς ἔχουν ἴρωτα.

—

Μᾶς λὲν μὲ ξέναις Λάμιαις
πῶς θὰ περάσωμε,
κι' ὅλοι μας σὰν τῆς μπέμπαις
θὰ καμπουρι[illegible]άσωμε.

—

Μᾶς λὲν πῶς θὰ κοπιάσουν
ἀπὸ τὰ πέρατα,
κι' ἐμᾶς θὰ μᾶς χορτάσουν
μὲ ξυλοκέρκτα.

—

Μᾶς λένε κι' ἡ μπαρμπίτα
πῶς ἐώρτασε,
καὶ μ' ἄνθη καὶ μπουκέτα
πῶς ἐχόρτασε.

—

Μᾶς λένε πῶς ἡ πόρταις της ἀνοίγανε
κι' ἀπ' τὴν Αὐλὴ ἐρὸ πρῶτοι πῶς ἐπήγκνι,
κι' ἐκείνη σὰν τοὺς εἶδε τοὺς 'χαιρέτησι
κι' ὅλους τοὺς Ἡμετέρους τοὺς 'παραίτησε.

—

Μᾶς λὲν καλὰ μεγάλα
πῶς θὰ λέχωμε,
μᾶς λὲν πῶς μέσα 'στ' ἄλλα
κρῖσι θἄχωμε.

—

Μᾶς λένε τοὺτ' ἡ χώρα,
ποὺ 'σταρισε,
ντακάπο γιὰ Θοδώρα
πῶς 'λαχτάρισε.

—

Μᾶς λὲν πῶς 'στὸν παππούλη
θὰ ξανατρίζωμε
ζουρνάδες καὶ νταοῦλι
νὰ ξαναπαίζωμε.

—

Μᾶς λὲν πῶς κάθε κόμμα
θὰ γίνῃ φρόκαλο,
καὶ θ' ἀπομείνῃ πτῶμα,
πετσὶ καὶ κόκκαλο.

—

Φ.— Τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς
κι' ἄκουσε συζητήσεις
περὶ τοῦ πῶς γιὰ τίποτα νὰ μὴ σὲ μέλῃ ὄχάλου,
περὶ λεμέγων καὶ νερῶν, περὶ τοῦ Κατακώλου,
περὶ τοῦ πῶς νὰ κάνωμε πολὺ χλωρὰ τὰ σῦκα
καὶ νὰ τὰ τρῶς μὲ γλύκα,
περὶ τοῦ πῶς ἐκκλίτος χειμῶνα καλοκαῖρι
καθένας νὰ γενῇ,
περὶ τοῦ πῶς τὸ καθε μας μουρλούζικο ταρτέρι
γεμάτο νὰ φανῇ.

—

Περὶ τοῦ πῶς τὸ δάνειον ὀφείλεις νὰ συνδράμῃς,
περὶ τοῦ πῶς ἐγγυήσιν νὰ δώσουν αἱ Δυνάμεις,
περὶ τοῦ πῶς καθένας μαὶ χαρμόσυνα νὰ γράφῃ
κι' ἀπ' τὰ καλαμοβράκια μαὶ πῶς τρίχει τὸ χρυσάφι.
περὶ τοῦ πῶς ἡ κασσα μας νὰ βγάζῃ πλιονάσματα,
περὶ τοῦ πῶς νὰ βάζωμε φασκιαῖς καὶ καταπλάσματα,
περὶ τοῦ πῶς οἱ σύμμαχοι νὰ κόψουνε βαντοῦζα
'στὴν ἔνδοξη μουρλοῦζα,
περὶ τοῦ πῶς τὸ κράτος μας τὴν πίστιν ν' ἀναστήσῃ
μ' ἀνέστημα πελώριον,
περὶ τοῦ πῶς ὁ κύριος Ζαΐμης νὰ ζητήσῃ
τὸ ὠδεκατημόριον.

—

Περὶ τοῦ πῶς ὁ Θοδωρῆς, ὁ προσκολλῶν ἐκδόρια,
νὰ μὴν τοῦ δώσῃ τοῦ μουγγοῦ τὰ δωδεκατημόρια,
περὶ τοῦ πῶς ὁ Κόρδονος τὰ ζόντζα του νὰ τρίξῃ
καὶ τούμπαλιν κι' ἀνάσκελα τἀνῆψι του νὰ ρίξῃ,
περὶ τοῦ πῶς νὰ ξαναλθῇ καὶ νὰ φωνάξουν ὅλοι :
«καλῶς τονε κι' ἐμύγδαλα, καλῶς τον καὶ φουντούκια,
καὶ τώρα ξαναφόρεσε Σταυραετοῦ φακιόλι
καὶ στείλε μές 'στὸ Τούρκικο Σταυραετῶν μπουλούκια».

—

Περὶ τοῦ πῶς 'στὰ στόματα νὰ βάλουν μουζελιέρα
μὲ δυνατὸ στηλιάρι,
περὶ τοῦ πῶς 'στῆς φυλακαῖς νὰ 'ῆς καμμιὰν ἡμέρα
καθε γραφιᾶ σαλιάρη.

—

Περὶ τοῦ πῶς, βρὲ Περικλῆ, νὰ βγάλουν μανιρέστο
κι' ὅλοι νὰ πᾶν ἀ ρίστο,
περὶ τοῦ πῶς 'στὸ σπῆτι σου νὰ κλείνεσαι 'νωρὶς
ἔχως νὰ φλυαρῇς.

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴ φανῇς πιτῶν Βελλερεφόντης,
περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴ 'μιλᾷς,
περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴ γελᾷς,
καὶ φαίνεσαι, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶσαι κουτσοδόντης.

—

Περὶ τοῦ πῶς στὸ σκύψιμο καθεὶς νὰ συνεθίζῃ,
περὶ τοῦ πῶς κανεὶς, χαλὲ,
νὰ μὴ φουμάρῃ ναργιλὲ,
γιατί μ' ἐκεῖνο τὸ γουρ γουρ τοὺς ἄλλους ἐρεθίζει.

—

Γιὰ καθεμιὰν ἀνάρκα
μὴ δίνῃς μιὰ πινάρα,
μὴ βλέπῃς, Περικλέτο,
πιὸ πέρ' ἀπὸ τὴ μύτη σου,
'στὸ στόμα σου λουκέτο
καὶ συμμαζέψου σπῆτι σου.

—

Ὅλο καὶ ζαχαρένια,
'στὸν νοῦ μὴ βάζῃς ἔννοια,
μπάλωνε τὰ γελέκια σου

καὶ τὰ ρημαδιακά σου,
κύτταζε τὴν γυναίκα σου
καὶ τὰ μπασταρδικά σου.

—

Γέμιζε τὸ κελλάρι σου,
ζῶσε 'στὰς σκιψιες τέρμα,
κι' ἂς γίνῃ τὸ τομάρι σου
ἱπποποταμου δέρμα.

—

Ὅλα, μωρὲ τεμπέλη,
νὰ τὰ κυττάζῃς ρόδινα,
γιὰ νὰ μὴν ἔχῃς τέλη
ἐλεεινὰ κι' ἀπώδυνα.

—

Πάψε καὶ σὺ τὴν γρῖνα,
μὴν κάνῃς τὸν κακόμοιρο,
πρὶν σὲ στρυμώσῃ 'ἡ πεῖνα
καὶ γίνῃς σὰν τὸν Ὅμηρο.

—

Ἔχε σιγὴν κι' ἐγκράτειαν τῆς ἀκρατοῦς σου γλώσσης,
προσπάθει, Περικλέτο μου, νὰ καλοζῇς ἀνέτως,
καὶ μὴ νομίζῃς τοὺς Ρωμηοὺς πῶς θὰ τοὺς διορθώσῃς,
ἰσὺ δὲν εἶσαι Περικλῆς, ἐσ' εἶσαι Περικλίτος.

—

Πές μου, βλάκα μὲ πατέντα,
τί τὴν θέλεις τὴν κουβέντα ;
τάχα δὲν 'μπορεῖς νὰ ζήσῃς καὶ χωρὶς νὰ κουβεντιάσῃς
'στὰς παρούσας περιστάσεις ;

—

Κι' ἂν καλὰ καὶ σώνει θέλῃς νὰ μᾶς κάνῃς ὁμιλία
λέγε πῶς οἱ Τουρκαλάδες δὲν πατοῦν τὴν Θισσαλία,
πῶς οἱ πατεῖς τῶν Ἑλλήνων
ξαναπήρανε φωτιὰ,
καὶ 'στὸν πόλεμον ἐκεῖνον
τοὺς ἐδώσανε 'στ' αὐτιὰ,
καὶ τοὺς Τούρκους κυνηγώντας τοὺς ἐπῆγαν 'στὴν Ταράτσα
καὶ τοὺς ἔκαναν στραπάτσα.

—

Λέγε καὶ 'στὰ Δαρδανέλια
πῶς 'γινήκανε κουρέλια,
κι' ἀναψαν βουνὰ καὶ καῦσι
μόλις 'φύτηξε μελτέμι,
κι' ἀπὸ Τουρκικο κεφάλι
δὲν ἀπέμεινε μαντέμι.

—

Τοὺς ναυμάχους ἐξιστόρει
καὶ τὰς μάχας των ἐκείνας,
κι' ἴσως λέγε βάλουν πλώρη
γιὰ τὸ Κιάου-Τσοῦ τῆς Κίνας.

—

Λέγε πῶς οἱ Τουρκαλάδες
Βρήκανε κακοὺς μπελάδες,
καὶ θὰ μᾶς μετρήσουν τώρα
δύο μιλιούνια λίρα,
καὶ θὰ λείψῃ κάθε ψώρα,
κάθε κόνιδα καὶ ψείρα.

—

Λίγε λίγε, Περικλέτο, πῶς 'φανήκαμε κατάτσοι,
πῶς οἱ Τοῦρκοι μέσα 'στ' ἄλλα θὰ μᾶς δίνουν καὶ χαράτσι,
πῶς θὰ βάλωμεν ἐλέγχους 'στῆς Εὐρώπης τοὺς τραγοὺς,
πῶς θὰ στείλωμεν τὸν Στερέτ ἐλεγκτὴν 'στοὺς Γερμανούς,
γιὰ νὰ 'ῆ τί μᾶς χρωστάνε, τί συμβιβασμοὶ θὰ γίνουν,
καὶ τί τόκο θὰ μᾶς δίνουν
γιὰ πακτὰ καὶ νία χρέη
κανονιέρηδες Ἐβραῖοι.

—

Λίγε ὄξα πῶς καλεῖ
τόσους ξένους 'στὰς Ἀθήνας,
λέγε πρόσφυγις πολλοὶ
πῶς δὲν 'λίμαζαν τῆς πείνας.

—

Λέγε λίγε πῶς ὁ Τέστας ἦλθ' ἐδῶ μὲ τὴν παρέα
γιὰ νὰ 'δοῦν τὸν Παρθενῶνα, μὰ καὶ τὴν Καπνικαρέα,
κι' ἂν ἰδῆς νὰ φθάσουν κι' ἄλλα
ὑποκείμενα μεγάλα,
νὰ μὴ λές, βρὲ Περικλέτο, πῶς μᾶς ἔρχονται κι' αὐτὰ
γιὰ παρέδες καὶ λαρτά,
μὰ πῶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
νὰ μᾶς 'ποῦν μιὰ καλὴ 'μέρα
καὶ νὰ πάρουν τὸν ἀέρα
τοῦ μιγάλου πτολέθρου, τῶν κλεινῶν κοπροστεφάνων,
καὶ ν' ἀκούσουν τοὺς παιᾶνας καὶ τοὺς κτύπους τῶν τυμπάνων.

—

Λέγε πῶς καλοπερνᾷς,
κι' ἂν καὶ σὺ παρακαινᾷς
νὰ μὴ λές πῶς ὑποφέρεις καὶ πῶς πάσχεις βουλιμίαν,
μὰ πῶς ἔχεις τοῦ στομάχου φυσικὴν ἀδυναμίαν.

—

Λίγε λίγε, Περικλέτο, πῶς θ' ἀλλάξουν πλέον ὅλα,
τῆς ἁρμάδας τὰ κατάρτια, τοῦ Στρατοῦ τὰ πυροβόλα,

κράνη, περικεφαλαίαις,
καραβάναις καὶ σκελέαις,
τὰ σιερήτζια, τὰ κορδόνια,
τὰ κασκέτα, τὰ γαλόνια,
τὰ παγούρια, τὰ τουφέκια,
τὸ μπαρούτι, τὰ φυσέκια,
κι' οἱ Σκοποὶ 'στ' ἀλήθεια τότε
θ' ἀλαλάζουν ἀλ-λα-γή,
κι' ὅλ' οἱ ποῦροι πατριῶται
θὰ ψελλίζουν ἐν σιγῇ·
ἐάλλαξε κι' ὁ Μανωλιὸς
κι' ἔβαλε τὰ ροῦχ' ἀλλοιῶς».

—

Λέγε πῶς ἡ Βουλγαρία
μὲ τοὺς Τούρκους ἀν παλίψῃ,
καὶ πολέμου μπαταρία
τὴν Ἀνατολὴ σαλίψῃ,

—

Πιθανὸν νὰ ξαναπιάσῃ
τὸ πολεμικὸ μπουρί
τὸν παπποῦ τὸν Θοδωρῆ,
καὶ τῶν δηὸ τὰ μοῦτρα σπάσῃ.

—

Μὰρς κι' ἀπάνω των γιουρούσι
δίχως μπάλαις 'στὰ κανόνια...
μπᾶμ 'στὸν Τοῦρκο, μπούμ 'στὸν Τσούση,
μ' ἕνα σμπάρο δηὸ τρυγόνια.

—

Τέτοια λέγε σὰν 'μιλῇς
καὶ 'στὰ πάλκα τῆς Βουλῆς,
καὶ μακρὰν ἀπὸ τῆς χεβρκις
κι' ἄφηστους νὰ βγάλευν μαύραις.

—

Ἄνω κάτω μὴν κινῆσαι,
κόψι τὰ μαλλιά σου τίλος,
μὴ νομίσουν σὺ πῶς εἶσαι
ὁ θεόπνευστος Ἀρνέλος,
καὶ σοῦ πάρουν τὸ μαλλὶ
καὶ φωνάζεις τρὶς ἀλλά.

—

Τέτοια νὰ λές, βρὲ τζόγια μου, καὶ κάτσις αὐγολόγα
μὴν πᾷς μές 'στὴν κατώγα,
καὶ τότε 'πῆς μοναχός σου : «φτοῦ σου, μαγκούφη κόσμε,
μ' ἐνέκλεισαν εἰς φυλακὴν κι' οὐδεὶς δὲν ἦλθε πρός με».

—

Σὺ φυλακήν, ὦ Κύριε, τῷ στόματί μου θοῦ,
καὶ 'στὰ Πατήσια πήγαινε καὶ 'στὴν Κολοκυθοῦ,
κι' ὑπότην Ἀστυφύλακα κυττάζης νὰ γυρίζῃ
καὶ μὲ τρομάρα τὸν ἀκεῖς τὴν νύκτα νὰ σφυρίζῃ,
κλειδώνου μές 'στὸ σπῆτι σου καὶ μέσα σου φιθυρίζε :
«σὰν δέν βαρέσαι σφύριζε».

—

Κι' ὅταν κανένας κόκορης τῆς γειτονιᾶς φωνάξῃ
καὶ 'στὰ βαθειὰ μεσάνυκτα τὸν ὕπνο σου τρομάξῃ,
μὴ λές πῶς εἶναι κόκορης, βρὲ Περικλέτο χάχα,
ὡς τὸν ἐαλες πρώτερον,
μὰ λέγε τον ἀλέκτορα καὶ πετεινὸν μονάχα,
ὅπερ κι' 'Ελληνικώτερον.

—

Χωρὶς μαλλιὰ,
χωρὶς μιλιὰ
κι' ἐντὸς κι' ἐκτὸς τὸ στόμα σου νυχθημερὸν νὰ κλείνῃς,
μουγγοῦ πρωθυπουργεύοντος μουγγὸς καὶ σὺ νὰ γίνῃς.

—

Καὶ τώρα κύττα τὴν Βουλὴ,
τὴν λιμαδόρα, τὴν τριλλή.
κύττα καφάλια μπρούντζινα καὶ μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα,
εἰς τὸς πατρίδος τὸν βωμὸν θυσία κι' ἀφιέρωμα.

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ λέγωνται δι' ὅλα χωρατάδες,
περὶ τοῦ πῶς διάφοροι κλεινοὶ πραγματευτάδες
συμφώνως μὶ τὰ κείμενα τῶν πολιτῶν πρενόμια
νὰ βγάζουν τῆς πραμάτειαις των 'στὰ βρωμοπεζοδρόμια,
περὶ τοῦ πῶς ν' ἀκούωνται παράπονα πολλῶν
συμφώνως μὲ τοὺς νόμους,
περὶ τοῦ πῶς νὰ στήνωνται βαρέλια σαρδελῶν
ἀνάμεσα 'στους ὄρμους.
καὶ μία, δύο, βρὲ παιδιά, κι' ἡ μυρωδάτη τρεῖς,
μόνο σαρδέλαις σήμερα θὰ τρώγῃ κι' ἡ Πατρίς,
ὡς νὰ λυσάξῃ μιὰ φορὰ καὶ τοῦτ' ἡ κακομοίρα
μὲ τὴν πολλὴν ἁλμύρα.

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ πληρωθοῦν κι' οἱ τῶν τοιούτων πόθοι
'στὴν τόση μας ζαλάδα,
κι' ἀπὸ τὸν βρῶμα τὴν πολλὴ καθένας μας νὰ νοιάθῃ
πῶς εἶναι 'στὴν Ἑλλάδα.

—

Π.—Περὶ τοῦ πῶς τὸ στόμα σου νὰ κλείνῃς καὶ τὴν μύτη
καὶ νὰ κομπάσαι φρόνιμος μὲ τὸν Ἀποσπερίτη,
περὶ τοῦ πῶς, βρὲ Φασουλῆ, νὰ τρίμῃς καθ' ὥραν
μήπως ἡ φάτσα σου δεχθῇ χαστούκια βροχηδόν,
περὶ τοῦ πῶς νὰ ψέλνωμε τὰ μέτρα τὰ σοφά,
ποῦ τῶν Ἀρχῶν ἡ δύναμις ἐσκέφθη γιὰ φοβέρα,
περὶ τοῦ πῶς ἐκ τῆς Βουλῆς νὰ φύγωμε κρυφὰ
πρωτοῦ νὰ μᾶς 'ρωτήσουνε τί θέλομ' ἐδῶ πέρα.

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴν πεινᾷς ἐκ τῆς δενδροστοιχίας
χάριν τῆς ἡσυχίας,
περὶ τοῦ πῶς σὰν κι' ἄλλοτε καθημερνὴ καὶ σχόλη
νὰ μὴ γυρνᾷς 'στοῦ Πλαστροῦ τὸ πρῶτο περιβόλι,
καὶ ν' ἀπαντᾷς ρωμαντικοὺς μὲ μοῦτρα σὰν χλεμπόναις,
λιμοκοιτόρους, δουλικά, παιδιά, νταντάδες, μπόνναις.

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴν κυττᾷς τὸν οὐρανὸ 'ψηλά,
περὶ τοῦ πῶς μὲ καρυδιᾶς νὰ σ' ἀπαντοῦν 'στὰ δίκια σου,
περὶ τοῦ πῶς, βρὲ Φασουλῆ, νὰ σκύβῃς χαμηλὰ
μὴν τύχῃ κι' εὕρῃς τίποτα καὶ πάρῃς τὰ βρισθήκια σου

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ μὴ σταθῇς καὶ 'στὴν Βουλὴν ἀπέξω,
περὶ τοῦ πῶς 'στὸ σπῆτι σου νὰ πᾶμε νὰ 'στῆς βρέξω,
περὶ τοῦ πῶς καὶ σήμερα θὰ ξυλοφορτωθῇς
κι' ἅντε νὰ μοῦ χαθῇς.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω δμολεκτό.

Ἑπτὰ τοῦ Μάρτη
τοῦ παλαιογδόρτη.

Ἑξακόσια καὶ δεκαεφτά,
τὰ μεγάλα συμβάντα κι' αὐτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος.
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Ἄκου... μέσα 'στὴ Βουλὴ
κάτ' ὁ τύπος, λὲν πολλοί,
καὶ 'στὸ βῆμα κάνουν κτύπο
καὶ 'μιλοῦνε γιὰ τὸν τύπο.

—

Ἄκουσε τὸν Πετμεζᾶ
πόσα τῶν γραφειάδων φάλλει,
πούνκι πάντα πρῶτα ζᾶ
κι' ἔχουν κλοῦβις τὸ κεφάλι.

—

Ἄκου καὶ τὸν κὺρ Θκνάση,
δηλαδὴ τὸν Εὐταξία,
ποῦχει ρήτορος ἀξία
κι' ὅλο σκέπτεται νὰ ὁράσῃ.

—

Τοῦ παππᾶ μας τὸ παιδί,
πούναι μέσ' 'απ' τὸ Δαδί,
'βάλθηκε κι' αὐτὸ νὰ βάλῃ
τοὺς γραφειᾶδες 'στὸ τσουβάλι.

—

Μιὰ τοῦ τύπου, δηὸ τοῦ τύπου,
τρεῖς καὶ τὴν κακή του 'μέρα...
τοῦτος εἶναι καθε ροῦπου
ἀφορμὴ κυριωτέρα.

—

Τοῦτος ἔφερε τὴν γρίνα
καὶ τὴν φτώχια καὶ τὴν πεῖνα,
κι' ἔσφιξι τὸν Ντελιγιάννη
τρίτο πόλεμο νὰ κάνῃ.

—

Τοῦτος, πρῶτος φηλατᾶς,
φέρει θλίψεις ὡς αὐτάς
καὶ τοὺς μῦς τοὺς ἀρουραίους,
τοῦτος βγάζει Βουλευτάς
κι' Ὑπουργοὺς τσοπαναρέους.

—

Κάνει στρούγγαις μὲ τραγιὰ
κι' ὅρος ἔχει φίλερι,
τοῦτος φέρνει τὴν ἔλοχιά,
τοῦτος καὶ τὴν ἔλερη.

—

Βάλτε χαλινοὺς καὶ γκέμια
'στὰ σαλιάρικα καλάμια,
ποῦ χωρὶς μηαλὸ καὶ γνῶσι
τέχουνε παραξιλώσει.

—

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, τί καλὸ γιὰ 'μᾶς θὰ γένῃ
ὅταν πέψῃ κάθε φύλλο, κάθ' ἐφημερὶς νὰ βγαίνῃ,
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
μόνον ὁ «Ρωμηὸς» νὰ μείνῃ,
καὶ νὰ κόβῃ καὶ νὰ ραβῇ
γιὰ τὸ σάκκο τὸ καρβέλι.

—

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, μοναχοί μας νὰ 'μιλοῦμε,
γιὰ φαντάσου πόσα φύλλα τὸ Σαββάτο θὰ πουλοῦμε,
γιὰ φαντάσου, βρὲ ψωρίλη, μὲς 'σὲ τούτις τῆς ἀντάραις
τί χαρτοῦτσα θὰ μαζεύῃς μὲ νικέλιναις πεντάραις.

—

Γιὰ φαντάσου τοὺς γραφειάδες μιὰν ἡμέρα ξαφνικὴ
χειροπόδαρα δεμένους νὰ τοὺς κλείσουν φυλακή.
μὰ καὶ σὲ νὰ πᾷν ἀ ρίστο μὲ τοὺς ἄλλους, βρὲ κανάγια,
ποῦ μοῦ κλαῖς σὰν κουκουβάγια,
κι' ἐμὲ μόνον ν' ἀφηφήσουν
καὶ λυμένο νὰ μ' ἀφήσουν.

—

Κι' ἀπὸ τὸν Εἰσαγγελέα νὰ ζητῶ τὸν Λυκουρέζο
μίαν ἄδεια νὰ σᾶς ἰδῶ,
κι' ἔτσι νἄρχωμ' ἐκεῖ πέρα τὴν κιθάρα μου νὰ παίζω
κι' οὔτω πῶς νὰ τραγουδῶ.

—

«Βρὲ λυσσάρικα σκυλιά.
ποῦ σᾶς πρέπει κάρρο μπόγια,
σοῦτ, μὴ 'γγίξετε 'μιλιά,
μᾶς 'ρουσκώσατε μὶ λόγια.

»Πέφτετε, καλπομονέδες,
ποῦ τοὺς ἴδιους ἀμανιδες
κάθε τόσο τσαμπουνᾶτε
καὶ γιὰ μέρτυρες περνᾶτε.

—

»Πέφτετε, βρὲ στοκορίεια,
κολυμπᾶτε 'στὰ ριχά,
καὶ γιὰ γάμους καὶ βαπτήσια
νὰ μᾶς λίτε μοναχά.

—

»Γράφετέ μας χωρατάδες
κι' ὄχι κλύδωνας καὶ δίνας,
γράφετέ μας πῶς ὁ τάδες,
γράφετέ μας πῶς ὁ δεῖνας
ἔφυγε μὲ τὴν κυρίαν
κατ' αὐτὰς 'στὴν Ἑσπερίαν.

—

»Γράφετέ μας ἐλευθέρως
γιὰ χερούς, γιὰ γεννητούρια,
γράφετε 'στὸ τάδε μέρος
ὅτι παίζουνε σαντούρια,
πῶς εὑρέθησαν δηὸ νόθα 'στὴν Ἀκρόπολιν πλησίον
κι' εἶναι προσβολὴ μεγάλη τῶν ἠθῶν τῶν δημοσίων.

—

»Καὶ νὰ γράφετε, χαζοί,
πῶς 'στὸ τάδε μαγαζὶ
'φέραν πράσινο χαβιάρι
κι' ἔτριξι ντουνιᾶς νὰ πέρῃ.

—

»Τέτοια, τύπε, νὰ μας γράφῃς κι' ἄλλα ποῦ τὰ παραλείπω...
νάσαι τύπος γιὰ τὰ μάτια, νάσαι τύπος γιὰ τὸν τύπο,
τέτοια μόνο νὰ μᾶς κόψῃς, τέτοια μόνε νὰ μᾶς ράψῃς,
εἶν' ἐλεύθερος ὁ τύπος φθάνει μόνο νὰ μὴ γράψῃς.

—

»Τί χαρά μου, τί χαρά μου,
ποῦ τοὺς βλέπω φυλακή,
κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν καμαρά μου
βάζω παρδαλὸ βρακί.

—

»Τί χαρά μου, ποῦ δὲν σκάνω
γιὰ τὸ κάθε λυπηρό,
τί χαρά μου, ποῦ δὲν κάνω
τὸν γραφιᾶ τὸν σοβαρό.

—

»Τί χαρά, ποῦ καραγκιόζη
μὲ νομίζουν ὁλόενα,
καὶ κανεὶς δὲν ἐφαρμόζει
περιορισμούς σ' ἐμένα.

—

»Τί χαρά, ποῦ μένω μόνος
ἔξω τοῦ κοινοῦ Νυμφῶνος,
καὶ σὲ τούτους τοὺς καιρούς
περγελῶ τοὺς σοβαρούς.

—

»Ὅλοι τους φυλακισμένοι...
τί χαρὰ ποῦ τὴν ἔπηρα !...
σοβαρότης δὲν πηγαίνει
'στοῦ Ρωμηοῦ τὸν χαρακτῆρα.

—

»Ὅλοι μέσα, ραφλατάδες,
ποῦ δὲν λίτε χωρατάδες,
καὶ δὲν πᾶτε σ' ἕνα κόμμα
νὰ βουλώσετε τὸ στόμα.

—

»Πῶς ἠκούσθη καὶ ποῦ φάνη
μὶς 'στὴν Ἄντρο συντριβάνι ;
πῶς μπορεῖ νὰ γίνῃ τύπος
σὰν δὲν ψάλλεται τὸ λίτος
γεραρῶν ἱπποποτάμων
καὶ ρουφετικῶν θαλάμων ;

—

»Ἐγὼ πάντα θὰ γελῶ,
πέντ' ἀστεῖος θ' ἀπομείνω,
κι' ὅταν φρόνιμον τὸ κρίνω
μήτε λίξι θὰ μιλῶ.

—

»Καὶ μί ρίμαις θὰ παρλάρω τροβαδούρου παραφόρου,
μὲ θὰ καίω καὶ λιβάνι
γιὰ τῆς γκλίτσαις καὶ τῆς κάπαις κάθε γλάρου λιμαδόρου
καὶ πολιτικοῦ τσοπάνη.

—

»Ὀρεξι κι' ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ γενῶ μὲ σᾶς παρέα
καὶ γιὰ τὰ ἴδικά σας μοῦτρα νὰ μί στείλουν 'στὴν Κορέα.
Μὶ στενοχωρεῖ σπουδαίως ὁ στενόχωρος δρίζων,
καὶ γιὰ τοῦτο σκύβω κάτω
καὶ φωστῆρων φωσφορούχων σύρος ψέλνω φωσφορίζον
καὶ τὸ 'ρίσκω μυρωδάτο.

—

»Τί φρονήματα μοῦ λίτε κι' ἄλλαις τέτοιαις κουταμάραις
κι' ἀνοστιαῖς καὶ σαχλαμάραις;
Εἶνε φρόνημα κι' αὐτὸ
νὰ σὲ βάζουν μές 'στὸ φρέσκο,
καὶ νὰ κάνῃς τὸν Φιέσκο
δίχως κάλπικο λεφτό ;

—

»Ἀνεξάρτητος ὁ τύπος θέλουν ὅλοι νὰ γενῇ
καὶ μαὶς βάζουν τὴν φωνή,
μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τούτους ἀνεξάρτητον τὸν θέλω
καὶ τοῦ βγάζω τὸ καπέλο.

—

»Ἀνεξάρτητος ὁ τύπος, λέει κι' ἡ πολιτική,
ἀλλὰ μέ 'στὴ φυλακή.
Ἀνεξάρτητος ὁ τύπος κι' εἰς τὸ φρόνημα κι' εἰς πάντα,
μὰ 'στὴ χάψι νὰ τὸν κλείνουν καὶ νὰ μὴ τοῦ λίνε γιάντα.

—

»Ἀνεξάρτητος ὁ τύπος, μὰ δεμένος 'στὴ γωνιὰ
μ' ἐλυσσίδις καὶ σχοινιά.
Ἀνεξάρτητος ὁ τύπος μόνον ὅταν ἔως κάτω
σὰν κοπέλι προσκυνῇ
κάθε Τσέλιγκα χορτάτο
μὲ τὴν στρῶγγα τὴν τρανή.

—

»Ἀνεξάρτητος ὁ τύπος τότε μόνον θ' ἀπομείνῃ
ὅταν ὅλος δοῦλος γίνῃ,
τότε φρόνημα γενναῖον, τότε κι' ἀνεξαρτησία,
τότε πέρασι δὲν θἄχῃ σοβαρὰ λογοκρισία,
τότε μόνον κάθε πένα μὲς 'στὸ χέρι θὰ σκιρτᾷ,
τότ' ἐβίβα Γαριβάλδη, τότ' ἐβίβα λιμπερτά,
καὶ κανεὶς δὲ' δ,τι γράψῃ
δὲν θὰ κλείνεται 'στὴ χάψι.

—

»Δίχως νἄχῃς κηδεμόνα
ρίθεις 'στὸν παληὸ Στρατῶνα,
δίχως μπάρμπα 'στὴν Κορώνη
τὸ καλέμι κακαρόνει.

—

»Δίχως κόμμα καὶ φατρία
κατατᾷ κανεὶς 'στὸ τίλος
ἀχαμνὴ φιλοπατρία
καὶ ξηρακιανὸς Ἀρνίλες.

—

»Τί στριγγλίζετε γιὰ νόμους, τί μᾶς πέρνετε ταὐτιᾶ,
καὶ λερώνετε χαρτιᾶ ;
πῶς ποδιαῖς νὰ μὴ φιλῆτε προστατῶν γιγαντοσώμων ;
ὅποιος σχίζεται γιὰ νόμους πάει μέσα κατὰ νόμον.

—

»Τί Πολίτευμα μοῦ λίτε καὶ φωνάζετε 'στὰ πλήθη
ὅτι τοῦτο κατελύθη ;
Τί Πολίτευμα, βρὲ βλάκες, κοπανᾶτε 'στὰ χαμένα ;
μὴ θαρρῆτε πῶς ὡς τώρα μᾶς 'κυβέρνησε κανένα ;

—

»Τί Πολίτευμα δεσπόζει, τί Πολίτευμα περνᾷ,
κἂν καινούριο κἂν παληό ;
ἐγὼ μόνον ἕνα ξέρω, ποῦ τὸν τόπο κυβερνᾷ,
καὶ τὸ λένε ρεμπελιό.

—

»Μέσα, τύπε κουσκουσούρη,
θὰ σοῦ σπάσουνε τὴ μούρη,
θὰ σοῦ βάλουνε καὶ τέλη,
τέτοιος τύπος τέτοια θέλει.

—

»Τί ζητᾶτε κάθε τόσο τῶν κακῶν μας ὑπευθύνους
πότε τούτους, πότ' ἐκείνους,
καὶ τῆς πέναις ἀκονᾶτε κι' ἐξεγείρεσθε θρασεῖς;
ὑπευθύνους μὴ ζητᾶτε γιὰ νὰ μὴ γενῆτε σεῖς.

—

»Μὶς 'στὸ ρεμπελιὸ τὸ τόσο, ποῦ γυρεύουν δάφναις ὅλοι,
καὶ σοῦ κάνει τὴν καρδιὰ σου σὰν μπαξέ, σὰν περιβόλι,
τότε μόνον ὑπευθύνους εἰς τἀληθείαν θὰ ζητᾷς
ὅταν ἔτυχε νὰ γίνῃς παλαιὸς ἐκ γενετῆς.

—

»Κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας, τὸ καλέμι τὸ δριμύ,
ὄυνατὰ σᾶς πιλεμεῖ,
κι' ὁ Θανάσης ὁ Λοκρὸς
καταρέρεται πικρὸς
κι' ἀμειλίκτως σᾶς πατάσσει
καὶ τοῦ λέν «κλὸ, Θανάση».

—

Τέτοια κι' ἄλλα θὰ παρλέρω, καὶ τὸν Τόμαν θὰ γερκίρω
κι' ἐκ ψυχῆς θὰ τὸν συγχαίρω.
Χαῖρε, Τόμαν Ἀλεξίῃ,
καὶ Ραδάμανθυ δεινέ,
Σολομὼν μεγαλε κι' ἴσιε,
χαῖρε, Φραγκισουριανέ.
Ἀλοΐσιος τόνομά σου
κι' ἁλοὴ τὸ κάμωμά σου.

—

Π.— Μέσα 'στ' ἄλλα τὰ ποικίλα
τσέκαν καὶ τὸν γέρο Μήλα,
ὅπου ξέρει τοὺς ἀρχαίους καὶ τὸν Πλάτωνα φορσί,
καὶ τὸν πᾶνε καὶ καθίζει 'στοὺς Ἀνακριτὰς κορσί.

—

Τί δουλειά, τοῦ λίνε, κάνεις;...ξυλουργός, ὁ Μήλας λέγει
κι' ἡ ματιὰ του καταφλέγει.
Καὶ τί φτειάνεις: τὸν 'ρωτοῦν
καὶ τὰ γένεια του κυττοῦν,

ἀποκρίνεται δ' ἐκεῖνος μὲ φωνὴ βαθειὰ βαθειά :
«φτειάνω ξύλινα τουφέκια, φτειάνω ξύλινα σπαθιά».

—

Μὰ καὶ σὺ μ' αὐτὸ τὸ ξύλο δυνατὸ θὰ φᾷς μπερντάχι
κι' ἕλα στρῶσε μου τὴ ράχη.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

—

(Σ' ἕνα πάλκο τοῦ Θεάτρου τὸ ξυλένιο τὸ ζιγγάρι
τὴν παράστασιν χαλάρει.)

—

Ὁ Φασ. Πάλι λοιπὸν μοῦ τάβαλες τὰ ντεκολτέ, κυρία,
κι' ἐκ τῆς Πλατείας σὲ κυττοῦν κι' ἀπὸ τὰ Θεωρεῖα.
Ἡ Φασ. Μὴ φαίνεται τὸ μπόλι μου 'στ' ἀριστερὸ τὸ μπράτσο;
Ὁ Φασ. Σεριεζμὰν δὲν φαίνεται, καὶ κάτσε γιὰ νὰ κάτσω.
Ἡ Φασ. Πῶς μᾶς βλέπουνε κι' ἐμᾶς,
σήκω σήκω, μὸν μαρί,
χειροκρότησε τὴν Μάϊ,
χειροκρότησε τὴν Ρί.

—

Νὰ φανῇς λιὸν ἀλέγρ,
μπὸ γκαρσὸν καὶ παλληκάρ,
χειροκρότησε τὴν Νέγρ,
χειροκρότησε τὸν Κάρ.

—

Κάνε τὸν χωρατατζῆ,
νὰ κι' ἡ Χὰρ κι' ἡ Βοῦ κι' ἡ Τζί,
ὅμως κύττα καὶ τὴν Ἥλ
καὶ τῆς ἄλλαις ἀν προσῇλ.

—

Ὁ Φασ.— Κὲλ φολί, μὰ φᾶμ, τί τρίλλια !...
βλέπω μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα...
ἅλο κόκκινα καπέλα,
ὅλο τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα.

—

Ἐξ αὐτοῦ μπορεῖ κανένας ἀσφαλῶς νὰ συμπεράνῃ
κάποιον πόλεμον ἐσχάτως λὰ πατρὶ πῶς ἔχει κάνει,
καὶ μὲ κόκκιν' ἀπρονὸ
θέλει τώρα νὰ φανῇ,
κι' εἶναι—πῶς νὰ σοῦ τὸ 'πῶ ;—
μία ρούζ παπαρουνί.

—

Βὶβ λὰ γκὶρ καὶ βὶβ λ' ἀμοὺρ,
μᾶς ἐσπάσανε τὴν μοῦρ,
καὶ μ' αὐτὰς τῆς ντουαλέταις καὶ τὰ ντεκολτέ, μὰ φᾶμ,
τοὺτ ἀ φὲ σὲ βιβλιόνω πῶς δὲν θἄχωμε νὰ φᾶμ.

—

Ἡ Φασ. — Κὶλ ἐσπρὶ ποῦ τὄχεις πάντα, μὰ δὲν ξέρεις, μπουνπῶς χρειάζονται καὶ λεῦσα καὶ κορδῶματα πολλά, (ταλὲ,
γιὰ νὰ βλέπουνε κι' οἱ ξένοι τὴν μεγάλη ντουαλέτα
καὶ γι' αὐτὴν τὴν ποβρετέμας νὰ μὴ στρώνουνε πετσέτα,
μὰ νὰ γράφουν 'στὴν Εὐρώπη πῶς τὸ κράτος ἔχει πόρους
καὶ πολλοὺς καὶ διαφόρους ;

—

Ὅμως κύττα μιὰ μικρή,
'δὲς τὴν Μὶρ, τὴν Κὰρ, τὴν Κρί...
πῶς μεγάλωσαν ἀλήθεια κι' ἔχουν τώρα γυρὰν σουξί...
Ὁ Φασ. Δὲν μοῦ λὶς ποτὲ νὰνοι τούτη μὲ καπέλο σὰν μπαξέ;
Ἡ Φασ. Ἄμμ 'ἐκεῖνος ὁ σφιγμένος σὰν νὰ τοῦβαλαν κορσέ;
ἄμμ' ὁ κιλαρᾶς ἐκεῖνος, ποῦ χριειάζιτκι μασσαζ ;

—

'Ο Φασ. — Ποιὰ νάν' ἐκείνη, ποῦ μᾶς μουρλαίνει
μαῦρα ντυμένη
καρτὶ καρσί ;

—

Ποιὰ νάν 'ἐκείνη, ποῦ σκίρτσα κάνει
μὶ τὸ φουστάνι
τὸ θαλασσί ;

—

Ποιὰ νάν' ἐκείνη, ποῦ δείχνει σῶμα
μὲ σὶκ καὶ χρῶμα
τόσο στιλπνό ;

—

Ποιὰ νάν' ἐκείνη, μὰ ποιὰ καὶ τούτη,
ποὖναι μπακροῦτι
χωρὶς καπνό ;

—

'Από τότε, πρὶν νὰ γίνῃ τῆς φυγῆς τὸ πατατρὰκ
κι' ἂν βιζίτ οἱ Τουρκαλάδες ν' ἀριθέρουν 'στὴν Τερέτσα,
λεκτῶν δὲν εἶδα κάλλη κι' οὔτε λέοντας ἂν ὀρὰκ,
κι' ἔχω πεθὲν νὰ κιαλάρω ντεκολτέ, λκιμοὺς καὶ μπρέτσα.

—

Βοκγιόν, ἰδοὺ κι' οἱ Πρεσβιες, κι' ἄλλοι ρίλοι καὶ γνωστοί,
νὰ κι' ὁ Πρέσβυς τῆς Τουρκίας... σκρενὸν καὶ σαπριστί !
Μὰ καὶ τοῦτος τί θὰ κάνῃ ;...σὰν ἀδειάσῃ πιὰ κι' ὁ Βῶλος
θὰ γενῇ 'σικός μας ὅλος.

—

Κίλ νουί!...λὲς κι' εἶναι 'μίρα...
στάσου 'λίγο πιραπίρα
νὰ θαυμάσω τόσο λοῦσο
καὶ πικάστασι ν' ἀκούσω.

—

Τί παπὰ καὶ τί πιπί !...
ποῖος πρόπυρ δὲν θὰ 'πῇ :
«ὦ! μὰ κὲλ φιλανθρωπί ;»

—

Βιβ λὲ Γκρὲς, βιβ λὲ γκλοὰρ,
μπὲν νουί κι' ὀρεβουὰρ.

Μὲ τὴν ἄγριων φρονήδα σιλανθρώπων Δεσποινῶν
θὰ παραταθῶμεν πάλιν
εἰς παράστασιν μεγάλην
γιὰ τοὺς πάσφυγας τῆς Κρήτης, σκλάβους πόνων καὶ δεινῶν.
Κι' εἰς αὐτὴν θὰ παίξῃ ρόλον κι' "Αγγελος ὁ Βυσσινιᾶς,
ὅπου μόλις σὲ κυττάξῃ κάθε νύφη λημονιᾶς.

—

Ἐπετηρὶς ἡ Θρακικὴ
τὰ μάλα πατριωτικὴ
καὶ θέλγων δημοσίευμα τῆς φίλης 'Αδελφότητος,
μεστὴ ἄβρῶν φρονημάτων κι' εὐέλπιδος νεότητος.

—

Χάρτης Ἡπείρου Παλαιᾶς, χάρτης ἐν πρώτοις πρῶτος,
ποὺ τὸν ἐχάραξε σοφὸς ὁ Μελισσουδὸς ὁ Ζώτος.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

'Ετος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν 'Ετὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Δεκάτη καὶ τετάρτη
τοῦ παλιμβούλου Μάρτη.

'Εξακόσα καὶ δεκαοκτὼ
κι' ἕνα χάλι ναθ' ὅλα ψρικτό.

Κλαίει λυπημένη ρίμα
'στοῦ Φιλήμονος τὸ μνῆμα.

—

Εἶχε πάψει τῆς 'Αθήνας τὸ γλυκόλαλο παιδὶ
λιγυρὰ νὰ κελαϊδῇ,
καὶ μιὰ Δόξα τῶν 'Αγώνων, ποῦ δὲν 'φάνηκε γιὰ χρόνους,
ἔκοβε κοτίνου κλώνους
γιὰ τὸν πρῶτο της ἐργάτη, γιὰ τοῦ λέγου τὸν μαγνήτη,
καὶ τῆς πίνας τὸν τεχνίτη.

—

'Δίγος 'θάβηκε καιρὸς
κι' ἦλθε χρόνος θλιβερὸς,
κι' τὴν Δέξα μαυροφόρα τὴν ἐκύτταξε νὰ σκύβῃ
'στὴν ἀσπράδα τοῦ μαρμάρου μάρμαρο σὰν τὴν Νιόβη,
καὶ τὸ πρόσωπο τὴν εἶδε μὶ τὰ χέρια νὰ τὸ κρύβῃ,
καὶ κυπαρισσιῶν κλωνάρια γιὰ τὸ Στάδιο νὰ κόβῃ.

—

Κι' ἔκλινε κι' αὐτὸς μαζί της καλλιστέφανη κορφὴ
κι' ἄλλαξε θανάτου χρῶμα τὴν πανόρμη τὴν μορφή,
κι' ἔκλαψε μὲ μαῦρο κλάμμα τιμημένων χρόνων Μοῦσα
μιὰ τιμὴ βασανισμένη, μιὰ ζωὴ πολυπαθοῦσα,
ποῦ τὴν ὕστερη τὴν ὥρα γιὰ παράστημο σταυροῦ
τῆς ἔβαλαν σταυρωμένα τὰ δυὸ χέρια τοῦ νεκροῦ.

Ἕνα κέντρον μυστικὸν καὶ φαντασμαγορικόν.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, τὰ ζεύγος τῶν νωθρῶν, ἀσθμαίνοντες εἰς θάλαμον ἐμβαίνουν ἐρυθρόν.)

Φ.— Σιώπα.... μὴν κτυπᾷς....
θέλεις νὰ παίξῃς μέρος
καὶ φυλακὴ νὰ πᾷς;....
πρέπει νὰ γίνῃς γέρος
σχεδὸν ἑκατοντούτης,
σκλάτης καὶ ραφοὺτης.

Θέλεις καὶ σὺ νὰ δράσῃς
καὶ Βροῦτος νὰ περάσῃς,
κάρα κολοκυθένια;...
μονάχος τώρα τρίξε
κι' ἀπὸ καναδι πλέξε
ἄπρα μαλλιὰ καὶ γίνεια.

Τὸ στῆθος σου κι' ἡ ράχη
χρόνων καῦμοὺς νὰ δείχνῃ,
κι' ὅλο τσιρότα νἄχῃ
κι' ἀπὸ βεντούζαις ἴχνη.

Καὶ 'στὴν τόση τὴν ὑγεία
νἄχῃς πάθ' ἠμιπληγία,
καὶ τἀριστερὸ τὸ χέρι νὰ πιαστῇ καὶ τὸ δεξί σου,
κι' ὅλοι κι' ὅλαις, Περικλέτο, νὰ σοῦ λένε ἐγέρο ξύσουκ.

Νὰ σοῦ φεύγῃ τὸ ψιλό σου καὶ 'στὸ βρόντο ψευτοτράκας,
νὰ μυρίζῃς πέντα χῶμα,
ὀνλαδὴ νὰ γίνῃς πτῶμα,
κι' ἕνα κίντρεν πάσης νόσου, μαλακίας καὶ μαλάκας,
κι' ἄλλο τι νὰ μὴ σοῦ λείπῃ, Περικλῆτο μπιχλιδάνη,
παρὰ μόνον ὁ Δεσπότης, τὸ καρὶ καὶ τὸ λιβάνι.

Π.—Κάποιος κτυπᾷ, βρὲ Φασουλῆ....
Φ.— Μὴ βγαλῆς τσιμουδιά....
τί τρομερὸν μυστήριον!...τί μυστικὴ βραδιά!

(Φαίνετ' ἕνας βαθυπώγων
δίχως νὰ προφέρῃ λόγον.)

Φ.—Ποιὸς σὺ ποῦ λίξι δὲν 'μιλεῖς;...τὸν θάλαμον δρασκέλα,
κι' ἂν εἶσαι νέος ὀκαβαίνε, κι' ἂν εἶσαι γέρος ἔλα.
Π.—Τὸ σύνθημα τὸ μυστικόν....
Γερ.— Ἐρνάνης, Δόνα—Σόλα...
Φ.—Τὸ σύνθημα τὸ φανερόν....
Γέρ.— Παποῦτσι, μεντσισόλα.
Π.—Τὸ σύνθημα τὸ πρωϊνό....
Γέρ.— Ποδάρι τῆς γιαμήλας.
Φ.—Τὸ σύνθημα τὸ βραδυνό....
Γέρ.— Καμπίτης, γέρο-Μήλας.
Φ.— Δικός μας εἶπαι, γέρο μου, φωτιὰ κι' ἀστροπελέκι,
καὶ πάρε ξύλινο σπαθὶ καὶ ξύλινο τουφέκι,
κι' ὡς συνωμότης ἄγριος ἐδῶ 'μπροστὰ στηκώσου
καὶ γιὰ παντιέρα σήκωσε τὸ μιξομάντυλό σου.
Π.—Κι' ἄλλος κτυπᾷ, βρὲ Φασουλῆ....
Φ.— Τίς σύ;....
Γέρ.— Σακάτης γέρος.
Φ.—Δεκτὸς καὶ σύ...πλησίασε καὶ πρόβαιν' ἐλεύθερος.

Τὸ νέον σύνθημα νὰ 'πῇς,
σακάτη συμπολίτη,
μὰ πρόσεχε νὰ μὴν κοπῇς
μὲ τοῦ σπαθιοῦ τὴν μύτη.

Γέρ.— Χαμομήλι, Ρούε—Βλάς,
καὶ στρεγαλατζῆ ταβλᾶς.

Π.—Κτυπᾷ καὶ τρίτος....
Φ.— Ποιὸς αὐτός:....
Π.— Γέρων ἐκ τῶν δοίων,
μοῦ φαίνεται τουλάχιστον ἐτῶν τριακοσίων.
Φ.—Πές του νὰ 'πῇ τὸ σύνθημα....
Π.— Ποιὸ σύνθημα, ζευζέκη;
αὐτὸς ἀπὸ τὸ χαλὶ του μᾶλις 'στὰ πόδια στέκει.
Φ.— Ἐσὺ λοιπὸν διερμηνεύς αὐτοῦ τοῦ σκιάχτρου γίνου
κι' ἐλπί μας σὺ τὸ σύνθημα τὸ νέον ἀντ' ἐκείνου.

Π.— Ταίμπλα, βῆχας καὶ βραγχίτης,
καὶ ρευματισμοὶ κι' ἀρθρίτης.

Φ.— Καλῶς ὥρισες καὶ σὺ
'στὴν παρέα τὴν χρυσῆ
μὲ τὴν ξύλινη γροθιὰ
καὶ τὰ ξύλινα σπαθιά.

Προχθὲς καμπίσει γέρει, κορμιὰ σακατεμένα,
ἀτρόχιζαν τὰ ξίφη τῶν 'Αριστογειτόνων,
μὲ πέρνετε, τοὺς εἶπα, μὲ πέρνετε κι' ἐμένα;
ὄχι πέρνομε, μοῦ λένε, παιδὶ πενῆντα χρόνων.

Προχθὲς καμπούρης γέρος, περιπατῶν δυσκόλως,
πρὶν σφίξῃ μέσ 'στὸ χέρι
κοκκάλινο μαχαῖρι,
κοκκάλωσε καὶ τοῦλθε ταμπλᾶς κερκυνοβόλος.

Μὲ γέρους συνωμότας τὸ κράτος πλημμυρεῖ,
κι' ἡμέρα μεσημέρι
μὲς 'στὰ δικά μας μέρη
τὰ γεροντάκια βγαίνουν ἀντάρται φλογεροί.

Ὅπου κιλάρω γέρο σκυφτὸ μὲ ματογυάλια,
μὲ τσιμπλαις καὶ μὲ σάλια,
μὲ τρίδιπλο ταμπάρο καὶ μὲ παλιὸ μποξά,
εὐθὺς ἀλλάζω ὁρμὲ καὶ τὸν κυττῶ λοξά.

Ὅπου κυτταζω γέρο κουτσὸ μὲ δεκανίκι
μὲ πάνει κρύα φρίκη,
καὶ λέω συνωμότης πῶς εἶναι δίχως ἄλλο,
καὶ μοῦρχεται μιὰ σκίφις 'στὰ πόδια νὰ τὸ βάλω.

Κι' ἂν λείψανο πιράσῃ γεροντικὸ κοντά μου,
εἶχει, τοῦ λέω, τύχη, καϋμένε γέροντά μου,
τοῦ 'πέθανες 'στὴν ὥρα, πρὶν βγάλουν μανιφέστο
καὶ νὰ σὲ πᾷν ἀ ρέστο.

Μὰ τί καιρὸ καὶ τοῦτος,
βρὲ Περικλῆ ραφοῦτη,
νὰ βλίπῃς Ρεβισταίρους
τὰ εκίλιθρα, τοὺς γέρους,

κι' ἀφοῦ σφριγᾷ τὸ γῆρας ὡς εἶδος καμινέτο
φαντάσου σὲ τὰ νειάτα τί θάναι. Περικλέτο.

Βλέπω περιπολίας καὶ στρεκτιὰν γερόντων
Συλλόγους τεκτανόντων.
Ἰδού! μᾶς πλησιάζουν μετὰ βοῆς μεγάλης
καὶ μάτια 'στὸ σκοτάδι γυαλίζουν σὰν τῆς γάτας,
ἐγκυς κρυφῶν ἐγγράφων βαστάζουν ὑπὸ μάλης,
βίβλους τοῦ Κομφουκίου καὶ τῆς Μαχαβράτας.

Ἀλέρ μπαλέρ μοῦ λένε, ξιρὶ μπαλὲρ τοὺς λέω,
καὶ τοὺς κυττῶ καὶ κλαίω.
Σωστὸ γηροκομεῖο, γέροι κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
πιάσαν καὶ τὸν Καμπίτη, ποὺ τόκαψε λιβάτε....
προχθὲς μὲς 'στὰ Παλάτια, μὰ τώρα φυλακή,
καὶ βίζιτσις σὰν πρῶτα κανένας δὲν τοῦ κάνει.

Τὸ πᾶν 'στὸν κόσμον χλιόνη
κι' ὁ νόμος ἀπηνής,
μὰ 'στ' ἔχυρα κανεὶς
φύλλους ἂς μὴ γυρεύῃ.

Μέγας χορὸς Γερόντων τὰ λοίσθια πνεόντων.

(Κάτι γέροι σὰν τοῦ Φάουστ εἰς τὴν αἴθουσαν προβάλλουν καὶ κουβαρίχνμένοι ψέλλουν.)

Χάχα χάχα, χίχι χίχι,
ὁ καθεὶς μας ξεροβήχει
μὲ τὸ χέρι 'στὸν ταμπάκο,
μὲ τὸ πόδι μέ 'στὸ λάκκο.

Τρέχ' ἡ μύτη μας ποτάμι,
καὶ σαλεύει τὸ κορμί
σὰν ἀδύνατο καλάμι
'στὸν ἀνέμων τὴν ὁρμή.

Ὅλοι συνωμόται ποῦροι,
'στὸν δικό μας ὅμιλο
τὸν κουτσὸ καὶ τὸν καμπούρη
δώσετε φλασκόμηλο.
μήπως τοῦτο τὸν ζεστάνῃ
κι' ἀπὸ κρύο ὲν 'πιθάνῃ.

Τρίψετέ μας στήθη κι' ὦμους
μήπως ἔτσι νταγιαντήσουν,
φέρτε μας καὶ νοσοκόμους
γιὰ νὰ μᾶς νοσοκομήσουν.

Σοὺτ, μὴ μαθοὺν τὸνομά μας,
κι' ἐχίτε γιὰ σύνθημά μας
σπλήναις, ἧπαρ, φλησκοῦνι,
κανθαρίδα καὶ μαντζοῦνι.

(Ἐνῷ τοιαῦτα τραγουδοῦν τὰ λείψανα τῶν πόνων
προβαίνει γέρων πολιὸς ὀκταοσίων χρόνων,
κι' ἔξαφν' ἀποκαλύπτεται κατάμεσα τῆς σάλας
ὁ γέρων Μαθουσάλας.)

Ὁ Φασ.— Βρὲ καλῶς τὸν Μαθουσάλα
μὲς 'στὴν κόκκινη τὴν σάλα.
Κύττα χρόνια, κύττα γένεια, τῶν ἀρχαίων ἀρχαιότης,
βρυκολάκιασι καὶ τοῦτος γιὰ νὰ γίνῃ συνωμότης.
Ἐπισήμως Πρόεδρόν σαι τὸν Βρυκόλακα κηρύττω,
καθιερῶ τὸν γέρο-Μήλα, ζήτ' ὁ Μαθουσάλας, ζήτω.

Κύττα κύττα, Περικλῆ μου, πῶς ὀργᾷ 'στὸ σπητικό μας
βρυκολάκων ἄσπρη τρίχα...
μοίρασέ τους καραμέλλαις τῆς ἀλτέας καὶ τῆς γόμας
γιὰ νὰ πάψουνε τὸν βῆχα,
καὶ προτοῦ νὰ τὰ τσιτώσουν κι' ἐπιστρέψουν εἰς τὸν τάφον
τὴν ἀναγνωσιν ν' ἀκούσουν συνωμοτικῶν ἐγγράφων.

(Αὐτὰ τοῦ λέγει, κι' ἔγγραφα συμβολικὰ ὁλαβάζει,
ποῦ χύνουν ὀλιγήτρια τῆς κόρης τοῦ Βοργία,
κι' ὁ Περικλῆς σιγὰ σιγὰ τὴν λάμπα κατεβάζει
κι' ἁπλώνεται τριγύρω νύξ ὡς εἶδος Βαλπουργίας.)

Ἔγγραφα συμβολικὰ κι' ἐν πολλοῖς τρομακτικά.

Ὁ Φασ.— Ἄλι σας καὶ μάλι σας,
πέτρα 'στὸ κεφάλι σας,
κκὶ πολὺ τὸ χάλι σας.

Μήλας, μῆλο 'στὴ μηλιά,
σίσκουλα κι' ἀπήγανοι,
μπακαλιάρος σκορδαλιὰ
καὶ κουκιὰ μὲ ρηγανη.

Στόμ' ἀμίλητο, μουγγό,
καὶ παραλυμένο χέρι,
'Δ-Ζ-Πιτοῦ, Μαντὲμ 'Δγγώ,
μαυροκόκκινο πιπέρι.

Μελετᾶτε μελετᾶτε τὴν φιλόσοφον ἀγίλην,
τὴν διάνοιαν τῶν ὄντων κατὰ τὸν 'Αριστοτέλην,
τὴν ὀντότητα τῆς ὕλης,
τὸ ποικίλον ἐν ποικίλοις,
τὸν ἐπίγειον 'Αρνέλον καὶ τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς...
κλείσετε καλὰ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν ἐλθῇ κανείς.

Μελετᾶτε τὴν καθ' ὕλην καὶ τὴν κατὰ νοῦν Ἑλλάδα,
τὸν Μπερτόλδο, τὴν Μαρκόλφα, τοῦ Γαϊδάρου τὴν φυλλάδα,
τὸν τοῦ Κρούσου Ροβινσῶνα, τὴν πιστὴ τὴν Γκυδέφα,
τὴν κοντσίνα, τὸ σκαμπίλι, τὸ πικέτο καὶ τὴν πρέφα.
Φωτεινὰς ἰδέτε Πύλας, μὰ καὶ τῆς Σταμπούλ τὴν Κέρκο,
μαντζουράνα 'στὸ κατῶϊ νὰ σ' ἰδάγκωνα 'στὸ σβέρκο.

Σύλλογος νεκρῶν σκελίθρων
καὶ καταστροφῶν κι' ὀλέθρων,
ταραμᾶς καὶ παπαροῦνα, φάρια κόκκινα 'στὴ γαλα,
σακαράκαις ἐλειμμέναις μὲ γιαούρτι τῆς βιδούρας,
καὶ θεάρατσις καρδάραις μὲ τῆς 'λυθερίᾶς τὸ γάλα,
ποῦναι θρεπτικὸ γιὰ 'λίγους σὰν κι' ἐκεῖνο τῆς γαϊδούρας.

Σήκω, σκέλεθρο, καὶ πέλλε
πατερά, καδρόνια, ξύλα,
κι' Ἐξαρχόπουλος ὁ πέλαι
γράφει πῶς ἂν ὄβῃς γκαμήλα
μὲ πολύτιμο λαχοῦρι,
κι' ἂν ἐγγαστρωθῇ γαϊδοῦρι
καὶ γεννήσῃ μιλανούρι
τότε πλέον βλέπει μούρη.

—

Τοιαῦτα κι' ἄλλα φέρομεν πρὸς γνῶσιν τῶν παρόντων
ἀσθματικῶν γερόντων,
τοιαῦτα δὲ θὰ λίγωμεν καὶ πρὸς τοὺς ἐπιλοίπους,
τοὺς στερουμένους κρέατος, σαποκοιλιᾶς καὶ λίπους.

—

Ἰδού!....διαβάσιτ' ἔγγραφα συμβολικὰ κι' ἀτύπωτα
σὰν τὸ κεφάλι τῆς τρελλῆς,
κι' ἐκ τῆς τρομέρας τῆς πολλῆς
προσίξετι, παρακαλῶ, νὰ μὴ σᾶς φύγῃ τίποτα.

—

Μὰ βλέπω, Μαθουσέλα μου, πῶς πάτχεις καὶ φυσᾷς,
μὰ βλέπω πῶς σᾶς ἔσφιξε κι' ἐπιληψία τώρα,
κι' ἀντὶ τοὺς χωροφύλακας νὰ στέλλουν καὶ γιὰ σᾶς
καλλίτερα νὰ 'στέλλανε παππᾶ καὶ νεκροφόρα
πρὸς σύλληψιν κι' ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῶν ἀνθρωπίνων....
σεῖς εἶσθε τὰ Γερούνδια κι' ἐγὼμαι τὸ Σουπίνον.

—

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ, μὰ πρὶν προφέρῃ κι' ἄλλα
ἔπιασε κολικόπονος τὸν γέρο Μαθουσάλα,
κι' ὁ Περικλίτος ἔτριξε 'στὸν γίρο κακομοίρη
καὶ τοῦβαλε κλυστῆρι.
Τότε κι' ἡ πόρτα 'κτύπησε κι' ἐκάνανε γιουροῦσι
πενῆντα χωροφύλακες 'στῶν γίρων τὸ λιφοῦσι.

Μὰ τότε κι' ὅλ' οἱ γέροντες
οἱ κατὰ γῆς ἀσπαίροντες,
μαλλιὰ κουβέρτα 'γίνηκαν μαζὶ μὲ τὰ τεφτίρια
κι' ἔμειναν ὅλοι κόκκαλο μὲ τὰ σπαθιὰ 'στὰ χέρια.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Συγχαρῶμεν τῆς Γῆρκης τὴν γνωστὴν τὴν «Ἀτλαντίδα,»
κρατερὸν ἐρημερίδα,
ποῦ τὸ φρόνημα κρατοῦσι καὶ προκόπτει θαυμασίως
καὶ τὸ τέταρτόν της ἔτος συνεπλήρωσεν αἰσίως.

—

Τῆς Ἐθνικῆς τῆς Ἀγωγῆς τὸ Περιοδικὸν,
τὸ βιλτιστον, τὸ χαλλιστον τὸ παιγνιωτικὸν,
γενέσθω κτῆμα πανέθνων ὅλης τῆς Ρωμιοσύνης...
συντέκνης καὶ διευθυντὴς ὁ ξεκουσεὺς Δροσίνης.

—

Ὁ ῥήκτης ὑπολογαγὸς τῶν πεζικῶν, ὁ Μάνεσης,
ποῦ δι' αὐτὸν τὸ μελέτημ καὶ τὸ συγγράφειν δύσεις,
ἐκδίδει τεύχος γλαφυρὸν περὶ Προσοπτικῆς
τὰ μάλα πρακτικῆς.

—

Εἷς τοῦ Φωτίου τρίζετε τοῦ Τραπεζομαίστη,
καὶ μᾶς 'σ' αὐτὰς τὰς ὥραις
πάρτε λαχηποδάρας,
καὶ γιὰ τὸ κέρδος σίγουρες τυρίσετε 'στὸ σπῆτι.
Μέγας αὐτὸς ὁ Φώτιος κι' ἡ τύχη του χρυσῆ,
ἀπὸ τοὺς δέκα ἀγοραστὰς κερδίζουν οἱ μισοί,
τρέχα καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, τρέχα κανσουλογλάρτ,
θὰ γίνῃ νέα κίνησις 'στῆς εἴκοσι τοῦ Μάρτη,
καὶ φαντασθῆτε τι χαρὰ καὶ οἱ ζωὴ καὶ αὐτὰ
τὰ νούμερά σας. Βοᾶ παιδιὰ, νὰ βγοῦνε πρῶτα πρῶτα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μίτρα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Τοῦ Μάρτ' εἰκοσιμία,
κρίσις καὶ τρικυμία.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ δεκαεννιά,
πάλι τὸ Κορδόνι στέκει 'στὰ πανιά.

Τάδε λέγει Φασουλῆς
'στοὺς ῥωστῆρας τῆς Βουλῆς

—

Ἂς χαρῇ καθένας βλάμης,
πάει καὶ τὸ δάνειον...
ἕνα πνεῦμα τὰς Δυνάμεις
'φώτισ' Ἱπουράνιον,
καὶ τὸ πρῶτον της τὸ κῦρος ἡ Πατρὶς ἀναλαμβάνει,
καὶ 'στὰ πλούτη καὶ 'στὴν πίστιν ἄλλο κράτος δὲν τὴν φθά-
[νει.

—

Τρεῖς ἐρρύαξαν Δυνάμεις κι' ἐμελέτησαν καινὰ,
κι' ἔγινε βοὴ καὶ κρότος
ποιὸς νὰ μᾶς δανείσῃ πρῶτος,
ποιὸς νὰ ρίξῃ τὸν παρὰ του μὲς 'στὸν ἄδειο κορβανᾶ.

—

Πάρτε 'φώναζαν κι' ἐκεῖνοι, πάρτε μᾶς 'φωνάζαν κι' ἄλλοι
μὲ τὰς τέσσας προσφορὰς των μᾶς ἐπῆραν τὸ κεφάλι,
νὰ παράδες μὲ τὴν φούχτα, νὰ χρυσάφι μετρητό,
χρεωλύσιον καὶ τόκος ὁρίμισι τοῖς ἑκατό.

—

Κι' ἂν ἐμποροῦσαν κι Δυνάμεις ἂς ἐφέροντο κι' ἀλλέως,
τύπος ὅπως τὸν 'δικό μας, ὅσο νάνει ψωραλέος,
τὰς φυλὰς τῶν ἰσχυρῶν
θὰ κεντρίζῃ καὶ τὰ γένη,
κι' ἀπὸ χάος συμφορῶν
πάντοτ' εὐτυχὴς θὰ βγαίνῃ.

—

Μὴ νομίσετε ποτέ σας, τέκνα γενεῶν γενναίων,
πῶς τὸ ὄφελειον τὸ νέον
εἶναι τάχα τῆς Εὐρώπης ἐλεήμων προστασία,
γενναιότης καὶ θυσία,
εἶναι μόνον ἕνα χρέος καὶ καθῆκον πρὸς ἡμᾶς,
ποῦ κεμμία 'στὴν φευγάλα δὲν μᾶς 'πέρασε δρομάς.

—

Δι' αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν, δι' αὐτὴν τὴν καλοσύνην,
παντελῶς δὲν χρεωστοῦμεν πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμοσύνην,
ἀλλ' ἐκεῖνοι, ποῦ τὰ κράτη τῶν χρημάτων κυβερνοῦν,
πρέπει νὰ μᾶς λιβανίζουν καὶ νὰ μᾶς εὐγνωμονοῦν,
ποῦ γι' αὐτοὺς τιμῆς καὶ δόξης ἐπανέτιελεν ἡμέρα
κι' ἐδανείσθη τὸν παρὰ των ἡ μεγάλη κανονιέρα.

—

Κι' ὁ παρὰς των ἐτιμήθη, μὰ κι' αὐτοὶ 'στὴν ἱστορίαν
θὰ γραφοῦν ὡς δανεισταὶ μας μὲ τὴν πρώτην εὐκαιρίαν,
τοῦτο θάναι δι' ἐκείνους ἀνταπόδοσις μοναχὴ
κι' ἐμπροστὰ σὲ τέτοια δόξα καθὲ τόκος τύρλα νάχῃ.

—

Κι' ἂν καὶ πάλιν κατεδέχθη τῆς εὐκλείας ἡ μουφλοῦζα
νέον δάνειον νὰ πάρῃ,
νὰ τῆς τὸ χρωστοῦν καὶ χάρι
καὶ νὰ στέκουν 'μπρός της σοῦζα.

—

Κι' ἂς τὸ μάθουνε κι' οἱ Τοῦρκοι, κι' ἂς τὸ μάθουνε κι' οἱ Φραγ-
κι' ἡ προστάτις Ἐγγλιτέρα, ποῦ μᾶς κάνει τὴν πλουσία. [και,
πῶς τὸ δάνειον ἐκεῖνο δὲν τὸ πέρνομε γι' ἀνάγκη,
μὰ τὸ πέρνομε μοναχὰ γιὰ νὰ δείξωμε θυσία.

—

Θοδωράκη, γειὰ χαρὰ,
γειὰ σου, γέρο Σακαράκα,
ποῦ μὲ τρίτο πατεράκα
μᾶς ἐχόρεψες παρὰ.

—

Πῶς σᾶς φαίνεται καὶ τοῦτο ; γύρες ἀκόμη φουκαράδες
μ' ἕνα πόλεμο φευγάλες νὰ κλωτσοῦμε τοὺς παράδες.
Χαῖρ' Ἑλλὰς, πατρὶς εὐδαίμων,
τῆς Ἀλάσκας γῆ θὰ γίνῃς....
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης,
καὶ μ' ἐλγὰ καὶ μὲ μπαρούτι
πάντα κέρδη, πάντα πλούτη.

—

'Δίστε τὴν τὴν κανονιέρα...'δέστε νάζι, 'δίστε πάσο,
ποῦ θαρρεῖς πῶς παίζει μα ους καὶ κτυπᾷ μὶ Ῥήγα κι' Ἄσσο.
'Δίστε πῶς κρατεῖ
μὲ τὸ τρύπιο της τσερούχι,
κι' ἀπὸ 'πίσω δυνατοὶ
σπρώχνοντες κεφαλαιοῦχοι.

Νὰ παραδώσ, δὸς μαι δόξα, καὶ τῆς βγάζουν τὸ καπέλο,
πάρτους, τζανεμᾶ....δὲν τοὺς θέλω.
Ἔλα τώρα καταδέξου, καὶ τὴν αφίγγου μὲ τὸ ζόρι
γιὰ νὰ δανειοθῇ ξανά,
πλὴν ἐκεῖν' ὑπερηφάνως τὴν ἀσπίδα μὲ τὸ δόρυ
κρούει σὰν τὴν Ἀθηνᾶ.

—

Τὰ λιφτὰ δὲν μας σκοτίζουν καὶ δὲν δίνομε λεφτὰ....
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε, πολεμάρχοι καὶ δρομεῖς,
γιὰ νὰ γίνῃ πανηγύρι μὲ τὸ δάνειον αὐτό,
τὰ μισὰ νὰ φᾷν οἱ Τοῦρκοι, τὰ μισὰ νὰ φᾶμε' ἐμεῖς.

—

Μὲς 'στὰ χάλια τὰ πολλὰ
τὰ 'καταφέρει καλὰ
ὁ Ζαΐμης ὁ μουγγός,
πούναι πρόβλημα Σφιγγός.

—

Ἕνας πόλεμος δικός μας τί παράξενα δὲν κάνει!...
τὰ καράβια τῆς ἁρμάδας τὰ ζητοῦν Ἀμερικάνοι,
καὶ γιὰ πρώτη προσφορὰ
δίνουν μπόλικο παρά.

—

Μὲ 'στὸν Πρόεδρόν των λέμε : «μέ τί τόλμην τώρα, χάχα,
τὰ πλεούμενα γυρεύεις τῶν Ρωμηῶν τάστακομάχα ; »
Ὅρσε 'στοὺς Ἀμερικάνους....εἶδες θράσος, εἶδες τρόπο ;
θέλουν ἕτοιμη τὴν δόξα νὰ τὴν εὕρουν δίχως κόπο
καὶ ζητοῦν ἀπ' ἐδῶ πέρα
γιὰ τοὺς Ἱσπανοὺς ροθίρα.

—

Γιατὶ ξέρουν ὅτι μόλις ἀκουσθῇ 'στοὺς Ἱσπανζόλους
πῶς ἀντίκρυ των θὰ βροῦνε τῶν Ναυμαχῶν μας τοὺς Στόλους,
μὲ κεχριμπαρίνια μούρη
θὰ τὸ κόψουνε κουμπούρι.

—

Σὶρ Μὰκ-Κίνλεῦ μεγαλε,
μέσ' ἀπὸ τὸν νοῦ σου βγάλε
πῶς θὰ γίνῃ τέτοια χέρις
μ' ὅση λίρα κι' ἂν ξωδέψῃς,
καὶ τὴ βόλτα σου νὰ πέρῃς
κι' ἀλλοῦ Στόλους νὰ γυρέψῃς.

—

Δὲν 'τρομάξαμε τρεῖς μῆνες τὸν Χαμὶτ καὶ τὴν Εὐρώπην
γιὰ νἀλθῇς ἐσὺ κατόπιν
ν' ἀγοράσῃς ὅσα κι' ὅσα τὰ πλωτὰ τὰ τιμημένα
καὶ μνημόσυνο νὰ κάνῃς μὲ τὰ κόλλυβα τὰ ξένα.

—

Δὲν πουλειέται τέτοια δόξα, ποῦ θὰ μείνῃ γιὰ καιρό,
κι' ἂν σκορπίσῃς ἐδῶ μέσα τὰ δολλάρια σωρό,
δὲν ἀξίζει παραδάκι μία δόξ' ἀγορασμένη,
μὲ τὰ χέρια τὰ δικά σας πρέπει νἄναι καμωμένη,
κι' ἐτσι τότε θἄχῃ κῦρος κι' αὐθεντείαν σὰν κι' ἐκείνη,
ποῦ 'λυσσᾶχτε δικὴ σαι μὲ δολλάρια νὰ γίνῃ.

—

Τὰ καράβια τῆς ἁρμάδας δὲν τὰ κάνομε θυσία
καὶ ποτέ σας μὴ θκρρῆτε πῶς θὰ 'γοῦν δημοπρασία.
Σὶρ Μὰκ-Κίνλεῦ κλεινέ,
φίλε κι' Ἀμερικανέ,
μὴ παράπονο τὸ πέρῃς καὶ πικρὸ μὴ σοῦ φανῇ....
τέτοιος Στόλος δὲν πουλειέται σὰν Ἀμέρικας πανί.

—

Πίρνα Σαλαμῖνος βράχους,
πέρνα, Στόλε τῶν παιάνων,
καὶ δὲν εἶσαι γιὰ Ναυμάχους
παλαιῶν Ἀμερικάνων.

—

Κι' ἂν ποτὲ τὸ κράτος πάθῃ πκρ' ἐλπίδα βουλιμίαν
κι' ἐκ τῶν κανονιοφόρων δὲν θὰ ξώσωμεν καμμίαν.
Ναί, Μὰκ-Κίνλεῦ μεγαλε, τῆς Οὐάσιγκτων πολῖτα,
δὲν σας δίνομε τὴν Ἄλφα, δὲν σᾶς δίνομε τὴν Βῆτα,
μήτε Γάμα, μήτε Δέλτα, κι' ἂν δὲ λῇς λαβὲ μολῶν
μοναχὰ τὴν Ἔψιλόν.

—

Ὅλ' οἱ ξένοι τί κουτάβια,
δοῦλοι τῶν Ρωμηῶν θὰ γίνουν,
ἀπ' ἐδῶ ζητοῦν καράβια.
κι' ἀπ' ἐκεῖ πκρα μας δίνουν.

—

Κι' ἡ μουφλοῦζα ραχατεύει
μὲς 'στὰ κέρδη, μὲς 'στοὺς πλούτους,
κι' ἀλοίνα παζαρεύει
καὶ μ' ἐκείνους καὶ μὲ τούτους.

—

Δός του καὶ σκορπίζει ρῶτα
καὶ σιπτὰ γυρίζει νῶτα
μία 'στοὺς Ἀμερικάνους κι' ἄλλη μιὰ 'στοὺς Τσαπεζίτας,
κι' ἔμπροστά της τοὺς κυτταζει σὰν τοῦ ἐρέμου ψωμεζήτας.

—

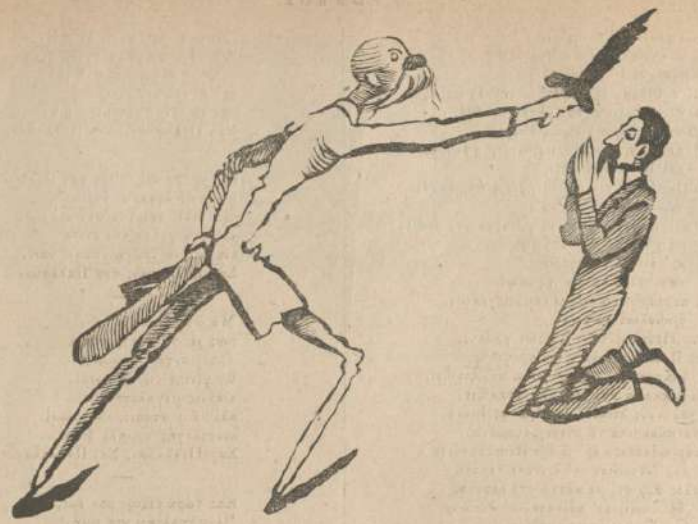
Ζήτησιν μεγάλην ἔχει καὶ γι' αὐτὴν καυγᾶς μεγάλος,
κι' ὁ Σὰρ Πελλαδὰν ὁ Γάλλος
εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τὸ βῆμα
τόδ' ἐπρόφερε τὸ ρῆμα.
πῶς οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
τῶν μαχῶν καὶ τῶν κινδύνων,
κι' ἂν μας δείχνουν μπαλωμένα καὶ γυμνὰ τὰ πισινά των,
μὰ κατάγονται ἐκ τῆς ράτσας τῶν Θεῶν τῶν ἀθανάτων.

—

Καλὲ βέβαια, τί λόγος !...δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς
τῶν Θεῶν τοὺς συγγενεῖς,
κι' ὅλοι σήμερ' ἀλαλάζουν πῶς οἱ γόνοι τῶν γιγάντων
μὲ Θεοὺς θὰ συγγενεύσουν, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆ προπάντων.

—

Μὰ κι' ἐγὼ 'στὸ βῆμα τοῦτο τῶν στομάτων τῶν χρυσῶν
ξεφωνίζω σὺν τοῖς ἄλλοις μὲ φωνὴν διὰ πασῶν :
«Δόξα 'στὸ συγγενολόγι τοῦ παλιοῦ Θεοῦ τοῦ ψεύτη,
ποῦ γελῶντας θυμιατίζει μ' ἀσημένιο θυμιατὸ
'στὰς ἡμέρας τῆς εἰρήνης τὸν Ἑρμῆ τὸν πρωτοκλέφτη,
καὶ 'στὴ βράσι τοῦ πολέμου τὸν Ἑρμῆ τὸν φταρτσό».

Ὁ Σακαράκας Θοδωρῆς,
ὁποῦ τὸν βλέπεις κι' ἀπορεῖς.

—

Ἀκολουθεῖτε, Στρατιώματά μου,
ἀκολουθεῖτε τὰ βήματα μου,
σημαίνει κρίσεως μεγάλης ὥρα,
σὄκρνα τάνῃψι μου κι' ὅλους τοὺς πίρνω,
τῆς σακαράκαις σας καὶ πάλι φόρα,
'στ' ἅρματα κι' ἐφοδος γιὰ τὸ Κουβέρνο.

—

Ἐπιστρατεύω τοὺς Κορδονάτους,
τοὺς κοιλαράδες καὶ ντιλικάτους,
στέλλω μηνύματα, φυσῶ τρομπέταις,
καὶ πάω κι' ἔρχομαι μὲ τῆς μπαρμπέτσαις.

—

Νέου πολέμου κκκοὶ μπελάδες,
ἐπῆρα δρόμο, δὲν σταματῶ,
Σταυρακέτσι μου φουστανελάδες
μὰρς μὲ τὸν γέρο Στκυραετό.

—

Δῶστε μου κράνος, δῶστε μου κάσκα,
βάλτε μου φίσι τοῦ κὺρ Παλάσκα,
φέρτε βλαχόκαλτσαις καὶ λιάρκαις τρίλλα,
φέρτε τοῦ Μπούτουνα τὴν φουστανέλα.

—

Καὶ σὺ, Κομνᾶ μου, βγάλε τὴν κλάρα,
ποῦ νὰ τοὺς πιάσῃ κρύα τρομάρα.
Ἐκ τῶν περάτων γιὰ τὴν Θοδώρα
σύρτε μὲ ζῆλον καὶ μὲ σπουδήν,
ἀλλ' ὅμως κρίμα ποῦ λείπει τώρα
κι' ὁ Τοῦρκος Μπίγκ, ὁ Πετριδόβ.

—

Ἂν εἶχα τύχη 'στὴ στρουγγα μέσα
νὰ ξαναγύριζε, θἄλεγα σχῆμα,
μὲ τάντερμα του καὶ μὲ τὴν φίσα
θἄβγαιν' ἀγνώριστος ψηλὰ 'στὸ βῆμα.

—

Καὶ δὲν θὰ 'γνώριζε κανένα κόμμα
τὸν Θοδωράκη, τὸν Θοδωρῆ,
κι' ὅλοι των θἄλεγαν μὲ χάσκον στόμα :
«ποιος νἄναι τοῦτος μὲ τάντερι ;»

—

Κάτω τάνῃψι μου...νέ! γοιατίζει
κι' ἔλεος, Θεῖε μου, σιγὰ ψιλλίζει.
Ἄδικος κόπος, λόγια χαμένα,
τόσο Κουβέρνο φθάνει γιὰ σένα.

—

Κι' ὡς τώρ' ἂν σ' ἄφινα μὲς 'στὸν Νυμφῶνα
κι' ἀπέξω λίμαζα μὲ τὴν Κορδόνα,
θαρρῶ πῶς ἤτανε σπουδαῖο φράσκο
σὺ νὰ κορδώνεσαι κι' ἐγὼ νὰ χάσκω.

—

Νὰ ξαναμείνῃς μὴν τὸ πιστεύσῃς
καὶ ξαναρχίζω τὰς κατοπτεύσεις.
Κάτω τάνῃψι μου κι' ἐμένα ζήτω,
πέρτουν ὀβίδες γιὰ δοκιμή,
πάει τὸ δάνειον, κι' αὐτὸ φινίτο,
καὶ τὸ Κορδόνι θέλει ψωμί.

—

Βλέπω τριγύρω τοὺς Κορδονίδας
μὲ διαθέσεις σπαρακτικάς,
ρίξε, μοῦ λένε, καὶ τὰς ὀβίδας,
τὰς λεγομένας ἀνσκηπτικάς.

—

Ἀνῆψε δάλις, σύρε καὶ κλάψε,
μάρς, Ἀσημάκη, μάρς, Ἀχιλλέα.
καὶ σὺ «Πρωΐα» τὴν νίκην γράψε
μὲ τὰ στοιχεῖα τὰ κεφαλαῖα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Ἤμουν 'στὴ δίκη, Περικλῆ, κι' ἐπῆγα νὰ κρεπάρω,
κι' ἦσαν ποῦ λὶς ὁ Στάϊφαρης, ὁ Νέρης, ὁ Ζαχάρω,

ἐνορκοι καὶ συνήγοροι,
ποῦ 'πηλαλοῦσαν 'γρήγοροι,
πολὺς λαὸς κυρίαρχος ἐκ πάσης ἡλικίας,
ὁ καροτσέρης, ἡ Φιλιῶ, κι' ὁ Πρέσβης τῆς Τουρκίας,
παρὼν καὶ πλῆθος γυναικῶν σὰν νάταν σουαρὲς
καὶ τῶν ἐνόρκων Πρόεδρος ὁ κύριος Βορρᾶς.
σὺ μὴν παρῆταν κι' ἀττασοὲ, χειρουργοὶ, σπιθοφόροι,
καὶ λαλὲς δικηγόροι,
πρὸς δὲ κι' ὁ Παππαλεξανδρῆς, συνήγορος ἀκάμπτος
τῶν κατηγορουμένων.
ποῦ λέγεται καὶ Λαγκαρνῆς ἐκ τοῦ γνωστοῦ του δράμπτος,
παιχθέντος μετ' ἐπαίνων,
κι' ἐνίοτε δημηγορεῖ
σὰν τοῦ Σολὲ τὸν Λκμπορί.
Πρὸς τούτοις παρευρίσκοντο κι' οἱ δημοσιογράφοι,
διαβολικὸ συνάφι,
ὁ δὲ Σπιθέκης, Πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν γλυκύς,
ἦτο τῆς δίκης Πρόεδρος, τῆς τόσον τραγικῆς,
Εἰσαγγελεὺς ὁ Καρατζᾶς, μιὰ γλῶσσα ποῦ ξιρίζει,
ὑποῦ δὲν ἔχει κόκκαλα καὶ κόκκαλα τσακίζει,
ἂν θέλῃς δὲ καὶ τοὺς λοιποὺς μὴν ἰρωτᾷς ἰμένα,
μὰ διάβασε τὰ πρακτικὰ τὰ στενογραφημένα.
Οὐχ ἧττον παρευρίσκοντο κι' οἱ δὴ Βασιλεκτόνοι
κι' ἡ μούρη μου 'κιτρίνισε κι' ἐγίνηκε λεμόνι,
κι' ἡ δίκη τέλος ἄρχισε, μὰ μέσα 'στὸ λιρούβι
ἀδύνατον νὰ 'δῇ κανεὶς κι' ἀδύνατον ν' ἀκούσῃ.
Θάνατος ἐπτερύγιζε, θανάτου καταδίκη,
κι' ἐπάγωνε τὰ μέλη μου μυστηριώδης φρίκη,
κι' ἐνόμισα πῶς ἔβλεπα 'μπροστά μου λαιμητόμον
καὶ δίπλα της τὸν δήμιον, ἐκτελεστὴν τῶν νόμων,
καὶ τοῦ Καρόϊτσ' ἡ κεφαλὴ μακρὰν ἀπὸ τὸ σῶμα
ξεκόλλησε, βρὶ Περικλῆ, μ' ἐκεῖνο τὸ μαχαῖρι,
κι' ἐγὼ σφιχτάζων ἔτρεχα πρὸς τὸ σφιχτὸν πτῶμα,
κι' ἐπῆρα τὸ κεφάλι του μὲ τὸ ἐξῆς μου χέρι,
κι' ἤθελα, Περικλέτο,
νὰ κάνω τὸν Ἀμλέτο,
καὶ τόβλεπα καὶ τόβλεπα χωρὶς νὰ μὲ κυττᾷ
καὶ τούπα «στραβοκέφαλο, τί τάθελες αὐτά,
καὶ μὲ τὸ Στέμμα τάβαλες, τὸ μόνο μας ἐφόδιο ;
Βρῆκες καὶ σὺ τὴν ἐποχὴ νὰ κάνῃς τὸν 'Αρμόδιο.»
Τέτοια μὶ τρόμο τσύλεγα καὶ τάχα σὰν χαμένε,
ὅταν αὐτὸ μ' ἐκύτταξε μὲ μάτια γουρλωμένα,
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, τὸ λίγω καὶ ριγῶ,
μ' αἷμα 'στὰ μοῦτρα μ' ἔρτυσε, μὰ τέρτυσε κι' ἐγὼ,
καὶ κατὰ γῆς τὸ 'πέταξα κι' ἐγύρισα 'στὸ σπῆτι μου
νὰ 'δῶ καὶ τὴν φαμίλια μου καὶ σὲ τὸν συμπολίτη μου.
Π.—Γιὰ δίκη τίποτα δὲν λές, σαλιάρη τοῦ ὀιεβδόμου.
Φ.—Τὸ τί συνέβη κατ' αὐτὴν δὲν ἄκουσα καθόλου,
καὶ μήτε τὸν συνήγορο τὸν Παππαλεξαντρῆ,
ποῦχει μιὰ γλῶσσα καθὼς λένε σὰν σφῆκα μὶ κεντρί.
Ἐνόμιζα τριγύρω μου πῶς βούϊζαν τὰ πλήθη,
κι' ἐκ τοῦ πολλοῦ μου τρόμου
μοῦ 'φάνη καὶ 'στὸ Λαγκαρνὶ σφαγὴ πῶς ἐπελήθη
διὰ τῆς λαιμητόμου.
Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ, σαστίζω καὶ τὰ χάνω,
σὲ τραγικὰ δὲν ἔρχομαι, γιὰ τραγικὸς δὲν κάνω,
κι' εἶναι γιὰ 'μένα τούρτουρας ὁ μακαρίτης ὁ δήμιος
ὅσο κι' ἂν εἶναι προσηνής, ὅσο κι' ἂν εἶναι τίμιος.
Π.— Κι' ἐγὼ 'στὰ μοῦτρα σου φυσῶ,
εἶσαι τσιφούτης Χιώτης...
'πᾶγα ποῦ λὲς 'στὸν «Παρνασσὸ»
ν' ἀκούσω Γάλλο» πρώτης
κι' ἕνα ξενόγλωσσον χαβὰ...
Σὰρ Πελλαδὰν, Σὰρ Πελλαδάν.

—

Μπῆκα, κιαλάρω τὸν σοφό,
καὶ σὰν τὸν χάχα στέκω...
φοροῦσε σμόκιν κόμπλ φό
κι' ἄτλαζωτὸ γελέκο
σὰν αἰγυπτιὰς, σὰν μπὸν βιβάν...
Σὰρ Πελλαδὰν, Σὰρ Πελλαδάν.

—

Κι' ἡ σὰρ κι' ἡ μὰρ τῶν Γκλλικῶν
καὶ τῶν ἀφρατων θηλυκῶν,
ποῦ θίλει σκέρτσα σὰν κι' αὐτά,
μὲ τόση γλύκα τὸν κυττᾷ,
λὲς καὶ νὰ τρώγῃ μπακλαβὰν...
Σὰρ Πελλαδὰν, σὰρ Πελλαδάν.

—

Μὰ διαβαίνουν μερικοὶ
πῶς εἰς τὸ Θέατρον ἐκεῖ
ἀπὸ μαντάμ περιωπῆς
θὰ γίνουν τώρα, τενεκέ,
εἰκόνες μεγαλοπρεπεῖς
καὶ κάτι στάσεις πλαστικαί,
κοντελογῆς ταμπλὸ βιβάν...
Σὰρ Πελλαδὰν, Σὰρ Πελλαδάν.

—

Καὶ τώρα δέξου, μὸν ἀμὶ,
'λίγο στηλιάρι γιὰ τιμὴ,
καὶ σάσεις πλαστικὰς λαβέ
'στῆς σάλας σου τ' ὀπαραβάν,
καὶ λίγε σ' ὅλους, παλαβέ,
Σὰρ Πελλαδὰν, Σὰρ Πελλαδάν.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Δευτεραίου τοῦ γιατροῦ λαμπρὸν Δραματιστήριον,
γνωστὸν εἰς πάντα κόριον,
τυχὸν δ' ἐπαίνων ἀφιλῶν καὶ ζηλευτῶν βραβείων,
ἡ δραματὶς του ξακουστὴ,
κι' ὁπωὸς μ' ἐκείνην μπολιαστῇ
θὰ φασκελώνῃ τὴν 'βλογιὰ καθ' ὅλον του τὸν βίον.
Ἐκεῖ μοσχάρι πάντοτε προσμένει διαλεκτὸ,
'στοῦ Προαστείου τὴν ὁδὸν ὑπ' ἀριθμὸν ὀκτώ.

—

Ἐφημερὶς Παγκόσμιος καὶ Νομισματικὴ,
ἐκδόται ταύτης Χίρστ καὶ Μπάρτ, τετράκις δὲ κατ' ἔτος
θὰ βγαίνῃ περιστοῦδατος κι' ἐπιστημονικὴ
δι' ὅλα τὰ νομίσματα τῆς γῆς ἀνεξαιρέτως.
Εἷς διαλέκτους τέσσαρας θὰ γράφεται συγχρόνως,
Διευθυντὴς ὄχ ἔριστος ὁ Γιάγκος ὁ Σβορῶνος.

—

Τοῦ Μπάμπη τοῦ 'Ανσίνου τοῦ «Λεωνίδα Νίκη»,
μιὰ κωμῳδία πρώτης καὶ πρᾶγμα τερπρίκι,
πολλάκις διδαχθεῖσα κι' ἰδὼ κι' ἄλλου μὲ κρότου
καὶ πάντοτε τυχοῦσα τὸν θρίαμβον τὸν πρῶτον.

—

Σίγμα Γιαννιτσοπούλου ποίημα πλῆρες κάλλους,
ἀπὸ τὸν Κάτω Κόσμον, παθῶν ἐγκρύπτον σάλους.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὀρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' Ἔβρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ὀγδόη τοῦ Μαρτίου κι' εἰκοστή,
καὶ λήξις τῆς Συνόδου σεβαστή.

Εἴκοσι κι' ἑξακόσα.
Βασιλὴ φρενιτιῶσα.

Ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον
'στοὺς ἴδικους τῶν προγόνων.

—

Δὲν ἔρχομαι σὰν κι' ἄλλοτε 'στὰ πόδια σας νὰ πέσω
καὶ στέφανα 'στοὺς τάφους σας σκυφτὸς νὰ καταθέσω,
παραμερίστε 'μπρός σ' ἐμᾶς, ὦ πρόγονοί μας νάνοι,
κι' εἰς ἀπογόνους γίγαντας σεῖς πλέξετε στεφάνι.

—

Δὲν καίμε μοσχολίβανο 'στ' ἀδόξαστ' ἅρματά σας,
κάτω τὰ Μαυσωλεῖα σας, κάτω τὰ γαλλματά σας,
κάτω προγόνων εἴδωλα, παραμυθιῶν ἰνδάλματα,
παραμερίστε νὰ διαβοῦν τὰ ζωντανὰ γαλάλματα.

—

Παραμερίστε καὶ περᾷ μιὰ πλάσις λευκοφόρα
μὲ λάφυρα καὶ τρόπαια θριάμβου ζηλευτοῦ,
'ντραπῆτε 'μπρός της, πρόγονοι, κι' ἂς πάῃ 'πίσω τώρα
κάθε προγόνου φάσκελο, καθε προγόνου φτοῦ.

—

Χωθῆτε μὲς 'στοὺς τάφους σας, μὴ μᾶς κυτταζετ' ἔτσι,
κι' αὐτὸς ὁ τόπος ἔγινε τῆς δεξῆς τὸ κοτέτσι,
κι' ἴσως νὰ 'πῆτε, φτύνοντας τοὺς ἰδικούς σας χρόνους,
πῶς ἔπρεπε σεῖς νἄχετε τοὺς ἐγγονοὺς προγόνους.

—

Σβύστε τοῦ Μάρτη τὴν γιορτὴ
μέσ' ἀπὸ καθε μας χαρτί,
καὶ μήτε Σχόλη σὰν καὶ πρὶν νὰ λέγετ' Ἐθνική μας,
ἀνάγκη δὲν σᾶς ἔχομε κι' ἐκάναμε δική μας.

—

Τοῦ Φασουλῆ καὶ Περικλῆ ψαλτῆρι
'στὸν γέρο Θοδωρῆ τὸν κακομοίρη.

—

Φ.— Ὦ θαῦμα ξένον καὶ καινόν !....
τὸν Στρατηλάτην τὸν κλεινόν,
ποῦ σκλάβους ἐξεσκλάβωσε,
τάνθῳ τὸν 'πεκλάβωσε,
καὶ πρὸς ἐκεῖνο 'φώναζαν «τὴν συμφορὰν ἀνάβαλον,
ἐνδόξως γὰρ διεδέξασται τὸ γνωτιὸν σαράβαλον».

—

Σεπτὴ φυλάκερα γιακλιὲς,
σβέρκοι ξεσβερκωθήκανε,
μουγγὸς Ζακήμης λάλησε
κι' οἱ λαλοὶ βουβκιθήκανε,
Πιλάτον δὲ τὸν ἔλεγαν οἱ Κορδονάτοι Πόντιον,
ἐνδόξως γὰρ διεδέξασται τὸ πονηρὸν γερόντιον.

—

'Εσείσθη, γέρο πλάτανε,
τὸ κόμμα τὸ κρονόληρον,
λὲς καὶ Νεραϊδοκάτακε
τάνθῳ τὸ παμπόνηρον,
καὶ τὴν μιλιὰ σας ἅρπαξε μὲ τοῦτο τὸ τερτίτσιον,
ἐνδόξως γὰρ διεδόξαστε τὸ γεραρὸν ἐρείπιον.

—

'Στὸ βῆμ' ἀνέβη τὸ σορὸ
κι' ἔτριξε μιὰ κολῶνα,
κι' ἐζαβόκασε χαρτὶ κρυφὸ
μὲ Πλαταγοῦ Κορῶνα,
κακὸ μεγάλο 'γέννηκε, κόλπο μορταλὲ 'φάνηκε,
χαῖρε, Πεντίφηξ τῶν πιστῶν καὶ Πάππα φαρδεμένικε.

—

—

Γιὰ τὴν Κορδόνα τὴν φτωχιὰ
λῆξιν Συνόδου 'κήρυξε,
κι' ἡ λέξις τούτη σὰν ὑχιὰ
μέσα 'στ' αὐτιά των 'σφύριξε.
κι' ὀλόλυζαν πανηλήμονες «ἄλλοι θὰ φᾶν τὸ δάνειον,
ἐνόξως γὰρ διὸξασται τὸ κόμμα τὸ τιτάνειον».

—

Λῆξιν μας ἐσερβίρισε,
διάλυσις ἐμύρισε,
ψαλμὸς μὰς ψάλλεται κοντός
καὶ τούρτουρας μᾶς πιάνει.
διάλυσις διὰ παντός,
μόρτο Σαμψὼν ἡ στάννη,
πᾶν οἱ καιροὶ ποῦ 'πέρναμε, πᾶν οἱ καιροὶ ποῦ 'δίναμε,
ὁάξα σοι, γίρε, δόξα σοι, καὶ βλέπε πῶς ἐγίναμε.

—

Ἐσάστισαν Κορδονικεῖ,
ἐκλαψαν ὅσο 'μπόρεσαν,
καὶ τὰ παλτὰ των μερικοὶ
ἀνέποδα τὰ 'φόρεσαν,
καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους 'τρίχανε, κι' ἄδικο 'λίγαν ἄδικο,
ἐνόξως γὰρ διεόξασται τὸ κόμμα τὸ φαγάδικο.

—

Χέρια 'κτυπήσανε βαριὰ,
'γελάσανε ποδόγυρα,
κι' ἔβγαλαν κέμπσοι σπυριὰ,
ποῦ λέγονται Καλόγηροι,
κι' ὑπόταν τὸν ἀδόξαστον μὲ τὸ χαρτὶ τοὺς ἄλλαξε
ἐνόξως νῦν διδόξασαι στόμα πολλῶν ἠλάλαξε.

—

Τὰ πάλκα 'χειροκρότησαν,
καὶ ξίνα Κονσολάτα
'στὸ Παρλαμέντο 'ρώτησαν
τί τρίχει, Στρατηλάτα,
καὶ 'ξικαρδίστηκαν κι' αὐτὰ σὰν 'μάθαν τὸ μακντάτο,
ἐνόξως γὰρ διεόξασται τὸ κόμμα τὸ χορτάτο.

—

Τοῦτο δὲν τέλιψεν ποτὲ,
δὲν τὤχε σκοῦξι φήμη,
καὶ Κορδονάτοι Βουλευτὰ
'φωνάξαν τοῦ Ζαΐμη:
Κάλλιο 'στὸ στόμα νάβαζις
λουκέτο δυνατό,
παρὰ χαρτὶ νὰ 'ξιάβαζες
'στὸ βῆμα σὰν κι' αὐτό.
Κάλλιο μουγγὸς κι' ἀμίλητος παρὰ μὲ τέτοιο μίλημα,
ἐνόξως γὰρ διεόξασται τὸ φαλακρὸν τὸ δίλημμα.

—

Π.— Ὑμνῶ, φαλάκρα γιερὰ,
τὰ μέτρητα τὰ πάθη σου,
ἔχασις πάλι μιὰ χαρὰ
ταΐγὰ καὶ τὸ καλάθι σου,
πάλιν, Θεόδωρε, χαλὴν ἀπότισάν σι κι' ὄξος,
οὐ μὴν καὶ νῦν διεόξαστε τὸ κόμμα τρισενδόξως.

—

Ἤλπιζεν γουρουνόπουλο
νὰ ξαναφᾶν καμπόσοι,
κι' ἔβαλες τὸν Χρηστόπουλο
τὸ σύνθημα νὰ δώσῃ,
ποῦ γιὰ χαρτοφυλάκιον ὁ καψερὸς προσμένει....
ἐνόξως γὰρ δεδόξασαι, Θεόδωρα δοξασμένη.

—

Σ' ἐφάγανε μὲ μπκμπεσιὰ,
δοξάζω τόνομά σου,
καὶ παλι γιὰ τὴν Κηφισιὰ
πέρνεις τὸ φύσημά σου
νὰ κοπανίζῃς Δυτικὸν, νὰ καβουρδίζῃς Βόρειον,
ἐνόξως γὰρ δεδόξασται τὸ σῶμα τὸ πελώριον.

—

Νὰ βγάλῃς τὸ φαρμάκι σου
'στὴν ἐξοχὴ, Σωτήρα,
κλάψε τὸν Ἀσημάκη σου.
ποῦ 'γίνηκε μπακίρα,
κι' ἔμεινε μὲ τὸ σύνθημα τῆς στρούγγας πρωτομάρτυ-
ἐνόξως γὰρ διδόξασται καὶ νῦν ὁ Μπουναπάρτης.

—

Φ.— Ὦ θαῦμα ξένον καὶ καινόν!
ὦ μέγα πατατράκα! ...
ὀμώχνουν τὸν Ἄρην τὸν κλεινὸν
μὲ τὸ κλαρὶ τοῦ Τράκα,
καὶ βόγγος ἐλευθέρας γῆς ἀκούεται καὶ δούλης....
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τῆς στάνης ὁ παππούλης.

—

Ποῦ σου τὸ κράτος, Θοδωρῆ;
ποῦ σου τὸ πρῶτον νεῖκος;
τὴν στρούγγα σου τὴν καψερὴ
παραμονεύει λύκος,
κι' ἰσκόρπισαν τὰ λαγιαρνιὰ, καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε,
χαῖρε, Κορδονορούμπκρε καὶ Κηφισιώτη πλάνε.

—

Μὲ φούνταις 'πλάκωσαν δουλειαῖς
καὶ πόλεμοι γιὰ Κούβαις,
σύρτε νὰ ζυνετε κοιλιαῖς,
σύρτε νὰ τρῶτε βρούβαις.
κι' Ἀλλὰχ κερίμ ἂν ἔλθετε τὸν μῆνα τὸν Ἰούλιον,
ἐνόξως γὰρ δεδόξαστκι μὲ σας τὸ Καινεβούλιον.

—

Κι' ὅταν ἀκούσθηκαν αὐτὰ
πῶς ἔχομεν ὑπ' ὄψιν
ἓν' ἄρθρον τριανταεφτὰ,
ὡσὰν στιλέτου κόψιν
ἠσθάνθησαν κατάκαρδα ὀχὸ τρεῖς τῶν Ἡμιτέρων,
ἐνόξως γὰρ δεδόξασται καὶ νῦν ὁ μέγας γέρων.

—

Καὶ μέσα 'στοὺς μπελάδες σου
κι' οἱ ὀχὸ φουστανελάδες σου
τὸν μόσχο, τὴν κανέλα των,
τὸν γέρο τριγυρίζανε,
καὶ μὲ τὴν φουστανέλα των
συχνὰ τὸν ἀερίζανε.
κι' ὅλοι 'κρυφοψιθύριζαν «ἐφᾶν οἱ καιροὶ ποῦ 'τρώγαμε,
χαῖρ' Ἐξουσία τζόγια μας, παρθένε κι' ἀπειρόγαμε».

—

Ἔβραζες μέσα, σεβνταλῆ,
σὰν μοῦστος μὲς 'στὴ μπότσα,
κι' ὁ Ρώμας μέσ' ἀπ' τὴ Βουλὴ
σ' ἐπῆρε 'στὴν καρότσα,

καὶ σ' ἔφερε 'στὸ Ζάππειον ἀναπνοὴ νὰ πάρῃς....
ἐνόξως γὰρ δεδόξαστκι τροπαιοφόρος Ἄρης.

—

Τὸν Κορδονὰ τὸν ὄπατο
τιμῶ καὶ μεγαλύνω,
σ' ἔβγαλανε περίπατο,
μὰ δὲν 'φορῦσες κρῖνο,
καὶ σ' ἔβλεπε κι' ἐδάκρυζε κάθε πιστὸς κολλήγας....
ἐνόξως γὰρ διεόξαστκι τῶν Θεσσαλῶν ὁ Ρήγας

—

Τὸ κράτος πτερεφρόνησε
σὰν πέρευ τέτοιε 'μέρα,
κι' ὁ Θοδωρῆς ἀκόνισε
πολεμικὴ μαχαίρα,
ζουρλομανδύκν δ' ὄφαινεν Ἐγγλέζος διπλωμάτης,
ἐνόξως γὰρ δεδόξασται καὶ νῦν ὁ Στρατηλάτης.

—

Σταυρακτὸς φουστανελᾶς,
χαῖρε, Κορδονο-Μπρούρα,
σκίχτηκε Τοῦρκος μπουνταλᾶς
καὶ μιὰ Φραγκιὰ μαγκούφα,
παιδιὰ δ' ἐπαιάνισαν καὶ κόρακις ἐκρώξασι,
ὄξα σοι, γίρε, ὄξα σοι.

—

Νέον ἀργὸν τροπάριον εἶδος μεγαλυνάριον.

—

Π.— Βάλε τοῦ Ρήγα τἀντερί,
καὶ τοῦτο πρέπει μόνο
'στὸν Τουρκοφάγο Θοδωρῆ
καὶ 'στὸν Βουλγαροκτόνο,
ποῦ Τουρκαλάδες ἐνταυτῷ καὶ Τσούπιδες 'μπαγλάρωσε
κι' ἐνόξως τρεῖς δεδόξασται καὶ τριῆς πολέμους 'σκάρωσε.

—

Ὑμνοῦμεν τὸ Παλλάδιον
καὶ τῶν πιστῶν τὸ σφραγίδιον,
Σταυρακτὸν Θεόδωρον μὲ φέσι καὶ μὲ κάπα,
ποῦδωσ' Εὐρώπης καὶ Τουρκιᾶς καταμούτρα μιὰ φάπα,
κι' ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα σὰν 'στοὺς καιροὺς τοῦ Πέρση,
ἐνόξως γὰρ διεόξαστκι καὶ σήμερα καὶ πέρσυ.

—

Δευτέρ' Ἀναβασία ὡς εἶδος βουρλισία.

—

Φ.— Τρὶς χαῖρε, ποῦ σ' ἐκύκλωνε
πεινῶσα βαρβατίλα,
Βασιλικέ μου τρίκλωνε
μὲ τὰ σπαράντα φύλλα,
χαῖρε, ποῦ μὲ τὸν κάλυκα στολίζεσαι τοῦ ρόδου,
χαῖρε, ποῦ γύρω σου σκορπᾷς ἰώδικων μαγείαν,
κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν ἔγραψε τὸ τέλιες τῆς Συνόδου

'πῆγε κ' ἐλειτουργήθηκε 'στὴν Λαύραν τὴν 'Αγίαν,
κ' ἐνθουσιάσθησαν παντοῦ μὲ τὸ συμβὰν αὐτό,
κ' ἔγινε πανηγύρι
ὅταν μὲ σιδηρόδρομον ἀπὸ τὸ Δημαρεῖο
ἦλθε 'στὸ Μοναστήρι,
κ' ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν θερμῶς οἱ Καλογέροι
κ' ὁ Βασιλεὺς τοὺς ῥώτησε πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι,
διὸ κ' ἡμεῖς δοξάζομεν 'στῆς λήξεως τὴν χαῦραν
σὲ τῆς Βουλῆς τὸν Θοδωρῆν, τὴν αὖραν, λαῦραν, σαῦραν.

—

Ἠκούσθη ὀρῆνες ἠχηρὲς,
τὸ κλάμμα 'πῆγε γόνα,
κ' ἐμοιρολόγει γεερῶς
ἡ μήτηρ ἡ Κορδόνα:
«Σὺ, ποῦ μᾶς ἐλευθέρωσες
κλεινῶν προπαππων ἕδη,
πῶς σήμερον ἐκίρωσες;
ποῦ σου τὸ κάλλος ἔδυ;
τοὺς Ἡμετέρους λύτρωσον, ποῦ 'πάτησαν 'στὴν πάτα,
ἐνδόξως γὰρ ἐδόξασαι, Θοδῶρα ραδιορίτα.

—

Πρώτη Καταβασία
καὶ Θοδωρῆ θυσία.

—

Π.— Θρῆνες ἠκούετο βαρὺς
κ' ἔλεγε τάδε Θοδωρῆς:
«Θὰ ξαναπαρω τὰ βουνὰ
κ' ἂς ἔλθουν—τρὶς ἅλοι μου!—
τανήψια μου τἀληθινά,
οἱ Φαρμακόπουλοί μου,
ἐλθέτω δὲ πιρίλυπος
κ' ὁ Βάρβογλης ὁ Φίλιππος,
κ' ἑστωσαν δορυφόροι μου, κλητῆρες καὶ περίπολοι,
καὶ συρτε με 'στὸ Ναύπλιον καὶ 'στ' Ἄργος καὶ 'στὴν
(Τρίπολι,
νὰ τοὺς φουσκώτω μὲ θεσμοὺς καὶ μὲ θεσμῶν ἀγῶνας.
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασμαι καὶ νῦν καὶ 'στοὺς αἰῶνας.

—

Τὸν γέρο τὸν 'Γάκινθο,
τὸν γέρο τὸν Ἰνφάντε,
σύρτε τον καὶ 'στὴ Ζάκυνθο,
'στὸ ῥιόρι τοῦ Λεβάντε,
νὰ τοῦ βαρίσουνε γιαμα ψηλὰ καμπαναρία,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξαστει κ' ὃς ἔμεινε 'στὰ κρύα.

—

Ἦχος μὲ τρέμολο φωνῆς
κατὰ τὸν «Ἅπας γηγενὴς.»

—

Φ.— 'Ο Θοδωρῆς ἐχάζιψε
κ' ἀπὸ θυμὸ 'κοκκίνισι,
'στὸ σπῆτι τοὺς ἐμάζιψε
καὶ τοὺς θεσμοὺς 'κοσκίνισε
μὲ τὰ πκλιὰ του κόσκινα, ποὖναι καινούρια τώρα,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασαι, θεσμογλωσσοῦ Θοδῶρα.

—

Κ' ὅσοι θεσμοὺς ἀρμίγανε
γιὰ τὸν Ζαΐμη 'λίγανε,
ποῦ μέσα 'στὴν λαχτάρα των
σὰν ῥόκαλα τοὺς 'σάρωσε:

ὁμωρὲ τὸν τρισκατάρατον
καὶ πῶς μᾶς τὴν ἐσκάρωσε;

—

«Πάει λοιπὸν τὸ κόμμα μας,
μήτε ψυχὴ γεύματος,
κ' ἀνελγόμεν τὸ στόμα μας
κ' ὑπερπληροῦται πνεύματος,
καὶ λόγους ἐρευγόμεθα μὲ νηστικοὺς χυμοὺς,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασαι, θεσμοῤῥουρὲ, σὰν πρῶτα.

—

Γλυκὺς χαβὰς
εἶδος χαλβᾶς.

—

Π.— Μὲ τὸ χαρτὶ τοῦ Βασιλῆ
σοῦ 'πῆραν τὸν ἀέρα,
κακὴ σοῦ ψτειάξανε δουλειὰ
μιὰ Καθαρὴ Δευτέρα,
μὰ τὴν Δευτέρα τῶν Βαγιῶν σοῦ 'ψτειάξανε τὴν ἴδια,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασαι κ' ἐσουφρώσες τὰ ῥοῦδια.

—

Σὺ, ποῦ θεσμοὺς ὀρέγεσαι
καὶ σκούζεις σὰν 'Εβραῖος,
πρέπει παντοῦ νὰ λέγεσαι
Παπποῦς ὁ Δευτεραῖος,
πάντα Δευτέρα ὀμνύγεσαι, Δευτέρα τὴν παθαίνεις,
ἐνδόξως γὰρ διδόξασαι, σκιάχτρο τῆς οἰκουμένης.

—

Ὠδὴ ὠδή,
πᾶδοῦ γὰ δί.

—

Φ.—Δεῦτε λοιπὸν ὑμνήσωμεν Παπποῦν τὸν Δευτεραῖον,
τὸν κρῖνον τὸν ὡραῖον,
κρανίον τὸ παναγιωμον,
τὸ μῦρον, τὸ κινακωμον,
ποῦ κόσμο τὸ κιαλάριζε,
καὶ καθὶ Βουληφόρος
τὴν θέσι του 'φιρμάριζε
κ' ἔλεγε διατόρως:
«'Στὸ Παρλαμέντο τέχατε ζὲν θὰ 'ξαναγυρίσω;
τάχα σὲ τοῦτο τὸ σκαμνὶ ζὲν θὰ ξκνακαθίσω;»

—

Καὶ μέσα 'στὸν ἀναβρασμὸν
μὲ τιλιυταῖον ἄσπασμὸν
ἀψύχους ἕδρας κ' ἀδρανεῖς φιλοῦν τρανοὶ καὶ νέκνοι,
ποῦ μὲ τὰς ὁρώσας ἕδρας των τὰς εἶχαν πρὶν θερμάνει.

—

Κλαίει τὰ δύστυχα τέρνιὰ καὶ τῶν θεσμῶν ἡ κόρυζα,
κατέκαιε δ' ἡ γλῶσσα της ὡς εἶδος πιπερόριζα,
πάει τῆς δόξης ἡ Βουλὴ,
κ' ὁ Γκιώνης ἐτρκγούδα:
«μακυρίλα 'πλάκωσε πολλὴ
μαύρη σὰν καλιακοῦδα,
κ' ἀμυγδαλοτσακίσματα
κ' εἰς ὅλους χαιρετίσματα,
ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται τὸ κράτος τῆς Κορώνας
καὶ νῦν καὶ 'στους αἰῶνας.»

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφτὸν, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κ' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τέσσαρες Ἀπριλίου.
Λαμπρὴ τοῦ Βασιλέου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσα κ' ἐννενήκοντα κ' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ἁλεκτό.

Ποῦντος ἐξακόσα σὺν εἰκοσιένα,
σούβλαις, βαρελότα, καὶ τ' αὐγὰ βαμμένα.

Εὐαγγέλιον τὸ πρῶτον
πρὸς δουλειὰν τῶν κεχηνότων.

—

Εἶπεν ὁ Κορδοναράγας μὲ κόμπον νικητοῦ
'στοὺς μαθητὰς αὐτοῦ:
«Ἰδοὺ λοιπόν, ἐλήλυθεν ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι
καὶ βλέπω πῶς ἔκαλυσις ἀφεύκτως μᾶς προσμένει,
ἀλλ' ὅμως ἡ καρδία σας ποσῶς μὴ δειλιάτω,
κ' ἐκεῖνος ὁ μουστακαλῆς,
ἀνεψιός μας προσφιλής,
τὴν δεξιάν μου θ' ἀσπασθῇ γονυπετῶν ὡς κάτω.

—

'Αμὴν ἀμὴν καὶ κόντρ' ἀμήν,
ἀνάστασις κ' εἰρήν' ὑμῖν.
Ἠλπίζατε νὰ φάγετε τοῦ Πάσχα τὸν ἀμνὸν
περιχαρῶς κ' ἀπόνως,
πλὴν ἀνελπίστως ἔμεινε τὸ κόμμα τὸ γυμνὸν
ἀπέξω τοῦ Νυμρῶνος.

—

'Αμὴν ἀμήν,
λέγω δ' ὑμῖν
πῶς παρατράγῳδα πολλὰ συνέβησαν καὶ ῥιάσκα
κ' ἐμείναμεν ἐλεεινότητοι καὶ μὲ τὸ στόμα χάσκα,
ὅμως οὐδεὶς Ἠλίτερος μὴ τραχασείσθω τώρα,
λίγω δ' ὑμῖν πῶς ἅπλυτα θὰ ξαναβγοῦν 'στὰ φόρα.

—

«Πίρις ἐμοῦ περίλυπος ἕως ἐλθ' ἡ ποίμνη πᾶσα,
καὶ νῦν ἀπέρχομαι μακράν,
'στὴν κόμην μου τὴν φαλακρὰν
νὰ βάλω καλυμμαύχιον καὶ νὰ φορέσω ράσα.

—

«Χάριν ὑμῶν πολὺ πονῶ,
νἄχετε τὴν εὐχή μου...
Καλογεράκι θὰ γενῶ
νὰ σώσω τὴν ψυχή μου.

—

«Μακρὰν τῆς τύρβης τῆς πολλῆς
καὶ τῆς μεγάλης χαβρας
ἀκμηκὸς φεύγω κ' εὐσταλὴς
πρὸς τὴν Μονὴν τῆς Λαύρας.

—

«Πεθῶ τὸ Μοναστήριον
νὰ εἶσμαι πρὸς Κύριον
κ' ὑπὲρ ἐμοῦ κ' ὑπὲρ ὑμῶν,
κ' ὅταν κανένας Ἡγεμὼν
ἐκ τῆς Μονῆς ἐξέρχεται πρὸς θέαν καὶ μελέτην
νὰ βλέπ' Ἡγούμενον ἐκεῖ τὸν κραταιὸν Ἡγέτην.

—

Λέγει Παλάσκας πρὸς αὐτὸν,
φουστανελὰς βαρβάτος,
μετὰ τῶν ἄλλων Βουλευτῶν,
ποῦ 'πῆγαν κατὰ κράτος:
«Δάσκαλε, τί σοῦ 'κάπνισε; Δάσκαλε, τί μᾶς κραίνεις;
ἀληθινὰ σοῦ 'βάλθηκε Καλόγερος νὰ γένῃς;»

—

Λέγει Θεόδωρος αὐτῷ: «Παλάσκα μου, Παλάσκα,
μὴ μ' ἐρωτᾷς ἀνικρῶς,
κ' ἐλήλυθεν ὑμῖν κακρός.
ποῦ καλυμμαύχι θὰ γενῇ τοῦ Στρατηλάτ' ἡ Κάσκα.»

—

Εἶπεν αὐτὰ μὲ τόνον
καὶ ψυχορράγου πόνον,
κ' ἐλάκρυσε κ' ὑπέσεισε τὴν γηραιὰν φαλάκραν,
Παλάσκας δὲ μετὰ στοργῆς πρεσβέρκιν' ἐξαιρέτου,
καὶ μὲ τῆς φουστανέλας του τὴν λευκοτάτην ἄκραν
ἀπέμαξε τὸ ἄκρυον τοῦ γέροντος Ἡγέτου.

—

Ἐδάκρυσαν καὶ μερικοὶ
νησταύοντες Κερδωνικοί,
κ' εἷς τούτους ὁ Διδάσκαλος ὡμίλει μετὰ κότου
καὶ θρόμβ' ἐῤῥώτος ἔρρεον ἐκ τοῦ σορροῦ μετώπου.

—

Πολλοὶ τοῦ 'γίνηκαν μπελᾶς
κι' ἦτο μεγάλη ζέστη,
καὶ δεύτερος φουστανελᾶς,
ὁ Μπούτουνας τεῦτίστι,
προσῆλθε 'στὸν Διδάσκαλον μὲ δύαθυμον ψυχήν,
καὶ μὲ τῆς φουστανέλας του κι' ἐκεῖνος τὴν πτυχὴν
ἐσπάγγιζε τοῦ γέροντος τὸν παγιρὸν ἰδρῶτα,
καὶ πάντες τὸν ἀέριζαν οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

—

Προσῆλθεν οὖν καὶ πᾶς πιστός, κρεμαντκλᾶς κι' ἀχμάκης,
προσῆλθε καὶ Χρηστόπουλος, τουρκίκλην Ἀσημάκης,
καὶ λέγει πρὸς Θεόδωρον ακάγὼ, Διδάσκαλέ μου,
καὶ γίγα τοῦ πολέμου,
μὲ σὲ θὰ 'γίνω μοναχὸς καὶ Καλογεροπαῖδι,
λίγει Θεόδωρος αὐτῷ:
ἂν πρὸς στιγμὴν σὲ παραιτῶ,
πλὴν μὴν ἀφήσῃς τὰ σεπτὰ τῆς Ὀλυμπίας ἔθη,
καὶ τοῦτο μόνον ἐνθυμοῦ
πῶς ἐσὶ πάντα μετ' ἐμοῦ
κι' ἐν τῇ Βουλῇ
καὶ 'στὸ κελλί,
κι' ἐξ ὅλων σὲ 'στὴν μνήμην μου θὰ φέρω πρῶτα πρῶτα
κἂν φρδομάνικα φορῶ, κἂν μακρὴ ρεδιγκότα.»

—

Εἶπε καὶ ξανεδάκρυσε κι' ἔβγαλε τὸ μανδύλι του
κι' εἶχαν καθμὸ τὰ χείλη του.

Δεύτερον Εὐαγγέλιον βηρὼ τοῦ Ρήγα καὶ Σωτῆρος Θοδωρῆ.

—

Εἶπεν ὁ Κορδονάκραγας μὲ κόμπον νικητοῦ
'στοὺς μαθητὰς αὐτοῦ:
«Λίγουν πῶς ὁ Μάκ-Κίνλεϋ τῶν 'Αμερικανῶν
δὲν θέλει τὸ παράπαν
μηδὲ ν' ἀκούσῃ πόλεμον μετὰ τῶν Ἱσπανῶν,
ποῦ τοῦ πατοῦν τὴν κάπαν.

—

Καὶ λέγουν τελευταῖον
πῶς τοῦτο τὸν ταράττει,
κι' ἔπαθε τεταρταῖον
κι' ἔπεσε 'στὸ κρεββάτι.

—

Λέγουν γιὰ τὸν Μὰκ Κίνλεϋ τὸν κουτιντέ, τὸν βλάκα,
πῶς τρίμει τὰς εὐθύνας,
οὐδ' ἀμελιέζει παντελῶς μ' ἐμὲ τὸν Σακαράκα,
ποῦ λάμπω 'στὰς 'Αθήνας.

—

«Τὸν πόλεμόν μου τὸν κλεινὸν ἐνθυμηθῆτε πέρσα,
σὰν εἶδ' ἀγροὶ πῶς ἔμειναν τῆς πάλαι δόξης χέρσοι,
χωρὶς σὰν τὸν Μὰκ Κίνλεϋ νὰ φοβηθῶ καθόλου
Ἐσπαθωσα, τὸ Βρόντηξα, κι' εἶπα κατὰ δι᾽αβόλου.

—

«Μ' ὅλίγα φορμούλαρα τὸ φρόνημ' ἀνεπέρωσα
τῆς Δύσεως κι' ἡμῶν,
καὶ ξέρος αἱματόβρεκτον καὶ πάλιν ἀφείρωσα
'στοῦ γίνους τὸν βωμόν.

—

«Κι' ἀφοῦ κατεκειράνωσα διὰ μαχῶν ἀφάτων
τὸ Τουρκο-Καλιφάτον,
ἰσκίφθην τριαντάφυλλον ροδίζον νὰ φορέσω
'στὸ φλιγερόν μου στῆθος,
καὶ μ' εἶδε ροδοστόλιστον τῆς στρούγγας τὸ Κογκρέσσο
κι' ὅλον τὸ χάσκον πλῆθος.

—

«Κι' ἔτρεχαν πρόσφυγες γυμνοὶ λιμώττοντες ἐκ πείνας
ἐν μίσῳ τῶν τριόδων,
κι' ὅταν ἐθρήνουν γοερῶς κι' ἐγύρευαν εὐθύνας
τοὺς ἔβαιχνα τὸ ρόδον.

—

«Τρέμουν τὸν Ἄρην Ἱσπανοί. τρέμουν κι' Ἀμερικάνοι'
καὶ τοὐρτουρας τοὺς πάνει,
καὶ γίνονται τὰ μοῦτρα των σὰν κίτρο καὶ σὰν ῥάπα
καὶ 'στῆς δουλειᾶς των βάζουνε διαιτητὴ τὸν Πάππα.

—

«Προστρέχουν 'στοῦ Βατικανοῦ τὸ πρῶτο φρδομάνικο
μ' αὐτιὰ κατεβασμένα,
καὶ δὲν 'ρωτοῦν ἐμένα
νὰ τοὺς σκαρώσω πόλεμον ὡς ποῦ νὰ 'ποῦν λουκάνικο.

—

«Οἰκτείρατε τοὺς Ἱσπανούς, καθὼς καὶ τὴν Ἀμέριτα,
δηὸ κράτη χασομέρικα,
κρῖμα καὶ 'στὸν Μὰκ-Κίνλεϋ, κρῖμα καὶ 'στὸν Σαγάστα,
δὲν εἶναι Θοδωράκηδες, μηδὲ γιγάντων πάστα,
ποῦ νὰ μὴν ἔχουν συλλογὴ καὶ γιὰ πολέμους ἔννοια
καὶ νὰ κρατοῦν ὡσὰν κι' ἐμᾶς τὸν Πάππ' ἀπὸ τὰ γένεια.

—

«Νάχα κι' ἐγὼ ὁλλάρια σὰν τοὺς Ἀμερικάνους
τότε θὰ 'βλίπατε κακὸ μίς 'στὲς ἰοστιφάνους,
νάχα κι' ἐγὼ ὁλλάρια σὰν τὸν Ἀμερικάνο
θἄλιγα σ' ὅλους τότε
ὅσο 'μποριῖτε τρῶτε,
κι' ἤθελα τῆς κεϊλίτσαις σας νταούλια νὰ τῆς κάνω.

—

«Ἐγὼ καὶ τρέφω κεὶ κτυπῶ μὲ κάσσαις ἀδειαναῖς,
κι' ἐκεῖνος ὁ Μὰκ-Κίνλεϋ, κι' αὐτὸς ὁ κουνενές,
ποῦ λέγουν 'στὰ ὁλλάρια πῶς εἶναι βουτημένος,
ὅὲν ἔχει μήτε τὸ μισὸ τοῦ Θοδωράκη μένος,
ὁ δ' Ἄρης ἀνυπέρβλητος τοῦ φαίνεται δυσχέρεια,
ποῦ νἄμουν σὰν καὶ τοῦτον
μὲ τὸν μυθώδη πλοῦτον,
θἄχα πλαστῆ καὶ μὲ τὰ δηὸ τῶν κόσμων ἡμισφαίρια.

—

«Νάχα κι' ἐγὼ τῶν Ἱσπανῶν τριακοντόρους γκύρους,
ποῦ πολεμοῦν μὲ ταύρους,
νἄχα τριγύρω μαχητὰς Ἱσπανικῆς ἀρούρης,
τῆς Σκραγόσσας τὰ βουνὰ καὶ τῆς Ἐστραμαδούρης,
νἄχα κι' ἱππότας προγονοὺς γεμάτους μὲ ρωμάντζο,
Γομέζ-Δέ-Σιλβα, Ρουῦ-βλάς, Ἐρνάνη, Δόνα-Σόλα,
πρὸ πάντων τὸν Μαγκήσιο Κισεῶτο καὶ τὸν Σάντζο,
αὐτοστιγμεὶ καὶ σήμερα βαρεῦσα μέσα σ' ὅλα.

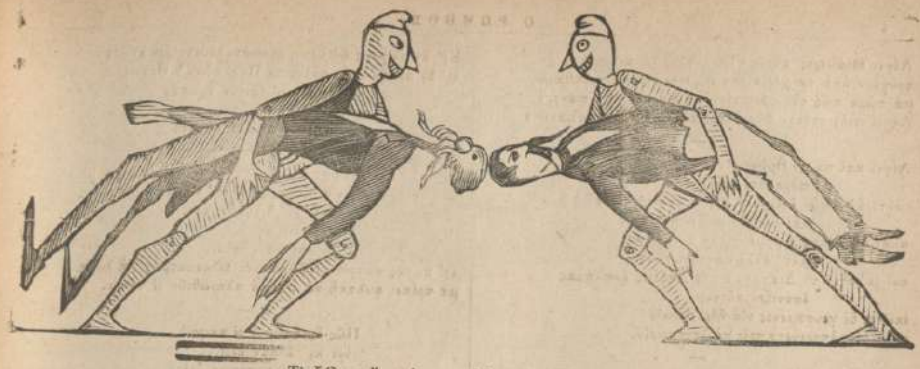
—

Εἶπεν αὐτά, κι' οἱ μαθηταί,
νέοι τῆς λίμας μαχητάί,
ὤρκισαν τὸν Μὰκ-Κίνλεϋ καθὼς καὶ τὸν Σαγάστα
κι' εἶπαν πρὸς τὸν Διδάσκαλον εὐγὲ, εὖοι καὶ μπέστα.»

Τὸ τρίτον Εὐαγγέλιον ἀκούσωμεν καὶ χεῖρας καὶ παιδνας ἀνακρούσωμεν.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα πονηρῷ,
ποῦ λόγους ἤκουες στρυφνοὺς ἀπὸ τοὺς διακπύρους
καὶ πούρους πατριώτας,

Τὸ ξύλινο ζευγάρι, ποῦ θέλει τὸν καυγᾶ,
τσουγκρίζει δηὸ κεφάλια γιὰ Πασχαλιᾶς αὐγά.

καὶ γέρους συνελάμβανον χωλοὺς καὶ κρονολήρους
ὡς Βρούτους συνωμότας,
Θεόδωρος ὁ Κορδονᾶς μὲ τὸ μακρὺ τὸ σκέλος,
πολιτικὸς Ἀρνέλος,
τοὺς Ἀποστόλους του κι' αὐτὸς μὲ τρόπον συνεκάλει
κι' αὐτὰ τοὺς παρελάλει.

—

«Μικρὸν θὰ μείνω μεθ' ὑμῶν, σὺκ ὄψεσθε δ' ἀπάρτι
τὸν γέρο τὸν ἀντάρτη.
Ὑψώ κρανίον φωτεινόν,
ἀπέρχομαι δὲ πάλιν
εἰς τὸ πεδίον τὸ κλεινὸν
πρὸς τροπαιοῦχον πάλην.»

—

Κι' ἐκείνου ταῦτα λέγοντος ὑπόρησαν πολλοὶ
μὲ τὸ πεδίον τὸ κλεινὸν τί τάχα νὰ δηλοῖ ;
καὶ πάντες ὑπετρούλιασαν πῶς κάτι μαγειρεύεται,
καὶ τινες ἐκ τῶν πρώτων
ἀλλήλους διηρώτων :
«μὴν ἐννοῇ τὴν Καρκαλοῦν; μὴ πρὸς ἐκεῖ πορεύεται;»

—

Λέγει Θεόδωρος αὐτοῖς : «λίγω πρὸς γνῶσιν ὅλων
πῶς σήμερον μετέτρεψομαι πολιτικὴν συμβόλων,
κι' οὐδεὶς μὴν ἐρωτᾷ
τὸ τί δηλοῦν αὐτά.

—

Καὶ τώρα μὶ τὸν καλυκα
τοῦ ῥόδου στολισθῆτε,
ταῦτα δ' ὑμῖν λελάληκα
νὰ μὴ σκανδαλισθῆτε.

—

Διηνεκὲς καὶ νῦν θ' ἀκούσετε τῶν κατηγόρων λόγους
κι' ἀπεκηρύξουσιν ἡμᾶς ὡς ἀποσυναγώγους,
πλὴν σεῖς καὶ πάλιν ἄρτιον τηρήσετε τὸ κόμμα
μὲ φλογερὰν πολιτικὴν σὰν τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα.»

—

Εἶπεν αὐτά, κι' ὁ χείμαρρος τῆς λιγυρᾶς πκρλάτας
ἐξῆλθε μὲ τοὺς μαθητὰς καὶ μὲ τοὺς Στρατηλάτας,
κι' ἐλάθησε πρὸς τῆς Ἀρχῆς τὸν ξηρανθέντα χείμαρρον,
κι' ἐκεῖ τοὺς ξαναλίμαρε κι' ἐκεῖνα τὸν ἐλίμαρον.

Τέταρτον Εὐαγγέλιον βραχὺ. ποῦ πᾶσα συνταράττεται ψυχή.

—

Ἐκείνους τότε τοὺς καιροὺς,
ποῦ τὰ βουνὰ τῆς Ζαχλωροῦς
ἀνίθησαν οἱ Βασιλεῖς
μετὰ τὴν λῆξιν τῆς Βουλῆς,
παραλαβόντες μερικοὶ τῶν πρώτων Βουλευτῶν
τὸν ἥρωα τῆς Καρκαλοῦς, Θεόδωρον τὸν γαῦρον,
τὴν ρεδιγκόταν τὴν φαιὰν ἐξέδυσαν αὐτὸν,
χιτῶνα δ' ἐλυπόρφυρον τοῦ 'φόρεσαν καὶ λαῦρον.

—

Πλὴν μὲ κατάνυξιν πολλὴν
'στὴν σεβασμίαν κεφαλὴν
καὶ σκοῦφον περιέθεσαν παραξεθωριασμένον
οἱ φύλακες τῆς στάνης,
καὶ κάλχμον ἐνίθηκαν 'στὴν ὀξιὰν βαμμένον
ὃς ' ἐρυθρᾶς μελάνης.

—

Καὶ περιέζωσαν αὐτὸν μὲ ξύλινον σουγιὰ
κι' ἔβαψαν τῆς μπαρμπέταις του μὲ τῆς Λαμπρῆς μπογιὰ,
κι' ἐνώπιον ἐκείνου
τοῦ γέρου τοῦ κακκίνου
γονυπετὲς ἀνέκραζε τῆς στρούγγας τὸ φουσάτο:
«πᾶσα πνοὴ τὸν ἐρυθρὸν Στρατάρχην αἰνεσάτω».

Πέμπτον καὶ τελευταῖον, ποῦ ῥέρει τεταρταῖον.

—

Ἐκείνους τότε τοὺς καιρούς,
τοὺς εὐτυχεῖς καὶ χλοερούς,
ὁποῦ τὸ λευκοκίτρινον ἀσῆρίγα χαμομῆλι
Νιρβάνας ἐπιγείου,
καὶ περὶ παίδων ἀγωγῆς ὁ Βασιλεὺς ὡμίλει
'στὸν Δήμαρχον Αἰγίου,
ἐξῆλθεν ὁ Θεόδωρος μὲ πορφυροῦν ἱμάτιον
κι' ἐφιρτε βόλταις μοναχὸς εἰς ἐρυθρὸν δωμάτιον.

—

Προσῆλθεν οὖν κι' ὁ Φασουλῆς
ἀπὸ τὰς φύσεις τὰς νωθρὰς
ραίνων τὸν Μπάρμπα τῆς Βουλῆς
μὲ παπαρούνας ἐρυθράς.

Λέγει Θεόδωρος αὐτῷ «Τὰ λαγιαρτιὰ σκορπᾶνε,
φεύγουν ἀπὸ τὰ χέρια μου κι' ἐγὼ εἶν τὰ προφτάνω,
μὰ τώρα πῶς σοῦ φαίνομαι; τὰ κόκκινα μοῦ πάνε;»
Λέγει πρὸς τοῦτον Φασουλῆς: «καὶ μὶ τὸ παραπάνω.»

—

Λέγει καὶ πάλιν Θόδωρος: «σημαίαν ἀνυψῶ
παράπονε κακίνην.»
τοῦτο δ' εἰπὼν ἀνέκραξε πρὸς τοὺς πιστοὺς ἐαυτῷ
καὶ δώσατέ μου πίνειν,»
πλὴν ὁ Ζαΐμης ἔδραμε πολλὰ συνομιλήσας
μετ' ἄλλων σταυρωτῶν,
καὶ μ' ὄξος τὸ Διάταγμα τῆς Λήξεως ἐμπλήσας
ἐπότιζεν αὐτόν,
ἐκεῖνος δὲ γευσάμενος οὐκ ἤθελι πιεῖν
καὶ μόνος ἐπορεύετο πρὸς τὸ λογοποιεῖν.

—

Κι' ἐκύτταζε τὰ βάζα του, τὸν Μεγαλόσταυρόν του,
κι' ἐπορφυροῦτο διαρκῶς κι' ἐξηκολούθει λέγων,
ὁπόταν τις ἐκέντησε τὴν μίαν τῶν πλευρῶν του
κι' ἐκ ταύτης αἷμα κόκκινον διέρρυσε καὶ φλέγον.

—

Οὐ μὴν μικρὸν ἐκέντησαν καὶ τὴν πλευρὰν τὴν ἄλλην,
ἐξῆλθον δ' αἱμοσταγίαι κι' ἐκ ταύτης περισσαί,
καὶ δι' αὐτῶν πληρώσαντες πολύτιμον φιάλην
τὴν ἔστειλαν πρὸς τὸν Χαμὶτ καὶ τὸν Ἐτὶμ-Πασσᾶ.

—

Τότε δραμὼν κι' ὁ Φασουλῆς ἐπῆρε κατ' ἰδίαν
τὸν γέρο Θοδωρῆ,
καὶ περιέβαλεν αὐτὸν μὲ τὸν ζουρλομανδύαν
τοῦ Λόρδου Σωλσβουρύ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. Ἄκου, κάρα φιλική,
ποὖχεις γλῶσσα σὰν ψαλλίδι,
ἔξη μῆνες φυλακὴ
ἔδικασαν τὸν Κανελλίδη.

—

Περικλῆ. μὴ χέσκης 'μπρός μου,
Πάσχα φθάνει σεβαστόν,
ἄλλα μὶν βουλαὶ τοῦ κόσμου,
ἄλλα δὲ τῶν Δικαστῶν.

—

Πάσχ' ἀνάστασις Κυρίου
κι' ἄκουσον ἀγάπης ρήσεις,
ὅμως πρὸ τοῦ Πρακτωρίου
ἄλλαι σκέψεις, ἄλλαι κρίσεις.

—

Ὁ Συντάκτης τῶν «Καιρῶν,»
ἀθῳώτης φανερά,
μ' ἕνα στόμα σθεναρὸν
ὅλα τάπε καθαρά.

—

Πλὴν ἀμείλικτος ἡ Θέμις...
σὰν τὴν πιάσῃ τὸ μπουρί
τίποτα δὲν συγχωρεῖ,
καὶ σὲ κάνει νὰ τὴν τρέμῃς.

—

Κι' ἂν δείχνῃς σ' ὅλους μέτωπον λευκότερον χιόνος
κι' ἂν ἀληθῶς σοῦ φαίνεται Παλλάδιον ὁ Θρόνος,
κι' ἂν ὄντως τοῦτον ἀγαπᾷς
χωρὶς νὰ κατὶ λιβάνι,
σὲ στέλλει φυλακὴ νὰ πᾷς
τῆς Θέμιδος φιρμάνι.

—

Ἂν σ' ὀνομάζῃ δὶ κι' ὁ Θεὸς
κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος ὅλος
Ἰσραηλίτην ἀγαθόν,
δι' ὃν οὐκ ἔστι δόλος,
κι' ἂν τῆς πατρίδος τῆς γυμνῆς σὲ κατατρώγ' ἡ λύπη,
μὰ πρέπει φυλακὴ νὰ πᾷς νὰ πληρωθοῦν οἱ τύποι.

—

Πῶς διαβαίνουν οἱ καιροί!...
σύρε κι' ἄναψε κηρί...
σὰν καὶ πέρυ τέτοια μέρα
τί 'γινόταν ἐδῶ πέρα.

—

Γιὰ θυμήσου τέτοιαις ὧρκις
τί φυγὴ κισμοχαλάστρα,
Σκαριδάκια, Σελαώραις,
Λάρισσαις, Πριβέζης κάστρα.

—

Μίς 'στὰ στέφανα τὰ τόσα, μίς 'στῆς δόξαις τῆς πολλαῖς,
πάψε καὶ τὸ Σκαφιδάκι Σκαριδάκι νὰ τὸ λές.
Πασχαλιὰς μπουρλότα θίλω,
παίζουν τοῦ Πανὸς αὐλοί,
καὶ γυρεύουν τὸν Ἀρνέλο
νὰ τὸν ψήσουν 'στὸ σουβλί.

—

Φώναξε Χριστὸς ἀνέστη,
τὰ καμπαναριὰ κτυπᾶνε,
πρὶν τῆς ὥρας ἦλθε ζίστη
καὶ κουνούπια μὶ τσιμπᾶνε.

—

Ἴσως ἐκ τῆς Θεσσαλίας νἄλθαν πρόσφυγες κι' ἐκεῖνα
νὰ ψοφήσουν ἀπὸ πεῖνα.
Μὴ γυρεύῃς σ' ὅλα μέτρο.
πήγαινε νὰ Ὄρῃς τὸν Πέτρο,
ποὺ κι' ἀράτα θηλυκά
τὸν φορτώνουν ἀπὸ δῶρα...
πᾶνε τὰ προφορικά,
τὰ γραπτὰ θ' ἀρχίσουν τώρα.

Π. Πάω καὶ μὲ περιμένει
μιὰ τιμὴ φυλακισμένη.
Μάτς καὶ μοῦτς παντοῦ φιλιά,
σήμερα δὲν πέφτει ξύλο,
γιώρτασε τὴν Πασχαλιά,
καὶ σὲ δέρνω 'στ' ἄλλο φύλλο.

Ὁ Σολίδος ὁ Κωστῆς, νέος ἀπὸ τὴν Πύλη,
τὸ μάλα περιποιούμενος, ποὺ τὸν γνωρίζουν ὅλοι,
κι' ἀντίθετοι μαθήσεως ἐπιστημονικῆς,
ἔλαβεν Ἄριστο βαθμὸν ἐν τῇ Ἰατρικῇ,
καὶ πάντες συνεχάρησαν τὸν Ἰατρὸν τὸν νέον
πρὸς δεξιὰν κι' ἄφεσιν χαρᾶν γνωρίμων καὶ γονέων.

—

Τώρα μὲ τῆς Ἀνοίξεως τὰ πρώτα παπαρούνια
ἐξ ἀπαντάντων Ἑλλήνων ἤρχισε μάλις
ὁ προσφιλὴς μας συγγενὴς, ὁ Γιάγκος ὁ Πατούνας
ποὺ ἤβαλον ἐν τὸν Ἰσχιαλὸ βροτολοιγὸς παυλῆς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐνδεκα μηνὸς Ἀπριλη.
τρέχουν λυσσασμένοι σκύλοι.

Εἰκοσιδύο σὺν ἑξακόσα
κι' ἡ Ρωμηοσύνη φρενητιῶσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Ἦλθε πάλιν ἄνοιξις,
φύσις ἀνθισμένη,
καὶ πρασοκατάνυξις
τοὺς Ρωμηοὺς μουρλαίνει.

—

Ἦλθε πέλ' ἡ Πασχαλιά,
ρίχνει μία πιστολιὰ
κάθε πατριώτης....
πρασινίζει τὸ κλαρί
κι' ἐπληγώθη 'στὸ μερὶ
μιὰ Φραντζέζα πρώτης.

—

Θαύμαζε τὸν Περθενῶνα
καὶ τὴν καθεμιὰ κολῶνα
καὶ τἀρχαῖα τὰ λαπὰ,
ὅταν ἔξαφνα μιὰ σφαῖρα
σύγχρονος καὶ νεωτέρα
πρὸς τὸ γόνυ τὴν κτυπᾷ.

—

Τί τιμὴ γιὰ τὴν Γαλλίδα!
'στῆς εὐκλείας τὴν πατρίδα
βόλι νὰ δεχθῇ καφτό,
καὶ βεβαίως 'στὸ Παρίσι,
Περικλέτο, θὰ γυρίσῃ
καυχωμένη δι' αὐτό.

—

Κι' ὅταν ἡ φιλέλλην ξένη
θὰ πατήσῃ λαβωμένη
τὴν γαννίτσιρά της γῆ,
ὅλο πόζα καὶ καμάρι
θὰ τοὺς δείχνῃ τὸ ποδάρι
μὲ τὴν ἔνδοξη πληγή.

—

Κι' ὅλαις θὰ λυποῦνται κι' ὅλοι
ποὺ μὲ τὸ 'δικό μας βόλι
δὲν 'πληγώθηκι βαριὰ,
κι' ὄχ, θὰ λίν, κι' ἐμεῖς μιὰ 'μέρα
νὰ πηγαίναμ' ἐκεῖ πέρα,
κι' ὅς μᾶς 'πλήγωνε μιὰ σφαῖρα
καὶ τὰ δικό μας τὰ μεριά.

—

Ποῖος φιλελληνισμός
καὶ τί ξένος θαυμασμός
ἔχει πάλιν γεννηθῆ....
τέτοια χώρα σὰν καὶ τούτη,
ποῦ παραβρωμᾷ μπαρούτι,
φτοῦ της νὰ μὴ βασκαθῆ.

—

Ἄνθισαν ἡ Πασχαλιαῖς,
ρίξε 'λίγκις πιστολιαῖς,
Περικλίτο πατριώτη....
'σκοτωθῆκαν καὶ δυὸ τρεῖς
κι' ἡ πολεμικὴ Πατρὶς
ἔχαιρε κι' ἐχειροκρότει.

—

Ὁ Ρωμηὸς παραγλεντᾷ
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ βροντᾷ
μὲ κουμπούρια δυὸ 'στὴ μέση,
ὅταν δὲν κυττᾷ φουρτοῦνα
κι' ὅταν κάθε παπαροῦνα
δὲν θαρρῇ πῶς εἶναι φέσι.

—

Περικλέτο κακομοῖρη,
κύττα γύρω πανηγύρι
καὶ ξεφάντωμα τρελλὸ....
μπᾶμ καὶ μπούμ καὶ τὰ τἀβρίφι
νἄλθωμε 'στὸ πρῶτο κέφι,
ρίξε μιὰ γιὰ τὸ καλό.

—

Ἄχ! πῶς ἤθελα 'στ' ἀλήθεια
τὸ τουφέκι μου προτίνων
νὰ 'κτυποῦσα μίς 'στὰ στήθεια
κάποιον ἐκ τῶν Φιλελλήνων.

—

Καὶ νεκρὸς νὰ πέσῃ κάτω
μ' ἕν' ἀντίο ντίλ πασσάτο
μπρὸς 'στὰ θεῖα τὰ τειέννη.
γιὰ νὰ μάθῃ τί σημαίνει
πὰς Φιλέλλην πατριώτης
τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιότης.

—

Περικλίτο μου, μὴ χάσκῃς, κι' ἴσως εὕρωμε μπελάδες
μὲ τῆς ξένης τὴν πληγήν,
τὴν ἐπέτειον τῆς νίκης ἑξυμνοῦν οἱ Τουρκαλάδες
εἰς τῶν Θεσσαλῶν τὴν γῆν.

—

Θοδωράκη Σαχαράκη, πήγκενε 'στὴν Κηφισιὰ
νὰ χορτάσῃς μὲ δροσιά.
Δρόσον δὸς 'στοὺς Ἥμετέρους, σεβασμία κορυφή,
τοῦτη μόνον θ' ἀπομείνῃ γιὰ τὴν στρούγγα σου τροφή.

—

Πίταξε σὰν πεταλοῦδα
μὲς 'στὰ ρόδα, μὲς 'στοὺς κρίνους,
κι' ἀπ' ἐδῶ κεῖ σῦ τραγούδα
τοὺς πολίμους μας ἐκείνους.

—

Μοναχὸς μὲ τῶν Βορείων τὰς πνοὰς νὰ πολεμῇς,
ἐπινίκεια κι' ὁ Τοῦρκος, ἐπινίκεια κι' ἐμεῖς,
κι' ὅλοι μας στεφανωμένοι
μὲ τῶν μαρουλιῶν τὰ φύλλα,
καὶ μὲ κλάρκες ὡπλισμένοι,
ταβκνόσκουπαις καὶ ξύλα,
'στὰ ρεζίλικα τὰ στίφη
τοῦ κατακτητοῦ Καλίφη
νὰ φωνάζωμε σικτίρ,
δείχνωντάς τους πῶς μαραζί
δὲν συνείθισε νὰ βάζῃ
τῶν Ρωμηῶν ὁ χαρακτήρ.

—

Ἐπινίκεια κι' ὁ Τοῦρκος, ἐπινίκεια κι' ἐδῶ
κάθε στόμ' ἂς τραγουδῇ,
τὴν ἐπέτειον τῆς νίκης τῶν Ἑλλήνων τραγουδῶ,
τῆς φιγαλίας ὁηλαδή.

—

Σὰν καὶ πέρσυ τέτοια μέρα, μές' 'στὴν γῆν τῆς Θεσσαλίας
ἔφαγαν οἱ Τουρκαλάδες τοὺς ἀμνοὺς τοὺς ὁδελίας,
σὰν καὶ πέρσυ τέτοια μέρα
Τοῦρκες μπῆκαν ἐκεῖ πέρα.

—

Κι' ἂν ἐμπῆκαν τί μ' αὐτό;
δὲν εἰδώσαμε λιφτό.
Κι' ἂν ἐμπῆκαν τίμι τοῦτο; πάλι θἄγβουν ἀπ' ἐκεῖ
δίχως νίκης μουσική.

—

Δὲν ἐσκέφθησαν καθόλου
τὰ ζαγάρια τοῦ ὁηλόβολου
πῶς ἁπλὸ θὰ κάνουν κόπο
γιὰ νὰ μποῦν σὲ ξένο τόπο.
Μιὰ ποῦ θἄμπουν, μιὰ ποῦ θἄβγουν, καὶ θὰ πᾶν χαμὶν' οἱ κόποι,
καὶ θὰ ὄῃς πῶς ἄρον ἄρον
τὰ φουσάτα τῶν βορβάρων
θὰ τὰ βγάλῃ μετ' ἐλίγον ἡ προστάτις μας Εὐρώπη,
κι' οἱ Ρωμηοὶ καθὼς καὶ πρῶτα
θὰ γενοῦν κατακτηταί,
καὶ θὰ στρέψωμεν τὰ νῶτα
πρὸς τοὺς Τούρκους νικηταί.

Π.— Κι' ἂν ἐμπῆκανε καὶ τί;
κι' ὁ χορὸς παλὰ κρατεῖ,
ξεφαντόνω καὶ χορεύω
καὶ τὸν Τοῦρκο κορεΐδευω.

—

Ἔξω, Τοῦρκο κουνενέ,
σύρε μὲ τὴν Πασχαλιὰ
μὲς 'στὴν Κόκκινη Μηλιὰ
γιὰ νὰ σκούξῃς ἀμανέ.

—

Σύρε, Τοῦρκο, 'στὰ κομμάτια,
μὴ τὸ χῶμα μας πατῇς,
κι' εἶσαι μόνο γιὰ τὰ μάτια
τῶν Ἑλλήνων νικητής.

—

Ἀμμ' δὲν τὄξερες, βρὶ βλάκα, πῶς 'στῆς ὀόξης τὴν Πατρίδα
κι' ἂν εἰσέβῃς κι' ἂν νικήσῃς
δὲν μπορεῖς νὰ κατακτήσῃς
μήτε τόσην ὁὰ λωρίδα,
ἐπειδὴ κατὰ καθῆκον ἄλλοι βγαίνουν ἀντικρύ σου
καὶ σοῦ λένε «ξεκουμπίσου;»

—

Ὅμως τώρα 'πῆρες κάβο, καὶ γιὰ τοῦτο προσπαθεῖς
ἐπινίκεια νὰ ψαλῇς γιὰ νὰ παρηγορηθῇς,
μὰ γιὰ τοῦτα, Τουρκαλᾶ,
πηδηκτὸς οἱ περγελᾷ
κι' ὁ Παππούς ὁ Κορδονάτος,
ποῦ σ' ἐπῆγε κατὰ κράτος.

—

Ἐπινίκεια κι' ὁ Τοῦρκος, ἐπινίκεια κι' ἐμεῖς,
μὴν ἐπαίρισαι, Σουλτάνε,
κι' ὅλα κουτουροῦ θὰ πᾶνε.
τῆς δὲ νίκης τὸ στεφάνι θ' ἀπομείνῃ 'στοὺς ὁρομεῖς.

—

Σάπλωσι σὲ ρόδων στρῶμα
καὶ τὸ θἄλλαν ὕμνει χρῶμα
ροδοχρόων παρειῶν....
ρίξε κι' ἄλλη κουμπουριὰ
νὰ πληγώσωμε μεριὰ
Φιλελλήνων κυριῶν.

—

Μὲ τὰ μάτια σὰν γαρίδες
κύττα ὁηλὸ 'Ψηλκῆς 'Αγγλίδες,
ποῦ σεπτὰ θαυμάζουν ἔδη...
τί καθόμαστε κι' ἐμεῖς;
σήκω λάβωσε τὴν Μίς
νὰ λαβώσω τὴν Μυλλαΐδη.

—

Φ.— Ἦλθε πάλι Πασχαλιὰ
καὶ βαροῦνε τὰ βιολιὰ
'στ' ἀνθισμένα περιβόλια,
κι' ὁ λαὸς ὁ μεθυσμένος
σ' ὅλες τῆς ντροπαῖς του ξένος
τῆς Λαμπρῆς σκορπίζει βόλια.

—

Περικλίτο κακομοίρη,
ποῦ πεθαίνεις γιὰ παρλάτα,

τώρα θἄβγουνε κι' οἱ τσίροι
καὶ θὰ τρῶς τσιροσαλάτα,
κι' ἐγὼ δείχνωντας τὸν τσίρο πρὸς τοὺς φίλους ποῦ καὶ ποῦ
θὰ φωνάζω, Περικλίτο: ἐνὰ τὸ κόμμα τοῦ Παπποῦ.

—

Ἦλθε πάλι Πασχαλιὰ,
ζιῦκι κάθε φαμελιὰ
κι' ὁ κυρίαρχος στουπί....
Περικλίτο, ξανάβρόντα,
κι' ἔχομε πολλὰ προσόντα
γιὰ νὰ 'σοῦμε προκοπή.

—

Σάπλωσε μὲς 'στὸ γρασίδι,
φρίσκα χόρταινε κουκιὰ,
λοῦζε Φράγκους καὶ Τουρκιὰ
μὲ πατάκορρο βρισιδι.

—

Τέσσερα νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
κι' ὁ Σουλτάνος κι' ἂν θέλῃ
τόπον τῆς ὀργῆς θὰ ὁώσῃ
καὶ τὴν γῆν μας θὰ κενώσῃ.

—

Καὶ θὰ 'ὄῃς καὶ σύ, βρὲ βλάκα,
πῶς ἐδῶ μετὰ κυνῆγι
κι' οἱ πολλοὶ καθὼς κι' οἱ λίγοι
θέλουν τὰ γαλόνια πλάκα.

—

Ἦλθε πάλι Πασχαλιὰ,
κευτσουλεύνε τὰ πουλιὰ,
φίγγει φῶς οὐράνιον,
κι' ἕνεκα τῶν Ἱσπανῶν
εἶναι λίαν πιθανὸν
νὰ σταθῇ τὸ δάνειον.

—

Πέτε μέσα 'στὸ Παρίσι, πότε μέσα 'στὸ Λονδίνον
λὲν πῶς ἐλόσεις θὰ γίνῃ τοῦ δανείου τῶν Ἑλλήνων,
καὶ μ' ἐκόσεις κάθε τόσο ξημερόνει καὶ βραδιάζει
κι' ἡ καῦμένη ἡ Θεσσαλία ὁηὸ κενόνει, τρεῖς ἀδειάζει.

—

Πανηγύρεις τοὺς πολίτας συγκινοῦν τῶν Ἀθηνῶν
κι' ὁ Διάδοχος θὰ κάνῃ τελειόσαι ὁηὸ μηνῶν,
πάει μὲ τὴν Πριγκηπίσσα καὶ τὰ ὄῦο του τἀγόρια
'στὸν παππού, 'στὴν πεθερά του, καὶ 'στὴ μαμμὴ τὴν Βικτώρια.

Π.— Ἄνθισαν ἡ Πασχαλιαῖς,
μὰ καὶ σὺ θὰ φᾷς ξυλιαῖς,
κι' ἅλα στρῶσε μου τὴ ραχη
νὰ δουλίψῃ τὸ μπιρντάχι.

Ὁ Φασουλῆς συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ.

(Τὸ ζευγάρι τὸ χρυσὸ
μπαίνει μὲς 'στὸν «Παρνασσό».)

—

Ἡ Φ.— Πόσος καιρὸς ἐπέρασε χαμένος, μὸν μαρὶ.
ποῦ ὁηόλου δὲν 'γαργάλισαν τῆς φτέρνας μας χοροί,
πόσος καιρὸς δὲν ἔγινε 'στὸν πόλεμον θυσία
καὶ μίαν φράσιν Γαλλικὴν δὲν εἶπα ὁημοσίᾳ.

Πόσος καιρὸς ἐπέρασε, κι' ἐμεῖς νυχθημερὸν
'στὰ σπήτια μας κλεισταῖς
παρείτα δὲν ἐβλέπαμεν κι' αἰθούσας τῶν χορῶν
καὶ μούραις μας γνωσταῖς,
μήτε κανένα ρεσεψιὸλ ἠκούσαμεν εἰς ἕλση,
μηδὲ τοῦ Στράους βάλσι.

—

Ὁ Φ.— Πόσος καιρὸς ἐπέρασε, κι' ἐγὼ. μὰ φᾶμ, δὲν εἶδα
σοβαντισμένα κόκκαλα, σοβαντισμένας πλάταις,
αὐτὸς ὁ ψευτοπόλεμος μᾶς ἔστριψε τὴν βίδα
καὶ μ' ὅλους τοὺς μπουρζοαζῆ μᾶς ἔκανε σαλάταις.

—

Ἡ Φ.— Δὲν θέλω πλέον τοῦ λοιποῦ γιὰ τέτοια νὰ μοῦ λὲς
νὰ μὴν τῆς φᾶς καλαῖς,
γιὰ Θεσσαλίοι ὁηλαδὴ καὶ τέτοιαις ἀναγούλαις
'στὴ σάρα μάρα νὰ 'μιλῇς, 'στοὺς ὁούλους καὶ 'στῆς ὁούλαις,
κι' ὄχι σ' ἐμένα τὴν κυρὰ
νὰ μὴ σὲ κάνω μασκαρᾶ.
Συνδικαλέγου γιὰ χορούς καὶ γιὰ χορῶν ρωμάντζα,
μὴ πούρλὰ Γκρὲς κονβερσασιόν, γιατ' εἶναι προστυχάντζα.

—

Ὁ Φ.— Σώπα πάτρης φλυαρία,
ὡς ἐδῶ καὶ ζοῦσι ἰσί.
τώρα χόρεψε καὶ σύ,
πάρντοννέ μοὰ, κυρία,
κι' ἀ προπό καὶ τοὔτ ἀ φέ
πᾶμε τώρα 'στὸ μπουφέ.

—

Κύττα τοῦτον μὲ τὸ μοῦσι,
κύττα κι' ἄλλον λιγερό,
κύττα ντιστιγκὲ λεφοῦσι
λυσσασμένο γιὰ χερό.

—

Τί μαρῆλαις, τί μαρῆλαι!
κι' ἂν ἐπίρασμε τὴν Πόλι
δὲν θἀ νοιώθανε χαρὰ
σὰν καὶ τοὔτη τὴν φορὰ,
ποῦ τὰ χέρια των θἀ σμίξουν
καὶ τῆς μέσαις των θἀ σφίξουν.

—

Δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ δίνῃ τὸν παρὰ του κουτουροῦ
ὄίχως γλέντι κἂν κοντσέρτου, κἂν Θεάτρου, κἂν χοροῦ.
Βλέπεις τοῦτον τὸν ἐρῶτα, ποῦ μᾶς ἔλουσιν ἀὸρός:
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὁ πανάγιος ἱερώς.
Βλέπεις κἄθε καββαλιέρο μὲ τὴν τόση τὴν γαλαόα;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας ὑπηρέτης μὲ βιλλαόα.
Βλέπεις καθεμιὰ κυρία καὶ ξεστηθωτη χορεύτρα;
εἶναι τῆς φιλανθρωπίας μιὰ ξεκάρφωτη ὁουλεύτρα.

—

Τοὺτ ἀ φὲ φιλανθρωπία δὲν 'μπορεῖ ζαμὲ νὰ γίνῃ
μὲς 'στῆς ὀόξης τὸ καμίνι,
ἂν δὲν σμίξουν καββαλιέροι καὶ χορευτριῶν τὰ χνῶτα
κι' ἂν φιλάνθρωπον δὲν χύσουν τὰ ποδάρια μας ἱδρῶτα.
Δι' αὐτοῦ καὶ τώρα τρώγουν σαλάόα τρόσφυγις πολλοὶ
καὶ δὲν κλείνει μιὰ γιὰ πάντα τῶν Ἀπόρων ἡ Σχολή.

—

Βοαλᾶ, μὰ σὲρ κυρία, βοαγιὲ τοὺς φιλανθρώπους
μὲ τοὺς Γαλλικοὺς τοὺς τρόπους,
βοαγιὲ λουμιὲρ καὶ φῶτα, βοαγιὲ κι' αὐτὰ καὶ τἄλλα,
βοαγιὲ φιλανθρωπίαν μὲ τῆς σούπας τὴν κουτάλα.

—

Δώδεκα δραχμαῖς δὲν δίνω δίχως τίποτα, κυρά μου,
θὰ γλεντίσω τὸν παρᾶ μου.
Τῶν Ἀπόρων παῖδες ἴτε
καὶ τὸν πλοῦτον εὐλογεῖτε.
Πλήρωσα, μὰ θὰ χορέψω....μουσικὴς ἀρχίζουν κρότοι,
κι' οἱ πτωχοὶ τὸν ἔρτον τρώγουν ἐν λεπτῶν ποδῶν ἰδρῶτι.

—

Μωρὲ σπῆτι!....κἀλ μαιζόν!
Ἡ Φ.— Ὄντως, βούζ ἀβὶ ραιζόν.
Ὁ Φ.— Νὰ καὶ μία ρὲν ντὶ μπάλ.
Ἡ Φ.— Κύττα χρῶμα, Ἰάϊγο πάλ.
Ὁ Φ.— Νὰ καὶ μία σὰν γκεβὴ
μὲ φουστάνι τσικμαβί.
Ἡ Φ.— Νὰ καὶ μιὰ μὶ ρὸζ φουστάνι.
Ὁ Φ.— Τοὺτ ἀ φέ θὰ μέ μουρλάνῃ.
Ἡ Φ.— Πόσον ἄσχημα προφέρεις,
πρόστυχος χωρὶς ἐρρέ,
κι' ἄλλο Γκλλικὸ δὲν ξέρεις
πκρ' αὐτό τὸ τοὺτ ἀ φέ.

Ὁ Φ.—

Ρωμαΐικο σκίρτα
μὲ ὀάρναις, μὲ μύρτα,
μὲ φούρκα τρελλὴ...
τὰ πράσινα φύλλα,
τὰ κόκκινα μῆλα
μ' ἀρέσουν πολύ.

—

Χορεύουνε Μούσκις
κι' ἀνάβουν πατούσαις
Ρωμηῶν μαλακαῖς,
καὶ κρύβετ' ἰμπρός μας
καθένας ἐχθρός μας
καὶ βλαξ τενεκές.

Χορεὶ καὶ μεθύσια
καὶ γλέντια περίσσια,
ποὺ δίνουν ψωμί,
μὰ νά! ξημερώνει...
τῆς δόξης μας χρόνοι
μὴ φύγετε, μή.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὁ Καμηλιέρης ἔλυσε 'στὸ Θέατρον κι' ἐπῆρε
καὶ πάλιν μέναν θρίαμβον ἀπὸ τοὺς πρώτους ῥῆτορες.
Μὰ τί χαρὰς ὑπέρλαμπρες...καὶ νὰτε νὰ μὴν ἔρθῃς
λὲς πῶς ἀέρι στέφανον αὐτὸς ὁ Καμηλιέρης.

—

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ραπβαΐας τῶν πνευμάτων καταγίδος
Σὐνθεσμος ἐβγῆκε μίγας Πνευματοπομπῶν Χαλκίδος,
Πρίεδροι ἀνεκηρύχθη Γάμα Χατζηπαναγιώτης,
πνευματοποιὸς ἐν πρώτοις.
Ἀντιπρίεδρος σπουδαῖος τοῦ Συνδέσμου Διδιεζῆς,
Νῖ Πανάγος ὡς Ταμίας, Γραμματεὺς ὁ Σαμαριζῆς.

—

Ὁ ῥέκτης Ἀντισαγγελεὺς τοῦ Πάγου τοῦ Ἄρειου,
Μανιάκης ὁ περίφυσος, ἀνὴρ Δικαστηρίου,
ἐξέδωκε πολύτιμον ἰσχάτως συγγραφὴν
τὰ μάλιστα σοφὴν,
τὴν καθ' ἡμᾶς Πολιτικὴν Οἰκονομίαν ἥτις,
καὶ τόσα περισσεύδοστα πρατάσσει καὶ κρύττει.

—

Σωληνηγτήρια ἐρμὰ πρὸς τὸν Συνεδρίου,
τὸν φλέγετ' τὸν τρανὸν,
ὅπου τὸν πολυρίλητον Νικίαν του θρηνεῖ
καὶ πένος ποῦ δὲν γράφεται νὰ κάνει νὰ πονῇ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Ὀκτὼ καὶ δέκα μηνὸς Ἀπριλη,
τὴν Θεσσαλίαν κανὸν' ἡ Πύλη.

Ποθντος ἑξακόσα σὺν εἰκοσιτρία,
τέλος τοῦ δανείου καὶ λεπτῶν σωρεία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φασουλῆς πρὸς *Περικλέτον*.—Περικλέτο σιδνταλῆ,
ἔρθασα προχθὲς 'στὴν Κούβα, ποῦ πολέμους προκαλεῖ.
Κατ' ἀρχὰς ποῦ λές, ψωρίτη,
πέρασα ἀπὸ τὴν Μαδρίτη,
κι' εἶδα τόσους Καββαλέρος
καὶ Σινιόρας λατρευτάς,
ποῦ φρικτὸς πολέμων ἔρως
τὰς φλογίζει κατ' αὐτάς.

—

Μίλησα μὲ τὸν Σαγάστα, πρῶτον Τοντοπεντερόζο,
τοὔπα γιὰ τὸν Ντελῃγιάννῃ, τοῦ Μωρῆ Καμπαλιερόζο,
κι' ὁ Σαγάστας πόμπρε χόμπρε μοῦπι γιὰ τὸν Θοδωράκη,
μ' ἄλλους λόγους κακομοίρη μὲ πολεμικὸ μεράκι.
Καὶ τὸν Ἐστεβὰν Σκουλοῦδη τὸν ἀνέφερα μὲ τόνον,
ὁποῦ Πρίσβυς 'στὴν Μαδρίτην ἐχρημάτισε πρὸ χρόνων,
καὶ κατόπιν γιὰ πολέμους 'κουβεντιάσαμε πολύ
τὴν καθέζα μας κουνῶντας, ποῦ σημαίνει κεφαλή,
κι' ἐγὼ τοὔπα ἀβρὶ Σαγάστα,
ὅλα μοὐντζωστα καὶ βράστα,
καὶ μήτ' ἔπρεπε κανένας ὁπλιζόμενος καὶ βρέμων
νὰ λαλῇ περὶ πελέμων,
ὅστερ' ἀπὸ τὸν 'δικό μας, ποῦ ντουνιᾶς δὲν τὸν ξεχάνει,
καὶ νὰ τὸν θυμᾶσαι μόνο κρύος τούρτουρας σὲ πιάνει.
Ἔπρεπε νὰ βασιλεύσῃ μιὰ παγκόσμιος εἰρήνη
καὶ φελιβιτὰ νὰ γίνῃ,
εὐτυχία ὀηλαδή,
καὶ χειμώνα καλοκαῖρι
μόνο τῆς ἐλπὲς κλαδὶ
νὰ βαστᾶζωμε 'στὸ χέρι».

—

Ἐδῶ πέρα, Περικλίτο,
ποῦ ξουλεύει τὸ στιλίτο,
κι' ὁλοένα μές 'στῆς ρούγαις κουτουλᾶς μὲ Καββαλέρους,
τοὺς μεγάλους λιμαδόρους τοὺς φωνάζουν τσαταρέρους,
καὶ τὸν Κερδενᾶ τὸν γέρο
Μωραΐτη τσατσαρέρο.

Μίρα νύκτα σερεναῖο,
καὶ θκερρῶ πῶς τσαμπουνάδα
λίνει τὴν μαζεταρία...
Μέρα νύκτα τριγυρίζω
καὶ τὸ μπαρμπιρὶ νομίζω
πῶς τὸ λὲν πλουσκαρία.

—

Κι' ἐδῶ πέρα παραχάσκευν
κι' ὅλοι φάσκουν κι' ἀντιφάσκουν,
καὶ πολέμους τσαμπουνίζουν καὶ ξαπλόνουν τῆς ἀρὶδες
καὶ ὁμαδάζουν τῆς Διάρρες, ἤγουν τῆς ἰφημερίδες.

—

Περικλέτο μου κολλήγα,
καὶ 'στοὺς ταυρομάχους πῆγα
μὲ κομψοὺς λεοντιδεῖς
τῆς μεγάλης πρωτευούσης,
ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὰ ἰδῇς
κι' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τ' ἀκούσῃς.

—

Εἶδα τοὺς βανδιριλιέρους,
καὶ τοὺς τρομεροὺς τορρέρους,
εἶδα τσοῦλος,
εἶδα μοῦλος,
εἶδα καὶ τορρεαδόρ,
πικαδὸρ καὶ μανταδόρ.

—

Γιὰ νὰ νοιώσῃς ὅλ' αὐτά,
Περικλέτο φαρλατᾶ,
πρέπει νὰ σὲ λὲν ἱππότη,
Καββαλίρο ὀηλονότι.

—

Μόλις δὲ διεθρυλλήθη
ἀνὰ τὰ σφριγῶντα πλήθη
πῶς 'στὴν γῆν τῶν Ἱσπανῶν
ἔρθασεν ἐξ Ἀθηνῶν
κἄποιος Φασουλῆς ἱππότης
καὶ θριάμβων στρατιώτης,

Ἱσπανιόλοις κι' Ἱσπανιόλοι
ἐσπευσαν προθύμως ὅλοι,
καὶ μ' ἐρώτησαν νὰ μάθουν
πῶς μποροῦν νὰ μὴ τὴν πάθουν.

—

Κι' ἐγὼ, φίλε Περικλέτο, τοὺς ἐφώναξα μὲ τόνον :
«σύνθημα 'στὸν πόλεμό σας νἄχετε τὸ νέφτι μόνον
κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν,
κι' οὐδὲ μίαν κἂν πληγὴν
δὲν θὰ λάβετε ποτὲ
ἀπὸ τοὺς Ἀμερικάνους,
μὰ θὰ 'ρῆτε νικηταὶ
καὶ θὰ πλίξετε στεφάνους.

—

« Ἔγγονοὶ τῶν Δὸν-Κισσώτων,
σεῖς νὰ μιμηθῆτε πρῶτον
εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν
τὸ στρατήγημα τὸ νέον
τῶν ἐλκίμων καὶ γενναίων
τῆς Ἑλλάδος ἱπποτῶν.

—

«Ναί, τερρεκαδὸρ ἱππότα,
στρίψε 'στὸν ἐχθρὸν τὰ νῶτα,
καὶ 'στὰ πόδια νάνει μόνον ὅλος ὁ παροξυσμός,
τοῦτο σήμερον καλεῖται φὲν ντὲ σιέλ ἱπποτισμός. »

—

Τέτοια φρόνιμα τοὺς εἶπα,
Περικλέτο παρλαπίπα,
καὶ 'στὰ μάτια μ' ἐκυττοῦσαν
κι' ὅλοι μ' ἐρωτοῦσαν
νὰ τοὺς 'πῶ τὸ τίναι νέφτι, τί σημαίνει παστρικά,
μὰ δὲν εἶξερα τὸ νέφτι πῶς τὸ λέν Ἱσπανικά,
καὶ μὲ σχῆμα παντομίμας
ἔδωσα νὰ καταλάβῃ
καθὲ παλαιστὴς τῆς λίμας,
ποῦ πολέμους κόβει ρέβει.

—

Κι' οἱ τερρεκαδὸρ ἱππόται
ξερωνίσαν ὅλοι τότε :
«μπραβὸ σου, Βικτοριόζο καὶ Καμπαλλεροζαμέντε,
σέντε μίντε κουτσούντε
καὶ τῶν ἄλλονῶν μισίντε.»

—

Εἶδα, κάρα ψωραλέα,
τὸν μικρὸν τὸν Βασιλέα,
τὸν Ἀλφόνσο ὀνλαξῆ,
βυζανιάρικο παιδί.

Ὁλοένα 'στὸν ὀντὲ του
κάθεται μὲ τὴν ντανταὲ του
καὶ γιὰ πόλεμο δὲν λέει,
τὸ κουτοῦν κι' ἐκεῖνο κλαίει,
καὶ τὸ χέρι του σηκόνει καὶ φωνάζει 'στὴν ντανταὲ
ποῦ μὲ τοῦτο θὰ τοὺς κάνῃ τοὺς Ἀμερικάνους ντά.

—

Εἶδα τοὺς ἁλαβαρδιέρος,
τοὺς ζεντίλις, τοὺς μουντίρος,
εἶδα μπόνναις,
εἶδα δόναις,
εἶδα τῆς Αὐλῆς παράτα,
τόσα μοῦτρα φριγουράτα,
καὶ τὸ καθὲ τρικαντὸ
νὰ μὲ πέρνῃ 'στὸ κοντό.

—

Εἶδα θαύματα, καϋμένε,
ποῦ δὲν ξέρω πῶς τὰ λένε
'στὴ Ρωμαϊκὴ τὴν γλῶσσα,
κι' ἄκουσα 'στὴ Σαραγόσσα
τὴν γνωστὴ Μαντολινάτα καὶ τὴν Ἐνστουντιατίνα
κι' ἐκουβέντιασα σπουδαίως μὲ τὴν Δόνα τὴν Χρηστίνα.

—

Καὶ μοῦ ζήτησε κι' ἐκείνη τῆς χρηστακῆς μου συμβουλαῖς,
καὶ τῆς ἔδωσα πολλαῖς,
καὶ κατόπιν 'πῆγα, βλάκα,
καὶ 'στὴν πόλι τὴν Μαλάκα,
κι' ἐκεῖ πέρα 'βγῆκε κόσμος καὶ μ' ἐδέχθη μὲ τιμάς.
κι' εἶπα «νὰ μιὰ πόλις θεία καὶ καταλληλος γιὰ 'μας.»

—

Ἄκουσα καὶ 'στὴ Γρεναδα
μιὰ σπουδαία σερεναδα,
κι' εἶδα τόσες πανοπλίες παλαιῶν Ἀβενσαρέγων,
κι' ἐκολύμβησα 'στὸν Τάγον,
μὰ καὶ 'στὸν Γουαδιάναν καὶ 'στὸν κόλπον τῶν Γαδείρων,
καὶ 'στὸν ποταμὸν τὸν Ἔβρον καὶ 'στὸν Γουαδαλκιβήρον,
κι' εἶδα κάθε Πριγκηπάτον
ἱπποτῶν παλαιοτάτων,
καὶ τὴν Σιέρα τὴν Μορένα καὶ τὴν Σιέρα τὴν Νεβάδα,
κι' ἐζωγράφησα τὴν ὁδὸν τῶν Ρωμαίων εἰς ἀχιβέδα.

—

Πῆγα καὶ 'στὴ Βαρκελόνη
κι' ἔμαθ' ἀπὸ μερικοὺς
Ἱσπανιόλους νηστικοὺς
πῶς τὸ ἐάνειον τελειώνει.

—

Πῆγα καὶ 'στὴν Ἀλικάντη, πῆγα καὶ 'στὴν Καρθαγένη,
συμπεσούσης δ' ἐμιλίας
καὶ περὶ τῆς Θεσσαλίας,
μοῦπαν ὅλοι δίχως ἄλλο πῶς ἡ κένωσις θὰ γίνῃ.

—

Καὶ τοῦ Γιβραλτὰρ τὰς στήλας ὑπερήφανος προσεῖδα
κι' ἐμακάρισα καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα τὴν πατρίδα,
κι' εἶπα τότε, μπεχλιβάνη :
«κι' ἐδῶπέρ' ἀκόμη φθάνει
τῶν κλεινῶν Ρωμαίων ἡ ὁδὸς, ποῦ μακρὸς τὴν βλέπει χρόνος,
Ἡρακλῆς τὴν ἔχει στήσει, μέγας τῶν Ἑλλήνων γόνος,
καὶ ποτέ της δὲν νικᾶται,
τῶν αἰώνων στέκει μνῆμα,
καὶ τριγύρω της μυκᾶται
τῶν Ὠκεανῶν τὸ κῦμα».

—

Κι' ἀντικρύσθηκα τυχαίως μὲ τὴν ἵππον τοῦ Κισσώτου,
τοῦ περιφανοῦς ἱππότου,
καὶ μὲ τοῦτον 'πῆρα δρόμο κι' ἔσκουζα πρὸς τοὺς κλεινοὺς
τῶν Ἀλφόνσων Ἱσπανούς :
«Βρὲ δὲν πᾶτε νὰ πνιγῆτε μέσα 'στὴν Γουαδιάνα ;
μόνον ὁ Ρωμηὸς 'στὸν κόσμο γιὰ πολέμους εἶναι μάννα. »

—

«Κύττα μοῦτρα, ποῦ μοῦ θέλουν πατατρὰκ καὶ πανοπλίας
μεσαιωνικῆς εὐκλείας ;
δὲν κυτταζετε τὴν φτώχια καὶ τὰ τόσα σας τὰ χέλια ;
δὲν σκοτώνετε τῆς ὥρας
μὲ τῆς ὠμορφιᾶς Σενγόριες,
ποῦ τῆς βλέπεις, Περικλέτο, καὶ σοῦ πέρτουνε τὰ σέλια ;

—

«Μὴ γυρεύετε στεφάνι
καὶ μαχῶν κραυγοὺς καὶ κρότους,

Ὁ ξυλένιος πολεμάρχος, ὅλος λαύρα καὶ μανία,
μὲ τὸν Ἐστεβὰν Σκυλούδη φεύγει γιὰ τὴν Ἱσπανία.

—

χαρτοσιὰ κανεὶς δὲν πιάνει
μὲ τοὺς Ἕλληνας Κισσώτους.

—

«Κι' ἂν ἐκεῖνος ὁ 'δικός σας ὅλους τοὺς ἀνεμομύλους
τοὺς βαρροῦσε καθὼς λίγουν λεγεῶνας ἀλλοφύλους,
ὅμως εἶχε καὶ τὸ θάρρος τρομερὸς νὰ προχωρῇ
κατὰ τῶν ἀνεμομύλων μὲ πολεμικὸ μπουρί.

—

«Πλὴν ἐμπρὸς εἰς τοὺς 'δικούς μας ὅλ' ἡ ὀδὸς του θὰ πέσῃ
ὅταν μάθῃ κεχηνὼς
ὁ μεγάλος Ἱσπανὲς
πῶς τὴν κάθε παπαροῦνα τὴν 'νομίζαμε γιὰ φίσι,
καὶ τὸ 'κοβαμε κουμπούρι
μὲ ξεθωριασμένη μούρη.

—

«Βλέπετε λοιπὸν, ἱππόται, καὶ καθένας νὰ γνωρίζῃ
πῶς διαφορὰ σπουδαία τοὺς Κισσώτους μας χωρίζει,
κι' οὔτε σύγχρισιν δὲν ἔχουν οἱ 'δικοί μας κι' ὁ 'δικός σας,
τὴν κακὴ του, τὸν κακό σας».

—

Εἶπ' αὐτὰ πρὸς τοὺς ἱππότας
τοῦ μανδύα, τῆς καππότας,
κι' ἀνῆψ 'πήγαινα δρομαῖος κατὰ τὸν Ἐστραμαδούρη
Ῥρῆκα καὶ τοῦ Σάντσο-Πάγγα τὸ περίφημο γαϊδοῦρι,
καὶ 'στὸ στίλλω νὰ τὸ βάσχῃ μὲ τοὺς ἕλλους τοὺς κηφῆνας
καὶ μαζὶ μὲ τὲ 'δικά μας νὰ κοπρίζῃ τὰς Ἀθήνας.

—

Περικλέτο μαλαγάνα,
'στὸ ποδάρι ξανχσήκω,
κι' ἔλα μέσα 'στὴν Ἀβάνα,
κι' ἔλα μὲς 'στὸ Πορτορίκο.

—

Γιὰ Ρωμηοὺς σκασμὸς καὶ βοῦβα,
μὴ τὰ κλέη των ταράττῃς,
κι' ἔλα 'γρήγορα 'στὴν Κούβα
νὰ γενῆς ἐπαναστάτης.

—

Πλὴν μαζί σου 'στὰς Ἀντίλλας
ἂς ἐλθῇ κι' ὁ γέρο Μήλας,
κι' ὅσοι γέροι πνευστιῶντες κι' ὅσοι παρκλυτικοὶ
'κλείσθηκαν ὡς συνωμόται 'στοῦ Συγγρεοῦ τὴ φυλακὴ,
κι' ὅποιον γέρο 'ζῇς ραφούτη
καὶ σχεδὸν ἐκατοντούτη
νὰ μυρίζῃ χωματίλα καὶ τὰ λοίσθια νὰ πνίγῃ,
νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ πίρα νὰ τὸν δοῦν οἱ κεχηναῖοι.

—

Χαῖρε, χαμένος παθών,
Περικλέτο πατριώτη,
σ' ἔχω 'στὴν μίλ κοραθών.
'στὴν καρδιὰ μου ὀνλονότι.

—

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Ἔμαθα, βρὲ Φασουλῆ,
πῶς ἐπῆγες 'στὰς Ἀντίλλας, κι' ἐκαμάρωσα πολὺ,
ποῦ γνωρίζεσαι μὲ κόσμο καὶ 'μιλεῖς σὰν Ἱσπανιόλος
'στοὺς Ζουέρες, 'στοὺς Ἐσπαδρᾶ, 'στοὺς Ἰνδάλγος, 'στοὺς Κρεό–
Ἐδῶ γράφουν πῶς ἡ Κούβα κρατερῶς ἐβομβαρδίσθη (λος.
κι' ἀναρίφουν συμπλοκάς,
κι' ὁ τῆς «Παλιγγενεσίας» Ἀγγελόπουλος ἐκλείσθη
'στοῦ Συγγροῦ τὰς φυλακάς.
Μόλις 'πήγαινε κι' ὁ Κώστας γιὰ φρεσκάδα καὶ ὄρεξι
'στὴν γνωστὴ σου Κηφισιὰ,
τὸν ἐπῆγανε 'στὸ φρέσκο δίχως γρῦ γι' αὐτὸ νὰ 'πῇ
τῆς Κορδόνας ὁ παππούλης, καὶ παρῆλθ' ἐν σιωπῇ.

—

Ὦ παππούλη θεσμοσῶστα,
πῶς δὲν ἔκανες ἀντάρα ;
καὶ 'στὸ φρέσκο 'μπῆκες, Κώστα ;
ἔτσι τάφερ' ἡ κατάρα.

—

Τοῖς ὡσὶν ἠχήθης κράτω τῶν ποδῶν Εἰσαγγελίως,
μέμνη «Πλειγγενεσίας»,
φυλακῇ δὲ νῦν ἐκρύβης σὺ τοῦ κόμματος τὸ κλίος
σὰν ἐξιλασμοῦ θυσία.

—

Μὴ μᾶς φαίνεται κακό,
κι' εἰς καιροὺς τιμῆς καὶ δόξης
εἶναι πρᾶγμα φυσικό
αἱ συχναὶ καταδιώξεις.

—

Ὅλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα τῆς μαχίμου ταύτης γῆς
εἶναι καζα τῆς προόδου καὶ τῆς περισυλλογῆς,
κι' ἴσως λειτουργήσουν νόμοι,
ποῦ καθίνας θ' ἀποχῇ
πῶς ἐλεύθερος ἀκόμη
μές 'στὸ σπῆτι του χωρεῖ.

—

Μέσα καὶ τοὺς Βουληφόρους, Φασουλῆ τιμπελχανέ,
καὶ ποσῶς μὴν ἀπορήσῃς
ὅταν σὺν Θεῷ γυρίσῃς.
Ἂν ἰδῇς φυλακισμένο καὶ τὸν γέρο Κορδονέ.
Κατ' εὐχὴν πηγαίνουν ὅλα. καὶ τὸ ὅανειον φρίνιτο,
ζήτω τὸ Κουβέρνο, ζήτω.

—

Φασουλῆς πρὸς *Περικλέτον*. — Δόξα 'στὰς ἰοστεφάνους,
εἶμαι μὲ τοὺς Ἱσπανόβλους καὶ μὲ τοὺς Ἀμερικάνους,
μὰ τὸ κάστρο τῆς Ἀθήνας κατ' αὐτὸν τὴν ἑβδομάδα
τῶν τρανῶν Ἀμερικάνων βομβαρδίζει τὴν ἀρμάδα.
Γκὸ τοῦ Χέλλ, ἐγὼ φωνάζω, ὁπλαδὴ κατὰ διαβόλου,
κι' εἶπα τέτοια, Περικλέτο, πρὸς τὸν Ναύαρχον τοῦ Στόλου:
«Τὸ πετσί σου νὰ φυλάξῃς, μὲ τῆς μπάλαις νὰ μὴν παίζῃς,
καὶ νὰ πᾷς ἐκτὸς βολῆς
ἄνευ σκέψεως πολλῆς.
τὸ Καραμπουρνοῦ θυμήσου καὶ τὰ κάστρα τῆς Πρεβέζης.

—

«Δόξαν ἂν δίψῃς καὶ σὺ
τράβα σ' ἔρημο νησί,
ποῦ ψηλὸ δὲν ἔχει κάστρο μὲ ταμπούρια καὶ κανόνια,
κι' ἐκεῖ πέρα ρίξε μάνδρακς κι' ἀποθήκαις καὶ κοτρόνια,
καὶ μὶ φούριαις καὶ γεινάτια
κάνε τάχυρα κομμάτια.

—

«Περιφρόνησε τὸ κάστρο, πόδισον ὁλοταχῶς,
ἄκουσε κι' ἐμέ, ποῦ ξέρω στρατηγήματα περίσσια,
κι' ὅσο νταρλίγκ μαΐν τότε θὰ φωνάξω μοναχός,
ποῦ σημαίνει μ' ἄλλους λόγους ὄχ ! ψυχή μου 'στὰ Πατή-
[σια».

Περικλέους πρὸς τὴν Κούβαν. — Φασουλῆ μου κουνενέ,
καθόμαι 'στοῦ Ζαχαρέτου τὸν μιγάλο καφενέ,
ποῦ πολὺν ἀκούεις βρόντον
κι' εἶναι κέντρον καὶ σταθμὸς
Μόλτκε καὶ Ναπολεόντων,
ὡς οὐκ ἔστιν ἀριθμός.

—

Κι' ἐκεῖ μέσα ξαπλωμένος 'σκάρωσα κι' ἐγώ, κελέ μου,
σ' ἕνα στρογγυλὸ τραπέζι μέγα σχέδιον πολέμου,
καὶ 'στὸ στέλλω νὰ τὸ δείξῃς καὶ τῶν δηὸ τῶν ἀντιπάλων,
κι' ἂν ἀρέσῃ θὰ σοῦ στείλω κι' ἄλλα σχέδια τῶν ἄλλων.

—

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Ἤλθι χθὲς λαχανιασμένος
κάποιος Ἱσπανὸς Ἰνδάλγας, τοῦ Σαγάστ' ἀπεσταλμένος,
εἰς τοὺς ὤμους του μανδύαν χρυσοπέκειλτον ἐφόρει,
καὶ τὸν στόλον μας ζητοῦσε ν' ἀγοράσῃ μὲ τὸ ζόρι.
Ὅλως τοῦπα : «νὰ 'ντραπῇς
κι' αὔθωρει νὰ πᾷς νὰ 'πῇς
'στὸν Ἰνφάντη τὸν Σαγάστα πῶς δὲν εἴμαστε μαζέται,
δὲν σᾶς δίνομε μιὰ δόξα γιὰ νὰ πάρωμε πετσέται».

—

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Δὲν εἰξεύρεις, ἀδελφέ,
πῶς μ' ἐμπνέει γιὰ πολέμους καθε ρούφηγμα καφφέ.
Μὲ κατακλυσμοὺς σχεδίων τὸ μυκλό μου πλημμυρεῖ.
κι' ἄλλο σχέδιον σοῦ στέλλω, ποῦ τὸ πρῶτον ἀνοιρεῖ.

—

Φασουλῆς πρὸς *Περικλέτον*. — Τί φρικτὰς τορπίλαις εἶδα,
ποῦ μοῦ 'σκίλφαν τὴν βίδα.
Πῶς ἀναβουνε, πῶς τρίχουν... τὸ τσερβίλο μου τὸ χένω,
κι' εἶπα 'στὸν Ἀμερικάνο:
ἀποὺν' ἐκείναις, Νικάρχέ μου, τοῦ Ρωμαΐκου τοῦ Στόλου,
ποῦ 'καθίζανε 'στὸν πετο καὶ δὶν ἀναβαν καθόλου;»

—

Κάθε ξένος πολεμάρχος εἶναι πρῶτος τενικές,
ὅμως λάβε καὶ κακὸ καὶ μπανάναις μερικαῖς,
καὶ τὸ πλουμιστὸ γοβάκι μιᾶς μουτσάτσας ρικατσίκας,
μ' ἄλλους λόγους νέας κόρης ὡραιότητος καὶ γλύκας,
γιὰ νὰ πῇς μ' αὐτὸ καὶ σύ
κἂν μαστίχα, κἂν κρασί,
κἂν Μαδέρα, κἂν μοσχάτο,
κἂν Βορδῶ, κἂν ρετσινάτο,
κἂν ποτὸν ρετσινολάδου τώρα ποὖλθε καλοκαῖρι,
καθὼς ἤπιανε σαμπάνια Κηφισιῶται Καββαλέροι
σὶ Ρωμαῖες μουτσάτσαι γόβα, ποὖχε πάθει συμφορά,
κι' ἔπεσε σὲ κάποιας στίρας τὰ λιμνάζοντα νερά.

—

Στ' ἄλλο φύλλο θὰ σοῦ γράψω γιὰ τὴν πρώτη Ναυμαχία
κι' ἀπαιτῶ νὰ τὴν τυπώσῃς μὲ τῶν δώδεκα στοιχεῖα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐμμανουὴλ Ἰγκτλὼρ καὶ Δράκου Κοντηλία,
χαιρωμένος ὁ γαμβρός, περικαλλὴς ἡ κόρη,
μὰ τοὺς εὐχῆς κι' ὁ Ρωμηὸς καλὰ καὶ μεγαλεῖα,
τοὺς ἔστεφεν καὶ Χάριτες τῶν γάμων λευκοφόροι.

—

Στοῦ Ζαππείου τὰς αἰθούσας Ἔκθεσις ζωγραφική,
δέκα μόνον οἱ ζωγράφοι, πινάκιον' εἰ κριτικοί.
Πλὴν προβάλλει τεχνουργίσεις σοβαρὰς κι' ὁ Φασουλῆς,
κι' ἅλους μὶν θερμῶς συγχαίρει,
μὰ τὸν Ροδὶν γεράκι
γιὰ τὴν πάτναλεν εἰκόνα τῆς παγκάλου κεφαλῆς.

—

Τῆς Ἀμερικῆς ὁ Χάρτης, ἔκδοσις Κωνσταντινίδη
νέα καὶ πολυτελής,
ποὺ κι' αὐτὸς ὁ Φασουλῆς
τὸν συστήνει 'στὸν καθένα νὰ τὸν πάρῃ γιὰ στολίδι.

—

Ὁ Ζαχαρίας ὁ γλυκὺς ὁ καὶ Παπανικολάου
μὲ τραβαδούρου τέλεντο καὶ σπανιοῦ σπανίου
βγάλει τὰ πολυβρύλλητα Πολεμικὰ Τραγούδια,
ποῦ τοὺς ἄβγε στέρφους μ' ὅμορφον λουλούδια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὅρομον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Εἰκοσιπέντε μηνὸς Ἀπρίλη.
μπόγιας. Ἀπόχη. λυσσῶντες σκύλοι.

Εἰκοστέσσερα σὺν ἑξακόσα,
πένθος ἐπλάκωσε τὴν Σαραγόσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Περικλέτος πρὸς τὴν Κούβαν. — Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
τρελλαθῆκαν ἐδῶ πέρα, ποιός ὀλίγο, πεζὸς πολύ.
Σοβαρὰ συναμιλία
πῶς θ' ἀδειάσ' ἡ Θεσσαλία,
πῶς πομπώδης τέλος πάντων ἡ κατάληψις ἐκείνη
κι' ἀξιοπρεπὴς θὰ γίνῃ,
πῶς θὰ κάνουν ἐπελάσεις
κι' ἀπὸ γῆς κι' ἀπὸ θαλάσσης,
καὶ νὰ δείξουν πῶς ἡ φύσις
τῶν Ἑλλήνων τῶν λαγῶν
καταβράει τὰς ἀλύσσεις
καὶ δὶν κύπτει 'στὸν ζυγόν.

—

Ἀνατέλλει καὶ πάλιν ἡμέρα
αἱματοβόρων μαχῶν καὶ πολέμων,
σακαράκαις κτυποῦν ἐδῶ πέρα.
καὶ τὸ κτύπημα σκιάζει τὸν Αἷμον.

—

Τράτα ράτα, σημαίνουν τρουμπίτας,
ἡ Πατρὶς μαχητὰς ἀνταμείβει,
καὶ γεμίζουν οἱ σβέρκοι σπαλέτας,
κι' ὁ καθεὶς τὸ μουστάκι του στρίβει.

—

Παῖδες ἴτε, βαροῦν τὰ ταμπούρλα,
καὶ κοιλάδας σκλεύουν καὶ βράχους,
καταλήψεως ἔσριξε μοῦρλα
τοὺς κλεινοὺς τῶν Ρωμηῶν Τουρκομάχους.

—

Τὶς ἐμπρός μας τὸ στῆθος προτείνει ;
τὶς ἀχρεῖος φισὲς ἀντιστίκει ;
πᾶνε πᾶνε τῶν Τούρκων τὰ σμήνη
δίχως ἕνα νὰ ρίζουν φυτέι.

—

Μάρς κι' ἀροῦμε δρμήσετε μέσα
καὶ κτυπᾶτε παντοῦ νικηφόροι,
βγάλτι, σκλαβοι, τὴν κόκκινη ρέσα
καὶ φορέστε σὰν πρῶτα καστόρι.

—

Πάλιν δόξης σκηπτὴς μεγαλεῖα,
πάλιν Νίκη πετᾷ λευκοφόρα,
πάλιν μένεις σ' ἐμᾶς, Θεσσαλία,
δηὸ φορᾶς κατεικτήθης ὡς τώρα.

—

Στοὺς στρατοὺς τοῦ Σουλτάνου Χαμίτη
τὴν ἀφήσαμε λίγο γιὰ χαρί,
πλὴν ἐκεῖνος ἰσήκωσε μύτη
καὶ χλωρὸ δὲν ἀφῆκε χορτάρι.

—

Ἐθαρροῦσε πῶς κτῆμα δικό του
θὰ τὴν ἔχῃ καὶ τούτη σὰν τάλλα,
ὅμως τώρα τοῦ λὶν τὸν κακό του
καὶ τὸ βάζει ταχὺς 'στὴ φευγάλα.

—

Πίσω 'πίσω τὸν βλέπω νὰ τρέχῃ
καὶ τὰ 'πίσω μὲ τρόμο βαστᾷ....
μάρς, ἀδέλφια, νὰ πᾶμε 'μπροστὰ,
κι' ὑποχώρησι τώρα δὲν ἔχει.

—

Ἕνας Τοῦρκος δεσπότης ὡς πότε
θὰ πατῇ τὰ σεπτὰ μας ἐδάφη :
μάρς ἐμπρός, τῶν Ἑλλήνων ἱππόται,
κι' ἂς εἰποῦμε «Σουλτάνε νισάφι».

—

Ἤπρες μούλους, τσιφλίκια, γιαπιᾶ,
δορυκτήτωρ ἰφάνης ὦμός,
δὲν μποροῦμε ν' ἀνθέξωμε πιὰ
καὶ πολὺς μᾶς ἀναβει θυμός.

—

Ἐξεχείλισε πιὰ τὸ ποτῆρι
τῆς σκλαβιᾶς, τῆς ντροπῆς καὶ τῶν θρήνων,
καὶ σὲ λίγο θὰ ὀρῆς, κακομοίρη,
πῶς βαροῦν τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων.

—

Τώρα τώρα θὰ ὀρῆς τὴν ταντιέρα,
ποῦ κρυμμένη τὴν εἴχαμε τότε,
νὰ φυσᾷ γαλανὴ στὸν ἀέρα,
νὰ τὴν φᾶλευν γεργοὶ στρατιῶται.

—

Τώρα φλάμπουρα θέβγουν στὴ μέση,
ποῦ δὲν τάδε κανεὶς Τουρκαλᾶς,
κι' ἡ τρανὴ τῶν θρισμβῶν Ἑλλὰς
μουσικαῖς λὶρ μπαλὲρ θὰ βαρίσῃ.

—

Μουσικὴν τώρα μόνον θ' ἀκούσῃς
καὶ παιάνων τρελλῶν ἀνακρούσεις,
καὶ θὰ 'πῇς «πῶς καὶ τότε σὰν τώρα
δὲν ἠκούσθη καμμιὰ κλαπαδόρα;»

—

Τώρα τώρα, Χαμὶτ,θ' ἀπορήσῃς
μὲς στεῦ νέου πολέμου τὴν φούρια,
ὅταν τόσους Ρωμηοὺς ἀντικρύσῃς
μὲ γαλόνια τῆς ὥρας καινούρια.

—

Καὶ θὰ πᾷς νὰ κλεισθῇς στὸ χαρέμι
καὶ θὰ 'πῇς στὸν Ἐτὶμ τὸν βεζίρη:
ἀκάνε 'πίσω, Πασσὰ Στρατηλάτη,
πρὶν νὰ πάθῃς κακὸ ρεζιλίκι,
καὶ γιὰ νἄλθουν γαλόνια γιομάτοι
θάχουν σίγουρη τώρα τὴν νίκη.»

—

Τράτα ράτα, τρουμπέτες σαλπίζουν,
κι' ἱμπροστὰ μ' ἀπαστράπτοντα ξίφη
στρατιαὶ τῶν Ἑλλήνων βαδίζουν
καὶ γελοῦν τὸν Χαμὶτ τὸν ἐρίφη.

—

Κὰ χὰ χὰ....κύρ Χαμίτ, μὴν ποζάρῃς,
κρίμα κρίμα τὸ τόσο μπαρούτι,
μόνο λίγους παράδες θὰ πάρῃς,
μὰ δὲν εἶναι δίκοί μας καὶ τοῦτοι.

—

Θεοδωράκη τί κάνεις, καλέ μου,
σὺ ποῦ θίδεις τῆς νίκης τοὺς τόνους,
καὶ δὲν βρέπεις κι' αὐτοῦ τοῦ πολέμου
τοὺς κληρονόμους τοὺς εὐχύμους κι' ἀρθόνους;

—

Ἀδελφέ μου Φασουλῆ.
σὲ παρακαλῶ πολὺ
γρήγορα νὰ παραιτήσῃς τῆς Ἀμέρικας τὸν Στόλο
καὶ νἄλθῃς μαζί νὰ πᾶμε Σακαράκηδες στὸ Βῶλο.

—

Ἔτσι θέλει κι' ἐπιτάττει τῆς Πατρίδος τὸ συμφέρον,
τὰ δικά μας βλέπε μόνο,
κι' ἐν τιμῇ σὲ βεβαιόνω
πῶς ἡ νίκη μας βεβαία θεωρεῖτ' ἐν τῶν πρωτέρων.

—

Σὲ προσμένω παρευθὺς
καὶ ποσῶς μὴ φοβηθῇς.
Ἑτοιμάσθησαν τὰ πάντα,Φασουλῆ, τοιουτοτρόπως,
ποῦ τῶν Θεσσαλῶν τὰ μέρη θὰ κατακληθοῦν ἀκόπως.

Ἑτοιμάσθησαν τὰ πάντα, καὶ τὸ σχέδιον τὸ πρῶτον
εἶναι πῶς τοὺς Τουρκαλάδες νὰ προσβάλουν ἐκ τῶν νώτων.

—

Ἔλα γρήγορα, τσιφούτη,
γιὰ νὰ δράσῃς στὸν ἀγῶνα....
μπρὸς ἐμεὶς καὶ πίσω τοῦτοι
θὰ βρεθοῦν στὴν Ἐλασσῶνα.

—

Εἶνκι σχέδιον νὰ δράσῃ κι' ὁ Στρατὸς μαζὶ κι' ὁ Στόλος
κι' ἄλλα σχέδια ποικίλα κατεστρώσαμεν εὐκόλως,
καὶ χωρὶς νὰ πέσῃ σφαῖρα
ὁ καθένας τώρα βλέπει
πῶς πηγαίνομ' ἐκεῖ πέρα
μὲ τὴν νίκη μὲς στὴν τσέπη.

—

Καταλήξεως ἐνδόξου μᾶς κατέχει μέγας οἶστρος,
κι' εἴτε Ζέφυρος φυσήξῃ, κὰν Σορόκος, κὰν Μαΐστρος.
δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει.. θὰ τρακθῇξῃ μπρὸς ὁ Στόλος
ὑπωσδήποτι θὰ ζήξουν τὸν Ἐτὲμ ἀναμριθόλως.

—

Ἔλα γρήγορα σοῦ λέω νὰ μὴ χάσῃς, κακομοίρη,
ἕνα τέτοιο πανηγύρι.
Δὲν θὰ σὲ τρομαξουν κρότοι
τῶν ὀβίδων σὰν καὶ πρῶτα,
θὰ δουλέψῃ φαγοπότι,
καφφενὶς, ζωὴ καὶ κότα.

—

Μούντζωσε τὴν Ἱσπανία καὶ τῆς Κούβας τὴν Ἀδάνα
κι' ἔχεις χρέος νὰ ξεβγέλῃς τὴν Τουρκία τὴν μαγκοῦφα,
στεῖλε μου κανένα νιον νικητήριον παιᾶνα
σὰν κι' ἐκείνους,ποὖχες γράψει στὸν ἀείμνηστο τὸν Μπρούφα.

—

Μάρς ἱμπρὸς ἡ μπαγιονέταις
κι' ἔλα γρήγορα,βουβάλι,
νὰ φορίσῃς τῆς σπαλέταις,
ποῦ φορεῖς τὸ Καρναβάλι.

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον.—Καθενὸς σαλεύει νοῦς,
ὁ ξὲ στεῦς Ἀμερικάνους, ὁ ξὲ καὶ στοὺς Ἱσπανούς.
Τί θυσία στὸν σκιρτῶντα τῆς θαλάσσης Βασιλέα,
τρεῖς χιλιάδες σκοτωμένοι, Ναυμαχία φρικαλέα.
Πρὸς τὰς νήσους Φιλιππίνας
εἴδα σάρκας ἀνθρωπίνας,
καὶ βκοὺ ν' ἀνοίγῃ μνῆμα
τῶν Ὠκεανῶν τὸ κῦμα.

—

Ὁ δὲ Πόντος ἄνω κάτω
σμερδαλέες ἐμυκᾶτο,
κι' εἶδα λάμψεις ἀπαισίας, διαπύρους ἀστραπάς,
καὶ σαρῶν ἀνατροπάς,
καὶ βροντῶν ἐρισμαράγων ἤκουσα ραγδαῖον βρόντον
συνταράσσοντα τὸν Πόντον.

—

Κι' ὑπὸ τοῦ πυρὸς τὰς λάμψεις κι' ὑπὸ τῶν βροντῶν τοὺς ἤχους τοῦ Λογχφιλλόου,Περικλέτο μου,τοὺς στίχους, [ἔχω
κι' ὁλονὲν τοὺς ἀπαγγέλλω
κι' Ἀγγλιστὶ πρὸς σὲ τοὺς στέλλω.

—

«Λαῖκ ἰ πότταρ 'ς βίζελ μπρὸκ
δὶ γαρὶτ ιγιψ ὀβ δὶ λαΐν,
δὲν οὐιαρ γκαρὶηδ ἔουεῦ ἴς ἴτ σμὸκ
ὀρ σάνκ λαῖκ λίηδ ἴν δὶ μπραΐν».

—

Ἐδῶ πλησίον εἶναι
κι' αἱ νῆσοι Φιλιππῖναι.

Δηλονότι σὰν ἀγγεῖα, ποῦ τὰ πλάθουν κεραμιῆς,
καταβράσθησαν τὰ πλοῖα τὰ μεγάλα τῆς γραμμῆς.
σὰν καπνὸς σκορπίσαν ὅλα καὶ βουλιάξαν σὰν μολύβι...
τώρα θάλασσα τὰ τρώγει, τώρα θάλασσα τὰ κρυβει.

—

Ὦ ψυχή μου, ποῦ πιτᾷς ;
πῶς Ναυμάχους ψάλλεις ξένους ;
δόξα καὶ 'στοὺς νικητάς,
δόξα καὶ 'στοὺς νικημένους.

—

Βλέπω κύματα βουνὰ,
καὶ συγκρούονται' ἐδῶ πέρα
λὸς χορράρες ντὶ λὰ γκέρρα,
τοῦ πολέμου τὰ δεινά.

—

Κι' ἀνεμνήσθην τῆς Ἑλλάδος τοὺς εὐδαίμονας ἀγῶνας
κι' εἶπα τότε κατὰ μόνας :
«Ὦ Νοῦριθα ντὲ λὰς γκέντες, ἦγουν τῶν ἰθνῶν τροφός,
σὺ ποῦ 'σκόρπισες τὸ φῶς,
πολλοὶ τώρα νὰ κυττάξῃς Ναυμαχίας τρομερὰς
καὶ πῶς ἔγιναν δηὸ Στόλοι τῆς ἰσχάτης συμφορᾶς ;

—

Κύτταξέ τους πῶς πηγαίνουν οἱ κουτοὶ νὰ σκοτωθοῦν,
τρία πλοῖα πᾶν 'στὸν πάτο γιὰ νὰ μὴν παραδοθοῦν.
Πίς τους σὺ πῶς πολιμοῦσες δίχως φόνους τὴν Τουρκιὰ,
τί θὰ 'πῇ φιλοτιμία;....μὲ τὴ ρήγανη κουκιὰ,...
τί θὰ 'πῇ τιμὴ πατρίδος ;....σὺ τοῦ κόσμου τὸ στολίδι
'πίς τους πῶς ἄιρας εἶναι καὶ μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.

—

Κύττα τους τοὺς βλακεντίους!
εἰς θαλάσσας ἀχνεῖς
καὶ μ' ἀνέμους ἐναντίους
καὶ θανάτους προφανεῖς
θέλουν σώνει καὶ καλὰ
συμπλοκὴν ἐκ τοῦ συστάδην,
καὶ σὰν ἔμπαλα μπαλὰ
δὲν ψηφοῦν τὸν μαῦρον Ἅδην.

—

Κι' εἶπα 'στους Ἀμερικάνους,κι'εἶπα καὶ 'στοὺς Ἱσπανοὺς:
«βρὲ παιδιὰ, μὴν κάνετ' ἔτσι μέσα 'στεὺς Ὠκιανούς.
Τόσα νεῖμτα κρῖμα κρῖμα,
φιληθῆτε, δῶστε χέρι,
σὰν πνιγῆτε μὲς 'στὸ κῦμα
ποιὸς σᾶς εἶδε, ποιὸς σᾶς ξέρει ;

—

Καταστείλατε γενναίως τὰς ὁρμὰς τὰς διαπύρους,
μὴ συντρίβετε τὰς σάρκας καὶ τῶν πλοίων τὰς πλευράς.
καὶ καθ' ὅλα μιμηθῆτε τοὺς Ναυμάχους καὶ Ναυκλήρους
τῆς αἰθούσης, τοῦ παρελθόντος,τῆς παρούσας τῆς ἀβρᾶς.

—

Λίτι Ζέφυρος πῶς 'πῆρε, λίτε Μίστις πῶς φυσᾷ,
καὶ Σορόκος πῶς λυσσᾷ,
μὴ καὶ γι' ἄλλαις Ναυμαχίαις στοχασμὸς σᾶς κατεβῇ,
κι' ὅταν θέλετε πολέμους σὰν Ναυμάχοι παλαιοὶ,
μὴ γεμίζετε τῆς μπάλαις, ρίχνιτέ της ἀξαγναΐς.
καὶ τρομάζετε τοὺς πόντους μοναχὰ μὲ τῆς φωναῖς.

—

Κλείσετε τῆς μπουκαπόρταις,ἔχι μπόμπαις, ὄχι τράμπα,
μόνο λόγια καὶ βρισιὲς, μόνο Γκόντεμ καὶ Καράμπα.
Ἱσπανιόλε καὶ Δεβάϊν, μὴ 'στ' ἀλήθεια πολεμῇς.
πίνετε καλὰ καὶ τρῶτε,
καὶ γιὰ γοῦστο πότε πότε
νὰ ψαρεύετε φαλαίνας ὅπως ἀστακοὺς ἐμεῖς.

—

Ἔξω τρίστες ρεκουέρδος, ἀναμνήσεις θλιβεραὶ,
καὶ τῆς μάχης συμφοραὶ.
Μὴ τὸν κόσμον συγκινῆτε,
καὶ ποτὲ μὴ λησμονῆτε
πῶς 'πολίμησε τοὺς Τούρκους εὐγενῶς κι' ἐπιχαρίτως
Ντὸν Ντελληγιαννέζ Φαλάκρας Ντὶ Κορντόνα Φαβορίτος.»

—

Κι' ὅταν εἶδα, Περικλέτο, Ναυμαχία τί θὰ 'πῇ
καὶ σκαρῶν ἀνατροπή,
κι' ὅταν εἶδα μὲ τὸ τόσο τῶν Ναυμάχων κανονίδι
νὰ μὲ πάῃ ριπιτίδι,

κι' ὅταν ἤκουσα τῆς μπόμπικες νὰ βροντοῦν καὶ νὰ σφυρίζουν
κι' ἄβραστα νὰ πλημμυρίζουν,
κι' ὅταν εἶδα γύρω γύρω καταπόρφυρον τὸν Πόντον
κι' ἄκουσα βρυγμοὺς ὀδόντων
νικωμένων καὶ νικώντων,
κι' ὅταν εἶδα μαυρισμένους μὲ καπνὸν τοὺς οὐρανούς,
καὶ ν' ἁρπάζουν τὰ κουφάρια
τόσα λιμασμένα ψάρια,
καὶ νὰ χάνωνται μαζί των εἰς βαθεῖς Ὠκεανούς,
γειὰ σας, εἶπα τότε μόνος,
ἐλησμόνητοι Ναυμάχοι
τοῦ ποσοράτου μας ἀγῶνος,
ποὺ τὸν ὅμοιον δὲν θἄχῃ.

—

Δὲν ἐκάματε τὰς ὥρας τοῦ πολέμου κατηφεῖς,
μαχητὰ ἀφρνοστόμαις,
πότε μὲ τὸ Σκαριδάκι, πότε μὲ τὰ Δερδενίτσι
μᾶς λιγώνατε 'στὰ γέλοια.

—

Γειὰ θυμήσου, Περικλέτο, τί τορπίλλιες, τί κανόνια,
μὰ 'γελοῦσε καὶ καθένας νάνος Τοῦρκος καὶ τζουτζές,
κι' ἐφωνάζαν ὅλαις κι' ὅλοι νὰ βαστάξῃ χίλια χρόνια
τέτοιος πόλεμος ἀλίγρος, τέτοιος πόλεμος γλυκύς.

—

Ἀληθῶς εὐγνωμοσύνας σᾶς ὀφείλομεν ἀπείρους,
σᾶς ἀξίζουν καὶ γαλόνια κι' ἀνδριάντες ζηλευτοί,
μιὰ φορὰ μὲ τοὺς Σορόκους, μιὰ φορὰ μὲ τοὺς Ζεφύρους,
δὶν ἐφέρατε 'στὸ γένος συφορέλια σὰν κι' αὐτή.

—

Πῶς ἐπέρασαν καὶ πάνε τόσα κλέη θαυμαστά,
μὰ κι' ὁ Ναύαρχος Δεδαΐν, ποὺ γεραίρω τὸ νεμέ του,
βιβλιοῦν ἀπὸ τὴν ράτσα τῶν Ἑλλήνων πῶς βαστᾷ,
καὶ τὸν βλέπω, Περικλῆ μου, καὶ κορδόνομαι σιμά του.

—

Δὲν εἰξεύρεις πόσους Ἕλληνας τῆς Ἑλλάδος λατρευτὰς,
καὶ μανθάνω κατ' αὐτὰς
πῶς 'στὸ Ζάππειον ἐκεῖνο καὶ 'στὴν γῆν τῶν ἡμιθέων
γίνετ' ἔκθεσις ἀνθέων,
καὶ σφρηγᾷ κι' εὐωδιάζει τὸ κουκὶ καὶ τὸ μαρούλι,
καὶ συρρέει τόσος κόσμος χερωπὸς κι' ἀνθρωπὸς,
κι' ἔπρεπε μὲ τόσα ρόδα τοῦ Καντώρου καὶ Φασούλη
κάποιο κόσμημα νὰ στείλῃ κι' ὁ Κουβαῖος Φασουλῆς.

—

Ἔσχασα νὰ σοῦ μηνύσω, μαλαγάνα μου πιστή,
'στῶν Ναυμαχιῶν τὸν σάλον,
τὸν γνωστό μου Γκρὺλ νὰ στείλῃς, ποὺ σημαίνει Περιστερὶ
ρόδον εὔοσμον καὶ θάλλον,
κι' ὅποιος φίλος τὸν γνωρίζει
ξέρει πῶς μοσχομυρίζει
καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα
'στοῦ σπητιοῦ μου τὸν λειμῶνα.

—

Ἐδῶ πέρα τὸ γαϊδοῦρι
ἅνε λέγεται καὶ μπούρρο,
κι' ἐκε τοὺς Ρωμηοὺς, μουρμούρη,
κι' Γλα νὰ καπνίσῃς πούρο
τῆς Ἀβάνας μιὰ φορά...
πέντε πούρα 'στὸν παρά.

—

Ρίξε κάτω τὴν κιθάρα τροβαδούρου ψωμοζήτου,
θὰ σοῦ φέρω κι' ἕναν ταῦρο γειὰ νὰ κουτουλᾷς μαζί του,
κι' ἐπειδὴ μὲ πιάνει λύσσα μὲ τῶν Ἱσπανῶν τὴν γλῶσσα
θὰ σοῦ γράψω τώρα πάλι κι' Ἱσπανιόλικα κομπόσα.

—

«Βάμος ἁρμάνο, Περικλῆ, βεντέρε λὰ Σεβίλια
λὰ μές ἐρμόζα ἴλ σύνικα ντὲλ γκλόμπο μαραβίλια,
λὸς πικαδόρος,
λὸς καντατόρος,
λὸς καμπαλιέρος
κὸν λὸς σομβρέρος.»

—

Κι' ἂν ἐξήγησιν νὰ δώσῃ δὲν εὑρίσκεται κανεὶς
'ρώτα τῶν Ξενοδοχείων μερικοὺς διερμηνεῖς.

Περικλῆς πρὸς Φιλιππίνας. — Μίγας σαλος κι' ἐδῶ πέρα,
μὲ τὴν Ναυμαχίαν τούτην τουρτουρίζω νύκτα μέρα,
πλὴν ὁ κύριος Ζαΐμης Ταξιάρχης 'βγῆκε τώρα
να ζηλεύῃ' ἡ Θεοδώρα,
κι' ἐπειδὴ δὲν εἰμπορεῦσε, πικαδόρε μου, νὰ δώσῃ
τὸ παράσημον ἐκεῖνο πρὸς τὸν ἑαυτόν του μόνος,
ἔβαλε ποῦ λές τὸν Κόρπα γειὰ νὰ τὸν ἀναπληρώσῃ,
κι' ἔτσι 'πῆρε καὶ τὰ τρία τὰ πικράσημα συγχρόνως.

—

Τρεῖς ἡμέραις ὁ καῦμένος
ἦταν σπῆτι του κλεισμένος,
τοῦ χρυσοῦ τὴν πρώτη μέρα,
Ταξιάρχης τὴν δευτέρα,
γκρὰν ἀνώτερος τὴν τρίτη,
τὴν τεταρτη, Φασουλῆ,
'βγῆκε μέσ' ἀπὸ τὸ σπῆτι
Ντὸν Μουστάκιας ἐν στολῇ.

—

Ὁ δὲ θεῖος ὁ ζηλιάρης
ὅλες κόρδωμα καὶ χέρις
δὲν ζηλεύω, τοῦ φωνάζει, τίποτα δὲν ψιλολογῶ,
Ταξιάρχης σὺ προβάλλεις, Μεγαλόσταυρος ἐγώ.

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον. — Θἄχωμε ντακάπο σάλους,
εἶπα τὰ περὶ Ζαΐμη 'στὸν Διδαΐν καὶ 'στοὺς ἄλλους,
κι' ὅλο ραΐτ εἶπαν ὅλοι τῆς ἁρμάδας τῆς τρελλῆς,
ὅμως εἶδησιν σοῦ γράφω σπουδαιότητος πολλῆς.

—

Ἔμαθα κι' ἐγὼ τὸ νέρτι πῶς τὸ λὲν Ἱσπανικά,
μὰ θὰ τὄχω μυστικά.
καὶ σὰν ἔλθω 'στὴν Ἀθήνα, τότε δίχως νὰ 'ντρεπῶ
μόνο σίνα θὰ τὸ 'πῶ.

Τοῦ Γραμματέως τοῦ Σμυρνέϊκης Ρωσσικῆς Πρεσβείας
ἔργον ἐβγῆκε χάρτου, ραλέστος κι' ἀκριβείας,
ἡ Σκλήραινα, δείχνουσα τὰ μέλη κλασσικὰ
μ' ὑπόθεσιν Βυζαντινὴν, ἀποῦ σπουδὴν προσβλέπει,
κατὰ λαμπρὸν μετάφρασιν ἀπὸ τὸ Ρωσσικὸν
τοῦ πανέξοχου Ἀγαθοκλῆ τοῦ καὶ Κωνσταντινίδη.

—

Τοῦ Νικολάου συγγραφὴ τοῦ Δημητρακοπούλου,
τῆς Θήμιδος τῆς ἀληθοῦς εὐφραδεστάτου βεζύλου,
ὁ Τόμος τῶν Πελασγικῶν Ἀπομνημονευμάτων,
ποῦ προσφιλὲς κι' ἄθλιον θὰ μείνῃ τοῦφρά των.

—

Τοῦ Πέτρου τοῦ Βασιλειοῦ τῆς Ἐρημίδ Τραγούδια
παρθενικὰ καὶ πάναγνα σὰν τῶν ἀγρῶν ἰουλούδια.

—

Μιχαὴλ τοῦ Λαμπρινίδη μέγα τεῦχος ἡ Ναυπλία.
γλαφυρώτατον καὶ πρῶτον 'στὰ σπουδαῖα τὰ βιβλία.

—

Κωστῆν τὸν Ἀγγελόπουλον κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει,
τὸν ἔμπορον τὸν προσοχῆ, ποῦγινε τώρα ταίρι
μὲ τὴν Σοφίαν Τσάκωνα, κόρην σπητιοῦ καλλίστου,
χαριεστάτην δ' ἀδελφὴν τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Χρήστου.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἴδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτεμ-Πασσᾶ γειὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Τοῦ Μαΐου δευτέρα,
τῶν ἀνθέων ἡμέρα.

Εἰκοσιπέντε σὺν ἑξακόσα
κι' ἡ πλάσις ὅλη βουλιμιῶσα.

Τὸν Γούσιο κι' ἐγὼ
πικρὰ θρηνολογῶ.

—

Τώρα, ποῦ μάννα δύστυχη θλιμμένη 'στεφανώθη
τῆς ἀδοξίας ἐμᾶς κλαδιὰ,
δὲν 'βάσταξε νὰ ζῇ καρδιὰ,
ποῦ πάντα τὴν ἐφτέρωναν κρυφοὶ πατρίδος πόθοι.

—

Καὶ τὸ κορμί του 'τύλιξαν 'στὴν γαλανὴ παντιέρα,
κι' ἄκουσ' ἐκείνη τὸν καθμὸ καὶ τὸ παράπονό του,
τιμή του, ποῦ 'πολέμησε 'στὸν ἴσκιο της μιὰ 'μέρα,
τιμή της, ὁποῦ 'γίνηκε γαλάζιο σάβδανς του.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φασουλῆς πρὸς Περικλέτον.—Μὲς 'στὰς ξένας συμπλοκάς,
ποῦ τὴν φρίκην προκαλοῦν,
κι' οἱ Ρωμηοὶ παραλαλοῦν,
καὶ γυρεύουν ἄρον ἄρον Κυβερνήσεις ἠθικάς.

—

Καὶ σὲ μιὰ καὶ σ' ἄλλη πόλι
Βασιλῆᾶ, φωνάζουν ὅλοι,
πρέπει κι' ἐδῶ νὰ γίνῃ
ἕνα πικτρικὸ Ντοβλέτι
δίχως κόμμα καὶ ρουσφέτι,
νὰ σωθῇ κι' ἡ Ρωμηοσύνη.

—

Μὰ κι' ὁ Βασιλῆᾶς τοὺς εἶπε τὴν ἀλήθεια καθαρὰ,
πῶς δὲν γίνῃ μιὰ φορὰ
μιὰ Κυβέρνησις σπουδαία καὶ 'στὴ γῆ τοῦ ρουσφετζοῦ,
τοῦτοι ποῦ φωνάζουν τώρα
γειὰ Κουβέρνα δίχως δῶρα,
θὰ γουρλώσουνε τὰ μάτια, θὰ τὴν κάνουν τάλατζοῦ,
κι' εἰς σκαμνὶ Δικαστηρίου θὰ τὴν φέρουν τὴν καθμένη
χειροπόδαρα δεμένη.

—

Περικλέτε φαρλατᾶ,
πῶς τὰ 'βρίσκεις ὅλ' αὐτά;
Πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τοῦτο, τόσοι γλάροι πικτρικοὶ
νὰ μᾶς βγαίνουν ἠθικοί,
καὶ Κυβέρνα νὰ γυρεύουν δίχως δῶρα κι' ἀμοιβάς;
τοῦτο βέβαια σὲ κάνει τὰ μαλλιὰ σου νὰ τραβᾷς.

—

Εὐτυχῶς ποῦ δὲν πιστεύω, Περικλέτο ποθητέ,
τέτοια πράγματα νὰ 'δοῦμε 'στὸ Ρωμαϊκο ποτέ,
πλὴν ἂν τύχῃ παρ' ἐλπίδα
καὶ 'στῆς δόξης τὴν πατρίδα
γίνῃ τοῦτο τὸ κακὸ,
γράψε μου τὸ ξαφνικό,

γιὰ νὰ πάρω τὰ βουνὰ
καὶ νὰ μὴν ἰλθῶ ξανὰ
'στὸ Ρωμαΐικο τὸ χῶμα,
'στὴ γεννιτειρὰ μου γῆ,
ποῦ προκόβει δίχως κόμμα
καὶ χωρὶς συναλλαγή.

—

Ἂν καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἀλήθεια. Περικλέτο πκπαρδίλα,
ἠθικῆς τοὺς σφίγγῃ τρέλλα,
γράψε μού το γιὰ νὰ μείνω μὲς 'στῆς Κούβας τὸ νησὶ
καὶ νἀλθῇς ἐδῶ καὶ σύ.

—

Ἄμμ' σὰν θέλω νἔβρω τάξι καὶ διοίκησι τριάντι,
Περικλέτο κουτσοδόντη,
δὲν πηγαίνω μὲς 'στὸ Λόντρα τὴν ζωή μου νὰ περνῶ
κι' Ἔγγλεζάκι νὰ γενῶ,
καὶ νὰ βλέπω Κυβερνήσεις σὰν Ἐγγλίζικα ρωλόγια
δίχως μόμολαις καὶ λόγια;

—

Ἀκοῦς ἐκεῖ κατάστασις!... ρουσφέτια νἀμὴν πέρνω,
νἄμαι Ρωμηός, βρὲ Περικλῆ, μ' Ἐγγλίζικο Κυβέρνο,
νὰ βλέπῃς κράτος πακτρικό,
διοίκησι καὶ τάξι,
κι' εἰς ὅλα νἄναι τακτικὰ
μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ.

—

Στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι σου
νὰ μὴ 'μιλᾷς γιὰ κόμμα,
νὰ μὴν κτυπᾷ τὴν μύτη σου
κλεινῶν Τσολιάδων βρῶμα.

—

Νὰ μὴ βαρῇς 'στοὺς Ὑπουργοὺς
γιακαδὶς πότε πότε,
σὶ Ποσαπέρνηδες ἀργοὺς
νὰ μὴ φωνάζῃς «τρῶτε».

—

Νὰ πιρπατῇς ἐλεύθερα μετὰ τῆς γυναικός σου
χωρὶς κανένικ κούτσαβος νὰ βγάζῃ τἄντερα σου,
νἄσαι πολίτης τακτικὸς, νὰ ξέρῃς τὸ 'δικό σου,
κι' οὔτε 'στὸ δρόμο νὰ πετᾷς τὰ βρώμικα νερά σου.

—

Τὸν σπόρον τὸν ἐργατικὸν γαλήνιος νὰ σπείρῃς,
νὰ πιάνῃ κάθε σπόρος,
καὶ μήτε μὲς 'στὸ σπῆτι σου νὰ μπαίνῃ νοικοκυρὴς
καθένας ψηφοφόρος.

—

Νὰ μὴ σοῦ φτύνουν τὰ χαλιὰ,
νὰ μὴν κυττᾷς χαλάστρα,
νὰ βλέπῃς ὅλους μὶ δουλειὰ,
νὰ σὲ θαμπῶν' ἡ πάστρα.

—

Ἐλεύθερα νὰ μὴ 'μπορῶ τῆς νύκταις νὰ γυρίζω
καὶ τὴν κιθάρα νὰ βαρῶ καὶ νὰ παραγκαρίζω,
κι' ἂν αὐστηρὸς καὶ σύνοφρυς κανεὶς φρουρὸς τοῦ νόμου
'μπροστά μου ξεπροβάλῃ,
νὰ μὴ 'μπορῶ, βρὲ Περικλῆ, νὰ σπάσω τὄργανό μου
'στὸ κλουβὶο του κεφάλι.

—

Νὰ ξέρῃς τί Πολίτευμα τὸ κράτος κυβερνᾷ,
νὰ ξέρῃς ὅτι κανενὸς χατῆρι δὲν πιρνᾷ.

νὰ ξέρῃς γιὰ τὸ δίκηο σου πῶς θὰ τὸ βρίσκῃς πάντα,
νὰ μὴ σὲ βάζουν φυλακὴ χωρὶς νὰ ξέρῃς γιάντα.

—

Νὰ ξέρῃς μὲ τὸν πίλιμο κανένας πῶς δὲν παίζει,
κι' ἂν γίνῃ τέτοιος, κουνενέ,
νὰ ξέρῃς πῶς 'στὸν καφφενὲ
δὲν θὰ σκαρώνῃς σχέδια μονάχα 'στὸ τραπέζι.

—

Νὰ ξέρῃς ὅτι ξένοιαστος ἐδῶ δὲν θὰ πλανᾶσαι,
νὰ ξέρῃς ὅτι δὲν 'μπορεῖς ἀπαλλαγέντας νἄσαι,
νὰ ξέρῃς πῶς καὶ σὺ θὰ πᾷς
καὶ πῶς 'στ' ἀλήθεια θὰ κτυπᾷς.

—

Νὰ ξέρῃς πῶς θὰ πολεμῇς δι' ὅλης τῆς ἀλκῆς σου
καὶ τῆς πατρίδος ἡ τιμὴ πῶς εἶναι καὶ 'δική σου,
νὰ ξέρῃς πῶς ἀστραπηδὸν ἂν ρύγῃς. Περικλέτο,
γαλόνι δὲν σὲ χαρτερεῖ, μὰ σίγουρο μουσκέτο,
νὰ ξέρῃς τὸ καθῆκον σου, τί κάνεις. τί δὲν κάνεις,
γιὰ τῆς σημαίας τὸν Σταυρὸ πῶς πρέπει νὰ πεθάνῃς,
νὰ ξέρῃς τί σοῦ γίνεται, νὰ ξέρῃς μέσα 'στ' ἄλλα
πῶς δὲν θὰ 'τῆς σὰν γαϊδαρος τὸν πιτεινὸ κεφάλα.

—

Νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ σοῦ πουλῶ τριῶν μηνῶν φιλέτο
καὶ νὰ τσακίζω κόκκαλα μὲ ξύλο καὶ μὲ γλῶσσα,
νὰ μὴ 'μπορῶ τὴν κότα σου ν' ἁρπάζω, Περικλέτο,
καὶ μέσα 'στὸ κοτέτσι μου νὰ τὴν καθίζω κλῶσσα,
μήτε νὰ μ' ἐπιτρέπεται καταμεσῆς τοῦ δρόμου
νὰ κάνω τὸ νερό μου.

—

Νὰ ξέρῃς τὰ κοινὰ καλὰ πῶς εἶνακι καλὰ σου,
κι' ὅταν περνῶ περαστικὸς ἀπὸ τὸν μαχαλά σου
νὰ μὴ 'μπορῇς τὸν σκύλο σου νὰ βάζῃς νὰ φωνάζῃ
καὶ νὰ μοῦ σχίζῃ τὸ βρακὶ
μὲ δαγκωνιὰ σπαρακτική,
καὶ νὰ τὸν κάνῃς χαζί.

—

Νὰ ξέρῃς—ποῦ νὰ ξεραθῇς—
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα,
κι' ἕἶντε νὰ πᾷς νὰ μοῦ χυθῇς,
ξιτσιπωμίνη γλῶσσα,
ποῦ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς μουρλοὺς μοῦ λὲς χωρὶς ἀστεῖα
νὰ γίνῃ τὸ Ρωμαΐικο τῆς τάξεως ἑστία.

—

Περικλέτο μου σιώπα,
κι' ἔλλοτι θαρρῶ σοῦ τὤπα
πῶς σιχαίνομαι Κυβέρνα κουρδισμένα σὰν ρωλόγι
καὶ τῆς ἠθικῆς ἡ ὥρα τὸ τσερβέλο μου δὲν τρώγει.

—

Τὸ Ρωμαΐικο δὲν θέλω
νἄναι τάξεως μοντέλο
καὶ τῆς ἠθικῆς σχολειό,
χάνομαι γιὰ ρεμπελειό.

—

Καὶ γι' αὐτὸ πεθῶ μονάχα
νὰ μὲ λὲν Ρωμηό, βρὲ χάχα.
καὶ γι' αὐτὸ μὲ βλέπεις πρῶτον καὶ φαρδὺν πλατὺν γραμμένον
'στὰ βιβλία τῶν ἀρρένων.

—

Κι' ἂν σᾶς 'βάλθηκε 'στ' ἀλήθεια τὴν μεγάλη κανονιέρα
νὰ τὴν κάνετ' Ἐγγλιτέρα
τὴν κακὴ ψυχή σας 'μέρα.

—

Τὰ μηλά σας καὶ μιὰ λύρα,
ποῦ καθένας τενεκὲς
θέλει τάξι κι' ἠθικὴς
γιὰ ν' ἀλλάξῃ χαρακτῆρα.

—

Εἰκαρδίζομαι 'στὰ γέλοια σὰν ἀκούω πῶς πιρνᾶτε
κι' ἠθικὴς πῶς τσαμπουνᾶτε.
Σιωπὴ, σκασμὸς καὶ βοῦδα.
κι' ἄστε τούτκις τῆς παλάβρας,
ἢ θὰ μείνω μὲς 'στὴν Κοῦβα
κι' ἄρκ πάρα, βγάλτε μαύρας.

—

Σερωνίζιτε ν' ἀλλάξουν τὴν κλεφτοπολιτικὴ σας
καὶ νὰ λείψῃ τὸ παληὸ
τοῦ Κουβέρνου ρεμπελειό...
μωρὲ γειὰ σας, πατριῶται, κι' ὄρεμ μὶς 'στὴν ἠθική σας.

—

Συμπατριῶτσκι πρισφιλεῖς,
παρακαλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς
μὴ θέλετε ν' ἀλλάξετε καθόλου τὴν Ἑλλάδα,
τὸ ρεμπελειὸ τῆς στέκει,
καὶ σὶ κοιλιᾶς, ποῦ μάθανε νὰ τρῶνε φασουλάδα,
δὲν πάει τὸ μπιρτίκι.

—

Τὸ λατρευτὸ Ρωμαΐικο θὰ 'ὅῆτε νὰ χαλάσῃ
καὶ μιὰ γιὰ πάντα, Περικλῆ, τὸν τύπο του θὰ χάσῃ,
κι' ὁ Χρύσιππος, φιλόσοφος ἀπὸ τοὺς παλαιούς,
ἐδίδασκε, καθὼς μοῦ λίν, μὲς 'στοὺς δικούς μας τόπους
πῶς ὅταν κυβερνᾷς κακῶς ὀργίζεις τοὺς Θεούς,
κι' ὑπόταν κυβερνᾷς καλῶς ὀργίζεις τοὺς ἀνθρώπους.

—

Περικλέτος πρὸς τὴν Κυβέρν. — Ἀδελφί μου Φασουλῆ,
φαίνεσαι Δεκαστριάδης καὶ βλακίντιες πολῦ
γιὰ νὰ γράφῃς πῶς θ' ἀλλάξῃ τὸ Ρωμαΐικο μηλὰ
καὶ θὰ πάῃ πρὸ καλά.

—

Καὶ πιστεύεις σὺ ποτέ,
φίλε κι' ἀδελφοποιτέ,
ὕστερ' ἀπὸ τόσον κόπο
γιὰ νὰ φέρωμε τὸν τόπο
'στὸν Παράδεισο τῆς δόξης, 'στὰ παρόντα μιγαλεῖα,
πῶς ἐσὺ θὰ γίνῃς Ἄγγλος καὶ τὸ κράτος μας Ἀγγλία ;

—

Φτοῦ σου, Φασουλῆ κουτρούλη, φτοῦ σου, βλάκα μὲ πατέν-
ποῦ δὲν ξέρεις τόσο χρόνο [τα,
πῶς αὐτὰ τὰ λέμε μόνο
γιὰ νὰ γίνεται κουβέντα.

—

Ξαναγύρνα 'στὴν Ἀθήνα μὶ τὸ πρῶτο σου μιράκι,
κι' ὅταν ἔσπρο ἔῆς κοράκι,
τότε κλάψε, Φασουλῆ μου, τότε τοὺς Ρωμηοὺς συχώρα,
τότε πὶς πῶς τὴν τιμὴ της τὴν ἀτίμασε μιὰ χώρα,
γιατὶ θέλησε νὰ ζήσῃ τιμημένα κι' ἠθικὰ
κι' ἔχασε τὴν τακτικὴ της μὲ Κουβέρνα τακτικά.

—

Σὶ περιμένω 'γρήγορα μὲ γλῶσσα σὰν ψαλλίδι,
καὶ τώρα γιὰ τοῦ Βασιλῆ σοῦ γραφω τὸ ταξεῖδι,
κι' ὅσα 'στὰ φύλλα, Φασουλῆ, τῶν Ἀθηνῶν διαβάζω
μὲ στίχους συντομώτατα σοῦ τὰ μεταδιδάζω.

—

Ὁ Βασιλῆς χαρούμενος πάει σὲ τόσα μέρη
κι' ὅλα μὲ μιὰ προσφώνησι τὸν καρτεροῦν 'στὸ χέρι,
κι' ὡς εὐ παρίστης, Βασιλεῦ, μετὰ τῆς Βασιλίσσης
καὶ τῶν παιδιῶν ἐπῆσης.

—

Θέλουν προσφώνησι νὰ 'ποῦν κι' ὅσει δὲν ξέρουν γράμματα
κι' ἀπὸ παντοῦ τὸν προσκαλοῦν γιὰ λίγο νὰ πιράσῃ,
παπποῦ, τί κάν' ἡ παπποδιά; τὴν πῆραν τὰ γεράματα,
παπποῦ, νὰ μὴν πικραίνεσαι, καὶ ποιὸς δὲν θὰ γεράσῃ;

—

Νταεῦλι, πίπιζα, ζουρνᾶς, καὶ φίστας φασαρία
τρέχουν κοντά του κι' οἱ πολλοί, τρέχουν κοντὰ κι' οἱ λίγοι,
κἄπου μὲ τὴν Πριγκήπισσα ζυγιάστηκε Μαρία
κι' ὀκάδες ἑκατὸν ὀκτὼ ὄρεθήκανε 'στὸ ζύγι.

—

Χορὸς, Ρωμαΐικο φαγὶ, σφακτὸ καὶ κοκορίτσι,
κι' εἰωνοσκόπος Δήμαρχος μέσ' ἀπὸ τὸ Βαλτίτσι
μεγάλο Γάμμα 'κύτταξε σ' ἕνὸς σφακτοῦ τὴν πλάτη
κι' εἶπε πῶς μίγα τι καλὸν προσμένει τὸ Παλάτι,
τὴν εἶδαν κι' ἄλλοι Κάλχαντες, κι' ἡ πλάτη λὲν ἐκείνη
ὅτι πῶς Αὐτοκράτορας ὁ Βασιλῆς θὰ γίνῃ.

—

Τὸν ἔθελξι ψηφιδωτὴ κι' ἀνάγλυφος σοφία
κι' ὁ κόσμος ἀπ' ὄπίσω του πηδῶντας ἐτραγοῦδα,
'πῆγε καὶ σ' ἐργοστάσια καὶ σὲ σηροτροφία,
καὶ πόσα σπόρια 'ρώτησε γεννᾷ μιὰ πεταλοῦδα.

—

Κι' ἡ πεταλοῦδα τοῦπανε πῶς κάνει σπόρια μπόλικα,
εἶδε καὶ κάλλος ἄλκιμον καὶ Σπαρτικτικόν,
πλὴν εἶπε κι' ἡ Βασίλισσα γιὰ τὸν μεταξοσκώληκα :
τί γόνιμον ζωύφιον καὶ παραγωγικόν.

—

Σωτῆρα τὸν ἐφώναζαν εἰς ἕνα κι' ἕλλο μέρος,
ψάλλουν τὸ Πολυχρόνιον μικρῶν μιγάλων χεῖλη,
κι' ἕνα λαγὸ 'στὸ Γύθειο τοῦ πρόσφερ' ἴνας γέρος,
ποιὸς ξέρει κι' ἂν δὲν ἤτανε λαγὸς μὲ πιτραχήλι.

—

Πολλοὶ μὲ φέσι τρέχανε καὶ μερικοὶ μὲ ντρίτσα,
ἐβαβάζω πῶς ὠμίλησε καὶ μὲ τὸν Κοκκίνη,
ἐβαβάζω πῶς ὠμίλησε καὶ μὲ τὸν Σκλτσφέρο
καὶ μ' ἄλλους ποῦ δὲν ξέρω.

—

Μπροστὰ των πᾶνε κι' ἔρχονται Δημάρχων φουστανέλαις,
τὴν πρόσλον τοῦ Δήμου του καθεὶς τοὺς ἐξιστόρει,
ἐβαβάζω πῶς 'στὴν Τρίπολι παρήγγειλαν φανέλαις,
ἐπῆγαν καὶ 'στὸ Λυγουριὸ καὶ μὲς 'στ' Ἀλεποχώρι.

—

Ἐστολίστηκαν παράθυρα, τραπέτσκις καὶ μπαλκόνια,
μὰ καὶ μὲ τὴν Βασίλισσαν
χωριάτισσαις ὠμίλησαν,
λὶς κι' ἦταν φιλεναδα των ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια.

—

Παντοῦ καμάραις στήνονται μὲ δάφναις κι' μυρσίναις,
ἐβαβάζω πῶς κι' ὁ Βασιλῆς γεμάτος εὐθυμία
σὲ βιολιτζήδων κούτελα κολλᾷ χρυσαῖς στιρλίναις,
κι' ἐς ἤμισυ βιολιτζῆς κι' ἐγὼ νὰ μοῦ 'κολλοῦσι μία.

Ὁ Θοδωρῆς, ὁ πρῶτος τῶν σοφῶν, ἐμπρὸς εἰς τὴν Πυθίαν τῶν Δελφῶν.

—

Θοδ. — Μὲ πολέμου νέον μένος
ἔρχομαι στεφανωμένος
'στὸ Μαντεῖον κατ' εὐθεῖαν
νὰ 'ρωτήσω τὴν Πυθίαν.

—

Πυθ. — Ὅπως τούς καιρούς τους πάλαι
δὲν ἀστράπτω, δὲν βροντῶ...
καλῶς ἦλθες, νοῦ μεγάλε,
'ρώτα καὶ θὰ σ' ἀπαντῶ.

—

Θοδ. — Λὶρ μπελὲρ νὰ ξαναφέλω;
λεύρους λόγους ν' ἀπαγγέλω;
σκούφια κόκκινη νὰ βάλω
καὶ νὰ ρίξω τὸ καπέλο;

—

Πυθ. — Οὐκ ἂν ὄψει πανηγύρεις
καὶ τοὺς χρόνους τοὺς καλούς,
οὐδ' ὡς πρῶτον ἐξεγείρεις
τὰ γαλιὰ τῆς Καρκαλοῦς.

—

Ἦν τὸν σκοῦρον δὲ φορέσῃς
οὐχ ὡς πρότερον ἀρίσεις,
κάτω τοῦτον καταρρίψεις,
ὡς φασὶ θὰ τάβρῃς σκοῦρα,
κ' ἀντὶ σκούφων ἀναλήψεις
τὴν ψηλοκαπελαδοῦρα.

—

Ἦν δ' ὡς ἄλλοτε λιμάρης, Κορδονάρα λιμαδόρα,
οὐ καλέσουσί σε τώρα
Ναπολίοντα μεγάλον μὲ θριάμβους καὶ Μαρίγκα,
κἂν λαλῇς κἂν σιωπᾷς
ἔσται Κορδονάτος πας
ὥσπερ τσίρος ἢ καὶ ρίγκα.

—

Οὐκέτι νῦν ἀκούσονται τὰς ῥήσεις τοῦ πκπποὺλη,
μηδὲ κτυπήσει διά σὲ ζουρνᾶς τι καὶ νταοῦλι,
οὐκέτι σκούφων παρδαλῶν ὑμνήσουσι τὸ χρῶμα
καὶ Κορδονοῦν λαλέουσαν, ἔσβιτο λάλον κόμμα.

—

Βωβοὶ φανήσονθ' αὐρριανεῖς, καὶ σὺ χωρὶς μιλιὰ
θρηνήσεις γαιρύτατα τοῦ κόμματος τὸ χαλί...
Θοδ. — Τί λές: νὰ ζυγισθῶ κι' ἐγὼ καθὼς τὸν Βασιλῆ;
Πυθ. — Νὰ ζυγισθῇς, κὺρ Θόδωρε, μὰ δίχως τὸ κιφάλι.
Ἡμέρα δ' ἐπελεύσεται χρησμοὺς ἐπικυροῦσα,
τότε δ' εἰς σὲ θ' ἀνήκωσι
μόλις περὶ τοὺς εἴκοσι,
κι' ἔστακι τὸ κόμμα τὸ κλεινὸν Σκραντζοποδαροῦσα.

—

Τοιαῦτα φθέγγεται πρὸς σὲ, τὸν πρῶτον ἐν τοῖς πρώτοις
ἀπὸ τοῦ τρίποδος αὐτοῦ Πυθὶα χρησμοδότις,
ὁ Περικλίτος δηλαδὴ μὲ κλῦμμα μαντύλας,
ἀναπληρῶν τὸν Φασουλῆν, ἀπόντα 'στὰς Ἀντίλλας,
ὡς δίπους μὲν φαινόμενος, τετράπους ὅμως ὢν
ἀφ' ἧς ἀνῆψεν Ἄρεως περιλαμπὴς πυρσόν.

Ὁ Γεώργης Βασιλειάδης, μπαλὴ, σπουδῆ, νεότης,
ἐξεταστεὶς ἐχθὲς γιατρὸς ἐβγῆκε πρώτης.

—

Ὁ Περικλέους σήμερον μετὰ χαρᾶς κηρύττει
πῶς ἐκ Βομβάης ἔφθασε μεγάλης μάτσας γόνος,
ὁ τύριος Φιλέδωρος, ὁ Φωτιάδης ἥτοι,
ὅστις κι' ἐπονομάζεται τῶν Ἰνδιῶν Βαρόνος.

—

Λαμπρὰ τὰ Δικτήματα τοῦ Κώστα Πασαγιάννη,
σύες, βουνῶν εἰδύλλια, καὶ λεβεντιὰ τσοπάνη.

—

Ὁ τῆς Σύρου Γιαννουσάκης, τετραγωνικὸ καγάλι,
ἐνυμφεύθη μὲ τὴν κόρη τοῦ γιατροῦ Χατζημιχάλη,
μὲ τὴν Δέσπω ἐηλούτε, τὴν παντόρφα τὴν ποσέλα,
κι' ἔγινεν χαρὰ μεγάλωσ κι' ἦταν ἕνας γάμος τρέλλα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸ,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' Ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω θαλερό.

Μάη τοῦ μηνὸς ἐννέα
κι' εἰσβολὴ στρατοῦ γενναία.

Ποιοῦντος ἐξακόσια σὺν εἰκοσιέξη,
προκοπῆς ἡμέρα 'στούς Ρωμηοὺς θὰ φέξῃ.

Κι' ἐγὼ τῶν Ἄγγλων ψάλλω τὸν γέρο τὸν μεγάλο.

—

Ἄγγελοι χρυσοφτέρωτοι τοῦ 'πῆραν τὴ φωνὴ,
γέλασεν μακρυὰ τύραννος σὰν ἔσβυσε τὸ φῶς του,
μὰ κλαίει κόσμος τῆς σκλαβιᾶς 'στοῦ γέρου τὴ θανὴ,
θαρρεῖ πῶς κάποιος 'χάθηκε πατέρας, σύντροφός του.

—

Βόγγκ τῆς γῆς καθε γωνιὰ, ποὺ σ' εἶχε γιὰ πατρίδα,
τὴν ὀξασμένη του κορφὴ στεφάνωσέ την, Πίστις,
'σάλαζες μὲ τὰ χεῖλη του 'στὸν κόσμο τὴν ἐλπίδα,
ποὺ καὶ κλεισμένα 'ψάλανε τὸ «Δόξα ἐν Ὑψίστοις».

—

Ἐμπρὸς 'στὸν γέρο σκύψετε χρυσοῦ Πανθέου θόλοι
γιατ' σὰν κι' ἄλλους δὲν θὰ 'πῆ «ταπεινωθῆτε 'μπρός μου»,
τέτοιαις κορφαῖς σὰν γέρνουνε γέρνει κι' ἡ πλάσις ὅλη,
τέτοιαις μορφαῖς 'μορφαίνουνε τὴν ἀσχημιὰ τοῦ κόσμου.

—

Σαβανωμένος κι' ἄφωνος ὁ γέρος ὁ μεγάλος,
γιὰ νὰ τοῦ πλέκῃ στέφανα 'κουράστηκε κι' ὁ χρόνος,
κι' ἂν 'στῆς τιμῆς τὸ Πάνθεο κανεὶς δὲν ἦταν ἄλλος
αὐτὸς ὁ γέρος ἔφθανε νὰ τὸ γεμίσῃ μόνος.

—

Λὲς πῶς μὲ τέτοιο θάνατο κι' ἡ σφαῖρα θὰ χαλάσῃ,
θαρρεῖς πῶς ἥλιος λαμπερὸς 'σκοτείνιασε καὶ σβύνει,
θαρρεῖς πῶς κάτι 'πέρασε μέσ' ἀπ' αὐτὴν τὴν πλάσι
κι' ἔπηρε τὴν ἀλήθεια της καὶ τὴν δικαιοσύνη.

Ὁ Φασουλῆς ὁ Δὸν Γλωσσοκοπάνας ἐμπρὸς 'στοὺς Ἱσπανοὺς τοὺς Μεγιστᾶνας.

—

Φασ. — Χαίρετε, μεγάλοι γόνοι
τοῦ λαμπροῦ Καρολομάγνου,
τοῦ γενναίου, τοῦ πανάγνου,
ποὺ τὸ κλέος του θαμβόνει.

—

Μὲ πολεμικὴν μανίαν,
μὲ θουρίους, μὲ πατιᾶνας,
χαιρετῶ τὴν Ἱσπανίαν
κι' ὅλους της τοὺς Μεγιστᾶνας.

—

Χαιρετῶ τὴν Ἰσαβέλλα,
τὸν Σαγάστα, τὸν Σιλβέλα,
τὸν Δὸν Κάρλο, τὸν Κανόβα,
μακαρίτην πρὸ καιροῦ,

καὶ φιλῶ τὴν κάθε γόβα
ποδογύρου φλογεροῦ.

—

Ἡ πατρὶς τῆς φουστανέλας
καὶ τῆς ἀνιέτου τρέλλας,
μὲ τὸ κλέος χωρτασμένη
τῶν πολέμων τῶν τρελλῶν,
καὶ 'στὰς δόξας ξεπλωμένη
τῶν τροπαίων τῶν πολλῶν,

—

Κι' ἀληθῶς ἀποκαμοῦσα
μὲ μυριονέκρους μάχας,
ποῦ τῆς ξέρει κάθε χαχὰς,
σήμερον ἐδῶ παροῦσα
δι' ἐμοῦ τοῦ Καβαλλέρου,
τοῦ ξυλίνου κι' οὐδετέρου,
νευτραλιτὰδ κηρύττει καὶ 'στὸν πολιμον τὸν ναϊον
Ἱσπανῶν κι' Ἀμερικάνων,

ἤγουν οὐδετέρα μένει καὶ τὸ ξίφος κάτω ρίπτει
καὶ τὰς χεῖρας ἀπονίπτει.
Νὰ τῆς τὸ χρωστᾶτι χάρι,
Μαγιστάνες Ἱσπανοί,
ποῦ τὴν 'κούρασκν τὰ βάρη,
μόχθοι, κάματοι δεινοί.

—

Τοῦ Καρολομάγνου γόνοι,
κλίνετ' αὐλαβῶς τὸ γόνυ
σὶ Ρωμηοὺς Καμπαλληρόζους,
ποὖβγαλαν 'στὰ πόδια ρόζους,
καὶ δὶν ἔχουν πιὰ κουράγιο ὁρόμο δυνατὸ νὰ πάρουν
καὶ 'στὴν Κούβα ν' ἀριβάρουν.

—

Γκρέθια γὰ ντεκλαράδο τὴν οὐδετερότητά της,
κι' ὅλοι σκύψετε 'μπροστά της.
Δὲν ἐπίστευα πῶς τόσο θὰ φανῆτε τυχεροί,
ἔτυχε ν' ἀβεγκέζη τώρα
καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἡ χώρα,
κι' ἄνοιξε μὲ τούτη πάλι τὸ Ρωμαίϊκο μπουρί.

—

Καὶ πρὸς νέας κατακτήσεις
ὑπερήφανος σφριγᾷ
ἡ πολεμική μας φύσις
καὶ τὸ ρέστι κυνηγᾷ.

—

Κι' ὁ Κορδόναρος ὁ γέρος, τῶν πολέμων τὸ καμίνι,
τὰ κοινὰ δὲν διευθύνει,
καὶ τὰ δόντια τρίζων μόνες
ἔξω μένει τοῦ Νυμφῶνος.

—

Ὅλα βολικὰ σας ἦλθαν, Μαγιστάνες Ἱσπανοί,
καὶ δὲν ἔχομε τὸν γέρο,
ἄλλως μήτ' ἐγὼ δὲν ξέρω
τί 'μπορούσε νὰ γενῇ.

—

Γκρέθια γὰ ντεκλαράδο τὴν οὐδετερότητά της,
κι' ὅλοι σκύψετε 'μπροστά της.
Κι' ὅσο τὴν 'δική μας ρατσα
τὴν ἀπασχολεῖ τὸ ρίσι,
στραπατσάρετ' ἐν ἀνέσει
τοῦ Μάκ Κίνλεϋ τὴν φάτσα.

—

Τὸν καιρὸν ὠφεληθῆτε, κι' ὁλοένα τολεμᾶτε,
καὶ κανεὶς δὲ μὴν κοιμᾶται.
Καὶ τοὺς φίλους Ἱσπανοὺς
καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς
ἐλευθέρους σᾶς ἀφίνει τῶν πολεμιστῶν ἡ γῆ
καὶ δικαίωμα πολέμου καὶ 'στοὺς ὁδοὺς σας χορηγεῖ.

—

Γρήγορα νὰ πάρῃ τέλος τὸ 'δικό σας πατατράκι,
πρὶν νὰ 'δῆτε 'στὸ Κουβέρτο τὸν Παπποῦ τὸν Σακαράκα,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσου θρήνου
τὸ σπαθὶ ξεναφορίσῃ,
καὶ πηδήσῃ μές 'στὴ μέση
μὲ τὸ κράνος τοῦ Μαμβρίνου.

—

Ταῦτα σήμερον κηρύττω
ἐπισήμως ἐδῶ πέρα,
καὶ λὰ Γκρίθια φινίτο,
μένει πλέον οὐδετέρα.

—

Δὸν Καστίλλια, Δὸν Παστίλλια, Δὸν Γονσάλδε καὶ λοιπ.
τραγουδᾶτε χαρωποί
πῶς οὐδέτερον θὰ μείνῃ τῶν Ἑλλήνων ἡ Ναθιόν,
ἤγουν ἡ φυλὴ τῶν μύθων κι' ὅλων τῶν παραμυθιῶν.

—

Τὸ Συνέδριον τῶν Κόρτες ταπεινῶς τὸ χαιρετᾷ
ἕνας ξύλινος Παλάμπρας,
ἄρχισε, θυμᾶρα μία, καὶ τραγούδα δυνατὰ
πανοπλίας τῆς Ἀλαμπρας,
κι' ἀκομπάνιαρε μ' ἐμένα τὸν οὐδέτερον μνηστῆρα
Δόνα Σόλκ καὶ Σιλβέστρα, Δόνα Μάρκελλα κι' Ἐλβίρα.

—

Μίς 'στὸν Γουαδαλκιβῆρο πέφτω μιὰ καὶ κάνω μπάνιο
καὶ καθεὶς ἂς τραγουδᾷ
πῶς γι' αὐτὸν τὸν πόλεμό σας μ' ἔχει πιάσει ντισεγκαν-
ἀνδία δηλαδή.

—

Κι' ἂν καὶ τώρα, ποῦ καθόλου κι' οἱ Ρωμηοὶ δὲν θάχουν μ
καὶ τὸν πόλεμόν σας τοῦτον θὰ τὸν βλέπουν οὐδετέρως,
ἂν ἀρχίσετε τὴν ὄρασιν καὶ φανῆτε Δὸν-Κισσῶτοι,
σφύριγμα καὶ σεῖς θὰ φατε, τσιφλαδοῦρα δηλονότι.

—

Πότε πλέον καρτερεῖτε;
μάρς, τῶν Γιάγκηδων τὴν ράτσα
κατακέφκλα βαρεῖτε
δίχως τόσα τρίτσα κάτσα.

—

Μὴ πολὺ χρονοτριβῆτε μὲ περιστροφὰς τοῦ Στόλου,
πόλεμος ποὺ δὲν τελειόνει σ' ἕξη 'μέρες ἄψε σβῦσε,
τὴν ἀξία του τὴν χάνει καὶ δὲν ἔχει γοῦστο ὄχλου,
πλήττεις, τὸν ἐνδιαζεις, καὶ γι' αὐτὸν δὲν συγκινεῖσαι.

—

Μπὲν ἐλ κόμερ ὐ ἐλ μπίμπιρ. καλοτρώγειν, καλοπίνειν,
κι' ἐπὶ χρόνον μὴ ταράττειν τὴν παγκόσμιον εἰρήνην.
Κὰν οἱ Γιάγκηδες νὰ φύγουν, κὰν νὰ φύγετε σεῖς πρῶτοι
νὰ τελειώνουν ἡ σκοτούραις,
νὰ μὴν ἔχωμε πρεμούρας,
καὶ ν' ἀρχίσῃ τῆς εἰρήνης τὸ μεγάλο φαγοπότι.

—

Ὦ Σαγάστα, σενιὸρ μίο,
'πὲς τί διάβολε θὰ γίνῃ,
πρὶν ἀβειάσῃ τὸ Ταμεῖο
καὶ πετσέτα δὲν σας μείνῃ.

—

Μὴ τὸν πόλεμον μακρύνης
πρὸς ζημίαν τῆς εἰρήνης,
ἐπειδὴ μ' αὐτὸ τὸ μάκρος νὰ θυμώσῃς εἰμπορεῖ
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς οὐδετέρους, κι' ἂν τοὺς πιάσῃ τὸ μετρ-
χάνουν τὴν ὑπομονή των, σᾶς τινάζουνε τὴν κάπα,
κι' ἀπὸ τούτους δὲν σᾶς σώζει μήτ' ἐπίμβασις τοῦ Πάπα.

—

Τὴν οὐδετερότητά μας ἐπισήμως ἀναγγέλλω
μὲ τοῦ Ρούζ-Βλὰκ καπέλο,
σὺ δὲ τώρα, Δὸν Σαγάστα,
κέρας εἰς τὸ χέρι βάστα,
κι' ἔλα σάλπισέ την σ' ὅλους
τοὺς ἱππότας Ἱσπανζόλους,
νὰ τὴν μαθῃ κι' ὁ Σιλβέλας
νὰ τὴν 'πῇ τῆς Ἰσαβέλλας,
ἡ δὶ Δόνα μὲ τὸ Στέμμα
νὰ τὴν 'πῇ 'στὸ πρῶτο θρέμμα,

'στὸ μικρό της τὸ πκιδί,
τὸν 'Αλφόνσο δηλαδή,
ὁ δ' 'Αλφόνσο ὁ πολὺς
ν' ἀναγγείλῃ τὸ μαντάτο
'στῆς μεγάλης τῆς Αὐλῆς
τὸ περίχρυσο φουσάτο.

—

Νὰ τὴν μάθῃ κι' ὁ Δὸν Κάρλος νὰ τὴν 'πῇ μὲ χάσκιν στόμα
καὶ 'στῶν Καρλιστῶν τὸ κόμμα,
νὰ σειοθοῦν κοιλάδες κι' ὄρη,
νὰ τὴν 'σοῦν τορρεαδόροι,
νὰ τὴν μάθῃ κάθε κάμπος
κι' ὁ Μαρτίνεθ ὁ ντὲ Κάμπος,
Καστελὰρ, Γκεμίθ καὶ Βλάγκοι,
κι' ὅλ' οἱ Γιάγκηδες κι' οἱ Φράγκοι.

—

Νὰ τὴν μαθῃ μέσα σ' ὅλα
κι' ὁ φραγκόπαππας Ρομπόλα,
Καρδινάλιος μὲ νοῦ,
πρῶτος τοῦ Βατικανοῦ,
νὰ τὴν 'πῇ κι' αὐτὸς 'στὸν Πάππα,
καὶ χρεώμενος ἐκεῖνος
νὰ τὴν 'πῇ 'στὸν Σακεδακάπα
καὶ 'στῶν Φλάρων του τὸ ομῆνος.

—

Οἱ δὲ Φλάροι κιχνηύτες νὰ τὴν 'ποῦν σὶ Φλάρους γέρους,
ἀναπέρους κι' οὐδετέρους,
καὶ νὰ σκούξουν ἄρον ἄρον
τὸν κακὸν ψυχρὸν μας φλάρον.

—

Νὰ τὴν μάθῃ πέρα πέρα
κάθε θάλασσα καὶ ξέρα,
παρκθύρια καὶ ταρατσαις,
Δόναις, Νινιαις καὶ Μουτσάτσαις,
νὰ τὴν λὲν παιδιὰ τῆς μάννας,
κι' ὁ γοργὸς Γουαδιάνας

νὰ τὴν 'πῇ κι' αὐτὸς 'στὸν Τάγον,
καὶ κλεινῶν 'Αβενσαράγων
νὰ βροντήσουν πανοπλίαι, καὶ χρυσοῦν φοροῦσα κράνος
ἡ σκιὰ τοῦ Δὸν Καρόλου μετ' αὐτῶν χορὸν νὰ σύρῃ,
νὰ τὴν γράψῃ δὲ καθένας Ἱσπανὸς κι' 'Αμερικάνος
ἐκεῖ πέρα ποῦ δὲν πιάνει, καθὼς λένε, τεμπεσίρι.

—

Λουέγκα ἰς σοῦ νότσε ὐ θεράδος
ἔστην σούς ὄχος πεζάδος,
ἴδος ἴδος ἰν πὰθ βιέντος ἀλάδος.
τέτοια λέγει πρὸς σας Ἕλλην σκαρτάδος.

—

(Εἶπεν αὐτὰ, κι' οἱ Μάγιστροι κι' οἱ Μαγιστάνες ὅλοι
τὸν κατεχειροκρότησαν
κι' ὁμόφωνοι τὸν 'ρώτησαν
ἂν εἰς πολέμους μέλλοντας θὰ πάρωμε τὴν Πόλι.

—

Γιὰ τὴν οὐδετερότητα πηδοῦν οἱ Καββαλέρος
κι' ὅλοι πρὸς τὸν οὐδέτερον λαλοῦν ἰδιαιτέρως,
καὶ Δόναις τὸν ἐσίμωσαν μὲ κάλλος καὶ νεότητα
καὶ μία Δόνα 'σίμπηξε τὴν ξύλινή του γάμπα,
μὰ θέλων νὰ φανῇ πιστὸς εἰς τὴν οὐδετερότητα
κατέβασε τὰ μάτια του κι' ἐφώναξε «Καράμπα»).

Φασουλῆς ὁ ὁμοφρόνος εἰς τὴν γῆν τῆς Βασιγκτῶνος.

—

'Στὴν Οὐάσιγκτων πηγαίνει
καὶ μιὰς 'στὸ Κογκρέσσο μπαίνει,
Νιουτράλιτυ ὅλ Γκρίης 'στους 'Αμερικάνους σκούζει,
κι' ὁ Μὰκ Κίνλεϋ ποζάτος κοκκινίζει σὰν κερπούζι,
καὶ καθεὶς 'Αμερικάνος καὶ Φιλέλλην πατριώτης
'Αγγλιστὶ συνκλαλοῦσι ἐτῶν Ρωμηῶν οὐδετερότητο.

—

Χαΐρ' Ἕλλάς, ἂν γκρίνιαζε γκλόρη, τὰ δεσμά μας οὐ τὰ λύεις,
ὦ Σκυβίσιον, ἐταμπλίνετ δὶ Γιουροπίαν τίνος,
μ' ἄλλους λόγους σωτηρία, στερεόνεις μιὰ γιὰ πάντα
τὴν εἰρήνην τῆς Εὐρώπης, κι' ἀνεβαίνει κάθε ράντα.

—

Ὅλοι σκούζουν ἱπ-ἱπ-οῦρρα,
κι' ὁ Μάκ Κίνλεϋ γιὰ χαζί
μιὰ θεόρατη κουμπούρα
μέσα 'στό Κογκρίσσο βγάζει,
κι' ἀρχινᾷ καὶ ρίχνει σμπάρα
μὲ τρελλὴς χαρᾶς λαχτάρα.

—

Πηλαλοῦν κι' Ἀμερικάναις
μὲ τσαμπούναις, μὲ ροκάναις,
μὲ κιχλίσματα πολλά,
καὶ 'στὸν κάθε μαχαλᾶ
νιουτράλιτυ στριγγλίζουν, καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν,
καὶ τὸν Φασουλῆ δαγκάνουν.

—

Πλὴν ἐκεῖνος σάκιν σάκιν ἀπαντᾷ 'στῆς δαγκωνιαῖς
καὶ βγοῦν τῆς Βασιγκτῶνος ἡ μεγάλαις γειτονιαῖς
'στὴν Ἀμέρικα πῶς ἦλθε τῆς Ἀθήνας ὁ πολίτης
νιουτράλιτυ κηρύξας καὶ 'στούς Κόρτες τῆς Μαδρίτης.

Ὁ Φασουλῆς ἡ λέρα μετὰ τοῦ Δὸν Θερβέρα.

—

Πῆγε καὶ 'στὴν Μαρτινίκα, ποῦναι κτῆσις Γαλλική,
μήπως εὕρῃ τὸν Θερβέρα, μὰ δὲν τὸν εὑρῆκ' ἐκεῖ,
κι' ἔμαθε πῶς τόνομά του
κάνει κρότο περισσό,
κι' ἀπ' ἐκεῖ τὸ φύσημά του
'πῆρι γιὰ τὸ Κιουρασό.

—

Κι' ἐπὶ τέλους τὸν εὑρίσκει κατὰ τύχην ἐκεῖ πέρα
καὶ τοῦ λέει «Δὲν Θερβέρα,
νιουτραλιτὰδ σοῦ φέρω»,
κι' εἶπ' ἐκεῖνος «μπέν, τὸ ξέρω».

—

'Στώπα γιὰ νὰ τὸ γνωρίζῃς,
κι' ἐλεύθερος, Δὲν Θερβέρα,
εἰμπορεῖς νὰ βομβαρδίζῃς
τὸν ἐλεύθερον ἀέρα
δίχως ὀβόλου νὰ φοβᾶσαι πῶς θὰ 'βγῇ ποτὲ 'μπροστά σου
κι' ὁ Ρωμαῖϊκος ὁ Στόλος καὶ θὰ σοῦ φωνάξῃ «στάσου».

—

Τὸ μαντάτο ν' ἀναγγείλῃς
καὶ 'στὸν κόλπο τῆς Μανίλλης,
νὰ τὸ μάθῃ κι' ὁ Μοντόγιο, νὰ τὸ μάθουν κι' οἱ λοιποί,
κι' οὔρρα Γκρίθια καὶ τοῦτοι νὰ φωνάξουνε στουπί.

Τὸ παλληκάρι τῆς Φακῆς κι' ὁ Σάμψων τῆς Ἀμερικῆς.

—

Τριγυρίζει 'στὰ πελάγη μὲ κεχριμπαρένια μούρη
μήπως εὕρῃ καὶ τὸν Σάμψων, σὰν νὰ λέμε τὸν Σαχτούρη,
κι' ἐπὶ τέλους τὸν εὑρίσκει μέσα 'στὸν Ἀτλαντικό
μ' ἕνα Στόλο κλασικό.

—

Μύστερ Σάμψων, τοῦ φωνάζει, πούσαι μέγας καὶ πολύς,
νιουτράλιτυ κηρύττει κι' ὁ Σαμψὼν ὁ Φασουλῆς.
Ἂϊ νόου ἰτ, ἐκείνος σοβαρὸς ἀνταπαντᾷ,
δηλαδὴ κι' ἐγὼ τὸ ξέρω, καὶ πηγαίνει πιὸ κοντά.

—

Κι' ἀμολάρει μιὰ βολὴ
σὶ πελάγη φουσκωμένα,
ποῦ τὸν Μύστερ Φασουλῆ
τὸν ἐπῆγε τρία κι' ἕνα.

—

Τρέχει μόνος κι' ἰμμανὴς
σὶ θαλάσσεις ἀχανεῖς,
κι' ἀπαντήσας καὶ τὸν Σχλεῦ
νιουτρέλιτυ τοῦ λέει.

—

Κι' ὑπόταν ἔμαθε κι' αὐτὸς
ὁ Ναύκρχος ὁ ζηλευτὸς
οὐδέτερον πῶς θὰ σταθῇ τὸ φλογερὸν Ἡφαίστειον
βίρυ γουέλ, ἐφώναξε, καὶ ντάτις ντὶ κουέστιον.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐπρόσταξε τὸν Περικλῆ τὸν βλάμη,
'ποῦ τὸν θαρρεῖ σὰν φρόκαλο, σὰν ἀπορεξιμὸ,
τῶν γενσμόνων ἔμμετρον πιριγραφὴν νὰ κάμῃ
'στῆς ρίμας τὴν Διάρια, τοὐτέστι 'στὸν *Ρωμηό*.

Μάννακς, ποῦ σᾶς 'βασκάλεψε μικραῖς ἀκόμη κόραις,
καὶ σεῖς, παρθέναις τοῦ Σχολειοῦ, σιμῶστε μαυροφόρακις,
καὶ σὰν πατέρα κλάψατε τὸν γέρο τὸν Βιώνη,
κλαίει καὶ κόρη λατρευτὴ,
μιὰ ποῦ τὴν λέγουν Ἀριτὴ,
κι' αὐτὸν ποῦ τὴν 'στεφάνωνε νεκρὸ τὸν στεφανόνει.

Μαρασλῆ Βιβλιοθήκη, ποῦ βραβεῖον τῆς ἀνήκει.

—

Εὖσὶ λοιπὸν τοῦ Μαρασλῆ, γραμμάτων θεκελίτου,
ἀμογενοῦς τῆς Ὀδησσοῦ καὶ ρέκτου πατριώτου.
Νὰ κι' ἕνας Ἕλλην πλούσιος εἰς τὸν πλανήτην τοῦτον,
ποῦ γιὰ βιβλία ἔσπαυῃ τὸν τίμιόν του πλοῦτον.

—

Ξέρει πῶς καὶ μὲ γράμματα χυσῆ νικᾶται νίκη
κι' ὄχι μὲ μόνους τοὺς χορούς καὶ μὲ τὸ ραγτσπόνι,
καὶ τί βιβλία θαυμαστὰ καὶ τί βιβλιοθῆκη,
μετέχουν οἱ καλλίτεροι κι' οἱ τῶν λογίων πρῶτοι.

—

Λὲς πῶς Μαικήνας χορηγὸς ἀλύπητα ξοδεύει,
σπουδαῖος δὲ φιλέλλην, ὁ Κώστας, ἐποπτεύει.
Θαυμάζει δὲ κι' ὑπαρτιᾷ κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μῶρος
ἔργον τοιαύτης βράσεως τὰ μάλα σωτήριον,
μονάχα μέμψιν ἔχομεν ἔρκμη τιμᾶται κάθε τόμος,
καὶ τύπος ἀπαράλλαχτος, ὁ τοῦ Σακελλαρίου.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πενακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' Ἕδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Τοῦ Μαΐου δεκαέξη.
μπόλικος πυρᾶς θὰ τρέξῃ.

Ποὔντος ἐξακόσα κι' εἰκοσιεπτά.
κι' ἄδειασαν οἱ Τοῦρκοι χώματα σεπτά.

Στὴν Κουτσούβλιανη τὴν σκλάβα, ποῦ σκορπᾷ φωτιαῖς καὶ λάβα.

—

Ὦ χωριό, ποῦ καῖς τὰ σπήτια, τοὺς σταυρούς, τὰ μνήματά σου,
τί 'ντροπαῖς ἀσπρίζει μαύραις ἡ καπνίλα τῆς φωτιᾶς σου.
Μὶς 'στὴ στάκτη σου τῆς Δόξας θεμελιόνετ' Ἐκκλησιὰ,
κάθε σπίθα κι' ἕνας ἥλιος, κάθε φλόγα καὶ δροσιά.

Κατάκτησις Ἑλληνικὴ χωρὶς νὰ παίξῃ μουσική.

—

Κι' ἔγραφεν ὁ Περικλέτος: «Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
'γλύτωσαν κι' οἱ Θεσσαλοί,
κατακτοῦμε τὴν Ταράτσα, κατακτοῦμε καὶ τὴν Φοῦρκα,
σκάσι, Τοῦρκε, σκάσε, Τοῦρκα.

—

Φασουλῆ μου θεριακλῆ
'πήγαμε 'στὸ Δκουκλῆ,
πᾶμε καὶ 'στὴν Ἄσπρη Βρύσι
τὸ λαιμό μας νὰ δροσίσῃ.

—

Μπρὸς ἱππεῖς καὶ πυροβόλα,
'πίσω, Τοῦρκοι κουρελοῦδες,
πᾶμε 'στὸ Μεσενικόλα,
κι' ὅλ' οἱ Μεσενικολοῦδες
'βγῆκαν ἔξω νὰ μᾶς 'δοῦν
καὶ χαρούμενοι πηδοῦν.

—

'Πήγαινα κι' ἐγὼ γιὰ χαζί,
σὰν χωλὸς ἰχώλσινα,
βρέ καλῶς τον, μοῦ φωνάζει
μιὰ Μεσενικόλαινα.

—

Ἡ παντιέρας μας 'ψηλὰ
καὶ 'στὸ Σαββὰ Μαγουλᾶ
'γρήγορα νὰ σθέσωμε
δίχως ν' ἀποστάσωμε.

—

Τί χαρά! τί πατατρέκα!
ξαναχάπε, Κλαμπάκα,
καὶ χωριὰ περίκαλλα...
μάκρι καὶ γιὰ τὰ Τρίκκαλα.

—

Πᾶμε καὶ μὲς 'στὴν Καρδίτσα,
βγαίνουν ἄνδρες καὶ κορίτσα,
πᾶμε καὶ 'στὸ Δεμοσκὸ
δίχως μάρι πολεμικό.

—

Πάνε πιὰ τὰ ζαφτικά μας,
καὶ τὰ Φάρσαλα δικά μας.
μὲ Στρατὸ μαζὶ καὶ Στόλο
μπαίνομε καὶ μὲς 'στὸ Βῶλο.

—

Βρὲ καλῶς σὲ 'βρῆκα πάλι,
γῆ τοῦ Κώστα τοῦ Τοπάλη,
καλῶς ὥρισες μοῦ λένε
κι' ἀπὸ τὴν χαρά τους κλαῖνε.

—

Τώρα ρίχτε το βαρειὰ,
δόξα 'στὸ Βασίλειο,
μὲ τὰ τόσα του χωριὰ
'πήραμε τὸ Πήλιο.

—

Ἴδρωτα ποταμὶ χύνω,
σκυλοκάψα, σκόνη, μύγα,
πᾶμε καὶ 'στὸ Βελεστίνο
καὶ 'στὸν Πλάτανο τοῦ Ρήγα.

Κἰ ξαπλόνομ' ἐκεῖ πέρα
καὶ φουμάρω ναργιλέ,
καὶ τὸν κόσμο τὸν χαλὲ
τὸν μουτζώνω πέρα πέρα.

—

Νὰ κἰ ὁ Ρήγας ἐμπροστά μου μ' ἕνα ζάφνινο στεράνι,
μὲς 'στὰ μάτια μὲ κυττᾷ
κἰ ὁλοένα μ' ἐρωτᾷ
γιὰ τὸν δεύτερο τὸν Ρήγα, ὁπλαῖς τὸν Ντεληγιάννη,
ἂν θἄλθῃ 'στὴ Θεσσαλία μὲ παράταις καὶ στράνζια
κἰ ἂν θὰ πιῇ καθὼς καὶ τότε τοῦ Τοπάλη τὴν σαμπάνζια.

—

Ἴσως ἴσως ὅταν φύγῃ κάθε λαίμαργο κοράκι
νὰ δεχθῇς τὸν Θοδωράκη,
καὶ σὲ τρόπαια καββάλα
νἄλθῃ τοῦτος ὕστερα
μὲ τὲ χείλη του τὰ λάλα,
κορωνῶν λαλίστερα.

—

Τίτοια τοῦπα, Φασουλῆ,
μὲ συγκίνησι πολλὴ,
ὁ δὲ Ρήγας τῶν Φιρῶν
μοῦπε «τοῦτο τὸ στεράνι
στεῖλε το πρὸς τὸ παρὸν
'στὸν νταῆ τὸν Ντεληγιάννη
γιὰ νὰ μὴ τὸν 'ντρίπωμαι,
καὶ κατόπιν βλέπομε.»

—

Τί χαρά μας, τί χαρά!
πᾶμε καὶ 'στὴ Ζαγορά.
Βρί καλῶς τὸν Πειρικλῆ,
ποῦ μας φέρνει εωτηρία,
ἦλθ' ἀπὸ τὸ Δασυκλῆ
γαϊδουροκαββαλαρία.

—

Πρῶτος πρῶτος προχωρῶ
κἰ ἄρχισα τοὺς ἄλλους 'πίσω,
φέρτε 'γρήγορα νερὸ
τὸ γαϊδοῦρι νὰ ποτίσω.

—

Φέρνω ταξί, φέρνω νόμο,
ντοῦρες ἀριβάρισα,
βάρδα 'μπρὸς νὰ πάρω ὁρόμο,
'μπῆκα καὶ 'στὴ Λάρισσα.

—

Βάλετε, παιδιά, νὰ πιοῦμε
καὶ καθίστε νὰ τὰ 'ποῦμε.
Τόκα μιά...καλῶς σᾶς βρῆκα
μὲ τὲ πρώϊμα τὰ σῦκα.

—

Τὸν χορὸ μαζί μου πιάστε
μὲ τοὺς ἦχους μουσικῆς,
καὶ τὴν γυμνὴ σας σκεπάστε
μὲ τὰ φύλλα τῆς συκῆς.

—

Γκὰπ καὶ γκιούπ ἡ μπασκαβόλαις
κἰ ἄδειασαν ἡ ζώναις ὅλαις.
Ρίχτε το 'στὸ φαγοπότι
καὶ μᾶς ἄδειασαν τὴν πρώτη.

—

Ρίχτε σμπάρα 'στὸν ἀέρα
κἰ ἄδειασαν καὶ τὴν δευτέρα,
γιὰ χαρὰ σὲ κάθε σπῆτι,
μᾶς ἀδειάζουν καὶ τὴν τρίτη,
φεύγουν κἰ ἀπὸ τὴν τετάρτη,
γειὰ σου γίρο Μπουκαπάρτη.

—

Πᾶν ἡ ζώναις ἡ μεγάλαις,
πᾶν οἱ βάγγοι, πᾶν ἡ γρίναις,
κρῖμα ποῦ δὲν εἶναι κἰ ἄλλαις
γιὰ ν' ἀδειάσουνε κἰ ἐκείναις.

—

Μᾶς ἀδειάσανε τῆς ζώναις, καὶ τὸ κάθε πκληκάρι,
ποῦ γιὰ πόλεμο σφριγᾷ,
τώρ' ἁπλόνει γιὰ καυγᾶ
κατακόκκινο ζωνάρι.

—

Στὴν γαϊδοῦρα σου καββάλα
πρωΐ, βράδυ, μεσημέρι,
κατακτῶ 'δικά μας μέρη
μὲ τὸ πένα, μὲ τὸ πάλα.

—

Δίχως σίλα καὶ καπίστρι
σωτηρίαν ἀναγγέλλω,
καὶ νικῶν μιγάλων οἴστροι
μοῦ γανόνουν τὸ τσερβέλο.

—

Ἥλιος καλοκαιρινὸς
καταφτένει τὸ κορμί,
κἰ ἔξω μέσ' πιθαμὴ
'βγαίν' ἡ γλῶσσα καθενός.

—

Κἰ εἰς εἰρηνικὸν ἀγῶνα
δίχως αἵματος σταγόνα
λησόνεις, ρίβειες, μαρτυρεῖς,
κἰ ὅλο καὶ πιζοπορεῖς.

—

Εἰς τοῦ βίου τὰς τροπὰς
σῶμα καὶ μυαλὸ κουράζεις,
κἰ εἶτ' ἐμπρός ἢ 'πίσω πᾶς
ρόζους 'στὰ ποδάρια βγάζεις.

—

Δίχως σίλα, Φασουλῆ μου,
κάμπους καὶ βουνὰ διαβαίνω,
καὶ δὲν ξέρεις τί παθαίνω
μὲ τὸν Μεσανικολῆ μου.

—

Φάσματα νεκρῶν προγόνων,
τρόπαια κλεινῶν ἀγώνων,
Μαραθών καὶ Σαλαμίς,
κἰ ἄλλα τέτοια φούμαρα,
σᾶς ἀδείξαμε κἰ ἐμεῖς
πῶς δὲν τρῶμε κούμαρα.

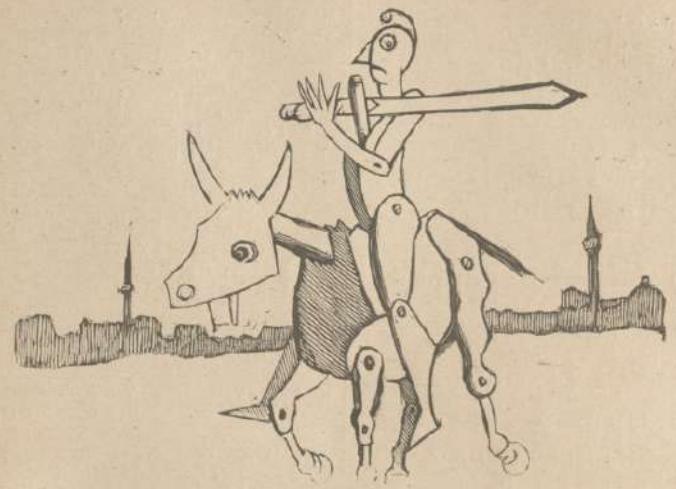
—

Ἐπληρώσαμε τὰ χρίη,
φεύγουν Γκέγχηδες κἰ Ἔβρεῖοι,
φεύγουν οἱ κατακτητκί,
φεύγουν οἱ καταστροφεῖς,
ποῦ δὲν ἔτυχαν ποτὲ
σοβαρᾶς ἀνατροφῆς.

—

Κατεργοῦμε κάθε φόρο,
'στὸ μιζὶ τοὺς πέρνομε,
καὶ τῆς ἐλευθερίας τὸν σπόρο
'στοὺς ἀγροὺς μας σπέρνομε.

—

Βλέπω καὶ πεζοὺς κἰ ἱππεῖς
μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς,
βλέπω στράτευμα ἐρεμαῖον
σὲ χωράφια γόνιμα,
μένει σταθερὸν κἰ ἀκμαῖον
ὅλων μας τὸ φρόνημα.

—

Μὲ κἰ ἐγὼ σὰν πατριώτης
τρέχω πάλιν ἱμμανὴς,
θάρρος, μένος, γενναιότης,
καὶ δὲν τἄστριψε κανείς.

—

Πάλιν μᾶς κεντοῦν οἱ πόθοι
τῶν ὀνείρων τῶν χρυσῶν,
καὶ τὸ σθένος τὸ πισὸν
κατ' αὐτὰς ἀνεπτερώθη.

—

Χαῖρε, Θεσσαλίας γῆ,
ποῦ μας ἔφερες μπελάδες,
νικημέν' οἱ Τουρκαλάδες
φεύγουν τώρα σὰν λαγοί.

—

Χαῖρε, Θεσσαλίας χώρα,
πέρασι δὲν ἔχει τώρα
κάθε Τούρκικη μονέδα, κάθε Τούρκικος παρᾶς,
φεύγουν καὶ διὰ θαλάσσης, φεύγουν καὶ διὰ ξηρᾶς.

—

Κρῖμα ποῦ καὶ σὺ ζῆν εἶσαι, θρέμμα γενεᾶς ὠμῆς,
μὲς 'σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι,
πρῶτα φεύγουν τὰ φασάκια κἰ ὕστερα τραβοῦμ' ἐμεῖς
καὶ τὰ 'βρίσκομε χαζίρι.

—

Μιὰν ὥρα πρὶν νὰ πᾶμε 'στὰ κατακτηθέντα μέρη
φεύγει τῆς Τουρκιᾶς τάσκέρι,
καὶ μὲ τύσαις τσιριμόνιαις ἀντρὲ βοὺ μᾶς λὲν οἱ Φράγγοι
καὶ τοὺς πέρνομε φαλάγγι.

—

Μὲ καὶ σύ, βρὲ βλάμη, ζώσου
τὸ σπαθὶ τὸ κοφτερό
κἰ ἔλα πότισε τὸ ζῶ σου
μὲ τοῦ Πηνειοῦ νερό.

—

Βάλε πάλι, πάρε πένα,
καὶ τρκγοῦδησε μ' ἐμένα:
«Χαῖρε, γῆ τῆς Θεσσαλίας, ἐγινες λησταῖν λημέρι,
κἰ ὁ Θεὸς μονάχα ξέρει
τί καιρὸ καὶ ποιὰν ἡμέρα
θ' ἀπομείνῃς ἐλεύθερα
κἰ ἀπ' αὐτὰ τὰ προϊόντα
τοῦ πολέμου τοῦ δεινοῦ,
ποῦ μᾶς 'σήκωσε τὸν νοῦ
καὶ τῆς φήμης μας τὰ φόντα.»

Τύμβος Τούρκων προσφύγων εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσσαλῶν.

—

Κἰ ἔγραφεν ὁ Περικλέτος: «Σ' ἀναγγέλλω, σαμαμύθι,
πῶς 'στῶν Θεσσαλῶν τὸ χῶμα τύμβος Τούρκικος ἐστήθη,
ἐνθυμίζων τὴν μεγάλην
κἰ ἀλησμόνητόν μας πάλην.

—

Τύμβος ἱερὸς θὰ μένῃ
μέσα 'στ' ἄλλα μας τεμένη,
κόσμος θὰ τὸν τραγουδᾷ,
κἰ ὁ πατέρας 'στὸ παιδί

θὰ τὸν δείχνῃ καὶ θὰ λέῃ
τοῦ πολέμου μας τὰ κλέη.

—

Κι' ὁ διαβάτης ποῦ περνᾷ
σκύφτει καὶ τὸν προσκυνᾷ,
νὰ μὴ βρέξῃ, νὰ μὴ σταξῃ...
σκύφτω, προσκυνῶ τὸν τάφο.
εἶμ' ἱμπρός του καὶ σοῦ γράφω
Μάη τοῦ μηνὸς δεκάξη.

—

Ἕναις ἔγγονος ῥωτᾷ
τὸν παπποῦλη του τὸν γέρο
γιὰ νὰ μάθῃ τὰ καὶ τά,
ποῦ τὰ ξέρεις καὶ τὰ ξέρω.

—

Κι' ὁ παππούλης του τοῦ λέει τὸ μεγάλο παραμύθι
τοῦ πολέμου καὶ τοῦ τάφου, πότε ποῦ καὶ πῶς ἐτήθη.

—

Σταματήσετε τὸ βῆμα
ἱμπρὸς 'στοῦ τύμβου τὰ λιθάρια,
μὴ σιμώνετε 'στὸ μνῆμα,
ποζχει Τούρκικα κουφάρια.

—

Σιγηλοὶ νὰ τὸ περνᾶτε,
μὴ τοὺς ἴσκιους των ζυπνᾶτε,
μήπως καὶ βρυκολακιάσουν μὲ πηδήματα μεγάλα
καὶ μᾶς βάλουν 'στὴ φυγάλα.

—

Διαβάτα προσοχή,
μὴ τὸ βῆμα σου ταχύ,
ἄλλως φύγε, δυστυχῆ.

—

Βῆς αὐτὸ τὸ μνῆμ' ἀπάνω
κόλλυβα κι' ἐγὼ θὰ κάνω
μὲ μιὰ κόκκινη παντζέρα,
καὶ ζυλένιος Σαχαράκας,
βαρδιατόρος καὶ μπασταγάκας,
θ' ἁλαλάζω νύκτα 'μέρα:

«Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν κοιμοῦνται Τουρκαλάδες μαχητάι,
πολεμήσαντες ποτὲ
μὲ τοῦ πρώτου Βασιλείου τοὺς βαρνοστιρτῆς λογάδας
καὶ μ' ἐμὲ τὸν τσελεπῆ,
ποῦ βρεγμένος σὰν παπὶ
'πῆγα κι' ηὗρα γιὰ κρυψῶνα μία κοῦφρα τῆς μπουγάδας.»

Ἐπιστολὴ τοῦ Φαβουλῆ.

Κι' ἔγραφεν ὁ Φασουλῆς
ἄνευ πάθους καὶ χολῆς :

«Ἀδελφέ μου Περικλίτο, μὲ τὸν τύμβο ποῦ μοῦ λές
σ' ἔννοιαις μ' ἔβαλες πολλαῖς.
Κι' ἀπὸ μέρους μου νὰ κλάψῃς
τὴν φεσοῦ παλληκαριᾶ,
καὶ 'στὸ μνῆμα των ν' ἀνάψῃς
δυὸ δεκάρικα κεριά.

—

Πατριώτης νὰ φανῇς,
καὶ τοῦ τύμβου νὰ γενῇς
ἄμισθός του βαρδιατόρος
καὶ φρουρὸς τροπαιοφόρος.

—

Δι' ἐξόδων μου νὰ πάρῃς ἕναν χόντζα κἂν Δερβίση
'λίγα Τούρκικα συχώρια λιγερὰ νὰ ἀκολουθήσῃ.
Κι' ὅταν κάποτε σκονταύρῃς
σὲ νεκροῦ δικοῦ μας σῶμα,
ποῦπεσε γενναῖο πτῶμα,
μὴν τὸ πέρνῃς, μὴν τὸ θάβῃς,
κι' ἀφινέ το, Περικλέτο, μὲς 'στοὺς δρόμους σὰν φορτῆμι,
καὶ γιὰ Τούρκους λέγε μόναν ἐαιωνία των ἡ μνήμη.»

—

Στὴν νεκρὴ τὴν λεβεντιά μας μὴ τιμαῖς καὶ Μαυσωλεῖα,
δὲν ταιριάζουν 'στοὺς ραγιάδες κυριάρχων μεγαλεῖα.
Τάφοι της ἂς εἶναι μόνο ριμματαῖς, βουνὰ καὶ κάμποι,
μήπως κι' ὁ Χαμὶτ θυμώσῃ
κι' ἐντολὴ καινούρια δώσῃ
σὰν καὶ πρὶν 'στὴ Θεσσαλία τὸ φουσάτο νὰ ξαναμπῇ.

Ὁ τῶν Βουλγάρων Ἡγεμὼν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἡμῶν.

Κι' ἔγραφεν ὁ Περικλέτος : ἐμὲς 'στὰς δράσεις τὰς μυρίας
ἦλθε δά κι' ὁ Φερδινάνδος, Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας.

—

Στὴν Ἀκρόπολι τὸν πῆγα μὲ τὸν Τσούντα, μὲ τὸν Φίλιο,
καὶ τοῦ δείξαμε τὸν ἥλιο,
κι' ἔγραψεν ὁ Φερδινάνδος 'στὸν δικό μας Βασιλιᾶ,
διαμένοντα 'στὰς Πάτρας,
πῶς 'προσκύνησε τὴν δόξα τῆς Ἑλλάδος τὴν παληᾶ,
ποῦ τοσούτους ἔχει λάτρας,
μὰ 'στὴν τόση του τὴν φούρια
ξέχασε καὶ τὴν καινούρια.

—

Καὶ 'στοῦ Ζήνωνος τὸν δρόμο τὸν ὡδήγησα, καλέ μου,
καὶ τοῦ λέγω α 'δὲ ἐκεῖ,
ἐδῶ μέσα κατοικεῖ
μία σύγχρονος ἀντίκα, τὸ θηρίο τοῦ πολέμου,
ποῦ καὶ τὸ δικό σας κράτος, Φερδινάνδε ζηλευτέ,
τὸ 'πολέμησε μιὰ μέρα καὶ σᾶς τόκανε κεφτέ.
Καθὲ τόσο σφάζε κόβει, καθὲ τόσο χασαπεύει,
καὶ καθὼς ὁ κόσμος ξέρει
ἔκοψε καὶ τόνα χέρι,
τὸ δεξί του, τὸ ζερβί του, δὲν θυμᾶμαι τώρα ποιό.

—

Κι' ἔλεγα 'στὸν Φερδινάνδο, κι' ἔλεγα καὶ 'στὴ Λουΐζα :
«Δὲν γλυτόνεις ἀπὸ τοῦτον, ποῦ καὶ νάχῃς Δράκου ρίζα».

Ὁ Τάφος, ἕνα κλάφτικο τοῦ Παλαμᾶ πικρό
'στ' ἀξέχαστο παιδάκι του, 'στὸν Ἄλκη τὸν νεκρό.
Ἐκεῖ πατέρας τραγουδᾶ
ἀγγελοκάμωτο παιδί,
κι' ὁ πόνος αἰστρος γίνεται κι' ἀλάθητου τέχνης ρίμα,
ποῦ μεγαλόνει μὲς 'σ' αὐτὴ τὸ παιδικούλη μνῆμα.

—

Ἀντώνιος Τριφύλλης, Καρπάθης Παρμενίων,
δυὸ νέοι πρακτικευμένοι δι' ἀφετῶν σπουδῶν,
διδάκτορες ἐβγῆκαν τῆς Νομικῆς βαρδάτοι,
κι' ἱστρώθη γιὰ τοὺς φίλους μιὰ τράπεζα γεμάτη.

—

Ὁ χαλὸς μας τροβαδοῦρος, ὁ σατυρικὸς Μαντῆς,
ἰατρὸς ἐβγῆκε πρῶτος καὶ θεωνὸς ἐν τοῖς θειναῖς.

—

Ὁ Νεολόγος τῶν Πατρῶν, πολὺ σπουδαῖον φύλλον
καὶ τῆς προόδου καύχημα τῆς Ἑπαρχιακῆς,
ἐν τεύχος πανηγυρικὸν ἐξέδωκε ποικίλον
πρὸς χάριν τῆς Ἐκθέσεως τῆς Βιοτεχνικῆς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον, καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
ἡ Ἑβρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοιρούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάρραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τῇ Μαΐου τριάντα,
τιποτένια συμβάντα.

Ποῦντος ἑξακόσια κι' εἰκοσιοκτώ,
Τούρκικο λεφοῦσι φεύγει στιβακτό.

Ἡ Κοντσούβλιανη.

Ποίημα Προβελεγγέου μὲ λαχτάρα γιὰ Πατρίδα.
Ἀπηγγέλθη 'στοῦ Ζαππείου τὴν μεγάλην ἐσπερίδα,
ἡ ὁποία «Ρωμηὸς» τὸ βάζει πρῶτον εἰς τὴν πρώτην του σελίδα.)

Ρίχνουν μάτια θολωμένα
'στὴν πολύπαθη τὴ γῆ,
ὁποῦ μόλις ἔχει 'βγῇ
μὲ τὰ στήθη ματωμένα
ἀπ' τοῦ Τούρκου τὴν ὀργή.

—

Ἄχ ! τί πόθος, νοσταλγία
γιὰ τὸ χῶμα ποῦ βαπτᾷ
τῶν προγόνων τὰ ὀστᾶ,
ὁποῦ ρίχν' ἡ Ἐκκλησία
τὰ θεμέλια τὰ σεπτά.

—

Χωρισμέν' ἀπὸ τὴ μάννα !
καὶ ν' ἀκοῦν ἀπ' ἀντικρὺ
ν' ἀντηχῇ γλυκειὰ, φαιδρὴ
τὴν ἐλεύθερη καμπάνα !...
ὢ ! τί μοῦρα θλιβερή !

—

Μὰ τὸ πύρινό των δάκρυ
φλόγα γίνετ' ὑψηλή,
κι' ἀγκαλιάζει, πυρπολεῖ
τὸ χωριὸ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
σὰν θριάμβου ἀνατολή.

—

Κάψε, φλέγισε τοῦ ἀγέρα
τὰ ἐλεύθερα φτερὰ,
δέντρα, λουλουδα, νερὰ,
γιὰ νὰ τἄβρ' ἡ μαύρη μέρα
ὅλα στάκτη καὶ νεκρά.

—

Κάψτε, φλέγινα πελάγη,
ὡς στὰ μνήματα τὴ γῆ,
ποῦ σὲ γκλίνῃ σιγὴ
τάγια λείψανα φυλάγει
τῶν γενιῶν των μὲ στοργή.

—

Τρίζε τρίζε, φλόγα ἀϊώνια,
βόγγα, τρῶγε μ' ἀπουρά !
μὴν ἀφήσῃς μιὰ γωνιὰ
νὰ τὴν πάρ' ἡ καταχθόνια
τῆς δουλείας σκοτεινιά.—

—

Εἶδανε τὴν τελευταία
σπίθα νὰ φεγγοβολᾷ,

καὶ νὰ σβρέτ' ἐκεῖ 'ψηλά...
γιὰ νὰ 'βροῦν πατρίδα νέα
ξεκινοῦνε σιωπηλά.

—

Ὦ ἁγία συνοδεία,
λιτανεία βλογητή!...
ὅπου βαίνει καὶ πατεῖ
χύν' ἡ πλάσις εὐωδία,
ὅλ' ἡ χώρα 'χει γιορτή.

—

'Απ' τοὺς λόγγους, ἀπ' τὰ ὄρη,
ποῦ φιλοῦν οἱ οὐρανοί,
πόσοι γίγαντες τρανοὶ
ξεπροβάλλουν λαμπροφόροι
μ' εὐλογία σιγανή.

—

Μὲς 'στὸν κάμπο γίγας στέκει
μ' ἀστρογείτονη κορφὴ
καὶ μὲ θεϊκὴ μορφή...
στέφανο χρυσὸ τοῦ πλέκει
λάμψις γύρω του κρυφή.

—

Κι' ἀγναντεύει καὶ κυττάζει
μὲ 'περήφανη ματιὰ
τὴν 'περήφανη φωτιά,
κι' ἀπ' τὸ βλέφαρό του στάζει
ρωτερὴ σταλαματιά.

—

Κόσμος θυσιῶν κι' αἱμάτων
καὶ θριάμβων καὶ δαφνῶν,
μαρτυρίων καὶ δεινῶν,
ζωντανεύει ὁλόγυρά των
εἰς φωτὸς ὠκεανόν.

—

Κι' ἡ μαρτυρικὴ Πατρίδα,
σκοτισμένη ἀπὸ 'ντροπή,
ἔννοιωσε μιὰν ἀστραπὴ
νὰ περνᾷ σὰν τὴν ἐλπίδα
'στὴν καρδιά της χαρωπή.

—

Μὲς 'στὴ φλόγα, ποῦ δοξάζει
τὸ χωριὸ τὸ ταπεινὸ,
νέο κόσμο φωτεινὸ
νὰ γεννᾶται αὐτὴ κυττάζει
εἰς αἰῶνα μακρυνό.

—

Δόξα 'στὸ χωριό, ποῦ χύνει
'στὰ σκοτάδια τὰ βαρειὰ
φλογερὴ παρηγοριά,
κι' ἁλκαύτωμα ἔχει γίνει
γιὰ τὴ θεία 'λευθεριά.

Αριστομένης Προβελέγγιος.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — 'Όλος κόρδωμα καὶ χάρις
σ' ἕναν ταῦρο καβαλάρης
μίσ' ἀπὸ τὴν Κούβα φθάνω 'στὰς κλειτὰς κοπροστεφάνους
καὶ ξιχνῶ τοὺς πολεμοῦντας Ἱσπανοὺς κι' Ἀμερικάνους.

—

Τοὺς βαρέθηκα καὶ τούτους... πφακκοπανοῦν ἀέρα
μὲ τὸν Σαμψών, μὲ τὸν Σχλίϋ, τὸν Κιμάρκ, τὸν Θερβέρα.
Πότε πίτι μὲ τορπίλλαις γίνεται πυρὸς θυσία
κἄποιο φοβερὸ βαπόρι,
καὶ κοιλάδες βρέμουν κι' ὄρη,
κι' εἶναι θέκμα φρικῶδες, φόνος κι' αἱματοχυσία.

—

Μπάμ καὶ μπούμ τὸ Σκντιάγο, Πορτορίκο καὶ Μανιάντζα,
πέρτουν μπάλλαις σὰν ριθίθια,
δὲν μ' ἀρέσουν δὲν μ' ἀρέσουν τοῦ πολέμου τὰ ρωμάντζα
σὰν σκοτόνωνται 'στ' ἀλήθεια.

—

'Εβαρέθηκα νὰ βλέπω τῶν σαρκῶν τὸ μακελειὸ,
δὲν ἐγκρίνω τοὺς πολέμους μὲ τὸν τρόπο τὸν παληό.
Μὲ τρομάζουν Σκντιάγα, μὲ τρομάζουν Πορτορίκα,
καὶ τὸ σίδερο κι' ἡ λάμψις τῆς ρομφαίας τῆς πυρίνης,
καὶ γιὰ τοῦτο τοῦ πολέμου τὴν ἀδράνειαν ἀφῆκα,
κι' ἤλθα πάλιν ἐδῶ πίφκα μὲς 'στὴν ὄφσιν τῆς εἰρήνης.

—

Χαῖρε, χῶμα θείας γῆς,
γιοῦχα τῆς Συναλλαγῆς.
Πάνε κόμματα γιολόκα
καὶ Παυσανιῶν ἀσκέρι,
κι' ὁ λαὸς κι' ἡ Βασιλεία
θὰ πηγαίνουν χέρι χέρι.

—

Τέτοια λίνε, τέτοια γράφουν, ὁράσις, λίνησις καὶ φούρια,
μεταρρύθμισις σπουδαία, κι' ὅλα τὰ παληὰ καινούρια.
Καθενὸς Ρωμηοῦ τεμπέλη
ἄνοιξε τὸ λαλὸν στόμα,
κι' ἠθικὰ Κουβέρνα θέλει
κι' ἀποτάσσεται τὸ κόμμα.

—

Τώρα ναί, κι' ἐγὼ πιστεύω πῶς θὰ ρίξουν ὅλοι μαῦρο
σ' ὅποιον κόμματα θελήσῃ...
βάρδα 'μπρός, βρὲ Περικλῆτο, παραμείρισε 'στὸν ταῦρο
μήπως καὶ σὲ κουτουλήσῃ.

—

Μοῦ τὸν 'χάρισε 'στὴν Κούβα μία Δόνα, μιὰ Μουτσάτσα,
καὶ τὸν φέρνω 'στοὺς κηφῆνας
καὶ 'στὲ βώλια τῆς 'Αθήνας
μήπως πιάσουν λίγη ράτσα.

—

Κάτω κι' ἡ Συναλλαγὴ,
προαιώνιος πληγή.
'Αναστάσεως ἡμέρα,
ὄρσε Σαμψὼν καὶ Θερβέρα.

—

Ἐκδιώξωμεν τοὺς σκύλους,
ἂς γορτάσωμεν τιμάς,
προβιβάσωμεν ἀλλήλους,
στεφανώσωμεν ἡμᾶς,
συνταράξωμεν καὶ πάλιν τοὺς Ὀλύμπους καὶ τοὺς Ἄτμους.
ἐργασθῶμεν ἐργασθῶμεν, λαμπορέμους λαμπορέμους.

—

Μεταρρύθμισις καθ' ὅλα θὰ γενῇ σιγὰ σιγά,
πίρνω τῆς Λαμπρῆς λαμπάδα, βάφω κόκκινα τ' αὐγά.
καὶ 'Αναστάσιος ἡμέρα
ξεφωνίζω πίρα πίρα,
καὶ πρὸς ὁράσιν ἠλεκτρίζω τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς θερμοπαίμους,
ἐργασθῶμεν ἐργασθῶμεν, λαμπορέμους λαμπορέμους.

—

'Όλοι μας νὰ 'βγοῦμε λαός,
νὰ βελτιωθοῦν οἱ κλάδοι,
δάφνης καὶ μυρτιᾶς κλαδὶ
καὶ περὶ γαστρὸς σπουδή,
ξάπλωμα 'στοὺς καφενέδες, 'στοῦ γιαλοῦ τὴν ἀμμουδιά.
λαμπορέμους λαμπορέμους, ἐργασία, βρὲ παιδιά.

—

Πᾶν τῶν σκλάβων τὰ σεκλέτια,
φεύγουν Τοῦρκοι σὰν λαγοί,
'μπρός νὰ πάρωμε ρουσφέτια,
μὰ χωρὶς συναλλαγή.
Μόνο τζόμα νὰ λείψῃ, ποῦ μᾶς σφίγγει τὴν κορδιά,
λαμπορέμους λαμπορέμους, ἐργασία, βρὲ παιδιά.

—

Νὰ καθαρισθοῦν ἡ βρώμαις,
νὰ καθαρισθοῦν οἱ ρῦπαι,
βρεχηδὸν νὰ πίφτουν γνώμαις
κι' ἡ κουβέντα νὰ μὴ λείπῃ,
τράγκ καὶ τρούγκ ἡ Σακκράκαις, νὰ ξιρίζωμεν ἀνέμους.
ἐργασθῶμεν ἐργασθῶμεν, λαμπορέμους λαμπορέμους.

—

Λίνε πέτρας πῶς κοιλαίνουν κι' δόντες μικραὶ σταγόνες,
ἐργασία κι' ἐργασία, νέα Στάδια κι' ἀγῶνες,
ἐκδικήσωμεν τοῦ γένους τὴν ἀτίμητον τιμήν,
εἴθε, γένοιτο κι' ἀμήν,
κι' ἀσκηθῶμεν εἰς τὸ φεύγιν γιὰ τοὺς μέλλοντας πολέμους...
ἐγασθῶμεν ἐργασθῶμεν, λαμπορέμους λαμπορέμους.

—

Π. — Καλῶς τὸν ταυρομάχο μου, καλῶς τὸν Ἱσπανιόλο,
'πήραμε καὶ τὴ Λάρισσα, 'πήραμε καὶ τὸν Βῶλο.

—

Χαρὰ σ' ἐμᾶς, τῆς νίκης τὰ πρῶτα θρέμματα,
πῶς ἔφυγαν οἱ Τοῦρκοι δὶν εἶναι ψέμματα.
Τὸν εἶδες τὸν Ἐτέμη;... τὸν εἶδα ψὶς ἀργὰ,
ποῦ 'μπῆκε μὶς 'στὴν Τ ά λ ι α καὶ τόστριψε γοργά,
κι' οὔτ' ἕνας σὲ λιγάκι δὲν εἶχευρε νὰ 'πῇ
ἂν ἔβλεπε φασάκια καὶ φάτσ' ἀγριωπή.

—

Καλῶς ὥρισες, κολλήγα,
καὶ 'στὸ μάρμαρο τοῦ Ρήγκ
μοναχός σου παρευθύς
σύρε νὰ προσευχηθῇς.

—

Καλῶς ὥρισες, σκλησέρη,
μές 'στῆς δίψας τὸν καιρό,
ποῦ μὲ τὸ μαργαριτάρι
μαι ζυγίζουν τὸ νερό.
Λειψανδρία, λειψυδρία, μὰ πολὺ σπουδαιοτέραν
κρίνω τώρα τὴν δευτέραν.

—

Ἔρυγαν οἱ Τουρκαλάδες, καὶ μᾶς ἄρπαξαν μιὰ βρῶμα,
ποῦ γιὰ χρόνους τῶν ἀγρῶν μας θὰ λιπαίνεται τὸ χῶμα.
Τῆς ἐλευθερίας κεμπέκι γιὰ τοὺς Θεσσαλοὺς σημαίνει,
βγαίνουν στρατιὰ βαρβάρων..μπαίνουν οἱ πολιτισμένοι..

—

Κρῖμα κρῖμα 'στοῦ πολέμου τὴν πομπὴν καὶ τὰς δαπάνας!...
τί ξιτσιπωσιὰ κι' αὐτή,
τῆς Τουρκίας οἱ στρατοὶ
δὲν 'ντρεπήκανε νὰ φύγουν μὶ θουρίους καὶ πιαῖνας.

—

Ὅλοι σκούζουν βάρδα βάρδα,
καὶ φεροῦν μαδζὶ κονκάρδα.
Κι' ὁ Ρωμηὸς, ὅπου σοῦ κάνει καὶ τὸν πόλεμο κουρέλι,
τῆς ἀρίδες του τεντόνει κι' ὅλ' ἀπὸ 'ψηλὰ τὰ θέλει,
κι' ἔτσι τώρα, Φασουλῆ,
'στὸν Ἀνεύθυνο 'μιλεῖ.

—

«Βασιληᾶ μου σὲ δοξάζω, Βασιληᾶ σὲ μεγαλύνω,
Βασιληᾶ μου κάνε τοῦτο, Βασιληᾶ μου κάν' ἐκεῖνο,
τῆς Συναλλαγῆς τῆς στρούγγιας δυνατὰ νὰ τῆς βαρίσῃς,
σὺ νὰ πάρῃς τὸ Κυβέρνο καὶ νὰ δώσῃς σ' ὅλους θέσεις.»

—

Καλῶς ἦλθες μὲ τὸν ταῦρο, Φασουλῆ μου φιγουρίνι,
μὰ δὲν 'πρόφθασες νὰ στείλῃς τὴν κυρία σου 'στ' Ἀγρίνι,
δυνατὰ νὰ ρητορίψῃ καὶ μὲ χέρια καὶ ποδάρια,
νὰ φωνάξῃ, νὰ μαλλώσῃ, νὰ γενῇ μαλλιὰ κουβάρια,
νὰ τῆς δώσουν καὶ νὰ δώσῃ, καὶ 'στὸ τέλος νὰ προτείνῃ
τὸ παληὸ τὸ κρινολίνο τοῦ συρμοῦ νὰ ξενακίνῃ.

—

Σὲ φιλῶ, θκλασσοπόρε, ποῦ μεγάλο παίζεις ρόλο
σὰν τὸν Βάσκο τὸν Δι-Γάμα, σὰν κι' αὐτὸν τὸν Μάρκο Πόλο.
Ἀνοικτὸ τὸ κάθε σπῆτι,
βασιλεύει ταξὶς τρέλλα,
ποῦ θὰ λὲς 'στὸν λωποδύτη:
«ἀνοιατὰ σ' ἀφίνω κι' ὅλα.»

—

Μὲ τὸν ταῦρο πάρε φόρα,
καλῶς ὥρισες καὶ τώρα
λιμοδόρος καὶ λιγῦς
μές 'στὸν ὁράσεων τεύς σάλους,
γιεῦχα τῆς Συναλλαγῆς
'πὶς καὶ σὺ μὲ τόσους ἄλλους,
ποῦ φωνάζουν καὶ φωνάζουν καὶ παθαίνουν πονηλίμους,
ἐργαθῶμεν ἐργασθῶμεν, λαμπορέμους λαμπορέμους.

—

Φ.—Καλῶς σὲ βρῆκα, Περικλῆ, μεγάλε πατριώτη,
μ' ἐκούρασαν οἱ πόλεμοι καὶ τῶν μαχῶν οἱ κρότοι,
κι' ἀπάνω 'στὴν κατάληψιν ἐγύρισα τοῦ Βώλου,
οἱ κουρελῆδες ἔρυγαν καὶ πᾶν κατὰ ὄχαβόλου.
Ἕλλὰς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, μὲ Τούρκους μαχισάμενη,
καὶ τώρα πλέον μιὰ ζωὴ θὰ κάνῃς χαρισάμενη.

—

Δὶν μ' ἀρέσ' ἡ μάχη πλέον, μήτε λόγχη, μήτε κι' αἷμα,
λόγχην ἔχω τῆς Θεοδώρας τὸ σπιθηροβόλον βλέμμα.

Θέλω δράσιν τῆς εἰρήνης, θέλω ῥρέσκο καὶ ἔρεσιᾶ,
καὶ νὰ 'βρίσκω πότε πότε τὸν παπποῦ 'στὴν Κηρισσιᾶ.

—

Ὁ θωρακοφόρος Ἄρης εἰς τοὺς κόρακας ἐρρέτω,
μὰ κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο,
ἐπ' ὀλίγον ἀπὸ τώρα πιοῦ τοῦ «Ρωμηοῦ» τὸ φύλλο,
κι' ἕλα νὰ μεῦ δώσῃς ξύλο.

Προκήρυξις τοῦ Φασουλῆ, ποῦ ζέστης ζλὸξ τὸν πυροβολεῖ.

Τάδε Φασουλῆς φωνάζει 'στὸ φιλόμουσον κοινὸν
καὶ τὸ μίσα καὶ τ' ἀπίζω τῶν ἐνδόξων Ἀθηνῶν,
πῶς μ' αὐταὶς τῆς σκυλοκαψαις ὅλας φλέγεται κι' ἀνάβει
κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ φύλλο τώρα γιὰ καιρὸ καμπάσι πιάνει.
Χαιρετᾷ τοὺς Ἕλληνάς του, καὶ θὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ
πότε πάλι τὴν παλάτα τοῦ *Ρωμηοῦ* θὰ ξαναρχίσῃ.

Κατάστημα πολὺ σημαντικὸν, τοὐτέστι τῶν ε' Ἀπόρων γυναικῶν.»

Τί πλοῦτος ἐργασίας 'στὸ Ζάππειον ἐκεῖ!...
τὴν διακρίνει τέχνη λαμπρὰ κι' Ἑλληνική.
Κατάστημα γλυκαίνον πτωχῶν παρθένων βίον,
ἀνάξιον τῶν σπιφάνων καὶ βραβείων,
καὶ συμπληροῦνται τώρα εἰκοσιπέντε χρόνοι,
ποῦ τῆς ἐουλιούτρας φτώχιας τοὺς πόνους βαλσαμώνει,
διὸ κι' ἐπευφημοῦμεν μὲ τόσας ἐργατρίας
ἀπάσας τοῦ Συλλόγου τὰς εὐγενεῖς κυρίας.

Διάφορα κοινωνικὰ κι' ὀλίγα φιλολογικά.

Κι' ὁ «Ρωμηὸς» μετὰ τῶν ἄλλων ἕνα θάφνινο κλαδὶ
'στὸν Καμπούργογλου προσφέρει, τὸν Δημήτρη δηλαδή,
ἑορτάσαντα 'στοῦ Κλαῖν ἐπιξίως τόσων πόνων
ὁράσιν πολυμόρφου τέχνης εἴκοσι καὶ πέντε χρόνων,
κι' ὅλην του τὴν ἐργασίαν τὴν ἀνίπτυξ' ἐν ὀλίγοις
ποιητὴς στεφανωμένος, ὁ Γεώργιος Στρατήγης.

—

«Οἱ Κρῆτες μου», βιβλίον ὅπου θὰ κάμῃ κρότον
τοῦ Γιάννη τοῦ Δαμβέργη, λογάδος ἐκ τῶν πρώτων.
Γλώσσης κι' ἰδέας κάλλος συναμιλλᾶτ' ἐξ ἴσου
κι' ἡ ὄξ' ἀποθεῶται τῆς μάρτυρος τῆς νήσου.

Τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης περισπούδαστος μελέτη
τοῦ Κουλάνζ, σπουδαίου Γάλλου, ποῦ πολλὰ καινὰ προσθέτει,
καὶ μεταφραστὴς ἐκείνης γλαφυρὸς καὶ πανδακήμων
ὁ νεκρὸς ἀριστοτέχνης κι' ἀλησμόνητος Φιλήμων.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς, ἡ τοῦ «Ρωμηοῦ» ξυλίνη κορυφή,
συγχαίρει τοὺς εὐθύμονας πολίτας τῆς Χαλκίδος,
ποῦ τῶν «Κειρῶν» ἐθώμασαν τὸν Πέτρον παμψηφεί,
ἐργάτην πολυφίλητον μαρτυρικῆς γραφίδος.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὀρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
ἡ Ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Δώδεκα Σεπτεμβρίου,
μηνὸς ζεστοῦ καὶ κρύου,

Ἐννέα κι' εἴκοσι σὺν ἑξακόσα
καὶ πάλι γίνεται ροδάν' ἡ γλῶσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Νάμαι νάμαι, Περικλέτο... κάνε τόπο νὰ πιράσω,
νὰ σὲ 'δῶ καὶ νὰ ξεράσω.
Μὲ τὸ τέλος τῶν πολέμων,
μὲ τὴν λύσσαν τῶν ἀνέμων,
μὲ τῆς Κρήτης τὰς σφαγὰς,
μὲ θυμάτων οἰμωγὰς,
μὲ τοὺς πρόσφυγας τοὺς πλάνους,
ποῦ βογγοῦν σπορακτικῶς,
'στὰς κλεινὰς κοπροστεφάνους
ἔρχεται φαμελικῶς
ὁ στιχομανὴς ἀντάρτης
καὶ τῆς ἐξοχῆς ὁ μάρτυς.

—

Δὶς με ντοῦρο καὶ παχύ,
χόρτασα τὴν ἐξοχὴ,
τοὺς γιαλοὺς, τῆς πρασινάδες,
τῶν βατράχων σερεναδες,
τὸ κελάδημα τῶν γρύλλων,
καὶ τὸ κούνημα τῶν φύλλων.

—

Κι' ἂν ζοχάδες βγάζουν ἄλλοι,
πλὴν ἐγὼ, βρὲ Περικλέτε,
μὲ τῆς ἐξοχαῖς ἐφέτο
ἐξοχάδες ἔχω βγάλει.

—

Κι' ὁ καθένας ἐτραγούδα
τοῦ Φελήρου μας τὴν Σούδα.
Ὄχυρο, μάννα, πῶς μυρίζει
τοῦ Φελήρου τὸ γκερίζι.

Καὶ ζέφυρος ἀνήσυχος καὶ θορυβώδης πνέων
ἔφερνε 'στὰ ρουθούνια μας βρῶμα καὶ τῶν γονέων,
ἐφώναζα περιχαρὴς : «ἀνοίξετε τὸ στόμα
καὶ τὰ πορτοπράθυρα γιὰ νὰ μᾶς ἔλθ' ἡ βρῶμα»,
ἐνοήσαμε, βρὲ Περικλῆ, τὸ σπῆτι πέρα πέρα
ἡ βαλσαμώδης μυρωδιὰ 'μπαινόβγαιν' ἐλευθέρα.

—

Κι' ἦταν μιὰ διασκέδασις κι' ἀπόλαυσις ὑπάτη,
κι' ὅταν 'περνοῦσε μιὰ στιγμὴ καὶ δὲν 'βρωμοῦσε κάτι,
τὰ ῥώματα τῆς ἐξοχῆς τὰ 'βρίσκαμε γελοῖα,
κι' ὅλους ποὺ λὲς μᾶς ἔπιανε βαθειὰ μελαγχολία,
καὶ μόνο ποῦ δὲν κλαίγαμε
καὶ λυπημένοι 'λέγαμε :
«περίεργον!... πῶς σήμερον ἡ Σούδα δὲν ἐβρώμησε
καὶ ζωγόνον ἄρωμα σὰν χθὲς δὶν μᾶς ἐκύμισε;»

—

Κι' ἐπιτροπεῖς κατέβαιναν νὰ 'ποῦν περὶ τῆς βρώμας
τὰς ὀρθοτέρας γνώμας,
κι' ὅσον ἐγὼ τῆς ἔβλεπα 'τίναζα τὰ μαντύλια μου
καὶ 'λεγα 'στὴ φαμίλια μου :
«τώρα ποὺ πρώτοις ἔγιναν καὶ δεύτεροις καὶ τρίταις
θὰ πλημμυρήσουν μυρωδιαῖς μικραῖς μεγάλαις μύταις».

—

Κι' ἐγύριζα 'στὸ σπῆτι μου
κι' ἐτέντωνα τὴ μύτη μου,
κι' ἐφώνιζα σκαρδίτσα μου,
ἀγάπη μου Σουδίτσα μου,
ψυχούλαις μας βρωμίτσαις μας
καὶ σεῖς ἐπιτροπίτσαις μας».

—

Καὶ πρίν, Πατρὶς, τὸν Τοῦρκο
νὰ τὸν ἀφήσῃς πτῶμα,
βοῦρκος σκεπάζει βοῦρκο,
βρῶμα σκεπάζει βρῶμα.

—

Βαρδᾶτε νὰ περάσω,
πάλι καιρὸς νὰ δράσω,
καὶ μὶς 'στὰ Παρλαμέντα
ν' ἀρχίσω τὴν κουβέντα.

Δέξου με μὲς 'στοὺς κόλπους σου, πτολίεθρον ἐξαίσιον,
ὡς πρόσφυγα τῆς ἐξοχῆς, καὶ δός μου σιτηρέσιον.
'στῆς σκόνης σαν τὰ σύννεφα συντύλιξέ με πάλιν,
κι' ἐκεῖθεν ἀσπροπρόσωπος νὰ ψάλω σὰν καὶ πρῶτα
ἐκείνην τὴν ἀξέχαστον, τὴν Τουρκομάχον πάλην,
καὶ τῆς λιπτῆς πατούσας μας τὸν τίμιον ἱδρῶτα.

Ἐπίθησε τῶν Ἀθηνῶν τοὺς προσφιλεῖς ὁμίλους,
κι' ὡς Ἐλιέζερ σταματῶ, μὰ δίχως τὰς καμήλους.
σὲ βρύσαις καὶ πηγάδια,
πλὴν ὅλα χάσκουν ἄβεια.

—

Νερὸ δὲν χύνει κάνουλα, νερὸ δὲν στάζει τρύπα,
καὶ τρέχω μιὰ 'στὸν Δήμαρχο καὶ μιὰ 'στὸν Σουμαρίπα.
Τόσος παρὰς δὲν χύνεται γιὰ τὸ νερὸ χαράτι,
ὁκάδες βρίσκοντται παντοῦ κι' ἐγὼ δὲν βλέπω δράμι,
κι' ἂν πῆς, Μαριώ μου, γιὰ νερό,
θὰ χάσῃς ἄδικα καιρό,
θὰ χάψῃς μόνο μυίγαις
καὶ θἄλθῃς ὅπως 'πῆγες.

—

Σπάζουν ἡ στάμναις ἀδειαναίς,
καυγᾶς, σκουντήματα, φωναῖς,
κι' ὁ Σουμαρίπας κατὰ γῆς ἐν ὅλῃ τῇ σπουδῇ του
σὰν Ἄαρών, βρὲ Περικλῆ, κτυπᾷ μὲ τὸ ραβδί του,
καὶ βλίπεις νὰ πετοῦν νερὰ
καὶ ν' ἀναβλύζουν ὕδατα,
καὶ σὺ μαζί μου, φουκαρᾶ,
δρασκέλα τα καὶ πῆδατα.

—

Δέξου με μὲς 'στοὺς κόλπους σου, λευχειμοτοῦσα πόλις,
ποῦ πάντα σπιθροβόλειες ὡς ἐσπιθροβόλειες.
Μ' ἕνα κονιοστίφανον τὴν κεφαλήν μου στέφω,
κι' ἀπὸ τῆς βρώμαις ἔρχομαι, 'στῆς βρώμαις ἐπιστρέφω.

—

Μοῦ 'σωθήκαν τὰ λιανά,
καὶ γιὰ τοῦτο μὲ φροντίδα
βλέπεις νὰ 'ρωτῶ ξανὰ
γιὰ τὴν ἔρμη τὴν Πατρίδα.

—

Ἔλα, φῶς μου Περικλέτο, 'πές μου γιὰ πελιτική,
'πές μου γιὰ τὴν συμμαχία τὴν Ἑλληνοτουρκική,
γιὰ τὴν δόξα τὴν μεγάλη
καὶ τὸν Ὀσμανιὲ τοῦ Ράλλη,
'πές μου γιὰ τὴν ταμπακέρα,
ποῦ τοῦ 'δώσαν ἑκατὸ πέρα.

—

Ἔλα 'πές μου, Περικλίτο, Γιάννης πίνει καὶ κερνᾷ ;
τἀκυβέρνητο Κυβέρνο 'πές μου ποιὸς τὸ κυβερνᾷ ;
'πές μου γιὰ τὸν Θοζωρῇ
ἂν ἀκόμη σὰν καὶ πρῶτα
τριαντάφυλλα φορῇ
'στὴ χυτὴ του ρεδιγκότα.

—

Μὰ λέγε μου τί γίνεται τοῦ Βασιλῆ τὸ γράμμα
γιὰ τὰς μεταρρυθμίσεις ;
μιὰ μιὰ θὰ γίνῃ χωριστὰ κἂν καὶ πελλαῖς ἀντίμα ;
θέλω νὰ μὲ φωτίσῃς.

—

Π.—Τὸ Βασίλειον τῶν λάλων ἅλκος τὸ κυβερνᾷ,
κι' ὁ σεβάσμιος ὁ θεῖος μὲ ντεσοῦλι καὶ ζουρνᾷ
λουλουδάτος καρτερεῖ
γιὰ ν' ἀλλάξουν οἱ καιροί.

—

Ἡ γραφὴ τοῦ Βασιλῆ
ζύπνησε τοὺς προκομμένους,
κι' ἄρχισε παντοῦ δουλειὰ
γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ γένους.

—

Κι' ὁ Ζαΐμης, Ψασουλῆ,
νύκτα 'μέρα τὴν διαβάζει,
κι' ἂν ἡ γλῶσσα δὲν 'μιλῇ,
ἄλλ' ὁ νοῦς του κατεβάζει.

—

Σκέπτεται σὲ τόσους σάλους
μεταρρύθμισιν σοφὴν,
καὶ φωνάζει πρὸς τοὺς ἄλλους :
«ἐρευνᾶτε τὴν γραφήν».

—

Κι' ἐμβρύντητος ἐξίσταται πότε καὶ πῶς θὰ γένουν
καὶ μέσ' ἀπ' τὰ μουστάκια του μεταρρυθμίσεις βγαίνουν.
Ὑπάρχει ζῆλος φλογερὸς καὶ θέλησις πολλὴ
γιὰ τοῦτο τὸ Ρωμαίϊκο τὸ τρὶς ἀνάθεμά το,
ἂν ὅμως πάλι μείνωμε σὰν πρῶτα, Ψασουλῆ,
ὁ λόγος σου μ' ἐχόρτασε καὶ τὸ ψωμί σου φάτο.

—

Ἐγὼ τὸν ζῆλον ἐκτιμῶ, φθάνει κανεὶς νὰ θέλῃ,
κι' ἂν δὲν γενῇ καὶ τίποτα πεντάρα δὲν μᾶς μέλει.
Θέλεις καὶ σὺ, θέλω κι' ἐγὼ, τὸ θέλειν μᾶς ἀρκεῖ,
βλίπε τὴν ἀροσίωσιν,
κι' ὅσο γιὰ τὴν βελτίωσιν
νομίζει πῶς μᾶς ἔγινε σκόλοψ ἐν τῇ σαρκί.

—

Κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρεχάματα, δουλειαῖς μὲ φούνταις, φουρί,
κι' ἐγὼ προχθὲς, βρὲ Ψασουλῆ, ποῦ 'πῆγα 'στὰ Σανταρί,
μεταρρυθμίσεις ἔσκουζα 'στὸν βιολιτζῆ νὰ παίζῃ
κι' ἀμὰν, Χριστὲ, κι' ἂς φέξῃ.
κι' ὁ Τόμαν, ποῦ τὸν ἔβρωσε τῆς Θέμιδος δουλειὰ,
'πῆρε τὸ τουρεμάκι του κι' ἐπῆγε γιὰ πουλιά,
κι' ἐκεῖ ποῦ μόνος 'πῆγκινε σὲ τόπους μακρυνοὺς
μεταρρυθμίσεις ἔβλεπε γιὰ τσαλαπετεινούς.

—

Κι ἂν 'ρωτᾷς καὶ γιὰ τὸν Ράλλη, τὸν 'ρωτοῦν πολλοὶ μερόνυ
«Δημητράκη, 'πές μας τ' εἶδες μὲς 'στὴν ξακουσμένη Πόλη ;
Εἶδα φερετζέ, πασοῦμι,
κι' ἔφαγα ραχὰτ λουκοῦμι,
καὶ καρποὺς σαλατασί
μὲς 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί.

—

Πῆγα δὰ καὶ 'στὸν Σουλτάνε
σύμμαχό μας νὰ τὸν κάνω,
κι' ὁ Σουλτάνος βάζωντάς με μὲς 'στὸν μουσαρίφ-όντᾶ
μοῦλεγε χαμογελῶντας αμπουγιουρούμ καὶ γκὲλ μπουρντᾶ.

—

Πῶς περνᾶτε ; γιὰ τὴν ὥρα καθὼς βλέπεις ἡσυχία,
κι' ἀπὸ μιὰ κουβέντα σ' ἄλλη
πρῶτος μοῦπε «τζάνουμ Ράλλη,
δίνετε μπακλεβὰ νὰ 'δοῦμε, κάνομε μιὰ συμμαχία ;»

—

Κάνομε, Καλίφ, τοῦ λέγω, γείτονάς μας πρῶτος εἶσαι,
καὶ στρωμένοι 'στὸν σοφρᾶ
τἄπαμε χρυφὰ χρυφὰ,
κι' ἡ μεγάλη συμμαχία 'πῆρε τέλος ἔλα σβῦσε.

—

Τότ' ἐσφίξαμε τὸ χέρι καὶ μοῦ βάζει μιὰ κορδέλα
καὶ τὸν Ὀσμανιὲ μοῦ δίνει, ποῦ λαμποκοπούσε τρίλλα,
κι' ἀσερίμ, μοῦ λέει, Ράλλη, θὰ σὲ κάνω καὶ Πασσᾶ,
πεκεῖμ, κι' ἐγὼ τοῦ λέγω, Πετσάχημ τσὸκ γιακσᾶ.

—

Ἔστριψε, βρὲ Ψασουλῆ,
τὸ τσερβέλο καθενός,
Δύσις δὲ κι' Ἀνατολὴ
συζητοῦν τὸ γεγονός.

—

Πάταγος καὶ γόοῦπος τόσος,
κι' ὁ Μεφιστόφελις ὁ Ρῶσσος
ὁ αὐτὴν τὴν συμμαχίαν ἔπλθε παρεξυσμόν
καὶ προτείνει 'στὰς Δυνάμεις καὶ σ' ἐμᾶς ἀφοπλισμόν.

—

Καθεμιὰ μεγάλη γκλάβα
τρέμει τὰς ἀνατροπάς,
πλὴν ἐμεῖς τῆς λέμε στράβα
καὶ τὴν κλάρα ποῦ τὴν πᾶς ;»

—

Συμμαχία τιφρίκι,
σ' ὅλους ζαφρικὸ χαστοῦκι,
ὅμως ἔξαρνα—τί φρίκη !—
σύμμαχοι Βασιβουζοῦκοι
μ' ὅλη μας τὴν συμμαχία καὶ τὸν Ὀσμανιὲ τοῦ Ράλλη
μὲς 'στὴν Κρήτη πιτσακιδοῦν γυναικόπαιδα καὶ πάλι.

—

Νέα βάσανα καὶ πάθη μέσα 'στ' ἄλλα τὰ νωπὰ,
πλὴν ὁ κύριος Ζαΐμης οὐδέτερος σιωπᾷ,
καὶ φτυρκίζονται πολλοὶ
πῶς καθόλου δὲν μιλεῖ.

—

Κι' ἂν 'μιλᾷς κι' ἂν δὲν μιλᾷς
μόνο λόγια ποῦ χαλᾶς.
τάχα τί 'μπορεῖς νὰ κάμῃς ;
στέλλει νότες 'στὰς Δυνάμεις
καὶ 'στοὺς Κρῆτας συμβουλάς.

—

Γκόντεμ ὁ Τζὼν Μπούλ φωνάζει, καὶ μ' ὀβούζια βροντᾷ,
πρὶτ ἡ σύμμαχος ἡ Πύλη καὶ συκτὶρ ἀνταποντᾷ.
'Στὸν Σουλτάνο λὲν οἱ Φράγκοι : «τὸν στρατό σου νὰ τὸν
δὲν θὰ γίνῃ τέτοια χάρις. (πάρῃς.»
νὰ τὸν πάρῃς, δὲν τὸν πέρνω,
τὸ κεφάλι μου δὲν γέρνω,
κι' ἂν ἀνοίξουν μπουκαπόρτας κι' ἂν τὰ κάστρα μείνουν τρύ-
ξέρω χωρατὰ πῶς εἶναι, τζιριντζάντζουλαις, τερτίπια. |πια
Μὲ τὸν Φράγκο μὴν τὰ βάνῃς,
δὲν τὸν πέρνω, τί θὰ κάνῃς ;

—

Φασ.—Κρητικοὶ καταχαίρνετε, μὲς 'στὴν τόση μου χαρὰ
δὲν ἐπίστευα ποτέ μου πῶς καὶ τοῦτη τὴ φορὰ
θὰ σᾶς σφάζουν αὐτονόμους
μὲς 'στὰ σπήτια, μὲς 'στοὺς δρόμους.
καὶ θὰ βλέπω σὰν καὶ πρῶτα 'στὴν πολύκλαυστον τὴν γῆν
τῶν κλεινῶν βασιβουζούκιων τὴν αὐτόνομον σφαγήν.

—

Δὲν τὸ 'πρόσμενα καὶ τοῦτο μέσα 'στ' ἄλλα τἀπευκταῖα,
πλὴν χαρῆτε, Κρητικοί,
ποῦ πλανᾶσθ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
κι' ὅλοι τούτη τὴ σφαγὴ σας τὴν θαρροῦν γιὰ τελευταία.

—

Δὲν θὰ 'ᾖ σφαγὴ καινούρια τὸ νησὶ τὸ 'ματωμένο,
ποῦ τὸ ζώνουν τὰ πελάγη,

νὰ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα γιὰ τὸν κόσμο τὸν σφαγμένο
καὶ γι' αὐτὸν ποῦ δὲν ἰσφάγη.

—

Φέγγει τῆς αὐτονομίας ροδοδάκτυλος ἡμέρα,
κι' ἡ περίοδος Εὐρώπη, ποῦ προστάτις παραστέκει,
ὅλους τοὺς βασιβουζούκους θ' ἀροπλίσῃ πίρα πέρα,
θὰ τοὺς πάρῃ τὸ χαντζάρι καὶ θ' ἀρήσῃ τὸ τσιφέκι.

—

Πάλι μπόμπαις, πάλι κτύποι,
μαρτυρίων ἑβδομάδες,
μόν' ὁ Θοδωράκης λείπει
γιὰ νὰ στείλῃ τῆς ἁρμάδες.

—

Ποῦν' ἐκεῖνος ὁ καιρός,
ὁ καθ' ὅλα φλεγερός,
ποῦ 'τηγάνιζαν μαρίδες τὰ καράβια μιὰ χαρὰ
'στοῦ Φαλήρου τὰ νερὰ,
κι' ἐκαπνίζαν νύκτα μέρα,
κι' ἐθολώνεν τὸν αἰθέρα ;

—

Ποῦ τόσος σάλος ; ποῦ μπαταρίαις ;
ποῦ τῶν ναυμάχων ἡ φασαρίαις ;
Πᾶνε τὰ χρόνια τὰ περασμένα,
τώρα δὲν βλέπω καπνὸ κανένα,
μόνο μουστάκια μουγγοῦ Ζαήμη,
καὶ μιὰ φεργάδα δὲν εἶν' ἱτοίμη.

—

Μήτ' ἓν' ἀκούεται σὰν πρὶν πιστόλι,
μήτε γιὰ πόλεμο συνομιλίαις,
καὶ μὲς 'στὸ πέλαγος γυρνοῦν οἱ στόλοι
γιὰ λαθρεμπόριο περιπολίαις.

—

Τώρ' ἀναπαύεται γενναία πλάσις,
τώρα κλειδόνουν σεπτὰ ταμένη,
τώρα πολέμαρχοι γῆς καὶ θαλάσης
ἀπολαμβάνουν προδιδασμένοι
μακρὰν τοῦ τρόμου, μακρὰν τῆς φρίκης,
καρποὺς ἀρθόνους προσφάτου νίκης,
καὶ κάνουν βίζιταις συχνὰς σὲ σπήτια
μὲ τῆς σπαλέταις των, μὲ τὰ σειρήτια.

—

Τώρα βελτίωσις, ζωὴ καὶ κότα,
καὶ τοὺς κρετάρους μας ἡ δόξα θίγει,
τὸ δὲ Ρωμαΐϊκο καθὼς καὶ πρώτα
προετοιμάζεται νὰ ξαναργῇ.

—

Ὅλο τὸν κόσμο πάρτον καὶ δέστον,
πέσι κι' ὁ Βίσμαρκ... Θεὸς 'σχωρέστον.
Κάτω κατάπεσε μέγας νεκρὸς
τῆς γῆς τὸ σκιάχτρο κι' ὁ Πρῶσσος Ἄρης.
ὅμως τὸν ἔκλαυσα κι' αὐτὸν πικρῶς,
ἂν κι' ἦτο πέτρα καὶ μικκελλάρης.

—

Μὰ μὴ 'ρωτᾶς πῶς ἔκλαψα καὶ μιὰν Αὐτοκράτορισσα,
ποῦ δίλλοι δὲν τὴν 'γνώρισα,
μιὰ ποῦ δὲν 'πάτησε ποτὲ τὸ σκαλοπάτι Θρόνου
κι' ἴτρεχ' ἐδῶ κι' ἴτρεχ' ἐκεῖ Βασίλισσα τοῦ πόνου,
μιὰ ποῦ μικρὴ παρηγοριὰ δὲν εὗρισκε 'στὸ Στέμμα,
κι' ἔβαφε σίδερο τρελλοῦ τὸ χιανεῦν της αἷμα.

—

Ποῦ λαχταροῦσι μόνη της 'στῆς μενεξιαῖς νὰ λάμπῃ
καὶ νὰ τὴν λὲν Βασίλισσα λουλουδισμένοι κάμποι,
καὶ κάθε τέχνης ὄμορφης τ' ἀθάνατα Βασίλεια
καὶ 'βλέπαμε τὸν ἴσιο της 'στ' Ἀνάκτορα τ' Ἀχίλλεια.

—

'Στῆς Ἐλισσάβετ τὴν θανὴ
καθένας κλαίει καὶ πονεῖ,
καὶ γέρος Καίσαρ, ποῦ κακὴ τὸν κατατρέχει μοῖρα,
σκεπάζει μαῦρα δάκρυα μ' ὁλόμαυρη πορφύρα.

—

Κλαίω κι' ἐκεῖνον τὸν φονιᾶ,
κι' ὅλον τὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ,
ποῦ τὴν ζωὴ τὴν ἔκανε τριλλοῦ παππᾶ Βαγγέλιο,
κι' οὔτε τοῦ πρέπει κλάψιμο, κι' οὔτε τοῦ πρέπει γέλοιο,
καὶ θάναι μοναχὴ χαρὰ
γιὰ τοῦτον τὸν πλανήτη
νὰ συγκρουσθῇ μὲ τὴν σὰρκ
τεραστικοῦ κομήτη.

—

Ἔμπρος, κυρία Φασουλῆ,
κι' ἐχουζουρίψαμε πολύ.
Ἄγρι μου, κορίτσα μου,
σκυλί μου, γαϊδουρίτσα μου,
'στὸν ὁρίζοντα τῶν Πινακωτῶν
καὶ πάλιν ἐς καθίσωμεν,
κι' ὅσον μᾶς εἶνε δυνατὸν
κι' ἐμεῖς ἂς βοηθήσωμεν
τὴν μέλλουσαν ἀνόρθωσιν καὶ περισυλλογήν,
παρλάτας ἀτελειώτης ἀκίνωτον τηγήν.

—

Βροχὴ μεταρρυθμίσεων, παντοῦ καινούριο χρῶμα.
δὲν εἶναι πλέον ὁ Ρωμηὸς σαλιάρης κι' ἀπιπόλαιος,
κι' ἐμεῖς ἀφοῦ 'χορτάσαμε τῆς ἐξοχῆς τὴν βρῶμα
καιρὸς νὰ δοκιμάσωμε λιγάκι καὶ τῆς πόλεως.

—

Βροχὴ μεταρρυθμίσεων, σχεδίων εὐφορία,
κι' ἐγὼ νομίζω φρόνιμον μὲ τὰς μετακομίσεις
ἡ σάλα νὰ μεταφερθῇ μὲς 'στὴν Τραπεζαρία
γιὰ νὰ φανῇ πῶς κάνομε κι' ἐμεῖς μετρρυθμίσεις.

—

Π. — Τώρα ποῦλθες πανεικαὶ
'στὴν Εὐρώπη πανικαί,
πλημμυρῶν ἀναρχικοὶ,
καὶ τρομάζουν μ' ἀπειλὰς
ἐστεμμένας κιφαλάς.

—

Τί χαρά σου, Φασουλῆ,
ποῦ δὲν ἔτυχε νὰ γίνῃς
ἐστεμμένη κεφαλὴ,
κι' ὅπως εἶσαι καὶ θὰ μείνῃς.

—

Φασ. —Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ποῦ τόσα μ' ἐξιστόρησες,
σηκώνοντας τὸ ξύλο σου 'πες μου τὸ καλῶς ὡρίσες.

Τὸ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφτὸν ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὅρμον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Τοῦ Σεπτεμβρίου δεκαεννέα
καὶ τῆς Γαλλίας πράξις γενναία.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐδεμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑξακόσα καὶ τριάντα,
σπουδαιότατα συμβάντα.

Μία δωρεὰ μεγάλη,
ποῦ μᾶς ἔκαμαν οἱ Γάλλοι.

—

Καινούριαις 'πλάκωσαν χαραῖς, εὐτυχισμένοι χρόνοι,
τί τυχερὸς Πρωθυπουργός, τί τύχη θὰ μᾶς φέρῃ !...
'στὸν Γάλλον ἀντιπρόσωπον μισθοῦς δὲν θὰ πληρώνῃ
τῆς δόλιας Ψωροκώσταινας τὸ τρίσβιο τὸ κεμέρι.
Μεγάλο κέρδος, βρὲ παιδιά, καινούρια μεγαλεῖα,
καὶ θὰ πληρώνῃ τοῦ λοιποῦ τὸν Γάλλον ἡ Γαλλία.

—

Ὡς τόσο πάντα πρόθυμοι Φιλέλληνες οἱ Γάλλοι,
δὲν θέλει τέτοια Δύναμις θηλειὰ κι' ἐδῶ νὰ βάλῃ,
μήτε τὴν μυῖγα σφίγγεται μὲ τοὺς λεπτοὺς νὰ σφίγγῃ
καὶ νὰ τῆς βγάζῃ ξύγκι.

—

Δηὸ χιλιαδούλαις μετρηταῖς κερδίζρε τὸν μῆνα,
χαρὰ σὲ κάθε νησιακὸ τοῦ κάρβουνο κιφάλι.
Δηὸ χιλιαδούλαις μετρηταῖς, ξεχάστε τὰ σεκλέτια,
φᾶτε καὶ πιέτε, βρὲ παιδιά, 'στὰ πέντε Βιλαέτια.

—

Καὶ τώρα ποῦ τὴν Τράπεζα σουρρίνουν 'στὴ Λαμία
καὶ δίνουν τὸν Ταμία,
τώρα ποῦ μεταρρυθμιστὶ θὰ κάν' ἡ κανονιέρα,
φαντάσου νὰ μᾶς ἔλεγαν οἱ δανεισταὶ μιὰ 'μέρα :

—

«Μεγάλ' ἡ νέα δόξα σας, μεγάλο τζούμα σας,
τὸ δάνειο τῶν ἑκατὸ νὰ μείνῃ χέρσωμά σας.
Κυττάζομε μὲ λύπη μας πῶς γιὰ παρὰ φεφᾶτε,
βλέπομε πῶς ἡ πρόοδος χωρὶς λεπτὰ κολώνει,
γιουροῦσι νὰ τὸ κλέψετε, γιουρεύει νὰ τὸ φᾶτε,
καὶ κάνετε το προκοπὴ, ρουσφέτι καὶ γαλόνι.

—

Φαντάσου τί χαρὰ τριλλὴ
γιὰ μία τέτοια πρεσβελή.
Καὶ 'στὴν ἀρχὴ θὰ 'κάναμε τὸ δῶρο πῶς δὲν θέλομε
καὶ 'πίσω πῶς τὸ στείλαμε.
Θεὸς φυλάξοι, δανεισταί, τὰ δανεικὰ νὰ πάρωμε ;
μὲ δωρεαῖς τόνορε μας δὲν θὰ τὸ στραπατσάρωμε.

—

Τέτοια θὰ τοὺς ἐλέγαμε κι' ἄλλα πολλὰ σκερτσόζα
μὲ κόρδωμα καὶ πόζα,
γιὰ νὰ μὴ ρεζιλέψωμε τὸν πλούσιο τὸν τόπο,
ἀλλ' ὕστερα τὸ δάνειο θὰ 'τρῶγαμε μὲ τρόπο.

—

Φαντάσου τί χαρὰ τριλλὴ
γιὰ μία τέτοια πρεσβελή.
Πόσοι δὲν θὰ καλύτρωγαν παινώντες πατριῶται,
ἀμέσως θὰ 'δυνάμωνε κάθε κοιλιὰ ποῦ 'φάγανε,
ψυχή μου μεταρρύθμισις ποῦ θὰ 'γινόταν τότε
καὶ τί γαλόνια θάπερναν κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν πῆρανε.

Συμβούλιον Ναυάρχων σοβαρὸν
κι' ὁ Φασουλῆς ὡς Ναύαρχος παρών.

—

Φασ. —Λοιπὸν παρουσιάζομαι περίδεής μπροστά σας
καὶ κάθομαι κοντά σας.

—

Μὲ ζῆλον φθόνω περισσὸν
καὶ μ' ἀσπασμοὺς μυρίους
πρός τῶν μεγάλων κολοσσῶν
τοὺς κραταιοὺς κυρίους.

—

'Ισοὺ σὰν Ναύαρχος κι' ἐγὼ τῆς ἀκαμάτου χώρας
μὲ τρικυμτὸ τῆς ὥρας.
Κιτὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν κατὰ καιροὺς ἱπάλαισα
κι' ἐθαύμασαν τὸ μένος μου καὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι,
τὸν δ' Ἕλληνα Πρωθυπουργὸν θερμῶς τὸν παρεκάλεσα
'στοῦ μαρτυρίου τὸ νησὶ μὲ στόλον νὰ μὲ στείλῃ,
ὅμως ὁ πολυφίλητος
σιωπηλὸς κι' ἀμίλητος
δὲν μοῦδωσε τουλάχιστον μιὰν ἀτμοτελωνίδα
νἄχω γιὰ Ναυαρχίδα.

—

Καὶ καταθένω Ναύαρχος μὲς 'στῆς σφαγῆς τὸ χῶμα
χωρὶς μιὰ σακολέβα,
πλὴν αἷμα σρίζει, Ναύαρχοι, θερμότατον ἀκόμα
'στὴν καθεμιά μου φλέβα.

—

Κι' ἂν δὲν ἐξαναστέλαμε καράβια φλογερὰ
'στῆς Κρήτης τὰ νερά,
μὰ μὴ θαρρῆτε, Ναύαρχοι, γιὰ πάντα πῶς συχάσαμε
κι' ὅλα πῶς τὰ ξεχάσαμε.

—

Παρὰ ντ' ὀννὲρ σᾶς βεβαιῶ πῶς τῶν Ρωμηῶν τὸ γένος
πρασωρινῶς καὶ πρὸς καιρὸν κρατεῖ καὶ καταστέλλει
τὴν ἐξαλλόν του τὴν ὀργὴν καὶ τὸ καχλάζον μένος,
πλὴν ἡ γαλήνη θέλλαν δεινὴν προαναγγέλλει,
καὶ καταραίνεται σπουδὴ καὶ προετοιμασία
νὰ ξαναγίνῃ 'γρήγορα τῶν πόθων του θυσία.

—

Τοσοῦτοι πόθοι, Ναύαρχοι, δὲν λησμονοῦντ' εὐκόλως
κι' ἂν σήμερα δὲν φαίνεται καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ Στόλος,
ἀλλ' ἔχομεν ἐπισκευὲς τοῦ Στόλου τοῦ κλεινοῦ,
νυχθημερὸν διόρθωσις, ἀνόρθωσις καὶ πάστρα,
νάνται καὶ πάλιν ἕτοιμος γιὰ τὸ Κερκυραϊκοῦ
καὶ γιὰ τῆς καψο - Πρεβέζας τἀγχριμιστὰ τὰ κάστρα.

—

Μὴ θαρρῆτε πῶς θ' ἀλλάξῃ τῶν Ρωμηῶν ὁ χαρακτὴρ,
κι' ὅπως Βόας συσφιγκτὴρ
σὰν παραχερτάσῃ πέφτει σ' ἕνα λήθαργο βαθύ,
δίχως κἂν νὰ κουνηθῇ,
οὕτω πως κι' ἡ Ρωμιοσύνη, τῶν πολέμων ἡ σαλιάρα,
τώρα ποὖφαγε τὴν ὀζλα μὲ τῆς σούπας τὴν χυλιάρα,
ληθάργει καὶ ραχατεύει
καὶ τὴν ὀζλα της χωνεύει,
καὶ 'στὸ σφάξιμο τῆς Κρήτης καὶ 'στὰ πένθη τὰ νωπὰ
διὰ στόματες Ζαΐμη ναρκωμένη σιωπᾷ.

—

Μὴ τὸν λέοντα ξυπνᾶτε,
μὰ σιγὰ σιγὰ περνᾶτε,
μήπως ἐξαφνα ξυπνήσῃ
καὶ τὸν κόσμον συγκλονίσῃ.

—

Τὴν Εὐρώπην ὡς σωτῆρα
δὲν τὴν δέχεται τὸ γένος,
τρέμετε τὸν Συσφιγκτῆρα
σὰν χωνεύῃ ναρκωμένος.

—

Ὁ καθένας τὴν Ἑλλάδα
νὰ τὴν πέρνῃ σεβαστᾶ,
θυμηθῆτε τὴν ἀχλάδα,
ποὖχει 'πίσω τὴν αὐρά.

—

Πῶς κι' ὁ Θεὸς μᾶς κοιμᾶται,
τὸ θηρίον τῶν πολέμων,
καὶ τριγύρω του βριχᾶται
ὁ βαρύθρεμος ὁ ἅιμων.

—

Σὰν τὴν μαρμαροκολῶνα
στέκεται 'στὴν Κηφισιά,
καὶ μιλεῖ γιὰ τὸν ἀγῶνα
καὶ φρσκάρει 'στὴ ζρεσιά.

—

Μπρὸς 'στοὺς φύλακας τῆς Κρήτης
ἔρχομαι κι' ἐγὼ πολίτης
τῆς Ἑλλάδος τῆς ὀργώσης ἐκ βάθους φιλοπατρίας,
τῆς μεγάλης νικητρίας,
τῆς τεμαύσης νέους ὁρίμους καὶ μεταρρυθμιζομένης
πρὸς κατάπληξιν καὶ τρόμον τῆς χασκούσης οἰκουμένης.

—

Χαιρετῶ σας, Ναύαρχοί μου,
καὶ σᾶς ἔχω 'στὴν ψυχή μου.
Τόπον τόπον νὰ καθίσω,
καὶ σὰν Ναύαρχος κι' ἐγὼ
σ' ὅλα νὰ σᾶς βοηθήσω,
σ' ὅλα νὰ σᾶς ὁδηγῶ.

—

Ὦ Σκριζλὼφ, Ποτιὲ τῶν Γάλλων, καὶ σὺ Νόελ κι' Ἰταλέ,
χάρισέ μου τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ξέχασα καλέ.
Κόζα φάρε, μίο κάρο ;
ταπεινῶς σᾶς χαιρετῶ,
καὶ μαζί σας συζητῶ
σχέδια τοῦ Καννεβάρο.

—

Ἄου ντοῦ γιοῦ ντοῦ, οἱρ Νόελ ; πᾶν κι' Ἐγγλέζοι σας καμ[πόσα.
Ρῶσσε Ναύαρχε, τὴν γλῶσσαν τῶν Ρωμηῶν νιπονιμαΐ ;
πές τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης δίχως ἄλλο θὰ τελειώσῃ,
κἂν Νεμβρῃ. κἂν Δεκέμβρη, κἂν τὸν κόκκινο τὸν Μάη ;

—

Γάλλε Ναύαρχε Ποτιέ,
λάβε 'γρήγορα πιτιέ,
μ' ἄλλους λόγους αὐσπλαγχνίσου σὰν προστάτης μας καὶ σὺ
τὸ μαρτυρικὸ νησί.

—

'Στὸ Συνέδριον ἐδῶ
κουρασμένος ἀριθάρω,
φίρτε 'γρήγορα νὰ 'ὦ
τὰ χαρτιὰ τοῦ Καννεβάρο.

—

Ο Ναύαρχος ὁ Φασουλῆς καθίζει μετὰ συστολῆς.

—

Φ.— Πίρνω θέσι καὶ καθίζω
καὶ συζήτησιν ἀρχίζω.

—

Βλέπω μὲ τὸ παρεπάνω πῶς ἀνταμοιβὴ σᾶς πρέπει,
βλέπω πῶς κανεὶς τὸν ἄλλον πονηρῶς δὲν ὑποβλέπει,
μία σκέψις σᾶς ἑνόνει, μία σκέψις σᾶς χωρίζει,
κι' ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον λέγει : «παλαμῆδα σοῦ μυρίζει»,
βλέπω τὴν ὁμοφωνίαν καὶ τὴν τόσην σας ἀγάπην,
ποὺ τρομάζει τὸν Σατράπην,
κι' ἐκτιμῶ τὸν τόσον ζῆλον καὶ τὰ μέτρητά σας μέτρα,
ποὺ μὲ τοῦτα μὲς 'στὴν Κρήτη δὲν θὰ μείνῃ μήτε πέτρα.

—

Τρέμω δὲ τοὺς κεραυνοὺς
τῆς δικαίας σας ὀργῆς,
ποὺ κλονίζουν οὐρανοὺς
καὶ τὰ πέρατα τῆς γῆς.

—

Βλέπω τέλος ὅτι φθάνει τῆς γαλήνης ὁ καιρός,
ἂν κι' ἐκ τῆς ὁμοφωνίας ἀπεχώρησαν σκληρῶς

ὁ φιλότουρκος ὁ Πρῶσσος κι' ὁ δικέφαλος Μαγυάρος
κι' ἄρησαν τὲ σᾶς τὸ βάρος.

—

Μὰ καὶ τοῦτοι τί θὰ κάνουν ;
σὰν ἰδοῦν καιρὸ πῶς χάνουν,
θὰ ζητήσουν μὲ μανία
νάμπουν 'στὴν ὁμοφωνία.

—

Κι' ὅταν σὺν Θεῷ κι' ἐκεῖνοι
ἐπανέλθουν ὁμοφώνως,
ἀποχώρησις νὰ γίνῃ
ἄλλων δύο ταυτοχρόνως.

—

Κι' ἔτσι 'στὴν ὁμοφωνία ὁρὸ νὰ μπαίνουν ὁρὸ νὰ βγαίνουν,
φθάνει μόνο τακτικὰ
τρεῖς ἢ τέσσαρες Δυνάμεις μὲς 'στὴν Κρήτη ,' ἀπεμένουν
νὰ κυττοῦν τὰ φονικά.

—

Κι' οἱ καῦμέν' οἱ Κρητικοί,
ποῦ τοὺς σφάζουν πανοικεί,
καὶ τὸν ἄρτον τῆς εἰρήνης δὲν ἐγεύθησαν ποσῶς,
νὰ παρηγοροῦνται μόνον
πῶς εἰς κάθε νέον φόνον
κι' ἀπὸ μέρους τῆς Εὐρώπης παραστέκουν θεαταί.

—

Βλέπω τὴν αὐτονομίαν χρυσοστέφανα νὰ πλέκῃ,
βλέπω τὰ συμβούλιά σας, ποῦ σ' ἐκεῖνα παραστέκει
πλουμέριμνος σοφία κι' ἡ Θεά μας ἡ γλαυκῶπις,
καὶ τὴν Κρήτην μακαρίζω
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω,
καὶ σκεπάζω τοὺς σφαγμένους μὲ σημαίας τῆς Εὐρώπης.

—

Νά ! ταὐτόνομα ποδάρια.
νά ! ταὐτόνομα τὰ χέρια,
ποῦ τὰ 'κύψανε χαντζάρια,
ποῦ τὰ 'κύψανε μαχαίρια.

—

Τρέχουν Πρόξενοι φουριόζοι
τῶν σφαγῶν τὴν ἐρημίαν,
καὶ σωρὸς κοράκιων κρώζει
τὴν σφακτὴν αὐτονομίαν.

—

Γύρω σπέλεθρα νεκρὰ
καὶ πολὺς κρωγμὸς κρὰ κρά.
Μὲ τὰ λαίμαργα τὰ ὀμήνη
καταμαύρισαν οἱ τύποι,
κρώζουν κι' οἱ φονεῖς ἐκεῖνοι :
«συγχωρᾶτε τὴν Εὐρώπη,
τῶν πτωμάτων χωνγγοί,
κι' ἐχορτάσατε φαγί».

—

Νίκα μέτρα, Ναύαρχοί μου, παρατάξετε τοὺς Στόλους,
πιάστε τοὺς Βασιβουζούκους κι' ἀροπλίσετε τοὺς ὅλους,
καὶ σουγιᾶ Κελεκτρώνη μὴν ἀρήστε σὲ κανένα,
πάρτε τοῦτο τὸ μπαστοῦνι ν' ἀροπλίσετε κι' ἐμένα.

—

Διάξετέ τον τέλος πάντων τόν στρατό τόν μακελλάρη
τά βραμμένα του νά πάρη,
καί νά πάνε τά σκυλιά
μές 'στήν κόκκινη Μηλιά.

—

Διῶχτε τους, παρακαλῶ,
τῆς εἰρήνης ὁρυφόροι,
κι' ἄν δέν θέλουν μέ καλό
διάξετέ τους μέ τό ζόρι.

—

Ἔξω, Τουρκαλᾶ μπαμπάσης,
ποῦ φορεῖς στραβά τό φέσι,
κάρβουνα νά μήν ζεσταίνουν τά μεγάλα σας βατσέλα
μέ τά τόσα αὐρι κι' ἔλα,
νά μή θέλετε Δραγόνους, Βερσαλιέρους καί λοιπούς,
ἀσπρους καί κοκκινωπούς,
μήτ' Ἐγγλέζους, μήτε Σκώτσους μισητόμυνους ὡς 'στό γόνα
γιά τῆς Κρήτης τόν ἀγῶνα.

—

Ἔξω, Τουρκαλᾶ μπαμπάση,
ποῦ φορεῖς στραβά τό φέσι,
νά γελᾷ κι' ὁ ἴδιος μπουνάτσα,
καί νά λείψουν τοῦ Σουλτάνου
τά παλιᾶ τά τρίτσα κάτσα,
καί τό φουσκωμα τοῦ θάνου.

—

Μήτε Μπέης ἐμπροστά σας νά κορδώνεται θρασύς,
'στῆς πατρίδος σας νά πᾶτε νά 'συχάσετε καί σεῖς,
νά μήν ἔχετε ζελάδες,
ντραβέρια καί μπελάδες
μέ βαρβάρους Τουρκαλάδες.

—

Τώρα ναί, κι' ἐγώ πιστεύω πῶς θά πᾶν 'στά ξεκουμπίδια
δίχως σκέρτσα καί παιχνίδια,
κι' ἄν τό ζήτημα τό πρώτον τῆς φυγάλας δέν λυθῆ
κάν' Ὀκτώβρη, κάν Νοέμβρη, κάν Δεκέμβρη, κάν Γεννάρη,
μά δέν 'χάθηκαν οἱ μῆνες, κάποιος μῆνας θά 'βρεθῆ,
ποῦ θά φύγουν ἄρον ἄρον ποῦ Γιλδίζ οἱ Γεννιτσάροι.

—

Μά καί τοῦτο σάν δέν γίνῃ
κι' ὅλος ὁ στρατός ἀν μείνῃ,
μή θυμώσετε καθόλου καί δέν θέλει γιά κακό σας,
καί τό ὁδλιο τό νησί,
κηδεμόνες του χρυσοῦ,
θάναι 'λίγο τοῦ Σουλτάνου, θάναι 'λίγο καί 'δικό σας.

—

Φᾶτε Ρούσσικα χαβιάρια,
φᾶτ' Ἐγγλέζικα μπιφτέκια,
πτί πατέ καί μακαρόνια,
ὥστ' ἐμένα τά χαντζάρια,
ὥστ' ἐμένα τά τουφέκια,
τά νεμπούτια, τά πριόνια,
νά τά πάω 'στήν Ἀθήνα
νά σκοτώνονται μ' ἐκεῖνα.

—

Ὁ Ναύαρχος σηκόνεται
κι' εἰς λόγους ξεσηκόνεται.

—

Σίρω, Ναύαρχοι, πῶς ἐγέλου δέν σᾶς πίρνω τόν ἀέρα
κι' ἄν ὀργή μέ παρασύρῃ,
ξίρω τῶν Ρωμηῶν τά λόγια πῶς τά γράφετ' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δέν πιάνει τεμπεσίρι.

—

Σίρω δά κι' ἐγώ πῶς ἔχω Ταρταρίνιαο μαλό,
καί μ' ἀρέσει μές τούς ἄλλους χρυσοπτίλιστοι λαιμοί,
τήν προστάτιδα τήν Δύσιν νά τήν κερανοβολῶ
μέσ' ἀπό τοῦ Ζαχαράτου, μέσ' ἀπό τοῦ Χαρκιῆ.

—

Κι' ἄν μιτός δέν πέφτῃ λίγες θυμωμένος καί ὁρμιός
στήν 'ικήν μας τήν παρτίδα,
πρέπει κάτι νά σᾶς λέμε γιά νά δείχνωμε κι' ἐμεῖς
φιλοπάτριδα φροντίδα.

—

Δέν ἀρμόζει δά καί τόση βουδαμάρα καί σιγή,
κι' ἄν μεγάλως σᾶς λυπῶ,
πλήν ὀρέϊλο νά σᾶς 'πῶ
πῶς αὐτός δέν εἶναι τρόπος κι' ἱπποτῶν διαγωγή.

—

Ἐμπρός, ἐμπρός, ὁρμᾶστε, κτυπήστε τό φέσι,
καί τόν στρατό νά σπείλητε μές 'στό Γιλδίζ πεσκέσι.
Μόν σίρ Πετεῖ, μόν σίρ Ἀμί,
ὥσσε 'στόν Ἄγγλο συνορμή,
καί σύ, Σκριελίωρ, βοήθα τον καί λέγε τον χ ρ υ σ ό σ ο υ,
καί σύ μέ τούτους, Ἰταλέ, σήκω κι' ἀνασκουμπώσου.

—

Ἐπάκουσόν μου, σίρ Νοέλ, ποῦ γόμωσιν στερλίνας
βάζεις μές 'στό κανόνι σου καί τήν θαρρεῖς παιχνίδι,
νομίζω καί Κατάστημα πῶς ἔχεις 'στάς Ἀθήνας,
εἰς τοῦ Σταδίου τήν ὁδόν, Νοέλ-Κωνσταντινίδη.

—

Τώρα πλέον ποῦ σᾶς τάκπα, θά καπνίσω 'λίγη πίπα,
καί θά πάω 'στόν Ζαΐμη νά τοῦ 'πῶ τό τί σας εἶπα,
κι' ἴσως νέα ν' ἀποστείλῃ 'στάς Δυνάμεις μαυρίσια....
χαίρετε πρός τό παρόν
κι' εἰς καταλλήλον καιρόν
θά ξανέλθω, Ναύαρχοί μου, νά σᾶς φίλω καί τά ρέστα.

—

Σᾶς ἀφίνω πρίν ἀκούσω νά βροντήσῃ τό κανόνι...
χαῖρε Ρῶσσε κι' Ἄγγλο-Γάλλε, χαῖρε μῶλο μακαρόνι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ζωή καί Φύσις, ὅπ' αὐτό τό ξεῖδωρο τό μάνα
ἐξῆλθεν ἔργον πάγκαλον τοῦ Παύλου τοῦ Νιρβάνα,
μιᾶς γυναίδος προφυτόν,
τά μάλιστα περικαλόν.
Ἐκεῖ φυχῆς ποιητικῆς ἀρκυωμένης φάλοι,
ἐκεῖ καί γλώσσης κ' ἤθων συναμιλλῶνται κάλλη,
καί κόσμος παλαιός παρῆ τόν ποιητήν ἐμένων,
κ' ὁ ποιητής ἐξαίφνης καί πλάττει κόσμον νέον.

—

Μετ' Ὀλων σπουδεῖ κ' ὁ «Ρωμηός» προσώπως κ' ἀναγγελῆ
καί νέον ἔργον πατ' αὐτάς τοῦ Κ. Χρηστοβασίλη,
τῆς Στέφνης Διηγήματο, περικαλῆς βιβλίον,
μέ σορῆτας γλώσσης ζωντανῆς καί πλῆρες εἰδυλλίων.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τό Γραφεῖον ὅλο μίτρα καί ρυθμός,
'στῶν Πινακωτῶν τόν ὁρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕβρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ.
τόν 'Βιέμ-Πασσᾶ γιά δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἔκτη τοῦ Σεπτεμβρίου κι' εἰκοστή
κι' ἀτμόσφαιρα παράπορτε ζεστή.

Ποῦντος ἐξακόσα καὶ τριανταένα.
σάχλα, ξεφτίλα. κι' ὅλα σιχαμένα.

Ψάλλει κι' ὁ «Ρωμηὸς» πονῶν
τὴν Λουΐζαν τῶν Δανῶν.

—

Κύττα, νεχρὴ Βασίλισσα μὲ τῆς χρυσαῖς τῆς μαίραις,
κύττα παιδιὰ μὲ στέμματα κι' ἔγγονια μὲ πορφύραις,
ἄκου τα, μάννα καὶ γιαγιὰ, πῶς κλαῖν 'στὸ λείψανό σου,
μὰ μέσα 'στῆς κορώναις σου κλαμμένος κι' ὁ λαός σου
μὲ πόνο τῆς ἀγάπης του σοῦ βάζει τὴν κορῶνα,
ποῦ στέκεται ψηλότιρα καὶ λάμπει 'στὸν αἰῶνα.

Τὰ ταμπούρλα τοῦ Στρατοῦ,
ραπατάου ραπατοῦ.

—

Τί χαρὰ μας καὶ τί μεῦρλα!
νὰ καὶ πάλι τὰ ταμπούρλα.
Κι' ἂν τὰ πάντα σιωποῦν
μὰ τὰ τύμπανα κτυποῦν,
κι' ἀναγγέλλουν μέσα κι' ἔξω μέλλον βρόντων καὶ πατάγων
κι' ἀστραπῶν ἐρισμαράγων.

—

Ἀναγγείλατε 'στὴν κτίσιν
διὰ τυμπανοκρουσίας
καὶ τὸν τρόπον καὶ τὴν φύσιν
τῆς μελλούσης ἐργασίας
τοῦ περιλελήτου τόπου, τοῦ προσφάτου νικητοῦ,
ταμπουρλόξυλα 'στὰ χέρια, ραπατάου ραπατοῦ.

—

Μὲ τοὺς κτύπους τῶν τυμπάνων
νίκαις ξύπνησαν παλαιαῖς,
χρόνοι παλαιῶν παιάνων,
ποῦ δὲν ζύσαμε κοιλιαῖς,
καὶ μᾶς λένε μὲς 'στ' αὐτὶ
ραπατάου ραπατί.

—

Χαῖρε, φλογερὸ κεμπὶκι
καὶ πατρὶς πολεμική,
διοργάνωσις θὰ γίνῃ
τοῦ Στρατοῦ πραγματική.
Σώθηκαν τὰ χωρατά,
ραπατάου ραπατά.

—

Ὀργανώσεως σημάδι
τὸ ταμπούρλο πρῶτο πρῶτο,
γιὰ νὰ κάνῃ 'λίγο κρότο
μὲς 'στῶν πόθων τὸ ρημάδι
καὶ ξυπνοῦς νὰ μᾶς κρατῇ,
ραπατάου ραπατί.

—

Τὰ ταμπούρλα μας κορώνουν
τὰ καμίνια τὰ σβησμένα,
καὶ φρονήματα ψτερώνουν
'στὰ παλάρια μας πισμένα,
καὶ δὲν ἔρπουν ἑρπετά...
ραπατάου ραπατά.

—

Τὰ χρυσᾶ γκλόνια πλάκα,
τρίγκι τράγκ ἡ σακαράκα,
πετσοκόβει κάθε πράσσο
κι' ὅλη κόρδωμα καὶ πάσσο
μὲ τὰ τύμπανα πετᾷ,
ραπατάου ραπατά.

—

Τὰ ταμπούρλα σὰν βαροῦν
κρύα στάθη λαχταροῦν,
καὶ γιὰ Προνοητσιαμέντα
ξαναγίνεται κουβέντα,
κι' ἕνας μὲ τὸν ἄλλον λέγει πῶς συμβαίνει κάτι τί...
ραπατάου ραπατί.

—

Τόσοι Μάλτες σπιρουνάτοι,
λυγιστοὶ καὶ κοτσονάτοι,
τρίζουν, τρίχουν, σταματοῦν,

κι' ὅλοι σχέδια κρατοῦν,
καὶ φωνάζουν δυνατά :
ραπατάου ραπατά.

—

Μὲς 'στὴν τόση τρικυμία
προκοπὴς ἀπροσδόκητου
ὁ καθένας ἔχει μία
διοργάνωσι δική του
γιὰ τὸν νέο τὸν Στρατό,
ραπατάου ραπατό.

—

Διοργανωτῶν μελίσσι,
ποῦ τὸ βλέπω καὶ σφριγῶ,
κι' ὅλοι τώρα βγαίνουν ἴσοι,
τ' εἶσαι σὺ καὶ τ' εἶμ' ἐγώ ;
καὶ τὸ τύμπανο χροτεῖ
ραπατάου ραπατί.

—

Κι' ἂν ζητᾶτε πειθαρχία
ρέρτε σχέδια γενναῖα
κι' ἀπὸ κάθ' ἐπιλογία
κι' ἀπὸ κάθε ἑκανέκ
νὰ τὰ κρίνωμε κι' αὐτά,
ραπατάου ραπατά.

—

Σὲ δακτυλιδένια μέση
τὸ σπαθὶ κι' ἐγὼ φορῶ,
κι' ὅπως θέλω καὶ μ' ἀρέσει
τὴν πατρίδα μου φρουρῶ.
Ποιός ἀσίκης σὰν κι' ἐμένα 'στὸ παλάτι περπατεῖ ;
ραπατάου ραπατί.

—

Τί χαρὰ μας καὶ τί μοῦρλα !
νὰ καὶ πάλι τὰ ταμπούρλα,
μεταρρύθμισις κι' αὐτή,
ξένοι σκιάζονται στρατοί
καὶ τοὺς πάει ριπιτί,
ραπατάου ραπατί.

—

Γρηγορεῖτε γρηγορεῖτε,
τὰ ταμπούρλα μας βαρεῖτε,
Ραπατά, καὶ σὺ Σουλτίνε,
ποῦ πολὺ μᾶς ἐκτιμᾷς,
συμμαχία ξανακάνε
μὲ τὸν Ράλλη καὶ μ' ἐμᾶς,
νὰ βροντοῦμε φτερωτοί
ραπατάου ραπατί.

—

Κι' ὁ ξυλένιος Φασουλῆς,
ταμπουρλιέρης μὲ πατέντα,
ἐρωτᾷ πρὸ τῆς Βουλῆς
γιὰ τὰ Προνοητσιαμέντα.

—

Κι' ὁ πιστὸς ὁ Περικλέτος, ποῦ δὲν ξέρει χωριατά,
τὸν σιμόνει καὶ τοῦ λέει πῶς συμβαίνουν τὰ καὶ τά,
καὶ μαζὶ κι' οἱ δυὸ φωνάζουν ραπατάου ραπατά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, οἱ φίλ' οἱ ζωηροί,
κτυποῦν 'στὸ σπῆτι τὸ παληὸ τοῦ γέρο-Θοδωρῆ,
κι' ἕνας μπακάλης γείτονας τοὺς ἀγριοκοιτάζει
καὶ πρὸς τοὺς δυὸ φωνάζει.)

Μπ. — Ποιὸν θέλετε ;
Φ.— Ποιὸν θέλομε ;...τὸν γίρε-Ντελῆγιάννη
νὰ μάθωμε τί σκέπτεται μὲς 'στὴ Βουλὴ νὰ κάνῃ.
Μπ.— Ἄλλαξε σπῆτι...
Φ.— Τί μᾶς λές ;
Μπ.— Δὲν κάθετ' ἐδῶ πέρα.
Φ.— Μὴν ἔμεινε 'στὴν Κηρισιὰ γιὰ καθαρὸν ἀέρα ;
Μπ.— Νά ! τὸν μανάβη ρώτησε, κι' ἴσως ἐκεῖνος ξέρει.

(Πρὸς τὸν μανάβη προχωροῦν βαστῶντας χέρι χέρι).

—

Φ.— Καὶ ἔδω μᾶς λὲς, παρακαλῶ, μανάβη πατριώτη,
ὁ Θοδωράκης ἄφησε τὴν γειτονιὰ τὴν πρώτη ;
Μαν. — Ὁ Θοδωρῆς ἐψούνιζε τὰ λάχανα ἀπὸ 'μένα
καὶ τὰ στομάχια τάιζε τὰ ξενηστικωμένα,
μὰ τώρα πιὰ μᾶς ἄφησε, δὲν μᾶς θυμᾶται διόλου,
κι' ἔχουνε τὰ μανάβικα κεσάτι τοῦ διαβόλου.
Φ.— Καὶ δὲν μᾶς λὲς ποῦ κάθισε ;
Μαν.— Στὴν Τρίτη Σεπτεμβρίου.
Φ.—Δρόμος πολὺ περίεργος καὶ πλήρης μυστηρίου.

—

(Ρωτοῦνε καὶ τὸν φούρναρη, ρωτοῦν καὶ τὸν χασάπη,
ποῦ κάθισε τὸ καύχημα κι' ἡ πρώτη μας ἀγάπη,
μὰ καὶ 'στὸν φοῦρνο μάθανε πῶς πῆγε σ' ἄλλο μέρος
ὁ Κορδονὲς ὁ γίρος.

—

(Τοὺς εἶπαν καὶ στὰ χασαπιά :
αὐὲν κάθετ' ἐδῶ πέρα πιά»,
τοὺς εἶπαν κι' ἡ γειτόνισσαις, τοὺς εἶπαν κι' οἱ γειτόνοι
πῶς λόγους δὲν θ' ἀκούσουν πιὰ σ' ἐκεῖνο τὸ μπαλκόνι,
καὶ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ἀρχίσανε τὴ γρίνα
κι' ἐκλαίγανε κι' ἐκεῖνα
πῶς ὁ κακποῦς παρεῖτησε τοὺς πρώτους μαχαλάδες
καὶ δὲν θ' ἀνάβουν σὰν καὶ πρὶν ὅλοι καὶ μεσαλάδες,
μήτε διαδηλώσεων θὰ ρέγγουνε κερδή,
μήτε θὰ πέρτῃ μάσκουλο καὶ βλάμη κευμπουρλή.

—

(Πόσαις φοραῖς θὰ θυμηθοῦν τὸν γέρο τὸν ἀρέντη
καὶ τὸ παληὸ τὸ γλέντι.
Πόσαις φοραῖς θὰ θυμηθοῦν 'στοῦ Ζήνωνος τὸν ὄρμο
τὸν φοβερὸ τὸν γαϊτανο, ποῦ 'γέννησε τὸν τρόμο,
καὶ σὰν τὸν παραπιάνανε τὰ φεγγεριάτικά του
ὁ Πατσιὰχ 'παλάβωνε τοῦ πρώτου Καλιράτου.
κι' ἡ Δύσις ἀνατρίχιαζε κι' ἐτρόμαζε ντουνιᾶς,
κι' ἦταν ἡ τόση δόξα του δόξα τῆς γειτονιᾶς).

—

Φ.—Τάμαθες, Περικλέτο μου, τὰ νέλπιστα μαντάτα ;
ὁ Θοδωράκης ἄφησε τοῦ Ζήνωνος τὴν στράτα.
Τάμαθες τἀπρεσδόκητα πῶς ἔλλαξε τὸ σπῆτι ;
καὶ σύ, μωρὲ ψωρίτη,
σὰν ἤλθ' ἀπὸ τὸ Φάληρο μ' ὅλη τὴν φαμελιὰ
γι' αὐτὸ τὸ μέγα γεγονὸς δὲν μοὐβγαλες μιλιά.
Π.—Δὲν τζέρα...
Φ.— Νὰ ξεραθῇς καὶ κέψιμο νὰ πάθῃς,

αὐτὴν τὴν μετακόμισιν ἔπρεπε νὰ τὴν μάθῃς.
Ἐδῶ κοτζὰμ πολέμαρχος καὶ πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις
ἀλλάζει μαχαλᾶ,
καὶ σὺ, βρὲ μπουτιλᾶ,
δὲν τρέχεις μὲ τὰ τέσσερα νὰ μὲ πληροφορήσῃς ;

—

Ἔπρεπε τότε νὰ μοῦ 'στῇς γιὰ τοῦτο πρῶτα πρῶτα,
καὶ σὰν δὲν ξέρῃς, Περικλῆ, τοιαῦτα γεγονότα,
κι' ὅταν αὐτὸ δὲν μπόρεσες νὰ μάθῃς παρευθύς,
ἡ μάννα σου τί κούναγε ; νὰ πᾷς τὸ μοῦ χαθῇς.

—

Νὰ τὸ σπῆτι τὸ μεγάλο,
νὰ τὸ σπῆτι τὸ τρανό,
στέκω 'μπρός του καὶ τὸ ψάλλω,
πέρτω καὶ τὸ προσκυνῶ.

—

Μωρὲ σπῆτι μιὰ φορά !...
σίμωσε καὶ κύτταξέ το,
τὸ παραίτησε σκληρά,
κι' ἄλλος θὰ καθίσῃ 'φέτε.

—

Ποῖος δὲν θὰ σχολιάσῃ
τὸ τοιοῦτον γεγονός ;
τάχα ποιὸς θὰ τὸ νοιαστῇ ;
κάποιος βέβαια κοινός.

—

Ἔπρεπε τὸ σπῆτι τοῦτο τοῦ παππού του θαυμασίου,
τοῦ πατρὸς τῶν κερουβίνων,
νὰ γενῇ γιὰ πάντα κτῆμα διαρκὲς τοῦ ὑμνεσίου
καὶ προσκύνημα κοινόν.

—

Ἔπρεπε κοντύλι νέο μέσα 'στ' ἄλλα τὰ κοντύλια
τὸ Κουβέρνο νὰ πιάσῃ,
καὶ τὸ σπῆτι ν' ἀγοράσῃ,
ποῦ μᾶς ἄναβε σὲ χρόνους περασμένους τὰ καντύλια.

—

Ἔπρεπε βωμὸς νὰ γίνῃ,
καὶ νοικάτορες κανένας
νὰ μὴν πάῃ νὰ μελύνῃ
ἀναμνήσεις ὁξεσμένες.

—

Ἔπρεπε κλειστὸ νὰ μένῃ
σὰν καὶ τἄλλα τὰ τεμένη,
κι' ὅποιος ἀπ' ἐδῶ περνᾷ
νὰ τὸ διπλοπροσκυνᾷ.

—

Ἔπρεπε παγόδα νάναι, Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης,
Παρθενὼν νὰ θεωρῆται καὶ ναὸς Ἀπτέρου Νίκης,
κι' ὅπως πάω πότε πότε τὴν Ἀκρόπολι νὰ 'ἴδω
ἔτσι νἄρχωμαι κι' ἐδῶ
νὰ κυττάζω τὴν ἀντίκα
λέγωντας κἂν ταύτη νίκα.

—

Πῶς μπορεῖς, βρὲ Περικλέτο, μὲς 'στὸ σπῆτ. νὰ καθίσῃς,
ποῦχει τόσας ἀναμνήσεις ;
Πῶς μπορεῖς, βρὲ Περικλέτο, τὸν ἀέρα σου νὰ πάρῃς
'στὸ μαρμάρινο μπαλκόνι,
ποῦ τὸ ὁξέσασαν οἱ χρόνοι,
κι' ἔπαλε τοὺς κεραυνούς του φαβοριτοφόρος Ἄρης ;

—

Πῶς εἰμπορεῖς, βρὲ Περικλῆ, τὸ πιὸ νὰ πατῇς
ὅπου 'πατοῦσι μιὰ φορὰ στεφάνων νικητής ;
Πῶς εἰμπορεῖ νὰ κατοικῇ κανένας σὰν κι' ἐμᾶς
'στὰ σπήτια τὰ πανύμνητα, τὰ κοσμοξεκουσμένα ;
πῶς εἰμπορεῖς καπέλα σου καὶ ροῦχα νὰ χρειαῖς
'στοὺς τοίχους ὅπου 'κίτσαζες ἀράδα κρεμασμένα
θώρακας, κράνη, τρικαντά, καὶ σαΐφους σαρδάλους
τῆς γαύρου Καρκαλοῦ ;

—

Πῶς 'στῆς κρεββατοκάμαρας θὰ μπεῖνῃς νὰ κοιμᾶσαι
χωρὶς νὰ τὸν θυμᾶσαι ;
Πάντα καὶ βράδυ καὶ πρωῒ κι' ἡμέρα μεσημέρι
θὰ βλέπῃς 'μπρὸς τὸν ἴσκιο του καὶ τὸ κομμένο χέρι,
πάντα βροντὴ βαρύγδουπος θὰ σὲ πρατρομάζῃ
καὶ κάθε τόσο μιὰ φωνὴ θ' ἀκοῦς νὰ σοῦ φωνάζῃ :
«ἐκεῖ ἐκεῖ, ὦ βέβηλε, μὴν πᾷς μὲς 'στὸ δωμάτιον,
ὁποῦ περιεβάλετο τὴν δόξαν ὡς ἱμάτιον,
κι' ἔλαμπε σὰν τὸν Σείριο καὶ τὸν 'Αποσπερίτη,
δὲν εἶναι γιὰ τὰ μοῦτρα σου τοῦ Θοδωρῇ τὸ σπῆτι.»
Π.—Στὸ σπῆτι, ποῦ μᾶς 'δόξασι τὸν τόπι τῆς λιακάδας,
κι' ἐγὼ μαζί σου, Φασουλῆ, νὰ προσκυνήσω θέλω ...
νὰ τὸ μπαλκόνι τοὔβγαινε κι' ὁμίλει 'στοὺς 'Αρκάδας,
πότ' ἔβγαινε ξεσκαύφωτος καὶ πάτε μὲ κατέλο.

—

Ἐδῶ ποῦ λές
φέσταις πολλαῖς
'γινῆκαν καὶ μεγάλαις,
καὶ μ' ἐκλογεῖς
τῆς θείας γῆς
ἐγέμιζαν ἡ σάλαις.

—

Ἐδῶ πιζοὶ
κι' ἐμεῖς μαζί
'φωνάζαμε 'στὰ πλῆθη,
ὅτι χρυσὸς
ὁ κολοσσὸς
τοῦ μέλλοντος ἱστῆθη.

—

Ἐδῶ ποῦ λὲς 'γινήκανε τριῶν πολέμων κάζα,
ἐδῶ τὸν Μεγαλόσταυρον ἐπῆρε καὶ τὰ βάζα,
κι' ἂν ἐνθυμῆσαι, Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς ἐδῶ πέρα
καὶ τὰ παπούταια τοὔδωσαν 'στὸ χέρι μιὰ Δευτέρα.
Ἐδῶ τὸν πρωτοφώναξε τὸ πλῆθος Μπονάπαρτη
κι' ἔβαλε σκούφια κόκκινη κι' ἔκανε τὸν ἀντάρτη.

—

Μὴ σιμώνῃς σ' ἐκεῖνο τὸ σπῆτι,
ποὖχει μέσα τοὺς τρεῖς τοὺς πολέμους,
τῆς ἁρμάδας ποῦ 'πῆγαν 'στὴν Κρήτη
μὲ σφοδροὺς τῶν Αἰόλιων ἀνέμους.

—

Μὴ σιμώνῃς 'στὸ σήμανσι ποὖχει
τῶν πολέμων τὸ τρίσιο τσαρούχι
κι' ἀπηχεῖ τὴν ἠχὼ τῆς πορλάτης,
ποῦ γεννᾷ τοὺς σφοροὺς Στρατηλάτας.

—

Πῶς ἤθελα, βρὲ Φασουλῆ,
νὰ τὸν ἐδῶ κομμάτι
νὰ τὸν ἀκούσω νὰ 'μιλῇ,
κι' ἂς ἤμουν μ' ἕνα μάτι.

—

Φ.—Πῶς ἤθελα κι' ἐγὼ ξανὰ πατᾶνες ν' ἀνακρούσω,
πῶς λαχταροῦσα, Περικλῆ, τὴν γλῶσσα του ν' ἀκούσω,
μὲ τὴν φωνή του σὰν καὶ πρὶν ντουνιὰ νὰ παρασύρῃ,
κι' ἀπ' τὸ μπαλκόνι νὰ 'μιλῇ κι' ἀπὸ τὸ παραθύρι,
νἄβλεπα τὸ μουστάκι του, νἄβλεπα τῆς μπαρμπίτσας,
καὶ νἄκουβα τὸν λόγο του μὲ τράκας καὶ ρουκέτσας.
Ὦ φαντασία γύρεσε, ποῦ μὲ πλανᾷς καὶ πάλι ;
ὁ Θοδωράκης λυγιστὸς 'μπροστά μου ξιπροβάλλει...
νὰ νά ! διαξηλώσεως ἐπλάκωσε μελίσσι...
νά ! 'στὸ 'μπαλκόνι 'φάνηκε καὶ θέλει νὰ 'μιλήσῃ.

—

'Άκουσον ἄκουσον... σκασμός, 'συχάστε, βρὲ παιδιά...
νάτες ! ἀρχίζει νὰ 'μιλῇ, κανένας τσιμουδιά.
Ζήτω τοῦ Θοδωράκη μας, ποῦ ξαναπῆρε φόρα,
κι' ἂν ἐκυβέρνα τώρα,
θὰ μᾶς ὡμίλει γιὰ θεσμούς,
θἄχαν τὰ σώματα σπασμούς,
νέου πολέμου σφρίγος
κι' ἀνατριχίλες ρίγος,
κερόλια θὰ κοπνίζανε κι' ἁρμάδες σὰν καὶ πρώτα,
κι' ὦ λιγερὸν καὶ κοπτερὸν καὶ μπὰμ καὶ μποὺμ 'μπουρλότο.

—

Ἐμπρός μου παρελαύνετε, παρωχημένοι χρόνοι,
δεμένοι μὲ Κορόνι,
ρητορικὴ περίοιστα,
βόμβαρδοι, βομβαρδίνια,
ρομπαῖοι, σαΰρα κι' ἔχμονες,
Λῶροι κι' Ἀλιάκμονες,
θριάμβων καλαθήματα,
ζήτω, χοροπηδήματα,
χρυσῶν ὀναίρων ἔριθες
καὶ πίθοι κακομοίρηδες,
βιόλια καὶ ξεφαντώματα καὶ πίνετε καὶ τρῶτε
σὰν 'πῆρμε τὰ Γιάννινα 'στ' ὀγδοντα πέντε τότε,
σεπτῶν χειρῶν κοψίματα,
τολεμιστῶν ρεψίματα,
τοῦ πεῖνα τοὺς 'δαιμόνιζε
κι' ἐγύρευαν καὶ φροῦτο,
κι' ὁ πόλεμος ἀλλόνιζε
'μέσα 'στὸ σπῆτι τοῦτο.

Π.—Ἐμεῖς στιγμὴ δὲν κάναμε χωρὶς τὸν Θοδωράκη,
μᾶς ἔγινε μεράκι.
Δὲν θέλομε νερόβραστα κι' ἀνάλατα Κουβέρτα,
ἐμεῖς γυρεύομε φωτιὰ καὶ πολεμάρχου στέρνα
'στὴν ὁράσιν νὰ μᾶς ὁδηγοῦν σὰν Ἀριάδνης μίτος
καὶ σύρτε βομβαρδίσετε τὸ πὰν ἀλιακρίτως.
Χάνομαι γιὰ Ζαΐμηδες, γιὰ Ράλληδες πεθαίνω,
μὰ γιὰ τὸν Θοδωράκη μὰς σχίζω τὴ γῆ καὶ πάω.

—

Φ.—Νομίζω γιὰ τὸ σπῆτι του, ποῦ τὸ γεραίρ' ἡ χώρα,
πῶς εἴπαμε πολλά,
κι' ἂς πᾶμε, Περικλέτο μου, νὰ τὸν εὐροῦμε τώρα
'στὸν νέο μαχαλᾶ.

«Συντρίμματα Συντρίμματα...» καὶ ποιὸς ἐδῶ δὲν θὰ ξιαβάσῃ
τοῦτον τὸν τόμο τὸν λαμπρὸ τοῦ Μίλτου Μαλακάση,
ποιήματα σπαρταριστά, ποῦ σφοῦζουν ἀπὸ νιάτα,
κι' εἶναι μὲ τέσην ἐμπνευσιν πρωτότυπον γεμάτα ;

—

Ἡ «Δύναμις», ἑφημερὶς ἑκατόλεπτος, φρανῆ
καὶ καθημερινῆ,
μὲ συνταξιν πολύμορφον. Γραφεῖα κ' ὑπηρέται,
συντάκτης καὶ διευθυντὴς ὁ κύριος Μπακιτάκης.

—

Τὸ λαμπρὸν Τυπογραφεῖον καὶ γνωστότατον τοῦ Χιώτη,
τῆς «Κορίννης» δηλονότι.
κεῖται τώρα μὲ στοιχεῖα πολυποίκιλα γεμάτο
'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κ' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ὀκτωβρίου τρίτη,
νηὰ θαλὰ 'στὴν Κρήτη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτεμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Τριανταδύο σὺν ἑξακόσα.
ποικίλη δράσις ᾠρεντιῶσα.

Τὸ ζήτημα τὸ Κρητικὸ
τὸ λένε γιὰ τελειωτικό.

—

Λοιπὸν ἡ Διακοίνωσις ἐκείνη
τοῦ Πατισὰχ μπαμπούλας θὰ τοῦ γίνῃ.
Ἀγρίεψαν Ἐγγλέζοι, Γάλλοι, Ρῶσσοι,
κι' ἀλλοίμονο στὸν φίλο τὸν Σουλτάνο,
τὸ ζήτημα τῆς Κρήτης θὰ τελειώσῃ,
τῶπε κι' ὁ Φελιξ-Φὼρ 'στὸν Καραπάνο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Εἶδα καθὼς τὸν Ἰσκιώ, καϊμένε μπεχλιβάνη,
μιὰ σκάλ' ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἕως 'στὴ γῆ νὰ φθάνῃ,
κι' ἀνεβοκατεβαίνανε πολεμιστῶν συνάρια,
τοῦ μέλλοντος Ἀρχάγγελοι, πνιγμένοι 'στὰ χρυσάφια,
κι' ἦτο πολὺ τὸ κόρεσμα τῆς εὐκλεοῦς χορείας
κι' ἕνας 'στὸν ἄλλον ἔδινε βραβεῖο τῆς ἀνδρείας.

—

Τί χρυσᾶ, τί ματζικᾶ καὶ τί σῶμα,
ποὺ μὲ πάει κι' ἐμὲ ριπιτί,
καὶ πρηνὴς κάνω μάτσι τὸ χῶμα,
ποῦ τὸ θεῖο των πόδι πατεῖ.

—

Παρελαύνετε πάλιν ἐμπρός μου
μὲ τὸ τόσο χρυσὸ ντυμένοι,
καὶ φοβέρα γενῆτε τοῦ κόσμου
καὶ πατεῖτε τὸ κάθε σκουλῆκι.

—

Καὶ γιὰ στρατηγοὺς καινούριους ἄκουσα πολλὴ κουβέντα
κι' εἶδα φοβερὸν Ναυμάχον πομψηρεῖ στεφανωθέντα
τοὺς ὁρισμοὺς τους κατηγόρους σοβαρὰ νὰ καταγγίλῃ
καὶ τὰς νέας κεφαλὰς των ἐπὶ πίνακος νὰ θέλῃ.

—

Κι' εἶπα μόνος αἴρι πάλι 'στῆς Ἀττάλειας τὰ νερά...
Ὁ Ναυμάχος καταγγίλλει... τί χαρά μας, τί χαρά.

Ἔρι μὲς 'στὴ φυλακὴ
δλ' οἱ μὴ πειθαρχικοί,
ποῦ δὲν τοῦκαναν μετάνοια
καὶ δὲν τοὔδωσαν στεφάνια.

—

Ἔρι μὲς 'στὴν εὐτυχία
καὶ 'στὸ τόσο μας κακιάρι
ν' ἀκουσθῇ κι' ἡ πειθαρχία
καὶ νὰ ὠώσῃ καὶ νὰ πάρῃ.

—

Ἔρι δίκαις σὰν καὶ πρῶτα
πιὸ καλαῖς καὶ πιὸ μεγάλαις,
ἔρι νὰ φλομώσουν χνῶτα
τῶν Ναυτοδικῶν τῆς σάλαις.

—

Ἔρι κλὴν τερσημένα,
ἔρι χρόνοι μας κλεινοί,
καὶ κοκόρια μαδημένα
κι' ἄλλοι τσαλαπετεινοί.

—

Ἔρι πάλιν ὁ Ναυμάχος νὰ βροντήσῃ σμερδαλέος
κι' εὔκολα νὰ μὴν ξεχνιέται τῶν Ναυτίκων μαϊ τὸ κλίος,
ἔρι πάλιν οἱ Κοκόροι,
ἔρι κι' οἱ σημαιοφόροι,
μαῦρο φιδὶ θὰ τοὺς φάγῃ, τὸ σκαμνί τους περιμένει,
νὰ τοὺς μάθουν μιὰ γιὰ πάντα πειθαρχία τί σημαίνει.

—

Ἔρι νὰ ξαναγελάσουν
τόσοι μελαγχολικοί,
καὶ σὰν πρὶν νὰ παρελάσουν
δαμαλάκια κι' ἀστακοί.

—

Ἔρι τἄπλυτα τὰ ράκη,
ἔρι τὰ σακκιὰ καὶ τἄλλα,
ἔρι καὶ τὸ κονταράκι,
ποῦ τὸ 'ρίζαν μὶ μιὰ μπάλα.

Ἔρι πάλιν ἐδῶ πέρα
ὁ καθεὶς νὰ πειθαρχῇ,
καὶ νὰ πέρτῃ νύκτα μέρα
καταγγελιῶν βροχή.

—

Ἔρι πάντα νὰ βαρῇς,
ἔρι νὰ κατηγορῇς,
ἔρι νὰ κατηγορῇς,
νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.

—

Ἔρι, Περικλῆ κουτέβι,
καὶ σὺ τώρα πίνα πόρε,
καὶ λαμπόρο λαμποράβι
λαμποράτουμ λαμποράρε.

—

Ἔρι πάλι ξαφνικό,
μωρὲ γειά σου, Ναυτικό,
ἐργασία, Περικλέτο, γιὰ τὴν ὄξω τὴν νεκρή,
τοὺς μικροὺς κτυποῦν μεγάλοι, τοὺς μεγάλους οἱ μικροί,
κι' ὅλας τὰς καταγγελίας τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων,
ποῦ γεννοῦν ὀντέρων σάλια,
κι' ὅλλας δίκας ἔρι πάλι θὰ μᾶς βγάλουν σοβαράς,
πνεῦμα τὰς κινεῖ καὶ μόνον πειθαρχίας ἱερᾶς.

—

Ὁ Ναυμάχος καταγγέλλει,
τώρα πιὰ θὰ ξεθυμάνῃ,
κι' ἄλλα στέρανα θὰ θέλῃ
γιατὶ τόνε δὲν τοῦ φθάνει.

—

Μὲ τὸ μέρος του πνγαίνω χαιρετῶντας τὴν Πατρίδα,
καὶ φωνάζω 'στὴν μικρίδα :
«ἔλα τώρα 'στὸ σκαμνὶ
μαζωμένη καὶ σεμνή,
τὰ λουριὰ σου νὰ μαζέψουν
καὶ μὲ δίκαιες νὰ σὲ ρέψουν».

—

Εἶδα 'στὸν κόσμο συμφοραῖς, εἶδα κακὸ καὶ χέλι,
μὰ πειθαρχία σὰν κι' ἐδῶ 'στὸν κόσμο δὲν εἶδ' ἄλλη.
Τὴν πειθαρχία κι' εἰς ἐμὲ τὴν βλέπω καὶ 'στοὺς ἄλλους,
μὰ 'στοὺς τρανεὺς καλλίτερη καὶ πατρικὴ τὴν βρίκα,
κι' ἐγὼ 'παινεύω τοὺς μικροὺς, μὰ πάω 'στοὺς μεγάλους,
μικρὸ καρέβι 'παίνευε, μεγάλο καββαλίκα.

—

Πειθαρχία, πειθαρχία... ποιὸς τολμᾷ νὰ σὲ πατῇ ;
φυσικὸν προτέρημά μας, φυσικὴ μας ἀρετή.
Καὶ 'στὸν πόλεμον ἐκεῖνον, ποῦ τὸν παίζει τόργανέτο,
δίχως προσταγῆς ν' ἀκούσουν ξεφωνήματα μεγάλα,
ἐξ ἐναντίας πειθαρχίας ὁρμηθέντες, Περικλέτο,
σύμφωνοι 'οἱ Ρωμηοὶ 'βριθήκαν νὰ τὸ βάλουν 'στὴ φευγάλα.

—

Εἶναι μὲς 'στὰ σωθικά μας
ἂν κι' ἐπλάσθημεν φουριόζοι,
καὶ 'στὰ τόσο ξαφνικά μας
τούτη μοναχὰ μᾶς σώζει.

—

Πειθαρχία μὲς 'στοὺς σάλους
καὶ 'στοὺς χρόνους τοὺς πικρούς,
πέρνε την ἀπ' τοὺς μεγάλους,
δίνε την εἰς τοὺς μικρούς.

—

Κι' ἂν τὸ κράτος εὐμοιρῇ
καὶ πνγαίνῃ τώρα τρέλλα,
πειθαρχία πλημμυρεῖ
κι' ἀνοιξε βροχῆς ὁμπρέλα.
Βρέχει βρέχει πειθαρχία, καταστράπτει καὶ βροντᾷ,
καὶ μουσκεύουν ἀπὸ τούτη τὰ μεγάλα τριακοντά.

—

Κι' ἀνθρώπους ἔβλεπα τῆς διανοίας
ἐμπρὸς 'στὸν λέοντα τῆς Χαιρωνείας
νὰ τὸν κυττάζουν καὶ νὰ τὸν κλαῖνε
καὶ περὶ τούτου πολλὰ νὰ λένε.

—

Κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα : «μὴ σιζητεῖτε
γι' ἀναστηλώσεις καὶ βάθρα νέα,
κι' ἀρήσετέ τον ἐκεῖ νὰ κεῖται
τὸν συντριμμένον τὸν Χαιρωνέα.

—

« Μπρόστὰ 'στὸν λέοντα τῆς Χαιρωνείας
βάλτε τὸν λέοντα τῆς Κορσονίας,
καὶ 'στὴ Χαιρώνεια γιὰ κόντρα φέτσα
βάλτε τὴν Λάρισσα καὶ τὴν Ταράτσα».

—

Κι' ἄκουσα γύρω βρυχηθμοὺς σημαιρινῶν λεόντων
λστραπηδὸν φευγόντων,
ὁπόταν βλέποντας καὶ σὲ μὲ Στρατηγεῖ κασκέτο
κάτι ζοχάδες ἔβγαλα, καϋμένε Περικλέτο.

—

Κι' ἐγὼ, ποῦ μὲς 'στὰ σπλάγχνα μου πολέμου λαύρα νιώθω
κι' εἶχα μονάχη σκέψι μου κι' εἶχα μονάχο πόθο
τὴν ράτσα τὴν Ρωμαΐκη νὰ φέρω μὲς 'στὸν Βόσπορο,
κατήντησα τὴν σήμερον νὰ πίνω λιναρόσπορο.

—

Π.— Ἐσχῆ, ποῦ σιωπᾷ
καὶ τὸ στόμα λιμαδόρου,
ἐποχὴ λιναροσπόρου
καὶ μολόχας καὶ λαπᾶ.

—

Ἐποχὴ χωρὶς μαράζι,
ἐποχὴ ποῦ σ' ἀναγκάζει
'σὰν Ρωμηὸν τὸ περιβόλι
λιναρόσπορο νὰ σπέρνῃς.
ἐποχή, ποῦ καὶ τὴν Πόλι
νὰ σοῦ δίνουν δὲν τὴν πέρνεις.

—

Καὶ 'στοὺς ἄλλους τοὺς μπελάδες
'ἐγήκανε κι' οἱ καρεκλάδες,
καὶ πνγαίνουν εἰς τὸν Τόμαν καὶ γιατὶ καὶ πῶς 'ρωτοῦν . . .
κύττα τῆς ἐφημερίδες γιὰ νὰ μάθῃς τί ζητοῦν.

—

Μαζευτήκανε πολλοὶ
κι' ἡ Ρωμηὰ Δικαιοσύνη
'κόντεψε, βρὲ Φασουλῆ,
καρεκλάδικα νὰ γίνῃ.

—

Κι' ὁ Ραδάμανθυς ὁ Τόμαν μὲς 'στὸν τόσο σαματᾶ
τέτοια λέει χωρατά :
«Μ' ἔπιεζε δουλειὰ μεγάλη,
ποῦ δὲν μοῦμεινε κεφάλι,
κι' οὔτε πάω σιτορήφρακις σὰν κι' πρὶν νὰ κουνηγῶ...
προσφιλεῖς μου καρεκλάδες,
νὰ μὴν εἶσθε φωνακλάδες,
κι' εἶμαι καρεκλᾶς κι' ἐγώ.

—

«Ἕνα γράμμα βουλωμένο μὲ Βασιλικὴ κορῶνα
μιὰ παραγγελιὰ μοῦ δίνει
'γρήγορα νὰ διορθώσω τὴν σπασμένη τὴν πολτρόνα,
ποῦ τὴν λέν Δικαιοσύνη.»

—

Καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο πηγαίνω νὰ 'ρωτήσω
τί σκέπτεται νὰ κάνῃ,
μεταρρυθμίσεις, ἀδελφέ, μοῦ λένε 'μπρός καὶ 'πίσω,
δουλειὰ ποῦ δὲν προφθάνει.

—

'Ανοίξετέ μου νὰ τὸν 'δῶ,
δὲν εὐκαιρεῖ, δὲν εἶν' ἐδῶ.
ἀνοίξετέ μου, βρὲ παιδιά,
σκασμός, μὴ βγάλῃς τσιμουδιά,
κι' ἀπίξω στέκω, Φασουλῆ,
κι' ἡ γλῶσσα μου παρκαλεῖ :

—

«Ἤθελα νἀλθῶ τὸ βράδυ γιὰ νὰ σ' εὕρω μοναχό,
μ' ἔπιασε ψιλὴ βροχούλα, κι' εἶπα μήπως καὶ βραχῶ.
'Υπουργὲ λογάδων πρώτων,
τῆς Παιδείας καὶ τῶν φώτων,
δὸς μου γνῶσι καὶ βιβλία
νὰ πνγαίνω 'στὰ Σχολεῖα,
νὰ μαθαίνω γράμματα
κι' ἄλλα τέτοια πράμματα.

—

Τέτοια κι' ἄλλα τσαμπουνῶ
κι' ἀπ' ἐκεῖ δὲν τὸ κουνῶ,
καὶ δασκάλαις καὶ δασκάλοι μ' ἐτριγύριζαν χαζοί
κι' ἄλλοι μύσται τῆς Παιδείας καὶ πιενώντες ὀδοιπόροι,
ὅταν εἶδα νἄβγῃ μπρόστα μὲ τὸν 'Υπουργὸ μαζί
μία φάμ ντὲ λὲτρ ἀρχαία, τοῦ Διὸς ἡ θεία κόρη.

—

«Πῆγα καὶ σ' ἄλλους 'Υπουργοὺς γιὰ νὰ μοῦ 'πουν χαμπάρια,
μὰ μ' ἔβιωζαν ἀλύπητα σὰν μοῦργο καραβιοῦ,
γιατὶ θ' ἀρχίσουν τὰ σκολιὰ νὰ βάζουν 'στὴν ἀγγάρεια
κι' οὔτε τοὺς μένει μιὰ στιγμὴ νὰ κάνουν ἐντερβιοῦ.

—

Ὅθεν τώρα, Φασουλῆ,
χκλασμένη κεφαλή,
γύρνα τὴν ξυλένια ράχη
γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντάχι.

Ζαΐμης ὁ μουστακαλῆς κι' ὁ ξύλινος ὁ Φασουλῆς

Φασ.— Τραγουδῶ τὸν κὺρ Ζαΐμη, τῶν Ρωμηῶν τὸν 'Αρκο-
μὲ μιὰν ἅρπα μου πελιὰ, | κράτη,
ὅπως κι' ὁ Δαυὶδ ἐκεῖνος 'τραγουδοῦσε 'στὸ Παλάτι
τοῦ Σκιὸλ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Οἵστρος ἔσμε προκλεῖ,
κι' ἐπὶ σὲ, μουστακαλῆ,
ἔλαχεν ὁ μέγας κλῆρος
νὰ φανῇς εἰρήνης ῥῆρις,
νὰ κλωσσήσῃς βελτιώσεις ἀληθεῖς ἐκ τοῦ προχείρου
καὶ νὰ παίξῃς ἕνα ρόλεν μεταρρυθμιστοῦ Λευθῆρου.

—

Κύτταξε μεταρρυθμίσεις,
ποῦ τὸ γινος θὰ τιμήσῃς.
Εὔκολα δὲν τὴν τυχαίνει τέτοιαν ἐποχὴ καθεὶς . . .
μόνος θὰ τῆς κάνῃς δίαις ; ... μπᾶ ! ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇς.
Κὺρ Ζαΐμη, σὲ καλό σου,
θὰ γανώσῃς τὸ μιαλό σου.

—

Ποιὸ τὸ νέο τὸ πιπίνι,
τὸ βουβὸ, τὸ μουστακάτε,
ποῦ φορτόνεται κορφίνι
μεταρρύθμισι γεμάτο ;

Ψωροκώσταινα καϋμένη, θὰ γενῇς σωστὴ κοντέσα. . .
βάλτο κάτω τὸ κοφφίνι γιὰ νὰ 'ζῶ τί κρύβει μέσα.

—

Κύττα πρᾶγμα ποῦ σκλεύει
καὶ τὸν μουστερῆ γυρεύει.
Νάτος μεταρρυθμισμένος
κάθε νόμος, κάθε κλάδος,
συγκλονίζεται· τὸ γένος,
κι' ἐκ περάτων τῆς Ἑλλάδος
ἀλαλάζει τόσος κόσμος, ποῦ τὸν λησμονοῦν στεναγμοί :
«βάλτο κάτω τὸ κοφφίνι· νὰ τὸ 'ζοῦμε μιὰ σεισμῆ».

—

Βάλτο κάτω τὸ κοφφίνι,
ποῦ σεκλέτζα δὲν ἀφίνει,
βάλτο κάτω νὰ τὸ 'ζοῦμε,
κι' ὅλοι τοῦτον τὸν καιρὸ
γύρω γύρω νὰ πηδοῦμε
μὲ Δερβίσικο χορό.

—

Βάλτο γιὰ νὰ πάρουν κάδο,
καὶ νὰ 'ζῶ καὶ τόσο σκλάβο
μέσα 'στὸ χορὸ νὰ 'μπῇ
καὶ στεφάνια νὰ μᾶς πλέξῃ ....
μάσσαλα καὶ γιερκιπὶ,
τερερὲμ, ἀμὰν κι ἂς φίξῃ.

—

Νὰ τὸ μέλλεν καὶ παρόν
τῶν παρόντων μας καιρῶν.
Καὶ τὴν ὄξα καὶ τὸν πλοῦτο,
ποὺ τὰ 'πιάσαμε 'στὸ βρόχο,
τάδα 'στὸ κοφφίνι τοῦτο
κι' ἂς τὸ χαίρεται ποῦ τύχει.

—

Βάρδα νἄμπῃ 'στὴ Βουλὴ
γιὰ ν' ἀκούσῃ κάθε στάνη
πόσα 'βρίσκει, πόσα κάνει
κι' ἕναις ὅπου δὲν 'μιλεῖ.

—

Βάρδα νἄμπῃ μὲ τὸ πάσο
νὰ ξεστραβωθοῦν στραβὰ,
καὶ τὴν ἄρκα μου νὰ σπάσω
καὶ νὰ σκούζω παλεβὰ :
« Ἐλιλεῦ, σωτῆρες φίνοι,
τὸ κοφφίνι, τὸ κοφφίνι. »

—

Ἕνας τοὺς πάντας κυβερνῶν νὰ μὴν ὑπάρχῃ μόνος,
μὰ κράτη ν' ἀριθμῇ πολλὰ τὸ κράτος τῆς εὐκλείας,
σὺ τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς νὰ κυβερνᾷς ἐμρόνως
κι' ὁ Παλαβιώτης τὸν νομὸν τῆς εὐτυχοῦς Ἠλείας.

—

Ἄραγε πύλας, ἄρχοντες, κι' ἐκεῖνοι ποῦ πεινᾶνε,
κάθε λησταφηγήδικος κι' ἕνα κυβέρνο νάνει.
Μόνον ὑγεία νἄχωμε καὶ τῶν ἐλίγχων πλοῦτη
καὶ τοὺς ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἂς κυβερνοῦν καὶ τοῦτοι.

Ὁ Φασουλῆς ποῦ δὲν γελᾷ πέρνει τὴν νότα πιὸ ψηλά.

—

Ποῖος αὐτὸς ποῦ προχωρεῖ
μὲ τόσην δράσεως ὁρμήν ;
ὁ προσφιλὴς Βενιαμὶν
τοῦ Στρατηλάτου Θεοῦφῃ.

—

Σὲ λὲν Θεὸ τῆς σιωπῆς
μήπως δυμώσῃς καὶ τοὺς 'πῇς
κανένα λόγο μιὰ φορὰ
γιὰ τόσα κάζα σοβαρὰ,
ποὺ κόσμος ἀπορεῖ πολύς,
μὰ σὺ μαρίζλος ἐν 'μιλεῖς.

—

Γιὰ 'πές μου τίποτα κρυφὸ
νὰ μὲ διαφωτίσῃς.
τὸ Παρλαμέντο τὸ σοφὸ
δὲν θὰ τὸ ξεκουμπίσῃς ;
θὰ κάμῃς πρόσκλησιν Βουλῆς ;
μὰ σὺ μαρίζλος ἐν 'μιλεῖς.

—

Στὴν Κρήτη τούτη τὴν ὡρὰ
Νιζάμης δὲν θὰ μείνῃ ;
σὰν τί καινὸν ἐν ἀγορᾷ ;
ῥωτοῦν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι.
Ρωτᾷ μαζὶ κι' ὁ Φασουλῆς,
μὰ σὺ μαρίζλος ἐν 'μιλεῖς.

—

Πόσα δὲν λέγει τάχατε τοιαύτη σιωπή ;
ὅλοι τὰ παραξέρομε κι' αὐτὸς ἂν δὲν τὰ 'πῇ.
Μίλα μου μ' ἕνα κίνημα, μίλα μου μ' ἕνα σχῆμα,
ὡς εἶδος παντομίμα.
'μίλα μου μὲ τὸ νόημα, 'μίλα μου μὲ τὸ μάτι,
κι' ἐγὼ μὲ τὰ νοήματα θὰ καταλάβω κάτι.

—

Τί νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ ποῦναι 'μιλιὰ καὶ λέει ;
ῥήτορες ἂς τὴν ἔχουνε τῆς λίμας ἀγελαῖοι.
Τί νὰ τὴν κάνω τὴν 'μιλιὰ
σὰν βλέπω μπόλικη δουλειά ;
Τί μ' ὠφελοῦν ῥητορικαῖς καὶ λόγια ψωραλέα
σὰν βλέπω μεταρρύθμισι μὲ περικεφαλέα ;

—

Τὰ τώρα καὶ τὰ μέλλοντα τόσο τὰ βλέπεις ῥόδινα,
ποῦ ξεφουρνίζεις, καθὼς λὲν, ὁρισμοὺς σωρούς,
τὰ τρόπαιά σου σιγηλὰ κι' εἰρηνικὰ κι' ἀνώδυνα,
κι' ὄχι καθὼς τοῦ Θείου σου τοῦ πολεμοχαροῦς.

—

Ὦ σύ, ποτάμι σιγανό, ποῦ δὲν σ' ἀκοῦν κι' οἱ ὄχλοι,
γοήτευε μὲ τὴν σιγὴν αὐτὴ μικρὰ μεγάλα,
κι' ἄλαλα καὶ τρία ἄλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ θιὰ σὲ τὸν ἄλαλον ἀνείγουν τόσον λάλα.

Συγχαρητήριον θερμὸν εἰς ἕνα φίλτατον ἡμῶν.

Τοῦ Κανελλίδη τῶν «Καιρῶν» τοῦ σφίγγομε τὸ χέρι
κι' ἐλᾶτε βράδυα τοῦ καφφὲ καὶ τῆς γλυκεκουβέντας,
ἀπὸ καρδίας κι' ὁ «Ρωμηὸς» τὸν Πέτρο τὸν συγχαίρει,
ποῦ τέλος πάντων ἔγινε κι' αὐτὸς ἀπαλλαγέντας.

Τῶν «Ἀνθρώπων», τὸ σύγγραμμα τὸ τοῦ Φιλαδελφέως, σπουδαῖου συγγραφέως, ποῦ τόσων κρότων ἔκαμε καὶ 'στὴν Ἑλλάνειν, ὁ Μπίθιο μετέφρασεν εἰς τὴν Ἰταλικὴν, καὶ τοῦτο τὸν συγγράψαντα κατ' ἐξοχὴν τιμᾷ. διὰ συγχαρητήρια του στέλλομεν θερμά.

Ἀναγγέλλομεν πρὸς γνῶσιν ἀριστέρων μας τῶν φίλων τὸ Κατάστημα τὸ πλήρες φλιτζιῶν εἰδῶν παντοίων τοῦ Βασίλη Παπαηλίου καὶ τοῦ Νίκου τοῦ Σουρῆ, ὁποῦ γάστανον κλωστὴς στένει κι' ἄπαρον τὸ θεωρεῖ. Ἐκεῖ φτένεια ποῦ θαυμάζεις, ἐκεῖ πρᾶγμα ζηλευτὸ, δρόμος βυαγγελιστρίας, σοιθιὸς δεκανικτὸ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ὀκτώβριου δεκάτη.
σιωπὴ καὶ ραχάτι.

Ποθοῦντος ἑξακόσα καὶ τριάντα τρία,
'στὸ Γιαλὸς τῆς Πόλις φέστας φασαρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. —Μακάριος ποῦ γίνεται μαϊμοῦ κοκκινοκώλα
καὶ φέρνεται ξετσίπωτα,
μακάριος ποῦ πάντοτε τυφλῶς πιστεύει σ' ὅλα
καὶ δὲν πιστεύει τίποτα.

—

Μακάρια τὰ στόματα,
ποῦ περιμένουν χάσκοντα
ἰδίας νάβγουν κόμματα
φάσκοντα κι' ἀντιφάσκοντα,
γνωρίζουν γὰρ οἱ νουνεχεῖς τοῦ μακαρίου τόπου
ὅτι μεγάλ' ἰδέα
πρωτίστη καὶ σπουδαία
τῆς στρούγγας τῆς προσωπικῆς ὡς καὶ τῆς ἀπροσώπου
εἶναι καὶ θάναι πάντοτε τὸ τρέφειν τακτικὰ
τοὺς ψάλλοντας τὰπρόσωπα καὶ τὰ προσωπικά.

—

Ἰδία γὰρ τὸ πρόσωπον κι' ἄνευ αὐτοῦ καμμία,
ἐκεῖνο δὲ τὸ πρόσωπον γιὰ νὰ γεννᾷ ἰδέας
χρειάζεται τὴν συνδρομὴν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμία
καὶ δι' ἀνάγκας κάποτε νὰ μεριμνᾷ χυδαίας.

—

Οὐ δύνατκι πολιτικὸς,
βρὲ Περικλῆ, τοσπάνης
νὰ συντηρῆται διαρκῶς
ἄνευ τινὸς ταπάνης.

—

Δὲν εἰμπορεῖς νὰ ζῇς ποτὲ
ἄψογος, πατριώτη,
καὶ γὰρ ὑπάρχουν Βουλευταὶ,
πρόσωπα δηλονότι.

—

Ἐκείνους δὲ τοὺς βουλευτὰς τοὺς βγάζουν ἐκλογεῖς
τῆς ἐλευθέρας γῆς
μετὰ μεγάλου κόπου
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.

—

Ὁ κόπος δὲ γνωρίζομεν ἀνταμοιβὴν πῶς θέλει
παρ' ὅλων τῶν ἐν τέλει
καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κι' εἰς πᾶσαν ἐποχὴν
κἂν ἀποβλέπῃ πρόσωπον κἂν ἄψυχον ἀρχήν.

—

Ἐκεῖνος δὲ, βρὲ Περικλῆ, ποῦ παροῦσ τοὺς κόπους
κι' ἀρχὰς ἀΰλους κοπανᾷ κι' ἰδίας ἀπροσώπους,
μένει 'στὸ τέλος μόνος του καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
μὲ τὲς ἰδέας μόνον.

—

Αὐτοὶ δὲ, Περικλέτο μου, 'στῆς ὁράσεως τὴν πάλην
ναὶ μὲν τιμὴν περιποιοῦν κι' ὑπόληψιν μεγάλην,
ἀλλὰ δὲν εἶναι πρόσωπα μὲ ψῆφον καὶ μὲ στόμα
γιὰ νὰ σοῦ κάνουν κόμμα.

—

Μένουν μὲς 'στὸ κιφάλι σου προβλήματα καὶ γρῖφοι
χωρὶς νὰ γίνουν ψῆφοι,
ἄνευ δὲ τούτων πέρασι δὲν ἔχει κι' ἡ τιμὴ των
ὡς ποῦ τῆς βράζεις μόνος σου καὶ πίνεις τὲ ζουμί των.

—

Μακάριος ποῦ δὲν 'μιλεῖ
σὲ τόση χαζομάρα,
κι' ἀρίνει νὰ 'μιλοῦν πολλοὶ
γι' αὐτὴν τὴν βουβαμάρα.

—

Μακάριος, βρὲ Περικλῆ, ποῦ γράφει καὶ ξεσχίζει
καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ντακάπο ξανερχίζει,
ὅτ' Ἰησοῦς κληθήσεται ταχέως τοῦ Ναυῆ
κι' εἰς τοῦτον πολυόμματοι θὰ τρέξουν καὶ στραβοί.

—

Μακάριος, βρὲ Περικλῆ, ποῦ δὲν τὰ βλέπει σκοῦρα,
ὅτι θὰ βάλῃ γρήγορα ψηλακπελαοῦρα,
μακάριος ποῦ τ' ἄδυτα κυττάζει των ἀδύτων
καὶ μὲ τὰ δυό τὰ χέρια του τὴν μύτη δὲν σφηλᾷ,
μακάριος ποῦ λέγεται δημότης Καλαβρύτων
ὅτι διορισθήσεται καὶ λῆξεται ψιλά.

—

Μακάριος ποῦ κάθεται φριδρὸς 'στοῦ Ζαχαράτου
κι' ἀπὸ λιγούρικες ἀφωναῖς δὲν σφίγγει τ' ἀντερά του,

καὶ μακαρίζει μέσα του τὸ μέλλον τοῦ Ρωμηοῦ
βλέπων τὴν μεταρρύθμισιν ὑπὸ μορφὴν ψωμιοῦ.

—

Μακάριος ποῦ σκέπτεται συνδυασμοὺς ποικίλους
κι' ἡμέρα νύκτα σφίγγεται συντρόφους νὰ ξαναβρῇ,
μακάριος κι' ὁ Θοδωρῆς μὲ τοὺς θλιμμένους φίλους,
ὁποῦ δὲν βλέπει γύρω του μιὰ καλαμαρᾶδα μαύρη.

—

Μακάριος ποῦ καρτερεῖ
'στὴν κάλπη τὴν μουριδερὴ
ἀσπρη νὰ πέσῃ μπόρα,
καὶ λέει μὲ τὰς ἐλεγεῖς
πῶς θὰ γιατρέψῃ τῆς πληγὰς
καὶ τὴν πολλὴ τὴν ψώρα.

—

Τότε σπαθιῶν ἀκόνημα,
τότε παροξυσμὸς,
καὶ τοῦ πολέμου ὁρόνημα
καὶ πατριωτισμός.

—

Τότε 'στὰς νέας ἐκλογὰς
μέσω τῆς πάλης τῆς δεινῆς
οὐκ ἔσται Ρωμηὸς κανεὶς
κἂν λιποτάκτης κἂν φυγάς.

—

Τότε δὴ τότε πόλεμος, τότε παλάτας δίνη,
τότε κανεὶς γιὰ τὴν ζωὴ πεντάρα δὲν θὰ δίνῃ,
καὶ μὲ τὰ μοῦτρα 'στὴ φωτιὰ θὰ πέφτῃ, Περικλίτο,
καὶ θὰ βαρῇ μὲ ρόπαλο, κουμπούρι καὶ στιλέτο.

—

Τότε βαρύγδουποι βρονταί,
τότε θὰ βλίπῃς, κουτενταί,
κι' ἐμέν' ἀνδρειωμένον,
τότε θὰ 'δῇς ποτκμηδὸν
αἷμα νὰ ρέῃ καθ' ἑδὸν
τόσων μαχεσαμένων,
ποῦ πίθους ὠνειρεύθησαν καὶ γῆν ἐπαγγελίαι,
ὁ γὰρ ἀγὼν τῆς ἐκλογῆς ἀγὼν ἐστὶ κοιλίας.

—

Π. —Μακάριος ὁ φεύγων 'στῆς μάχης τὸν βρασμὸν
ὅτι θὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὸν προϋπεσμόν.
Μακάριος ἐκεῖνος, ποῦ τὴν δουλειά του ξέρει,
κι' εἰς ἐποχὴν εἰρήνης καθὼς αὐτὴν μεγάλην
πρὸς ἐκπλῆξιν τοῦ κόσμου δὺο κοιλίας φέρει,
ἔμπροσθεν μὲν τὴν μίαν, ὀπισθεν δὲ τὴν ἄλλην.

—

Μακάριος ὁ λέγων μὲ λύγισμα καὶ πάσο:
«Βαρδᾶτε νὰ περάσω»
καὶ τοῦ φωνάζ' ἡ πόλις
ὤχου κι' ἀμὰν ἀμάν,
σὰν νἄλθε τώρα μόλις
μέσ' ἀπό τ' Ὀμοῦρμάν.

—

Μακάριος ποῦ καρτερεῖ
πότε ν' ἀρχίσουν οἱ χοροί,
γιὰ νὰ ξαναβαλσάρῃ
μὲ φτερωτὸ ποδάρι.

—

Μακάριος ποῦ γελαστὸς κάνει τὴν ντουλάτα του
καὶ βάζει τὴν σπαλάτα του.

Μακάριος ποῦ τὴν κορφὴ τῆς κεφαλῆς του πάνει
καὶ βλέπει δάφνης ἔξοχα πολύτιμο στεφάνι,
κι' οὔτε ποσῶς ἐξίσταται γιὰ τοῦτο κι' ἀπορεῖ
κι' οὔτ' ἐρωτᾷ πῶς ἔγινε στεφάνι νὰ φορῇ.

—

Φ.—Μακάριος κι' ὁ Δήμαρχος, ποῦ τούτη τὴ φορὰ
φιλομουσίαν ἔδειξε σοριγιώντος μουσολάτρου,
καὶ μ' ὅλον τὸ Συμβούλιον ἐπιάσθη 'στὰ γερὰ
κι' ἐβλ' εὐζώνους νὰ φρουροῦν τὸ πάλκο τοῦ θεάτρου.

—

Μακάριοι κι' οἱ Σύμβουλοι, ποῦ 'σούρωσαν τὰ φρύδια
καὶ τοῦ Δημάρχου ρίχτηκαν κι' ἠκούσθη τόσες θρῆνος,
κι' ἀφοῦ δὲν εἴγανε νερὸ, μ' εὐγενικὰ δριστήρια
τὸν ἔλουσαν οἱ Σύμβουλοι, τοὺς ἔλουσε κι' ἐκεῖνος.

—

Μακάριοι ποῦ χάνονται γιὰ τούταις τῆς κουβέντας
καὶ λέγουν πρὸς τὸν Δήμαρχον «μπεράτι ποσιντέντες.»
Μακάριος ὁ Δήμαρχος, ποῦ τοῦ ζητοῦν πολλοὶ
μιὰ κουταλιὰ νερὸ,
κι' ἐκεῖνος γιὰ τοῦ σάλκου του τὸ κάζο τοὺς μιλεῖ
μὲ πεῖσμα φλογερό.

—

Μακάριος ὁποῦ σφαλᾷ τὸ πάλκο τὸ σκαφάνο
κι' ἔχει τὴν πόρτα του κλειστὴ καὶ τὸ κλειδὶ παρμένο,
μακάριος ὁποῦ ξυπνᾷ πρωῒ μὲ τὸ σαλέπι
καὶ κρίνει μόνος του σὲ ποιὸν τὸ θεωρεῖο πρέπει.

—

Μὰ τρισμακάριε κι' αὐτὸ τὸ πάλκο τὸ μεγάλο,
ποῦ σήμερα τὸ ψάλλω,
καὶ λένε τώρα πῶς κλειστὸ
γιὰ κάμποσο θὰ μένῃ,
κι' οὔτ' ἕνα μουτσουνο γνωστὸ
σὲ τοῦτο δὲν θὰ μπαίνῃ.

—

Μακάριος κι' ἐγὼ καὶ σύ,
ποῦ δὲν θὰ βλέπωμε 'καρσὶ
'στὴν κλειδωμένη λόζα
τῶν Συμβούλων πόζα,
μήτε τὸ νέο τὸ παιδὶ καὶ τ' ὄξιο παλληκάρι,
ποῦ μᾶς ζυγίζει τὸ νερὸ μὲ τὸ μαργαριτάρι.

—

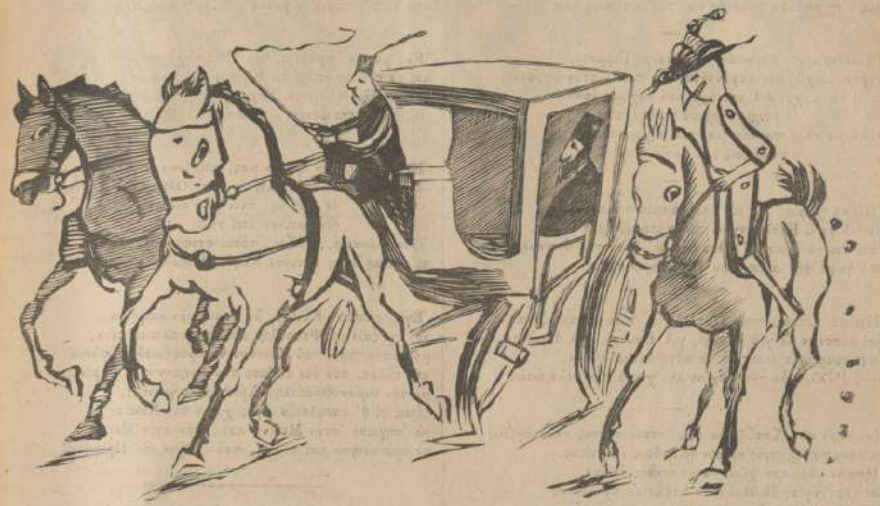
Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, κτύπα με 'μπρός καὶ πίσω,
ποῦ νὰ σοῦ 'πῶ νισάφι....
Π. —Δὲν θὰ τῆς ῥᾷς καὶ σήμερα...σκοπεύω ν' ἀπεργήσω
καθὼς οἱ τυπογράφοι,
ποῦ κάποιος τοὺς ὑπόσχεται πῶς θἄχουν κἀρὴ χίλια,
κουδούκλια μὲ τὰ κλήματα, λκγοὺς μὲ πατραχήλια,
καὶ τζάμπα ξερατόνωντας οἱ νέοι μουστερῆδες
σκαρώνουν τελεσίγραφα γιὰ τῆς ἐφημερίδες.

—

Ἀντίο...ρόλον ἀπεργοῦ κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς θὰ παίζω
καὶ σὺ θὰ μείνῃς 'στὸν «Ρωμηὸ» μενέγκος, κουρελιάρη,
μὲ κλάμμα θὰ παρακαλῇς, νἄλθω νὰ σοῦ τῆς βρέξω
καὶ θὰ γενοῦν τὰ μάτια σου γαρίδα γιὰ στιλιάρι.

—

Μακάριος ποῦ χάρισμα περνᾷ ζωὴ καὶ κότα,
πηγαίνω τελεσίγραφον ἀμέσως νὰ σοῦ στείλω,
καὶ ν' ἀπαντήσῃς αὔθωρει κι' αὐθημερὸν 'στὴ νότα,
κι' ἂν δὲν δεχθῇς τοὺς ὅρους μου θὰ χάσῃς πιὰ τὸ ξύλο.

Ὁ ξύλινος σαλπάρης
'στὴν Πόλι καββαλάρης.

—

(Σήμερα φέστα γίνεται μὲς 'στὴν Σταμπούλ τρανή,
κι' ἐν μέσῳ τόσου κτύπου
κι' ὁ Φασουλῆς ἐφ' ἵππου
τὸν Καίσαρα τῶν Γερμανῶν μὲ τέτοια προσφωνεῖ.)

—

Φ.— Ἰδού! προσῆλθον, Κάϊζερ, ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων
τὸν Καίσαρα τῶν κραταιῶν τιμῶν καὶ μεγαλύνων.
Ἰδού μ' ἐμπρός σου νικητήν,
φιλῶ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς,
κι' ὁμνῶ πεσμένος μπρούμυτα τὸ πάνσεπτόν σου κράνος,
καὶ παρηλιόνω εἶπλα σου κιμαρωτὸς Οὐλάνος.

—

Στὸ ξακουστό Γ'ιλδὶζ θὰ μπῇς,
ὁ φίλος ὁ Καλίογης
σὲ δέχεται μετὰ ποιμπῆς
καὶ τό μουστάκι στρῆρεις.

—

Ἂς εἴξευρα σὲ ποιὸν ὀντὲ χρυσὸ θὰ σὲ φιλέψῃ,
ἂς εἴξευρα σὰν τί φαγιὰ θὰ σοῦχη μαγειρέψει,
σὰν τί πιλάρια θἄκανε, μπουρέκια, μπακλαβάδες,
καὶ σαπουνὶ χαλβάδες.

—

Ἂς ἤμουν Κάϊζερ κι' ἐγὼ νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε
καὶ ξαπλωμένοι 'στὸ σοφᾶ κι' οἱ τρεῖς μας νὰ τὰ 'ποῦμε.
Νομίζω, Καῖσαρ, πῶς 'μιλεῖς,
μοῦ φαίνεται πῶς μὲ καλεῖς,
δὲν ἄκουσα, πῶς εἶπατε;
δεῖξου μου, Καῖσαρ ὅπατε,
κι' εὐκολα μὴν τὰ λησμονῇς τὰ περασμένα χρόνια,
ποῦ κι' οἱ Ρωμηοὶ παράφριζαν σὰν νἄπιναν ἀφιόνια.

—

Θυμήσου πῶς οἱ γίγαντες τοῦ δοξασμένου βράχου
πολέμους ἐμαγείρευαν κατὰ σοῦ νὺν συμμάχου,
κι' ἀπλόνωντας φαρδιὰ πλατειὰ τῆς δύο μας τῆς ὀρίδες
σ' ἐκεραυνοβολούσαμε μὲ τῆς ἐφημερίδες.

—

Τότε κι' ἐγὼ μὲ τὸν Ρωμηὸ σὰν πολεμάρχα Μοῦσα
σ' ἐκερανοβολούσα,
καὶ μὲ τῆς ῥίμαις 'ρόμαζαν οἱ πάνοπλοι στρατεῖ σου,
ὅμως τοῦ κάκου, Κάϊζερ, δὲν ἔβρωνε ταὐτί σου.

—

Κι' ὅταν γιὰ μᾶς ἐπρότεινες εἰς τὰς Δυνάμεις μπλόκο
τότε Ρωμηὸς δὲν ἔμεινε, ποῦ νὰ μὴν πάρῃ φόκο,
καὶ παρ' ὀλίγον ἔμπλεκε πολεμικῆς μανίας
νὰ 'κάναμε τὸν πόλεμο κι' αὐτῆς τῆς Γερμανίας.

—

Τότε δὲν ἐκατάλαβε κανεὶς Ρωμηὸς στιμοῦλες
πῶς ἦσουν ὁ καλλίτερος τῆς Ρωμηοσύνης φίλος,
κι' ὁ μπλόκος ἂν ἐγίνετο
γιὰ σκέψου το καὶ κρῖνε το.

—

Κανένα δὲν θὰ 'βλέπαμε σταυρωτὸ φεσὶ,
μήτε θὰ 'γνωρίζόμαστε μὲ τὸν Ἐτὲμ Πασσᾶ,
κι' ἕνα μονάχα ξαφνικὸ μποροῦσι νὰ μᾶς φέρῃ
πῶς ὁ παπποῦλης θάκεβε καὶ τάλλε του τὸ χέρι.

—

Τὰ περασμένα 'πέρασαν, ἐκηπτοῦχε Γερμανὲ,
χάρτια μαχῶν δὲν στρώνονται σὰν πρὶν 'στὸν καφφενὲ,
κι' ὁ σύμμαχος ὁ Πατισὰχ, ποῦ τυχερὸς ἐφάνη
'στῆς τύχης τὰ γυρίσματα.
θαρρῶ μὲ τοὺς παράδες μας πῶς σήμερα σοῦ κάνει
παράπαις καὶ χαρίσματα.

—

Πὲς νὰ χαρίσῃ κι' εἰς ἐμὲ καμμία ταμπακιέρα
καὶ νὰ γενῶ Κισλάρχαγας τῶν χαρεμιῶν μιὰ 'μέρα,
'πὲς του νὰ δώσῃ τ' Ὀσμανιὲ κι' ἐμοῦ τοῦ Φασουλῆ,
ποῦ τώρα τὴν ἀξίαν του τὴν ἐκτιμῶ πολύ.

—

Φέρε με μπρός 'στὸν Πατισὰχ μὰ τόσα μοῦτρα ξένα
καὶ σύστησί με γιὰ Ρωμηὸ, γιὰ Βλαχαρὸ, γιὰ Πρῶσσο,
'πὲς συμμαχία μυστικὴ νὰ κάνῃ καὶ μ' ἐμένα,
κι' ὁ Ρέλλης ἂν τὴν ἄρχισε μὰ 'γὼ νὰ τὴν τελειώσω.

—

Καὶ τώρα σὰν Χατζῆς θὰ πᾶς 'στοὺς τόπους τοὺς ἁγίους
νὰ λησμονήσῃς πρὸς κειρὸν θριάμβους ἐπιγείους.
Πήγαινε μὲς 'στὰ χώματα νὰ δεηθῇς ἐκεῖνα,
καὶ τῆς Ἁγίας Βηθλεὲμ τὸ σπήλαιον πρόσκυνα,
ποῦ μέσα νήπιον θαρρεῖς καὶ τώρα πῶς εἰμίζει,
ἀγγέλους ἄκου καὶ βοσκοὺς ἐκ βράχων ἀπορρώγων,
καὶ μὴ ποτέ σου λησμονῇς πῶς πάντα θὰ δεσπόζῃ
τῶν ἐλευθέρων λογικῶν ἡ φάτνη τῶν ἀλόγων.

—

Κι' ὅταν ἰδῇς τὸν Γολγοθᾶ, ποῦ 'σταύρωσαν τὸν Κύριον
καὶ τὸν ἐπότισαν χολὴς 'στὴ σταυρικὴ κρεμάλα,
μὴ λησμονῇς καὶ τῆς σκλαβιᾶς ἐκεῖνο τὸ μαρτύριον
καὶ πόσο 'ποτισθήκαμε φαρμάκι στάλα στάλα.

—

Κι' ἂν εἰς τῶν Κέδρων ἔξαρνα τὸν χείμαρρον καθίσῃς
μὴ, Καῖσαρ, λησμονήσῃς
πῶς στικυροφόρες χείμαρροι ἱπποτικῶν Τιτάνων
τὰς κέδρους ἐξερρίζωσε τῶν ἱερῶν Λιβάνων.

—

Κι' ἂν ἔμβῃς χρυσοστόλιστος καὶ 'στὴν Ἱεριχὼ
καὶ μαχρυσμένης σάλπιγγος σ' ἀνατινάξευν ἦχος,
θυμήσου μὲ τῆς σάλπιγγος ἐκείνης τὴν ἠχὼ
τῆς νέας τῆς Ἱεριχοῦς πῶς ἔπεσαν τὰ τεῖχη.

—

Κι' ὅταν γεμάτος μὲ συγκινήσεις
ἀπὸ τοὺς τόπους κύπους γυρίσῃς,
μὰ τὰ πεσόντα τὰ μεγαλεῖα,
μὰ τοὺς φυγόντας ἐν Θεσσαλίᾳ,
παρακαλῶ σε, Καῖσαρ μεγάλε,
νἄλθῃς 'στὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ τὴν λαμπρύνει καθὼς τὸ πάλαι
διορθωμένος ὁ Παρθενών.

—

Ἔλα, Στεμμάτων ἥλιε, καὶ μὲς 'στῆς συμφορεκῆς
καθὼς μᾶς ἦλθες κι' ἄλλοτε σὲ γάμους καὶ χαρὰς,
ἔλα μαζὶ τὸν πόλεμον νὰ 'δῇς παντοῦ τί γνῶσις,
πάψε, λειντάρι Πρωσσικὸ, τὸ πρῶτε μουγγρητό σου,
ἔλα μετὰ τὸν πόλεμον νὰ 'δῇς διοργανώσεις,
ποῦ θὰ τῆς πάρῃς σίγουρα καὶ Σὺ γιὰ τὸ Στρατό σου.

—

Ἔλα μὲ τὴν Ἀράπικη τοῦ Πατισὰχ φορὰ
καὶ μὲ τὸν κυματίζοντα Καισαρικὸν μανδύαν,
κι' ἂν δῇς κι' ἐμένα Στρατηγὸ πολὺ 'στὴν ἀρχὴ
νὰ μὴ γελάσῃς φανερὰ, γέλασε κατ' ἰδίαν.

—

Ἔλα νὰ δῇς τὴν δρᾶσιν μας, γειτόνων Ἐριάλτην,
Ἔλα νὰ πᾷς καὶ 'στὴν κλεινὴν τῆς Ὀλυμπίας Ἄλτιν,
νὰ δῇς κι' ἐκεῖ πῶς κότινος
δὲν ἔμεινεν ἀπό τινος.
Ὅσα κλωνάρια, Κάϊζερ, τόσοι στεφανωμένοι,
κι' ἀκόμη δίχως κότινον πλῆθος ἀνδρείων μένει.

—

Ἐγὼ, σκαθάτε Κάϊζερ, ἂν ἤμουν σὰν καὶ σένα
κι' ὄχι ξυλένιος Φασουλῆς καὶ στιχοπλόκος πένα,
μόλις τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ θὰ προσκυνοῦσ' ἀφίνως
καὶ τάλλα, ποῦ δὲν ἔσβυσε τὴν μνήμην των ὁ χρόνος,
μὲ τὴν κυρὰν Φασουλῆ, Χριστιανὴν γυναῖκα,
ξέρεις τί θ' ἀπιφάνιζα πρὸς χάριν τοῦ Χαΐτη ;
νὰ 'πήγαινα 'στὴν Μεδινὰ καὶ 'στὴν ἁγία Μέκκα
νὰ προσκυνήσω καὶ τὴ γῆ, ποῦ 'θάψαν τὸν Προφήτη.

Ἀπόκρυφ' Ἀθηναϊκὰ
τὰ μάλα γαργαλιστικά.

—

Ἐντὸς τῆς Ἀ κ ρ ο π ό λ ε ω ς τὰ βλίπετε μπονόρα,
ὁ Πὼπ εἰς τὴν Ἀ κ ρ ό π ο λ ι ν τὰ περιγράφει τώρα
μὲ δύναμιν περίτεχνον, μ' εὐστροφωτάτην γλῶσσαν,
κι' ἐλπίδειαν σπαργώσαν.
Ἀπόκρυφ' Ἀθηναῖκὲ, στουπίρει κάθε νοῦς
μὲ κάτι τύπους, ποῦ 'μπροστὰ τοὺς βλίπει ζωντανοὺς,
καὶ περελκόνουν πρόσωπα τῆς κοινωνίας τόσα
κι' ἀκοὺς νὰ λέγε σιγανά :
«τοῦτος ὁ Πὼπ ἀλήθειὰ
διάβολος τετρακέρατος, ποῦ πᾶχει τετρακόσα».

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἐπῶν Πινακωτῶν τὸν βρόμον, πρὶν Ξενολογεῖον Ξύδη,
βαυματῶν Πανεπιστημίων πλουσιώτατον εἰς εἶδη,
κτῆμα Χριστοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ Γερόγγη Κοτζιάνη,
κι' ὁ Ρωμηὸς θαρρεῖ συντάσσει ἐπαίξιας των τοὺς κάνει.
Βούτυρα, τυριὰ καὶ ρύζια, στάνεια καὶ ποιήτης πρώτης,
καὶ μελίσσων ποικιλία κι' ἐλιμυρὰ καὶ καλησπέρα,
κι' ἕνα μέρος κατ' ἰδίαν γιὰ μεγάλα φαγοπότια,
γιὰ ξεράντσιμα γλεντίδων, γιὰ γιορδιάτικα, γιὰ τραγούδια,
κι' ἕνα ρετσινάτο νέτταρ, ποῦ τὸ πίνεις μονορούφι
καὶ μὲ κάμποσα πατήματα γίνεται' ἔξοπλα κι' οἱ μπούροι.

—

Ἀναγγέλλομεν πρὸς γνῶσιν ἁρματέρων μας τῶν φίλων
τὴ Κατάστημα τὸ κλῆρας φιλικῶν κάθε ποικίλων
τοῦ Βασῖλη Παπαγιάννη καὶ τοῦ Νίκου τοῦ Σουρῆ,
ὁποῦ χάσκων κόσμος στέκει κι' ἀποῦν τὰ θαυρεῖ.
Ἐκεῖ στάνεια ποῦ θαυμάζετε, κάθε πρᾶγμα θαλασσί,
νέα μόδα περισσή,
δρόμος Εὐαγγελιστρίας, ἀριθμὸς δεκαοκτώ,
καὶ 'στοῦ Ἀκριβοῦ καρσί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Ὀκτωβρίου δεκάτη κι' ἑβδόμη.
κι' ἡ Βουλὴ δὲν συνῆλθεν ἀκόμη.

Ἑξακόσα τεσσερα καὶ τριάντ' ἀκομα
καὶ προετοιμάζεται κάθε νέο κόμμα.

Εἰς τὸν Στρατὸ τῆς Κρήτης,
ποῦ τὸν ἀκοῦς καὶ φρίττεις.

—

Φεύγεις λοιπόν, ἀγαπητὸ τοῦ Πατισὰχ λερεῦσι,
καθίνες τὴν φευγάλα σου μὲ δάκρυα θ' ἀκούσῃ.
Φεύγετε, Χαλικούτηδες, σᾶς δμώχνουν μὲ τὸ ζόρι,
ὥρα καλὴ 'στὴν πρίμνη σας, ὥρα καλὴ 'στὴν πλώρη.

—

Πᾶν οἱ φρουροὶ τῆς τάξεως .... κρίμα καὶ πάλι κρῖμα !....
βογγοῦν τῆς Κρήτης τὰ βουνὰ κι' ἀρρεκοπᾷ τὸ κῦμα,
καὶ λένε 'στὸ φευσάτο :
«ἐάντίς ντίλ πασσάτο.»

—

Ἀντίο, Χαλικούτη μου, Βασιβουζοῦκο μπόγια,
ψυχοῦλα μου καὶ τζίγια.
Δὲν κλαίω τῆς βαρκοῦλαις σας, δὲν κλαίω τὰ πανιὰ,
κλαίω ποῦ δὲν θὰ σφίξετε τοὺς σκλάβους σὰν ἀρνιά.

—

Στάσου, καραβοκύρη μου,
στάσου γιὰ τὸ χατῆρι μου,
στάσου πρὶν φύγουν ἀπ' ἐδῶ
ἀκόμη λίγο νὰ τοὺς 'δῶ,
νὰ τοὺς χορτάσω φίλημα, κι' ἀπὸ 'μπροστὰ καὶ 'πίσω
μὲ μηχανὴν ἐνσταντανὲ νὰ τοὺς φωτογραφήσω.

—

Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ θαρρῇ κανεὶς φεσᾶς Νιζάμης
ὅτι τὸν δμώχνουν μὲ κλωτσιαὶς προστάτιδες Δυνάμεις,
μήτε τὰ τελεσίγραφα, μήτε καμμιὰ φοβέρα
δὲν 'τρόμαξι τοῦ φεγγαριοῦ τὴν κόκκινη παντιέρα,

—

Μὸν' ὁ Ζαΐμης ὁ γλυκὸς κι' ὁ στριφτομουστακάτες
σᾶς ἔστειλε, Νιζάμηδες, νὰ πᾶτε κατὰ κράτος.
Δὲν λέω, τὸν 'θεήθησαν κι' οἱ Ναύαρχοι 'λιγάκι.
μὰ τοῦτος σᾶς ἐσάρωσε χωρὶς νὰ 'πῇ λογάκι.

—

Καὶ τώρα φεύγεις ἐν σπουδῇ,
Στρατὲ τῆς Πύλης φίνε,
ὄρε μὰ ξέρεις τί παιδὶ
ὁ κὺρ 'Αλέκος εἶναι ;

—

Μὰ τοὺς πολέμους τῶν Ρωμηῶν σὲ βεβαιῶ, Νιζάμη,
πῶς ὁ Ζαΐμης μονάχα, τὸ σιγανὸ ποτάμι,
χωρὶς καθὼς τὸν θεῖο του νὰ θύσῃ κι' ἀπολέσῃ,
'κατάφερε τὸν Πατισὰχ νὰ σᾶς ἀνακαλέσῃ,
καὶ δι' αὐτὸ τὸ τρόπαιον κανεὶς δὲν 'πῆρε κάβο,
κανεὶς δὲν τοῦπε μπράβο.

—

Δὲν εἶναι τάχα ψέμματα ; δὲν εἶναι παραμύθια ;
ὄχι, θὰ φύγουν, ἔφυγαν, τοὺς ἔδιωξαν 'στ' ἀλήθεια.
Φεύγετε, Νιζαμάκια μου, μὲ κλάμμα σᾶς κυττῶ
καὶ μ' ἕνα μιξομάντυλο σᾶς ἀποχαιρετῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Ἐπιστολὴ
'στὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ καὶ φίλτατε ψωρίτη,
τῆς ἀπεργίας ὀπαδὸς ὀκπάναις Χρυσαΐτη,
'πῆγα σὲ τόπους μακρυνοὺς, ὁποῦ νὰ μὴν τοὺς 'ξεύρῃς
καὶ μ' ὅλας τὰς ἐρεύνας σου νὰ μὴ 'μπορῇς νὰ μ' εὕρῃς.

—

Στραβὰ τὸ καπελάκι μου
σὰν παραλῆς φορῶ,
καὶ σίνα τὸ πουλάκι μου
'στὰ ξένα λιχτερῶ,
ποῦ σ' ἄφησα μονάχο σου τὸν σβέρκο σου νὰ βγάλῃς
καὶ δίχως ζυλοφόρτωμα μὲ τὸν «Ρωμηὸ» νὰ φάλῃς.

—

Ὁ Χρυσαΐτης, Φασουλῆ, 'ξοδεύει καὶ γιὰ 'μένα,
κι' ἐγὼ μὲ τὴν σακκοῦλα του περνῶ χαριτωμένα.

Μὰ μὴ θαρρῇς 'στὴν Αἴγινε πῶς εἶμαι μὲ τοὺς ἄλλους,
εἰς τόπον ἤλθα μακρυνόν
πολὺ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν,
πεῦξπατατράκα γίνεται μ' Ἐγγλέζους καὶ μὲ Γάλλους.

—

Ἐμεσώντζωσα κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ σὲ τὸν πρῶτον φίλον,
κι' ἦλθα ποὺ λὶς 'στὴν Ἀφρικὴ,
πέραν 'στὴν Ἄνω Νάξιαν,
ποῦ 'πάθανε καθὼς μοῦ λὲν οἱ Δερβισάδες νίλα
καὶ κάθε δίκα βέματα βλέπεις κι' μιὰ γκαμῆλα.

—

Ἐπῆγα μέσα 'στ' Ὀμδουρμὰν μὲ βάσανα καὶ κόπους
κι' εἶδα πολλοὺς Ἀράπηδες, σωστοὺς ἀγριανθρώπους.
μὰ καὶ τὸν Κίτενερ 'γνώρισα,
τὸν νικητὴν ἐκεῖνον,
κι' εἰς τοῦτον ἐξιστόρησα
τὰ περὶ τῶν Ἑλλήνων.

—

Κι' αὐτὸς θαυμάσας. Φασουλῆ, μ' ἐπάθισε κοντά του,
κι' ἔμπρός σ' ἐμὲ παρήλασι μὲ τὰ στρατεύματά του,
καὶ μὲ τὸ πλῆθος τὸ λευκὸ 'περνοῦσε καὶ τὸ σκοῦρο,
καβαλαρία καὶ πεζοὶ,
κι' ὕστερα 'ράγαμε μαζὶ
καὶ μοῦδωσε καὶ ποῦρο.

—

Κατόπιν δὲν εἶξεύρω πῶς, ἀπάνω 'στὸ τραπέζι,
ὁποῦ μ' ἐμᾶς συνέτρωγαν Ἀράπηδες κι Ἐγγλέζοι,
ἦλθε κουδέντα σοβαρὰ
περὶ τοῦ πολεμεῖν,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα καθαρὰ
τὴν γνώμην τὴν ἐμήν.

—

Ναὶ μὲν τοὺς εἶπα, προσηλιές,
σᾶς πρέπει θαυμασμὸς πολὺς
γιὰ τὰς ἀνδραγαθίας σας ἐν μέσῳ τῶν ἐρήμων,
πλὴν ὁ 'δικός σας πόλεμος δὲν φαίνετ' ἐπιστήμων.

—

Ναὶ μὲν ἀλκὴν ἐδείξατε πραγματικῶς γενναίαν
μὲ τὴς ἐρήμου τὰ σκυλιὰ,
πλὴν εἶναι μέθοδος παλιὰ,
κι' ἀκόμη δὲν ἐμάθατε τὴν μέθοδον τὴν νέαν.

—

Ναὶ μὲν μεγάλ' ἡ δόξα σας, ναὶ μὲν μεγάλ' ἡ νίκη,
ὅμως σᾶς λέγω πῶς αὐτὴ
δὲν εἶναι τόσον ζηλευτή,
τό δ' ἐν πολέμῳ πολεμεῖν 'στὸ πραλὸν ἀνήκει.

—

Αὐτὰ τοὺς εἶπα σοβαρὰ
κι' ἀνέπτυξα λεπτομερῶς
μ' Ἑλληνικὴν γαλήνην
τὴν μέθοδον ἐκείνην,
ποῦ τὴν ἀρχαίαν μέθοδον τὴν ἔχει κάμει φρύκαλο,
κι' ἔμειναν ὅλοι κόκκαλο.

—

Πόνεσα τὸ στομάχι μου κι' ἐπῆγα 'στὴν Φασιδε,
μῆλον σπουδαίας ἰρίδος, κι' ἤπια κεμπόϊη σόδα.
Ἐπῆγα καὶ 'στὸ Κορδοφὰν μοναχός μου μιὰ μέρα,
διότι, καθὼς ἔμαθα, κατέφυγ' ἐκεῖ πέρα
ἕνας Καλίφης τρομερός,

ὅστις ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς
τὸν τρόπον ἠκολούθησε τοῦ πολεμεῖν τὸν νέον,
ἐν ἄλλοις λόγοις τὸστριφε μένος πολέμου πνέων.

—

Μετὰ πολλὰ τρεχάματα κρυμμένα τὸν εὑρῆκα
τὸν Ἀβδουλλὰχ' Ἐλ-Ταϊσῆ,
ποῦ θὰ τὸν ἄκουσες καὶ σύ,
κι' ἀνάμεσα 'στὰ χέλη του τὸν 'φίλησα μὲ γλύκα.

—

Μ' ἐκύτταξε καλὰ καλὰ μ' ἐκεῖνο του τὸ μάτι
κι' ἐχαϊδεψε τὴν ράχη μου κι' ὕστερα τὸ μερί μου,
ἐγὼ δὲ τοῦπα: κᾶεν μοῦ λὲς, σαρίκα κοτσονάτε,
ἰσὺ γοντρὸς σκυλάραπας καὶ τέκνον τῆς ἐρήμου,
πῶς τὴν δικὴ μας μέθοδο κατώρθωσες νὰ μάθῃς
καὶ νίλα νὰ μὴν πάθῃς;

—

«Ποῦ διάβολο τὴν ἔμαθες 'στὴς ἐρημιὲς τὴν ξίρκ;
μήπως κανένας Ἕλληνας ἐξέπεσ' ἐδῶ πέρα,
κἂν ἐνεπνεύσθης μόνες σου, τῶν Δερβισῶν Σατράπη;
κάτσε καρεί μου γιὰ νὰ 'δῶ τὴν ὠλορφὴ σου μούρη...
δὲν ξέρεις πόση μοῦ γεννοῦν συμπάθεια κι' ἀγάπη
ἐκεῖνοι ποῦ 'στὸν πόλεμο τὸ κίβδουνε κουμποῦρι.

—

«Γιὰ 'πές μου, τζένουμ Ἀβδουλλὰχ καὶ ζιάπι 'στὴ φευγάλα,
ποτὲ δὲν ἔτυχε καὶ σὺ ν' ἀκούσῃς μέσα 'στ' ἄλλα
πῶς μία ῥότα' ἀρχοντικὴ
κι' ἀνέκαθεν πολεμικὴ
ἐβίδαξε τὸ πολεμεῖν πρὸ δύο χρόνων μόλις
'στοὺς ἀπολέμους τοὺς λαοὺς τῆς οἰκουμένης ὅλης;

—

«Κι' ἄνοιξαν τώρα τὰ στραβὰ τοῦ κόσμου τοῦ γελοίου,
ἐγὼ δὲ, τζένουμ Ἀβδουλλὰχ, ποῦ ὅλου δὲν ἐντράπηκα
πῶς εἶμαι θρίμμα γνῆσιον τοιούτου Βασιλείου,
τὸ τραγουδῶ καμαρωτὸς Ἑλληνικὰ κι' Ἀράπικα.

—

«Ἔλι σου γιὰ λέλι,
Ἔλι γιὰ μαζοῦρι,
χόρευε καγκελὲλι
μὲ ποζάτη μούρη.

—

«Μπογιάτισε τὰ μοῦτρα μου νὰ γίνουν μαῦρα πίσσα,
δός μου Δερβὶσι μαχητοῦ νὰ βάλω 'σκημίσα,
δός μου ζωνάρι κόκκινο καὶ πράσινο σαρίκι,
νὰ πάω μες 'στοὺς Ἕλληνας, ποῦ νὰ τοὺς πιάσῃ φρίκη.

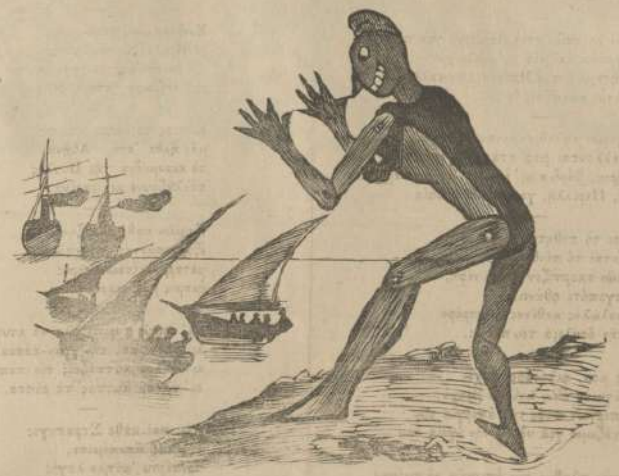
—

«Μὴ θέλῃς, τζένουμ Ἀβδουλλὰχ, ἐπὶ πολὺ κρυμμένος
'στὸ Κορδοφὰν νὰ μείνῃς.
Ἔλα νὰ πᾶμε 'γρήγορα μὲς 'στὸ δικό μας γένος
ταξίαρχος νὰ γίνῃς.
Ἐτοὺς ἄλλους τοὺς Δερβίσηδες μὴν 'πῇς τὸ μυστικό,
φασκέλωσέ τους κι' ἄρχα' τους νὰ πάθουν ξαφνικόν.

—

Τὸν Ἀβδουλλὰχ φιλέλληνα πιστεύω νὰ τὸν κόνω
καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἴσως τὸν φέρω, Φασουλῆ, μὲ κἄποιαν Ἀρκπίνα
μαζί μου 'στὴν Ἀθήνα,
ποῦ βγαίνουν ἀσπροπρόσωπες σκυλαραπάδων μούρες
καὶ χίλιαις δρὸ μουντζούρες.

—

Ὁ Φασουλῆς μὲ σχήματα τρελλὰ
τῆς Κρήτης τοὺς Νιζάμηδες γελᾷ.

Ὡς ὅτου κάθε πρόοδος καὶ προκοπὴ τελειώσῃ,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς θὰ σώσῃ,
ἐγὼ σκοπεύω, Φασουλῆ, νὰ μείνω μὲ τὸν μαῦρο
καὶ σὲν γυρίσω μιὰ χαρὰ χαζίρικα νὰ τάβρω.

—

Ἀμυγδαλοτσακίσματα,
σοῦ στέλλω χαιρετίσματα,
σὺ μὴν θερμότατα φιλῶ
κι' αὐτοὺς ποῦ μ' ἀγαπᾶνε,
καὶ γράφε μου, πρακαλῶ,
τὰ πράγματα πῶς πᾶνε.

—

Πότε κι' οἱ ὁλίγοι Βουλευταὶ
θἄλθοῦν ἀνυπερθέτως...
ὀρεδοὰρ, ἀγαπητὲ,
Δερβίσης Περικλέτος.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ τοῦ προσφιλοῦς του τοῦ Φασουλῆ.

—

Δὲν 'πίστευα, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἔτσι θὰ μ' ἀφήσῃς,
μηδὲ 'στὸ νοῦ μου τόβαζα καὶ σὺ πῶς θ' ἀπειργήσῃς,
καὶ πῶς θὰ πῇς 'στὴν Ἀφρικὴ
καὶ θὰ μοῦ γράφῃς κἀτ' ἐκεῖ.

—

Δὲν 'πίστευα, βρὲ μασκαρᾶ,
ποῦ δὲν σοῦ λείπει γνῶσις,
πῶς τέλειγες 'στὰ σοβαρὰ,
μὰ θὰ τὸ μετανοιώσῃς.

—

Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ ἐμέλεξες νὰ πῇς 'στὸ Κορδοφὰ
τώρα ποῦ τόσοι καρτεροῦν ν' ἁρπάξουν καὶ νὰ φᾶν,
ποῦ κάθε φόβος ἔλειψε γιὰ νἰὸ φαλιμέντο,
ποῦ 'γρήγορα θὰ προσκληθῇ τὸ μέγα Παρλαμέντο,
ποῦ κι' ὁ Ζαΐμης 'βάλθηκε 'στ' ἀλήθεια νὰ 'μιλήσῃ
καὶ τοὺς χυμοὺς τῶν λόγων του θὰ τοὺς ρουφᾷ μελίσσι.

—

Ἀνάγκη κατεπείγουσα νὰ 'βρίσκεσ' ἐδῶ πέρα
σὲ μερικαῖς ἡμέραις,
πρὶν ἔλθουν οἱ πατέρες,
ὁποῦ μ' αὐτοὺς ὁ διάβολος μᾶς 'πῆρε τὸν πατέρα.

—

Ὀφείλεις νὰ παρευρεθῇς 'στὴν πρώτην συνεδρίασιν,
ὁποῦ θὰ φέρῃ σίγουρα πολλῶν δεινῶν τὴν ἔκσυσιν,
ἀνάγκη νὰ παρευρεθῇς... τάκουσ; μὴν τὸ ξεχάσῃς,
γιατὶ πολὺ θὰ χάσῃς.

—

Ἡ πρόοδες ἡ μέλλουσα δὲν εἶναι πλέον χίμαιρα,
πρὸς τὸ παρὸν 'στὸ Κορδοφὰν μὲ τὸν Δερβίση γλέντα,
ἐγὼ δρὸ πάλκα τῆς Βουλῆς 'καπάριωσ' ἀπὸ σήμερα,
κι' ἀφοῦ γιὰ πάλκα, Περικλῆ, συνέπεσε κουδέντα,

μάθε πῶς καθησύχασαν τἀνήσυχα τὰ πλήθη
σὰν ἔμαθαν μετὰ χαρᾶς
εἰς ὥρας τόσον σοβαρᾶς
τοῦ πέλκου τοῦ Δημαρχικοῦ τὸ κάζο πῶς ἐλιθε.

—

Τὸ πάλκο μένει τοῦ λειποῦ 'στὸν Δήμαρχο γιὰ πάντα
κι' ὑφώθησαν χρεώγραφα καὶ μία κι' ἄλλη ράντα.
Πάει κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποῦ Μπύρραις συνεκλόνισε
κι' ὅλους μᾶς ἐδαιμόνισε.

—

Εὐζώνων βλέπω λιγερῶν καλοθρεμμέναις γάμπαις,
ποῦ βαρβάτοροι στέλλονται μές' στὰ τυπογραφεῖα,
βάρδια 'στὰ πιεστήρια, βάρδια κι' ἐμπρὸς 'στῆς στάμπαις,
ποῦ σὰν τῆς σμίξης, Περικλῆ, γαννόβλουζ σορία.

—

Τῆς ἀπεργίας ἔφθασε τὸ ποθητὸν τὸ τέλος
κι' ἀκούω νὰ τονίζεται τὸ πένθιμόν της μέλος.
Ὀνείρων χρυσαΐτικων σκορπίζονται τὰ νέφη,
τὸ φαγοπότι φθάνει,
κι' ὡς πρίβατον ἀπόλωλὸς καθένας ἐπιστρέφει
καὶ τὴν δουλειὰ του πιάνει.

—

Διό, βρὲ Περικλέτο μου, φιλόσοφος ψυχή,
τοῦ ρχατιοῦ τὸ μάταιον ἐδῶν καὶ τὸ βραχύ,
μετὰ τῶν ἄλλων ἀπεργῶν πάψε τὴν ἀπεργία σου
κι' ἔλα νὰ κουβεντιάζωμε γιὰ νἔχῃς τὴν ὑγεία σου.

—

Ἄκοῦς καὶ σὺ μὲ τὴν πληθὺν τῶν ἀπεργῶν νὰ σμίγῃς
καὶ 'στὰ καλὰ καθούμενα 'στὴν Ἀφρικὴ νὰ φύγῃς,
καὶ ν' ἀπαντᾷς Ἀράπηδες καὶ νὰ τοὺς κάνῃς μάτσι;
κι' ἐγὼ μουρλὸς ἐνόμιζα πῶς εἶσαι 'στὸ Γελάτσι.

—

Περνῶ κι' ἀπὸ τ' Ἀρσάκειο καὶ βλέπω βαρβατόρους
μὲ φουστανέλαις κάτασπραις καὶ κόκκινα ρασάκια,
φυλάνε τῆς μαθήτριαις κεὶ τοὺς λιμοκοντόρους
γιὰ νὰ μὴ κορτετζάρωνται καὶ δίνουν ραβασάκια.

—

Κι' ἐνῷ προχθὲς ἐπήγαινα πρὸς τὰ Χαυτεῖα μόνος
νὰ πιῶ κανένα ναργιλὲ νὰ σβύσῃ κάθε πόνος,
κάποιος ἔμπρός μου σταματᾷ
κι' ἀπηλπισμένος μ' ἐρωτᾷ :
«γιὰ 'πές μου τὰ κορίτσια μας τί ὀμέδολο θὰ γίνουν ; »
καὶ μ' ὅρος τοὔπα σοβαρί :
«κατὰ τὴν γνώμην μου θαρρῶ
πῶς εἶναι τὸ καλλίτερο κορίτσια ν' ἀπομείνουν.»

—

Περνῶ κι' ἀπὸ τὸ Κεντρικό, ποῦ κρίβει τόσ' πλοῦτο,
τῆς κάσσας ἀντικρίζω
κι' ἀπέξω ψιθυρίζω :
«ἂν ἀπεργεῦσαν οἱ Ρωμηοὶ μιὰ 'μέρα κι' ἀπὸ τοῦτο,
τότε καὶ μόνον εἶν' ἐλπὶς
καὶ τότε πιθανὸν νὰ 'πῇς
πῶς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος τὸ κράτος ν' ἀπεργάσῃ
διὰ παντὸς ἀπ' ὅλα,
ἂν ἔλλεις λόγους ὀχλαγὼ μιὰ καὶ καλὴ ν' ἀφήσῃ
'στὴν ἔρημον τὰ κῶλα».

—

Εἶδα καὶ σὺ νὰ μ' ἐρωτᾷς,
Παλγάτσε κι' Ἀρλεκίνε,
σὲ ποιὸ σημεῖο κατ' αὐτὰς
τὰ πράγματά μας εἶναι.

—

Κόκκαλα ξεργλείφονται,
κουδέντα καὶ καφρές,
κιμάτα προκαλείφονται
καὶ φτειάνουν ἁλοιφές.

—

Συνδυασμῶν πειράματα
σὲ Βουλευτῶν ὁμίλους,
κι' ἐπιστολαὶ καὶ γράμματα
τοῦ Θεοδωρῆ 'στοὺς φίλους.

—

Κόσμος ποικίλος καὶ πολὺς
μᾶς ἦλθε 'στὴν Ἀθήνα,
τὰ καραμέλια τῆς Βουλῆς
τἀλλάζουνε κι' ἐκεῖνα.

—

Χειμὼν καθ' ὅλα ζωηρός,
ἐξύπνησαν κι' οἱ χαῦνοι,
μεταρρυθμίσεων χορὸς
ἐμπρός μας παρελαύνει.

—

Κι' ἀκοῦς ταμποῦρλο νὰ κτυπᾷ
κι' ἀκοῦς καὶ τὴν γρὰν-κάσσα,
κι' ἀλλοῦ κυττάζεις τὸν παπποῦ
κι' ἀλλοῦ κυττᾷς τὰ ράσσα.

—

Λέει καὶ κάθε Στρατηγὸς
τί νίκας ἀπεκόμισε,
πρίπερσυ 'κάηκε λαγὸς
κι' ἐρέτες τσίκνα 'βρόμησε.

—

Πανούκλας δύο κρούσματα 'γινῆκαν μὲς 'στὴ Βιέννη
κι' εἶπα αμ' αὐτὸ τί βγαίνει ;»
Δῶστε σ' ἐμὲ μιὰ ρίβδια νὰ τὰ καλλιεργήσω
καὶ πέρα πέρα τοὺς Ρωμηοὺς νὰ τοὺς ἐνοφθαλμίσω,
κι' ἔτσι μὲ τὴν πανώλη
ἀντάμα νὰ πᾶν ὅλοι,
ἂν καὶ νεμίζω, Περικλῆ, πῶς ἡ 'δική μας βρώμα
'μπορεῖ νὰ σνίξῃ σίγουρα καὶ τὴν πανούκλ' ἀκόμα.

—

Τὰ δύο μας τὰ θωρηκτὰ θὰ φύγουν εἰς τὸν Τάρκντα
κατάφορτα μὲ τῶν νεκρῶν τὰ στέρανα τἀμάραντα.
Πᾶνε κι' αὐτὰ μὲ τὸ καλὸ
νὰ πάρουν πάστρα περισσὴ...
χειρέτα μου, παρακαλῶ,
τὸν Ἀβδουλλὰχ-Ἐλ-Ταΐσῆ.

Ἡ Τέχνη Περιοτικόν, ποῦ μιὰ φορὰ τὸν μῆνα
θὰ βγαίνῃ 'στὴν Ἀθήνα,
τοῦ Πέτρου τοῦ Βασιλικοῦ,
τοῦ φάντου τοῦ βουκολικοῦ,
ὅρως τὰ συνεργάζεται καὶ τόση λογιότες
καὶ ποιητικὶ παστγνωστοι καὶ λογοτράφοι πρώτοι.

—

Ὁ νέος ὁ Φιλόδωρος, ὁ Φωτιάδης ἥρως,
ἐτέλιωσε τοὺς γάμους του 'στὴν Μασσαλίαν τώρα
μὲ τὴν Λουκίαν τὴν Λωρὶτ ἀπὸ σπουδαῖο σπῆτι,
κόρην λαμπρὰν μὲ καλλονὴν καὶ μὲ χαρίτων δῶρα
Ἐφ' ᾧ τοὺς ραΐσει δ.' ἐνχῶν, κι' ὁ Φασουλὰς ἀρθόνων
συγχαίρων τὸν περίτυστον τῶν Ἰδίων Βαρόνων.

—

Ὁ Μουτσόπουλος κι' ὁ Βλάχος μ' ἰρτασίας ἀργαιοῦ
ἐν Κατσότρᾳ ἀναγγέλλουν πᾶσες ναυτεριωῦν,
πλουτισθῆν διὰ πεκίλης συλλογῆς ἐμπορευμάτων
καὶ ποϊωτελῶν πραγμάτων.
ποῦ τἀ'φεραν τρόκοι φρόκκα κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις
καὶ τὴν τετέρη σκανδαλίζουν τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πλουσίων.
Τί Κατάστημα τρόκοι καὶ τί λούσα τοῦ συρμοῦ,
ἀμπὸς τριανταεξῆ, μέσα 'στὸν ὅδῦν Ἕρμου.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χιώτη, μεταρρυθμισθὲν γομάτο,—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσὰ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη Ὀκτωβρίου κι' εἰκοστὴ
κι' Ἀκαδημία λάμπει θαυμασιή.

Ἑξακόσια πέντε καὶ τριάντ' ἀκόμα,
γιὰ τὸ Παρλαμέντο λέει κάθε στόμα.

Ὁ τρανὸς μουστακαλῆς σκέπτεται περὶ Βουλῆς.

—

Μὶς 'στὸν τόσε σαμπᾶ
καὶ τὴν βρέσι τὴν πολλὴ
ὁ Ζαήμης μελετᾷ
τί νὰ κάνῃ τὴν Βουλή.

—

Ἴσως ὅλους μᾶς ῥωτήσῃ
τί πρὶς τὸ παρὸν ἀρέσει,
ἴσως νὰ τὴν διαλύσῃ
δίχως νὰ τὴν συγκαλέσῃ.

—

Πιθανόν, καθὼς μᾶς λένε, τὴν συγκάλεσι νὰ κάνῃ
δίχως νὰ μᾶς ξερωνίσῃ διαλύσεως φρεμάνι,
ἴσως νὰ τὴν διαλύσῃ κι' ὕστερα τὴν συγκαλέσῃ
καὶ τὰ Νεμοσχεδιά του νὰ τελειώσουν ἐν ἀνέσει.

—

Πιθανόν, ὡς λέγουν ἄλλοι,
καὶ νὰ μᾶς τὴν ἀναβάλῃ,
πιθανόν, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν σωτήριον Βουλήν,
ἐπισήμως νὰ κηρύξῃ κατ' αὐτὰς ἀναβολήν.

—

Τί θὰ γίνῃ ποιὸς τὸ ξέρει,
πιθανὸν καὶ νὰ τὴν φέρῃ
κι' ὕστερα τὴν ἀναβάλῃ
ὡς νἀλθῇ τὸ Καραβάλι.

—

Πιθανόν νὰ γίνῃ τόνα, πιθανὸν νὰ γίνῃ τἄλλο,
ἀμφιβάλλειες κι' ἀμφιβάλλω.
Μὰ κι' οἱ κύκλοι τῶν τρανῶν
δὲν τὸ ξέρουν τί θὰ βγάλῃ,
ὅμως εἶναι πιθανὸν
καὶ νὰ μὴν τὴν ἀναβάλῃ.

—

Καὶ νὰ μὴν τὴν ἀναβάλῃ καὶ νὰ μὴν τὴν συγκαλέσῃ
καὶ νὰ μὴν τὴν διαλύσῃ,
νὰ ζητήματα μεγάλα ποῦ ξεφύτρωσαν 'στὴ μέσῃ
καὶ μᾶς ἔχουνε ζαλίσει.

—

Ἴσως γίνῃ, λὲν πολλοὶ
κι' ὁ «Ρωμηὸς» ὁ φαμφαράνος,
πρόσκλησις κι' ἀναβολὴ
καὶ διάλυσις συγχρόνως.

—

Ἴσως, ὅπως λὲν καμπόσοι,
ποῦ 'στὰ πράγματα βαθύνουν,
ἕνα τέλος νὰ μᾶς δώσῃ,
τὸν Ζαήμη δὲν ἀρέσουν
καὶ τὰ τόσα γεγονότα, ποῦ κινοῦν τὰ ξένα κράτη,
τοὺς Ἰάπωνας, τοὺς Ἄγγλους, τοὺς Φραντζέζους καὶ λοιπάς,
ἴσως καὶ τοῦ Ῥουλεάμου τὸ ταξεῖδι τὸν παράτησι
καὶ ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς κρυφίους του σκοπούς.

—

Ἴσως τῆς Διπλωματίες οἱ ῥυσυηριῶδεις κρῖκοι
νὰ τοῦ 'δέσανε τὴν γλῶσσα, νὰ τοῦ 'χάλασαν τὰ πιάνα,

ἴσως τὸν ἱπηρεάζει καὶ τοῦ Δραγούμη ἤθικη
καὶ κυττάζομε κλεισμένη τὴν Βουλή μας τὴν φαγάνα.

—

Ἴσως ὅμως κι' ἡ Φασόδα νὰ τὸν 'τάραξε κι' αὐτή
καὶ γιὰ τοῦτο μέχρις ὥρας μετεώρους μᾶς κρατεῖ,
ὅμως κι' ἄλλα γεγονότα σοβαρότερ' ἀπ' αὐτὰ
πιθανὸν νὰ μὴν ἀφίνουν τὰ χειλάκια του λυτά.

Ποιὸς τὸν ξέρει τί θὰ κάνῃ;
γρῦ δὲν λέει, γρῦ δὲν βγάνει.
'βάλθηκε νὰ μᾶς βουβάνῃ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

(Ἔξω τῆς Ἀκαδημίας στολισμένο συυλατσάρει
τὸ ξυλένιο τὸ ζευγάρι,
πρῶτα δὲ τὸ στόμ' ἀνοίγει ταῦ κυρίου Φασουλῆ
καὶ 'στὴν 'Αθηνᾶ λαλεῖ.)

—

Φ.—Τάμαθες, Ἀθηνοῦλα μου, τάμαθες τὰ χαμπέρια;
ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς μὲ τὰ σοφὰ τερτέρια
μᾶς 'στῶν μεταρρυθμίσεων τὴν τύφλη τρικυμίαν
λὲν πῶς θ' ἀνοίξῃ γρήγορα καὶ τὴν Ἀκαδημίαν.

—

Εἰπέ μας, Ἀθηνοῦλα μου, κορίτσι λατρευτό,
τὸ πρόσμενες κι' αὐτό;
κι' ὅμως τοιοῦτον ἄγγελμα σαλπίζετ' εὐφροσύνως,
εἰπέ το 'στὸν Ἀπόλλωνα γιὰ νὰ χαρῇ κι' ἐκεῖνος,
κι' ὁ Μουσηγέτης ὁ Θεός, ὁ λάμπων ἐκ τοῦ κάλλους,
νὰ τὸ ρωνέξῃ δυνατὰ πρὸς τοὺς Θεοὺς τοὺς ἄλλους.

—

Ἄκου πῶς φθάνει μιὰ φωνὴ
μέχρι τετραπιράτων:
« Ἀκαδημία θὰ γενῇ
κι' ἐδῶ τῶν Ἀθηνάτων».

—

Καὶ τίς τὰ γράμματ' ἀγαπῶν
γι' αὐτὸ δὲν θὰ σκιρτήσῃ;
Ἀθήνατοι κι' ἐμεῖς λοιπὸν
καθὼς καὶ 'στὸ Παρίσι.

—

Κατόπιν τῶν πολεμικῶν θριάμβων καὶ τῶν κρότων
ἔλθ' ἐπὶ τέλους κι' ἡ σειρὰ τῆς τέχνης καὶ τῶν φώτων.
Φωτιὰ καὶ λαύρα πρῶτα,
κατόπιν δὲ τὰ φῶτα.
κι' ἀστείρευτος κι' ἀπέραντος τῆς διανοίας κρήνη,
μετὰ τοιοῦτον πόλεμον τοιαύτη πρέπ' εἰρήνη.

—

Σὺ ποῦ θωρεῖς ἀπὸ ψηλὰ
τὸ φωτογένον χῶμα,
κυττάζω τώρα νὰ γελᾷ
τὸ θεῖον σου τὸ στόμα.

—

Κι' ἀπὸ σοφῶν ἀδάμαντας, σαπφείρους, μαργαρίτες,
σοῦ βάζουν περιδέραιον, τὸ Γαλλιστὶ κολιέ,
καὶ χαιρετᾷς τοῦ Φασουλῆ συγχρόνως ευαπολίτας,
καὶ τὸν Πενταγιωτόπουλον, τὸν νέον Ρισελιέ.

—

Ἐκ τῆς πολλῆς σου τῆς χαρᾶς
τὸ μάρμαρό σου πάλλει,
κι' ὁ Περικλῆς ὁ μασκαρᾶς
ἀθάνατος προβάλλει.

—

Κυττάζω τὸ καμάρι σου
'στὰ τωρινὰ τὰ χάλια μας,
ποῦ πρέπει τὸ κοντάρι σου
νὰ σπάσῃ τὰ κιφάλια μας.

—

Εἶναι καιρὸς κατάλληλος ν' ἀνοίξουν τὰ τειμένη,
'στὴν ἔδραν τὴν ἀθάνατον καθένας ν' ἀπιωθῇ,
τῆδε κἀκεῖσε χάνεται σοφία σκορπισμένη,
καὶ μέρος δὲν εὑρίσκεται γιὰ νὰ συγκεντρωθῇ.

—

Ἴδε μας, κόρη τοῦ Διὸς τοῦ νεφεληγερέτου,
ἀθάνατος κι' ὁ Φασουλῆς μετὰ τοῦ Περικλέτου.
Πρῶτοι 'στὴν Ἀκαδήμειαν ἐμεῖς θὰ πλησιάσωμεν
κι' ἀμέσως ἀπὸ σήμερα θὰ τὴν ἐγκαινιάσωμεν.
Μόνον σαφάντ' Ἀθάνατοι μὲ 'στὸ ψωρο-Παρίσι,
μὰ τοὺς ἐξῶ ποιὸς θὰ 'μπορῇ σωστὰ νὰ τοὺς μετρήσῃ;

—

Προσελθόντων εἰς τέμενος, λαμπρύνον τὰς Ἀθήνας,
γιὰ νὰ χαρῇ 'στὸν τάφον του κι' ὁ μακαρίτης Σίνας.
Ἀνοίξωμεν, βρὲ Περικλῆ, τὰς πύλας τῆς ἀμρότερα,
δὸς ἀφορμὴν εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ θὰ γενοῦν σοφώτεροι.

—

Κλεῖθι μου, ἀργυρότοξε, κλεῖθι, Θεὲ φωτὸς,
ποῦ Χρύσην ἀμφιβέβηκας, Τενέδοιο δ' ἀνάσσεις,
ἐντὸς ὀλίγου σαματᾶς θὰ γίνῃ δυνατὸς
καὶ πιθανὸν τὴν θέσιν σου τὴν ὑψηλὴν νὰ χάσῃς.

—

Ἴσως ἐκεῖ ποῦ στέκεις
καὶ χάσκεις σὰν ζαζέκης
ἰδῇς 'Απόλλων' ἄλλον
μετὰ γραμμῶν παγκάλων.

—

Ἴσως ἐμένα βάλουν, ἴσως τὸν Περικλέτο,
καὶ τῶν Μουσῶν ἡ Μοῦσα
νὰ καταντήσῃ τώρα νὰ παίζῃ τόργανέτο
θεότης ἐκπεσοῦσα.

—

Ἀνοίξωμεν τὰς πύλας ἐντρόμως κι' εὐλαβῶς
νὰ 'δῇ χειμάρρους φώτων ὁ κόσμος ὁ στρεβός,
λαλήσωμεν οἱ πάντες περὶ διὰ γραμμάτων,
ὀνόματα συγχρόνων κι' ἀγάλματ' ἂς λαξεύουν,
κι' ἂν ἔλλειψις ὑπάρχῃ 'στὴν Δύσιν ἀθανάτων
νὰ στείλωμε καμπόσους, ὁποῦ μᾶς περισσεύουν.

—

Ἀφήσωμεν πολέμους καὶ σπάθας καὶ τορπίλες
καὶ τοῦ σεπτοῦ τεμένους ἀνοίξωμεν τὰς πύλας,
σοφίας θαπῶται
νὰ 'μποῦν σ' αὐτὸ τρεχάτοι,
Νάρκισσοι Μιστριῶται,
Σεμτέλει μουστακάτοι.

—

Ἔτσι δὲν 'πῆγε τοῦ κακοῦ
πολίμου θρίαμβος πολύς,
σπολὴν 'Ακαδημαϊκοῦ
ἐφόρεσε κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Κι' ὁ Περικλέτος τὴν φορεῖ
καὶ πρῶτος πρῶτος προχωρεῖ

μὲ τὸν Μυριανθούση
πρὶν ἔλθῃ τὸ λεφοῦσι.

—

Κύττα, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ,
κύττα στολαῖς ἀληθιναῖς,
τῆς ἀγορᾶσαμε φτηνά.

—

Γιὰ κύτταξε τὸ τριχαντὸ
καὶ τὸ σπαθάκι τὸ κοντό.
Σπαθὶ δὲν εἶναι τῆς φωτιᾶς, εἰρήνης εἶναι ξίφος,
ὁποῦ μὲ τοῦτο λύνεται κάθε σοφίας γρίφος.

—

Γιὰ κύτα, Περικλέτο μου, προσφιλεστάτη κάρα,
μὲ στέφαν' ἄπειρα δαφνῶν πᾶν κι' ἔρχονται τὰ κάρα,
κι' ἰδοὺ πηδᾶει σὰν Μαινὰς ἡ πόλις τῶν παιάνων
σκεπάζει μὲ δαφνῶν σωρούς
σοφῶν ὁμίλους σοβαρούς,
ποῦ μόλις τὸ κεφάλι των ἐξέχει τῶν στεφάνων.

—

Π.— Βρὲ ὀμεδόντρου μου κουλοῦκι,
τ' εἶναι τοῦτ' ἡ τελετή;
σπρώχνεται πυκνὸ μπουλοῦκι
καὶ σοφὸς σοφὸν πατεῖ.

—

Ἄγνωστοι λαλοῦνται γλῶσσαι,
ῥέει ποταμὸς ἰδρῶτος,
καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε
ποιὸς ἀπ' ὅλους θἄμπῃ πρῶτος.

—

Ἕνας ἀπ' ἐδῶ μὲ σπρώχνει,
ἄλλος ἀπ' ἐκεῖ μὲ διώχνει,
καὶ πολλοὶ τῶν Ἀθανάτων
συγκρατοῦν τὰ πισινά των.

—

Κάθε πρώτη κορυφὴ
'στὴν 'Ακαδημίε μπαίνει....
μὴ μὲ σπρώχνετε, σοφοί,
καὶ δι' ὅλους τόπος μένει.

—

Εἰς τὸ τέμενος φρίατε,
λεγιώτατοι καθῆστε,
ἄλφα βῆτα γάμα ρό,
τὸ κεφάλι μας ξερό,
θέματ' ἄρρητα γραμμένα
καὶ κουκιὰ μαγειρεμένα.

—

Δός μου, Φασουλῆ, τὸ χέρι,
ὁδηγός μου σὺ νὰ γίνῃς,
μέσα 'στῶν σοφῶν τ' ἀπκέρι
μονεχόν μου μὴ μ' ἀφίνῃς.

—

Δός μου τὸ δεξί σου μπράτσο
κι' ἔβραν φέρε μου νὰ κάτσω
γιὰ νὰ βλέπω καὶ νὰ κρίνω,
μὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ,
δὲν 'κουδάλησες κι' ἐκεῖνο
τὸ γνωστό σου τὸ σκυλὶ
μὲ σπαθὶ καὶ τριχαντὸ
νὰ τοὺς πάρῃ 'στὸ κοντό;

—

Ὁποίου γεγονότος περιφανὴς ἡμέρα!
τὸ τέμενος ἀνοίγει τοῦ Σίνα πέρα πέρα,
κι' Ἀθάνατοι προστρέχουν εἰς τοῦτο χαρωποί,
ἔρχονται μὲ τὸν ὄρθρο καὶ φεύγουν μὲ τὸ σούρουπο,
κι' ὅλοι συναμιλλῶνται ποιὸς 'γρήγορα θὰ 'πῇ:
«ποντίκι ποντικάκι ποντικατρυπιοκούρουπο».

—

Νὰ κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἄλλοῦ
φάτσαις τουρλοῦ τουρλοῦ
πάσης φιλολογίας καὶ πάσης ἐπιστήμης.
ὅμως παιὰν κτυπᾷ
κι' ὁ κόσμος σιωπᾷ . . .
μὲ τρικαντό καὶ ζίφος προβαίνει κι' ὁ Ζαΐμης.

—

Εὐὰν εὐοί κραυγάζουν ἄνδρες Θεμιστοπλεῖοι
κι' ἐκεῖνος ἀπαστράπτων μὲ σχήματα λαλεῖ,
καὶ μὲ τῆς παντομίμαις καταλαβαίνουν ὅλοι
πῶς τῆς 'Ακαδημίας τὴν ἔναρξιν δηλοῖ.

—

Βλέπω καὶ τοὺς ἀρίστους
καὶ πάντας τοὺς ἐν τέλει
κομψοὺς, χρυσοστολίστους,
νὰ στάζουν λίμας μέλι.

—

Μάρμαρα, χρυσομάρμαρα καὶ μαρμαροκολώναις,
δεχθῆτε τοὺς βατράχους μας καὶ τῆς νεροχελώναις,
καὶ δέρραι τοῦ Θασούλη,
τοῦ λάμπει πάντοτ' ἐν στολῇ,
τοῦ πρώτον πρῶτον μ' ἔρερε 'στὸν μέγαν τοῦτον οἶκον,
ὅπως συστήσῃ 'στοὺς σοφοὺς κι' ἰμένα τὸν ἀγροῖκον,
καὶ πλησιάσουν κι' εἰς ἰμὲ
τὸν λόγιον σουρτουκλεμέ,
κι' ὁ Φασουλῆς σὺν 'Αθηνᾷ τὰς χεῖρας νὰ κροτῇ.
κι' ἐγὼ νὰ γίνω Μπρουνετιὲρ κι' αὐτὸς Πιὲρ Λοτί.

—

('Ενῷ κι' οἱ δυὸ περιπατοῦν
καὶ κορδωμένοι συζητοῦν.
κόσμος ποικίλος καὶ πολὺς μαζεύεται γιὰ χάζι,
καὶ πάγκαλος ἀνοίγεται τῶν φώτων ἡ παλαίστρα,
κι' εἰς κάθ' ἐρχόμενον σοφὸν ὁ Φασουλῆς φωνάζει:
«ματάκια μου ξυνόριζο καὶ χαβιερομανίστρια.»)

—

Φ. — Προσίρχονται καὶ κάτοικοι
τῆς πάλαι γῆς τῆς ἱερᾶς,
κι' 'Αττικίσται κι' 'Ανάττικοι
γεγανωμέν' ὑπὸ χαρᾶς.
κι' ἄλλοι μὲ μοῦτρ' ἀγάνωτα γανόνων τὰ τσερβέλα μας
κι' εἶναι μεγάλ' ἡ τρέλλα μας.

—

Τῆς ἀθανάτου μουσικῆς ἀκούσωμεν τῆς ἄριες,
πᾶν ξενικὸν κι' ἀλλόγλωσσον μουντζώσωμεν χιλιόνιον,
ὕμνοι δ' ἀναζιφόρμιγγες, γοργοὶ καὶ μελιγάρυες
εἰς ὕμνον ἂς συνενωθοῦν πολύφατον κι' εἰνιόν.

—

Μουντζώσωμεν, μουντζώσωμεν τὸ πᾶν ἐν σιωπῇ.
ἔξεστι τὸν 'Αθάνατον αὐτὸ πεποιηκέναι,
κι' ὡς ὅτου, Περικλέτο μου, νὰ φθήσουν κι' οἱ λοιποὶ
ἂς τρῶμε κρὺα κάστανα καὶ κάστανα ποὺ καίνε.

—

Εἰπέ μου, φίλε Μπρουνετιὲρ, ἡ φίστα πῶς σοῦ φαίνεται ;
σοφία πέριξ εἰς ἴστὸν πολύπλοκον ὑφαίνεται.
'Άκου μακρόθεν πῶς βροντᾷ...
Πατρίς μου τί θὰ γίνῃ ;
πῶς σοῦ ταιριάζουν τρικαντὰ
καὶ ξίφη τῆς εἰρήνης.

—

Ποῖα ῥήματα μεγάλα,
ποῖος βόμβος περισσός,
ἄριστον μὲν ὕδωρ μέλα,
πῦρ δ' αἰθόμενον χρυσός,
πλὴν ἂν θέλῃς, Περικλέτο, μετὰ σοῦ κι' ἐγὼ νὰ ψάλω
τέρενος σεπτῆς σοφίας, σὰν κι' αὐτὸ δὲν θἄβρῃς ἄλλο.

—

'Η γλαυκῶπις μετιδιᾷ
σὰν κυρία ντιστεγκέ,
βράσε τὸν 'Ερεδιᾶ,
βράσε τὸν Μελχιὸρ Βογκέ.

—

'Αθηνᾷ μὲ τὸ κοντάρι,
τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν κώτσο,
κάθε τέτοιον ποῦ ποζάρει
νὰ τοῦ δώσ' ἡ μαύλα κλώτσο.

—

Πᾶλλας ἄρωμεν κι' ἐρρέτω
πᾶν περίτριμμα τριόδων,
πᾶμε μέσα, Περικλέτο,
καὶ βαρὺς σημαίνει κώδων.

—

(Εἶπαν κι' ἐμπῆκαν πηδηκτὰ
μὲ τόσα τζάκια διαλεκτά,
καὶ χάσκοντες ἐθαύμαζαν τοὺς μαρμαρίνους πλούτους,
κι' ὁ Μουσηγέτης δείχνοντας κι' αὐτὸς 'στὴν 'Αθηνᾶ
τὸν Φασουλῆ, τὸν Περικλῆ, καὶ μερικοὺς τοιούτους,
σκύβει 'στ' αὐτί της τὸ δεξὶ καὶ λέει σιγανά :

«Δὲς τοὺς 'Αθηνάτους
ἀθανάτου κράτους,
κύττα μοῦτρ' ἀθάνατα
γιὰ κατρουλοκάνατα».

Ἀναγγέλλω μὲ χαρὰν ἀγγελίαν σοβαράν.

Συνάδελφοί μας προσριλεῖς, ὁ 'Αδωνὶς ὁ Κύρος
κι' ὁ Δάσιος ὁ Σπύρος,
μὲ πνεύματος καὶ μὲ ψυχῆς ἀκμαίαν εὐρωστίαν
ἀνέλαβον εὐέλπιδες τὴν θλερὰν ἑστίαν.

Ὁ δὲ «Ρωμηὸς» ἐξ ὅλης του τοὺς εὔχεται ψυχῆς
βίον μακρὸν κι' εὐδαίμονα μ' ἐμπνεύσεις εὐτυχεῖς,
ἀξίους τῶν ἐκτιμητῶν
καὶ βρεχηδὸν συνδρομητάς,
τὰ πάντα τέλος χαιρικά,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἔγκριτος 'Αρχαιολόγος, ποῦ τὰ γράμματα λαμπρύνει,
ὁ Ρουσόπουλος τουτέστιν, μ' ἀποστόμωσε σπουδῇ
ἀρμηνεύσ' ἐ' ἕνα τσοῦρμο συφοριάστατα καὶ τρύπια
μίαν λέξιν τοῦ Πινδάρου 'στὴν 'Ιθμικὸν ζ'βδη'.

—

Θρυμμὲς ἀγαπητή, τοῦ Περσικοῦ ἡ Σφαῖρα,
ἔγινε καὶ στὸ μεγάλου κι' εἰς ὅλα καλλίτερα,
φύλλον πραγματευόμενον τὰ πάντα γλαφυρῶς,
σωρόνους κι' ἐν δίγνως,
καὶ χρονογράφος εἰς αὐτὴν πρόσθε σθεναρὸς
ὁ πειρητὴς Στρατήγης.

—

Εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σκαλίου, ποῦ πατήσησε Τσαρεί,
καὶ 'στὰ βέστρου τοῦ Τσάρε τὸ γλυκύτατον χαρεί,
αὐγοτάραχα πωλεῖνται θαυμαστὰ τῆς Λογαροῦς
σκανταλίζουν' ἀνορέξους καὶ φαγάδες τρομεροὺς.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χλώτη, μεταρρυθμισθὲν γεμάτο.—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Μηνὸς 'Οκτώβρη τριαντομία.
πλήρης τῆς Κρήτικης αὐτονομία.

"Ετος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν 'Ετὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρα σᾶς χαρίζω ὄμαλεκτό.

Ποῦντος ἐξακόσα καὶ τριανταέξη,
πλημμυροῦν ἡ μνῆγαις μόλις γλυκοφέξῃ.

Καντάδα Φασουλῆ, παράποτε τρελλῆ.

—

Χαῖρε, Κρήτη, χαῖρε κόρη.
ὁλῆς 'στὴν παλληκαριά σου,
πιδιάδες, ἄντρα κι' ὄρη
χειρετοῦν τὴν 'λευθεριά σου.

—

Μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ γιορτάζω,
'στὸν αἰρὰ ρίχνω σμπάρα,
καὶ χορεύοντας κυττάζω
τῆς χαρᾶς σου τὴν ἀντάρα.

—

Μίνος μου παραλαλῶ,
'στοὺς Ναυάρχους τούμπαις κάνω,
καὶ τὰ χέρια των ριλῶ,
τὰ χαΐδεύω, τὰ δαγκάνω.

—

Βιβ λὰ Φρὰνς καὶ Ρούλ Μπρετάνια.
νὰ 'στὴ μύτη των λιβάνια,
ζῆτ' ὁ Τσάρις, γειὰ σας Ρούσσοι,
ἴζω Τούρκικε λεροῦσι.

—

Ἰτάλια ψυχή μου, τὸ πόδι μου σκιρτᾷ,
θέβα Γαριβάλδη, ἐθέβα λιμπερτά.
Ναύαρχοι τῆς Εὐρώπης, ἀμιλίκατοι φανῆτε,
συντριμματα πατῶντες σπασμένων ἁλυσιδῶν,
ὄξε 'στὰ τρικαντά σας, ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε
πῶς εἰμεθα προστάται κι' ἐμεῖς τῶν Προστατιδῶν.

—

Ρίχτε κάτω τὸ τουφέκι,
κάτω σαπὰ καὶ γκρὰ,
φέρτε βότκα καὶ μπιρτίκι,
ποτὶ πατὰ καὶ φοὰ γκρά.

—

'Αναστάσεως ἡμέρα,
τώρα μένει μονοχῆ

τῆς Τουρκίας ἡ πεντσέρα,
χὰ χὰ χὰ καὶ χὶ χὶ χί.

—

Τώρα φεύγ' ὑπερηφάνως
κάθε Τουρκαλᾶς Κατῆς,
κι' εἶναι πάλιν ὁ Σουλτάνος
νικημένος νικητής.

—

Σήκω, Κρήτη κακομοῖρα, ποὺ θανάτους δὲν ψηφᾷς.
σήκω 'λίγο ν' ἀνασάνῃς κι' ἠσυχο ψωμὶ νὰ φᾷς,
σήκω σήκω, κόρη σκλάβα, μέσα 'στ' ἄσπρα νὰ ντυθῇς
καὶ σὲ ρόδα 'ματωμένα λευκορόβρα ν' ἁπλωθῇς.

—

Σίχνα βάσανα καὶ πόνους, ξέχνε χρόνια δουλικὰ,
ἐλευθέρα 'στὰ βουνὰ σου τρέχε τώρα ἄγιος τρόμος,
Κρητικαῖς θὰ βάλω βράκαις καὶ σαρβίνια Κρητικὰ,
παραιτῶ τοὺς ἐλευθέρους, πάω μὲ τοὺς αὐτονόμους.

—

Μάννα, σοῦ λέω ἐὰν 'μπορῶ γιὰ πάντα νὰ δουλεύω
τῶν ἐλευθέρων τῶν Ρωμαίων ἐλεύθερα Κυβέρνα,
μὲ νόμους καὶ Συντάγματα νὰ κάθωμαι νὰ ρέβω
καὶ νὰ κυττῶ στερανωτὴ τοῦ κεθενὸς τὴν φτέρνα.

—

Μάννα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ πελληκαριᾶς ν' ἀκούω,
νὰ πιτσιλοῦν τὰ μοῦτρα μου τῶν πολεμάρχων σάλια,
'κουράστηκα, μαννοῦλα μου, παιάνας ν' ἀνακρούω
καὶ μήτε δάρνεις ἔμειναν γιὰ νικητῶν κεράλια.

—

Μάννα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ νὰ βλέπω βελτιώσεις
σὲ κλάδους διοικήσεως καὶ σὲ στρατῶν στελέχη,
μάννα, σοῦ λέω ὅὲν'μπορῶ ν' ἀκούω τόσας γνώσεις,
γιατὶ τὸ κεφαλάκι μου σὲ τούταις δὲν ἀντέχει.

—

Μάννα μὲ τὰ παραμύθια
καὶ τὴν τόση ξαστεριά,
ἐβαρέθηκα 'στ' ἀλήθεια
τὴν πολλὴ σου 'λευθεριά.

—

Μήτε σκλάβος θέλω νάμαι,
μήτ' ἐλεύθερος πολύ,
νὰ ζυπνῶ καὶ νὰ κοιμᾶμαι
σὰν ἀφτέρωτο πουλί.

—

Μάννα, ποῦ σηκώνες μύτη
καὶ 'στοὺς μέσα καὶ 'στοὺς ἔξω,
πάω πρόσφυξ μὲς 'στὴν Κρήτη
λύρα Κρητικιὰ νὰ παίξω.

—

Περικλέτο μου καὶ σὺ
ἔλα τώρα 'στὸ νησί,
γιὰ νὰ 'πῇς τὸ πούρι πούρι,
ἔχεις κούτελο καὶ μούρη.

—

Ταπεινῶς θὰ καταθέσω
τἄρματά μου τὰ παρθένα,
καὶ θὰ τοὺς παρακαλέσω
μήπως μὲ δεχθοῦν κι' ἐμένα.

—

Μάννα δόλια τῶν πολέμων καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου,
κι' οἱ τρεῖς πρόγονοι, ποῦ στέκουν πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου,
'σηκωθήκανε κι' αὐτοὶ
καὶ μοῦ λένε μὲς 'στ' αὐτί :
«ἂν ἀλήθεια, καθὼς λέγεις, τοὺς προγόνους ἀγαπᾷς,
ἀπ' ἐδῶ νὰ μᾶς σηκώσῃς καὶ 'στὴν Κρήτη νὰ μᾶς πᾷς».

—

Πρόσφυγες θὰ πᾶν καὶ τοῦτοι,
βαρεθήκαν σὰν κι' ἐμένα
τῆς Ἀθήνας τὸ μπαροῦτι
νὰ μυρίζουν ελσένα.

—

Χιώτη, Ρήγα καὶ Παππᾶ,
πᾶμε πρόσφυγες ἐκεῖ,
ποῦ τσιμπούρλο δὲν κτυπᾷ
καὶ τροπαίων μουσική.

—

Τίρι λίρι τίρι λίρι,
τί χαρά, τί πανηγύρι,
ὤχ ! Σουλτάνε κακομοίρη !

—

Οὐδ' ὁ Χατζῆς ὁ Γερμανός, στενότατός σου φίλος
καὶ κρατιὸς σου στύλος,
'στὴν τόση συφορέλια σου παρηγοριὰ σοῦ δίνει
καὶ μέσα 'στ' ἅγια χώματα τὸν προσφωνοῦν Ραββίνοι.

—

Κρῖμα, χαζρετλοῦ Σουλτάνε, ποῦ θερροῦσες εἰς αὐτὸν
τὸν σκηπτοῦχον Ἀετόν,
κι' ἐπερίμενες ν' ἀστράψῃ μιὰ 'λικὴ του μπαγιονέτα
μὲς 'στὸ νέο ζαφιρικό σου,
κρῖμα κρῖμα ποῦ καπνίζει πέντε φράγκων τσιγαρέτα
γιὰ λογαριασμό 'δικό σου.

—

Κρῖμα κρῖμα ποῦ κορώνει
κάθε Τοῦρκος κουνελί,
κι' ὁ 'δικός σου χαλνάει
τὸ ταξεῖδι του πληρώνει.

—

Σ' ἄρησε κι' ἐκεῖνος τώρα
μοναχὸ χωρὶς μιλιά,
'πίσω πάρε του τὰ δῶρα,
πάρε 'πίσω τὰ φιλιά.

—

Τοὺς ἐλευθέρους πεφαιτῶ, πετῶ 'στὸν Ψηλορείτη,
καὶ χαιρετῶ τὴν Κρήτη.
Εὐλογητὸς ὁ πόλεμος κι' ὅλο τὸ πατατράκα
τοῦ γέρο-Σακαράκα.

—

Σήκω, χαυμένε Θοδωρῆ,
μὲ τοῦ πολέμου τὸ μπουρί,
καὶ τὸ μεγάλο στόμα σου πρὸς ὅλους ἂς κηρύττῃ
μὲ τὸν 'δικό σου πόλεμο πῶς 'ξεσκλαβώθ' ἡ Κρήτη.

—

Σήκω καὶ φώναξέ τ' αὐτὰ,
τῆς Κρήτης ἐλευθεριὰ,
κι' ἂν ἰδική μας γίνῃ
μὲ τὸν καιρὸ κι' ἐκείνη,
δόξα γιὰ σὲ, πολίμαρχε, δόξα καὶ 'στὴ φυγάλα,
μακάρι ξαναφεύγοντας νὰ πάρωμε καὶ τάλλα.

Ἔρχομὸς τοῦ Βασιλιᾶ
μ' ὅλη τὴν ἀμελιά.

'Ο Βασιληᾶς ἐγύρισε μὲ γέλοιο καὶ μὲ λύπη
κι' ἄρχισι τῶν τσοπάνηδων μεγάλο καρδιοκτύπι,
μέσα 'στὰ μάτια τὸν κυττοῦν
καὶ μὲ τὰ μάτια τὸν 'ρωτοῦν
τί σκέπτεται νὰ κάνῃ
γιὰ τὸν μουγγὸ τσοπάνη.

—

'Ο Βασιληᾶς ἐγύρισε κι' εἶναι 'στ' Ἀνάκτορά του,
μὲ 'γειά του καὶ χαρά του,
ὁ δὲ Ζαΐμης ἔτρεξε σειστὸς καὶ μουσταμάτος
κι' ὁ Βασιληᾶς τὸν 'ρώτησε τί γίνεται τὸ κράτος,
κι' ἐκεῖνος μ' ἕνα σχῆμα
τοῦπε πῶς πάει πρίμα.

—

'Ο Βασιληᾶς ἐγύρισε, κι' ἔτρεξαν σπιρουνάτοι
κομψοὶ καὶ κερωνάτοι,
κι' ἔδειξαν τῆς σπαλέτσες των καὶ τὰ χρυσᾶ σειρῆτσα των
καὶ τὰ σπαθιά των τρίζωντας ἐγύρισαν 'στὰ σπῆτσα των.

—

'Ο Βασιληᾶς ἐγύρισε,
στάζουν ἡ γλῶσσες μέλι,
καὶ παλαμῆδα 'μύρισε
σὲ κάποιους τῶν ἐν τέλει.

—

Κι' ὁ Δήμαρχος τοῦ Πειραιῶς γλυκειὰ κουδέντα πιάνει,
κι' εἶπε κι' αὐτὸς 'στὸν Βασιληᾶ
ὅτι 'στῆς Κρήτης τὴν δουλειὰ
μὲ τέχνη τὰ 'κατάφερε καὶ μάστορης ἐφάνη.

—

'Ο Βασιληᾶς ἐγύρισε 'στῶν 'Αθηνῶν τὸ χῶμα,
καὶ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα
προσμένει κάθε μορφωτὴς νὰ βάλῃ τὴν βελιδέα
νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

—

'Ο Βασιληᾶς ἐγύρισε μὲς 'στὴν καλοκαιριά.
θεάτρελλο ὀθινόπωρο κι' ἀνείξεως μπευνάτσα,
κι' ἐγὼ γιὰ μεγαλήτερη νομίζω μαστοριὰ
νὰ βασιλεύῃς 'στῶν Ρωμιῶν τὴν φρενιασμένη ράτσα.

Θρῆνοι πολιτικοὶ
κάπως σπαρακτικοί.

'Ανεκίρτησαν τὰ πλήθη,
παίζουν τὰ λαλούμενα,
κι' ὁ Ζαΐμης παρετήθη
'στὰ καλὰ καθούμενα.

—

Κι' ὅλοι 'φώναξαν γελῶντας : ἐπί παραίτησις καὶ τούτη !
σὰν βροντὴ μὲ βρόντο κούφιο καὶ σὰν ἄκαπνο μπαροῦτι.

—

Πάει τὸ βευδὲ τ' ἀηδόνι,
τὸ μουστάκι του κορδόνι.
Ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη
αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.

—

Τῆς στρούγγας ἀποχωρισθεὶς τοῦ θείου σου τοῦ πένθ
μονάχος ἐπεχείρησες νὰ κάνῃς τὸν τσοπάνη.

—

Μὰ τώρα σοῦ φωνάζουνε «μονάχος σου δὲν κάνεις
καθόλου γιὰ τσοπάνης».

—

'Ως πρόβατον ἀπολωλὸς
'στὸν θεῖο σου νὰ ξαναπᾷς,
ποῦ τόσο φαίνεται καλὸς,
καὶ πάντοτε νὰ σιωπᾷς.

—

Ἔπεσε καὶ τῆς Θέμιδος ὁ φύλαξ ὁ κλεινός,
ὁ μίγας 'Αλεΐσιος ὁ Φραγκοσυρεμανός.

—

Κι' ἀντί, καθὼς ὡρίναζε, τὸν Καρατζᾶ νὰ πάψῃ,
αὐτὸς παυμένος σήμερα τὴν πιῦσι του θὰ κλάψῃ.

—

Κι' ἡ Θέμις ξεκαθάρισε μ' αὐτὸν τὸν 'Αλεΐσιο
καὶ δὲν μυρίζει καθὼς πρὶν σὰν κρέας ἀλογίσιο,
τὴν εἶδαν ἀσπροπρόσωπη νὰ πάρῃ ὀρόμου ἴσια,
ποῦ λὶς πὼς τὴν πασάλειψε γιαούρτι σακκουλίσιο.

—

Ἔπεσις καὶ σὺ, μεγάλε τῆς Παιδείας θρυφόρε,
μὲς 'στὸ τόσο σου τόνόρε,
μὲ δασκάλους καὶ δασκάλες
ἔπεσες ἀπὸ τῆς σκάλας,
'κῆρες τούμπα, φωτοδότα,
κι' ἐμειναν σβυστὰ τὰ φῶτα.

—

Καὶ τῶν δασκάλων ἔκουσα νὰ σκούζῃ τὸ μπευκέτο:
«πᾷς, φωτοδότα φαεινέ,
ποῦ φανερὰ 'στὸν καφρενὲ
δὲν ἄφινες νὰ παίζωμε σκεμπῦλι καὶ πικέτο».

—

Πάει κι' ὁ Στρεῖτ ὁ σορός, μὰ τοῦτον δὲν τὸν μέλει,
ντεῦρα νὰ στέκ' ἡ Τράπεζα καὶ τάλλα τί τὰ θέλει ;

—

'Εκεῖνοι ποῦχουν θέσεις δρὸ νοιώθουν χαρὰ μεγάλη,
μόλις τοὺς βγάλουν ἀπ' τὴ μιὰ κινοῦν καὶ πᾶν 'στὴν ἄλλη.

—

Κρίσις κι' ἐδῶ τρικούβερτη καθὼς καὶ 'στὸ Παρίσι,
ἄχ! οὐρανὲ, ποῦσαι 'ψηλὰ, κατέβα κάνε κρίσι.

—

Μήνυμα προσμένουν ὅλοι τῆς πολιτικῆς οἱ Βάρδοι,
κάθε κτύπημα τῆς πόρτας εἶναι κι' ἕνα κτυποκάρδι.

—

Καρτερεῖ κι' ὁ Θεοδωράκης, κι' ἀλαλάζει τὸ φουσάτο :
«πᾶσα μας πνοὴ τὸν Πάππαν τῆς Κορδόνας αἰνεσάτω.»

—

Καρτερεῖ κι' ὁ Δεληγιώργης, ὁ πολιτικὸς δαντῆς,
καρτερεῖ κι' ὁ μπατζανάκης, ὁ 'ψηλὸς ὁ Κωνσταντῆς.

—

Κίνησις καὶ μὰς 'στοῦ Ράλλη, τοῦ ξανθοῦ ρεπουμπλικάνου,
ποῦ μᾶς ἔκανε συμμάχους κι' ἐπιμάχους τοῦ Σουλτάνου.

—

Κι' ὁ Δὸν Στέφανος Σκουλούδης 'δράττεται σὲ ζάλη κι' ἔννοια
καὶ δὲν παύει νὰ κτενίζῃ τὰ μιγάδια του τὰ γένεια.

—

Μὰ κι' ὁ Τζώρτζης ὁ Κερκυρᾶτης 'στοὺς Κορφοὺς ἐπῆρε κάδο
κι' ἀριβάρισε μὲ φούρια, γειὰ σου Τζώρτζη, σκιάδο σκιάδο.

—

Ἔφθασε μὲ τὸ βαπόρι, κι' ἔγια μάλα κι' ἔγια λέσα,
ἕνας Κόντες εἶναι μέσα.

—

Κι' ὁ Σιμόπουλος προσμένει, τὸν πλανᾷ γλυκεῖα πλάνη,
μὰ κι' αὐτὸς ἂν περιμένῃ τίποτα θαρρῶ δὲν χάνει.

—

Πᾶνε κι ἔρχονται καρότσαις, σπηλαιῶν Διαγγελεῖς,
καρτερεῖ κι' ὁ Περικλέτος, καρτερεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.

Ὥρα τελευταία,
κίνησις ματαία.

—

Τὰ τριχάματα κι' ἡ φουρίας ἦσαν ὅλα κοιλοπόνια
κι' ὁ Ζαΐμης θὰ ξανάλεγε μὲ τοῦ θείου τὴν βοήθεια.

—

Θοδωράκη, πάψε λίγο νὰ κτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
καὶ τ' ἀνῆφ' σου βοηθᾷ, ποῦ γειὰ σένα προσπαθεῖ.

—

Συχώρα τὸν Ἀλέκο σου, καϋμένε Μπουναπάρτη,
νὰ δώσῃ γειὰ τὸν θεῖο του κι' αὐτὸς συχωροχάρτι.

—

Μουστάκι, ποῦ 'χρεμάστηκες 'στοῦ θείου τῆς μπαρμπέτικες,
μὲ τούτη τὴν παραίτησι μᾶς ἔκανες ρουκέτες.

—

Σὺ τὸ δαυλὶ τῆς συρκαγιᾶς, ἴσως κι' ὁ πυροβέστης,
σὰν Λάζαρος πολιτικὸς ἀπέθανες κι' ἀνέστης.

—

Ἔρδε Λάζαρε περδέ,
σύρε 'λίγο τὸν μπερδὲ
γειὰ νὰ 'δοῦμε τὸ μουτράκι
τοῦ κρυμμένου Θοδωράκη.

—

Δύο γίγαντες μοχθοῦσα τῶν Ρωμαίων στκὶν' ἡ σπαρτιὰ,
τὸ θηρίον τοῦ πολέμου, τῆς εἰρήνης τὸν ἀστερα.

—

Θοδωράκης κα. Ζαΐμης μιὰ παρέα τώρα κάνουν,
πᾶν ἀχνίζοντας κι' οἱ δυὸ τῶν, ὁ κοντούλης κι' ὁ ψηλός,
μέλι γάλα σὰν καὶ πρῶτα καὶ χορεῦ μεντούλι πιάνουν
ὁ μεγάλος Παπαρρίλιος κι' ὁ μεγάλος Σιγγλής.

Τέλος ὁριστικὸν
ἱλαροτραγικόν.

—

Ἐνῷ τὸ φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» τυπίνεται μὲ φούρια,
μαντὰτ' ἀπὸ τὸν Θοδωρῆ μᾶς ἔρχονται καινούρια.

—

Στὴν Κηφισιὰ κατάμονος ἐτράβηξε μπονόρα
καὶ κοπανίσας Βόρειον ἄλλαξε γνώμη τώρα.

—

Δὲν θέλει μὲ τ' ἀνῆφ' του φιλίας καὶ ρωμάντζα
κι' ἕνα Κυβέρνε νὰ γενοῦν ὡς εἶδος μεσκουλάντζα.

—

Σὰν ἔχουν τὴν ἀνάγκη του γιατὶ καιρὸ νὰ χάνουν ;
γιατί τὸν ἥλιο δὲν κελοῦν καὶ μόμολαις τοῦ κάνουν ;

—

Ἐκεῖνος εἶναι σήμερα τὸ δένειν καὶ τὸ λύνειν,
ἔχουν ἐμπρὸς τὸν Ἥλιον καὶ θέλουν τὴν Σελήνην.

—

Αὐτὸς Κυβέρνα 'χόρτασε καὶ δὲν τὸν νοιάζει ἄλλου,
τὸν μέλει μόνο γιὰ θεσμοὺς, ποῦ πᾶν κατὰ διαβόλου.

—

Μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ ξαρνικὸ μανιτάρι,
Βουλή, Παλάτι καὶ Λαὸς 'γινῆκαν ἄνω κάτω.

—

Κι' ὁ κὺρ Ἀλέκος, κλαίγοντας τὴν συμφορὰ τὴν μαύρη,
τρέχει 'στὶς πόρτας καὶ κτυπᾷ συντρόφους ἄλλους νἄβρῃ.

—

Τοῦ θείου μου τοῦ Θοδωρῆ
θὰ 'μάθατε τὴν ἀπονιὰ,
ἀνάψετέ μου τὸ κερί,
'στὴν παρακάτω γειτονιά.

—

Πρὶν τοῦ «Ρωμηοῦ» τὴν τύπωσιν ὁ Φασουλῆς τελειώσῃ
ὁ Θοδωράκης εἶν' ἐλπὶς νὰ ξαναμετανοιώσῃ.

—

Ὁ Θεοδωρῆς κι' ἂν 'γέρασε κι' ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
γνώμαις ἀλλάζει μοναχὰ κι' ὄχι τὴν κεφαλή του.

—

Νέο Κουβέρνο τοῦ κὺρ Ζαΐμη
μᾶς ἀναγγέλλει μιγάλη φήμη.
Ἔγινε τέλος, εἰρήν' ἡμῖν,
ὦδινεν ὄρος κι' ἔτεκε μυν.

Ἐμπρὸς 'στὸν Ἀϊδονόπουλο
κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

—

Ὁ Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν : «γειὰ 'πὶς μου, κουρελιάρη,
ποῦ 'βρῆκες τέτοια φόρεμα, ποῦ 'βρῆκες τίποτα χάρι ;»
κι' ἐκεῖνος διὰ στάσεως του λέγ' ὑπερηφάνου :
«Ἀϊδονοπούλου Μίλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κατάφωτον λαμπρύνει
κι' ἴσιο σοῦ κάνει τὸν στραβὸ, τὸν ἴσιο οἰγουρίνι.
Σύρε νὰ 'δῇς τῆς κοπτικῆς τὰ θαύματα ἀλλόκοτα,
τὰ νέα χειμωνάτικα, τὰ φρέσκα τὰ ἀτολίδια,
σύρε νὰ 'πῇς σ' αὐτοὺς τοὺς δρὸ, ποῦ κόβουν ὁλόενα,
νὰ κόψουν καὶ γιὰ σὲ κεστόμι ὡς ἔκοψαν κι' ἐμένα,
κι' ἐδῶ καθέναι νὰ ντυθῇ νὰ καταλάβῃ ντοὺμπα
λουσάτο κι' ἱλλουστρίσιμο».

—

Εἶπεν αὐτὰ, καὶ τὸ κοστοῦμ, ποῦ ταῦχαμ' ἐφέτο,
'μπροστὰ καὶ 'πίσω τόβαψε 'στὸν δόλιο Περικλέτε,
κι' ὁ Περικλέτος τοῦλεγε σκασμένος ἀπὸ ζήλεια :
«μυρίζεις Ἀϊδονόπουλο ἐδῶ καὶ δέκα μίλια».

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

«Καταιγὶς» τοῦ Γιαννιάκη, ποίημα σημαντικὸν
καὶ τὰ μέλη 'υριπίν.
Ἱστοροῦν μ' εὐρύθμους στίχους φαντασίες φλογεράς
τῆς πατρίδος του τὶς Κρήτης τὰς ἀμέτρους συμφοράς.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χιώτη, μεταρρυθμισιν γεμάτο.—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ.
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω δμαλεκτό.

Ἑβδόμη Νοεμβρίου.
θοῦδα Βουλευτηρίου.

Ἑξακόσα τριάντα κι' ἑπτά,
τὸ Τιμεῖο γεμάτο λεπτά.

Τοῦ κὺρ Ζαΐμη λόγος εὐφραδὴς
πρὸς ὅσους τὸν 'ρωτοῦν μετὰ σπουδῆς.

—

Εἷς τ' 'Ανάκτορα μᾶς εἶχαν καλεσμένους τὴν Τετράδη
κι' ὅλοι 'πήγαμε τὸ βράδυ,
κι' ἄρχισαν νὰ τρῶν οἱ φίλοι, κι' ἄρχισα κι' ἐγὼ νὰ τρώγω,
κι' ἔβλεπα τὸν Βασιλέα μετ' ἐκπλήξεως πολλῆς,
μήπως εἷς τὸ γεῦμ' ἀπάνω μᾶς εἰπῇ κανένα λόγο
γιὰ τὴν τύχη καὶ τὸ μέλλον τῆς κλεισμένης τῆς Βουλῆς.

—

Εἷς τ' 'Ανάκτορα μᾶς εἶχαν καλεσμένους τὴν Τετράδη
κι' ἐκεῖ φάγαμε τὸ βράδυ,
κι' ὅταν ἤρυγε καθεὶς μας φαγωμένος καὶ χορτάτος
εἴπαμε νὰ πᾶμε τότε νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὸ κράτος,
καὶ τὸ πρόγραμμα νὰ γίνῃ τῆς μελλούσης μας πορείας
ὡς ἐχέγγυον προόδου καὶ ταχίστης σωτηρίας.

—

Μὰ μ' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι, ποῦ δὲν ἦταν σὰν καὶ τάλλα
κι' εἶχε τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
τέτοιο φοῦσκωμα καὶ βάρος εἶχαν ὅλοι 'στὴν κοιλιά,
ποῦ δὲν 'μπόρεσαν νὰ βγάλουν γιὰ τὸ πρόγραμμα μιλιά.

—

Τώρα θέλετε ὅ' ὅλα πικοτρικὰ νὰ σᾶς 'μιλήσω ;
ἴσως νὰ τὴν συγκλέσω κι' ἴσως νὰ τὴν διαλύσω.
Θέλετε νὰ 'πῶ καὶ τάλλο ;
ἴσως τὴν ξαναβάλω.
Θέλετε καλὰ καὶ σώνει νὰ σᾶς 'πῶ καὶ τ' ἄλλ' ἀκόμα ;
σὰν πολὺ θαρρῶ σᾶς πέρτει καὶ ξανασφαλῶ τὸ στόμα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Ψάλλε μεγαλυνάριον
'στὸν μίγαν Καγκελάριον,
εἰς τὸν Ζαΐμην ὁλαδὴ,
τὸν νέο τὸν τσοπάνη,
ποῦ τώρα πιὰ θὰ κιλαΐζῃ
μὲ γλῶσσα σὰν ροδάνι.

—

Δὲν εἶναι πλέον ὅπως πρὶν Κυβέρνο γιὰ τὸν τύπο,
δὲν λέγεται περαστικό,
μὰ γίνεται πολιτικὸ
μὲ πρόγραμμα καὶ κτύπο.

—

Ἔκαμ' ἐκεῖνο ποῦκαμε μὲ ὁύναμιν Τιτάνειον,
τῶν Θεσσαλῶν τὴν λύτρωσιν, τὸν ἕλεγχον, τὸ ὅάνειον,
τὴν Κρήτην ἐξεσκλάβωσε,
τοὺς Τούρκους ἐπαλάβωσε,
Δυνάμεις ἐφιλίωσε,
συμβάσεις ἐτελείωσε.

—

Τὸ κράτος ἐκραταίωσε
μὲ τόσας ἐγγυήσεις,
τὸν κόσμον ἐξυθίωσε
μὲ τὰς μετκρυθμίσεις,
τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπόρισε πρὸς ἕνα κι' ἄλλον νῆστιν,
τὸν νόμον μας τετίλεκε, τετήρηκε τὴν πίστιν.

—

Ἔκαμ' ἐκεῖνο ποῦκαμε κι' ἄλλο δὲν μένει τώρα,
ἔστειλε καὶ 'στὸν Τάραντα τὰ δυὸ θωρηκοφόρα,
καὶ σήμερα Κυβέρνησις δὲν εἶναι γιὰ τὰ μάτια,
ἔκαμ' ἐκεῖνο ποῦκαμε καὶ τἄχυρα κεριάτια,
τὰ 'καιωμένα' ἀκάμωτα καὶ δυνατὰ τἀδύνατα,
τὰ θαύματά της λέγε τα καὶ πέρτε καὶ προσκύνα τα.

—

Ψάλλε μεγαλυνάριον
'στὸν μίγαν Καγκελάριον.
Δόξα λοιπὸν κι' ἀμὴν ἀμήν,
ἐρρέτω πᾶν δαιμόνιον,
οὗτος ἐδώρησεν ἡμῖν
εἰρήνην τὴν αἰώνιον.

—

Ἀνάστασιν Ζαΐμη θεσσάμενοι
λαλήσωμεν 'στὸν ἕλαλον τὸν κύριον,

νέα ζωὴ καὶ πάλι χαριεμένη
καὶ πνεῦμα βελτιώσεων σωτῆριον.

—

Τὸ κράτος του στερρὸν ἰθυμελίωσε,
ἐσέρατε τὸ τόσο πατατράκα,
τῶν κρίσεων ἡ κρίσις ἐτελείωσε
κι' ἀδίκως ἐσταυρώθηκαν τὰ φράκα.

—

Πάλιν ὁ μουστοκάτος δίνει λύνει
κι' ἰμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι στέκει βάρδια,
κατόπιν τρικυμίας ἡ γαλήνη,
καὶ δὲν ἀκοῦς τὰ πρῶτα κτυποκάρδια.

—

Τρίτη θαρρῶ πῶς ἔπεσε κι' ἦλθε Παρασκευή,
κι' εἶπαν εὐὰν εὐοί.
Ἔβγαλε τρεῖς κι' ἔπηρε δηό, κι' ἔχασκαν τόσα στόματα
γιὰ τοῦτα τὰ κομμάτια.

—

Ἔβγαλε τρεῖς κι' ἔπηρε δηό....καινούρις τὸ Κουβέρνο,
δέρνε με νὰ σὲ δέρνω.
Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν μιλεῖ
μὲς 'στὸν Νυμφῶνα μένες,
κι' ἐκεῖνοι ποῦ μιλοῦν πολὺ
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος.

—

Ὁ Ζαΐμης ὁ μουγγὸς πρίγραμμα σκερύνει,
ὁ Ζαΐμης ὁ μουγγὸς σπάζει τὸ Κορδόνι,
ὁ Ζαΐμης ὁ μουγγὸς βάλθηκε νὰ κάνῃ
ὅ,τι θεῖον συνδρομαῖς ἰδικὴ του στάνη.

—

Ὁ Ζαΐμης ὁ μουγγὸς θὰ παρακερύσῃ,
ὁ Ζαΐμης ὁ μουγγὸς στάναις θὰ σορύσῃ,
ἔτσι τώρα 'σύχαζε κι' ἔκανε τὸν κρῦο,
σήμερ' ἀπεφάσισε νὰ γενῇ θηρίο.

—

Τοῦτος σκεῦος ἐκλογῆς, ἱερὸν Παλλάδιον,
καὶ πιστῶν ὁσρράδιον,
τοῦτος νέας δράσεως λύχνος καὶ ξημέρωμα,
κι' ἰμπροστὰ του 'κέρωσαν μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα.

Θόδωρε, ξεκίνησε
μὲ καῦμὸ πολύ,
κι' Ὅλα καὶ προσκύνησε
τὸν μουστακαλῆ.

—

Θεῖε παρακμίρισε, Θεῖε κάτσε κάτω,
μὴν τὰ βάζῃς σήμερα μὲ τὸν μουστακάτο,
πᾶν ἐκεῖνα πόξερες, ξέπεσες καὶ σύ,
τοὺς θεσμούς σου, Θεῖε μου, κάνε τους τουρσί.

—

Μὲ θεσμοὺς καὶ ξεθεσμοὺς
δὲν θὰ βρῇς λογαριασμούς.
Τοὺς θεσμούς σου—τραλαλὰ—
βάλτους μέσα 'στὸ ξεμπίλι,
κι' Ὅλα κρέμασ' τους 'ψηλὰ
γιὰ νὰ μὴν τοὺς φᾷ οἱ ψύλλοι.

—

Θεῖε Θῆτα Ντελιγιάννη,
Ἔλα 'στὴ δική μου στάνη,
Βουλευτή μου νὰ σὲ βγάνω
κι' Ὑπουργό μου νὰ σὲ κάνω.

—

Κι' ἂν δὲν θέλῃς Ὑπουργεῖον ἄλλο θὰ σκεφθῶ γιὰ σένα,
Πρόεδρος Βουλῆς νὰ γίνῃς ὅπως ἔκαμες κι' ἐλένα,
τὸ κονδοῦνι νὰ κτυπᾷς,
κι' ὡς ἐμὲ νὰ σιωπᾷς.

—

Ἔλα 'στὴν ἐξουσίαν μου
καὶ πκῦσε τὸν θυμόν,
κι' ὑπὸ τὴν προστασίαν μου
θὰ σ' ἴχ' ὡς κηδεμόν.

—

Τὴν πλειοψηφίαν σου θὰ 'σῇς τί θὰ τὴν κάμω,
βάλε της τώρα ρήγανη κι' ἔλα νὰ σὲ συνδράμω,
μὴν ἀκοντίζῃς, Θεῖε μου, τὸ βλέμμα σου θρασύ,
Θεῖες ἐγὼ θὲ φαίνωμαι κι' ἀκριβός μου σύ.

—

Π. — Ἦλθε κι' ὁ Μομφεράτος
κι' ἀνάσανε τὸ κράτος.
Σπίρτο μονάχο καὶ φωτιὰ,
ἴχει καὶ θέλησι καὶ νοῦ,
κι' ἴψαξε νἄβρῃ τὰ χαρτιὰ
τοῦ πρώην Φραγκοσυριανοῦ.

—

Ὅμως ὁ Τόμαν, Φασουλῆ, τῆς Σύρας τὸ καμάρι,
μαζί του πάχτε πάρει,
γιατὶ πολλὰ φοβήθηκε μὴν ἄλλος ὑποκλέψῃ
τόσην σοφίαν ἐγγραφον, ὁποῦ τὸν εἶχε ρέψει,
καὶ φιγουράρῃ μιὰ φορὰ μὲ δυνατὴ φιγοῦρα
'στοῦ Τόμαν τὴν καπούρα.

—

Κι' ὁ Μομφεράτος ἔλεγε στὴν κάκια του παρεῖτα,
δῶσε μου, Τόμαν, τὰ χαρτιά, δῶσε μου τὰ λιμπρέτα,
νὰ 'δῶ τὰ Νεμοσχέδια, νὰ 'δῶ τὰ μυστικά σου,
καὶ τὰ 'δικά μου νὰ γραφοῦν ἀπάνω 'στὰ 'δικά σου».

—

Κι' ὁ Συριανὸς ἐρώνεξε μὲ πεῖσμα ἀπέρα βρέχει,
καθένας τὴν σοφία του 'δική του νὰ τὴν ἔχῃ,
θἄλεις χαζίρεια νὰ 'βρῇς τῆς Θέμιδος τὰ ῥοῦτα,
δούλεψε μόνος σου καὶ σὺ καὶ βούτα 'στὴν ἱδρῶτα.
Πλὴν σοῦ τὰ δίνω, πάρε τα, καὶ τρέμε σὰν τὰ πιάνῃς,
μὲ ξένα κόλλυδα ζητᾷς μνημόσυνο νὰ κάνῃς.»

—

Εἶπε τοιαῦτα μὲ θυμὸν
δικαιοκρίτης Σολομών,
κι' ὁ Μομφεράτος, μπουνταλᾶς,
ἐνόμισε σὰν κι' ἐμένα
πῶς κόποις κτιῶνται τὰ καλὰ
κι' ὄχι μὲ ῥοῦτα ξένα.

—

Πάει κι' ἡ κρίσις, Φασουλῆ, πάει κι' ἡ τόση μπόρα,
'στῶν Ὑπουργῶν τῆς ἁμαξαις καινούρια μοῦτρα τώρα,
οἱ πρώην χάσουν μὲ τοὺς νῶν καὶ σκύβουν τὸ κεφάλι,
μιᾶς 'στῆς καρότσαις πούμπαιναν τώρα ξαπλόνουν ἄλλοι.
Μέσα 'στῆς ἄλλαις τῆς τιμαῖς θαρρῶ πῶς εἶναι πρῦτι,
μὲ καροτσᾶδα χάρισμα νὰ κάνῃς τὸν ἱππότη.

—

Φ. — Ἐσίγησε, βρὲ Περιλῆ, τῆς κρίσεως ὁ κρότος,
ποῦ 'γάνωσε τσιρβέλα,
καὶ τώρα τῆς πολιτικῆς καθένας Πιερότος
χορεύει ταραντέλα.

—

Ἦτον ὁ κτύπος τῆς βαρεῖς,
νταχάπο τὸν Ζαΐμη,

ὁλόλυζε κι' ὁ Θεόδωρης·
«εἶμαι καὶ πάλιν εἶμαι.»

—

Ὁλόλυζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
παληαῖς μοιρολογίστραις,
κι' ἀκόμα Τριουπικοί
βαρειαῖς βαροῦν ὀχηστραις.

—

Πάει, δὲν εἶναι προκοπή,
κατακαϊμένη μάννα,
ἡ κυβερνῶσα σιωπὴ
μᾶς 'χάλασε τὰ πιάνα.

—

Νικᾷ τοὺς λάλους τοὺς σοφοὺς
ὁ νέος Ἀρποκράτης,
θὰ ξαναπάῃ 'στοὺς Κορφοὺς
κι' ὁ Τζώρτζης ὁ Κορφιάτης,
ποῦ μὲς 'στὴν μπόρα 'πλάκωσε κι' αὐτὸ τὸ φιγουρίνι
προσμένωντας ἀνφὰν γκατὲ τοῦ Παλατιοῦ νὰ γίνῃ.

—

Ἀλλὰ τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς
κι' εἶναι πολὺς ὁ κοπετός.
Ἡ πῆτα, Κόντη, πούφαγες ἦταν κολοκυθόπιτα,
τὰ χέρια ποῦ τὴν ἔφτιασαν ἦταν μαλαμακένια.

—

Π. —Πάει κι' ἡ κρίσις, Φασουλῆ, κι' ἔπαψαν ἡ λουδίνταις,
'πῆραν χρυσᾶ παράσημα κι' οἱ δυὸ παραιτηθέντες,
ὁ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς κι' ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
κι' ἐμετριάσθη δι' αὐτῶν ὁ πόνος τῆς ὀδύνης.
Χρυσὸ Σταυρό τους ἔδωσαν νὰ λὲν κἐν τούτῳ νίκα,»
παρηγορμὰ 'στὸν ἄρρωστο καὶ μὲς 'στῆς πίκραις γλύκα.

—

Πέρασε καὶ τοῦτ' ἡ κρίσις, Φασουλῆ μου πατρῶτα,
πάλι σάχλα, πάλι μοῦχλα, κι' ἀηδία σὰν καὶ πρῶτα.
Τί καλὰ μας ἔδω πέρα
νάταν κρίσις κάθε μέρα,
νὰ πηγαίνουν 'στὸ Παλάτι
λαοπρόβλητα κρανία,
νἄχωμε νὰ λέμε κάτι
μὲς 'στὰ νέα Πρυτανεῖα.

—

Φ. — Τί καλὰ μας ἐδῶ πέρα
νάταν κρίσις κάθε μέρα,
σαματᾶς νὰ μὴ μᾶς λείπῃ,
σύρε κι' ἔλα, κυρ-σκυτάρι,
ἔξω σεῖς καὶ μέσα τοῦτοι γιὰ ν' ἀλλάξωμε χαβᾶ,
κι' ὅπου 'δῶ τραγὶ καρότσα 'στὸ Παλάτι νὰ τραβᾷ,
πηλαλῶντας καὶ πηδῶντας ἀπ' ὀπίσω νὰ τὴν πέρνω
γιὰ νὰ 'δῶ ποιὸ μοῦτρο θἄλθῃ νὰ γιατρέψῃ τὸ Κουβέρνο.

—

Τί καλὰ νὰ μ' ἐρωτοῦνε τὰ περίεργα τὰ πλῆθη
ποιὸς ἀπάνω προσεκλήθη,
κι' ὅλοι νὰ μὲ τριγυρίζουν γιὰ ν' ἀκούσουνε τί ξέρω,
πλὴν ἐγὼ σὰν παντογνώστης μήτε γρῦ νὰ μὴν προφέρω,
ποῦ καὶ σὺ κυττάζωντάς με νὰ νομίζῃς πῶς μανθάνω
τὰς εἰδήσεις ἀπὸ πάνω.

—

Τί καλὰ μας, τί καλὰ μας,
νὰ φουντώνουν τὰ μυαλά μας,
ὁ σεπτὸς Μητροπολίτης νὰ φορῇ τὸ πετραχῆλι,
νέους ὅρκους κάθε μέρα νὰ ψελλίζουν νέα χείλη,
ὁ πεσὼν 'στὸν ἀναβάντα τὸ ὀξεῖ νὰ δίνῃ χέρι
καὶ θερμὼς νὰ τὸν συγχαίρῃ,
καὶ μὲ πόζα περισσὴ
ν' ἀπαντᾷ κι' αὐτὸς ἐμπρσί.»

—

Π. —Καὶ πάλι σάχλα μπόλικη, τῆς πρώτης σαχλετίρα,
λὲν πῶς θὰ γίνῃ τῆς Βουλῆς ἀναβολὴ δευτέρα.
Καὶ τοῦτο τὸ προνόμιον ἡ Βασιλεία τὄχει
κι' ἄλλοι φωνάζουν ὄχι.
ἀλλ' ἕως νὰ λυθῇ κι' αὐτὸ στρώσε καλὰ τὴν ῥάχη
χωρὶς στιγμὴν ἀναβολὴν ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντάχι.

Η κυρία Φασουλῆ
τὰς κυρίας προσκαλεῖ.

—

Σηκωθῆτε, θηλυκά,
σηκωθῆτε ὅλοι τρέχο,
καὶ θὰ 'μπλέξωμε κακὰ
μὲ τὸν Τριανταφυλλάκο.

—

Προσκαλεῖ τοὺς ποδογύρους ἡ κοκκώνα Φασουλίνα,
μάρς 'στὸν Τριανταφυλλάκο νὰ τοῦ βγάλωμε φωνή,
μές 'στὰ θέατρα δὲν θέλει νὰ φορᾶμε καππελίνα
κι' ἐμποδίζομε τοὺς ἄνδρας νὰ χτυπᾶνε 'στὴ Σκηνή.

—

Εἶδες Ὑπουργὸς κι' ἐκεῖνος!
μορφωτὴς ἀλήθεια φίνος.
Μόλις εἶδωσε τὸν ὅρκο τάβαλε μὲ τὸ φουστάνι
γιὰ νὰ τὸν εἰπεῖν ρωστῆρα καὶ τὸν ἐξαντρία νὰ κάνῃ,
καὶ γυρεύει πρῶτα πρῶτα μές 'στὰ τόσα μας τὰ χάλια
μεταρρύθμισι νὰ φέρῃ 'στὰ γυναίκεια τὰ κεράλια.

—

Σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ μ' ἐμέν' ἁρματωθῆτε.
Βάλετε τὸ καππελίνο,
πάρετε καὶ τομπρίλινο,
κι' ἴσα γιὰ τὸν Ὑπουργὸ
μὲ τὸ βῆμα μας γοργό.

—

Σηκωθῆτε πέρα πέρα,
κι' ὅλαις μας σὰν Ἐρινῦς
μὴν ἀφήσωμε κανεὶς
νὰ μᾶς πάρῃ τὸν ἀέρα.

—

Μὰρς 'στὸν Τριανταφυλλάκο κάθε κώτσος, κάθε φοῦστα,
τῶν σχυλῶν κρεμανταλάδων πῶς σᾶς φαίνονται τὰ γοῦστα ;
νὰ γελᾶτε σὰν ὀκοῦτε τῶν ὀρσενικῶν τὰ δίκηρα,
μεταρρύθμισις ἂς γίνῃ γιὰ τὰ καύκαλα τἀντρίκια.

—

Δὶν θὰ τὸν παρακαλέσω
μὲ λιγώματα γι' αὐτό,
καὶ καππέλο θὰ φορέσω
νάνσι κάστρο κινητό,
καὶ 'στὸ θέατρο θὰ πάω μὲ γειτόπισσαις ἀντάμα,
κι' ἂν τολμοῦν ἂς βγάλουν ἔξω τέτοια ντιστεγκὲ μαντάμα.

—

Σηκωθῆτε, πεταλοῦδαις,
πρὶν νὰ πάθωμε δουλειαῖς,
μὰ καὶ σεῖς ἡ καππελοῦδαις
δώσετέ του καππελιαῖς.

—

Πρώτη τρέχω καὶ πηδῶ,
μάρς ἡ κάθε καππελοῦ,
τέτοια δὲν περνοῦν ἐδῶ
καὶ νὰ τὰ πουλᾷς ἀλλοῦ.

—

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε, γιατὶ τάχα περιὸς τὸ ξέρει
ἂν δὲν τοῦλθῃ μιὰ φορὰ
καὶ προστάξῃ σοβαρὰ
'στὸν περίπατο νὰ βγαίνουν ἡ κυρίαις μὲ τσεμπέρι ;

—

Ἂν καὶ λέγωμαι μαντάμα, γιὰ τὸ θηλυκὸ τὸ γένος
Ἑλληνὶς Ζὴν-Ντὰρκ θὰ γένω κι' Αὐρηλιανὴ παρθένος.
Προσφιλὴς μου Περικλέτου μὲ τῆς ἄλλαις ἐτσιμάσου,
Μέραρχον τῆς στρατιᾶς μου τῆς μαχίμου θὰ σὲ κάνω...

—

κρῖμα, Τριανταφυλλάκε, ποῦ μυρίζει τὄνομά σου,
κι' ἔπρεπε λουλοῦδι νάσαι 'στὰ καππέλα μας ἀπάνω.

—

Κρῖμα ποῦ 'στὶς κεραλῆς μας ξεθυμαίνεις τὸν μπαξὲ
καὶ θαρρεῖς μ' αὐτὰ φιγούρα πῶς θὰ κάνῃς καὶ σουξέ.
Τέτοιο ζαφνικὸ ποτέ μου
δὲν ἐπρόσμεν' ἀπὸ σένα,
νοῦζ ἴρὴν, ἀγαπηταί μου,
μὲ τὰ μάτια πυρωμένα,
κι' ἔστω κάθε καππελίνα περιβόλι καὶ φωλιὰ,
νὰ φυτρώνουνε λουλοῦδια, νὰ κουρνιάζουνε πουλιά.

—

Χειραφέτησις χαράζει
καὶ κανεὶς μὴ μᾶς πειράζῃ.
Σὲ καλό σου, Νικολάκη, κι' ἴλα 'λίγο 'στὰ μπαλά σου,
μὲ Μαρκόλφαις μὴν τὰ βάζῃς νὰ μὴν εὕρῃς τὸν μπελᾶ σου.

—

Κι' ἂν τοὺς ἄνδρες δὶν ἀρίνουν τὰ καππέλα μας τὰ κάστρα
τὴν παράστασι νὰ βλέπουν καὶ τοὺς κάνωμε χαλάστρα,
τῶν θεάτρων τῶν ποικίλων ἂς μὴ λέγωνται θεμῶνες
κι' ἡ κυρίαις νάναι μόναις.

—

Μὰρς 'στὸν Τριανταφυλλάκο... στῆτε πὰρ ἰσὶ πὰρ λά,
τὰ καππέλα σας ὁλόρθα καὶ τῆς ρούστας σας ψηλά.

Παράστασις Θεατρικὴ
μεγάλη καὶ μοναδική.

—

Σαράντα χρόνοι πέρασαν ὁλόκληροι προϊόντος
ἀφ' ἧς ἀνῆλθε τὴν Σκηνὴν ὁ Γεωργὴς Νικηφόρος,
κι' ἰσκόρπιζε τὸν γέλωτα κι' ἦτο τεχνίτης τρίλλα
καὶ τὸ κοινὸν ἐτερφημοῦν ἀκράτητον ἐγέλα.
Καὶ τώρα θῦμα κι' ἔρμαιον δυστυχιῶν καὶ πόνων
πανηγυρίζει θρίαμβον σωστῶν σαράντα χρόνων.
Θὰ γίνῃ μιὰ παράστασις 'στὸ Θέατρον μεγάλον,
κι' ὁ Νικηφόρος ὅπως πρὶν ἐν ἔδρᾳ θὰ πρεσβάλῃ,
διὸ κι' ἐμεῖς πληρώσωμεν τοῦ γέλωτος τὸν φόρον,
ὅλοι μας εἰσιτήρια καὶ μάρς 'στὸν Νικηφόρον.

Ἐμπρὸς 'στὸν Ἀϊδονόπουλο
κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

—

Ὁ Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν : ἐγιὰ 'πές μου, κουρελιάρη,
ποῦ 'βρῆκες τέτοιο φόρεμα, ποῦ 'βρῆκες τέτοια χάρι ; »
κι' ἐκεῖνος διὰ στάσεως τοῦ λέγ' ὑπερηφάνου :
« Ἀϊδονοπούλου Μέλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν κατάφωτον λαμπρύνει
κι' ἴσιο σοῦ κάνει τὸν στρεβό, τὸν ἴσιο φιγουρίνι.
Σοῦρε νὰ ὄῂς τῆς κοπτικῆς τὰθέναται ψαλίδια,
τὰ νέα χειμωνιάτικα, τὰ φρέσκα τὰ στελίδια,
σοῦρε νὰ 'πῇς σ' αὐτοὺς τοὺς ὄρῳ, ποῦ κόβουν ὁλοένα,
νὰ κόψουν καὶ γιὰ σὲ κοστοῦμι ὡς ἔκοψαν κι' ἐμένα,
κι' ἐδῶ καθένας νὰ ντυθῇ νὰ καταλάβῃ ντύσιμο
λουσάτο κι' ἱλαυστρίσιμο».

—

Εἶπεν αὐτά, καὶ τὸ κοστοῦμ, ποῦ τοὔκοψαν ἱρίτο,
'μπροστὰ καὶ 'πίσω τζέιχε 'στὸν ἄλλο Περικλέτο,
κι' ὁ Περικλέτος τοῦλεγε σκασμένος ἀπὸ ζῆλεια :
« μωρίζεις Ἀϊδονόπουλο ἐδῶ καὶ δέκα μίλια ».

Εἷς τῶν δρόμων τοῦ Σταδίου, ποῦ κατήντησε Τσαρσί.
καὶ 'στὸ Θέατρον τοῦ Τσάγκα τὸ γνωστότατον καφεί.
αὐτοτάραχα συλλοῦνται ἀκμαστὰ τῆς Λοταρούς
σκανδαλίζοντ' ἀνοχέτους καὶ σαγάδες τρομερούς.
κι' ὅσοι τῶν ἀγοραστῶν εἶναι Στρατιωτικοί
τιμὴ 'φτηνὰ κατὰ λεπτὸν τὰ τὸ πίρνουν ἀπ' ἐκεῖ.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χιώτη, μεταρρύθμισιν γεμάτο.—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλεκτό.

Δέκα καὶ τέσσαρες τοῦ Νοεμβρίου,
ἀρχίζει τούρτουρας μεγάλου κρύου.

Ἑξακόσα τριόντα κι' ὀκτώ,
κάθε στιρούγια μὲ στόμ' ἀνοικτό.

Ἀρνέλος ὁ πολὶς
κι' ὁ μάγος Φασουλῆς.

—

Φ. —Λοιπὸν καὶ σέν' ἀκόμη σ' ἔπιάσαν ;.... αἰμέ !
Διδάσκαλέ μου χαῖρε,
μετὰ τῶν μαθητῶν σου πικράλαδε κι' ἐμὲ
κι' εἰς ὄρμον ὄδῃς φέρε.

—

Μ' ἴνα σου μόνον νεῦμα
μακρὰν τῶν ἡλιθίων
ἐμφύσησόν μου πνεῦμα
προφητικὸν καὶ θεῖον.

—

Σῶτερ εἰς τοὺς σωτῆρας,
ἐπίθεσον τὰς χεῖρας
ἐπάνω κεφαλῆς
κλοῦβιας κι' ἁμαρτωλῆς.

—

Μεσσία τῶν Πατρῶν,
ποῦ σ' ἔχουν στριμωγμένα,
σὺ βάπτισε κι' ἐμένα
εἰς πνεύματος λουτρόν.

—

Πικρὰς κατάρας στίλλε
κατὰ τοῦ πλάνου κόσμου,
προφήτευσον, Ἀρνέλε,
διὰ τοῦ στόματός μου.

—

Σὺ μόνος φώτισέ με
κι' οὐρανοποίησέ με
νὰ πρωτιπῶ τὸ μέλλον
τῆς γῆς τῶν Πουλτσινέλων.

—

Τὸν προφήτην φυλακίζουν,
ποῦ σιγὰ προαναγγέλλει,
πλὴν ἐλεύθεροι γυρίζουν
τῆς πολιτικῆς Ἀρνέλοι.

—

Πρόγραμμα καθένας κάνει
νέον φῶς πῶς θ' ἀνατείλῃ,
καὶ κανένας δὲν τοὺς πιάνει
μὲς 'στὸ φρέσκο νὰ τοὺς στείλῃ.

—

Καὶ σκορποῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
λόγους περὶ σωτηρίας
καὶ κρινῆς εὐημερίας,
κι' ἄλλους βάζουν φυλακή.

—

Δι' αὐτοὺς δὲν εἶναι νόμος,
πλὴν, Διδάσκαλε, κοιμοῦ,
καὶ προφήτευσον εὐστόμως
διὰ στόματος ἡμοῦ.

—

(Εἶπε ταῦτα γόνυ κλίνων
καὶ τὰ χέρια του φιλεῖ,
κι' ὁ Προφήτης δι' ἐκεῖνον
προφητῶν σκιὰς καλεῖ.

—

Καὶ μὲ ῥήματα χρυσᾶ
οἴστρον μέσα του φυσᾷ,
κι' ἄνευ ὕλης ὁράσῃς
πνεῦμα ' Αρνέλειον κατέβη,
κι' ὁ ξυλένιος μαθητὴς
ἐν ἐκστάσει προφητεύει).

Ἀρχίζει παρακατιὼν
ἀνάγνωσμα προφητειῶν.

—

Φ.— Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ποῦ θὰ γίνουν ἐκλογαί,
ξηρανθήσονται βακφόων καταρράκται καὶ πηγαί,
μάτια τότε δὲν θὰ κλαίνε,
καὶ μιὰ δόξα θὰ ἐβαδίνῃ
μὲ μπαλίτσαις φορτωμένη,
ποῦ σφαιρίδια τῆς λίνει.

—

Τοὺς Ρωμιοὺς τοὺς πικρεχέλους
δὲν θὰ τοὺς τρώῃ τὸ μαρίζι,
καὶ σφαιρίδια πρὸς ὅλους
μιὰ μουρλαΐζα θὰ μοιράζῃ.

—

Σ' ἄρματα, κυρηναῖοι,
πέρασαν καιροὶ καὶ χρόνια,
ποῦ δὲν μπῆκε σὲ σαλόνια
ντιστεγκὲ τραμπουκαριό.

—

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
θἄβγουν ράκη γιὰ παντιέραις,
πόλεμοι θ' ἀνάψουν τόσοι,
καὶ θ' ἀφήσουν τὸν Στρατῶνα
γαλονάδες ἑπτακόσοι
νὰ χτυπήσουν 'στὸν ἀγῶνα.

—

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, ποῦ μπαροῦτι θὰ μυρίζῃ,
τὰς λεπίδας τὰς χρυσᾶς
Τοῦρκος δὲν θὰ φοβερίζῃ
καὶ κανεὶς Ἐτὲμ Πασᾶς.

—

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις τὸ σφαιρίδιον θὰ πάνῃ
δίχως λάσπη νὰ τὸ κόβῃ κι' ὑποχώρησι νὰ κάνῃ.
Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις πᾶς ὁ θέλων κι' ὁ μὴ θέλων
ἄρδην θὰ πολεμῇ,
καὶ θ' ἀρχίσουν τὰ συνήθη τῶν πολιτικῶν Ἀρνέλων,
ποῦ μᾶς χόρτασαν τιμή.

—

Τότε χάδια, τότε γλύκα,
τότε τζάμπα φαγοπότι,
τόκα μιά, καλῶς σὲ ὁρῶ,
'στὴν ὑγειά σου πατριώτη.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
μὲ μιὰ γλῶσσα σὰν σπαθὶ
τῆς Συναλλαγῆς τὸ τέρας
δυνατὰ θὰ κτυπηθῇ.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας προγραμμάτων παπαρδέλαις,
ποῦ νὰ μὴν τὰς λησμονήσῃ,
κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας θὰ τυλίγωμε σαρδέλαις
μέσα σὲ μεταρρυθμίσεις.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας λήθη τῶν ἑκατοντειῶν,
τῶν τροπαίων τοῦ πολέμου, κι' ἄφεσις ἁμαρτιῶν.
Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
εὐλογεῖτε τοὺς πατέρας,
καὶ τὴν κάππην κάθε κάππα
ὁ λαὸς ἂς περιθάλπῃ.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας δὲν θὰ κλαίῃ κουκουβάγια
σὲ χαλάσματα παλιά,
κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας πάρτε, θαβδίου βάγια,
μάτς καὶ μοῦτς Λαμπρῆς φιλιά.

Προοδεύεται γεγονότων σοβαρότεραι τῶν πρώτων.

—

Φ. —Λέων δεινῶς ἐρεύζεται καὶ τίς οὐ φοβηθήσεται ;
μέγας μουγγὸς ἐλάλησε καὶ τίς οὐ προφητεύσει ;

παράτασις ἀνεβολῆς, Βουλὴ διαλυθήσεται,
καὶ πρὸς κουμπάρους ἐκλογεῖς πᾶς Βουλευτὴς σπεύσει.

—

Ὑπουργικὸν Συμβούλιον Ζαΐμης καταρτίσει,
καλέσει τοὺς ἑταίρους του καὶ νεότους ἐρωτήσει :
«εἰπέτε τί νὰ πράξωμεν, εἰπέτε τί ποιήσωμεν,
ἵνα ζωὴν χυδεργητῶν κι' ἐμεῖς κληρονομήσωμεν ;»
ἐκεῖνοι δ' ἀπαντήσουσι πρὸς τὸν μουγγὸν μὲ τόνον :
«ἀόριστους καὶ μόνον».

—

Καὶ τότε Καλαβρυτινῶν καὶ συγγενῶν μελίσσι
Ζαΐμης διορίσει,
καὶ τότ' αἰνίσσουσιν αὐτὸν ἐν ὕμνοις κι' ἐν ὀργάνοις
καὶ τάλαλα τὰ νήπια,
καὶ τότε κλαύσει γοερῶς ὁ θεῖος Ντελυγιάννης
τὰ τῶν θεσμῶν ἐρείπια.

—

Συμβούλιον Ὑπουργικὸν
καὶ δεύτερον καλέσει
ὡς εἶδος εἰπνον μυστικὸν,
καὶ πρόγραμμα συνθέσει,
ὃ τ' οὖ θ' ἀνοίξουν οἱ μαστοὶ τῆς στείρας ἀγελάδος,
ὅπου δὲν βγάζουν στάλα,
κι' ἀπὸ τὰ τετραπέρατα θὰ σπεύσουν τῆς Ἑλλάδος
νέλθουν νὰ πιοῦν τὸ γάλα.

—

Καὶ διασκορπισθήσονται πρόβατ' ἀπολωλότα,
καὶ τότε μὲ τὴν ἐκλογὴν
ζητήσουσι καταφυγήν,
ἀλλ' ὅμως οὐχ εὑρήσουσι συνδυασμοὺς σὰν πρώτα.

—

Καὶ τίφραν ἐπιθέσουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
κι' εἰς ποταμὸν καθίσουσι καὶ κλαύσουσιν ὁμοῦ
ἐν τῷ μνησθῆναι τοῦ λουφὲ, τῆς ἔδρας τῆς Βουλῆς,
καὶ τῶν δεινῶν συνεπειῶν τοῦ μέλλοντος λιμοῦ.

—

Καὶ λόρδα προσβαλεῖ πολλὰς τῶν πρὶν ἐξοχοτήτων,
καὶ ὁ 'οργάνων ἐμπνευστῶν καὶ μουσικῶν ἐγχόρδων
τὴν νέαν καταλείψουσι Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων
κι' ἐκ ταύτης μεταβήσονται πρὸς τὴν Βουλὴν τῶν Λόρδων.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης βουβαμάρας
καὶ τῆς τόσης σαχλαμάρας,
μὲς 'στοῦ Ζέγγελη τὸ σπῆτι συναχθήσονται πολλοὶ
καὶ γενήσετ' ἕνας Κόντες ἀκεφάλων κεφαλῆ.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῶν μουγγῶν καὶ ωφαλέλων
ὁ Δραγούμης θὰ θυμώσῃ,
καὶ παρὼν αὐτὸς οὐκ ἔσται 'στὴν συνέλευσιν τῶν ἄλλων
συγκατάθεσιν νὰ δώσῃ.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ὁ Δραγούμης ὅλος πεῖσμα
παρκιτήσει κόμμα ζῶον,
καὶ γενήσετ' ἕνα σχίσμα
τῶν αἱρετικῶν ὁμίλων.

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας τῆς βοῆς καὶ τοῦ τυρῶνος
ὁ Δραγούμης κακιωμένος ἀρχηγὸς φυτρώσει μόνος,
ἴσως εἰς τὴν νέαν πλύσιν
ἀρχηγεύσῃ μὲ τὸν Ρέλλην,
κι' ὄψεται καθένας Κόντες κι' ἄλλοι προϊόντες χαζοὶ
νἄβγῃ τὸ ψηλὸ καπέλο κι' ἡ ρεπούμπλικα μαζί.

—

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΣΤΡΑ - Ἔργον Ἰουλίου Βέρν

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
τῶν ἀγώνων λήψει γέρας
ὁ Γεωργάκης τῆς Κερκύρας,
καὶ χριτήσωμεν τὰς χεῖρας.

—

Οὗτος ἔσται κορυφὴ,
κι' ἀκουσθήσονται κυδούνια,
κι' ἀλαλάξουσι Κορφοὶ,
σπιανάδες καὶ κανταούνια.

—

Κι' ἀντυχήσουσι βαρεῖς
ἑορτῶν καὶ κώμων βρόντοι,
καὶ ἐρυάξει Θεόδωρης
μὲ τὸν θρίαμβον τοῦ Κόντη.

—

Καὶ Σιμόπουλες μαριόλος
καὶ Σκουλούδης Ἱσπανιόλος
λέξουσι 'στὸν Ἀρχηγὸν
ἐν ἡμέραις ἐκλογῶν.

—

«Ἀρχηγέ μας, κὺρ Γεωργάκη,
νᾶσαι μόνο γιὰ λιγάκι
κι' ὄχι γιὰ παντοτεινός,
ἔγινες πρασωρινός.

—

«Νοιῶσε λίγο τὴν γλυκάδα
κι' ἄρχισε νὰ πολιτεύῃς,
μὴν ξεχνᾶς μὲ τὴν ἀράδα
πῶς θὰ γίνωμε κι' ἐμεῖς.

—

«Μὴ δεάρκειαν ζητήσῃς,
θἄσαι πρίμους ἕνταρ πάρες,
ἦγουν πρῶτος ἐν τοῖς ἴσοις,
καὶ θὰ παίζῃς τῆς κομπάρας.

—

«Κὺρ Δραγούμη, μὴ θυμώνῃς
μὲ τὴν νέαν ἐκλογὴν,
μὲ τὸν Κόντε μὴν κακιώνῃς,
δῶσε τόπον 'στὴν ὀργήν.

—

Ὦ ψηλοκαπελαδοῦρα,
πάψε τώρα τὴν μουρμοῦρα,
χάρις 'στὸν Κορφιάτη, χάρις,
κι' ἔλα μιὰ σειρὰ νὰ πάρῃς.

—

«Τῆς πατρίδος αἱ πληγαὶ
κι' αἱ τοῦ Κράτους ἐκλογαὶ
κατηνάγκασαν κι' ἡμᾶς
τοὺς πρωτεύοντας τρισντὶ
νὰ μουντζώσωμε τιμὰς,
νὰ ψηφίσωμε τὸν Κόντη».

—

Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας κι' Εὐτυξίας ὁ Λεκκὸς,
ὁ Θανάσης ὁλαδὴ,
ποῦ δὲν εἶναι καὶ μικρὸς,
ψάχνων κόμμα μὲ δαδὶ,
σὺν Τρικουπικοὶς καθίσει,
Θεοτόκην δὲ ψηφίσει.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῆς κλάψες καὶ τοῦ θρήνου
κι' ἡ βάπτισις γενήσεται τοῦ κόμματος ἐκείνου,
καὶ κόμμα δὲν θὰ λέγεται σὰν πρὶν Τρικουπικὸν
καὶ τοῦ λοιποῦ κληθήσεται Μεταρρυθμιστικόν.

—

Εὖοι βαπτίσια, πολλοὶ κουμπάροι
μὲ κᾶτι μοῦτρα σὰν κιχριμπάρι.
Τὸ συχνοφτύνουν μὴν τὸ βασανοῦν,
ἔρχονται μάγοι, βοσκοὶ μὲ γκλίτσαις,
τοῦ καϊνε σμύρνα, κι' ὅλοι τοῦ κάνουν
φασκιαῖς καὶ σπούργιαις καὶ σκλαρίτσαις.

—

Εὐοί! μὲ γέλοια καὶ μὲ κουβέντα
ἕνας τἀρίνει κι' ἄλλος τό πάνει,
τὸ βάζουν μέσα σὲ μιὰ κουπιὰ
κι' ἀρχίζουν ὁμνους καὶ νάνι νάνι.

—

Γλυκοκοιμήσου, μωρὸ τοῦ Κόντη,
νὰ μεγαλώσῃς, νὰ βγάλῃς δόντι,
γλυκοκοιμήσου νὰ γίνῃς τζόγια,
νὰ ξεπεράσῃς τάλλα 'στὰ λίγια.

—

Γλυκοκοιμήσου, χρυσὸ παιδί,
καὶ νὰ 'ξυπνήσῃς μ' ἐλπὶς κλεδί.
Οὐὰ στριγγλίζει τὸ μπασταρδέλι,
μεταρρυθμίσεις καὶ τοῦτο θέλει.

—

Γλυκοκοιμήσου καὶ κάνε νάνι
νὰ μεγαλώσουν νωσὶ σου νάνοι,
νὰ τρέξῃ κόσμος μ' εἰσθημ' ἀγνὸν
νὰ προσκυνήσῃ τὸ νεογνόν,
κι' ὅλοι νὰ σκεύουν ἀπὸ κόμμα ζήτω,
μετκρρυθμίσεις νούμερο τρίτο».

Πρόγνωσις ὑψηλὴ
Ἀρνελο—Φασουλῆ.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ πᾶς Κόντες Κατρακάδος
περιοδεύσει πομπωδῶς τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος,
καὶ κῶμ' ἐξεγερθήσονται καὶ ὄθμοι καὶ χωριὰ,
ταξείδια μεταρρυθμιστῶν, βαλίτσαις καὶ μπαοῦλα,
ἐκεῖνος γιὰ τὴν Ρούμελη κι' αὐτὸς γιὰ τὸν Μωρηᾶ,
κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ναυτίες κι' ἀναγούλα.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ τῶν εἴστρων, τῶν ὠδῶν,
σωτῆρες συναντήσουσιν ἀλλήλους καθ' ὁδόν.
Ὥρα καλὴ σου, καὶ ποῦ πᾶς; ἐκεῖ ποῦ πᾶς καὶ σὺ
νὰ τοὺς τὰ 'πῶ φαρσί.

—

Ἱεραπόστολοι παντοῦ μὲ Λιβιγγστῶνος σχῆμα,
πᾶς λίθος κρύος καὶ βουδὲς πρόχειρον ἔσται βῆμα,
κι' εὐαγγελίζοντες χαρὰν ἀνοίξουσι τὸ στόμα
λογάδες τῆς πολιτικῆς,
καὶ σίελοι ρητορικῆς
ποτίσουσι κι' ἀρδεύσουσι τὸ διψασμένον χῶμα.

—

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
ποῦ θὰ 'βριθῇ καὶ τὸ γερό,
κι' Ἀρνέλοι Κυβερνητικοὶ
γυρίζοντες ἐδῶ κι' ἐκεῖ
σαλπίσουσι πρὸς χάσκοντας κι' ἀφώνους ἐκλογεῖς
νέαν οὐρανοπήγειν τῆς Τουρκομάχου γῆς.

—

Τότε, ποῦ χόρτος ἄρθονος κι' εἰς πίτρας θὰ βλαστάνῃ
κι' αὐγὰ θὰ βλέπῃς τρίκωλα κι' ὁ πετεινὸς νὰ κλάνῃ,
ἐνωτισθήσονται φωνὴν τῆς γραίας ραβορίτας
βοῶσαν πρὸς πολλοὺς :
εἰγὼ τοὺς ἐλευθέρωσα διὰ παντὸς τοὺς Κρῆτες,
ἐγὼ τοὺς Θισσαλεύς».

—

Καὶ τότε φοβηθήσονται τἀκούοντα τὰ πλήθη
μὴ πάλιν ὁ Παπποῦς φανῇ μὲ κράνος καὶ σκελέαν,
ὡς τοῦ βροντῶντος Ἕκτορος τὸ τέκνον ἐροβήθη
σὰν εἶδε τὸν πατέρα του μὲ περικεφαλαίαν.

—

Τότε βλαστήσει πλούσιον κι' εἰς φαλαιρεὺς μαλλὶ
κι' ἐκ γέλωτος λυθήσεται καθένας ἀφαλός,
τότε Προφήτης ξύλινες ἐν οἴστρῳ προβαλεῖ
τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν μαντεύων ἀσφαλῶς.

—

Κάλχας σωστὸς κι' ἀλάνθαστος εἰς τὰ προφητικά του,
οὗτος ὁ' ἱμπούσει κατ' ἀρχὰς τὰ μοῦτρα τὰ 'δικά του,
κατόπιν δὲ τοῦ Περικλῆ, συντρόφου λατρευτοῦ,
κι' ὕστερα τὸ Ρωμαΐϊκο μὲ φτοῦ καὶ κόντρα φτοῦ.

—

Οὗτος προλέγει σοι καὶ νῦν, Ἀρνέλε κακομοῖρη,
πῶς κάποιος θἄλθῃ καὶ τοὺς δρὸ μὲ ξύλε νὰ μᾶς δείρῃ.

—

(Τοιαῦτα κι' ἄλλα τσαμπουνῆ μιτὰ Χριστὸν Προφήτης
ὁπόταν ἔρχετ' ἔξαφνα τῶν Ἀθηνῶν πολίτης,
ὁ Περικλῆς ὁ λέρα,
τῶν προφητῶν φοβέρα.

—

Καὶ Προφητάναχτα κυττᾷ
τὸν ξύλινον ὁμιλητήν,
καὶ μπαγλαρόνει δυνατὰ
Διδάσκαλον καὶ μαθητήν).

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ ὡλτατες ὁ Μπίλλες,, γιατρὸς γιατρῶν στολίδι,
ἅπρι τὴν Κλεοπάτραν, κόρην Ἰωαννίδη,
νέαν χαριτωμένην, λίαν περικαλλῆ,
κι' ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας 'στοὺς γάμους μᾶς καλεῖ.
Μὰ κι' ὁ «Ρωμηὸς» μακρόθεν θερμὰς εὐχὰς τοὺς στέλλει
κι' ὅλ' ἡ ζωὴ των νάναι γέλιο, χαρὰ καὶ μέλι.

—

Τὸν Κόσμον μας τὸν Παιδικόν,
τὸ νέον Περιοδικόν,
ποῦ μᾶς 'στὴν Πόλι 'βγαίνει
καὶ μέλλον τὸ προσμένει,
τὸ συνιστᾷ θερμότατα κι' ὁ Φασουλῆς ὁ κράκτης,
Δεπάστας ὁ διευθυντής, Δεπάστας ὁ συντάκτης.

—

Εἰς τ' Ἀρσάκειον ἀντίκρυ Γαλακτοπωλεῖον πρώτης
Κόρακα τοῦ Χαραλάμπη,
ποῦ μὲ τόση πάστρα λάμπει,
καὶ προσέρχεται καθένας εὐγενὴς γαλακτοπώτης.
Βρίσκεις ὅμως καὶ μπευγάτσα καὶ τῆς ὥρες λουκουμάδες,
ποῦ τὴν γλύκα των 'στὸ στόμα θὰ τὴν νοιώθῃς ἑβδομάδες.

—

Στὸν Πειραιᾶ θὰ βρῆτε κονιὰκ ἐξακουσμένο,
κονιὰκ ἀπὸ μοσχάτα σταφύλια καμωμένο,
κονιὰκ τοῦ Μπαρμπαρέσου, κονιὰκ ποῦ λίφι δίνει
καὶ δύναμι καὶ χρῶμα σ' ἐκεῖνον ποῦ τὸ πίνει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ὅλο μίτρα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χιώτη, μεταρρύθμισιν γεμᾶτο.—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ.
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ἁλατεκτό.

Τῶν δρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γραμμάτα καὶ συνδρομαὶ —ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅπαιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοσιμιᾶ.
Προγραμμα φίνο καὶ τρικυμία.

Ἑξακόσα τριάντα κι' ἐννιά,
θὰ σκορπίσουν σὲ λίγο τόρνια.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
μὲς 'στὴ σάλα τῆς Βουλῆς.

—

Φ.—Ἀφοῦ καὶ πάλιν ἔγινεν ἀναβολὴ δευτέρα,
ἀφοῦ κανένας Βουλευτὴς δὲν ἔρχετ' ἐδῶ πίρα
νὰ κάμῃ συνεδρίασιν
πρὸς ἐντελῆ μας ἔσσιν,
ἀφοῦ τοῦ γένους ἡ Βουλὴ
συνέρχεται καὶ μόνη,
καθὼς τὸ Σύνταγμα λαλεῖ
καὶ μᾶς τὸ βεβαιόνει,

—

Ἀφοῦ συμφώνως πρὸς αὐτὸ τὴν πρώτην Νεεμβρίου
αὐτοδικαίως ἄρχονται τὰ τοῦ Βουλευτηρίου,
ἀφοῦ Νεέμβρης ἵπρισε μισὸς καὶ παραπάνω
καὶ 'στῆς Βουλῆς τὴν ἐρημιὰ
δὲν βλέπω κίνησι καμμιὰ,
κι' ἀπίξω στέκω μόνος μου καὶ περασάδες κάνω.

—

Ἀφοῦ καὶ τοῦ Συντάγματος πιστότατα κοπέλια
λέγουν καὶ γράφουν οἱ θεσμοὶ πῶς ἔγιναν κυρέλια,
ἀφοῦ καὶ πᾶς ἐκ τοῦ σωροῦ
μὲ τοὺς θεσμοὺς πλανᾶται,
ἀφοῦ τὸ κράτος κουτουρεῦ
κι' ἀφώνως κυβερνᾶται.

—

Ἀφοῦ Προϋπελογίσμὸν
δὲν ἤφισαν ἀκόμη.
κι' ἔχει πολὺν πκροξυσμὸν
κάθε πετιὼσα γνώμη.

—

Ἀφοῦ τὰ γένος κατ' αὐτὰς
βλέπει φουρτοῦνας τόσαις,
καὶ δὲν καλοῦν τοὺς Βουλευτὰς
νὰ πάρουν τετρακόσιες.

—

Ἀφοῦ καθένας ἀπορεῖ
κι' ὅλα τὰ 'βρίσκει γρίφους,
Νομοσχεδίων δὲ σωρεὶ
Βουλῆς προσμένουν ψῆφους,
κι' ὅμως ἐδῶ δὲν ἔρχεται κανένας νὰ καζέψῃ
καὶ τοῦ Παππούλη τοὺς θεσμοὺς νὰ τοὺς περιμαζέψῃ.

—

Γιὰ τοῦτο, Περικλέτο μου, σ' ἐπάλεσα κι' ἐγὼ,
ποῦ γιὰ θεσμοὺς σφριγῶ,
νἄλθῃς νὰ λογαριάσωμε
ζητήματα μεγάλα,
καὶ νὰ συνεδριάσωμε
μὲς 'στῆς Βουλῆς τὴ σάλα.

—

Καὶ σὺ προθύμως ἔσπευσες, μεγάλε πατριῶτα,
συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ πρὸς τὰ καθιεστῶτα.
Ἐδῶ μονάχοι μας οἱ δυὸ 'στὰς ἕδρας τῶν πατρῶν
θὰ κρίνωμεν τὰ νόμιμα καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

—

Ἐδῶ μονάχοι μας οἱ δυὸ τὸν ἐβίρκο μας θὰ βγάνωμε,
μιὰ συνεδρίασι κρυφὴ, βρὲ Περικλῆ, θὰ κάνωμε,

γιὰ νὰ σωθοῦν Συντάγματα καὶ καθιστῶτες νόμοι
καὶ κάπως ν' ἀνακουφισθῇ κι' ἡ δημοσία γνώμη.

—

Π.— Εὐχαριστῶ παραπολὺ
κι' ἀπὸ καρδίας μέσης.
καλῶς ἐσκίφθης, Φασουλῆ,
ἐδῶ νὰ μὲ καλέσῃς.

—

Εἶναι σὰν νὰ μ' ἐκάλεσες σὲ φιλικὸ γκιουβέτσι
κι' ἐπίσημη γιορτή,
καιρὸς αὐτὸ τὸ Σύνταγμα νὰ μὴν ἀφίνετ' ἔτσι
σὰν ἔχρηστο χαρτί.

—

Χθὲς προχθὲς, ὦ μία κάρο,
ἔρριξα λοξὴ ματιὰ
μὲς 'στῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο
κι' εἶδα μπόλικα χαρτιά.

—

Ρώτησα τὸν σκουπιδιάρη τ' εἶναι τῶν χαρτιῶν ὁ πλοῦτος,
καὶ προθύμως μοῦπε τοῦτος
μ' ἕνα γέλοιο καλοσύνης :
«οἱ θεσμοὶ τῆς Ρωμηοσύνης».

—

Νάτην ἡ Βουλὴ λοιπόν,
ποῦ Ζαΐμης σιωπῶν
μεταξὺ ζωῆς καὶ τάφου στέκει καὶ τὴν βασανίζει,
κι' ὁ λαὸς τὴν ταλανίζει.

—

Φ.— Νάτο τὸ Βῆμα, ποῦ πολλὰ
καθένας ἐτσαμπούνα,
τὰ Προεδρεῖα τὰ 'ψηλὰ
μὲ τὴν βαρειὰ κουδοῦνα.

—

Σίρος δὲν φαίνεται Γαζῆ,
νὰ καὶ τὰ πάλκα δὲν στολίζει,
μήτε κυρίαρχος λαὸς 'ψηλὰ 'στὰ θεωρεῖα
τὴ μύτη του σκαλίζει.

—

Κανεὶς δὲν ἔρχεται νὰ 'πῇ
περὶ τοῦ καθεστῶτος,
ἔνθεν κἀκεῖθεν σιωπὴ
κι' ἐρημιὰ καὶ σκότος.

—

Καθεὶς κοιμᾶται σὲ σωροὺς πολεμικῶν λαφύρων,
σκύνη σκαπάζει μοναχὰ τὰς ἔδρας τῶν σωτήρων,
κι' ὑπὲρ τοῦ γένους τοῦ πτωχοῦ
κόραξ κανεὶς δὲν κρώζει,
πνεῦμα Ζαΐμη πανταχοῦ
νομίζεις πῶς δεσπόζει.

—

Νάτο τὸ Παρλαμέντο μας, ποῦ λέει τὰ καὶ τὰ,
ἴδιο πρὸ τοῦ πολέμου μας, ἀλλ' ἴδιο καὶ μετά,
ἴδια τὰ πάντα, δηὸ σκαμνιὰ δὲν βλέπεις ἀλλαγμένα,
κι' ἄλλαξαν μόνον οἱ καιροὶ

τάνηβι καὶ τὸν Θοδωρῆ,
ποῦ τάχουν χαλασμένα.

—

Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ποῦ δὲν κυττᾷ κανείς,
εἶδος Ἀντιπολίτευσις ἀνάγκη νὰ γενῇς,
σὲ μίαν ἔδραν ξάπλωσε καὶ εἶχως νὰ λιμάρῃς
ὕπνο βαθὺ νὰ πάρῃς.

—

Κι' ὁπόταν τὸ κεφάλι σου πρὸς τὰ 'ψηλὰ πηγαίνῃ
αὐτὸ τὸ κίνημ' ἄρνησιν καὶ τόχι θὰ σημαίνῃ,
ὅταν δὲ πάλιν τὸ κουνᾷς 'στὰ κάτω, κουνενές,
μ' αὐτὸ θὰ λέγῃς ναί.

Ὁ Φασουλῆς ἡ λίμα εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα.

—

Ἔδραι κεναί, ποῦ δέχεσθε τὰς ἔδρας τῶν πατέρων,
πρὸς σᾶς τὴν σήμερον λαλῶ
καὶ μίαν μίαν σᾶς φιλῶ,
τὸ κλέος σας γεραίρων

—

Ἀκεῦσετε τὸν Φασουλῆ,
καθίσματα στωμύλα,
ξύλινος ῥήτωρ ὁμιλεῖ
πρὸς σᾶς τὰ πρῶτα ξύλα.

—

Μίσ' ἀπὸ σᾶς ὁ πόλεμος ἐβγῆκε μιὰν ἡμέρα,
τῆς Δύσεως κι' Ἀνατολῆς ἀδιάκοπη φοβέρα,
μέσ' ἀπὸ σᾶς ὁ θρίαμβος κι' ἡ τῆς φυγῆς ἀντάρα,
καὶ νοιώθω μιὰ λαχτάρα
νὰ κόψω τώρ' ἀπ' ὅλα σας ἕνα μικρὸ κομμάτι
ὡς εἶδος ξύλο τίμιο νὰ τὄχω γιὰ τὸ μάτι.

—

Μίσ' ἀπὸ κάθε ξύλο σας, ποῦ νὰ μὴ βασκαθῇ,
Ἐβγῆκε ξυλένιος πόλεμος μὲ ξύλινο σπαθί,
μέσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ ξύλα σας τὰ κατασκονισμένα
ἐβγῆκαν ξύλα κούτσουρα, ἔβγηκαν δαυλιὰ καμμένα.

—

Δι' ὅλους ἔπαινος χωρεῖ,
ὅλας τὰς ἔδρας ἐπαινῶ,
πρὸ πάντων δὲ τοῦ Θοδωρῆ
τὴν πρώτην ἔδραν προσκυνῶ.

—

Αὐτὴν γεραίρω πάντοτε καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ἐπιθυμῶ καὶ φλέγομαι χρυσῆ νὰ τοῦ τὴν κάνω,
αὐτὴν ποῦ μᾶς ἐχρύωσε κι' ἐγὼ νὰ τὴν χρυσώσω
κι' ὁλόχρυσον τὸ κλέος της διὰ παντὸς νὰ σώσω.

—

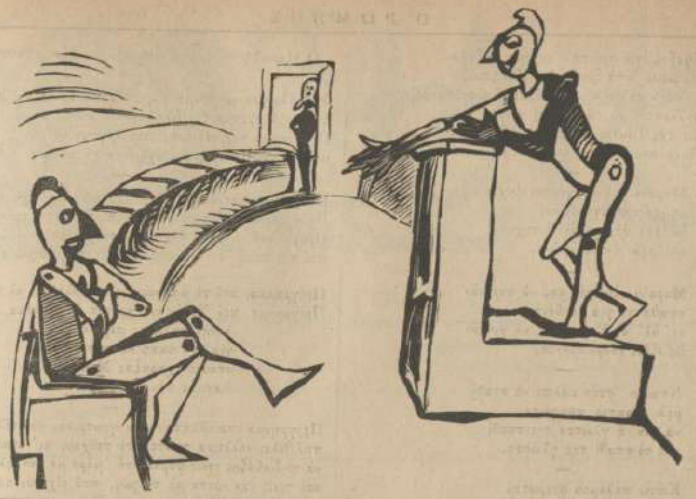
Κι' ὅσοι τὴν βλέπετε μιὰ φορὰ
νὰ λὲν μὲ χεῖλη φλογερά :
«ἐδῶ καθόταν ὁ Παππούς καὶ τῶν θεσμῶν ἡ σκέπη,
ποῦ μίγας ὅμιλος πάντοτε κι' ἀκόθιστος τοῦ πρίπει».

—

Μίαν τοιαύτην ἀμοιβὴν
πολλῶν θέλει φθῆναι,
μὰ καὶ τὴν ἔδραν τὴν βωβὴν
ὀξάζω τοῦ Ζαΐμη.

—

Ἴδια τὴν βρίσκω κι' ἀδεμνή,
ἀλλ' ἴδια καὶ γεμάτη,

ποτὲ δὲν ἔβγαλε φωνή,
ποτὲ δὲν λέει κάτι.

—

Κι' αὐτὴ 'στοῦ γένους τὸν βωμὸν θριάμβους ἀριέρωσε,
κι' αὐτὴν ἀξίαν ἀμοιβῆς καθένας μας τὴν κρίνει,
κι' ἡ μὲν κι' ἡ δὲ τὴν σήμερον τοὺς Κρῆτας ἐλευθέρωσε,
ὁ γέρος μὲ τὸν πόλεμο κι' ὁ νεὸς μὲ τὴν εἰρήνη.

—

Μὰ 'στὴν ἐλευθερίαν των θαρρῶ πῶς ἔχει μέρος
κι' ὁ φλογερὸς ὁ Ράλλης,
φυρμένος χρυσομάλλης,
γιατὶ κι' αὐτὸς ὡμίλησε μὲ τὸν Χαμὶτ ἐγκαίρως,
καὶ συμμαχία 'σκάρωσε, καθὼς ὁ κόσμος ξέρει,
μέσα 'στῆς Πόλις τὸ Γιλδὶζ ἀπὸ τὸ καλοκαίρι.

—

Μπορεῖ νὰ συνετέλεσε κι' ὁ Κόντης ὁ Κορφιάτης,
ποῦ 'γίνηκε Διευθυντὴς κι' ἐρούσκωσε σὰν ὄφις,
μὰ κι' ὁ Σκουλούδης εἰμπορεῖ σὰν φίνος διπλωμάτης,
κι' ὁ Δελυγιώργης πιθανόν, ἴσως κι' ὁ Καρπάνος.

—

Μπορεῖ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλῆ... παράξενο σοῦ φαίνεται ;
σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειο ξέρει κανεὶς τί γίνεται ;
μπορεῖ καὶ σὺ νὰ τόκανες χωρὶς νὰ πάρῃς κάβο...

—

(Ὁ Περικλῆς σηκόνεται καὶ τοῦ φωνάζει μπράβο).

—

Φ.—Κάθισε κάτω, Περικλῆ, καὶ τὸν Ζαΐμη κάνε...
ἀκούετ' ἔδρας τρίξιμο, τοῦ Θοδωράκη θάνατ,
ὅμως τὰς ἔδρας ἤκουσα καὶ τῶν λοιπῶν νὰ τρίζουν,
τὸ δίκαιον τῶν λόγων μου κι' αὐταί θ' ἀναγνωρίζουν.

—

Λάβετε ψυχὴν καὶ σχῆμα,
κινηθῆτε πρὸς τὸ βῆμα,
νὰ φωνάζω, ν' ἀντικρούω

ὅσους ἐστέφαν μυρσῖναι,
καθεμιᾶς τριγμὸν ν' ἀκούω
καὶ νὰ ξέρω τίνες εἶναι.

—

Πεῦναι κάθε παπαρέλα
γιὰ νὰ λύσῃ καὶ νὰ δέσῃ ;
ποῦ Πελάσκα φευστανέλα ;
ποῦ καὶ τοῦ Σερὶφ τὸ φέσι ;

—

Ποῦ καὶ τοῦτος νάναι τώρα ;
ποῦ νὰ τρέχῃ ; τί νὰ κάνῃ ;
τάχα θὰ τὸν φέρ' ἡ μπόρα
μὲς 'στοῦ Θοδωρῆ τὴν στάνη ;

—

Τάχα θἄλθῃ νὰ κοιμᾶται
'στὴ Βουλὴ χωρὶς σεκλέτι ;
τάχ' ἀκόμη νὰ θυμᾶται
τὸ Ρωμαϊκο Ντοβλέτι ;

—

Μεταρρύθμισιν σαλπίζω,
Περικλῆ μὴ τσαμπουνᾷς,
Πρόγραμμα τρανὸ σκορπίζω
εἰς τὰς ἔδρας τὰς κενάς.

—

Ἔργα ὁράσεως ἐκθέτω,
ἄευτε λάβετε τὸ φῶς,
σήκω τώρα, Περικλέτο,
μὴν κοιμᾶσαι κεκυφώς.

—

Διάδοχος καὶ Βασιλεὺς προτρέπουν τοὺς τραβάτους
'στὸν σάλον νὰ μὴν ἐκτεθοῦν τῶν ἐκλογῶν τοῦ κράτους,
καὶ 'στὸν ἀγῶνα τῶν καλπῶν οὐδέτεροι νὰ μείνουν
καὶ στρατιῶται τοῦ λοιποῦ πραγματικοὶ νὰ γίνουν.

—

'Αλλ' ὅμως ἄφοβος ἐγὼ πρό τούτων τῶν κινδύνων,
ἴτε, ξιφῆρης ἐκρωνῶ 'στὰ ξίφη τῶν Ἑλλήνων,
τοὺς ἐκλογεῖς 'στὴν κάλπην σας καλέσατ' εὐρρεσύνως,
ὑποψηφίους Βουλευτὰς νὰ σᾶς ἰδῇ τὸ γένος,
μὴ δείξετε πῶς τῆς Τουρκιᾶς ὁ πόλεμος ἐκείνος
ἐκούρασε τὸ σῶμα σας καὶ τῆς ψυχῆς τὸ σθένος.

—

Μπρσόν, μὲ φλέγουσαν ψυχὴν
ἀφῆτε τὸν Στρατῶνα,
δείξετε θάρρος εἰς τὴν τύχην
καὶ 'στὸν ἐντός ἀγῶνα.

—

Μαρσόν, ἐμπρός μας νὰ περνοῦν
σπαθάτοι γιὰ κουβέντα,
κι' ὅλ' οἱ Στρατῶνες, νὰ γινοῦν
ὡς εἶσος Πκρλεμίντα.

—

Ντούρα 'στὴν κάλπη νὰ σταθῇ
μιὰ στρατιὰ ἐφριγῶσα,
νὰ γὶν' ἡ γλῶσσα της σπαθὶ
καὶ τὸ σπαθὶ της γλῶσσα.

—

Κάτω πολέμου φτερωτοῦ
καὶ ξίφη καὶ τουφέκια,
καὶ τὰ ταμπούρλα τοῦ Στρατοῦ
νὰ γίνουν τουμπελέκια.

—

Ξυπνᾶτε μὲ κατπρροὴ
'στὸ σάλπισμα τῆς διάνας,
καὶ λέτε βράδυ καὶ πρωὶ
λόγια τῆς καραβάνας.

—

Καλὰ ποῦ δὲν 'νικήσαμε, καλὰ ποῦ 'πίσω 'κάναμε,
ἂν δυστυχῶς 'κερδίζαμε ποιὸς ξέρει τί θὰ 'χάναμε.
Ἐμεῖς κι' ἂν 'νικηθήκαμε, μὰ 'πῆρμε τὴν Κρήτη,
καὶ 'στοῦ Σουλτάνου τοῦ Χαμὶτ ἐμπήκαμε τὴ μύτη,
κι' ἂν δείξαμε τὰ 'πίσω μας τὰ τόσον σεβαστά
μὲ τὴν ὀπισθοδρόμησι πηγαίνομε 'μπροστά,
κι' ἂς μάθουν τώρα παρ' ἐμοῦ κι' οἱ ὀπὸ τῆς σαρίκας πόλοι
πῶς οἱ Ρωμηοὶ κολόνωντας θὰ φθάσουν μὲς 'στὴν Πόλι.

—

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἐσκέπτη' ἐν ἀνέσει
τοὺς μεμψιμοίρους Βουλευτὰς ἀφύκτως νὰ καλέσῃ,
ἀλλὰ τοῦ κράτους ἡ δουλειὰ παράπτοτε τὸν πνίγει,
μὰ βλέπει καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου πῶς ἐπείγει.

—

Μάθετε, ξύλα τῆς Βουλῆς,
πῶς τοῦτος ὁ μουστακαλῆς
δὲν εἶναι τώρα στωικὸς
κι' ἐργάζεται κομματικῶς.

—

Πολλοὶ μὲ γλάρων στόματα
'σηκώθηκαν 'στὸ πόδι,
κι' εἶδε κι' αὐτὸς πῶς κόμματα
δὲν στέκουν ἰδεώδη,
κι' ἔγινε νέος πρακτικὸς
κι' ἐργάζεται κομματικῶς.

—

Κι' ἔβγαλε κι' ἕνα Πρόγραμμα, ποῦ τόσα κόβει ρόβει
καὶ γιῶτα δὲν τοῦ λείπει,
Πρόγραμμα, ποῦ τὸ 'πρόσμεναν ἐλεύθεροι καὶ σκλάβοι
μὲ τόσο καρδιοκτύπι.
Πρόγραμμα, ποῦ ζυμώθηκε μὲ μιὰ κινοῦρια πάστα...

—

(Ὁ Περικλῆς τηκόνεται καὶ τοῦ ρωνάζει μπάστα).

—

Φ.—Πρόγραμμα, θέμα κύριον καθημερινῆς καὶ σχόλης,
ποῦ 'στὰ γραπτὰ τὸν ἅλακον τὸν ἔδειξε στιμπόλον,
Πρόγραμμα πολυτέλιδον, ποῦ λέγουν ὅτι μέλις
μέσα 'στὴ Κυβερνήσεως ἐχώρεσε τὸ φύλλον.

—

Πρόγραμμα σὰν ἀπάντησις, ποῦ μᾶς τὴν εἶχε τάμμα,
Πρόγραμμα σὰν ἐπιστολὴ κι' ἐπὶ συστάσει γράμμα,
Πρόγραμμα, μέχθων γέννημα, πούχει καὶ τόνομά του,
ποῦ σὰν παιδὶ 'στὸν δάσκαλο λέει τὸ μάθημά του.

—

Πρόγραμμα, ποῦ τὸ μάκρος του τὸ βλέπεις μὲ τρομάρα,
Πρόγραμμα, ποῦ ξεθύμανε χρονιὰ βουδαμάρα,
λιμὴν γαλήνης περισσῆς
γιὰ τὴν σκαρίδα τὴν σαθρὴν,
σταυρὸν χαράξας Μωϋσῆς
διέταμε τὴν Ἐρυθράν.

—

Πρόγραμμα περιλάλητον σὰν γιατρικό, σὰν τίλιο,
ποῦ θέλει κόλλημα παντοῦ σὲ τοίχους κι' ἀγκωνάρια,
νὰ τὸ διαβάζῃς τρεῖς φορὰς τὴ 'μέρα μὲ τὸν ἥλιο
καὶ τρεῖς τὴν νύκτα μὲ τὸ φῶς, ποῦ ρίχνουν τὰ φανάρια.

—

Πρόγραμμα, ποῦ 'μερόνυκτα γιὰ τοῦτο θὰ 'μιλήσω
πρὸς Περικλέτον καὶ πρὸς σᾶς, μουγγοὶ θεμιστοπόλοι,
Πρόγραμμα, ποῦ 'στὴ ράχη μου κι' ἐγὼ θὰ τὸ κολλήσω
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ θὰ στέκωμαι νὰ τὸ διαβάζουν ὅλοι.

—

Καὶ τώρα ποῦ κι' οἱ δύο μας χωρὶς κουδούνας κτύπους
μ' αὐτὴν τὴν συντεδρίασιν ἐσώσαμεν τοὺς τύπους,
τὸ Σύνταγμα τὸ κείμενον καὶ κάθε μας λιμπρέτο,
πᾶμε, βρὲ Περικλέτο,
κι' ὡς τράγος τοῦ Συντάγματας τὸν ὄγριον κομίσου
καὶ τὸ κουδοῦνι τῆς Βουλῆς κρέμασ' το 'στὸ λαιμό σου,
καὶ βγάλτο 'στὸν περίπατο
καὶ κούνα το καὶ κτύπα το.

—

Μέρος ἀλληλογραφίας
φανερὰς τε καὶ κρυφίας.

Μόνον αὐτούς, ποῦ γράφονται συνδρομηταί σ' ἐμᾶς
καὶ κατ' εὐθεῖαν 'στὸν «Ρωμηὸν» ἐμβάζουν συνδρομάς,
μόνον αὐτοὺς συνδρομητὰς θὰ γράφω 'στὸ τετράδιο,
μόνον ἐκεῖνοι θέχουνε μαζί μας ντραβέρι.

—

Τῶν «Παίδων ἡ Διάπλασις» ἐξέδωκε βιβλίον
διὰ τῆς ἀρχαιότητος λαλοῦν τὰ μεγαλεῖα,
τὸν τοῦ Νικέου Πράσινα, γραφὲν ἐν τῇ Γαλλίᾳ
κι' ἀπεικονίζων θαυμασίως τὴν μάχην ἐκείνην,
μετάφρασις τοῦ Πελαρὰ ναυρωδὴς καὶ τελεία
καὶ Σπύρου Λάμπρου πρίλογος μὲ πάλλουσαι ψυχήν.

Τίς ἦτον ὁ Μιαούλης πρὶ τῆς Ἐπαναστάσεως,
ὁ δεξιὸς ναυμάχος τῆς Τουρκομάχου πλάσεως,
περιφανὴς βιβλίον τοῦ Κωνσταντίνου Ῥάδου,
Καθηγητοῦ σουηδείου τοῦ Ναυτικοῦ μας κλάδου.

Ἡμερολόγιον λαμπρὸν κι' ἄξιον ἐν τοῖς πρώτοις
θὰ βγάλῃ κι' ἡ Φιλόπτωχος τοῦ Βίλου Ἀδελφότης
πρὸς ἀνακούφισιν μερῶν τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς.
θὰ γράψῃ κάθε λόγιος καὶ κάθε ποιητής.

Εἰς τὴν προτομὴν τοῦ τεκνου τῶν Πατρῶν Βεστιαιάδου.
ποιητοῦ καλλικελάδου,
στίχους ἔβαλεν ὡραίους ἐνθουσιωδῶς κι' εὐστόχως
ὁ Σουηδὸς ὁ Μῶμος.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἔλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμός.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χιώτη, μεταρρυθμισιν γεμᾶτο.—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ
τὸν Ἐτεμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ὀγδόη Νοεμβρίου κι' εἰκοστή,
ἀτμόσφαιρα καὶ κρύα καὶ ζεστή.

Ἑξακόσα καὶ σαράντα
κι' εὐτυχία κατὰ πάντα.

Νέος Προμηθεὺς Δεσμώτης,
φαντασμαγορία πρώτη.

(Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς σὰν Προμηθεὺς δαμένος
φωνάζει πρός τὸ γένος,
κι' ὡς εἶσος γὺψ ἀχόρταγος ἀνείγει μέγα στόμα
καὶ τρώει τὸ σηκάτι του κάθε τοῦ κράτους κόμμα).

—

Ζεύ.—Δῖος αἰθὴρ καὶ σεῖς πνοαὶ ταχύπτεροι πετῶσαι,
καὶ σεῖς πηγαὶ τῶν ποταμῶν καὶ τῶν χειμάρρων τόσαι,
ἀνήριθμα γελάσματα κυματισμῶν ποντίων,
τελμάτων ὕδατα κ' ἐλῶν πολλῶν τε καὶ παντοίων,
πᾶσα πηγή,
πάμμητορ γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην ἥλιον ὡς θεατὴν καλῶ,
ἴδέτε τὰς ὀδύνας μου, τἀνήκιστα τὰ πάθη,
τόσον κακῶν ἐφρόντιζα τὸ στόμα νὰ σφαλῶ
κι' ἔχασα μὲ τὸ Πρόγραμμα ταῦγὰ καὶ τὸ καλάθι.

—

Ἐλευθέρωσα τοὺς Κρῆτας
σιγιλλὸς καὶ μὴ λιμάρων,
διευθέτησα τὰς κοίτας
ποταμῶν τε καὶ χειμάρρων.

—

Μέτρα κι' ἡ Παιδεία θέλει
καὶ τὸ φορδομάνικο,
τίλματα ζηραίνω κι' ὅλη
ὡς νὰ 'πῇς λευκάνικο.

—

Μέτρ' ἁμέτρητα ὅ,τι ὅλα,
'στὸν ἄερα μία τσίμπα,
ἴγια λέσα κι' ἴγια μόλα,
λὲρ μπαλὲρ καὶ τερλαμπόμπα.

—

Μέτρα καὶ γιὰ τὰ μποστάνια,
μέτρα καὶ γιὰ τὰ φρουστάνια,
γυναικῶν νὰ γίνῃ πλάσις
ἡρωΐς ἀληθινά,
μὲ ταεμπέρια νὰ περνᾶ
καὶ χωρὶς διασκεδάσεις.

—

Μέτρα γιὰ τοὺς παδογύρους,
μέτρα γιὰ τοὺς καλογήρους,
μέτρα γιὰ τὰ δύο γίνη
καὶ γιὰ κάθε τραγογένη.

—

Μέτρα πῶς βλαστοὺς γενναίους οἱ ποδόγυροι νὰ κρύβουν,
μέτρα πῶς οἱ καλογέροι τὸ πιπέρι νὰ τὸ τρίβουν,
λῆψις μέτρων πρακτικῶν
καὶ περὶ τῶν φυλακῶν,
πῶς τὸ κράτος καταδίκους κι' ὑποδίκους ν' ἁρματώνῃ
καὶ καθένας ἀπὸ τούτους ἕλλους δέκα νὰ σκοτώνῃ,
ἕως ὅτου λείψουν ὅλοι διὰ στόματος μαχαίρας,
κι' ἔτσι τοῦ λοιποῦ νὰ μένῃ
κάθε φυλακὴ κλεισμένη,
καὶ λεπτὰ νὰ μὴ σκορπίζῃ τὸ Ταμεῖον 'στοὺς ἀέρας.

—

Μέτρα καὶ περὶ μελλούσης τῶν Ἑλλήνων εὐνομίας
κι' ἀληθοῦς Ἀστυνομίας,
πῶς κλητῆρες ἀκλονήτι
'στὴν ντελικατέσσα πρῶτοι
νὰ γυρίζουν κι' ἔδω πέρα 'στὰς κλεινὰς Ἰοστεφάνους
μὲ Τσολιάδες παρδαλοὺς
καὶ νὰ λύνουν μὲ κοπάνους
ἐλευθέρων ἀφαλούς.

—

Μέτρα τόσης τρεθυμίας
καὶ περὶ Δικονομίας,
καὶ Κωδίκων
Ἀστικῶν,
καὶ Ναυτίλων
κι' ἀστακῶν.

—

Μέτρα περὶ τόσων Δήμων τῆς ἰσχάτης συμφορᾶς,
καὶ σπαθάτων τῆς ξηρᾶς,
πῶς νὰ γίνῃ μετ' ὀλίγον
λεγεὼν ὑποστρατήγων.

—

Μέτρα καὶ γιὰ λαθρεμπόρους,
ὁποῦ δὲν πληρόνουν φόρους,
ἤγουν πῶς νὰ γίνουν τώρα
μερικὰ θωρακοφόρα,
ὁποῦ κύματα πελάγους νὰ ταράζουν οἰδαλέου
καὶ νὰ πάνουν αἰχμαλώτους τενεκέδες πετρελαίου.

—

Μέτρα γιὰ Προξένων θέσεις,
μέτρα γιὰ τὰς ἔξω σχέσεις,
συμμαχία ὁηλονότι μὲ τοῦ Τούρκου τὸ Παλάτι
καὶ τὰ γειτονά μας κράτη,
ὅμως ποῖα ἐὰν ὁρίζω γιὰ νὰ μὴ θυμώσουν ἄλλα
καὶ χαθοῦν στενῆς φιλίας ὠφελήματα μεγάλα.

—

Ὅλ' οἱ γειτονές μας τώρα μᾶς ῥωτοῦνε τεπεινοί
τί τοὺς παραγγέλλομε...
θέλετε κι' ὁ Ρὰς-Μαγκάσια σύμμαχός μας νὰ γενῇ;
φθάνει νὰ τὸ θέλωμε.

—

Μέτρα περὶ Ρὰς-Μαγκάσια, μέτρα περὶ Ρὰς-Ἀλούλα,
κι' Ἀραπάδων ἀλλοφύλων,
μέτρα πῶς ἡ Ρωμηοσύνη, τῶν συμμαχιῶν ἡ μούλα,
ἴριδος νὰ γίνῃ μηλιὸν.

—

Πλὴν εἰς μέτρα ὄυνατὰ
καὶ τοῦ τύπου θὰ πρεδῶ,
ποῦ μοῦ φάλλει τὰ κι' τὰ
καὶ μὲ λέει καὶ βουδό.

—

Τὰ λουριὰ θὰ τοῦ μαζέψω,
θὰ τὸν λιώσω, θὰ τὸν ῥίψω,
ὄηλαδὴ θὰ τὸν βουδένω
καὶ Ζαχμὴ θὰ τὸν κάνω.

—

Κι' ἔτσι δὲν θὰ κοσκινίζῃ
κάθε μέρα τό κι τό,
καὶ μουγγὸς μὲ θυμιατὸ
τοὺς μουγγοὺς θὰ λιβανίζῃ.

—

Μέτρα καὶ γιὰ λιμαδόρους
καὶ στομώλους Βουλῃφόρους,
ποῦ τοὺς κυβερνῶντας σκένους
μ' ἐρωτήσεις ἀσεβεῖς,
καὶ τὸ Παρλαμέντο κένεον
σὰν κεφάλι πελεβῆ.

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ φέρωμεν παράλυσιν, ἀβρύνειαν,
καὶ στάσιν τῶν γλωσσῶν,
κι' ὧν ἕκαστος ὁμιλητὴς ἔχει κατὰ διάνοιαν
καὶ πάντων καὶ πασῶν.

—

Περὶ τοῦ πῶς νὰ θἐξωμεν καὶ φόρους καὶ ἀσμούς
μὲ μαγικὸν μαστίγιον,
καὶ πῶς νὰ σφιχτοπλέξωμεν Προϋπολογισμούς
μ' ἑλίγχων ἰσοζύγιον.

Περὶ τοῦ πῶς ν' ἀλλάξωμεν μέτρα, σταθμὰ, στατῆρας,
καὶ πῶς νὰ σώσωμεν πολλοὺς ἐκ τῆς κακῆς πλημμύρας
ῥαγδαιοτάτων ὄμβρων,
περὶ κιρδῶν

ἐκ λακερδῶν
καὶ καλλιγεύστων σκόμβρων.

—

Μέτρα νἄλθουν καὶ νερὰ
μπόλικα καὶ καθαρὰ,
γιὰ νὰ λείψουν μποσικάδες
μ' ἕνα τέτοιο γεγονὸς,
καὶ νὰ πέρτουν τρεῖς ὀκάδες
'στὴν μερίδα καθενός.

—

Μέτρα γιὸ τὴν Στυμφαλίαν, μέτρα γιὰ τὴ φενεόν,
ποῦ μενοῦτο νὰ μὴ μένῃ
σὰν καὶ τώρα διψασμένη
γενεὰ γενναιοτάτη τῶν γεναίων γενεῶν.

—

Μέτρα γιὰ τοὺς καταλόγους τῆς μελλούσης ἐκλογῆς
καὶ συναλλαγὴ μεθ' ὅλων κατὰ τῆς Συναλλαγῆς,
μέτρα πῶς νὰ γίνῃ κύμμα δίχως νὰ πολυλογῶ,
μέτρα πῶς νὰ τοὺς ἀλλάξω τὸν ἀδέξαστο κι' ἐγώ.

—

Ἰδοὺ τὸ Πρόγραμμα λοιπόν, ἡ λίθος ἡ Λυδία,
τὸ τυπωμένον κήρυγμα τῆς γλώσσης τῆς μουγγῆς,
μὲ τοῦτο κατεσκεύτισε τὸν θεῖον μου τὸν Δία
καὶ σκοτεινὸς ἀπέμεινε τὰν λύγνες ἀρεγγῆ.

—

Καὶ μὲ κατεκεραύνωσε μὲ φλόγας κεραυνοῦ
τὰν εἶδε πῶς ὑπέλειψε τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ,
καὶ πάντες ἐξηγέρθησαν μὲ στόματα γυπῶν
κι' ἐμένα μόνον ἔβαλον σημάδι καὶ σκοπόν.

—

Ὁ Ζεὺς ὁ θεῖος ἄγριος ἐφύσα κι' ἐξεφύσα,
μ' ἐκεῖνο μου τὸ Πρόγραμμα τοὺς ἔχει πάει λύσσα,
κι' εἶδεν φρενήρεις κατ' ἐμοῦ πολιτικοὺς ἀλήτας
καὶ κάθε στρούγγας λαγιαρνὶ καὶ κουτουλοῦντα τράγον,
κι' ἐμέ, ποῦ δὲν μετέθεσα τοὺς Ἀριοπαγίτας,
εἰς τοῦτον τὸν τιρράνειον μὲ πασσαλεύουν πάγον.

—

Ὁρᾶτε με τὸν δύστοτμον, ὁρᾶτε τὸν δεσμώτην,
ποῦ πρὸς τὴν ὅρασιν ἔδωσε τὴν ὄψησιν τὴν πρώτην,
φεῦ, φεῦ, ὁ θεὸς ὁ σεπτὸς σαπροὺς ὀδόντας τρίζει,
αἰθὴρ δὲ περιξ ἐλαφρᾶς ριπαῖς ὑποσυρίζει.

—

Τοιαύτας πάσχουν σοβαρὰς
καὶ δυσφορήτους συμφορὰς
κι' εἰς ἄκρας πεστολεύονται Καυκάσων ἀποῤῥώγων
εἰ μὴ λαλοῦντες κι' ἀληθεῖς
τῶν Προγραμμάτων Προμηθεῖς,
ποῦ τὸν βουβὸν ὀρθοτομεῖν τῆς ἀληθείας λόγον.

Ὑπερλαύνουν ἐν ὁρμῇ χείμαῤῥοι καὶ ποταμοί.

—

Μὴ φοβῆσαι Διὸς φαβορίτας,
μὴ φοβῆσαι τὴν γλῶσσαν φλυάρων,
διευθέτησε τώρα τὰς κείτας
ποταμῶν καὶ τηγῶν καὶ χειμάῤῥων.

—

Τοὺς μεγάλους σου βλέπομεν μέχρι τοῦ
καὶ ῥοχθοῦμεν τριγύρω μὲ ῥόχθους.

μὲ τὸ Πρόγραμμα τοῦτο καὶ σὺ
πέρασέ μας ἀβρόχοις ποσί.

—

Πλὰρ καὶ πλὰρ καταῤῥάκται κυλοῦν
μετὰ ῥιζῶν, πατάγου καὶ κρότου,
καὶ τηδῶντα νερὰ πιτσιλοῦν
τὰ μονστάκια τοῦ νέου δεσμώτου.

—

Τὰ νερά μας 'στὸ βράχο σου σπάνε
κι' ὅλα σβέρια τὰ πέρνουν καὶ πᾶνε.
Προμηθεῦ Προμηθέων Ρωμηῶν,
τὴν ἰσχύν σου κηρύττουν ἀκόμα
καὶ Νεράϊδες μουγγαῖς ποταμιῶν,
ποθ' 'μιλιὰ δὲν ἀρίνουν σὲ στόμα.

—

Προμηθεῦ τοῦ παρόντος καιροῦ,
'στὸν βαρὺν παρλασμὸν σοῦ νερεῦ
δὲ παφλάζῃ καὶ πᾶς Παρλαγών,
κι' εἰς ἡμέρας λαμπρὰς ἐκλογῶν
μ' ἕνα μόνον ὀργίλον σου νεῦμα
νὰ στραφῇ τὸ παφλάζον τὸ ῥεῦμα
ἐναντίον τῶν σῶν ἀντιπάλων,
τῶν γυπῶν, τῶν ἀπλήστων, τῶν λάλων.

Χαρὰ ἐκ πολλῶν τελμάτων κι' ἑλῶν.

—

Προμηθεῦ, εὐὰν εὑοί,
τίς πρὸς σὲ δὲν θὰ λαλήσῃ;
τίς 'στὴν ἄκραν θ' ἀνεβῇ
τοῦ Καυκάσου νὰ σὲ λύσῃ;

—

Ἐξυμνοῦμεν τὄνομά σου,
τὸ ζηρὸν τὸ Πρόγραμμά σου,
ποῦ θ' ἀποξηράνῃ τέλος
καὶ πᾶν τέλμα καὶ πᾶν ἕλος.

—

Προμηθεῦ τῆς ἀφασίας,
πνεύσον πνεῦμα ζηρασίας,
καὶ μαζί μὲ τὰ χλωρὰ
νὰ χαθοῦν καὶ τὰ ξερά.

—

Βεῦρκος νὰ μὴν ἀπομείνῃ,
κι' ἦλθε πλέον ὁ καιρὸς
ἐριδῶλαξ γῆ νὰ γίνῃ
κάθε βάλτος βρωμερός.

—

Ξήρανέ μας παρχρῆμα,
ξήρανέ μας αὐθωρεί,
ν' ἀναβάλ' εἰς κάθε βῆμα
νέα χλόη καρπερή.

—

Νὰ βλαστήσῃ κι' ὁ κισσὸς
κι' ἡ κολοκυθοκορφάδα,
πλοῦτος ὄάφνης περισσὸς
γιὰ Ρωμηοὺς καὶ γιὰ στιφάδα.

Κλῆρος, Θέμις καὶ Παιδεία, σὰν νὰ λέμε τριφδία.

—

Ἕνας κλῆρος, ποῦ φωνάζει βάρδα 'μπρός γιὰ νὰ περάσω,
χίλιοι μύριοι καλογέροι τυλιγμένοι σ' ἕνα ράσσο,
ζυγαριὰ γιὰ κάθε δίκηο δίχως νὰ τῆς λείπῃ δράμι,

καὶ Παιδεία, ποῦ δὲν τρώει τὸ καρβέλι της χαράμι,
χάπαρε χάπαρε, ξερωνίζουν, Προμηθοῦ τῆς βκρυτίνης....
Βάσις ἀληθοῦς σοφίας κι' ἀληθοῦς δικαιοσύννης
καὶ γιὰ 'μᾶς καὶ γιὰ καθένα
τὰ 'δικά σου τὰ γραμμένα,
τοῦ Προγράμματος ἡ δρῶσα κι' ἀντιδρῶσα πυξίδα,
ποῦ κι' ἐμᾶς μᾶς ἀναφέρει δίχως τίποτα νὰ 'πῇ.

—

Τὰ Προγράμματα τῶν ἄλλων ἀσυνάρτητα, γελοῖα,
δίχως κόμμα καὶ τελεία,
ὅμως τοῦτο τὸ δικό σου ξεστραβώνει κάθε χάχα
μὲ σκεπτικισμὸ γιομάτο,
ἐκεῖ πέρα κόβουν πεῦκο, τάχα πεῦκος νάναι τάχα,
τάχα πέφτει πεῦκος κάτω ;

—

Ἴλεως ἡμῖν γενοῦ
μὲ τὸ πῦρ ἐξ οὐρανοῦ,
νεῦσον, Προμηθεῦ, κι' ἡμῖν,
ἀλληλοΰΐα κι' ἀμήν.

Θάνει ζωηρὸς γυναικῶν χορός.

—

Νὰ καὶ πλάσις θηλυκὴ
φωνακλοῦ, σουλατσαδόρα,
δίδαξε την ἐσὺ τώρα
πῶς νὰ μὴ φλονεικῇ
γιὰ τὴν μόδα καὶ τὸ κάλλος σὰν ροιὰ καὶ σὰν μηλέα,
καὶ νὰ βγάλῃ καθεμιὰ
πετεινόμαλλη Ρωμιὰ
μίαν νέαν Πηνελόπην κι' ἕνα νέον Ἀχιλλέα.

—

Μίρφωσε καὶ τῆς γυναῖκες νάναι στύλοι τοῦ σπιτιοῦ,
καὶ κορίτσια νὰ παντρέψουν
καὶ γιὰ δόξα ν' ἀναθρέψουν
ταξιάρχους καὶ μοιράρχους καὶ σπαθιὰ τοῦ ραχατιοῦ.

Ὠδὴ φυλακισμένων νεκρῶν καὶ πληγωμένων.

—

Χρόνους πολλοὺς ἐκάναμε 'στὴ φυλακὴ κλεισμένοι
μὲ λίμαις καὶ χασάπικαις μαχαίραις ὁπλισμένοι,
κι' ἐκεῖνος τοὔτων σφίζωντας καὶ κτῶντ' αὐτὸς ἐμένα
'στὸ τέλος μᾶς ἐβγάλανε μὲ τάντερα βγαλμένα.

Ἔρχεται ξεκοιλιασμένη μιὰ γυναῖκα γκαστρωμένη.

—

Ἰδού κι' ἐγὼ γονυπετὴς ἐμπρὸς 'στὸν Προμηθέα
κι' ἂς τὸν κινῶ' εἰς ἔλεος μιᾶς ἐγκύου θεᾶ.
Κάτι φρουροὶ τῆς τάξεως καὶ φύλακες τοῦ νόμου
σὰν μάμμοι μ' ἐξεγέννησαν κατσιμισῆς τοῦ δρόμου.
Δύὸ τοῦ κλωτσιαῖς ἀπὸ 'μπροστὰ, δύὸ τοῦ κλωτσιαῖς κι' 'πίσω,
ποῦ πρὶν τῆς ὥρας μ' ἔκαναν τὴν δόλια νὰ γεννήσω,
καὶ μέσα 'στὸν Νοέμβριον
μοῦ βγάλανε τὸ ἔμβρυον.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Κι' ἐμεῖς ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν δύο πρώτων κλάδων,
τοῦ Στόλου καὶ Στρατοῦ,
φρονήρεις παραλαύνομεν μετὰ χρυσῶν λαμπάδων,
κι' εὐοὶ τοῦ μορφωτοῦ.

—

Π.—Στὸν φωτοδότην ἔρχομαι καὶ τὸν ὑμνολογῶ,
ὁ Φασουλῆς Ταξίαρχος καὶ Μοίραρχος ἐγώ.
Γαλόνια 'βάλαμε τρανὰ,
νὰ πλυρωθοῦν καὶ τὰ κενὰ,
μὰ καὶ τὸ ρῆμα τὸ κοινὸν,
ὁποῦ κανὸς δὲν τοῦπε νοῦς,
πῶς μόνον ἐκὰ τῶν κενῶν
θ' ἀνακαινίσωμεν κενούς.

—

Φ.—Βαρέσατε νὰ περάσωμε...καινούρια πολιτεία.
καὶ γιὰ νερὸ, βρὲ Περικλῆ, σὰν τώρα δὲν θὰ κλαῖμε,
τοῦτ' ἡ ψωροπρωτεύουσα θὰ γίνῃ Βενετία
καὶ θἄρχεσαι μὲ γόνδολα 'στὸ σπῆτι νὰ τὰ λίμε.

—

Νὰ σπαλέτσις, νὰ σειρήτια, πολεμάρχει τοῦ καιροῦ,
σὺ δὲ, Βάκχε τῶν ἀμπέλων, γίνου Βάκχος τοῦ νεροῦ,
μέλι ἄγριον κι' ἀκρίδες
καὶ νερὸ γιὰ τοὺς μπεηρδες.

—

Χαῖρε χαῖρε, βουβαμάρα, σύμβολόν μας καὶ σημαία,
ἔτε πρὸς τοὺς Προμηθεῖς μας, ποῦ μὲ φῶτα κλοτσιμάτα
κατεβάμβωσαν τὸ φῶς μας, Περικλέτε μου Ψαρίδες,
καθὼς ὅταν ἀπὸ σκότος βγαίνωμ' ἔξαφνα 'στὸν ἥλιο.

—

(Εἶπαν αὐτὰ, καὶ λεγεὼν ἐφάν' Ἱποστρατήγων
μὲ σπάθαις καὶ μὲ τρικαντὰ,
κι' ἔξαφν' ἀστράπτει καὶ βροντᾷ,
κι' ὁ Προμηθεὺς ἐπὶ χρυσῶν ἀνίπταται πτερύγων.)

Ἐμπρὸς 'στὸν Ἀϊδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

'Ἀϊδονοπούλου Μίλλερον καὶ Παππαϊωάννου,
ραφτάδικο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλουστάνου.
Θέλεις νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς νὰ σώσῃς τὴν Ἑλλάδα ;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ νὰ κόψῃς μιὰ βελλάδα,
θέλεις καθεὶς ἀπάνω σου τὸ μάτι του νὰ ρίχνῃ ;
θέλεις ὁ κόσμος χάσκωντας νὰ σὲ δακτυλοδείχνῃ ;
θέλεις πολλοὺς σκερδόσπαστας νὰ σὶ γλυκοκουτάζουν
κι' οἱ φίλοι τὰ καπέλα των ὡς κάτω νὰ σοῦ βγάζουν ;
θέλεις νὰ νοιώσῃς ἄνθρωπο τὸ ροῦχο πῶς τὸ κάνει
καθὼς ὁ Χόντζας Ναστραδὶν σὰν ὄρεσε τὴν γοῦνα ;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ντύσου μάνι μάνι
καὶ κορδωμένος ὕστερα γιὰ κάθε τι τσαμπούνα.
Κι' ὁ Περικλέτος εἰς αὐτοὺς θὰ κόψῃ ρούχα πρίγ,
θὰ 'μπῇ γαϊδοῦρι ξέστρωτο καὶ θἄβγῃ μ' ἄνθρωπιά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Οἱ Κρῆτες μου, τὰ μάλιστα περισσὰς βιβλίον
τῆς Κρήτης τῆς περικλεοῦς ὕμνοῦν τὸ μεγαλεῖον,
Γρόνιος Δαμβέργης ἔγραψε κι' ἀπάρασιον θὰ γίνῃ.
τὴν αὔριον Κυριακὴν ἀνυπερόπτως βγαίνει.

—

Νικολάου τοῦ Δεβίδου, Βουλευτοῦ τῆς Ἀττικῆς,
ἱστορία τοῦ πολέμου τοῦ Ἑλληνοτουρικοῦ,
μετὰ τόσης εὐγροβείας διαυγοῦς καὶ πειστικῆς
περιγράφουσα τὴν ὁρμὴν προ παντὸς τοῦ Ναυτικοῦ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὰ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω δηαλεκτό.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου,
παντοῦ χαρὰ Κυρίου.

Ποθοῦντος ἐξακόσα καὶ σαρανταένα,
ὅλα φύρδην μίγδην κι' ἀνακατωμένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Περικλέτο πατριώτη,
βλέπε τὴν καλοκαιριὰ,
κι' ὁλοένα χειροκρότει
τῶν Ρωμηῶν τὴν κλεφτουριά.

—

Ἀνοιξιάτικος χειμὼνας
μὲ Μαΐου πρασινάδα,
σύρε μέσα 'στοὺς λειμῶνας
κι' ἄρχισε τὴν πατινάδα.

—

Ἴσως τώρα τὸν Δεκέμβρη μὲς 'στὶς ὄρασιως τὴν ρούμια
νὰ ξανέβγουν τὰ κερήσια καὶ τὰ προφαντὰ τσάγγουρια.
Τέτοιον εὐτυχῆ χειμῶνα
δὲν τὸν εἶδα 'στὸν αἰῶνα.
Περικλέτο μου καϋμένε,
ποῦ σὲ εἶρνει τεμπελιὰ,
κύττα πράσινο γρασίδι
κι' ἀνθισμένη πασχαλιά.

—

Περικλέτο σακαράκα,
ποῦ φρενιάζεις γιὰ πατρίδα,
χειροκρότει τὴν ἀμάκα,
ποῦ δὲν ἄφησε σταρίδα.

—

Ξέγνα τῆς παληᾶς τῆς νίκαις,
τοῦ πολέμου τὰ ξεφτέρια,
ψάλλε σταφιδαποθήκαις
κι' ἀποθηκαρίων χέρια.

—

Κύττα 'στὴν σταρίδα βρωμα,
καρβουνόσκονη καὶ χῶμα,
κύττα κοπριᾶς σωρὸ
καὶ ξανάρχισε χορό.

—

Περικλέτο μου καϋμένε,
μοναχὴ παρηγοριὰ
μένει 'στοὺς Ρωμηοὺς νὰ λένε
τῶν Ρωμηῶν τὴν κλεφτουριά.

—

Σὲ γνωρίζω, σὶ γνωρίζω, πολυλάτρευτος θεότης,
σὲ γνωρίζ' ἐκαὶ καθένας τιμημένος πατριώτης,
σὲ γνωρίζω, Ρωμηοπούλα,
μὲ τὸ πύρινόν σου βλέμμα,
λέγεσαι κλεψιὰ, ρεμοῦλα,
κι' εἶσαι γνῆσιον μας θρέμμα.

—

Κύττα ξέ την, Περικλέτε, καὶ χειρέτα την καὶ σύ,
τὴν γνωρίζουν κι' οἱ μεγάλοι κι' οἱ μικροί μας κολασσοί,
χίλια χέρια φανερόνει,
χίλια πόδια φτερωτὰ,
μὲ τὰ πρῶτα της σουφρόνει,
μὲ τὰ δεύτερα πετᾷ.

—

Τὰ Κουβέρνα περγελῶντας καρδωμένη προχωρεῖ,
κι' ἂν τῆς κόψῃς ἕνα χέρι χίλια θἄβγουν αὐθωρεί,
χίλια χέρια γιὰ νὰ κλέβῃ
κάθε τινεκὲ χαζὸ,
ποῦ σὰν βρῇ καὶ σὰν ζῇ
ψύλλους 'στ' ἄχυρα χαλεύει.

—

Πάντα νέα καὶ φρεσκὰ
ἔρχ' κι' ἀμέσως ἀποῤῥ
φακελώνωντας τὸ κράτος,
κι' ἡ ταχύτης εἶναι τόση,
ποῦ Ταξίαρχος τρεχάτος
δὲν μπορεῖ νὰ τὴν τσακώσῃ.

—

Εὐτυχὴς ἐκεῖνος, ὅστις
τὴν Θεὰν ἀκολουθεῖ,
τοῦτος Μιχαλοῦς χρειώστης
μιὰ φορὰ δὲν θὰ 'βρεθῇ.

—

Π.— Δάφνης πλέκωντας κλαριὰ
χαιρετῶ σε, κλεφτουριά.
Δεξισμένη τώρα 'μπῆκες
μὲς 'στῆς σταριδαποθήκαις.

—

Χόρτυε, Θεέ, καὶ πῆδα
'στῆς εἰρήνης τοὺς καιροὺς,
καὶ 'στὴν ὅλλα τὴν σταρίδα
σκόρπα κοπριᾶς σωρούς.

—

Μέσ' ἀπό τ' ἀμπάρια βγαίνεις,
μὲς 'στ' ἀμπάρια ξανακπᾶς,
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηγαίνεις
κι' ὅλο κοπριὰς σκορπᾶς.

—

Ξαπλωμένες 'στὰ γιασίδι
σὰν καὶ πρώτα σ' ἐξυμνῶ,
μὴν ἀκοῦς πολλῶν βριαίδι,
ποῦ μᾶς κάνουν τὸν σεμνό.

—

Ἄνοιξε, χρυσὴ κυρά,
τ' ἀφθαστά σου τὰ φτερά,
καὶ τοὺς ἀποθκαρίους
κάνε τους τρανοὺς κυρίους.

—

Πέρνε κρέας, δίνε χῶμα,
ὄζαλέ μας κάθε χρόνο,
καὶ γιὰ τῶν σεμνῶν τὸ ἀτόμα
κοπριαὶς γ' ἀφίγης μόνο.

—

Καὶ καθένας, ποῦ ζηλεύει
θέσιν ἀπεθκαρίων,
κατ' αὐτῶν νὰ ῥητορεύῃ
διὰ συλλαλητηρίων.

—

Καὶ τὰ χέρια σου ν' ἁπλώνῃς
μὲ στκφίδα φορτωμένα,
καὶ μ' αὐτὰ νὰ φασκελώνῃς
ἐναρέτους σὰν κι' ἐμένα.

—

Πάντα μοῦτρο νὰ μᾶς δείχνῃς,
ποῦ χορτάτο γαυρίῃ,
καὶ 'στὰ κλίνη μας νὰ ῥίχνῃς
κάρβουνα καὶ κοπριά.

—

Ἀπό 'πάνω τόσα κλίνη,
ποῦ καθένας μας τὰ λέει,
κι' ἀποκάτω γιὰ σαβοῦρα
καρβουνόσκονης μοντζοῦρα.

—

Ἀπό 'πάνω δάφνης φύλλα
γιὰ στεφάνωμα γενναίων,
κι' ἀποκάτω ζεραΐλα,
κοπριὰ καὶ τῶν γονέων.

—

Φ.—Κι' ἐκ τοῦ Τάραντος τοῦ Στόλου τὸ κεράδι παραγγέλ-
κάρβουνα κι' αὐτὸ πῶς θέλει, | λει
κάρβουνα γιὰ νὰ γυρίσῃ
καὶ καλὰ νὰ καθερίσῃ.

—

Κι' ἀπ' ἐδῶ γραφαῖς τοῦ στέλλουν οἱ φιλάργυροι σωτῆρες :
«τί 'γινήκαν, καραβάκι, τόσα κάρβουνα ποῦ 'πῆρες ;»
Εὐσεβάστως ἔπου πρέπει γιὰ τὰ κάρβουν' ἀναφέρω,
τί 'γινήκανε δὲν ξέρω,
μὰ θαρρῶ πῶς πρὶν νὰ φύγω μ' ἔκλεψαν εἰς τὸ καντάρι
καὶ δὲν 'πῆραμι χαμπάρι.

—

Καὶ σὲ χρόνια περασμένα,
ὁποῦ ὅλα μᾶς ὡδήγει,
πάλι κάρβουνα κλεμμένα,
πάλι ξύλικο τὸ ζύγι.

—

Κι' ἂν ἐπεδίζαν νταμάχοι
κι' ἔφευγε ποζίζων Ἄρης,
φτοῦ καὶ κακὸ χρόνο νἄχῃ,
κάθε μαῦρος καρβουνιάρης.

—

Κι' ὃν καμώματα τοῦ Στόλου δὲν 'γινήκαν θαυμαστὰ
κάρβουνα μᾶς εἶχεν λείψει, ὅσι τὰ ζύγιζαν σωστά.
κάρβουνε πολὺ γιὰ 'πίσω, σκόνη μεναχὲ γιὰ 'μπρός,
κι' ἔτσι 'πέρασε καὶ πάει πέτσινος πόλεμος λαμπρός,
καὶ δὲν ἄφηκε τὸν Στόλε καρβουνόσκονης ἀσβόλη,
ἀσπροπρόσωπος νὰ 'βγῇ,
κι' ἀμολάρωντας τὴν Πόλι
ν' ἀντικρύσῃ μιὰν αὐγή.

—

Μὰ καὶ τώρα, ποῦ γαλήνης μᾶς ἡμέρωσε καιρός,
πάντα σκόνη, πάντα στάκτη, κι' ἄνθρακες ὁ θησαυρός,
ἀνθρακιές, βρὶ Περικλέτο, καὶ τοῦ κράτους ἡ στκφίς,
κόπρος ὅπου κι' ἂν στραφῇς,
πλιάτσικο καὶ 'στὸ γιαλό,
πλιάτσικο καὶ 'στὴ στεριά,
χαῖρε, χέρι μακρουλό,
χαῖρε χαῖρε, κλεφτουριά.

—

Παντοῦ χέρια μυρεδόλα
ξάπλωνε, παρηγορήτρα,
κάρβουνα νὰ γίνουν ὅλα,
καὶ μὴ σκάνῃς γιὰ τὰ λύτρα
τοῦ πολέμου τὰ βαριά.

—

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰρήνης
χαῖρε χαῖρε, κλεφτουριά.

—

Μίς 'στὸ λιμέρι τὸ τρανὸ
καὶ πάλιν ἐμρανίσου,
σὲ νέας κοπριὰς βουνὸ
ἐνδόξως ἐνθρονίσου.
καὶ πτῆσιν ὁδὸς Ἰκάριον
πρὸς πάντ' ἀπεθκαρίον.

—

Καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν κοπριὰ ἐσέντρι νὰ ξεφυτρώσῃ
κι' ἀμέσως νὰ φουντώσῃ,
μεταρρυθμίσεων κληποὶ καὶ 'στὴν κορφὴ καὶ κάτω,
μὲ κλαδους βελτιώσεων τὸ στέλιχος γεμάτο.

—

Καὶ σύ, Θεέ, ποῦ κυβερνᾷς
τοὺς ῆρωας τοὺς παστρικούς,
χωρὶς λεκάνη νὰ ξερνᾷς
μεταρρυθμίσεις σὰν ἀκοῦς.

—

Ἐσὺ κι' ἐμεῖς τοὺ Φασουλῆ
ἀκόνα τὴν γραφίδα,
κι' ὁποῦχει κοπριὰ πολλὴ
βάζει καὶ 'στὴ στατίδα.

—

Π.— Εἰς τὸν ἴσκιο μὲ σὲ τὸν ἰρίφη
καὶ τοὺς ἄλλους Ρωμηροὺς νὰ καθίσω,
καὶ σπαθὶ κοφτερὸ νὰ τροχίσω
νὰ τρομάξουν στρατοὶ τοῦ Καλίφη.

—

Νὰ τὰ λέω μὲ κάθε μας κλίφτη,
νὰ κουνῶ τὰ γεμάτα κλαδιά,
καὶ βελτίωσις μὲς 'στὴν πεδιὰ
ὡσὰν ὥριμο σῦκο νὰ πέφτῃ.

—

Τοὺς γλυκούς του χυμοὺς νὰ μασῶ,
μὲς 'στὴ μέση νὰ κόβω τὸ σῦκο
καὶ νὰ λέω 'στὸν γείτονα «σήκω
γιὰ νὰ χάψῃς καὶ σὺ τὸ μισό».

—

Μὰ κι' αὐτὸς 'στὸν πλησίον νὰ κλίνῃ
καὶ μισὸ τοῦ μισοῦ νὰ τοῦ δίνῃ,
κλεφτουριᾶς νὰ τονίζουν τραγούδια
καὶ τὰ σῦκα νὰ τρῶν μὲ τὰ φλούδια.

—

Νὰ ἐκπαίζῃ κι' ἡ τάξις κι' ὁ νόμος,
κι' ὁ Ζαΐμης, μουγγὸς δενδροκόμος,
λυγιστὸς καὶ σειστὸς νὰ προβάλῃ
προγραμμάτων χαβάδες νὰ φάλῃ.

—

Ζήτω ζήτω τὸ στέμμα νὰ σκούζῃ
τοῦ λαοῦ τοῦ μπερχῆ, τοῦ μουφλούζη,
καὶ τρελλοὶ φωνακλάδες νὰ λένε
ἀκόμ' τὸ ξέντρο, μουγγὶ προκομμένε».

—

Ὡριμάζει παντοῦ προκοπὴ
καὶ χορταίνει μικροὺς καὶ μεγάλους,
καὶ καθένας ψηφίζει στουπὶ
δενδροκόμους ἀλάλους καὶ λάλους.

—

Φασουλῆ, πάρ' ἐλπίδα καὶ θάρρος,
νὰ δουλεύῃ ριμούλα συχνὴ,
νὰ μὴν εἶσαι φτηνὸς μπακαλιάρος
καὶ νὰ τρῷς μπακαλιάρο γιαχνί.

—

Κοπριὰ τὸ Ρωμαΐικο νἄχῃ
καὶ θὰ φᾷν κι' ἡ δικαῖς μας κοιλιαῖς,
ὅμως γύρισε τώρα τὴν ράχη
γιὰ νὰ φᾷς τῆς χρονιᾶς σου ξυλιαῖς.

—

Λίγοι στίχοι,
ὅ,τι τύχῃ.

—

Ζαΐμης σὰν διαλυθῇ τὸ ὄβλιο Πκρλαμέντο
θὰ βγάλῃ καὶ γιὰ τὸν λαὸ μεγάλο ντοκουμέντο.

—

Ὁ Σιγηλὸς ἐξέσπασε μὲ τὴ γραφτὴ κουδέντα
καὶ ὅδος του μεταρρύθμισις σὲ δύο ντοκουμέντα.

—

Τό ποῦτο σὰν ἀπάντησις 'στοῦ Βασιλῆ τό γράμμα,
τό εὐτερο γι' τὸν λαό, τῶν ἐκλογῶν φυλλάμα.

—

Ἀναβροχιά, χωρὶς νερό καὶ βρύσεις καὶ πηγάδια,
κι' ὁ κὼρ Ζαχήμης 'στὴ στεριὰ ψαρὲς μὲ παραγάδια.

—

Τῶν παραθύρων καὶ θυρῶν ἁρμητικῶς κλεισμένων
Ὑπουργικὰ Συμβούλια στομάτων κλεισμένων.

—

Δὲν ρθάνει ποῦ σκοτίζονται μὲ τόσες ὑποθέσεις
ἔχουνε καὶ τῆς βίζιτας τοῦ Πρίγκηπος τῆς Ἔσσης.

—

Ἂν τώρα καὶ γιὰ τὴ Βουλὴ 'ρωτήσετε τί τρέχει,
ὅλο καὶ διαλύεται καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχει.

—

Σὰν μαγαζὶ τοῦ Μαῒφὰρτ κατήντησε κι' ἐκείνη,
ποῦ δὲν 'μποροῦσε γιὰ καιρὸ διάλυσις νὰ γίνῃ.

—

Μὰ πότε τὴν διάλυσιν ντελάλης θὰ φωνάξῃ,
κι' ἀμέσως μία, δύο, τρεῖς τὰ κάλε θὰ τινάξῃ;

—

Συνδυασμούς προμελετᾷ κάθε τρανὸς καὶ μύξης,
ὁμοίων ἀποχωρισμός, τῶν ἀνομοίων μίξις.

—

Εἶδος κλεισμάτων συμμιγῶν, χαλβᾶς μὲ πορτοκάλι,
ραβέντι μὲ σιναμικὴ καὶ βρωμιεύχον κάλι.

—

Ἀρνητικῶν καὶ θετικῶν ἠλεκτρισμῶν ἑνώσεις
καὶ διαρροίας γλωσσικῆς βαρύγδουποι χεύσεις.

—

Ζυγὰ ζυγὰ πηγαίνουνε Τρικουπικῶν κασόνια,
μὰ τοῦ Δραγούμη τὸ ψηλὸ μονάχο πέει χώρια.

—

Ἔλα, Δραγούμη, καὶ θυμοῦ μὴ μᾶς βαστᾷς ἀκόμα,
μαζί μας νὰ συνδυασθῇς νὰ καταλάβῃς κόμμα.

—

Ἕνας Δραγούμης, ποῦπρεπε νὰ γίνῃ καπετάνος,
ὅεν εἰμπορεῖ νὰ φαίνεται τοῦ Κόντη δραγουμάνος.

—

Γιὰ πεῖσμα σὰν ἐκάνατε τὸν Κόντη καπετάνο
κι' ἐγὼ μ' ἐμένα μοναχὰ συνδυασμὸ θὰ κάνω.

—

Συνδυασμοὶ 'στὰ πέρατα τῆς νικητρίας γῆς,
συναλλαγαὶ συναλλαγῶν κατὰ συναλλαγῆς.

—

Ἑρέτος περισσότεροι θὰ 'βγοῦνε Βουλιφέροι,
χαρέ 'στους ποῦ θὰ βάλουνε γιὰ τὸ Ταμεῖο πλώρη.

—

Σήκωσε, ψωροκώσταινα, τὸ χέρι τὸ ξεζί σου
καὶ κτύπησέ το 'στό ζερβί, καὶ μὲ τὰ δύο ξύσου.

—

Ἐκεῖνοι ποῦ μᾶς ἔθρεψαν μὲ τούρκικο τὸ μάνα
θὰ πάρουν τὸ Ρωμαϊκο 'στῆς ἐκλογαῖς παγάνα.

Κι' ὁ τῶν πολέμων Θοῦριος
θὰ πάρῃ κάμποὺς καὶ βουνὰ,
γιὰ νὰ ξαναλθῇ μὲ ζουρνὰ
παπποῦλης πελεμιχαρής.

—

Καὶ τώρ' ἀνάπτοντα κυττᾷ γλυκὺν ἀνεφιόν
καθὼς τὰ σπίρτα τὰ γνωστὰ τῶν Ἐργολαβίων.

—

Πετίζει τριανταφυλλαῖς, τοὺς κλώνους των κλαδεύω,
τοῦ Τριανταφυλλάκου μας τῆς προσταγαῖς ζηλεύω.

—

Ξεσκούφωτη 'στὸ Θέατρο κι' ἡ ντάμα κι' ὁ κοπέλα,
Ὑπουργικὴ διαταγὴ καὶ κάτω τὰ καπέλα.

—

Ἄξιος Ὑπουργεύοντος τοῦ Τριανταφυλλάκου
πᾶνε τὰ τριανταφύλλα τῶν θηλυκῶν τοῦ κάκου.

—

Ποιὸς εἶδε θηλυκὸ παππᾶ καὶ γκαστρωμένο διάκο
κι' ἀγάθι γιὰ τὰ θηλυκὰ τὸν Τριανταφυλλάκο;

—

Κι' ἡ Φασουλῆ κι' ἡ Περικλῆ μὲ φέσι καὶ ραχίλι
πηγαίνουν εἰς τὸ Θέατρο καὶ τῆς λορνιάρουν ὅλοι.

—

Γκέκυψαν κι' αὐτὰς ἡ δηὸ 'στοὺς νόμους τῆς πατρίδος,
κυττᾶτε τῆς 'στὴ ζωγραφιὰ τῆς τρίτης μας σελίδος.

'Στὸν διαπρεπῆ συντάκτην τῆς «Ἡμέρας» τῆς Τεργέστης
ἐφωνεῖ μετὰ τῶν ἄλλων κι' ὁ «Ρωμηὸς» εὖ ἴσθι παρίστης».

Τιμὴ καὶ δόξα περισσὴ γιὰ τἄθαφτα τὰ γράμματα
νὰ στιφνώσουν τὰ θαφτὰ τοῦ μώστου των γεράματα,
νὰ ράνῃ δάκρυ των πικρὸ
τοῦ Ρουσσόπουλου τὸν νεκρό,
καὶ νὰ φιλήσουν μιὰ σοφὴ
κι' ἀσπρομαλλοῦσα κορυφή.

Λύριον γιὰ τὸν Πρίγκηπα παράσταστις μεγάλη
τοῦ περιφήμου Λεκατσᾶ, ποῦ νέος θὰ προβάλῃ
ὡς Σάλλως μοναδικὸς
καὶ καπετάνιος Κρητικὸς,
ποίημα τοῦ Στρατήγη
μ' ἐνθουσιώδη σρίγγη.
κι' ὕμνος τῆς Κρήτης θὰ ψαλῇ γοργοῦ ρυθμοῦ κι' ἰδίου,
ποῦ κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ ἀπάνακις Βιλυδίου,
καὶ μ' ἐμπνευσιν τὸν ἔγραψε τὸ λυρικὸ κελέμι
τοῦ ποιητοῦ Πολέμη,
κι' ὑμοῦσως τὸν ἐτύγισε μὲ φαντασίας πτήσεις
μαέστρος πρώτης τάξεως, Λαυράγκας ὁ Διονύσης.

Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον τοῦ Σκίκου 'βγῆκε πάλι,
ποῦ 'στὴ Βιβλιοθήκη του καθένας θὰ τὸ βάλῃ,
ἀπ' ὅλα τὸ καλλίτερο, ποῦ 'βγήκανε κι' ἐφέτο,
εἰκόνες, ποίησις, πεζά, κοντολογὶς μπουκέτο,
ἀλὸ συσταίνεται θερμῶς κι' ἀπὸ τὸν Περικλέτο.

Ἰδοὺ κι' Ἐπιθεώρησις τὰ μάλ' ἀθλητικὴ
καὶ παδηλατική,
ὁποῦ τὸν μῆνα δηὸ φοραῖς τὴν βγάζει τακτικῶς
ὁ Σύλλογος τῶν Ἀθηνῶν ὁ Ποδηλατικός,
κι' ἀγῶνας ποδηλατικοὺς τὴν αὔριον τελεῖ
κι' ὅλον τὸ φιλαθλον κοινὸν εἰς τούτους προσκαλεῖ.

Ὑπόμνημα ἱερώσεως Τραπέζης εἰδικῆς,
ἤγουν Στερεοκῆς,
τοῦ Πασμαζόγλου συγγραφή, ποῦναι μπαλὸ γεμάτος,
κι' ἐπῆγε 'στὸ Σταριδικὸν Συνέδριον ἐχάτος.

Γκόλφω τοῦ Περεστένου, ἐράσμα εἰδυλλιακόν,
ἐμμέτρων, ἐνθουσιωδες, κι' ἀληθῶς Ἑλληνικόν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέρα καὶ ρυθμὸς.
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον δριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ
τὸν Ἐτὲμ-Πασσὰ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Δωδεκάτη Δεκεμβρίου,
τέλος τοῦ Βουλευτηρίου.

Ποῦντος ἑξακόσα δύο καὶ σαράντα.
Ἐλευθερία τῆς Κρήτης καὶ γελοῦν τὰ πάντα.

Κι' ὁ Φασουλῆς ξεπροβοδεῖ
τοῦ Βασιλῆ μας τὸ παιδί.

—

Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιὰ
πῶς Διοικητὴς πηγαίνει τὸ παιδὶ τοῦ Βασιλῆ.

—

Ἂη-Γεώργη καββαλάρη,
φώτισε τὸ παλληκάρι.

Δός του θάρρος νὰ φουκτώσῃ
τὴν αὐτόνομη παντιέρα,
κι' ἡ ψυχή του νὰ φτερώσῃ
μὲ τῆς Κρήτης τὸν ἀέρα.

—

Ἂη-Γεώργη καββαλάρη δόξα του δόξα περισσὴ
ν' ἀτσαλώσῃ τὸ κορμί του 'στῆς ἀνδρείας τὸ νησί.
Ὄνειρα νὰ τοῦ γελᾶτε,
φυλακτὰ νὰ τὸ φυλᾶτε,

φέρτε το μ' ἐλησᾶς κλαδὶ
'στοῦ νησιοῦ τὴν ἐρημιὰ
λεβεντόκορμο παιδὶ
σὲ λεβέντικα κορμιά.

—

Νάναι ζηλευτὸς ἀφέντης,
'στοὺς λεβέντηδες λεβέντης
σὲ στεριὰ καὶ σὲ γιαλό . . .
σύρε, Πρίγκηψ, 'στὸ καλό.

—

Πίστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πίστε το μὲ τὰ βιολιὰ
πῶς Διοικητὴς πηγαίνει τὸ παιδὶ τοῦ Βασιλιᾶ.
Πάνε πίκραις μαζὶ πολλαῖς
καὶ φαρμάκια καὶ χολαῖς.
Περασμένα ξεχασμένα, τώρα γιλαστοὶ περνοῦμε,
πάντα μιὰ χαρὰ μᾶς κάνει χίλιαις λύπαις νὰ ξεχνοῦμε.

—

Ναύαρχοι τοῦ κάνουν θέσι
καὶ τὸ βάζουν μὲς στὴ μέση,
τὸ 'παντρεύουν μὲ τὴ Νύφη τῆς σεμνῆς παλληκαριᾶς,
ποῦ χρυσοῦς ἁπλόνει κλώνους
ὕστερ' ἀπὸ μαύρους χρόνους
τὸ δεντρὶ τῆς 'λευτεριᾶς.

—

Κανονοβολοῦν ἁρμάδες μὲ κανόνια βροντερά,
ὁποῦ τότε μιὰν ἡμέρα
μᾶς 'φωναξαν μὲ φοβέρα:
«'πίσω 'πίσω μὴν πνιγῆτε μὲς 'στὴς Κρήτης τὰ νερά».

Στροφὴ δευτέρα
ὁλογερωτέρα

—

Μὲ σαρδίνια καὶ βρακιὰ
παίζω λύρα Κρητικιά.

—

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
μέσ' σ' αὐτὸ τὸ πανηγῦρι
τῆς ὁλολαμπρης ἡμέρας
καθε στόμα κελαϊδεῖ,
κι' 'Αντινάυαρχ' ὁ πατέρας
προβιβάζει τὸ παιδί.

—

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
νὰ γλορτὴ, νὰ πανηγῦρι.
Καρτέρουν 'στὸ περιγιάλι
ἀσπροφόραις χοραγιαῖς,
θεμελιώνονται καὶ πάλι
γκρεμισμέναις 'Εκκλησιαῖς.

—

Ὁ σταυρὸς ὁλόρθος λάμπει,
ἑλουλούδισαν οἱ κάμποι,
τρέχει κόσμος ἀπὸ πέρα
μπρὸς 'στὸν Ὕπατο νὰ πέσῃ,
πάει πάει 'στὸν ἀέρα
καὶ τῶν Μπέηδων τὸ φέσι.

—

Νά! 'στὸν γέρο Ψηλορείτη
φεγγοβόλησαν πυρσοί,
καλῶς ἦλθες μὲς 'στὴν Κρήτη,
τὸ πανύμνητο νησί.

—

Καλῶς ἦλθες, παλληκάρι,
καὶ Βασιλικὸ βλαστάρι,
μές' 'στὰ Τάρταρα νὰ σβύσουν τῶν βουνῶν οἱ στεναγμοί,
στάσου νὰ σὲ 'δοῦμε, στάσου,
νὰ διαβοῦ 'ἀπὸ 'μπροστά σου
τὰ κορμιὰ τὰ σιδερένια, ποῦ δὲν 'λύγισαν στιγμή.

—

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, Ὕπατέ μας ζηλευτέ,
μὲ Δεκέμβρη ξαστεριά,
μάτια, ποῦ μᾶς 'στὴ σκλαβιὰ τῶν δὲν ἐκλάψανε ποτὲ,
κλαῖνε γιὰ τὴν 'λευθεριά.

—

Τώρα πλημμυρεῖ τὸ δάκρυ, ποῦ τὸ 'στείρεψαν οἱ πόνοι
καὶ τῆς συμφορᾶς οἱ χρόνοι,
τώρα πλημμυρεῖ τὸ δάκρυ, ποῦ σὰν ἄνοιξις βροχὴ
ὁροσολούζει τὴν ψυχή.

—

Ψάλλουν οὐρανοὶ σαπφείρων
καλῶς ἦλθες κι' ὡσαννά,
τρίζουν κάκκαλα μαρτύρων
μὲς 'σ' ἀπάτητα βουνά.

—

Ἴσκιοι γύρω του πετοῦνε, γιγαντεύουν καὶ ψηλόνουν,
καὶ τὸ παλληκάρ' ἰσκιόνουν.
Καλῶς ἦλθες 'στὸ νησί μας, σὲ τιμᾷ νὰ τὸ τιμᾷς,
βάλε βράκαις καὶ σαρδίνια κι' ἔλα χόρεψε μ' ἐμᾶς.

—

Ἄνδρας κούτα λαξευτούς,
κούτα καπετανιοὺς γέρους,
εἶναι νέος σὰν κι' αὐτοὺς
'στοὺς παληοὺς τοὺς ἐλευθέρους;

Στροφὴ τρίτη.
Χαῖρε, Κρήτη.

—

Πίστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιὰ
πῶς Διοικητὴς μᾶς ἦλθε τὸ παιδὶ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Νάτο νά, τὸ συντροφεύουν πολιτεύματα καὶ νόμοι,
πέρνα μέσ' ἀπὸ τουφέκια, ποῦ καπνοβολοῦν ἀκόμη,
πέρνα μέσ' ἀπὸ τουφέκια,
ποῦρριξαν ἀστροπελέκια.
Ὁ καπνὸς τῶν σὲ κυκλόνει μὲ λαχτάρα μας κρυφὴ
καὶ κορῶνα κάνει γύρω 'στὴν τρανή σου τὴν κορφή.

—

Κούτα κούτα πυραμίδες,
ποῦ ποτέ σου δὲν τὶς εἶδες,
τώρα 'μπρός σου τιμημένα καὶ πασίχαρα βροντοῦν
καὶ 'στοὺς βρόντους των τουφέκια τῆς Εὐρώπης ἀπαντοῦν.

—

Νὰ τουφέκια μιὰ φορά,
ποῦ μᾶς ἔδιναν φτερά,
ποῦ 'ξυπνοῦσαν πέρα πέρα
ὅλη νύκτα κι' ὅλη μέρα
τὸν ἀντίλαλο φαράγγων, πεδιάδων καὶ βουνῶν,
ὁποῦ 'βρόντησε μεγάλος ὁ Θεὸς τῶν κεραυνῶν.

—

Νὰ τουφέκια γιὰ καμάρι,
δοξασμένα 'στὸν αἰῶνα,
ὁποῦ κάνουν 'Ηγεμόνα
γῆς 'Ελληνικῆς βλαστάρι.

—

Γύρω 'στὰ τουφέκια σκίρτα
καὶ στεράνωστα μὲ μύρτα,
φούχτωσέ τα μὲς 'στὴ φοῦχτα τοῦ μεγάλου σου χεριοῦ,
πάρε σπίθες ἀπ' τὰ μάτια καθενὸς παλληκαριοῦ.

—

'Αρησες τὴν γῆν τῶν χαύνων
καὶ τῶν λόγων τῶν ἀρρήτων,
καὶ πατεῖς βουνὰ Κουρήτων
καὶ Θεῶν τερπικεραύνων.

—

'Εμπροστά σου δάφνας στρώνει καθε Κρητικὸς ὁπλίτης,
πάρε μίτον 'Αριάδνης 'στὸν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης,
νέκρωσε μὲ πόθους λαύρους
νέων χρόνων φωτεινῶν
μαύρου μίσους Μινωταύρους
σὰν Θησεὺς τῶν 'Αθηνῶν.

—

Ὅλοι νάναι σύμβουλοί σου καὶ πιστοί σου δορυφόροι,
κάτω κι' ὅπλα καὶ μαχαίρια,
τῆς ἀρχαίας Πασιφάης σὲ προσμένη ἡ θεία κόρη
μὲ τὸν μίτον εἰς τὰ χέρια.

—

Πίστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πίστε το μὲ τὰ βιολιὰ
πῶς Διοικητὴς μᾶς ἦλθε τὸ παιδὶ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Τραγουδάκι χαρωπὸ
μὲ τὸν ἴδιο τὸν σκοπό.

—

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
τί κακὸ μεγάλο τότε,
θυμηθῆτε τί μανία, θυμηθῆτε τί χαμὸς
πολεμάρχων μυδικῶν,
σὰν μᾶς εἶπαν πῶς ὁ Πρίγκηψ δίχως πόλεμο θὰ γίνῃ
'Αρμοστὴς τῶν Κρητικῶν.

—

Ὕψιστε Θεὲ, τί θρῆνος
καὶ λυσσώδης κοπετός! . .
ὄχι φώναζε κι' ἐκεῖνος,
ὄχι φώναζε κι' αὐτός.

—

Μὲ πολέμων ἀμανίδες
βρούζαν οἱ καφρινέδες,
ὄχι, θέλομε τὴν Κρήτη νὰ γενῇ 'δικό μας κτῆμα
μονοιοῦ καὶ παραχρῆμα.

—

Βρὲ τί λέτε; 'λέγαν ἄλλοι, δὲν μᾶς φθάν' ἡ Κρήτη μόνον,
πρέπει τώρα νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.
Κι' ἄλλοι 'λέγαν μὲ μανία
καὶ πολεμικὲ μεράκι:
«μόνο τὴν Μακεδονία;
νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν Θρᾴκη».

—

Κι' ἄλλοι σκούζανε παρέκει
μὲ Σταυραετοῦ φακιόλι:
«κὰν μᾶς δίνουν καὶ τὴν Πόλι,
κὰν ἀνεῖγεμε τουφέκι».

—

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
τί κακὸ μεγάλο τότε,
ὄχι 'φώναζα κι' ἐγὼ
κι' ἔκανα τὸν Στρατηγό.

—

Κι' ἦλθε Βαγιανὴ Δευτέρα,
Θοδωρῆς μὲ τὴν μαχαίρα,
κι' ἦλθε τῶν Βαγιῶν ἡ Τρίτη,
συφορέλια σου, Χαμίτη,
κι' ἦλθε τῶν Βαγιῶν Τετάρτη,
τί προσμένεις, Μπουναπάρτη;

—

Μὰ κι' ἡ Πέμπτη ξημερόνει
κι' ὁ Παππους παρακορδόνει,
φιάνει κι' ἡ Παρασκευή,
μάρς τοῦ λέν οἱ παλαβοί,
ἔφθασε καὶ τὸ Σαββάτο,
χάος ὅλα κι' ἄνω κάτω,
νάσου κι' ἡ Κυριακή,
φύγ' ἐδῶ καὶ φύγ' ἐκεῖ.

—

Κι' ὕστερα ζουρλομανδυας
καὶ 'στὸ στόμα μουζαλιέρα,
κι' ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας
'στὸν οὐράνιον πατέρα.

—

Κι' ὕστερα βαρὺ σαμάρι . .
καὶ σπαλέτας μὲ τὸ φτιάρι,
κι' ὕστερα μεγάλο καὶ γνῶστε,
σύμμαχοι μὲ τὴν Τουρκιά,
καὶ μουγγαὶς διοργανώσεις
καὶ μὲ ρήγανη κουκιά.

—

Ὠδὴ μεστὴ χαρᾶς
μετὰ παραδρομᾶς.

—

Ἄχ! πῶς ἤθελα 'στὴς Ἴδης νὰ πεταχθῶ τὸ βουνό,
ποὖβγαλε τὸν κιρανὸ,
καὶ μοναχὸς μὲς 'στοὺς πάγους καὶ 'στοὺς ὄμβρους τοὺς [ραγδαίους
πρωῒ βραδὺ ν' ἀντικρύζω τοὺς Δακτύλους τοὺς Ἰδαίους,
ποῦ μεγάλωσαν μιὰ μέρα
τὸν Ὀλύμπιον πατέρα.

—

Νὰ ξεχάσω τοῦ πολέμου
τὴν θεότρελλη γωνιά,
καὶ νὰ πῶ τὸν ναργιλί μου
μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ Χανιά.

—

Ἄχ! πῶς ἤθελα ν' ἀφήσω τοὺς συγχρονους Ἀθηναίους,
τοὺς χαζούς, τοὺς κεχηναίους,
σὲ πολιτειμάτων χαβρὰς
νὰ παρλάρουνε πλαβρὰς.

Γειά σου, Κρήτη τιμημένη, ποῦ γιορταζεις Πασχαλιὰ,
ὄχι μ' ἅρματα σὰν πρῶτα, σήμερα μὲ τὰ φιλιά,
σήμερα χωρὶς τουφέκι, σήμερα μὲ τὴν ἑλιά,
καὶ ξαπλόνει τὰ κλαδιά της ἡ χρυσὴ πορτοκαλιὰ
καὶ ξαρμάτωτη διαβαίνεις μὲ τὸν γυιὸ τοῦ Βασιλιᾶ.

—

Τῆς ὀρφάνιας οἱ καθμοὶ
λησμονοῦνται 'στὸ χορὸ,
φᾶτε 'λευθεριᾶς ψωμί,
πῆτε 'λευθεριᾶς νερό.

—

Παίζε, Κρητικὴ παντέρα,
'στὸν καθάριο τὸν ἀέρα.
Τοὺς κυματισμοὺς της ὅλοι
δακρυσμένοι τοὺς κυττοῦν,
Ναύαρχοι, Στρατοὶ καὶ Στόλοι
τὴν Λαμπρή της χαιρετοῦν.

—

Ἄχ! πῶς ἤθελα ν' ἀφήσω
λιμαδόρους μελιρρύτους,
καὶ πυρρίχιον νὰ στήσω
μὲ τῆς Κρήτης τοὺς προκρίτους,
κι' ἐδεπὰ νὰ καταθέσω τ' ὅπλο μου τὸ φλογερὸ,
ποῦ τ' ἀγόρασα γιὰ χάζι 'στοῦ πολέμου τὸν καιρό.

—

Ὅπερον βρίσκω ν' ἀγκαλιάζω,
ζήτω ζήτω νὰ φωνάζω,
καὶ σὰν ἄλογο Μαζέπα
νὰ πηδήσω 'στὴ Χαλέπα,
μὲς 'στοῦ Γελώργου τὸ Παλάτι,
χίλια νὰ τοῦ 'πῶ σπολλάτη.

—

Μὲ τὸν Πρίγκηπα νὰ μείνω,
Δρὸζ Νουμᾶς κι' ἐγὼ νὰ γίνω,
νὰ τοῦ στρώνω νὰ κοιμᾶται, νὰ τοῦ στρώνω νὰ δειπνᾷ,
λεοντόκαρδος νὰ πέρτῃ κι' Ἑκατόγχειρ νὰ ξυπνᾷ.

—

Ὕπατε τῆς Κρήτης, γειά μας,
κι' ἡ τρισέβαστη γιαγιά μας,
τῆς Ἀγγλίας ἡ Βικτώρια,
μιὰ γραφὴ σοῦ γράφει χώρια.

—

Στέλλε μας χαρᾶς μαντάτα μὲ χιονάτο περιστέρι,
Δημ-Γεώργη στέκα πάντα 'στὸ δεξί του τὸ πλευρό,
καὶ τὸ κόκκινο σημάδι τῆς σημαίας μὲ τ' ἀστέρι
ὁλογάλανο κι' ἐκεῖνο νὰ τὸ κάνῃ μὲ Σταυρό.

Διάλυσις Βουλῆς παληᾶς ἁμαρτωλῆς.

—

Τέλε 'στοὺς Ρωμηοὺς τοὺς ρέκτας ὁ Πρωθυπουργὸς λαλεῖ,
διαλύετ' ἐπὶ τέλους τῶν ἀδούλων ἡ Βουλή,
τῶν ὑδάτων, τῶν ἀνεμων,
τῆς ρεμπαΐας τῆς πυρίνης,
καὶ τῆς μούρλας τῶν πολέμων
καὶ τῆς μούχλας τῆς εἰρήνης.

—

Διαλύετ' ἐπὶ τέλους καὶ πηγαίνει 'στὰ κεμμάτια
ἡ Βουλὴ τῆς βουδαμάρας, ποῦ τὴν εἶχεν γιὰ τὰ μάτια,
κι' οἱ μπεκρῆδες ἐκλογεῖς
τῆς ἀρχίφιλου γῆς
'μπρὸς 'στὰς κάλπας προσκαλοῦνται 'στὰς ἑπτὰ μηνὸς Φλεβάρη,
νὰ ψηφίσουν ἐν σπουδῇ,
τὴν ἡμέραν δηλαδή,
ποῦ μὲ τηγανισοῦ μουντζούρας τὸ Τριῳδὶ θ' ἀριθάρῃ.

Ἐμπρὸς 'στὸν 'Αϊδονόπουλο κάθε μας ἀρχοντόπουλο.

—

'Αϊδονοπούλου Μέλαθρον καὶ Παππαζωάννου,
ραφτάδικο καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλουστάνου.
Θέλεις νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς νὰ σώσῃς τὴν Ἑλλάδα;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ νὰ κόψῃς μιὰ βελλάδα,
θέλεις καθεὶς ἀπάνω σου τὸ μάτι του νὰ ρίχνῃ;
θέλεις ὁ κόσμος χάσκωντας νὰ σὲ δακτυλοδείχνῃ;
θέλεις πολλαὶς σκορδόμυστρες νὰ σὲ γλυκοκυττάζουν
κι' οἱ φίλοι τὰ καπέλα των ὡς κάτω νὰ σοῦ βγάζουν;
θέλεις νὰ νοιώσῃς ἄνθρωπο τὸ ροῦχο πῶς σὲ κάνει
καθὼς ὁ Χόντζας Νακραδὶν σὰν 'φόρεσε τὴν γοῦνα;
σύρε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ντύσου μάνι μάνι
καὶ κορδωμένος ὕστερα γιὰ κάθε τι τσαμπούνα.
Κι' ὁ Περικλέτος εἰς αὐτοὺς θὰ κόψῃ ροῦχα πιὰ,
θὰ 'μπῇ γαϊδοῦρι ξιστρωτο καὶ θἄβγῃ μ' ἄνθρωπά.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Νέον ἔργον 'βγῆκε τώρα μέσ' ἀπὸ ζωγράφου χέρια,
Ροϊλοῦ τοῦ περιφήμου τὰ περίφημα Ντελέρια,
τέχνη, χάρις, φαντασία κι' ἐνθουσιασμὸς πολύς,
τῶδε κἀκεῖνα 'μπροστά του κεχηνὸς κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Εἰς τοῦ Γιάννη τοῦ Φωτίου τρέξετε σὲ τέτοιαις ὧραις
καὶ μ' ἐννιὰ δραχμαῖς μονάχα πάρετε λαχειοφόραις.
Τί Γραφεῖο! πάντα τύχη γιὰ καθένα τύχης λῶτο,
μὰ φαντάσου νὰ κερδίσῃς μὲ τὸ νούμερο τὸ πρῶτο,
ἑκατὸ χιλιάδες πέρνεις—τόσων πόθων πλήρωσις—
εἰς τὰς εἴκοσι Δεκέμβρη, ποῦ θὰ γίν' ἡ κλήρωσις.

—

Τὸ Λεῦβρο τὸ περίφημο, τὸ Λεῦβρο τὸ μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν 'ρίσκεται μὲς 'στὰς 'Αθήνας ἄλλο.
Νία προσθήκη κι' ἑκταεις τμημάτων εὐρυχώρων
καὶ πλεῦτος ἄρθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὁποῦ δὲν περιγράφονται, πᾷς μόνο καὶ τὰ βλέπεις,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γεμάτης κι' ἄδειας τσέπης.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος 'στὰ λεῦβρα τὰ περίσσια
κι' αὐτὸ τὸ Λεῦβρο 'πέρασε, ποῦ λάμπει 'στὰ Παρίσια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Μηνὸς Δεκέμβρη δεκαεννιά,
φευρετούναρις, χιόνια, καὶ παγωνιά.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω ὁμαλικτό.

Ἑξακόσα σαράντα καὶ τρία
κι' ἑκλογῶν ἀρχινᾷ φασαρία.

Μὲ δάκρυ ραίνομε πικρὸ τοῦ Σεμιτέλου τὸν νεκρό.

—

Δίξου κι' ἐμένα, Δάσκαλε, νὰ κλάψω τὸν νεκρό σου,
νὰ θυμηθῶ παλιὰ ζωὴ 'μπροστά 'στὸ φέρετρό σου.

—

Μὲ τὸ μεγάλο τὸ Σχολειὸ
'στὸν Δάσκαλό μου τὸν παλιὸ
κλίνω τὰ δόδ μου γόνατα, θλιμμένος παραστέκω,
καὶ τῆς σεμνῆς σοφίας του σεμνὸ τραγοῦδι πλέκω.

—

Κι' ἂν 'γέλασα καμμιὰ φορὰ,
τὰ ῥήματα τοῦ Φασουλῆ
δὲν βγαίνουνε φαρμακερά,
δὲν χρύβουν πάθος καὶ χολή.

—

Μούσαις θρηνῶν περίλυπαις καὶ 'στὸ 'δικό σου μνῆμα,
κι' ἂν τοῦ «Ρωμηοῦ» σ' ἐπίκρανε περιγελάστρα ῥίμα
μὰ τὴν σοφή σου τὴν κορρὴ τὴν στεφανόνω τώρα...
τὸν μαθητὴ τὸν ἄκακό σὰν ἄκακος συχώρα.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

—

Εἶμαι 'στὴν Κρήτη, Περικλῆ, χωρὶς νὰ καταλάβω,
χωρὶς νὰ πάρῃς κόβο.
Μέσα σ' αὐτὴ τὴ χειμωνιὰ
σοῦ γράφω μέσ' ἀπ' τὰ Χανιά.

—

Φέσταις ἀκόμη καὶ χαρεῖς,
τσουμπούσια καὶ ζιαρέτια,
καὶ τῶν Ναυάρχων σουαρέ,
ποῦ φεύγουν τὰ σεκλέτια.

—

Ὅπου Ναυάρχων φαίνονται μεγάλα τριακαντά
πάω κι' ἐγὼ κοντά,
τοὺς χαιρετῶ, τοὺς προσκυνῶ, τοὺς κάνω τεμενάδες
καὶ τόσοις πατινάδες.

—

Χαίρετε, Ναύαρχοι χρυσοῖ, σκύβω καὶ ξανασκύβω,
τὸ κάδρο σας γιὰ φυλακτὸ 'στὸν κόρφο μου τὸ κρύβω.
Τώρα σὲ λίγο φεύγετε καὶ 'στὴν πατρίδα πᾶτε,
ὥρα καλὴ σας, Ναύαρχοι, καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶτε.

—

Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσωμε τέτοιο καλὸ μεγάλο,
κλαίω μαζὶ μὲ τὸν Ποτιέ, τὸν Ναύαρχο τὸν Γάλλο,
κλαίω καὶ μὲ τὸν Μπίττελο, τὸν Ρῶσσο, τὸν Ἐγγλέζο,
καὶ βεριαρίλε παίζω.

—

'Στὸ περιγιάλι κάθομαι, τοὺς Στόλους των κυττῶ,
καὶ τὸ μαντῦλι βγάζωντας τοὺς ἀποχαιρετῶ.
Χίλιαις φοραῖς εἰς τὸ καλὸ καὶ σύρτε 'στὴν εὐχή μας,
μαζί σας φεύγει, Ναύαρχοι, κι' ὁ νοῦς μας κι' ἡ ψυχή μας.

—

Ἐρούσκωσε ντελῆ Βορρᾶς λευκότατα πανιά,
σκύφτω καὶ σίφτω χάμω,
ὁρίβουνέρ, ἀντίμαμο,
ἀθάνατοι θὰ μείνατε σὲ τούτη τὴ γωνιά.

—

Γι' αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐκάνατε
κι' ὅπως μᾶς ἐγλυκάνατε,
τέτοια νὰ τύχετε χαρά,
ἐβίβα, ζήτω σας, οὐρρά.

—

Τέτοια φωνάζω, Περικλῆ, μὲς 'στὴν τρελλὴ χαρά μου,
κι' ἔπαρε σὺ τὴ λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου,
κι' ἐλᾶ νὰ τραγουδήσωμε
νὰ πιοῦμε, νὰ πηδήσωμε.

—

Παραίτα τοὺς συνδυασμοὺς
ἡμῶν τῶν ἐλευθέρων,
καὶ τόσους πατριωτισμοὺς
καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

—

Έλα νὰ ὄρῃς, βρὲ φυλαρῆ,
μαζί μας ἐδῶ πίρε
πῶς κυματίζει μιὰ χαρὰ
περίλαμπρη παντιέρα.

—

Έλα νὰ σκούξῃς ἀμανὲ μὲ δυνατὸ μιράκι,
ἔλα νὰ ὄρῃς τοὺς Μπίγκδες καὶ τὸν Γενιτσαράκη,
ἔλα νὰ ὄρῃς ἀγήματα,
Ναυάρχους ὅπως πρέπει,
ἐξέσματα, τραγήματα,
νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τσέπη.

—

Νὰ ὄρῃς θαλάσσης καὶ στεριᾶς
ξεραντζωμα καὶ φῶτα,
καὶ ν' ἀναπνεύσῃς λευτεριᾶς
παλληκαρίσια χνῶτα.

—

Σκν πρὶν ζὴν βλέπεις ἐρημιὰ,
καθεὶς 'στὸ μαγαζί του,
πάει κι' ὁ Πρίγκηψ 'στὰ ζαρμιά,
πάω κι' ἐγὼ μαζί του.

—

Σιχάνω φόνους καὶ σφαγὰς
μ' ἐρήθους καὶ μὲ γέρους,
κι' ἐδῶ θὰ γίνουν ἐκλογὲς
καθὼς 'στοὺς ἐλευθέρους.

—

Ἐδῶ θάλθῃς Συνέλευσις πολύμαλλη, κλπ. μου,
πολίτευμα νὰ κάνῃ,
κι' αὐτοῦ μεγάλαις θὰ σκορπᾷ φυλλάδας τοῦ πολέμου
ὁ Θοδωρῆς ὁ πάνυ.

—

Πάλι φουρτοῦνα καὶ μπουρὶ
κι' ἀτέλειωτοι μπιλάδες
μὲ τοῦ κυρίου Θεδωρῆ
τῆς φλογεραῖς φυλλάδες.

—

Ἐν τούτοις πάρε μερικαῖς ἀπὸ τὸν Θοδωράκη
καὶ στεῖλε μοὺ της φανερὰ,
νὰ τῆς διαβάσω συβαρὰ
'στ' ἀγήματα, 'στοὺς Μπίγκδες, καὶ 'στὸν Γενιτσαράκη.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Τί σοῦ 'φάνη, μὶς χάρο
καὶ κολλήγα μου ψωρίτη,
καὶ μοῦ 'πῆγες μὶς 'στὴν Κρήτη
δίχως μυρωδιὰ νὰ πάρῃ ;

—

Πῶς ἀφῆκες τὰς Ἀθήνας, ὁδοιπόρε βαγαπίντη,
'στὰς ἡμέρας τῆς σπουδῆς,
καὶ δὲν ἤμεινες νὰ ὄρῃς
τὸν συνδυασμὸ τοῦ Ράλλη, τοῦ Ζαΐμη, καὶ τοῦ Κόντη ;

—

Νέων ἐκλογῶν μεράκια,
δράσεις καὶ παροξυσμός,
κι' ἀπὸ τὰ καλαμοβράκια
τρέχει πατριωτισμός.

—

Φλογερὴ φιλοπατρία
σφίγγεται κι' ἀγκαμαχᾷ,
τὰ Προγράμματα τὰ πρῶα
σμίγουν σ' ἕνα μοναχά.

—

Τῆς τσαγκαπετειᾶς ἀφίνουν,
σωτηρίας ἐποχὴ,
τρία κόμματα θὰ γίνουν
ἕνα σῶμα, μιὰ ψυχή.

—

Βγαίνουνε κι' οἱ τρεῖς ἀντάμα
καὶ πληρεῦται κατὰ γράμμα
τὸ ρηθὲν ἀπὸ προφήτας ἀθανάτους καὶ θνητοὺς
πῶς δὲν φέρνουν σάλοι πόντων τόσους μαύρους ἰστιοὺς,
ὅσο τάντερα ταράζουν συμμιγεῖς συνδυασμοὶ
καὶ σωτήρων διαφόρων ἡ διαφορὰ ἀσμή.

—

Ὁ κύριος Δραγούμης γυρνᾶ καμαρωτός,
συνδυασμὸν ἀκόμη δὲν ἔκαμε κι' αὐτός,
μ' αὐτὸν κι' ὁ Ζαχαρίας, ἀντὴρ χωρὶς καπρίτσα,
γιὰ κόντρα του κι' ὁ Ράλλης ἔχει τὸν Ζαχαρίτσα.

—

Ζάχαρι τόνομά μου καὶ πάω μὲ τὸν Ράλλη
γλυκὸς σὰν τὸ λουκοῦμι,
ἀλλὰ τὸ ταῦ καὶ σίγμα κανένας σὰν μοῦ βγάλῃ
μὲ βρίσκει 'στὸν Δραγούμη.

—

Ἐκεῖ 'στοῦ Θοδωράκη κορδόνια τεντωμένα
συνδυασμὸ σκαρώνουν ὡς εἶδος ἀμιγῆ,
μὲ πέρνετε, τοὺς λέω, μὲ πέρνετε κι' ἐμένα ;
δὲν πέρνεμε, μοῦ λένε, τοιοῦτον ἐναγῆ.

—

Ἀμιγὴς συνδυασμὸς
ὅλα καὶ κορδονισμός.
Πέρνει πρόσωπα ποικίλα
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὸν Ψύλλα,
πέρνει τὸν Καλλιρροΐ,
τὴς ἀριάδας γαλονᾶ.

—

Πέρνει κι' ἀπὸ τὸν Περαία πρόσωπα νομίζω τρία,
πέρνει καὶ τὸν νεὸ Κολιάτσο, ποὖναι 'στὴν Καββαλαρία,
πέρνει καὶ τὸν Λυγινό,
ὑποκείμενο τρανό,
κι' ὁ Μουτσόπουλος μὲ ταῦτους, ὁ Θανάσης ὁηλαδή,
μὲ γηπλιὰ καὶ μὲ παράδες ἀρχοντόπουλο πειδί.

—

Ταραμπούμπα τραλαλά,
πέρνει τὸν Ζυγομαλᾶ,
ποῦ τοῦ λὲν ἐγιὰ 'πὲς ἀλεῦρι,
ὁ σιὼρ Συγγρὸς νὰ σ' εὕρῃ.

—

Πέρνει καὶ τὸν Στρατηγόμας--'πέστο, Φασουλῆ μου, 'πέστο—
κι' Ἀγγελόπουλο τὸν Κώστα, ποῦ τὸν ἔβαλαν ἀ ρέστο.
Πέρνει, κεφαλὴ φιλτάτη,
καὶ τὸν Ἄλφα τὸν Σκουζέ,
τὸν παληὸ τὸν ἐπιλωμάτη,
ποὖχει τὰ μαλλιὰ φριζέ.

—

Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι μὲ ροκάναις καὶ τσαμπούνες,
πέρνει καὶ τὸν Γουναράκη γιὰ νὰ ξετινάξῃ γούνες.
Μέσα 'στοῦ Παππού τὸ σπήτι
γίνεται πολὺ κακό,
κι' ἴσως καὶ τὸν Φλογαΐτη
τὸν ἀποκεντρωτικὸ
νὰ τὸν ὄρῃς Κορδονικό.

—

Ἐστοῦ Θοδωράκη τὴν αὐλὴ
νίκη μὲ κράνος καὶ δαυλί,
ἐστοῦ Θοδωράκη μας ποῦ λὶς
φυλλάδες γράφοντας πολλαῖς.

—

Καὶ περιγράφουν ἐκτενῶς
τὸ τοῦ πολέμου γεγονός,
καὶ λὲν πῶς τότε 'στὴν πομπὴ
ἕνα δὲν ἔλειψε κουμπί,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά,
κι' εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα
θὰ διαβασθῇ χωρὶς παπᾶ
τριεβδομηντα φυλλάδα.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

—

Τὸ γράμμα σου ψιλολογῶ
κι' ἐχάρηκα πολὺ κι' ἐγὼ
γιὰ τούτους τοὺς συνδυασμούς
τοὺς ἀμιγεῖς καὶ συμμιγεῖς,
ὁποῦ γεννοῦν παροξυσμοὺς
'στοὺς ἐλευθέρους ἐκλογεῖς.

—

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, χορὸ μονάχος σύρε,
δὲν ἔρεις πῶς ἐχάρηκα κι' ἔκανα μία τούμπα
τὰν ὄβδαδα 'στὸ γράμμα σου πῶς νέο ὄρμο 'πῆρε
ὁ Κορδονοκαλούμπαρος κι' ἡ Κορδονοκαλούμπα.

—

Μὰ γράψε μου, κασσίδη,
καὶ περὶ τοῦ Λεβίδη.
Τί μελετᾷ, τί γίνεται, ποῦ τώρα γύρεις φέρνει ;
πῶς ὁ Παππούς, βρὲ Περικλῆ, μαζί του δὲν τὸν πέρνει ;
φοβᾶται μὴ τοῦ Ναυτικοῦ καὶ πέλει τοῦ καπνίσῃ
καὶ ὄξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸν κόσμο μπεμπαρδίσῃ ;

—

Χαρὰ 'στους, ποῦ θ' ἁπλώσουνε 'στὴς κάλπαις τὰ ξερέβια,
'στὴν Κρήτη σκέπτομαι ζανὰ νάλθω καὶ τὸν Φλεβάρη,
ξέρεις ἐδῶ τὰ πράβατα πῶς λέγονται κουφάδια
κι' ἐκεῖνον ποὖχει πρίβατα τὸν λένε κουραδάρη.

—

Κι' ὅταν τώρα μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψω 'στὰς Ἀθήνας
ἀλανθάστως θὰ μαντεύσω μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς κηφῆνας,
καὶ μὲ σένα, κουρελῆ,
ποῦσαι Κάλχας κατεργάρης,
ποιὸς 'στὴ νέα τὴ Βουλὴ
θάναι πρῶτος κουραδάρης.

—

Μὶς 'στὴν Κρήτη τριγυρνῶ
κι' ὅπουεν βρίσκω τὸν καρνῶ.
Ἀγκαλιάζομαι μὲ Γάλλους καὶ μὲ Ρώσσους κι' Ἰταλούς,
μὲ τὸν Ἄγγλο τὸν Τσερμπάῒ καὶ μὲ Σαώτους παρδαλούς,
ποῦ πεντέρα, Περικλέτο, δὲν χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς.

—

Μὲ πολλὴν χαρὰν μανθάνω μὲς 'στὰς διαφόρους ὁράσεις
ὅτι κι' ὁ Ζαΐμης τώρα
'πῆρε 'στὴν κουβέντα φόρα,
καὶ 'στὴν Γαλλικὴν Πρεσβείαν εἶπε Γαλλιστὶ ὀρὸ φράσεις.

—

Ὅμως δέξου, μπουνταλᾶ,
χαιρετίσματα πολλὰ
κι' ἀπὸ τὸν Γιουσοὺφ Ἀράπη,
πρῶτο Τουρκαλᾶ χασάπη.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ καὶ πρωτα γελεῖς,
ἔβγαλε τώρα κι' ὁ Συγγρὸς σημαντικὸ βιβλίο,
ποῦ θὰ σοῦ στρίψῃ τὸ μυαλὸ καὶ θὰ παρασαστίσῃς
καὶ σοῦ τὸ στέλλω σήμερα γιὰ νὰ τὸ μελετήσῃς.

—

Ἐκεῖ θὰ 'σῇς, ἀγαπητέ, πῶς ἔκαναι συγκέλεσι
κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸν Ὄλυμπο, κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸ Σάλεσι,
κι' ἀρχίσανε τῆς μοιρασιᾶς καὶ τὰ κουβαρνταλήκια
'στὰ ξένα τὰ τσιρλίκια.

—

Ἐκεῖ θὰ 'σῇς περίεργος, μωρὲ συμπατριώτη,
πῶς γίνετ' εὐκολώτατα διανομὴ λαφύρων,
διεμερίσαντο δ' αὐτοῖς τὰ κτήματα τοῦ Χιώτη
κι' ἐπὶ τὴν κτῆσιν ἔβαλον οἱ μουστερῆδες κλῆρον.

—

Ἐκεῖ θὰ 'σῇς πῶς ἔπεσαν ἀλήστως εἰς τὴν λείαν,
κι' ἂν ὁ πέλως Ἄρνελος,
οὔπερ οὐκ ἴσταται τέλος,
οὐρανοποίησιν τῆς γῆς ὑποσχεῖται τιλίαν,
ἐγὼ πρὸς τοὺς ἀκτήμονας ὑπόσχομ' ἐκλογεῖς
τελείαν συρροποίησιν τῆς ἀλλοτρίας γῆς.

—

Ἔκλειψις πολλὴ φωστήρων
καὶ Βουλευτικῶν μνηστήρων,
ὅμως ἔκλειψις συνέδη καὶ Σελήνης ὁλικὴ
καὶ πιστεύω, Φασουλῆ μου, νὰ τὴν ἴδατε κι' ἐκεῖ.

Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀγαπητέ μου Πιρικλῆ, τὰ γλίντζια μου παραίτησα
καὶ τὸ βιβλίο τοῦ Συγγροῦ σπουδαίως τὸ 'μελέτησα.
Περῶ τοὺπε νάχῃ κτήματα καὶ πλούσιος νὰ γίνῃ
καὶ κάθε τόσο δεξιὰ κι' ἀριστερὰ νὰ δίνῃ ;

—

Θυμᾶσαι, βρὲ, ποῦ σεύλεγα 'στῆς τρέλλαις μας ἀπάνω
πῶς ἔνα ψωροκάλυδο 'λαχτάριζε νὰ κάνω;
Χίλιαις φοραῖς καλλίτερα νὰ λέγωμαι παντλήμων
κι' ἀπέναρος ἀκτήμων,
χίλιαις φοραῖς καλλίτερα νὰ λείπῃ κάθε λοῦσο,
πανὶ νὰ βλέπω μὲ πανὶ τὴν ἔρημή μου εἰκίνη,
παρὰ νὰ τρέχω σὰν Συγγρὸς τὸν κίνδυνον ν' ἀκούσω :
«δός μου, κυρὰ, τὸν ἄνθρ' σου καὶ εἶνα δὶν σοῦ πρέπει».

—

Σοῦ τῶπα καὶ 'στὸν καφρινὶ, 'στὸ σαπὶ καὶ 'στοὺς δρόμους
πῶς σύμφωνα μὲ τῶν Ρωμηῶν τοὺς λειτουργοῦντας νόμους
σὰν ἔχῃς σοῦ τὰ πέρασαν καὶ μίνεις κασοῖ ἄρης,
μὰ σὰν δὶν ἔχῃς τίποτα θἄλθῃ καιρὸς νὰ πάρῃς,
καὶ πιὸ καλὰ ξυπόλυτες νὰ ὁρᾷς 'στῆς γῆ τὴν ὀράσιν,
νὰ φεύγῃς κι' εὐκολώτερα μὲς 'στῶν μαχῶν τὴν βράσιν.
Τέτοια σκέπτεμαι, βρὲ βλάμη,
ποῦ μυαλὸ δὶν ἔχεις ὄρεμη,
κι' ἐπειδὴ τὰ κτήματά μου τάχουνε καταχυμένα
'τὲς, κιμμένε, νὰ κρατήσουν λίγαις πήχαις καὶ γιὰ 'μένα.

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ στὸν ἀδελφό του τὸν Φασουλῆ.

Μάθε, βρὲ, πῶς καὶ τὸν Γκιώνη, τῆς Τραπέζης τὸν Ταμία,
τὸν ἐπιάσαν 'στὴ Λαμία.
Εἶχε κρύψει τὰ κλεμμένα
σ' ἑνὸς δάσους τὴν ἐλιά !....
νάχε σύντροφο κι' ἐμένα
'στῆς ρεμούλας τὴν δουλειά !

—

Κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλῆ μου, πρωὶ βράδυ κατὰ μόνας
περπατῶ 'στοὺς ἐλαιῶνας,
τὴν κατάστασιν οἰκτείρω
κι' ὅλο 'στῆς ἐλιᾶς τριγύρω
σκάβω ἀκάβω μήπως βρῶ
τρυπωμένο θησαυρό.

—

Πότε πιά, βρὲ Φασουλῆ μου, θὰ συνρώσωμε κι' ἐμεῖς ;
πότε πιὰ τὴν ἀτιμία θὰ μουνταζώσω τῆς τιμῆς ;

—

Κλάψε καὶ τὸν Ἰάλεμο, τὴν ὀξεσμένη πίνα,
ποῦ 'πίθηνε παντέρημες σὰν νάτανε 'στὰ ξένα.
Δόλια Πατρίδα, φώναξα μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη,
ψάξε νὰ βρῇς παληοὺς παλμοὺς μὶς 'στοῦ νεκροῦ τὰ στήθεια,
ξεψύχησε χωρὶς πικρὸ παράπονο νὰ βγάλῃ
καθὼς παθαίνουν ἡ καρδιαῖς, ποῦ σ' ἀγαποῦν 'στ' ἀλήθεια.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Σχέδια καὶ Μελέται περὶ τῶν Ἀθηνῶν,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίον, πρωτότυπον, καινόν,
τέκτονος καλλιτέχνου, τοῦ Παύλου τοῦ Βασᾶ,
μὲ σχέδια μεγάλα κι' ἐξωραϊστικά.

—

Ὁ Νικόλαος Τερτσόλης, κτηματίας ποῦ σημαίνει,
ἐνυμφεύθη 'στὰς Καλάμας μὲ μιὰ νύφη ζηλεμμένη,
μὲ τὴν Ἄννα δηλονότι Γεωργίου τοῦ Τσακίρη,
κι' ἔγινε χαρὰ μεγάλη κι' ἦταν ἕνα πανηγῦρι.
καὶ καθεὶς 'στοὺς νεονύμφους ἐπευχήθη μὲ καρδιὰ
βίον Ἀβραὰμ μὲ γλύκαις, μὲ παιδιὰ καὶ παιδιά.

—

Θάρρος, ἀρχὼν ἐφημερίς, ποῦ κόσμος τὴν προσμένει,
καὶ καθε μέρα τὸ πρωὶ παντέλεπτος θὰ βγαίνῃ.
Συντάκτης καὶ Διευθυντὴς Μίλτος Καββαλιεράτος,
ἀγαπητὸς συνάδελφος καὶ κάλαμος βαρβάτος.

—

Ποιήματα γιὰ τὰ Παιδιὰ Καμπορργέλου τοῦ Γιάννη,
βιβλίο, ποῦ καὶ γιὰ μικροὺς καὶ γιὰ μεγάλους κάνει,
τοῦ πάντα θὰ διαβάζεται πάντοῦ μετ' ἀπλησίας,
ἐκδότης ὁ Γεώργιος Κασδόνης τῆς Ἑστίας.

—

Τὴν αὔριον θὰ πωληθῇ τοῦ Πρίγκηπος εἰκὼν
μεγάλη καὶ πολύχρωμος, ἔργον Ἑλληνικόν.

—

Τὸ Λεύβρε τὸ περίφημο, τὸ Λεύβρο πὸ μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν 'ρίσκεται μὲς 'στὰς Ἀθήνας ἄλλο.
Νέα προσθήκη κι' ἔκτακτος συμμάζωξις εὐρυχώρων
καὶ πλούτος ἄφθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὁποῦ δὲν περιγράφονται, πᾶς μόνο καὶ τὰ βλέπεις,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλισμα γεμάτης κι' ἄδειας τσέπης.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος 'στὰ λούσα τὰ περίσσια
κι' αὐτὸ τὸ Λεύβρε 'πέρασε, ποῦ λάμπει 'στὰ Παρίσια.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ὅλο μέτρα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμός.

Τὸ Τυπογραφεῖον λιθογρ. μεταρρυθμισιν γεμάτο.—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐννενήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἐτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἔκτη τοῦ Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή,
σχόλη τῶν Χριστουγέννων χωριστή.

Ἐξανόσα τέσσαρα καὶ σαράντ' ἀκόμα.
'στὸ κλεινὸν πτολίεθρον ξεχειλίζ' ἡ βρῶμα.

Χριστούγεννα πολιτικὰ γριφώδη κι' ἀλληγορικά.

—

Μὲ σάλτσες καὶ σαντοῦρια
ξεπροβάλλομε
Χριστούγεννα καινούρια
νὰ σᾶς ψάλωμε.

—

Μεσσίας νέας ζώμης
ἑτοιμαζέται
κι' Ἀλέξανδρος Ζαΐμης
ὀνομαζεται.

—

Νάτος ἀνοικτομμάτης
μὲς 'στὸ κουβούκλι του,
κι' ἄλλος Ἀρποκράτης
τὸ παρατσούκλι του.

—

Μάγος κανεὶς μὲ δῶρα
δὲν ξεκίνησε,
κι' ἡ τῶν Ἐλέγχων ὡρα
τὸν 'προσκύνησε.

—

Τὸν χείμαρρον τῶν ὑγρῶ
διεσκέλισε,
τὴν φατνὴν τῶν ἀλόγων
τὴν διέλυσε.

—

Ὁ θέτις ὁ θυμώδης
ἐπειραχθήκε,
κι' ὡς Βασιλεὺς Ἡρώδης
ἐταράχθηκε

—

Κομμάτων φαρμασσῶνοι
τὸν 'σκιαχτήκανε,
γι' αὐτὸ καλὰ καὶ σώνει
τοῦ ριχτήκανε.

—

Τὰ χείλη του δετὰ
τσακίζουν κόκκαλα,
καὶ 'μαζοῦν κολλητὰ
γλυκοπορτόκαλα.

—

Μουστάκι τοῦ Μεσσία
γιὰ σιδέρωμα
προσφέρεται θυσία
κι' ἀφιέρωμα.

—

Ἐλᾶτε τὄνομά του
ν' ἀποθεώσωμε,
φέρτε τὸ Πρόγραμμά του
νὰ τὸν φασκιώσωμε.

—

Καὶ βάλτε τον 'στὴν κούνια
νὰ τὸν κουνήσωμε,
κι' ὕστερα μὲ κουδούνια
νὰ τὸν ξυπνήσωμε.

—

Νὰ κάνῃ στράτα στράτα
καὶ περίπατο,
νὰ τὸν εἰποῦν φουσάτα
πρῶτον κι' Ὕπατο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Τάμαθες, Περικλέτο μου, τὰ ζαρνικὰ χαμπέρια ;
τώρα θὰ γίνουν ἐκλογαῖς χωρὶς διακηλώσεις,
ἐὲν θἄχωμε τραγάματα μὲ σύμβολα 'στὰ χέρια,
δὲν θἄχωμε παροξυσμοὺς καὶ δάγκωμα τῆς γλώσσης.
Π.—Ὦ ποῖον πένθος κελαινὸν Ἑλλάδος γῆν ἰκάνει !

Φ.—Δὲν ξέρω, Περικλέτο μου, τί κάνει καὶ δὲν κάνει,
μὰ τοῦτο μάθε φανερὰ
πῶς ἐκλογὴ θὰ γίνῃ
ἀνάλατη καὶ χλιαρὰ
'στῆς ὄξης τὸ καμίνι.

—

Π.—Μὲ πέρνει τὸ παράπονο καὶ τὸ πικρό τὸ κλάμμα...
πῶς εἶναι δυνατὸν ποτὲ νὰ γίνῃ τέτοιο πρᾶμμα ;

—

Φ.— Κλάψετε κοιλάδες κι' ὄρη
μὲ τὸ νέο τὸ χαμπάρι,
τῆς Ἑλλάδος ψηφοφόροι,
σηκωθῆτε 'στὸ ποδάρι.

—

Ἐκλογαῖς χωρὶς ἀντάρα,
ἐκλογαῖς χωρὶς λαχτάρα,
ὄξιχως ἔξοψι καὶ λύσσα
νὰ τραβᾶς 'στῆς κάλπαις ἴσα.

—

Ἐκλογαῖς χωρὶς μπουρί
καὶ κορδόνια καὶ κλαδιὰ
εἶναι κάτι βρὲ παιδιὰ
ὁποῦ νοῦς δὲν τὸ χωρεῖ.

—

Μὲς 'στὸ χῆμα νὰ πηγαίνῃς
ὄξιχως παράταλαῖς παντιέρας,
κι' ἤσυχα νὰ μπαινοβγαίνῃς
ὄξιχως τρόμους καὶ φοβέρας.

Μήτε βίτσα νὰ χρατῶ,
νὰ μὴ φαίνωνται ραβδοῦχοι,
νὰ μὴ βλέπῃς στεφανῶ
Τσελεπίτσαρη τσαρούχι.

—

Τμήματα σαχλὰ καὶ κρύα,
ψῆφοι ὄξιχως μαχηρέα,
μήτε λαμπαδηφορία
μὲ πεντάρικα χεριά.

—

Ὢ μεγάλη σαχλαμάρα
τῆς μελλούσης ἐκλογῆς !
'στὸ ποδάρι, σάρα μάρα,
κούτσαβοι, τομοτυγῆς.

—

Π.— Ὢ Πατρίδα μου καυμένη,
ποῦ γιὰ σένα 'χάθηκα,
τώρα πλέον τί σοῦ μένει ;
πάει, σ' ἰσχάθηκα.

—

Γιὰ παρηγοριὰ μονάχη
'πρόσμενα 'στὴν ἐκλογὴ
νὰ φαρίσῃ τὸ σιλίχι
καὶ ,» ἀρχίσῃς τὴ σαγὴ.

—

Πρόσμενα πῶς θὰ φρυάξω
μὲς 'στῶν ψήφων τὸν ἀγῶνα,
κι' ὅπως πρὶν θὰ σὲ κυττάξω
κουτσαβάκην' Ἀμαζόνα.

—

Ἔλεγα πῶς θὰ γυμνώσῃς
τὸ κρυμμένο σου σπαθί,
κι' ἅμα 'στὰς διαδηλώσεις
χρουνηδὸν πῶς θὰ χυθῇς.

—

Ἔλεγα, Πατρὶς Ἑλλήνων,
πῶς 'στὸν πόλεμον ἐκεῖνον
ἂν σ' ἐδέσποσε φυγή,
πλὴν ἡρωϊκοῦ μητέρα
θὰ σὲ εἶχῃ πέρα πέρα
μανιώδης ἐκλογή.

—

Πόλεμος Ἑλληνικὸς
ἡσυχος κι' εἰρηνικός,
καὶ χωρὶς φωναῖς ἀγὼν
σωτηρίων ἐκλογῶν.

—

Τόξις π' ὅλοις τῆς μερίδις,
νὰ μὴ βλέπῃς μαχαιρίδις,
νὰ μὴν πέφτουν μαγκουριαῖς,
νὰ μὴν πέφτουν κουμπουριαῖς.

—

Ἐκλογὴ χωρὶς σμυρέλια
καὶ χωρὶς ρητόρων σάλια
κι' αἱματοβρεγμένα κοράλλια
ὢ κατάστασις ! Ὢ χάλια !

—

Ὢ ! κακὸ ποῦ περιμένει
κυριάρχους ψηφοφόρους !
ὦ ! ποῦ τώρα μεθυσμένει
δὲν θ' ἀκοῦνε λιμαδόρους.

—

Ὢ ! ποῦ τώρα, πατριῶται,
παύει κάθε γκάρισμα !
ὦ ! ποῦ τώρα δὲν θὰ τρῶτε
καροτσάδες χάρισμα.

—

Ὢ ! ποῦ δὲν θὰ μοῦ βροντᾶς
τενεκέδες πετρελαίου,
κι' οὔτε φόλα θ' ἀπαντᾶς
ψηφοφόρου λυσσαλέου.

—

Ὢ ! ποῦ τοῦ πυρὸς ἡ γῆ
δὲν θὰ βράζῃ ὰὰν τὸν μεῦσετ' !
ὦ ! ποῦ θάχωμ' ἐκλογὴ
ὄξιχως χάζι, ὄξιχως γοῦστο.

—

Ὢ Πατρίδα μου καυμένη,
ποῦ γιὰ σένα 'χάθηκα,
τώρα πλέον τί σοῦ μένει ;
πάει, σὲ 'σιχάθηκα.

—

Ὢ ! Πατρίδα λιμαδόρα
καὶ γιὰ κάλπαις γόνιμη !
ὦ ! καὶ σύ, ποῦ κάνεις τώρα
τὴν κυρὰ τὴν ὀρόνιμη !

—

Ὢ ! ποὺ φρόνησις σὲ ρίβει,
ὦ ! ποῦ φρόντισις σὲ πνίγει
ἀπὸ τότε ποῦ συνίβη
τοῦ πολέμου τὸ κυνήγι.

—

Φ.—Θυμᾶσαι, Περικλέτο μου, ποῦ μ' ἔλεγες φαρούτη ;
γιὰ κύττα τώρα, μασκαρᾶ,
γιὰ κύττα ὄντιμα μιὰ φορά,
ποῦ καὶ κροκόδειλο 'μπαρεῖν νὰ φᾶνε σὰν κουρκούτι.

—

Τί μὲ θωρεῖς ἀκίνητος καὶ χάσκεις μὲ βλακεία ;
κύτταξε ὄντια παϊδάγαλα σὲ τέτοιαν ἡλικία,
ὁ Μπάμπαγος μοῦ τάβαλε, περίγωμος γιατρός,
ποῦ πέτρες μὲ τὰ ὄντια του κλᾶνε τὸν Κρόνο τρῶς.

—

Π.—Ἐσὺ κατήντησες μπορεῖ καὶ φιγουρίνι τρίλια,
ροῦχα 'στὸν Αἰσονόπουλο, 'στὸν Μπεμπανε μασέλα.

—

Φ.—Ἐπίτηδες, βρὲ Περικλῆ, 'στὰς τόσας κυτυχίας
ἐξώπλισα τὸ στόμα μου ὀὶ' ὀδοντοστοιχίας,
γιὰ νὰ τὴν ἔχ' ὡς ὅπλον μου κι' ὡς ἄμυναν γενναίαν
'στὴν ἐκλογὴν τὴν νέαν,
γιὰ νὰ 'μπερῶ 'στ' ἀλήθειά μὲ τοῦτη νὰ διαγκάνω,
καὶ τώρα διαδήλωσι μοῦ λένε νὰ μὴν κάνω.

—

Τί εἶ, ποῦ στέκεις καὶ μοῦ λές: κτὴπσω, βρὲ ξεθῶμα ;»
ἐλεύθεροι πολῖται,
τὸ Σύνταγμ' ἀπειλεῖται,
τὸ μέγα τοῦ συνέρχεσθαι μᾶς ἀφαιροῦν δίκαίωμα.

—

Διαδήλωσι θὰ κάνω,
δὲν 'μπορῶ, θὰ ξεθυμάνω,
πᾶμε, βρέ, 'στοὺ Θεοφράκη,
κι' ἔχω δυνατὸ μεφάκι.

—

'Μπρός γρὰν κάσσα, μπασαβίλα,
βομβαρδίσια βαρεῖα,
γερούχα, ζήτω, φόλα φόλα,
κατ' εὐθείαν προχωρεῖτε.

—

Δίχως γκάρισμα θὰ σκάσω,
θέλει κρίσι νὰ βαφτίσω,
καὶ πεθῶ μὲ τοῦ Μπαμπάνου τὴν λίβελλην σιαγόνα
χιλιάδα Φιλισταίων νὰ σκοτώσω 'στὸν ἀγῶνα
σὰν κι' ἐκεῖνον τὸν Σαμψῶνα.

—

Ἔχω σήμερα μπουρί
σὰν Ἄραπης, σὰν Ὀθέλλος,
βγάλε λόγο, Θοδωρῆ,
Κερδονοῦ, Κορδοναρέλε.

—

Ταρλαμπούμπα, ταρλαμπούμπα,
γειά σου, Κορδονοκαλούμπα,
μπάμ καὶ μπούμ, μὲς 'στὴν ἀντάρα
ρίξετε καὶ λίγα σμπάρα,
ρίξετε καὶ μιὰ ρουκέτα
νὰ φωτίσῃ τὴν μπαρμπέτα.

—

Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, ποῦ βγαίνεις καὶ μᾶς λὲς,
νὰ γκρεμασθῇς νὰ πέσῃ σὲ κλουβᾶσις κεφαλαῖς.
Αὐτὸ τὸ μπαλκονάκι, ποὖναι πίσω τῆς Κηφισσιᾶς,
σὰν ἄμβωνας νὰ γίνῃ μεγάλης Ἐκκλησιᾶς.

—

Διαδήλωσι θὰ γίνῃ,
φόλα φόλα καὶ στρυχνίνη,
ζήτω ζήτω, γιοῦχα γιοῦχα,
σχίστε κρέατα καὶ ροῦχα.

—

Ζήτω ζήτω καὶ τῆς Κρήτης,
εἶμ' ἐλεύθερος πολίτης,
κι' ἐκλογὴ δὲν θέλω τώρα ὄξιχως φόλαις καὶ φωναῖς,
κι' ὅποιος μεῦ τῆς ἐμποδίσῃ θάναι πρῶτος κουνενές.

—

Μὰρ ὁ κάθε πατριώτης
ὅπως ἔταιρες παληούς μας χρόνους,

καὶ τῆς Πάτρας ὁ Δεσπότης
τέβκλε μὲ τοὺς Μασσώνους.

—

Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα δόντι μὲς 'στὸ στόμα μου μισό,
κι' ἀφοῦ τώρα μὲ μανία
κυνηγοῦν τὴν Μασσωνία,
ἴγινε κι' ἐγὼ Μασσῶνος μὲ μαούλα καὶ μασοῦ.

—

Ποιός ἐσύ, ποῦ μ' ἐμποδίζεις τὴ λαμπρὴ μου νὰ βγάνω ;
ἂν τολμᾶς ἐμπρός μας ἔλα...
μὲ τὴν ψεύτικη μασόλα
ρίχνομαι καὶ σὲ δαγκάνω.

—

Ποιός ἐσύ, ποῦ δὲν ἀφίνεις
'στὰς ἡμέρας τῆς εἰρήνης
ἐκδηλώσεις Κορυδάντων βρυχωμένων καὶ πηδώντων ;
σὲ ξεσχίζω διὰ τούτων τῶν ὁρικτῶν χαυλιοδόντων.

—

Πίσω σύ, κοκκινοβράκη,
μ' ἔπιασαν δυσεντερικοί,
πρόβαλ' ἔξω, Θαζωράκη,
κινδυνεύουν οἱ δικοί.

—

Ἠρὲ Περικλέτο τσιτσί
καὶ πούρε Συντεγματικέ,
ποῦ δὲν σοῦ λείπει δόντι,
ἂς πᾶμε καὶ 'στὸν Κόντη.

—

Βρὲ Περικλῆ τεμπελχανέ,
ποῦ λὲς τραγούδια κλέφτικα,
βγάλε καὶ σὺ τ' ἁλυσίνα
κι' ἄϊντε νὰ βάλῃς φυσίκα.

—

Ζήτω κι' ὁ Κόντες, βρὲ παιδιά, ζήτω τοῦ Θεοτόκη,
πλὴν τίς αὐτὸς ὁποῦ χυμᾶ καὶ μὲ καταδειώκει ;
'Πίσω σοῦ λέγω, βέβηλε, μὴν ἔρχεσαι σιμά μου,
θὰ κάνω διαθήκωσι, θὰ πῶ τὸ ὁρόγημά μου.

—

Μὰρ' ὁ κάθε κουτσοδόντης,
ζήτω κι' ὁ λιγνὸς ὁ Κόντης,
ζήτ' ὁ νέος Γελαζίας,
ὁ Θανάσης ὁ λαλὸς,
ποῦνκι μέσ' ἀπ' τὸ Δαβί,
καὶ τοῦ κόμματος ποῦ νέου φωτεινὴν βασσάζων ὄρεξα
φῶς σκορπίζει 'στὴν Ἑλλάδα.

—

Οὔρρα !... τῆς ἐλιᾶς κλαδιὰ
φέρτε μου νὰ τὰ σκορπίσω,
μπρὸς ὁ Κόντης, βρὲ παιδιά,
κι' ὁ σοφοὺχος ἀπ' ὀπίσω.

—

Π. —Πᾶμε, βρέ, καὶ 'στὸν Ζαΐμη, πᾶμε 'στὸν μουστακαλῆ,
ἂν κι' ἐκεῖνος δὲν 'μιλᾷ.
Ζήτω ζήτω κι' ὁ Ζαΐμης, κύτταξέ μας πῶς πηδοῦμε,
πρόβαλε 'στὸ παραθύρι τὰ μουστάκια σου νὰ δοῦμε.

—

Πρόβαλε 'στὸ παραθύρι
γιὰ νὰ 'δῇς τὸ πανηγύρι,
ἔβγα, τῶν ματιῶν μας κόρη,
'μίλησέ μας μὲ τὸ ζέρι.

—

Τζόγια μου, νὰ σὲ χαρῶ,
βγάλε λόγο, δὲν 'μπορῶ.

Τόσας παρακλήσεις ἄκου,
μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου
περιμένει τὸ μελίσσι
κι' ὁ Ζαΐμης νὰ 'μιλήσῃ.

—

Πᾶμε καὶ 'στὸν Δεληγιώργη... ζήτω καὶ τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ κατῄσχυνε τὸν Ξέρξην κατευγάσας τὴν Πατρίδα,
καὶ 'στοὺς Λακεδαιμονίους καὶ 'στὴν Σπάρτην ἀναγγέλλω
πὼς μαζὶ μὲ τὸν Βαλέττα, πὼς μαζὶ μὲ τὸν Ραζέλο
εἰς τὸ Λαύριον ἐπῆγα καὶ τοὺς ἔπιασε βροχὴ
κι' ἴγινεν μεγάλαις φίστιαις καὶ χαραῖς κι' ὑποδοχή.

—

Ζήτω καὶ 'στὸν Καραπάνο,
ζήτω ζήτω καὶ τοῦ Ράλλη,
πᾶμε λόγο νὰ μᾶς βγάλῃ,
νὰ μᾶς 'πῇ γιὰ τὸν Σουλτάνο.

—

Ἔβγα, Ράλλη χρυσομάλλη, γιὰ τὴν Πόλι νὰ μᾶς 'πῇς...
πλὴν τί βλέπω ; λυσσαλέους καπετάνιους μας ἱππεῖς,
ὅμως φθάνουν ἀπὸ πίρα
καὶ κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι,
ὃν ἀρίνετ' ἐλευθέρα
τῶν πατριωτῶν ἡ γνώμη.

—

Φ. — 'Πίσω 'πίσω μᾶς φωνάζουν... πάρτε φόρα καὶ φωτιά,
ζήτω ζήτω τὸ κερδόνι,
ζήτω τῆς ἐλιᾶς οἱ κλῶνοι,
ζήτ' ὁ νέος Λεωνίδας, ὁ Ζαΐμης, ἡ μυρτιά.
Πλὴν ἀλύπητα μὲ δέρνουν... ὅρσε μέσα 'στὸ Κουβέρνο.
Π. —Μὰ κι' ἐγὼ μαζὶ μὲ τούτους σὲ τσακίνω καὶ σὲ δέρνω.

Ἡ Περικλέτου συνομιλεῖ μὲ τὴν κυρίαν τοῦ Φασουλῆ.

—

Ἀϊδονοπούλου Μίλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
ραρτάδικα καὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγαλουσηάνου,
κι' ἡ κοκκινίστικα Φασουλῆ λέγει 'στὴν Περικλέτου :
«Θέλεις στολίδια νὰ μᾶς λὲν τοῦ θηλυκοῦ μπουκέτου;
θέλεις τῆς μόδας νὰ μᾶς 'ποῦν τρὲ κέρι εἶ φὸ κοκέταις;
πᾶμε, μὰ σῦρ, σ' αὐτοὺς τοὺς ὀῆδ νὰ κύψωμε ζακέταις.
Κοστούμια μόνον ἀνδρικά, κυρία μου, δὲν κάνουν,
ἀλλὰ κι' ἰμᾶς τὰ θηλυκὰ 'βαλθῆκαν νὰ τρελλάνουν.
Κέτι ζακέταις μάτρα μου, κάτι ζακέταις φῶς μου,
πᾶμε, μὰ σῦρ, νὰ γίνωμε τὸ ζήτημα τοῦ κόσμου,
νὰ κάνωμε παντοῦ σουρπρίζ καὶ 'στὰ χρυσᾶ μας ταίρια
κι' ἀπὸ τὴν ζῆλεια νὰ γενοῦν ὡς εἶδος θειτροκέρια».

—

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

—

Τεῦχος Χριστουγεννιάτικον τῆς φλογερᾶς «Ἑστίας»
μαστὸν ἐξ ὕλης ἐκλεκτῆς καὶ σοβαρᾶς κι' ἀστείας,
θαυμάσιον, μοναδικόν,
ἐξόχως πανηγυρικόν,
μούτσουνα, κέφι, χάχανα, παῦ κόσμος θὰ κρεπάρῃ
κι' ἀμέσως μὲ τὰ τέσσερα θὰ τρίζῃ νὰ τὸ πάρῃ.

—

Τί πλοῦτος Ἡμεροδεικτῶν εἰς τοῦ Κωνσταντινίδη
περικαλλῶν εἰς χρώματα κι' εἰς σχήματα κι' εἰς εἴδη,
εἰκόνες, πολυτέλεια, καὶ φτήνεια 'στὴν τιμή,
τρέξετε κι' ἐπουλήθηκαν σὰν χάσικο ψωμί.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενιώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὶν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν τουρκουνιά.

Δυο τοῦ μηνὸς Γενάρη,
φθάνουν οἱ Καλικαντζάροι.

Ποῦντος ἑξακόσα πέντε καὶ σαράντα
καὶ 'στὸν ἔξω κόσμο σοβαρὰ συμβάντα.

Τὸν Βυζάντιον κι' ἐγὼ θλιβερὰ μοιρολογῶ.

—

Τἀτίμητα τὰ ρήματα τῆς μαγικῆς σου πένας
σοῦ πλέκουνε στεφάνι,
ποῦ λόγος ἐπιτάφιος δὲν εἰμπορεῖ κανένας
σὰν τοῦτο νὰ σοῦ κάνῃ.

—

Γραμμάτων μέλισσα χρυσῆ ξενητεμμένη χρόνους
μᾶς 'γλύκανε, μᾶς 'κέντρωσε σὰν 'πόνεσα κι' ἐκείνη,
κι' ἂν τὸ κεντρὶ λησμονηθῇ μὲ τοὺς πικροὺς του πόνους
ἀθάνατο τοῦ λόγου της τὸ μέλι θ' ἀπομείνῃ.

—

Κι' αὐτὸς τοῦ ξεψυχίσματος ὁ τελευταῖος βόγγος
δὲν ἦταν παρὰ φθόγγος
ἀπὸ χριστόλευκη ψυχὴ καὶ φιλοστόργου στόμα,
ποῦ νὰ κλεισθῇ 'λαχτάρισε 'στὸ πατρικό του χῶμα.

Κάλαντα μὲ χορὸ καὶ τραλαρὰ λαρό.

—

'Αρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιὰ
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
κι' ἂς ρίξῃ μία κανονιὰ
κάθε Ρωμηὸς Βερόνος.

—

"Αη Βασίλης—τί γιορτή,
τί λάμψις κι' εὐωδία ! —
βαστᾷ λιβάνι καὶ χαρτὶ
κι' ἕναν ζουρλομανδύα.

—

"Αη Βασίλης 'πλάκωσε
καὶ τούμπανα βαρεῖ,
κι' ὅποιος Ρωμηὸς ἀμάκωσε
αὐτὸς θὰ τὸν χαρῇ.

—

"Αη Βασίλης στρώνεται
'στὸ πράσινο τραπέζι,
πληρώνει καὶ πληρώνεται,
καὶ παίζει, παίζει, παίζει.

—

"Οπου τὸ πόδι του πατεῖ
φωναῖς καὶ μπονκμάδες,
φυτρώνουν ξύλινοι Στρατοὶ
καὶ ξύλιναις 'Αμάδες.

—

Βγαίνουνε μέσ' ἀπὸ κουτιὰ
σειρῆτες καὶ σπαλέτες,
καὶ ξεκουφαίνουνε ταύτιά
τσαμπούναις καὶ τρουμπέτες.

—

Καὶ καθενὸς θαλασσινοῦ
τοῦ δίνει παιχνιδάκι
ζαχαρωτὸ Καραμπουρνοῦ,
μελένιο Σκαφιδάκι.

—

"Αη Βασίλη χορευτή,
ποῦ κι' ἄλλοτε μᾶς 'γνώρισες,
μὲς 'στὴν κατάντια μας αὐτὴ
καὶ πάλι καλῶς ὥρισες.

—

Κάτσε νὰ φᾷς, κάτσε νὰ πῇς, κάτσε νὰ τραγουδήσῃς,
κάτσε νὰ 'δῇς Ρωμαίικο, νὰ 'δῇς μιτακρυθμίσεις,
καὶ πάτησε 'στὴν πήτα
καὶ 'πὲς τὴν ἄλφα βήτα.

"Αη Βασίλης σταματᾷ καὶ λέει τόσα χωρατά.

—

Γοργὸς κι' ἀπὸ τὴν ράτσα σας
ἐπέρασα,

κι' ἐκύτταξε τὴν φάτσα σας
κι' ἴζησα.

—

Μπροστὰ 'στὴ νέα φήμη,
κοντοστάθηκα,
εἶδα τὸν κὺρ Ζαήμη
κι' ἐβουβάθηκα.

—

Χαρὰ 'στον τὸν ἀστέρα
καὶ τὸ κόμμα του,
νὰ μία μουζαλιέρα
γιὰ τὸ στόμα του.

—

Παντοῦ ζωή, φωτιά,
καὶ νέα πράμματα,
μοῦ 'πάρνε ταῦτιά
μὲ τὰ προγράμματα.

—

Στὴν γῆ τῆς ζευζεκιᾶς
γοργὴ βελτίωσις,
χαλάλ' ἡ τῆς Τουρκιᾶς
ἀποζημίωσις.

—

Τάξις σὲ κάθε μέρος
καὶ περίπολοι,
καὶ πέρνει δρόμο ὁ γίρος
γιὰ τὴν Τρίπολι.

—

Ποῦ πᾶς, κερμὶ χυτό,
μὲ τὸ μπακοῦλο σου;
παππού, σὲ χαιρετῶ
καὶ μένω δοῦλος σου.

—

Πάω μὲ τὸν Βοριᾶ
'στοὺς Τριπολίτσις μου,
νὰ 'δροῦν παρηγοριὰ
'στῆς φαβορίτσις μου.

—

Πάω νὰ βγάλω λόγο
μ' ἄλλα φούμαρα,
νὰ 'δοῦνε πὼς δὲν τρώγω
τώρα κούμαρα.

—

Πάω νὰ γαλβανίσω
τὴν Ἑλλάδα μου,
καὶ νὰ καλαναρχήσω
τὴν φυλλάδα μου.

—

Μοῦτρα νὰ 'δρῶ γυρεύω
ὑποψήφια,
καὶ ρέβω ρέβω ρέβω
ὅτ' ἰρίφια.

—

Γράφω 'στὲς Συντεχνίες
νὰ μοῦ δώσουνε,
κι' ἐκ τῆς ἀμηχανίας
νὰ μὲ φάσουνε.

—

Πίστε μου καθαρὰ
τί παραγγέλλετε,
πέστε μου ρωνρὰ
καὶ σεῖς ποιὸν θέλιτε.

—

Μὲ τοὺς λοιποὺς ἐξίσου
τὸν προσδέχομαι,
κι' αὐταῖς μοῦ λένε «ξύσου
καὶ δὲν ἔχομε».

—

Στροφὴ καινούρια γεμάτη φούρια.

—

Ἄη Βασίλη, κάθισε καὶ 'πές μας μές' στὴ χαῦρα
ποιός θἄβγῃ μέσ' ἀπ' τὰ λευκὰ κ[illegible]ς ἀπὸ τὰ μαῦρα.
Ἄη Βασίλη, παῦρθασες ἀπὸ τὴ[illegible]αρεία,
κάτσε καὶ σὺ τῶν ἐκλογῶν νὰ 'ζῇς τὴν φασαρία,
μὲς 'στῆς Ἀθήνας τῆς μουρλῆς ἐγγράψου τὰ Μητρῶα,
ποῦ Μαυρωλεῖα στήνονται κι' Ἀγάλματα κι' Ἥρωα.

—

Πὶς μας σὲ ποιὸν νὰ δείξωμε
ἀγκαθωτὸ ματσοῦκι,
'πές μας σὲ ποιοῦ νὰ ῥίξωμε
τὴν κέλπη μονοκοῦκι.

—

Τί νὰ σᾶς 'πῶ, μωρὲ παιδιά, σὲ τοῦτε σας τὸ χάλι,
ποῦ νὰ σᾶς 'πῇ παπποῦς 'στ' αὐτὶ καὶ διάκος 'στὸ χεφάλι.

—

Ἔπινα τὸ σαλέπι μου
μὲ τῆς Αὐγῆς τὰστέρια,
κι' ἔννοιωσα μὲς 'στὴν τσέπη μου
τὰ κλέφτικά σας χέρια.

—

Μέσα 'στοὺς ὁρόμους γύριζα,
στεκόμουν 'στὰ καντούνια,
καὶ μόνος ἐψιθύριζα:
«χαρὰ 'στα τὰ ρουθούνια,
ποῦ μὲ μαντύλια δὲν σφαλοῦν
κι' ἔμπρὸς σὲ φόρμες γάτας,
καὶ ξένας μύτας περγελοῦν
λεπτὰς καὶ ντιλικάτας».

—

Βρεντοῦσαν μ' ἄσπαιρα πυρὰ
τῆς τελετῆς κανόνια,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
ἐμοίραζα γαλόνια.

—

Κι' ἦλθε τρυγόρω μου πλῆθος
πολεμοχράκτου κόσμου,
καὶ Μπάρμπα, μεῦλεγε καθεὶς,
χρυσᾶ κι' ἐμένα δός μου.

—

Ἀνώτεροι κατώτεροι
μοῦ 'φώναζαν ἀμφότεροι:
ῥῦλο κι' ἐμεῖς δὲν 'παίξαμε;
'στὸν πόλεμο δὲν 'πήγαμε;
μήπως κι' ἐμεῖς δὲν 'τρέξαμε;
μήπως κι' ἐμεῖς δὲν 'φύγαμε;

—

Κι' ἐγὼ σπαλέταις 'σκίρτιζα 'στὸ μουρμουρίζον γένος
γιὰ νὰ μὴν κλαίῃ σήμερα κανεὶς ἀδικημένος.
Μὴν κλαῖς, Ρωμαίικε μαντρί,
ποιὸς εἶδε πράσινο ζεντρί
καὶ 'στὴν κορφὴ μαλάμματα
καὶ γιὰ σπαλέταις κλάμματα;

—

Πῆγα σὲ βρύσαις γιὰ νερό,
μὰ δὲν εὑρῆκα στάλα,
καὶ μὲ τὸ χεῖλος φλογερὸ
τὸ βάζω 'στὴν τρεχάλα.

—

Ἀποσταμένος ἔφθασα 'στὸν Δήμαρχο 'μπροστὰ
κι' ἀμὰν νερό, τοῦ 'φώναξα, γιὰ χεῖλη σεβαστά,
πάω καὶ 'στοὺς Συμβούλους του, τὴν δίψα μου τοὺς εἶπα,
κι' ἐκεῖνοι μ' ἐξαπίστειλαν νὰ 'ρθῶ τὸν Σεμπρίπα.

—

Τὴν τελετὴν ἐώρτασα,
ὅλους σὰν πρὶν τοὺς 'βρῆκα,
κι' ἤπια παντοῦ κι' ἐχόρτασα
λόγια γιμάτα γλύκα.

—

Στὴν πλάσι σας τὴν ἄχαρη,
ποῦ βελτιώσεις θέλει,
τὸ κάθε χεῖλος ζάχαρη,
τὸ κάθε στόμα μέλι.

—

Παράπαις θόρυβος πολὺς
κι' ἄλογα μὲ σπιρούνια,
καὶ γιὰ τὰ γίδια τῆς Βουλῆς
τροκάναις καὶ κουδούνια.

—

Κι' ἄκουσα νέων ἐκλογῶν ἀντάραις καὶ σεισμοὺς
καὶ ῥήτορας ὁρμιεῖς,
κι' ἔβοσα καραγκιζήδες γιὰ τοὺς συνδυασμούς,
ποῦ μένουν ἐκκρεμεῖς.

—

Ἀρχιμηγιὰ κι' ἀρχιχρονιά,
— ψηλή μου δεντρολιβανιὰ —
πάρτ' ἐκλογεῖς φουριζοι
ξυλίνιο καραγκιζη,
ποῦ τοῦ τραβᾶτε τὴν κλωστὴ κι' ἀπάνω κάτω στέκει
σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα κάθε Ρωμηοῦ ζευζέκη.

—

Μπουναμάδες μας κι' εὐχαῖς, ὁποῦ πέφτουν σὰν δροσαῖς.

—

Μ' ἕνα χαρούμενο σκοπὸ
θὰ ξαναρχίσω τώρα
εὐχαῖς μεγάλαις νὰ σᾶς 'πῶ
καὶ νὰ μοιράσω δῶρα.

—

Παίζω λογοῦτα καὶ βιολιὰ
μὲ μιὰν εὐχὴ 'στὸν Βασιλιᾶ
τὸ κτυπημένο πόδι του νὰ γιάνῃ 'στὴν ἐντέλεια
καὶ μιὰ χαρὰ νὰ σκωθῇ νὰ πάῃ 'στὴν Δεκέλεια.

—

Εἰς τὸν σεπτὸν Διάδοχον χαρεῖς, ψωμὶ κι' ἁλάτι,
καὶ νάναι καλορίζικο τὸ νέο του Παλάτι.

—

Στὸν Πρίγκηπα Γεώργιον, τῆς Κρήτης Ἡγεμόνα,
νὰ τῆς φορέσῃ 'γρήγορα τὴν πατρικὴ Κορώνα.

—

Τοῦ Πρωθυπουργοῦ μαντέκα γιὰ τῆς φίνακς του μουστάκαις,
'στὸν εἰρηνικὸ τὸν Κέρπε τῆς εἰρήνης σκαράκαις.

—

Στὸν Ἀντώνη Μομφερράτο
ἕναν κόκορα νυχάτο
γιὰ νὰ περπατῇ νὰ κρίνῃ
τὴν Ρωμαῒκὴ Δικαιοσύνη.

—

Εἰς τὸν Νέγρη νάναι πάντα μαθηματικὸς ἁλίγρος
κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὴν κάλπη νὰ μὴν ἔβγῃ τώρα νίγρος.

—

Στόν Ὑπουργόν τῶν Ναυτικῶν στολίδια λαμπερά,
ραχάτι καί ταπάλο,
κι' ἀπό καπέλα γυναικῶν λουλούδια καί φτερά
στόν Τριανταρυλλάκο.

—

Προβιβασμούς στούς φέροντας τοῦ Ναυτικοῦ τά πρῶτα
νά δοῦν τό φῶς ταλιφικό μέ τοῦ Χριστοῦ τά Φῶτα.

—

Ἕνα θώρακα καί φουστα
στόν παππού τόν Ντιληγιάννη,
καί ποδήλατο καί σοῦστα
γιά τόν ὁρμο ποῦ θά κάνῃ.

Εἰς τόν Κόντη τόν Κορφιάτη μιᾶς ξερῆς ἐληᾶς κλαδί
καί μιά κούκλα παιχνιδιάρα μέ τῆς παπαρούνας χρῶμα,
Σύνοψη στόν Εὐταξία, ποῦναι καί παππά παιδί,
ὁρκισμούς τῆς βασκανίας νά διαβάζῃ γιά τό κόμμα.

—

Μιά ξεχωριστή παντιέρα
καί μιά φοῦσκα στόν Δραγούμη,
κι' ἐξοχότητος ἀέρα
νά φουσκώνῃ σάν τουλοῦμι.

—

Στόν Σιμόπουλο, ποῦ νοιώθει γιά Κυβέρνησι γιακχίνι,
νά μαλλώσῃ μέ τόν Κόντη κι' ἀρχηγός αὐτός νά γίνῃ.

—

Ἕνα μπράβο στόν Σκευλούδη γιά τήν Βίβλο τήν Λευκή,
πεῦρα διπλωματική,
καί τσατσάρα φιλντισένια
γιά τά σεβαστά του γένεια.

—

Λίγα πεῦρα στόν Βουδούρη
καί πολτρόνα γιά χουζούρι,
μά τοῦ Μπουϊκπουλῆ δέν ξέρω
τί καλό νά τοῦ προσφέρω.

—

Στόν Μπουφίδη δέκ' ἀσκιά,
στόν Παχύ διπλή φατσιά,
κι' ἕναν τόρνο τοῦ Μικέλη τήν γλωσσίτσα του νά βάνῃ
νά μήν τρίχῃ σάν ροδάνι.

—

Τοῦ κυρίου Δεληγιώργη, Ρωμελιώτη Λεωνίδα,
μαχητάς τριακοσίους γιά νά σώσῃ τήν Πατρίδα.

—

Τοῦ κυρίου Καραπάνου δυό κοθόρνους νά 'γκλώσῃ,
καί γιά στύλους τῆς Πατρίδος τῆς ἀρίδες του ν' ἀπλώσῃ.

—

Τοῦ ξανθοῦ ρεπουμπλικάνου
μανοκόμματη κοντσέρτα,
κι' ἀπό μέρους τοῦ Σουλτάνου
Ὀσμανιέ καί τσιμπουκέρα.

—

Ἕνα τοῦ Συγγροῦ ταφλίκι στόν Ζυγομαλᾶ πεσκέσι
καί στόν Ναυτικό Λεβίδη σέ συνδυασμό μιά θέσι.

—

Στόν Ἀλέκο τόν Ρετσίνα, τετραγωνικό κεφάλι,
ὁρό συνδυασμούς νά πλέξῃ μέ Δραγούμη καί μέ Ράλλη.

—

Στόν Σκουζέ τόν Τραπεζίτη, διπλωμάτη μέ κρυδέντα,
γιά τά δεῖπνα τῶν Μινίστρων δυό κοινούρια φουρνιμένα.

—

Τοῦ κυρίου Γουναράκη Κορδυλάτος νά γενῇ
καί τήν γοῦνα νά τσιμπᾷ καί τοῦ σπέρ καί τοῦ δεῖνα,
στόν τρανό τόν Βενζέλο, τοῦ Ζηδιᾶ συγγενῆ,
γιά τήν Ἀίγινα μιά κάλπη κι' ἄλλη μιά γιά τήν Ἀθήνα.

Ἕνα γιά τόν Ὀριγώνη
τοῦ Ρετσίνα συνταίρι,
γιά τόν Μαυρογιάννη γειά
καί ζαμάσκηνα κομπόστα,
μυτερό στραβοσαυγιά
στόν Σταυρόπουλο τόν Κώστα.

—

Βῆμα γιά τόν Φλογαΐτη καί τήν ἕδρα τήν πελῆ,
καί ψαλλίδι γιά νά κόψῃ νύχια, γένεια, καί μαλλιά.

—

Τοῦ Δημάρχου μιά μποτίλια μέ νερό γαμάτο βδέλλαις
καί στοῦ Δήμου τούς Συμβούλους δι' ἀνέμους παπαρδέλαις.

—

Εἰς καθένα φασοφόρον Ἐπισκοπικήν τιάραν,
καί στῆς Πάτρας τόν Δεσπότην καθενός Μασσώνου κάραν.

—

Χειραφέτησιν καθ' ὅλα στῶν Ρωμηῶν τά θηλυκά
καί πρό πάντων σάν ψουνίζουν σέ συρμῶν ἐμπορικά.

—

Νέα μέτρα στούς ἐμπόρους καί μουχλοζύκικα τεφτέρια,
στούς φυλακισμένους ὅλους μαυρομάνικα μαχαίρια.

—

Στούς πεινῶντας πείνας κρύο, στούς χορτάτους ζεστασιά,
στόν Ἀρνέλο προφητείαις καί τοῦ φρέσκου τήν δροσιά.

—

Στοῦ « Ρωμηοῦ » τόν Περικλέτο ξύλο, χαλινό καί σέλα,
καί στόν Φασουλῆ μιά βοῦρτσα γιά τήν ψεύτικη μασέλα.

—

Στούς Ρωμηούς, ποῦ λαρυγγίζει μές στό στόμα των ἀηδόνι,
ξεπατόνωντας Ταμεῖα νά φωνάζουν σάν τόν Γκιώνη.

Καί καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τῆς « Ἐθνικῆς τῆς Ἀγωγῆς » ἔξέχουν εἰς βιβλία
πρώτων Ἡμερολόγιον τῆς ἐλευθέρας Κρήτης,
ἀντί ὀραχμῆς εὑρίσκεται στά Βιβλιοπωλεῖα
κι' ἂς τόχῃ δι' ἐγκόλπιον καθένας συμπολίτης.

—

Εἰς τοῦ Λάμψα τήν Μπρετάνια, τήν πηγήν τῆς εὐτροφίας,
ἐκθέσεις μέ τάς εἰκόνας καί τάς γιλοιογραφίας
τῆς περιφανοῦς γραφίδος τοῦ Ἀννίνου μας τοῦ Θέμου,
ποῦ τῆς βλέπεις καί λές « Θέμου,
δός μου μάτια νά τῆς βλέπω καί λερνιά νά τῆς λορνιάρω,
μά πρό πάντων δός μου γρύσα νά 'μπορέσω νά τῆς πάρω ».

—

Γάγαρ' Ἡμερολόγιον εἰκονογραφημένον,
Δωδώνη δέ καλούμενον κι' ὄχ ἄριστα γραμμένον.

—

Λαμπρόν Ἡμερολόγιον τῆς Ἄννης Σερσιώνου,
τερπνότατον ἀνάγνωσμα κάθε σαπτοῦ λογίου.

—

Νά καί τοῦ Μαλακάση τοῦ Μίλτου τά Συντρίμματα,
πολύ χαριτωμένα καί φλογερά ποιήματα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τό Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καί ρυθμός,
στῶν Πινακωτῶν τόν ὁρμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καί πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδοα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα σύν ἑννιά
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μές στόν ψεύτη τόν ντουνιᾶ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καί συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρός ἐμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — ὀκτώ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιά τά ξένα δμως μέρη — δέκα φράγκα καί στό χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα « Ρωμηοῦ » ἀνελλιπῆ
πρός δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
ἀέν θά πληρώνῃ δι' αὐτά Ταχυδρομείων τέλη.

Ἐννέα τοῦ Γενναρη
κι' ὁ Μπάρμπας στό παράθυρι.

Πούντος ἔξακέσα καί σαπανταξη
κι' ὅλα μας τά λόγια χάπια Μπάρμπ' Ἀλέξη.

Φασουλῆς καί Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. — Τοῦ Διαδόχου βέβαια τήν Ἔκθεσι τήν εἶδες,
ὁπού μᾶς δίνει, Περικλῆ, πληγοριαῖς κι' ἐλπίδες
σέ τετρακόσαις ζωντανᾶς κι' ἐπέκεινα σελίδες.
Κι' ἐγώ τήν εἶδα μέ φωτιά
Ρωμηοῦ θερμοῦ κι' ἀλκίμου,
μά τώρα τέντωσα τσιτσί
κι' ἄκου καί πῆ Ὄϊκή μου.

—

Ἀπρίλης ἦταν γύρω μας, λαλοῦσανε τσιτζόνια
καί τά διάφορα πουλιά,
κι' ἐπῆραν ὁρόμο τά παλιά
τσαπρόζια καί μηλιόνια.

—

Ἔβλεπες μέ τά τέσσερα τόν κάθε διπλωμάτη,
ἔτρεχαν ὅλοι βασσικοί,
κι' ἄκουγες τότ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
Μελούνα καί Γκριτζίβαλι καί Νεζερό καί Μάτι.

—

Κι' ἐγώ στούς ὁρόμους γύριζα
μέ σέ τόν συμπολίτη μου,
τό λιγερόν ἐσφύριζα
πηγαίνοντας στό σπίτι μου.

—

Κι' ἀντιλαλοῦσαν τουφεκιαῖς κι' ἀντιλαλοῦσαν κρότοι,
κι' ἦσαν εἰκοσιτέσσαρες συνταγματάρχαι πρῶτοι,

κι' ἐκ τούτων ἕνας, καθώς λέν, στόν πόλεμον ἐστάλη
νά 'δῇ τήν ὄξι' ἀπό κοντά
πῶς ἐξαστράπτει καί βροντᾷ,
οἱ δέ λοιποί τήν ἔτρωγαν ἐδῶ μέ τό κουτάλι.

—

Καθένας ἐκαμάρωνε
κουνῶντας τά φτερά του,
καί Τουρκαλάδες 'σάρωνε
μέσα στοῦ Ζαχαράτου.

—

Κι' ἂν θέλῃς τήν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου νά κρίνῃς
τά μάρμαρα τῶν τραπεζιῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης
ὑπάρχουν μένοι μάρτυρες αὐθέντοι κι' ἀψευδεῖς
τῶν φλογερῶν σχεδίων μας, τῆς φλογερᾶς σπουδῆς.

—

Εἶναι πολλοί ποῦ δέν 'μποροῦν
ν' ἀκούσουν μάχης σφαῖρα,
καί σάν τό ψάρι σπαρταροῦν,
ποῦ πίφτει μές 'στήν ξέρα.

—

Τοιοῦτος εἶμαι, βρέ, κι' ἐγώ,
κι' ὅμως γιά σχέδια σφριγῶ,
κι' ἂν θέλῃς σχέδια μαχῶν μέ τό τσουβάλι νύχῃ
νά στέκωμαι ἐκτός μάχης.

—

Καί σύ τοιοῦτος φαίνεσαι Μπερτίδουλος καί χάχας,
καί σύ θαρρῶ πῶς σχέδια προύρισται νά βγάλῃς.

μήπως κι' ὁ Μόλτκε, Περικλῆ, μακρὰν ἀπὸ τὰς μάχας
δὲν ἴδινε τὰ σχέδια στρατηγικῆς μεγάλης;

—

Αὐτὰ λοιπὸν ἐγίνοντο τὴν μέραν τὸν Ἀπρίλιον
κι' ἀπαλλαγέντας ἔβγαζε τὸ χάρτινον Βασίλειον,
καὶ φουσκωμένος σὰν ἀσκὸς
κάθε Στρατάρχης φωνασκὸς
ζήτει πολυμέριμνος νὰ κάθιτ' ἐδῶ πέρα
μὲ τὴν ρητὴν ὑπόσχεσιν γὰ γράφῃ νύκτα μέρα
πολέμων σχέδια πολλὰ
καὶ μπὰμ καὶ μπουμ καὶ τραλαλὰ
καὶ πῶς τὰ πᾶς ἀπὸ μηλιά.

—

Τότε τὰ πουλιά, τότε τὰ χελιδόνια
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν, κελαϊδοῦν καὶ λένε :
ἦλθαν συμφοραῖς καὶ τοῦ πολέμου χρόνια,
σήκω καὶ ξεσπάθωσε, Θοδωρῆ καϋμένε.

—

Σήκω καὶ ξεσπάθωσε κι' ἔναψε κεμίνι,
πέτρα 'στὸ Ρωμαῖικο νὰ μὴν ἀπομείνῃ,
ὅπως ὅπως 'γρήγορα μάζεψε μπουλούκια
καὶ μὲ τοῦτα κάθισε 'στὴν Τουρκιὰ παλεύκια.

—

Καὶ μὲ τοῦτα κάθισε καὶ σ' ἐμᾶς παλοῦκι
τώρα ποῦ ξερύτρωσε τἀγκιναρόκουκι,
ὅπως ὅπως πόλεμο κάνε μὲ τὰ ψέμματα
κι' ὅλοι θὰ φροντίσωμε νὰ μὴν τρέξουν αἵματα.

—

Κι' ὅλοι θὰ φροντίσωμε, γέρο μας πατέρα,
πῶς ἐδῶ νὰ ρίχνωμε σιμπάρα 'στὸν ἀέρα,
κι' ὅλοι νὰ καπνίζουνε μπόλικα ταιγάρα
ὅπως καὶ τοῦ Στόλου μας τἀσοῦστα φονγέρα.

—

Ὅπως καὶ τοῦ Στόλου μας κάθε καπνοδόχη
ὅταν ἐτηγάνιζαν τοῦ γιαλοῦ ψυράκια,
σήκω καὶ ξεσπάθωσε νὰ φρυξουν λόχοι,
τάγματα, συντάγματα, κάπαις, κοντοβράκια.

—

Τάγματα, συντάγματα τρισπαιδεύγου νείκους
μόνο γιὰ νὰ πιάνουνε λιστοφογγυλίκους,
παρδαλὰ στρατεύματα μ' ἀντρῶν φακιόλια,
ποῦ νὰ πιπιλίζουνε γιὰ ὧρσιὰ τὰ βόλια.

—

Ποῦ νὰ πιπιλίζουνε παγερὸ μολύβι,
ὄλφα τὸ λαρύγγι των νὰ τὸ ξεροτύβῃ,
νὰ μὴν ἔχουνε νὰ τρῶν μήτε παραπούλιες
κι' γιὰ μάχαις νὰ τραβοῦν πριν νὰ σβύσ' ἡ Πούλια.

—

Τότε τὰ πουλιά, τότε τὰ σπουργίτια
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν : σηκωθῆτε τώρα,
ποῦρσι Στρατηγοὶ μὲ χρυσᾶ σειρῆτια.
Στρατιγοὶ τοῦ κρεβατιοῦ μὲ πολίμου φόρα.

—

Στρατηγοὶ τοῦ κρεβατιοῦ μὲ τῆς σακαράκαις
αὐθωρεὶ ν' ἀνάψητε σὰν φουρτοὺ λὰ βράκαις,
καὶ βαρβάρων αἵματα πῆτε σὰν σιρίτια,
τώρα θὰ τὸ κάψωμε, νὰ φωτιὰ 'στὰ τύπια.

—

Τώρα θὰ τὸ κάψωμε, σύρτε 'στὸ λεφοῦσι,
νὰ πηγαίνῃ νάρχεται τὸ κεφάλι σας μοῦσι,
'στὴν ἀράδα βάλτε μας σὲ συνόρων μέρη,
ποῦ κανεὶς δὲν τἄκουσε, που κανεὶς δὲν ξέρει.

—

Ποῦ κανεὶς δὲν τἄκουσε μαχητὴς στωμύλος,
μόνον ἕνας τάξερε Στρατηγὸς μαρίλος,
ὁ Παυσὲς Σεϊφουλλάχ, ὁ παληός μας φίλος,
καὶ μᾶς ἐφαρμάκωσε μπαμπεσιὰ καὶ ὄλλος.

—

Κι' μᾶς ἐφαρμάκωσε....τώρα 'στὸν μπαμπέση,
ποῦ κι' αὐτὸς στρατιὰ φορεῖ τώμερα τὸ φίσι,
καὶ πεζέτης Σπαρταγὸς τὸ βαρὺ μᾶς κάνει
μὲ τὸν ἄλλον τὸν Ἐτὲμ, Τοῦρκο στραβοχάνη.

—

Μὲ τὸν ἄλλον τὸν Ἐτέμ....ζήτω σου, Θοδῶρε,
ποῦ παντοῦ θαυμάζεσαι κι' ἔχεις τόση πέρασι,
Σακαρακηδὲς τρανοί, μάθετέ μας τώρα
τὴν ὑπερφαλάγγισι καὶ τὴν ὑπερκέρασι.

—

Τότε τὰ πουλιά, τότε τὰ χελιδόνια,
κελαϊδοῦσαν κι' ἔλεγαν τῶν Ρωμηῶν τὸ γλίντι,
φεύγαν ἀνεμιξέ φαντάροι καὶ κανόνια,
τότε δὲν ἐγνώριζε σκύλος τὸν ἀφέντη.

—

Τότε δὲν ἐγνώριζε τὸ παιδὶ τὴ μάννα,
ἔκανε τὸ κέρι της κάθε μαλαγάνα,
πειθαρχία μάτια μου, πειθαρχία τζόγια,
κι' οὔτε γιὰ τῆς ἀμαξαις 'πλήρωνες ἀγόγια.

—

Τότε κι' ἐγὼ 'λαχτάριζε 'στὰ σύνορα νὰ τρέξω,
μὰ μοῦ 'ρωτᾷς, βρὲ Περικλῆ, τὸ τί 'γινόταν ἔξω.
Ἔπαιζαν τὴν ἀμπάριζα, 'πηδοῦσανε 'στὰ τρία,
χωρὶς μουλάρια κι' ἄλογα τὸ πυροβολικό,
πρὸς κατοπτεύσεις ἔτρεχε πεζὴ καβαλαρία
καὶ πάντα 'μπρός της ἔβλεπε φασάκι Τουρκικό.

—

Βώδια πεσμένα κατὰ γῆς, ἀγεστραμμένα κάρα,
κι' ἁλάρια ἔκαιγαν τετράποδα καὶ ὀπίσθια μαζί,
κι' ἡμίνετο ποδαρτὸν ἡ τῶν γιγάντων φάρα
καὶ σὰν τοὺς καβαλάρηδες ἐφεύγαν κι' οἱ πεζοί.

—

Πρὸς ὄρθρον σκιρτᾷ καθεὶς Κολονέλος,
καμμία πρόσταγη δὲν ἔπερνε τέλος,
ἁπλοῖ ὀεχανεῖς κι' αὐτοὶ Κονονέλοι,
κολοιὸς καὶ κολοιὸς κι' ἀπόνα βερίλι.

Πρὸς ὄρθρον σκιρτᾷ ἑκάστα
τὸ κάθε ποδάρι,
ἀνάβουν σὰν σπίρτα
κυττῶντας τὸν Ἄρη,
καὶ στρώνωνται μοῦρτα
καθένας φουμάρει.

Ἐδῶ καὶ παρέκει
σπαθὶ καὶ τουφέκι,
παγοῦρι, πολάσκα,
κασκέτο καὶ κάσκα,
τροχοί, πυροβόλα,
κι' ἀνάμεσα σ' ὅλα
τῆς ὄζης ἡ μάσκα.

Ρωμηοὶ Ἀπομισμένοι,
'στὴ λόσπη πισμένη
ψευδὸς λεοντῆ,
ὁ πόθος ἡμῶν

βραχνιάδα λαιμῶν,
τσιφοῦτ πατιρντὶ
καὶ κούφια βροντή.

Πανικὸς ἀπὸ παντοῦ,
λάθος καὶ γιαγνὶς ὁλντοῦ,
μόνοι τουφεκίζενται,
καὶ καθὼς ὁ Μανωλιὸς
ἔβαζαν τὰ ροῦχ' ἀλλοιῶς
γιὰ νὰ μὴ γνωρίζωνται.

—

Κι' ἐδῶ νὰ λέγουν ἄκουσα τοὺς Μόλτκε τοὺς μεγάλους
πῶς ἕνα τέτοιο Στράτευμα, ποῦ σὲ πολέμους ἄλλους
πρώτη φιγοῦρα θἔκανε καὶ δυνατὸ σουξέ,
ἀκόμη δὲν κατέκτησε μηδὲ τὸν Μενεξέ.

—

Κι' ἐγὼ μαζί των ἔλεγα: περίεργον! πῶς γίνεται
τοιοῦτος πειθαρχῶν Στρατὸς, διαπλασθεὶς πρὸς νίκην,
εἰς τὸν παρόντα πόλεμον παθητικῶς ν' ἀμύνεται
κι' ἀκόμη δὲν ἐδάδωσε πρὸς τὴν Θεσσαλονίκην.

—

Κι' ὅλα μοῦδινε σπρωξαῖς
κάθε πολεμάρχος φίνος,
κι' ἔγινε κι' ὁ Μενεξὲς
γαϊδουράγκαθο κι' ἐκεῖνος.

—

Κι' ὁ Λεβίδης ὁ Ναυτίκος ἔλεγε 'στὸν Θοδωρῆ
πῶς τὸν ἔπιασε μπουρί
κάθε κάσπρο νὰ γκρεμίσῃ
καὶ ντουνιᾶ νὰ βομβαρδίσῃ.

—

Κι' ὁ Παππούς ὁ θαυμαστὸς
τὸν ἔπηρε 'στὸ μέτρι,
κι' ὅπατοῦσε γελαστὸς
τὸ ποδάρι τοῦ Σκουζέ.

—

Κι' ἀπέξ' ὁ Ρέλλης μ' ἕνα γκρὶ, Σταυρεστὸς κι' ἐκεῖνος,
ἐφθασε 'στὴν πρωτεύουσα, κι' ἔγινε τότε θρῆνος,
κι' ἀπαλλαγέντες πρὸς αὐτὸν προσέτρεξαν ὁπλῖται
κι' ἐγὼ φρενήρης ἔσκουζα: μαὐτσζωστα καὶ βλαστήματα,
κι' ἀλλόζ' ἀνὰν ντὲ λὰ πατρί κι' Ἑλλήνων παίδες ἔστε
κι' ἂς ὑπερφαλαγγίσωμεν ἐμπόρων Καταστήματα.

—

Τὸ τόσο κλέος τὸ παληὸ
δὲν χάνεται μὲ τὴν Τουρκιά,
κι' ἂς γίνῃ τώρα ρεμπελιὸ
γιὰ ν' ἀμακώσωμε βρακιά.

—

Κι' ἀπαλλαγέντων ὁπλιτῶν τὰ μάτια κατελάμπουν
κι' οἱ Τοῦρκοι κοντοζύγωναν μέσα 'στὸ Βόλο νάμπουν,
καὶ 'στὰς Ἀθήνας ἔλεγαν πολῖται σκωπτικεῖ:
ἐᾶς μποῦν, ἀλλ' ὕστερα νὰ 'δοῦν πῶς θἔβγουν ἀπ' ἐκεῖ.»
Κι' ἐγὼ τοὺς Τούρκους ἔσκωπτα, μὰ τοῦτ' οἱ μασκαράδες
κι' ἐμπήκανε κι' ἐβγήκανε κι' ἔπηραν καὶ παράδες.

—

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἔκθεσιν σοῦ λέγω μ' ἐχεμύθειαν,
τοιαῦτα μεμαρτύρηκε καὶ πᾶς ὁμρακιός,
ἐκεῖνες ὄψει, Περικλῆ, πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν
καὶ πῶς συνιδὴ πόλεμος Ἑλληνο-Τουρκικός,
κι' ἔτσι νὰ γίνῃ πιστευτὸν
εἰς τοὺς δυσπίστους καὶ σ' ἐμᾶς
πῶς ἐχρειάσθη δι' αὐτὸν

μία καὶ μόνον ἑβδομὰς,
καὶ παύση ὁμανασχετῶν
καθένας ἐγχρονος Θωμᾶς.

—

Κι' εἰ Τοῦρκοι 'κοντοζύγωναν νὰ 'μποῦν καὶ 'στὴ Λαμία
γιὰ νὰ γνωρίσουν φαίνεται τὸν Γκιῶνη τὸν Ταμία,
κι' ὕστερα ξέρεις τὰ λοιπὰ
καὶ νῦν εἰρήνη πᾶσι,
καὶ σύρε φώναξε παπποῦ
νἄλθῃ νὰ σὲ ἁμαδάσῃ.

—

Καὶ τώρα ποῦ σ' ἐξέθεσα τὰ πάντα, Περικλέτο,
τὴν ξύλινη τὴν ράχη μου πρὸς ραβδισμοὺς ἐκθίτω.

Θοδωρῆς ὁ Νταληγιάννης κι' ὁ ξυλένιος μπεχλιβάνης.

—

Ντελ.— Φέρτε ποδῆλατο, φέρτε νὰ φύγω,
παντιέρας γύρω μου μαύρας ξανοίγω,
βαρούν κομπάνιες λυπητερὰ
καὶ κολοκύθια 'στὰ πατερά.

—

Φέρτε νὰ φύγω τώρα κι' ἀλλοῦ,
φέρτε νὰ πάω 'στὴν Καρκαλοῦ,
μέσα 'στὴν Τρίπολι κακὸ καὶ λύσσα,
τὰ φῶτα 'σβύσανε, σκοτάδι πίσσα.

—

Τάγκα τούγκα καμπάναις βαρούν ἀκόμα,
μαυρίλα γύρω, πάει τὸ κόμμα,
τῆς Κορδονέρας μου λάκκο τῆς σκάβουν,
ἐδῶ 'γεντήθηκε κι' ἐδῶ τὴν θάβουν.

—

Μέσα 'στὴν Τρίπολι καὶ τί δὲν εἶπα ;
λόγια τρικούβερτα, λόγια πανοπλιστά...
φέρτε ποδῆλατο 'στὸν παρλαπίπα,
χάνω τὸν Μπόλικο, χάνω τὸν Φίλικπα.

—

Αὐτὸς ὁ Μπόλικος, πρῶτος μου στύλος,
λυσσάδης ἔγινε γιὰ 'μένα σκύλος,
αὐτὸς ὁ Μπόλικος, αὐτὸς τὰ κάνει,
καὶ Μπολικόπουλος κακὸς μὲ πιάνει.

—

Κατεδαφίσθησαν, τοὺς εἶπα, τώρα
Στόλοι, Στρατεύματα τροπαιοφόρα,
ὁ Μπάρμπα Θόδωρος κι' ἡ Κορδονέρα,
κι' ὅλοι 'πατήσαμε 'στὴν ἀγκινάρα.

—

Κατεδαφίσθησαν, τοὺς εἶπ' ἀκόμη,
πίστις, Συντάγματα, θεσμοὶ καὶ νόμοι,
πᾶνε 'στὸν διάβολο, πᾶνε 'στὸν δαίμονα,
κι' ὅλα κατήντησαν γιὰ σαπιολέμενα.

—

Κατεδαφίσθησαν ἐκ θεμελίων
μεγάλα σύμβολα τῶν μεγαλείων,
καὶ κάτω 'πέσανε μὲ τόσα ντράβαλα
κεφάλια μπρούντζινα, παλιὰ σκράβαλα.

—

Κατεδαφίσθησαν καὶ χορτασμένοι,
ὁποῦ μὲ 'λίγαν κύρη καὶ μάννα,
τώρα 'στὸν ὕπνο τους βλέπουν πανυμένοι
μακαρονάδες μὲ παρμεζάνα.

—

Κι' ἂν τοὺς θεσμούς μας ἴζῃ' ἐκείνους
νὰ διατρέξουν πολλοὺς κινδύνους,
κι' ἐγὼ δὲν ζήσω γιὰ νὰ τοὺς ψέλλω,
καὶ νέα σκούρια γι' αὐτοὺς νὰ βάλλω,
εἰς σώσατέ τους, συμπατριῶτες,
γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ καλοτρῶτε.

—

Κατεδαφίσθησαν καὶ μιγέλοι
καὶ πάσης βίβλου σελὶς κι' ὀφρύον,
μὰ τάγκα τίγκι καμπάνας πέλι,
λὲς καὶ θὰ βγέλουν τὸν Ἐπιτάφιον.

—

Κατεδαφίσθησαν στύλοι καὶ θόλοι...
τάγκα τούγκα τὰ σήμαντρα... σπασμός, ὁμαδόλοι....
κατεδαφίσθησαν....τάγκα καὶ τούγκα....
κατεδαφίσθησαν....φάσκιο 'στὴ στρούγγα....

—

Κατεδαφίσθησαν... κρῖμα 'στὸν κόπο
νὰ ταξειδέψω μὲς 'στὸν Γενάρη,..
κατεδαφίσθησαν... ἴδατε τρόπο
νὰ μὴν ἀνάψουν ἕνα φανάρι.

—

Ἄχ ! ποῦ τὰ χρόνια τὰ περασμένα,
ὁποῦ 'χαλοῦσε κόσμος γιὰ μένα,
κι' ἕνας μοῦ φίλος ἀγαπημένος,
ἐξ 'Αχουρίων ἔλκων τὸ γένος,
ἐβγαζε λόγο γιὰ μὶ τρανὸ
ἀπ' τὸ μπαλκόνι τ' ἀντικρυνό.

—

Μὰ μὲς 'στὶς τόσαις μας τὶς παπαρδέλες
ἄρχισε μπόρα, βροχὴ μεγάλη,
κι' οἱ ὀρὸ 'βαστούσαμε βροχὴς ὁμπρέλαις,
αὐτὸς τὴ μία κι' ἐγὼ τὴν ἄλλη.

—

Κατεδαφίσθησαν... Μπόλικα σκύλι...
κατεδαφίσθησαν... Φίλιππε φίλε...
σ' ἐδάρη ξένα πλανώμαι κι' ἄριλα,
ξυνὰ μοῦ 'βγῆκαν τὰ τριαντάφυλλα.

—

Κατεδαφίσθησαν... νὰ βλέπω σκοῦρα...
κατεδαφίσθησαν... πάω 'στὰ Γιοῦρα,
μὰ μὴ θαρρῆτε πὼς θὰ γυρίσω
σὰν τὴν γυναῖκα τοῦ Λὼτ ὀπίσω.

—

Κατεδαφίσθησαν τοῦτα κι' ἐκεῖνα,
μὰ νά ! μὲ πιάνει μαύρη βροχή,
φέρτε ποδήλατα, μάρς 'στὴν Ἀθήνα,
γιὰ νὰ μοῦ κάνουν ὑποδοχή.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Γεώργης Παρασκευόπουλος ὁ περιηγητής,
συντάκτης δὲ τοῦ «Δαπτου» γραφίδος ὄνατης,
τὰ μάλιστα πολυτέλως ἐξέδωσε καὶ πάλιν
βιβλίον πολυσήμαντον καὶ λίαν γλαφυρόν,
τοὐτέστι τὴν Ἑλλάδα του τὴν ἔξω, τὴν μεγάλην,
σπουδαίαν περιήγησιν τῶν ἐξωθεν χωρῶν.

—

Καθηγητοῦ διδάσκοντος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον
τοῦ Γιάννη τοῦ Μεσωλαρᾶ διδακτικὸν προοίμιον,
εἰς λόγος εἰσιτήριος εἰς τὴν Θεολογίαν
φέρων εἰς ὅλους καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ὑγείαν.

—

«Ἀστέρια» νέα συλλογὴ τοῦ Πέτρου Ζητουμάτη
μὲ φαντασία καὶ φωτιὰ νεανικὴ γεμάτη,
ὁποῦ μὲ πολυτέλεια καὶ μ' ὁμορφιὰ περίσσια
ἐβγῆκε 'στὰ Παρίσια.

—

Ὁ Βουλευτὴς Μελισσηνὸς διὰ τὴν ἐκλογήν
ἀπῆλθεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, τὴν πατρικήν του γῆν,
ποῦ πατριώτας τὸν τιμοῦν κατενθουσιασμένοι
κι' ἐπιτυχία σίγουρη καὶ τώρα τὸν προσμένει.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ὅλο μέτρα καὶ ρυθμοὶ
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμοί.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα σὺν ἑνιᾷ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾷ

Δεκαέξη τοῦ Γενάρη
καὶ μουντσούναις 'στὸ παζάρι.

Ἑξακόσα σαράντα κι' ὀπτὰ
καὶ σεισμὸς εἰς ἑβδομὴ σεπτά.

Πάει κι' ὁ Φαβουλλὴς ὁδοιπορία μέσα 'στῶν ἐκλογῶν τὴν φασαρία.

—

Φ.—Πάω νὰ κάνω σήμερα κι' ἐγὼ τὸν ψηφοθήρα,
πάω κι' ἐγὼ μονάχος μου νὰ φέρω καμμιὰ γύρα
'στῶν ψήφων τὴν Ἑλλάδα
μὲ μιὰ ψευτοφυλλάδα.

—

Μὲ τὴν ξυλένια μούρη μου
καβάλα 'στὸ γαϊδοῦρι μου
ὡσὰν ἱεραπόστολος πηγαίνω νὰ κηρύξω
τὴν νέαν σωτηρίαν,
πηγαίνω τὴν μασέλα μου τὴν ψεύτικη νὰ δείξω
'στὴν πλάσιν τὴν ἀνόρεξιαν.

—

Ὁ Θοδωρῆς ἐχάθηκε, ποῦ 'βρίσκεται δὲν ξέρω,
ὁ Θοδωρῆς ἐχάθηκε, καὶ πάω νὰ τὸν εὕρω.
Μὴν εἶναι μὶς 'στὴν Τρίπολι ; μὴν εἶναι 'στὰ Λαγκάδια ;
μὴν προσφωνῇ 'στὴν Καρκαλοῦ τῶν γάλων τὰ κοπάδια;

—

Θὰ γίνω τώρα Στάνλεϋ, καὶ μέσα 'στὸν χειμῶνα
πάω νὰ 'βρῶ τὸν γέρε,
πρῶτον ἱεραπόστολον καὶ νέον Λιβιγκστῶνα,
κι' ἐὼ νὰ σᾶς τὸν φέρω.

—

Πάω μὲ παροξυσμὸν
καὶ 'στὰ μέρη τῶν σεισμῶν,
πάω 'γρήγορα νὰ κλείσω
δυστυχίαις καὶ πληγαῖς,
κι' ὕστερα νὰ τοὺς 'μιλήσω
γιὰ φουσάτια κι' ἐκλογαῖς.

—

Νέων συμφερόντων βασάνους
τὸ Ρωμαϊκὸ μετρῶ,
πάω καὶ 'στοὺς Γαργαλιάνους,
πάω καὶ 'στὰ Φιλιατρά.

—

Πάω θούρια νὰ κρούσω
τῆς μελλούσης ἐκλογῆς,
πάω κεύκλια ν' ἀκούσω
τῆς ἀρχιφίλου γῆς.

—

Κούνα, γῆ, ποῦ πάντ' ἀνάβεις,
καὶ τὸ κούνημα μὴν παύῃς.
Ξανακούνα ξανακούνα
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς θερμοαίμους,
νὰ θυμοῦνται τοὺς πολέμους,
ποῦ τοὺς γράφουν 'στὴν πατοῦνα.

—

Ξανακούνησε τὴν πλάσιν
τὴν ὀργώσαν πρὸς τὴν δρᾶσιν,
ποῦ βρυχᾶται καὶ μυκᾶται καὶ γκαρίζει καὶ παλάρει
ξαπλωμένη 'στὸ γραφεῖο, ξαπλωμένη 'στὸ χαρτάρι.

—

Κούνα τὴν ἀρχιφίλον Ἑλλάδα,
κούνα τῶν κουνημάτων τὴν κοιλάδα,
κούνα γιὰ νὰ κουνεμοῦνται Στρατηγοί,
ποῦ φεύγ' ὑπὸ τοὺς πόδας των ἡ γῆ.

—

Κούνα νὰ πέφτουν κάτω κεραμίδια,
φουγάρα, πατερᾶ, παλησανίδια,
κούνα γιὰ νὰ κουνεμοῦνται Παρθενῶνες,
νὰ πίσουν τῶν ἀρχαίων ἡ κολῶναις,
καὶ νέοι νὰ κτισθοῦν τῶν ἀπογόνων
θριάμβους συμβολίζοντες ἀγώνων.

—

Κούνα γιὰ νὰ κουνεύμε τῆς σπαλέταις
σεινάμενοι κουνέμενοι 'στοὺς ἀρμοὺς,
κούνα γιὰ νὰ φορτώνωμε γαλέταις
καὶ ζύλα νὰ σηκώνωμε 'στοὺς ὤμους.

—

Σεισμὸς τεκτονικὸς ὃς μᾶς κουνῇ,
κούνα γιὰ νὰ κτυποῦμε τὴν καμπάνα,
καὶ σὰν πανευλαβεῖς Χριστιανοὶ
τῆς Ἐκκλησιᾶς νὰ πέρνωμε παγάνα.

—

Κούνα μὲς 'στῶν Ρωμηῶν τὰ πανηγύρια
νὰ ξενυκτοῦμε μέσα σὲ τσαντίρια,

κι' ἐπὶ σκληρᾶς κειμώμενοι σανίδος
νὰ λέμε γειὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

—

Κούνα νὰ κουνηθοῦνε μὲ τὸ ζόρι
τῆς νέας ἐκλογῆς οἱ ψηφοφόροι,
κούνα νὰ κουνηθοῦν τὰ καϊκλᾶ μας
καὶ χαλασμὸς νὰ σεισῃ τὰ μπαλέ μας.

—

Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
μὴν ξεχνᾶτε τοῦ παππού,
πάω μὲς 'στὸ Χαλαζόνι,
πάω 'στὴν Κανελλοπού.

—

Σὰν φουριόζος θέλω φύρια,
πάω καὶ 'στὴν Φαρακλάδα
νὰ διαβάσω τὴν καινούρια
τοῦ παππούλη μας φυλλάδα.

—

Νά! σκιρτοῦν κοιλάδες κι' ὄρη
μὲ σκιρτῶντας Ἐγκελάδους,
σημωθῆτε, ψηφοφόροι,
μὲ χρυσῶν φοινίκων κλάδους.

—

Σωτηρία, σωτηρία,
γέννησις σωτήρων νέων,
κουμπαριαῖς, ψηφοθηρία,
κίνησις καὶ τῶν γενεών.

—

'Στὴν φυλὴν τοῦ ῥρεγιασμοῦ
ποία ὄρεξις ἐναργής !...
ἐκλογὴ μετὰ σεισμοῦ
καὶ σεισμὸς μετ' ἐκλογῆς.

—

'Άκουσον, ὦ γῆ, κι' ἐμέ,
κούνα δίχως παρακάλια,
νάχωμε μπάλ κοστουμὲ
μὲς 'στὰ νέα καρναβάλια.

—

Κούνα τῆς μουντζούρας κοίτη,
κούνα τῆς μελάνης γῆ,
νὰ παράσημα γιὰ σπίτι
καὶ γαλέτα γιὰ ραγί.

—

Πάω γιὰ τὸν Ντελληγιάννη, πάω 'στῶν σεισμῶν τὰ μέρη,
κι' ὅπου τὸ τυφλὸν τὸ φέρον ὡς ἀπίστελεν μὲ φέρει.
Περικλέτο συμπολίτη,
βάλε 'στὸ γαϊδοῦρι σέλα,
δός μου ξύλα, διπυρίτη,
δός μου καὶ βροχῆς ὀμπρέλα.

Ὁ Φασουλῆς ἀναχωρεῖ νἄβρῃ τὸν Μπάρμπα Θοδωρῆ.

—

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος ἐπῆγαινε πηλάλα
'στὸν γαΐδαρο καβάλα,
καὶ κάθε 'λίγο σοβαρὸς 'στὸ ὄρμο 'σταματοῦσε
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ περαστικοὺς 'ρωτοῦσε.

—

Γειὰ 'πίστε, σᾶς παρακαλῶ,σ' ἐμὲ τὸν ἐδειπόρο,
εὐδαίμονες ἀστοί,
μὴν ἴδατε τὸν Θόδωρο, τὸν γέρο λιμαδόρο
καὶ τὸν πολιμιστή ;

—

Ἴδατε τὴν Κορδόνα τὴν λεβέντισα,
ποῦ μὲ τοὺς τρεῖς πολέμους της ἐγλέντισα ;
Σὲ Κορδονάτου φίλου της 'ρητόρευε
κι' ἔτρωγε κι' ἐξεφάντωνε κι' ἐχόρευε.

—

Σαλάτες μὲ μαρούλια
ἑτοιμάζανε,
κι' ἀρνιὰ καὶ κοτοπούλια
τῆς ἐσφάζανε.

—

Οἱ φίλοι μὲ λιβάνι
παραστέκανε,
κι' ἀμάραντο στεφάνι
τῆς ἐπλέκανε.

—

Κι' αὐτὴ μὲ τοὺς μαριόλους
ἐκαμάρωνε,
καὶ τοὺς ἐχθρούς της ὅλους
τοὺς ἐτάρωνε.

—

Εἶπε πῶς τὴν Τουρκιὰ
τὴν ἐξεσπάθισε,
εἶπε τὴν παλουκιὰ,
ποῦ τῆς ἐκάθισε.

—

Εἶπε πῶς τὸν Χαμίτη,
τὸν 'μπαγλάρωσε,
εἶπε καὶ γιὰ τὴν Κρήτη
τί τοῦ 'σκάρωσε.

—

'Στὴν Τρίπολι τὰ πιάνο
τῆς χαλάσανε,
καὶ τὴν Κορδονομάννα
τὴν 'γελάσανε.

—

Καὶ τοὺς φανοὺς τὸ βράδυ
τῆς ἐσβύσανε,
καὶ μέσα 'στὸ σκοτάδι
τὴν ἀφήσανε.

—

Καμπάνας ὄυνατὰ
τῆς ἐβαρέσανε,
καὶ τέτοιο χωρατὰ
δὲν τῆς ἀρέσανε.

—

Τέτοια τοῦ λίνε τοῦ Φασουλῆ,
κι' αὐτὸς τ' ἀκούει καὶ πηλαλεῖ,
μπαίνει 'ρωτῶντας καὶ σ' ἕνα χάνι,
καὶ διελάσας ὅδὸν ἁβλίαν
'στῆς 'Αρκαδίας τ' 'Αγιούρια φθάνει,
τοῦ Μπακοπούλου τὴν γενιθλίαν,
ποῦ πρῶτος ἔβγαλε συγωρχάρτι
γιὰ τὸν Γορτύνιο τὸν Μπουνατάρτη.

—

Ἐκεῖ ξεπεζεψε μὲ σοβαρὸ
κι' ἄχυρα 'τάισε τὸν γαϊδαρό του
καὶ τὸν ἐπότισε κρύο νερὸ,
λὲς κι' ἦταν ἔλεγο τζάκεϊ πρώτου.

—

Καὶ ῥητορεύσας πρὸς τοὺς 'Αρκάδας
γιὰ τοὺς πολέμους τοῦ Θοδωρῆ,

Νὰ κι' ὁ Κόντης τῆς Κερκύρας
ταξειδεύτης ψηφοθήρας.

μέσα 'στὴ ζέστη χρυσῆς λιακάδας
ἐπῆρε ὁρμὴ μὲ τοὺ Ντουρῆ.

—

Καὶ παρασάγγας ἐλαύνει ἔτσα,
μὰ μόλις ἔρθασε 'στὴν Καρκλοῦ
φωνὴ μεγάλη τοῦ λέει ἐστέκα
κι' ἐδῶ προσκύνησε πρὶν πᾷς ἀλλοῦ. »

—

Κι' ὁ Φασουλῆς 'προσκύνησε
καὶ 'γρήγορος ξεκίνησε,
κι' ἀποσταμένος ῥθάνει
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω ποῦ,
κι' ἐκεῖ τὸν Ντελυγιάννη
ξανοίγει τὸν παππού,
κι' ὁμπρός του σταματᾶ
κι' ἔτσι τὸν χαιρετᾶ.

—

Φασ.—Καλήμερα, καλήμερα, καὶ πάντα καλημέρα,
κι' ἂς τὸν καλημερίσωμε τὸν γέρο μας πατέρα.
Γέρο 'ψηλὲ, γέρο λιγνὲ, γέρο καμαροφρύδη,
ἔχεις τὸν "Αρη πρόσωπο, τὴ γλῶσσα σου λεπίδι,
βάζεις καὶ γιὰ στηθόδεσμο τοῦ πολεμάρχου θώρακα
καὶ πέρνουν οἱ Ρωμιοὶ ρωτιὰ καὶ βγάζονν τὸν κόρακα.

—

Λούλουδα, χρυσολούλουδα 'στὸ στῆθος σου καρφόνεις,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι σου πηγάδια φανερόνεις,
πηγάδια, ξεροπήγαδα, ποῦ χάσκουν εἶχως πάτο,
καὶ λουλουδάτες τὰ περνᾷς μὲ τὸ καπετανάτο.

—

'Αρίντη μου, πεντάφεντε, πέντε φορᾶς ἀρίντη,
σοῦ φθένουν τὰ τριχώματα, τοῦ τσελεβιοῦ τὸ γλέντι,
κι' ἔλα μὲς 'στὴν πρωτεύουσα νὰ ξανακαύσῃς ζῆτω,
Συνδυασμός 'τελείωσε, λὰ μούζικα φινίτο,
ἀπ' ἔλους ὁ καλλίτερος καὶ φάρος τῆς νυκτός,
ἂν ἐρωτᾷς τί γίνεται κι' ἐκεῖνος ὁ μικτός,
Ρετσίνας θέλει τὴν ἐλπὶ,
ὁ Νίγρης θέλει τὴν μηλιὰ,
ὁ Βῆτα τὴν ἀμυγδαλιὰ,
ὁ Γάμα τὴν πορτοκαλιὰ,
σ' ἐμέν' ἀρέσει μουσμουλιὰ,
'στὸν Περικλέτο σκορδαλιὰ,
κι' ἔτσι δὲν γίνεται δουλειά.

—

Λοιπὸν ὁ Νίγρης ἔφυγε, ποῦ τὴν ἐλπὶ δὲν θέλει
καὶ κάνει φαπαρίσιες,
κι' ἐπῆρανε τὸν Μίρμηγκα, ποῦ δὲν τὸν πολυμέλει
γιὰ τέτοιαις ἱστορίαις,
κι' ἀφοῦ δὲν 'βρῆκα ῥίμα μιὰ, ποῦ νὰ τελειών' εἰς ὄρθυπα,
φτοῦ, μοναχός μου 'φώναζα, σκουληκομερμιγκόπουπα.

—

Σύρε νὰ πᾷς 'στὴν Κέρκυρα νὰ 'δῇς τοὺς Βασιλάκηδες,
Κόντηδες, παρακόντηδες, λίγγους καὶ στενεβράκηδες,
σύρε 'στῆς ρούγκις τῆς φαρδαῖς,
σύρε 'στῆς σπιανάδες,
νὰ κάψῃς Κόντηδων καρδιαῖς,
ν' ἀκούσῃς πατινάδες

—

Σύρε, πανώμυντη κορφή,
ποῦ δὲν σοῦ καίγεται καρφί,
νὰ σὲ τρομάξουν κι' οἱ Κορφοί.

—

Σύρε, Κορδόνερε γλυκὲ,
μὴ τὸ Κορδόνι σπάσῃ,
καὶ πετρελαίου τινικὲ
ὁ Κόντης σοῦ κρεμάσῃ.

—

Σύρε νὰ πῇς, πολέμαρχε, 'στῶν Κόντηδων τὴν γενιὰ
νὰ μὴν τὰ βάζουν εὔκολα 'στῆς ἐκλογαῖς μὲ σένα
κι' ἡ κάλπη χανακώνεται, ποῦ κόντρα σοῦ πηγαίνει...
σὲ πόλεμο καὶ σ' ἐκλογὴ κανένας δὲν σοῦ βγαίνει.

—

Σύρε νὰ 'πῆς καὶ 'στοὺς Κορφοὺς τὰ κλῆτ σου τάξια,
πρῶτος 'στῆς σφαίρας, Θοδωρῆ, πρῶτος καὶ 'στὰ σφαιρίδια,
φίλει κι' ἐχθροὶ λιγόνονται τὰ μάτια σὰν γλαρίνης,
καββαλικεύεις χαίρεσαι, πιζεύεις καμαρόνεις,
τὰ μάτια σου μαριόλικα, τὰ λόγια σου μαγνήτας,
καὶ δένουν κόσμο καὶ ντουνιᾶ 'στῆς δσπραις ραβδίτσαις.

—

Σήκω, Μπάρμπα Θοδωρῆ,
βάστα σ' ὅλους τὸ βορὸ,
κι' ἂν καμπάνα θλιβερὴ
'στὴν Κερκόνα σου βαρῆ,
κάνε πῶς δὲν τὴν ἀκοῦς
γιὰ νὰ σκάσῃς μερικούς.

—

(Εἶπε καὶ φεύγει παρευθὺς
καὶ πάει 'στοὺς σεισμοπαθεῖς.)

Τάδε Φασουλῆς προφέρει μέσα 'στῶν σεισμῶν τὰ μέρη.

—

'Αγαπητοὶ σεισμόπληκτοι, μὴν κάνετ' ἔτσι τώρα,
τοιαύτ' ὑπῆρξε τοῦ πυρὸς ἀνέκαθεν ἡ χώρα.
κι' ἂν τρέχῃ πλῆθος 'στὰς ὁδοὺς κατάπληκτον κι' ἀνίστιον
γνωρίζετε πῶς φλογερὸν ὑποκοχλάζ' Ἡφαίστειον.

—

Φέρω χαρᾶς μηνύματα,
καὶ τοῦτα τὰ κευπήματα,
ποῦ μᾶς σαλεύουν τὸ μπαλὸ
καὶ μᾶς χελοῦν τὴ μοῦρη,
πιστεύω νἄβγουν σὲ καλὸ
καὶ νὰ μᾶς φέρουν γοῦρι.

—

Μὴ τὸν σεισμὸν τρομάζετε, τί διάβολο θὰ κάνῃ:
θέλει δὲν θέλει, βρὲ παιδιά, κι' αὐτὸς θὰ ξεθυμάνῃ,
κι' ὅπως μετὰ τὸ σβύσιμον πολεμικῶν καμίνων
γοργῶς μεταρρυθμίζεται τὸ κράτος τῶν Ἑλλήνων,
καὶ συντελεῖται ζύμωσις καὶ νεοβράστων βράσις,
ἔτσι καὶ τοῦτες ὁ σεισμὸς
δὲν εἶναι παρὰ γῆς βρασμός,
σφρῖγος μεταρρυθμίσεως καὶ βρυχωμένη ὄρασις.

—

Ἐν τούτοις πάρτε πατερᾶ, γαλέταις καὶ κουλούρια,
κι' ἂν γκρεμισθοῦν τὰ σπήτια σας τὰ κάνετε καινούρια,
καὶ τώρα νὰ ψηφίσετε, παινώτες ψηφοφόροι,
Κοκέδη, Γειωργακόπουλο, Σαρσέντη καὶ Πατσώρη.

—

(Τοιαύτας κι' ἄλλας ἔκαμε προχείρους ὁμιλίας
'στοὺς σεισμοπλήκτους ἐκλογεῖς τῆς ὁδλιας Τριφυλλίας,
κι' ἔπηρε τὸ στρατὶ στρατὶ, στρατὶ τὸ μονοπάτι,
τὸ λιγερὸν ἐσφιρίζι
καὶ 'στὴν 'Αθήνα γύρισι,
ὅταν ἐμπρὸς ἀντάμωσε τὸν Κόντη τὸν Κορφιάτη.)

Συνομιλία τοῦ Φασουλῆ μετὰ τοῦ Κόντη τοῦ δεβνταλῆ.

—

Ὦ! τὸν Κόντη τὸν 'ψηλό,
ἔλα μου γιαλὸ γιαλό,
καὶ ποῦ πᾷς μὲ τὸ καλό;
'Αφέντη Κόντη σκιάδο,
δός μου νὰ καταλάδω.

—

Πάει γιαμὰ κι' ὁ Θοδωρῆς 'στὸν τόπο τὸν δικό μου,
πάω κι' ἐγὼ μὲς 'στὴν Μωρειᾶ νὰ δῶ τὸ ροιζικό μου,
αὐτὸς πηγαίνει 'στοὺς Κορφοὺς μὲ τόνο λὰ μινόρε
νὰ στραπατσάρῃ τζίγκα μου, τὸ τόσο μου τσόνορε,
πάω 'στὴν Πελοπόννησο κι' ἐγὼ νὰ βελτατσάρω
νὰ 'δῇ κι' αὐτὸς τσόνορι του πῶς θὰ τὸ στραπατσάρω.

—

Ἔγω κι' ἐγὼ γιαμὰ φωνὴ
κι' εἶμαι κι' ἐγὼ μαγνήτης,
αὐτὸς Καρριάτης ἀς γενῇ
νὰ γίνω Μωραΐτης.

—

Κατευόδιο σου, Γειωργάκη, φιγουρίνι τῆς Κερκύρας
μὲ τὰ σκίρτσα τὰ πολλὰ,
δρὰ σου 'λόγια στρεγγυλὰ
μοῦδωσαν νὰ καταλάβω πῶς καὶ σὺ περνᾷς Σωτῆρας.

—

Σύρε δεῖξε τους, Γειωργάκη,
τί καπνὸ γιαμὰ φουμάρεις,
πῆγαινε καὶ σὺ 'λιγάκι
τὸν ἀέρα σου νὰ πάρῃς.

—

(Εἶπὼν ὁ Φασουλῆς αὐτὰ
τὸν Θεοτόκην χαιρετᾷ,
καὶ 'γρήγορος μὲ κέφι
κατ' οἶκον ἐπιστρέφει.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ἔ ρ ε υ ν α, μέγα τεῦχος ὡς Περιοδικὸν
παγκόσμιον, ποικίλον, καὶ φιλοσοφικὸν.
Ὁ Πλάτων θὰ τὸ βγάζῃ. Δρακούλης ὁ πολὺς,
ἀνὴρ γενναίων πόθων καὶ θερμοτάτης φύσεως,
ἡ Δύσις θὰ μανθάνῃ τὰ τῆς 'Ανατολῆς
κι' ἐκείνη θὰ μανθάνῃ τὰ πράγματα τῆς Δύσεως.
'Στὴν πόλιν τῆς Ὀξυρύγχου θὰ βγαίνῃ κάθε μῆνα
Ἑλληνιστὶ γραιμένον σὰν νάναι 'στὴν 'Αθῆνα.

—

Ὁ 'Άγγελος ὁ Βουτσινᾶς, ὁ φίλος ἀδυσάτος,
ἱρασιτέχνης μουσικὸς καὶ σφυρικτὴς βαρδάτος,
σφυρίζωντας ἀντήλλαξε μνηστείας δακτυλίδι
μὲ τὴν Σμαράγδα, κοριτσιῶν σμαραγδι καὶ στολίδι,
τὴν Πετροπεύλου ὄνλαδῆ, πιανίστρα γιὰ κυμάρι,
ὁπού μὲ ρόδα χαϊνεμεν τὸ μουσικὸ ζευγάρι.

—

Ὁ Μουτσόπουλος κι' ὁ Βλάχος μ' ἐργασίες ὀργασμῶν
ἐν Κατάστημ' ἀναγγέλλουν πλῆρες νεωτερισμῶν,
πλουτισθὲν διὰ ποικίλης συλλογῆς ἐμπορευμάτων
καὶ πολυτελῶν πραγμάτων.
Τί Κατάστημα τωόντι καὶ τί λοῦσα τοῦ συρμοῦ,
ἀριθμὸς τριαντάξυ, μισα 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ.

—

Ἔβγῆτε κι' ἡ Ρεκλάμα
μὲ γέλειο καὶ μὲ κλάμα,
ἑφημερὶς τοῦ Μέλαγμα,
παντάλαπτον ἀντάλαγμα.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφτὸν, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦτιεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Εἰκοστὴ καὶ τρίτη τοῦ μηνὸς Γενναρη,
γιὰ τὴν Ντουζε τώρα κι' ὁ «Ρωμηὸς» διμάρει.

Ἔτος χίλια κι' ὁκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὶν ἐννιὰ.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ

Ἑξακόσα σαράντα κι' ὀκτώ.
νταραβέρια πολλὰ 'στὸν Μικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Κύτταξέ την... νὰ! μᾶς πίρνει
μὲ κατάχρυσα φτερὰ,
καὶ μᾶς φέρνει καὶ μᾶς φέρνει
σὲ κρυστάλλινα νερά.

—

Ἐκεῖ λοΐζονται παρθέναις
γελαστᾶις, στεφανωμέναις
μὲ τοῦ Βάκχου τὸν κισσό,
κι' ὅλαις κελαϊδοῦν μαζὶ
τὸν καιρὸ μας τὸν χρυσό
καὶ τὴν πλάσι, ποῦ δὲν ζῇ.

—

Ποῦ μᾶς πᾷς καὶ ποῦ μᾶς φέρνεις;
σ' ἔζυμνεῖ κι' ὁ Φασουλῆς,
σὲ μυρτιαῖς καὶ δάφναις γέρνεις,
Μούσα, Χάρις Ἰταλίς.

—

Π.—Τί τσαμπουνᾷς, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα,
γι' αὐτὴν τὴν Ντουζε σοῦ 'μιλω, ποῦ 'βρίσκετ' ἰσὼ πέρα.
Π.—Ἐσύγγες 'στὴν παράστασι;
Φ.— Μὴν τὰ 'ρωτᾶς, κελλίγα.
θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας φυσικῶς ἐπῆγα.

—

Πρῶτα μὲ τὴν Φασουλῆ
τὸ συζήτησα πολύ,
καὶ τῆς εἶπα καθαρὰ
συλλογίσου, βρὲ κυρὰ,
πῶς δὲν θἄχωμε νὰ φᾶμε
ἂν 'στὴν Ἰταλίδα πᾶμε.

—

Σκέψου, τζίγκα μου, καὶ χρῖνε
τοῦτος ὁ περίω καιρὸς,
ὁ καθ' ὅλα πονηρὸς,
πῶς κατάλληλος δὲν εἶναι

γιὰ τὴν Τέχνη, γιὰ τὴν Μοῦσα,
γιὰ παράδες καὶ γιὰ λοῦσα.

—

Τόσην ἰθελοθυσίαν
κι' ἀληθῆ φιλομουσίαν
ὁ καθεὶς τὴν ἐκτιμᾷ,
ὅμως ἔλα σκέψου πάλι
τὸν πεζότατο μπακάλη,
τὸν πεζότατο ψωμᾶ.

—

Βρὲ γυναῖκα σὲ καλὸ σου,
Ἔλα 'λίγο 'στὸ μεσὸ σου,
μὴ τὰ μοῦτρα σου κρεμᾷς,
θέατρο ὀραχμῶν τριάντα
σοῦ τὸ λέω μιὰ γιὰ πάντα
πῶς δὲν εἶναι καὶ γιὰ μᾶς.

—

Γιὰ τὴν Ντουζε μὴ μὲ πνίγῃς
καὶ καυγάδες μὴ μ' ἀνοίγῃς
μὲ γεινάτι καὶ χολή,
μὴν ξεχάσῃς τῆς φρονιᾶδες
καὶ φαντάσου πῶς τὴν εἶδες
καὶ πῶς σ' ἄρεσε πολύ.

—

Μὴ θυμώνῃς, μὴν ἀπάδῃς,
κι' ἂν ἰδῇς τὴν Λεονώρα
τάχα τί θὰ κατλάβῃς;
θἄσαι καθὼς εἶσαι τώρα.

—

Πλὴν ἀκούσῃ, Περικλέτος,
ἄναψε σὰν καμινέτο
καὶ τὸ πόδι της κτυπᾷ,
καὶ μοῦ λέει νέτα σκέτα
πῶς θὰ κάνῃ ντουαλέτα,
ντεκολτὲ καὶ τὰ λοιπά.

—

Καὶ τὰ μάτια της γουρλόνει
καὶ μοῦ λέει μὲ θυμό

τὴν Μάγδαν του τὴν λατρευτήν:
Ὦ πωθερέτα Στέρκιο! τί συμφορὰς ὑπέστη!

—

Πρᾶξις τρίτη, λάμπ' ἡ Μάγδα σὰν τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἥλιο
καὶ φωνάζει: «μοῦτο μούτο πρεζιδέντε ἕβλ κονσέλιο,»
ἤγουν ὁ Πρωθυπουργὸς μας παίζει πρίαυτα βαυβό
καὶ γιὰ νὰ τοῦ πάρω λέξι μὴ 'ρωτᾶς τὸ τί τραβῶ.

—

Κι' ἐγὼ τὴν 'χειροκρότησα, μπράβο τῆς ζεφωνίζω,
καὶ λέγω: «Λεονώρα μου, γκρατσιὲ πορ λ' ἀβίζο,»
ἤγουν θερμὼς σ' εὐχαριστῶ γιὰ τοῦτο τὸ μαντάτο,
καὶ λίγο παρακάτω.

—

Κι' ἡ Μάγδα μὲ παραφορὰν
φωνὴν ἀρίνει τραμερὰν:
«τί φάντασμα μὲ κυνηγᾷ, τί φάσμα μὲ διώκει;
ποιὸς εἶναι τοῦτος ὁ μακρὺς μὲ τὸ μεγάλο νύχι;
ριουαιρὰ συντυασμὸ ντὶ Κόντε Θεοτόκη;
τούτ'ιστιν ὁ συνδυασμὸς τοῦ Κόντε θὰ 'πετύχῃ;»
Ξέρεις τοὺς Βασιλάκηδες πῶς τοὺς ἀφήσαν ἔξω.
Π.—Ξέρεις καὶ σὺ πῶς μιλετῶ κελὰ νὰ σοῦ τῆς βρέξω.
Φ.—Λίνε πῶς ἐν ὑπέβαλαν ἀναφορὰν ἐγκαίρως
καὶ μὴ 'ρωτᾶς πῶς ἔγινε γι' αὐτὸ τὸ κάζ' ὁ γέρος.

—

Καὶ τότε κόπαρος ἄγγελος, ποῦ 'μάριζε βαρέλι,
'στὴν Μάγδαν ἀναγγέλλει
πῶς ἔβγηκαν οἱ Συνδυασμοὶ
καὶ φέρνουν γύρα τὰ χωριὰ,
κι' εὐθὺς τὴν ἔπιασαν σπασμοὶ
κι' ἄλλαξε χρῶμα καὶ θωριά.

—

Τῆς εἶπαν πῶς ὁ Στρατηγὸς κι' ὁ τῶν πολέμων ἥρως
ὡμίλησε προχείρως
'στὸ Σέλεσι, 'στὸν Ὡρωπό,
κι' ἡ Μάγδα 'φώναξε: «αὖ! πῶ!»

—

Τῆς εἶπαν, καθὼς ἔννοεωσα, βρὲ Περικλῆ κακοσίδη,
καὶ περὶ τοῦ Λεβίδη,
πῶς βάζει κάλπη μόνος του, πῶς τὸν Πεπποῦ 'παραίτησε,
'στὸν ὄρομο τὸν ἀντάμωσα καὶ δὲν τὸν ἐχαιρέτησα.

—

Τῆς εἶπαν πῶς δὲν ἔγινε 'στοὺς δεκατρεῖς δεκτὸς
ἐκεῖνος ποὺδινε φωτιὰ καὶ 'στὰ σβυσμένα σπίρτα,
τῆς εἶπαν τρία σύμβολα πῶς ἔχει κι' ὁ Μικτός,
αὐλίδο, μίρτο, λάουρο, βάρναις, ἐλπὶς καὶ μύρτα.

—

Τῆς εἶπανε πῶς μ' ἀπονιὰ
'στὰ Σόλωνα τρέζουν ἀρνιὰ,
Μαρία Παντογιώτισα,
καὶ τὸ Κορδόνι τὸ σφικτὸ
ἄνοιξε σπήτι τραντακτὸ
εἰς τὴν Χρυσοσπηλιώτισα.

—

Τετάρτη πρᾶξις ἔρχισε κι' ἐδείπνιζε σιγὶ,
'στὴν πρᾶξι τούτη φαίνεται πῶς γίνετ' ἐκλογή,
κι' ἡ Μάγδα μπαίνει κόκκινη, πολὺ ζωηροτέρα,
καὶ λέει 'στὸν πατέρα
πῶς ἦλθε πρῶτος ὁ Σκουζὲς. Μινίστρος μὲ στερλίνα,
εἰς τὰ γνωστὸν Ἡράκλειον ἀπίξω 'στὴν Ἀθήνα,
ποῦ Γερμανοὶ τὸ κατοικοῦν μὲ γένεια καὶ μὲ μοῦσι,
ποῦ καὶ τὸ τραΐνο σταματᾷ, πρὶν πάῃ 'στὸ Μαροῦσι.

—

Κι' ὁ Σβάρτς, καθὼς 'κατάλαβα, χρᾶσις Γερμανική,
σὰν ἴμαθ' ἐκ τῆς κόρης του πῶς πρῶτος 'βγῆκ' ἐκεῖ
ἐκεῖνος ποῦ παρέδωκε διὰ νυκτὸς πρὸ χρόνων
τὸν Χαμιρτσῆν, Περικλῆ, φυγόδικον Βερόνων,
τοὔλθαν τὰ φεγγαράτικα κι' ὀργὴ τὸν 'πῆρε τόση,
ποὔθγαλε τὸ πιστόλι του τὴν Μάγδα νὰ σκοτώσῃ.

—

Κι' ἐκεῖ ποῦ τὸ κορίτσι του τό βάζει 'στὸ μουσεῖο
ἔξαφνα τοὔρχεται ταμπλᾶς, κι' ἀμέσως, Περικλῆτο,
'ταπλώνεται φαρδὺς πλατὺς μαζὶ μὲ τὸ πιστόλι
καὶ 'νατρίχιασαν ὅλοι.

—

Κι' εἶδα τὸν γέρο
νὰ πέρτῃ κάτω,
σὰ γὸν ἐ βέρο
ἐ μπὲν τροβάτο.

—

Κι' ἔτσι τὸ δρᾶμα 'τέλειωσε κι' ἄδειασαν ὅλ' αἱ θέσεις
κι' ὁ κόσμος ἔρουγε κι' ἀκοῦς κι' οἱ Πρίγκηπες τῆς Ἔσσης,
κι' ἠκούσθη τότε ὄνατός
τῶν πληρωσάντων κοστερός.

—

Εἶσαι τρανὴ κυρὰ
κι' ἀρτίστα ντὶ καρτέλα,
καὶ τάθε φουκαρᾶ
γανόνεις τὸ τσερβέλο.

—

Καὶ νησιτικὸ γκλάντη
ἡ τέχνη σου τραβᾷ,
εἶσαι Μουσῶν διαμάντι,
μὰ πίρνεις ἀκριβά.

—

Σκίντο κόλ σάνκβε μίο
λ' ἁμὸρ κι πίζι τὸ,
κι' ἀρίνεις ντεκολτὲ
κάθε ξερὸ ταμπᾶο.

—

Τοὺς λάτρας τοῦ καλοῦ
τοὺς βρῆκες μὲς 'στὴν ὥρα,
μὰ πῆγαινε κι' ἀλλοῦ,
ἀντίο, Λεονώρα.

—

Π.—'Απ' ὅσα μοῦπες, Φασουλῆ, δὲν ἔχω νοιῶσει σκράπα.
Φ.—Τί νὰ σοῦ κάνω, Περικλῆ, κοτσλεπτὸς σοῦ τάπα,
κι' ἂν δίδλου δὲν 'κατάλαβες, μήπως κι' ἐγὼ 'κατάλαβα;
Π.—'Ορσε λειπὸν ὀκτὼ κλωτσιὲς γι' αὐτὰ τὰ θεοπάλαβα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Εὐχαριστῶ κατὰ πολλὰ τοὺς Σύλλογους τοὺς φίλους
τῶν εὖ φρονούντων καὶ ρεκτῶν Ἐμπορευπαλλήλων
γιὰ τὴν ἀγάπη ποὔδειξαν καὶ 'στοῦ «Ρωμηοῦ» τὴν πένα
καὶ μέλος των ἐπίτιμον ἐψήφισαν κι' ἐμένα.

—

Τοῦ Νίκου τοῦ Γεννηματᾶ τραγούδια βγῆκαν πρώτης,
ποῦ σφίζει μέσα καὶ σφρίγᾷ διάθεσις νεύρης,
ἥρως ἐμπνέει ὁλογερὸς τοῦ ποιητοῦ τοὺς στίχους
καὶ κλαίει καὶ παθαίνεται μὲ διαφόρους τρόπους.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενιδῶν.

Γεννάρη τριάντα
καὶ μοῦρλα τὰ πάντα

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιὰ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ

Ἐξακόδα ταράντα κι' ἑννιὰ,
ἐκλογαῖς, τενεκέδες, χωνιά.

Δεινὸς ἀγὼν τῶν ἐκλογῶν.

—

Πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητη, Πατρίδα δεξαμένη,
τί παρελθὸν ἐπέρασες, τί μέλλον σὲ προσμένει;
Γιατί γλυκὸ χαμόγελο 'στὰ χεῖλη σου χαρίζει;
γιατὶ 'στὸ στῆθος ἡ καρδιὰ λαχτάρα σπαράζει;
γιατὶ φυτρόνουν γύρω σου τόσαις χρυσαῖς ἐλπίδες;
γιατὶ κτυποῦνε τούμπανα καὶ δόρατα κι' ἀσπίδες;

—

Ὁλόγυρά σου τὰ βουνὰ κι' οἱ λόγγοι στολισμένοι
νέους Μεσσίας χαιρετοῦν, κι' ἡ θάλασσ' ἀφρισμένη
σπάζει τὲ πέτραις ἄσειστες προκιονίων βράχων
μὲ τόσ' ἀνδρειωθήματα κλεινῶν ἀταλαντάχων.

—

Δηὸ χρόνια μέλιες 'πέρασαν σὰν νάτανε μιὰ μέρα,
ὁποῦ σηκώσαμε κι' ἐμεῖς πολεμικὴ παντιέρα,
ὅτὸ χρόνια μέλιες 'πέρασαν, ποῦ βγῆκε τὸ λεπίδι,
κι' ἀκόμη τοὺς πολεμιστὰς τοὺς πάει ριπιτίδι,
κι' ἀκόμη φέσια βλέπομε ξυπνοὶ καὶ 'στ' ὄνειρό μας,
καὶ σακκράκαις τρίζοντας περνοῦμε τὸν καιρό μας.

—

Πῶς 'πέρασαν ἀλήθεια ὅσὸ τιμημένοι χρόνοι
κι' ὡς σήμερα σηκόνεται 'στοὺς οὐρανοὺς ἡ σκόνη
τῶν πεδαριῶν, ποῦ σδοτριψαν μὲ τόσο καρδιοκτύπι,...
πῶς μᾶς θωρεῖς ἀκίνητη; Πατρίδα, τί σοῦ λείπει;

—

Ὀρθὸς 'στὴν κάλπαις ὁ Μωρῆας, ἡ Ρούμελη 'στὸ πόδι,
βογγοῦν κειλάδες καὶ βουνὰ μὲ βίγγον θριῳδῆ,
ἁσβαίνει 'μπρίς μας ἄνοιξις, ξεχνιέται τὸ μαράζι,
'στοῦ Θοδωρῆ τὸ μέτωπο κρυφὰ γλυκοχαράζει
τῆς ὁράσεως ἡ κίνησις, τοῦ γένους τὸ ξημέρωμα,
καὶ τὸ κιαλάρουνε πολλοὶ μὲ μεύτρα γιὰ σιδέρωμα.

—

Στὴν Τρίπολι φωνάζουνε πῶς ἔχ' ἡ φάβα λάκκο
καὶ ξεσπαθώνει Βάρβογλης μὲ Τριανταφυλλάκο,
βρυχᾶται κι' ὁ Μπακόπουλος μὲ λέοντος μανία,
κι' ὁ Μπονάπαρτης, ποῦ θαρρεῖ τὸν πόλεμο ρωμαντζο,
φυσομανᾷ καὶ μαίνεται μέσα 'στὴ Γορτυνία,
κι' οἱ Κερδονοκαλούμπαροι ξεσποῦν 'στὸν Κορομάντζο.
Φριμάζει μέσα 'στὴν Ἀγιὰ κι' ὁ Ντάλλας κι' ὁ Μιλᾶς,
καὶ πάει κόντρα Κυριαζῆς, κόντρα κι' ὁ Πετιαλᾶς.

—

Βλέπω 'στὴν Αἰγιάλεια τὸν Πολυχρονιάδη
καὶ τὸν Παναγιωτόπουλο, Παιδείας φωτοδότη,
ποῦ φῶς καὶ τοῦτος 'σκόρπισε 'στῶν φώτων τὸ ρημᾶδι,
ἐκεῖ κι' ὁ Μελετόπουλος, διπλωματία πρώτη.

—

Ὁ Νικολάκης Σμάλιωτις, ὁποῦ μᾶς εἶπε πρῶτος
πῶς θἄβγῃ κούρσες κι' ἀχαπνὸς ὁ τοῦ πολέμου κρότος,
αὐτὸς ποῦ τρανολάλησε τὶ μόμολα θὰ γίνῃ
μάχεται μὲς 'στὴν Αἴγινα μὲ τὸν Μωραϊτίνη.

—

Μέσα 'στῆς Ἄνδρου τὰ νησὶ πολέμου σουγγόρι,
μπούμ 'Εμπειρίσκες ἀπ' ἐδῶ μαζὶ μὲ τὸν Κατρῆ,
μπούμ Νεγρεπόντης ἀπ' ἐκεῖ μαζὶ μὲ τὸν Καπάνη,
μὲ μπὰμ καὶ μπούμ κι' ὁ Μπούμπουρας κι' ὁ Μπίστης κατα-
μὲ σῦκα στερανόνενται καὶ βγαίνευνε παγάναις |φθένει,
καὶ πέρνουνε γι' αὐτοὺς φωτιὰ θρεμμένοις πικραμάνεις.

—

'Στ' 'Αργὸς κορόνει Καρατζὲς, Κωτσάκες, Πολυγένης,
ἀρνὶ τῆς στρούγγας τῆς τρανῆς, μὰ τοῦρα σκορπισμένης,
ἐκεῖ κι' ὁ Φαρμακόπουλος πηγαίνει κοῦτσα κοῦτσα
καὶ πετσοκόβει τὸ σπαθὶ τοῦ Κώστα τοῦ Πλατεύτσα.

—

'Στὴν 'Αρτα τὴν ἐξακουστὴ μὲ τὰ πολλὰ τὰ κάστρα,
ποῦ 'δοξαθῆκαν πρῶτα,
ὅτὸ Καραπάνει πολεμοῦν, πρῶτου μιγάλους ἄστρα,
ὁ Κωνσταντῆς κι' ὁ Γιώτα
Νὰ κι' ὁ Βαρζέλης, ράστερος πολεμικῆς μιγάλης,
φουσκόνει καταλόκινος κι' ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης.
ἀνθίζει κι' ὁ Γαρουφαλιᾶς, γκρεφάλο καὶ κρίνα,
κι' ὁ Κοτσυφάκης καλαϊδεῖ σὰν κοτσυφας κι' ἐκεῖνος.

—

Κάτω 'στοῦ Βάλτου τὰ χωριὰ, 'στὰ πέντε Βιλαέτια,
φᾶτε καὶ πιέτε, βρὲ παιδιᾶ, κι' ἂς λίβυουν τὰ σικλέτια,
ἐκεῖ θερμοὶς πολεμιστὰς τὸν Καραγιάννη 'βρίσκω,
τὸν Στράτο τὸν καμαρωτό, τὸν Στάϊκο, τὸν Ἴσκο.

καὶ μὲς 'στὸν Βόλο τὸν τρανό, ποῦ τῶρ' ἀκόμη τρέμει
μήπως μιὰ 'μέρα 'ξανατῆ τὸν Τοῦρκο τὸν Ἐτέμη,
τέρματωλήκια πολεμοῦν Καρτάλη καὶ Τοπάλη
κι' εἶν' αἱματοῦδης πάλη,
κι' ὁ Κασσαβέτης ἔγριος πεντόνει τὸ ρευθοῦνι
κι' ἀπό τοῦ Γίδα τὸν λαιμὸ γίδας κρεμιοῦν κουδοῦνι.

—

Ὁ Γουλιμῆς 'στὴ Βόνιτσα, κι' ὁ Τσέλιος μὲ τὸν Τσόγκα,
γιαρούμπι, τὰ ποτήρια μας σπάστα, μωρὴ Μαριόγκα,
τὸ Γύθειο 'περήφανε φωτιὰ καὶ λάβα χύνει
μὲ τοὺς Πετροπουλάκηδες,
καὶ 'στῆς Κερκύρας τὸ νησὶ τοῦ Κόντη τὸ σκαρπίνι
πατεῖ τοὺς Βασιλάκηδες.

—

Στὸν Δερμοκό, ποῦ 'γίνηκε γιὰ τὸν Ἐτέμη τάφος,
ὁ Φωτιάδης μάχεται, Στρίμπας καὶ Ζωγράφος.
καὶ 'στὴν Δωρίδα, βρὲ παιδιά, ποῦ γαλατάδες βγάζει,
Χλωρός, Ἀναγνωστόπουλος, καὶ Λειδωρίκης βράζει,
μὰ φυάζεται κι' ὁ μάχιμος Ἀνδρίτσες καὶ Βαρεί,
γερὰ κυπᾶ κι' ὁ Μαυρομμάτης καὶ δὲν ὑποχωρεῖ.

—

Βλέπω μὲς 'στὴ Λιμνοῦ
φοβερὸ παλληκαρᾶ,
τοῦ Παππαμιχαλοπούλου τὸ ρητορικὸ παιδί,
καὶ κοντά του κελαϊδεῖ
ὁ Στελλάκης μὲ τὸν Λύρα
τὰ μισαλά μας καὶ μιὰ λύρα.

—

Στὸ Κάστρι τὸ 'παινεμένο μ' ἀνοικτὰ προβάλλει στήθεια
ὁ Σταμάτης μας ὁ Μήτσας, ποῦ 'τολέμησε 'στ' ἀλήθεια,
νὰ κι' ὁ Ρέπουλης ἀντίκρυ μὲ καλέμι λιγερό
σὰν λεπίδι κοφτερό.

—

Μέσα 'στὴν Εὐρυτανία πέρνει πόζαις ὁ Βουλπιώτης,
ἕνας μάχιμος ἱππότης,
καὶ 'στὴ Ζέκυνθο τὸ φιόρε
τραγουδεμένεται λὰ μινόρε
κάθε Νιόνιου τροβαδούρου, κάθε κανταδόρου πλάνου,
γιὰ τὸν κάθε Κόντε Ρώμα, τὸν Λομβέρδο, τὸν Στεφάνου,
πέρνει κι' ὁ Πλακᾶς ὁ Ζήβας κι' ὁ Μελισσηνὸς κουράγιο
κι' εἶναι μία βουρλισία μὶς 'στὸ φιόρε μὰ τὸν Ἅγιο.

—

Μὲς 'στὴν Ἠλεία λαμπερὸς ὁ γαῦρος Κρεστενίτης
ὡσὰν Ἀποσπερίτης,
καὶ γύρω γύρω Πετρελιᾶς, Αὐγερινὸς καὶ Πούλια,
κι' ὅπου πατεῖ τὸ πόδι των βλέπεις καὶ βγαίνουν φούλια.
Λάμπουν κι' οἱ Στεφανόπουλοι, κορυφοῦ μεγάλου κλάδοι,
μὲ τὸν Παπαγιαννόπουλο καὶ μὲ τὸν Σπηλιάδη,
Δαλιάνης καὶ Μητρόπουλος, Σισίνης μὲ τὸν Δέγκα,
καὶ πάλι τὰ ποτήρια μας σπάστα, μωρὴ Μαριόγκα.

—

Στὴν Θήβα τὴν ἑπτάπυλη, ποῦ βλέπει πρὸς τὴν Κάζα,
ὁμπρὸς εἰς τὸν Δὶν Στέφανο κανεὶς ἐὰν πάνει μπάζα,
'στὴν Θήβα τὴν ἑπτάπυλη νίκης γιὰ σὶ τραγοῦδι,
Σκουλούδη μου, Σκουλούδη,
'στὴ Θήβα Στέφανος κτυπᾶ με τὰ χρυσᾶ τὰ βόλια,
ποῦ πᾶς, φτωχὴ Παπαπαχατζῆ ; ποῦ πᾶς, καϋμένε Κόλια ;
'στὴ Θήβα τὴν ἑπτάπυλη γιὰ σὶ τρανὸ τσουμπουσι,
Πετούση μου, Πετούση.

—

Βελέτας ὁ Σαντορηνιὸς καθὼς κι' ὁ Μαρκιζίνης
κοχλάζουν σὰν Ἡφαίστειο σὔστό τῆς Σαντορήνης,
καὶ πηλαλοῦν 'στὴν ἔνδοξη παλαίστρα τῆς τιμῆς
Δελίνδας καὶ Συνοδινὸς καὶ Σῖμος κι' Ἀσιμῆς.

—

Φυμάζουν τὰ Καλάβρυτα, Ζαΐμηδων φωλιά,
τρεῖς πολεμοῦν Ζαΐμηδες—ὀρὲ καὶ τί θὰ γίνῃ ;—
ἕνας βουβὸς κι' ἀμίλητος, κι' εἰ δύο μὲ μιλιά,
καὶ κόντρα των ὁ Πετμεζᾶς μὲ τὸν Φωτῆλα βγαίνει.

—

Ὁ Τάκης ὁ Σταυρακιτὸς ἀρχίζει πατατράκα
μέσα 'στὴν Καλαμπάκα,
καὶ 'στὰς Καλάμας Περρωτῆς
καὶ Παππᾶ Φλίσσας μαχητής,
Μαυρομιχάλης καὶ Δαγρῆς,
ὅλο λουστρίνι καὶ σαγρέ.

—

Μὲς 'τὴν Καρδίτσα—χαῖρ' Ἑλλὰς—
Παλάσκας ὁ φουστανελᾶς,
Τερτίπης ὁ περίφημος, Φραγκίδης ὁ γεννάδας,
ὁ Ζωγλοπίτης ὁ βραδὺς κι' ὁ φτερωτὸς Ζαρκάδας.

—

Φιγγοβολοῦν τὰ πέλαγα, καπνίζει τὸ Ζητοῦνι,
'στὴν Καρυστία κήρυξε τὸν πόλεμο, κὺρ Δούνη,
νὰ κι' ὁ Λειβέντης, λιβεντιᾶς καὶ δράσεως μαχίμου,
κι' ἀκούω ν' ἀστραποβροντᾷ τὸν Χατζηνικολῆ μου.

—

'Στὴν Κρανιὰ Μομφεράτος
καὶ Τραυλὸς καὶ Βενιεράτος,
δύο πρῶτοι Μετεξάδες μέσ' ἀπὸ τὰ Μεταξάτα,
δυνατὰ καπετανάτα,
ὁ Μαρκέτες, ὁ Μουσούρης,
μαχηταὶ μεγάλης μούρης,
καὶ 'στὸ τέλος ὁ Ρωμάνος,
ντιστεγκὲ μεγαλουσιάνος,
ἴσιος στικεται κι' ὁλόρθος
Ἄθως, Ἄραμις καὶ Πόρθος,
καὶ μοιράζει τσιγαρίτα,
κι' ὅλα ὁιάσι ἔπαρι τα.

—

Δενδρινὸ καὶ Καραβίτα
'στὴν Ἰθάκη 'μπρὸς ξανοίγω,
Στάη καὶ Δελλακοβίτα
καὶ Καλούτση 'στὸ Ταιρίγω,
κι' ἄλλος δεύτερος Καλούτσης μὲς 'στὴν Κυπουρία φθάνει
μὲ τὸν Πίρρο, τὸν Βοζίκη, καὶ μὲ τὸν Χασαπογιάννη.

—

Κάτω 'στὴν Λακεδαίμονα Γεώργης Μαυρομιχάλης,
Μπίνης ἀλκῆς μεγάλης,
Ματάλας, Μελετόπουλος, καὶ κάθε πρῶτο τζάκι,
κι' ὁ Κοπανίτσας ὁ νταοῦ μαζὶ μὲ τὸν Τζωρτζάκη.

—

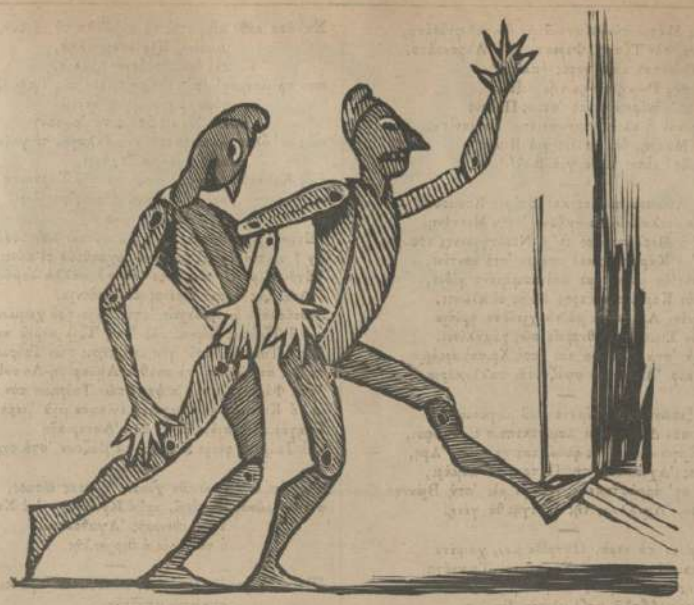
'Στὴν Λάρισσα, ποῦ 'στάθηκε 'μπροστὰ 'στοὺς Τούρκους βρα-
βρυχᾶται Πιπινόπουλος, Φίλιος, Μαυρῆς καὶ Ζάχος, [χος,
καὶ μὲς 'στὴ δόλια Λαδαδειὰ,
ὁ Νῖ Μπουφίδης, βρὲ παιδιά,
βάζει γερὸ ταμπούρι του τὸν γίγαντα τὸν Λάππα
'μπρὸς 'στὸν Παππασταθόπουλο, ποῦ τοὺς πατεῖ τὴν κάπα.

—

Μὲς 'στῆς Λευκάδος τὸ νησὶ,
ὅπου λευκότης περισσή,
βλέπω τὸν γέρο Τσαρλαπᾶ
εἰς τὸν Καλκάνη ν' ἀκουμπᾶ,
καὶ νὰ σηκώνῃ μύτη
'μπρὸς 'στὸν Βλαχαυρίτη.

—

Μὲς 'στὴν Λοκρίδα ρίχνεται Θενέσιος Εὐταξίας,
ὁρδοῦχος νέου κόμματος, τοῦ Κόντη Γαλαξίας,
μέσα 'στὴν Μεγαλόπολι Ζέρβας καὶ Κατριβάνος,

Οἱ ξυλένιοι φαφλατάδες, ἀπὸ τὸ μεθύσι σχνίπες,
πᾶνε 'στοὺς ὑποψηφίους γιὰ ν' ἀκούσουν παρλαπίπες.

καὶ μὲς' 'στ' Ἀνάπλι τὸ κλεινὸ βροντᾷ Ποταμιάνος,
κι' ἐμπρὸς σ' αὐτὸν ὑποχωρεῖ καὶ κάνει νὰ τὸ στρίψῃ
ὁ Γάμελ Φερμακόπουλος, τοῦ Θοδωρῆ τ' ἀνῆψι.

—

Καὶ 'στὰ μιγάλα Μέγαρα, ποῦ βγάζουν σκόρδα τόσα,
Γεώργης Ἀναστασόπουλος μὲ τροχισμένη γλῶσσα,
ὁποῦ τσακίζει κόκκαλα καὶ κόβει σὰν ψαλλίδι,
ἔχοντας σύντροφο γερὸ καὶ τὸν Νικολαΐδη,
ἐμπρὸς εἰς τὸν Φιλάρετο καὶ τὸν Κανάκη στέκει
κι' ἀνοίγει τὸ τουφέκι,
μὰ κι' ὁ Καρνέσης πολεμεῖ σὰν ἄξιο παλληκάρι
καὶ σημειόνει σὲ κορνὲ τοὺς ψήφους ποῦ θὰ πέρῃ.

—

'Στὴ Σίφν' ὁ Προβελέγγιος, παιδὶ Μουσῶν καὶ ράτσα,
πέρνει πρωτοπαλλήκαρο τὸν μακρομάλλη Μάσσα,
ὁ δὲ Κουλεύρης ὁ γαμπρὸς γοργὸς ὑποχωρεῖ
καὶ τρώει γιὰ παρηγοριὰ κουλούρια καὶ τυρί.

—

Τὸ Μεσολόγγι σκέλεθρο σὰν ἀχαμνὸ κουφάρι
κυττᾷ τὸν Διληγιώργη του σὰν Ἅγιο καβδαλάρη,
μὰ κι' ὁ Τρικούπης ὁ γλυκὸς, ὁ Κώστες τὸ ξερτίρι,
τρώει καβδάλ' ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παπποῦ τὸ χέρι,
πετιέται κι' ἕνας Στρατηγὸς κι' οἱ Γκίγκηδες σκορπᾶνε
καὶ 'στὰ κομμάτια πᾶνε.

—

'Στὴν Νάξ' ὁ Κρίσπης ὁ γνωστὸς κι' ὄχι τῆς Ἰταλίας,
ἀνὴρ λεπτῆς κοιλίας,
γυρεύει σώνει καὶ καλὰ νὰ δώσῃ 'στὸν Μυκώνιον
τὸ τῆς μαυρίλας κώνειον.

—

'Στὴν Κορινθία μιὰ νὰ ὄῃς σαστίζεις καὶ τὰ γάνεις,
νὰ Νοταρᾶς καὶ Κροκιδᾶς, νὰ κι' ἄλλος Ντελῃγιάννης,
Ζούζουλας, Μετζελόπουλος, Δημητριάδης, Γκρέβας,
Πετρίδης καὶ Χριστόπουλος, ὅλοι σπουδαίας γλάδος.

—

'Στὴν Ναυπακτία Κναβὸς, Σιεμάνης πατριώτης,
κι' ὀρθώνεται σὰν πλάτανος πλατὺς ὁ Πλατανιώτης.
πρωτεύει κι' ὁ Πρωτοπαππᾶς
κι' ἂν εἶσαι διάκος καὶ παπποῦς
μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾷς.

—

Τὸ Ξηρχῶρι κρέμεται 'στὸ μεῦσι τοῦ Πετσάλη,
ἐκεῖ κι' ὁ Θεοῦτσος πολεμεῖ μὲ νύχια σὰν ἀτσάλι,
ἀπὸ τὸν Δούναβι βροντᾶς ἕως 'στὸ Κακοσοῦλι,
κυττάζω μὲς 'στὴν Οἴτυλο τὸν Μπέη Κυριακούλη,
ἐκεῖ τῶν Πέντε Πηγαδιῶν ὁ μαχητὴς τὸ λέει,
ὁ Κουμουνδοῦρος ὁ Κωστῆς, πεζοῦρακις καὶ καβδάλας,
κι' οἱ Κουμουνδοῦροι βρέμονται κι' εἶ Μαυρομιχαλέι,
πούχουν τάσημια τὰ πολλὰ, τῆς ἀσημένιας πάλαις.

—

Καὶ τοῦ Γιαννούκου εἶσενται τὸ λιγερὸ κορμάκι
καὶ δυὸ Καπετανάκηδες ἔαροῦν 'στὸ Βιλαέτι,
τῆς Ὀλυμπίας ἄρχοντα κυττῶ τὸν Ἀσημάκη,
πούχει γιαγάνι μέσα του καὶ λαύρα γιὰ Ντοβλ

—

Στὴν Πάλλη βλέπω τὸν Μπασιὰ μὲ ὄνατό φουσάτο,
τὸν Μακρυῶσε, τὸν Τζανῆ, Φορέτα κι' Ἀλρονσάτο.
τώρα ξεπρβαλόνεται κάθε γερὸς ὁπλίτης
τῆς Ρωμηοσύνης τῆς μεζούς,
κι' ἀνδρειωμένος 'στοὺς Πηζούς
μὲ τὸν Μακρὴ τὸν Βιολιτζῆ κτυπιέται Βελιανίτης.
Μακρῆ, δὲν κάνεις γιὰ Βουλή,
ἐσ' εἶσαι μόνο γιὰ βιολί.

—

Μποῦτος καὶ Λυμπερόπουλος καὶ Σπύρος Κουκουνδοῦρος
πέρα καὶ πέρα ἐγαλκαῖοῦν θριάμβους 'στὴν Μισσήνη,
χουγιάζει κι' ὁ Μερλόπουλος κι' ὁ Ντιληγιάννης ντοῦρος,
τινάζεται κι' ὁ Καρατζᾶς καὶ στέκει 'στὸ καντίνι.
Στὴν Παρνασσίδα μαλλιαρὰ καὶ κουρμένα γίδια,
σμίγουν μὲ τὸν Κορδόναρο ξερῆς ἐλπὶς οἱ κλῶνοι,
κι' ἡ ξακουσμένη Λιάκουρα μὲ τὸ χιονάτα φρύδια
ἐμπρὸς εἰς τὸν Σιμόπουλο θ×ρρεῖς πῶς χαμηλόνει.
Ψφάζουν ἀρνιὰ 'στὰ Σάλωνα καὶ 'στὸ Χρισσὸ κριάρια
καὶ γιὰ τὸν κὺρ 'Ανδρούτσο σφάζονται παλληκάρια.

—

Ἠχελογοῦν ξεφωντητὰ κι' ἐμένα τοῦ μαγκούρη,
'στὴν Πάτρα σὰν Διὸσκουροι λαμποκοποῦν οἱ Ροδφοι,
κι' ὁ Παππαδιαμαντόπουλος φυσιώτας σὰν τὸν Ἄρη,
ἐκεῖ κι' ὁ δῖος Ἀχιλλεύς, τῆς Πάτρας τὸ καμάρι,
κι' ἂν ἔπαθε κι' ἀρρώστησε κι' ἐσήμωσε μὲς 'στὴ Βιέννη
αὐτὸς πολύπους Ἀχιλλεὺς τῆς ἐκλογῆς θὰ γένῃ.

—

Στοῦ Ναυαρίνου τὰ νερὰ, Πατρίδα μου, χαιρέτα
Κοράκαυλο καὶ Μισυρλῆ καὶ Σάκκη καὶ Τριγγέτα,
ὁ Γκεντιλλίνης κι' ὁ Ζερβὲς 'στὴ Σάμη ξεσπαθώνει,
Καββαλιεράτος καββαλᾶ μαζὶ μὲ τὸν Βρυώνη,
Δουμπιώτης δὲ καὶ Βακρατσὰς μουγγρίζουν σὰν γελάδια
'στὴ Σκόπελο τὴν ξακουστὴ γιὰ τὰ γλυκὰ τὰ ἐγλάδια.

—

Ὁ Ναυτικὸς ὁ Μπούμπουλης 'στῆς Σπέτσαις μπουμπουνίζει
κι' ὁ Κορδονᾶς ὁ Κυριακὸς κι' ὁ Λεωνίδας τρίζει,
καὶ κάσσας σριγγιώντας κλειδὶ
τοῦ Βαφειαδάκη τὸ παιδὶ,
τῆς Σύρας ἀρχοντόπουλο,
μαζὶ μὲ τὸν Λαδόπουλο
κτυπᾷ τὸν Βακοτόπουλο,
καὶ λέει 'στὸν Τσιριπινῶ
πῶς σκέπτεται 'στ' ἀλήθινὰ
ν' ἀφήσῃ πιὰ τοὺς Συριανούς.
κι' ἐκεῖνοι σκεδόνουν ; ω!χανούς !
στάσου, διαβόντρου Νικολῆ, μὴ φύγῃς ἀπ' τὴ Σύρα
καὶ μᾶς γεμίσῃ τὸ κορμὶ τοῦ Φερεκύδ' ὁ φαῖρα.

—

Μαυρογορδάτος εἶν' ἐκεῖ, νυχάτες πιτεινός,
κι' ὁ Τόμαν ὁ Ραδάμανθος, ὁ Φραγκισσυριανός,
κι' ὁ Παγανέλης, Γραμματεὺς τῆς ἄλλοτε Βουλῆς,
πολίαρχοι δυνάμεως καὶ λίμας ὠφελίμου,
πετᾷ κι' ὁ Γιαεμελαδᾶς, ὁ νέος Παντελῆς,
τὰ ἴδια,Παντελάκη μου, τὰ ἴδια, Παντελῆ μου.

—

Ἡ Τῆνος κατηφλίζεται καὶ γίνεται ντιβάνι,
Σιγάλες καὶ Μαυρομμάτι βερνὸν τὸν Γκιὸν 'στ' αὐτιὰ,
ἐκεῖ κι' ὁ Δρόσος φθέγγεται κι' ὁ Φώσκολος ὁ πάνυ,
ὅστις ἑρμηνεύμενος ἐστὶ κολερωτιά.

—

Τὰ ζοξασμένα Τρίκκαλα 'πῆρε κι' ἐκεῖνα φόκο,
κι' ἐκεῖ ζωνάρια γιὰ κανγὰ καὶ γιὰ φυβέρι λάζοι,
ὁ Χατζηγάκης πολεμεῖ μὲ Χατζηπέτρι Κέκε,
πέφτουν ματσούκια σὰν βροχὴ καὶ φάπια σὰν χαλάζι.

—

Σαλάτε κάθε κύμματος τὰ σύμβολα τὰ κάνουν,
μυρσίνη, Κόρδονες, ἴλιὰ,
καὶ δρὸ παράξενα πουλιὰ,
ποῦ τρομασμέν' ἀπ' τοὺς σεισμοὺς τῆς Τριφυλλίας φθάνουν,
γύρω τριγύρω μας πετοῦν
καὶ λὲν εἰς ὅσους τὰ 'ρωτοῦν
πῶς μ' ὅλα τὰ κουνήματα τῆς ἐκλογῆς τὸ γλέντι
κανεὶς δὲν τὸ ξεχάνει,
ὁ δὲ Κοκκίδης μάχεται μαζὶ μὲ τὸν Σκρετέντη
καὶ μπουμπουλήθραις φτειάνει.

—

Στὴν Τριχωνία τὸν Σκαλτσᾶ κυττῶ καὶ τὸν Τριγώνη,
ἄχ ! νὰ τὸν εἴχαμε ψητὸ νὰ ξεχασθοῦν οἱ πόνοι.
Στὸν Πύρο τὸν πολύδεξο γιὰ τὰ πολλὰ λεμόνια
ὁ Δεμέρης ἱδρωμὲ δεμένος μὲ κορδόνια,
ἀνθοβολοῦν ἀμυγδαλιαὶς 'στὸν ἥλιο τοῦ χειμῶνος
κι' ὁ Ἡλιάτης Κόρπας μὲς 'στὴ Τζιὰ κερνᾷ καὶ πίνει μόνος,
'στὸν Τύρναβο, ποῦ 'γίνηκε κτῆσις τῶν Τούρκων πρώτη,
σπίθες πετοῦν ἀπ' τὰ σπαθιὰ Λιμπρίτη-Λαταθιώτη,
'στὰ Φάρσαλα, ποῦ 'κόψαμε τῶν Τούρκων τὸν ἀέρα
κι' ὁ Καίσαρ τὸν Πομπήϊον ἐνίκησε μιὰ 'μέρα,
Γρηγοριάδης πάλεται μὲ τὸν Ἀστεριάδη
καὶ Τούρκων φέσια κοκκινα τὰ βάζουν 'στὸ σημάδι.

—

Φωτίζει τὴν Φθιώτιδα χρυσῆς ἡμέρας δίσκος,
ὁ Τσιριμωκος εἶν' ἐκεῖ, κι' ὁ Κρίτσας κι' ὁ Χατζίσκος,
κι' ὁ σθεναρὸς Ἀγαθοκλῆς,
ὁ ταγγαρὸς ὁ θηριακλῆς.

—

Στὴν Ὕδρα δύο Γκίκηδες, καπετανέοι πρῶτοι,
σκιόνουν μπαϊράκι,
κορδόνεται κι' ὁ Τσαμαδὸς κοντὰ 'στὸν Κουντουριώτη
καὶ 'στὸν Θεοδωράκη,
καὶ 'στὰ Ψαρὰ, ποῦ βγάζουνε δελφίνια καπετάνους,
παλεύουν ὅρθ Κανάρηδες μαζὶ μὲ ὅρθ Βρατσάνους.

—

Μὲς 'στὴν Χαλκίδα κύτταξε... σαστίζεις νὰ τὴν βλέπῃς...
νέ! Βαρτάσσης μοχτῆς, Γεννάδης καὶ Γαζέπης,
χυμᾷ κι' ὁ Ἀέρωρ Κορδονᾶς, χυμᾷ κι' ὁ Κριεζώτης,
πανάρχαιος ἱππότης,
ἀλλ' ὁ Καλογερόπουλος τοῦ κόβει τὴν ἐρμιᾷ του,
ὁ δὲ Βουδούρης χρατερὸς στηλόνει τὸ κορμί του,
κι' ἀπάνω του σὰν νάτανε θεόκτιστο κοτρῶν.
συντρίβεται κι' ὁ Κακκρᾶς, μὰ δὲν τὰ κακαρόνει.

—

Τί πολεμάρχοι φοβολοῦν γιὰ σὲ, φτωχὴ Πατρίδα,
ποῦ μοῦ σαλεύ' ἡ βίδα,
κι' ἕνα πρὸς ἕν' ἂν τοὺς εἰπῶ θαρρῶ πῶς εἶν μὲ φθάνει
νἄχω χαρτὶ τὸν οὐρανό, τὴν θάλασσα μελάνι.

—

Βράζει στεριὰ καὶ πέλαγος, σεισμὸς, φωτιὰ, τρομάρα,
ἀρασί, φαΐ, ξεράντομα, καὶ χάρισμα τσιγάρα,
τρίζουν πρεγόνων κόκκαλα, Λκμπρὴ γιὰ κάθε μνῆμα,
κι' ἑνὸς κρυφοῦ ἐγαλκηγῆ πέρτει 'στὴ γῆ, 'στὸ κῦμα
τὸ φλογερό τὸ μήνυμα: «ἐχτυπᾶτε, πολεμάρχοι,
'στὸν πόλεμο τῆς ἐκλογῆς, ποῦ Τοῦρκος δὲν ὑπάρχει».

—

Κώστας Σακελλαρόπουλος, νέος οἰκογενείας,
καὶ λίαν περιποιόκατος γιατρὸς τῆς Μαντινείας,
'πῆρε κοπέλα ζηλευτὴ μὲ θέλγητρα καὶ χάρι,
τὴν Μαριγὼ Μουζάλα,
κι' ὅλοι χαρεῖς εὐχήθηκαν 'στὸ παιρακετὸ ζευγάρι
καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

—

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ἄλλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἑννιὰ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιὰ

Ἔξη τοῦ μηνὸς Φλεβάρη,
ψηφοφόροι 'στὸ ποδάρι.

Πενῆντα κι' ἑξακόσα λογαριάζω,
κι' ἐμπρὸς 'στῆς κάλπαις στέκω καὶ ρεμβάζω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

(Οἱ δὺο ξύλιν' ἅρμιες μὲ λίμα φλογερὴ
πᾶνε 'στοῦ Θοῦωρῆ.)

—

Νάτο! νὰ τὸ μπαλκονάκι,
ποῦ λαχτάρκις προκαλεῖ...
ἐδῶ βγαίνει τὴν ὀνάκι
τῆς Κορδόνας καὶ λαλεῖ.

—

Ἐδῶ πέρα, Περικλέτο,
διαδήλωσις σὰν πρῶτα
μὲ κερί, μὲ σπιρματσέτο,
μὲ ξερωνητὰ, μὲ φῶτα.

—

Ἐδῶ πέρα τυρλαμπούμπα,
'στὸν ἀέρα μία τοῦμπα,
γειά σου, Κορδονοκαλοῦμπα,
σὲ σωρούς ὅαφνῶν ἀκούμπα.

—

Κι' ἤλθαν ἀπὸ τὸ Λαύριον οἱ φίλοι του
κι' ἱστόλισε χαμόγελο τὰ χείλη του,
κι' ἐπῆγε τὴ γλωσσίτσα του κι' ἀλόγησε,
ὁ δὲ Ζυγομαλᾶς τὸν πρσεφώνησε.

—

Ἐβίβα, Θοδωράκη, πῆδα, χόρευε,
κι' ἔβγα 'στὸ μπαλκονάκι καὶ ρητόρευε,
μεγάλο 'στὴν Ἑλλάδα μας εὐτύχημα,
κι' οἱ δεκατρεῖς Κορδόνι, βάζω στοίχημα.

—

Κι' ἀκούσθηκαν φωναῖς, ξελαρυγγίσματα,
Κορδόνι, Κορδονάρα καὶ Κορδόναρος,
κι' ὁ Θοδωρῆς ἔβγηκε μὲ τσακίσματα
κι' ἐσείσθη τῆς Κορδόνας ὁ μπαλκόναρος.

—

Πολέμους ἐσαλπίσαν
ἡ τρουμπέτας του,
βεγγαλικὰ 'φωτίσαν
τῆς μπαμπέτσας του.

—

Τὸν κόσμο μὲ σπασμοὺς
τὸν ἐγαλβάνισε,
ντακάπο τοὺς θεσμοὺς
ξανακοπάνισε.

—

Γιὰ τούτους εἶπε πάλιν ὅσα 'μπόρεσε,
τῆς Καρκαλοῦς τὴν ακούρσα ξαναφόρεσε,
ἀλλ' ὕστερα τὴν 'πέταξε 'στὰ πλήθη του
κι' ἔβαλε τὰ καπέλα τὰ συνήθη του.

—

Τοὺς ἄλλους Ἀρχηγοὺς κατακερμάτισε,
τὸν ἔσφιξε καὶ βῆχας κι' ἐταμάτησε,
μὲ τοὺς θεσμοὺς τὸν ἔπιασε πονόλαιμος,
τοῦ 'φώναξε καὶ κάποιος «ζῆτ' ὁ πόλεμος».

—

Ὁ λόγος του δὲν ξέρεις πόσο μ' ἄρεσε,
τάνηψε κατακέφαλα τὸ 'δάρεσε,
μὰ καὶ τοὺς ἄλλους 'πίσω δὲν τοὺς ἄφησε
κι' ὡς Μόρτηδες τοῦ δρόμου τοὺς ζωγράφισε.

—

Κτύπα, βρὲ Περικλέτο, τὸ ντασοῦλι μας,
πέρνε μὲ τὴν Ἀπόκρηα Καρνάβαλι,
ξανάπιασε μπουρίνι τὸν παπούλη μας
καὶ μὲ νεκροὺς καὶ ζῶντας πάλι τάβαλε.

—

Τοῦλθον πάλι τὰ καπρίτσια
κι' ἔγινε βοὴ καὶ θρῆνος,
ὄγῆκε ὅε 'στὰ τρυφερίτσια
κι' ὁ μεγάλος Βελεστῖνος.

—

Γιὰ θεσμοὺς κι' αὐτὸς ψελλίζει, γιὰ θεσμοὺς κι' αὐτὸς δὲν [παίζει,
κι' οἱ θεσμοὶ θαρρεῖ πῶς εἶνει κακβαλάρηδες Τσερκίζοι,
μ' ὅπλων δέκαλο πηγαίνεις τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς,
ἔνεσαι μὲ τὸ Κορδόνι; λάξα τῶν θεσμῶν θὰ πάθῃς.

—

Τῷ Κορδονάτῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
ὡς χορτασθέντες μὲ θεσμοὺς εὐχαριστήρια,
κι' ἀκούμπησαν ἀπάνω του τὴν ρέχη των
ὡς ἔχοντα τὸ κράτος ἀπρασμάχητον.

—

Π.—Γρηὰ γαλιάντρα πρόβαλε κι' ἀηδόνι κανακάρικο
καὶ λόγο βγάλε καὶ σ' ἐμᾶς γιὰ τοὺς θεσμοὺς δεκάρικο,
'πὲς μας νὰ νοιώσωμε κι' ἐμεῖς οἱ δοῦ νερουλιασμένοι
τὸ τί θεσμὸς σημαίνει,
δὸς μας νὰ καταλάβωμε μ' ἕνα σου μένε νεῦμα
νὰ 'μποῦμε σὰν τὸν Στρατηγό μὲς 'στῶν θεσμῶν τὸ πνεῦμα.

—

'Στὸ μπαλκονάκι πρόβαλε, Κορδόν' ἀγαπημένη,
καὶ μὲ παντιέραις Κρητικαῖς ἐμπρός σου νὰ ὁλοβοῦμε,
μηλίτσα ποῦσαι 'στὸ γκρεμνὸ τὰ μῆλα φορτωμένη,
τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν γκρεμνὸ φοβοῦμαι.

—

Καὶ πάλιν ἔξω μαίνεται πολεμικὴ μανία,
ἐλύσσαξαν οἱ Βούλγαροι μὲ τὴν Μακεδονία,
κι' ὅλοι προσμένουν ἀπὸ σὲ τὸν πολεμάρχον μόνον
νὰ συγλονίσῃς σύμπασαν τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

—

Μὲ τῆς Τουρκιᾶς τὸν πόλεμο καλὰ δὲν ξεθυμάναμε,
δύο χρονάκια 'ξιάθηκαν καὶ πόλεμο δὲν 'κάναμε,
δρὸ χρόνια δίχως ἅρματα, σήκω καὶ πάρε φόρα,
καιρὸς νὰ πολεμήσωμε μὲ τοὺς Βουλγάρους τώρα.

—

Κι' ἄλλοτε, Θοδωράκη μου, μὲ τὰ Μακεδονίστικα
σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπίστηκα,
καὶ τώρα ποῦ μᾶς ἔρχεται τὸ πρελλο-Κερναβάλι
καθεὶς Μακεδονίστικα 'λεχτάρισε νὰ βάλῃ.

—

Φ.— Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
τὸ ζητοῦν κι' οἱ Μακεδόνοι,
τὸ Κορδόνι —νίκη νίκη—
πάει 'στὴ Θεσσαλονίκη.

—

Τὸ Κορδόνι ξεσπαθόνει κατὰ τούτου, κατ' ἐκείνου,
καὶ τοὺς κάνει χυμᾶ,
καὶ θεσμῶν θεσμοὺς κριμᾷ
'στὸ σπαθὶ τοῦ Βελεστίνου.

—

Τὸ Κορδόνι δασκαλεύει
καὶ τὸν Στρατηγὸ τὸν κάνει
γιὰ κουκιὰ νὰ ρητορεύῃ
μὲ μιὰ γλῶσσα σὰν ροδάνι.

—

Ἡ Κορδόνα σὰν καὶ πρῶτα
ζεσβερκίνεται, λυσσᾷ,
μὲ τὰ νησιώτικά της χτύπα
δυώχνει τὸν Ἔτεμ Πασσᾶ,
κι' ἕνας νοστρὸς ἀέρας, ὁποῦ μέσ' ἀπ' τὰ ντεράτ της
βγαίνει βγαίνει φλομωμένος καὶ φυσᾷ 'στὰ λάβαρά της,
ψαύει μὲ τὸ φύσημά του καὶ παρθενικὴ πανηγύρι
ποῦ 'στῆς Κρήτης κυματίζει τὸν καθάριο τὸν ἀέρα.

—

Π.—Συφορτισμένης ἐκλογῆς ἡμέρα ξημερώνει
καὶ σωτηρίαν ἐξ αὐτῆς τὸ γένος περιμένει,
τόσον καιρὸ φωνάζεμε Κορδόνι καὶ Κορδόνι
κι' ὅμως κανεὶς δὲν ἐννοεῖ τί τοῦτο νὰ σημαίνῃ.

—

'Εβγα καὶ μὲ λόγια λίγα
'στὸ πανηγύρι σου κράτος
τὴν Κορδόνα μας ἐξήγα
κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος.

Ὁ Θοδωρῆς τάπιδόνι προβάλλει 'στὸ μπαλκόνι.

—

Θοδ.— Κορδόνι, τοῦτο ὀνλκδὴ
σημαίνει τὸ πὰ βοῦ γὰ ὸἰ,
τὸ ντὸ ρὲ μὶ φὶ σὸλ λὰ σὶ, τὸ λὲρ μπαλλὲρ, τὸ μότο,
τοῦ κράτους τὸ κατάπλασμα, τοῦ γένους τὸ τσιρότο.
Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῇ ρητορικὴ μπαρμπίτα,
σφιχταγκαλιάσματα φιλί,
Στέμμα καὶ σκούφια παραλή,
βεγγαλικὸ, ρουκέτα.

—

Κορδόνι Γόρδιος δεσμός, ποῦ δένεται, ποῦ λύνεται,
κι' ὅπως τὸ θέλεις γίνεται,
μαζεύεται κι' ἁπλόνεται,
καὶ σεῖς γι' αὐτὸ μαλλόνετε.

—

Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῇ καλοῦμπα, κουβαρίστρα,
σπάγες, θηλειὰ γιὰ κρέμασμα, ταμποῦρι, πολεμίστρα,
ξεπαρδαλώματα χερῶν
καὶ σοῦρτα φίρτα ποδαριῶν
κι' ἱπιστροφὴ ἐκ τῶν χωρῶν
μὲ τόσους βρόντους κουμπουριῶν.

—

Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῇ τὸν σβέρκο σου νὰ βγάζῃς
καὶ νἄρχεσαι 'στὸ σπῆτι μου καὶ νὰ ζητωκραυγάζῃς,
κι' ἐγὼ 'στὸ μπαλκονάκι μου νὰ βγαίνω νὰ φωνάζω
καὶ λόγο νὰ σοῦ βγάζω.

—

Κορδόνι, κύριοι, θὰ 'πῇ τὸν Στρατηγὸ νὰ πέρνῃς
καὶ βόλτα νὰ τὸν φέρνῃς,
καὶ νὰ τοῦ λὲς γιὰ τοὺς θεσμοὺς τὴν γλῶσσα νὰ τροχίζῃ
καὶ τοῦ πολέμου νικητὴν καθένα νὰ βαπτίζῃ.

—

Κόρδονος θὰ 'πῇ παρλάτα
κι' ὅλα χαβιαροσαλάτα,
κράνες, περικεφαλαία,
πίπιζα καὶ τουμπελέκι,
πόλεμος χωρὶς σκελέα,
πόλεμος χωρὶς τουφέκι.

—

Κι' ὕστερα θριάμβων πόζα καὶ παιᾶνες καὶ πραγούδια
καὶ γιὰ πεῖσμα τοῦ Σουλτάνου 'στὴν κουμπέτρυπα λευλού-
κι' ὕστερα φωνὴ καὶ κλάψα [δια,
πρὸς τοὺς παῖδας τῶν Ἑλλήνων
πῶς τὸν πόλεμον ἐκεῖνον,
ποῦ μᾶς ἄρπαξε 'στὴν κάψα,
δὲν τὸν ἤθελα καθόλου, κι' ἂν ἐφόρεσα τὸ κράνος,
μ' ἔσφιξαν γιὰ τοῦτο Ράλλης, Θεοτόκης, Καρατάνος,
τῶν Σταυρακετῶν ἡ φάρα καὶ τῆς Πόλις ὁ Σουλτάνος,
Φασουλῆς καὶ Περικλέτος καὶ καθένας λιοπλάνος.

—

Φασ.—Γιὰ σου σύ, ποῦ μὲ τὸ ζόρι κι' ἄρον ἄρον πολεμεῖς...
Περ —Τί σημαίνει τὸ Κορδόνι τώρα νοιώσαμε κι' ἐμεῖς.
Φασ.— Ἔρι πάλι ποῦ βροντᾷ
καὶ γιὰ ψῆφους κάνει μάγια,
καὶ σ' ἰριτσία γλεντᾷ.
ποῦ κουρνιάζει κουκουβάγια.

—

Φίλα γιὰ τοὺς ἄλλους, φίλα,
τοῦτοι μᾶς τὰ 'κάναν ὅλα,

ζῆτ' ὁ γίρος ὁ Δερβίσης,
'στὴν Κορδόνα τὰ κουκιὰ,
νὰ ξανατρομάξ' ἡ Δύσις
κι' ἡ ξεκάλτσωτη Τουρκιά.

—

Περ.— Τὸ Κορδόνι τὸ Κορδόνι
σὲ καμπόσαις ἑβδομάδες
ξέρει καὶ διαργανόνει
τοὺς Στρατοὺς καὶ τῆς Ἁρμάδες.

—

Καὶ τὸ λάβαρον τῆς νίκης καὶ τὴν πίστιν ἀνυφοῖ
'μπρὸς 'στοὺς ξένους τοὺς βαρβάρους,
καὶ θὰ κάνῃ τοὺς Βουλγάρους
νὰ χορέψουν 'στὸ ταψί.

—

Φασ.— Φίλα 'στοὺς ἄλλους κάλπηδες, πατόκορφα τοὺς λού-
κάθε πλατεία τριγυρνῶ καὶ δρόμο καὶ σοκάκι, [ζω,
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρικλίζωντας μόνος καὶ μ' ἄλλους σκούζω:
«Κορδόνι, Κορδονάκι μου καὶ Κορδονακακάκι.»

—

(Εἶπαν αὐτὰ κι' ἀνεχωρεῖν
κι' οἱ δυὸ μαζὶ παραλυρεῖν.)

—

Ἄκουσα μιὰ φωνάρα
καὶ ξαφνίστηκα,
παρλάρ' ἡ Κορδονάρα
κοραϊστικα.

—

Εἶδα τὸν γέρο πάππο
τὸν φαβορίτο της,
κι' ἐφώναξα ντακάπο:
«ἀδέρφι, ζῆτω της.»

—

Ἐσήμωνε τὸ κύμια
νίκης λάβαρο,
κι' ἄνοιγε κάθε στόμα
σὰν τὸ χάβαρο.

—

Κι' εἶδα θεσμῶν Βαγγέλια,
ὄαφναις, λέχανα,
καὶ μ' ἔπιασαν τὰ γέλοια
καὶ τὰ χέχανα.

—

Κι' ἀπὸ τὸ μπαλκονάκι της
ἐπέρασα,
κι' εἶδα τὸ Κορδονάκι της
κι' ἐξέρασα.

Στὸν Περικλέτο συμβουλὴ τοῦ ψηφοφόρου Φασουλῆ.

—

Φ.—Κλεινῶν ἀγώνων αὔριον μεγάλαι συγκινήσεις,
καὶ πρῶτα πρῶτα τὸν Συγγρὸ νὰ τὸν χρυσοψηρίσῃς,
Κυριακὴ 'ξημέρωσε, ποῦ στρίβει τὸ τσερβέλο,
καὶ 'στοῦ Δραγούμη τοὺς ὀκτὼ νὰ δώσῃς ὅσπρο θέλω.
Τί κόσμος μὲς 'στὸ σπῆτι του!.. δὲν ἔπαφτε βελόνι...
ὅσπρο τοῦ Ράλλη, Περικλῆ, καὶ πάντων καὶ πασῶν,
'πῆγαν καὶ Πρισβεις 'στοῦ Μικτοῦ τὸ τραντακτὸ σαλόνι,
ὁ τῆς Αὐστρίας Τσέκενν κι' ὁ Γάλλος Δ' Ὀρμεσσόν.

Ἀμὰν ἀμάν, γιὰ κύτταζε λιακάδα, καλοσύνη!
ἔτσι δὲν ἤτανε ποτέ,
καὶ φαίνεται κι' οἱ Πρεσβεῖται
πῶς θὰ ψηφίσουν τὴν ἑλιὰ, τὴν ἄδρυη, τὴν μυρσίνη.
Δὲν ξέρ' ὁ Πρέσβυς τῆς Τουρκιᾶς ποιὸ πρωτοκαλλίνι,
πλὴν ἂν ἐψήριζε κι' αὐτὸς
θὰ 'πήγαινε σὰν συνετὸς
εἰς τὴν Χρυσοσταλιώτισσα φωνάζοντας Κορδόνι.

—

Τὸν Γιαννικιώστε ψήρισε, σταθῆτε παλληκάρι,
ψήριστε καὶ τὸν Μπούμπουλη κοβῶς καὶ τὸν Κανάρη,
μὰ μία ψῆφο θέλω
καὶ γιὰ τὸν Βενιζέλο.
παρακαλῶ τὸν Μέρμηγκα νὰ μὴ τὸν λησμονήσῃς,
ὅπως καὶ 'στὸν Πατρίκιο γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς.

—

Νὰ 'μπῇς πρωῒ 'στὰ τμήματα καὶ νἄβγῃς βράδυ βράδυ,
ψήρισε τὸν Φινόπουλο, μὰ καὶ τὸν Πατσιάδη,
παντοῦ σημεῖα δράσεως καὶ προκοπῆς εὐοίωνα,
ψῆφο 'στὸν Μιλετόπουλο, ψῆφο καὶ 'στὸν Φωκίωνα,
μὰ καὶ τὸν Κωνσταντόπουλο παρακαλῶ θυμήσου
κι' ὅτι τὸν ψήφισες καὶ σὺ νὰ τύχῃς γιὰ τιμή σου,
ἄσπρο νὰ ρίξῃς σίγουρα, βρὲ Περικλῆ σακάτη,
'στὸν Ἔσλιν, 'στὸν Κορεμηλᾶ, καθὼς καὶ 'στὸν Παππάτη.

—

Κυριακὴ ξημέρωσε καὶ σήκω, βρὲ κουτσοῦκι,
'στὸν Κώστα τὸν Σταυρόπουλο νὰ ρίξῃς μονοκοῦκι,
τὸ χέρι σου τὴν σκέψη σου δὲν πρέπει νὰ προδίδῃ
κι' ὅπο 'μπορέσῃς ἄσπριαε τὴν κάλπη τοῦ Λεβίδη,
τὸν Γουναράκη, Περικλῆ, νὰ μοῦ τὸν βγέλῃς πρῶτο
κι' ἄσπρο κουκὶ 'στὴν κάλπη του νὰ ρίξετε καρρότο.

—

Μὴ δείχνῃς πείσματα καὶ σὺ κι' ἀλλοιῶς καπρίτσα
καὶ ποιός θὰ 'ὄγῃ καὶ δὲν θὰ 'ὄγῃ γι' αὐτὸ μὴν ἔχῃς ἔννοια,
λευκὸ νὰ δώσῃς, Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν Ζαχαρίτσα,
λευκὸ κι' ὁ Ζαχαρίας μας, ὅλο καὶ ζαχαρίνια.
Σὲ θέλω, ψῆφο ρλογερὴ 'στὸν Θῆτα Φλογαΐτη,
ποὺ μὲ τὴν ἀποκέντρωσι σ' ὅλων θὰ 'μπῇ τὴν μύτη.

—

Γιὰ τὸν Ρετσίνα τί νὰ 'πῶ, τὸν ρέκτη, τὸν γινναῖο,
ποὺ τόνομά του μοναχὰ σὲ κάνει νὰ μεθύσῃς;
μὰ τί νὰ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ, καὶ γιὰ τὸν Κορωνιό;
τιμὴ μας καὶ κορῶνα μας, κι' αὐτὸν νὰ τὸν ψηφίσῃς.

—

Κατηγοροῦν τὴν γάτα μας καὶ τὴν λένε γρῆα,
ὅπως καὶ 'στὸν Κορδόναρο καὶ σ' ὅλη τὴν παρέα,
νὰ δώσῃς καὶ τοῦ Στρατηγοῦ, τάκους βρὲ Περικλίτο;
καλὰ σημεῖωσέ το,
ἂν θέλῃς οἱ θεσμοὶ νὰ 'ὄγοῦν ἀκίρτιοι καὶ σῶοι,
ἄσπρο καὶ 'στὸν Μουτσόπουλο, ποὺναι μεγάλο σῶι,
ἐν τούτοις σὲ παρακαλῶ τὰ χωρατὰ ν' ἀφήσῃς,
καὶ τὸν 'Αλέκο τὸν Σκεῦζε πρόθυμος νὰ ψηφίσῃς,
καὶ τοὺς 'Αλίκους τοὺς λαπούς, τὸν Σοῦτσο καὶ τὸν Ψύλλα,
Κορδόνι, δάφνη καὶ μυρτιὰ, κι' ἐλπὶς ἀρχαίας φύλλα,
οὐχ ἧττον δὲ κι' οὐ μὴν ἀλλὰ
θυμήσου τὸν Ζυγομαλᾶ,
καὶ πάρε κάθε σύμβολο καὶ 'στοὺς θεσμοὺς κοπάνε το,
ἄσπρο 'στὸν 'Αγγελόπουλο, τοὐτέστι τὸν 'Αθάνατο,
μὰ καὶ τὸν 'Αγγελόπουλο τὸν Κώστα μὴν ἀφήσῃς
κι' ὀνόματα κι' ἐπίθετα πρόσεχε μὴ συγχύσῃς.

—

Πάρε φωσφόρων μάτσο,
λευκὸ καὶ 'στὸν Κελιάτσο,
'στὸν Γιάννη τὸν Καλλιφρονᾶ κοβῶς καὶ 'στὸν Μικέλη,
ποὺ βγαίνουν ἀπ' τὸ στέμμα του τὰ λόγια μὲ τσιγκέλι.

—

Ἄσπρε καὶ 'στὸν Λιγυνό,
βιομηχανο τρανό,
σαρλαμπούμπα ταρλαμπᾶ,
ψῆφο καὶ γιὰ τὸν Καμπᾶ,
σύστασι θερμὴ σοῦ κάνω
γιὰ τὸν Στέλιο τὸν Μπαλάνο,
κάποιον ξέχασα, γιὰ στέκα,
Περικλέτε μου σκαρτάδο,
νὰ ψηφίσῃς καὶ τὸν Λέκκα,
νὰ ψηφίσῃς καὶ τὸν Ράδο.
Κενὸς μὴν ἀπαυδᾷ
μήτε στόμα, μήτε χέρι,
ἄσπρο καὶ 'στὸν Χρῖστο
νἄβγῃ σὰν τὸ περιστέρι.

—

Κυριακὴ ξημέρωσε, σ' ὅλων τὰ χείλη γέλως,
ἐλπίδες καὶ χαρὰ κρυφὴ,
νὰ δώσῃς καὶ τοῦ Χριστοφῆ,
πούναι καὶ 'στῶν 'Απόκρεω τὸ κομητάτο μέλος.

—

Τόκα, βρὲ Περικλέτο μου, κολλήγα ντελμπεντέρη,
νὰ δώσῃς σὲ παρακαλῶ καὶ μιὰ τοῦ Καλισπέρη,
Τριῳδὶ μπαίνει σήμερα καὶ θἄβγῃ κι' ἡ Γκαμήλα,
μὰ μὴν ξεχάσῃς, ἀδελφέ, νὰ δώσῃς καὶ τοῦ Μήλα.

—

Κ' ἔστω μέλος τῆς Βουλῆς
τῶν ποικίλων κορυφῶν
κι' ὁ Κοτσύπης ὁ Θέλης,
ἕνας τῶν ἑπτὰ σοφῶν.

—

Τριῳδὶ μπαίνει σήμερα κι' ἀμάν, Χριστέ, κι' ἂς φέξῃ,
ἐν ἄλλοις λόγοις ψήρισε καὶ τοὺς σαρανταέξι,
κι' ἂν μὲς 'στὴν κάλπη καθενὲς ἄσπρο κουκὶ δὲν ρίξῃς
μονάχα τὴν κακία σου, βρὲ Περικλῆ, θὰ δείξῃς.

—

Π.— Κάλπης φίατα ζημερόνει,
τίρι λίρι τὰ βιολιά,
δένομαι μὲ τὸ κορδόνι,
μὰ βαστῶ καὶ τὴν ἑλιά.
καὶ τὴν δάφνη δὲν ἀρίνω, πέρνω καὶ κλαδὶ μυρσίνης,
κι' ἐρτάζω τὸ Τριῳδὶ μασκαρίνιας Ρωμηοσύνης,
κι' ὅρσε, Φασουλῆ, μπαρντάχ'
'στὴν ἀσπόνδυλή σου ράχη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Μ' εὐχὲς καὶ μ' εὐλογίες ἡ Ὄλγα τοῦ Βιάκη
ἐσχέτως ἀνωμορρύθη μὲ τὸν Ροδοκανάκη.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦσιν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα σὺν ἑνιᾷ.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾷ

Δεκατρεῖς μηνὸς Φλεβάρη
κι' ὁ Κορδόναρος τουμπάρει.

Ποῦντος ἑξακόσα καὶ πενηνταένα.
Βλέπω μαυριασθέντων μούρα ξυνυμένα.

Μοιρολόγια πάλι ἠτειάσε
κατὰ τὸ «γενεαὶ πᾶσαι».

—

Δοξάζω, Στρατηλάτη,
τὴν ἀσπρην κορυφήν σου
καὶ νῦν καὶ 'στὸν αἰῶνα...
Κι' ἐγὼ κι' οἱ Κορδοναῖοι
ὕμνους εἰς τὴν ταφὴν σου
προσφέρομεν, Κερδόνα.

—

Εἰς ἕνα μαῦρον φρέαρ
ἀπνίγησαν οἱ στένοι
παπποῦ τοῦ πιπεροχύλου...
ὦ σὺ γλυκύ μας ἔαρ,
γλυκύτατον Κορδόνι,
πῶς πᾷς κατὰ δηαβόλου;

—

Κι' Ἄγγλοι καὶ Γαλλίαις
μαζὶ μὲ κουρέληδες
ἔτρεχαν ἄνω κάτω.
κι' εἶπεν Ἄγγλις Μυλλαΐδη
«ποῦ σου τὸ κάλλος ἔβη,
Κορδόνι ντιλικάτο;»

—

Πῶς ἔγινε, Θεέ μου,
κι' οἱ φίλοι τοῦ πολέμου
συναπολούνται πάντες;
μ' ἐλγαΐς καὶ μὲ κορδόνια
ἐβγῆκαν 'στὰ μπαλκόνια
δούλαις καὶ κυδιηγάντες.

—

Βάζουν ἀπ' τὸν καιμό τους
κουδούναις 'στὸ λαιμό τους
καὶ πέρνουνε πηλάλα
ρούγαις καὶ μαχαλάδες
σὰν βόδια, σὰν γελάδες,
μὰ δίχως νἄχουν γάλα.

—

Γελάδες δίχως γάλα
σὰν τῆς ἰσχνῆς ἐκείνης
τοῦ πάλαι Φαραόνου,
καὶ μὲ κενδαύγια κι' ἄλλα
ἐσήμαιναν τῆς πείνας
τρισκαταράτου χρόνου.

—

Χρόνου, ποῦ μὲς 'στὴν μπόρα
τρομακτικῆς μαυρίλας
τοὺς 'πῆρε κατὰ κράτος,
καὶ θὰ μορφάζῃ τώρα
σὰν νηστικὸς Γκορίλλας
ὁ κάθε Κορδοναῖος.

—

Χρόνου χωρὶς τραπέζι,
ποῦ γύρω των θὰ παίζῃ
τοῦ ταμπουρᾶ τὸ μέλος,
βαρεῖτε τάγκα τούγκα,
κατακαυμένη στρούγγα,
τί μαῦρον εἶδες τέλος!

—

Ἔτρεχαν πνευστιῶντες
καὶ κορυβαντιῶντες
τῆς στρούγγας οἱ λακεῖδες,
καὶ τὴν Κορδονοπέραν
εἰς τὸν μεζὲ τὴν 'πῆραν
μὲ παληοτενεκέδες.

—

Μὲ παληοτενεκέδες,
ποῦ μέσ' ἀπὸ σκουπίδια
γιὰ τοῦ Παππού τὰ γίδια
οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες
μὲ σκώμματα καὶ κώμους
τοὺς ἔσυρναν 'στοὺς ὁρόμους.

—

'Στοὺς ὁρόμους τῆς Ἀθήνας,
ποῦ 'κύτταζες μυρσίνας
καὶ δάφνας Μαραθώνων....

ὢ τῆς φριχτῆς μανίας
καὶ τῆς Κορδοκτονίας
τῆς τῶν Κορδονοχτόνων!

—

Κρῖμα 'στῆς γκιουβετσάδες,
κρῖμα 'στῆς καροτσάδες
καὶ 'στὸ κουβανταλῆκι,
'στὸν βρίντον τὸν φρειλιδῆ
'μπῆκε καὶ τὸ Τριῶδι
μὲ τὸ μασκαρολῆκι.

—

Βαβαὶ 'στοὺς ἀναγώγους,
ποῦ 'βγάλαν 'Αραπίνα
τοῦ γέρου τὴν παρέα...
κρῖμα 'στοὺς τόσους λόγους,
πούβγαλε 'στὴν 'Αθήνα
καὶ κάτω 'στὸν Περαία.

—

Κρῖμα καὶ πάλι κρῖμα
καὶ 'στῶν θεσμῶν τὴν λίμα
καὶ 'στῶν θεσμῶν τὴν χάβρα,
πᾶνε θεσμοὶ καὶ νόμοι,
κι' ὁ Στρατηγὸς ἀκόμη
ἐπνίγη μὲς 'στὰ μαῦρα.

—

Μαῦρο 'φωνάζαν μαῦρο
'στὸν Στρατηγὸ τὸν γαῦρο,
μὰ τί φωνὲς κι' τούταις!
κι' αὐτὸς τὸ χέρι βάζει
'στὴ μύτη του γιὰ χάζι
κι' ἀρχίζει τῆς μπαούτκις.

—

Φρενιάζουν λυσσαλέοι,
σαμάρκο τοῦτος λέει,
σαμάρκο λὲν κι' ἐκεῖνοι...
ποιὸς τὄπιτσε κι' ἐκεῖνος
ὁ λάμπων Βελεστῖνος
Ὀθέλλος πῶς θὰ γίνῃ.

—

Αὐτός, ποῦ δείχνει στῆθος
καὶ τοὔπλιξε τὸ πλῆθος
ἀμάραντο στεφάνι,
ποιὸς θἄλεγε πῶς τώρα
γιὰ τὴν γρῆγα Θεοδώρα
μπαούτσις θὰ μᾶς κάνῃ.

—

Ὁποῖοι πανηγύρεις!
ὡσὰν μπαστούνης ἄσσος
ὁ Θεοδωράκης ἦτο,
κι 'ἐκόπτοζε φρενήρης
τῶν ἐλαιῶν τὸ ὰσσες,
ποῦ πάλιν ἐκινεῖτο.

—

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐλαίαν
ἀγριωπὸς καὶ τρέμων
τὴν καρκλῆν ἐκίνει,
καὶ περικεφαλαίαν
ἐφόρεσε πολέμων
καὶ γοερῶς ἐθρήνει.

—

Παληοὺς παιᾶνας κρούει,
πλὴν αἴρνης τὸν τρομάζει
μιὰ ταρταρεία τρίμπα,

βαθὴ ἐλπὶς ἀκούει
κι' ἀντὶ θωράκων βάζει
τὴν νυκτικιά του ρόμπα.

—

Κορδόνα, 'στὸ νομά σου
τάφον βαθὺν ἀνείγουν
Λάμιαις Κορδονοπίκτραις,
καὶ κάθε σάλπισμά σου
Ρετσίνηδες τὸ πνίγουν
μὲ φάμπρικας σφυρίκτραις.

—

Παπποῦς ὁ χρυσορρήμων
ἐμβρόντητος παγώνει
'στῶν συριγμῶν τὸν κρότον,
κι' ὡς Ἰωσὴφ εὐσχήμων
κηδεύει τὸ Κορδόνι,
τοῦ κόμματος τὸ μότον.

—

Τοῦ κόμματος τὸ μότον,
ποῦ ξεφτισμένο μένει
'στὰ χέρια τοῦ Σωτῆρα,
καὶ κλαίων πᾶς λιμώττων
ὡς Μυροφόρος ραίνει
τὸν τάφον του μὲ μύρα.

—

Ποῖος λαὸς ἀγνώμων!
ἐξέχυθη βιλὴ μώμων
ἀπὸ καθένα μπέκρον
τῆς μάρας καὶ τῆς σάρας
ὁ τρεῖς θριάμβους ἄρας
νικῶν μυριονέκρων.

—

Σκερπίζουν τὰ κοπάδια
καὶ τὰ παχειὰ λειβάδια
ἀγροὶ θὰ μείνουν χέρσοι...
τοῖς φίλοις θέσεις πάλιν,
λαῷ σου νίκην κι' ἄλλην
δώρησαι σῇ ἐγέρσει.

Ὁ γέρων ἐμφανίζεται καὶ μόνος ταλανίζεται.

—

Ἤβρανε τ' ἀρνάκια μου
καὶ τὰ κουδουνάκια μου,
πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε, πᾶν,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπᾶν.

—

Ὤχ καϋμένος, βαῖ βαΐ,
τὸ Κορδόνι τί τραβάει.
Ὤχ ἀρνάκια μ',
κουδουνάκια μ'.

—

Μοῦ 'κόψαν τὸν ἀέρα μου,
μοῦ 'πῆραν τὴν φλογέρα μου,
τὴν κόκκινη παντιέρα μου,
τὸν παρδαλό τὸν σκοῦφο μου,
ποὖσκιαζε κάθε μπούφο μου.

—

Ὤχ καϋμένες, βαῖ βαΐ,
τὸ Κορδόνι τί τραβάει.
Ὤχ σκουφίτσα μ',
φλογερίτσα μ',
παντιερίτσα μ'.

—

Ἐχάλκισαν τὸν οἶστρο μου,
'μυρίσαν τὸν Μινίστρο μου,
καὶ τὸ Μουτσοπουλάκι μου
καὶ τὸ Ζυγομαλάκι μου.
Ποτὲ δὲν 'πρόσμενα κι' ἐγὼ
τέτοιας μαυρίλας χαλασμούς,
'μυρίσαν καὶ τὸν Στρατηγό,
ποὺ τοὔχα μάθει τοὺς θεσμούς.

—

Πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε, πᾶν,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σκορπᾶν.
Ὤχ καϋμένος, βαῖ βαΐ,
τὸ Κορδόνι τί τραβάει.
Μινιστράκια μ',
τρικαντάκια μ',
Θανασάκη μ',
Ἀντωνάκη μ',
Κωνσταντίνε μ',
Βελεστῖνε μ'.

—

Ὁ κόσμος 'μαύρισε—πῶ! πῶ!—
τί πρῶτο κι' ὕστερο νὰ 'πῶ;
μαζί μου θρήνησε, Πατρίς,
καὶ δὲν θὰ πᾷς 'στὴν Πόλι,
μήτ' ἕνας ἀπ' τοὺς ἑκατρεῖς,
ἐπιλαχόντες ὅλοι.
Πάει κι' ὁ Παγανέλης μου,
καμάρι τῆς ἀγέλης μου,
κι' ἐκεῖνο τὸ πουλάκι μου
τὸ Φαρμακοπουλάκι μου.

—

Ὤχ καϋμένος, βαῖ βαΐ,
τὸ Κορδόνι τί τραβάει.

Ράδε μ', Λέκκα μ',
τρεῖς καὶ δέκα μ',
ποῦντος Γιαννίδα,
καλαμκοῦδα,
'Ανηφόρα μ',
μάτσα μ', ρούδα μ',
Παγανέλη μ',
κάντρο, μέλι μ'.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος κι' ὁ κλαψάρης Θοδωρέτος.

—

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς, ποῦ πάντα χωρατεύουν, ὡσὰν τοῦ Μάκβεθ μάγισσες σιμώνουν καὶ μαντεύουν).

—

Φ.— Μαύρη ρόγα 'γράλισε,
Ράλλαρος ἐλάλησε,
'ἔγῆκε Φλογαΐταρος,
νὰ ποδάρια βαθρακῶν,
νὰ κι' 'Αρμάδες ἀστακῶν,
νὰ καὶ Τούρκου μύταρος.

—

Νὰ καὶ γῆ Μακεδονίας κι' ἀρκουδιάρης Τσούσαρος,
νὰ Λεβίδαρος ἀηδόνι, νὰ Δραγούμη μούσαρος.
Νὰ καὶ τρόπαια χρυσᾶ
νικηφόρου Καίσαρος,
καὶ Στεφουλὰχ Παπεᾶ
τουρλωμένος φέσαρος.

—

Π.—Σίφτισε, στσάρισε, μαῦρος ὁ Κορδόναρος,
νὰ κενὸς τορπίλλαρος κι' ἀδειανὸς κανόναρος.

νὰ μιᾶς Νίκης τὸ κλαδί,
ποῦ 'στ' αὐτιά μας κελαϊδεῖ :
«πόλεμος, πολίμαρος,
Τουρκαλᾶς Ἐτίμαρος».

—

Νὰ κι' ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι,
μὲ τῆς Νίκης τὸ φτερὸ
ἀνακάτωνε, παπποῦλη,
τῆς μαγείας τὸ νερό.

—

Τὴν ἐλπὶ γυρίζουνε,
τὸν παπποῦ μαυρίζουνε,
τενεκέδες τρίζουνε,
φάμπρικες σφυρίζουνε.

—

Δελ.— Κυττάζω τὸν Δραγούμαρο
σὰν φουσκωτὸ τουλούμαρο,
βλέπω χωμένον 'στῆς ἐλπαῖς τὸν Κόντη Θεοτόκαρο
καὶ γίνεται ψηλὸς 'ψηλὸς σὰν νὰ πατῇ σὲ ταὸκαρο.
'Στὴν Γκρὰν [illegible]τάνια κάθεται, καμαρωτὸς γυρίζει,
καὶ τρώγων[illegible] καὶ πίνωντας τὴν 'Αρτα φοβερίζει.

—

Μὲ τὴν ἀρχαία τὴν ἐλπὶ
ἔπῆραν ὅλοι φόρα...
ὄαχ' ταὐλάχιστον μαλλιὰ
νὰ τὰ 'τραβοῦσα τώρα.

—

Κάποιος ἐβρυκολάκιασε καὶ μιὰ σκιὰ ἐμβαίνει
ἐληροστεφανωμένη.
'Αναπριχίλιες μ' ἔπιασαν, σαιριζιὰ μοῦ ρίχνει,
κι' ἕναν καθρέφτη γιὰ νὰ 'ὦ τὸν Κόρδονο μοῦ δείχνει.

—

Ὦ φάντασμα χωρὶς μιλιά,
πῶς τὴν ἀντίκα τὴν ἐλπὶ
τὴν ἔβγαλαν ἀπ' τὸ τουρσὶ
καὶ μοῦ τὴν ἔστησαν καρεί ;

—

Γιατί κι' οἱ ὁδὸ των κρίβονται σὲ κλώνους μαραμμένους
καὶ πολεμοῦν οἱ ζωντανοὶ μὲ τοὺς ἀποθαμμένους ;
γιατί 'δικά των σύμβολα δὲν βγάζουν μὲς 'στὴ μέση,
μὰ μοῦ προτείνουν τὴν ἐλπὶ καὶ τοῦ Χαμὶτ τὸ φέσι ;

—

Ὁ Κόρδονος ἐξέφτισε κι' ὁ κόσμος συγκλονέται,
οὐράνιαι δυνάμεις,
καὶ μέγα ὄλασος ἑλαιῶν ἀντίκρυ μοῦ κινεῖται
σὰν ὄλατος τῆς Βερεκίμης.

—

Φασ.— Παῦσε τῶν ἐχθρῶν κοπὶς,
φαβορίτα θυμωμένη,
κι' ἔλα νὰ μᾶς ξαναπῇς
τὸ Κορδόνι τί σημαίνει.
Δός μας νέας ἐξηγήσεις
γιὰ νὰ μᾶς καλοχαρίσῃς.

—

Δελ.— Τώρα πλέον τὸ Κορδόνι
σὰν καὶ πρὶν δὲν φανερόνει
τὸ τῶν Ἡμετέρων κότο,
μὰ σημαίνει Δόν-Κισσότο,
σκέλεθρο σκελέθρων πρώτο,
παληοτενεκέων κρότο,
νηπτικῶν στομάτων χνότο,
καὶ κερόβραστο καρότο.

—

Φασ.— Νὰ χαϊνόριος σπάθαρος,
νὰ λαγὲς κι' ἀκέθερος,
νὰ καὶ Λάμιας λάσιγγας, νὰ καὶ Δούκου ἔντι,
γιὰ νὰ φᾷς τὸν μεσάσαρο, γιὰ νὰ σῷ τὸν Κόντη.

—

Στίχοι μεσαιωνικοὶ
ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Ὁ Σμέλνιτς κι' ἂν ἔχασε παρὰ κουτιὰ καμπόσα
πλὴν μένει τῆς τιμῆς σπαθὶ καὶ τῆς ἐλεύθερης γλῶσσα.

—

Σκουλούδη, πῶς τὴν ἔπαθες ἀνέλπιστα 'στὴ Θήβα
καὶ μὲ τὴν Βίβλο τὴν Λευκὴ μεγίλλας εἶδες στίβα

—

Δὸν Ἰσπανέ, Δὸν Στέφανε, πῶς ἔπεσες 'στὴν ξέρα
καὶ κατὰ κράτος πᾶς καὶ σὺ μαζὶ μὲ τὸν Θερβέρα;

—

Μινίστροι δυὸ 'μαυρίστηκαν, πούχουν τρανὰ σαλόνια,
ἕνας μὲ γένεια μπόλικα κι' ἕνας μὲ μπκριπετόνια.

—

Κόντη μου, ποῦ λυγίζεσαι καὶ πᾶς σὰν τὸ πιπίνι,
σκύφτω μπροστά σου καὶ φιλῶ τὸ ρίνο σου σκαρπίνι.

—

Σὺ τρῶς καὶ πίνεις, τζόγια μου, καὶ κάνεις νάνι νάνι,
καὶ πᾶνε κι' ἔρχονται ταρτιὰ μὲς 'στὴ Βικὴ σου στάνη.

—

Ζαΐμη, λάλησε καὶ σὺ κι' ἀρχίνα νὰ μετρᾷς,
ἐβγῆκε 'στὰ Καλάβρυτα Ζαΐμηδων πατρὸς.

—

Τώρα ποῦ θἄμπῃ 'στὴ Βουλὴ πόσε συγγενολόγι
καὶ τοῦ μουγγοῦ τὸ Πρόγραμμα θὰ πάῃ σὰν ρωλόγι.

—

Δραγούμηδες καὶ Κόντηδες μὲ φοῦρκα κατεσκλάτι
λὲν τοῦ Ζαΐμη 'γρήγορα ν' ἀρῆσῃ τὸ Ντοβλέτι.

—

Μὰ τοῦτος τὴν Κυβέρνησι τὴν 'θρῆκε κελεπούρι
κι' ἐκέλλησε 'στὴ ράχη της σὰν βόλλι, σὰν τσιμπούρι.

—

Μετρᾷ κι' αὐτὸς σὰν πόσα' ἀρνιὰ πέρτουν 'στὸ μερδικό του
καὶ τὸ καθέν' ἀδίσποτο τὸ γράφει γιὰ 'δικό του.

—

Κι 'ὅλοι τοῦ λέν: «νὰ τὰ χαρῇς, καὶ σ' ἄλλα, καὶ σ' ἀνώτερα,
κάθε φορὰ ποῦ τὰ μετρᾷς νὰ βγαίνουν περισσότερα».

—

Ὀρὲ καλὸ ποῦ γένεται 'στῆς στρούγγας ὁλοένα
γιὰ τὰ τραγιὰ τἀβγάλωτα καὶ γιὰ τὰ ὀγλωμένα.

—

Μιὰ Θεοδωροῦλα μαυρομμένη
ὅλα ταρνιὰ τῆς χάνει μὲ μιᾶ,
καὶ κακομοίρα κι' ἀπελπισμένη
τέτοια φωνάζει 'στὴν ἐρημιά.

—

Γλυκειὰ Πατρίδα μὲ τοὺς Ἀρκάδας
βοήθησέ με νὰ 'βρῶ τερπιά,
κι' εὐθὺς ν' ἀνάψω πυρσοὺς καὶ δᾷδας
κι' ἄλλου πολέμου μετ 'στὸν ντουνιᾶ.

—

Εἴπαμε πολλὰ καὶ σώνει,
θεοὶς 'σχωρέσει τὸ Κορδόνι.

—

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἔλυσε μέτρα καὶ ρυθμοὺς,
στῶν Πινακωτῶν τὸν ὄροφον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χιώτη, μεταρρυθμισιν γεμάτο.—'στὴν Μητρόπολιν αντικρυ, τοῦ Πρωτοπαπείου κάτω.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἴδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενίδων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα σὶν ἑνιᾷ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾷ

Εἰκόσι μηνὸς Φλεβάρη,
κάθε μαλκαρᾶς ποζάρει.

Ποῦντος ἑνενήντα δυο κι' ἑξακόσα,
κι' Ἀπόκρια πηδᾷ φρενητιῶδα.

Φαδουλλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ. Κύττα κύττα, Περικλέτο, τρέχουν χείμαρροι χρυσοί...
θεὸς 'σχωρέστον εἶπαν ὅλοι, θεὸς 'σχωρέστον πὲς καὶ σύ.

—

Ἕνας πλούσιος πεθαίνει,
Περικλέτο δυστυχῆ,
κι' ἀπὸ τὸ κορμί του βγαίνει
μεγαλόδωρη ψυχή.

Μιὰ ψυχὴ, ποῦ τῆς ἀξίζουν τὰ καλλίτερα στεφάνια,
πούγινε χρυσὸς καὶ τρέχει γιὰ τὴν ὄλιγα τὴν ὀρφάνια.

—

Περικλέτο, μὴ λυποῦ
μὲς 'στοῦ κόσμου τὴν ἀνταρά,
καὶ γιὰ φτώχια τοῦ λοιποῦ
μὴ σὶ μέλῃ μιὰ πεντάρα.

—

Μὲς 'στῆς φτώχιας σου τὸ χαλὶ
θάβρῃς πόρτα νὰ κτυπήσῃς,
τὸ ξερό σου τὸ κεφαλὶ
θάβρῃς μέρος ν' ἀκουμπήσῃς.

—

Στῆς ζωῆς σου τὰς στροφὰς
μὴ ποτὲς ἀπελπισθῇς,
βάρδης καὶ ψωμὶ νὰ βρῇς
καὶ νερὸ νὰ ὁρκισθῇς.

Μὴ γυρίζῃς μὲς 'στῆς στρατιὰς
σὰν ζητιάνος, βρὲ παμπέλη,
καὶ μὴ δέχνῃς στρὸς διαβάταις
τὰ σακάτικά σου μέλη.

Σύρε στέγη νὰ γυρέψῃς,
πήγαινε νὰ τὰ γιατρέψῃς.
θὰ βρεθῇ γιὰ σὲ γιατρὸς
καὶ συσσίτιο νὰ τρῶς.

Ἄρατε λοιπὸν τὰς πύλας, ἄρατε γὰ μποῦν ἐκεῖ
κουρέληδες νησιτκοί,
κόσμος ἄμοιρος νὰ νοιώσῃ
τὴν γλυκάδα τῆς χαρᾶς,
καὶ 'στὰ μάτια νὰ στεγνώσῃ
κλάμμα μαύρης συμφορᾶς.

Μ' ἕνα κουρασμένο βῆμα
'στὸ λευκό του στάβλι ἔρχομαι
μαῦρο τῆς νυκτὸς φτερὸ,
κι' ἄστρα ρόδα ξεφυλλίζει
ἁλυσοδεμένος χέρι
καὶ 'στὴν πλάκα τὰ σκορπίζει

Τρίζετε 'στὸ πατάπατι
τοῦ μεγαλοδώρου Χιώτη.
Θεὸς ἀγωρίστον εἶπαν ὅλοι, θεὸς ἀγωρέστον τὲς καὶ σύ,
θεὸς ἀχωρέστον ξεροντίζει καὶ τῆς Κρήτης τὸ νησί,
καὶ βαρδάτες πῶς ζωντανεύουν τὰ σταγμένα τὰ κορμιὰ
νὰ βλογήσουνε κι' ἐκεῖνα τὴν χρυσῆ κληρονομιά.

Τὸν σκεπάζει τὸ πανάκι τῆς αὐτόνομης παντιέρας,
καὶ τῆς μάννας του τῆς Χίου μοιχομύριστος ἀγέρας
μὲς 'στὸ μαχαιρόβλημα που
πέρνει πέρνει τρόπο του,
καὶ τὸ πάει μὲς 'στὰ κρίνα
καὶ 'στὰ ρόδα της ἐκεῖνα.

Ἄρατε τὰς πύλας νάμπουν
ἄρρωστοι, τυφλοί, κουτσοί,
ποῦ τὰ κόκκαλά των λάμπουν
δίχως δέρμα καὶ πιτσί.

Ἄρατε ν' ἀκούσω κώμους,
ἄρατε ν' ἀκούσω γέλοια,
νὰ μὴ στέρνωνται 'στοὺς δρόμους
κουρελιάρηδων κουρέλια.

Ἄρατε ν' ἀνθίσουν νειάτα μὲ μισόδυστη ματιὰ
καὶ νὰ 'δῶ νὰ ζωντανέψουν τοῦ θανάτου γηρατειά,
νάμπῃ πλῆθος ἀπομάχων, ποῦ βαστᾶ τὸ δεκανίκι,
εἶχως νὰ πληρώσῃ νοικι.

Κάθε δύστυχος ζητιάνος καὶ καλύβι φτωχικὸ
ἔχει 'στοῦ Συγγροῦ τὰ πλούτη τὸ δικό του μερδικό,
κι' ἀσθενεῖς καὶ νοσοκόμοι
πάντες εἶναι κληρονόμοι,
πᾶς ἀπόκληρος τῆς μοίρας
εἶναι μέτοχος τῆς λίρας.

Τὸ πλούτη τοῦ Συγγροῦ τὰ πλούτη τὸ δικό του μερδικό,
κι' ἀσθενεῖς καὶ νοσοκόμοι
πάντες εἶναι κληρονόμοι,
πᾶς ἀπόκληρος τῆς μοίρας
εἶναι μέτοχος τῆς λίρας.

Μιὰ μεγάλη πανδαισία
ἔμπρὸς σ' ὅλους μας ἀνοίγει,
πράτο τὸ ἀλεύρι σπάνιο
καὶ χανεῖς πεινᾷ μὴ φύγῃ.

Τρέξετε 'στὸ θαγκάτι
τοῦ μεγαλοδώρου Χιώτη.
Βλέπει γύλια σκίπαμένη,
βλέπει φτυχιὰ χορταμένη,
σὲ προσκέφαλα κυττάζει
καὶ σκλιρὰ κι' ἀνηγκάλιαστα
σὲ γαλήνιους οὐρανούς.

Τρέξετε 'στὸ θαγκάτι
τοῦ μεγαλοδώρου Χιώτη.

Ὁ Περικλῆς περιπατῶν φιλοσοφεῖ καθ' ἑαυτόν.

Τί διαθήκη πάνσοφος, τί διαθήκη πρώτη
τοῦ μεγαπλούτου Χιώτη.
Πρωΐ καὶ βράδυ τὴν κυττῶ
κι' ἀδιάκοπα τὴν μελετῶ,
μὴ κατὰ τύχην τουθενὰ
μὲς 'στ' ἄλλα τὰ γραμμένα
κρύνῃ τίποτα λιανὰ
γιὰ χαΐρι καὶ σ' ἐμένα.

Νά διαθήκη μιὰ φορά!
μοῦ πιστοῦνε τὰ σέλια,
καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ
στερλίναις σὰν στραγάλια.

Κι' ὅσο κυττῶ πῶς χύνονται στερλίναις μὲ τὸ φτυάρι
τόσο κ' ἐγὼ σκαίνομαι τὸν καθε κασσιδιάρη,
καὶ μοδρχεται διαθεσις μεγάλη νὰ τὸν ρτύσω
κι' ἀπὸ μπροστὰ καὶ πίσω.

Λίραις ἐδῶ, λίραις ἐκεῖ,
λίραις παντοῦ διαβάζω,
καὶ μὲ λαχτάρα μυστικὴ
μονάχος μοῦ ρεμβάζω.

Νὰ τὸ χρυσάφι σὰν βροχὴ κι' ἡ λίρα σὰν χαλάζι,
νὰ πλοῦτος, ὅπου βάλσαμο παρηγοριᾶς σταλάζει,
κι' ἐγὼ, τοῦ κόσμου κουνενές,
τί κάνω;... τὴν κακή μου...
ὅλαις ἡ λίραις του καιναῖς,
ἀλλὰ καμμιὰ 'δική μου.

Πλούτους πρῶτο τριτύρω μου λαμπρούς κι' ὑπερηφάνους,
σιχαίνομαι νὰ συναντῶ τοῦ κόσμου τοὺς ζητιάνους,
καὶ νὰ πεινῶ
καὶ νὰ γυρνῶ
στοὺς δρόμους κουρελιάρης,
καὶ μὲ πολλοὺς
ἀσχετοτρελλοὺς
νὰ τίνωμαι σαλιάρης.

Ὅταν κανένας πλούσιος φιλάνθρωπος πεθαίνῃ,
δὲν ξέρω τί συμβαίνει,
καὶ κληρονόμος του θαρρῶ πῶς εἶμαι δίχως ἄλλο
καὶ σκέπτομαι τὰ πλούτη μου πρὸ πάντα νὰ τὰ βάλω.

Γελῶντας μὲ τὴν Φασουλῆ γιὰ τοὺς νεκροὺς τῆς μοίρας
στὸ κοιμητήρι παραπῶ, στὸ νεκροταφεῖο
κι' ἀπὸ τὸν τάφο του βαρρῶ
πῶς θὰ φυτρώσουν λίραις.

Δίχως κοπετοὺς καὶ θρήνους
μόνον τάφους μαρμαρίνους
ἐξυμνῶ σὰν ποιητὴς,
καὶ διαβαίνω προπετὴς
μέσ' στοὺς τάφους τοὺς ἀγίωστους, μὲ τρία δύλινους,
ποῦ πατεμοῦνται ξεχασμένοι μπρὸς σὲ λίθινη σταυρούς.

Πάντα λίμαις,
πάντα ρημαῖς,
καὶ στεφάνια μὲ χρυσοῦς
'στὰ νεκρὰ τὰ μεγαλεῖα,
'στῶν νεκρῶν τὰ Μαυσωλεῖα,
'στῶν νεκρῶν τοὺς κολοσσούς.

Χαῖρε, γέρας τῶν ἀγώνων,
χαῖρε, πλοῦτε κρατερέ,
ὅπου δὲν ξεδεύεις μόνον
γιὰ χορὸ καὶ σουαρέ.

Ἔλα σὺ παρηγορήτρα, τοῦ μεγαλοκάρδου Χιώτη
διαθήκη θαυμαστή,
χαῖρε, πλοῦτε τροφοδότη,
πλοῦτε σοσιαλιστή.

Καὶ νεκρὸς θαρρῶ πῶς θέλεις μὲς 'στὸν κόσμο ποὺ ἐπα-
άπ' τὸν τάφο σου νὰ 'βγῆς.
καὶ τὸ δάκρυ του νὰ σβύσῃς, ποῦ 'στὴν πλάκα σου ἔ-
σὰν ὁροσιὰ τῆς χαραυγῆς.

Νὰ μεγαλώσῃς μὲ μόστο κι' ὄρφανα στεφανηφόρα,
κι' ἀγάλια ὀρθὸς γιὰ πάντα
'στὸν λευκὸν τὸν ἀνδριάντα,
ποὺ λαὸς σοῦ στήνει τώρα.

Λατρευτὸ προσκυνητάρι μέσα σ' ἕνα λαμπρὸ
αἰώνια τέτοια μνήμη
ποὺκανε καὶ τὸν ἀνήμη
νὰ μιλήσῃ μιὰ φορά.

Δίχως λίρα
μόνο μία λίρα
τριγυρνῶ ξεκουρδισμένη προδοσόφρα κουρέλη
καὶ τὴν σπάζω 'στὸ κεφάλι τοῦ ξυλένιου Φασουλῆ.

Ἐφ' ὅρμου μετὰ στολῆς
Καρνάβαλης ὁ Φασουλῆς.

Ἐ! Καρνάβαλε μουρλὲ πολλὲ,
Ζαπλὴς ἀδυτάκαλο,
μαυτάρα
γιὰ γλυκάκι!

Ἐ! στόμα μου τὸ καὶ γλῶσσι,
ποὺ ἀτίκες
κι' ἄρωνος πλέκες
μεταρρυθμίσεις καὶ

Ἐ! κι' ὁ Κορδόναρις χωρὶς μοντρί,
ἐ! ποῦ τὴν ἔπιαθε κι' αὐτὸς χοντρή,
ἐ! ποῦ δὲν πλέκει τὸ γαϊτανάκι
τὸ ξεφτισμένο τὸ Κορδονάκι.

Ἐ! ἐ! φιγούραις ἡρωϊκαῖς,
ποῦ τρέμει ἡ πρό των κάθε Σουλτάνος,
ἐ! ἐ! γκαμήλαις πολιτικαῖς,
ὁ Θεοτόκης κι' ὁ Κηρπάνος.

Ἐ! πελεμάρχοι μὲς στὰ σοκάκια,
ποῦ τρῶν γιὰ σοῦπα λοχνοζοῦμι,
ἐ! ἐ! καυγάδες, θυμὸς καὶ κάκια
τοῦ Θεοτόκη καὶ τοῦ Δραγούμη.

Ἐ! Τσελιγκάδων συνεννοήσεις,
ἐ! ἐ! μπεμπέδων κατατρήσεις,
ἐ! ἐ! ποῦ κάνουν παντοῦ κουβέντα
γιὰ τὰ καινούρια τὰ Παρλαμέντα.

Ἐ! Φασουλῆδες μὲ σοβαρή,
ἐ! κολοκύθια στὸ πατερό,
ἐ! ἐ! γαλόνια γιὰ νὰ χορεύουν,
ἐ! ἐ! ναυμάχει γιὰ νὰ ψαρεύουν.

Ἐ! ἐ! σαβοῦρα γιὰ τὸ καρύδι,
ἐ! ἐ! ποῦ μ' ἔξαψε καθένας ψεύτης
γιὰ τὴν ἀλήθεια κόβει καὶ ράβει,
ἐ! ἐ! τοῦ Κότσορη τὸ κλιέφτου κλιέφτες.

Ἐ! κουρελῆδες γυμνοὶ τοῦ δρόμου,
ἐ! ἐ! ντυμένοι, ποῦ θέλουν γδύσιμο,
ἐ! ἐ! μουτσούναις τιμῆς ἀμώμου
σὲ κάτι μοῦτρα, ποῦ θέλουν ρτύσιμο.

Καὶ τώρα τῆς Ἀπόκρηας τὴν ἐναρξιν κηρύττω,
οὔρα καθένας μασκαρᾶς, τὸ Κομητάτο ζήτω.

Τὸ Ζλάπι τὸ 'περήφανο, τὸ 'παινεμένο Ζλάπι,
βγάζει τοὺς λαύρους στίχους του, ποῦ καίνε σὰν σινέπι,
γεμάτους πνεῦμα, σάτυρα, χαριτωμένο σκῶμμα,
σὲ νέο σχῆμ' ἐλληνίτικο μὲ τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα.

Ὁ κύριος Βασίλειος Δικαιορύλλης, νέος
μὲ μάθησιν ἐλληνικὴν κι' εἰς αἴσθημα γενναῖος,
πολύτιμον μετάφρασιν καὶ γλαφυρὰν μᾶς δίδει
τῶν ποιημάτων τῶν κλεινῶν τοῦ πάλαι Βικχυλίδη,
ποῦ 'βρίθηκαν 'στὰ κείμενον ἐκεῖνο τῆς Αἰγύπτου
πρὸς ἀγαλλίασιν πολλὴν τοῦ κάθε μουσολήπτου.

Κωνσταντῖνος Γεωργίου, νέος ἐκ Μακεδονίας,
ἦθους κι' ἀρετῆς σπανίας,
τῆς Τετρικῆς διδάκτωρ ἀριστεῦχος κατ' αὐτὰς
ἀπὸ πάντας ἐκρύχθη τοὺς γιατροὺς Καθηγητάς.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δικαπέντε ἀριθμούς.

Τὸ Τυπογραφεῖον Χιώτη μεταρρύθμισιν γεμάτο.—Στὴν Μητρόπολιν ἀντίκρυ, τοῦ Πρωτοδικείου κάτω.

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πεμπτὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Εἴκοσι κι' ἑπτὰ Φλεβάρη
κι' ὅλα γίνονται κοιβάρι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ.

Ποῦντος ἐξακόσα καὶ πενήντα τρία,
ζῆλος μασκαράδων καὶ φιλοπατρία.

Ἔξοδος Καρναβάλου μετὰ βοῆς καὶ σάλου.

Φεύγω λοιπὸν καὶ παραιτῶ τῶν Ἀθηνῶν τὸ χῶμα
γεμάτος μὲ τὴν σκόνη του, χορτάτος ἀπὸ βρῶμα.

Προπέμψετέ με μὲ φωναῖς, μὲ τρόμπαις, μὲ φυσούναις,
κι' ἔμπρὸς ἡ πλατεῖα τῶν Ρωμηῶν ἂς παρελάσῃ πᾶσα,
φορέσετε σὰν ἥρωες πολεμικαῖς μουτσούναις
κι' Ἀποκρηάτικα σπαθιὰ νὰ κόψετε τὰ πράσα.

Δρὸ Κομητάτα σήμερα δουλεύουν μὲ μανία,
τὸ πρῶτο μὲς 'στὴ Βουλγαρία γιὰ τὴν Μακεδονία,
τὸ δεύτερο μὲς 'στοὺς Ρωμηοὺς γιὰ τὸ μασκαραλήκι,
'στὸ πρῶτον ἡ ταπείνωσις, 'στὸ δεύτερον ἡ νίκη.

Σᾶς χαιρετῶ, σᾶς προσκυνῶ, καὶ τοῦ λοιποῦ σᾶς κάνω
συμβούλους καὶ θεράποντας τοῦ κρατικοῦ μου θρόνου,
βραβεῖα σᾶς ἐμοίρασα καὶ μὲ τὸ παραπάνω
κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν 'πήρανε θὰ πάρουνε τοῦ χρόνου.
Στοὺς μασκαράδες ἀμοιβὴ καὶ στέφανος ἀνήκει,
γιὰ τὰ μασκαραλήκια σας πρέπει μασκαραλήκι.

Τρελλοχορὸς τοῦ Φασουλῆ ἀποκριάτικος πολύ.

Χαρῆτε τοῦτον τὸν καιρὸ
κι' ἐμπᾶτε μέσα 'στὸ χορὸ
νὰ ψάλωμε σὰν πρῶτα,
στεφανωμένοι μὲ χαρὰ
μὲ μαρουλόφυλλα χλωρὰ
καὶ κόκκινα καρότα.

Ἔμπρός, βαρεῖτε τὰ βιολιά, βαρεῖτε τὰ λαγοῦτα,
κι' ἂς πᾶμ τὸ παλιάμπελο 'στὰ Καρναβάλια τοῦτα.

'Στὴ γῆ, ποῦ πάντα μπόλικη μᾶς βγάζει καββαλίνα,
χορεύει κι' ὁ Καρνάβαλος μὲ τὴν Καρναβαλίνα.

Χορεύετε, μωρὲ παιδιά, χωρὶς πικρὸ μαράζι,
κι' ὁ πλούσιος Καρνάβαλος βραβεῖα μᾶς μοιράζει.

Μὲ σακαράκα Στρατηγοῦ καὶ μούτσουνο ποζάτο
ἐλᾶτε νὰ περάσωμε κι' ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

Κι' οἱ Πρέσβεις τώρα μᾶς κυττοῦν ἀπὸ 'ψηλὴ ταράτσα
καὶ μακαρίζουν τῶν Ρωμηῶν τὴν μασκαρέμα ράτσα.

'Αναθεμά σε πόλεμε καὶ τοῦ πολέμου φρίκη,
ποῦ δύο χρόνια 'πέρασαν χωρὶς μασκαραλήκι.

'Αναθεμά σε πόλεμε μὲ τῆς πολλαῖς τῆς ζάλαις,
ποῦ 'κούρασες τὰ πόδια μας μ' ἐκείναις τῆς φευγάλαις.

Ποῦ 'κούρασες τὰ πόδια μας γιὰ κάμποσο καιρὸ
καὶ δύναμι δὲν εἶχανε νὰ σύρουν τὸν χορό.

'Αναθεμα 'στὸν πόλεμο κι' ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται,
μὲ τοὺς νταήδες τοὺς Ρωμηοὺς καὶ τοῦτος μασκαρεύεται.

'Αδίκως δὲν 'γλεντούσαμε καὶ τὸν καιρό μας 'χάναμε,
πηδᾶτε, καὶ τὸν πόλεμο Καρνάβαλο τὸν κάναμε.

Καὶ τώρα μὲ Παληάτσικο μπουλοῦκι καὶ φουσάτο
διαβαίνει καμαρόνωντας ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

'Οπ! ὀπ! νταῆδες φτιαρτοί,
πίρνᾶ καὶ ρίχνει κομφετί,
μᾶς ρίχνει καὶ γιὰ βόλια
ρεβίθια καὶ φασόλια.

Ὄπ! ὁπ! καμίνι φλογερὸ,
ξαναρχισε τρελλοχορὸ
καὶ μ' ἀνοικτὰ τὰ στήθια
δέξου γιὰ βόλια φλογερὰ
ψευτοπολέμου μασκαρᾶ
φασόλια καὶ ρεβίθια.

—

Τρέχουν μπροστὰ καὶ πίσω του πεζούραις καὶ καβδάλαις
χωρὶς νὰ σκιάζεται κανεὶς τῆς χάρτιναίς του μπάλαις.

—

Τρέχει κοντά του καὶ λαὶς
δαιμονισμένος κι' ἄγλαὸς
καὶ τοῦ φωνάζει ζήτω,
κι' ἐγὼ τὸν πέρναι 'στὸ κοντὸ
μ' ἀρχιναυάρχου τρικαντὸ
καὶ μὲ χαρτένιο μύτο.

—

Ἀνάθεμά σε πόλεμε μὲ Τουρκαλάδων φέσι,
μονάχα χαρτοπόλεμος μὲ κομφετὶ μ' ἀρέσει.

—

Ἀνάθεμά σε πόλεμε σὰν ἔχῃς μπαγιονέτα
κι' εὐλογημένος τρεῖς φοραῖς σὰν μᾶς σκορπᾷς κουφέτα.

—

Σπιρούνια πᾶνε κι' ἔρχονται κι' ἐλάχρυσα γαλόνια
κι' ἀπὸ ψηλὰ παράθυρα τὰ ράϊνουν καὶ μπαλκόνια.

—

Γύρνα καὶ δὲς, Ἀνατολὴ, γύρνα καὶ βλέπε, Δύσις,
πῶς πολεμοῦνε κι' οἱ Ρωμηοὶ χωρὶς ὑποχωρήσεις.

—

Δὲν εἶναι πιὸ καλλίτερο μὲς 'στοῦ ντουνιᾶ τῆς τρέλλαις
παρὰ νὰ κάνῃς πόλεμο μὲ χάρτιναις κορδέλαις.

—

Ζήτω 'στὸν χαρτοπόλεμο, ποῦ μᾶς φωνάζει χορὸχα,
καὶ μᾶς γεμίζει κομφετὶ τὰ σκολιανά μας ροῦχα.

—

Ἔλα καὶ σὺ, Σιτφουλὰχ κι' Ἐτίμη στραβοκάνη,
νὰ ὄψῃς ὁ χαρτοπόλεμος τί θρίαμβο ποῦ κάνει.

—

Ἐδῶ σᾶς θέλουν οἱ Ρωμηοὶ σὲ τοῦτον τὸν ἀγῶνα
νὰ φᾶτε κομφετὶ καὶ σεῖς, ὁποῦ νὰ πάῃ γόνα.

—

Σήκω, κὺρ Θοδωράκη μου, πιάσε τῆς μπαγιονέταις,
νὰ ράνωμε μὲ κομφετὶ τῆς ἄσπραις σου μπαρμπέταις.

—

Στάσου 'στὸ Κομητάτο μας καὶ πλέξε τὸ Κορδόνι,
ποῦ γίνηκε λιανὸ λιανὸ, φιδὶς καὶ μακαρόνι.

—

Πλέξε το ξαναπλέξε το καὶ ξαναξεμπλεξέ το
τὸ πρῶτο τὸ βραβεῖο μας νὰ σοῦ δοθῇ καὶ φέτο.

—

Ἔλα τὴν Κορδοναρα νὰ τὴν βραβέψωμε,
νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε καὶ νὰ χορέψωμε.

—

Δὲν τὴν πλέκω, πλέξε μάς την κι' ἂς μὴν εἶναι μακρυὰ,
μ' ἄρησαν χωρὶς Κορδόνα μέσα 'στὴν Ἀποκρηά.

—

Ἀπ' τὸ μπαλκόνι σου περνῶ, δὲν βλέπω ραβορίτα,
κι' ἀμέσως ἐκατάλαβα πῶς πάτησες 'στὴν πήτα.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, βήχω καὶ ξεροβήχω,
καὶ τάρματα σου τὰ κυττῶ νὰ χρίμωνται 'στὸν τοῖχο.

—

Ἀπ' τὸ συνάχι ἡ μύτη μου τρίχει σὰν Καλιρρόη
καὶ τάρματα τοῦ Θοδωρῆ κακὴ σκουριὰ τὰ τρώει.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, κάνω μιὰ ριβερέντζα,
καὶ μοῦπανε πῶς ἔγιανες ἀπὸ τὴν ἰμφλουέντζα.

—

Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, ρωτῶ 'στὴ γειτονιά σου,
καὶ μοῦπανε πῶς ἄρχισες νὰ προσκαλῇς τὰρνιά σου.

—

Σὰν τί τὸ θέλουν οἱ Ρωμηοὶ τῆς ὀξας τὸ φανάρι
ὁποὖχουν τὴν φαλάκρα σου καὶ φέγγει σὰν φεγγάρι;

—

Ζαήμη, Ζαημάκι μου μουγγὸ καὶ μουστακάτο,
πέρνα καὶ σὺ καμαρωτὸς ἀπὸ τὸ Κομητάτο.

—

Πές μας τί Νομοσχέδια μᾶς ἔχεις σκαρωμένα,
κι' ἂν σὺ δὲν θέλῃς νὰ τὰ πῇς, ἄλλοι τὰ λὶν γιὰ σένα.

—

Κι' ὁ κὺρ Ζαήμης 'στάθηκε μπροστὰ 'στὸ Κομητάτο
κι' ἄνοιξε τὸ χειλάκι του κι' εἶπε τὰ παρακάτω.

—

Κυττᾶτε Νομοσχέδια καὶ ντοκουμέντα στίβα,
στρατόπεδο στὰ Φάρσαλα, στρατόπεδο 'στὴ Θήβα.

—

Κι' ἐγὼ μὲ τὰ στρατόπεδα τὸν κόσμο θὰ μουρλάνω
κι' ἴσως καθὼς τὸν θέτο μου κι' ἐγὼ πολέμους κάνω.

—

Ἀνιψιὸς τοῦ θείου μου καὶ τῆς Κορδόνας θρέμμα,
ὅσο κι' ἂν πῇς ποτὲ νερὸ δὲν γίνεται τὸ αἷμα.

—

Νὰ φαρδιὰ προγράμματα,
νὰ δουλειαῖς καὶ πράμματα
καὶ γιὰ γούναις ράμματα,
κράνες θὰ φορέσω.

—

Τράμπα τραμπαλίζομαι,
πέρτω καὶ ζαλίζομαι
ὅσο συλλογίζομαι
πῶς μπορεῖ νὰ πέσω.

—

Μὴν ψάλλετε 'στὸν ἄφωνο κακογλωσσιᾶς τροπάρι,
νὰ μὴ μᾶς τὸν θυμώνετε τὸν νεὸ τὸν κανακάρι,

—

Νὰ γαϊτάνι, νὰ γκαμήλα,
νὰ κι' ἐνστάσεις τοῦ Φωτήλα
γιὰ μπαξίσια, γιὰ ρουσφέτια,
νὰ Προωθυπουργοῦ σεκλέτια.

—

Γιὰ Καλαβρύτων ἐκλογὴ κανένας νὰ μὴ γράψῃ
γιατὶ θυμώνει τὸ παιδὶ καὶ πᾶτε μὲς 'στὴ χάψ.

—

Μπᾶτε μέσα 'στὸ χορὸ
νὰ γλεντίσω, νὰ χαρῶ,
Πρῶτος πρῶτος μᾶς τὸν σέρνει
μουστακάτος μὲ μαντίκα,

κι' ἕνας Κόντης φόρα πέρνει
σέρνωντας ἑκατὸν δέκα.

—

Κόντης 'στοὺς καλοὺς καλὸς,
τοῦ Πρωθυπουργοῦ καῖλα,
γιὰ νὰ γίνῃ πιὸ 'ψηλὸς
ἀνεβαίνει σὲ δρῦ ξύλα.

—

Μὲς 'στὸ τόσο πατιρντὶ
βλέπω καὶ τὸν Κωνσταντῆ.
Οὔρρα καὶ 'στὸν Καραπάνο,
μ' ἕνα πρόγραμμα 'ψηλόνει,
κι' ἕως 'στὴν Ἐξέδρ' ἀπάνω
τὸ κεφάλι του σιμόνει.

—

Ψωροκώστενα καθμένη,
πάρε ντέφι, πάρε θάρρος,
νὰ κι' ὁ Λεωνίδας μπαίνει,
τῆς Ἀπόκρης ὁ Φλάρος.

—

Μπροστινὲ καραβοκύρη
νὰ σὲ 'δοῦμε καὶ βεζύρη.
Κὺρ Ζαήμη νταλε νταλέ,
τὸν Φωτήλα μέσα βάλε.

—

Θοδωρῆ, ποῦ 'πῆρες τοῦμπα,
τράβα Κορδοναλοῦμπα.

Κόντη μου, νὰ σὲ χαρῶ,
βάλε 'στὸ κρασὶ νερό.

—

Τίζα τοῦρλα, Κωνσταντάρα,
τὴν πλατειὰ Προγραμματάρα,
μπατζανάκη Λεωνίδα,
πάρε γιὰ τὸ κόμμ' ἁλάτι,
κι' ὅλο φούσκωνε μ' ἐλπίδα
πῶς θ' ἀνέβῃς 'στὸ Παλάτι.

—

Ράλλη, χόρεψε καὶ σὺ
μὲ τὴν τρίχα τὴν χρυσῆ,
κι' ἄϊντε λούσου καὶ χτενίσου
καὶ γιὰ τὴ Βουλὴ κουρντίσου.

—

Τραλαρὰ καὶ τραλαρὸ,
μπαίνουν μέσα 'στὸ χορὸ
κατακόκκινει κι' ὠχροὶ
κι' ὅλοι πᾶν γιὰ τὸ χεχρί.

—

Τὰ κεφάλια μας ὀργάνουν
καὶ τοὺς ψύλλους καλλιγόνουν,
'μπρὸς 'στὸ Κομητάτο πᾶνε
μὲ παρλάτα δυνατὴ,
καὶ προγράμματα σκορπᾶνε,
λὲς καὶ νᾶναι κομφετί.

—

Νὰ 'ψηλοὶ ποῦ χαμηλόνουν,
νὰ καὶ νάνοι ποῦ 'ψηλόνουν,
νὰ χαρτιὰ καὶ νὰ λιμπρέτα,
νὰ μαγκλῶν ἀνεστατώσεις,
κι' ὅλο παίζουν ὀργανέτα
τῶν Ρωμηῶν διοργανώσεις.

—

Ὁ Καρνάβαλος διαβαίνει,
χά χά χά! χαρὰς καὶ γέλοια,
κι' ὅλ' οἱ δρόμοι μας βρεγμένοι
μὲ τοῦ Δήμου τὰ βαρέλια.

—

Ἂς διαβῇ κι' αὐτὸς ἐν δόξῃ
τὴν βρωμόσκονη νὰ δἰψῃ,
καὶ νὰ 'πῇ καμπόσ' ἀστεῖα
'στῶν ἀστείων τὴν ἑστία.

—

Ἕνας Κόντης μὲ σεκλίτι
γιὰ τὸ δόλιο τὸ Ντοβλέτι
λιγωμένος στέκει σοῦζα
'μπρὸς 'στὴ Νύφη τὴν μουφλοῦζα.

—

Κι' ὁ Κόντης τέτοια τῆς μιλεῖ κι' ὅλο τὴν φέρνει γύρω:
«σ' εἶδα καὶ σ' ἐλυπήθηκα, ποῦ τέτοιον ἄντρα' πῆρες.»

—

Ἄκου με, φῶς μου, πῶς βγγγω,
παραίτησί τον τὸν μεγγὸ,
καὶ πάρ' ἐμὲ τὸν ὥμορφο, τὴν τζίγκα, τὸ καμάρι,
νὰ σὲ παίζω ζάχαρι, μόσχο καὶ κουκουνάρι.»

—

Καλῶς την τὴν Σαρακοστή, ποῦ θὰ μᾶς βάλῃ νοῦ,
Κύριε τῶν Δυνάμεων καὶ μεθ' ἡμῶν γενοῦ.

—

Καλῶς την τὴν Σαρακοστὴ μὲ σκόρδα καὶ κρεμμύδια,
ποῦ θὰ ζυστοῦν πολλαῖς κοιλιαῖς μὲ παληόκεραμίδια.

—

Καλῶς την τὴν Σαρακοστὴ μὲ τόσα μαχμουρλούκια,
ποῦ μέσα σὶ Προγράμματα θὰ βάζουν βρεχτοκούκια.

—

Γιὰ τὸ Ντοβλέτι κάνετε, μωρὲ παιδιὰ, νισάφι,
κι' ἔλα, μπαρμπέρη, γρήγορα μὲ τάργυρὰ ξουράφι,
καὶ τοῦ Ζαΐμη ξούρισε σιγὰ σιγὰ τὴν τρίχα,
νὰ πάῃ μέσα 'στὴ Βουλὴ νὰ κόψῃ κάθε βῆχα.

—

Τρίχα μὴν ἀφήσῃς
καὶ τὸν ἀσχημίσῃς,
κι' εἶναι χαϊδεμένος,
ζαχαροθρεμμένος.

—

Σὲ τοῦτο τὸ Βασίλειο γλεντᾶς χωρὶς νὰ θέλῃς,
λίνε καὶ τὸν Ἡγούμενο πῶς 'πιάσαν τῆς Πεντέλης.

—

Ἥτα, μωρὲ Καρνάβαλε, καὶ μᾶς 'στὰ Μοναστήρια,
καὶ βάλε φαρδομάνικα καὶ κάνε πανηγύρια.

—

Σὲ καρτεροῦν Ἡγούμενοι καὶ ναυλοκαλογέροι,
νὰ φᾷς, νὰ πιῇς, νὰ ξαπλωθῇς, νὰ τρίψῃς τὸ πιπέρι.

—

Ποιὸς 'κύτταξε παλληκαρᾶ σὲ ρεβίθια ν' ἀνέβῃ;
ποιὸς ἄκουσε κι' Ἡγούμενο βαρβάτο νὰ 'ξοδεύῃ
δέκα χιλιάδες μετρητὰς μονάχα σὲ ζακούσκαις,
σὲ στριῖδια γιὰ τὴν ὄρεξι, καλόγνωμαις καὶ φούσκαις;

—

Ξεφαντώματα μεγάλα,
κι' ἐρουφοῦσε τόσο γάλα
τὸ σεβάσμιο μανίκι,
ποὖγινε κι' αὐτὸ κατσίκι.

—

Τὸν Ἡγούμενο τὸν 'πιάσαν, πάγκα τούγκα τὴν καμπάνα,
μέσα 'στὸ Βρεφοκομεῖο θὰ τὸν πᾶν γιὰ παραμάννα.

—

Τί πολυαιμία ποδέχουν κι' οἱ δικοί μας καλογέροι,
ἑκατὸ δραχμαῖς γιὰ βδέλλαις νὰ πηροῦνε 'στὸ τετρέρι.

—

Καὶ σὲ τοῦτο τὸ μανίκι
γκρὰν βραβεῖο τῶρ' ἀνήκει.

—

Ποιὸς εἶδε καὶ ποιὸς ἄκουσε 'στὴ ζῆσι τοῦ ποτὲ
τὰ βυζανιάρικα παιδιὰ πῶς εἶναι φοιτηταί;

—

Τόση μὲς 'στὸ Καμίνι μας σοφία ξιχειλίζει,
ποῦ βγαίνουν ἐπιστήμονες μωρὰ μὲ ρογοβύζι.

—

Ὄχου! πῶς δὲν τρελλαίνομαι... κι' ἐγὼ σοφία σπέρνω,
καὶ σὺ ποῦ σέρνεις τὸν χορὸ, Ρωμαῖικο Κυβέρνο,
πάρε βραβεῖα μπολικὰ καὶ πήγαινε καλιὰ σου,
φέγγουν ἡ κονιδόψειραις 'στ' ἀκτένιστα μαλλιά σου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Ὁ φίλος Σπηλιωτόπουλος κι' ὁ φίλος ὁ Βερβίλης,
ἀγαπητοὶ συνάδελφοι μαθήσεως ποικίλης,
μετὰ σπουδῆς νεανικῆς καὶ ζέσεως μεγάλης
ἀνέλαβον τοῦ Βουτυρᾶ τὸν «Νιολόγον» ἡδη,
ἀποχωροῦντος τῆς μακρᾶς καὶ δυσφορήτου πάλης,
ποῦ τὴν ἀπογοήτευσιν ὡς μόνον γέρας εἶδε.

—

Θεόδωρος Μοσχόπουλος, τῆς κάλλαιος πετῶν,
σπουδαῖον τεῦχος ἔβγαλε περὶ Φαναριωτῶν,
τύποις «Πατρίδος» τῆς γνωστῆς, φύλλου λαμπροῦ τουτέστι,
ποῦ τακτικῶς ἐκδίδεται μέσα 'στὸ Βουκουρέστι.

—

Λοιπὸν Κωνσταντινόπουλος ὁ Περικλῆς, μὲ ζῆλον
Πρόεδρος ρέκτης τῶν ρεκτῶν ἱμπορεῦπαλλήλων,
ἐτίλεσε τοὺς γάμους του μὲ θελκτικὴν κυρίαν,
μὲ τοῦ Στεργίου ὀνλαδὴ τὴν κόρην τὴν Μαρίαν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον σαθηοῦιεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιᾷ,
νέοι πόλεμοι λυασώδειες μὲς 'στὸν φεύτη τὸν ντουνιᾷ

Τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἕξη,
'στὴ Βουλὴ καθεὶς ἂς τρέξῃ.

Πενήντα τέσσερα σὺν ἑξακόσα
καὶ κάνε στρούγγα μὲς βουλιμιῶσα.

Ὁ Φασουλῆς μὲ χωρατὰ
τοὺς βουλιφόρους χαιρετᾷ

—

Ἔστιρ' ἀπὸ Καρνάβαλα,
ποῦ ξετρέλλαναν κεφάλια
κι' ἐσηκώσανε μοράλα,
μὲ φαιδρότητα πελλὴν
ἀντικρύζω τὴν Βουλὴν
καὶ φωνάζω τρὰ λὰ λά.

—

Βλέπω γύρω μου βουβάλους
καὶ κομμάτων Καρναβάλους
ἐφ' ἁρμάτων πομπωδῶν,
κι' ἀπ' ὀπίσω Πιερότους
ἀλαλάζοντας μὲ κρότους
καὶ βροντῶντας ἁμαξάς.

—

Κι' ἡ Πατρὶς ἡ δοξασμένη
ἀπὸ τόσα κουρασμένη
ξεφαντώματα τρελλά,
φθάνει μὲ λαοῦ λιτροῦσι
τὰ Προγράμματα ν' ἀκούσῃ
καθενὸς κρεμανταλᾶ.

—

Ἔρχεται νὰ δώσῃ γέρας
πρὸς τοὺς νέους του πατέρας,
τοὺς ἀγγέλους τῆς χαρᾶς,
ὁ λαὸς ὁ κουρασμένος,
ὁ λαὸς ὁ βραβευμένος,
ὁ λαὸς ὁ μασκαρᾶς

—

Μὲ τὰ μάτια γλαρωμένα
βλέπει 'μπρὸς ἀραδιασμένα
νομοσχέδια περίσσια
δόξης, δράσεως, πολίτων,
καὶ φωνάζει τρισευδαίμων:
«ὦ! ψυχή μου 'στὰ Πατήσια».

—

Βλέπει 'μπρὸς προδιδασμοὺς
καὶ Προϋπολογισμοὺς
μὲ περίσσευμα σὰν πρῶτα,
βλέπει νέαν τὴν Ἑλλάδα,
καὶ μυρίζουν φασουλάδα
τὰ κυρίαρχά του χνῶτα.

—

Τρεῖς 'στὸ ξύδι, δρὰ 'στὸ λάδι,
πάντες ἀφθονεῖν οἱ κλάδοι,
νοῦς καὶ θέλησις θερμὴ,
καὶ τῶν δένδρων οἱ κορμοὶ
ἀνεβάζουν εἰς τοὺς κλώνους
τοὺς χυμοὺς τοὺς ζωογόνους

—

Πλημμυρίζουν ἡ δουλειαῖς,
ὁρᾷ καὶ Μπόρσα καὶ παζάρι,
ἀρθρώνια 'στὴς ἐλῆτες
καὶ 'στὸ κόκκινο χαβιάρι.

—

Ὁ Ζαΐμης μετ' ὀλίγον
τοὺς θορύβους καταπίνῃ
κι' ὅπως πάντα σιωπῶν,
μὲ νομοσχεδίων πλοῦτον
θὰ μᾶς 'πῇ καὶ περὶ τούτων
καὶ τῶν ἄλλων τῶν λοιπῶν.

—

Θὰ φωνάξῃ πῶς 'στὴν ψώρα
ξεχειλίζουν θησαυροί,
πῶς εἰμπόρεσε καὶ τώρα
περισσεύματα νὰ ὄρῃ

—

Κσὶ κανεὶς δὲν θὰ γελάσῃ,
κι' ἀπ' ἐμπρὸς θὰ παρελάσῃ
μιὰ Δικαιοσύνη τζόγια
μὲ τὸ ρόπαλο τοῦ μπόγια,
κι' ἀμειλίκτως καὶ μεγάλους καὶ μικροὺς θὰ μπαγλαρώνῃ
καὶ κανεὶς δὲν θἄχῃ μέσα κι' οὔτε μπαρμπα' στὴν Κορώνη.

—

Θὰ περάσῃ κι' ἕνας κλῆρος πανσεβάσμιος ἐν ὕμνοις,
ἰατρὸς ἀρρώστου ποίμνης,
κι' ἐμπροστὰ θὰ προηγῆται μὲ θυσίας καὶ πομπὰς
ὁ πανύμνητος ἐκεῖνος τῆς Πεντέλης νταυλαμπᾶς,
φορτωμένος μουρταδέλλαις,
θυμιάματα πομπῶν,
γιδοπρόβατα καὶ βδέλλαις
καὶ χαβιάρια καὶ ζαμπόν.

—

Θὰ περάσῃ πρὸ τοῦ κόσμου
μία πολιτεία φῶς μου,
θὰ περάσῃ κι' Ἐπιστήμη καὶ Παιδεία, βρὲ παιδιά,
μὲ τὸν Τσάρλδ, μὲ τὸν Χάρολδ, τὸν Ζακλοῦχο, τὸν Σουδιέ.

—

Θὰ περάσῃ μέσα 'στ' ἄλλα
μὲ πηδήματα μεγάλα
καὶ Διοίκησις καινούρια,
καὶ θὰ παίζουν τὰ σαντούρια,
κι' εἰς αὐτὰ θ' ἀνταπαντοῦν
Παπαδάκοι ποῦ γλεντοῦν.

—

Ἀποκέντρωσις θὰ γίνῃ,
σύστημα μοναδικόν,
κι' ἕνα κέντρον θ' ἀπομείνῃ
μοναχὰ... τὸ Κεντρικόν.

—

Λαθρεμπόριον κανένα,
κι' ἐπιτήρησις σπανία
γιὰ τὰ ντόπια, γιὰ τὰ ξένα,
πλεῦτος μὲς 'στὰ Τελωνεῖα,
κι' οὔτε λάθρα δέν θὰ μπαίνῃ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ
μία φέτα μπακαλιάρος, ἕνα ὁράμι ταραμᾶς. [μᾶς

—

Νέαι μέθοδοι καὶ βάσεις
κι' ὅλαι τέλος αἱ συμβάσεις
μὲ τὴν φλῆν τὴν Εὐρώπην καὶ μὲ τὸν Ἀδδοὺλ Χαμίτη,
ποῦ τοῦ 'μπήκαμε 'στὴ μύτη,
θὰ τελειώσουν εἰς τὸ πέτσιμα κάθε μπούρου φαμφαρόνου
πρὶν τὰ νέα Καρναβάλια νὰ γιορτάσωμε τοῦ χρόνου.

—

Κι' ἐν τῷ μέσῳ μυκωμένης ἐκ τῶν ἔξωθεν βροντῆς
καὶ περὶ Μακεδονίας θὰ λεχθῇ πολλὴ φροντίς,
κι' ἴσως κι' ἕνα Κομητάτον νὰ γενῇ τῶν Μακεδόνων,
ὁποῦ νὰ βραβεύῃ μόνον
ὅσους ρίκτας παριστάνουν ἐπὶ κάρρων ἢ κι' ἐφ' ἵππου
τὸν ἀρχαῖον Μακεδόνα, τὸν Ἀλέξανδρον Φιλίππου.

—

Τέτοια κι' ἄλλα κι' πολλὰ
σχεδιάζονται καλά,
καὶ τὰ δόντια των θὰ τρίζουν
νέοι Στόλοι καὶ Στρατοί,
κι' ὅλοι τότε θὰ μᾶς ρίζουν
σερπαντὶν καὶ κομφετί.

—

Καὶ τοῦ προπαισύχου γένους
θὰ συσφίξωμεν τὰς σχέσεις
μὲ φιλέλληνας, μὲ ξένους,
μὲ τοὺς Πρίγκηπας τῆς Ἔσσης.

—

Τῶν Ἑλλήνων τὰ κεφάλια
ξανατρύπανε φωτιά,
τὰ δικά μας καρναβάλια
πέρασαν τὴν Βενετιά.

—

Πέρασαν κι' αὐτὰ τῆς Νίτσας, προσφιλεῖς μου Βουλευ-
θριάμβος, ἐπιτυχία, ποῦ δὲν ἔγινε ποτέ. (ταί,

—

Ἀνελπίστου νίκης χρόνος,
Καρναβάλι κλασικόν,
κι' ἐσκορπίσθη τώρ' ἀρθόνως
πνεῦμα κι' ἅλας Ἀττικόν.

—

Σὰν τὴν σπίθα τὴν σβυσμένη
ἐμεναν βαθειὰ κρυμμένοι
ἐξυπνάδες θησαυροί,
ὅμως τώρα κάθε νάνος
ἀς ὑψώσ' ὑπερηφάνως
ἕνα μέτωπον εὐρύ.

—

Ὑψηλὰ τὸ κουτελό σας καὶ πατόκορφη βρισιὰ
μὲ κεφάλια δαρνιῴφορα,
ὅλ' οἱ μασκαράδες τώρα
στέκουν ἐμπροστά μας σοῦζα καὶ δὲν πιάνουν χαρτοσιέ.

—

Κι' ἄρχισε καθεὶς νὰ νοιώθῃ πῶς ἡ γῆ τῶν Μακεδόνων
κι' ὅλ' οἱ πόθοι τῶν αἰώνων
εἶναι λέξαις, εἶναι μούρλαις, ποῦ μᾶς ἔχουνε περάσει,
μόνον τὸ μασκαραλῆκι πιθανὸν νὰ μᾶς δοξέσῃ,
καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σκῶμμα κι' ἡ βοὴ χαρτοπολέμων
νὰ μᾶς δώσῃ τὰ πρωτεῖα 'στὰ Βαλκάνια καὶ 'στὸν Αἷμον.

—

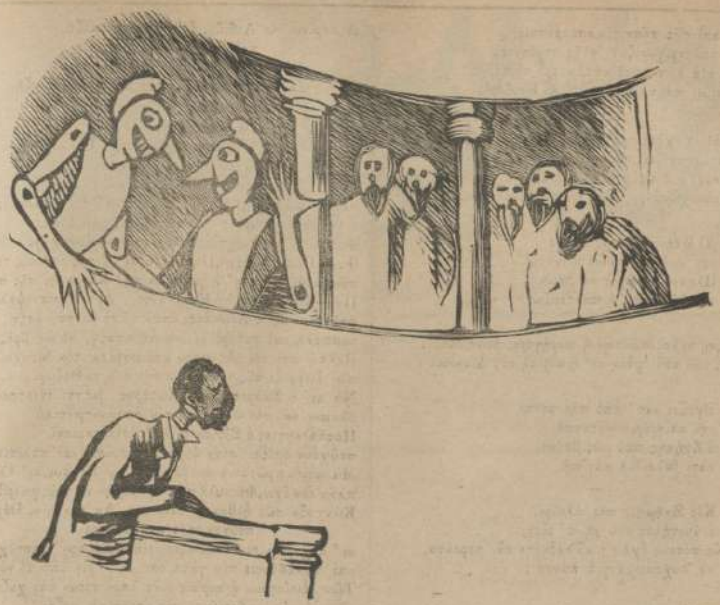
Οὐδ' ὁ πόλεμος τοσοῦτον συνεκίνει τόσον σμῆνος
ὅσον συνεκίνει φεύγων ὁ Καρναβάλος ἐκεῖνος,
κι' ἔτρεχαν οἱ Πιερῶτοι,
κι' ὁ λαὸς ἐχειροκρότει
τὸν Καρνάβαλον τὸν μέγαν ἁλαλαῖον διατόρως,
λὲς καὶ νἄταν κάποιος ἥρως διελαύνων νικηφόρος.

—

Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ χαῖρεύω
κι' ὅλο κομφετὶ μαζεύω,
λείψανα γενναίας παλης καὶ μαχῶν ἐκ τοῦ συστάδην,
ποῦ δὲν ἔρυγε κανένας, ὅπως λέγουν, προτροπάδην.

—

Κι' ὁ λαὸς ὁ Θριαμβεύσας,
βραβευθεὶς τε καὶ βραβεύσας,
στέκει μὲ τὸ στόμα χάσκα,
καὶ Διόνυσοι περνοῦν

κι' ὅλοι νέκταρ τὸν κερνοῦν
μὲ φιλοπατρίας μάσκα.

—

Τί περιφανὴς ἡμέρα
τῆς Κυριακῆς ἐκείνης !..
ὡς πασῶν ἐνδοξοτέρα
εἰς τὴν μνήμην μας θὰ μείνῃ.

—

Ὡς αὐτὴ δὲν ἦτον ἄλλη,
δηλαδὴ κοντολογῆς
ἔλαμψαν τάρχαῖα κάλλη
τῆς ἐοστεφάνου γῆς.

—

Τοῦτο, φίλοι Βουληφόροι, μάθετέ το μὲ χαράν,
πρὶν ἀρχίσετε προθύμως ἐργασίαν σοβαράν.
Ὁ καθένας νὰ τὸ κρίνῃ
ὡς μεγάλον οἰωνὸν,
κι' ὅλους ἂς μᾶς ἐνθαρρύνῃ
πρὸς ἓν μέλλον φωτεινόν.

—

Καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ παίξω συνιστῶ 'στοὺς Βουλευτὰς
τῆς Ἀπόκρηας νὰ φέρουν ξένους διοργανωτάς,
καὶ πρὸς τοῦτοις τὸ κονδύλι τῶν ἐξόδων μας ν' αὐξήσῃ
πρὸς ἐνθάρρυνσιν γενναίαν κι' ἀρθονώτερον μπαξίσι.

—

Πεποιθὼς εἰς τὰς ἐκρήξεις ἀληθοῦς φιλοπατρίας
Βλέπω ὄχως χωρατὰ
πῶς θὰ κάμετε κι' αὐτὰ
πρὸς ἀνάστασιν ἐκείνης τῆς ἀρχαίας Ἱστορίας.

—

Κι' ἀπὸ τώρα σᾶς συγχαίρω
καὶ τὴν δρᾶσιν σας γεραίρω,
κι' ὡς Διόνυσος μὲ σκόρδα κι' ὄστρακα στριζιοῦ καὶ πίνας
τὴν Ἀπόκρηα κηρύττω τῆς Βουλῆς τῆς Ἀρλεκίνας.

Περικλέτος. Φαδουλῆς,
σ' ἕνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

—

Φ.— Κύττεξε τὸ κάθε κόμμα,
μπαίνουν βουληφόροι κοῦκοι,
τῆς Ἀπόκρηας ἀκόμα
μὲ βαστᾶ τὸ μαχμουρλοῦκι.

—

Π.— Βρὲ Παληάτσε κι' Ἀρλεκῖνε,
τράβα 'λίγο παρεπέρα...
κρῖμα κρῖμα ποῦ δὲν εἶναι
Καρναβάλια κάθε μέρα.

—

Φ.— Καὶ ξυπνὸς καὶ σὰν κοιμοῦμαι
τὸν Καρνάβαλο θωμοῦμαι,
τὰ ποιήλατα, τὰ μπιξία,
τὰ κουρέλια, τὰ μιτάξια,
τῆς ἰξίβρακις, τὰ μπαλκόνια,
τὰ χαρτάκια, τὸ κανόνια,

και τῆς τόσαις μασκαράταις,
ποῦ τριγύριζαν 'στῆς στράταις,
καὶ μὲ πιάνει μία λύπη καὶ κατάκαρδο τὸ πίρνω
πῶς δὲν ἀποκρεύει πάντα τὸ Ρωμαίϊκο Κουβέρνο.

—

Π.—Τώρα πάλι σχλαμάρι, μεϊρχονται χαμουμοχτά...
Φ.— Ὁ Ζαΐμης μπαίνει μέσα κι' ἄρησε τὰ γωρτά.
Π.—Κύττα κύττα πόσοι τρίχυνν ἕνν λίγο του νὰ πάρουν.
Φ.—Ἦτανε συναχωμένος, εἶχε καὶ στηθοκατέρρους.

—

Π.— Ὁ Ζαΐμης νάτος νάτος
σὰν καὶ πρῶτα κοτσονάτος.
Πλησιάζει πρὸς τὸ θῆμα
καὶ θ' ἀρχίσ' ἡ παντομῖμα.

—

Φ.—Ἄς ἡχήσῃ τέλος πάντων ἡ παρήγορος φωνή σου...
δὲν μᾶς λέγεις πῶς σοῦ 'φάνη κι' ἡ πομπὴ τοῦ Διονύσου ;

—

Π.— Βγάζει μέσ' ἀπό τὴν τσέπη
τὴν καινούρια προκοπή...
ὁ Ζαΐμης ποῦ μᾶς βλέπει
κάτι θέλει νὰ μᾶς πῇ.

—

Φ.— Κὺρ Ζαΐμη, 'πὲς ἀλεῦρι,
ὁ Φωτήλας σου νὰ σ' εὕρῃ.
Δὲν μᾶς λὲς ὡς πόσους ἔχεις ; κὰν ἑξήντα κὰν σαράντα,
νὰ 'συχάσωμε γιὰ πάντα ;

—

Π.— Σκάσε τώρα, Φασουλῆ,
ἐργασία μᾶς καλεῖ,
κι' ὅλου Πρόγγριμμα Κουβέρνου καὶ λαοῦ περιουσίου...
Φ.—Πῶς σοῦ 'φάνηκε κι' ὁ Γρίβας κι' ὁ πολὺς Θεοδοσίου;
Π.—Σέγασε τοὺς Καρναβάλους, κι' ἄκουσε χωρὶς μιλιὰ
καὶ τὸν πρῶτο πλούνε ρύπε...
Φ.—Πῶς σοῦ 'φάνηκαν κι' ἐκεῖνα τὰ λυσσάρικα σκυλιά,
ποὺ παρίσταναν τὸν Τύπο ;
Π.—Θὰ 'συχάσῃς, λυσασμένε, πρὶν νὰ φᾷς καμμιὰ 'στὴ μούρη;
Φ.—Τὸν Βεζούβιο τὸν εἶδες φορτωμένο σὲ γαϊδοῦρι ;
Π.— Ἁγιασμὸς θὰ γίνῃ τώρα, τὸν σταυρό σου, Φασουλῆ,
ἦλθε κι' ὁ Μητροπολίτης νὰ διαβάσῃ τὴν Βουλή.
Διπλωμάται μὲς 'στὰ πάλκα καὶ Μινίστρει τῆς Εὐρώπης,
νὰ ! κι' ὁ Κόντες ὁ Κορφιάτης, ὁ μνηστὴρ τῆς Πηνελόπης,
νὰ ποδόγυρος λεροῦσι
κι' ὁ Δραγούμης μὲ τὸ μοῦσι.

—

Βλέπω καὶ τὸν Γουναράκη,
μὰ δὲν βλέπω πουθενὰ
τὸν παπποῦ τὸν Θοδωράκη
μὲ τὴν στρούγγα νὰ περνᾷ.

—

Ἄχ ! ποῦ νάσαι, τί νὰ κάνῃς,
τῆς δυστυχισμένης στάνης
Κορδονάρα τραντατὰ ;
Ἄχ ! ἂς ἔβλεπα σὰν πρῶτα
τὴν σταχτιὰ τὴν ριδιχώτα,
τὸ καστόρι τὸ στικτί.

—

Βλέπω Κώστα τὸν Τσεπέλη, καλλιγράφι καστανό,
ποῦ φορεῦσε κάθε βράδυ βελουτέγιο ντομινό,
τὸν ευαίσθητο Καρτάλη, ποῦ περιπαθῶς 'μιλεῖ,
καὶ τὸν Λόρδο Κασσαβέτη, Κόμητα τοῦ Κιρμιλῆ.

—

Διακρίνω τὸν Λιβίδη, ξύλινε χωραπατζῆ,
ποῦ σὲ τόσων 'μπῆκε μύτη,
βλέπω καὶ τὸν Βελλιανίτη,
ὁποῦ 'νίκησε καὶ πάλι τῶν Πυξῶν τὸν βιολιτζῆ.

—

Τὸ σακάκι ξεπροβάλλει
κι' ἡ ρεπούμπλικα τοῦ Ράλλη,
νὰ καὶ πλῆθος νεωτέρων
ἀπὸ τὰ παιδιὰ πατέρων,
νὰ κι' ὁ Γκιώνης ὁ γεννάϊος καὶ τῆς Τήνου τὸ κεμάρι,
ἐνικήθη κατὰ κράτος ὁ παππᾶς καὶ τὸ πουλάρι
Φασουλῆ, μὴ χασμουρεῖσαι καὶ γενναίους λόγους ἄκου....
Φ.—Πῶς σοῦ φάνη, Περικλέτο, κι' ἡ παράστασις τοῦ Διάκου;
πῶς σοῦ 'φάνη κι' ἡ γκαμήλα τῆς Κυριακῆς τῆς πρώτης ;
Π.—Φαίνεται κι' ὁ Καραπάνος, Ἀρτινὴ πανηγηλότης,
φαίνεται κι' ὁ Λεωνίδας, ὁποῦ κάτι θὰ τοῦ φέξῃ,
συστολὴ καὶ σοβαρότης, νὰ μὴ στάξῃ, νὰ μὴ βρίξῃ.
Βλέπω καὶ τὸν Ἀσημάκη καὶ παρίκει τὸν Μοσχούλα,
ποῦ διέρρηξε τὰς σχίσεις μὲ τὴν δόλια Θοδωροῦλα.
Νὰ κι' ὁ Σκάρπας κι' ὁ Χυτήρης, μάτσο Θεοτοκικό,
βλέπω καὶ τὸν Φλεγαΐτη τὸν ἀποκεντρωτικό.
Προβελέγγιος ὁ Σίφιου ἐν ἐκστάσει παρεκεῖ,
ποὖχουν σμίξει 'στὴν ψυχὴ του μοῦσα καὶ πολιτική.
Μὰ ποιὸν πρῶτα νὰ κυττάξω... κι' ἄλλους κι' ἄλλους ἀντιπλὴν δὲν ἔχω, Φασουλῆ μου, τὸν τιμῶν νὰ τοὺς γνωρίζω. (κρίζω,
Κύτταξε πῶς ἤλθαν κι' ὅλοι τῆς Ἀπόκρεως οἱ Βάρδοι,
πούχαι τόσο κτυποκόρδι
κι' ὁ χαμένος πόλεμος μας μήπως ἔξαρν' ἀποτύχῃ
καὶ τρακώσωμε τὴν γάτα σὰν καὶ πρὶν ἀπὸ τὸ νύχι.
Τῶν Μινίστρων ἡ κυρίαις μᾶς λορνιάρουν σὰν χαζαῖς,
νὰ καὶ μία κουβερνάντα σὰν ὀρεκτικὸς μεζές.
Στάσου στάσου καὶ ξανοίγω τὸν Ἀργείτη τὸν Ηλατούτσα,
νάτος νάτος, τρολαλό,
φίλα με νὰ σὲ φιλῶ
σὰν γυναῖκες ποὺ φιλιοῦνται κάθε τόσο μάτσα μούτσα.
Φ.—Μὰ καὶ τῶν φουστανελάδων πῶς σοῦ 'φίνη τὸ μπουκέτο;
κάνε τόπο ν' ἀπλωθῶ,
μοῦρχεται νὰ κοιμηθῶ,
κι' ὅταν θὰ τελειώσ' ἡ φέστα ξύπνησέ με, Περικλέτο.
Π.—Τέλειωσε καὶ μὴν κοιμᾶσαι... φεύγουνε κι' οἱ Βασιλεῖς
κι' ὁ Ζαΐμης ὁ μαρτύλος,
ἔρυγε κι' ὁ κόσμος ὅλος,
κι' ἀπομείναμ' ἐμεῖς μόνοι κι' οἱ κλητῆρες τῆς Βουλῆς,
κι' ἔλα πᾶμε παρακεῖ
δυνατὸν νὰ σοῦ τὸ βρέξω.

Καὶ καμπόσοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

—

Τοῦ Γερσαίμου Μαρκορᾶ περιφανὴ ποιήματα,
καλικελάδου ποιητοῦ μεγάλα κελαϊδήματα,
μιὰ ποίησις, ποὺ καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν τονόνει
μὲ λύρας Κερκυραϊκῆς μουσικωτάτους ἦχους,
ἡ δὲ καλλίστη τῶν Μουσῶν σκιρτᾷ καὶ στεφανόνει
τοῦ λατρευμένου ποιητοῦ τοὺς ὑπερόχους στίχους.

—

Μιχαὴλ ὁ Χρυσορίδης, ἔμπορος ἐκ τῶν ἐγκρίτων,
τὴν Βασιλικὴν Κολόμβα ἐνυμφεύθη κατ' αὐτάς,
μίαν νίαν πρωτοκλεμένην μὲ περίσσειαν χαρίτων
καὶ μὲ τόσας ἐξαιρέτους καὶ σπανίας ἀρετάς.
Εἰς τὸν Πειραιᾶ τοῦ γάμου τὸ μυστήριον ἐψάλη
κι' ἦσαν συγγενεῖς καὶ φίλοι, κι' ἔλαμπε χαρὰ μεγάλη.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφεῖον ἔλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πίμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Μάρτη τρίτη καὶ δεκάτη
κι' ἐξελέγξεων φαχάτι

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἑννιὰ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντονιᾶ

Πενῆντα πέντε σὺν ἑξακόσα.
πέρνει καὶ δίνει ρητόρων γλῶσσα.

Ὕμνος Ζαημικὸς
ἱλαροτραγικός.

—

Χαῖρε, μουγγὲ μακάριε,
ὦ ! χαῖρε Καγκελάριε,
πνεῦμα σιγῶν καὶ χάρις,
ἐσὺ πηγὴ θαυμάτων,
ἐσὺ καὶ προγραμμάτων
μάγειρας καὶ φουρνάρης.

—

Μυαλὰ πολλῶν ἐοίρανες,
τοὺς ποταμοὺς ἐξήρανες,
τὰς κοίτας διευθέτησες,
κι' ἔδισες χεῖλη γλύφαρα,
σαλιάρικα, παμμίαρα,
καὶ γλώσσαις τσαναπίτσιασες.

—

Ὁ λόγος σου μᾶς 'σκλάβωσι
κι' Ἀνατολὴ 'παλάβωσε
καὶ πιργελάστρα Δύσις,
μᾶς 'μάρανες, μᾶς ἔλιωσες,
σιδηροδρόμους 'τέλειωσες
τοῦ Πειραιῶς — Λαρίσσης.

—

Νάτο ! 'σφύριξε τὸ τραῖνο,
κι' ἐγὼ τώρα μέσα μπαίνω
ξεφωνίζωντας τὴν Νίκη,
μπᾶτε μέσα κι' ἔξω νοῦ,
πᾶμε 'στὸ Καραμπουρνοῦ,
πᾶμε 'στὴ Θεσσαλονίκη.

—

Μὶς 'στὴν ἀναπαραλὶά,
ποῦ μᾶς ἀπειλοῦν λιμοί,
ἄψε σβῦσε, βρὲ παιδιά,
'πῆρε τέλος κι' ἡ γραμμὴ
τοῦ τρανοῦ σιδηροδρόμου
'στὸν καιρό σας, 'στὸν καιρό μου.

—

Τὸν σταυρό μου τώρα κάνω,
'στὴ Θεσσαλονίκη φθάνω
καὶ τοὺς σκλάβους χαιρετῶ,
μὲς 'στῆς ρούγκις τῆς γυρίζω
καὶ 'στοὺς δούλους ψιθυρίζω:
«τὸ πιστεύατε κι' αὐτός;»

—

Τί χαραῖς παντοῦ μεγάλαις!
τί φωναῖς, τί πανηγύρια !
καὶ Χανούμισαις Τουρκάλαις
βγαίνουνε 'στὰ παραθύρια,
καὶ Τσιφούτηδων γυναῖκες,
Σάρακις, Λεῖαις καὶ Ρεβέκαις.

—

Τὰ μαντύλια των τινάζουν,
καλῶς ἤλθατε φωνάζουν
καὶ μᾶς ρίχνουν κομφετί,
καὶ χορὸς ἐξ 'Ατσιγγάνων
νικητήρια παιάνων
'μπρὸς καὶ 'πίσω μας κροτεῖ.

—

Ἕνα πλῆθος ἐγκωμίων
ἐκ στομάτων πολεμίων
ὁ Ζαΐμης προκαλεῖ,
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι:
«τὰ κατάφερες καὶ πάλι,
θαυμαστὲ μουστακαλῆ.»

—

Μάγος εἶσαι, μάγια κάνεις,
καὶ χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάνῃς,
τῆς Ἑλλάδος Χοενλόε,
ἀπιξήρανες 'στὸ τέλος
κάθε τιλματῶδες ἕλος
καὶ νωπαὶ βλαστάνουν χλόαι.

—

Καὶ τὴν Σούδαν τοῦ Φαλήρου τὴν ἐξήρανες πελείως
κι' ἕνας μπάτης πνέει τώρα καθαρὸς, εὐώδης, λιτός.

Φεύγουν φεύγουν ελοένα
τὰ νερὰ τὰ βρωμισμένα,
πού χε φθάσει καὶ 'στα ξένα
ἡ πολύκροτές των φήμη,
καὶ ντανταδες καὶ παιδιὰ
παίζωντας 'στὴν ἀμμουδιὰ
ξεφωνίζουν μὲ καρδιὰ :
«δόξα δόξα 'στὸν Ζαήμη».

—

'Στ' ἀκρογιάλι τοῦ Φαλήρου
μὲ τὴν αὖραν τοῦ ζεφύρου
ὅλοι λένε γιὰ τοῦ μάγου τὰ πολλὰ κουβαρνταλήκια
καὶ γι' αὐτὸν στιφάνια πλέκουν μὲ τῆς ἀμμουδιᾶς τὰ [φύκια.

Χαῖρε, πάντων θεραπεία,
χαῖρε σὺ ξεροκαμπία
τῶν τελμάτων, τῶν ἑλῶν,
τοῦ λιμένος τῶν 'Αλῶν,
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἀλλῶν.

—

'Επρασίνισεν ἡ χλόη
κι' ὅλα πᾶνε σὰν ρωλόϊ
μέσα 'στοὺς ἀναβρασμούς,
καὶ μὲ δράσεως ὁρμὰς
ἔκτισες κι' εἰκοδομὰς,
νὰ μὴν πέφτουν 'στοὺς σεισμούς,
ὅπως σὺ δὲν πέρτεις κάτω, μὰ γερὸς κι' ὄλορθος στέκεις,
γιὰ νὰ χάσκῃ κάθε Κούτης, κάθε νεὸς ντελῆφυσέκης.

—

Τώρα ξένιασμος χειμοῦμαι
σὲ σωροὺς δαφνίνων κλάδων,
κι' ὅπως πρῶτα δὲν φοβοῦμαι
τὴν ὀργὴν τῶν 'Εγκελάδων

—

Ὅσο θέλετε κουνᾶτε τοῦ κλαυθμῶνος τὴν κοιλάδα,
δὲν κλονίζεται κανένας 'στὴν ἀκλόνητον 'Ελλάδα.
Ὦ ! θαυμάτων μεγαλεῖον !
χαῖρε τρὶς ὁ καταλύων
τὰς εἰκοδομὰς ἡμῶν,
καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρας μόνον
ὡς Μεσσίας νέων χρόνων
νέας ἀνεικοδομῶν.

Δευτερο' 'Αναβασία
γεμάτη φαντασία.

—

'Εξήστραψες, 'Αλέξανδρε, κι' ἐβρόντησες
κι' ὡς ἀετὸς ἐξήρθης ὑψιπέτης,
μὰ καὶ γιὰ τοὺς σακάτηδες ἐρρόντισες
σὰν νάσουνα Συγγρὸς πανευεργέτης.

—

Εἶπες καὶ καθιδρύθησαν Στρατόπεδα,
καὶ 'στὴν βοὴν σαλπίγγων καὶ τυμπάνων
δὲν ἔχασες κι' αὐτὰ τὰ γυναικόπαιδα,
ποῦ θὰ πεινοῦν ἐν μέσῳ τῶν παιάνων.

—

Περπατησιὰ σακάτηδες ἐπήρανε
κι' ἦλθαν τὴν δύναμίν σου νὰ κηρύξουν,
καὶ μὲ τὰ δεκανίκια των ἐβεῖρανε
αὐτοὺς ὁποῦ βαλθῆκαν νὰ σὲ ρίξουν.

—

Θαγενετῆς ἐφαίδρυνες καὶ ξίνους
καὶ τῶν Ρωμηῶν τοὺς πόθους ἀνεπτέρωσες,
ὁπόταν ὡς πανήγυριν τοῦ γένους
ἀγῶνας 'Ολυμπίων καθιέρωσες.

—

Κι' ἤνοιξε τῶν Σταδίων ἡ κονίστρα
κι' ἀντήχησε βροντέφωνος ὀρχήστρα,
καὶ κότινοι ξερύτρωσαν κι' ἀπήγανοι,
καθὼς καὶ κολοκύθια μὲ τὴν ρήγανη.

—

Κι' ἐκ τοῦ Μαραθῶνος ἦλθαν περιβόητοι δρομεῖς
κι' ἀπιθαύμασαν οἱ ξένοι κι' ἐθαυμάσαμε κι' ἐμεῖς,
κι' εἶδα φρόνημα 'στὰ πόδια τῶν ἀγωνιστῶν ἀκμαῖον,
πάρτε δρόμο, παλληκάρια,
κι' ὁ λαὸς ἀντὶ νὰ στέψῃ τοὺς κροτάφους τῶν δρομέων
στεφανόνει τὰ ποδάρια.

—

Καταπλήττομεν λαοὺς,
κι' ὅλοι μὲ χρυσᾶς ἐλπίδας
τρέχουν μέσα 'στοὺς ναοὺς
καὶ χαλκᾶς κτυποῦν ἀσπίδας,
ἀλαλάζοντες μὲ κτύπους :
«χαῖρε σὺ, Πατρὶς ταχύπους »

—

Ὦ! χαῖρε, φωτοδότη, ποῦ μᾶς 'φώτισες
σὲ πέτσινο θεοσκότεινο καιρὸ,
μὰ καὶ τοὺς διψασμένους τοὺς ἐπότισες
μὲ μπόλικο καὶ γάργαρο νερό.

—

Κι' ἂν σήμερα 'διψάσαμε γιὰ κλέη
καὶ Στάδια τοῦ πρώτου μας καιροῦ,
μὰ ξέρεις πῶς λυσσοῦμε διψαλέοι
καὶ γιὰ μιὰ στάλα τρίχοντος νεροῦ.

—

Ἡ κάμινος ἐσβέσθ' ἡ φλογερά,
καὶ μὲς 'στὰ νομοσχέδια ποῦ 'κλώσσησες
ἀποξηράνας βρώμικα νερὰ
μὲ διαυγῆ τὰ χεῖλη μας ἐδρόσισες.

—

'Αρθρα δικονομίας ἀνακάτεψες,
μὲ νόμους περὶ τύπου τοὺς σακάτεψες,
πλουσίως κάθε φράσιν σου τὴν ἤρτυσες,
καὶ Στόλον ἀξιόμαχον κατήρτισες
νὰ καταναυμαχῇ τοὺς λαθρεμπόρους,
καὶ τοῦ χρασιοῦ κατήργησες τοὺς φόρους,
νὰ πίνωμε, νὰ τρῶμε, νὰ χορεύωμε,
κι' ὅλο τὸν Χαραλάμπη νὰ παντρεύωμε.

Ἕνα Μεγαλυνάριον
στὸν 'Αρχικαγκελάριον.

—

Ὑμνῶ σε τὸ τσιγάρο μου φευμάρων,
τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας ἐτελείωσες,

κι' ἐπάνω ποταμῶν τε καὶ χειμάρρων
τὸ κράτος σου στερρὸν ἐθεμελίωσες.

—

'Απτεσαι τῶν δρέων καὶ καπνίζονται,
ἅπτεσαι βαθράκων καὶ γαλδικίζονται,
ἅπτεσαι τῶν ἀρρώστων καὶ σηκόνονται,
ἅπτεσαι τῶν γερῶν καὶ χαντακόνονται.

—

'Απτισαι τῶν τελμάτων καὶ ξηραίνονται,
ἅπτισαι καταξήρων καὶ χλωραίνονται,
ἅπτισαι τῶν κομμάτων καὶ χωρίζονται,
ἅπτισαι νηστικῶν καὶ διορίζονται.

—

Κι' ἡ γῆ τῶν Καλαβρύτων σὲ γιαίρει
καὶ γιὰ τὴν ἐκλογήν σου σὲ συγχαίρει,
κι' ἀρμὰ τσοπαναρέων καραμάνικα
καὶ μακρυὰ βιλάζουν καὶ σιμά σου
πῶς 'δαλαν 'Αστυνόμοι φαρδομάνικα
κι' ὥρκιζαν ψηφοφόρους 'στ' ὀνομά σου.

—

Μὰ σὺ μὲ μειδιάματα γαλήνης
σ' ἐκεῖνο τὸ μελίρρυτον τὸ χεῖλες
τὴν πλάστιγγα τῶν ἄθλων σου βαρύνεις
μὲ βάρος ἀργυρούχου βαρυτίνης,
ποῦ βγάζουν ἡ Πολύαιγος κι' ἡ Μῆλος.

—

'Απτεσαι τῶν γηΐνων τῶν στρωμάτων
καὶ τρίχει παχτωλὸς ἐκ τῶν ἐγκάτων,
κι' ἀπροσδοκήτως γίνεται κι' ἐδῶ
'Αλάσκα τοῦ χρυσοῦ κι' 'Ελντοραδό.

—

Μὰ πληθαίνει τὸ χρυσάφι
κι' ἡ χρυσή σου σιωπή,
κάνε, σιγκλὲ, νισάφι
μὲ τὴν τόση προκοπή.

—

Τώρα ποῦ τὰ βλέπεις σκοῦρα, καὶ τὰ στέμματα τὰ λάλα
τσαμπουνίζουν μέσα κι' ἔξω πῶς θὰ πάρῃς κουντρουδάλα,
τώρα ποῦ τῆς ἐκλογῆς σου θέματ' ἄρρηχα τῆς λένε,
μουστακάτε χαϊδεμμένε,
ἡ δεμένη σου γλωσσίτσα τρίχει τρίχει σὰν ροδάνι,
ποῦ κανένας δὲν τὴν φθάνει.

—

Τώρα σ' εἴπασε παρλάτα, τώρα φαίνεσαι σαφὴς,
καὶ μὲ κόρος βεβαιόνεις ὅτι πλειονοψηφεῖς
κι' ὅτι δὲν θὰ πέσῃ σ' ἄλλους ὁ μελάτος λουκουμᾶς,
κι' ἄγκιστρα τῆς σωτηρίας τὰ μουστάκια σου κρεμᾶς,
καὶ παθαίνουν συφορέλιαις καὶ πολλαῖς δουλιαῖς μὲ
ὅλ' οἱ πλειονοψηφοῦντες. [φούνταις

—

Σὲ τιμῶ, σὲ μεγαλύνω,
καὶ τοὺς ἄθλους σου λαμπρύνω,
λέγε κραταιὸν τὸ κόμμα
σὰν τὸν θεῖο παρλαπίπα,

κι' ὅσο χάνεται τὸ χῶμα
τόσο μεγαλόν' ἡ τρύπα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

(Ἔξω τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Μεγάλης Βρεττανίας,
ποῦ κουρνιάζουνε τὰ τζάκια τῆς μεγάλης κοινωνίας,
μία πατινάδα κάνουν εἰς τὸν Κόντη τὸν Τζωρτζάκη,
πρῶτο τῆς Κερκύρας τζάκι).

—

Φ. — Μπρὸς 'στὴν Μπρεττάνια σταμετῶ
καὶ τὸν Κορριάτη χαιρετῶ,
ποῦ κάθε στρούγγα 'βάλθηκει μαζί του νὰ τὰ βάλῃ
καὶ τὸν καταδιώκει...
κάθ' ἐκκλησιὰ χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου ψέλλει
κι' ἐγὼ τοῦ Θεοτόκη.

—

Μὶς 'στὴν Μπρεττάνια κάθεσαι καὶ βλέπεις μὲ ραχάτι
καρσὶ τὸν Κῆπο τοῦ Λαοῦ καὶ πλάγια τὸ Παλάτι.

—

Τὸ βλέπεις καὶ λιγόνεσαι,
τὸ βλέπεις καὶ πληγόνεσαι,
μὲ πάσο βολτατζάρεις
κι' ὅλο τὸ κορτετζάρεις.

—

Σὰν ἐκκλησιὰ 'στὴν ἔρημο ποῦ δὲν τὴν λειτουργοῦνε
ἔτσι κι' αὐτὸς ποῦ καρτερεῖ καὶ δὲν τὸν προσκαλοῦνε.

—

Ὁ Λεωνίδας ἄρχισε νὰ σοῦ βαρῇ κεμπάναις,
βασιλικοὺς ἐρώτεψες κι' ἔβγήκαν μαντζουράναις.
Ἦλθε κι' ὁ Σαμουήλης σου,
ἤλθαν κι' οἱ τόσοι φίλοι σου,
σκιάδο, σοῦ λίνε, Κόντη μου, καὶ δὸς του σύρε κι' ἔλα,
γιομὰ ν' ἀνέβῃς 'στὴν Ἀρχὴ μὲ μόσχο καὶ κανέλα.
Βασιλικὰ πλατύφυλλε μὲ τὰ σαράντε φύλλα,
λογάρισε καὶ τὸν καιρό, ποῦ σὶ παιδιὰ' ἡ σκύλα.

—

Π. — Ρίχνω μάσκουλα καὶ τράκαις,
κι' ἕνας φίλος σου μὲ βρήκαις
ταπεινῶς σὲ χαιρετῶ
καὶ τῆς βρήκαις του πετῶ.
Δὲν ταιριάζει καθὼς εἶμαι μέσα 'στὴ Βουλὴ νὰ 'μπῶ,
φράγκικα γιομὰ θὰ βάλω καὶ καπέλο Μιραμπώ.

—

Χαιρετῶ σε μὲ κλαρίνο, χαιρετῶ σε μὲ τὴν ἅρπα,
ἔβγα μὲ τὸν Καλοσγούρο, τὸν Χυτῆρη καὶ τὸν Σκάρπα,
ἔβγα, Κόντη, κι' ὅλος χάρις
τὴν Ἀρχὴ νὰ κορτετζάρῃς.
Πέρδικά μου πλουμισμένη, λέει Κόντης ἐραστὴς,
δίκτυα ξέβεργα θὰ στήσω νὰ περάσῃς νὰ πιαστῇς.

—

Κι' ἂν 'στὰ δίκτυα μου σὲ πιάσω,
περδικά μου πλουμιστή,
τότε νέζι, τότε πάσο,
σακρενὸν καὶ σαπριστί.

—

Ὁ Βουδούρης σου δὲν 'βγῆκε καὶ μιὰ ψῆφο παραπάνω
'δώσανε 'στὸν Καραπάνο.
Μὶ τοῦ μπάρμπα Θοδωράκη τὸ συφοριασμένο κόμμα
ἐγιὴκαν ἕνα σῶμα
κάθε στρούγγας οἱ τρανοί,
κι' ὅλοι των μὶ μιὰ φωνὴ
'βάλθηκαν νὰ στραπατσάρουν τὸ μεγάλο σου τὸνόρε,
μὰ σὺ μένεις πάντα κρῖνος καὶ καμαρωμένο ριόρε.

—

Κάζο φαίνεται πανσάτο, κι' εἶναι μία προμελέτη,
γιὰ νὰ δείξουν 'στὸ Παλάτι πῶς δὲν κάνεις γιὰ Ντοβλέτι.

—

Φ.— Κυπαρίσσι μου 'ψηλό,
ἔλα μου γιαλὸ γιαλό.
Σήκω, Κόντη μου, γιαμὰ,
σήκω ζάχαρι καὶ μέλι,
τὸ Παλάτι σ' ἐκτιμᾷ
κι' ἂν προσκλήσεις δὲν σοῦ στέλλῃ.

—

Τί πανόρηο φεγγαράκι
κι' ἀνοιξιάτικη βραδιὰ,
μυρωδάτο τἀγεράκι
παίζει μέσα 'στὰ κλαδιά.

—

Ἀπὸ τὴν ζωὴ 'στὸν Ἅδη μόνον ἕνα μενοπάτι,
κι' ἀπ' τὴν πόρτα τῆς Μπρεττάνιας ὡς ἀπένω 'στὸ Παλάτι
δέκα βήματα καὶ κάτι.

—

Πέσε, Κόντη μου, κοιμήσου, καὶ 'στὸν ὕπνο σου νὰ ὄῃς
πῶς μινόρε τραγουδεῖς
ἐμπροστὰ 'στῶν Ἀνακτόρων τὴν μεγάλη Σπιανάδα,
καὶ πῶς κάπειος ἀπὸ 'πάνω τίκι τάκα σοῦ κτυπᾷ,
καὶ πῶς πλύνεσαι σὰν ἐζόγια μὲ λουμπὲν καὶ σαπουνάδα,
καὶ πῶς μπαίνεις 'στὸ Παλάτι, κι' ἐννοοῦνται τὰ λοιπά.

—

Πούρου 'μύρισε καπνός,
'στὸν καθρέφτη καμαρώσου,
κι' ὅσα λαχταρᾷς ζυπνός
νὰ τὰ ὄῃς μὲς 'στ' ὄνειρό σου.

—

Νὰ λυθῇ σριγμένος κόμπος,
τὸν χορὸ καὶ σὺ νὰ σύρῃς,
πίσε, Κόντη μου, λοστρόμπος,
ζύπνησε καραβοκύρης.

Ὁ Συρανὸ Δὲ Μπερζεράκ, πάρτε πολλοὶ καὶ λίγοι,
μετάφρασις περικαλλὴς τοῦ ποιητοῦ Σπρατήγη.
Ὁ μυταρᾶς ὁ Συρανὸ μὲ θέλγητρα περίσσια,
μεγάλο δρᾶμα τοῦ Ροστάν, ποῦ σείνει τὰ Παρίσια,
ὁ Συρανό, τῶν ἱπποτῶν τὸ πνεῦμα κι' ἡ λατρεία,
τύπος κι' ἐξώφυλλον λαμπρόν, τιμᾶται ῥρίγκα τρία.

—

Νέα σειρὰ σπαρταριστῆ Διηγημάτων πρώτης,
ποῦ γλαφυρῶς ἐσυλλέγησεν ὁ γλαφυρὸς Ἀξιώτης,
βιβλίον περιζήτητον μὲς στ' ἄλλα τὰ βιβλία
ἐξέχον ἐπὶ χάριτι κι' ἐπὶ φιλοκαλίᾳ.

—

Μίλησις ὁ Κυριάκος, ὁμογενὴς 'στὴν ξένην
κι' ἔμπορος ἐπὶ χρόνους 'στὴν Ὀδησσόν πολλοὺς,
ῥραδιούργησεν τώρα τὴν ἀδελφὴν Ἑλένην
τοῦ Παρεσκευοπούλου, λογίου προαιλεῶς,
νέαν προτερημάτων καὶ χάριτος πολλῆς,
κι' εὐχήθη 'στὸ ζευγάρι πολλὰ κι' ὁ Φασουλῆς.

—

Ὡραῖον ἐμβατήριον τῆς αὐτονόμου Κρήτης
ὑπὸ Βαρβέα μουσικοῦ μὲ τίτλον «Ψηλορείτης.»

Τοῦ ΡΩΜΗΟΣ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦσιεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιᾷ
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾷ

Τοῦ Μαρτίου εἰκοστή.
σφαῖρα κρῦα καὶ ζεστή.

Ποδοντος ἑξακόσια καὶ πενῆντα ἕξη.
τοῦ βοιδοῦ κατένας στεφάνων ἂς πλέξῃ.

Ἕνα ξαφνικὸ χαμπάρι,
ὁ Ζαΐμης δὲν τουμπάρει.

—

Ὅσος πόλεμος κι' ἂν γίνῃ καὶ ρητορικῆς ἀγὼν
τὸν τρανὸ τὸν μουστακάτο
δὲν θὰ τὸν κυλίσουν κάτω
μήτε ζήτημα Προέδρου κι' ἀκυρώσεις ἐκλογῶν.
Ὅλους τοὺς κρατεῖ 'στὸ κοῖλον τῆς θαυματουργοῦ παλά-
[μης,
τὸν μουγγὸ τὸν προστατεύουν αἱ προστάτιδες Δυνάμεις.

—

Κι' ὅσοι νομώθουνε σεκλέτι
γιὰ τὸ δόλιο τὸ Ντοβλέτι,
τὰ μαλλώματα ν' ἀφήσουν, νὰ τραβοῦνε τὰ μαλλιά των,
καὶ νὰ πάρουν ἕνα τσουβλο γιὰ νὰ ξύνουν τὴν κοιλιά των.
Ὁ Ζαΐμης, ὁ Ζαΐμης.... ὅσα κι' ἂν εἰπῆς κι' ἂν κάμῃς
τὸν μουγγὸ τὸν προστατεύουν αἱ προστατιδες Δυνάμεις

—

Ἂς λουφάξῃ πᾶσ' ἀγέλη
γιατὶ πᾶν χαμένη' οἱ κόποι,
κι' ἡ Κορῶν' ἂν δὲν τὸν θέλῃ
μὰ τὸν θέλουν 'στὴν Εὐρώπη.
Φίλος ὁ Σαλισβουρίας, κι' ὁ Λουμπὲ 'τικός του βλάμης,
τὸν μουγγὸ τὸν προστατεύουν αἱ προστάτιδες Δυνάμεις.

—

Μὴ θεσμῶν σὰς τρῶνε τύποι,
καὶ σὺ, Κόντη μου Κορφιάτη,
ἄδικα μὲ καρδιοκτύπι
κορτετζάρεις τὸ Παλάτι.
Καὶ σὺ, Κόντη, πρέπει τώρα τὸν Ζαΐμη νὰ συνδράμῃς,
ἐπειδὴ τὸν προστατεύουν αἱ προστάτιδες Δυνάμεις.

Ζαΐμης ὁ μουστακαλῆς
κι' ὁ παλαβὸς ὁ Φασουλῆς.

—

Ζα.— Μακράν μου, φάσμα κι' Ἐριννύς,
κοντὰ μὴν ἔρχεται κανείς.
Ποιὸς εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κτυπᾷς;
λοχίας εἶσαι γὰ παππᾶς;

—

Φασ.— Εἶμαι τὸ φάσμα τὸ κρυπτὸν
τῆς γεννετείρας σου τῆς γῆς,
ποῦ στένεμά σου τὸ σεπτὸν
ἐξώρκιζα τοὺς ἐκλογεῖς.

—

Ζα.— Σὲ γνωρίζω κι' ἀπ' τὸ ράσσο
κι' ἀπὸ τοῦτο τὸ σπαθί,
ὁποῦ κόβει κάθε πράσσο,
ποῦ 'μπροστά του θὰ 'βριθῇ.

—

Σίμωσε 'στὸν μουστακάτο,
ποῦ θλιμμένος σιωπᾷ,
σὲ γνωρίζω καὶ σπαθάτο,
σὲ γνωρίζω καὶ παππᾶ.

—

Ἐσμιξαν στρατὸς καὶ κλῆρος 'στὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα,
ὁ λοχίας καλυμμαύκι κι' ὁ καλόγερος κορῶνα.
Ἅπλωσε τὸ μαῦρο ράσσο, φορα τὸ σπαθὶ καὶ βάρει,
παππᾶς εἶσαι γὰ πουλάρι;

—

Φασ.—Εἶμαι καὶ παππᾶς καὶ πλάρι καὶ σπαθάτος τσε-
[δπαῖδος καὶ δορυφόρος τοῦ Θεοῦ τῆς σιωπῆς. (λιπῆς,
Ὁ στρατὸς μαζὶ κι' ὁ κλῆρος
ὠργανώθησαν προχείρως,
καὶ μὲ πλοῦτον ἐγκωμίων ἡ τῶν Καλαβρύτων γῆ
τὸν βουδὸν ἐξύμνει πᾶσα,
ὁ λοχίας μὲ τὰ ράσσα
εἶναι μιὰ τῆς δράσεώς μας ἐλαχίστ' εἰσαγωγή.

—

Βάζω τὸ σπαθὶ 'στὴ μέση,
φαρδομάνικο φορῶ,
κι' ὅπως θέλω καὶ μ' ἀρέσει
φανερὰ ψηφοθηρῶ.

—

Ὁ Ζαήμης δρόμο ἤπῃρε,
τὸ ζουλάπι τὸ ξιφτέρι...
χαῖρε σὺ, στρατὲ καὶ κλῆρε,
ποῦ πηγαίνεις χέρι χέρι.

—

Ἡ πατρίς μας ἀναζῇ,
ἀδελφώθησαν μαζί
καλυμμαύκι καὶ κορῶνα
ὅπως στὸν παληὸν ἀγῶνα.

—

Ὦ πατρὶς ἐξαναστᾶσα,
κάτι βλέπω σ' ὅλα μέσα,
κι' ὁ λοχίας μὲ τὰ ράσσα
μοῦ θυμίζει Παππα-Φλέσσα.

—

Μοῦ θυμίζει πρῶτα χρόνια
καὶ θριάμβους διατόρους,
μοῦ θυμίζει ρασσοφόρους
μὲ τσαπραζιὰς, μὲ μηλιόνια.

—

Μοῦ θυμίζει καὶ τὸν Διάκο, τὸ παιδὶ τῆς Ἀλαμάννας,
μοῦ θυμίζει πολεμάρχους τοῦ σπαθιοῦ καὶ τῆς καμπάνας,
μοῦ θυμίζει σκλάβων ὄρμα
καὶ πολέμου πανηγύρι,
ὅπου πήγαιναν ἀνάμα
γαϊταγάνι καὶ ψαλτῆρι.

—

Κὺρ Ἀλέκο, σὺ καὶ μόνον
ἐξανέστησες καὶ πάλιν
τῶν παληῶν ἐκείνων χρόνων
τὴν τροπαιοφόρον πάλιν.

—

Κι' ὅλοι βλέπουν ἱερέα τὸν λοχία τὸν φονταρο
καὶ τοὺς ἐκλογεῖς ὁρκίζει καὶ τοὺς πέρνει καὶ καπάρο,
κι' εἶδαν τὰς διοργανώσεις
προγραμμάτων ἀϋδίων
μέσα στὰς μεταμορφώσεις
τῶν ἀρχαίων Ὀθιδίων.

—

Κι' ἠχησαν ξηραὶ κοιλάδες,
κι' ἠχησαν δρυμῶνες κι' βρη
πῶς τῆς Λαύρας οἱ παππάδες
ἐγινῆκαν ψηφοφόροι.

—

Κι' ἔλαμπε μετὰ πομπῆς
σὲ παππάδων πατριὰς
ἡ σεπτὴ καὶ τριλαμπὴς
τῶν Ζαήμηδων τριάς.

—

Κι' ἐπανέτειλεν ἡμέρα,
ὅπου στὴν Μονὴν τῆς Λαύρας
πανελλήνιος παντήρα
ἐσηκώθη τῆς παλάβρας.

—

Κι' ἔτριξε σπαθὶ φαντάρων καὶ παππάδων κομπολόγι,
κι' ὁ μεγάλος Γερμανὸς
ἐπεφάνη ζωντανὸς,
καὶ φαντάρους καὶ παππάδες μὶ κατάνυξιν ἠδλόγει.

—

Τῶν ἐνδόξων Καλαβρύτων
βλέπει σήμερα τὴν γῆν
ἀνεξάντλητον πηγὴν
ἄλλων καὶ κλεῶν ἀῤῥήτων.

—

Κι' ἀπ' ἐμπρὸς διαβαίν' ἡ χώρα
κέντρον φώτων καὶ σταθμὸς,
καὶ διορισμῶν πληθώρα.
ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

—

Βλέπει προκοπαῖς μεγάλαις,
ποῦ τοῦ φαίνονται σὰν γρίφοι,
βλέπ' ὑπὸ τὰ ράσσα ξίφη
κι' ὑπ' αὐτὰ ποδιῶν φευγάλαις.

—

Βλέπει μ' ἕνα χάσκον ὕφος
πῶς ψαρεύεται κι' ἡ ψῆφος
μὲ Βαγγέλιο καὶ μὲ πάλα,
βλέπει κι' ἄλλα, βλέπει κι' ἄλλα,
ποῦ δὲν τάδε στὸν καιρό του,
κι' ὅλο κάνει τὸν σταυρό του.

—

Βλέπει ν' ἀφλογὴ σοφία
μὲς στὴν τόση λευθερία,
βλέπει καὶ τηλεγραφεῖα
μέσα σ' ἄγνωστα χωριά.

—

Βλέπει στολισμοὺς ποικίλους,
βλέπει δρᾶσι, βλέπει φούρια,
βλέπει τηλεγράφου στύλους
φορτωμένους σὲ γαϊδούρια.

—

Βλέπει γύρω βουλιβάρτα, τοὺς παληοὺς ξεχάνει χρόνους,
ποῦ πικρὰ τοὺς περγελοῦν,
βλέπει μισθοδοτουμένους ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ τοὺς ὄνους,
ποῦ τοὺς στύλους κουβαλοῦν,
ὅπως ἐμισθοδοτεῖτο κι' ἡ κλεινὴ τῶν θρύλλων ὄνος,
ποῦ τὰ μάρμαρα φορτώθη τοῦ παγκάλου Παρθενῶνος.

—

Βλέπει κόσμον κεχηνότα,
βλέπει γράμματα καὶ φῶτα,
καὶ τὴν πρόοδο νὰ τρῶνε μὲ τῆς σούπας τῆς κουταλαις,
μὰ κυττᾷ καὶ λιγεραῖς
τοῦ σπητιοῦ νοικοκυραῖς
τὴν μπουγάδα των ν' ἀφίνουν καὶ νὰ γίνωνται δασκάλαις.

—

Βλέπει κάθε λαδικὸ
μ' ἕνα σὶχ δασκαλικὸ
στὸ Σχολειὸ νὰ τραβᾷ,
πλὴν ἀκούει καὶ μουρέλλα
νὰ φωνάζουν βι ἀ βά,
καὶ ξεραίνεται στὰ γέλοια.

—

Στὰς κυρίας τὰς εὐσχήμους
σταματᾷ γελῶν καὶ κλαίων,
βλέπει κώμας, βλέπει δήμους
μὲ Σχολεῖα τῶν θηλέων.

—

Κι' ὁ Ζαήμης, ὁ μὲ ζῆλον ἀγαστὴς φιλοπατρίας
προσπαθῶν τῶν Καλαβρύτων νὰ μορφώσῃ τὰς κυρίας,
ἀναμέσον ἐρειπίων
καταρτίζει μέγαν αἶνον
ἀπὸ στόματος νηπίων
καὶ μικρῶν διδασκομένων.

—

Τόσην δρᾶσιν ὁ Δεσπότης σὰν ἐμβρόντητος κυττᾷ,
δρόμοι, κῆποι, συντριβάνια, καὶ παντοῦ γιὰ στύλους
κι' ἕνας ἀπὸ τὴν Φελλὸη τηλεγραφικῶς ῥωτᾷ (λάκκος,
δρὸ γνωστούς του στὸ Λεχοῦρι «πόσ' ἀπίδια βάζ' ὁ σάκ-
(κος;

Ὁ Φασουλῆς μεστὸς χολῆς.

—

Παρὰ τὸν ποταμὸν Βουρῶν
τὸν ἀποξηρανθέντα
ἐκάθισα παραληρῶν
κι' ἄρχισα τὴν κουβέντα,
καὶ γοερῶς ἐθρήνησα μετὰ τοῦ Περικλέτου
ἐν τῷ μνησθῆναι τοῦ βουβοῦ καὶ τοῦ πανευεργέτου.

—

Καὶ στὸ Λεχοῦρι τὸ κλεινὸν ὑδραγωγεῖον πρώτης
γιὰ νὰ χορταίνῃ μὲ νερὸ καθένας ὑδροπότης.
Πρὸς διανυχτὲς δεξαμενὰς σπεύδει λαὸς δρομαῖος,
ἰδοὺ τῆς νέας ἐποχῆς Ἀδριανὸς Ρωμαῖος.

—

Νερὰ καὶ στὰ Καλάβρυτα κι' ὑδραγωγεῖα τόσα,
καὶ λέει κάθε γλῶσσα:
«Πρὸς τὸν Ζαήμην τρέχετε,
ποῦ σιωπῶν ἀνέχεται
τὰς λαιδορίας πάσας,
καὶ δέχεται μορφῶν πληγὴν
ὁ ταύτην τὴν διψῶσαν γῆν
ἐν ὕδασι κρεμάσας».

—

Νὰ κι' ὁ Δῆμος τῆς Ψωφίδος,
νὰ κι' ὁ Δῆμος τῆς Κρασίδος,
ὁ Βοδᾶς, ἡ Κερπινή,
μὰ κι' ὁ Δῆμος τῶν Παΐων
μὲ τοὺς κλάδους τῶν βαΐων
ταπεινῶς σὲ προσκυνεῖ.

—

Τόσους ποταμοὺς καὶ λίμνας γεφυρόνεις πέρα πέρα
ὅπως τῶν Περσῶν ὁ Ξέρξης τὸν Ἑλλήσποντον μιὰ μέρα.
Νὰ τῶν Σουδενῶν ἡ κώμη,
κι' ἐδῶ πέρα νέοι δρόμοι
καὶ γεφύρια σὰν κι' ἐκείνου,
νὰ κι' ἡ λίμνη παρεκεῖ,
ποῦ θὰ μείνῃ ἱστορική
ὅπως ἡ τοῦ Λαμαρτίνου.

—

Νὰ τῶν Σουδενῶν ἡ λίμνη, ξηρανθεῖσα παντελῶς,
τὴν ἐξήρανε κι' ἐκείνην ὁ ξηραίνων σιγηλός.
Πᾶν ἡ βρώμαις κι' ἀπ' ἐκεῖ,
κι' οὔτε σκούζουν βαθρακοὶ
βρεχεκὲξ κοὰξ σὰν πρῶτα,
κὺρ Ἀλέκο φωτοδότα.

—

Τρέχουν τρίχουν τὰ νερὰ
διαυγῆ καὶ καθαρὰ,
κάθε τῶν Αὐγείων βρῶμα
παντελῶς ἀπελυμάνθη,

κι' εἰς ξηρὸν τριβόλων χῶμα
θέλλουν Ἀπριλίων ἄνθη.

—

Καὶ κτυπᾷς μ' ὁρμὴν γενναίαν
εἰς ἀγῶνας ἐκλογῆς
πολυκέφαλον Λιρναίαν
παλαιᾶς συναλλαγῆς.

—

Καὶ τῶν νόμων βκρδιατέρος
καμαρόνεις καὶ προβάλλεις
Ἡρακλῆς ροπαλοφόρος
μπρὸς στὰ πόδια τῆς Ὀμφάλης.

—

Τώρα πρῶτος τῶν ἐν τίλει
δέχεται γλυκὺς τὰ βῆλη
τοῦ ρητορικοῦ Φωτήλα καὶ τοῦ λαόφρου Πετμεζᾶ
ὁ γιὰ στύλους τηλεγράφων ἐκμισθώσας τόσα ζᾶ.

—

Καὶ χωρὶς ν' ἀνοιξῇ στόμα
καθενὸς ἀκούει σκῶμμα
ὁ δι' ἔργων κατασκώψας
μαυρισθέντας ἀντιπάλους,
καὶ τοσαῦτα ράψας κόψας
γιὰ τοὺς φίλους τοὺς ἀλάλους.

Ζαημικὴ παραφορὰ βροντόφωνος καὶ λιγυρά.

—

Ὡς πότε, παλληκάρια, μὲ μπόσικαις δουλειαῖς
θὰ τρῶμε πάντα βρούβαις, θὰ ξύνωμε καλμαῖς ;
ὡς πότε στὴν σοφίαν ἄλλοι θὰ μᾶς περνοῦν
κι' ἡ τσούπαις σας θὰ ξαίνουν στὰ σπήτια των μαλλιά;
καλλίτερα μιὰν ὥρα δασκάλαις νὰ γενοῦν
παρὰ νὰ βόσκουν πάντα κατσίκια καὶ γαλιά.

—

Ὡς πότε τὸ Λεχοῦρι δὲν θἄχ' ὑδραγωγεῖα ;
ὡς πότε καθε λίμνη θὰ στέκῃ τιλματώδης,
καὶ θ' ἀπειλῆται φίλων ἡ προσφιλὴς ὑγεία
καὶ θέρμη θὰ θερίζῃ τοὺς ἐκλογεῖς λιμώδης ;

—

Ὡς πότε τόσα γαῦρα κι' ὁρμητικὰ ποτάμια
θὰ κατακλύζουν πόλεις, κληματαριαῖς, καλάμια,
χωρὶς ποτὲ κανένας ἀπὸ τοὺς Κυβερνήτας
ἡμέρα νὰ τὰ φέρῃ στὰς πρώτας των τὰς κοίτας ;

—

Ὡς πότε τὰ γαϊδούρια θὰ τὰ φορτώνουν μόνον
κολοκυθοκορφάδες, σπανάκια καὶ λοιπά ;
ὡς πότε στὰς ἡμέρας ἐκλογικῶν ἀγώνων
δὲν θἔναι γιὰ παντιέρα τὸ ράσσο τοῦ παππᾶ ;

—

Ὡς πότε τόσοι Δῆμοι θὰ μένουν ὅπως ἦσαν
χωρὶς τηλεγραφεῖα καὶ φῶς ἠλεκτρικόν,
καὶ μὲς στὴν γῆν τῶν φώτων τὴν ὑπερφωτισθεῖσαν
καὶ φῶτα δὲν θὰ λάμπουν Σχολείων θηλυκῶν ;

—

Γιατὶ τῆς δράσεώς μας τὸ κέντρον νἄναι μόνον
τῶν Ἀθηνῶν ἡ πόλις καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
κι' ἀλλοῦ νὰ μὴν πηγαίνουν οἱ νέοι πρὸς σπουδάς ;
γιατὶ καὶ τὸ Λειβάρτσι κι' ἐκεῖνες ὁ Βοδᾶς
νὰ μὴν ἐρύσουν μίαν
τοῦ Σέν' Ἀκαδημίαν ;

—

Πίσω σεῖς, ἐχθροί μου λάλοι,
σκορπισθῆτ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ.
πίσω, κὺρ Φωτήλα κι' ἄλλοι,
πίσ' ὀπισθοδρομικοί.
Πίσω νὰ μὴ σᾶς βαρέσω,
σκάστε, σκάστε, δὲν θὰ πίσω.

—

Νὰ τὰ μυρμήκια
μπρὸς στὸ λιμοντάρι,
πάτα σκουλήκια
γερὸ ποδάρι.
Ρήτορας ἄκου
καὶ σκυλολόγια,
ποῦ λὲν τοῦ κάκου
μπόσικα λόγια.
Ἀπ' τὸ καυκὶ των ἔβγηκαν σαλιάγκοι,
πάτα τους ὅλους, πάρτους φαλάγγι.

—

(Εἶπεν αὐτὰ τὰ τρομερὰ κι' ἀκούεται βροντή,
κι' ἔντρομον ἀνεγείρεται τὸ τμῆμα τῆς Βουλῆς,
καὶ τοῦ λοχία τοῦ παππᾶ τοῦ πέρτ' ἡ λεοντῆ
κι' ἀμέσως ἐμφανίζεται γελῶν ὁ Φασουλῆς).

Ἀϊδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πρωτευουσιάνου.
Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιρινά,
μὰς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὥρας φορεσιαῖς,
πρωτευουσιάνοι λέοντες, γαμπρῶν κορμοστασιαῖς.
Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχή μου τί κοψίματα,
τί πᾶζαις, τί κορδώματα,
τί τέλεια ραψίματα
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε μὲ τὴν ξυλένια μέση :
«χαρὰ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ».

—

Ἑορτὴ τοκιλωτάτη κι' ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας
Ἑταιρίας Φιλοπτώχου, τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας,
ποῦ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος θὰ γενῇ τῆς προσεχοῦς
νὰ γλεντίσῃ τοὺς πλουσίους καὶ νὰ θρίψῃ τοὺς πτωχούς.
Θἄδῃ σίγουρο λαχεῖο, ποῦ καθένας θὰ κερδίσῃ,
καὶ παντὰς ἀπὸ λαχεῖους διαφόρους θὰ μιλήσῃ.
Ἐκεῖ πέρα κι' ἀλογάκια
καὶ γλυκὰ γλυκὰ λογάκια,
καὶ μιγάλο πανηγῦρι, φῶτα, γέλοια, μιὰ χαρὰ,
καὶ κυρίαις καὶ κορίτσια σὰν τὰ γάργαρα νερά.

—

Τοῦ Γεωργίου Πρίγκηπος περίφημος εἰκών,
ἔργον Κορνάρου τοῦ γνωστοῦ τὰ μέλα τιχνικόν.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
στὸν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦσιν χρόνων
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παθενώνων.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαρτίου κι' ἑβδόμη
καὶ μεγάλ' ἐξελέγξεις ἀκόμη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιά.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιά

Ἑξακόσια πενῆντα κι' ἑπτὰ
κι' ὀργασμος εἰς ἑδάφη ἑπτὰ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.—Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς πετοῦν τὰ χελιδόνια
κι' ἀκούω συμξιμο ξιφῶν,
κι' ἀπὸ τὸν λόφον τῶν Νυμφῶν
βροντοκοποῦν κανόνια.

—

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἀνέτειλεν ἡμέρα,
καὶ μετ' αἰσθήματος θερμοῦ
πηγαίνω 'στὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ
νὰ 'δῶ καμμιὰ παντιέρα.

—

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἡ δόξα καταφθάνει
ἡ σακαράκα μας βροντᾷ
καὶ φιγουράρουν τριχαντὰ
καὶ μὲ λοφία κράνη.

—

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἀστράφτουν τὰ γαλόνια,
πηγαίνουν κι' ἔρχονται στρατοί,
καὶ βγαίνουν γιὰ τὴν τελετὴ
κυρίαις 'στὰ μπαλκόνια.

—

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς καινούργιο πανηγῦρι
μ' ὅλαις τῆς πόζαις τῆς παληαῖς,
καὶ φλέγει ραχοκοκκαλιαῖς
τοῦ Μάρτη τὸ λιοπύρι.

—

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς ἀκούω τὴν τρουμπέτα
καὶ τὸ ταμπούρλο τὸ βαρύ,
καὶ μοναχὰ τοῦ Θοδωρῆ
δὲν βλέπω τὴν μπαρμπίτα.

—

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς κυττῶ τοὺς πατριώτας
σὰν πάντα κεχηνότας,
μὲ λόγους πανηγυρικοὺς ἀκοτίζουν τὸ μυαλό τους
καὶ τῶν προγόνων ἡ σκιαὶς τραβοῦν τὸν διάβολό τους.

—

Τῆς ἐθνικῆς τῆς ἑορτῆς θεάματα θαυμάσια,
καὶ τόσοι πρόγονοι στρυφνοὶ
πηγαίνουν κατὰ τὸ Δαφνὶ
νὰ 'δοῦνε τὰ γυμνάσια.

—

Τῆς ἑορτῆς τὸ φρόνημα τοὺς ἀναγκάζει τώρα
νὰ σπεύδουν 'στὸ Δαφνὶ ταχεῖς,
πέρνουν κι' ὁμπρέλαις τῆς βροχῆς
νὰ μὴν τοὺς πάσῃ μπόρα.

—

Πάω κι' ἐγὼ περίεργος νὰ κάνω λίγο χάζι,
σαλπίγγων δωδεκὰς ἠχεῖ.
καὶ μέσ' ἀκράτητος ψυχὴ
σκιρτᾷ κι' ἀνατριχιάζει.

—

Τουφέκια βλέπω χάρω μου νὰ κάνουν πυραμίδες,
καὶ γιὰ πολέμους νὰ μιλοῦν
σὲ πεῦκα ποῦ μοσχοβολοῦν
σπαθάτα μερακλῆδες.

—

Φέρνουν τῆς σούβλας τὰ σφακτά, τὰ κεβουν μὲ τὸ πέλα,
κι' ἀκούω νὰ πουλοῦν ἐκεῖ
σύζα, κουλούρια καὶ ρακί,
κι' ποσοστέμπο κι' ἄλλα.

—

Εὐζωνάκια καὶ φαντάροι
μοῦ ἁρσίζουν τὸν λαιμὸ,
σ' ἑνὸς πιύκου τὸ κλωνάρι
τὴν παλάσκα μου κρεμῶ.

—

Βλέπω κουρμαμάναις στιβα
καὶ σφακτὸ ποῦ μὲ λιγόνει

κι' ὑποτίθεται 'στὴ Θήβα
πῶς ἐχθρὸς κατασκηνόνει.

—

Πέρνω τὸν Στρατὸ παγάνα,
τρώγω λίγη κουραμάνα,
καὶ ξαπλόνομαι βαρειὰ
μές 'στῶν πεύκων τὰ κλαριὰ,
τρώγω κι' ἕνα κοκορέτσι
καὶ θυμοῦμαι τὸ Βαλτέτσι
καὶ τοῦ Βάλτου τὰ χωριά.

—

Πρασινίζουν γύρω κάμποι,
Περικλέτο θεοτσύμπη,
τραγουδῶ τὸν Χαραλάμπη,
τραγουδῶ καὶ τὸ γιαροῦμπι.

—

Τόκα σκούζομε κι' ἐβίβα,
μὰ κανένας δὲν ξεχάνει
'στὴν ἑπτάπυλη τὴν Θήβα
πῶς ἐχθρὸς καρτέρι κάνει.

—

Πῶς μ' ἀρίσει, Περικλέτο,
μὲ σφακτῶν ὤμοὺς δημίους
πάντα νὰ προϋποθέτω
ἀνυπάρκτους πολεμίους.

—

Γυμνάσια πορείας,
ἱππεῖς καββαλαρίας,
κανόνια καὶ πεζοί,
κι' ἐκ δρόμων διαφόρων
ὅλοι 'στὸν πρὸς ὃν ὅρον
ἐφθάσαμεν μαζί.

—

Πεύκη κτυπᾷ τὴν πεύκη,
λεύκη κτυπᾷ τὴν λεύκη,
κι' ἀρχίζομε τὸ ζεῦκι.

—

Φωναῖς ἀντιλαλοῦσαν
κι' ὅλοι παρακαλοῦσαν
μὴ βρεῖτε τ' ἅρματά μας βροχῆς σταλαγματιὰ
κι' ὅταν ἐχθρὸς σιμώσῃ δὲν πιάνουνε φωτιά.

—

Ἐμπρὸς καθεὶς Ἀννίβας,
καμμιὰ ψυχὴ μὴν τρέμῃ,
μήτε κανένα μοῦσι,
κι' ἂς λὲν ἀπὸ τὰς Θήβας
μαζὶ μὲ τὸν Ἐτεμη
πῶς ἔρχεται λεροῦσι.

—

Ὁ Στρατὸς αἰσίως φθάνει
κι' ὅλους δρεῖς μᾶς πιάνει
κι' ἀρχινοῦν τῆς πείνας ρίγη,
δὲν εἰξεύρεις ἐκεῖ πέρα
μές 'στῶν πεύκων τὸν ἀέρα
ἡ μαγκοῦφα πῶς ἀνοίγει.

—

Κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸ ζειαφίτι
μ' ἕπιασ' ἔξαφνα σεκλίτι,
κι' ὅπως λὲν ὁλοταχῶς
πῆρα δρόμο μοναχός.

—

Ἀνεμνήσθην, Περικλέτο, τοὺς πολέμους τοῦ Παππου,
κι' ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς μου φρίττει,
κι' ἀπὸ τοῦ Δρομοκαΐτη
μοῦ φωνάζουνε «γιὰ ποῦ;»

—

Περικλέτο, σύρ' ἐκεῖ,
τράβα πρὸς τὸ Χασεκῆ
καὶ τὴν ἱερὰν ὁδόν,
κι' ἐγὼ χαίρων καὶ πηδῶν
ἄλλη στράτα πέρνω μόνος,
ἕως οὗ κι' οἱ δυὸ συγχρόνως
φθάσωμε 'μπροστὰ 'στὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαΐτη.

—

Π.— Τράβα πρῶτος, φαφλατᾶ,
κι' ἔρχομαι κι' ἐγὼ μετά.
Ἁρματώσου, Φασουλῆ,
τὸ καθῆκον μᾶς καλεῖ,
κι' ὅταν ἀπὸ διαφόρους τῆς Ἀθήνας ἀτραποὺς
ὁ Στρατὸς πορείας κάνῃ
καὶ συγχρόνως κάπου φλάνῃ,
μοῦ μυρίζει σὰν Κορδόνι, μοῦ μυρίζει σὰν Παππος

—

Τοῦ Μαρτιοῦ μεγάλη σχόλη,
νὰ στρατεύματα καὶ στόλοι,
κι' ἕνας λέει τὸ μακρύ του κι' ἄλλος λέει τὸ κοντό του,
μὲ τὰ νύχια περπατεῖ
καὶ δυὸ στέφανα κρατεῖ,
ἕνα γιὰ προγόνων ἔνδοξους κι' ἕνα γιὰ τὸν ἑαυτό του.

—

Ἔλα, βρὲ, ν' ἀγκαλιασθοῦμε,
τέτοια μέρα σὰν κι' αὐτὴ
πρέπει νὰ προβιβασθοῦμε
δίχως νὰ 'ρωτᾷς γιατί.
Νὰ καὶ σήμερα σπαλέταις νὰ πληρώσωμεν ξανὰ
τὰ κενά μας, τὰ κενά.

—

Φ.— Ἐμπρὸς λοιπὸν πρὸς τὸ Δαφνὶ καθένας μας νὰ τρέξῃ,
πορτὲ μοὰ μὲν παραστὰ γιατὶ μπορεῖ νὰ βρέξῃ.
Ἐκεῖ προσμένουν πρόγονοι καὶ πάπποι κολοσσοὶ
στεφάνια νὰ τοὺς πλέξωμε, νὰ 'ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου,
φαντάσου, Περικλέτο μου, τί θὰ τραβᾷξ' καὶ σὺ
ὁπόταν μιτὰ θάνατον γενῇς σκιὰ προγόνου,
γιατὶ καθὼς δὲν ἀγνοεῖς, ξυλένιε φουκαρᾶ,
θέλεις δὲν θέλεις προγονος θὰ γένῃς μιὰ φορά.

—

Π.— Πᾶμε λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ,
μπουμπουνισμένη κεφαλή,
μὰ πρὶν νὰ φθάσωμε κι' οἱ δυὸ μπρὸς 'στὸ Φρενοκομεῖο
δέξου καμπόσαις χαστουκιαῖς σὰν φιλικὸ σημεῖο.

Χαιρετισμοὶ μουσταχαλῆ γραφέντες ὑπὸ Φασουλῆ.

—

Ἀκούσετε χαιρετισμοὺς τοῦ λαλου Κυβερνήτου
χωρὶς σειρὰν κανονικὴν καὶ τάξιν ἀλφαβήτου.
Χαῖρε, ποῦ νέο ξαφνικὸ μᾶς ἦλθε τὴν Δευτέρα
καὶ καταπίπασμα ναῶν ἐσείσθη πέρα πέρα.
Χαῖρε, ποῦ παραιτήθηκες μονάχα μὲ τὸ στόμα,
χαῖρε, ποῦ τὴν παραίτησιν δὲν ἔβωσες ἀκόμα.

—

Χαῖρε, ποῦ τὸ τσερβέλο μας σαστίζει καὶ τὰ χάνει
μὲ σὲ τὸν γλωσσοδέτη,
χαῖρε, ποῦ ξελιγόνεσαι κι' οὔτε καρδιὰ σοῦ κάνει
ν' ἀφήσῃς τὸ Ντοβλέτι.

—

Χαῖρε, ποῦ πέφτεις κάτω συγκινῶν,
ἀλλὰ χωρὶς νὰ φαίνεσαι πεσμένος,
χαῖρε, ποῦ παραιτήθης κυβερνῶν,
χαῖρε, ποῦ κυβερνᾷς παραιτημένος.

—

Χαῖρε τῶν μουσταχιῶν μουστάκι πρῶτο,
χαῖρε, ποῦ σ' ἐπετύχαμε 'στὸ λῶτο,
χαῖρε τῆς σωτηρίας κελεπούρι,
ποῦ τῆς Κορδόνας ἔτριψες τὴ μούρη,
χαῖρε, ποῦ τῆς ἔπῆρες τὸ ψωμί,
χαῖρε παραιτημένε μου καὶ μή.

—

Χαῖρε, ποῦ μόνος ἐσπέρνες κι' ἐθέριζες,
χαῖρε, ποῦ καὶ τὸν θεὸ τὸν 'φοβέριζες,
χαῖρε, ποῦ λίγο λίγο μᾶς προώδευες,
χαῖρε, ποῦ καὶ τὸν Κόντη τὸν 'κορτέυες,
χαῖρε, ποῦ δυνατὴ σοῦ τὴν σκαρώσανε
κι' ὅλη τὴν ἐκλογὴ τὴν ἀκυρώσανε.

—

Χαῖρε, ποῦ δὲν σκιαχτῆκαν τὸ μουστάκι σου,
μήτε τὸν ἀδελφὸ Παναγιωτάκη σου,
χαῖρε, ποῦ σὲ σκοτίζουν συλλογαῖς
κι' ἐζήτησες λιμπρέτα παλαιότερα
νὰ δείξῃς πῶς κι' εἰς ἄλλαις ἐκλογαῖς
ἀπ' τὰ δικά σου γίνηκαν χειρότερα.

—

Χαῖρε, ποῦ 'στὰ προγράμματα σοῦ 'φέρανε χαλάστρα,
χαῖρε, ποῦ μᾶς 'λουλούδιζες σὰν μενεξὲς οἱ βάζο,
χαῖρε, ποῦ σὰν βασιλικὸς 'μαράθηκες 'στὴ γλάστρα,
χαῖρε, ποῦ δὲν ἐπρόσμενες νὰ πάθῃς τέτοιο κάζο,
χαῖρε, ποῦ τέτοιο τολμημα σὰν ὄνειρο σοῦ 'φάνη
κι' ἡ Βαγγελίστρα 'λέγαμε τὸ θαῦμα της νὰ κάνῃ,
καὶ νὰ 'μιλήσῃ μιὰ φορὰ τὸ στόμα τῆς σιγῆς
καὶ ν' ἀναιρίσῃ μοναχὸ μομφὰς τῆς ἐκλογῆς.

—

Χαῖρε, ποῦ 'γέμισες νερὰ τὸν τόπο τὸν ξερὸ,
χαῖρε, ποῦ καὶ τ' ἀμίλητο μᾶς ἔφερες νερό,

χαῖρε, ποῦ μὲ τὰ σκέρτσα σου τὸ ἔλιωσες τὸν Κόντε,
χαῖρε, ποῦ τὰ Σχολεῖα σου θὰ πᾶνε τῶρ' ἀμόντε,
χαῖρε, ποῦ τώρα θὰ τραβᾷ 'στὰ κουτουροῦ τὸ κράτος,
χαῖρε, ποῦ καὶ τῆς Θέμιδος ὁ Κήνσωρ Μαυρεράτος
ἀδίκως ἐταξείδεψε κι' ἔπιανε 'στ' Ἀργοστόλι
νὰ πῇ γιὰ τὰ προγράμματα νὰ τὰ θαυμάσουν ὅλοι.

—

Χαῖρε, ποῦ κρώζουν σήμερα κοράκια λιμασμένα
τῆς πείνας τὸν κρωγμόν
κι' ὅσας γεφύρας ἔκτισες τόσες ἔκαμαν γιὰ σένα
γεφύρας στεναγμῶν.

—

Χαῖρε τῶν ντιστεγκέδων ντιστίγκτ,
χαῖρε παληῶν ἐπίπλων μαραγκτ,
χαῖρε, ποῦ τόσοι λάλοι θέλουν δίσιμο,
χαῖρε, ποῦ κρύος εἶσαι καὶ 'στὸ πέσιμο,
χαῖρε, ποῦ κι' ὁ Παρρὴν κατεσπευσμένως
γράφει 'στοὺς Εὐρωπαίους τὰ μαντάτα,
τρὶς χαῖρε, ποῦ μισοπαραιτημένος
ἐπῆγες εἰς τῆς Πέμπτης τὴν παράτα.

—

Χαῖρε, ποῦ τὴν παραίτησιν τὴν νέαν
κυττάζει τόσος κόσμος ἠλιθίως,
χαῖρε, ποῦ θὰ μᾶς πᾷς 'στὴν Χαναναίαν,
χαῖρε, ποῦ σὲ παραίτησε κι' ὁ θεῖος,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ Κορδόνα του σὲ 'βάρεσε,
χαῖρε, ποῦ τὸ Κουβέρνο σοῦ παράρεσε.

—

Χαῖρε, ποῦ τὴν παραίτησιν τὰ σύρματ' ἀναγγέλλουν,
χαῖρε, ποῦ κι' αἱ Προστάτιδες Ζαΐμη μόνο θέλουν,
χαῖρε, προστατευόμενε τῶν Προστατίδων κοίραν,
χαῖρε, ποῦ τὴν παραίτησιν κατάκαρδα τὴν 'πῆρανε,
χαῖρε, ποῦ σὲ Ρωμαῖικο σὺ θέλουν νὰ τὸ σώσῃς,
χαῖρε, ποῦ τῆς Εὐρώπης σου θὰ τῆς κοστίσ' ἡ πτῶσις.

—

Χαῖρε, ποῦ θὰ ξεπέσουνε κι' ἡ ράτσας των ἂν πέσῃς,
χαῖρε, ποῦ τὴν παραίτησιν 'μπορεῖ ν' ἀνακαλέσῃς,
χαῖρε, ποῦ τρέμουν τῆς Βουλῆς αἱ πλειονοψηφίαι,
χαῖρε τῆς Ψωροκώστενας μουστακαλὴ νυμφίε.

—

Χαῖρε, ποῦ μένουν ἄγνωστα 'στοὺς πρώτους τῆς Βουλῆς
τἀδηλα καὶ τὰ κρύφια σοφίας σιγηλῆς,
χαῖρε, ποῦ μᾶς ἐμάρανε τῶν μουστακιῶν τὸ στρίψιμο,
χαῖρε, ποῦ κάθε μας ἐχθρὸ τὰ μοῦτρα θέλουν τρίψιμο,
χαῖρε, ποῦ σ' ἐπροσκύνησι κι' ὁ Τοῦρκος μὲ τὸ φέσι του
καὶ κάθε Καλαβρυτινὸ τὸν ἔβαλες 'στὴ θέσι του.

—

Χαῖρε, ποῦ τόσα σχέδια κυττάζεις
καὶ πικροχλαῖς γι' αὐτὰ τὰ κακομοίρικα,
χαῖρε, ποῦ δυνατὴ φωτιὰ τοὺς βάζεις
νὰ μὴν τὰ 'βροῦν οἱ Κοντῆδες χαζίρικα.

—

Χαῖρε, ποῦ τώρα βλέπομε μὲ πόνο
ἐσπερινὴ νὰ γίνεται θυσία,
καταμαύρος κάπνὸς καὶ στάχτη μόνο
μονάκριβη χαρτιῶν περιουσία.

—

Χαῖρε, Νομοσχεδίων καταρράκτη,
ποῦ τάφαγαν λυσσάρικα σκυλιά,
χαῖρε, ποῦ πέρνουν ὅλοι λίγη στάκτη
νὰ μὴν ξεχνοῦν τὴν τόση σου δουλειά.

—

Χαῖρε, ποῦ θὰ τὴν ἔχουν σουβενίρ
καὶ θὰ φωνάζουν «κρῖμα κι' ἁμαρτία,
ποῦ τέτοιος ρηξικέλευθος ἀνὴρ
ὑπὸ χαρτιῶν κατέπεσε φορεία.»

—

Χαῖρε, ποῦ θὰ φιράνουνε πολλῶν χαρτάτων λίπη,
χαῖρε, πρὸ πάλιν ἀρχινᾷ μεγάλο καρδιοκτύπι,
χαῖρε, ποῦ τόσοι καρτεροῦν τοῦ Παλατιοῦ μηνύματα
κι' ὅλο νομίζουν πὼς ἀκοῦν 'στὴν πόρτα των κτυπήματα.

—

Χαῖρε, ποῦ πάλι σὲ πολλοὺς μυρίζει παλαμήδα,
χαῖρε, ποῦ λέγονται πολλὰ καὶ γιὰ τὸν Λεωνίδα,
χαῖρε, ποῦ σήμερα κι' αὐτὸς κρατεῖ κλειστὸ τὸ στόμα του
κι' Ἀκαδημία τῶν Γκογκοὺρ βαπτίζεται τὸ κόμμα του.

—

Χαῖρε, ποῦ μᾶς εὑρήκανε μπιλάδες,
χαῖρε, ποῦ θὰ ξανάχωμε δουλειαῖς,
χαῖρε, ποῦ ξεσκονίζονται βελλάδες,
χαῖρε, ποῦ ξεροτρίβονται κοιλιαῖς.

—

Χαῖρε, ποῦ μὲς 'στὴ γῆ τοῦ ραχατιοῦ
τῆς κρίσεως ἀρχίζουν νταβατούρια,
χαῖρε, ποῦ κι' ἡ μαμμὴ τοῦ Παλατιοῦ
θὰ τρέχῃ γιὰ τὰ νέα γεννητούρια.

—

Χαῖρε, ποῦ γιὰ νὰ λείψουν οἱ καθυμοὶ
τὴν καρτεροῦν μὲ ψυχικὸν ἀγῶνα,
καὶ λένε πὼς ἂν πάῃ γιὰ μαμμὴ
δὲν θὰ παρακαθίσῃ γιὰ λεχῶνα.

—

Χαῖρε, ποῦ παραιτεῖσαι πρᾶος κι' ἥμερος,
κι' ἴσως ξαναστηκώσῃς τὸν μπερδέ,
κι' ἀναστηθῆς σὰν Λάζαρος τριήμερος
νὰ ψάλωμ' ἐρδὲ Λάζαρε περδέ.

Ὁ Συρανὸ Δὲ Μπερζεράκ, δάστρου καὶ τέχνης κράμα,
μετάρρυσις περικαλλὴς τοῦ ποιητοῦ Στρατήγη,
πιστὸν ἀπεικονίζουσα τὸ φημισμένον δράμα
μὲ στίχων γλαφυρότητα καὶ φαντασίας σφρίγη.
Τέτοια βιβλία σὰν κι' αὐτὸ πολὺ σπανίως βγαίνουν,
τρέξετε ν' ἀγοράσετε κι' ἀκόμη λίγα μένουν.

—

Γρηγόριος Ἐμπεδοκλῆς, νέος ἐκ τῶν κλεινῶν,
ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς ἐν κύκλῳ συγγενῶν
μὲ τὴν Μαρίαν, ὀγλοδὴ μὲ τὴν Πετροκοκκίνου,
ἐξέχουσαν εἰς χάριτος κι' ὄφρὰν ὡς κάλυξ κρίνου.

—

Καὶ πάλιν συνιστῶ θερμῶς Κ ό σ μ ο ν τ ὸ ν Π α ι δ ι κ ό ν,
τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ Περιοδικόν,
ποῦ τὴν ἐξαμηνίαν του τὴν πρώτην ἐτελείωσε
καὶ τὴν ἀξίαν φήμην του λαμπρὰν ἐθεμελίωσε.

—

Μοναστήριον Δαφνίου, μιὰ μελέτ' ἱστορική
Κωνσταντίνου τοῦ Σπανούδη, ἀληθῶς σημαντική,
ἐκδοθήσεται πλουσίως ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει
κι' εἶν' ἐξαίρετον βιβλίον, ποῦ θὰ τὸ θαυμάσουν ὅλοι.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ

Τρίτη τοῦ μηνὸς Ἀπριλίη.
Ἀνοιξις καὶ χαλομπλί.

Ἑξακόσα πενήντα κι' ὀκτώ,
χάσκουν τόσοι μὲ στόμ' ἀνοικτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Ἐξημέρωσε Δευτέρα,
πανηγύρεως ἡμέρα,
'στὴν Βουλὴν τῶν Κοντοτήτων
ἐκλογὴ τῶν Καλαβρύτων.

—

Πέρασ' ἀπὸ τὴν Βουλὴ
καὶ μοῦ φώναξαν πολλοί:
«τἀμαθες, βρὲ Φασουλῆ;
ὁ Πρωθυπουργὸς μιλεῖ.»

—

Ἀλλὰ λόγια δὲν πρεσμένω,
δίνω μιὰ καὶ μέσα μπαίνω,
κι' ὁπού 'στὰ ὄρθ' φωναζομένη γένη:
«τόπο κανεὶς νὰ μπῶ
γιὰ ν' ἀκούσω Δημοσθένη,
γιὰ ν' ἀκούσω Μιραμπώ.»

—

Καὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μπουκέτο
τί κυττάζω, Περικλέτο;
τὴν μουγγὴ τὴν παντομίμα
σὰν Κικέρωνα 'στὸ βῆμα
μὲ παρλάτα καὶ μὲ λίμα.

—

Λάβα καὶ φωτιὰ δὲν χύνει,
ὁμιλεῖ μὲ τὸ στανιέ,
κι' ἀπαντᾷ 'στὸν Μαρκεζίνη,
Βουλευτὴ Σαντορηνιό.

—

Δίχως φόρκα, δίχως πίκα,
μὲ κρυφότητα, μὲ γλύκα,
ζαχαρένιος μορφονιὸς
στάζει ζάχαρες καὶ κάντα,
χάσκει κι' ὁ Σαντορηνιὸς
μὲ τὰ κόκκινα τὰ γάντια.

—

Τοὺς ἐπῆρε τὸν ἀέρα,
κάτω τοὺς ἐκύλισε,
πανηγύρεως ἡμέρα,
ὁ Ζαΐμης 'μίλησε.

—

Ἡ μορρὴ του φωτισμένη
μ' ἕνα φῶς θαμπὸ θαμπό,
κι' ἡ σκιὰ τοῦ Δημοσθένη
κι' ἡ σκιὰ τοῦ Μιραμπὼ
τὸν ἐγλυκοφίλησε,
ὁ Ζαΐμης 'μίλησε.

—

Κάποιο θαῦμα θὰ γενῇ,
Περικλῆ καναγία,
κι' ὁ Ζαΐμης μὲ φωνή,
'λύθηκαν τὰ μάγια,
κι' ἡ χαρὰ ξεχείλισε,
ὁ Ζαΐμης 'μίλησε.

—

Τὸν λοχία τὸν παππᾶ,
τὰ ρουσφέτια καὶ λοιπά,
καθεμιᾶς μοιρῆς τὸ στίγμα
μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα
ὅλα τὰ διόλισε,
ὁ Ζαΐμης 'μίλησε.

—

Τὰ μουστάκια του στριμμένα,
τὰ φακιόλ' ἀνεβασμένα,
χέρια πόδια 'στὴ γραμμή,
Κυβερνήτης μας καὶ μή,
ποῦ τσερβέλια ζάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

—

Κάθε λέξις σαΐτιά,
τώρα τὴν φωνὴν ἐντείνει,
καὶ τοὺς ἔδωσε 'στ' αὐτιά,
ποὺ 'γινηκαν τελατίνι,
κάθε στόμα 'σφάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

—

Δὲν ἀκοῦς ν' ἀγκομαχῇ
λέξι δὲν 'λησμόνησε,
Δεσποτάδες μοναχὰ
ποῦ δὲν 'χειροτόνησε,
ὅλα τἄλλα τέλυσε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

—

Πέρα πέρα τοὺς σαρόνει,
Μαρκεζίνη καὶ λοιποὺς,
ὡς κ' ὁ θεῖος ὁ παπποῦς
στέκει καὶ τὸν καμαρόνει,
ποῦ τὸ λαμπερό του μάτι
γιὰ Κουβέρνο καὶ Παλάτι
σὰν μπακίρα 'γυάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

—

Ὁ παραιτηθεὶς δικτάτωρ
πάλιν τὴν φωνὴν ἐντείνει,
Πλουστρίσιμους ῥάτορ,
ὅπως λέγουν οἱ Λατῖνοι,
κόσμον ἐξεμαλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

—

Κάθε βλάκας μὲ πατέντα,
παύει τὴν σαχλοκουβέντα,
'λούφαξαν τὰ Παρλαμέντα,
παλῃῶν χρονῶν ντοκυμέντα
'πῆγε καὶ 'ξεσκάλισε,
ὁ μουγγὸς ἐλάλησε.

—

Πέρνει καὶ τὰ ξισκονίζει
καὶ μ' αὐτὰ τοὺς δαιμονίζει.
Κάθε στροῦγγα τῆς Βουλῆς
μ' ἕνα πόδι 'χορεψε,
χαῖρε, πάτρη προσφιλής,
ὁ μουγγὸς ῥητόρεψε.

—

Εἰς τὸ βῆμα νάτος νάτος
κ' ὁ νταῆς ὁ Μομφεράτος,
ἔπη λέγει πτερωτὰ
προασπίζων τὸν Ζατήμην,
μὰ 'στοῦ λόγου του τὴν ῥώμην
κάνει φάλτσα δυνατά.

—

'Αγριεύει κάθε στάνη,
γδοῦπος, πάταγος πολὺς,
κάτω, λέγει, καὶ δὲν κάνει
γιὰ τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς.
Ἐδῶ πέρασι δὲν ἔχουν ἡ δικανικαὶς σοφίαις,
τοῦτος εἶναι προφεσόρος μόνο γιὰ δικογραφίαις.

—

Τὸ μαινόμενον τὸ σμῆνος
κάτω κάτω ξεφωνίζει,
κ' ὁ Ραδάμανθυς κ' ὁ Μίνως
σὰν τὸ κίτρο κιτρινίζει.

—

Βρὲ παιδιὰ τὸν 'Αντωνάκη, βρὲ παιδιὰ τὸν ἀδυκάτο
μὴν τὸν κάνετ' ἔτσι τώρα, μὴν τοῦ λίτε κάτω κάτω.
Κ' ἂν 'στὸν λόγο κάνῃ λάθη
σὰν πρωτόπειρο παιδί,
μὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ μαθῇ
πιὸ καλὰ νὰ κελαϊδῇ.

—

Βρὲ παιδιὰ τὸν 'Αντωνάκη, βρὲ παιδιὰ τὸν ἀδυκάτο
μὴν τὸν κάνετ' ἔτσι τώρα, μὴν τοῦ λίτε κάτω κάτω.
Πλὴν τὸ πλῆθος, Περικλέτο, μανιῶδες ἐπιμένει,
κ' ἐπὶ τέλους μὲ θυμὸν
τροπαιοῦχος κατεβαίνει
ὁ κριτὴς ὁ Σολομών.

—

Κ' ἕνας καθένας τὸν πεισμόνει
καὶ τοῦ λέν οἱ φαμφαρόνοι:
«κὺρ 'Αντώνη, κὺρ 'Αντώνη,
νὰ μὴν τρῶς πολὺ πεπόνι»

—

Καὶ τὴν Τρίτη, Περικλέτο, ξαναπέρασ' ἀπ' ἐκεῖ,
γιὰ νὰ 'δῶ πῶς θὰ τελειώσῃ φλογερὰ ῥητορική.
Πλὴν ἀντὶ νὰ 'δῶ καμίνι
κ' ἀκυρώσεις ἐκλογῆς,
ζήτω 'φώναζαν τὰ σμήνη
'στὸν Μεσσίαν τῆς σιγῆς.

—

Κάθε πρῶτος ἐν τοῖς πρώτοις
εἶχε μία βουδαμάρα,
κ' ἦτο τόση σοβαρότης,
κ' ἦτο τόση σαχλαμάρα.

—

Πῶς ἐχάστηκαν, καλέ,
τόσαι τόσων ἀπειλαί;
πῶς ἐχάστηκαν ἐκθέσεις
καὶ ψυχῶν θυμοὶ καὶ βράσεις;
Περικλέτο, μὴν ἐμέσῃς,
Περικλέτο, μὴν ξεράσῃς.

—

Δὲν ἐπρόσμεναν πολλοὶ
τέταιο θαῦμα πῶς θὰ γίνῃ,
ὁ Ζαήμης νὰ 'μιλῇ
καὶ νὰ βουδαθοῦν ἐκεῖνοι.

—

Κ' ἄλυτος θὰ μένῃ γρῖφος
πῶς τῶν λαλῶν ἡ βροντὴ
'βγῆκε μόνον ἕνας τζίφος
καὶ τσιφούτη πατιρντί.

—

'Αναστάσεως ἡμέρα, κ' ἡ Βουλὴ τοῦ γένους πᾶσα
ὁμοθύμως ἀναστᾶσα,
μὲ διάχυσιν μεγάλην ἱλαρῶν τρυφεροτήτων
ἐπεκύρωσε τὴν ὅλην ἐκλογὴν τῶν Καλαβρύτων.

—

Κόκκαλο κ' ὁ Μαρκεζίνης,
ὁ κρατὴρ τῆς Σαντορήνης.

δὲν ἐπρόσμενε ποτέ του τέταιο καζὸ νὰ τοῦ γίνῃ
καὶ τὴν ἐκθεσί του βράζει κ' ὅλο τὸ ζουμί της πίνει.

—

'Επιστεύατε, βρὲ μπόμφοι,
πῶς θὰ γίνουν ὅλ' αὐτά;
'παίζαμε τὸ κλωτσοσκόδρι
κ' ἦσαν μόνο χωρατά.
Μᾶς ἐλίγωσε νηστεία
καὶ τὰ 'λέγαμε γι' ἀστεῖα.

—

Π.— Μὰ κ' ἐγὼ, βρὲ κακομοίρη,
'πῆγα μὲς 'στὸ Κοιμητῆρι,
κ' εἶδα μνήματα πολλὰ
κ' ἕναν ἴσιο νὰ γελᾷ.

—

'Γέλασα κ' ἐγὼ μαζί του, καὶ γελῶντας, Φασουλῆ,
'πέρασ' ἀπὸ τὴν Βουλὴ,
πλὴν ἀντὶ 'ψηλά τὸ σῶμα
γίγαντος νέκροῦ νὰ 'δῶ,
τῆς ἐλπῖδ τὸ νέο κόμμα
'ψήφιζε τὸν Τσαμαδό.

—

Κ' ἀπ' τὰ ρόδα τὰ σπαρμένα φλογερᾶς ῥητορικῆς,
πρώην ἀκυρωτικῆς,
τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων
τῆς 'Αρχῆς ἐπιδητόρων,
'πῆρα πέντε καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα τὸν σαλιάρη,
ὅμως 'πῆρα κι' ἕνα ξύλο νὰ σ' ἀργάσω τὸ τομάρι.

Ἡ παραίτησις κι' ἡ κρίσις,
ποῦ δὲ κάνουν νὰ δακρύσῃς.

—

Πῆρε τέλος ὁ μουγγός,
πρόβλημα στριμμένης Σφιγγός,
μὲ προγράμματα μεγάλα
πῆρε μία κουντρουβάλα
τώρα ποῦ κι' αὐτὲς ἐφάνη κορωνῶν λαλίστατος,
καὶ τῆς ἐκλογῆς ὁ λόγος ἦτο πρῶτος κι' ὕστατος.

—

Ὁ μισοπαρατηθεὶς
καὶ μὲ βέλη κεντηθεὶς
μ' Ἕν' ἀμάξι πῆγε μόνος 'στὸ Παλάτι χέρι χέρι,
ἦταν ὅμως μεσημέρι,
κι' εἶπαν]'στὸν παραιτημένο μὲ ντιλικατέτσα τόση
ἄλλην ὥρα νὰ περάσῃ τὴν παραίτησι νὰ δώσῃ.

—

Ἠύξανε τὸ κόμμα του
δι' ἑνὸς του νεύματος,
ἄνοιξε τὸ στόμα του
κι' ἐπληρώθη πνεύματος.

—

Συμφορά!... πρὶς στιγμὴν ἀνατρέχῃς
νὰ δαγκώσῃς τὸν κάθε σκορπιό,
πλὴν 'στοὺς φίλους θρηνῶν ἀπεκρίθης :
«παραίτησέως ξύδι θὰ πιῶ».

—

Πικρατήσεως ὥρα κι' ὀδύνης,
σκυθρωπὸς καὶ περίλυπος γέρνεις,
μὲ σκληρότατο χέρι τὴν ἕλκεις,
μὲ σκληρότατο χέρι τὴν πέρνεις.

—

Τὰ προγράμματα τέλειες ὅλα,
τοῦτο μόνο δὲν εἶπες, ἱππότη,
πῶς ἀκαίρως τινάζεις τὰ κῶλα
πρὶν νὰ κάνῃς κανένα Δισπότη.

—

Οἶμοι Κουβέρνο, 'φώναξες, οἴμοι καὶ πάλιν οἴμοι,
οἱ Κόντηδες σοῦ 'ρίχτηκαν σὰν ὄρνια 'στὸ ψοφῆμι.

—

Ἕνα καὶ μόνον τρόπαιον 'τῆς τελευταίας πάλης,
ὁ Κώστας ὁ μελιστηγὸς, ὁ Πρόεδρος Τσπάλης.

—

Τρὶς ἄξιος, τρὶς ἄξιος, τοῦ Τσκαδοῦ τοῦ λένε,
καὶ τοῦ θλιμμένου Τσαρλαμπᾶ τὰ μάτια πικρακλαῖνε.

—

Μάρι καρότσα, Κόντη μου, καὶ σύρε 'στὸ Παλάτι,
ὁ Βασιλιᾶς σὲ καρτερεῖ νὰ σοῦ 'μιλήσῃ κάτι

—

Ἡ πρόσκλησις τοῦ Βασιλῆ
σοῦ 'φάνηκε σὰν ψέμμα,
γιατ' ἦτανε Πρωταπριλιά,
ποῦ σ' ἔκραξε τὸ Στέμμα.

—

Κόντη, δὲν ἦταν ὄνειρο, δὲν ἦταν φαντασία
πῶς ὁ μουγγὸς ξεκόλλησε ἀπὸ τὴν Ἐξουσία.

—

Ἀντηχοῦν ἡ Σπιανάδες καὶ φωνάζουν οἱ Κορφιάτες:
«γειά σου, Κόντη, μπράβο, Κόντη, γλυκογέλαστη μορφή.
Γιὰ τὸν Κόντη μας οἱ μόσχοι,τ' Ἀπριλιάτικα τὰ γιούλια,
γιὰ τὸν Κόντη λάμπουν τάστρα, γιὰ τὸν Κόντη λάμπ' ἡ πού-

(λια».

—

Τὰ λευστρίνια του φορεῖ,
μπαινοβγαίνει 'στὰ Παλάτια,
καὶ τὸ κόμμα καρτερεῖ
καὶ τὸν βλέπει μὲς 'στὰ μάτια.

—

Κόντη μας, μὴ μᾶς λυπήσῃς, Κόντη μας, μὴ μᾶς πικράνῃς,
ὅλως νὰ γίνῃς σ' ὅλους κι' Ὑπουργούς σου νὰ μᾶς κάνῃς.

—

Κόντη, κάνε με κι' ἐμένα, Κόντη μου, σὲ χαιρετῶ,
κι' Ὑπουργὸν ἀναγωρίας τὸν Ἀνάγυρων κυττῶ.
Ἔλαμψε σὰν Γαλαξίας
κι' ὁ ὁδοῦχος Εὐταξίας,
πρώτα Σαῦλος,
τώρα Παῦλος.

—

Χαίρει κι' ἡ Δικαιοσύνη, ποῦ πνιγκένει σὰν κουτσαύλα,
πῶς θὰ βάλῃ 'στὰ τρωτά της κι' ὁ Καράπουλος μιὰ παῦλα.

—

Νὰ Μινίστρος ὁ Ρωμάνος, ἄνθος ἀριστοκρατίας,
κι' Ἄθως τῆς διπλωματίας,
ὅλος καὶ ντιλικατέτσα 'στὸν Σουλτάνο στέλλει νότες
κι' εἰς ἀπάντησιν ἐκεῖνος τοῦ γυρεύει παγκοσότες.

—

Τρίζει τρίζει καὶ σαλεύει τὸ σπαθὶ μὲς 'στὸ φικάρι,
γειά σου, Κώστα Κουμουνδοῦρε, τῶν ἁρμάτων παλληκάρι.

—

Τὸν Βασιλῆ τὸν Βουδούρη, πρῶτον τῆς στεριᾶς ἀσίκη,
μᾶς τὸν ἔκαναν Ναυτίκο, μᾶς τὸν 'πῆραν οἱ Ναυτίκοι.
Μάϊνα λοιπὸν οἱ φλόκοι κι' ὅλοι 'στὰ κατάρτια σοῦζα,
ναυτικὸ σταθμὸ 'στὴν Κίνα νὰ ζητῇσῃ κι' ἡ μουφλοῦζα.

—

Κι' ἀπέξω σκλάβοι τραγουδοῦν κι' ἡ Τραπεζοῦς κι' ἡ Κύζικος:
«Κόντη σιδεροκέφαλος, Κορφιάτη καλεροίζικος».

Εἰς τὸ Ζάππειον ἐκεῖ
ἔκθεσις ζωγραφική,
ὅπου Γκύζης, Γιακωβίδης, Γιαλινὲς, καὶ τόσ' ἀστέρια,
κι' ἀπαστράπτουν μέσα 'στ' ἄλλα
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
Ρούλεῦ τοῦ περιφήμου τὰ περίφημα Ντελέρια.

—

Ὁ προσφιλὴς Μολφέτας, νέος Καραλλονίτης,
καὶ πρώτος τῆς κιθάρας ἀληθινὸς τεχνίτης,
μέσα 'στὴν Ἑταιρίαν καλεῖ τὴν Μουσικὴν
εἰς τέρψιν ἐξαισίαν καὶ καλλιτεχνικὴν,
κοντολογῆς κοντσέρτο σκοπεύει νὰ μᾶς κάνῃ,
ποὺ κόσμο θὰ μαγέψῃ καὶ κόσμο θὰ τρελλάνῃ.

—

Ἡ Πατρὶς Βουκουρεστίου ἔβγαλε μοναδικὸν
εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Λαύρας φύλλον πανηγυρικόν.

—

Ἀϊδονοπούλου μίλαθρον καὶ Παππαϊωάννου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πριωτευουσιάνου.
Ἦλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιριά,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γιὰ νὰ κόψετε τῆς ὥρας φορεσιᾶς,
πρωτευουσιάνοι λέοντες, γαμπρῶν κορμοσταση̃ς.
Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχή μου τί σοφίματα,
τί πᾶζες, τί κορδώματα,
τί τέλειοι ραφίματα.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε μὲ τὴν ξυλένια μέση:
«χαρὰ 'στενε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορίσῃ».

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλα μέτρα καὶ ρυθμὸς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' Ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιᾷ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾷ

Δεκάτη Ἀπριλίου,
παῦσις Κοινοβουλίου.

Ἑξακόσια πενῆντα κι' ἐννέα
σωτήρια προγράμματα νέα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Βρὲ Περικλέτο, τί χαρτεύουμε;
πᾶμε τὸν Κόντη νὰ συγχαροῦμε,
πᾶμε νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς ἀντάρα
καὶ νὰ τοῦ ρίξωμε καμπόσα σμπάρα.

—

Πηδᾶτ' ἐλεύθεροι, πηδᾶτε δοῦλοι,
ἐμπρὸς ἡ πιπίζα καὶ τὸ ντααούλι,
κουφέτα ρίχνετε 'μπροστὰ καὶ 'πίσω,
ἡ μοῦρλα μ' ἔσφιξε, θὰ ξερωνίσω.

—

Φτὲρε ντὶ Κέρκυρα καὶ ντὶ Λεβάντε,
γιὰ σένα φέστα καὶ φασαρία,
καὶ μὲς 'στὴ Ζάκυνθο καὶ μὲς 'στὸ Τζάντε
γιαμὰ βαροῦνε χαμπαναρία.

—

Ὅλ' οἱ Κορφιάτες 'πῆραν κουράγιο,
δοξολογίαις κάνουν 'στὸν Ἅγιο,
ὁ Κόντης ἦλθε, χαρὰς καὶ γέλοια,
χάνεις τὸν μπούσουλα, δὲν βρίσκεις ἄκρη,
κλαῖνε γυναῖκες, κλαῖνε μουρίλια,
κι' εἶναι κορόμηλο τὸ κάθε δάκρυ.

—

Εἰς τὸν ἀέρα πετοῦν καὶ πᾶνε
καπέλα Κόντηδων, σκούφιαις καλπάκια,
καὶ μὲς 'στῆς φούριας τὴν βράση σπᾶνε
τοὺς τεντζερέδες των μὲ τὰ καπάκια.

—

Λαμπρῆς ἀναίσουν κερὰ μεγάλα,
μάσκουλα, φώσφορα, φωτοχυσία,
μέσα τσῆ ρούγαις τραβοῦν πηλάλα,
κι' εἶναι ντελίριο καὶ βουρλισία.

—

Κρεμοῦν τὸ κάδρο σου σὲ κάθε πιάτσα,
τὸ κάδρο ποζάνει γλύκας πηγή,
κι' ὁ Παππᾶ-Βούλγαρης, νομπιλε φάτσα,
βάζει τὸ ράσσο καὶ σ' εὐλογεῖ.

—

Παῖξε, κιθάρα καὶ μαντολῖνο,
σπάστε καὶ τοῦτο, σπάστε κι' ἐκεῖνο,
ἀβάντι, Κέρκυρα, τρῶγε καὶ πῖνε,
Ἅγιος σου δεύτερος ὁ Τζώρτζης εἶναι.

—

Μπὰμ μπούμ, Κορφιάτισαις, μπὰμ μπούμ, Κορφιάτις,
ἀς μᾶς λιγώσουνε μαντολινάταις,
ὁ Κόντης ἔφερε μὲ τὸ λουστρίνι,
τὸ πρῶτο τζόβενο, τὸ φιγουρίνι,
καὶ μὲ κιθάρχις καὶ μαντολῖνα
βάλετε πλώρη γιὰ τὴν Ἀθήνα.

—

Μὲς 'στὴ πρωτεύουσας τσῆ Σπιανάδες
νὰ δῆτε τζόβενα, σπαλιὰ, σπαλέταις,
γιαμὰ νὰ σκούζετε δῶ πατινάδες,
νὰ πῆτε μάμολαις καὶ μπαρτζολέταις.

—

Ἐλᾶτε, τζόγιαις, φόρα καπέλο,
ἀβάντι, μούζικα, μπάσσο προφόντε,
καὶ τὸ 'δικό μου παληοτσερβέλο
παρασαλτάρισε γι' αὐτὸν τὸν Κόντε.

—

Π.— Ὁ Κόντης ποῦ νάναι; κοντεύει τὸ βράδυ
καὶ μαῦρο σκοτάδι
πλακώνει τὴν γῆ.

—

Ὁ Κόντης ποῦ νάναι; μὲ φίλους του μπράτσο
δὲν κάνει σουλάτσο,
δὲν τρώει φαγί.

—

Τὸν Κόντη γυρεύω, τὸν νεὸ Κυβερνήτη,
'ρωτῶ ποῦ κουρνάζει καὶ ποῦ κατοικεῖ,
τραβῶ 'στὴν Μπρετάνια, 'στὸ νέο του σπῆτι,
δὲν βρίσκω τὸν Κόντη γιαμὰ μήτ' ἐκεῖ.

—

Τά ζεύκια τά πρῶτα
ξεχάνεις, ἀφέντη,
μὲ κόπο κι' ἐδῶτα
πληρόνεις τὸ γλέντι.

—

Ὁ Κόντης τὸ φτερε
θά νοιώσῃ, θά μάθῃ
πῶς ἔχει τόνορε
σκοτούραις καὶ παθῆ.

—

Σὰν πρῶτα δὲν παίζει
καὶ σ' ἕνα τραπέζι
καθίζει κι' αὐτός.

—

Μπονόρα μπονόρα
σηκόνεται τώρα
καὶ ρέβει σκυφτός.

—

Δουλειαῖς ὁλόενα,
καὶ μούτσουνα ξένα
μικρὰ καὶ μεγάλα
κτυποῦνε τὴν πόρτα,
ζητῶντας ραπόρτα
γιὰ τοῦτα καὶ τάλλα.

—

Φ.— Δῶστε μας μπάλσαμο καὶ γιατρικό,
καὶ μέσα κι' ἔξω τὸ φῶς σου στεῖλε,
πνεῦμα τοῦ Κόντη μας εὐγενικό,
ὡσὰν νὰ λέμε σπίρτο τζεντίλε.

—

Πρόσιχε τώρα ποῦ βασιλεύεις
τὸ τόσ' ὀνόρε νὰ μὴ σπορκάρῃς,
μεταρρυθμίσεις νὰ μαγειρεύῃς,
μεταρρυθμίσεις νὰ φομπρικάρῃς.

—

Μεταρρυθμίσεις νύκτα καὶ 'μέρα,
ὡς ποῦ νὰ 'δοῦμε κι' αὐγὸ πετράχωλο,
μεταρρυθμίσεις πέρα καὶ πέρα,
ποῦ νἄναι θαῦμα κι' ἕνα μιράκολο.

—

Κι' ἂς πάρῃ βοῦλα καὶ βουλοκέρι
τὸ ντιλικάτο τοῦ Κόντη χέρι,
καὶ δίχως μόμολαις καὶ μιὰ γιὰ πάντα
κάθε Ταμεῖο νὰ σιντζιλλάρῃ,
γιὰ νὰ μὴ μπαίνουνε σὰν σὲ λοκάντα
οἱ λιμασμένοι κορακογλάροι.

—

Μεταρρυθμίσεις, μὰ δίχως ὄρια,
ντακάπο, Κόντη, γι' αὐταῖς θυσία,
ποῦ νὰ μᾶς μένουν μὲς 'στὴ μεμόρια
κι' ὡς 'στὴν διευτέρα τὴν παρουσία.

—

Π.— Γιὰ βελτιώσεις μὴν παρασκάνῃς,
φθάνει τσεντζίμο νὰ μὴν ξοδεύωμε,
νὰ λὲς μονάχα πῶς θὰ τῆς κάνῃς,
κι' ἐμεῖς νὰ κάνωμε πῶς σὲ πιστεύωμε.

—

Ἔχε τῆς μόνο μὲς 'στὸ μυαλό σου,
μὰ μὴ θελήσῃς γιὰ τὸ καλό σου
νὰ μᾶς σκαρώσῃς καμμιὰ τρόντι,
γιατὶ θὰ σβύσῃς, καθμένε Κόντη.

—

Τότε φινίρισες εἰς τὸ μουμέντο,
κι' ὅποιος φαντάζεται κενὰ δαιμόνια
πίνει τὸ κώνειον σιγουραμένο
καὶ πάει σούμπιτος 'στὰ καταχθόνια.

—

Φ.— Μὲς 'στὴν κοιλιὰ τῆς μάνας μου καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν κούνια,
ποῦ μοῦπαιζαν κουδούνια,
ἄκουα μεταρρύθμισις πῶς σίγουρα θὰ γίνῃ,
χρόνους πολλοὺς ἐπέρασα,
ἤμουν παιδὶ κι' ἐγέρασα,
κι' ἀκόμη δὲν 'κατάφερα νὰ μάθω τί σημαίνει.

—

Καλὴ κι' ἡ μεταρρύθμιστις κι' αὐτὰ τὰ μαραφέτια,
μὰ τί σᾶς λίνε, βρὲ παιδιά, κι' ἐκεῖνα τὰ ρουσφέτια.
Οὔρρα κι' ἡ μεταρρύθμιστις κι' ἡ περισυλλογή,
καλὸ γι' αὐτὰ νὰ φλέγεσαι, καλὸ γι' αὐτὰ νὰ φλίγῃς,
μὰ τί σᾶς λίει, βρὲ παιδιά, τζάμπα νὰ τρῷς φαγί
καὶ τοῦ μεγάλου Κεντρικοῦ παράδες νὰ συλλέγῃς.

—

Ἂς κόψωμε βαγιῶν κλαδιὰ,
μεταρρυθμίσεις, βρὲ παιδιά,
δὲν χάνομε καὶ τίποτα γιὰ τούταις νὰ παρλάρωμε
καὶ νὰ τῆς σριχτοδένωμε καὶ νὰ τῆς ἀμπαλάρωμε.

—

Γι' αὐταῖς ἂς εἶναι, βρὲ παιδιά, τὰ λόγια μας κομπόστα,
γι' αὐταῖς παρατρεχάμματα,
κι' ὅπως καμπόσα γράμματα
γράφουν ἀπάνω πόστ ρεστάντ καὶ μένουν εἰς τὴν πόστα,
ἔτσι κι' αὐταῖς μὲ κόκκινο καὶ μαῦρο βουλοκέρι
νὰ καρτερεῦν τὸν Λούθηρο χειμῶνα καλοκαίρι.

—

Κόντη, μὴ γίνῃς Λούθηρος, μὴ γίνῃς καὶ Καλβῖνος,
γιατὶ θὰ γίνῃ θρῆνος.
Μεταρρυθμίσεων καὶ σὺ μὴ βγάλῃς μανιφέστα,
τὰ πάτρια μας ἐλλαβοῦ, τὸν πάτριον ἀγῶνα,
κι' ἂς ξεροκκαλίσωμε τῶν ρουσφετιῶν τὰ ρέστα,
κτυπῶντας τὴν Συναλλαγή, τὴν λαίμαργη Γοργόνα.

—

Κορφιάτες 'στὸ ποδάρι
'σηκωθήκανε,
γιὰ σὲ τὸν κανακάρη
'μουρλαθήκανε.

—

Μὲς 'στὸ βαπόρι τώρα
τοὺς ἐμπαρκάρανε,
κι' ἤλθαν γεμάτοι δῶρα
καὶ σ' ἐμπλοκάρανε.

—

Σοῦ φέρνουνε πεσκέσι
ἀπὸ τὸν τόπο τους,
καὶ θέλουν μία θέσι
γι' αὐτὸν τὸν κόπο τους.

—

Π.— Θειοτόκη, πόζα κράτει,
μὴν ἀκοῦς τὰς παρακλήσεις,

καὶ μήτ' ἕνα κὰν Κορφιάτη
'στὴν ἀρχὴ μὴ διορίσῃς.

—

'Πές τους στόμα λιγυρό:
«τώρ' ἀμέσως δὲν μπορῶ,
ἐτώρ' ἀμέσως ντρέπομαι,
μὰ κατόπιν βλέπομε».

—

'Πὲς πῶς ἔχεις συλλογὴ
τὴν παληοσυναλλαγὴ
πρῶτα πρῶτα νὰ βαρέσῃς,
κι' ὕστερα νὰ δώσῃς θέσεις.

—

Φ.— Ἡ Πατρίδα σοῦ δείχνει γιὰ χαζὶ
τῆς κρυφαῖς τῆς πληγαῖς μία μία,
κι' ἔλα σῶστε με, Κόντη, φωνάζει,
ὦ ντελίτσα ντελ ἄνιμα μία.

—

Ὦ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μου γλυκύτης,
δός μου σοῦπα, ζουμί, κονσομέ,
καὶ σὺ τώρα γιατρὸς Κυβερνήτης
μιὰ ρετσέτα νὰ γράψῃς πὲρ μέ.

—

Τώρα πεζεύθες σὲ πόδους καβδάλα,
μία μπέλλα τοῦ Κόντη μορφή,
γιὰ παρὸν καὶ γιὰ μέλλον καὶ γι' ἄλλα
δὲν μοῦ κεῖγεται ὀλόλου χαρφί.

—

Τρέξε, Κόντη, γλαμὰ νὰ μὲ σώσῃς,
ὁ παρᾶς μου σὲ ξέναις σακκούλαις,
κι' ἐγὼ πρῶγω ξεραῖς βελτιώσεις,
ποῦ μοῦ φέρνουν κοιλιᾶς ἀναγούλαις.

—

Χαιρετῶ σε, Κορφιάτη μαγνήτη,
χαιρετῶ τὸ καινούριο σου σπῆτι,
κι' ἀποκάτω περνῶ πηδηκτὴ
καὶ κυττάζω τὴν πόρτ' ἀνοικτή.

—

Π.— Τῶν ἀγώνων ἡμέρ' ἀνατέλλει,
κι' ἕνας θεῖος παππούλης καὶ γέρος
ἀπ' τάνηψι του σήμερα θέλει
τῶν πραχθέντων εὐθύνας ἐγκαίρως.

—

Τοὺς θεσμοὺς τί τοὺς ἔκανες τώρα;
τὸ μουγγό του π' ἀνῆψε 'ρωτᾷ,
μὰ κι' ἐκεῖνο τὸν θεῖο κυττᾷ
καὶ τοῦ χόβει 'στὴ μέση τὴν φόρα.

—

Θεῖε μου, κι' ἂν σιωπῶ,
'πές μου τα πρὶν σοῦ τὰ 'πῶ.
Κορδονάραγα μεγάλε,
φέρε μία ζυγαριά,
κι' ἀπὸ τόνα μέρος βαλε
τἄρματά σου τὰ βαρειά,
καὶ τὰ ξίφη καὶ τὰ κράνη καὶ τὰς περικεφαλαίας
ἐκστρατείας λυσσαλέας.

κι' ἀπὸ τἄλλο τοὺς θεσμοὺς μας, πεῦχουν κλωτσοσκούφια [γίνες,
κι' ἂς ἔδοθμε σὲ ποιὸ μέρος ἡ μπαλάντζα θὰ βαρύνῃ.

—

Ὁ σιγγλὸς 'φουρκίστηκε
γι' αὐτὴν τὴν κουντρουβέλα,
καὶ μὲς 'στὸ σπῆτι 'κλείστηκε
σὰν ψάρι μὲς 'στὴ γραλα,
κι' ἄρησε τὸν Φωκίωνα μονάχο μὲς 'στῆς μπόρας
τοῦ πολεμάρχου Θοδωρῆ νὰ τρώῃ τῆς σπαλιόρας.

—

Πρωθυπουργέ, νὰ σὲ χαρῶ, τὰ Παρλαμέντα κλεῖστα,
κι' ἔβγα καὶ σὺ 'στῆς ἐξοχῆς ἀναπνοὴ νὰ πάρῃς,
ἀναγαλλιάζουν οἱ Κορφοί, γιορταζ' ἡ Μπέλλα Βίστα,
χαίρει κι' ὁ Κόντε Μεταξᾶς κι' ὁ Κοντε Φλαμπουριάρης.

—

Φ.— Σκιάδο, Προφέσορα σοφοῦ Κουβέρνου,
προβαίνεις νεογάμπρος μέλι γεμάτος
τῆς Ψωροκώστινας τῆς πολυφέρνου,
καὶ τὰ μελίμηνα κάνεις πεζάτος.
Ὕστερα, Κόντη, θ' ἀρχίσ' ἡ γρίνα,
νἄσουνα πάντα 'στὸν πρῶτο μῆνα.

—

'Στὸν ψεύτη κόσμο καὶ τὸν ἐψάμε
πάντα ζητοῦμε κάτι νὰ φᾶμε.
Φᾶτε καὶ πίτε τώρα ντιλόγκου
προτοῦ ν' ἀρχίσῃ φωνὴ καὶ κλάψα,
προτοῦ ν' ἀρχίσῃ μούγγρισμα βόγγου,
καὶ σᾶς ἀφήσουν ξανὰ 'στὴν κάψα.

—

Γέλασε, Κόντη καμαροφρύδη,
ὁοῦλοι καὶ λίμπεροι σοῦ κάνουν φέστα,
τσῆ βελτιώσεις βάλτης 'στὸ ξύδι
καὶ ὁλοὰ' ἔπαρε τὰ μανιφέστα.

—

Ὄρσε λιμπρέτων μεγάλη στίβα,
ὄρσε κι' 'Ελέγχων ξένα μπλάντζα....
Κόντη νὰ ζήσῃς... τόκα κι' ἐδίβα,
πίνω γιὰ σένα μιὰ μεσκουλάντζα.

Ἐπιστολὴ
'στὸν Φασουλῆ.

—

Κεφαλλονιά.—Κὺρ Φασουλῆ, μιὰ σοῦμα θὰ σοῦ κάνω
τῆς φέστας, ὁποῦ 'κάναμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὸν Ρωμάνο.
Σὰν 'μάθανε πῶς 'γίνηκε Μινίστρος ραρινάτος
ὁ πρῶτος ντιλικάτος,
ἐπάθανε σὰν ἀλαλιὰ καὶ τοῦ τσερβίλου σάλεψ,
κι' ἐπιάσαν τὸ σημανταριὸ καὶ Ρακαντζῆ κι' 'Ανέλεψ.

—

Γιὰ τὸν Ρωμάνο μας ποῦ λὲς ἀδιάκοπη παρλάτα,
'Άθως ἐδῶ κι' 'Άθως ἐκεῖ,
μὰ 'λέγανε καὶ μερικοὶ
τὸν 'Άθω πῶς τὸν 'γύρεψαν καὶ ξένα Κυνσολάτα.

—

'Βαρούσανε καμπανάρια,
'μπλοκάρανε καὶ τὰ χωριά,
καὶ σμπέρους ἀμολάρανε, κι' ἦταν γιορτὴ καὶ σκόλη,
κι' ἄνεψαν πολυκάντυλα 'στὸν 'Άγιο μας Γεράσιμο,
κι' οἱ Ληξουριῶτες 'σκύλιασαν πῶς ἔχει τ' 'Αργοστόλι
τέτοιον Μινίστρο μὲ μονάκλ σπουδαῖο καὶ διάσημο.

—

Χαρᾶς μηνύματα,
ντακάπο σμπόρι,
δὲν εἶχε κύματα
καὶ τὸ Σκηνάρι.

—

Κι' ἰσηκωθήκανε
κι' ἐβολατζάρανε,
κι' ἐκουρλαθήκανε
κι' ἐμπατσελάρανε.

—

'Άνθια καὶ μοσκιαῖς 'στὸν 'Άθω, κι' ἐγινέτην πανηγύρι
μὲς 'στὸ πρῶτο καὶ λουσάτο καφφενεῖο τοῦ Σωτῆρη.
Κορδομένος μὲς 'στ' ἀσκέρι
γιὰ τὸ νέο τὸ χαμπέρι
νὰ κι' ὁ Νιόνιος ὁ Βαντῶρος,
ἀβουκάτος προφεσόρος.

—

Κορδομένος κι' ὁ Μαράτος, ὁ φαγᾶς ὁ Πανταγῆς,
ποῦ δὲν πιάνει 'μπρός του μπάζα κάθε Λεύκουλος τῆς γῆς.
Πῶς ἐχάρη κι' ὁ σπετσιέρης, Νικολάκης ὁ Τρογιάνος,
κι' εἶχε μὲς 'στὴ σπετσαρία
βλίτες καὶ φασερία,
κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ 'κερνοῦσε ρετσινόλαδο καὶ γιάνος.

—

Τέτοια 'γενῆκαν, Φασουλῆ,
καὶ μὲς 'στὴ φούρια τὴν πολλὴ
ἀλέστα κι' ὁ παπᾶ-Χοϊδᾶς, ὁποῦναι κόντρα κόμμα,
κι' ἐκεῖδι ποῦ λὲς ἀκόμα
ἀνέβηκε κατάμονος εἰς τὸ καμπαναριό του
κι' ἐσήμαινε μὴν πάψουνε τὸ ὁάσκαλο τὸ γυμό του.

—

Κι' ἂν τύχαινες ἐδῶ καὶ σὺ θὰ 'φώναζες ὁλόρθες
νὰ ζήσουν 'Άθως, 'Αραιὶς, 'Αστανιὰν καὶ Πόρθος.

'Αϊδονοπούλου μέλαθραν καὶ Παππαϊωάνου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πρωτευουσιάνου.
'Ηλθαν τὰ κανκάριπα τὰ κολοκαιρινά,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γιὰ νὰ κόψητε τῆς ὥρας φορεσμαῖς,
πρωτευουσιάνοι λίοντες, γαμπρὲς κορμοστασιαῖς.
Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχή μου τί κοψίματα,
τί πόζαις, τί κορδώματα,
τί τέλεια ρυθμάτα.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐφώναζε μὲ τὴν ξυλένια μέση :
«χαρὰ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ».

—

Λεπτομερὴς καὶ γλαφυρὰ τῆς Κρήτης ἱστορία,
ὅπου κι' ἐμβρίθεια πολλὴ καὶ γνῶσις κι' ἐμπειρία.
Ψιλάκης τὴν συνέγραψε, γραφὶς ἐκ τῶν σπανίων,
Γυμνασιάρχης ἔλλατε τῆς Σύρου καὶ Χανίων.

—

Οἱ Κρυσταλλῖται, συλλογὴ τοὐτέστι πεισμάτων
λεπτῶν καὶ ντιλικάτων,
στῖχοι μεστοὶ νεότητος, φλογός, φιλοπατρίας,
ἔργον Μαρίκας Πιπίζα, σφριγώσης ποιητρίας.

—

Λοιπὸν ἀπόψε γίνεται, σᾶς λέμε νέτα σκέτα,
ἐκεῖνο τὸ περίφημο κοντσέρτο τοῦ Μολφέτα.

—

Πρίγκηψ—Συγγρὸς, τοὐτέστι περίφημαις καὶ μόναις
τοῦ Βιβλιοπωλείου τοῦ Κεντρικοῦ εἰκόνες.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕβδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παυθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑνενῆντα σὺν ἑννιὰ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ

Ἑπτὰ καὶ δέκα μηνὸς Ἀπρίλη,
Χριστὸς ἀνέστη σ' ὅλων τὰ χείλη.

Ἑξῆντα κι' ἑξακόσα
κι' ἀρνιὰ 'στῆς σούβλαις πόσα.

'Αναστάσιμος εὐχὴ,
ποῦ χαρμόσυνος ἦχεῖ.

—

Εἴ τις ἔχομε νηστεύων δεῦτε τώρα χορτασάτω
μὲ τῶν φίλων τὸ φουσάτο.

—

Τῆς ἐλπὰς ἡ βασιλεία,
τῆς ἐλπὰς τὰ μεγαλεῖα,
καὶ νηστεύσαντες καὶ μὴ
δεῦτε λάβετε ψωμί.

—

Ἦλθε τῆς ἐλπὰς τὸ κόμμα,
βελτιώσεων πλημμύρα,
γέον σφρίγος, νέον χρῶμα,
μοσχολίβανα καὶ μῦρα.

—

Πινακίδες εἰς τοὺς τοίχους,
καὶ σκιρτῶν χορὸς Ἀγγέλων
τρέχει μὲ χρυσοῦς βοστρύχους
καὶ χρυσοῦν σαλπίζει μέλλον.

—

Ἑορτάζομ χαίρει πλῆθος,
ἀναστάσεως ἡμέρα,
καὶ του μνήματος ὁ λίθος
ἐκυλίσθη πέρα πέρα.

—

Ὁ λαὸς ἀκτινοβόλος
ἀλαλάζει «Κόντη, βάστα,
νέον Στράτευμα καὶ Στόλος,
καὶ ὅλα τὰ ποτήρια σπάστα».

—

Ὦμὲ κραυγάζει κι' ἅμοι
ὁ καθένας Μαμελοῦκος,
καὶ 'στὸ κόμμα τοῦ Ζαΐμη
μένουν τώρα τρεῖς κι' ὁ κόδκος.

—

Λάμπει Κόντης κοτσονάτος,
θαλερὸς φουντόνει φίκος,
ποῦ σου, Σιγγλὲ, τὸ κράτος;
ποῦ σου, Κορδονέ, τὸ νεῖκος;

—

Ὁ Ζαΐμης ἐμαράνθη,
ὁ Ζαΐμης ἐπικράνθη,
καὶ κατ' οἶκον οἰκουρεῖ
καὶ μᾶς κάνει τὸν βαρύ.

—

Ὁ δὲ Κόρδονος ὁ γέρων,
κατ' αὐτὰς βαρέως φέρων
τοῦ Κορριάτη τὰς τιμὰς,
τέρριξε 'στὰς ἐκδρομάς.

—

Ἐπικράνθη κι' ὁ παππούς,
πλὴν ἂς σώσωμεν τὸν τόπον,
ἵνα δρέψωμεν καρπούς
νησιτειῶν μακρῶν καὶ κόπων.

—

Μὲ κροταφους ἐστεμμένους
ὁ λαὸς ἑορτασάτω,
κι' ἡ βελτίωσις τοῦ γένους
καζο ραίνεται πενσάτο.

—

Δεῦτε πάντες πρὸς τὸν Κόντε, τὸν σωτῆρα μας τὸν μόνον,
τοῦτον ἱερεῖς ὑμνεῖτε,
τοῦτον παῖδες εὐλογεῖτε,
καὶ λαὸς ὑπερυψοῦτε 'στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Θεόδωρος ἐκεῖνος
'στὸν Ναὸν τῆς Ἐλευσῖνος.

—

Ὦ γριφώδης Ἐλευσὶς,
δέξου τὸν υἱὸν τῆς νίκης,
πλὴν δεχθῆτε με καὶ σεῖς,
κάτοικοί της εὐθαρσεῖς,
μετὰ δέους, μετὰ φρίκης.

—

Στὰς κρισίμους ταύτας ὥρας
τῶν βασάνων τῶν μυρίων
ἔρχομαι σὰν Πυθαγόρας
εἰς τὴν γῆν τῶν μυστηρίων.

—

Τί παράξενον καὶ τοῦτο !... μὲς 'στὴν γῆν αὐτὴν τῶν κώμων
καὶ τῶν ἅλλων τῶν ἀρρήτων,
ὅπου τὴν θεὰν τῶν σίτων
τὴν ἐλάτρευε καθένας Ἐλευσίνιος αὐγούμων.

—

Ἐδωτέρα, ποῦ τῆς Ρέας ἡ πανύμνητος ἡ κόρη
ἕνα στέφανον μὲ στάχεις 'στὸ κεφάλι τῆς ἐρόρει,
κι' ἔδειχνε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τὴν σπορὰν τῶν γεννημάτων
κι' ἄφθονος ὁ σῖτος ἦτο κι' ἔρευγε μακρὰν ἡ πεῖνα,
εἰς τοὺς σήμερον καιροὺς μας θαῦμα θὰ φανῇ θαυμάτων
ἐὰν ἔξαφνε σιτάρι γίνῃ καὶ 'στὴν Ἐλευσῖνα.

—

Πλὴν ὁ σῖτος θ' ἀφθονῇ
κι' ἐδῶ πέρα θὰ φυτρώνῃ,
καὶ τὸ θαῦμα θὰ γενῇ
ὅταν ἔλθῃ τὸ Κορδόνι.

—

Τότε πάλιν ἡ Δημήτηρ ἐστεμμένη μὲ τοὺς στάχεις
γονιμότητα θὰ δώσῃ καὶ 'στὰς πέτρας καὶ 'στὰς ράχεις,
κι' ἀραβόσιτοι θὰ βγαίνουν, ὅπως λίγουν, τοῦ γαλάτου
κι' ἐπὶ ταύτης τῆς φαλάκρας καταζήρου Στρατηλάτου.

—

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ Δήμητρα κι' ἡ μήτηρ της ἡ Ρέα,
ἰδοὺ κι' ὁ πάγκαλος ναός,
ὅπου σιγῶν ὁρμῇ λεός
μ' ἐμὲ τὸν λευκογένειον καὶ πρῶτον ἱερέα.

—

Ἰδοὺ προσέρχεται χορὸς ἱερειῶν σπανίων
καὶ νέων κραιπαλούντων,
ἰδοὺ καὶ πλῆθος ἀμιγὲς ἀνδρῶν Ἐλευσινίων,
Ἀλβανιστὶ λαλούντων.

—

Τὰ κοντοβράκια των φορῶν
μὲ χάριν ἐξαισίαν,
καὶ ῥωμαλέοι προχωροῦν
καὶ σπεύδουν πρὸς θυσίαν.

—

Ὁποίων θυσιῶν τιμαὶ
πρὸς τῆς θεᾶς τὴν πίστιν,
καὶ πλησιάζουν πρὸς ἐμὲ
τῆς Δήμητρος τὸν μύστην.

—

Ὕμνους ἀρχαίους ἀτηχῶν
σκιρτῶ καὶ συγκινοῦμαι,
κι' ἀντὶ μὲ στέφανα μαχῶν
μὲ στάχεις στεφανοῦμαι.

—

Ἐδῶ πρὸς ὥραν λησμονῶ τὸν τροπαιοῦχον πέλεμον
κι' ὃς θέσωμεν τὸ ξίφος μας ἐντὸς τοῦ κολεοῦ,
ἐδῶ λοιπὸν ἐδίδαξεν ἡ κόρη τὸν Τριπτόλεμον,
ἐκεῖνον τὸν ἀείμνηστον υἱὸν τοῦ Κελεοῦ.

—

Ἐδῶ πρὸς τοῦτον ἔδειξε τοῦ σίτου τὴν σπορὰν,
κι' αὐτὸς ἐρ' ἅρματος λαμπροῦ πρὸς πάγκοινον χαρὰν
τὸν κόσμον περιήρχετο, τὴν μίαν κι' ἄλλην κώμην,
κι' ἔσπειρε σίτον καὶ κριθὴν καὶ σίκαλιν καὶ βρόμην.

—

Ἐγὼ δέ, φίλοι προσφιλεῖς
κι' ἄνδρες τῆς Ἐλευσῖνος,
καρδιαλιωμένος, αὐστηρὸς,
κι' ὡς ἄσπρος θάλλων κρίνος,

—

Μὲ πανοπλίας φλογερὰς
ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων
ἔσπειρα ἄφνας θαλερὰς
αἱματηρῶν πολέμων.

—

Καὶ ταύτας, ὡς γνωρίζετε,
τὴν σήμερον θερίζετε
καὶ σεῖς καὶ τὸ Κορδόνι,
ποῦ πεῖνα τὸ λιγόνει.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς τοὺς λαοὺς τοὺς γείτονας καὶ τοὺς περὶ τὸν Αἶμον
ἐζήλεψ' ἄνευ πλημμελοῦς
πῶς 'στὰ πεδία τῆς τιμῆς
ἀφθόνως ἄφναι σπείρονται περιφανῶν πελέμων.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς εἰς τοὺς σήμερον καιροὺς,
τοὺς κατὰ πάντα πονηροὺς,
μόνον ἡ ὀξὰ τῶν ἀφνῶν ἀγήρως ἀναστήσιται
καὶ πᾶς τὰς ἄφνας μου φαγὼν εὐθέως χορτασθήσεται.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς οὐκ ἐπ' ἄρτῳ ζήσεται κι' ἐπ' ἀργυρίῳ μόνον
ἡ μήτηρ τῶν ἀφνώνων,
κι' ἂς μέθῃ πᾶς βουλιμιῶν τοῦ Κορδονίου τώρα,
πολέμων ἄπτων ὄζα,
πῶς τούτων τῶν ἐμῶν ἀφνῶν ἡ στιβὰ κι' ἡ πληθώρα
ἐν εἶναι γιὰ στιφάδα.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς οὐ λησμονηθήσεται τὸ πρώην μεγαλεῖον,
καθὼς δὲ λίθους ἐρριπτεν ὁ πάλαι Δευκαλίων,
κι' οἱ λίθοι μετεβλήθησαν εἰς ἀληθεῖς ἀνθρώπους,
κι' ἐγὼ μὲ θώρακας χρυσοῦς
ἐρρίφα ξίφη καὶ πυρσούς,
κι' ἐκ τούτων ἐβλαστε φυλὴ καὶ στρατιὰ πτερόπους.

—

Ἀμὴν ἀμὴν
λέγω ὑμῖν
πῶς ὁ τὸν λόγον τὸν ἐμὸν
γουνκλινὴς ἀκούων
καὶ 'στὴς Κορδόνας τὸν βωμὸν
παιᾶνας ἀνακρούων,
ἐκεῖνος πάλιν ἔφιτα τὸν ἀφνηφόρον γίφοντα
περὶ πελλοῦ πεισούμενον τῆς στρούγγας τὰ συμφέροντα.

—

Ἂν ψύρω μας ἁπλώνεται μολύβδινος ὁρίζων
εἰρὴν' ὑμῖν ἀναφωνῶ διασκορπῶν στεφάνους,
καὶ νῦν Ἀντιπαλίτευσις ἐπικαλοῦμαι μείζων
τραμάζων τῆς ἐλάσσονος τοὺς σκώληκας καὶ νάνους.

—

Οὐαὶ καὶ 'στὸν ἀνεψιόν, οὐαὶ 'στοὺς ἐπαράτους,
τοὺς τόσον ἀσεβήσαντας πρὸς τἄγια τοῦ κράτους,

οὐαὶ πρὸς ὅσους ἔκαμαν θεσμοὺς αἰώνων ράκη,
ἀπὸ ταύτῃ 'στὸν δάσκαλο κι' ἐμπρὸς 'στὸν Θοδωράκη.

—

Καὶ νῦν 'στὸν ὅσιαν Λουκᾶν, μονὴν σεπτῶν πατέρων
ἐκ τῶν ὡραιοτέρων,
προσκυνητὴς ὑπάγω
ἵνα τὸ Πάσχα φάγω,
κι' ὡς νέα τις Κασσιανὴ νὰ κλαύσω κατὰ μόνας
τὸ χάλι τῆς Κορδόνας.

—

Κι' ἂν ὁ Κόντε-Θεοτόκης, ὁ τοσοῦτον ἀργαλέος,
εἰς τὴν Κέρκυραν ἐπῆγε συνεδὸς τοῦ Βασιλέως,
κι' ἂν ἡ Κέρκυρα μὲ ἄφνας τὸν Πρωθυπουργὸν κοσμῇ,
πλὴν εὐθύνας θὰ ζητήσω
καὶ θὰ τὸν ἐπιρωτήσω
ἂν ταξείδιον τοιοῦτον ἐπιτρέπουν οἱ θεσμοί.

—

Χαίρεται καὶ ξεφαντόνει
τῆς ἐλπὶς λιμῶττον σμῆνος,
καὶ πλανᾶται τὸ Κορδόνι
'στὸν ναὸν τῆς Ἐλευσῖνος,
ἀναμίσον ἐρειπίων ὡς ἐρείπιον καὶ τοῦτο,
ποῦ ζωῆς καὶ ῥρίγους πλῆρες ἔτρωγε κι' ἐκραταιοῦτο.

—

Δυστυχὴς μου Κορδονάρα,
ποῦ πατεῖς 'στὴν ἀγκινάρα,
σήμερον παρηγορία μία μόνη σ' ἀπομένει
μὲς 'στ' ἀρχαῖα τὰ τειμένη
τὸν καιρό σου νὰ περνᾷς
καὶ θεσμοὺς νὰ κοπανᾷς,
κι' ἐπὶ χρόνους κι' ἐπὶ μῆνας
νὰ ζητᾷς θεσμῶν εὐθύνας.

—

Ἦλθαν ἄλλοι δορυφόροι,
καὶ τῶν Κόντηδων τὸ θρέμμα
ταξειδεύει σὲ βαπόρι
μὲ τὸν Θρίνον, μὲ τὸ Στέμμα.

—

Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, δεῦτε σπεύσωμεν κι' ἐμεῖς...
ἰδοὺ φαίνεται μακρόθεν ἡ μεγάλη Σαλαμίς.
Θάλασσα τρισοξασμένη,
λάμψεις ὅπλων καὶ πυρσῶν,
ὁ Θεμιστοκλῆς προβαίνει,
νὰ κι' ὁ Σέρξης τῶν Περσῶν.

—

Βάρβαροι ἀκούω θρῆνον
καὶ τῶν νικητῶν κραυγάς,
ποῦ θεὰ τοὺς στεφανόνει...
ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' εἰς μελλούσας ἐκλογὰς
νὰ ψηφίσετε Κορδόνι.

—

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐσίγησε
καὶ πᾶς πιστὸς ἐρίγησε,
αὐτοῦ δὲ ταῦτα λεγόντος
κι' ὅλων τὰ στήθη φλεγόντος,
ἔρβε, φωνάζει πρὸς αὐτὸν μεγάλα κοντοβρέκι,
καὶ γκρού τί νούσεζα ἐρέ, καϋμένε Θοδωράκη.

Ὁ Κορῳδιάτης λόγον δίδει
τί συνέβη στὸ ταξεῖδι.

—

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, εἶπαν μὲ γελῶντα χεῖλη
στὸν Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους Ὑπουργοὶ καὶ τόσοι φί-
[λοι.
Εἰς τὴν Κέρκυρα ποῦ πῆγες δὲν σ' ἐμεύσκεψε βροχή;
ἔβγαλες κανένα λόγο ; σοῦκαναν ὑποδοχή ;

—

Τὴν Πριγκήπισσα τὴν εἶδες μὲ τὰ δύο της τὰ κορίτσα ;
πῆγες ἔξω στὸ Γαστοῦρι; πῆγες ἔξω στὴ Γαρίτσα;
πῆγες μίσα στὸ Παλάτι καὶ σὲ δάσους ἐρημιά;
τέλειωσες μὲς στὸ βαπόρι μεταρρύθμισι καμμιά;

—

Κι' ὁ Κόντης εἶπε σοβαρός :
«ἦτανε πρῖμος ὁ καιρός,
ἕνα ταξεῖδι τζόγια μου, φυσοῦσε τραμουντάνα,
καὶ πρὶν νὰ πάω τσῆ Κορφοῦς κτυποῦσαν τὴν καμπάνα.

—

«Τὸ φιγγαράκι σκέπαζε τάστέρια τοὔρανοῦ
κι' ἀγνίζωντας ἐπήγαινε γιὰ νάβρῃ τὴν Αὐγοῦλα,
καὶ μόλις μεταρρύθμισες μοῦ 'γάνωνε τὸν νοῦ
μ' ἔπιανε στὴν καμπίνα μου ζαλάδα κι' ἀναγοῦλα.

—

«Καὶ σὰν ἔβγηκα τσῆ Κορφοῦς, μ' ἔκεῖνο καὶ μὲ τοῦτο,
μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω τους καὶ τσῆ διαδηλώσεις
κουάρτο δὲν μ' ἄφησανε, δὲν μ' ἄφησαν μενεδτο
νὰ τοὺς φινίρω μία κλὲν ἀπὸ τσῆ βελτιώσεις.

—

«Καὶ τὴν νύκτα καὶ τὴ μέρα
κάντο, μοῦζικα, παντιέρα,
κι' ἔτυχα στὴ λιτανεία, κι' εἶχανε τὸν Ἅγιο βγάλει,
κι' ὅταν μὲς στὴν Ἐκκλησιὰ τοὺ εἶν' γυρίσανε κατ' πάλι,
βγάλανε στὴ λιτανεία τὸ κευάδρο τὸ δικό μου,
καὶ ψηλὰ σηκόνωντάς το στέκουν μπρὸς στ' ἀρχον-
[τικό μου.

«Ζήτω, Κόντη, μπράβο, Κόντη, ζόρμα, φρόρε καὶ πιπίνι,
μὰ τοὺς ἔβγαλα καὶ λόγο καὶ μοῦ βγάλανε κι' ἐκεῖνοι.
Ζήτω, Κόντε, ζήτω, Δογῆ,
κι' ἐπερνοδιάναν οἱ λόγοι.

—

«Βίζιτακς καὶ σοῦρτα φίρτα, κάθε κοντιλίκι τρέχει,
κομφετούραις μοῦ πυνάζουν
καὶ σ' ἀνώτερα φωνάζουν,
μὰ τοὺς εἶπα φιναλμέντε πὼς ἀνώτερα δὲν ἔχει.

—

«Τοὺς εἶπα πὼς τοῦ καθενὸς θὰ γίνουν τὰ κατρίτσια,
τὸ πὼς θὰ κάνω τσῆ Κορφοῦς ξεχωριστὴ πολίτσια,
τοὺς εἶπα κι' ἡ Βασίλισσα Βικτώρια καμμιὰ μέρα
πὼς θ' ἀριδάρῃ τσῆ Κορφοῦς ἀπὸ τὴν Ἐγγλιτέρα.

—

«Τοὺς εἶπα πὼς ἡ Κέρκυρα θἄναι δευτέρα Λόντρα,
τὸ πὼς θὰ πάῃ γρήγορα 'στὸ Μόντε-Κάρλο κόντρα,
πὼς ραφινάταις φαμπρικαὶς θ' ἀνοίξουν κι' ἐδῶ πέρα
νὰ βγάζουν τράπουλας χαρτιὰ,
ποῦ θὰ τὰ πέρν' ἡ Βενετιὰ,
νὰ βγαζουνε καὶ σκάτουλαις ριαμίφερι Μπασκιέρα.

—

«Μὰ γιὰ νὰ γίναν ὅλ' αὐτά, ρουσρέτα νὰ μὴ θέλετε
καὶ κάρτας νὰ μὴ στέλλετε,
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν πρωτεύουσα θὰ βγάλω μανιφίστο,
κι' ὅσοι ρουσρέτα μοῦ ζητοῦν αὐτοὶ θὰ πᾶν ἀ ρίστο».

—

Ἀλ' ὕστερα σὲ λίγο
τοὺς εἶπα πὼς θὰ φύγω,
κι' ἄρχισαν ὅλοι κι' ἔλαις
φωναῖς καὶ μπαρκαρόλαις.

—

Ἦλθεν ἡ μαύρη μέρα,
ὁποῦ ξανά, πατέρα,
μᾶς φεύγεις ἀπ' ἐδῶ,
Καραβοκύρη στάσου,
νὰ ζήσουν τὰ παιδιά σου,
τὸν Πρόεδρο νὰ 'δῶ

—

Καὶ σὰν πῆδησα 'στὴ βάρκα, μὲ παράπονο καθμοῦ
μοῦφαλαν τοῦ Σολωμοῦ
τὴν καυμένη τὴν Ξανθοῦλα,
ὁποῦ μπῆκε 'στὴ βαρκοῦλα,
κι' ἔφυγε 'στὴν ξενιτειὰ
μὲ δακρύβρεχτη ματιά.

—

Κι' ἦταν ὁ γιαλὸς σὰν λίμνη,
καὶ σὰν μπῆκα 'στὸ βαπόρι
βάρκες ἤλθαν ἀπ' τὴν πρύμνη,
βάρκες ἤλθαν κι' ἀπ' τὴν πλώρη.

—

Κι' ἔλεγε καθένας Κόντης, μὰ καὶ καθεμιὰ Κοντέσα :
ἔγλα μόλα κι' ἔγλα λέσα,
ἕνας Κόντης εἶναι μέσα.

—

(Εἶπε τέτοια κι' ἄλλ' ἀκόμα
τὸ γλυκὸ τοῦ Κόντη στόμα,
κι' Ὑπουργοὶ καὶ φίλοι κι' ἄλλοι
καλῶς ἦλθες, τοῦπαν, πάλι
μὲς στὴν κάψα, μὲς στὴ ζέστη,
κι' ἄναψαν λαμπρῆς λαμπάδες
σὰν πολιτικοὶ παπποῦδες
κι' ἔψαλαν « Ἑλλὰς ἀνέστη».

—

Καὶ καμπόσοις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Ἔρευνα, μίγα τεῦχος ὡς Περικλέους
παγκόσμιον, ποικίλον, καὶ φιλοσοφικόν.
Ὁ Πλάτων θὰ τὸ βγάζῃ, Δρακούλης ὁ πολύς,
ἀνὴρ γενναίων πόθων καὶ θερμοτάτης φύσεως,
ἡ Δόσις θὰ μανθάνῃ τὰ τῆς, Ἀνατολῆς
κι' ἐκείνη θὰ μανθάνῃ τὰ πράγματα τῆς Δύσεως.
Στὴν πόλιν τῆς Ὀξφόρδης θὰ βγαίνῃ κάθε μῆνα
Ἑλληνιστὶ γραμμένον σὰν νάναι 'στὴν Ἀθῆνα.

Ἀ γ ώ ν, ποὺ βγαίνει μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα μόνον,
φύλλον λαμπρὸν Ἠπειρωτῶν καθὼς καὶ Μακεδόνων,
θερμῶς ἀγωνιζόμενον μετὰ χρηστῆς ἐλπίδος
τὸν ἄριστον καὶ μίγιστον ἀγῶνα τῆς πατρίδος.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
στῶν Πινακωτῶν τὸν ὁρμόν, δεκαπέντε ἀριθμούς.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' δετακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιά.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιά

Πρώτη τοῦ μηνὸς τοῦ Μάη
κι' ἡ πρωτεύουσα βρωμάει

Ποιήτης ἑξακόσα σὺν ἑξηνταένα.
γιὰ μεταρρυθμίσεις γράφει κάθε πένα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Φ.— Μάης Μάης λουλουδάτος,
Περικλέτο φουκαρᾶ,
λουλουδίζει καὶ τὸ κράτος
κι' ὅλα πᾶνε μιὰ χαρά.

—

Λουλουδίζ' ἡ Ρωμηοσύνη
καὶ τὸν Μάη τραγουδᾶ,
ἀνθοπόλεμος ἂς γίνῃ,
Περικλέτο μου, κι' ἐδῶ,
καθὼς ἔγινε 'στὰς Πάτρας, πόλιν δράστως καὶ κάλλους,
πρώτην 'στοὺς ἀνθοπολέμους, τρώτην καὶ 'στοὺς Καρ-
[ναβάλους.

—

Ἀνθοπόλεμος σφοδρὸς
ἂς ἀναψῇ κι' ἐδῶ πέρα,
μόσχος ἄρθονος κι' ἀδρὸς
νὰ γεμίσῃ τὸν ἀέρα,
ὁ καθένας πατριώτης
νὰ σφριγᾷ, ν' ἀνθοβολᾷ,
καὶ τῆς Πάτρας ὁ Δισπότης
νὰ θωμώνῃ πὲ πολύ.

—

Τῶν ἀνθοπολέμων μόδα
μὲ τριλλαίνει, Περικλέτο,
ἕως ποτε πιὰ τὰ ρόδα
θὰ τὰ κάνωμε μπουκέτο;

—

Ἕως πότε θὰ τὰ βάζουν 'στὰ δοχεῖα καὶ 'στῆς γυαλιαις;
ἕως πότε θὰ τἀρίνουν μὲς 'στῆς σέραις καὶ 'στῆς σάλαις;
ἕως πότε θ' ἀπομένουν
δίχως δράσιν σφριγηλήν;
ἕως πότε δὲν θὰ ραίνουν
τὴν σεπτὴν μας κεφαλήν ;

—

Ἔφοδος 'στὰ περιβόλια,
πολεμάρχοι τῶν τριῶδων,
κι' ἂς γενοῦν πολέμου βόλια
πέταλα καὶ φύλλα ῥόδων.

—

Ἴτε 'στοὺς ἀνθοπολέμους μ' ἕνα μένος φλογερό,
ραίνετέ με νὰ σᾶς ραίνω νὰ περνοῦμε τὸν καιρό.
Ἴτε, λείψανα γενναῖα τῶν μαχῶν τῶν τελευταίων,
μὲ κολοκυθοχορφάδες καὶ μὲ θούρια Τυρταίων,
Ἴτε νὰ στρωθοῦν οἱ δρόμοι μὲ τοὺς κάλυκας φυτῶν
νὰ πατοῦν ἐπάνω πόδια ντιλικάτων νικητῶν.

—

Ἴτε πάλιν νὰ βλαστήσῃ
νέα βλάστησις 'στὸ χῶμα,
ἴτε νὰ μοσχοβολήσῃ
κάθε λίρα, κάθε βρῶμα.

—

Ἴτε πάλιν, λεγιῶνες τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων,
μὲ τὸ βῆμα τὸ ταχύ,
κι' ἐξάλλες ἀνθοβροχὴ
ἂς σκεπάσῃ πέρα πέρα πυραμίδας ἐκ τροπαίων.

—

Ὤχ ! ψυχή μου 'στὰ Πατήσα !
μ' ἔπιασε καινούρια λύσσα
καὶ πολεμικὸ μεράκι
ὅπως καὶ τὸν Θοδωράκη.

—

Δὲν ἀντέχω, πίσω 'πίσω,
δυνατὰ θὰ πολεμήσω.
Μὲ τῆς ἀγριοφωνάραις
θὰ τρομάξω τὴν Τουρκιὰ,
ρίξι μου τρεῖς ἀγκινάραις
νὰ σοῦ ρίξω ὅρο κουκιά.

—

Τέτοιος πόλεμος μ' ἀρέσει,
ποῦ γιὰ Τουρκαλάδων φέσι,

βλέπεις μόνον παπαροῦνα, βλέπεις μόνον ἀνεμώνη,
καὶ δὲν γίνεται τὸ μοῦτρο, Περικλέτο, σὰν λεμόνι.

—

Π.— Ἀνθεστήρια μεγάλα,
νέα δάφνη καὶ μυρσίνη,
καὶ 'στὸν Μάϊον καββάλα
παρελαύν' ἡ Ρωμηοσύνη.

—

Ἀνδρειεύουν τὰ κορμιὰ
καὶ φορτόνονται σπαλέτσες,
ρίξε μου δὸ γλασεμιὰ
νὰ σοῦ ρίξω δυὸ βιολέτσες.

—

Ἔλα ράνε με μὲ φούλια
νὰ σὲ ράνω μὲ μαρούλια,
δεῦτε ράνωμεν τὸν κόσμον τῆς σοφίας τῆς πολλῆς,
δεῦτε ράνωμεν τὰς ἕδρας τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς,
πᾶσαν ἕδραν ποῦ γεννᾷ
τοὺς ἑδραίους χαρακτῆρας,
δεῦτε ράνωμεν ξανὰ
καὶ τὸν Κόντη τῆς Κερκύρας.

—

Δεῦτε ράνωμεν κι' ἐκεῖνον
τὸν πλανόδιον ἱππότην,
τὸν μυροβολοῦντα χρῖνον,
τῶν θεσμῶν τὸν στρατιώτην.

—

Ἂς ὑψώσωμεν τὰς χεῖρας
καὶ σὰν πρῶτα κουρελῆδες
δεῦτε ράνωμεν σωτῆρας
καὶ μουγγοὺς μουστακαλῆδες.

—

Δεῦτε ράνωμεν Στρατοῦς,
δεῦτε ράνωμεν καὶ Στόλους,
δεῦτε καὶ Σταυρακτοὺς,
μαχητὰς ἀκτινοβόλους.

—

Δεῦτε ράνωμεν τὸν ἕνα, δεῦτε ράνωμεν τὸν ἄλλον,
μὲ βροχὴν ῥοδοπεταλων.
Δεῦτε ράνε δι' ἀνθέων
τὴν φυλὴν τῶν ἡμιθέων.

—

Ἀνθοπέλμος λυσσώδης 'στὴν κονίστραν μᾶς καλεῖ,
πολεμάρχε Φασουλῆ,
κι' ὁ λαός μας ὁ γλεντζὲς,
Συνταγματικὲς τζουτζὲς,
γιὰ βελτίωσιν τὸ στόμα δύο πιλαμαῖς τ' ἀνοίγει
κι' εἰς ἀνθοβροχὴν ραγδαίαν μαρανθέντας πόθους πνίγει.

—

Ἀνθοπέλιμος λυσσώδης, ὁ καθένας γαυριᾷ,
κι' ἔλα δίχως νὰ γελᾷς·
ἔλα ράνε κεφαλάς.
ὁποῦ δίχως νάχουν χῶμα μήτε δράμι κοπριὰ,
ῥόδα μᾶς γεννοβολοῦν,
ῥόδα ποῦ μοσχοβολοῦν.

Τὰ γαϊδούρια ποῦ γκαρίζουν ξαπλωμένα κατὰ γῆς
δὲν γκαρίζουν ὡς καὶ πρῶτον
πόθους φλογερῶν ἐρώτων,
μὰ τὸ μέλλον τῆς προσοῦ καὶ τῆς περισυλλογῆς.

—

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μᾶς,
ὦ! χαρὰ πολλὴ σ' ἐμᾶς.
Μάης ἦλθε, ζῆτω ζῆτω,
ἀνθοπόλεμον κηρύττω.

—

Φ.—Τί πρωτομαγιὰ καὶ τούτη!... μιὰ χαρά, καιρὸς ὡ-
(ραῖος!
τώρα βγαίν' ἡ καπσαρίδα, τὸ κουνάβι κι' ὁ κορέος,
τώρα καθκος, τώρ' ἀηδόνι,
τώρα σαῦδα, τώρα σκόνη,
τώρ' ἀρράτη καββαλίνα,
ποῦ χρυσίζει σὰν στερλίνα.
Μὰ ποιὸς ἔρχετ' ἐδῶ πέρα μὲ συντρόφους χαρωπούς;
Π.— Ὁ περιοδεύων Μάης, Θοδωράκης ὁ παπποῦς.

Παρωδία Θεοδώρου, Στρατηλάτου λιμαδόρου.

—

Θεοδ.—Ράνετέ με ράνετέ με μὲ Μαΐων εὐωδίας
κι' ἔρχομ' ἐκ περιοδείας.
Ἤμουν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν μετὰ μερικῶν συντρόφων
κι' ὑπερήφανος ἀνῆλθον εἰς τὸν τοῦ Κρονίου λόφον,
κι' ὁμιλῶν μὲ τοὺς ἀρχαίους, κι' ὁμιλῶν μὲ τοὺς συγχρό-
(νους,
ἔστεψα τὴν κεφαλήν μου μὲ κλεινῶν κοτίνων κλώνους.

—

Ράνετέ με ράνετέ με... ποία δόξα, ποῖον κλέος,
ὅταν μὲ τὴν συνοδείαν
'στὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἐμφανίσθην θαρραλέος,
κι' εἶπα ταῦτα κατ' ἰδίαν.

—

Σὺ νεότητος θεότης, πλήρης θαλερᾶς ὁρμῆς,
μά κι' ἐγὼμαι κοτσονάτος καὶ τοῦ γήρατος Ἑρμῆς,
μιὰ νειότης γηραλέα,
ποῦ τὴν πυρπολοῦν θεσμοί,
σκούφια, περικεφαλαία,
καὶ πυρίτιδος ὁσμή.

—

Ὦ νεότητος θεότης, τί κυττάζεις καὶ μὲ τρέμεις;
εἰμ' ἐκεῖνος ὁ γηράσας ἐν στρατείαις κι' ἐν πολίμοις,
στὰ Λαγκάδια γεννηθείς
κι' εἰς αὐτὰ σπαργανωθείς,
εἰς τὸ Ναύπλιον ψελλίσας τὰ ψελλίσματα τὰ πρῶτα,
εἰς τὰς Πάτρας μεγαλώσας μὲ πολύμοχθον ἱδρῶτα,
καὶ 'στὸν Πύργον τῆς Ἠλείας κατ' ἰδίαν, κατὰ μόνας,
ἐμπνευσθεὶς τὸ μέλλον κλέος τῆς πολεμικῆς Κορδόνας.

—

Εἰμ' ἐκεῖνο τοῦ πολίμου τὸ βρυχώμενον θηρίον,
τὸ μακρὺ καὶ φαλακρὸν,
ὁποῦ καθεμία πόλις, κάθε κώμη καὶ χωρίον
μ' ἐγαλούχησε μικρόν.

—

Εἰμ' ἐκεῖνος, ποῦ μὲ τόλμην καὶ μεγαλεφώνως εἶπον
πῶς τὸ γένος πρέπει πάλιν
νὰ κατέλθ' εἰς νέαν πάλην,
ν' ἀποπλύνῃ τῆς τιμῆς του κάθε στίγμα, κάθε ρύπον.

—

Κι' ἐντρομον τὸ πλῆθος ἔλον ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ :
«πόλιμος ξαναμυρίζει»,

καὶ πατεῖς με καὶ πατῶ σε μὲ ποδάρια πτεροφόρα
ἔτρεξαν ἀμέσως νέρτι ν' ἀγοράσουν ἀπὸ τώρα.

—

Ράνετέ με ράνετέ με, καὶ χαλκεύω κεραυνούς...
κι' ἡ Μπαρμπάσαινα μ' ἐδέχθη μὲ λαμπάδας καὶ φανούς.
Λόγους ἔβγαλα κι' ἔκεῖ
κι' ὅλοι 'βγῆκαν πανοικεί,
καὶ 'στὴν θέσιν Γεφυράκι
ζῆτω, μοῦπαν, Θοδωράκη,
παρλαπίπα μουσαφίρη
καὶ λυτρώσεως γεφύρι.

—

Μοῦ 'ταρνέστρωσαν τοὺς δρόμους τ' ἀσημότερα χωριά,
δός του μάσκουλα καὶ σμπάρα, δός του καὶ καμπαναριά.
Ράνετέ με ράνετέ με... 'πῆγα καὶ 'στὸ Κριεκούκι
καὶ τοὺς εἶπα τὸ Κορδόνι νὰ ψηφίζουν μονοκοῦκι.

—

Ἀνεστήθ' ἡ Κορδονάρα καὶ προσφέρετε θυσίαν,
καὶ πολλοὶ Κριεκουκιῶται μὲ φακιόλι καὶ μὲ φέσι
μοῦπαν νὰ τοὺς ἀναπτύξω τῶν θεσμῶν τὴν σημασίαν,
πλὴν ἐσφύριξε τὸ τραῖνο καὶ τοὺς ἄφησα 'στὴ μίση.

—

Ἐστηκώθη 'στὸ ποδάρι κι' ἡ σφραγῶς' Ἀμαλιὰς
κι' ἐνωτίσθησαν τὰ πλῆθη τῆς βροντώδους λαλιᾶς,
κι' ἔκεῖ πέρα προσφωνήσεις καὶ λαμπάδες καὶ πυρσοὶ
κι' ἔκεῖ πέρα τοὺς θεσμούς μου τοὺς ἐλέγανε φαρσί.

—

Πήγαμε καὶ 'στὸ Χλιμοῦτσι,
ποῦ θεσμοὺς καὶ τοῦτο ξέρει,
κι' ἐκεῖ πέρα μάτσα μοῦτσι
μοῦ 'φιλούσανε τὸ χέρι.

—

Κι' ἐπειδὴ μὲ τὸ νὰ λέγω κάθε τόσο γιὰ θεσμούς,
ποῦναι μόνος μου καῦμός,
μοῦχε κλείσει κι' ὁ λαιμός.
'πέρασα κι' ἐκ τῆς Κυλλήνης γιὰ νὰ κάμω ψεκασμούς.

—

Φέρων τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων
θριαμβευτικῶς διέβην
τὸν ἀνθοσπαρμένον δρόμον
τῶν ἐχθρῶν γελῶν τὴν χλεύην,
καὶ προσβλέπων τοὺς ἐχθρούς μου σὰν Χριστὸς πολιτευ-
ἄφες, ἔλεγον, αὐτούς. [τὴς
οὐ γὰρ οἴδασι, Πατρίς μου, τί ποιοῦσι, τί φασί,
ἄφες ἄφες, Κορδονάρα, 'γρήγορα θὰ φᾷς καὶ σύ.

—

Ράνετέ με ράνετέ με δι' ἀνθέων Κηφισσίας,
ἡ πομπὴ τοῦ Στρατηλάτου μὴ σᾶς φαίνεται τυχαία,
ἐκορέσθην συμποσίων κι' ἰδεωδους παιδαισίας,
κι' ὁ πιστὸς Κωνσταντινίδης διερμήνευε τἀρχαῖα.

—

Φ.—Μὲς 'στὴν ἀνοιξιν τὴν νέαν καὶ τὴν αὔραν τοῦ ζε-
[φύρου
δεῦτε ράνωμεν τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου.

Νάτος, ἤλθε θριαμβεύων μὲ δρὸ μάγουλα σὰν μῆλα,
δώσωμεν πρὸς τοῦτον μόνον
τὴν φωνὴν τῶν ἀηδόνων,
νὰ γενῇ θεσμῶς ἄρρητον γλυκυτάτη Φιλομήλα.

—

Π.— Τὸν παπποῦν μας τὸν ἐρίφην,
τὸν σοφὸν ἀρχαιοδίφην,
ὅπου 'στοὺς θεσμοὺς ἐμρέινει
κι' ἐπροσκύνησε τειμένη,
κι' ἐκεῖμέσα τῶν πολέμων τὴν λαμπρότητ' ἀντηνάκλα,
δεῦτε ράνωμεν μὲ κρίνους, μαρουλοφύλλα κι' ἀνδράκλα.

Ἐμφανίζεται δειλὸς
ὁ μεγάλος Σιγηλός.

—

Φ.—Νὰ κι' ὁ Ζαήμης ἔρχεται, καῦμένι Περικλέτο,
κι' ἑτοίμασε μπουκέτο.
Δὲν πρέπει νὰ πικράνωμεν
τὸν ἄλαλον στωμύλον,
δεῦτε καὶ τοῦτον ράνωμεν
διὰ τριανταφύλλων.

—

Π.—Δὲν πρέπει μὲ παράπονο καὶ τοῦτος ν' ἀπομείνῃ,
ρίξε κανένα γιασεμί, κανένα μπουγαρίνι.
Καὶ τοῦτος ἀνεκαίνισε κατὰ πολλὰ τὸ κράτος
καὶ 'στῆς σοφίας του τὸ φῶς σὰν χρυσαλλὶς ἐτάκη....
αὐτὸς καθὼς δὲν ἐμιλεῖ κι' εἶναι καὶ μουστακάτος
μοῦ φαίνεται, βρὲ Φασουλῆ, μπαρμπούνι μὲ μουστάκι.

—

Φ.— Ἂς εἰμποροῦσ' αὐτὴ τὴ γῆ, τῆς δόξης τὸ σαράβαλο,
νὰ τδπνιγα μ' ἀνθοβροχὴ σὰν τὸν Ἠλιογάβαλο,
κι' ἐδῶ νὰ γράψω μιὰ φυλὴ πολεμιστῶν ἐτάφη,
ποῦ τὸν ντουνιᾶ 'συνεθίζετ 'στὰ πόδια νὰ τὸν γράφῃ.

Συμβούλιον Ὑπουργικὸν
ἀπόκρυφον καὶ μυστικόν.

—

Εἰς Συμβούλιον συνῆλθε τὸ Κουβέρνο τῶν φωστήρων
μὲ τετρέρια φορτωμένον,
τῶν θυρῶν καὶ παραθύρων
ἀσφαλῶς ἀμπαρωμένων.

—

Ὁ Ρωμάνος ἄνω κάτω
μ' ἕνα πούρο μυρωδάτο.
Τὸ μονόκλ τοῦ κατεβάζει σχέψεις διπλωματικάς,
γοητεύ' ἡ λαλιά του,
κι' ἔκανε τὰ σχόλιά του
'στὰ διακάς μας τὰς συμβάσεις καὶ 'στὰς Ἀγγλο-Ρωσ-
(σικάς.

—

Νάτος πλήρης ἐλπίδας
κι' ὁ Θανάτης Ἐδιαξίας
μ' ἕνα φόρτωμα βαρύ,
καὶ σκιρτοῦν γραμμάτων ἔδη
ὅταν μέσα προχωρῇ
τὸ σοφὸ παππαδοπαίδι.

—

Μὲ τοὺς ἄλλους μπαίνει μέσα
κι' ὁ Βουδούρης ὅλος βία,
κι' ἔγια μόλα κι' ἔγια λίσα
ν' ἀμολάρ' ἡ σκαμπαδία.

—

Καπετάνιος σὰν καὶ τοῦτον ἡ φουρτοῦνα δὲν τὸν πλάνει,
καὶ τοῦ λὲν γνωστοὶ καὶ φίλοι:
«κὺρ Βασίλη, κὺρ Βασίλη,
πρόσεχε μὶ τοὺς Ναυτίκους μὴ τὸ παχος σου φιράνῃ».

Κι' εἷς ἐνὸς κι' εἷς ἄλλου χέρι
βιλτιῶσιων τεφτέρι,
ποῦ θὰ γίνῃ βουλιτία δυνατὴ 'στὰ Παρλαμέντα
κι' ἄνω κάτω θἄλθουν ὅλα τοῦ μεγάλου τὰ παρτιμέντα.

—

Σώματ' Ἀστυνομικὰ
κι' ἄλλα τέτοια ξαφνικά,
νέος κλῆρος, νέα φῶτα,
κι' ἔχι μοῦχλα σὰν καὶ πρῶτα.

—

Νέοι πόροι, νέαι θέσεις,
καὶ προϋπολογισμοί,
καὶ τοῦ κράτους διαιρίσεις
καὶ πολλαπλασιασμοί.

—

Ὢ μιράκολα μεγάλα ποῦ θὰ 'δῇ τὸ Παρλαμέντο,
κι' ὅλ' αὐτὰ χωρὶς παράδες, κι' ὅλ' αὐτὰ μὲ φαλιμέντο.
Ὢ γλυκὺ καὶ μαγον μέλος
ἄλλης νέας καραμούζας,
ὦ συνέχεια καὶ τέλος
τῶν προόδων τῆς μουρλούζας.

—

Συνεδρίασις ἀρχίζει, συζητοῦνται τὰ καὶ τὰ,
ὅλ' οἱ κλάδοι κουρδισμένοι σὰν Ἐγγλέζικα ρωλόγια,
ὁ δὲ Κόντης σὰν Ἀμλέτος κάτι μόνος μελετᾷ,
τί διαβάζεις; τὸν 'ρωτοῦνε, καὶ τοὺς λέει «λόγια λόγια».

—

Συνεδρίασις ἀρχίζει μυστικότητος πολλῆς.
ὅταν δίνῃ μιὰ τῆς πάρτας ὁ νευρώδης Φασουλῆς,
κι' ἄνθη δρέψατε, φωνάζει, παπαρούνας κι' ἀνεμώνας
'στοῦ Μαΐου τοὺς λειμῶνας,
κι' ὅλοι στέψατε τὸν Κόντη, ποῦ σὰν ἄνθος τώρα κλίνει
καὶ τὸν τριγυρίζουν κρίνοι,
κι' ἂς τὸν 'ποῦν τὰ χείλη νέων καὶ γερόντων καὶ παιδιῶν:
«ἄσπρο τριανταφυλλάκι, Βασιλῆ τῶν λουλουδιῶν».

—

Φώναξε κι' ὁ Περικλέτος: ὄχ! ἂς φέξῃ κι' ἔξω νοὸς»,
καὶ τοὺς ἔρρανε κι' ἐκεῖνος μὲ ἀουκιὰ καὶ μαϊντανούς.

Λόγια τῆς Πλώρης, δηλαδὴ τῆς ὥρας Διηγήματα,
θαλασσινά, λαχταριστά, λαμπρὰ καλλιτεχνήματα.
Ὁ Καρκαβίτσας ἔγραψε, μιὰ πίνα κλασική
Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως κι' ἀριστοτεχνική,
ποῦ μὲς 'στὶς λέξεις της ὀργᾷ καὶ ζωντανεύ' ἡ πλάσις
κι' ὁ κόσμος τῆς θαλάσσης,
κι' εἰς τοῦτο τὸ πρωτότυπον κι' ἀθάνατον βιβλίον
θαυμάζεις τὸ μυκῶμενον τοῦ πόντου μεγαλεῖον.

—

Τοῦ Γιάννη τοῦ Καμπούρογλου μετέφρασις χρυσῆ
τῶν ποιημάτων Χάϊνε τῶν ἐξελληνισθέντων,
κι' ἐν τόσῃ γλαφυρότητι καὶ τέχνῃ πιρισσῇ
εἰς μερικὰ των καθ' ἡμᾶς σοφῶς ἐφαρμοσθέντων.
Δεῦτε τὸν τόμον ἴδωμεν κι' αὐτῶν τῶν ποιημάτων
τιμῶντα πολυρίλητον ἐργάτην τῶν γραμμάτων.

Το Τυπογραφεῖον Χιών. μεταρρυθμισεν γεμάτο.—'στὴν Μητρόπολιν ἀντίτυπον τοῦ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' **Ἕδρα** μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Τοῦ Μὰη ὀκτώ,
καμίνι φρικτό.

Ἔτος χίλια κι' δκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιὰ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ

Ἑξῆντα δύο σὺν ἑξακόσα,
Στρατοῦ πορεία καὶ πλάσις ὁρῶσα.

Ὁ Φασουλῆς πηγαίνει 'στὰ Γυμνάσια
περικοσμῶν τὰ στήθη του τὰ λάσια.

—

Φασ.— Μὲ τὸ μάτι φλογισμένο,
Φασουλίνα μου κυρὰ,
μὲς 'στὸν πόλεμο πηγαίνω,
μέσα 'στὰ σφαῖρα τυρά.

—

Δὲν 'μπορῶ μὲς 'στὴν Ἀθήνα
νὰ σαπίζω, νὰ μουχλιάζω,
καὶ ν' ἀκούω τόση γρίνα
κι' ἀπ' τὴ ζέστη ν' ἁλαλιάζω.

—

Νὰ κυλίμαι μὶς 'στὴ λέρα,
νὰ μὴ λέω γιὰ πατρίδα,
καὶ ν' ἀκούω νύκτα 'μέρα
παραχρατῆσιν, σταφίδα.

—

Νὰ μοῦ λὲν αὐτοὶ κι' ἐκεῖνα
γιὰ συστάσεις Τραπεζῶν,
καὶ νὰ μὴν κυττάζω σμήνη
τῶν ἐφίππων καὶ πεζῶν.

—

Γιὰ σταφίδα νὰ λυσσοῦν
τοῦτ' ὑπὲρ κι' αὐτοὶ κατά,
νὰ φυσοῦν, νὰ ξιφυσοῦν,
νὰ φωνάζουν τὰ καὶ τά.

—

Καὶ ν' ἀκούω τόσους θρήνους
κι' ὀξυτάτους κοπετοὺς,
μιὰ νὰ συμφωνῶ μ' ἐκείνους,
μιὰ νὰ συμφωνῶ μ' αὐτούς.

—

Σὰν "Ἕβραιος νὰ φωνάζω
μὲς 'στὴν Μπόρσα νύκτα 'μέρα,
νὰ πουλῶ καὶ ν' ἀγοράζω
τὸν καβουρδιστὸν ἀέρα.

—

Στριγγλισμα ν' ἀκούῃς κόσμου,
ποῦ γιὰ κέρδη λαχταρᾷ,
πάρε φρέσκο, φρέσκο δός μου,
νὰ πλουτίσῃς μιὰ χαρά.

—

Πέφτουν πλούτη σὰν βροχαὶς,
δὲν βογγᾷ κανεὶς πεινῶν,
περνοδίνω μετοχαὶς
τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν.

—

Ὅλοι των ἐξ ἐκλαμψίας
ἀσθενοῦν χρηματικῆς,
πάρετε κι' Ἐργοληψίας,
πάρτε καὶ τῆς Ἐθνικῆς.

—

Πάρτε μὲ τὸν ὕψωμὸ,
πάρτε μὶ τὸ πέσιμο,
κέρδη δίχως τελειωμὸ
καὶ ντουνιᾶς γιὰ δέσιμο.

—

Μὲς 'στὴ Μπόρσα βόλταις φέρνουν
καὶ κλωτσοῦνε τὸν παρᾶ,
πέντε δίνουν, δέκα πέρνουν,
θάλθουνε καὶ τὰ νερά.

—

Ὅλοι μὲ τὸ στόμα χάσκα,
τί τὴν θέλεις τὴν Ἀλάσκα;
τὸ χρυσοῦν Ἐλντοράδ;
ὅλα θὰ τὰ 'βρῇς ἐδῶ.

—

Ὅ,καθένας μὲς 'στὴν Μπόρσα κέρδος ἀμετρον μετρᾷ,
ἐκεῖ λίρα μὲ τὸ φτιάρι,

Περικλέτο κασσιδιάρη,
γιὰ νὰ πᾷς εἰς τὸ Βισβάδεν καὶ 'στοῦ Κάρλσβαδ τὰ λου-
— [τρά.
Μὶς 'στὴν Μπόρσα, Περικλέτο, μὲ τὰ τέσσερα νὰ πρέξῃς
καὶ 'στὰ κουτουροῦ νὰ παίξῃς,
γιὰ νὰ 'πῇ καθεὶς σαλιάρης!
ἐνὰ κι' αὐτὸς ὁ κασσιδιάρης,
ὁ τὴν Μπόρσαν τῆς Ἀθήνας κατεβάσας κι' ἀνεβάσας,
κι' ἄφοβος εἰς μίαν ὥραν
φρέσκο παίξας, φρέσκο χάσας
εἰς τῶν μετοχῶν τὴν μπόραν».

—

Τὴν πρωτεύουσαν θ' ἀρήσω,
'βρῆκα πάλιν εὐκαιρίαν,
τοῦ Στρατοῦ θ' ἀκολουθήσω
πολυήμερον περιέαν.

—

Πάω πάω μὲς 'στοὺς βρόντους καὶ 'στοὺς σάλους τῶν ἀ-
γώνων,
δώσετέ μου πανοπλίας τῶν προπάππων καὶ προγόνων,
φέρετέ μου τὸ γαϊδοῦρι καὶ σιλλώστε το ξανὰ
καὶ φορτῶστε το κανόνια πιδινὰ τε κι' ὁρεινά.

—

Τὸν Στρατὸν θ' ἀκελουθήσω, πάω μὲς 'στὸ πατατράκα,
ἔλα τώρα, Φασουλίνα, ζῶσε μου τὴν σακαράκα,
φέρε μου νὰ ξεσκουριάσω τάρματα τὰ σκουριασμένα,
θώρακας χρυσοῦς Ἀλάντων εἰς τὸ στῆθος τοῦτο βάλε,
νὰ μὲ 'δοῦν καὶ τὰ παιδιά μου νὰ τὰ πάῃ τρία κι' ἕνα,
ὅπως ἐταραφοβήθη καὶ τὸν Ἕκτορα τὸ πάλαι
τὸ μικρό του τὸ μουρέλι, καὶ τὸ 'πηγε ριπιτίδι
σὰν τὸν εἶδ' ἐμπρὸς μὲ κράνος, μὲ λοφίο καὶ λεπίδι.

—

Τὸν Στρατὸν θ' ἀκολουθήσω πολεμάρχος ἐμμανὴς
τὰ γυμνάσια νὰ 'δῶ,
πλὴν μᾶς ἔρχεται κι' ἐδῶ
μιὰ κυρία Θοδωρίνη, τραγουδίστρα Ρουμανίς.

—

Καὶ θὰ γίνῃ πάλιν θρῆνος, ὅπως καὶ 'στὴν Ντοῦζε τότε,
καὶ πολλοὶ θὰ μουσλουζίψουν τῶν θεάτρων θιασῶται.
Ἔλα, φίλη Φασουλίνα, κάτι νὰ σοῦ 'πῶ 'στ' αὐτί,
κύττα τώρα ποῦ θὰ φύγω
νἄλθῃς 'στὰ σωστά σου 'λίγο,
κι' ὅπως ἔζωβεψες 'στὴν Ντοῦζε μὴν ξοδέψῃς καὶ γι' αὐτή.

—

Ἂς μᾶς λείψουνε τὰ λοῦσα κι' ἡ πολλὴ φιλομουσία,
σκέψου δὲ καλῶς καὶ κρῖνε
ἀναγκαία πῶς δὲν εἶναι
'στὰς ἐξέδρας τῶν θεάτρων κι' ἡ 'δική μας παρουσία.

—

Σεῖς θ' ἀκούετε τοὺς φθόγγους τῶν μιλιστάγων λαρύγ-
ἀλλ' ἐγὼ μακρὰν ἡμῶν (γων,
'στὴν Τανάγραν πολεμῶν
θὰ 'ξυπνῶ καὶ θὰ καιμοῦμαι μὲ τοὺς ἤχους τῶν σαλπίγ-
— (γων.

'Στὸ στουρνάρι καὶ 'στὸ βοῦρλο
μὲ σπαθὶ καὶ μπαγιονέτα,
γκάπα γκούπου τὸ ταμπούρλο,
τράτα τράτα κι' ἡ τρουμπίτα.

—

Τὸν Στρατὸν θ' ἀκολουθήσω καὶ τὰς νέας του προόδους,
σοῦρτα φίρτα κι' ἀνιχνεύσεις,
ἐλιγμοὶ καὶ κατοπτεύσεις,
καὶ πρὸς μάχην παρατάξεις κατ' ἐχθροῦ φαντασιώδους.

Ἡ κυρία Φασουλῆ
πρὸς τὸν Φασουλῆν λαλεῖ.

—

Ἡ Φ.— Πολεμάρχε κουνενέ,
πήγαινε 'στὸν καφρενέ,
καὶ μὴ φύγῃς ἐκεῖ πέρα
κι' ἴσως πέσῃ καμμιὰ σφαῖρα.

—

Τὴν ἀνδρείαν σου θαυμάζω,
πλὴν, ἀνδρεῖε Φασουλῆ,
μὴ μὲ κάνῃς νὰ τρομάζω
καὶ ν' ἀνησυχῶ πολύ.

—

Ἡ Πατρὶς ἀναγνωρίζει τὰς μεγάλας σου θυσίας
καὶ στεφάνι θὰ σοῦ πλέξῃ,
ὅμως πιθανὸν νὰ βρέξῃ
καὶ κοψίματα νὰ πάθῃς ἐκ τῆς τόσης ὑγρασίας.

—

Παλληκάρι μου καλό,
μεῖνε, σὲ παρακαλῶ,
στῆς Ἀθήνας τὸ καμίνι,
ποῦ θἀλθῇ κι' ἡ Θοδωρίνη.

—

Ὁ Φ.—Φασουλίνα Σπαρτιᾶτις, ὅσο κι' ἂν παρακαλῇς,
δὲν ἀκούει παρακλήσεις ὁ φουριόζος Φασουλῆς.
Κι' ἂν ὑπίφερα ποδάγρα
πάλι μέσα 'στὴν Ταγάρα
θὰ τραβοῦσα κουτσι κουτσι
δίχως κάλτσα καὶ παπούτσι.

—

Μή, κυρία Σπαρτιᾶτις, 'στὰς Ἀθήνας μὲ κρατῆς,
καὶ ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς καὶ τώρα δίχως ἄλλο
θὰ γυρίσω νικητής.

—

Κύτταξε πῶς χάσκουν ὅλοι,
ὄχελου δὲν ἀνησυχῶ,
ὅσ μου κι' ἕνα παρασολί
μήπως βρέξῃ καὶ βραχῶ.

—

Μὴ ποσῶς ἀνησυχῆτε καὶ γιὰ 'μὶ τὸν Τουρκομάχο,
θἄναι μόνον μιὰ πορεία,
μὰ κι' ἂν πέσῃ μπαταρία,
τὰ ποδάρια γιατί τάχω;

—

Δώσετέ μου μιὰν ἀξίνη, δώσετέ μου κι' ἕνα φτυάρι,
μήπως βρῶ καμπόσαις κούκλαις 'στὴν Ταγάρα τὴ (πλουσία,
ἴσως καὶ τῆς Χαιρωνείας τὸ περίφημο λιοντάρι
νὰ τὸ στείλω 'στὴν Εὐρώπη νἄβγῃ 'στὴ δημοπρασία.

—

Ἀλατρὲ θὰ πάρῃ τέλος ὁ τῆς Χαιρωνείας λέων,
ποῦ καθεὶς τὸν βλέπει κλαίων.
Τί χρειάζεται καὶ τοῦτος εἰς τὴν νέαν ἱστορίαν;

ἄλλο ζῷον ἐς ὀρθοῦται 'στὰ πατρῷα μας ἐδάφη,
συμβολίζον τῆς Ἑλλάδος τὴν κλεινὴν ἐλευθερίαν,
ποῦ πρὸ χρόνων ἀμετρήτων 'στὴν Χαιρώνειαν ἐτάφη.

—

Πάω γιὰ νὰ φέρω κούκλαις
τῆς Ταναγρας ζηλευταῖς
'στῆς Ἀθήνας τῆς πανσύκλαις
γιὰ νὰ παίζουνε μ' αὐταῖς.

—

Φεύγω φεύγω βιαστικὰ
κορδωμένος καὶ θρασύς...
θὰ σᾶς γράφω τακτικὰ,
νὰ μοῦ γράφετε καὶ σεῖς.

—

Μόνον ἡ μάχη μ' ἀρέσει πλέον,
μόνον ἡ λόγχη μὰ δίχως αἷμα,
καὶ ταξιάρχων νὰ βλέπω βλέμμα
κεραυνοβόλον καὶ φωτεινὸν,
καὶ νὰ βρυχῶμαι μ' αὐτούς ὡς λέων
μέσῳ φαράγγων, μέσῳ βουνῶν.

—

Σάλπιγξ ἐσήμανε, καὶ πέρνω φόρα
σὰν συλλογίζωμαι, κυρὰ μου Δόρα,
πῶς ὁ πολέμιος δὲν εἶναι τώρα
καθὼς καὶ τότε πραγματικός,
ἀλλ' ἕνας κάποιος φανταστικός.

Ὅλ' ἡ ὁμιλία μένει
στὸν ἀνδρεῖο Φασουλῆ.

—

Πήγαινε λουτρὸ νὰ κάνῃς 'στοῦ πυρὸς τῆς κολυμβήθρας,
ἔξω λύπη κι' ἔξω νοῦς,
πήγαινε νὰ κατοπτεύῃς τῆς μικρᾶς τῆς σιταρήθρας
καὶ τοὺς τσαλαπετεινούς.

—

Νία νίκη σοῦ γελᾷ
μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς,
χαιρετίσματα πολλὰ
'στὴν Χαιρώνειαν νὰ 'πῆς.

—

Μίνε, γίγα τῶν γιγάντων,
ὅπου βλέπεις ξηρασίαν,
μὴν ἐκτίθεσαι πρὸ πάντων
'στῆς νυκτὸς τὴν ὑγρασίαν.

—

Πρόσεξε νὰ μὴν κρυώσῃς μὲ τὰ τόσα σοῦρτα φίρτα,
πάρε πάπλωμα καὶ χράμι καὶ μιὰ μάλλινη κουβέρτα.
Δὲν ψηφᾷς ποτὲ κινδύνους, μὰ κι' ἐμεῖς δὲν τοὺς ψηφᾶμε,
πήγαινε νὰ φέρῃς κούκλαις καὶ κυνήγι γιὰ νὰ φᾶμε.

—

Κατευόδιο, πολεμάρχε, πήγαινε μὲ τὸν Στρατὸ
γιὰ ν' ἀλλάξῃς τὸν ἀέρα,
κι' ὅταν ἔλθῃς ἐδῶ πέρα
θὰ σοῦ κάνωμε σπαλέταις μὲ χαρτόνι δυνατό.

Ἀνταπόκρισις τρελλῆ
Περικλέτου Φασουλῆ.

—

Ἐν Ταναγρᾳ.—Τί περίλα, τί μεγάλαι συγκινήσεις,
κατοπτεύσεις, ἀνιχνεύσεις, ἐλιγμοὶ κι' ἀναγνωρίσεις.

—

Ἐγοαλίζαν τὰ γαλόνια
καὶ τὰ χρένη τὰ πολζάτα,
κι' ἐγρυλλίζαν τὰ τριζόνια
κι' ἔτριζαν σπαθιὰ τριζάτα.

—

Μὲ τῶν ἐλόδρων, Περικλέτο, τὰς σκιὰς σκιαμαχῶ,
καὶ βαρεῖς τυμπάνων ἤχοι
τῶν δασῶν τῶν ἀπατήτων ἀφυπνίζουν τὴν ἠχώ,
κι' ἕνας ταγματάρχης βήχει.

—

Ὁ Σιὲφρουλλὰχ ὁ Τοῦρκις κι' ὁ Πασσᾶς Ἐτὲμ θὰ σκάσῃ,
ὅταν μάθουν τὰ μαντάτα
πῶς κατέβηκαν συγχρόνως στὸ κλεινὸν τὸ Μαλακάσι
τὰ διάφορα φουσάτα.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Χαίρω πολὺ γιὰ τὸ μαντάτο τοῦτο
πῶς ὅλοι σας ἐφθάσατε συγχρόνως στὸ μενοῦτο.
Νεῦται φυλάττουν καὶ φρουροῦν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα
τῆς Βρώμας τὴν πρωτεύουσαν καὶ κάθε πλαλαδίου,
κι' ὥρα τὴν ὥρα καρτερῶ τοῦ Στόλου τὴν ἁρμάδα
νὰ ρίξῃ τὰς ἀγκύρας της στὸν ὁρμον τοῦ Σταδίου.

—

Ἐκ Ταναγρας.—Σὰν φρενήρης τρέχω σὲ κορραῖς ἀπάνω,
μ' ἔστειλαν κι' ἐμένα μ' ἄλλους ἀναγνώρισιν νὰ κάνω.
Ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πηγαίνω, Περικλῆτο μου μπαμπίση,
κι' ἀγναντεύω καὶ κιαλάρω τὰ πεδία τῶν ἀγώνων,
ὅταν εἶδα φουστανέλα μὲ τσαρουχοὺς καὶ μὲ φέσι,
κι' ἀναγνώρισα πῶς εἶναι κάποιο τάγμα τῶν εὐζώνων.

—

Ἀναγνώρισις σπουδαία κι' ἐντελὴς ἐπιτυχία,
ὅταν εἶδαν μερικοὶ
ὅτι κανόνια παρεκεῖ,
κι' ἀναγνώρισαν πῶς εἶναι κάποια πυροβολαρχία.

—

Θρίαμβος τοὺς κόπους στέφει
κι' ὅλοι τρῶν μὲ τόσο κέφι,
κι' ἐγὼ μόνος, Περικλέτο, πέρνω κάμπους καὶ βουνὰ,
μὰ πολέμιον κανένα δὲν εὑρίσκω πουθενά.

—

Δὲν μᾶς ἔπιασε' ἐδῶ πέρα
μέχρι σήμερον βροχὴ,
κατοπτεύω νύκτα 'μέρα,
μὰ δὲν φαίνεται ψυχή.

—

Μόνον ἄλογα διαβῆκαν μὲ λευκοὺς ἀρροὺς 'στὰ χείλη
κι' ἀναγνώρισα πῶς εἶναι τῆς καββαλαρίας ἵλη.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Παρακαλῶ γιὰ τὰς ἀναγνωρίσεις
δέξου συγχαρητήρια καὶ φιλικὰς προσφήσεις.
Χαίρω ποῦ δὲν Ξεμύτισε Νιζάμης ἐκεῖ πέρα,
πλὴν μάθε, φίλη κεφαλὴ,
πῶς τῆς παρλάτας ἡ Βουλὴ
θ' ἀνοίξῃ τὴν Δευτέρα.

—

Ἐκ Ταναγρας.—Ἀγγελίαν σ' ἀναγγέλλω νιωτέρκν,
μ' ἔστειλαν νὰ κάμω πάλιν ἀναγνώρισιν δευτέραν,
κι' ἐνῷ πήγαινα μονάχος
ἀμερίμνως κι' ἀπαράχως
μέσα σὲ δρυμοὺς ἀγρίους, μέσα σὲ βασιῶδη μέρη,
ὅπου λαγοὶ μὲ πετρχύλια πεταχτῆκαν ἀπ' τὴ φτέρη,
κι' ἡ καρδιὰ τοῦ Φασουλῆ σου, τοῦ Τυρταίου ποιητοῦ,
'κτύπησε, βρὲ Περικλέτο, σὰν ταμπούρλο τοῦ Στρατοῦ.

—

Πῶς ἐτρόμαξα, καυμένε,
μὰ καλὰ πολλοὶ μοῦ λένε
πῶς 'μπορεῖ κι' ἡ γενναιότης Μπουναπάρτη Στρατηγοῦ
νὰ τρομάξῃ μ' ἕναν ψύλλο, μ' ἕνα πήδημα λαγοῦ.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Πῶς τόπαθες καὶ τόσον ἐροβέθης;
σὺ δι' ἀνδρείαν πάντοτε καὶ τόλμην διεκρίθης.
Ἐσ' εἶσαι σὰν τὸν Θεόδωρη γιὰ τοὺς πολέμους μάγνα,
κατώπτευσε κι' ἀνίχνευσε καὶ βγαῖνε 'στὴν παγάνα.

—

Ἀνδρίζου, τόλμα, γιασουντὴ
καὶ ξύλινε τσιφούτη,
κι' ἂς μὴ σὲ σκιάζῃ κι' ἡ θροντὴ,
ποῦ κάνει τὸ μπαροῦτι.

—

Ἐκ Ταναγρας.—Πρὸς νεροῦ μου πάω μόνος μιὰ χαρὰ
μὲς 'στὰ πεῦκα καὶ τὰ σχοῖνα,
καὶ θυμοῦμαι τὴν Ἀθήνα,
ποῦ παιδεύεσαι καὶ ρέβεις ἐωσότου βρῇς σειρά.

—

Παραιτήσας τῶν μεγάλων γυμνασίων τὴν ὁρμὴν,
'στὴν Χαιρώνειαν ἐπῆγα,
Περικλέτο μου κολλήγα,
καὶ 'στὸν λέοντα προσῆλθον μὲ προσφώνησιν θερμὴν,
ὅταν τοῦτος ζωντανεὺς μπρὸς σ' ἐμένα τὸν σαλιάρη,
καὶ τὰ μοῦτρα μου κυττάζες ἐβρυχήθη κατὰ πρῶτον,
κι' ὕστερα τὰ νῶτα στρέφει σὰν κι' ἐκεῖνο τὸ λειοντάρι,
ποὺδειξε τὰ πισινά του 'στὸν ἱππότην Δὸν-Κισσῶτον.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Μ' ἐθάμβωσες μὲ τὰς ἐπιτυχίας,
μὰ τώρα πλέον ἄρησε τὰς τόσας κακουχίας,
κι' ἔλα νὰ ὄψῃς τὸ σπῆτι σου καὶ τὸν πιστό σου φίλο
νὰ πιῇς μαζί του καὶ νὰ φᾷς τὸ τακτικό σου ξύλο.

—

Ἐκ Ταναγρας.—Τοὺς δικούς μας κι' ἀπὸ μέρους μου χαιρέτα,
φίλτατέ μου Περικλῆ,
καὶ καμπόσα τσιγαρέτα
στεῖλε μου τοῦ Τσανακλῆ.

—

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Πολέμαρχε, γαιρεμίσου κι' ἔλα 'πίσω,
καὶ πῶς μὲ κατέλαβε νὰ σὲ ξυλοκοπήσω.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις.
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἔγιναν εἰς τὸ Φάληρον οἱ γάμοι κατ' αὐτὸς
τοῦ νέου Χρήστου Τσάκωνα, σπουδαίου γαιονόμου,
μὲ νέαν διαπρέπουσαν εἰς χάριν κι' ἀρετὰς,
μὲ τὴν Μαρίναν δηλαδὴ, τὴν κόρην Οἰκονόμου,
κι' ἀντήλλαξε τὰ στέφανα νυμφίων ἐπιζήλων
Ὑάσων ὁ καὶ Μπούμπουλης μὲ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων.

—

Παράπονα, τοὐτέστι ποιήσεις μὲ φωτιὰ
τῆς νέας ποιητρίας Ἑλένης τῆς Φωτιᾶ.

—

Ἀϊδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παππαϊωάνου,
στολίδι καὶ καταφυγὴ κάθε πρωτευουσιάνου.
Ἤλθαν τὰ κανακάρικα τὰ καλοκαιρινά,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρέξετε γιὰ νὰ κύψετε τῆς ὥρας φορεσιαῖς,
πρωτευουσιάνοι λέοντες, γαμπρῶν κορμοστασιαῖς.
Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχή μου τί κεφίματα,
τί πώσεις, τί κορδώματα,
τί τέλεια ραφίματα.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐρώνεζε μὲ τὴν ξυλένια μέση:
ἐχαφά 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μίτρα καὶ ρυθμός,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἕδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Μὰπ πέμπτη καὶ δεκάτη
καὶ Βουλευτικὸ ραχάτι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἕνιὰ.
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιά

Ποῦντος ἐξακόσα σὺν ἐξῆντα τρία,
νέος φλέγων ζῆλος καὶ φιλοπατρία.

Ὁ Φασουλῆς, ὁ τόσα φλυαρῶν,
'στῆς Χάγης τὸ Συνέδριον παρὼν

—

Φ.—Σεῖς ἀντιπρόσωποι τρανοὶ Δυνάμεων μεγάλων,
πρόδρομ' εἰρήνης ἱλαρᾶς,
κοινῆς ἀγάπης καὶ χαρᾶς,
δεχθῆτε σᾶς παρακαλῶ κι' ἐμὲ μετὰ τῶν ἄλλων.

—

Ἰδοὺ κι' ἐγὼ προσέρχομαι μὲ τόσους σοβαρούς,
σηκόνω τὸ κεφάλι μου καὶ σᾶς κτυπῶ τὸ τσὶ
τῆς ράτσας ἀντιπρόσωπος τῆς πολιμοχαροῦς,
ὁποῦ τὸ ξίφος ἔβαψεν εἰς πόλεμον φρικῶδη.

—

Σεῖς ὅσοι μαγειρεύετε τὴν πάγκοινον εἰρήνην
βεβαίως θὰ γνωρίζετε καὶ τὴν φυλὴν ἐκείνην,
ὁποῦ καθένας γίνεται πεζὸς, ἱππεὺς καὶ ναύτης,
κι' εἶναι νομίζω περιττὸν νὰ λέγω περὶ ταύτης.

—

Μ' ἐκείνους τοὺς πολέμους της ὁ κόσμος ἐξεπλάγη,
καὶ χάριν ταύτης μόνον
εἰρήνης προεκήρυξε Συνέδριον ἡ Χάγη
πρὸς δόξαν τῶν αἰώνων.

—

Κι' ἰδοὺ ποῦ φθάνω σήμερα κι' ἐγὼ 'στὴν Ὁλλανδίαν
μὲ ῥήτορος πολιμιστοῦ μακρὸν ζουρλομανδύαν,
καὶ τὸ παρθένον ξίφος μου μ' ἐλπὰς κλαδὶ σκεπάζω
γιὰ νὰ μὴ σᾶς τρομάζω.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ... χὰ χά, μὲ πάνουν γέλοια,
τὰ λόγια σας μοῦ φαίνανται τρελλοῦ παππᾶ Βαγγέλια,
σὺρ μὰ παρὸλ σᾶς βεβαιῶ πῶς φρίσκο κοπανᾶτε
καὶ μὲς 'στὴν Χάγην ἄδικα τῆς ὥραις σας περνᾶτε.

—

Συνέδριον εἰρηνικὸν, ῥωμάντζο τοῦ καιροῦ,
καιρὸς χαμένος, Σύνεδροι, καὶ λόγια κουτουροῦ,
καθένας φάσκει μιὰ φορὰ καὶ δώδεκ' ἀντιφάσκει
καὶ γύρω κόσμος παλαβὸς κι' ἁρματωμένος χάσκει.

—

Μέσ' ἀπὸ στίβαις τουφεκιῶν τὰ χέρια του σηκόνει,
μὲ κοπετὸν ὀξὺν θρηνεῖ,
εἰρήν' ἡμῖν ἀναφωνεῖ,
καὶ 'πίσω του βροντοκοπᾷ καὶ βρέμεται κανόνι.

—

Ἰδού τον... ἔρχεται κοντὰ,
κι' εἰρήν' ἡμῖν, ὦ τρικαντὰ,
φωνάζει μ' ἕνα στόμα,
στηθοκτυπιέται, δέρνεται,
κι' αἱματωμένος σέρνεται
μὲ τ' ἅρματα 'στὸ χῶμα.

—

Εἰρήνην ὅλοι καρτεροῦν
κι' ὅλοι σαλπίζουν καὶ βαροῦν
ταμποῦρλα καὶ τρουμπέταις,
ὁ κόσμος ξεκουφαίνεται
κι' ἴσκιος Εἰρήνης φαίνεται
μέσ' ἀπὸ μπαγιονέταις.

—

Βλέπω ρομφαίαν ἀστραπῆς,
πεζοὶ διέρχονται κι' ἱππεῖς,
κι' ἐμπρὸς των παρελαύνει
καθένας Καῖσαρ λατρευτὸς,
καὶ στέκεται γονυπετὼς
πλάσις νωθρὰ καὶ χαύνη.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲς 'στ' ἄλλα τὰ καλὰ
κόσμο ξετρέλλανε μουρλὸ,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸ Βατερλὼ
τὸν ἴσκιο τοῦ Κορσικανοῦ κυττάζω νὰ γελᾷ.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, νὰ μὴ γουρλώνῃ μάτια
καθένας μακελλάρης,

κι' ὁ λυσσασμένος Ἄρης
νὰ πάρῃ τὰ βρεμμένα του νὰ πάῃ 'στὰ κομμάτια.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, νὰ λείψουν τὰ κανόνια,
τῶν πολεμάρχων οἱ θυμοί,
καὶ τόσοι σβέρκοι καὶ λαιμοὶ
νὰ μὴ παραφορτώνωνται σπαλέτες καὶ γαλόνια.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ψυχή μου 'στὰ Πατήσια!
νὰ παύσῃ πλέον τῆς σφαγῆς ἡ θηριώδης λύσσα.
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, χαρᾶς κι' εἰρήνης χρόνοι,
χωρὶς κανένας νὰ κρατῇ σουγιᾶ Κολοκοτρώνη.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ κι' ἀληθινῆς ἀγάπης,
νὰ ρίξῃ κάτω τάρματα κάθε τρανὸ χασάπης,
ν' ἀκοῦς εἰρήνης θούρια καὶ τῆς ἐλπίδας ἐγκώμια
χωρὶς νὰ τρίζουνε σπαθιὰ γκρὰν γκρεὸν 'στὰ πεζοδρόμια,
κι' οὔτε κανεὶς χρηματιστὴς κι' Ἑβραῖος τοκογλύφος
νὰ μὴν τροχίζῃ 'στὰ κρυφὰ τὸ μιαιφόνον ξίφος.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, μὲ βολιὰ νὰ μὴν παίζω
καὶ μήτε ψευτοπόλεμο γιὰ χάζι νὰ μὴν κάνω,
ὁ Γερμανὸς νὰ φιληθῇ μαζὶ μὲ τὸν Φραντζέζο
κι' ὁ ταυρομάχος Ἱσπανὸς μὲ τὸν Ἀμερικάνο.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲ κάτασπρη παντιέρα,
κάτω τῶν φόνων ὄργανα, κανεὶς ἂς μὴ λυσσᾷ,
ὅλ' οἱ λαοὶ σὰν ἀδελφοὶ νὰ φιληθοῦν μιὰ 'μέρα
κι' οἱ τῶν Ρωμηῶν ταξίαρχοι μὲ τὸν Ἐτὲμ Πασσᾶ.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ νὰ μὴ λάμπουν στέμματα
βαμμένα μέσα σ' αἵματα,
καθένας Καῖσαρ κραταιὸς ἀγάπην νὰ διδάσκῃ,
καὶ σὶ στρωμνὰς στρατῶν
τόση νεότης θαλερὰ νὰ μὴν παραγηράσκῃ
μὲ πόνους ἐπὶ πόνων.

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Πάπα,
ὁ γείτωνας νὰ μὴν πατῇ τοῦ γείτονα τὴν κάπα,
ἐκεῖνος νἆναι νικητὴς ὅπου γυρνᾷ τὰ νῶτα,
νὰ μὴ ρουφοῦν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου τὸν ἱδρῶτα,
νὰ μὴ μᾶς τρῶν τὰ κάρβουνα τῶν Στόλων καμινάδες,
καὶ κάθε μας διαφορὰ
νὰ πέρνῃ τέλος μιὰ χαρὰ
μόνο μὲ μπάτσους, μὲ κλωτσιαῖς, καὶ γρονθοπατινάδες.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, φωτιὰ νὰ μὴ σὶ φλέγῃ,
μήτε κανένας γαλονᾶς ἀγρίως νὰ σοῦ λέγῃ:
«βγαλε τὸ παντελόνι σου καὶ βάλε τὴν σκελέα
κι' ἀντὶ καπέλο Μιραμπὼ νὰ περικεφαλαίαν».

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, ποῦ σίγουρα νὰ ξέρῃς
πῶς ρήτορες ἐμβρόντητοι πολεμικῆς μανίας
δὲν θὰ σὶ κάνουν ἄνανλα μακρὰν νὰ μεταφέρῃς
τοὺς ἱρεστίους σου θεοὺς σὰν εὐσεβὴς Αἰνείας.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, παράδεισος ἀγγέλων,
νὰ στέφεσαι μὲ κλήματα καὶ μὲ κισσοὺς ἀμπέλων,
'στὴν εὐτυχίαν τὴν λιτὴν τῆς πατρικῆς σου στέγης
νὰ ζῇς χωρὶς μπελάδες,
ν' αὐγολογᾷς τῆς κότες σου, καὶ ξένειαστος ν' ἁρμέγῃς
κατσίκες καὶ γελάδες.

—

Τῶν ἀγροτῶν τὰς πατριὰς
φαιδρὸς νὰ μακαρίζῃς,
καὶ τοὺς ἀγροὺς ν' ἀροτριᾷς,
νὰ σπέρνῃς, νὰ θερίζῃς.

—

Μὲ πόθων πόθους φλογεροὺς
νὰ μὴν παραπαιδεύεσαι,
καὶ πρὸς ἀγῶνας στυγεροὺς
νὰ μὴν ἐπιστρατεύεσαι.

—

Ἦχος νὰ φθάνῃ μαλακὸς εἰρηνικῆς ἀρχήστρας
ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα,
κι' οὔτε νὰ χύνουν τάντερα τῶν ἵππων 'στὰς κονίστρας
λυσσώντων ταύρων κέρατα.

—

Ἐρωτικὰ νὰ κουτσουλοῦν τῆς προβατίνες τράγοι,
ἀκμὴ ζωῆς εὐδαίμονες καὶ ρωμαλέον σφρίγος,
κι' οἱ Καίσαρες νὰ κάθωνται 'στοὺς δούλους πλάγι πλάγι
χωρὶς τῶν δούλων τὸ κορμὶ νὰ διατρέχῃ ρῖγος.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, τελειόνουν οἱ καυγάδες,
κι' ὅπλος γυρεύει σήμερα νὰ συντηρῇ φεργάδες,
ἂς ἴχῃ Στόλους μοναχὰ νὰ ρίχνουν παλαμάρια
καὶ νὰ ψαρεύουν ἀστακοὺς, σουπιαῖς καὶ καλαμάρια.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, πᾶν καὶ Στρατοὶ καὶ Στόλοι,
καιρὸς, Σουλτάνε Πατισάχ, νὰ κάνωμε νισάρι,
καὶ πάρε τὴν Ἀθήνα μας καὶ δῶσε μας τὴν Πόλι,
καὶ σταυροπόδι 'στὸ σοφᾶ νὰ φᾶμε τὸ πιλάφι.

—

Ν' ἀκοῦμε τῶν αἱμοχαρῶν τὰ λόγια βερεσὶ
καὶ κόκκινα μηδὲ ταυγὰ τῆς Πασχαλιᾶς νὰ βάφωνται,
Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ καὶ χίμαιραι χρυσαῖ,
μονάχα γιὰ νὰ λέγωνται, μονάχα γιὰ νὰ γράφωνται.

—

Συνέδριον ἀφοπλισμοῦ, καθεὶς ἀναφανδὸν
συγχαίρει τὴν πρωτεύουσαν τῶν φίλων Ὁλλανδῶν,
καὶ 'στὴν ὑγείαν τοῦ Μπωφὸρ τῆς Ὁλλανδίας πίνω,
θέλω τοῦ Βάγνερ Ὁλλανδὸς Ἰπτάμενος νὰ γίνω.

Ὁ ῥήτωρ κοκκινίζει
καὶ τέτοια ξεφωνίζει.

—

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ τυρλοὶ πιστεύουν εἰς τἀληθεια
εἰρήνης εὐτυχήματα καὶ τέτοια κολοκύθια.

—

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ θαρροῦν μὲ Συνεδρίων λόγια
πῶς θ' ἀφοπλίσουν τὸν ντουνιᾶ,
τὸν πρωτοψεύτη, τὸν φονιᾶ,
τὸν δήμιο, τὸν μπόγια.

—

Γελῶ μ' ἐκείνους τοὺς χαζοὺς, ποῦ λὲν εἰρήνη πᾶσι,
ποῦ νέος βίος ῥόδινος νομίζουν πῶς ἀρχίζει,
κι' ὁ κόσμος τοῦτος πῶς μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ περάσῃ
χωρὶς νὰ σκυλοτρώγεται καὶ σάρκες νὰ ξισχίζῃ.

—

Γελῶ μ' ἐκείνους τοὺς βροτοὺς,
τοὺς ἀναλάτους, τοὺς κουτοὺς,
ὁποῦ τὴν γῆν τῶν φονικῶν
τὴν θέλουν ἰδεώδη,
κι' ἐμὲ τὸν βλάκα τῶν βλακῶν
ἐσήκωσαν 'στὸ πόδι.

—

Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ ξεχνοῦν πῶς διαρκὴς εἰρήνη
τὸν κόσμον θὰ πληθύνῃ.
Γελῶ μ' ἐκείνους, ποῦ ξεχνοῦν μ' αὐταῖς τῆς παρλαπίπες
πῶς θὰ μᾶς λείψῃ τὸ ψωμὶ,
πῶς θὰ θεριζουν οἱ λιμοὶ,
καὶ τίγρεις ὅλοι θὰ γενοῦν καὶ σαρκοβόροι γῦπες.

—

Γελῶ δι' ὅσους ἐστείλαν ἐδῶ πληρεξουσίους
μὲ λόγους θαυμασίους.
Τῶν δὲ γιγάντων ἡ πατρὶς κι' ἡ τῶν πολέμων μοῦμια,
ποῦ χάνεται γιὰ ζευζεκιαῖς
κι' ἑτοιμαῖς θέλει τῆς μπουκιαῖς
καὶ τὰ ραχάτ λουκούμια,
στέλλει τὸν Νικολάκη της, τὸν ἄλλο Ντελληγιάννη,
ν' ἀκοῦτε μόνον τὄνομα καὶ θέρμη νὰ σᾶς πιάνῃ.

—

Ἰδέτε... στέκει σιωπῶν,
προσέλθετε σιμά του,
τοῦ Συνεδρίου τὸν σκοπὸν
τὸν σκώπτει τὄνομά του.

—

Καὶ σεῖς βιβαίως εἴρετε, φωστῆρες ὑψηλοί,
κι' ἐγὼ καὶ κάθε χαχᾶς
πῶς Ντελληγιάννης πόλεμον ἀμείλικτον ὁηλοῖ
μὲ ὁαφνηφόρους μάχας,
πῶς συνταράσσει καὶ ξηρὰς
καὶ βάθη θαλασσῶν
μ' ἐπιστρατείας Ὁαρὰς
καὶ πάντων καὶ πασῶν

—

Θαρρῶ πῶς ἐξεπίτηδες τὸν στέλλουν ἐδῶ πέρα
γιὰ τρόμο καὶ φοβέρα,
νὰ τὸν κυττᾷ καθένας σας καὶ νὰ θυμᾶται τρέμων
ἐκεῖνον τὸν Θεόδωρον, τὸν ἄνδρα τῶν πολέμων,
ποῦ καὶ 'στὸν Ὅσιον Λουκᾶν ἐπῆγε κατ' αὐτὰς
μὲ φίλους Βουλευτάς,
καὶ προσελθόντες εὐλαβῶς μεθ' ἱερᾶς ἐμπνεύσεως
καιμπόσοι Καλογέροι
ἔδειξαν 'στὸν Ἡγούμενον τῆς Ἀντιπολιτεύσεως
πῶς τρίβουν τὸ πιπέρι.

—

Ἐνῷ δ' ἐβρόντα τῆς Μονῆς πανάρχαιο κανόνι
εἰσήλασε 'στὴν Λειβαδιὰ μὲ τόσα κοντοβράκια,

κι' ἔβγαλε λόγο δυνατὸ 'στοῦ Λάππα τὸ μπαλκόνι
κι' ἔδωσε πάλι 'στοὺς θεσμοὺς κανένα δρὸ χεράκι.

—

Τὸν γάϊδαρό μας Δίσαμε, τρέχει νερὸ 'στ' αὐλάκι μας,
δλα μᾶς βγαίνουν σὲ καλὸ,
καὶ τώρα σᾶς παρακαλῶ
νὰ μὴν παραζαλίζετε, μὲ σέρ, τὸν Νικολάκη μας.

—

Κι' ἂν δλην ἀφοπλίσετε τῶν θρήνων τὴν κοιλάδα
ποτὲ δὲν θ' ἀφοπλίσετε κι' ἐκείνην τὴν Ἑλλάδα.
Ὅσον κι' ἂν τὸ Συνέδριον εἰρήνην ἀλαλάζῃ,
ὅσον κι' ἂν ρίξουν τάρματα φιλοπολέμων χέρια,
μὰ 'στῶν Ρωμηῶν τῆς φυλακαῖς θὰ κρυφομπαίνουν λάζοι
κι' ἐκεῖ θ' ἀποθηκεύωνται κουμπούρια καὶ μαχαίρια,
καὶ μήτε τὸν Μουράδιεφ καὶ τὰς λοιπὰς Δυνάμεις
θ' ἀκούσῃ κούτσαβος Ρωμηὸς καὶ μαχαιρᾶς ἀντάμης.

Λαλεῖ τὰς χεῖρας σείων περὶ τῶν Γυμνασίων.

—

Ἀφοπλισθῆτε 'γρήγορα, μὰ τάρματα δὲν δίνει
ποτὲ κι' ἡ Ρωμηοσύνη,
καὶ πάντ' ἁρματωμένη
σὰν ἀστακὸς θὰ μένῃ,
καὶ κόντρα 'στὸ Συνέδριον ἐπῆγε μὲ θαυμάσια
καὶ πρόσφατα γυμνάσια,
ποῦ δημοσίως ἔγιναν κατὰ τὸ Σχισματάρι,
κι' ὁ Βασιλεὺς παρὼν ἐκεῖ
καὶ ξένοι στρατιωτικοί,
κι' ἄλογα χιμιγίντριζαν 'στὸ πράσινο χορτάρι.

—

Κι' ἀπταίστως ἐτελέσθησαν διάφοροι στροφαί,
κι' ἔγινε τόσον τεχνικὴ
μιὰ κίνησις σημαντική,
ὁποῦ κι' ὁ Βίμπφεν λέγεται· πῶς εἶπε «σὲ παρρέ».

—

Ὁ κόπος ὁ δυσφόρητος δὲν 'πῆγε τοῦ κακοῦ,
εἰσῆλθε δὲ κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς οἶκον χωρικοῦ,
ποῦ γάμος ἐτελεῖτο,
κι' ἐδέχθη τόσα ζήτω.

—

Ἐνῷ δ' ἐλάλει προσηνὴς καὶ διαχυτικὸς
ρετσίνα τοῦ προσέφεραν γλεντζέδες χωρικοί,
ἀλλὰ τοὺς εἶπ' εὐγενικὰ πῶς εἶναι νηστικός,
καὶ τότε τὸν 'τραπάρανε λουκοῦμι καὶ ραχί.

—

Ἐγὼ δ' ἱππεύσας εὐσταλὴς
μετὰ κοπώσεως πολλῆς
τὸν ὄνον μου τὸν Δούριον,
κι' ἄνεμον ἔχων οὖριον
ἐγύρισα μὲ θούριον
'στὸν Ἅγιον Μερκούριον
κι' ὡρίμησα σ' ἕνα φρούριον.

—

Πῆγα καὶ 'στὴν Μαλακάσα
κι' ἔκοψα καμπόσα πράσα,
τῶν ἐχθρῶν ὁ' ἀποκρουσθέντων
κι' ἄνω κάτω σκορπισθέντων
καὶ τελείως νικηθέντων
κατὰ μῆκος, κατὰ πλάτος,
κατὰ κέρας, κατὰ κράτος,
ἐπανῆλθομεν πηδῶντες μὲ τοὺς ἤχους τῶν τυμπάνων
'στὸ στολίδι τὸ βρέμον τῶν λευκῶν ἱστιοφάνων.

—

Ὅλοι σεῖς ν' ἀφοπλισθῆτε κατὰ θάλασσαν καὶ γῆν,
ἀλλ' ἀφῆτε τὴν Ἑλλάδα
νὰ κρατῇ πολέμου δᾷδα,
διαρκῶς ἐκδικουμένη τὴν ἀείμνηστον φυγήν.

—

Κι' ἂν 'στὸ μέλλον δὲν καπνίζουν τῆς θαλάσσης κολοσσοί,
κι' ἂν γενοῦν σιδερικὰ
τὰ βατσέλα τ' Ἀγγλικά,
καὶ τοῦ Λόρδου τοῦ Ναυάρχου λείψ' ἡ θέσις ἡ χρυσῆ,
πλὴν ὁ Ναύαρχος ὁ Λόρδος τοῦ δικοῦ μας Ναυαρχείου,
ὁ Βουδούρης ὁ δεσπόζων τοῦ δεσπεζόντος στοιχείου,
δύο Μοῖρας θὰ σκαρώσῃ μὲ ναυμάχους σφριγηλοὺς
γιὰ νὰ πιάσωμε τὰ πόστα μὲς 'στῆς Κίνας τοὺς γιαλούς.

—

Τοιαῦτα λέγ' ὡς Φασουλῆς
μ' εὐγένειαν καὶ τρόπους
πρὸς εὐγενείας ὑψηλῆς
λεπτοὺς ἀντιπροσώπους.

—

Σεῖς βγάλετε τὸν θώρακα καὶ βάλτε τὴν βελίδα
κι' εἰς μένην ἐπιτρέψατε τὴν ἐξαλλον Ἑλλάδα
τὸν Στόλον της, τὸ Στράτευμα, κι' ἐμᾶς νὰ σὺ τηρῇ,
κι' ἂν σήμερα τῆς κάνετε καὶ τοῦτο τὸ χατῆρι,
θὰ πρώγω πρὸς ἀνάνηψιν Ὁλλανδικὸ τυρί,
ἂν [illegible] ὁ Γ'ωμηὸς τρελλαίνεται γιὰ τὸ τουλουμοτύρι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

—

Σήμερον εἰς τὸ Θέατρον κατακλυσμὸς θὰ γίνῃ,
ἡ θεία Νύμφη θὰ ψαλῇ ἀπὸ τὴν Θοδωρίνη,
ποῦ σὰν τανδόνι κελαϊδεῖ καὶ σὰν τὸ κανερίνι.

—

Εἰς Πέντε Πρίξεις, ἤτοι νεώτατον βιβλίον
τοῦ Ἰωάννου Γκίκα, πολλὴν σπουδὴν ἐγκλεῖον.
Εἰς τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν πόλιν ἐτυπώθη
καὶ μὲ φιλοκαλίαν μεγάλην ἐξεδόθη.

—

Ἀϊδονοπούλου μέλαθρον καὶ Παππαϊωάνου,
στολίδι καὶ κατοφυγὴ κάθε πρωτευουσιάνου.
Ἤλθαν τὰ καναρίκια τὰ καλοκαιρινά,
μᾶς ἦλθαν, νάτα, νά.
Τρίξετε γιὰ νὰ κύψετε τῆς ὥρας φορεσιαῖς,
πρωτευουσιάνοι λέοντες, γκομπρῶν κορμοστασιαῖς.
Ψυχοῦλα μου τί χρώματα,
ψυχή μου τί κοψίματα,
τί πόζαις, τί κορδώματα,
τί τέλεια ραψίματα.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐρώναζε μὲ τὴν ξυλίνια μέση :
«χαρὰ 'στονε ποῦ τὰ φορεῖ καὶ ποῦ θὰ τὰ φορέσῃ».

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, δλο μέτρα καὶ ρυθμούς,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμούς

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενῆντα σὺν ἑννιὰ,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουνιᾶ

Δευτέρα Μάη κι' εἰκοστὴ
κι' ἀτμόσφαιρα παντοῦ ζεστή.

Πουῦντος ἑξῆντα τέσσερα καὶ μ' ἑξακόσ' ἀκόμα,
πανούκλας φόβοι, κάθαρσις, καθάρσια καὶ βρῶμα.

Ἕνα θλιβερὸ τραγουδι γιὰ τὸν γέρο Κουμανούδη.

—

Ἔφυγε τὸ γεροντάκι, ποῦ καμάρι ζηλευτὸ
τὤχαν γράμματα καὶ μούσαις μὲς 'σὲ μαύρη συννεφιά,
ἔφυγε τὸ γεροντάκι, ποῦ τὸ βλέπαμε σκυφτὸ
νὰ πηγαίνῃ μοναχό του μὲ τὴν σκέψι συντροφιά.

—

Ἔφυγε τὸ γεροντάκι, ποῦ καμμιὰ φροντίδα κι' ἔννοια
ταπεινὴ καὶ 'ντροπιασμένη
δὲν τοῦ 'ντρόπιασε καθόλου τὴν κορφὴ τὴν ἀσημένια,
τὴν κορφὴ τὴν τιμημένη.

—

Μιὰ σορία δίχως ψίμμα καὶ γραμμάτων ἀρετὴ
μὲ τῆς φτώχιας της τὸν πλοῦτο μαυροφόρα περπατεῖ,
καὶ βαστᾷ τὸ στέφανό του
καὶ φιλεῖ τὸ λείψανό του,
καὶ φωνάζει : «γονατίστε νειάτα τῆς σπουδῆς καὶ γέροι
'στὸ σοφό μας γεροντάκι, καὶ φιλῆστε του τὸ χέρι».

Ἐπίθεσις κατὰ νεκροῦ τοῦ Κορδονᾶ τοῦ ζαλακροῦ.

—

Τί συνταξεις τσαμπουνᾶτε
χάριν κι' ἕνεκα τιμῆς ;
Μπεντεύνους μᾶς περνᾶτε ;
δὲν ἀξίζομε κι' ἐμεῖς ;

—

Στὸν Τρικούπην, ξερωνίζουν βρυκολακιασμένοι φίλοι
ἐθνικὴν εὐγνωμοσύνην πῶς καθένας μας ὀφείλει,
καὶ δὲν βρίσκεται κανένας μὲ γενναῖον χαρακτῆρα
καὶ θανόντα νὰ παταξῇ τὸν μεγάλον ὀλετῆρα.

—

Στὸν Τρικούπην τὰ στεφάνια, 'στὸν Τρικούπην αἱ τιμαί,
ποῦ γιὰ χρόνους ἐκυβέρνα καὶ δὲν ἄφινε κι' ἐμέ
μὲ τὸ δόλιο τὸ Κορδόνι νὰ δοξάσω τὴν πατρίδα
κι' ἐγινόταν γιὰ Κουβέρνο τὸ ματάκι μου γαρίδα.

—

'Στὸν Τρικούπην, 'στὸν Τρικούπην, ὅπου καὶ νεκρὸς 'στὸ εἶναι Πρόεδρος ἀκόμα, [χῶμα
καὶ μὲ κάνει νὰ πλανῶμαι 'στὰς Μονὰς καὶ τ' Ἁγιονόρος
καὶ νὰ λέγω σὰν τοῦ Σούτσου κουρασμένος Ὁδοιπόρος:

—

Βλέπεις τὴν κλωστὴ κι' αὐτὸ
τὸ σπαγέτο μακαρόνι ;
τέτοιο μοῦτανε γραφτὸ
νὰ γενῇ καὶ τὸ Κορδόνι.

—

Πᾶν ἡ δοξαις τῆς Κορδόνας καὶ τῆς Κορδονοκαλούμπας,
καὶ κανένας δὲν τὴν ψάλλει, μήτε κἂν ὁ Κορδοσούμπας,
μήτε βάζα δὲν μοῦ δίνει σὰν καὶ πρὶν ὁ Βασιλῆᾶς,
καὶ τὸ φύσημά μου πέρνω
σὰν κυττάζω 'στὸ Κουβέρνο
σκελετοὺς καὶ βρυκολάκους μὲ κλωνάρια τῆς ἐλπᾶς.

—

Τί Τρικούπης κι' ἄρες μάρες
καὶ τοῦ Κόντη σαχλαμάρες ;
ὅπως κι' ἄλλοτε σᾶς εἶπα
σὰν δὲν εἶσαι Κορδονάρα
κάνεις 'στὸ νερὸ μιὰ τρύπα
καὶ πατεῖς 'στὴν ἀγκινάρα.

—

Ἐθνικὴς εὐγνωμοσύνης μόνος ἄξιος ἐγὼ,
ποῦ τὸ γένος ἄφε σβύτε 'σταὺς πολέμους ὁδηγῶ,
κι' ἐντοσούτῳ τὸ σπαθί του μένει πάντοτε κορίτσι....
ἀνδριὰς 'στὸν ζῶντα μόνον καὶ 'στὸν πεθαμένο πρίτσι.

Διαδηλώσεις σοβαραὶ,
ψηφίσματα κι' ἀναῤῥαί.

—

(Στὸν Θεοτόκην ἔρχονται νὰ μάθουν τί θὰ γίνῃ παντοδαπῶν συνοικιῶν καὶ μαχαλάδων σημήνη.)

—

Πολιτῶν χορὸς
λίαν ζωηρός.

—

Ἀνυψόνομεν τὰς χεῖρας
πρὸς σὲ, Κόντη τῆς Κερκύρας,
ποῦ μ' αὐτὰς τὰς διαιρέσεις τὰ τσιρβέλα θὰ ζουρλάνῃς,
κι' ἀπαιτοῦμεν παρὰ σοῦ
τοῦ φωστῆρος τοῦ χρυσοῦ
διοικήσεως καθέδραν τ' Ἀναφιώτικα νὰ κάνῃς.

—

Εἶναι πρῶτος μαχαλᾶς
μὲ προγόνων ἀναμνήσεις,
καὶ προβάλλει μὲ πολλὰς
καὶ δικαίας ἀπαιτήσεις.

—

Συνοικία δοξασμένη κι' ἔχει σὰν πολλαῖς τυχαία,
εἶναι μαχαλάδων ἄστρο,
ἔχει γύρω τόσ' ἀρχαῖα
κι' ἀπὸ πάνω της τὸ Κάστρο.

Δεύτερος χορὸς
κάπως σοβαρός.

—

Πολῖται Συνταγματικοὶ
φθάνουν ἐμπρός σου πανοικεὶ
ἀπὸ κλεινὸν συνοικισμόν, ἀπὸ τὰ Πιθαράδικα,
κι' ἀπάνω κάτω πηλαλοῦν
καὶ σκύφτουν καὶ παρακαλοῦν
νὰ κάνῃς τὴν διαίρεσιν χωρὶς νὰ γίνουν ἄδικα.

—

Καθέδρα διοικήσεως νὰ κηρυχθοῦν κι' ἐκεῖνα,
σὰν τὸν δικό μας μαχαλᾶ δὲν εἶναι στὴν Ἀθήνα.
Ἐκεῖ καὶ στάμναις γίνονται, σταμνίτσαις καὶ κανάτια,
ποῦ κάνουν κρύο τὸ νερὸ,
καὶ πίνουν ὅλο τὸν καιρὸ
καλύβια καὶ παλάτια.

—

Ἂν ἕδρα διοικήσεως κι' αὐτὰ δὲν γίνουν τώρα
στὸ λέμε, Κόντη, παστρικὰ,
θὰ ᾽ῆ μεγάλα ξαφνικὰ
τῶν Ἀθηνῶν ἡ χώρα.

—

Θὰ ᾽ῆς τὰ Πιθαράδικα, κορμάκι λιγερὸ,
νὰ κάνουνε κομμάτια
καὶ στάμναις καὶ κανάτια,
καὶ τότε μὲ τῆς φοῦχτες σας θὰ πίνετε νερό.

Νέον σμῆνος,
νέος θρῖνος.

—

Καὶ τῆς Βάθειας οἱ πολῖται
ἔμαθαν πῶς συντελεῖται
μιὰ διαίρεσις μεγάλη τῆς μεγάλης τῆς μουφλοσύζας
κι' ἀριβάρισαν ἐμπρός σου μὲ τοὺς ἤχους χαραμοσύζας.

—

Ἤχασαμε τὸν νοῦ μας, Κόντη, καὶ ταὺγὰ μὲ τὰ καλάθια,
μὰ 'στὰς νέας διαιρέσεις μὴν ξεχάσῃς καὶ τὴν Βάθεια.
Διοικήσεως καθέδρα πρέπει σήμερα κι' ἐκείνη
μὲ τὸ δίκηο της νὰ γίνῃ.
Ἔχει θέσιν, ἔχει θέαν, ἔχει δρόμους ἐπὶ δρόμων,
πλὴν ὑπὲρ αὐτῆς ἀκόμα
ὁμιλεῖ κι' ἡ τόση βρῶμα
τῶν ποικίλων ὑπονόμων.

—

Τὴν πρωτεύουσαν τιμᾷ,
πλὴν ἐφέτος
ἐξαιρέτως
παραζαίνει καὶ βρωμᾷ,
καὶ προσμένει κύκτα μέρα
ν' ἀριβάρουν ἀπὸ πέρα
τὰ νερὰ τῆς Στυμφαλίας
εἰς τὴν κοίτην τῆς εὐκλείας.

Ὁμιλος φουστανελάδων
καὶ παντοίων τσαρουχάδων

—

Κι' ἀπὸ τὰ Τσαρουχάδικα μπροστά σου, Κόντη, φθάνουν
κι' οἱ τσαρουχάδες οἱ τρανοὶ καὶ παρακάλια κάνουν.
Καθέδραν διοικήσεως κι' ἐκεῖνα νὰ τὰ κάνῃς
χωρὶς στιγμὴ νὰ χάνῃς.

—

Τσαρούχια βγαίνουν διαλεκτὰ 'στὴν συνοικία τούτη,
ποῦ τὰ φοροῦν Σταυραετοὶ
γιὰ νὰ τὸ στρίβουν φτεροῦτοι
σὰν μυρισθοῦν μπαρούτι.

—

Ἐκεῖ θὰ ᾽βρῇς, Πρωθυπουργέ, καὶ τσαρουχοβελόναις,
γιὰ νὰ μπαλώνωνται μ' αὐταῖς
μεταρρυθμίσεις δυνατὰς
ποῦ τῆς ὑμνοῦν αἰῶνες.

Τρέχει γρηγορα σὰν λάβι
καὶ τῶν γύφτων τὸ συνάφι.

—

Βαρδᾶτε νὰ περάσωμε κι' ἔχομε πάρει φόρα,
βαρεῖτε, γύφτοι, τὸ σφυρί, βαρεῖτε το 'στ' ἀμόνι,
ἔρχονται καὶ τὰ Γύφτικα 'στὸν Κερκυραῖο τώρα,
ποῦ σὰν σκεπάρνι γύφτικο 'μπροστά μας καμαρόνει.

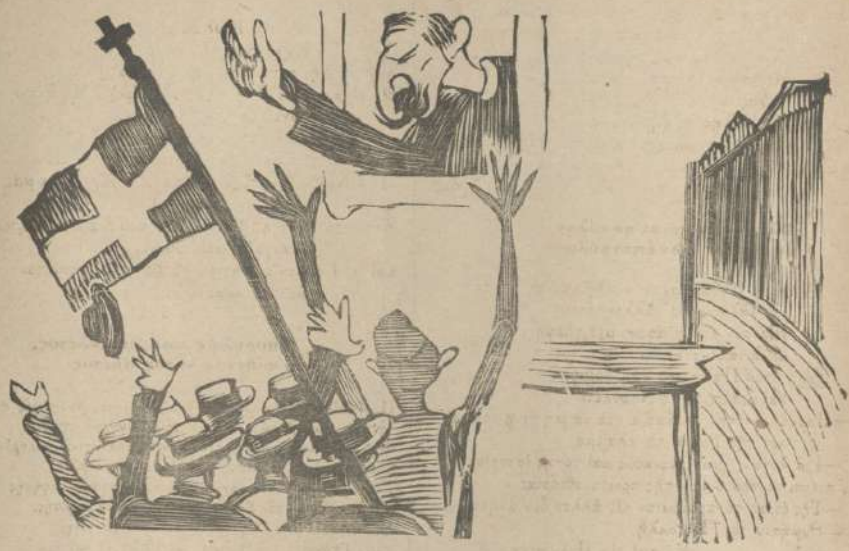
—

Κι' ἐκεῖνοι σήμερα ζητοῦν τὴν πρωτοκαθεδρία
γιατ' εἶναι πρῶτος μαχαλᾶς μὲ βρόντο κι' ἱστορία.
Μέσ' ἀπ' αὐτὸν τὸν μαχαλᾶ τῆς χώρας τῆς μεγάλης
θἄβγῃ μιὰ μέρα τὸ σφυρί,
ὁποῦ μὲ τοῦτο θὰ βαρῇ
τὸ μία, δύο, κι' ἀλὰ τρὲ τοῦ κράτους ὁ ντελάλης.

—

Δῶστε προνόμια κι' ἐμᾶς, παραίτα τὰ γεινάτια,
κι' ἐμεῖς, Κορφιάτικη κορρή,
θὰ φτειάξωμε καὶ τὸ καρφί,
ποῦ θἄμπῃ μέσα 'στῶν ἐχθρῶν τὰ τσίμπλικα τὰ μάτια.

—

Δῶστε προνόμια 'στοὺς γύφτους, φτόρε,
κι' ἐμεῖς μὲ φοῦρια χαρᾶς καὶ τρέλλα
νὰ τραγουδήσωμε τὸ Τροβατόρε,
λὰ τσιγγαρέλα λὰ τσιγγαρέλα.

—

Νέα διαίρεσις.. ὲπὶ ὲπὶ πηδᾶτε,
σφυρὶ σηκόνεται, σφυρὶ κτυπᾷ,
νέα διαίρεσις, καὶ τραγουδᾶτε
ἀμπέντα τσίνγκαρα καὶ τὰ λοιπά.

(Μόλις σιωποῦν οἱ γύφτοι
φθάνουν ἐκ τοῦ Ποδονίφτη.)

—

Κύττα καὶ τὸν Ποδονίφτη, ξακουσμένο μαχαλᾶ,
ἕδρα νὰ γενῇ καὶ τοῦτος... ταρλαμπούμπα τραλαλά.

Πλῆθος καταβθάνει νέον
ἐντοπίων Ἀθηναίων.

—

Α'. — Διοικήσεως καθέδρα νὰ γενοῦνε κι' οἱ Ποδάροι.
Β'. — Μὴν ξεχάνῃς μέσα 'στ' ἄλλα καὶ τοῦ Στρέφη τὸ Νταμάρι.
Ἔδραν ἀπαιτοῦν ἐκεῖ
λόγοι προϊστορικοί.
Μὴν παρίδῃς τὸ Νταμάρι, διαιρίτα Θεοτόκη,
ἐπειδὴ 'στὸ μέρος τοῦτο τῆς προγονικῆς εὐκλείας
κι' ὁ περίφημος Ἀρτοζῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν κατῴκει,
ὅστις ἔλαβε τὴν τύχην τοῦ Καρόλου τῆς Ἀγγλίας.
Γ'. — Ἕδρα τὸ Μεταξουργεῖο νὰ γενῇ τὸ λαϊκὸ.
ἦτον ἄλλοτ' ἐκεῖ πέρα καὶ τὸ Πυροβολικό.
Δ'. — Μὰ καὶ τὸ Σχιστὸ νὰ γίνῃ μὲ τὸν Ἅγιο Σιδέρα.
Νὰ γενοῦν καὶ τὰ Πευκάκια, ξεφωνίζει μιὰ παρία,
ὅμως κι' ἡ Δεξαμενὴ
ἕδρα πρέπει νὰ γενῇ,
ἐπειδὴ, καθὼς γνωρίζει καὶ τὸ νέον Ὑπουργεῖον,
ἐκεῖ βρίσκεται κι' ἐκεῖνο τὸ κενὸν Ὑδραγωγεῖον
τῶν ἀρχαίων τῶν Ρωμαίων, τῶν Καισάρων τῶν κλεινῶν,
ποῦ νεροποντῆς πληθώρα
θὰ τὸ πλημμυρήσῃ τώρα
βοηθεία καὶ συνάρσει τῆς Τραπέζης Ἀθηνῶν.
— Ἕδρα τὸ Ψυρρὴ νὰ κάνῃς, ποῦχει τὰ παλληκαράκια,
καὶ χορταίνουν νύκτα μέρα μὲ πατσᾶ καὶ ποδαράκια,
ἔχει δὲ καὶ μίαν βρύσιν 'στὴν Πλατεῖαν τῶν Ἡρῴων,
ποῦ νερὸ δὲν βρίσκει σταλα πλῆθος γυναικῶν ἀθρόων.
— Ἕδρα νὰ γενῇ κι' ἡ Πλάκα, ποῦ καὶ 'στὰ παληὰ τὰ [χρόνια
ἦτο πρώτη 'στὰ γαϊδούρια, τὰ Μαγιάτικα τ' ἀηδόνια.
— Νὰ γενῇ καὶ τὸ Γεράνι, ποῦ πρωτεύει 'στὴν Ἀθήνα,
κι' ἀμανέδες τραγουδοῦσε μιὰ φορὰ κι' ἡ Κυρ Κατίνα.
— Μὴν ξεχνᾷς καὶ τὸν Πειραία, ποῦ βαποῦρια μπαινοβγαί- [νουν,
καὶ Διοικηταὶ Ρετσίνας καὶ Μευτσόπουλος νὰ γένουν.
— Ἕδρα νὰ γενῇ πρὸς τούτοις τὸ κλεινὸν Βατραχονῆσι,
ποῦ μὲ τὴν γνωστὴν πλημμύραν εἶχε κόσμον συγκινήσει.
— Μὴν ξεχάνῃς τὰ Πατήσια, τὴν Κολοκυθοῦ τὴν δόλια,
τὸ Μενίδι, τὸ Χαλάνδρι, τὸ Μπραχάμι, τὰ Σπόλια,
μὴν ξεχνᾷς καὶ τὸ Μαρούσι, μήτε τὴν Καισαριανή.

ποῦχουν τὰ νερὰ τὰ κρύα καὶ τὰ φέρνουν χωριανοί,
μὴν ξεχνᾷς καὶ τὴν Πεντέλη μὲ τοὺς τόσους καλογέρους,
ποῦ προγάστορες πηγαίνουν καὶ τοὺς κάνει παχυτέρους.
—Διοικήσεως καθέδραν καὶ τὴν Κηφισσιὰ νὰ κάνῃς,
ποῦ τὸν Βόρειον εἰσπνέει κι' ὁπαπποῦς μας Ντελυγιάννης.
— Νὰ τιθῇ καὶ τὸ Θησεῖον
εἰς τὸ σχέδιον τοῦ νόμου,
ποῦναι κι' ὁ σταθμὸς πλησίον
τοῦ παληοῦ σιδηροδρόμου.
—Νὰ γενῇ κι' ὁ Καλαμιώτης, ποῦχει τοὺς παπλωματάδες
καὶ πωλοῦνται καλυμμαύκια καὶ κερὰ γιὰ τοὺς παππά-
[δες.

Πλῆθος ἔρχεται ποικίλον
ἐκ Θηβῶν τῶν ἑπταπύλων.

Α'. — Ἀπὸ τὰς Θήβας ἔρχονται Θηβαῖοι πεντακόσοι
καὶ θἄλθουν κι' ἄλλοι τόσοι.
Πιάνουν καὶ γράφουν μιὰ γραφὴ
μὲ δυνατὸ σεκλέτι
στοῦ Παλατιοῦ τὴν κορυφὴ
καὶ μιὰ πρὸς τὸ Ντοβλέτι.
Β'—Παράβλεψε τὴν Λειβαδιὰ γιὰ νὰ μὴ γίνῃ δράμα
καὶ τῆς Ραμᾶ τὸ κλάμμα.
Γ'.—Γιὰ λόγους γεωγραφικοὺς καὶ τόσης ἱστορίας
μᾶς πρέπει τὸ προνόμιον τῆς πρωτοκαθεδρίας.
Δ'.—Τῆς ἕδρας τὸ προνόμιον εἰς ἄλλον δὲν ἀνήκει.
Ε'.—Θυμήσου τὸν Ἐτεοκλῆ...
ΣΤ'.— Μὰ καὶ τὸν Πολυνείκη.
Ζ'.—Παραίτησε τὴν Λειβαδιὰ καὶ κατὰ μέρος ἄστην.
Η'.—Θυμήσου τὸν Οἰδίποδα. .
Θ'. Μὰ καὶ τὴν Ἰοκάστην.
Ι'.— Δὲν θέλομε τὴν Λειβαδιά, δὲν ἔχει τὰ προσόντα.
ΙΑ'.—Μὴ λησμονῇς τὸν Πίνδαρο καὶ τὸν Ἐπαμεινώντα.

(Ὅλοι τραγοδοῦν ὁμοῦ
μετὰ φλέγοντος θυμοῦ).

Ἀκτὶς ἡλίου, κάλλιστον χρυσῆς ἡμέρας φῶς,
ὅπου τῆς Δίρκης ἄλλοτε κατέλαμψις τὸ ρεῦμα,
κι' ἔβλεπες τὸν Λευκάσπιδα νὰ φεύγῃ κεχυφώς,
σὺ καὶ τοῦ Κόντη φώτισε τὸ σκοτισμένον πνεῦμα,
μὲ πνεύματος διαύγειαν τὰ δίκαια ν' ἀκούσῃ
τῆς πάτρης τοῦ Κουκούλεζα, τοῦ Μπίλιου, τοῦ Πετούσῃ.

Ἔρχεται κι' ὁ Φασουλῆς
πλήρης πάθους καὶ χολῆς.

Φασ.— Ἰδοὺ κι' ἐγὼ προσέρχομαι μὲ φρόνημα γενναῖον
κι' ἔδραν νὰ κάνῃς ἀπαιτῶ τὸ Φάληρον τὸ νέον,
ὅπου κι' ἐξέδρα σιδηρᾶ καὶ τόσης βρώμας κοίτη
καὶ Σούδας ἕζων ὀχετὸς καὶ τὸ δικό μου σπήτι.

—

Ζήτω, παιδιά, τοῦ Κόντη μας, ὁποῦ μὲ τόση φούρια
θὰ γίνῃ τοῦ Ρωμαϊκου διαίρεσις κοινούρια,
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα μπελάδες θὰ μᾶς βγάνῃ,
κι' ὁ Κόντε Τζωρτζῆς ἄρχισε τὸν Ἄγγλο νὰ μᾶς κάνῃ.

—

Δὲν θέλει βίον ἥσυχον, ἀναπαυμένον κι' ἄλυπον,
μὰ διαιρέτης γίνεται κι' ἐμεῖς διαιρετίοι,
πλὴν ἂν στὸ τέλος εὑρεθῇ πηλίκον καὶ κατάλοιπον
μόνον μιὰ νοῦλα στρογγυλή, κανεὶς δὲν θὰ τοῦ φταίῃ.
Μεταρρυθμίσεις καὶ γιὰ μᾶς γυρεύει μάνι μάνι,
κι' ὁ Κόντε Τζωρτζῆς ἄρχισε τὸν Ἄγγλο νὰ μᾶς κάνῃ.

—

Εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα
σιχαίνεται τὴν λίμα,
λυχνάρι τῆς ρητορικῆς μᾶς φαίνεται θαμπό,
δὲν εἶναι ῥήτωρ Καστελὰρ, Κικέρων, Μιραμπώ,
συγκίνησιν δὲν προκαλεῖ,
ξερὰ καὶ κρύα μᾶς μιλεῖ,
καὶ μήτε ξεσδέρκόνεται, μήτε καυγάδες πιάνει,
κι' ὁ Κόντε Τζωρτζῆς ἄρχισε τὸν Ἄγγλο νὰ μᾶς κάνῃ.

—

Ζήτω τοῦ Κόντη, βρὲ παιδιά, τοῦ διαιρίτου ζήτω
κραυγάζω μεθ' ὑμῶν,
καὶ μ' ἕνα μου διάταγμα τὸ Φάληρον κηρύττω
ὡς ἴδιον νομόν.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Ἔλα λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, κακὴ 'πές μου ποιὸς σ' ἄρισε
νὰ γίνῃ τώρα Βουλευτὴς γιὰ τοῦ Συγγροῦ τὴν θέσι ;
Φ.—Δι' ὅλους πρέπει, Περικλῆ, Βουλευτικὴ πολτρόνα,
ὅλοι σπουδαῖα πρόσωπα, τιμὴ μας καὶ κορῶνα,
μὰ τώρα τῶν Ἀττικαρχῶν τὰς προστυχιὰς ν' ἀφήσῃς
καὶ Βουλευτὴν τὸν Σμόλενιτς μονάχα νὰ ψηφίσῃς.
Θυμήσου τί μᾶς Πλεγε πρὶν πόλεμος νὰ γίνῃ,
πῶς Ὑπουργὸς τοῦ Θοδωρῆ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ,
θυμήσου πῶς τὸν ἄφησε
καὶ πῶς μᾶς ἐζωγράφισε
τὸ χάλι τὸ πελεμικὸ κι' ἐκείνη τὴν κατάντια,
κι' ἦσαν, καϋμένε Περικλῆ, τὰ λόγια του ὁλημάντια,
κι' ἂν τἄκουγε σὰν φρόνιμο τὸ γένος τὸ φουριόζο
σήμερα τὰ ποδάρια μας δὲν θἄχαν ἕνα ρόζο.
Γιὰ τοῦτα κι' ἄλλα πιὸ παλλὰ, διαβόντρου μου κουλοῦκι,
τὴν ψῆφο σου 'στὸν Σμόλενιτς νὰ δώσῃς μονοκοῦκι,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς τὸν ἔχω καὶ κουμπάρο
κι' ἐπιθυμῶ, βρὲ Περικλῆ, τὸν λόγο σου νὰ πάρω.
Π.—Καὶ δίχως νὰ μοῦ τὸ λέγες, βρὲ βλάκα μὲ πατέντα,
ἐγὼ θὰ τὸν ἐψήφιζα, καὶ κόψε τὴν κουβέντα.
Ἄσπρο λοιπὸν τοῦ Σμόλενιτς, σοῦ τάπα καὶ μοῦ τάκες,
καὶ τώρα στάσου, Φασουλῆ, νὰ φᾷς καμπόσες φάπες.

Συγχαρητήριον θερμὸν
πρὸς ἄνδρ' ἀντάξιον τιμῶν.

Εὐάγγελον τὸν Καλλιονιζῆν κι' ὁ Φασουλῆς συγχαίρει,
ὁποῦ τὴν ἔδρεν ἔλαβε τῆς ἐγχειριστικῆς,
καὶ σφίγγει τὸ θαυματουργὸ κι' ἀκούραστό του χέρι,
παρηγορίας πρόξενον, ὑνάμεως, ἀλκῆς.

—

Γι' αὐτὸ τὸ χέρι κι' ὁ «Ρωμηὸς» τὰ χέρια του θὰ σπάσῃ
χειροκροτῶν κι' ἀναφωνῶν εὖαν εὖοι, Βαγγέλη,
ἀλλ' ὅμως εὐχέτει ποτὲ νὰ μὴν τὸ δοκιμάσῃ
'στὰ φανερὰ καὶ κρύφια τοῦ σώματός του μέλη.

Τὸ Ζλάπι τὸ 'περήφανο, τὸ 'παινεμένο Ζλάπι,
μὲ τὴν φουστανελίτσα του καὶ τὸ μανικοκάπι,
μᾶς ἔβγαλε πολύχρωμα τὰ ξακουστά του γράμματα,
ποῦχουν πολλὰ ἐαγκώματα, ποῦχουν γιὰ γοῦνες ράμματα.
'Στὸ πνεῦμα του, 'στὸ σκῶμμα του, 'στὴ ῥίμ' ἀναγαλλιάζεις,
ἄλλο τὸ Ζλάπι νὰ τ' ἀκοῦς κι' ἄλλο νὰ τὸ διαβάζῃς.

